

CHIA TIÊU CỬA
HARRISON

TRUNG
SINH
SIÊU
SAO

Vô
củ yêu
Ám
Dạ
Đê
Vương

DIỆP SÁM QUAN

Mục lục

- [Chương 1: Chết](#)
- [Chương 2: Trùng Sinh](#)
- [Chương 3: Sở Thiếu](#)
- [Chương 4: Studio](#)
- [Chương 5: Diễn](#)
- [Chương 6: Âm Dấu](#)
- [Chương 7: Ảnh Đế](#)
- [Chương 8: Lại Diễn](#)
- [Chương 9: Đối Người](#)
- [Chương 10: Uy Hiếp](#)
- [Chương 11: Quảng Cáo](#)
- [Chương 12: Quảng Cáo \(2\)](#)
- [Chương 13: Giao Dịch](#)
- [Chương 14: Nhập Vai](#)
- [Chương 15: Minh Hiên](#)
- [Chương 16: Đối Trá](#)
- [Chương 17: Thành Giao](#)
- [Chương 18: Mời Mọc](#)
- [Chương 19: Chủ Nhân](#)
- [Chương 20: Khiêu Khích](#)
- [Chương 21: Đấu Giá](#)
- [Chương 22: Kỹ Thuật Diễn](#)
- [Chương 23: Vào Lòng](#)
- [Chương 24: Hồ Điệp](#)
- [Chương 25: Tai Tiếng](#)
- [Chương 26: Đặc Ý](#)
- [Chương 27: Tiết Lộ Bí Mật](#)
- [Chương 28: Bạt Tai](#)
- [Chương 29: Nghịch Lân](#)

Chương 30: Chịu Trách Nhiệm

Chương 31: Scandal

Chương 32: Phán Kích

Chương 33: Nữ Thần

Chương 34: Diễn Hôn

Chương 35: Trừng Phạt

Chương 36: Hãm Hại

Chương 37: Âm Dấu

Chương 38: Biểu Diễn

Chương 39: Mỹ Nam

Chương 40: Động Lòng

Chương 41: Khác Biệt

Chương 42: Chủ Nhân

Chương 43: Hoa Hồng

Chương 44: Mím Cười Ấm Rượu Độc

Chương 45: Động Tâm

Chương 46: Bạt Tai

Chương 47: Trêu Hoa Gheo Nguyệt

Chương 48: Sơ Hở

Chương 49: Đùa Giỡn Sờ Thiếu?

Chương 50: Giả Vờ Vô Tội? Tôi Cũng Không Biết

Chương 51: Biến Khéo Thành Vụn

Chương 52: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

Chương 53: Dám Lợi Dụng Tôi?

Chương 54: Cơn Ác Mộng Của Đường Phi Phi Bắt Đầu

Chương 55

Chương 56

Chương 57: Thế Giới Của Anh

Chương 58: Bắt Chước Bừa

Chương 59: Nhục Nhả

Chương 60

Chương 61: Bí Mật Giữa Người Yêu (1)

[Chương 62: Bí Mật Giữa Người Yêu \(2\)](#)
[Chương 63: Bí Mật Giữa Người Yêu \(3\)](#)
[Chương 64: Bí Mật Giữa Người Yêu \(4\)](#)
[Chương 65: Bí Mật Giữa Người Yêu \(5\)](#)
[Chương 66: Bí Mật Giữa Người Yêu \(6\)](#)
[Chương 67: Bí Mật Giữa Người Yêu \(7\)](#)
[Chương 68: Bí Mật Giữa Người Yêu \(8\)](#)
[Chương 69: Bí Mật Giữa Người Yêu \(9\)](#)
[Chương 70: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(1\)](#)
[Chương 71: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(2\)](#)
[Chương 72: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(3\)](#)
[Chương 73: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(4\)](#)
[Chương 74: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(1\)](#)
[Chương 75: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(2\)](#)
[Chương 76: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(3\)](#)
[Chương 77: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? \(4\)](#)
[Chương 78: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(1\)](#)
[Chương 79: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(2\)](#)
[Chương 80: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(3\)](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89: Ghen \(1\)](#)
[Chương 90: Ghen \(2\)](#)
[Chương 91: Ghen \(3\)](#)
[Chương 92: Ghen \(4\)](#)
[Chương 93: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn \(1\)](#)

Chương 94: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (2)

Chương 95: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (3)

Chương 96: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (4)

Chương 97: Chân Tướng Đáng Sợ (1)

Chương 98: Chân Tướng Đáng Sợ (2)

Chương 99: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (1)

Chương 100: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (2)

Chương 101: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (3)

Chương 102: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (1)

Chương 103: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (2)

Chương 104: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (3)

Chương 105: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (4)

Chương 106: Liên Tam Thiếu (1)

Chương 107: Liên Tam Thiếu (2)

Chương 108: Liên Tam Thiếu (3)

Chương 109: Tranh Đoạt

Chương 110: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng

Chương 111: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng (2)

Chương 112: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha

Chương 113: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha (2)

Chương 114: Thù Mới Hận Cũ

Chương 115: Thù Mới Hận Cũ (2)

Chương 116: Vĩnh Viễn Không Thể

Chương 117: Người Đã Chết, Mộ Vẫn Còn

Chương 118: Ép Nát Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Liên Tam Thiếu

Chương 119: Sở Thiếu Ghen

Chương 120: Đối Chọi

Chương 121: Đối Chọi (2)

Chương 122: Đối Chọi (3)

Chương 123: Liên Tam Thiếu Về Nước

Chương 124: Liên Tam Thiếu Về Nước (2)

Chương 125: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm

[Chương 126: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm \(2\).](#)

[Chương 127: Không Thể Chống Trả](#)

[Chương 128: Không Thể Chống Trả \(2\).](#)

[Chương 129: Anh Thích Tôi?](#)

[Chương 130: Anh Thích Tôi? \(2\).](#)

[Chương 131: May Mắn? Xui Xẻo?](#)

[Chương 132: May Mắn? Xui Xẻo? \(2\).](#)

[Chương 133: Phong Hoa Tuyệt Đại](#)

[Chương 134: Phong Hoa Tuyệt Đại \(2\).](#)

[Chương 135: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn \(1\).](#)

[Chương 136: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn \(2\).](#)

[Chương 137: Đường Phong Ngôn Muốn Chết](#)

[Chương 138: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt](#)

[Chương 139: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt \(2\).](#)

[Chương 140: Cầu Hôn](#)

[Chương 141: Cầu Hôn \(2\).](#)

[Chương 142: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh!](#)

[Chương 143: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh! \(2\).](#)

[Chương 144: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng](#)

[Chương 145: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng \(2\).](#)

[Chương 146: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Đây!](#)

[Chương 147: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Đây! \(2\).](#)

[Chương 148: Khiêu Khích Âm Dạ Đế Vương](#)

[Chương 149: Khiêu Khích Âm Dạ Đế Vương \(2\).](#)

[Chương 150: Tù Binh Của Tình Yêu](#)

[Chương 151: Tù Binh Của Tình Yêu \(2\).](#)

[Chương 152: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất](#)

[Chương 153: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất \(2\).](#)

[Chương 154: Lửa Giận Của Âm Dạ Đế Vương](#)

[Chương 155: Lửa Giận Của Âm Dạ Đế Vương \(2\).](#)

[Chương 156: Tồn Tại Muôn Thuở](#)

[Chương 157: Tồn Tại Muôn Thuở \(2\).](#)

Chương 158: Biến Cố Bất Ngờ

Chương 159: Con Bướm Của Sở Quân Việt

Chương 160: Con Bướm Của Sở Quân Việt (2)

Chương 161: Kỉ Niệm Thành Lập Của Sở Thị

Chương 162: Kỉ Niệm Thành Lập Của Sở Thị (2)

Chương 163: Ai Là Thế Thân Của Ai

Chương 164: Ai Là Thế Thân Của Ai (2)

Chương 165: Tự Tạo Nghiệt, Không Thế Sống

Chương 166: Vì Vợ, Kiêu Ngạo Cái Gì?!

Chương 167: Ông Cụ Sở Giúp Một Tay

Chương 168: Ông Cụ Sở Giúp Một Tay (2)

Chương 169: Còn Muốn Kết Hôn Không?

Chương 170: Mới Bắt Đầu

Chương 171: Chân Chính Vừa Thấy Đã Yêu

Chương 172: Trở Về Thành Phố S

Chương 173: Quỷ Đạo

Chương 174: Lời Đồn Nhảm

Chương 175: Ai Dám Ác Ý Nói Năng Bậy Bạ Hãm Hại Vợ Tôi?!

Chương 176: Bóng Tối Trước Bình Minh

Chương 177: Cố Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Chương 178: Lời Tỏ Tình Sâu Nặng

Chương 179: Tin Tức Nghiêng Về Một Phía

Chương 180: Ánh Sáng Rực Rỡ

Chương 181: Đôi Mắt Đẹp Nhất

Chương 182: Ông Vĩnh Viễn Là Hậu Thuần Kiên Cố Của Con

Chương 183: Nam Phụ Từ Trên Trời Rơi Xuống

Chương 184: Vì Em

Chương 185: Khích Bác Ly Gián

Chương 186: Ngọt Ngào Đến Buồn Nôn

Chương 187: Tình Định Gặp Nhau, Vô Cùng Khách Sáo

Chương 188: Quân Tử, Một Lời Hứa Ngàn Vàng

Chương 189: Con Trai Của Thích Bạch Phong

Chương 190: Con Gái Hay Con Trai?

Chương 192: Tiêu Duệ Rốt Cuộc Là Con Ai?

Chương 193: Tiêu Học Lâm, Đi Chết Đi

Chương 191: May Mắn Bạch Phong Không Gả Cho Mà!

Chương 194: Gang Tắc Cùng Thiên Nhai

Chương 195: Cô Dâu Đẹp Nhất Trên Thế Giới

Chương 196: Thịnh Thế Hôn Lễ (1)

Chương 197: Thịnh Thế Hôn Lễ (2)

Chương 198: Thịnh Thế Hôn Lễ (3)

Chương 199: Đại Kết Cục

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chết

Trên biển lớn gió êm sóng lặng, giống như một xấp nhung tơ màu xanh đậm cao cấp, phía trên điểm xuyết những ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương.

Một con thuyền cỡ trung đang bỏ neo ở trên mặt biển, chậm rãi lên xuống theo sóng biển ban đêm yên tĩnh.

Lúc này đã sớm là đêm khuya, nhưng trên sàn tàu du thuyền đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Mười mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen giống nhau đang im lặng đứng ở trên sàn tàu, bảo vệ xung quanh một người phục nữ mặc váy lễ phục dài màu trắng giống như sao quanh trăng sáng.

Buổi tối gió biển rất lạnh, nhưng trên người cô ta chỉ có một chiếc áo choàng mỏng, mái tóc dài mềm mại buông xuống, lười nhác xoa tung trên đầu vai. Trên cần cổ trắng mịn mang vòng cổ trân châu trong suốt, nếu không nhìn biểu cảm lúc này của cô, toàn thân cô mặc như vậy, ắt mọi người sẽ nghĩ cô rất tốt bụng lại thuần khiết...

Giống như thiên sứ.

Thiên sứ?!...

Mép thuyền bên cạnh đối diện với bọn họ, có một người con gái mặc áo đen dường như không tương xứng với độ xa hoa của du thuyền này.

Khóe miệng của Đường Bội cong lên một nụ cười lạnh không rõ, so với người con gái trước mặt, cô chặt vật hơn cô ta nhiều. Trên thân thể cô thậm chí còn có nước nhỏ xuống, mái tóc đen tuyền có chút tán loạn, có vài sợi ướt sũng dán trên gương mặt cô, khiến sắc mặt của cô thoát nhìn càng thêm tái nhợt.

Cô nhẹ nhàng thở hỗn hển mấy hơi, thân thể bình tĩnh dựa ở trên mạn thuyền, cô ép buộc chính mình phải dung tốc độ nhanh nhất để khôi phục thể lực, chỉ có như thế mới có thể ứng phó với những chuyện sắp tới.

"Cô nói lại lần nữa xem".

Những lời đó cơ hồ là rút ra từ giữa kẽ răng, khiến cho sắc mặt của Đường Bội vốn tái nhợt giờ trở nên không có chút máu.

"Tao nói..."

Đứng ở phía đối diện cô, trên mặt Đường Phỉ Phỉ lộ ra nụ cười xấu xa, càng lúc càng trái ngược với vẻ thiên sứ toát ra từ quần áo mà cô ta đang mặc. Chỉ thấy giọng điệu của cô ta mang theo trào phúng:

"Đứa em trai con hoang giống như mày, hai năm trước đã chết rồi!. Lừa nó ra nước ngoài chữa bệnh, mày thật quá ngây thơ. Đường Bội, sao mày còn có thể hồn nhiên như vậy?"

Đường Bội nắm thật chặt quả đấm bên cạnh, lạnh lùng nhìn người con gái có dung nhan tinh xảo như vẽ trước mặt, lộ ra vẻ xinh đẹp không ai sánh được.

Rõ ràng diện mạo của bọn họ có vài phần tương tự, nhưng mà giờ phút này cô cực kì chán ghét gương mặt này. Nếu như không phải vì em trai ốm

yếu, cô cũng không bị nhà họ Đường khống chế, làm những việc cô cần bản không muốn làm.

"Đường Phỉ Phỉ"

Đường Bội hầu như gần từng chữ một, nếu như ánh mắt có thể giết người, cô tin Đường Phỉ Phỉ không thể nào vẹn nguyên đứng ở trước mặt mình.

"Mày còn chưa nghe rõ sao?"

Đường Phỉ Phỉ haha cười lạnh một tiếng, giả vờ có long tốt lặp lại:

"Tao nói, mày với em trai của mày là những đứa con hoang làm bẩn huyết mạch của nhà họ Đường bọn tao, tội bấy nên tới chết đi rồi!. Nó đã chết, chị gái như mày có phải cũng nên đi theo làm bạn với nó không?. Để Đường gia của bọn tao có thể khôi phục sự trong sạch như trước"

Đường Phỉ Phỉ vừa nói, vừa không chút để ý lau lau ngón tay của mình.

Móng tay của cô ta được chăm sóc rất tốt, những hoa văn hoa lệ được vẽ trên móng tay thon dài, bàn tay trắng nõn, vừa nhìn đã biết đó là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng.

Đúng vậy , Đường Phỉ Phỉ là đại tiểu thư từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, cuộc sống hoàn toàn khác biệt với Đường Bội.

Nắm tay của Đường Bội càng nắm chặt hơn.

Ở trước mặt cô, là 10 mấy họng súng tối om, tất cả đều chia về một mình cô. Nếu như không phải như vậy, Đường Phỉ Phỉ một đại tiểu thư trói gà không chặt, tại sao dám kiêu ngạo đứng đó nói chuyện với cô.

"A...Haha..." Tiếng cười trầm thấp lạnh như băng của Đường Bội bỗng nhiên vang lên.

"Chết đến nơi, vậy mà mày vẫn còn cười được?!" Sắc mặt Đường Phi Phi rốt cuộc trở nên khó coi.

Cô hung tợn nhìn Đường Bội, người em gái cùng cha khác mẹ này vốn nên có cuộc sống an nhàn sung túc ở Đường gia, cô nghĩ đến đây lại lạnh lùng nói:

"Niệm tình mày là em gái của tao, tao cho mày 2 con đường..."

Đường Phi Phi nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn:

"Hoặc là mày ở lại, để cho bọn vệ sĩ vất vả bảo vệ tao cả ngày chơi đùa, tao sẽ tha cho mày, thế nào?"

Nghe vậy, ánh mắt bọn vệ sĩ nhìn về phía cô có chút thay đổi.

Đường Bội nắm chặt tay, Đường Phi Phi trở mặt với cô, cho cô 2 con đường, tuyệt đối đều chỉ là con đường chết.

Một tháng trước, cô bị gia tộc phái đi trộm một vật không thể trộm chộc phải một đại nhân vật nào đó, không ngờ chưa tiếp cận được anh ta thì hệ thống an toàn bên người anh ta phát hiện.

Lánh nạn suốt một tháng, thật vất vả mới trở về du thuyền của nhà họ Đường, chỉ là vận mệnh của kẻ bỏ đi như bây giờ.

Thật ra, cô nên sớm nghĩ đến, Đường gia cũng như người chị cùng cha khác mẹ trước mặt, cho tới bây giờ chưa từng xem cô là một phần tử của nhà họ Đường, chỉ coi cô là công cụ để lợi dụng mà thôi

Nhất là mẹ của Đường Phi Phi, mẹ của cô ta đã dùng hết thủ đoạn, dồn hết tâm cơ, giở trò lúc mẹ cô đang mang thai em trai, thành công chen vào

đoạt mất địa vị của mẹ cô, nếu không xảy ra chuyện như vậy, em trai cô sao phải sinh non, sinh ra sức khỏe đã rất kém!

Hai mẹ con Đường Phỉ Phỉ đương nhiên không tốt với đứa con gái con vợ trước như cô, thật kinh tởm khi cô lại tin tưởng rằng người nhà họ Đường sẽ niệm tin em trai cô là con trai duy nhất của họ, sẽ tận tâm cứu chữa cho nó, nếu không sao cô lại cam tâm tình nguyện đi làm mấy chuyện này!

Đường Bội quay đầu nhìn biển lớn phía sau một chút!

Biển lớn tháng ba, cho dù người có khả năng bơi lội vô cùng tốt, cũng không dám tùy tiện nhảy xuống biển đêm!. Huống chi, bây giờ cả người cô vô lực, nhảy xuống trừ khi có kỳ tích xuất hiện, bằng không, nhất định sẽ chết...

Mà con đường thứ hai...

Đường Bội cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói với Đường Phỉ Phỉ: "Nếu như hôm nay tôi không chết, các người chờ xuống địa ngục đi"

"Mày?!"

Đường Phỉ Phỉ bị lời tuyên chuyển của cô làm cho kinh sợ đan xen, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, môi anh đào hé mở, muốn mở miệng nói chuyện.

Đường Bội không cho cô ta cơ hội, cô xoay người giống như một người cá mạnh mẽ, không chút do dự lướt qua mạn thuyền, nhảy vào biển lớn đen tối lạnh như băng.

Nước biển đẳng chat, lạnh như băng, nhanh chóng ngập qua đầu cô, trong đầu Đường Bội hiện lên khuôn mặt thanh tú, ôn hòa của em trai, trong lòng sớm đã bị lửa giận và đau xót nhấn chìm.

Nếu như có kiếp sau, cô sẽ dùng hai tay của mình bảo vệ bản thân chu toàn, không dễ dàng tin lời những người họ Đường giống như lang sói ấy!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trùng Sinh

"Lần này công việc làm ăn của Đường gia lâm vào tình thế bắt buộc".

Ở ngoại ô thành phố S, trong thư phòng ở lầu hai của căn biệt thự 3 tầng, một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen đang nhàn nhạt nói chuyện.

Ông ta là người quản lý đương nhiệm của Đường gia- Đường Phong Ngôn. Nhà họ Đường hiện nay cũng xem như chiếm một vị trí riêng ở thành phố S, xuất thân phong phú, hơn nữa còn có một đứa con gái là Đường Phi Phi -đại minh tinh nổi tiếng trong làng giải trí, mấy năm nay Đường gia phát triển thật sự không tệ.

Chỉ có điều...

Đường Bội đứng ở trước mặt ông hơi cúi đầu, ở chỗ ông ta không nhìn thấy, khóe môi cô cong lên nụ cười lạnh, không có trả lời cũng không có từ chối.

Không nghe thấy Đường Bội trả lời, Đường Phong Ngôn hơi nhíu mày, giận tái mặt liếc nhìn đứa con gái càng ngày càng im lặng, giọng nói càng lạnh lẽo hơn so với lúc trước:

"Sức khỏe của Tử Thái gần đây tốt hơn nhiều, xem ra phương pháp mà chuyên gia bệnh tim mới đưa ra, rất có ích cho việc điều trị"

Nụ cười lạnh trên khóe môi của Đường Bội càng rõ ràng hơn.

Nếu như là quá khứ, cô nhất định sẽ tin.

Nhưng mà, có lẽ Đường Phong Ngôn không bao giờ ngờ được, Đường Bội đứng trước mặt ông ta hôm nay đã không còn là người vì bệnh tình của em trai mặc cho bọn họ sai khiến nữa.

Đường Bội ấy đã chết sau một tháng ngâm mình trong biển lớn rét lạnh rồi...

Hiện tại, đứng trước mặt ông ta là Đường Bội biết hết sự thật.

Em trai...

Nhẹ nhàng ngoéo ngón tay bên người một cái, Đường Bội giấu đi nụ cười lạnh nơi khóe môi, mặt không chút biểu cảm ngẩng đầu lên nhìn người mà cô phải gọi là "cha" lạnh lùng hỏi:

"Bố muốn cái gì?"

Mày của Đường Phong Ngôn nhú chặt hơn, ông chán ghét mẹ của Đường Bội, người phụ nữ yếu đuối ấy không thể mang đến cho ông thứ gì. Nhưng đứa con gái giống như thiên tài này, ông vừa hận, vừa sợ lại vừa ý lại.

Đường Bội hoàn toàn là vũ khí sắc bén của Đường gia, nhất định phải giữ chặt cô ở trong lòng bàn tay, nếu không Đường gia mấy năm nay làm sao có thể phát triển nhanh như vậy, con gái bảo bối của ông sao có thể trở thành đại minh tinh.

Đường Bội không chút nào sợ hãi đối mặt với Đường Phong Ngôn, thần sắc trên mặt đối phương biến đổi đều bị cô nhìn thấy tường tận. Cô

đương nhiên biết ông ta đang nghĩ cái gì, chính là muốn lợi dụng em trai đã chết từ lâu của cô mà khống chế cô thôi.

Ngay cả Đường Phong Ngôn muốn có được vật gì trong tay người đó cô cũng biết, chỉ có điều bây giờ cô sẽ không để cho Đường gia được toại nguyện.

Đường Phong Ngôn cau mày, đánh giá con gái một lúc lâu, vẫn mở miệng nói:

"Thông tin về hạng mục cạnh tranh đấu thầu Tây Giao ở thành phố S"

"Bố". Đường Bội hờ hững nói: "Theo con được biết, người sau lưng hạng mục Tây Giao, là nhân vật mà Đường gia tuyệt đối không thể chọc vào".

Đường Phong nhíu mày chặt hơn, có chút không kiên nhẫn nói: "Nếu như xảy ra chuyện gì nhà họ Đường đương nhiên bảo vệ cho con..." Ông nhìn ánh mắt của Đường Bội, không được tự nhiên tăng thêm cái tên:

"Tư Thái được an toàn".

Ông cảm thấy hôm nay Đường Bội có phần sắc bén không bình thường, nhưng hạng mục Tây Giao có thể mang đến lợi ích không nhỏ cho Đường gia khiến ông không thể có suy nghĩ khác, lại càng không muốn tổn tâm tư để đi tìm hiểu đứa con gái trước giờ ông không quan tâm.

Đường Bội không nói thêm gì, xoay người bước ra khỏi thư phòng.

Đắc tội với người sau lưng ấy, cho dù có một trăm Đường gia cộng lại, cũng không bằng một bàn tay của người ấy, vậy mà dám bảo sẽ bảo vệ cho cô chu toàn?.

Kiếp trước đã từng làm đồ bỏ một lần, bây giờ nàng muốn những người của Đường gia tự mình ném thử hậu quả khi đắc tội với người đó.

Ánh mắt của Đường Bội lưu chuyển, từ khi cô tỉnh lại phát hiện thời gian trôi về khoảnh khắc một tháng trước, trước khi sự việc ấy diễn ra, cô đã hạ quyết tâm, muốn khiến những người này phải trả giá đắt!. Phong cảnh đẹp nhất thành phố S trên ngọn núi nhỏ cũng chỉ có căn biệt thự này.

Đường Bội đứng ở phía ngoài vách tường của biệt thự, trước khi trọng sinh cô từng tới nơi này, bên trong canh phòng hết sức nghiêm ngặt, ngoại trừ hệ thống bảo vệ tiên tiến nhất trên thế giới, còn có rất nhiều vệ sĩ có bản lĩnh nhanh nhẹn canh gác.

Lần trước tới đây, là vì cô muốn trộm một tài liệu bí mật cho Đường gia, kết quả là ban ngày mới thay Đường Phi Phi diễn một số cảnh hết sức cực nhọc, khiến tinh thần không được tốt, nhất thời sơ suất, hoàn toàn bị hệ thống bảo vệ an toàn phát hiện.

Chỉ có điều...

Đường Bội ở trong bóng đêm lộ ra một nụ cười khế.

Lần này, cô không đếm xỉa đến lời uy hiếp của Đường Phong Ngôn và không mang theo tâm trạng lo lắng, cô nghỉ ngơi thật tốt 2 ngày rồi mới đi tới nơi này.

Hơn nữa, bây giờ mục tiêu của cô không phải là hệ thống an toàn trong thư phòng, mà là...

Cô đưa tay vén mái tóc dài, trước khi tới đây, cô còn đặc biệt trang điểm tỉ mỉ. Dung mạo của cô và Đường Phi Phi vốn giống nhau đến 5 phần, cố gắng bắt chước, trừ phi là người tương đối quen thuộc, nếu không mọi người nhất định sẽ nhầm cô là đại minh tinh Đường Phi Phi.

Đường Bội hoạt động thân thể, khéo léo né tránh được tia hồng ngoại dò xét trên tường, lướt nhanh qua rồi leo lên tường.

Cô chọn điểm dừng chân là nơi những vệ sĩ canh chừng khá lỏng lẻo, cũng là chỗ tiện nhất để cô ẩn thân tàn hình.

Đường Bội liên tục khom người, thu liễm hơi thở, dọc đường cẩn thận xuyên qua vườn hoa đến mặt sau của lầu chính biệt thự, ngẩng đầu thoáng nhìn lướt qua tòa biệt thự cao 3 tầng, nếu như cô nhớ không lầm thì phòng ngủ của chủ nhân ngôi biệt thự này ở lầu 2, và cũng là nơi được canh giữ nghiêm ngặt nhất sau thư phòng, tọa lạc ở hướng đông tây.

Thân hình vô cùng nhanh nhẹn bám vào tường, làm thế nào để tránh những hệ thống bảo vệ, che giấu hành tung của bản thân là những hạng mục từ nhỏ cô đã được học tập.

Từ trước đến nay, Đường Bội luôn là thiên tài trong phương diện này.

Rất nhanh đã đến lầu hai, phòng ngủ chính có một ban công rộng rãi, Đường Bội lặng lẽ xoay người nhảy vào ban công, giữa phòng ngủ và ban công ngăn cách bởi một cửa sổ sát đất thật lớn, được che chắn bởi tấm màn thật dày, khiến cô mơ hồ không nhìn rõ tình huống bên trong.

Trên ban công bày một chiếc ghế dựa hết sức thoải mái, bên cạnh có một bàn trà thủy tinh nho nhỏ, trên bàn có một quyển sách.

Cô tùy ý nhìn lướt qua tên quyển sách: Bốn mươi vị thần và bốn mươi đêm là một quyển truyền thuyết dân gian Ả Rập, xem ra lời đồn quả nhiên là sự thật, người đứng đầu đế quốc ám dạ là người có trí thông minh tuyệt đỉnh, năng lực cường hãn, là một kỳ tài. Đáng tiếc từ nhỏ sức khỏe suy nhược, đọc sách là thú vui tiêu khiển duy nhất của anh ta

Kiếp trước, Đường Bội tới nơi này, cũng không kịp nhìn qua chủ nhân của nó.

Lúc này, cô đang đi về phía phòng ngủ của ám dạ đế vương khó lường đó.

Cô hơi hơi híp mắt, mượn ánh trăng để xác nhận lại cách ăn mặc của mình.

Vẻ bên ngoài được chăm chút tỉ mỉ, hàng mi dài dài được quét màu hồng phấn có thể khiến cho người xem thoát nhìn thấy thuần khiết, tao nhã, và son nước cùng màu...Ngay cả tóc cũng cố ý làm cho thẳng, buông xòa ở phía sau.

Nhìn qua rất giống dáng hình của Đường Phỉ Phỉ.

Gió từng đặng xa thối tới, thối tung rèm cửa nối liền với ban công. Cô mượn cơn gió nhẹ này, lắc mình vào phòng ngủ.

Chủ nhân của phòng ngủ vẫn còn chưa ngủ.

Anh đang ngồi dựa vào đầu giường, trên ngón tay thon dài cầm một quyển sách, cho dù nghe thấy hơi thở của một người khác xuất hiện trong phòng, anh cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Anh thong thả ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, môi mỏng hơi hé mở:

"Cô là ai?"

Thanh âm này trầm thấp, từ tính, mang theo chút lười nhác, khàn khàn, hết sức êm tai, có thể nói là giọng nam dễ nghe nhất mà Đường Bội từng nghe, cô thậm chí có lý do tin tưởng, giọng nói như vậy nếu xuất hiện trong giới ca sĩ, nhất định sẽ tạo nên cơn cuồng phong, khiến vô số người khuynh đảo vì anh.

Huống hồ, chủ nhân của giọng nói này lại là người đàn ông anh tuần hiếm thấy.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sở Thiếu

Đường Bội cũng xem như biết không ít những nam ca sĩ và diễn viên trong giới giải trí, nhưng mà giờ phút này, những người đó cộng lại cũng không bằng người đàn ông trước mặt cô.

Anh có đôi mày đậm giống như dùng mực vẽ ra, đôi mi anh tuấn, ánh mắt có thần sáng ngời như hai vì sao, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng nhưng hoàn mỹ, đường cong của khuôn mặt tinh tế, lưu loát giống như một tác phẩm tinh xảo hoàn mỹ nhất, đừng nói đến khí phách thông dong và cường thế trên người anh, cho dù chỉ ngồi ở đó, đối mặt với người khác không mời mà đến xông vào phòng ngủ của mình vẫn mang khí thế tao nhã và ung dung nói không nên lời.

Đường Bội cười xinh đẹp, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy cái gì cũng không thiếu, nhưng không may không có một thân thể toàn vẹn.

Cô có thể tưởng tượng, một người đàn ông bị nói như vậy, khi lòng tự trọng của anh ta bị xúc phạm, thì một khi bộc phát cơn tức giận sẽ lớn đến mức nào.

Có lẽ anh ta sẽ trút hết cơn giận ngút trời của mình lên Đường gia chăng?.

Nghĩ đến đây, cô hơi vui sướng khi người khác gặp họa, Đường Bội tiến lên đi về phía người đàn ông vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, một tay không chút khách khí đặt ở trên ngực anh.

Cảm giác ấm áp truyền đến ở đầu ngón tay khiến cô kinh ngạc, nhưng tên đã lên dây rồi, huống hồ bây giờ cô là Đường Phỉ Phỉ.

Tay kia của cô nhẹ nhàng nắm cầm của anh, hơi nâng mặt anh lên, để ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, cười quyến rũ nói:

"Anh... không biết tôi?"

Giọng điệu hơi có chút phiến muộn và khoa trương.

"Tôi nên biết cô?" Mặc dù đang ở thế hạ phong nhưng ánh mắt của anh vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như cũ, ngay cả một chút biến hóa cũng không có.

Đường Bội cười: "Tôi là..."

Cô lại gần một chút, hơi thở như lan phả vào mặt anh: "Phỉ Phỉ a"

Tên này thốt ra từ miệng cô, khiến cô cảm thấy chán ghét nhú nhú mày, nhưng mà nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, trên mặt lại khôi phục tươi cười, ôn nhu nói: "Nghe nói anh không thể..."

Cô mỉm cười, đem câu còn lại nuốt xuống, thế nhưng hàm ý lại rất rõ ràng.

Không có người đàn ông nào có thể chấp nhận bị nói như vậy, trong lòng Đường Bội cười lạnh, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì nụ cười diu dàng, thuần khiết thậm chí có chút ngây thơ, tiếp tục ôn nhu nói:

"Miễn là anh đồng ý đem hạng mục Tây Giao giao lại cho Đường gia, tối nay tôi sẽ phục vụ anh một đêm"

Cô vừa nói, ngón tay thon dài từ cầm anh trượt xuống, vẽ vòng ở trước ngực anh.

Áo tắm chất vải vốn không dày, cho nên Đường Bội không cần tốn sức đã có thể chạm vào vòm ngực rắn chắc của anh.

Ánh mắt của người đàn ông tối sầm lại, lập tức nắm lấy cổ tay cô.

Đường Bội cảm thấy diễn trò rất mệt, khóe môi vẫn mang theo nụ cười hèn mọn nhàn nhạt, nhưng trên mặt vẫn lộ núm đồng tiền như hoa: "Thế nào?. Không đồng ý sao?"

Cô tiếp cận ngày càng gần, lúc nói chuyện hơi thở phả trên tai anh, giống như trêu đùa nói:

"Hay là anh không hiểu?. Ừm?"

Tay nắm cổ tay cô càng dùng sức hơn.

Đó là bàn tay chân chính thuộc về đàn ông, khô ráo, thon dài và có lực, không hề vì động tác của cô mà thả lỏng, cô kề sát lỗ tai anh, giống vậy, khi anh nói chuyện, hơi thở ái muội phun ở bên tai cô:

"Cô là ai?"

Giọng điệu bình bình đạm đạm, không có chút phập phồng, hay kinh ngạc, vẫn là ngữ điệu thông dong bình tĩnh như ban nãy.

Đường Bội vừa muốn đứng thẳng người, thì cánh tay kia của anh đã ấn lên bờ vai cô, rõ ràng sức lực không có bao nhiêu, nhưng dùng hết sức khéo léo, khiến cho cô cảm thấy nửa người của mình hơi bủn rủn

"Anh?!" Sắc mặt của Đường Bội hơi biến, nhưng cô trấn định lại rất nhanh, vùng vẫy bả vai, không mất bao nhiêu sức lực đã thoát khỏi sự kiềm kẹp của anh.

Sức lực của anh không lớn, dường như không có ý ngăn cản cô, vẫn lảng lảng ngồi ở chỗ kia nhìn cô.

Đường Bội căn môi dưới, mỉm cười, cô đột nhiên có chút hứng thú với người đàn ông trước mặt, rốt cuộc anh ta đã trải qua những gì, mà rèn luyện được sự bình tĩnh như thế. Không biết có chuyện gì có thể làm anh thay đổi sắc mặt hay không?.

Chỉ có điều, bây giờ, chuyện chính quan trọng hơn.

Cô lần người tiến tới, dứt khoát dùng tay trái để nắm giữ hai tay của đối phương, cố định hai tay ở trên đỉnh đầu của anh, hơi thở như lan phun ở trên môi anh, cười nhắc lại:

"Tôi là Đường Phỉ Phỉ, người của Đường gia, chúng tôi muốn hạng mục Tây Giao..."

"Đường Phỉ Phỉ..."

Anh thấp giọng lặp lại lời cô nói, ánh mắt trầm tĩnh chống lại đôi mắt và nét mặt không có tí biểu cảm của cô, trong hai mắt không có ý cười, nhàn nhạt nói:

"Cô có một đôi mắt rất đẹp, tay cũng rất có sức mạnh, không phải đôi tay của một mình tinh nhỏ nên có"

Rốt cuộc anh cũng không duy trì bình tĩnh, anh động thân thoát khỏi sự áp chế của cô, cổ tay bị cô kiềm thế cũng được tự do, ngón tay thật dài trượt qua đôi mắt của cô:

"Ánh mắt của cô rất xinh đẹp"

"Anh?!"

Đường Bội đột nhiên cả kinh, cô không chút nghĩ ngợi dùng những chiêu thức tác chiến gần

"Rẹt"

Khi Đường Bội áp chế được anh lần thứ hai, bỗng nhiên chiếc áo đen vừa người lại phát lên tiếng vang nhỏ, vị trí bả vai bị rách một lỗ thật dài.

"A..."

Đường Bội thở một ngụm khí, cho dù là trong quá trình động thủ, trên mặt đối phương cũng không thay đổi nhiều lắm.

Lúc này cô quỳ một gối trên mặt đất, nhìn người đàn ông bị cô áp chế nằm ngửa trên mặt đất, ánh mắt trở nên nghiến ngấm. Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dù sao cũng đã đi đến bước này, cho dù là chị của cô, cũng nên ném thử cơn giận của đế vương bóng đêm đi.

Đường Bội khẽ vươn tay vô cùng mãnh liệt kéo đai áo tằm của anh ta xuống, thuần thục cột 2 tay của anh lại, sau đó cột lên ghế tựa bên giường.

Cánh tay kia tùy tiện vén cao áo tằm của anh, che kín 2 mắt anh lại.

Trong phòng hết sức ấm áp, nhưng cô tin, không có một người đàn ông nào cảm thấy vui khi ở trong cảnh tượng: bị trói hai tay, hai mắt bị che kín, cảm giác bị một người phụ nữ khổng lồ chế nhạo nhất định sẽ bức điên những người đàn ông kiêu ngạo, cao cao tại thượng như anh ta.

"Chắc..."

Than nhẹ một tiếng, Đường Bội nghênh ngang ngồi ở bên cạnh, nói: "Nếu như không phải vì gia tộc, anh nghĩ tôi sẽ nghĩ đến anh sao?"

Cô đưa tay tùy tiện xoa xoa ngực và cằm của đối phương: "Không bằng như vậy đi, anh đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ bỏ qua cho anh, đêm nay sẽ hầu hạ anh thật tốt..." Cô cố ý khiến cho thanh âm của mình nghe qua như đang nín cười.

Dù sao cũng là vì muốn chọc giận người nào đó, và muốn hủy hoại thanh danh của Đường Phỉ Phỉ, cô không ngại làm khoa trương một chút.

"A..."

Lần này cuối cùng cũng có phản ứng khác rồi, khuôn mặt bị che kín của anh phát ra tiếng cười lạnh trầm thấp:

"Buông tha cho tôi?".

Thân thể anh cũng không có động tác dư thừa, chỉ là biệt thự rộng rãi vốn yên tĩnh, âm thanh cảnh báo bỗng vang lên mãnh liệt, chỉ sau vài giây, trên cửa phòng ngủ đã vang lên vài tiếng gõ:

"Sở thiếu?"

Thì ra anh ta họ Sở...

Đây là lần đầu tiên Đường Bội biết, người đàn ông nắm trong tay một lực lượng và quyền lực đáng sợ cũng như có khối tài sản kết xù này họ Sở...

Cô phân tâm một chút, cũng không thấy người ở phía trên có bất kì động tĩnh gì, anh đã ngồi dậy. Rõ ràng bị trói 2 tay đã lấy lại được tự do, cho nên cô nhanh chóng xuất thêm một quyền, nhưng tay của cô lại bị anh vặn ở sau lưng.

"Sở thiếu?" Trên cửa lại truyền đến ba tiếng đập cửa.

"Không có việc gì" Sở thiếu nhàn nhạt lên tiếng.

Tiếng bước chân chinh tề nhanh chóng biến mất, ngón tay khô ráo của anh lại mơn trớn ánh mắt cô lần nữa, chậm rãi trượt xuống khe hở trên vai cô.

Nơi đó có một hình xăm bướm bướm màu tím, bướm bướm vỗ cánh muốn bay, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có thể dừng lại trên vai cô, giống như cô bị giam cầm nhiều năm ở Đường gia.

"Hồ điệp rất đẹp" Giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, cánh tay của Sở thiếu xẹt qua cánh bướm, ánh mắt nhìn ánh mắt cô:

"Nhưng ánh mắt của cô đẹp hơn".

Chết tiệt!

Đường Bội không có nghe vào câu thứ hai của anh, tại sao cô có thể quên?. Trên vai mình có một hình xăm bướm bướm, đó là hình xăm mà người luôn giả vờ thiện lương trước mặt người khác như Đường Phỉ Phỉ tuyệt đối không thể nào có.

Cổ tay của cô khẽ động thì đối phương cũng tăng thêm lực kiềm chế.

Khóe môi của anh luôn lạnh như băng, lúc này đã có một nụ cười nhàn nhạt: "Theo tôi một đêm, tôi sẽ như em mong muốn"

"Cút".

Cô thầm nghĩ muốn giả mạo chị gái để đắc tội với người đàn ông mà bọn họ không thể chọc vào, làm cho Đường gia vĩnh viễn không có ngày bình yên, cũng không nghĩ sẽ thật sự hy sinh bản thân mình.

Tuy rằng người đàn ông ở trước mặt rất anh tuấn, rất nhiều tiền, nhưng trong khoảnh khắc nhảy xuống biển lớn ấy, cô đã xin thề, sẽ không dựa vào và tin tưởng người khác nữa.

Từ bé, đã được huấn luyện chiến thuật đánh nhau cận kề, bây giờ chính là lúc phát huy tác dụng lớn nhất.

Gian phòng rất lớn, rộng rãi đến mức khi Đường Bội lấy lại được tự do đứng dậy còn cách người đàn ông đó bảy tám thước.

Cô lùi về phía sau một bước đã đứng ở mép phòng ngủ, nhẹ nhàng thối thối ngón tay, Đường Bội cười xinh đẹp:

"Tôi cũng không muốn theo người đàn ông vô dụng"

Nói xong, cô xoay người, rồi biến mất trong màn đêm.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Studio

Mãi đến rời khỏi rất xa biệt thự, tim của Đường Bội mới đập chậm lại một chút.

Mi thanh tú nhú lại, trong giây lại lại giãn ra. Lúc này đã là nửa đêm, ngay cả thành phố S hiếm khi cũng chìm vào trong giấc mộng yên bình. Kiếp trước, từ giờ trở đi, cô phải trải qua việc trốn chạy suốt một tháng trời. Nhưng bây giờ, cô vẫn tự do, có đầy đủ thời gian để đi làm việc mình muốn làm.

Đầu tiên, cô muốn đi tìm một khách sạn 5 sao, thuê một phòng thoải mái dễ chịu nhất để ngâm nước tắm rửa.

Tiếp đó, ngủ một giấc đến 9h sáng.

Ăn xong một bữa sáng dinh dưỡng phong phú, cô thay một bộ lễ phục nhỏ không quá rườm rà, hơi sửa sang lại tóc một chút, rồi lại cầm một đầu tóc đen bù xù ở sau lưng, tiếp tục hóa trang.

Cô xuất hiện ở trong gương, càng nhìn càng thấy giống Đường Phi Phi.

Đây là một vai diễn mà công ty đại diện của Đường Phi Phi thật vất vả mới tranh thủ được cho cô ta, là một bộ phim của đạo diễn nổi tiếng trong nước. Tuy rằng Đường Phi Phi chỉ đóng vai phụ, nhưng có thể xuất hiện ở

trong một tác phẩm lớn như thế, không biết bao nhiêu người chen chân đến sút đầu mẻ trán cũng không tranh thủ được cơ hội.

Đường Phỉ Phỉ có danh tiếng không tẻ trong làng giải trí, nguyên nhân quan trọng chính là cô có thể chịu cực, chịu khổ. Một đại tiểu thư thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng đều không từ chối những cảnh nguy hiểm, khó khăn, lúc nào cũng cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Cho dù bắt cô ấy ngâm mình trong nước 7, 8 tiếng đồng hồ vào mùa đông lạnh như băng cô cũng không oán hận nửa câu.

Khỏe miệng Đường Bội lộ ra một nụ cười lạnh, cô ta dĩ nhiên không hề oán hận rồi, bởi vì người đóng những cảnh ấy đều là em gái có dung mạo tương tự cô ta năm phần.

Đường Phỉ Phỉ cái gì cũng không cần làm, đương nhiên vui vẻ ngồi mát ăn bát vàng, thu hoạch vô số thanh danh tốt đẹp.

Cô vừa mới thu thập xong, đúng lúc này di động bỗng nhiên vang lên.

"Đường Bội, vì sao cô còn chưa tới?" Giọng nói của Đường Phỉ Phỉ có chút gay gắt: "Hạn cho cô trong vòng 10 phút nữa phải xuất hiện trước mặt tôi, nếu không hậu quả cô tự biết..."

"Hậu quả?!" Đường Bội cười lạnh một tiếng, tiện tay cúp điện thoại.

Dưới tình huống bình thường, như hôm nay phải quay những pha nguy hiểm, Đường Phỉ Phỉ sẽ cùng cô đến studio, sau đó chờ hóa trang xong, người xuất hiện trước mặt mọi người là Đường Bội chứ không phải là cô ta nữa.

Điện thoại im lặng khoảng 5 phút đồng hồ, rồi bỗng nhiên vang lên.

Cô có thể đoán được đại tiểu thư vốn nổi tiếng hiền lành, tốt bụng nhưng hết sức điêu ngoa đang nổi giận ném điện thoại đi rồi, cho nên 5 phút sau mới gọi tới.

Cô mở di động ra, bật nút loa ngoài, quả nhiên bên trong truyền đến giọng nói đầy phần nộ của Đường Phỉ Phỉ:

"Đường Bội, cô cứ nhiên dám cúp điện thoại của tôi"

Đường Bội cười châm chọc một tiếng, cô không những dám cúp điện thoại của cô ta, còn muốn cho cô ta biết chuyện đáng sợ nhất trên đời này là gì.

Cô trực tiếp tắt máy, hoàn toàn cắt đứt thanh âm của Đường Phỉ Phỉ, sau khi thu dọn xong xuôi cô mới bắt xe đến trường quay.

Nhân viên công tác của tổ kịch rõ ràng xem cô là Đường Phỉ Phỉ, mặc dù cô không mang theo người nào bên cạnh.

Thợ trang điểm cho Đường Phỉ Phỉ cũng là người của Đường gia, cho nên biết được thân phận của cô, biết được bí mật của cô và Đường Phỉ Phỉ, thời điểm nhìn thấy cô, vội vàng kéo cô vào phòng hóa trang độc lập, thấp giọng trách mắng:

"Tại sao lại tự mình đến đây?"

Đường Bội cười nói: "Hóa trang trước đi".

Ở trong phim cổ trang sử thi, cô đóng vai một cô công chúa, dung mạo của công chúa dĩ nhiên khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa tài năng cũng rất tuyệt vời, là một chiến sĩ tiếng tăm lừng lẫy ở quốc gia của nàng.

Ở trong phim, vai diễn của cô không nhiều lắm, nhưng mà mỗi một cảnh chủ yếu, đều phải diễn những động tác đánh nhau, cho nên Đường Phỉ

Phi mới cảm thấy gấp gáp khi cô không xuất hiện.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Diễn

Bộ phim sử thi "Chiến Ca" này được đầu tư 2 triệu nhân dân tệ, vai nam chủ là nam diễn viên mới giành được ngôi vị ảnh đế năm ngoái, cũng là nam diễn viên trẻ tuổi nhất dành được ngôi vị ảnh đế quốc tế- Hạ Tử Diệu.

Kỹ thuật diễn xuất của anh ta không còn gì để nói, ngoại hình cũng hết sức cao lớn, tuấn lãng, tác phong nhanh nhẹn, hơn nữa nghe đồn trong nhà cũng có quyền có thế, bối cảnh cũng hết sức vững vàng, người như vậy, quả thực muốn không nổi tiếng cũng khó.

Đường Bội đứng ở một bên nhìn anh ta diễn một lát, nói thật, tuy rằng trong quá khứ, Đường Phi Phi là một minh tinh có chút danh tiếng trong nước, nhưng nếu so sánh với ánh sang rạng rỡ của siêu sao Hạ Tử Diệu, vẫn còn kém xa.

Có thể đảm nhận vai phụ trong một bộ phim toàn ngôi sao lớn như thế này, có lẽ cũng sẽ giúp ích trong việc nâng đỡ danh tiếng của Đường Phi Phi.

Đáng tiếc...

Khóe miêng của Đường Bội hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại tràn đầy mưu tính.

Hạ Tử Diệu quả nhiên không hổ danh là ảnh đế, chỉ với 3 đường đánh đã làm hài lòng Tần Hạo Diễm.

Dựa theo kế hoạch tiếp theo, vốn là phần diễn của anh ta, thế nhưng ánh mắt của Tần Hạo Diễm lại lướt qua trên người Đường Bội một vòng:

"Cô diễn trước thử xem."

"Chiến Ca" quả thực là một bộ phim dành cho đàn ông, nhân vật nữ bên trong cho dù nữ chính có cảnh quay nhiều nhất, nhưng chỉ là tồn tại giống như bình hoa mà thôi. Chỉ riêng nhân vật công chúa của Đường Phi Phi, cũng được khắc họa một cách sâu sắc. Nếu như diễn tốt, nói không chừng sẽ tạo bước đột phá cho cô trên màn ảnh lớn.

Đường Bội nghe Tần Hạo Diễm gọi mình cũng không luống cuống từ chối, mà thoải mái đi về phía Tần Hạo Diễm.

Môi cô vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, dáng người cao gầy, cho dù mặc chiến giáp nhưng vẫn có thể uyển chuyển bày ra đường cong nữ tính. Hơn nữa tóc mây cao ngất, tóc mai được đính minh châu rũ xuống. Chân đi đôi ủng màu đen tiêu sái, mạnh mẽ, cô bước từng bước vững vàng như bay bước vào tầm mắt của mọi người. khiến cho nhân viên công tác có mặt ở đây cảm thấy trước mắt sang ngời, phảng phất giống như công chúa chiến thần của ngàn năm trước xuyên không lịch sử, từng bước nở hoa, xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay cả Hạ Tử Diệu cũng không nhịn được nhìn Đường Bội vài lần.

Nụ cười trên môi của cô không thay đổi nhưng tay phải nâng lên đặt trên vỏ kiếm của trường kiếm vắt bên hông, mỉm cười xinh đẹp, nhìn Tần Hạo Diễm, khẽ mở đôi môi anh đào nói:

"Đạo diễn, tôi với nam chính hình như không có cảnh diễn đối thủ"

Ánh mắt Tần Hạo Diễm bình tĩnh nhìn về phía cô, khi mở miệng thì thanh âm trở nên khan khan:

"Diễn thử xem"

Anh dừng một chút, hình như cảm thấy hơi xấu hổ, hắng giọng một cái: "Hôm nay diễn đoạn hai người mới quen nhau đi"

Đường Bội nhớ trong kịch bản, công chúa ở chiến trường quen được chiến thần của nước láng giềng, khi đó hai nước vẫn còn là nước láng giềng thân cận, đang kề vai chống lại sự xâm lược của các nước khác, hai người nói chuyện, hết sức ăn ý.

Nhưng đó cũng là một lần duy nhất, đối thoại giữa bọn họ không có khói thuốc súng và địch ý với đối phương.

Hạ Tử Diệu cả người mặc nhung trang, oai phong, đẹp trai đến cực hạn. Hai người song vai mà đứng, từ trên cao nhìn xuống đất đai rộng rãi, sừng sững giống như hai ngọn núi, nhưng cũng cực kỳ đẹp đẽ giống như bức tranh thủy mặc.

Từ nhỏ, Đường Bội đã trải qua huấn luyện võ thuật hết sức nghiêm ngặt, taekwondo, karate, thuật bắn súng...

Không gì không giỏi, trước đây cô cố gắng vì em trai của mình, bây giờ cũng cố gắng để mình bùng nổ một cách toàn diện, ảnh đế cao lớn rắn rỏi thì sao. Đường Bội tin, nếu như cô thật sự ra tay, thì những người ở đây đều không phải đối thủ của cô.

Cho nên khí thế của cô làm sao có thể yếu hơn đối phương!

Nhân viên công tác chung quanh quả thực nhìn đến như si như túy, kỹ thuật diễn của ảnh đế đương nhiên không có lời nào để nói, không ngờ chỉ là người mới trên màn ảnh, nhưng mà Đường Bội lại có thể có khí phách

diễn chung với ảnh đế, hơn nữa không có cảm giác yếu thế, ngược lại cân tài cân sức, khiến cho người xem thỏa mãn.

Rất nhanh, màn diễn đã được quay xong, Tần Hạo Diễm rút cuộc chần chờ vài giây, rồi mới hô to:

"Cắt".

Anh ta thực sự cực kì kinh ngạc.

Hạ Tử Diệu cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt của anh ta đảo qua trên người Đường Bội, trên khuôn mặt tao nhã không hề che giấu vẻ thưởng thức:

"Không ngờ Đường tiểu thư lại thâm tang bất lộ"

Đường Bội mỉm cười, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cửa ra vào của studio.

Tiến triển thuận lợi hơn so với kế hoạch của cô, bây giờ chỉ còn chờ chính chủ thu hoạch thôi.

Cô không có ý nói chuyện với Hạ Tử Diệu mà đi đến bên cạnh Tần Hạo Diễm, cũng không quan tâm ánh mắt ở phía sau vẫn còn nhìn cô chăm chăm:

"Tần đạo diễn".

Tuy rằng Tần Hạo Diễm tuổi còn trẻ, nhưng dù sao cũng là đạo diễn lớn nổi tiếng quốc tế, khi Đường Bội đi tới anh đã thu hồi biểu cảm kinh ngạc trên mặt, nhàn nhạt nói:

"Tôi rất may mắn vì đã tuyển chọn được một diễn viên thích hợp. Phi Phi, biểu hiện của cô, còn xuất sắc hơn ngoài dự đoán của tôi, hy vọng những cảnh tiếp theo cũng có thể khiến cho tôi hài lòng"

Đường Bội cười xinh đẹp: "Nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng"

Cô đưa tay vén tóc: "Tôi đi trang điểm lại"

Nếu tính thời gian, cũng đến giờ chính chủ thu hoạch rồi, nụ cười trên khóe miệng cô không hề giảm, chậm rãi đi tới toilet.

Đúng như dự đoán, chờ cô tẩy trang xong bước ra, thì ở phía xa xa đã nhìn thấy một người phụ nữ mặc bạch y, mái tóc dài rũ xuống, đứng ở bên cạnh Tần Hạo Diễm.

Cho dù Đường Bội không nhìn rõ dung mạo của cô ta lắm, nhưng chỉ từ thân hình diễm đạm đáng yêu của người đó, mặc bạch y đại biểu cho sự "thuần khiết" Đường Bội cũng không tốn sức lực cũng có thể đoán được cô ta là ai.

Cô im hơi lặng tiếng cong khóe môi lên, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sang lạnh, nhẹ nhàng bước chân đi tới bên cạnh bọn họ.

Quả nhiên không đợi cô đến gần, đã nghe thấy thanh âm nhu mì của Đường Phỉ Phỉ:

"Tần đạo diễn, thật ngại quá tôi đến trễ, tôi sẽ đi hóa trang ngay"

Xế chiều hôm nay, là phần diễn của Đường Phỉ Phỉ cho nên cô mới gọi điện để thúc giục Đường Bội đến studio. Bị cúp điện thoại giữa chừng, cho nên Đường Phỉ Phỉ không thể nào ngờ được Đường Bội đã đến trước mình hơn nữa còn diễn thử một cảnh cho mọi người xem.

Đường Bội thu hồi nụ cười, nữ minh tinh Đường Phỉ Phỉ lúc nào cũng dung hình tượng tốt bụng hiền lành, như "thiên sứ" phô bày ra trước mặt mọi người, cho dù là trong công việc có gặp những cảnh quay khó khăn và nguy hiểm như thế nào cũng tự mình hoàn thành, không cần người khác

đóng thế, nếu như bị người khác phát hiện kỳ thật cô ta luôn luôn nói dối, luôn dung người thế thân để diễn thay cô ta những pha nguy hiểm và khó khăn trên màn ảnh, không biết sẽ oanh động đến mức nào.

Nghĩ đến đây, tia sắc bén trên mặt Đường Bội thay đổi, thay bằng vẻ mặt hoảng loạn nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ đang hoảng sợ và trừng lớn hai mắt khi phát hiện ra sự tồn tại của cô.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Âm Dấu

Ánh mắt của Đường Bội chống lại ánh mắt của Đường Phỉ Phỉ, trong mắt đối phương là hoảng hốt lo sợ, mờ mịt....Đến cuối cùng, bà vai dần dần run rẩy không che dấu được nỗi sợ của cô ta.

Đường Bội đứng thẳng người, sóng lưng thẳng tắp.

Tần Hạo Diễm là một đạo diễn phim thương nghiệp, trong quá trình quay phim, trong studio có rất nhiều phóng viên, nếu như cô không nhìn lầm, ban này vài ánh đèn lóe lên, hẳn là các phóng viên đang bận rộn bắt đầu công việc của mình.

Đường Phỉ Phỉ tuy là diễn viên mới, nhưng dù sao cũng là hòn ngọc quý của Đường gia, từ từ trở thành ngôi sao mới, tin tức của cô ta tuyệt đối có giá trị cao

Tần Hạo Diễm cũng chưa ngăn cản, ngược lại không có ý muốn xen vào, nếu như thật sự có scandal gì, cũng giống như một phương thức tuyên truyền miễn phí cho bộ phim của anh. Mặc dù rất ghét tuyên truyền như vậy, nhưng không có một người nào trong làng giải trí lại cưỡng lại được sức hấp dẫn của ánh sáng hào quang.

Khóe mắt Đường Bội liếc nhìn biểu cảm trên mặt của Tần Hạo Diễm, đại khái đã đoán được suy nghĩ trong lòng anh ta

Trên mặt cô vẫn duy trì vẻ ung dung thản nhiên xen lẫn một chút kích động, lảng lảng nhìn cả người Đường Phỉ Phỉ bắt đầu run lên. Thiên kim tiểu thư này đã sớm bị Đường gia làm hư rồi, cho dù cho cô ta thời gian một ngày, chưa chắc cô ta có thể tìm được phương pháp ứng đối tốt, huống chi bây giờ bên trong studio cơ hồ lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người 2 người.

"Cô là ai?"

Đứng ở bên người Đường Phỉ Phỉ, một người đàn ông mặc âu phục, dáng vẻ khoảng hơn 30 tuổi, bỗng nhiên bước đến trước mặt Đường Phỉ Phỉ, bảo vệ cô ta ở phía sau mình, ánh mắt rét lạnh giấu ở phía sau gọng kính vàng đảo qua trên người Đường Bội một hồi, lạnh lùng hỏi:

"Cô giả mạo Đường Phỉ Phỉ nhằm mục đích gì?"

Tiết Trạch là người đại diện Đường gia sắp xếp cho Đường Phỉ Phỉ, cũng là vệ sĩ của cô ta, là một người đàn ông hết sức tài giỏi.

Ngay cả Đường Bội cũng cảm thấy giật mình, nhưng mà không thể không nói anh ta đã chọn một con đường chính xác, chỉ là Đường Bội cô cũng ở Đường gia nhiều năm, nếu như ngay cả Tiết Trạch cũng không trong vòng kế hoạch ngầm ngầm mưu tính của cô thì Đường Bội cũng không ngêngh ngang xuất hiện ở đây.

Đường Bội biến sắc, lập tức cúi đầu, đề thấp thanh âm nói:

"Đúng...Thật xin lỗi..."

Cô cố tình để thanh âm của mình lộ ra vẻ sợ hãi và khẩn trương, khí phách cao cao tại thượng ngẩng nhìn thiên hạ của công chúa Chiến quốc lúc này đã bay biến rồi, trước mặt mọi người, bây giờ là hình tượng thiếu nữ sợ hãi vì làm việc gì sai, sợ phải nhận hình phạt nghiêm khắc:

"Tôi không phải cố ý,... tôi....tôi..."

Cô vừa giả vờ hoảng hốt lo sợ, vừa nói năng lộn xộn, vừa nói xin lỗi, vừa mở to đôi mắt trong suốt nhìn về phía Tiết Trạch.

Dáng vẻ kia... Chật, chặt

Đường Bội thiếu chút nữa đã làm Tiết Trạch vỗ tay, ngay cả Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu cũng muốn vỗ tay vì kỹ thuật diễn xuất của cô, bọn họ không tin người phụ nữ ban nãy còn sáng chói, rực rỡ đầy khí thế, bây giờ lại biến thành một con thỏ nhỏ nhút nhát.

Con thỏ nhỏ chân chính, sợ là đang trốn ở phía sau Tiết Trạch.

Ánh mắt của Tần Hạo Diễm nheo lại, còn Hạ Tử Diệu thì khoanh tay trước ngực, thích thú nhìn toàn bộ sự việc đang phát sinh

Cách đó không xa, máy ảnh đang thành thật chụp lại cảnh tượng này, săn tìm những tin tức trong giới giải trí, dù là chuyện bé nhất cũng là bản lĩnh của đám phóng viên này, hình ảnh tuyệt vời như vậy, không biết sẽ tạo ra bao nhiêu tin tức đặc sắc.

Tiết Trạch nhíu mày, xem ra lần này Đường gia có cuộc chiến phải đánh với quan hệ truyền thông rồi. Anh không biết vì sao thể thân của đại tiểu thư Đường gia lại xuất hiện ở chỗ này, dọc đường, Đường Phỉ Phỉ còn nổi cáu vì con bé thể thân này dám chống đối với cô.

Nhưng anh vẫn gạt đầu ý bảo Đường Bội rời khỏi, nếu cô còn ở lại đây, thì tiêu đề trọng tâm ngày mai: Có 2 diễn viên Đường Phỉ Phỉ khó mà phai mờ được, hình tượng minh tinh Đường Phỉ Phỉ cần cù chuyên nghiệp, không cần thể thân mà cô ta cố gắng xây dựng không phải sẽ bị hủy hoại trong chốc lát sao?.

Đường Bội cúi đầu, im lặng cười, xoay người chuẩn bị rời đi. Bên phía truyền thông, cô đương nhiên sẽ có hậu chiêu khác, khiến cho bọn họ nói ra lời mà cô muốn nói.

Đường gia vì muốn bồi dưỡng cô thành công cụ tốt nhất, cho nên đã dạy cho cô quá nhiều thứ rồi.

Ai ngờ khi cô vừa mới xoay người, Tần Hạo Diễm này giờ vẫn đứng xem kịch vui bỗng nhiên mở miệng nói: "Đợi chút"

Đường Bội ngẩn ra nhưng vẫn dừng bước.

Tiết Trạch có chút sốt ruột, giữ lại Đường Bội nếu như cô ta nói gì hay làm ra chuyện gì bất lợi cho Đường Phi Phi vậy thì phiền phức rồi.

Anh ta vội vã nói: "Tần đạo diễn, phỏng chừng cô ta là fan của Phi Phi, bởi vì quá yêu mến Phi Phi cho nên..."

"Đúng vậy, Tần đạo diễn"

Có lẽ Đường Phi Phi đã phát hiện được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng ôn nhu nói: "Chúng ta cũng không cần làm khó cô ta, dù sao có thể học được giống như vậy, có thể...Có thể rất thích tôi"

Nói xong, cô ta không chỉ đỏ mặt mà ngay cả vàng mắt cũng đỏ.

Đường Bội bĩu môi, xoay người nhưng không có tiếp lời của Tiết Trạch và Đường Phi Phi, cô hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt Tiết Trạch nhìn cô, ngược lại rất có hứng thú nhìn Tần Hạo Diễm, tuy rằng đối phương kêu cô đứng lại nhưng chân mày khóe mắt cũng không có bao nhiêu thần sắc nghiêm khắc, ngược lại mang theo một tia hứng thú và cười nhạt, thoạt nhìn không giống như là cười vì khó khăn của cô.

Quả nhiên, chợt nghe Tần Hạo Diễm nhàn nhạt nói: "Tôi thật sự rất hài lòng với cách biểu diễn của cô ấy, chỉ có điều nếu Tiết tiên sinh nói đây mới là Đường Phỉ Phỉ thật, vậy thì cứ để cô ấy diễn lại màn vừa rồi thử xem"

Tần Hạo Diễm hơi nheo mắt lại, lại nói: "Ai phù hợp với yêu cầu của tôi hơn, tôi sẽ dùng người đó"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ảnh Đế

Tiết Trạch nghe vậy liếc mắt cảnh cáo nhìn Đường Bội, ý lạnh trong ánh mắt hết sức rõ ràng. Nhưng anh cũng biết Tần Hạo Diễm không phải đang nói đùa, trong giới điện ảnh trong nước, nếu được hỏi vị đạo diễn nào không cần lo lắng về khoản tiền đầu tư phim thì người ấy không ai khác chính là Tần Hạo Diễm.

Anh ta cũng chỉ có thể xoay người vỗ vỗ bả vai của Đường Phỉ Phỉ, để cô đi hóa trang trước.

Thợ hóa trang quen thuộc của Đường Phỉ Phỉ, Nancy- cũng là người của Đường gia. Cô đứng xem ở bên cạnh một lát, cũng biết quan hệ giữa Đường Bội và Đường Phỉ Phỉ, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này đương nhiên đã chuẩn bị mười hai phần tinh thần, trang điểm cho Đường Phỉ Phỉ trở nên vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng Đường Bội cười lạnh một tiếng, trong làng giải trí có rất nhiều bình hoa xinh đẹp, chỉ có dung mạo nhưng không có khả năng diễn xuất lọt vào mắt Tần đạo diễn thì cũng như không.

Ngược lại, cô lùi về phía sau một bước, để Đường Phỉ Phỉ rơi vào tầm mắt của Tần Hạo Diễm.

Cho dù cô ta mặc vào chiến giáp anh khí bức người, nhưng cô ta vẫn khe khẽ cắn môi dưới, giống như bị úy khuất lớn lắm, ngay cả khóe mắt cũng hồng hồng, trông thật đáng thương.

Mày của Tần Hạo Diễm hơi nhăn lại, trực tiếp nói với Đường Phi Phi: "Diễn thử cảnh đầu với Hạ Tử Diệu xem"

Đường Phi Phi lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cô rất sợ Tần Hạo Diễm bắt cô diễn cảnh đấu võ, cảnh ấy mới thực sự bộc lộ nhược điểm của bản thân mình. Nếu chỉ diễn những cảnh bình thường, tuy rằng không quen lắm, nhưng cô tin mình có thể diễn tốt hơn Đường Bội rất nhiều.

Cô vội vã gật đầu, tiếp nhận kịch bản trong tay trợ lý, nhìn lướt qua 2 lần, sau khi chuẩn bị xong thì ôn nhu nói với Tần đạo diễn: "Có thể bắt đầu, Tần đạo diễn"

Tần Hạo Diễm khẽ gật đầu, Hạ Tử Diệu này giờ đứng một bên xem trò hay cũng chậm rãi đi tới.

Anh ta có một đôi mắt sáng ngời giống như vì sao, ánh mắt ấy thâm thúy tựa như bầu trời đêm, ánh mắt ấy dừng ở trên người phụ nữ nào, cũng khiến họ thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu.

Nhưng những người phụ nữ như vậy lại không lọt vào mắt Hạ Tử Diệu, cũng không lọt vào mắt người đóng vai nguyên soái như anh.

Đường Phi Phi còn chưa nói chuyện, hai gò má đã ửng đỏ. Tuy rằng trên người mặc quân trang, nhưng dáng vẻ hoàn toàn giống hệt con gái.

Hạ Tử Diệu vẫn thoải mái ôm quyền thi lễ với cô, ánh mắt tràn ngập thương thức dừng ở trên mặt cô ta ấm giọng ân cần thăm hỏi nói:

"Tiêu công chúa"

Đường Phỉ Phỉ đã đỏ mặt, vội vàng ôn nhu đáp: "Lạc nguyên soái..."

Đường Bội vẫn ôm 2 tay trước ngực, đứng ở một bên nhìn 2 người biểu diễn, thấy thể khốe môi cong lên, quả nhiên đã nghe Tần đạo diễn hô lớn: "Cut"

Đường Bội nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt Tần Hạo Diễm thật không tốt, cộng thêm tư thế oai hùng ban nãy của Đường Bội, nếu so sánh với biểu hiện hiện giờ của Đường Phỉ Phỉ, càng khiến anh ta không hài lòng.

Tuy rằng Nancy đã tận tâm tận lực trang điểm thêm cho Đường Phỉ Phỉ, khiến cho dung mạo của cô ta càng thêm tinh xảo.

" Đường Phỉ Phỉ "

Giọng điệu của Tần Hạo Diễm không chút khách khí: "Cô đang làm cái gì vậy? Vai cô diễn không phải là đại tiểu thư được cưng chiều, mà là công chúa của một quốc gia có thể ra chiến trường, cô nên làm rõ thân phận của mình có được không?"

Khóe miệng của Đường Bội nhếch lên, cô đã sớm nghe tiếng khi quay phim Tần Hạo Diễm nghiêm khắc giống như ma quỷ, trong nước không biết có bao nhiêu nữ minh tinh đã bị anh ta mắng đến phát khóc. Bây giờ xem ra thật đúng là như vậy, bộ dạng của cô ta hiện tại vô cùng ủy khuất ngay cả vành mắt cũng đỏ lên.

Tần Hạo Diễm lại càng thêm không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Diễn lại một lần nữa."

Đường Bội đánh cuộc, Đường Phỉ Phỉ vẫn giữ chứng đại tiểu thư, cô ta vẫn chưa hiểu rõ tình huống của mình sao, còn tưởng đây là ở nhà họ Đường của cô ta, vẫn tiếp tục giả bộ ủy khuất, nhưng cô ta đã quên, những người có mặt ở đây, bất kể là Hạ Tử Diệu cũng được hay Tần Hạo Diễm cũng được họ mới là nhân vật chính chân chính.

Quả nhiên, vành mắt của Đường Phỉ Phỉ càng đỏ hơn, đáng vẻ như sắp khóc, sắc mặt của Tiết Trạch cũng trở nên cực kì khó coi, nhưng anh ta chỉ có thể bước lên nói với Đường Phỉ Phỉ vài câu, vỗ nhẹ bả vai cô ta tỏ vẻ khích lệ, nhưng lúc xoay người, ánh mắt lại nhìn về phía Đường Bội đang dùng hai tay ôm ngực, ánh mắt anh ta sắc lẹm như dao.

Đường Bội không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta, ý cười bên môi càng rõ ràng.

Nếu có thể đoạt được vai diễn từ trong tay cô ta khiến cho cô ta khóc như mưa, như vậy mới thú vị.

Tần Hạo Diễm hô lớn: " Action "

Không biết Hạ Tử Diệu bị làm sao, anh ta biết rõ Đường Phỉ Phỉ vẫn chưa thích ứng được với kịch bản, nhưng mà anh ta vẫn không chút kiêng dè, ngược lại còn cố tình gây áp lực với Đường Phỉ Phỉ.

Chỉ thấy anh ta ngẩng đầu lên, đi tới trước mặt, ý thưởng thức trong mắt cũng đã phai nhạt đi nhiều, ngược lại là trên người anh ta tản mát ra khí phách ngang dọc, sát phạt, quyết đoán của một nguyên soái trên chiến trường.

"Tiêu công chúa" Hạ Tử Diệu tự nhiên thi lễ: "Hôm nay được gặp mặt công chúa trên chiến trường, phong thái của cô quả nhiên hơn người, khiến cho tại hạ say mê. Không biết tại hạ có vinh hạnh, có thể mời công chúa ở lại không?"

Khí phách toát ra trên người Hạ Tử Diệu, oai phong凛冽, cao cao tại thượng, cho dù cả người mặc quân phục, nhưng thoát nhìn giống như nha hoàn của anh ta, nào giống với phong thái của công chúa một nước.

Những nhân viên bên trong studio, khi nhìn thấy cảnh này đều đồng loạt lắc đầu. Ban này, Đường Bội diễn thử vai này, khí phách hoàn toàn

không thua kém Hạ Tử Diệu, nếu so sánh với Đường Phỉ Phỉ, hoàn toàn tốt hơn nhiều.

Trong mắt Hạ Tử Diệu lộ ra một chút ý lạnh, khi mở miệng trong lời nói đã mang theo ý châm chọc nhàn nhạt:

"Trên chiến trường, công chúa khí thế bức người, hoàn toàn không giống với hiện tại".

Anh ta cười cười, tiếp tục nói: "Giống như thay đổi thành một người khác"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đường Phỉ Phỉ vốn vì hồi hộp mà tái nhợt nay đã trắng không còn chút máu.

Đường Bội cảm thấy bất ngờ, đây không phải là lời thoại trong kịch bản, không lẽ Hạ thiên vương đang cố tình giúp cô?.

Cô có chút tò mò nhìn về phía Hạ Tử Diệu, vừa vận ánh mắt của anh ta cũng nhìn qua đây.

Ánh mắt hai người đối lập nhau, anh ta nhướng nhướng mày nhìn cô, nhưng khi quay lại nhìn cô tiểu thư được nuông chiều trước mặt khiến anh ta cảm thấy không kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

"Tại hạ vẫn luôn thưởng thức tư thế oai hùng, hiên ngang của công chúa trên chiến trường"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lại Diễn

Hạ Tử Diệu nói xong, ánh mắt dừng ở trên người Đường Bội lần nữa. Tuy rằng anh ta thu hồi tầm mắt rất nhanh, nhưng Đường Bội nhìn thấy rõ ràng, trong ánh mắt anh cuộn cuộn như biển, mang theo một ý cười cực nhạt không dễ dàng phát giác.

Cô nhẹ nhàng cong môi lên, Đường Phỉ Phỉ đứng ở bên cạnh Hạ Tử Diệu, vành mắt đã đỏ lên, lớp trang điểm tinh xảo cũng không thể che giấu được nước mắt lã chã của cô ta. Kỹ thuật diễn của anh đế quả nhiên hơn người, thật sự không phải cô có thể ngăn cản.

Tần Hạo Diễm lại bảo: "Cut"

Anh ta hết sức bất mãn liếc mắt nhìn Đường Phỉ Phỉ, trôi dạt trong làng giải trí nhiều năm, có chuyện gì mà anh chưa nhìn thấy. Từ sự xuất hiện của Đường Bội, với phản ứng của Đường Phỉ Phỉ, anh đại khái cũng có thể hiểu được một số chuyện bên trong.

Hơi không kiên nhẫn phất phất tay, vừa muốn nói gì thì Tiết Trạch đã tiến lên giành trước một bước, nói với Tần Hạo Diễm:

"Tần đạo diễn, hôm nay Phỉ Phỉ tựa hồ không được khỏe lắm".

Anh có điều ngụ ý nhìn Đường Bội vẻ mặt bình tĩnh, ôm hai tay đứng ở một bên: "Rốt cuộc người này là ai, Đường gia cần phải điều tra rõ, có cô

ta ở chỗ này, Phỉ Phỉ không có cách nào tập trung vào nhân vật được. Có thể để cô ta tránh mặt một lát không?."

Đường gia cũng là nhà đầu tư của "Chiến Ca" mặc dù so với ba nhà đầu tư khác mà nói, bọn họ không tính là gì, nhưng Tiết Trạch tin tưởng, Tần Hạo Diễm thân là đạo diễn nhất định sẽ không tự đánh mất thể diện của mình. Dẫu sao dung một người có lai lịch bất minh, chắc chắn thua kém việc dung đại tiểu thư của Đường gia rồi.

Tần Hạo Diễm nhú mày, không thể nhập vào vai diễn, hay căn bản không diễn được khí chất của nhân vật cần diễn, thân là một đạo diễn nổi tiếng quốc tế, anh làm sao có thể không nhìn ra. Anh đương nhiên biết Đường gia là một trong những nhà đầu tư, nói thật anh sẵn sàng quay phim, chỉ cần đem cái tên "Tần Hạo Diễm" ra, còn sợ không tìm được nhà đầu tư sao. Huống chi còn có danh tiếng của Hạ Tử Diệu, cho nên khoảng tiền đầu tư của Đường gia có hay không có, anh cũng không quan tâm.

"Tần đạo diễn" Hạ Tử Diệu đã đi tới đối diện.

Anh không chút hoang mang liếc mắt nhìn Tiết Trạch, ánh mắt chuyển hướng về phía Đường Bội đứng ở một bên, khẽ cười nói:

"Nhân vật này, chỉ sợ không thích hợp với Đường tiểu thư"

"Hạ tiên sinh"

Tiết Trạch bất mãn nhú mày, anh là vệ sĩ mà Đường gia bảo vệ cho Đường Phỉ Phỉ, không sai, nhưng mà ở trong mắt của anh ta, những diễn viên trong làng giải trí này không là gì cả. Ảnh đế thì sao, đạo diễn thì sao, cái gọi là tài hoa hơn người nếu không được người khác nâng đỡ thì cũng giống như một đóa hoa sớm nở tối tàn:

"Tôi không chấp nhận việc nói Phỉ Phỉ không có năng lực..."

Giọng điệu của anh không hề khách khí thậm chí còn mang theo chút áp lực nhìn Tần Hạo Diễm:

"Tần đạo diễn, anh nói thử xem?."

Nếu như vừa rồi Tần Hạo Diễm còn có chút do dự, bây giờ đã hạ quyết tâm.

Anh lạnh lùng nhìn Tiết Trạch, sau đó nhìn Đường Phỉ Phỉ điềm đậm đáng yêu đứng ở một chỗ, hờ hững nói:

"Quả thật không thích hợp"

"Anh..."

Tiết Trạch có chút kinh sợ, do dự ban nãy của Tần Hạo Diễm anh nhìn thấy rõ ràng.

Tần Hạo Diễm cũng không để ý đến Tiết Trạch, đi tới bên cạnh Đường Bội, nói: "Trước đây đã từng diễn thử chưa?"

Đường Bội nhượng nhượng mày, hơi có chút ái muội liếc mắt nhìn Đường Phỉ Phỉ đứng ở chỗ ấy, không trả lời vấn đề này.

Sắc mặt của Tần Hạo Diễm trở nên nhu hòa một chút, sau khi trang điểm xong, thoát nhìn 2 người giống hệt nhau, không biết vì sao, một người khiến anh nhìn thấy đã nổi giận, còn một người lại là cảnh đẹp ý vui:

"Ở đây có một đoạn kịch bản mới, Tiêu công chúa là Lạc nguyên soái đối ẩm, cô với Đường Phỉ Phỉ cùng diễn thử xem. Nếu như diễn tốt, thì nhân vật này sẽ là của cô."

Tần Hạo Diễm cũng không hạ giọng, những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, Đường Phỉ Phỉ hơi cúi đầu, từ chỗ của Đường Bội nhìn qua, vừa

vẫn nhìn thấy một giọt lệ rơi xuống má cô ta, thật là hoa lệ đắm lệ, bộ dạng vừa nhìn thấy đã thương.

Ngược lại cô cong khóe môi lên, nói lưu loát: "Được, cảm ơn Tần đạo diễn."

Tiết Trạch thấy thế, sắc mặt lạnh xuống, đi về phía Đường Bội.

Hạ Tử Diệu đã đi trước anh ta một bước, thậm chí như có như không ngăn Tiết Trạch ở phía sau lưng mình.

"Muốn đợi đến đoàn làm phim này sau, chỉ sợ Đường gia vẫn chưa đủ tư cách"

Thời điểm đi lướt qua Tiết Trạch, Hạ Tử Diệu khẽ thấp giọng nói, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng uy hiếp hết sức rõ ràng.

Khí thế của anh để một khi đã bộc lộ ra ngoài, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nho nhã, cho dù không phải dưới ánh đèn chiếu, nhưng khí thế ấy vẫn làm cho Tiết Trạch hơi ngần ngại.

"Như vậy, xin mời chỉ giáo thêm". Hạ Tử Diệu đi tới trước mặt Đường Bội, thậm chí dáng vẻ rất giống một thân sĩ, nâng tay cô hôn lên một cái.

Đường Bội thoải mái tiếp nhận hành động của anh ta, cô từng ở nước ngoài học một khoảng thời gian dài, từng tiếp xúc với những người của quốc gia khác, lễ tiết như vậy, đối với cô hết sức tự nhiên.

Nhưng mà trong mắt Đường Phi Phi lại có chút bất đồng.

Ánh mắt của mọi người ở trong studio đều tập trung ở trên người Đường Bội, không ai chú ý đến cô ta. Biểu cảm nhu nhược trên mặt cô ta đã biến mất từ lâu, thậm chí hơi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Bội, con nhỏ này hôm nay không chỉ dám cúp điện thoại của cô, hơn nữa còn

dám làm ra chuyện như vậy, chờ sau khi trở về để xem cô làm sao thu thập cô ta!

Ánh mắt của Đường Phi Phi sắc bén giống như dao, vẻ mặt của Đường Bội ngược lại rất bình tĩnh

Studio rất nhanh đã bố trí lại lần nữa, bàn nhỏ cổ hương cổ sắc đặt ở giữa, vò rượu, ly rượu cũng được đem lên. Trên chiến trường có thể tìm được điều gì không được xem là quý báu, ngoài cát vàng ra, còn rất nhiều điều giản đơn khác, lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Tỉ như Hạ Tử Diệu và Đường Bội đang ngồi đối diện nhau trên chiếu. Hai thanh trường kiếm đặt ở trên bàn nhỏ, bồi bàn tiến lên khom người, chuẩn bị rót rượu thay hai người. Ánh mắt Đường Bội chớp động, Tần Hạo Diễm đã để cho bọn họ tự do phát huy diễn xuất của mình.

Cô vung tay lên để bồi bàn lui ra, đưa tay nhắc vò rượu lên, trên người vẫn mặc giáp trụ, khiến cho động tác của cô lúc này hết sức tiêu sái.

Dịch rượu lành lạnh chậm rãi rót đầy ly rượu, Đường Bội tùy ý đặt bầu rượu ở bên người, hai tay bưng ly rượu lên, cao giọng nói với Hạ Tử Diệu:

"Kính nguyên soái."

Chẳng qua chỉ với vài động tác đơn giản và lời thoại không cần thiết, hơi thở ung dung, hình tượng của Tiêu công chúa đã được cô thể hiện rất sống động.

Hạ Tử Diệu đối ẩm với cô một chén, trong mắt tràn đầy thương thức, vẻ mặt hoàn toàn khác với khi đối diện với Đường Phi Phi.

"Tốt lắm". Tần Hạo Diễm đứng ở bên cạnh nhìn, chỉ là diễn thử, không phải quay trực tiếp, nhưng anh đã có quyết định, nhất định phải đổi

diễn viên khác.

Anh thậm chí có chút do dự, Tiêu công chúa vốn là bộ phim điện ảnh rục rờ, cũng là một nhân vật nữ bao gồm rất nhiều mặt, tìm được một diễn viên thích hợp như thế, có cần gia tăng đất diễn hay không, cô ấy rõ ràng thích hợp đóng vai nữ chính hơn.

Đường Phỉ Phỉ oán giận nhìn Đường Bội, nhìn ánh mắt không che giấu vẻ thường thức của Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm nhìn cô ta, trong long khê nhúc nhích, hơi nghiêng đầu, đề thấp thanh âm nói với Tiết Trạch:

"Dùng mọi biện pháp."

Nói xong, cô ta lạnh lùng nhìn về phía Đường Bội, cho dù biểu hiện tốt thì như thế nào, không phải chỉ là một con chó mà Đường gia bọn họ nuôi sao?. Cũng dám khiến cô mất mặt như thế, nhìn xem, cô làm sao thu thập cô ta!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đổi Người

Thời điểm Đường Phỉ Phỉ thay Đường Bội bước vào phim trường, thừa dịp lực chú ý của mọi người cũng chưa đặt trên người cô, chậm rãi đi đến bên cạnh cô.

Đường Bội dường như vẫn chưa phát hiện ra, chỉ cười khẽ nhìn về giữa phim trường.

Tiết Trạch theo ánh mắt của cô nhìn qua.

Rõ ràng là trang phục giống hệt với Đường Bội, hơn nữa trang điểm còn tinh xảo hơn cô, nhưng mà khi Đường Phỉ Phỉ ngồi đối diện với Hạ Tử Diệu, trông giống một cô gái nhỏ hơn là một đại tướng quân.

Trước đây, độ nổi tiếng của cô ta đều tích lũy từ việc đóng phim thần tượng và phát hành đĩa hát, hơn nữa còn có Đường gia chống lưng, từ trước đến nay đều tồn tại giống như công chúa trên phim trường. Phim thần tượng thôi mà, cũng không đòi hỏi quá nhiều kỹ thuật diễn xuất, hướng chỉ kịch bản đa số đều làm theo yêu cầu của Đường Phỉ Phỉ, không có chỗ nào không dựa vào hình ảnh hiền lành, tốt bụng như thiên sứ của cô ta. Đường Phỉ Phỉ đời này giả bộ hiền lành cực kì giống.

Đường Bội có chút khinh thường nhìn người chị có khuôn mặt rất giống mình, chỉ thấy cô ta học động tác ban nãy của mình, nhắc vò rượu lên rót đầy hai chén. Ước chừng chưa từng làm qua việc này, cho nên khi cầm

vò rượu lên, tay của cô ta có chút run run, dịch rượu lạnh lạnh cũng chảy ra ngoài không ít.

Động tác của Đường Bội làm tiêu sái, phóng khoáng bao nhiêu, thì động tác của cô ta hơi có chút dong dài, dây dưa, ngược lại lại có chút bất chước bừa.

Không chỉ Hạ Tử Diệu, ngay cả trên mặt Tần Hạo Diễm cũng lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Tiết Trạch lẳng lặng nhìn cảnh này, dường như cũng cảm thấy có cái gì không hợp. Hòn ngọc quý trên tay Đường gia vốn không cần làm những việc này, cũng không cần có kỹ thuật biểu diễn xuất chúng, cũng không cần phải chịu khổ như thế này.

Anh khẽ thấp giọng nói, nhìn Đường Bội nhàn nhạt nói: " Bên Mỹ vừa mới gọi điện thoại tới ".

Đường Bội nhướng nhướng mày.

Cô tâm niệm thay đổi thật nhanh, hình như đã biết trước Tiết Trạch muốn nói cái gì.

Quả nhiên, chợt nghe Tiết Trạch tiếp tục nói: "Bệnh của Đường thiếu, gần đây tựa hồ không ổn định. Cậu ta thích ứng với phương pháp trị liệu mới, chỉ có điều vẫn cần chút thời gian. Chẳng qua là..."

Anh nói đến đây dừng lại một chút, người Đường gia biết sự tồn tại của Đường Bội, cũng biết điểm yếu duy nhất của cô chính là em trai có sức khỏe không tốt của cô

Khóe môi Tiết Trạch hiện lên một nụ cười lạnh, anh thấy tay bên người Đường Bội nắm chặt thành quyền, giống như đạt được thắng lợi, anh ta nói tiếp:

"Tổng giám đốc Đường nhất định sẽ mời chuyên gia để trị bệnh cho cậu ấy thật tốt, chỉ cần cô..."

Lửa giận của Đường Bội dâng lên, em trai của cô đã chết rồi, nhưng vẫn bị bọn họ dùng làm công cụ để uy hiếp cô.

Đường Phong Ngôn như thế.

Ngay cả Đường Phỉ Phỉ cũng như thế.

Ánh mắt của cô dần dần trở nên lạnh lẽo, một người là bố ruột của em trai cô, một người là chị ruột của em trai cô, chuyện như vậy người của Đường gia cũng làm ra được, lợi dụng con gái của mình, lợi dụng em trai ruột của nó để uy hiếp người thân nhất của mình.

Ngón tay cô càng ngày càng dùng sức, nghĩ tới mình của kiếp trước, nghĩ đến mẹ và em trai mất sớm, ánh mắt cô hơi nheo lại, khi mở miệng, tuy rằng thanh âm rất thấp, nhưng cũng không thể khiến người ta xem nhẹ:

"Anh muốn như thế nào?"

Trên mặt Tiết Trạch lộ ra nụ cười thắng lợi: "Rất đơn giản, một lát nữa nếu như Tần Hạo Diễm muốn dùng cô để thay cho Đường Phỉ Phỉ, cô phải từ chối."

Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười lạnh, nhìn về phía Tiết Trạch: "Anh cũng cảm thấy đạo diễn Tần sẽ dùng tôi, mà không phải là cô ta?"

Trong mắt cô tràn ngập vẻ khinh thường và trào phúng đã chọc giận Tiết Trạch, sắc mặt đối phương càng thay đổi, lạnh lùng nói:

"Anh ta muốn dùng ai, và cuối cùng phải dùng người nào là 2 việc khác nhau. Đường Bội đừng quên cô có thân phận gì, đại tiểu thư có thân phận gì"

Đường Bội cười lạnh một tiếng, nhưng không nói nữa.

Anh ta chậm rãi rời đi, cho nên không hề phát hiện, trong phút chốc anh ta xoay người, ánh mắt của Đường Bội đã thay đổi. Không hề tràn ngập nhẫn nại, phần nộ, mà chỉ tràn ngập khinh thường và mỉa mai---

Muốn lợi dụng em trai để áp chế cô sao?... Cô sẽ khiến cho người của Đường gia phải trả giá đắt!

Mà giữa phim trường, cảnh quay của Đường Phỉ Phỉ cũng chấm dứt.

Hạ Tử Diệu hình như đã nhẫn nại đến cực hạn, nếu như không phải tinh thần diễn viên chuyên nghiệp không cho phép anh làm vậy, có lẽ anh đã sớm bảo Tần Hạo Diễm hô "Cut" rồi.

Tần Hạo Diễm đứng lên, trong phút chốc phim trường trở nên yên tĩnh, các phóng viên được phép tiến vào lúc này cũng bắt đầu cầm máy ảnh và giơ thiết bị ghi âm lên.

Thân phận của Đường Phỉ Phỉ, cũng là tin tức bất quáí được quan tâm trong làng giải trí. Lúc này nếu như Tần Hạo Diễm không để ý đến thân phận nhà đầu tư của Đường gia, kiên trì dùng một nữ diễn viên mới thay cho Đường đại tiểu thư, hơn nữa nữ diễn viên ấy thoát nhìn cũng có vài điểm giống với Đường Phỉ Phỉ.

Bị đạo diễn đích thân mở miệng đòi đổi diễn viên, hơn nữa cho tới bây giờ hình tượng ngoan ngoãn hiền lành của Đường Phỉ Phỉ, không dùng thể thân khi quay phim lại bị phơi bày trước công chúng chỉ là một lời nói dối.

Tiêu đề giải trí ngày mai, nhất định rất nổi bật!

Các phóng viên xoa tay, chuẩn bị nắm lấy tin tức lần này

Đường Phỉ Phỉ chậm rãi đi đến bên người Tiết Trạch, anh ta nhẹ nhàng an ủi cô, cô thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt đặc ý nhìn qua khuôn mặt của Đường Bội, hơi khiêu khích nâng cằm lên.

Đèn flash hiện lên, có người đã chụp được cảnh này.

Tiết Trạch nhíu mày, nhìn về phía chỗ đèn flash sáng lên, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết, chờ giải quyết xong chuyện này, anh sẽ đi xử lý đám phóng viên dám chụp bậy bạ.

Tần Hạo Diễm dường như cũng không quan tâm đến không khí đang sôi trào mãnh liệt giống như mạch nước ngầm trước mắt, anh chỉ nhìn về phía Đường Bội, giọng điệu kiên định hỏi:

"Sao? Có tự tin không?"

Tiết Trạch cảnh cáo liếc mắt nhìn Đường Bội, trong lòng cũng không cho là đúng.

Anh không tin Đường Bội này dám làm ra chuyện ngỗ nghịch với Đường gia, dù sao bọn họ cũng nắm được điểm yếu của cô.

Đường Bội mỉm cười, sự đặc ý trong mắt của bọn họ cô cũng nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt của cô đảo qua Hạ Tử Diệu, Đường Phỉ Phỉ rồi cả Tiết Trạch, nhìn ý cười càng ngày càng rõ ràng trên mặt Đường Phỉ Phỉ, cuối cùng cô cũng nhìn Tần Hạo Diễm.

Cô khẽ cười, khẽ mở đôi môi anh đào, xinh đẹp nói: "Nhận được sự coi trọng của Tần đạo diễn, tôi..."

Đường Phỉ Phỉ cong khóe môi, câu tiếp theo sẽ là từ chối?. Chờ trở về Đường gia, cô sẽ hung hăng tố cáo cô ta trước mặt bố, nghe nói mấy ngày

trước bảo cô ta đi trộm thứ gì đó nhưng lại thất bại, nợ mới hận cũ, không tin bố sẽ không nghiêm phạt cô ta.

Ánh mắt của Đường Boi lưu chuyển, Đường Phỉ Phỉ đang nghĩ cái gì, cô gần như cũng có thể đoán được 8 9 phần, cô hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Tôi sẽ tiếp tục cố gắng"

Từng chữ kiên định rõ ràng, tuyệt không cho người khác con đường cứu vãn.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Uy Hiếp

Nụ cười trên mặt Đường Phi Phi bỗng nhiên cứng đờ.

Cô không dám tin nhìn về phía Đường Bội, hình như không dám tin những lời mình vừa nghe thấy.

"Cô nói cái gì?!" Đường Phi Phi cũng không phát hiện, thanh âm của cô ta rất sắc bén, hoàn toàn không giống vẻ dịu dàng, ôn hòa, dễ gần giống như ngày xưa.

"Tôi nói..." Đường Bội thản nhiên nói: "Nhận được sự xem trọng của đạo diễn Tần, tôi nhất định sẽ cố gắng để diễn tốt nhân vật này"

"Cô dám?!" Đường Phi Phi khẽ nói: "Cô đừng quên..."

Lời của cô ta còn chưa nói xong thì đèn flash xung quanh đã nhấp nháy liên tục, trên mặt các phóng viên đều lộ ra thần sắc hưng phấn.

Tiết Trạch vội vã tiến lên một bước, chặn Đường Phi Phi ở phía sau mình, che khuất ống kính của các phóng viên, tay phải ấn lên bờ vai của cô ta giống như trấn an, thấp giọng gọi:

"Phi Phi..."

Thanh âm của Tiết Trạch mạnh mẽ, Đường Phi Phi thờ hồn hển hai cái, tuy rằng vẫn oán hận nhìn về phía Đường Bội, nhưng vẫn bình tĩnh hơn một chút.

Có lẽ cô ta cũng phát hiện ra luống cuống ban nãy của mình, trên mặt hiện lên một tia hoảng loạn, vội vã đưa tay vén tóc, lặng lẽ né tránh phía sau lưng của Tiết Trạch.

Trong lòng Đường Bội lại hết sức vui sướng, Đường Phỉ Phỉ này trước sau vẫn giữ nguyên tính cách đại tiểu thư của mình, phát cáu cũng không phân biệt thời gian, địa điểm, xem ra hôm nay cô ta thực sự bị mình chọc tức rồi.

"Đạo diễn Tần" Tiết Trạch an ủi Đường Phỉ Phỉ, lạnh lùng nhìn Đường Bội, lại nói với Tần Hạo Diễm:

"Đổi diễn viên?. Chúng ta có thể thương lượng lại một chút hay không?. Ba tháng trước, khi Phỉ Phỉ tiếp nhận kịch bản này đã hoàn toàn nhập tâm chuẩn bị cho vai diễn, bây giờ anh nói muốn đổi diễn viên là đổi ngay, trong khi đó cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp, tôi nghĩ như thế không có lợi cho phim điện ảnh của anh"

Lời nói của anh ta nửa mềm nửa cứng, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả Tần Hạo Diễm cũng không thể phản bác lại.

Đường Bội cười đến mặt mày rạn rở, bình tĩnh nói: "Không biết Đường tiểu thư đã chuẩn bị gì cho bộ phim này?"

Theo như cô biết, điều duy nhất mà Đường Phỉ Phỉ chuẩn bị cho bộ phim này chính là ném kịch bản cho cô, không chút khách khí dằn dò cô phải học thuộc lòng cho tốt, hơn nữa khi quay phim còn phải đánh võ.

Ánh mắt của Tiết Trạch lạnh lùng, con bé này luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời làm công cụ của Đường gia, hôm nay quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, Đường Bội vẫn mặc trang phục cổ trang, Hạ Tử Diệu đóng vai nam chính đứng ở bên cạnh cô. Trong tay anh cầm trường kiếm, trường

kiếm dài, sắc bén, nam nhi sử dụng lộ vẻ oai hùng phi phàm. Mà trong bộ phim Đường Phỉ Phỉ phải viễn vai Tiêu công chúa cũng là một nữ anh hùng không thua đấng mày râu, cho nên sẽ phải dùng kiếm.

Cô mỉm cười với Hạ Tử Diệu hỏi: "Hạ tiên sinh, có thể cho tôi mượn kiếm dùng không?"

Hạ Tử Diệu cười, hai tay đưa kiếm đến trước mặt cô.

Đối với Hạ Tử Diệu mà nói, vai nữ phụ ai diễn cũng không quan trọng, nhưng mà chuyện thâm sâu hôm nay đã gọi lên lòng hiếu kỳ của anh, hoặc giả nói, gọi lên tâm trạng xem kịch vui của anh.

Anh không quen Đường Phỉ Phỉ, nhưng trong hoạt động công chúng từng tình cờ chạm mặt một hai lần, thậm chí cũng chưa từng nói chuyện. Trong làng giải trí chưa bao giờ thiếu trai đẹp gái xinh, nhất là khuôn mặt giống bình hoa di động của Đường Phỉ Phỉ, rất khó để lại cho anh ấn tượng sâu sắc.

Nhưng mà, cô gái đang tiếp nhận kiếm từ tay anh lại không giống như vậy, khi thì anh khí bùng bùng, khi thì tiêu sái, mạnh mẽ, bây giờ lại cười đến mức giảo hoạt như hồ ly...

Ngay cả lòng của Hạ thiên vương cũng có chút ngửa ngáy.

Đường Bội tiếp nhận chuôi kiếm.

Trên người cô mặc nhung trang, vốn lộ ra vẻ tiêu sái, nay cô cầm kiếm lên, ngón tay thon dài cầm chuôi kiếm, trên mặt anh khí bùng bùng.

Đây là điều mà Đường Phỉ Phỉ mãi mãi cũng không thể học được, đây là khí chất được nuôi dưỡng từ trong những cuộc chém giết sống chết.

Trong nháy mắt, Đường Bội giống như xuyên qua Trường Hà, trở thành Tiêu công chúa, công chúa Chiến quốc tung hoành ngang thiên hạ trong khói lửa của chiến tranh.

"Mời"

Đường Bội rút kiếm, lùi về phía sau một bước, khom người thi lễ với Hạ Tử Diệu.

Đây là phân cảnh cô với nam chính lần thứ hai gặp mặt, sau khi cửu biệt lại lần thứ hai trùng phùng, không ngờ hai người lại trở thành kẻ địch. Biên thù gió lạnh vù vù, nhưng người cảm thấy lạnh nhất có lẽ là Lạc Tu Vân và Tiêu công chúa.

Hai người thưởng thức tài nghệ lẫn nhau, lại chỉ có thể rút kiếm chia về phía đối phương.

Trước kia, Đường Bội học sử dụng vũ khí chủ yếu là súng ống, binh khí gọn nhẹ nhất cũng chỉ là dao găm, nhưng đều hết sức tinh thông. Huống chi cô có thiên phú trong lĩnh vực này.

Mơ hồ nhớ lại một chút, trường kiếm trong tay đã được vung lên, đó là một bộ kiếm pháp lưu loát, làm choáng váng người xem bên cạnh.

Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu nhìn thấy đều hơi híp mắt lại, cô gái mà ngay cả đến tên bọn họ cũng không biết, thật sự mang lại cho bọn họ quá nhiều kinh ngạc.

Thân thủ nhanh nhẹn như vậy không chỉ khiến cho bọn họ kinh ngạc neho mắt, cũng khiến cho sắc mặt của Đường Phỉ Phỉ lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đều hóa thành phấn hận.

Đường Bội múa xong, thân nhiên thu hồi kiếm, thoải mái nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ, cười hỏi:

"Cô thử xem?"

Quả nhiên sắc mặt của Đường Phỉ Phỉ trong nháy mắt không còn một chút máu, cô ta trừng mắt nhìn Đường Bội, ngược lại lùi về phía sau từng bước. Thời điểm quay phim trước đây, hễ là đến phân cảnh diễn động tác, đều là Đường Bội diễn thay cô, cô làm sao có thể để mình diễn những cảnh đánh nhau vất vả, mệt mỏi như thế.

Tần Hạo Diễm đã hoàn toàn hiểu được có chuyện gì xảy ra rồi.

Anh xem trọng Đường Phỉ Phỉ, bởi vì cô có thể diễn những cảnh đánh nhau ở trong phim rất tuyệt vời, mà trong bộ phim điện ảnh này, cảnh Tiêu công chúa múa kiếm cũng rất nhiều, kỳ thật, diễn viên không phải không thể dùng thể thân, nhất là những cảnh đấu võ, rất nhiều diễn viên đều dùng, giá trị con người càng cao, thì diễn những cảnh đánh nhau trong phim đều dùng thể thân.

Nhưng Đường Phỉ Phỉ không thể diễn cảnh đấu võ, ngay cả cảnh bình thường cũng không diễn được, anh còn dùng cô ta để làm gì ?!

"Tần đạo diễn"

Tiết Trạch nhíu chặt mày, biến hóa đột ngột của Đường Bội khiến anh ta trở tay không kịp nhưng tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy, chỉ có thể giải quyết tốt chuyện này rồi tính sổ với cô ta sau.

Nhưng anh vừa mới nói hai chữ đã bị Tần Hạo Diễm không kiên nhẫn ngắt lời: "Không cần nói gì nữa cả, nhân vật này tôi đã quyết định giao cho...." Lúc này anh mới nhớ bản thân mình còn chưa biết tên của Đường Bội:

"Vị này..."

"Đường Bội" Đường Bội mỉm cười, chủ động tự giới thiệu: "Tôi tên là Đường Bội"

Cũng là họ Đường, mặt mũi lại có vài phần tương tự, Tần Hạo Diễm có vẻ đăm chiêu nhìn Đường Bội, nhưng cũng không hỏi nhiều:

"Vai Tiêu công chúa sẽ do Đường Bội tiểu thư đảm nhận, chi tiết hợp đồng lát nữa tôi sẽ thương lượng với cô."

Anh nói tới đây dừng một chút, thật sự cảm thấy phiền khi nhìn thấy Tiết Trạch và Đường Phỉ Phỉ, bổ sung thêm một câu: "Tôi thấy hình như cô rất quen thuộc với kịch bản, chúng ta hợp tác hết sức vui vẻ"

Sắc mặt của Tiết Trạch và Đường Phỉ Phỉ trở nên xanh mét, Đường Bội cũng không nghe lời bọn họ nói, còn đoạt đi nhân vật mà nhà họ Đường khó khăn lắm mới tranh thủ được cho Đường Phỉ Phỉ, thậm chí còn phơi bày chuyện cô ta nói dối, dùng người thế thân...

Đường Phỉ Phỉ đã sớm kiềm nén không được, trước đó cô còn cố gắng nhẫn nại, vì muốn hợp tác với nhóm người Tần Hạo Diễm, không muốn đắc tội với vị đạo diễn có thế lực trong làng giải trí.

Nếu đối phương đã giúp đỡ con nhỏ con hoang này, còn không chút nể mặt muốn đổi vai diễn của cô, thì cô còn khách khí cái gì?!

Cô tiến lên một bước, muốn nói gì đó, nhưng Tiết Trạch đã ngăn cô ta lại, lạnh giọng nói: "Tần đạo diễn, chúng tôi tôn trọng ánh mắt của anh, cũng biết anh là người rất có năng lực, nhưng lần này Đường gia rất coi trọng việc đại tiểu thư biểu diễn bộ phim điện ảnh này, nếu như tổng giám đốc Đường biết được đại tiểu thư bị thay thế, không có cách nào biểu diễn, nhất định sẽ hết sức thất vọng"

Ngụ ý là, nếu như không cho Đường Phỉ Phỉ đóng vai chính, Đường gia sẽ rút tiền đầu tư.

Sắc mặt của Tần Hạo Diễm lạnh xuống.

Đường Bội cũng mỉm cười, nhà họ Đường cũng miễn cưỡng xem như một trong những gia tộc đứng đầu ở thành phố S, nhưng chỉ với năng lực của bọn họ mà muốn uy hiếp Tần Hạo Diễm, thì thật sự quá ngây thơ rồi.

Quả nhiên thanh âm của Tần Hạo Diễm còn lạnh lẽo hơn Tiết Trạch 3 phần: "Vậy thì xin mời Đường gia rút tiền đi."

Anh dừng một chút, lại hờ hững nói: "Nhà họ Tần đương nhiên sẽ bù vào lỗ hổng này."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quảng Cáo

Sắc mặt của Đường Phỉ Phỉ cực kì khó coi, nhưng cuối cùng cô ta còn nhớ rõ mình là người của công chúng, hơn nữa có Tiết Trạch ở bên cạnh, cho nên miễn cưỡng đè nén lửa giận xuống.

Kỳ thật, Đường Bội rất hiểu cô ta, nếu như cô ta thua trong tay người khác, chứ không phải thua trong tay mình, thì cô ta sẽ không tức giận như thế.

Khóe miệng cô cong lên nụ cười nhàn nhạt, cả người mặc nhung trang đứng ở bên cạnh Tần Hạo Diễm cũng đủ khiến cho Đường Phỉ Phỉ phát điên.

Đường Bội nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, bên người cô ta có vài trợ lý, tuy rằng Đường Phỉ Phỉ vẫn chưa là diễn viên thực sự nổi tiếng trong nước, nhưng thanh thế cũng không thua bất kì người nào.

"Hôm nay trước hết như vậy đi" Tần Hạo Diễm không quan tâm đến bọn người Đường Phỉ Phỉ mà quay mặt lại nói với Hạ Tử Diệu và Đường Bội:

"Có lẽ kịch bản phải thay đổi một chút, cho nên muộn một chút tôi sẽ đưa kịch bản cho 2 người"

Anh nhìn Đường Bội hỏi: "Người đại diện của cô đâu?. Bảo họ liên lạc với phó đạo diễn"

"Tôi còn chưa có người đại diện" Đường Bội cười xinh đẹp: "Tôi chính là người đại diện của mình"

Tần Hạo Diễm sâu sắc liếc mắt nhìn cô một cái.

Anh mặc âu phục định chế* phẳng phiu cao cấp, tuy rằng trong lúc quay phim, tính tình hơi nóng nảy khiến cho người khác không chịu được, nhưng thật ra là một người đàn ông hết sức anh tuấn.

So với Hạ Tử Diễm đẹp theo phong cách cổ điển của nước Anh, anh có vài phần ngang bướng hơn. Nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện màu mắt của anh đen thâm thắm, sóng mũi cao thẳng, đường nét ngũ quan càng thêm thâm thúy so với người phương Đông, có cảm giác giống con lai.

"Vậy cô lưu lại số điện thoại và địa chỉ cho tôi đi" Tần Hạo Diễm cũng không hỏi nhiều về việc riêng của Đường Bội, anh chỉ cần một diễn viên tốt, một diễn viên phù hợp với yêu cầu của anh, điều này quan trọng hơn chuyện riêng của diễn viên.

Đường Bội theo lời để lại địa chỉ và số điện thoại cho anh ta.

Hôm nay đấu một trận không có thuốc súng với Đường Phỉ Phỉ, cô xem như đã kết thúc trong thắng lợi, thuận lợi đoạt được nhân vật mà cô ta hết sức coi trọng, còn phơi bày chuyện cô ta sử dụng thể thân. Tuy rằng vẫn chưa làm quá rõ, nhưng đây là chỗ nào, làng giải trí là một nơi không cần gió cũng có thể dậy sóng, hưởng chi tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi!.

Nhất là Tiết Trạch, anh ta nhất định sẽ lợi dụng quan hệ truyền thông của Đường gia, ở sau lưng tạo áp lực với những phóng viên giải trí, tối nay cô muốn trở về khách sạn cũng hơi khó khăn.

Nghĩ như vậy, thời điểm Đường Bội đứng ở bên ngoài studio chuẩn bị bắt xe về nghỉ ngơi, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Vị trí của ảnh thị thành* không quá hẻo lánh, nhưng cũng không nằm trên khu vực sầm uất người người qua lại. Đường Bội đứng khoảng 5,6 phút vẫn chưa bắt được xe, cô đang chuẩn bị gọi điện thoại kêu xe thì một chiếc Bentley màu đen nhánh dừng lại ở trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, Hạ Tử Diệu bước xuống xe.

Trước đây, Đường Bội không thể không nghe nói qua về Hạ Tử Diệu, tuy rằng anh ta là một người khiêm tốn, nhưng mà ảnh đế trẻ tuổi, đẹp trai, lại giàu có cũng đủ khiến cho người ta say mê.

Lúc này, anh ta đã cởi bỏ lớp quần áo hóa trang, trở về với một Hạ Tử Diệu của hiện đại, mặc một bộ âu phục màu xám đậm. Bộ âu phục hết sức vừa vặn, ôm lấy vóc người cao lớn rắn rỏi. Trên khuôn mặt anh vẫn mang theo nụ cười lịch sự, nhã nhặn, khiến người ta vừa nhìn thấy đã yêu thích, một đôi chân dài thẳng tắp, hình như anh sinh ra để mặc âu phục.

Ảnh đế như vậy, so với ảnh đế trong phim, càng thêm vài phần mỉa mai.

Anh đi tới vài bước đến trước mặt Đường Bội, kéo cửa xe dành cho khách ra, hơi khom người, dùng đôi mắt thâm thúy, mê người nhìn Đường Bội, dịu dàng cười hỏi:

"Tôi có vinh hạnh đưa Đường tiểu thư một đoạn không?"

Đường Bội bị dáng vẻ tao nhã mê người của anh ta chọc cười.

Hôm nay tâm tình của cô không tệ, vì thế hơi cúi người, không hề từ chối mà bước lên xe của Hạ Tử Diệu.

Tính năng xe vô cùng tốt, vững vàng khởi động, rất nhanh đã chạy vào khu nội thành.

"Có muốn nghe nhạc không?" Tuy rằng Hạ Tử Diệu mở miệng hỏi, nhưng đã tiện tay mở nhạc lên.

Tiếng nhạc piano quanh quẩn bên tai của bọn họ, tiếng nhạc không lớn, nhưng vẫn thích hợp khiến cho người ta thả lỏng.

"Xin chính thức giới thiệu" Hạ Tử Diệu quay đầu liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, cười nói:

"Tôi tên Hạ Tử Diệu"

"Đường Bội" Đường Bội cũng cười đáp lại.

Hạ Tử Diệu chính là một người như vậy, gia giáo tốt, gia đình giàu có, khiến anh trở thành một người, chỉ cần bạn đồng ý, sẽ gặp một người đàn ông như gió xuân.

(Định chế: Đặt may theo yêu cầu

Ảnh thị thành: phim ảnh và truyền hình. Giống như trường quay Hoàn Điểm vậy đó) .

Khoảng cách từ trường quay đến nội thành cũng không phải là ngắn, nhưng hai người nói chuyện một lát, trong nháy mắt đã đến trung tâm thành phố.

Đường Bội thuê khách sạn cách trung tâm thành phố không xa bên cạnh một công viên nổi tiếng, quang cảnh rất tốt, giao thông cũng thuận tiện.

Hạ Tử Diệu nhìn nhà cao tầng càng ngày càng nhiều, hơi nhún nhún vai thở dài nói: "Chưa gì đã đến nơi rồi, tôi còn chưa chuẩn bị kịp để mời người đẹp ăn cơm"

Đường Bội không nhịn được bật cười.

Cô ở Đường gia đã tiếp xúc với không ít người trẻ tuổi, có rất nhiều người ưu tú, xuất sắc, nhưng nếu so sánh vẫn thua kém Hạ Tử Diệu.

Thời điểm chờ đèn giao thông, Hạ Tử Diệu quay mặt nhìn về phía Đường Bội, đôi mắt nhìn cô mang theo ý cười, ôn nhu hỏi:

"Tôi đây đành phải đường đột hỏi người đẹp một câu. Không biết Đường tiểu thư có nể mặt cùng tôi dùng bữa tối không?"

Đường Bội vừa mới chuẩn bị nói chuyện, ánh mắt đột nhiên ngẩn ra.

Lúc này bọn họ đang ở trung tâm thành phố S, đoạn đường phồn hoa nhất, khắp nơi đều có nhà cao tầng.

Đối diện với bọn họ là một tòa thương nghiệp phồn hoa, trên mặt cao nhất của tòa nhà có một chiếc TV khổng lồ, phía trên màn hình quanh năm quảng cáo những mặt hàng xa xỉ phẩm cao cấp.

Lúc này trên màn hình thật lớn, trong bóng tối từ từ hiện ra một cái gì đó khiến người ta không nhìn rõ hình dạng.

Mặc dù hơi mơ hồ nhưng Đường Bội có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là mặt bên của một người con gái. Hiệu ứng ánh sáng vô cùng tốt chiếu lên chiếc cằm khéo léo của cô, cần cổ tao nhã giống như thiên nga trắng, cùng với bờ vai mượt mà, xinh đẹp giống như được gọt dũa.

Màn ảnh kéo càng lúc càng gần, dừng lại con bướm màu tím đang vỗ cánh như muốn bay.

Nhưng cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện bướm bướm trông rất sinh động ấy, là hình xăm trên vai của cô ấy.

Đường Bội nhin không được, đưa tay chạm lên vai trái của mình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Quảng Cáo (2)

Quảng cáo ấy đang trình chiếu ở quảng trường thương mại dân cư đông đúc của thành phố S, dùng màn hình lớn nhất để chiếu quảng cáo, hiệu quả rất đáng kinh ngạc.

Ánh mắt Đường Bội đảo qua, đã nhìn thấy rất nhiều người đều ngửa đầu nhìn lên màn hình lớn, nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mịn màng thậm chí có chút câu hồn đoạt phách trong quảng cáo.

Từ đầu đến cuối không hề để lộ biểu cảm của cô ấy, thậm chí giữa ánh sáng giao thoa, cũng không thấy rõ khuôn mặt của cô. Nhưng càng như thế thì càng hấp dẫn ánh mắt của người xem, khiến cho họ không tự giác muốn xem nhiều hơn một chút.

Cho đến cuối cùng, khóe môi của cô gái ấy cong lên, lộ ra nụ cười giảo hoạt thậm chí có chút đắc ý.

Dòng chữ tinh tế vừa vặn xuất hiện trên màn hình, bình nước hoa vô cùng khéo léo và tinh mỹ thay thế cho bướm bướm màu tím, xuất hiện ở trên bả vai của cô gái.

Dreaming....

Cũng là giấc mộng....

Đó cũng là tên của một loại nước hoa mới nhất, nổi tiếng nhất trên thế giới dành cho phái nữ...

Mộng ảo như vậy, người đẹp như vậy tựa hồ chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi....

Nụ cười giáo hoạt như thế.

Cái quay mặt tràn ngập hấp dẫn mê người.

Người mẫu như thế kết hợp với tên của nước hoa, khiến cho người xem một lần tuyệt đối sẽ không bao giờ quên.

Đường Bội nhìn ra, đoạn quảng cáo ấy đã trải qua quá trình xử lý và cắt nối hết sức hoàn hảo. Nhưng mà, khuôn mặt nhìn nghiêng ấy, và bướm bướm màu tím, cô tuyệt đối không thể nhận lầm.

Đó rõ ràng là lúc cô quay mặt đi, và hình xăm bướm bướm trên vai trái của cô.

Đường Bội lạnh lùng nhìn màn hình lớn, tối hôm ấy trong phòng ngủ của tên Sở thiếu, không chỉ lắp đặt một cái camera, cho nên mới có thể quay hình ảnh của cô một cách hoàn chỉnh như thế.

Hơn nữa, cô mà Đường Phỉ Phỉ nếu như nhìn chính diện có 5 6 phần tương tự, nếu sau khi trang điểm thì càng giống nhau. Tối hôm đó cô còn cố ý trang điểm cho mình giống Đường Phỉ Phỉ. Nếu người có tâm suy chấp nhận suy nghĩ sâu xa, thì họ sẽ dựa vào cái ngoảnh mặt ban nãy, mà đoán rằng người đó là Đường Phỉ Phỉ.

Hạ Tử Diệu đã sớm nhìn theo ánh mắt của Đường Bội và thấy được quảng cáo trên màn hình, có lẽ anh cũng phát hiện cái quay mặt ấy, có chút giống người đang ngồi trên ghế phụ của mình, hoặc là Đường Phỉ Phỉ.

Do dự một lát, anh hỏi: "Đây là..."

Trên màn hình thật lớn, đã bắt đầu phát lại quảng cáo. Phí quảng cáo này được tính bằng giây, màn hình quảng cáo lớn nhất thành phố S, cứ lặp đi lặp lại một quảng cáo như vậy, là chuyện lãng phí biết bao.

Phía sau xe của Hạ Tử Diệu, những tiếng kèn in ỏi không kiên nhẫn vang lên như muốn thúc giục bọn họ. Chiếc Bentley màu đen khởi động, rất nhanh đã hòa nhập vào dòng xe cộ.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy màn hình, Đường Bội mới hơi nheo nheo mắt lại.

"Người mẫu trong quảng cáo là cô sao?" Hạ Tử Diệu thành thạo điều khiển vô-lãng hỏi.

Đường Bội đưa tay chống cằm, nửa tựa vào cửa sổ xe, suy nghĩ trong đầu thay đổi rất nhanh.

Cô không biết vì sao Sở thiếu ấy lại đưa hình ảnh của cô xuất hiện trong quảng cáo, hơn nữa trên quảng cáo cũng không có tên của người mẫu. Quảng cáo nước hoa như thế này, phần lớn phải mời những siêu sao quốc tế. Nhìn vào hành động thay đổi lần này, căn cứ vào hiểu biết của cô với bọn người của Đường Phỉ Phỉ, cho dù không dám trực tiếp thừa nhận, nhưng bọn người Đường Phỉ Phỉ cũng sẽ nghĩ biện pháp đánh lừa dư luận, khiến cho mọi người tin rằng Đường Phỉ Phỉ chính là người phát ngôn của quảng cáo lần này.

Môi cô bất giác lộ ra nụ cười lạnh, như thế thì quá tiện nghi cho Đường Phỉ Phỉ rồi.

Hạ Tử Diệu nhìn cô một cái, anh chờ thật lâu nhưng không thấy cô trả lời, ánh mắt đối phương càng lúc càng sắc bén, khiến cho anh kinh ngạc.

Hạ Tử Diệu xuất thân từ nhà giàu có, không quá đặt tiền bạc ở trong lòng, nhưng anh vẫn làm phát ngôn cho một số nhãn hiệu quốc tế.

Dựa vào hiểu biết của anh, nhãn hiệu này không đến mức phải mời Đường Phỉ Phỉ mới phải.

Nhưng, muốn mời một người không có chút tiếng tăm như Đường Bội.... Hạ Tử Diệu tin trên đời này ngoại trừ Tần Hạo Diễm thích làm theo ý mình ra, người có thể cả gan làm loạn như thế cũng không nhiều lắm.

"Nếu tôi nói đó là tôi, anh tin sao?" Có lẽ đã suy nghĩ thông suốt, trong lòng Đường Bội cũng có quyết định, cười tủm tỉm hỏi Hạ Tử Diệu: "Hay anh cảm thấy người trong đó là Đường Phỉ Phỉ?"

"Nụ cười của cô gái đó, khá giống với cô."

Hạ Tử Diệu cười nói: "Nhưng hình như cô không lấy được quyền phát ngôn của nhãn hiệu này"

Đường Bội ngồi thẳng người, vẻ mặt ngại ngùng nhìn Hạ Tử Diệu: "Thật xin lỗi, tối nay tôi có việc khác, sợ rằng không thể đi ăn cơm với anh được."

"Không sao, thời gian còn dài mà" Hạ Tử Diệu cười nói.

Bọn họ còn phải hợp tác một khoảng thời gian nữa, thời gian còn rất nhiều, Hạ Tử Diệu quan tâm đưa cô đến dưới khách sạn cô ở rồi từ biệt rời khỏi.

Sàn nhà của khách sạn năm sao toàn được lát bằng đá cẩm hoa khiến Đường Bội cảm thấy hài lòng, ước chừng phòng nào cũng có, ngoài ra còn có bồn tắm lớn mát xa vô cùng thoải mái.

Nước ấm và tinh dầu đã được chuẩn bị tốt, nước ấm vừa đủ và hương tinh dầu nhàn nhạt làm cho cô cực kì dễ chịu, ở chỗ này thậm chí còn có thể vừa dùng laptop, vừa uống rượu đỏ để hưởng thụ cảm giác thoải mái mà bồn tắm mát xa mang lại.

Cô tùy ý di động con chuột, các phóng viên làm việc rất nhanh chóng, tin tức được theo dõi vốn có thời gian nhất định.

Không ngoài dự đoán của Đường Bội, chuyện xảy ra hôm nay ở studio và sóng gió đối diễn viên mới, trên mạng không nói tới một chữ. Ngược lại quảng cáo này, buổi trưa hôm nay vừa mới tung ra, đã trở thành tiêu điểm hấp dẫn người xem trên mạng.

Nhóm người tiêu khiển cũng nắm bắt cơ hội này, hết lần này đến lần khác suy đoán, người phụ nữ giấu mặt trong quảng cáo ấy, rốt cuộc là vị minh tinh may mắn nào.

Không tệ, có thể được nhãn hiệu này xem trọng, có thể trở thành người đại diện của nước hoa mới nhất năm nay, cũng là người phát ngôn của sản phẩm, đối với rất nhiều nữ minh tinh mà nói, là cơ hội khó có được.

Điều đó nói lên sức ảnh hưởng của các cô, nâng cao giá trị của các cô, đối với những minh tinh đó, là chuyện cầu còn không được.

Tên của Đường Phi Phi quả nhiên được lặp đi lặp lại nhiều lần một cách khó hiểu. Đường Bội hí hóp mắt, thoải mái nhìn những người được Đường gia thuê, nhắc lại những bộ phim mà cô ta từng đóng, thậm chí cả những MV, những tấm áp phích, quảng cáo để so sánh.

Ít nhất cho tới bây giờ, cô ta là nữ chính được đề cập tới nhiều nhất.

Đường Bội cười cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Cô đem chiếc cốc trong suốt đặt ở bên cạnh, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ, màn hình máy tính thay đổi giao diện khác theo thao tác của cô.

Cô liên tiếp gõ vài dòng, sau đó nhấn enter, gửi đi những tin tức này.

Giờ phút này, những người đang truy cập trang web giải trí lớn trong nước đều bị kinh ngạc. Rất nhiều những trang web giải trí đều lần lượt đổi thành tiêu đề mới khác.

Tiêu đề mới ra, vừa vặn cũng nói đề tài nữ chính đóng trong quảng cáo mới được tung ra trưa nay.

Đường Phỉ Phỉ cũng xem như một ngôi sao nổi tiếng, từ trước đến nay Đường gia đại tiểu thư luôn bày ra hình tượng chăm chỉ, chuyên nghiệp, thiện lương, hồn nhiên, tin tức bất ngờ được tung ra nói cô lừa gạt mọi người và fan hâm mộ, thường dùng thể thân, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất quá tệ, bị đạo diễn Tần Hạo Diễm đòi đổi diễn viên khác.

Đường Bội lại rót cho mình một ly rượu, mỉm cười nhìn màn hình.

Di động của cô điên cuồng vang lên, Đường Bội vừa mới bắt máy thì thanh âm sắc bén của Đường Phỉ Phỉ từ đầu dây bên kia đã truyền tới:

"Đường Bội, con tiện nhân này, mày cũng dám hắc tao, tao sẽ làm cho mày sống không bằng chết"

"Chị gái thân yêu...." Đường Bội đưa điện thoại ra xa một chút, cười xinh đẹp nói:

"Chẳng lẽ chị không nên cảm ơn tôi, đã giúp chị trở thành đề tài hấp dẫn nóng hổi nhất sao?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Giao Dịch

Edit: Tịnh An

"Đường Bội, quả nhiên là mày."

Thanh âm sắc bén của Đường Phỉ Phỉ truyền đến, cho dù cách một chiếc di động nhưng cơ hồ muốn đâm thủng yết hầu của Đường Bội:

"Ba sẽ không bỏ qua cho mày, Đường gia cũng sẽ không buông tha cho mày."

Đường Bội đưa di động ra xa một chút, mở loa ngoài, không chút lo lắng, tự rót cho mình một ly rượu đỏ, lúc này mới từ từ nói:

"Vậy sao?"

"Tiện nhân!"

Đường Phỉ Phỉ quả thực đã bị chọc tức, Đường Bội dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô:

"Mày cũng không quan tâm thăng em hoan của mày chết hay sống sao?"

"Đường Phỉ Phỉ!" Đường Bội bỗng nhiên nắm chặt ly rượu: "Cô còn muốn được hắc thêm một chút không?"

"Mày dám?!" Đường Phi Phi quát mắng lớn tiếng: "Mày làm hỏng hạng mục Tây Giao, ba rất nổi giận, Đường Bội, mày cứ chờ ba nổi trận lôi đình đi"

"Tôi sẽ chờ" Đường Bội gần như gần từng tiếng nói ra mấy chữ ấy.

Cô cúp điện thoại, trong ánh mắt hiện lên ý lạnh. Nếu như Đường Phi Phi không nhắc đến Đường Tử Thái, cô cũng không cảm phiền như vậy. Lợi dụng em trai ruột của cô, hết lần này đến lần khác nhắc đến nó để ép buộc cô, toàn bộ người của nhà họ Đường khiến cô cảm thấy ghê tởm đến phát nôn.

Ánh mắt của Đường Bội trở nên lạnh lùng, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên bàn phím, cuối cùng mở di động ra, dò đến một cái tên chỉ có một chữ L.

Ngón tay nhỏ nhắn gõ nhẹ một cái, tin nhắn đã được gửi đi thành công:

"Tôi cần sự giúp đỡ của anh."

Cô không chờ đối phương trả lời tin nhắn, năm phút sau điện thoại lại vang lên trong phòng tắm hoa lệ, yên tĩnh.

"Vinh hạnh của tôi" Giọng nam trầm thấp, từ tính, dễ nghe, cho dù xen lẫn trong tiếng gió rít rào, cũng khiến cho người ta nghe được một lần, khó quên.

"Lạc." Đường Bội ôn nhu nói: "Anh đang ở đâu?"

"Tôi mãi mãi ở bên cạnh em..." Người đàn ông được gọi là Lạc cười haha, sau đó tiếp tục nói:

"Miễn là em cần."

"...."

Tuy rằng đã sớm quen với cách nói chuyện hài hước của anh, nhưng Đường Bội vẫn dừng lại một chút rồi nói:

"Tôi muốn tất cả những tư liệu về những người đàn ông đã từng giúp đỡ Đường Phỉ Phỉ, và tất cả chứng cứ."

Những người đàn ông đi xã giao từng thêm nhỏ dãi với diện mạo của Đường Phỉ Phỉ.

Đường Phong Ngôn là một người đàn ông cực kỳ máu lạnh, đối với ông ta mà nói, sự phát triển của gia tộc quan trọng hơn tất cả, cho nên dù cho Đường Phỉ Phỉ không đồng ý cũng chỉ có thể ầm ỨC cầu toàn.

Trong tay Đường Bội có một số chứng cứ, nhưng không đủ để làm tổn thương cô ta. Bây giờ, cô cần rất nhiều rất nhiều chứng cứ hoàn chỉnh khác.

"Thật ra, em cần gì phải vất vả như vậy, chỉ cần em gặt đầu, thì người chị tiểu bạch hoa cùng cha khác mẹ với em sẽ hoàn toàn biến mất..." Lạc trầm giọng cười nói:

"Phải đồng ý sao?. Công chúa của anh?"

"Sau đó gả cho anh, được không?"

Đường Bội thả lỏng thân thể để cho cả người mình dựa vào bồn tắm, khẽ cười nói:

"Lạc, tôi không thể, người tôi muốn lấy là một người đàn ông thật sự yêu tôi sâu sắc"

"Chậc..."

Lạc có chút thất vọng, lại sớm đoán được Đường Bội sẽ nói như thế, giọng điệu không hề uy hiếp, nhận lời nói:

"Ba ngày sau, những tài liệu có liên quan sẽ gửi đến hộp thư của em. Một tháng sau, anh muốn em tới Châu Âu một chuyến, ở lại đây một tuần."

"Được." Đường Bội đồng ý, thậm chí cũng không hỏi anh ta muốn cô đến đó làm gì.

Giao dịch với Lạc, lúc nào cũng công bằng như thế. Bạn lấy được thứ bạn muốn đồng thời cũng phải trả một cái giá tương ứng.

Cô cúp điện thoại, máy tính vừa vắn vang lên cô nhận được một tin nhắn mới.

Địa chỉ người gửi xa lạ, tài khoản họ Tần.

Đường Bội tiện tay mở ra, Tần Hạo Diễm làm việc rất nhanh chóng, anh ta gửi kịch bản đã chỉnh sửa xong vào hộp thư cho cô.

Cô xem sơ qua một chút, kỳ thật nội dung kịch bản sửa lại cũng không nhiều lắm, vai diễn của cô ở trong kịch bản cũng không tăng lên bao nhiêu. Nhưng mà vài thay đổi nổi bật chính, không chỉ khiến cho nhân vật "Tiêu công chúa" của cô càng thêm nổi trội, ngược lại càng thêm đầy đủ.

Làm thế có thể làm nổi bật ưu thế của Đường Bội.

Cô đóng kịch bản lại, cô vốn chỉ muốn làm cho Đường Phỉ Phỉ bị xấu hổ, nhưng sau khi xem xong kịch bản này, lại có chút nóng lòng muốn thử.

Ngày thứ hai, buổi sáng, Đường Bội đến studio rất sớm.

Trong email hôm qua Tần Hạo Diễm có nói, sáng nay bảo cô đến phim trường sớm hơn, anh có vấn đề muốn bàn thêm với cô về nội dung kịch bản.

Hôm qua Đường Phỉ Phỉ phần nộ rời khỏi, đương nhiên cũng mang theo thợ hóa trang Nancy của cô ta.

Hôm qua Tần Hạo Diễm không chút nào che giấu sự thương thức của mình dành cho Đường Bội, nhiều người cũng đã nhìn thấy. Đường Bội vừa mới vào cổng chính của studio đã có người dẫn cô đến phòng hóa trang, giới thiệu một thợ hóa trang mới cho cô.

"Đây là Ann, sau này cô ấy sẽ phụ trách tạo hình cho cô" Sau khi nhân viên công tác giới thiệu xong, liền rời khỏi.

"Chào" Đường Bội thân thiết chào một tiếng.

Ann là một cô gái có mái tóc quăn màu nâu hạt dẻ, cô ăn mặc hết sức thoải mái, trang điểm nhạt, thoát nhìn rất nhanh nhẹn.

"Có phải có chút giống Đường Phỉ Phỉ phải không?" Đường Bội đương nhiên biết ánh nhìn của Ann có ý nghĩa gì, vì thế hơi châm chọc nói.

"Không". Ann nghe vậy, ngược lại cười sang sảng: "Cô càng giống một chiến quốc công chúa hơn so với cô ấy."

Tạo hình của Đường Bội hôm nay không giống với ngày hôm qua.

Hôm nay cô đóng vai Tiêu công chúa cùng với Lạc Tu Vân liên kết chống lại quân địch xâm lược, buổi tối trong quân doanh có lễ chúc mừng long trọng, Tiêu công chúa ca múa tuyệt nhất, tối nay nàng sẽ múa một điệu dưới ánh trăng cho mọi người thưởng thức, mừng chiến thắng.

Trên người mặc một bộ quân lễ ngắn gọn, hào phóng, mái tóc được búi gọn trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm nhất chi lan hoa cố định, không có nhiều trang sức rườm rà, cũng không có váy áo tầng tầng lớp lớp, thậm chí cũng không có trang điểm quyến rũ... Đây chính là Tiêu công chúa, bọn

họ nguyện đem tính mạng tương báo, chiến thần của bọn họ, công chúa điện hạ của bọn họ!.

Lúc này thời gian còn sớm, khi Đường Bội bước ra từ phòng hóa trang, trong studio không có bao nhiêu người.

Cô lững thững đi đến bên cạnh đài cao - cảnh diễn trong ngày hôm nay.

Bốn phía đài cao là sân bãi rộng rãi, đến lúc đó sẽ có hàng vạn binh lính ngồi vây xung quanh.

Đường Bội chậm rãi đi lên đài cao, trên người mặc đồ hóa trang, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trên đài cao, có một cây đàn cổ, cô ngồi quỳ ở trước đàn cổ, tuy rằng biết là đạo cụ dùng để diễn xuất, không quý báu lắm, nhưng ngón tay nhỏ nhắn vẫn nhẹ gảy lên dây đàn.

Một điệu nhạc phong cách cổ dào dạt vang lên trong studio, lững lờ vài tiếng, ào ạt mang theo tư thế oai hùng, ngang dọc tách nhập, hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở trong studio.

Bao gồm, người mới tiến vào studio, đang cúi đầu sửa chữa kịch bản.

Anh không dám tin ngẩng đầu nhìn về phía đài cao, thấy Đường Bội ngồi ở trên chiếu, đang gảy huyền cầm.

Hình ảnh ấy xinh đẹp như vậy, khiến cho người từng nhìn thấy nhiều người đẹp trong giới giải trí như Tần Hạo Diễm, cũng phải ngây ngẩn cả người.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhập Vai

Một khúc kết thúc, cả studio lặng ngắt như tờ, một lát sau giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, vài tiếng vỗ tay dứt quãng vang lên.

Tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiều, dường như toàn bộ mọi người trong studio không hẹn mà cùng nhìn người đẹp ở trên đài cao, buông mọi chuyện trong tay, nhiệt liệt hoan hô.

Đường Bội mỉm cười.

Ánh mắt của cô và Tần Hạo Diễm cách không đối lập nhau, tuy rằng đạo diễn còn chưa hô "Action" nhưng Đường Bội đã cầm chuôi kiếm thắt bên eo đứng lên.

Bộ lễ phục trên người trong sáng, linh hoạt, mái tóc mây được búi lên, dùng cây trâm bạch ngọc cố định, càng khiến cô trở nên dịu dàng.

Cô ngẩng đầu, đi xuống từ trên đài cao, mặt mày như vẽ, cả người tựa hồ bước ra từ bức tranh, khiến Tần Hạo Diễm quả thực luyến tiếc một cái chớp mắt.

"Tần đạo diễn" Đường Bội gật đầu, chào hỏi với anh.

Tần Hạo Diễm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, khẽ nheo đôi mắt, đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới một lát, bỗng nhiên nói với cô:

"Tôi có một người bạn, gần đây đang chuẩn bị một tiết mục." Ánh mắt của anh cuối cùng dừng lại ở trên mặt Đường Bội, không chút che giấu sự thưởng thức của mình, tiếp tục nói:

"Anh ta đang tìm một nữ khách quý, nếu cô có hứng thú và thời gian, tôi sẽ giới thiệu cô cho anh ấy"

Đường Bội nhướn mày, cười hỏi: "Tiết mục gì?"

"Tạm thời giữ bí mật." Tần Hạo Diễm nhàn nhạt nói.

"Vậy thật xin lỗi." Đường Bội cười xinh đẹp, có thể lọt vào mắt xanh của Tần Hạo Diễm, lại còn đích thân giới thiệu chương trình cho cô tham gia, cô tin sẽ không có khuyết điểm gì, hơn nữa còn có lợi với cô. Cô nghĩ nếu đổi lại là nữ diễn viên khác, khi nghe anh ta nói như vậy, nhất định sẽ tìm mọi cách để lấy lòng anh ta, và dốc hết toàn lực để tìm hiểu chương trình xa lạ này là gì.

Nhưng sau khi Đường Bội trọng sinh, cô ghét nhất chính là cảm giác không thể nắm giữ vận mệnh ở trong tay mình.

"Cảm ơn ý tốt của anh" Đường Bội nói xong lại tiếp tục cười.

Anh đã gặp qua nhiều nữ minh tinh có tham vọng, ở thời đại này, người không có tính cách đặc biệt rất khó bộc lộ tài năng ở trong làng giải trí hoa lệ này.

Nhưng anh không tin Đường Bội không có tham vọng.

Nét mặt của cô hết sức bình tĩnh, cũng cực kì nghiêm túc, đôi mắt lạnh lạnh sáng ngời, thậm chí anh không nhìn thấy một chút nịnh nọt nào trong mắt cô.

"Có thể nói cho tôi biết lý do không?" Tần Hạo Diễm đi đến bên cạnh Đường Bội, bọn họ tiếp tục thảo luận kịch bản, vừa hỏi vừa nói:

"Tin tôi đi, chương trình này tuyệt đối là một cơ hội không tệ với cô."

"Tôi tin" Đường Bội cười càng rạng rỡ, nhưng vẫn cự tuyệt nói: "Nhưng tôi hy vọng bản thân có thể tự nắm giữ vận mệnh của mình."

Trong tay cô nắm đạo cụ biểu diễn, đứng ở bên cạnh Tần Hạo Diễm cao lớn vững chãi, thật sự có vài phần khí khách của công chúa một nước.

"VẬY ĐƯỢC RỒI."

Tần Hạo Diễm buông tha không tiếp tục khuyên nhủ Đường Bội nữa, chủ động nói chuyện với cô, đã không giống tác phong của anh, anh là một đạo diễn nổi tiếng thế giới, nói thêm gì nữa, giống như tự hạ thấp thân phận của mình.

Nhân viên bên trong studio lục tục vào chỗ, Tần Hạo Diễm nói với Đường Bội về cảnh quay hôm nay thì Hạ Tử Diệu cũng tới.

Đợi đến khi Hạ Tử Diệu chuẩn bị tốt, diễn viên quần chúng mỗi người đều có vị trí riêng của mình, giữa ánh sáng giao thoa bên trong studio, bầu không khí thoáng chốc trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

Tuy rằng phần lớn đặc hiệu là cần hoàn thành hậu kỳ, nhưng lúc Đường Bội bước lên đài cao lần nữa, mọi người chung quanh đều mặc chiến giáp, cô tựa hồ đã bước chân vào cổ đại, trở thành công chúa Chiến quốc duy nhất quyết định sống còn.

"Ting"

Một tiếng nhỏ vang lên, dây đàn bị khuấy động, Đường Bội mặc hồng y ngồi ngay ngắn trên đài cao, dường như không giống với người ban nãy

Tần Hạo Diễm nhìn thấy.

Cô vừa rồi, tiêu sái, thông dong, giống như một công chúa cao quý, đang nhàn nhã nằm ở trên lãnh thổ của mình, hưởng thụ thời gian yên tĩnh sau giữa trưa.

Theo tiếng đàn cổ, môi anh đào của Đường Bội khẽ mở, ngân nga.

Ở dưới đài cao, phía sau nhóm binh lính, Lạc Tu Vân mặc áo bào trắng đeo mặt nạ bạc, đứng thẳng người nhìn trắng bạc, rồi nhìn bóng hình xinh đẹp vô song ấy, ánh sáng chớp động trong mắt.

Khi đó, không ai biết ba tháng sau, Lạc Tu Vân sẽ đề nghị Sở quốc mở một cuộc càn quét trên khắp đại lục, giống như một đầu cự long hung ác, cắn nuốt hết những quốc gia trên đại lục. Cùng lúc đó, tên của Chiến thần trẻ tuổi mặc áo bào trắng đeo mặt nạ bạc, đã được khắc vào bên trong lịch sử.

Mà Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân vốn hiểu nhau lại trở thành kẻ thù lâu năm, cho đến khi Tiêu công chúa vì muốn bảo vệ quốc gia của mình và tử trận trên sa trường.

Đây là một câu chuyện bi tráng, là một câu chuyện xưa ngợi ca những anh linh của chiến sĩ trên chiến trường.

Tuy rằng Tiêu công chúa không phải nữ chính, nhưng hôm nay cô ấy hát khúc nhạc chiến đấu này, quả thật đã làm rung động những người ở trong trường quay này.

Âm của đàn cổ linh hoạt, kỳ ảo, ca xa, Đường Bội lại hát hùng hồn, khí phách và bi thương.

Nhóm diễn viên quần chúng vốn biến nhạc, rất nhanh đã bị tiếng hát của cô hấp dẫn, tuy rằng không phải là tiếng hát không tỳ vết như trong

phòng thu âm, nhưng Đường Bội ca một cách ngân vang, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ai nói chúng ta không có quần áo?. Đồng bào cùng chết. Vương khởi binh, sửa lại giáo mâu, cùng tử cùng thù.

Ai nói chúng ta không có quần áo?. Cùng con cùng nhà. Chúng ta cùng làm.

Âm cuối cùng vang lên, studio vốn nhộn nhạo, nay trở nên lặng ngắt như tờ.

Lạc Tu Vân vốn đứng ở xa, lúc này lại đột nhiên rút kiếm. nương theo tiếng đàn của Tiêu công chúa vừa hát vừa múa kiếm.

Giữa tiếng đàn leng keng, thân hình của Lạc Tu Vân mạnh mẽ như rồng, cuồng cuộng như hổ, bảo kiếm sắc bén, làm cho người ta rung sợ.

"Cắt" Tần Hạo Diễm kích động đứng lên, la lớn.

Thật sự quá tuyệt vời, trên màn ảnh trước mắt anh, màn ảnh như ngừng lại ở cảnh quay cuối cùng. Đường Bội cười nhẹ vỗ cằm, Hạ Tử Diệu thu kiếm, đứng thẳng người.

Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung...

Lúc này không có tiếng động, càng hơn có tiếng động...

Không biết từ khi nào có một người đàn ông xuất hiện ở phía sau Tần Hạo Diễm, anh ta nhẹ nhàng gạt đầu. Anh ta đưa tay vuốt ve cằm của mình, tay trái khoanh ở trước ngực, ánh mắt nhìn từ màn hình nhỏ rồi chuyển sang thân hình của Đường Bội ở trên đài cao.

Giống như đang nói với Tần Hạo Diễm, cũng giống như đang tự thì thào với chính mình:

"Thật sự rất thích hợp."

Sau đó anh ta ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta ghen tị, nhẹ giọng nói:

"Ánh mắt của anh không tệ, cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Minh Hiên

Người đàn ông đứng phía sau Tần Hạo Diễm, vóc người rất cao lớn.

Tần Hạo Diễm với dáng người con lai, đã như hạc giữa bầy gà rồi, còn người đàn ông này lại cao hơn Tần Hạo Diễm một chút.

Anh có vóc dáng khiến người mẫu phải hâm mộ, anh mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đen. Áo khoác được cắt may đơn giản, không có họa tiết cũng như hoa văn rườm rà, nhưng mặc ở trên người anh, lại càng làm tăng phong thái quý tộc của anh.

Mặc dù có Tần Hạo Diễm đứng đàn áp ở phía trước, nhưng mà hôm nay không có nhân viên công tác bên cạnh anh ta, cho dù là nam hay nữ cũng hơi thất thần.

Ánh mắt của họ hoặc sáng, hoặc tối đều lạng lẽ đánh giá người đàn ông anh tuần đến khiến cho người ta ghen tị

Anh ngoại trừ có thân hình đẹp ngang với người mẫu, ngũ quan trên mặt khéo léo giống như điêu khắc, lông mi thật dài, hơi vênh lên nhưng không làm người ta cảm thấy giống phụ nữ, ngược lại càng làm nổi bật hai tròng mắt sáng ngời. Lông mày tuấn lãng đen đậm, sóng mũi ngay thẳng, môi mỏng phía dưới là chiếc cằm tinh tế.

Hai tay anh ta để trong túi áo khoác, đôi mắt hẹp dài hoàn mỹ chăm chú nhìn Đường Bội vẫn ngồi ở trên đài cao, anh ta tựa hồ không để ý đến

những ánh mắt xung quanh lắm.

Tần Hạo Diễm để cho màn ảnh dừng ở cảnh cuối lần nữa, sau đó mới quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông một cái, nhàn nhạt nói:

"Tôi nói đó là cô ấy."

Đúng lúc Đường Bội đứng lên, vừa trả lời câu hỏi của Hạ Tử Diệu, vừa đi đến chỗ của Tần Hạo Diễm.

Khí thế đoan chính của Tiêu công chúa ban nãy giống như đã biến mất, bao gồm cả Tần Hạo Diễm, Hạ Tử Diệu hay những diễn viên được yêu thích trong giới cũng không thể nào nói rõ, một người chưa bao giờ xuất hiện trên màn ảnh lớn, không thể được xem như người mới, nhưng rất cuộc cô ấy đã làm như thế nào mới có thể khống chế cảm xúc của nhân vật tốt như vậy.

Thu, phóng cảm xúc rất tự nhiên, kỹ thuật diễn của rất tốt.

"Trước kia cô thật sự chưa từng diễn?" Hạ Tử Diệu nhíu mày, mỉm cười nhìn về phía Đường Bội.

Thân là ảnh đế, cho tới bây giờ, chỉ có diễn viên khác bị khí thế của anh áp bách, bó tay bó chân trước màn ảnh. Nhưng mới vừa rồi, khi tiếng đàn và tiếng hát ấy vang lên, thậm chí anh cảm thấy áp bách như dời núi lấp biển, tư thế hào hùng trong tiếng đàn ấy như bao vây lấy anh, trong nháy mắt làm anh cảm thấy mình cũng có phần ngưỡng mộ người con gái ngồi trên đài cao đó.

Đường Bội cười một tiếng, nửa đùa nửa khó hiểu hỏi: "Hạ tiên sinh, trước đây đã từng nhìn thấy tôi trên TV sao?"

Hạ Tử Diệu nở nụ cười: "Không sai, nếu như tôi từng nhìn thấy biểu hiện của cô ở trong phim, nhất định sẽ không bao giờ quên"

Đây là lời khẳng định từ ánh đế, Đường Bội chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Cô đã cảm nhận được tầm mắt nóng rực ấy, cũng nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

"Minh Hiên"

Không đợi Tần Hạo Diễm giới thiệu, người đàn ông mặc áo đen đã chủ động nói với Đường Bội.

Hai tay của anh vẫn đặt ở trong túi, cầm gương nhẹ, ánh mắt sắc bén đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới.

Lúc này hai người mặt đối mặt đứng thẳng, tầm mắt nóng bỏng vừa rồi tựa hồ chỉ là ảo giác của Đường Bội, ánh mắt và vẻ mặt của Minh Hiên vô cùng lạnh lùng.

Có lẽ có rất nhiều người chung quanh đang yên lặng đánh giá anh, nhưng không có ai dám tiến đến gần.

Hơi thở xa cách toát ra từ trên người anh quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức khi anh ta chủ động giới thiệu cô cũng hơi ngạc nhiên, một lát sau mới gật đầu cười khẽ với anh, tự giới thiệu nói:

"Chào anh, tôi là Đường Bội"

Hạ Tử Diệu vẫn đứng ở bên cạnh Đường Bội, lúc này anh tiến lên vỗ vỗ bả vai của Minh Hiên:

"Được rồi, làm mặt lạnh thế để làm gì?"

Hình như anh rất quen thuộc với người đàn ông này, bàn tay anh vẫn đặt trên vai anh ta, cười hỏi:

"Tại sao lại đến đây?"

Tần Hạo Diễm cũng đứng lên, nhàn nhạt nói: "Anh ta muốn tìm người cho tiết mục, tôi bảo anh ta đến đây."

Đường Bội nghe vậy, nhin không được liếc mắt nhìn Tần Hạo Diễm một cái.

"À..." Hạ Tử Diệu nhíu mày: "Nhất định không phải tới vì tôi rồi, vậy là vì..."

Anh cười tủm tỉm nhìn về phía Đường Bội

Ba người đàn ông bọn họ có ngoại hình vô cùng xuất sắc, tuy rằng Hạ Tử Diệu có tên tuổi lớn nhất, được nhiều người biết đến, tính tình cũng thân thiện nhất.

Vừa rồi, xung quanh Tần Hạo Diễm và Minh Hiên không có một người, nhưng khi Hạ Tử Diệu vừa đi qua, đột nhiên lại có rất nhiều nữ nhân viên đến chào hỏi, hoặc là đưa nước hoặc là tặng đồ....

Minh Hiên tựa hồ có chút không kiên nhẫn, anh rút tay ra khỏi túi, gạt bàn tay của Hạ Tử Diệu trên vai mình ra, đưa tay nắm lấy tay Đường Bội nói:

"Chúng ta đổi chỗ khác."

Ai ngờ đầu ngón tay của anh vừa mới chạm vào cánh tay của Đường Bội, thì trên tay đã truyền đến đau nhức, Đường Bội vươn tay hất tay của anh ta, cả người đề phòng lùi về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn anh.

Đường Bội không cảm thấy mình làm thế có cái gì không ổn, trong vòng lẩn quẩn vừa hỗn loạn vừa phức tạp như thế này, làm thế thân cho

Đường Phỉ Phỉ vài năm, cô không biết đã gặp qua bao nhiêu loại người bề ngoài thì ra vẻ đạo mạo, nhưng sau đó đã vội vã lộ ra bộ mặt bỉ ổi.

Thậm chí cô còn phải phủi tay của mình, giống như muốn phủi sạch vết bẩn lây bệnh truyền nhiễm, sau đó mới hờ hững nói:

"Có chuyện gì, không thể nói ở đây sao?"

Ý cười trên mặt Hạ Tử Diệu càng đậm, ánh mắt vốn mang theo ý cười nay còn cố tình chớp chớp như muốn cố vũ Đường Bội.

Ngay cả khóe môi của Tần Hạo Diễm cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Tiểu thiếu gia của Minh gia, trước giờ mắt luôn cao hơn đỉnh, đi ngang qua giới giải trí, dù người đó là đại minh tinh đã nổi tiếng từ lâu, cũng không dám khách khí với anh ta như thế.

Lúc này thấy anh ta nhẹ nhàng vỗ vế cánh tay bị Đường Bội đánh đau nhức, sắc mặt vốn lạnh lùng cũng lộ ra khe hở .

Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạ Tử Diệu lại nhìn lướt qua khuôn mặt của Tần Hạo Diễm, giọng điệu không tốt lắm:

"Anh chưa từng nói với tôi, mời cao thủ chân chính đến quay phim"

Tần Hạo Diễm thu lại ý cười trên mặt:

"Tôi cũng vừa mới biết"

Sự cảnh giác trên mặt của cô không hề giảm, Đường Bội vừa định nói gì đó, liền có nhân viên công tác đi đến trước mặt bọn họ, trên tay cầm điện thoại mà Đường Bội đã gửi ở chỗ anh trước khi quay phim, nói rằng:

"Đường tiểu thư, cô có điện thoại"

Trên màn ảnh chỉ có một chữ F đơn giản, Đường Bội nhìn chữ cái ấy không ngừng lấp lóe, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Cô cũng không lập tức nghe máy, mà trong ánh mắt tò mò của bọn người Hạ Tử Diệu, cầm điện thoại nói một tiếng "xin lỗi" rồi đi qua một bên mở ra.

Điện thoại rất nhanh kết thúc, nhưng hồi chuông thứ hai lại vang lên. Trên màn hình vẫn nhấp nháy chữ "F" khiến cho ánh mắt của cô càng trở nên nghiền ngẫm.

Đây là cuộc gọi của Đường Phong Ngôn, phụ thân đại nhân ít khi nhớ đến con gái của mình, nhưng bây giờ hình như có chút sốt ruột nha!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Dối Trá

"Xin chào" Đường Bội tiện tay mở cửa phòng hóa trang đi vào, tiếp điện thoại.

"Bội Bội" Đường Phong Ngôn hiếm khi gọi tên thân mật của cô, giọng nói hết sức dịu dàng:

"Diễn xong chưa?"

Trong mắt Đường Bội hiện lên một tia giao hoạt, giọng điệu vô cùng bình thản: "Buổi sáng kết thúc."

"Vậy ra đi, bố chờ con ở ngoài cửa studio" Đường Phong Ngôn nói xong thì cúp điện thoại.

Buổi sáng vốn không có chuyện gì phải làm, Đường Bội lên tiếng chào hỏi với Tần Hạo Diễm, hẹn thời gian chụp hình buổi chiều, rồi tự mình đi ra khỏi studio.

Quả nhiên có một chiếc xe màu đen đang đậu ở ngoài cửa, tài xế của Đường Phong Ngôn đứng ở bên xe, nhìn thấy Đường Bội đi ra, giấu giếm sắc mặt, giúp Đường Bội mở cửa xe.

"Cảm ơn." Đường Bội nhàn nhạt nói.

Người đi theo bên cạnh Đường Phong Ngôn, đương nhiên không đem sự khách khí của cô để vào trong mắt. Cô cũng không để ý, chỉ khom người

ngồi xuống.

Đường Phong Ngôn mặc áo khoác ngoài và âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu tối, kẹp cravate màu vàng, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, khiến cho cả người ông ta thoát nhìn có vẻ nghiêm túc.

Trang phục của ông ta điển hình cho những người đàn ông trung niên thành đạt, Đường Bội ít khi gọi ông là ba, ngồi xuống bên cạnh ông, cũng bình tĩnh gọi ông là: "Đường tiên sinh."

Đường Phong Ngôn ung dung nhìn Đường Bội vài lần, thản nhiên nói: "Mấy ngày không gặp, đi ăn cơm trưa với bố đi."

Xe im hơi lặng tiếng khởi động, rất nhanh đã đưa bọn họ đến một nhà hàng được trang trí không tẻ.

Dọc theo đường đi, hai người không có nói chuyện, mãi đến khi mặt đối mặt ngồi ở trong phòng bao tầng 3, Đường Phong Ngôn mới cầm thực đơn trong tay đưa đến trước mặt Đường Bội:

"Thích ăn cái gì cứ gọi đi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm."

Đường Bội tiếp nhận thực đơn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua thực đơn chế tác tinh xảo. Môi của cô lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn thực đơn rét lạnh như băng.

Đường Phong Ngôn chưa bao giờ quan tâm đến cô, khi muốn cô đi làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đều dùng dáng vẻ lạnh nhạt, hắt hãm sai khiến.

Ông ta ở trước mặt cô, có lẽ chưa bao giờ bày ra tình cha con như bây giờ.

Nhưng cô cũng không vạch trần.

Đường gia nhà lớn nghiệp lớn, căn cơ cũng rất vững chắc, nếu hiện tại cô trở mặt với đường gia của nhà họ Đường, đối với Đường Bội mà nói, không phải là quyết định sáng suốt.

Cô tùy tiện gọi vài món ăn, chờ người phục vụ mang thực đơn đi rồi, cô mới nhìn ba của mình, cười xinh đẹp:

"Đường tiên sinh, ngài đừng khách khí như vậy, làm tôi không biết nên nói gì rồi. Ngài có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi sẽ thấy quen hơn."

Những lời này mang theo vài phần châm biếm, Đường Phong Ngôn nhú mày, ngực phập phồng vài cái, mới miễn cưỡng giữ bình tĩnh mở miệng nói:

"Nơi này không có người ngoài, con còn gọi ba là Đường tiên sinh?"

Đường Bội hơi nghiêng người nhìn ông ta một cái, cười nói:

"Biết đâu tai vách mạch rừng đấy. Đường tiên sinh, có lẽ tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi rồi, người muốn đổi diễn viên là Tần Hạo Diễm, địa vị của nhà họ Tần ở trong giới giải trí, tôi không thể đắc tội"

Đường Phi Phi và Tiết Trạch không rõ sức ảnh hưởng của nhà họ Tần lớn như thế nào, Đường Phong Ngôn lại hết sức rõ ràng. Nếu không ông ta cũng không ngồi nói chuyện khách sáo với cô như vậy.

Đường Phong Ngôn quả nhiên lại nhú mày, nhìn Đường Bội than nhẹ một tiếng:

"Phi Phi bị mẹ nó chiều hư rồi, nếu như nó có thể hiểu chuyện giống như con, ba cũng bớt bận tâm."

Chuyện Đường Phi Phi đắc tội với Tần Hạo Diễm có thể gạt được người khác, nhưng không thể gạt được ba của mình. Đường Phi Phi không

biết, ngay từ đầu, mọi người cố gắng tranh thủ vai diễn này cho cô ta, ngoài vì sự nghiệp của cô ta, khiến cho sự nghiệp của cô ta càng thêm nổi tiếng. Mặt khác, ông không nói chính là muốn tranh thủ để quen biết nhị thiếu gia của nhà họ Tần.

Đương nhiên có thể đi từng bước. Càng quen biết thì càng tốt.

Đường Bội cười khẩy trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: "Đường tiểu thư vốn là con cưng của trời, cưng chiều như thế cũng là chuyện đương nhiên."

Đường Phong Ngôn không giãn mày ra, lúc này ánh mắt nhìn Đường Bội, giọng điệu có chút khỗ sở: "Bội Bội, con không cảm thấy ba thiên vị Phi Phi sao?"

Lão hồ ly!

Trong lòng Đường Bội cười lạnh lùng, Đường Phong Ngôn căn bản là một người thiên vị, ở trong lòng ông ta, Đường Phi Phi là con ruột của ông ta, là hòn ngọc quý trên tay ông ta, còn cô thì không phải.

Chỉ có điều, nếu ông ta muốn diễn kịch, thì cô sẽ bồi ông ta diễn một vở kịch hay.

Cô thu lại nụ cười trên mặt, cả người thoát nhìn âm đạm không ít, dường như ngay cả duy trì nụ cười và lễ phép cơ bản cũng lực bất tòng tâm.

"Đường tiên sinh." Cô hạ thấp thanh âm, nhẹ nhàng nói: "Tôi đi toilet"

Cô không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Đường Phong Ngôn, nhưng lời nói cử chỉ của cô đã nói lên một điều: Bản thân cô rất để ý đến ông, và cảm thấy khó chịu trước sự bất công của ông.

Đường Bội vươn tay phả nước lên gương mặt trắng nõn không tỳ vết, nước lạnh như băng phả lên mặt, khiến cho sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt.

Cô nhìn bản thân mình trong gương, cong cong khóe môi, ánh mắt vô cùng kiên định.

"Bội Bội..."

Đường Phong Ngôn nhìn thấy Đường Bội trở lại phòng, ngồi vào chỗ đối diện mình, trong giọng nói càng thêm phần áy náy khiến người ta không thể xem nhẹ:

"Không phải ba không thương con, nhưng mà Đường gia, sau này cũng giao lại Tử Thái. Chỉ có con đủ tài năng, mạnh mẽ, sau khi ba đi rồi, con mới có thể che chở cho em nó, Đường gia mới có thể đứng vững, ai...."

Đường Bội nhẹ nhàng nheo mắt lại, nếu như không phải cô trọng sinh một lần, đã biết chuyện em trai cô qua đời từ lâu, không chừng cũng bị lời nói này mê hoặc.

"Chẳng qua là trước đó..." Đường Phong Ngôn thở dài:

"Chị em các con phải khiêm nhường một chút. Tình thân ở trong nhà giàu có rất nhạt nhẽo, ba sợ chỉ cần ba sơ sẩy một chút sẽ không bảo vệ được các con."

Đuôi hồ ly muốn lộ ra rồi đây....

Đường Bội cúi đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, nhưng ở chỗ Đường Phong Ngôn không thấy được, khóe môi cô lộ ra nụ cười lạnh.

Quả nhiên, cô nghe ông ta nói: "Bộ phim điện ảnh này chỉ là vai phụ, nhưng quảng cáo nước hoa "dreaming", người mẫu trong quảng cáo với chị

của con hết sức giống nhau, ba nghĩ người đó là con"

Ông nhìn Đường Bội, cẩn thận chú ý đến nét biến hóa trên gương mặt cô, sau đó tiếp tục nói:

"Ba chuẩn bị để cho quan hệ công chúng của Đường gia tuyên bố với bên ngoài, đó là giả tượng chị của con"

Ông ta nói xong rồi đứng lên, chủ động đi tới bên cạnh Đường Bội, vỗ vỗ bả vai cô: "Nhớ kỹ lời ba nói, nhỏ không nhẫn sẽ loạn mưu lớn. Ba đều hy vọng hơn bất kì ai, con với Tử Thái có được tương lai tốt đẹp."

Ông ta nói xong nhìn lướt qua đồ ăn trước mặt: "Con từ từ ăn, cần gì thì nói với người phục vụ, ba có việc đi trước."

Đường Phong Ngôn rời khỏi phòng được vài phút, cánh cửa phòng lại lần nữa mở ra.

Đường Bội thậm chí cũng không ngược mắt lên nhìn người ngồi vào chỗ đối diện mình, chỉ chậm rãi múc một thìa canh nhỏ lên uống.

"Tôi có thể giúp cô."

Người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng cầm lấy thìa, múc thêm canh nóng cho Đường Bội, mắt nhìn ánh mắt của cô, lạnh lùng nói:

"Giúp cô lật đổ vị trí của Đường Phỉ Phỉ, thậm chí trở thành siêu sao hàng đầu quốc tế."

Anh buông thìa xuống, hai tay khoanh ở trước ngực, nhàn nhạt nói:

"Chỉ cần cô gặt đầu."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thành Giao

"Hả?"

Đường Bội bỏ thìa trong tay xuống, thậm chí có chút ngoài ý muốn, người đàn ông này thoát nhìn rất lạnh lùng kiêu ngạo, tính khí cũng không được tốt lắm, nhưng anh ta lại theo cô đến đây, lại còn...

Minh Hiên nhú mày anh tuần lại, lạnh lùng nói: "Tôi không phải cố ý nghe các người nói cái gì."

Anh chỉ vừa vặn đến đây ăn cơm, lúc đi toilet lại nhìn thấy khuôn mặt của Đường Bội bởi vì còn dính nước mà lộ vẻ tái nhợt, nhưng ánh mắt ấy bất kể lúc nào cũng hết sức sáng ngời.

Đó là lý do anh mới thay đổi quyết định, chủ động gọi điện thoại cho Hạ Tử Diệu để tìm hiểu về chuyện của Đường Bội.

Người có thể bộc lộ tài năng trong làng giải trí đều không phải là hạng người lương thiện. Hạ Tử Diệu chỉ nói qua loa mấy câu, Minh Hiên đại khái cũng đoán được quan hệ của cô và Đường Phỉ Phỉ và tình hình hiện tại của cô.

Biểu cảm trên mặt anh trở nên bình tĩnh, thậm chí còn mang theo vài phần đắc ý.

Biến hóa này đương nhiên không thoát được ánh mắt của Đường Bội, cô ung dung nhìn Minh Hiên, nếu Tần đạo diễn và Minh Hiên đã hy vọng mình tham gia chương trình thần bí này, vậy cô hà tất phải từ chối cơ hội tốt như vậy.

Dù sao thứ cô chán ghét nhất chính là không thể nắm vận mệnh của mình trong tay thôi.

"Tôi muốn biết nội dung của chương trình" Sau khi đã quyết định, Đường Bội mở miệng hỏi.

"Bây giờ còn đang trong giai đoạn giữ bí mật" Minh Hiên thích giao tiếp với người thông minh: "Cô đã đồng ý, tôi cũng biết..."

"Tôi còn chưa nói sẽ đồng ý" Đường Bội cười quyến rũ, dứt khoát thả lỏng bản thân mình trên ghế tựa: "Nếu như anh nói cho tôi biết nội dung của chương trình là gì, thì tôi sẽ suy nghĩ lại."

"Đường Bội." Minh Hiên sắc bén nhìn cô: "Cô chỉ là một tiểu minh tinh không có danh tiếng."

Ngụ ý là cô đừng có quá phận sao?.

Đường Bội điều chỉnh tư thế ngồi của mình thêm thoải mái, không chút hoang mang nhìn Minh Hiên nói:

"Tuy rằng tôi không biết vì sao đạo diễn Tần và Minh Hiên tiên sinh lại muốn tôi tham gia chương trình này, nhưng tôi chỉ là một người tầm thường."

Cô mỉm cười, không chút để ý, tự giễu nói: "Như anh đã nói bây giờ tôi chỉ là một tiểu minh tinh không có tên tuổi, cơ hội hiếm có như vậy, đương nhiên phải nắm bắt thật tốt."

Tuy rằng miệng cô nói như thế, nhưng biểu cảm trên mặt lại hoàn toàn khác.

Sự nghiêng ngẫm, tự tin, thậm chí nụ cười có chút chế nhạo, khiến ánh mắt của Minh Hiên hơi nheo lại.

Bọn họ cứ yên lặng nhìn nhau một lát, thiếu gia nhà họ Minh chắc chưa bao giờ gặp phải một người phụ nữ lại là một tiểu minh tinh không có tiếng tăm trong làng giải trí dám đối đầu với mình như thế.

Một lúc lâu sau, thời điểm Đường Bội nghĩ rằng anh ta sẽ tức giận bỏ chạy lấy người, thì Minh Hiên đột nhiên thu liễm ánh mắt sắc bén lạnh lùng như đao ban nãy, nhàn nhạt nói:

"Một chương trình đặc biệt tương đối giống với tuyển tú, quán quân chiến thắng cuối cùng, sẽ là nữ chính trong bộ phim cổ trang cuối năm."

"Ồ?" Đường Bội nhướng mày.

Minh Hiên lại nói: "Bởi vì là phim cổ trang, nên yêu cầu đối với nữ chính phải tinh thông cầm kì thi họa, nhưng lại không thể quá mức yếu đuối"

Anh liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, trong giới giải trí, cô với Đường Phỉ Phỉ giống nhau vài phần nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Anh nhìn ánh mắt của Đường Bội, lại nói: "Cơ hội này đối với cô mà nói, hoàn toàn là một chuyện tốt. Cho nên nếu như có thể đạt được giải, thì cô cũng có thể kiếm được một số thu nhập ổn định."

Đường Bội không phải là người ngu ngốc, cơ hội này đối với cô vô cùng tốt.

Cho dù cuối cùng cô không đạt được giải nhất, nhưng mà lúc ở trên xe của Đường Phong Ngôn, tiện tay tìm kiếm thông tin về Minh Hiên, cô đã xác định một trăm phần trăm, có thể tham gia chương trình của người nổi tiếng là kim bài sắp xếp chương trình trong giới giải trí, tuyệt đối là một cơ hội không gì sánh bằng.

Nhưng càng như thế càng khiến cho cô có phần nghi ngờ.

Trong vòng tròn này, không thiếu nhất chính là những người phụ nữ xinh đẹp.

Tuy rằng Đường Bội tự tin với dung mạo của mình, nhưng mà vẫn chưa tự tin đến mức nông nổi.

"Vì sao là tôi?" Đường Bội hỏi.

"Bộ phim điện ảnh đó là do công ty giải trí Minh Gia Kỳ Hạ đã bỏ số tiền lớn để mua bản quyền biên soạn lại, là hạng mục phim có vốn đầu tư lớn nhất năm nay."

Nói đến đây, Minh Hiên cũng chẳng thêm lừa Đường Bội nói:

"Cho nên tôi mới tổ chức một chương trình tuyển tú, tôi đương nhiên không muốn những người tới tham gia chương trình đều là hạng người thật giả lẫn lộn."

Hai tay anh đan chéo vào nhau đặt ở trước ngực, nhìn Đường Bội, nhàn nhạt hỏi:

"Vì vậy, đáp án của cô là?"

"Cám ơn Minh thiếu đã coi trọng"

Đường Bội cười xinh đẹp: "Hợp tác với một người thông minh như Minh thiếu nhất định sẽ là một chuyện rất vui vẻ."

Minh Hiên đưa tay nắm lấy tay cô.

Anh chỉ cảm thấy bàn tay trong tay trắng nõn thon dài, đầu ngón tay trắng mịn giống như cỏ non xanh um rõ ràng là bàn tay của người phụ nữ xinh đẹp. Nhưng khi nắm, lại phát hiện trong lòng bàn tay có gì đó không rõ ràng lắm, khiến người ta không thể xem thường.

Trong lòng anh khẽ động nhìn về phía Đường Bội đang mỉm cười xinh đẹp với mình, bỗng nhiên nói: "Tuy rằng việc này không cần thiết lắm, nhưng tôi cũng phải nói cho cô biết, Đường Phỉ Phỉ cũng nằm trong danh sách khách mời của chúng tôi."

Anh đứng lên, với tư cách là một người sắp đặt kim bài, một người hô mưa gọi gió trong giới giải trí nhiều năm, cho nên anh rất biết làm thế nào để gia tăng lợi thế bản thân.

Ví dụ như những tin tức gần đây của Đường Phỉ Phỉ.

Đường Bội hơi bất ngờ, dựa theo miêu tả về Minh Hiên, cô cũng không nghĩ tiểu thiếu gia kiêu ngạo mắt cao hơn đỉnh này, lại mời loại người không phù hợp với yêu cầu của anh ta như Đường Phỉ Phỉ đến để lãng phí thời gian.

Mà khi cô nhìn về phía Minh Hiên, ánh mắt anh ta lộ vẻ thâm trầm, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cô cười đến mức rung động lòng người:

"Cám ơn ý tốt của Minh thiếu"

Minh Hiên nghe vậy hơi xoay người, chống lại ánh mắt của Đường Bội, nhàn nhạt nói:

"Đường tiểu thư khách khí rồi."

Anh nói xong liền đứng thẳng người, khi tay đặt trên tay nắm cửa của phòng bao, Minh Hiên bỗng nhiên nói:

"Nghe nói cô xinh đẹp như hoa, lại nổi bật ưu tú hiếm thấy, tôi rất chờ mong biểu hiện của cô."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mời Mọc

Khi Đường Bội trở lại Ảnh thị thành, vừa vặn là thời điểm bắt đầu chụp ảnh buổi chiều.

Ảnh thị thành của thành phố S vốn là một trong những nơi chiếm diện tích lớn nhất trong nước, thiết bị hết sức đầy đủ. Lúc này khắp nơi đều có thể nhìn thấy nhân viên đi qua đi lại, dáng vẻ vô cùng bận rộn.

Đường Bội không để cho lái xe đưa cô đến cửa studio quay phim, mà đứng ở bên ngoài cửa của Ảnh Thị Thành.

Cô cần một chút thời gian để tiêu hóa những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

Ai ngờ mới vừa đi vào trong vài bước, một chiếc xe thương vụ không chút khách khí lau qua bên này.

Đường Bội phản ứng cực nhanh, nhanh chóng vọt qua bên cạnh, nhưng hơi nóng phun ra từ phía sau xe vẫn khiến cả người cô không thoải mái, không khỏi hơi nhúm mày.

Chiếc xe thương vụ màu bạc đứng lúc ngừng ở trước người cô.

Cửa xe mở ra, những người bước xuống xe đều là người quen của Đường Bội.

Hứa Tử Ninh mặc chiếc áo màu vàng nhạt, quần thường màu trắng, mái tóc quăn ngắn màu nâu cùng với chiếc kính đen khiến cho cô ta trông trẻ hơn vài tuổi so với tuổi thật.

Đường Phỉ Phỉ luôn thích trợ lý của cô ta trông ngây thơ một chút để có thể làm nổi bật khí chất của cô ta, cũng khiến cho người ta cảm thấy những người chung quanh Đường Phỉ Phỉ cô đều hết sức trong sáng và thuần khiết.

Hứa Tử Ninh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đường Bội, những người ở lâu bên cạnh Đường Phỉ Phỉ, phần lớn đều biết sự tồn tại của Đường Bội, đôi mắt tròn tròn giống như hạnh nhân đột nhiên trừng lớn, ánh mắt không kiên nhẫn nhìn Đường Bội, thấp giọng nói vài câu với người bên trong xe.

Ngay sau đó, Đường Phỉ Phỉ ăn mặc giống công chúa từ trên xe bước xuống.

Hôm nay cô ta mặc chiếc váy lụa mỏng màu trắng, trên váy điểm xuyết những hạt trân châu mượt mà, đường viền hoa tinh xảo càng tô điểm thêm cho chiếc váy...thoạt nhìn không khác với phong cách bình thường của cô ta lắm.

Đường Bội nhẹ nhàng cười, không để ý đến Đường Phỉ Phỉ và trợ lý của cô ta, chỉ tiếp tục đi theo hướng của mình.

"Tìm một chỗ nói chuyện?" Khi Đường Bội đi qua người của Đường Phỉ Phỉ, đột nhiên cô ta nắm lấy cánh tay của Đường Bội, thấp giọng nói

Đường Bội như vô ý giơ tay lên, dễ dàng né tránh cánh tay của Đường Phỉ Phỉ, cô dừng bước, hơi hơi nghiêng đầu nhìn Đường Phỉ Phỉ, cũng hỏi: "Giữa chúng ta, còn có gì để nói?"

"Cô?!" Đường Phỉ Phỉ quả nhiên giận tím mặt, lông mày dựng đứng cả lên, tính khí tiểu thư sắp phát tác rồi.

"Đường tiểu thư..." Đường Bội không chút hoang mang nói: "Nơi này là Ảnh Thị Thành, khắp nơi đều có phóng viên, chú ý hình tượng thiên sứ của cô."

Ngực Đường Phỉ Phỉ phập phồng vài lần, tuy rằng vẫn hung tợn nhìn Đường Bội nhưng mày nhăn lại vẫn miễn cưỡng giãn ra:

"Đường Bội, đừng tưởng rằng bố nói tạm thời không thể động đến cô, thì tôi hết cách với cô

Thanh âm của Đường Phỉ Phỉ ép xuống rất thấp nhưng Đường Bội nghe rất rõ ràng. Cô cảm thấy hơi buồn cười, Đường Phong Ngôn bây giờ còn đang đánh giá cao giá trị của cô, cho nên tạm thời không muốn động đến cô.

Chỉ có điều, cho dù ông ta muốn động đến cô cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

"Cô xem qua chưa?" Đường Phỉ Phỉ thấy Đường Bội không nói gì, cho rằng cô sợ. Không biết cô đang nghĩ gì, vẻ mặt bỗng nhiên có chút đặc ý:

"Quảng cáo nước hoa Dreaming của công ty CPD".

Khóe môi Đường Phỉ Phỉ lộ ra nụ cười nhạt, vẻ mặt tự mãn không cách nào che giấu được.

Đường Bội nhìn biểu cảm nông cạn nhìn trên mặt cô ta, bỗng nhiên có chút buồn cười, cũng có chút đáng thương.

"Xem rồi" Cô thản nhiên nói.

Đường Phỉ Phỉ nghe vậy cúi đầu cười, sửa sang lại mái tóc dài mềm mại ở trước ngực, nói:

"Em gái cảm thấy quảng cáo đó quay có đẹp không?"

"Rất đẹp" Đường Bội cười, cô bây giờ vô cùng tò mò, Đường gia rất cuộc làm thế nào để nuôi lớn Đường Phỉ Phỉ, chính cô ta không đóng quảng cáo đó, người mẫu trong quảng cáo lại giống cô ta như thế, nhưng lại không biết động não nghĩ xem đó là ai.

Dĩ nhiên, Đường Phỉ Phỉ không tốn thời gian suy nghĩ, cô chỉ biết sáng nay bố đột nhiên nói với cô, quảng cáo ấy, Đường gia sẽ giúp cô tuyên truyền.

Đường Phỉ Phỉ đưa tay vén tóc của mình, kỳ thật, lúc Đường Phỉ Phỉ không nói lời nào trông cô ta cũng không ngu ngốc như thế, nếu quả thật có một ngày chân tướng được phơi bày, mọi người đều biết quảng cáo đó không phải do cô ta đóng, có lẽ biểu cảm trên mặt cô ta thật sự rất đẹp mắt.

"Đường tiểu thư, còn có chuyện gì sao?" Đường Bội lại hỏi.

Đường Phỉ Phỉ sắc mặt khê biến, cô bị Đường Bội đoạt mất vai diễn, vốn tức giận một bụng, nhưng người quảng cáo nước hoa "Dreaming" khiến cô ta có cảm giác hòa làm một, cho nên cô ta có ý định muốn thị uy.

"Đừng tưởng rằng, cướp đi một vai phụ nhỏ trong tay tôi thì cô đã thắng được tôi." Đường Phỉ Phỉ nói bằng giọng căm hận:

"Cô tốt nhất nên biết rõ thân phận của mình, đừng quá đắc ý"

"Người đắc ý vênh váo chỉ sợ không phải là tôi."

Đường Bội nhàn nhạt nói, cô bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Minh Hiên lúc trưa, bất luận người đàn ông ấy rất cuộc có mục đích gì, cùng lúc mời cô và Đường Phỉ Phỉ tham gia chương trình tuyển tú, nhưng bây giờ cô hết sức cảm kích anh ta, khiến cho cô có được cơ hội, đánh bại Đường Phỉ Phỉ ở trước mặt nhiều người.

"Đường tiểu thư, hy vọng lần sau gặp mặt, cô vẫn còn khí thế như vậy." Đường Bội nói xong, mỉm cười với cô ta rồi đi nhanh rời khỏi.

Vài ngày kế tiếp, diễn xuất và chụp ảnh hết sức thuận lợi.

Trong phim Chiến Ca, vai diễn của Đường Bội không nhiều lắm. Một chiến thần bất diệt nổi lên, vốn đã đập lên máu tươi của vô số người, cũng dẫm nát vô số Chiến thần khác dưới chân.

Hạ Tử Diệu đóng vai Lạc Tu Vân chính là một người như thế.

Đường Bội diễn vai Tiêu công chúa, quen biết anh, rời xa anh, rồi gặp nhau ở chiến trường, tổng cộng chỉ có vài lần gặp vội vàng, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản vị Chiến Thần Sở quốc ấy, khí thế như hổ, sinh mệnh hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến anh ta.

Huống chi, từ khi cuộc chiến xâm lược của Sở quốc diễn ra, bao nhiêu tướng lĩnh ngã xuống, Tiêu công chúa chỉ là một trong số đó mà thôi.

Có thể nói cảnh diễn đẹp nhất của cô ở trong phim chính là cô đánh đàn, ca hát, Lạc Tu Vân múa kiếm dưới trăng.

Tần Hạo Diễm chọn diễn cảnh ấy đầu tiên vốn chỉ mang theo hương vị khảo nghiệm mà thôi, dù sao một nữ diễn viên không có tên tuổi và kinh nghiệm, Tần Hạo Diễm cũng cần đối phương cho anh một đáp án bài thi.

Mấy ngày nay, Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đã dạy cho Đường Bội không ít thứ, ảnh đế và đạo diễn tài hoa hơn người sẵn sàng chỉ dạy cho bạn, những thứ bạn học được, dĩ nhiên không giống với khi bạn làm thế thân cho người khác có thể học được.

Mấy ngày trôi qua, Đường Bội diễn vai Tiêu công chúa hết sức thích hợp, quả thực đã diễn một cách sống động, giống như Tiêu công chúa tái sinh vậy.

Cô cũng dần dần tiếp nhận vai diễn này.

Hôm nay hoàn thành xong vai diễn của cô, Hạ Tử Diệu hiếm khi kết thúc cùng một lúc với cô.

Hai người sánh vai cùng nhau đi đến phòng hóa trang, Hạ Tử Diệu đột nhiên nhớ tới điều gì đó hỏi:

"Đường Bội, tối nay cô có thời gian không?"

"Thế nào?" Đường Bội cười hỏi: "Lại muốn cùng nghiên cứu tình tiết trong phim à, muốn mời tôi ăn cơm sao?"

Mấy ngày nay, quan hệ của cô và Hạ Tử Diệu tốt lên rất nhiều, mỗi ngày đối phương giống như thân sĩ, đưa ra nhiều lời mời mọc, đồng thời khiến cô cảm thấy anh giống như tri kỉ, cũng cảm thấy có một người bạn như anh là điều không tệ.

"Không, không, không" Hạ Tử Diệu lắc lắc ngón trỏ tay phải, cười nói: "Đêm nay có mời bữa tiệc rượu, cần đưa bạn gái đến tham dự. Không biết Đường tiểu thư có bằng lòng cho tôi cơ hội không?. Để tôi có cơ hội khiến cho đám nam sĩ đêm nay hâm mộ, ghen tị?"

Đường Bội cười xinh đẹp: "Chỉ sợ đến lúc đó người được hâm mộ và ghen tị là tôi mới phải."

Nàng hào phóng đưa tay khoác vào cánh tay của Hạ Tử Diệu, học bộ dạng cường điệu của đám phóng viên trong giới giải trí, dè thấp thanh âm, dẫu ra đây học nói:

"Người mới vì muốn ôm đùi ảnh đế, "Dùng sắc giao dịch nổi tiếng trong giới giải trí, "Ảnh đế mang theo bạn gái người mới tham dự bữa tiệc, tuyên truyền hay là chân tướng...."

Hạ Tử Diệu sớm đã cười đến mức khom người xuống, anh ta vô cùng anh tuấn, cho dù không có hình tượng cười to như vậy, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui.

Ít nhất hơn phân nửa ánh mắt của nhân viên nữ trong studio đều bị anh hấp dẫn, bao gồm vài người xa lạ không rõ ràng lắm.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chủ Nhân

Trong biệt thự đất đai rộng lớn ở ngoại ô thành phố S, đêm nay có thể nói là ánh sáng lộng lẫy.

Nhưng ánh sáng có lộng lẫy hơn cũng không che giấu được hào quang toát ra từ trên người của Thiên vương Hạ Tử Diệu.

Anh mặc một bộ âu phục màu xám định chế cao cấp được làm bằng thủ công, vóc người cao gầy, vừa mới xuất hiện từ trong xe, đã thu hút rất nhiều đèn flash và ánh mắt nhiệt tình của mọi người.

Hạ Tử Diệu thoải mái cười cười với ống kính, thói quen của chủ nhân bữa tiệc đêm nay, phóng viên không thể vào trong biệt thự, cũng như xe của khách mời cũng không được tiến vào biệt thự.

Anh xoay người lại vươn tay về phía trong xe, Đường Bội nhẹ nhàng cười, đặt tay vào trong tay nắm áp thon dài của Hạ Tử Diệu.

Cô cũng không vội xuống xe, bởi vì Hạ Tử Diệu đang vươn tay giúp cô vén lọn tóc, nụ cười trên mặt dịu dàng mà thân sĩ, không biết có thể khiến cho bao nhiêu người say mê.

"Cảm ơn" Đường Bội cười xinh đẹp với Hạ Tử Diệu.

Cảm ơn sự quan tâm của anh, cũng cảm ơn anh chịu hy sinh thân phận ảnh đế của mình, giúp người chỉ mới quen biết vài ngày, còn không ngừng

dùng tên để tuyên truyền cho cô.

Cô từ trên xe đi xuống.

Đêm nay Đường Bội trang điểm so với những người phụ nữ ganh đua sắc đẹp xung quanh, thì có phần bảo thủ hơn.

Tóc của cô được búi ở sau ót, phía trên cũng không có trang sức dư thừa.

Lễ phục màu xanh biếc kéo dài đến mắt cá chân, đồng thời cũng bọc lấy vai thơm mượt mà của cô, chỉ lộ ra một đôi tay trắng nõn.

Lễ phục hết sức độc đáo, màu xanh biếc từ từ thay đổi, từ trên xuống dưới màu sắc càng ngày càng đậm, trên người còn có vài đóa hoa nhỏ tô điểm thêm.

Nửa người trên chỉ có rải rác vài cánh hoa, vừa lộ ra vẻ tao nhã, vừa đậm chất hương vị phụ nữ.

Theo vạt áo đi xuống, thì cánh hoa càng ngày càng nhiều, nhưng không làm cho người ta cảm thấy lộn xộn, ngược lại nhìn Đường Bội giống như sứ giả mùa xuân, tràn ngập sức sống dạt dào.

Trên cổ của cô là một vòng cổ cùng màu.

Những hạt phỉ thúy nhỏ được khảm ở bên ngoài vòng cổ, là một vòng cổ có sự đan xen phức tạp giữa hồng và lam bảo thạch, lại phối hợp với khuyên tai bông hoa màu vàng, tương khảm với kim cương đính trên giày cao gót...

Khiến Đường Bội thoát nhìn như vừa tao nhã vừa quyền rũ, lại giống như cô gái nhỏ hoạt bát.

"Bọn họ đều đang nhìn cô..." Hạ Tử Diệu thoải mái kéo Đường Bội đi vào hướng biệt thự, có phần thân thiết, nghiêng đầu nói khe khẽ vào bên tai cô:

"Tiểu thư tôi thật mê người."

Đường Bội cười xinh đẹp.

Vóc người của cô vốn cao gầy, hơn nữa còn mang giày cao gót, cho dù đứng ở bên cạnh Hạ Tử Diệu có dáng người rảnh rỗi, cũng hết sức xứng đôi.

Không chỉ có ngoại hình, bao gồm cả khí chất cũng hòa hợp với khí chất của ảnh đế.

Tiếng xì xào bàn tán chung quanh không ngừng vang lên, thì thoảng có một hai câu lọt vào tai của Đường Bội, mọi người rất hiếu kì muốn biết, rốt cuộc cô là thiên kim nhà ai, vậy mà có thể lọt vào mắt xanh của ảnh đế Hạ Tử Diệu, cùng anh ta dắt tay tham gia bữa tiệc.

"Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, chúng ta tham dự tiệc tối, là bữa tiệc tối như thế nào không?" Đường Bội vẫn duy trì nụ cười trên mặt, thanh âm cũng cực thấp.

Trang phục cô mặc trên người do Hạ Tử Diệu đích thân chọn lựa, tuy rằng không thể không thừa nhận ánh mắt và gu thưởng thức của Hạ Tử Diệu không tồi, nhưng cô không thích bị người ta nhìn ngó giống như tượng gỗ.

"Tiệc tối bán đấu giá từ thiện." Hạ Tử Diệu tiếp cận càng ngày càng gần, hơi thở nhuộm đỏ gò má của Đường Bội, khiến cô càng thêm quyến rũ động lòng người.

Các phóng viên chỉ có thể quay phim ở bên ngoài biệt thự, suýt nữa đã ấn hồng máy ảnh trong tay, đèn flash hòa lẫn, gần như đã cướp đi ánh sáng

rực rỡ của ngôi sao đêm nay.

Ảnh đế Hạ Tử Diệu chưa từng có tin đồn, cực kì hiếm khi bày tỏ sự thân mật với một người con gái ở trước mặt công chúng, thật sự là tin quá khó khăn!

Bởi vì tối nay là tiệc từ thiện, những phóng viên đến nơi này không chỉ là phóng viên giải trí, cho nên đã có người sớm nhận ra người phụ nữ cực kỳ tao nhã và mê người đang đứng một bên đùa giỡn với Hạ Tử Diệu, chính là người mới đã đoạt vai diễn của nữ minh tinh Đường Phỉ Phỉ.

Đèn flash càng nhấp nháy nhiều hơn, Hạ Tử Diệu đã sống trong làng giải trí nhiều năm, đương nhiên anh biết đạo lý này.

Anh dịu dàng ôm eo của Đường Bội, đưa cô vào trong cửa chính của biệt thự một cách nhanh chóng, ngăn với tiếng ồn ào náo động ở bên ngoài.

Vừa tiến vào cửa chính của biệt thự, trời đất giống như thay đổi một khung cảnh khác, tiếng huyền ảo hình như là chuyện của thế kỷ trước, dù Đường Bội đã làm thế thân của Đường Phỉ Phỉ thành thói quen, cũng gặp qua không ít hội tuyên bố trong làng giải trí và sự cố chấp của phóng viên, nhưng vẫn nhịn không được thở phào nhẹ nhõm khe khẽ.

"Sau này, thời điểm như thế này càng ngày càng nhiều." Hạ Tử Diệu vẫn ôm lấy eo của cô, nhưng bất luận là ở bên ngoài hay hiện tại, sống lưng Đường Bội vẫn rất thẳng tắp, không hề có ý dựa vào tay của anh.

Đường Bội quay đầu nhìn thế giới ngoài cửa lớn biệt thự, đột nhiên cười nói: "Anh thật lợi hại, có thể mặc sức sống dưới nhiều ánh đèn như vậy."

"Cô cũng có thể" Hạ Tử Diệu mỉm cười, nhưng không nói thêm gì.

Biệt thự sớm đã có sứ giả đến mời họ đi nghỉ ngơi, biệt thự không chỉ có một vườn hoa chiếm diện tích rất lớn, còn có nhiều phòng được trang trí hoa lệ thoải mái.

Đường Bội không có thiệp mời, Hạ Tử Diệu và cô cùng nhau ngồi xuống trên sofa trong một phòng trên lầu hai, rất nhanh đã có người mang đến hồng trà tinh khiết và thơm, cùng với món điểm tâm ngọt tinh xảo.

"Hạ tiên sinh" Bồi bàn cúi đầu nhìn Hạ Tử Diệu nói: "Ngài có dặn dò gì, xin cứ rung chuông, chúng tôi nhất định sẽ phục vụ hết mình"

"Được, cảm ơn." Hạ Tử Diệu khẽ gật đầu.

Bồi bàn lại cúi mình vái chào: "Vậy chúc ngài và vị tiểu thư đây, đêm nay chơi vui vẻ."

Anh ta nói xong thì nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Đường Bội đưa tay cầm lấy tập tranh được chế tác tinh mỹ đặt ở trên bàn trà, tùy ý lật vài trang vừa hỏi: "Chủ nhân của biệt thự này là chủ nhân của bữa tiệc tối nay sao?"

"Không sai" Hạ Tử Diệu gật đầu cười nói: "Chỉ có điều, mặc dù bữa tiệc từ thiện này do đương gia của Sở gia xử lý, nhưng lần này lại là lần đầu tiên thiếu gia của Sở gia chủ trì."

Anh cười, nhìn về phía Đường Bội lại nói:

"Có lẽ cô là người quen của anh ta, dù sao anh ta cũng là chủ nhân của thương hiệu nước hoa "Dreaming"...."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khiêu Khích

Đường Bội bình tĩnh nhìn Hạ Tử Diệu.

Mấy ngày nay đúng là cô rất chăm chỉ quay phim, nhưng không có nghĩa là, sau khi trở về khách sạn cô không làm gì.

Tuy thiên vương Hạ Tử Diệu có kỹ thuật diễn xuất hay, lại có bề ngoài xuất sắc, nhưng ở trong làng giải trí nhiều năm, luôn giữ mình sạch sẽ không hề có bất kì scandal tai tiếng nào, không chỉ riêng bề ngoài và kỹ thuật diễn xuất của anh ta mang đến.

Hạ gia có tài phú hùng hậu có thể dung túng cho con trai của bọn họ, cũng có đủ thời gian và tự do đi làm chuyện mình muốn làm, mà không cần băn khoăn về những chuyện khác.

Hạ Tử Diệu biết thân phận của người đó, Đường Bội cũng không cảm thấy kinh ngạc. Điều khiến cô kinh ngạc là ngày đó ở trên xe anh ta chỉ dựa vào một câu nói đã tin cô là người mẫu quảng cáo Dreaming chứ không phải là Đường Phỉ Phỉ như mọi người vẫn đồn đãi.

"Biết vì sao đêm nay tôi mời cô đến đây không?" Hạ Tử Diệu đứng lên, đưa tay kéo Đường Bội lên.

Anh thoát nhìn vẫn giống như một thân sĩ dịu dàng và lễ độ, nhưng mà khi rời khỏi ánh đèn chói mắt thì siêu sao Thiên vương tựa hồ cũng bộc lộ một mặt tính cách khác.

"Đêm nay sẽ có một trò hay" Anh ôm lấy vai của Đường Bội, ôm lấy cô đi ra phía ngoài: "Bảo đảm cô sẽ không uống chuyển đi này."

Đại sảnh của biệt thự rộng rãi mà hoa lệ, trần nhà cao cao, một chiếc đèn treo cốc thủy tinh thật lớn, đem ánh sáng nhu hòa chiếu tới mọi góc ngách trong đại sảnh.

Người trong đại sảnh cũng không nhiều, nhưng những người lui tới đều là y hươg tấn ảnh, đều là những cặp nam nữ có dung mạo và khí chất thượng thừa.

Tuy rằng Hạ Tử Diệu rất nổi tiếng, nhưng mà khi đi vào nơi này anh cũng rất cẩn thận khiêm nhường và hữu lễ, bọn họ chỉ nhàn nhạt gật đầu mỉm cười chào hỏi Hạ Tử Diệu, hoàn toàn không nhìn thấy sự say mê như ở ngoài biệt thự.

Ngay cả một diễn viên nhỏ như Đường Bội, một chút lễ nghĩa cơ bản cũng không mất.

"Trò hay?" Đường Bội thừa dịp thời điểm xoay người lấy rượu, nhẹ giọng cười nói với Hạ Tử Diệu: "Tôi có thể hỏi khi nào trò hay bắt đầu không?"

"Rất nhanh..." Hạ Tử Diệu hơi khom người, tự chọn giúp mình một ly rượu, sau đó lại chọn giúp Đường Bội một ly khác nhẹ nhàng đặt ở trên bàn rượu, nói với người bartender mặc áo sơ mi trắng, mang theo nơ, diện mạo hết sức anh tuấn:

"Xin cho một ly 'mộng' "

Giữa màu rượu cocktail màu xanh nhạt, từ một giọt rất nhỏ, một giọt rượu màu đỏ chậm rãi nhuộm đẫm ly rượu, sau đó nở ra một đóa hoa đẹp đẽ lại yếu ớt ở trong ly rượu.

Đường Bội nhẹ nhàng cầm ly rượu lên, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Đúng lúc này, cửa chính của biệt thự đột nhiên mở ra.

Từ khi bọn người Đường Bội tiến vào đại sảnh tới bây giờ, đã lâu rồi không có ai tiến vào. Nghe thấy thanh âm mở cửa, phần lớn người trong đại sảnh đều lộ ra vẻ mặt tò mò, nhìn người khách đang chậm rãi bước vào.

Mái tóc mềm mại của Đường Phi Phi buông xõa ở trước ngực.

Cô ta mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng, thiết kế hơi lộ vẻ bảo thủ nhưng làm cho vai thơm của cô ta hơi lộ ra, lại không khiến cho người ta cảm thấy dung tục. Mấy viên trân châu điểm xuyết ở bên hông lễ phục, vừa khéo ôm gọn thắt lưng, làm nổi bật lên vóc người xinh xắn mà tinh tế của Đường Phi Phi. Huống chi ở phía dưới thắt lưng, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng bung xù, mở ra, lại thêm trên cổ thiên nga của cô ta đeo một sợi dây chuyền thạch anh màu tím, trông cô ta thêm vài phần thuần khiết, và ngây thơ của công chúa thiên nga.

Biểu cảm trên mặt Đường Phi Phi thay vì nói là thẹn thùng, không bằng nói có thêm vài phần hưng phấn.

Bên cạnh cô ta không có bạn trai, chỉ có Hứa Tử Ninh đã trải qua quá trình trang điểm tỉ mỉ đi theo bên cạnh.

"Chú ý nha..." Hạ Tử Diệu khẽ nhấp một ngụm rượu, nói khẽ với Đường Bội: "Trò hay sắp bắt đầu trình diễn rồi."

Trên mặt của anh ta là nụ cười trêu tức, dường như đã biết trước kết cục của bộ phim điện ảnh, nhưng vẫn kiên trì xem tiếp với Đường Bội, kiên quyết muốn bán cái nút thắt này, không đồng ý nói cho cô biết kết cục cuối cùng.

Đã tới rồi thì cứ an tâm, Đường Bội nhún vai, làm cho bản thân mình thả lỏng hơn, chờ đợi trò hay từ trong miệng của Hạ Tử Diệu.

Đường Phỉ Phỉ là người khách cuối cùng, sau khi cô ta tiến vào không lâu sau, ánh sáng trong đại sảnh đột nhiên tối sầm lại, một bức cao chậm rãi được nâng lên ở chính giữa đại sảnh, ánh sáng trên trần nhà rọi xuống, vừa vắn chiếu sáng lên bức cao.

Xem ra, buổi đấu giá từ thiện mà Hạ Tử Diệu nói, đã chính thức bắt đầu.

Trên hành lang lầu hai biệt thự, đột nhiên có một ban công được nhô ra, sau khi bức cao được nâng lên, ánh mắt của mọi người không tự chủ chú ý lên ban công trên lầu hai ấy.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Đường Phỉ Phỉ.

Cô đã sớm phát hiện sự tồn tại của Đường Bội, sau khi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô ta, cô hơi nâng cằm lên, trên khóe miệng lộ ra nụ cười khê đặc ý thậm chí có chút khiêu khích.

Hạ Tử Diệu chọn chỗ quan sát không tồi, lúc này từ chỗ đứng của Đường Bội nhìn qua, có thể thu hết ánh mắt và biểu cảm của Đường Phỉ Phỉ vào trong mắt cô.

Đường Phỉ Phỉ lúc nào cũng thích trưng ra bộ mặt ngượng ngùng, hồn nhiên ở trước mặt người khác, lúc này lại không chút che giấu sự si mê nhìn về phía ban công nhỏ trên lầu hai.

Nơi ấy, không thể nghi ngờ chính là chỗ quan sát tốt nhất trong biệt thự, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn hết bao quát toàn bộ hoàn cảnh trong biệt thự, nó hoàn toàn đối lập với bức cao bình thường...

Chỗ đó đương nhiên là dành cho chủ nhân của biệt thự, cũng là chỗ của người chủ trì buổi đấu giá.

Ngọn đèn ám muội không có cách nào chiếu đến chỗ tối, một bóng dáng thon dài đang đi ra từ trong bóng tối.

Khuôn mặt của anh giống như dùng sự tinh túy sâu sắc và thoải mái của tranh sơn thủy Trung Quốc mấy ngàn năm để vẽ lại, cho dù khuôn mặt rét lạnh không có nụ cười, nhưng vẫn có thể thu hút ánh mắt và linh hồn của mọi người.

Sống mũi đoan chính, cao thẳng, là đôi môi mỏng, nhạt màu không tỳ vết.

Đường cong khuôn mặt giống như điêu khắc, trao cho anh một khuôn mặt tuấn mỹ không gì sánh được. Trong ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh khiến cho người ta không tự giác cúi đầu xuống ở trước mặt anh, không dám nhìn thẳng vào hai mắt.

Con trai độc nhất của Sở gia cho tới bây giờ không lộ diện trước mặt người khác, người ấy trong truyền thuyết là một người có sức khỏe kém, nhiều bệnh, nhưng lại vô cùng thông minh, người thừa kế duy nhất của Sở thị - nơi đã dùng của cải và quyền lực để xây dựng nên đế quốc buôn bán riêng của mình- Sở Quân Việt- đang dùng bề ngoài hoàn mỹ, khuôn mặt anh tuấn không chê vào đâu được cùng thân thể cao lớn rắn rỏi để đập tan mọi lời đồn không đúng về anh.

Tay cầm ly rượu của Đường Bội hơi căng thẳng, người đàn ông suýt bị cô khinh bạc, ánh mắt của anh ta đang nhẹ nhàng đảo qua trên người cô.

Cặp mắt rét lạnh giống như hàn tuyết nhiều năm trên núi cao, nhưng khi chống lại đôi mắt của cô, lại lộ ra một tia cười nhạt.

"Bắt đầu đi."

Buổi tối hôm đó Đường Bội đã từng nghe được, giọng nói trầm thấp, mê người của người đàn ông đó vang lên lần thứ hai, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý. Sở Quân Việt đã thu hồi ánh mắt nhìn Đường Bội về, anh vươn một bàn tay về phía Đường Phỉ Phỉ đứng ở trong đại sảnh nhìn anh say mê mà nhiệt tình.

Đường Phỉ Phỉ gần như vui mừng mà khóc, không dám tin tưởng lớn mắt, sau đó lại dùng hai tay gắt gao che mặt của mình, nghẹn ngào theo bởi bàn đi đến bên cạnh Sở Quân Việt.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đấu Giá

Trong nháy mắt, Đường Phỉ Phỉ lập tức trở thành tiêu điểm trong cuộc.

Hầu như tất cả phụ nữ có mặt ở đây, vừa hâm mộ vừa ganh tị nhìn cô ta, nhìn cô ta chậm rãi bước lên, cuối cùng cúi đầu xuống, ngượng ngùng đứng ở bên cạnh Sở Quân Việt.

Ánh mắt của Đường Bội cũng dừng ở trên người Đường Phỉ Phỉ, nhưng mà cô cũng không hâm mộ cô ta, chỉ là có chút tò mò, thiếu gia Sở gia này ít giao du với bên ngoài, thần bí khó lường, thoát nhìn không giống như người nông cạn như vậy nha!.

Hình như vì để chứng minh suy đoán của cô, Sở Quân Việt thậm chí cũng không quay đầu liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, chỉ đứng ở trên đài cao, gật đầu với người đàn ông trung niên cao lớn bên cạnh.

"Bốp" một tiếng vang nhỏ vang lên, đã thành công thu hút tầm mắt của mọi người trở về trên đài cao.

Dưới ánh sáng lộng lẫy chiếu rọi, một tấm vải nhung màu tím đậm được trải trên đài cao, một cái bệ thủy tinh trong suốt dần dần xuất hiện ở giữa trung tâm của đài cao, Đường Bội chỉ nghe thấy chung quanh truyền đến vài tiếng xì xào bàn tán, ánh mắt nhiều người có chút khẩn trương nhìn về phía món đồ đặt ở trên bệ, là một bộ trang sức làm bằng phỉ thúy.

Trang sức phỉ thúy cũng không hiếm thấy, nhưng mà trọn bộ trang sức này được chế tác hết sức khéo léo, tinh mỹ, màu sắc thượng phẩm, khiến cho nó thoát nhìn hoa lệ nhưng lại không mất vẻ tao nhã, khó trách có thể thu hút ánh mắt của đông đảo phụ nữ.

Kèm theo ánh sáng trên trần nhà chiếu vào bộ trang sức, thanh âm dịu dàng động lòng người của một cô gái vang lên: "Bộ trang sức phỉ thúy này do nhà thiết kế trang sức nổi tiếng quốc tế Mr Wang đích thân thiết kế vào 7 năm trước, cũng là bộ trang sức được thiết kế duy nhất của ông trong năm đó..."

"Thích không?" Hạ Tử Diệu vừa không chút để ý nghe giới thiệu, vừa hỏi Đường Bội.

Đường Bội lắc đầu, phỉ thúy đương nhiên là trang sức tốt, cô cũng biết thưởng thức cái đẹp, nhưng không đến nỗi mê muội.

Hạ Tử Diệu tán thưởng nhìn cô một cái, cười nói: "Những món được đưa ra đấu giá đầu tiên đều không phải là thứ tốt nhất. Chỉ có kiên trì đợi đến cuối cùng, mới có thể chờ đến cao trào."

Đường Bội mỉm cười nhìn về phía anh ta: "Những lời anh nói hôm nay, hình như rất cao thâm khó lường."

"Thật sự khó lường không phải là tôi...." Hạ Tử Diệu khoe khoang, ánh mắt lại nhìn về phía Sở Quân Việt.

Anh vẫn đứng ở tại chỗ, giống như đế vương cao quý đang tuần tra lãnh thổ của mình, trầm tĩnh nhìn những người đấu giá ở trong đại sảnh.

Đường Phỉ Phỉ giống như một con chim nhỏ yên tĩnh, hiền thực đứng ở bên cạnh anh, trên mặt thẹn thùng e lệ, nhưng làm sao cũng không giấu được vẻ vui sướng, kích động ở trong mắt cô ta.

Khi Đường Bội theo ánh mắt của Hạ Tử Diệu nhìn qua, thì Sở Quân Việt đúng lúc nhìn cô. Trong ánh mắt của anh hiện lên tia trêu tức rất nhạt, hiếm khi lại nghiêng đầu, nói khẽ với Đường Phỉ Phỉ đứng ở phía sau câu gì đó.

Đường Phỉ Phỉ lập tức được cứng mà sợ, chân tay luống cuống, lắc lắc đầu, nét mặt càng đỏ hơn.

Thoạt nhìn rất nũng nịu nhất gan động lòng người, khiến người ta nhìn thấy mà thương.

"Anh đoán..." Đường Bội đặt ly rượu xuống, có chút hứng thú cười nói với Hạ Tử Diệu: "Tiêu đề ngày mai, ảnh đế Hạ Tử Diệu mang theo diễn viên mới tham dự tiệc tối, có phải sẽ bị tin Đường Phỉ Phỉ được người thừa kế Sở gia xem trọng cướp đi không?"

Cô nửa đùa nửa thật nói một câu, khiến cho Hạ Tử Diệu không nhịn được cười lên tiếng, nhìn vẻ mặt chế nhạo rõ ràng của Đường Bội, anh lắc đầu nói:

"Nếu như Đường gia còn có người có lý trí, sẽ không làm như vậy." Anh dừng một chút lại nói: "Bọn họ không dám đắc tội với vị này."

Đâu chỉ là Đường gia, những người hôm nay có thể nhận được thiệp mời đến đây, không có người nào không phải xuất thân hiển hách.

Mặc dù là bọn họ, cũng không dám đi trêu chọc Sở gia.

Thời điểm bọn họ nói chuyện phiếm, những món đồ đấu giá trên đài cao đều được người nhìn trúng nó đấu giá lấy đi mất. Quả nhiên như lời Hạ Tử Diệu nói, những đồ vật được đem ra đấu giá càng tinh xảo đẹp đẽ quý giá.

Chỉ có điều, Đường Bội cũng nhìn ra, từ bộ trang sức thứ nhất đến giờ, phụ nữ chủ yếu thích trang sức châu báu. Ví dụ như thiên kim nhà giàu đứng ở trước người Đường Bội cách đó không xa, vừa đoạt được một sợi dây chuyền, ngoại trừ chế tác hết sức tinh mỹ, hơn nữa phong cách cổ đạt dào, vừa nhìn đã biết đó là đồ cổ có giá trị xa xỉ.

Thời điểm mỗi một món được đem ra trưng bày, sẽ có vài câu giới thiệu đơn giản, ngoại trừ giá trị và lai lịch, nếu như chủ nhân đương nhiệm của nó sẵn lòng, họ có thể tự mình đến giới thiệu bảo vật đạt được, và lựa chọn lý do bán đấu giá.

Sau khi món báu vật thứ 6 được đưa lên, Hạ Tử Diệu khẽ nói:

"Món quan trọng nhất hôm nay lên đây"

Anh quả thật thường xuyên tham dự những cuộc đấu giá do nhà họ Sở chủ trì, quả nhiên đúng như lời anh nói, trong đại sảnh rất nhanh yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng xì xào bàn tán ban nãy cũng không còn, Đường Bội liếc nhìn một vòng, phát hiện phàm là phụ nữ trên mặt đều lộ ra nụ cười tươi đẹp và thần sắc chờ mong.

Ánh sáng trong đại sảnh càng lúc càng tối, đèn trên đài cao đều được tắt trong nháy mắt. Đợi đến khi nó sáng lên lần nữa, một khẩu súng lục khéo léo tinh xảo màu hoàng kim đã xuất hiện trước mặt mọi người. Thân súng được điêu khắc hoa văn tinh tế, phía trên còn được khảm các loại đá quý đủ màu, rạng rỡ phát sáng dưới ánh đèn.

"A" Lúc này Đường Bội mới nghe thấy tiếng hút không khí và một chút bồi hồi vang lên xung quanh, bỏ qua không nói đến việc chế tác, chỉ tính những đá quý khảm trên chuôi súng, cũng làm cho nó lộ ra vẻ quý giá không gì sánh được.

"Khẩu súng lục hoàng kim này, thân súng được khảm 13 viên hồng lam bảo thạch, 14 viên kim cương dùng 520 gam vàng" Không ngờ màu

mới thiệu về khẩu súng này hết sức đơn giản, thậm chí MC chủ trì buổi bán đấu giá chỉ nói một câu đơn giản, sau đó lại nhân tiện nói:

"Đây là khẩu súng lục được một vị hầu tước Châu Âu chế tạo ra, vì ông ấy là một người mê súng, vì không muốn bảo châu bị lừa gạt, cho nên Sở thiệu có một yêu cầu nho nhỏ đối với những người tham gia đấu giá món đồ này"

Anh dừng một chút, đợi ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người mình, mới mỉm cười tiếp tục nói:

"Anh ấy hy vọng chủ nhân mới của khẩu súng lục này, có thể chứng minh mình có khả năng không chế được nó."

"Có thể bắt đầu ra giá rồi."

Đường Bội nương mày, nghiêng ngả nhìn về phía Sở Quân Việt, yêu cầu như vậy hiển nhiên hơi làm khó nhóm phụ nữ tao nhã đến nơi đây, quả nhiên chung quanh đều là tiếng xì xào bàn tán và tiếng thán phục, nhưng không có một người chủ động ra giá.

Đối phương vừa lúc hỏi Đường Phỉ Phỉ: "Muốn không?"

Đường Phỉ Phỉ đương nhiên cực kỳ muốn nhưng cô tha thiết chờ mong nhìn khẩu súng lục một lát rồi ngượng ngùng lắc lắc đầu, hơi e ngại lại có chút kính sợ thấp giọng nói:

"Tôi không biết dùng thứ này, cảm ơn Sở thiệu."

Đường Bội khẽ cười một tiếng, Đường Phỉ Phỉ này cũng không phải đang giả bộ, thân là đại tiểu thư của Đường gia, cô ấy đương nhiên không thể chạm vào những đồ như thế này.

Cô tiện tay đặt ly rượu của mình ở trên bàn, cười với Hạ Tử Diệu đang nhìn về phía mình, đột nhiên đứng lên tao nhã đi ra khỏi đám đông, bước từng bước kiên định tới chỗ ánh đèn chói mắt nhất.

"Để tôi thử xem" Đường Bội rất nhanh đã đi tới cạnh đài cao, chiếc váy dài xõa trên bậc thang, đi đến bên cạnh súng lục.

Cô đứng ở tại chỗ mỉm cười xinh đẹp với Hạ Tử Diệu, đưa tay vuốt ve đường cong lưu loát của khẩu súng, lộ ra nụ cười tự tin điên đảo chúng sinh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kỹ Thuật Diễn

Ngón tay thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng mơn trớn thân súng màu vàng kim.

Súng lục màu vàng kim được đặt ở trên đài thủy tinh, điều khiển cho phần lớn phu nhân, danh viện đều giảm chân tại chỗ, đó là khi đối mặt với một khẩu súng như thế, họ không biết nên sử dụng thế nào.

MC chủ trì cười đến mức thỏa đáng: "Không biết vị tiểu thư này nên xưng hô thế nào?"

"Đường..." Đường Bội cười đến mức động lòng người, tuy rằng ánh mắt của cô nhìn về phía Đường Phi Phi đứng ở phía sau Sở Quân Việt, hai tay không nhịn được run rẩy, nhưng cô lại cười nói:

"Đường Bội."

Phía dưới truyền đến trận bàn tán nho nhỏ, Đường Bội nghe vài người nói:

"Thật sự có vài phần giống nhau"

Nhưng cô lại hoàn toàn không để ý đến những lời nghị luận đó, chỉ mỉm cười nhìn về phía MC chủ trì hỏi:

"Xin hỏi tôi có thể bắt đầu chưa?"

"Mời Đường tiểu thư."

MC luôn khách khí và lễ độ: "Căn cứ theo yêu cầu của Sở thiếu, nếu như Đường tiểu thư có thể sử dụng khẩu súng này, thì có tư cách đấu giá."

Đường Bội gật đầu.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu cô chiếu xuống, bao phủ cô trong ánh sáng. Đường Phỉ Phỉ vừa rồi bước lên sân khấu, vì nhận được sự ưu ái của Sở Quân Việt, trở thành tiêu điểm của mọi người trong biệt thự.

Đường Bội lúc này, cũng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Có một số người trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, cảm thấy sự can thiệp của người phụ nữ này có phần ngốc nghếch, trò chơi này, khẩu súng này đã tuyên bố, thiếu gia nhà họ Sở dùng để lấy lòng người mà anh ta mời.

Đường Bội lại hoàn toàn không bị những điều đó ảnh hưởng.

Ngón tay thon dài, trắng nõn không tỳ vết, đầu ngón tay ửng đỏ, phía trên không có đồ trang sức dư thừa, nhìn vô cùng mê người.

Nhưng ở chỗ mọi người không nhìn thấy, trong lòng bàn tay cô có những vết chai nhỏ nhỏ.

Đó là vết tích huấn luyện nhiều năm để lại, là nơi phát ra tự tin của cô.

Giống như một loại ma pháp, mọi người chỉ nhìn thấy những đá quý trên khẩu súng hoàng kim rung động, như vẽ ra cầu vồng ba màu hồng xanh vàng, sau một hồi khiến người ta hoa mắt, thì những bộ phận của khẩu súng vốn nằm rời rạc, đã được lắp lại nguyên vẹn.

Thân súng linh hoạt, khéo léo tuyệt vời, nhu thuận nằm ở trong bàn tay trắng nõn không tỳ vết, vẻ cương nhu lưu loát đối lập, khiến mọi người

bình tĩnh đại ngộ, vì sao tên hầu tước huyền bí ấy lại muốn tặng lễ vật như vậy cho người mình yêu.

Bởi vì bàn tay mềm mại của người con gái, khi đặt chung với khẩu súng lạnh như băng quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Khóe miệng của Đường Bội cong lên nụ cười, tiện tay cầm lấy mấy viên đạn trên đài thủy tinh

"Răng rắc" vang lên

Viên đạn dĩ nhiên đã được lên đạn.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây dại.

Mọi người đều ngẩn ngơ, một người con gái xa lạ, chưa bao giờ nhìn thấy mặt, thế mà không chút để ý cầm lấy khẩu súng, đùa giỡn trong lòng bàn tay mình.

"Bộp bộp bộp" Vài tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên trong đại sảnh yên tĩnh

Hạ Tử Diệu không thèm để ý đến ánh mắt kì lạ xung quanh, trái lại vỗ tay, không chút che giấu sự thưởng thức trong mắt của mình.

Đường Bội nhìn về phía anh một lát, đột nhiên cười xinh đẹp. Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển vài cái, nghiêng người, nhìn về phía Sở Quân Việt đang đứng ở trên lầu hai.

Tay lập tức vững vàng nắm lấy súng lục, hòng súng khéo léo lại sâu thẳm chỉ về phía yết hầu của Sở Quân Việt.

"A!" Đường Phi Phi đứng ở phía sau Sở Quân Việt phát ra tiếng thét kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, sắc mặt bỗng trở nên vô cùng tái nhợt----

Mặc dù từ đáy lòng cô xem thường Đường Bội, nhưng ở đây không ai biết rõ hơn cô, kỹ thuật bắn súng của Đường Bội có bao nhiêu chuẩn xác.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, ánh mắt khinh thường lướt qua Đường Phi Phi, cất cao giọng nói:

"Bây giờ có thể bắt đầu bán đấu giá chưa?"

Sở Quân Việt bị súng chỉ vào, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ chậm rãi gật đầu.

"Một vạn..." Đường Bội không chút để ý nói.

"Chuyện này..." Ngay cả MC bất động như núi cũng có chút lúng túng.

"Hai vạn..." Không đợi MC nói dứt lời, thì Sở Quân Việt đã lạnh lùng ngắt lời anh ta: "Tiếp tục đi."

"Vâng, Sở thiếu" MC trong nháy mắt đã thu hồi vẻ mặt lúng túng, lại khôi phục nụ cười bình tĩnh thỏa đáng: "Sở thiếu ra 2 vạn, xin hỏi có người nâng giá không?"

Người trong biệt thự cơ hồ muốn rớt mắt kính, buổi đấu giá nghiêm túc của Sở gia, những món đồ đều trị giá trăm vạn đến ngàn vạn giờ lại giống như trở thành sân khấu kịch.

"Hai vạn một" Súng lục trong tay Đường Bội dạo qua một vòng, cuối cùng vẫn hướng về phía Sở Quân Việt, bổ sung thêm một câu:

"Sở thiếu đã đặt nó ra bán đấu giá, vì sao không chịu bỏ những thứ yêu thích?"

"Ba vạn." Sở Quân Việt không trả lời cô, chỉ nhàn nhạt hỏi.

"4 vạn" Đường Bội vừa nói xong, súng trong tay đột nhiên chỉ lên trần nhà, ngón tay nhỏ nhắn khê động, không chút do dự giữ cò súng.

"Oành"

"Aaaaaaaa"

Sau một tiếng vang nhỏ, cùng với tiếng thét chói tai, đại sảnh đột nhiên rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Tiếp đó, tình cảnh bụi đất tung bay trong tưởng tượng của mọi người không có xuất hiện, Đường Bội cười xinh đẹp đứng ở tại chỗ, ở trên đỉnh đầu cô, sương khói màu sắc rực rỡ bay lên, tiêu tán rất nhanh trong gió.

Cô thu tay súng, thối thối vào họng súng đen ngòm: "Đừng ép tôi, Sở thiếu..."

Người con gái tao nhã mang theo làn váy dài bước lên ban nãy dường như đã biến mất, sóng mắt cô lưu chuyển, hơi có chút tinh quái, càng giống như một nữ vương lẫn lộn trong giới hắc đạo.

Nhưng mà dung mạo của nữ vương này hơn người, đôi mắt quả thật quá mức sáng ngời, khiến cho người ta không thể nào chán ghét cô được.

"Cô có biết đó không phải là viên đạn chân chính không?" Sở Quân Việt lẳng lẳng nhìn cô, hỏi.

"Đường nhiên" Đường Bội khê nhếch cằm khéo léo, cô đã toàn tâm làm cho bản thân mình nhập vào vai diễn này, kiêu ngạo nói:

"Tùy tiện kiểm tra, cũng biết đó là giả"

Cô nói xong, cầm lấy khẩu súng đập "bốp" một tiếng lên đài thủy tinh, một bảo vật quý giá trị giá mấy ngàn vạn dường như cũng không có chút giá trị với cô.

Đường Bội chậm rãi đi vài bước về phía Sở Quân Việt, khéo cười duyên dáng:

"Như thế nào?. Còn muốn tranh với tôi sao?. Không sợ hù dọa anh, thời điểm bản tiểu thư dùng súng, anh còn đang nghịch bùn đấy"

Trong đại sảnh yên tĩnh đến mức, có thể nghe thấy thanh âm hút khí không ngừng, không ai dám khiêu khích như vậy. Không, là không ai dám đùa giỡn thiếu gia của nhà họ Sở.

Cũng không ai biết trong hồ lô của Đường Bội rốt cuộc đang bán thuốc gì.

Trong biệt thự Sở gia to như vậy, đám người im lặng trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ đều có chung suy nghĩ: Người phụ nữ này, chán sống rồi sao?.

Mãi đến khi trong góc của đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn: "Quá tuyệt vời."

Một người đàn ông hơn 30 tuổi từ nơi nào đi ra, Trên mặt không chút che giấu kích động. Anh ta vừa vỗ tay, vừa giơ ngón tay cái lên với Đường Bội, khen:

"Trong nháy mắt đã có thể nhập vai, quả thực không chê vào đâu được"

Ánh mắt của anh ta đảo qua tay cầm súng của Đường Bội, nói dứt khoát: "Tôi quyết định, chính là cô rồi."

Mọi người càng thêm hồ đồ rồi.

Chỉ có Đường Bội và Hạ Tử Diệu rất nhanh liếc mắt nhìn nhau, ăn ý cười với anh. Khi súng lục hoàng kim xuất hiện trên bàn đấu giá, Hạ Tử

Diệu đột nhiên nói khẽ với cô một câu, cô cuối cùng cũng lý giải được hàm nghĩa sâu xa trong đó----

"Cô có biết Kelvin Chu không?. Anh ấy cũng đang ở đây, đúng lúc anh ta đang cần, một vai nữ chính hiểu rõ về súng."

Trong làng giải trí không ai không biết Kelvin Chu, người đó là nhà biên kịch kim bài tiếng tăm lừng lẫy, là thần thoại mười năm bất diệt trong làng giải trí.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vào Lòng

Diện mạo của Kelvin Chu không anh tuấn bằng Sở Quân Việt và Hạ Tử Diệu, nhưng cả người anh ta mặc âu phục màu đen định chế cao cấp, dáng người cao lớn, một đôi chân vừa dài vừa thẳng, tóc hơi dài chút, cho dù thời điểm anh ta không nói chuyện, nhưng mặc quần áo như vậy, đứng trong đám đông, cũng rất nổi bật.

Lúc này anh ta bước ra, ánh mắt sáng ngời, có thần nhìn về phía Đường Bội, thế nhưng lại mang theo vài phần khí thế khiếp người.

Đường Bội đương nhiên sẽ không bị ánh mắt của anh ta dọa sợ, cô chỉ đem súng lục trả lại trên đài thủy tinh, vén váy lên chậm rãi đi xuống đài cao, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ ung dung tao nhã ban nãy.

Trên mặt của cô mang theo nụ cười tự tin, cô gái với hành vi ngang ngược và kì quái lúc này giống như chỉ là ảo giác của mọi người.

Nhìn Đường Bội như vậy, sự thương thức trong ánh mắt của Kelvin Chu càng thêm rõ ràng hơn.

"Sở tiên sinh" Đường Bội đứng ở trước mặt anh ta, nho nhã vươn một bàn tay.

"Đường tiểu thư." Kelvin cầm tay của cô, nữ diễn viên có thể thu phóng cảm xúc tự nhiên thế này, không phải anh chưa từng thấy qua, nhưng

phần lớn bọn họ đã trải qua vô số thử thách trên màn ảnh, mới có thể bồi dưỡng thành chuyên nghiệp như vậy.

Nhưng người con gái xinh đẹp trẻ tuổi trước mặt này, rõ ràng là một người mới.

"Nếu cô không bận chuyện gì khác, chúng ta có thể tìm nơi khác để tâm sự." Kelvin thu hồi sự say mê trên mặt, lộ vẻ thân sĩ hữu lễ nói:

"Tự giới thiệu với cô, tôi là Sở Dực Thành"

"Vinh hạnh của tôi."

Đường Bội cười xinh đẹp, quay đầu nhìn về phía Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu cũng đi về phía bọn họ, rõ ràng anh với Sở Dực Thành có quen biết, đi lên liền vỗ vỗ bả vai của đối phương, cười hỏi:

"Tới lúc nào thế?"

"Tùy tiện đi dạo thôi" Sở Dực Thành thờ ơ quét nhìn đám người xung quanh, lại nói: "Đúng lúc cậu cũng ở đây, vậy thì cùng nhau đi đi."

Có ý gì?!. Đường Bội hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nam chính trong bộ phim sắp tới là Hạ Tử Diệu?

Nhưng mà cô rất nhanh phản ứng kịp, nếu như không phải Hạ Tử Diệu cũng tham gia vào bộ phim đó, thì làm sao anh có thể biết được chuyện này chứ?

Song, bây giờ cô còn có chuyện cần giải quyết.

Đường Bội quay đầu nhìn về phía Sở Quân Việt vẫn còn đứng trên lầu hai.

Nơi này là địa bàn của Sở gia, tuy rằng không biết Sở Dực Thành rốt cuộc có phải là người của Sở gia hay không, có lẽ anh ta có một sự tồn tại nào đó trong nhà họ Sở, nhưng cô vẫn chưa ngây thơ đến mức, vừa mới trêu chọc chủ nhân nơi này, lại hồn nhiên rời khỏi nơi này, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, chủ nhân của nơi này còn che giấu nanh vuốt vô cùng sắc bén.

"Sở thiếu."

Đường Phi Phi chú ý tới ánh mắt của Đường Bội, đỏ mặt thấp giọng nói:

"Cô ấy thật sự, thật sự rất đáng sợ, rất có tâm kế, mấy ngày trước ở studio, cô ấy... cứ như vậy... cứ như vậy..."

Cô ấy nói đến đây thì thanh âm có chút nghẹn ngào, lộ vẻ vô cùng ủy khuất.

Người đẹp then thùng, vốn có thể chọc cho người ta triu mến, Đường Phi Phi rõ ràng vô cùng hiểu vũ khí của bản thân mình, khéo mắt hơi đỏ lên, ấp úng nói:

"Hôm nay lại tới đây quấy rối Sở thiếu, thật là... rõ là... quá xấu rồi."

Cô quả thật rất hận Đường Bội, mặc dù không biết ban nãy xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Đường Phi Phi biết, Đường Bội không những đã đoạt đi vai diễn mà cô phải mất rất nhiều thời gian mới tranh thủ được, bây giờ còn vừa mới đoạt được vai mới rất có trọng lượng.

Con tiện nhân này, làm sao có thể so sánh với cô chứ?!

Cô nhất định phải làm cho nó sống không bằng chết!

"Sở thiếu..."

Thật lâu không thấy anh đáp lời, Đường Phỉ Phỉ nhin không được kéo kéo góc áo của anh.

Sở Quân Việt quay đầu lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, không giận mà uy, khiến cho cả người Đường Phỉ Phỉ đột nhiên cứng đờ, người đàn ông trước mắt này không phải là ông già chỉ cần cô nũng nịu một chút sẽ làm việc vì cô, mà là người thừa kế duy nhất của Sở gia, là thiếu gia nhà họ Sở không ai dám đắc tội.

Cô hơi ngượng ngùng, lặng lẽ thu tay về, hơi cúi đầu, ngay cả thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy vài cái, bộ dạng thoát nhìn giống như tiểu bạch thỏ nhút nhát.

Nhưng ở chỗ mọi người không thấy, khóe môi cô ta lại hiện lên nụ cười lạnh...

Nếu như không thể trêu chọc vào bọn họ, con tiện nhân Đường Bội đã đắc tội với thiếu gia nhà họ Sở, vậy cô ta sẽ không có kết cục tốt.

"Chú." Sở Quân Việt không hề để ý đến Đường Phỉ Phỉ, Sở Quân Việt nhìn xuống từ trên cao. "Nếu đến đây thì hãy chờ kết thúc rồi hãy đi."

Hóa ra Sở Dực Thành là chú của Sở Quân Việt.

Đường Bội nhìn hai người, ngũ quan thật sự không giống nhau, nhưng cái loại tùy ý làm mọi chuyện theo ý mình, hoàn toàn không đem cảm giác và ánh mắt của người khác để vào trong mắt, thì hơi giống.

Sở gia thần bí lại mạnh mẽ, những đứa trẻ bọn họ nuôi dưỡng mặc kệ bây giờ đang làm cái gì thì sự kiêu ngạo toát ra từ trong xương cốt không bao giờ thay đổi. Khí chất ấy phải sống nhiều năm trong thế gia mới có thể

dường thành, Đường gia giống như nhà giàu mới nổi trên đường lập nghiệp, cho nên khí chất bên trong hoàn toàn kém hơn rất nhiều.

Ít nhất là Đường Phỉ Phỉ, người thừa kế đầu tiên của Đường gia, ở trước mặt Sở Quân Việt quả thật giống như hạt cát trong đồng bụi bặm.

"Huống chi, cháu còn vài lời muốn nói với vị Đường tiểu thư này" Sở Quân Việt rốt cục cũng chuyển ánh mắt sang người Đường Bội.

"Người phụ nữ đó điên rồi..."

"Đúng vậy, dám xúc phạm Sở thiếu..."

"Cô ấy sẽ chết không có chỗ chôn thân..."

Tiếng xì xào bàn tán sau lưng Đường Bội không ngừng vang lên, thanh âm lớn đến nỗi cô có thể nghe được. Chỉ có điều nụ cười trên mặt cô không hề giảm, tựa như hoàn toàn không có nghe thấy, bước từng bước đi tới lầu hai, đi tới trước mặt Sở Quân Việt.

Ánh mắt của cô sáng ngời không gì sánh được, trên mặt lúm đồng tiền như hoa, ngón tay thon dài trắng nõn giống như cỏ thơm xanh tươi, dịch rượu đỏ sậm trong ly rượu thủy tinh, theo động tác của cô tạo ra những gợn sóng say lòng người.

"Sở thiếu..." Đường Bội thoải mái đưa ly rượu cho Sở Quân Việt, cười xinh đẹp: "Ngài đại nhân, đại lượng, sẽ không so đo với một cô gái không hiểu chuyện như tôi chứ?"

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn cô, một lát sau mới đưa tay nhận lấy ly rượu của cô.

Khi tay anh muốn chạm vào ly rượu, ngón tay thon dài, có lực đột nhiên chuyển hướng, chế trụ vai của Đường Bội một phen.

Sau đó anh dùng sức kéo cô về phía bản thân mình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hồ Điệp

Lần này ngay cả tiếng xì xào bàn tán trong biệt thự cũng ngừng lại, mọi người có chút khiếp sợ nhìn Sở Quân Việt và Đường Bội, tư thế ái muội như vậy, hành động thân mật như thế, chẳng lẽ người thiếu gia nhà họ Sở coi trọng là....

"Ô uest"

Ngón tay ôn nhuận nhẹ nhàng xẹt qua gò má của Đường Bội, anh duỗi ngón tay thon dài, khô ráo mở rộng ra trước mặt cô, trên lòng bàn tay vẫn còn vương lại màu sắc rất nhạt, hẳn là dấu vết màu sắc sương khói của viên đạn nổ tung vừa rồi.

Đường Bội nhin không được mỉm cười.

Dư quang khóe mắt cô liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ đứng ở một bên, đối phương tức giận đến cơ hồ cắn nát răng, trên mu bàn tay vốn trắng nõn không tỳ vết nay hẳn đầy gân xanh, thậm chí cả người đều run lên khe khẽ.

Đường Bội cười càng thêm vui vẻ.

Sở Quân Việt cầm ly rượu từ trong tay cô, ánh mắt nhìn ánh mắt cô, cùng cô nhẹ nhàng va chạm.

"Đinh."

Một tiếng

Nhỏ vang lên, tiếng ly rượu thủy tinh cụng nhau trong không trung, chất lỏng màu rượu đỏ nhẹ nhàng lay động, ánh lên ý cười trong đáy mắt của Đường Bội.

Một tiếng vang nhỏ này cũng giống như công tắc, mọi người chờ xem náo nhiệt trong nháy mắt hồi phục tinh thần lại, vô số ánh mắt lướt qua người Đường Phỉ Phỉ, Sở Quân Việt và Đường Bội, nhưng mà lúc này đây Đường Bội lại không nghe thấy tiếng xì xào bàn tán, trong đại sảnh im lặng như tờ.

"Cảm ơn Sở thiếu" Cô mỉm cười uống cạn ly rượu, dịch rượu ngọt thuần, vào miệng giống như tơ lụa làm cho người ta say mê. Nhưng mà Đường Phỉ Phỉ đứng ở bên cạnh, sắc mặt trắng bệch giống như quỷ, cô cảm thấy cho dù trong ly là rượu độc, cô cũng vui lòng uống hết.

Sở Quân Việt giơ ly rượu lên với cô, cũng uống cạn.

Thế diện như vậy, ý nghĩa là gì? Mọi người đến đây đều là dân lão luyện, căn bản không cần người khác đi dạy.

"Vây....." Đường Bội tiếp nhận ly rượu trong tay Sở Quân Việt, cười xinh đẹp:" Sở thiếu đại nhân đại lượng, không so đo với tôi, tôi xin tạm biệt trước"

Cô nói xong, xoay người muốn rời đi.

Sở Quân Việt đột nhiên nói:"Đợi chút"

MC chủ trì vừa vặn cầm một cái hộp đi lên lầu 2, chiếc hộp đẹp đẽ quý giá mà tinh xảo, phía trên dung một qui- băng để thắt thành một đóa hoa hồng nhỏ.

Đóa hoa kiều diễm ướn ắt, ở dưới ánh đèn, rạng rỡ phát sáng .

Chỉ là một chiếc hộp thôi, giá trị cũng rất xa xỉ rồi.

Sở Quân Việt tự tay tiếp nhận chiếc hộp, đặt nó vào trong tay của Đường Bội, nhàn nhạt nói: "Nó là của cô!"

Nằm lẳng lẳng trong hộp là khẩu súng lục hoàng kim vô cùng quý giá, Đường Bội mỉm cười khép lại nắp hộp, có vài phần true tức hỏi:

"Bốn vạn?"

"Bốn vạn" Sở Quân Việt nói: "Nó càng cần một chủ nhân biết sử dụng nó"

"Vậy thì cảm ơn Sở thiếu" Đường Bội cười đến mửa mặt mày cong cong.

Khẩu súng lục hoàng kim đương nhiên là một bảo bối không tệ, nhưng điều làm cô mừng hơn là, sắc mặt của Đường Phi Phi khi cô nhận chiếc hộp này, quả thật có thể đem nhuộm thành một bản màu rồi.

Đường Phi Phi làm thế nào cũng không khống chế được thân thể đang run run của mình rõ ràng nhận thiệp mời là cô, rõ ràng nhận được muôn vạn ánh mắt cũng là cô, rõ ràng đạt được sự ưu ái của Sở thiếu cũng là cô.

Nhưng mà Đường Bội

Con tiện nhân này!

Cô ta không biết xấu hổ đoạt đi sự nổi bật của mình, cũng đoạt đi ánh mắt của thiếu gia nhà họ Sở.

"Đường tiểu thư" MC chủ trì tiếp nhận ám hiệu của Sở Quân Việt, đối với cô khoát tay, nho nhã lễ độ nói:

"Tôi bảo người dẫn cô đi thanh toán"

"Cảm ơn" Đường Bội cười với anh ta.

Bốn vạn, chỉ sợ một viên kim cương trên cái hộp này cũng mua không nổi.

Cơ cầm chiếc hộp đi xuống phía sau MC, sự chê cười trong mắt mọi người đã thay đổi. khi Đường Bội đi đến đại sảnh một lần nữa, mọi người đều tỏ ra mất tự nhiên và không tự giác nhường lối đi cho cô.

Ánh mắt của cô lưu chuyển, đảo qua khuôn mặt những người vừa rồi nói to nhất, khó nghe nhất, bọn họ hết hoảng không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, hết ha hết hoảng trốn trong đám người.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, quả nhiên có người bồi bàn đến giúp dẫn cô đi thanh toán, cuộc bán đấu giá bị gián đoạn trong giây lát, lại tiếp tục tiến hành, nhưng có một tiết mục xen giữa ban này, mọi người tựa hồ vẫn còn đắm chìm trong cảnh tượng thay đổi ban này, thần tha thần thờ, ít nhiều cũng có chút không yên lòng.

Huống chi vật có giá trị nhất đêm nay, sung lục hoàng kim đại biểu cho tình yêu của hầu tước đã có chủ nhân mới, cho dù xuất hiện thứ gì khác, cũng khiến cho mọi người cạn kiệt sức lực.

Tất cả mọi người đều suy đoán, ý nghĩa của khẩu sung lục này với Sở thiếu, phải chăng cũng giống như vị hầu tước không biết tên ấy, là lễ vật tặng cho người mình yêu thương.

"Sở thiếu...." đường Phỉ Phỉ sợ hãi khẽ gọi một tiếng, nước mắt của cô đảo quanh hốc mắt, từ khi Đường Bội mang theo hộp khẩu sung ấy rời đi, cô luôn tự hỏi, phải làm gì mới tốt.

Sở Quân Việt không có nhìn cô chỉ lạnh lùng hỏi:" Chuyện gì?"

"Sở thiếu, cô ấy...." Đường Phỉ Phỉ vắt hết óc, lộ ra vẻ đáng thương nói:

"Cô ấy....Sở thiếu....Ngài thích cô ấy sao?"

Cô nói xong nhẹ nhàng cắn chặt môi dưới của mình, thoát nhìn cực kỳ ủy khuất hy vọng có thể dung điều này để nhắc nhở Sở Quân Việt, cô mới là người anh chủ động mời tới.

"Tôi vốn cho là, cô là người thông minh"

Sở Quân Việt vẫn không liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, phảng phất người con gái thoát nhìn xinh đẹp thuần khiết giống như công chúa thiên nga, ở trong mắt anh chỉ giống như con kiến bình thường.

Anh nói xong câu đó, ném Đường Phỉ Phỉ ở tại chỗ, xoay người rời khỏi.

Buổi đầu giá của Sở gia còn cần anh đến chủ trì, anh chỉ muốn đến bắt con bướm bướm anh không cần thận để bay đi mà thôi.

Ánh mắt Sở Quân Việt dừng lại trên đại sảnh hồi Đường bội tạm biệt rời đi, sâu thẳm khó dò.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tai Tiếng

Bởi vì thời gian hơi muộn, mà sáng sớm hôm sau Đường Bội và Hạ Tử Diệu còn phải quay phim, nói chuyện phiếm với Sở Dực Thành không được vài câu thì phải hẹn thời gian khác, chuẩn bị tỉ mỉ thì mới bàn kĩ về nhân vật.

Hạ Tử Diệu vẫn cực kì thân sĩ trước sau như một, quan tâm đưa Đường Bội đến khách sạn cô ở, ở trên xe, hai người đều không nói một chữ đến những gì đã xảy ra đêm nay, hình như chỉ là một thoáng như khói mây.

"Cảm ơn." Trước khi đóng cửa xe, Đường Bội không có nhìn Hạ Tử Diệu, chỉ nhàn nhạt nói.

Từ đầu đến cuối, Hạ Tử Diệu cũng không hỏi một câu về ân oán giữa cô và Đường Phi Phi, nhưng từ lần diễn thử đầu tiên, anh đã không ngừng giúp đỡ cô.

"Ngày mai gặp." Hạ Tử Diệu vẫn không nói thêm gì, chỉ khởi động xe, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Đường Bội trở lại trong phòng, cái hộp được cô cất giữ cẩn thận, chỉ mất 4 vạn có thể mua được bảo bối vô giá như vậy, cô cũng hết sức hài lòng.

Mở máy tính ra, tin email của Lạc gửi đến đã lảng lảng nằm trong hộp thư của cô. Không những có thông tin chi tiết ghi lại thời gian, địa điểm của

những người đàn ông mà Đường Phi Phi theo họ ăn cơm, uống rượu, mà còn không ít những hình ảnh thân thiết khác.

Đường Bội nhìn lướt qua một chút, cười khẽ, đóng máy tính lại...

Những thứ này vẫn chưa đủ, vẫn không đủ để cho Đường gia một kích trí mạng---

Cô hơi nheo mắt lại, trên gương mặt tựa hồ vẫn còn lưu lại xúc cảm ấm áp trong lòng bàn tay của Sở Quân Việt.

Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào nơi anh đã chạm qua, trong mắt hiện lên một chút tính toán.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Đường Bội ăn xong bữa sáng thì đến studio rất sớm, trên thực tế vai diễn của cô cũng không nhiều. mấy ngày nay diễn với hiệu suất cao, cô còn khoảng 5 phân đoạn nữa là xong rồi.

Còn chưa vào chỗ quay phim "Chiến Ca", Đường Bội đã sâu sắc nhận ra, bầu không khí chung quanh hình như trở nên hơi khác biệt.

Đi ngang qua mọi người, bất kể là người đã từng gặp hay chưa, đều chỉ trở sau lưng cô. Thậm chí còn có người đàn ông cô chưa từng gặp, khi mặt đối mặt với cô, hết sức chủ động, đến nỗi hơi lấy lòng, vội vàng tránh sang một bên cười nói:

"Đường tiểu thư, mời cô đi trước."

Đường Bội hơi đề phòng, cô không thích những tình huống không rõ ràng như vậy.

Di động đã nằm trong tay, thợ trang điểm Ann của cô đột nhiên xuất hiện từ phía sau, hớn hờ nói với cô rằng: "Đường Bội, hôm nay cô hiếm khi m

Sau khi làm việc chung trong khoảng thời gian này, giữa Đường Bội và Ann đã hình thành một tình bạn không tẻ, Ann thì cởi mở thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, đối với người mình thích thì gần như nhiệt tình muốn giúp đỡ bọn họ hết mình.

" Làm sao vậy? " Cô phát hiện vẻ ngưng trọng trên mặt Đường Bội, Ann không khỏi nói:

" Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt? "

" Cô không phát hiện, hôm nay những người đi ngang qua tôi đều nhìn tôi. " Đường Bội cau mày nói.

Ann rất nhanh liếc nhanh một vòng, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ tay nói: " Tôi biết rồi, có lẽ là vì cái này. "

Cô ấy móc chiếc laptop từ túi trên lưng ra, vừa khởi động vừa nói: " Cô đợi một lát. "

Đường Bội vốn cho rằng, khi phim Chiến Ca được khởi chiếu hay là tiết mục của Minh Hiên lên sóng thì mới là khởi đầu của cô, như thế nào cô cũng không nghĩ đến, cô lại vì một đoạn videoclip mà trở nên nổi tiếng.

Ann cho cô xem, là một đoạn quay phim ngắn cũng không rõ ràng lắm. Tuy rằng khoảng cách của người quay hơi xa nhưng Đường Bội vẫn có thể nhìn thấy đoạn cô gảy đàn mà ca.

Người quay phim ước chừng đã dùng điện thoại để quay, bởi lẽ hình ảnh hơi lay động, xung quanh còn có không ít tạp âm quấy nhiễu, nhưng tiếng ca trong trẻo của Đường Bội vang vọng trong cả đoạn videoclip, công chúa mặc chiến bào, khiến cô lộ ra khí khái bừng bừng, giữa xinh đẹp còn mang theo hào khí. Chỉ riêng khi nhìn thấy Hạ Tử Diệu mặc bạch y đứng múa ở xa xa, trên mặt cô tựa hồ nhiễm lên ý cười nhàn nhạt.

Rất là xinh đẹp, vô cùng anh khí, lại còn mang theo vài phần then thùng của cô gái nhỏ ... Trong nháy mắt đã làm say mê vô số nam nữ.

Bình luận phía dưới video, rất nhiều người đã xem qua videoclip, đang bình luận một cách điên cuồng, nào là " nữ thần đột kích, nữ thần xinh đẹp " khiến cho Đường Bội không nhận được nở nụ cười.

Ann hé miệng cười yếu ớt, nửa đùa nửa thật nói: " Chỉ sợ đạo diễn Tần sẽ nổi trận lôi đình. "

" Anh ta sẽ không. " Đường Bội cười, nhìn cô một cái: " Thực ra cũng không tính là để lộ thông tin gì cả, được tuyên truyền miễn phí như vậy, phim chưa lên sóng đã nóng hổi, đạo diễn hẳn là vui vẻ mới phải. "

Ann cười cười, lại nói: " Nếu như đạo diễn Tần thích tuyên truyền miễn phí như vậy, chắc là bây giờ đang mừng như điên rồi. "

Cô rất nhanh lại mở một trang web khác, phía trên là một trang web giải trí nổi tiếng trong nước. Hạ Tử Diệu là ảnh đế, cho nên nhất cử nhất động của anh đều được mọi người quan tâm, huống chi chuyện tối hôm qua, thật sự là lần đầu gặp kể từ khi anh xuất đạo đến nay.

" Bữa tiệc từ thiện, Hạ thiên vương dẫn niềm vui thần bí mới tham dự. "

Tiêu đề trước sau như một, hình ảnh Hạ Tử Diệu và Đường Bội sóng vai nhau mà đứng, hoàn toàn chiếm tít trang đầu.

Phía dưới là vài hình ảnh Hạ Tử Diệu nghiêng thân vén tóc cho Đường Bội, và ảnh anh mỉm cười chủ động đưa tay ôm eo của Đường Bội ...

Không thể không nói, Hạ thiên vương mặc âu phục cao cấp định chế rất là ăn ảnh.

Đương nhiên, Đường Bội đứng ở bên cạnh anh cũng không kém.

Phóng viên chọn góc chụp không tệ, giữa hai người chỉ có vài lần trao đổi ánh mắt, đều bị bọn họ vừa vặn chụp được, thoạt nhìn thật sự rất thân mật, ái muội.

Video thứ nhất.

Hơn nữa còn là scandal với Hạ Tử Diệu.

Trong một đêm, Đường Bội bỗng nhiên nổi tiếng với tốc độ nhanh chóng khiến người ta rớt cả mắt kính.

" Tôi vào nghề đã 5 năm. " Ann có chút dí dỏm cười nói: " Hạ thiên vương lại cam tâm tình nguyện, cùng cô tạo scandal, thật đúng là lần đầu tiên đấy. "

" Còn nói như vậy, không phải tôi nên lấy thân báo đáp, để đáp lại đại ân của Hạ thiên vương ư? " Đường Bội chế nhạo cười.

" Thật ra ... " Ann tựa hồ hơi muốn nói lại thôi.

" Như thế nào? " Đường Bội nhú mày cười, hỏi.

" Có thể tiếp xúc với Hạ thiên vương, đi gần anh ta một chút, thì con đường trong làng giải trí này cũng bằng phẳng hơn nhiều. " Ann do do dự dự uyển chuyển nói.

" Nếu dựa vào scandal, đương nhiên đó là con đường ngắn nhất. Nhưng cái tôi muốn bọn họ nhớ không phải là bóng mờ đứng bên cạnh thiên vương, chim nhỏ nép vào lòng người - Đường Bội " Đường Bội do dự biết Ann cũng có ý tốt, nhưng vẫn nghiêm túc nói với cô ấy:

" Tôi hy vọng người khác có thể nhớ đến tôi bởi vì tôi là Đường Bội chứ không phải là một ai khác. "

Đây là nỗi đau cũng như nỗi hận lớn nhất trước khi cô trọng sinh, khi làm thể thân cho Đường Phỉ Phỉ vô số lần, nhưng cuối cùng lại chết một cách thảm thiết, bỏ mình ở trên biển, lúc đó cô đã hạ quyết tâm, sẽ nắm giữ vận mệnh của mình.

" Nói không sai ". Đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm mang theo ý cười của Hạ Tử Diệu: " Muốn trở thành một cây cổ thụ cao lớn thật sự, sừng sững không ngã, chỉ có thể dựa vào bản thân mình. "

Anh nói xong, bước chân nhanh hơn, bước nhanh đi tới bên cạnh Đường Bội đưa mắt nhìn những hình ảnh nhạt nhẽo phóng đại đột nhiên cười nói:

" Chỉ có điều những bức ảnh này chụp cũng không tồi, thoát nhìn cảnh đẹp ý vui. Tôi nên để anh cả thưởng thêm cho mấy phóng viên này mới được. "

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đặc Ý

"A..." Đường Bội nghe ra ngụ ý trong lòng nói của anh, cười hỏi:
"Anh cả của anh?"

Hạ Tử Diệu cũng không giấu: "Hạ thiên vương bình thường không thích bị tuyên truyền scandal, hiếm khi đồng ý nhả ra, đương nhiên nước phù sa không thể để chảy ra ruộng người ngoài"

Anh nói rất nghiêm túc, trong lòng Đường Bội khẽ động: Hạ Tử Diệu nói như vậy rõ ràng không muốn cho cô gánh nặng và áp lực quá lớn. Hạ gia kỳ hạ có thể nói là trang web giải trí lớn nhất nhì trong nước, đương nhiên cũng sẽ không thiếu những tin tức như thế.

Vì vậy, trong vòng lần quần này, vốn là cơ hội để tạo ra những đề tài trọng tâm.

Cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Hạ Tử Diệu một lát, nhìn đến đối phương hơi mất tự nhiên mới thấp giọng cười khẽ nói:

"Cảm ơn."

Người khác đối xử tốt với Đường Bội cô mãi mãi sẽ ghi nhớ. Giống vậy, người khác đối với cô không tốt, cô cũng không thể nào quên được.

Đường Bội vốn mỉm cười nhưng ánh mắt đột nhiên rùng mình, lạnh lùng nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ đang bước xuống từ chiếc xe cách đó

không xa.

Chiếc xe đó, nếu như cô nhớ không lầm, hoàn toàn không phải là xe nhà họ Đường đưa cho Đường Phỉ Phỉ. Loáng thoáng, Đường Bội còn nhìn thấy Đường Phỉ Phỉ khom người cười nói với người trong xe vài câu.

Hạ Tử Diệu cũng nhìn thấy Đường Phỉ Phỉ, anh chưa bao giờ hỏi quan hệ của Đường Bội với Đường gia, cũng không mong muốn không tôn trọng ý nguyện của Đường Bội mà tự mình đi tìm hiểu, nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh không biết chuyện gì cả.

Đúng lúc này, Đường Phỉ Phỉ cũng đứng thẳng thân thể, xoay người đi về phía bọn người Đường Bội.

Cô ta vốn mang theo nụ cười lấy lòng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt cực kỳ không có thiện ý nhìn về phía Đường Bội, bộ dạng giống như đang nghiền răng nghiền lợi.

"Chúng ta đi." Nơi này là Ảnh Thị Thành, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang ẩn núp trong bóng tối, anh nhẹ nhàng đưa tay ôm eo của Đường Bội, thấp giọng nói: "Sáng nay hình như chỉ có hai ta diễn vai đối thủ thôi."

Đường Bội gật đầu, mỉm cười với Đường Phỉ Phỉ, tối hôm qua Đường Phỉ Phỉ đi làm cái gì, cô cũng đoán được đại khái, không biết vị kim chủ trong xe có thể mạng lại điều gì cho cô ta.

Hay là...

Trong xe chính là thiếu gia nhà họ Sở ngày hôm qua?.

Cô không nhìn Đường Phỉ Phỉ mà một bên vừa thảo luận nội dung kịch bản với Hạ Tử Diệu, một bên vừa đi tới studio Chiến Ca.

Thời điểm lướt qua nhau, cô cũng không liếc mắt nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái.

"Đường Bội!" Bọn họ đã đi được một khoảng, Đường Phỉ Phỉ vẫn luôn đứng ở phía sau không nhúc nhích, bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi khê kêu tên cô một tiếng.

Thân hình Đường Bội đứng lại, dừng bước, xoay người nhìn Đường Phỉ Phỉ.

"Đường Bội..." Thấy Đường Bội nhìn mình, trên mặt Đường Phỉ Phỉ nở ra nụ cười hồn nhiên thuần khiết, giống như thanh âm ban nãy gọi tên Đường Bội không phải là của cô ta.

Trong lòng Đường Bội cười lạnh, Đường Phỉ Phỉ này, bất cứ lúc nào cũng không quên mang mặt nạ khiến cho người ta ghê tởm!

"Chuyện gì?" Cô không chút kiên nhẫn, hỏi một cách lạnh lùng.

"Bây giờ tôi mới phát hiện, chúng ta thật sự có chút giống nhau đấy." Đường Phỉ Phỉ cười hết sức dịu dàng.

"Sáng nay trên tin tức giải trí, thấy cô với Hạ Tử Diệu đi chung một chỗ, thiếu chút nữa tôi còn cho rằng mình nhìn thấy mặt mình." Cô ta nói xong, hơi hoạt bát thè lưỡi, lại giống như ngây thơ, hồn nhiên cười nói với Đường Bội.

"May là fan và nhân viên công tác đều không nhầm lẫn chúng ta với nhau, nếu không làm cho người ta tưởng rằng tôi với thiên vương Hạ Tử Diệu có gì đó, thì thật không hay."

Cô ta vừa nói xong, vừa đi tới trước mặt Đường Bội, cười yếu ớt nhẹ nhàng nói với Hạ Tử Diệu: "Hạ thiên vương, có thể để tôi với Đường Bội nói riêng vài câu được không?"

Hạ Tử Diệu cong môi lên, liếc mắt nhìn Đường Bội một cái.

Người con gái này kiên cường và lợi hại hơn so với anh tưởng tượng, chống lại tiểu bạch thủ như Đường Phỉ Phỉ, chỉ sợ đối phương bị cắn như thế nào, sợ là cũng không biết!

Anh ta cười với Đường Phỉ Phỉ, thời điểm đối phương ửng đỏ hai gò má, anh nhìn Đường Bội nói: "Tôi đi vào trước."

Chờ Hạ Tử Diệu và Ann đều rời khỏi, Đường Phỉ Phỉ mới đi đến bên cạnh Đường Bội.

Trên mặt của cô ta vẫn treo nụ cười thuần khiết, vô hại.

Thanh âm của cô ta rất thấp, thấp đến mức chỉ có cô ta với Đường Bội mới có thể nghe thấy.

"Cô thật cho rằng chỉ cần ở bên cạnh thiên vương Hạ Tử Diệu là có thể tiếp tục tồn tại trong vòng giải trí này sao?"

Cô ta cười lạnh một tiếng: "Đường Bội, chuyện tối hôm qua ba đã biết rồi, ông cũng biết cô cố ý quyến rũ Sở thiếu, thì hết sức tức giận, lúc này đây, để tôi xem ai còn có thể che chở cho cô."

Đường Bội thiếu chút nữa cười lên tiếng, từ ngày cô bắt đầu trọng sinh đến nay, cô đã không còn một chút trông đợi và Đường gia có thể che trở cho cô!

"Đường Phỉ Phỉ..." Đường Bội khẽ ngẩng đầu nhìn Đường Phỉ Phỉ, cũng dùng âm thanh chỉ 2 người có thể nghe thấy, cười khẽ nói:

"Có thể che trở cho tôi, đương nhiên là bản thân tôi!"

Cô cong khoé môi, giống như nữ vương nhìn sắc mặt phút chốc lạnh xuống của Đường Phỉ Phỉ, lạnh lùng nói: "Hãy chăm sóc tốt cho bản thân

cô đi..."

Nói xong, cô có điều ngượng nhìn về phương hướng rời khỏi của chiếc xe vừa đưa Đường Phỉ Phỉ tới, sau đó khẽ mỉm cười vỗ bả vai Đường Phỉ Phỉ, lắc đầu thở dài nói:

"Thiệt thòi cho cô đã lăn lộn vòng này lâu như vậy, nhưng vì sao làm việc vẫn lỗ mãng như thế?"

Đường Phỉ Phỉ giận dữ, ngực cô ta phập phồng cao thấp vài cái, mới nghiêng răng, nghiêng lợi nói:

"Cô không cần dọa nạt tôi, cho dù có người biết, cũng không ai dám viết bậy!"

Cô ta nói xong, lộ ra vẻ mặt đắc ý, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần rồi trào phúng nói:

"Ví như cô, chỉ biết ôm đùi Thiên vương, cướp đoạt vai diễn của tôi, thì chỉ có con đường chết nhanh hơn và thảm hại hơn thôi."

"À, phải không?. Tôi nhớ không lầm là, lúc tôi giành lấy vai diễn mà khó khăn lắm cô mới tranh thủ được, khi đó tôi còn chưa quen biết Tử Diệu." Đường Bội nhướng mi lên, cố tình gọi tên Hạ Tử Diệu một cách thân thiết, cười nói:

"Chúng tôi vẫn mỗi mắt chờ xem ai sẽ chết nhanh hơn và thảm hại hơn"

"Hừ" Đường Phỉ Phỉ nhất thời không còn lời nào để nói, chỉ có thể hung tợn lườm cô một cái rồi xoay người rời khỏi.

Đường Bội cười, Đường Phỉ Phỉ này thật dễ bị kích động, có lẽ có thể đoán được, ngày mai, hoặc xế chiều hôm nay, những bản tin giải trí sẽ làm

thế nào để hắc cô ta rồi.

Như vậy không phải là cơ hội tốt để cô phòng thủ, thuận tiện cho đợt phản kích sắp tới sao?!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiết Lộ Bí Mật

Thời điểm Đường Bội tiến vào trường quay Chiến Ca, bên trong studio im lặng như tờ. Hầu như động tác của mọi người trở nên nhanh nhẹn và cẩn trọng hơn. Hạ Tử Diệu cũng không ở bên ngoài, anh ta hẳn đang ở trong phòng hóa trang.

Cô có chút nghi hoặc nhìn nhìn chung quanh, liếc mắt nhìn thấy Tần Hạo Diễm đang đen mặt nhìn phó đạo diễn.

Phó đạo diễn Mạnh Gia Dụ còn lớn hơn Tần Hạo Diễm mấy tuổi, nhưng đứng ở trước mặt người cao 1m90, khí thế hết sức bức người như Tần Hạo Diễm, thì không có cách nào ngẩng đầu lên được.

"Đạo diễn Tần..." Khi Đường Bội đến gần bọn họ, thì đúng lúc nghe được phó đạo diễn hơi bất đắc dĩ giải thích: "Lúc ấy có quá nhiều người, tại sao videoclip bị người ta tung ra ngoài, tôi đã cho người đi thăm dò rồi, nhưng mà đã tra được rồi..."

"Tra được rồi thì khiến anh ta khuynh gia bại sản" Không đợi anh ta nói xong, Tần Hạo Diễm đã không chút khách khí ngắt lời nói:

"Cho phép phóng viên phỏng vấn là một chuyện, nhưng để videoclip bị truyền ra ngoài lại là chuyện khác. Người tiết lộ bí mật là Bạch Thiêm à?"

Anh nói xong, lạnh lung liếc nhìn vài tên phóng viên đứng cách đó không xa.

Tần Hạo Diễm có khuôn mặt con lai, cho nên đường nét ngũ quan của anh rất thâm thúy, càng đẹp trai hơn. Lúc này bị ánh mắt lạnh lung của anh đảo qua, toàn bộ người trong studio đều run lên một chút, động tác của mọi người càng thêm nhanh nhẹn và im lặng.

Đầu của Mạnh Gia Dụ cơ hồ chon ở trước ngực, hơi giương mắt nhìn thấy Đường Bội yên lặng đứng ở phía sau Tần Hạo Diễm, vội ra nháy mắt với cô, vẻ mặt hết sức khẩn cầu.

"Đạo diễn Tần..." Một người đàn ông cao lớn hơn 30 tuổi, nhưng lại so với Tần Hạo Diễm lớn hơn vài tuổi, lại lộ ra vẻ mặt như vậy, có thể thấy bình thường, Tần Hạo Diễm khó khăn như thế nào:

"Tôi cũng xem qua videoclip đó rồi."

Tần Hạo Diễm hít sâu một hơi, lúc này mới quay đầu nhìn cô, cau mày nói:

"Còn không mau đi hóa trang"

"Đạo diễn Tần"

Đường Bội suy nghĩ một chút, một ý tưởng lớn mật đã hình thành ở trong đầu, cô cũng không lập tức đi trang điểm và thay đổi trang phục, chỉ bình tĩnh hỏi:

"Đoạn videoclip bị phát tán ra ngoài, có ảnh hưởng lớn đến bộ phim sao?"

Tuy rằng cô đã làm thế thân của Tần Hạo Diễm nhiều năm, thế nhưng tiếp xúc với những người trong vòng giải trí này cũng không nhiều lắm,

cho nên về những chi tiết, cách thức cô cũng không rõ lắm.

"Đương nhiên" Tần Hạo Diễm trầm mặc, không có mở miệng, người nói là phó đạo diễn, ông ta cười khổ nói với Đường Bội:

"Cảnh quay này là một trong những tinh hoa của bộ phim, cho nên muốn đặt nó trong trailer. Bây giờ lại bị lộ ra bên ngoài, đến lúc đó hứng thú của khán giả giảm sút, lại còn bị người ta giành bắt chước trước, vậy thì rất mệt"

"Tôi nhớ lúc diễn cảnh này chỉ quay có 1 lần phải không?" Đường Bội lại hỏi.

Tần Hạo Diễm chắc là đang nghĩ đến cảnh quay ngày đó, cho nên sắc mặt cũng dịu đi đôi chút.

"Vậy cảnh đó, đạo diễn Tần vốn chuẩn bị quay bao nhiêu lần?" Đường Bội lại hỏi, phí tổn của cảnh này cũng không lớn, chủ yếu chính là diễn viên quần chúng nhiều, diễn cùng với hai diễn viên, kỳ thật cảnh bố trí cũng không tốn nhiều tiền lắm.

Tần Hạo Diễm nhú mày, lúc ấy Đường Bội hoàn toàn là người mới, anh vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ phải quay hơn 10 lần cũng không cut được. Nhưng mà anh không biết lúc này Đường Bội hỏi vấn đề này để làm gì, nhưng vẫn nói với cô:

"Tôi nghĩ bởi vì lần đầu tiên cô diễn, cho nên phải quay trên dưới 10 lần mới xong."

"Nói cách khác, cảnh quay này vì quay có 1 lần nên đã tiết kiệm không ít phim, hoàn toàn đủ để chúng ta diễn lại lần nữa" Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười tự tin.

"Cô có ý gì?" Tần Hạo Diễm nhú mày chặt hơn.

Đường Bội liếc mắt nhìn Mạnh Gia Dụ một cái, Mạnh Gia Dụ là một người tinh tế, cho nên vừa nghe xong đã hiểu ngay, lấy lòng nói:

"Nếu không chúng ta tìm một căn phòng trước, Đường tiểu thư và đạo diễn Tần ngồi xuống nói chuyện, để xem Đường tiểu thư có phương pháp giải quyết gì tốt?"

Chỉ cần có thể cách ly Tần Hạo Diễm đang giống như địa lôi có thể nổ mạnh bất kì lúc nào ra khỏi chỗ này, phỏng chừng mọi người có thể làm việc thoải mái hơn nhiều, Mạnh Gia Dụ nhìn những nhân viên công tác hiện trường như bước trên băng mỏng, hết sức ân cần, đề nghị.

"Được rồi" Tần Hạo Diễm miễn cưỡng nhận lời.

"Không bằng cũng gọi Hạ thiên vương theo?" Đường Bội lại nói: "Chuyện này còn cần anh ấy đồng ý."

Rất nhanh, ba người Đường Bội, Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đã cùng tụ tập trong một gian phòng khác trong studio.

"Videoclip đã bị phát tán ra ngoài, cho dù có thể tìm về được, hiện tại chúng ta tận dụng nhân lực vật lực để xóa những videoclip được phát tán trên mạng cũng không còn tác dụng nữa"

Đường Bội giải thích nguyên nhân với Hạ Tử Diệu: "Nói như vậy, không bằng chúng ta quay lại một cảnh quay ngắn khác."

"Quay lại?" Tần Hạo Diễm nhin không được cay mày nói:

"Đoạn phim này ban đầu là linh hồn của cả bộ phim, bây giờ nói muốn quay lại?. Đường Bội, khẩu khí của cô thật lớn."

"Hạo Diễm" Hạ Tử Diệu trấn an anh ta nói: "Anh nghe Đường Bội nói xong đã."

"Bất kể là chúng ta định quay lại như thế nào, nhưng lần thứ hai không thể xảy ra chuyện như lần trước đó." Đường Bội mỉm cười nói.

"Cô yên tâm!" Ánh mắt của Tần Hạo Diễm híp lại, sắc bén như dao: "Chuyện như vậy tôi đảm bảo sẽ không xảy ra lần thứ hai."

"Được" Đường Bội gật đầu nói:

"Trước tiên tôi nói về suy nghĩ của tôi, cảnh quay mà đạo diễn Tần muốn thực ra là Tiêu công chúa hát còn Lạc Tu Vân múa kiếm, dùng để biểu đạt tâm linh tương thông, khi đó hai người sẽ cùng nhau nhớ lại hồi ức, phải vậy không?"

"Không sai" Nói đến cảnh quay, vẻ mặt của Tần Hạo Diễm cũng giãn ra một chút, gật đầu nói:

"Đại khái chính là như vậy, cảnh quay này cũng là nơi linh hồn của Lạc Tu Vân tìm về, bởi vì sau khi anh đánh thắng trận cuối cùng, cảm giác mệt mỏi, hoang vắng ấy, khiến cho anh ta dứt khoát quyết định mai danh ẩn tích"

Đường Bội hơi ngẩn ngơ, cô không nghĩ tới chiến thần Lạc Tu Vân sang ngồi sử sách, vậy mà lại có một kết cục như thế.

Cô nhin không được liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, đối phương vừa vắn nhìn về phía cô, mỉm cười với cô nói:

"Chiến tích của Lạc Tu Vân là bất diệt, vì Sở quốc đánh hạ vạn lý Hà Sơn, nhưng trước sau lại không tìm được nơi khiến cho tâm hồn của anh ta yên bình, không tìm được người con gái vừa đàn vừa hát khiến cho lòng anh ta vui sướng và ấm áp, cho nên vứt bỏ tất cả, phiêu bạt giang hồ, soạn ra lời ca về nữ tử duy nhất mà anh ta yêu, trừ gian diệt ác, ngao du khắp thiên hạ."

Đường Bội nhẹ nhàng gật đầu, câu chuyện xưa như vậy không được xem là bi kịch, nhưng khiến cho người ta cảm thấy có chút tiếc nuối, thậm chí... có chút xót xa.

"Vậy cảnh đó, có thể sửa lại một chút hay không. Lạc Tu Vân đánh đàn, tiếng đàn tràn đầy khí thế hào hùng, người con trai hăng hái giàu lòng hy sinh" Đường Bội nói:

"Mà Tiêu công chúa dùng giọng hát của mình làm cho tiếng đàn của Lạc Tu Vân thêm phần nhu tình."

Cô lại dựa vào những lời này, miêu tả chi tiết suy nghĩ của mình, còn chưa nói xong, Tần Hạo Diễm đã đứng lên, dứt khoát nói:

"Cứ quyết định như vậy đi."

Anh nói xong, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Đường Bội: "Đường Bội, cô rốt cuộc còn tính cho tôi bao nhiêu kinh ngạc?"

Đường Bội mỉm cười, hiếm khi nói lời vui đùa: "Đạo diễn Tần, tôi chỉ suy nghĩ cho bản thân mình mà thôi, nếu cải biên như vậy, phần diễn của tôi cũng được tăng lên, với lại có phần cướp đất diễn của nữ chính nha"

Cô nói xong, cười mỉm với Tần Hạo Diễm rồi đứng lên: "Tôi đi trang điểm trước, cụ thể như thế nào vẫn còn chờ anh quyết định."

Tần Hạo Diễm nhìn bóng lưng cô rời đi một cách sâu xa, không biết đang thì thầm hay là đang nói cho Hạ Tử Diệu nghe:

"Cái cô gái này, sẽ làm cho mọi người điên cuồng!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bạt Tai

Kế hoạch quay phim buổi sáng bị hủy bỏ, lúc Đường Bội từ phòng hóa trang đi ra, toàn thân mặc chiến bào, tóc búi đơn giản dùng mũ ngọc buộc ở trên đầu, mặt mày như vẽ, tư thế oai hùng bừng bừng.

Cô ngừng mắt nhìn xung quanh phát hiện không khí bên trong studio còn nghiêm túc hơn hồi nãy, Tần Hạo Diễm trầm mặt ngồi ở trên vị trí của anh ta, Hạ Tử Diệu thì đã vào chỗ, một cây đàn cổ được đặt trước mặt anh.

Ảnh đế quả nhiên là ảnh đế.

Ở trong phim Chiến Ca, phần lớn cảnh quay của Hạ Tử Diệu đều trong tư thế Chiến Thần oai phong lẫm liệt, nhưng lúc này anh yên tĩnh ngồi trước cầm, chân mày khéo mắt đều mang theo ý cười nhìn Đường Bội, lại có vài phần phong thái nho tướng.

Đường Bội lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với anh, cười xinh đẹp.

Hạ Tử Diệu cười đáp lại, sau đó cúi đầu khảy dây đàn.

"Tranh"

Một thanh âm vang lên, thối lên tư thế oai hùng của khúc quân hành thời buổi loạn lạc.

Giống như khúc nhạc cổ mà Đường Bội từng khảy, giữa khí khái anh hùng mang theo ba phần dịu dàng, quyến rũ. Tuy Hạ Tử Diệu khảy đàn,

nhưng sát phạt chinh chiến, nhưng tràn ngập hào khí thiết huyết.

Bởi vì còn chưa có chính thức quay phim, Tần Hạo Diễm chỉ liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, rồi tiếp tục cùng Mạnh Gia Dụ và nhân viên quay phim thảo luận công tác quay phim tiếp theo.

Đường Bội lại biết Hạ Tử Diệu đang mời mình diễn cùng anh ta.

Cô đi về phía trước vài bước, im lặng đứng ở trước mặt Hạ Tử Diệu cách đó không xa, nhìn về phía ánh mắt anh tràn đầy thương thức và dịu dàng khó thể nhìn thấy.

Tiếng đàn vang "leng keng" càng ngày càng cao. Không chỉ có Đường Bội mà càng có nhiều người trong studio bị tiếng đàn hấp dẫn, nhìn về phía phương hướng của bọn họ.

Hạ Tử Diệu hoặc có thể nói là Lạc Tu Vân đang dùng hai tay của anh, mở ra cho mọi người thấy một quyển sử thi tư thế hào hùng, như cây ngang khắp đồng. Bọn họ dường như bị tiếng đàn dẫn dắt, về với năm tháng chinh chiến và gian khổ, ngửi được mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Đứng ở tại chỗ nhìn Lạc Tu Vân, Tiêu công chúa nhíu mày, một người đàn ông quá mức kiên cường như thế, đời người quá mức lạnh lùng khiến cho cõi lòng cô cũng bị nhu tình này làm cho dao động.

"Tranh"

Tiếng đàn như rên rỉ, mùi máu tươi trong không khí càng thêm dày đặc khiến cho những người vây xem không tự giác nhíu mày lại.

"Ai nói rằng không có quần áo?. Vương khởi binh sửa lại giáo mâu, cùng sinh cùng tử..."

Tiếng hát trong trẻo và dịu dàng lại đột nhiên vang lên một cách hồn nhiên thiên thành bên trong studio.

Tiếng đàn hơi ngừng lại, lần thứ hai vang lên, ý sát phạt dần dần thu liễm theo tiếng hát. Theo tiếng hát cuối cùng chấm dứt, tiếng đàn lại vang lên, nhưng lúc này lộ ra vài phần nhu tình của người nam nhi thiết huyết.

Một khúc kết thúc, bọn họ vẫn duy trì tư thế ban nãy, tư thế không đổi lập nhau, tựa hồ không vì khúc nhạc này mà thay đổi gì cả.

Lạc Tu Vân rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiêu công chúa, người con gái mang theo giáp trụ, đang dùng hai con mắt sáng ngời, lộng lẫy giống như ánh mặt trời sáng sớm, lại dịu dàng và mát rượi như suối ngọt để nhìn mình.

Chống lại ánh mắt của Lạc Tu Vân, Tiêu công chúa bỗng nhiên cười xinh đẹp với anh, lần đầu gặp gỡ trên chiến trường, người con gái nâng chén rượu uống một cách thoải mái, không thua kém nam nhi, dũng cảm, nhiệt tình lại thẳng thắn đối với người đàn ông mà cô thường thức, lộ ra một mặt ôn nhu nhất, quyến rũ nhất của cô.

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành như thế !.

Không chỉ Hạ Tử Diệu nhìn thấy có chút ngẩn người, ngay cả bọn người Mạnh Gia Dụ và Tần Hạo Diễm vẫn luôn bận thảo luận cũng nhìn đến ngây người.

Bọn họ đã gặp không ít phụ nữ trong làng giải trí, nhưng mà một cái nhãn mặt nhú mày cũng có thể tác động đến lòng người thật sự quá ít .

Tần Hạo Diễm tự nhiên hối hận không thể quay lại cảnh ban nãy.

Anh vội vã chỉ huy nhân viên công tác, mỗi người vào vị trí của mình, sửa chữa một chút, chuẩn bị quay phim !

Sau khi thay đổi tình tiết trong tác phẩm, không chỉ phù hợp với sự tinh túy trong phim, hơn nữa ảnh hưởng của Đường Bội trong vai Tiêu công chúa càng thêm tăng lên, hình tượng nhân vật càng thêm nổi bật.

Cảnh này được nhanh chóng quay xong,tuy rằng bây giờ Tần Hạo Diễm đang giận dữ, nhân viên công tác không ai dám chụp hình chứ đừng nói chi là quay phim,nhưng mà sau khi kết thúc quay phim,toàn bộ studio đều thảo luận về Đường Bội.

Thời điểm nghỉ ngơi giữa trưa Ann giúp Đường Bội tháo bỏ trang sức trên đầu xuống,rồi ngồi vào bên cạnh cô.

Đường Bội nhìn thấy nụ cười của cô ấy hơi kì lạ,cũng không nhận được cảm thấy tò mò.

Dựa theo hiểu biết của cô về Đường Phỉ Phỉ,sáng nay cô ta dám nói những lời ngoan độc như thế với cô,chậm nhất là sáng ngày mai, hoặc chiều hôm nay sẽ có hành động,nhưng mà nhìn thần sắc của Ann ,hình như không giống a.

Ann mở trang web ra,vẫn là videoclip bị phát tán mới xem sáng nay,nhưng mà bình luận phía dưới đã thay đổi rất nhiều.

" Nhìn bình luận xem" Ann cố ý nhắc nhở.

Đường Bội mở bình luận cao nhất, có thể là reply khoảng một giờ trước, nhưng đã được mấy ngàn lượt hồi âm.

" Nữ thần trong videoclip hôm nay quay cảnh mới, nụ cười đó, ánh mắt đó. Nếu như cô ấy nhìn tôi cười một cái, tôi có chết vì cô ấy cũng đáng giá ".

Những bình luận đó dĩ nhiên có phần hơi khoa trương, những bình luận dưới đều như nước chảy, hơi linh tinh một chút.

Nhưng mà dưới chính sách cao áp của Tần Hạo Diễm, những bình luận như thế cũng sớm chuồn mất.

Đường Bội cười cười, đem máy tính trả lại cho Ann nói: " Đây là tuyên truyền sao ?"

" Đạo diễn Tần cũng không cần cố ý tuyên truyền như vậy a" Ann có chút trêu ghẹo cô cười cười nói:

" Cô thương hại lòng của thiếu nam một chút đi, người đẹp"

Cô còn muốn nói gì đó nhưng cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ,có người ở bên ngoài nói:

" Chị Đường Bội,bên ngoài có người tìm chị ,đạo diễn Tần bảo chị ra ngoài ".

" Tìm tôi ?"

Đường Bội hơi bất ngờ, trong đầu cô nhanh chóng hiện lên vài khuôn mặt, Đường Phong Ngôn, Minh Hiên, khuôn mặt của từng người một dần dần hiện lên, thế cho nên đợi đến khi tới cửa của studio, nhìn thấy chiếc xe khiến cô cảm thấy hơi quen mắt, lại vừa cảm thấy buồn cười.

Chiếc S500 màu xám bạc này không phải là chiếc xe sáng nay đã đưa Đường Phỉ Phỉ tới đây sao ?

Trong mắt cô hiện lên một tia rõ ràng, thời điểm cách xe một khoảng cách ,cô dừng bước, giọng lạnh lẽo hỏi" Xin hỏi là vị nào tìm tôi ?".

Cửa xe mở ra, một người đàn ông hơn 40 tuổi đi xuống, tướng mạo bình thường ,thân cao khoảng 1m70, tên là Sử Hồng Đạt. Cho dù đứng thẳng người, cũng không thể che giấu bụng hơi nhô ra của ông ta.

Đường Bội hơi híp mắt, cô không nhận lầm người, người này hẳn là một trong những khách hàng lớn của Đường gia, chuyên kinh doanh về bất động sản và quảng cáo, nghe nói cũng có sản nghiệp giải trí làm ăn với Kỳ Hạ.

Thảo nào sáng nay, Đường Phi Phi lại bước xuống từ trên xe của ông ta.

Sử Hồng Đạt không có ý tốt liếc nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới, cười đến mức có phần ngả ngớn:" Đường tiểu thư, chuyện tôi đáp ứng với cô, cần làm cũng đã làm xong rồi, có phải cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình hay không ?"

" Tôi không biết tiên sinh ngài có ý gì ?" Đường Bội thản nhiên nói.

Thời điểm Sử Hồng Đạt nói chuyện, phía sau ông ta rõ ràng có ánh đèn flash, không biết đã mang theo bao nhiêu phóng viên tới, hồng bôi nhẹ bản thân cô.

Đường Phi Phi thật đúng là vừa ngu xuẩn, vừa bĩ ối, lại dùng một chiêu ngu ngốc như thế.

"Đường Bội." Sử Hồng Đạt trầm mặt xuống, lạnh giọng nói : " Cô đừng được nể mặt mà không muốn ! Tôi đối với cô khách khí, hạng như cô không phải cũng nằm xuống bị người...".

" Bốp..." Một tiếng giòn vang.

Sử Hồng Đạt còn chưa nói xong, thì lờ mờ đã chết trân tại chỗ. Ông không dám tin nhìn Đường Bội. Sau một lúc sững sờ, một tay ôm lấy má phải bị tát đến đâu rát, vừa run run chỉ vào Đường Bội, giận dữ nói.

" Tiện nhân, mày dám đánh tao ?!".

Cảnh tượng ban nãy diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi ông chưa kịp nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, nhất định là bị người khác đánh một bạt tai.

Đường Bội nhẹ nhàng thối thối ngón tay, hơi chán ghét nhíu mày nói:

"Đánh ông, tôi còn ngại bẩn tay".

"Đánh ngài không phải là cô ấy". Một người đàn ông mặt lạnh, dáng người cao lớn đi ra bên cạnh Đường Bội.

Trên người anh ta mặc âu phục màu đen, đeo kính gọng vàng, tóc chải chuốt cẩn thận, tỉ mỉ, hoàn toàn đầy đủ khuôn cách tinh anh.

"Tôi là Lục Tử Mặc, từ hôm nay trở đi tôi là người đại diện của Đường tiểu thư, xét thấy Sở tiên sinh anh muốn đặt điều bôi nhọ thanh danh của Đường tiểu thư và có ý đồ lợi dụng phóng viên giải trí để gây ra scandal hãm hại cô ấy ngày mai luật sư của chúng tôi sẽ gửi lệnh triệu tập của tòa án đến quý công ty" Lục Tử Mặc lạnh lùng nói với Sở Hồng Đạt.

"Anh, anh, anh...." Ngón tay Sở Hồng Đạt run rẩy đến co giật. "Anh có biết tôi là ai không?! Cũng dám đối tôi như vậy? Anh có tin...?".

"Đường tiểu thư hiện tại là người phát ngôn cao cấp cho toàn bộ sản phẩm CPD của tập đoàn Sở thị chúng tôi, nếu ngài có dụng ý xấu hãm hại đến danh dự của người phát ngôn Sở thị chúng tôi, thì Sở thị sẽ chính thức tố cáo ông" Lục Tử Mặc lại nói.

"Anh đừng hù dọa người khác!" Sở Hồng Đạt lạnh lùng nói, "Một ngày Sở thiếu kiểm tỷ bạc, làm sao chú ý đến tiện nhân....".

Lời của ông ta còn chưa dứt đột nhiên mở to mắt hoảng sợ nhìn về phía người phía sau lưng Đường Bội.

" Miệng của ông nên súc cho sạch rồi." Thanh âm nam tính trầm thấp và mê người vang lên ở phía sau Đường Bội và Lục Tử Mặc, Đường Bội quay đầu thì nhìn thấy Sở Quân Việt bỏ hai tay vào trong túi áo, chậm rãi đi đến trước mặt Sở Hồng Đạt, thản nhiên nói:

" Dẫn ông ta xuống giúp ông ta súc miệng cho thật sạch."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nghịch Lân

Thân thể mập mạp của Sử Hồng Đạt, bỗng trở nên run rẩy, trước ánh mắt lạnh lùng của Sở Quân Việt, cả người đột nhiên tê liệt, ngã xuống mặt đất.

Rất nhanh, có hai người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen đi tới, kéo Sử Hồng Đạt đi xuống, sau đó có vài người núp trong bóng tối, tìm kiếm phóng viên mà Sử Hồng Đạt gọi tới, tuy rằng bọn họ không sử dụng thủ đoạn bạo lực, nhưng tất cả ảnh chụp trong tay phóng viên nhanh chóng đổi chủ.

Sở Quân Việt mặt không biểu cảm nhìn tất cả cảnh tượng phát sinh, cuối cùng liếc mắt nhìn Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc gật đầu với anh, sau đó tự giới thiệu với Đường Bội:

"Đường tiểu thư, chào cô, tôi tên là Lục Tử Mặc, từ hôm nay trở đi chính là người đại diện mới của cô, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Anh vừa nói xong, vừa đưa tay ra với Đường Bội.

Đường Bội không có nắm lấy tay anh ta, ngược lại, cô lùi về sau một bước, nụ cười trên mặt ấm áp nhưng lời nói lại hết sức sắc bén: "Tôi không nhớ khi nào mình lại mời..."

Cô nói xong, đánh giá Lục Tử Mặc từ trên xuống dưới, nửa là chế nhạo, nửa là trêu ghẹo, bổ sung thêm:

"Người đại diện có khả năng cường thế như vậy."

"Đường tiểu thư." Lục Tử Mặc đưa tay nâng mắt kính, bình tĩnh nói:

"Tôi nhớ cô hiểu lầm, ngày đó cô mua khẩu súng lục đó, tôi đã hứa cả đời sẽ phụng sự cho chủ nhân của nó. Cho nên thời điểm cô mua khẩu súng lục đó, thì chúng ta đã ký hợp đồng rồi."

"Ồ?" Đường Bội nhú mày, lấy cớ này, thật sự là biên riêng một ngọn cờ, khiến cho cô có chút thưởng thức.

"Đây là lời hứa năm đó của tôi, cùng với hợp đồng kèm theo trong cuộc bán đấu giá súng lục."

Lục Tử Mặc quả thật có chuẩn bị mà đến, rất nhanh đưa cho Đường Bội một cặp hồ sơ, bên trong quả thật đúng như lời anh ta nói, có 2 phần văn kiện.

Đường Bội khép cặp hồ sơ lại, trả cho

Lục Tử Mặc.

"Nếu như Đường tiểu thư không có vấn đề gì khác, tôi nghĩ chúng ta có thể thảo luận lịch trình kế tiếp của cô." Anh vừa nói vừa lấy ra một tập hồ sơ khác.

"Phim của đạo diễn Tần đương nhiên sẽ tiếp tục quay, nhưng Đường tiểu thư còn có ba công việc khác. Kế tiếp là tiết mục của Minh thiếu, lúc này tôi có bàn bạc qua với đạo diễn Tần, trước khi Đường tiểu thư quay xong đoạn videoclip bỏ dở, thì Minh thiếu rất vui lòng làm nhà tuyên truyền, toàn bộ sản phẩm cao cấp của CPD..."

Lục Tử Mặc nói đến đây,đột nhiên nhìn về phía Đường Bội,lại nâng mắt kính, trầm giọng nói:

" Đường tiểu thư có vấn đề gì sao ?".

" Anh có thể tiếp tục nói hết..."

Ban nãy,Đường Bội cũng không cắt ngang lời nói của anh ta,chỉ là nụ cười có phần lạnh lùng:" Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ tiếp nhận sự sắp xếp của anh".

Cô nói câu cuối cùng là nhìn về phía Sở Quân Việt.

Bộ dạng của Sở Quân Hàn hết sức hoàn mỹ, thân hình cao lớn, cho dù chỉ đứng bất động ở đó,cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của trai lẫn gái đi ngang qua. Anh hình như vẫn chưa tỉnh,chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh nghe Lục Tử Mặc và Đường Bội bàn chuyện công việc, mãi đến khi Đường Bội rốt cuộc nhìn về phía anh,mới nhàn nhạt nói:

" Cô cần một người đại diện. Lục Tử Mặc chính là một người đại diện hoàn hảo".

Đường Bội cười xinh đẹp:" Như vậy tôi nên dùng cái gì để đổi những thứ này đây ?".

Cô nói xong, hơi dựa sát vào Sở Quân Việt, giống như đêm đó ở trong căn biệt thự kia,hà hơi như lan, làm đỏ vành tai của Sở Quân Việt," Cùng anh một đêm sao ?".

Lời trêu chọc vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả sắc mặt của Lục Tử Mặc cũng thay đổi.

Anh đã gặp qua người phụ nữ xinh đẹp không sợ trời không sợ đất này, đáng vẻ vững vàng dùng súng lục chĩa vào boss nhà anh, nhưng thật

không ngờ cô ta lại lớn gan như thế, cũng dám ban ngày ban mặt đùa giỡn người không bao giờ hiện ra vui buồn, nhưng lại khiến cho người ta kinh sợ như ông chủ của anh.

Đường Bội không sợ chết ,nhẹ nhàng thối hơi vào tai của Sở Quân Việt ,sau đó mới tươi cười lui ra.

Ai ngờ thân thể của cô vừa mới di chuyển, thì người bị cô trêu chọc đến cứng đờ cả người đột nhiên động đậy.

Giống như tối hôm đó, một khi anh đã ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho con mồi của anh trốn thoát.

Đường Bội chỉ mới lùi một bước,đã thấy trên lưng căng thẳng, một cánh tay ôm ngang hông cô, lôi cô về phía ngực của đối phương.

Thân thể nhìn như hơi gầy yếu, trên thực tế lại rất kiên mỹ, bộ ngực tràn đầy lực lưỡng gắt gao đè lên người Đường Bội, khiến cho hô hấp của cô trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Ánh mắt của Sở Quân Việt nhìn ánh mắt của Đường Bội, hơi cong môi lên nói:

" Thật tốt..."

" Sở thiếu..."

Đường Bội giơ tay lên, muốn cách xa anh một chút, tách rời khỏi vòm ngực nóng rực cơ hồ muốn phỏng chết người ấy ra, nhưng tay ôm eo cô càng thêm chặt chẽ, ngược lại càng khiến cô lại gần anh hơn.

Trong mắt Đường Bội hiện lên một tia hờn giận, tay trái vốn buông thõng xuống, đột nhiên nâng lên, đánh về phía bả vai của Sở Quân Việt.

Cô đã từng được thầy giỏi chỉ về chiến thuật vật lộn với người khác ở cự ly gần, còn từng khổ công luyện tập rất nhiều lần, hơn nữa còn cùng người đó...

Trong mắt Đường Bội hiện lên tia hoài niệm dịu dàng, động tác trên tay cũng không nhẹ,nắm lấy bả vai của Sở Quân Việt, chuẩn bị ném anh ta sang bên cạnh.

Ai ngờ,cô nhanh nhưng động tác của Sở Quân Việt còn nhanh hơn.Anh khẽ vươn tay, đã nắm lấy cổ của Đường Bội, bắt buộc ánh mắt sáng ngời của cô phải nhìn thẳng vào mình, lạnh giọng hỏi:

" Vừa rồi cô nhớ tới ai ?".

" Sở thiếu..." Đường Bội hơi nheo mắt lại," Chúng ta đang ở bên ngoài, trước ánh mắt của công chúng...".

Nói xong, hầu như cô cắn răng gằn từng mấy chữ " trước công chúng".

" Đường Bội", Sở Quân Việt vẫn không buông cô ra,anh chỉ nhìn nét mặt quật cường của cô,im lặng một lát mới chậm rãi nói:

" Cho dù là cự long ngủ say cũng không thể để mặc cô trêu chọc hết lần này đến lần khác, rồi an toàn rút lui".

Anh buông cổ của Đường Bội ra, đưa tay, cơ hồ rất dịu dàng vén một lọn tóc ra sau vai cô,học dáng vẻ của cô, cúi đầu nói:

" Cho dù là dũng sĩ giết rồng, nhưng cũng có thời điểm bị trúng một nhát, cô có biết kết cục của vị dũng sĩ đó ra sao không ?".

Môi của anh dịu dàng dừng ở một bên sườn mặt của Đường Bội, cách đó không xa có đèn flash sáng lên.

" Đường Bội..." Môi của anh ma sát lên má của cô,cúi đầu lại nói:

" Em chọc tôi thì phải gánh lấy trách nhiệm".

Anh nói xong, cuối cùng cũng buông Đường Bội ra.

Đường Bội dường như không theo được tốc độ ngôn ngữ của anh, nhưng cô rõ ràng nhìn thấy Lục Tử Mặc đang đứng đối diện với vị phóng viên đó, thấp giọng dặn dò điều gì đó.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chịu Trách Nhiệm

Ảnh Thị Thành vốn là nơi người đến người đi, hết sức náo nhiệt. Nhưng từ khi Sở Quân Việt bắt đầu xuất hiện, hình như bên cạnh bọn họ đã bị thanh lọc, cả nửa ngày trời cũng không thấy người nào đi vào trong.

Hai tay Đường Bội ôm ở trước ngực, híp mắt nhìn Lục Tử Mặc rồi nhìn Sở Quân Việt, đột nhiên mỉm cười

"Ý của Sở thiếu là muốn tôi chịu trách nhiệm?."

Sở Quân Việt lẳng lẳng nhìn cô, không trả lời cũng không phủ nhận.

Đường Bội cười càng thêm quyến rũ, diện mạo của cô vốn phi thường xinh đẹp, chỉ là làm thế thân của Đường Phỉ Phỉ trong thời gian dài, hơn nữa Đường gia lại muốn giấu tung tích của đứa con gái này, cho nên ăn mặc cũng hết sức khiêm tốn.

Hiện tại không bị Đường gia trói buộc, Ann giúp cô trang điểm, thoa lên một chút son phấn, ăn mặc đơn giản bình thường, nhưng khiến cô bớt đi phần lạnh lùng của Tiêu công chúa nhưng lại tăng thêm một phần mỉa mai.

Cô nhẹ nhàng căn môi dưới nhìn Sở Quân Việt, đôi mắt xoay xoay, dáng vẻ láu lỉnh, cười giống như hồ ly nhỏ nói: "Chịu trách nhiệm cũng không phải không được."

Vừa nói, Đường Bội vừa đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, mũi chân nhẹ điểm vài cái trên mặt đất, cười nói:

"Đi thôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm."

Có vài chiếc xe màu đen xa hoa đang đậu trước cửa studio, Đường Bội cũng không nhìn, liền kéo anh đến một chiếc xe ở giữa, kéo cửa xe sau ra, khom nửa người vung tay với Sở Quân Việt giống như thân sĩ: "Sở thiếu, mời."

Lục Tử Mặc thật sự bị dọa đến choáng váng, anh vừa dặn dò phóng viên những chuyện cần chú ý xong, quay đầu thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Sau đó, càng khiến anh cơ hồ muốn rút mắt kính là boss nhà bọn họ, thế mà thật sự bước từng bước xuống bậc thang, rồi khom người ngồi vào trong xe.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, không chút khách khí ngồi sát bên, sau đó vươn tay ngăn cản bả vai của Sở Quân Việt.

Dáng người của cô vốn cao hơn những cô gái bình thường, hằng năm tập võ cho nên thân thủ rất tuyệt vời. Tuy rằng trên người không nhìn ra cơ bắp vạm vỡ, nhưng cũng không phải những cô gái nhỏ vừa đứng trong gió đã run lẩy bẩy.

Lúc này cô ôm lấy bả vai của Sở Quân Việt tuy rằng không có biện pháp ôm lấy anh như chim nhỏ nép vào lòng người, nhưng tư thế cũng giống đến 10 phần.

"Đi Thanh Hòa Trai" Đường Bội không đợi Sở Quân Việt mở miệng, đã cười nói với tài xế.

Tài xế cũng giống như Lục Tử Mặc, đã sớm bị cảnh này dọa sợ. Mặc dù đã chịu qua huấn

luyện nghiêm khắc, những cảnh không nên nhìn thì tuyệt đối không được nhìn quá nhiều, nhưng mà chỉ cần liếc mắt một cái, cho dù anh ngồi ở sau tay lái, thế mà khi nghe Đường Bội nói như thế hồi lâu sau anh vẫn không phản ứng kịp.

Mãi đến khi Đường Bội cười tít mắt lặp lại lần thứ hai: "Đi Thanh Hòa Trai".

Lái xe nhìn kính chiếu hậu, có chút khẩn trương nhìn Sở Quân Việt, nhưng đối phương không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu của anh.

Tuy rằng anh không dám nhìn biểu cảm trên mặt của Sở thiếu, nhưng kinh nghiệm nhiều năm nói cho anh biết, thiếu gia nhà anh không tức giận chút nào với thái độ kiêu ngạo của cô gái này.

Thanh Hòa Trai là một quán ăn được thiện lớn nhất thành phố S.

Nơi này là quán được thiện*, nhưng trong thức ăn hoàn toàn không có vị thuốc, hết sức ngon miệng, công dụng của thức ăn cũng không hề giảm, là một trong những chỗ mà nhóm quan lại quyền quý ở thành phố S rất thích.

Trước đây, Đường Bội cũng vô cùng thích đến nơi này, cô phải học rất nhiều thứ, cũng phải làm rất nhiều chuyện vì Đường Phỉ Phỉ và nhà họ Đường, thời gian của cô cũng không nhiều lắm, một trong những sở thích của cô đó là không để ủy khuất ham muốn ăn uống của mình.

Thanh Hòa Trai được trang hoàng hết sức cổ điển, nằm ở Nam giao thành phố S, diện tích cực kỳ rộng lớn. Trong cửa hàng thậm chí còn có một viện nhỏ lưu trữ khúc thủy, rừng trúc xanh biếc và các phòng đủ màu sắc phong tình vạn chủng.

Đường Bội và Sở Quân Việt mặt đối mặt ngồi xuống, cô nhận lấy thực đơn từ phục vụ mặc Hán phục, chưa liếc nhìn một cái, đã ân cần hỏi Sở Quân Việt:" Muốn ăn cái gì ?Không cần khách khí với tôi".

Cô dừng lại một chút rồi nhiệt tình giới thiệu: " Món ăn của nhà hàng này cũng không tồi, Phạt vượt tường chừng cách thủy thì càng ngon tuyệt, còn có Thanh longnấm tuyết, Tuế hàn tamhữu... Tên đồ ăn dễ nghe,hương vị cũng không tệ,có muốn thử một chút không ?".

Sở Quân Việt đưa thực đơn cho người phục vụ, thản nhiên nói:" Vậy thử những món ăn mà cô ấy giới thiệu đi ".

" Thật tốt " Đường Bội cười đến mặt mày cong cong,vài trờ món ăn vừa nói còn gọi thêm vài món khác, lúc này mới nói với người phục vụ:

"Trà dùng Tiên chi tuyết mầm nhé".

" Vâng". Người phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trước khi rời đi còn giúp bọn họ đóng cửa lại.

Trên cửa sổ khắc hoa,ánh mặt trời loan lỗ nhiều màu theo kẻ hở chiếu vào, chiếu vào phía trên bình phong theo phong cách cổ xưa, kèm với hương long tiên hương thoang thoảng, thanh âm đàn cổ như có như không, tiếng nước róc rách... Khiến cho người ta không thể không khen ngợi, chủ nhân của nơi này, là người suy nghĩ độc đáo và có ghu thưởng thức.

" Đã tới nơi này chưa ?" Đường Bội cười hỏi.

Sở Quân Việt lắc đầu.

Phần lớn thời gian anh đều ở nước ngoài, cho dù ở trong nước, thì Sở gia cũng mời rất nhiều đầu bếp chuyên nghiệp và chuyên gia dưỡng sinh đến từ các nơi trên thế giới,có thể thỏa mãn nhu cầu khẩu vị và sức khỏe của anh, không cần thiết phải ăn ở ngoài.

" Vậy hôm nay ăn nhiều một chút ". Đường Bội vẫn cười, cười đến mức Sở Quân Việt không nắm bắt được suy nghĩ của cô.

Đợi khoảng một giờ đồng hồ, món ăn chế biến xong được bày trên những đĩa sứ vẽ hoa văn thanh nhã,từ từ được bưng lên.

Sau khi phục vụ hỏi và biết không cần anh ta phục vụ, thì khách sáo thay bọn họ đóng cửa lại và đi ra ngoài.

Nước canh trắng như tuyết hơi nóng lợnlờphối hợp với những món ăn được trưng bày tinh xảo,quả thật khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

" Nào, nếm thử món này đi". Đường Bội ân cầnđứng lên,thay việc của người phục vụ, múc cho Sở Quân Việt một chén canh Phật vượt tường.

Không đợi anh bắt đầu uống,cô đã gấp thêm cho anh vài món mà người ta nhìn thấy đã vô cùng thêm ăn,bỏ vào trong khay nhỏ trước mặt Sở Quân Việt.

" Ăn nhiều một chút", Đường Bội cười tí mắt nhìn anh.

Tay nắm thìa của anh hơi ngừng lại, ngấm đầu nhìn Đường Bội.

" Làm sao vậy ?" Đường Bội hỏi, " Không thích vị thuốc sao ?Thức ăn nơi này được xử lý không tồi,không thể nếm ra được vị thuốcđâu ".

Cô vừa nói vừa thay Sở Quân Việt gấp vài món ăn,cười xin đẹp: " Không muốn ăn canh thì ăn đồ ăn đi,đồ ăn nơi này đúng là....".

Lời của cô còn chưa nói xong,tay gấp đồ ănkhông thể thu hồi, Sở Quân Việt duỗi tay trái ranhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Đường Bội.

" Cô rốt cuộc muốn làm gì ?" Sở Quân Việt hỏi.

Đường Bội không lập tức trả lời anh, chỉ nói nốt lời còn đang dang dở ban nãy : " Rất bố người".

Cô nói xong ngẩn đầu nhìn về phía Sở Quân Việt, quan sát anh ra từ trên xuống dưới, lại cười gian xảo.

" Không phải anh muốn tôi chịu trách nhiệm sao ? Thủ đoạn của Sở thiếu thông thiên, tiểu nữ tử không dám không chịu trách nhiệm. Huống chi, tôi không phải là người không biết thức thời".

Cô cười càng thêm vui sướng, hơi dựa sát vào Sở Quân Việt, " Chỉ có điều thích người đàn ông manly một chút ".

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Scandal

Lời của cô không thể nói xong, Sở Quân Việt đã buông tay của cô ra, đứng lên vòng qua cái bàn, hướng về phía cô, một tay kéo cô lên.

Lúc này hai người đứng thẳng, mặt đối mặt, gần như có thể nhìn thấy dáng vẻ của mình ở trong mắt của Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt có một đôi mắt hết sức mê người.

Lông mi của anh rất dài nhưng không làm cho người ta cảm thấy có chút nữ tính. Ngược lại rất tương xứng với đôi mày anh tuấn của anh, khi nhìn sát vào khiến cho người ta cảm thấy có một loại sát phạt quyết đoán, vững vàng. Ánh mắt anh thâm thúy mà xa xăm, đường nét ngũ quan rõ ràng, cho dù cách gần như thế cũng không nhìn được một chút khuyết điểm.

Đây là khuôn mặt con cưng của tạo hóa, nam minh tinh anh tuấn trong làng giải trí, chỉ sợ không có ai có cặp mắt hoàn mỹ như vậy.

Nhưng khuôn mặt này không thuộc về nam minh tinh nào mà thuộc về thiếu gia nhà họ Sở, người đàn ông này không có bao nhiêu người được gặp qua nhưng chỉ cần nghe đến tên của anh ta, cũng đủ để người ta sợ hãi cứng đờ không dám nhìn thẳng.

Đường Bội không hề sợ mở to mắt đối mặt với Sở Quân Việt, ngược của bọn họ dính sát vào nhau, phập phồng lên xuống theo tiếng hít thở của

nhau.

Đường Bội có thể cảm giác được rõ ràng, hô hấp của Sở Quân Việt trở nên hơi nặng nề.

Khóe môi của cô hơi cong lên, đôi mắt to xinh đẹp cũng nhiễm ý cười.

Cô khẽ vươn tay ôm lấy chiếc eo hơi gầy nhưng lực lưỡng không thành lời của Sở Quân Việt, nhìn anh cười xinh đẹp nói:

"Sở thiếu, chúng ta vẫn ăn cơm trước đi."

Ngón tay hơi lộ vẻ bướng bỉnh dọc theo hướng eo của Sở Quân Việt mò lên trên, khí nóng xuyên qua lớp quần áo xâm nhập vào đầu ngón tay của cô, cô cảm nhận xúc cảm tuyệt vời của cơ bắp lực lưỡng đang phập phồng, khiến cho nụ cười của cô càng thêm vui sướng, giống như tiểu hồ ly giáo hoạt, hơi hơi nheo mắt lại.

Cô nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm kiên nghị của Sở Quân Việt, giống như an ủi nói:

"Ăn cơm đi, Sở thiếu của tôi."

Trong mắt Sở Quân Việt cũng có ý cười không rõ.

Anh buông lỏng tay giam cầm Đường Bội ra, sửa sang lại quần áo một anh buông lỏng tay giam cầm Đường Bội ra, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó ngồi xuống vị trí của mình, cầm lấy chiếc đĩa, quả thật bắt đầu ăn những món mà Đường Bội gắp cho anh.

Chiếc bàn của Thanh Hòa Trai rất đặc sắc, thoát nhìn như được làm từ cọc gỗ, nhưng kỳ thực phía dưới giấu diếm huyền cơ, có thể duy trì nhiệt độ của mặt bàn, khiến cho đồ ăn ăn bao lâu cũng không bị lạnh. Nhưng vì sẽ không vì nhiệt độ quá cao mà biến vị hay trở nên quá nát.

Lúm đồng tiền của Đường Hội như hoa, trái lại cô cũng không ăn bao nhiêu, toàn bộ quá trình cô đều cười tủm tỉm, mãi đến khi nhìn thấy Sở Quân Việt ăn hết đồ ăn khoảng bảy bảy tám tám phần.

Sở Quân Việt buông thìa, anh ít khi ăn cơm ở bên ngoài, thậm chí rất ít ăn cơm với người ngoài, nhưng ở cùng một chỗ với Đường Bội, cho dù cả buổi cô đều xinh đẹp, mát lạnh, ánh mắt và ý cười tràn ngập giao hoạt nhưng anh vẫn ăn yuon uống cực kỳ thoải mái.

"Như vậy mới được chứ!" Đường Bội cười tủm tỉm gật đầu, khen ngợi nhìn non nửa thức ăn trên bàn, trong lòng có chút sung sướng nói: "Trao đổi như vậy mới vui vẻ, càng tăng thêm hứng thú để chúng ta tiếp tục chơi."

"Tôi đã đáp ứng yêu cầu của cô, tôi cũng có một vài yêu cầu." Sở Quân Việt cười nhẹ, rõ ràng anh mới là người ở trên cao, phóng tầm mắt khắp cả thành phố S này, thậm chí cả đất nước này, cũng chưa có người nào dám làm càn như vậy ở trước mặt anh, thậm chí còn coi anh như là ... nguơ lang!

Đổi lại ngày xưa, có lẽ anh đã sớm phát tay áo rời đi, để lại bóng lưng khiến cho người ta nơm nớp lo sợ.

Mà lúc này anh lại không có tức giận.

"Anh nói nghe thử xem." Đường Bội rộng rãi nói.

"Tôi không thích người phụ nữ của tôi quá thân cận với người đàn ông khác, cho nên xin em giữ khoảng cách với tất cả những người đàn ông bên cạnh mình." Hai tay Sở Quân Việt tao nhã đặt ở trên đùi, nhìn ánh mắt của Đường Bội ung dung nói.

"Gì?" Ngón tay thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cười nói:

"Sở thiếu, bây giờ là tôi chịu trách nhiệm với anh, nhưng yêu cầu này nghe qua hình như do một phía đề xuất."

Sở Quân Việt giống như không nghe thấy lời cô nói, chỉ nói: "Giống vậy, tôi cũng sẽ giữ khoảng cách với những người khác phái bên cạnh."

Đường Bội chớp mắt lại chớp chớp mắt: "Tôi không có nghe lầm chứ, ý của anh là chúng ta cần phải tận tâm với đối phương?"

"Chuyện này... Có phải tiến triển hơi quá nhanh rồi không?" Đường Bội híp mắt nhìn Sở Quân Việt vài lần: "Huống chi tôi cảm thấy chúng ta không cần phải..."

"Tôi cảm thấy cần là được rồi." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói.

Anh nói xong đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Đường Bội một lát, sau đó khẽ hôn lên trán của cô: "Buổi tối phải về biệt thự của tôi nghỉ ngơi, em đã từng đến đó."

"Biệt thự bán đấu giá sao?" Đường Bội hỏi.

"Không phải." Sở Quân Việt vừa cười, số lần anh cười hôm nay còn nhiều hơn thời gian sinh mệnh của anh, bây giờ cười là vì nhớ tới một vài hồi ức hết sức tốt đẹp.

"Bây giờ không cần leo tường, anh đã đem tin tức của em nhập vào hệ thống rồi, em sẽ không bị ngăn cản, chỉ cần đón nhận sự hoan nghênh nhiệt tình là được."

"Hy vọng là như vậy." Đường Bội lẩm bẩm nói.

"Buổi chiều, Lục Tử Mặc sẽ đưa em đến studio, nhớ kỹ, Hạ Tử Diệu cũng được, Tần Hạo Diễm cũng được, bao gồm cả Lục Tử Mặc em cũng đều phải giữ khoảng cách với họ." Sở Quân Việt lại nói.

Hình như anh nhớ tới cái gì đó, cúi đầu đem một cái ví màu đen nhét vào trong tay của Đường Bội, thản nhiên nói:

"Trong phim, vợ chồng ra ngoài ăn cơm, tiền đều do vợ giữ." Anh nói xong, đứng thẳng thân thể nói:

"Tôi đi trước, nhớ tính tiền nhé."

Cửa phòng được mở ra sau đó được đóng lại rất nhanh.

Đường Bội vẫn tiếp tục híp mắt lại, bất chợt có ánh sáng hiện lên.

Tuy thủ đoạn của Sở Quân Việt lợi hại nhưng cô cũng không hề sợ hãi.

Thế nhưng một Sở thiếu không thích ngả bài, lại khiến ý chí chiến đấu của cô trở nên sục sôi!

Nếu như đã muốn chơi đùa như vậy thì chơi với anh đến cùng cũng được!

Đường Bội đột nhiên đứng lên, ánh mắt lưu chuyển cười đến mức cực kỳ vui vẻ.

Huống chi cô cũng không để ý khi có một đồng đội mạnh mẽ như Sở Quân Việt. Ít nhất có thể làm cho bọn người Đường Phỉ Phỉ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Cô lấy điện thoại ra, phía trên đã hiển thị tin nhắn được gửi đến từ lâu. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tuy rằng âm mưu thông minh thất bại, nhưng Đường Phỉ Phỉ tuyệt đối sẽ không đồng ý từ bỏ. Đường gia có thể lợi dụng phương tiện truyền thông đều cố gắng lợi dụng, chỉ khoảng thời gian giữa trưa, trên mạng online đã tràn ngập rất nhiều tin xấu về Đường Bội.

Nhưng khiến người ta chú ý nhất có lẽ là...

"Người mới đồng thời ôm đù ảnh đế và đạo diễn nổi tiếng, xa lánh tiền bối trong làng giải trí."

Đường Bội muốn vỗ tay, chữ "đồng thời" mà bọn họ dùng thật đầy đủ đặc sắc và sinh động nha!.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phản Kích

Quả nhiên Sở Quân Việt đã rời đi, Lục Tử Mặc ngồi trên chiếc BMW 760 màu đen, chờ Đường Bội.

Anh ta cực kì khách sáo với Đường Bội, khi nhìn thấy cô đi ra khỏi Thanh Hòa Trai đã xuống xe, chủ động mở cửa bên ghế lái phụ cho cô.

"Cám ơn." Đường Bội khẽ gật đầu với anh.

"Cần phải vậy." Lục Tử Mặc lên tiếng đáp lại.

Đường Bội ngồi vào trong xe, liền nhìn thấy chiếc ipad đặt ở trước ghế phụ, cô chờ Lục Tử Mặc ngồi vào trong xe lúc này mới hỏi:

"Có thể chứ?"

"Cứ tự nhiên." Lục Tử Mặc vừa nói vừa bắt đầu khởi động xe.

Ngón tay thon dài của Đường Bội xẹt qua màn hình ipad, phía trên quả nhiên là những tin tức mới nhất về cô.

Cảnh tượng trong hình tuy hơi mờ nhưng có thể nhìn ra là khi Hạ Tử Diệu đưa cô về khách sạn, ảnh chụp bọn họ đều ngồi trong xe.

Một tấm khác, là hình đầu của cô kề sát đầu của Tần Hạo Diễm, hẳn là lúc đang bàn bạc nội dung kịch bản, bị người ta chụp được.

Nhưng mà góc độ của 2 tấm hình này được bắt rất khá, thoát nhìn đều là Đường Bội chủ động đến gần 2 người bọn họ, hơn nữa ảnh chụp vốn là ảnh chụp, cho nên có vẻ hơi mờ cũng không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của nhân vật, thì bọn họ đã đồn rằng cô chủ động lấy lòng ôm đùi bọn họ rồi.

Lục Tử Mặc liếc mắt nhìn cô một cái:

"Cô thấy thế nào?"

"Xem ra bọn họ đã tốn không ít công sức, vận dụng đầu óc, không làm cho tôi quá mức thất vọng." Đường Bội đem ipad đặt lại tại chỗ, một tay chống cằm, nhìn cảnh sắc phố phường chạy như băng ngoài cửa sổ, mỉm cười trả lời.

"À?" Lục Tử Mặc nhướn mày, hỏi: "Xem ra cô đã tính toán kỹ càng, cũng biết trước là ai làm, và cũng biết nên ứng phó như thế nào rồi?"

"Vì sao phải ừng phó?" Đường Bội cười đến vui sướng, cô không có trả lời vấn đề của Lục Tử Mặc, trái lại cười hỏi:

"Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm là người như thế nào?"

Lục Tử Mặc không nói gì.

Đường Bội cũng không để ý, ngược lại tiếp tục nói: "Nếu như người trong tấm ảnh này là người khác, có dính dáng không rõ với bọn họ và thật sự có scandal như vậy thật, thì đúng là đủ để hủy diệt một minh tinh nhỏ, nhưng mà..."

Cô từ từ cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên màn hình ipad 2 cái.

Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm anh tuấn cao ngất, còn trẻ lại nhiều tiền, năng lực bản thân rất mạnh, mỗi người đều có thể tự hô mưa gọi gió trong

lĩnh vực của riêng mình, hơn nữa thế lực bối cảnh phía sau thần bí, căn bản không thể nào đoán được... Và những người như vậy, những tin tức của họ dính chung một chỗ đó là tin bất quáí vui vẻ nhất của mọi người, đối với cô mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

"Nhưng mà cái gì?" Thật lâu sau không nghe được câu kế tiếp của cô, Lục Tử Mặc hỏi.

"Anh biết rõ hơn tôi mà." Đường Bội cười đến vẻ mặt nghiền ngẫm.

"Sở thiếu không thích người phụ nữ của mình dây dưa không rõ với người đàn ông khác." Lục Tử Mặc hiển nhiên cũng hiểu ý của Đường Bội, anh híp híp mắt, trầm giọng nói:

"Sở thiếu cũng không phải là người cô có thể chọc ghẹo hết năm lần bảy lượt, còn có thể rút lui an toàn."

"Thứ nhất."

Ngón trở thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng đụng đưa trong không trung 2 lần, cười nói:

"Tôi không có dây dưa không rõ với bọn họ. Thứ hai, là một người đại diện anh nên nghĩ cách làm thế nào để đưa tôi lên đến chỗ cao nhất, chứ không phải lo lắng cho tâm tình sếp cũ của anh. Thứ ba." Đường Bội nhàn nhạt nói:

"Hơn nữa chuyện này cũng không phải chống lại sếp cũ của anh, huống hồ bây giờ người cần chịu trách nhiệm với anh ta là tôi, chứ không phải là anh."

Giọng nói của cô cũng không cường thế như vậy, nhưng Lục Tử Mặc nhìn không được liếc nhìn cô một cái.

Sau khi Đường Bội nói xong những lời này thì dựa vào cửa kính xe khép hờ hai mắt, khiến người ta không đoán được cô đang nghĩ gì.

"Lục tiên sinh, tôi đồng ý để anh làm người đại diện của tôi, nhưng hy vọng sau này tôi sẽ không nghe thấy những lời tương tự như thế này được nói ra từ miệng của anh." Cô không có mở mắt, chỉ nói với Lục Tử Mặc.

"Như vậy chúng ta mới có thể hợp tác vui vẻ lâu dài."

Lục Tử Mặc không có nói nữa, mà im lặng dọc đường, lái xe đưa Đường Bội trở về khách sạn.

Đường Bội mở to mắt, nói với Lục Tử Mặc: "Vất vả cho anh rồi, hôm nay anh có thể trở về."

"Tôi chịu trách nhiệm đưa cô đến nhà mới." Lục Tử Mặc không có lập tức rời đi mà nói với Đường Bội:

"Tôi tin lần này Sở thiếu nghịch lân rồi."

"Thật đáng tiếc anh đã đoán sai rồi." Đường Bội cười xinh đẹp, mở cửa xe, tao nhã đi xuống, sau đó xoay người, khom nửa người xuống nói với Lục Tử Mặc:

"Người nghe lời bên cạnh Sở thiếu nhiều lắm, nhưng đó là chuyện của trước kia, thi thoảng làm loạn một chút sẽ khiến anh ta cảm thấy thú vị, và ấn tượng sẽ khắc sâu hơn."

Cô vừa nói vừa quan tâm đóng cửa xe lại dùm Lục Tử Mặc, suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm:

"Lục tiên sinh, càng muốn đoán được suy nghĩ của ông chủ mình, tôi đề nghị anh nên đọc nhiều sách tâm lý hơn."

Đường Bội thoải mái dễ chịu, ngâm mình trong bồn tắm. Phía trên bồn tắm matxa hoa lệ, trên màn hình laptop rõ ràng là hình ảnh scandal của cô và Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm.

Cô đặt ly rượu xuống, trầm tư vài giây, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím gỗ một vài mật mã.

Xóa sạch những tin tức này đối với cô mà nói thật sự rất dễ dàng, nhưng cô cũng có hứng thú nhìn xem khi nào Đường Phi Phi ngủ dậy, rõ ràng là đưa tin bôi đen Đường Bội, nhưng hóa ra lại giúp cô vén áng mây mờ trong ngày xuân, chắc hẳn sắc mặt nhất định rất đáng xem.

Càng có nhiều tấm ảnh không chút dấu vết xâm nhập vào trong tin tức được đưa, trong bức ảnh không đơn thuần chỉ là cô chủ động tiếp cận với Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu, mà hơn nữa còn có một vài tấm cô với họ trò chuyện, cười nói giống như bạn bè.

Đường Bội đang chuẩn bị làm thêm bước nữa, thì trên màn hình báo tin nhắn cô vừa nhận được một email mới.

Đến từ một tài khoản xa lạ, nhưng mà cô biết tài khoản yuechu này. Cô không nhịn được mỉm cười, là báo cáo bản tin về tiết mục thần bí mà Minh Hiên mời cô tham gia đã được chuẩn bị xong.

Sở Quân Việt làm việc hết sức nhanh nhẹn, video clip Đường Bội và Hạ Tử Diệu đánh đàn múa kiếm lúc trước bị phát tán ra ngoài cùng với những văn kiện kèm theo, xem ra Minh Hiên đã mua bản quyền từ trong tay Tần Hạo Diễm dùng để tuyên truyền cho tiết mục mới.

Chuyện này được giải quyết vốn là một chuyện tốt!

Chỉ là video clip đã được đổi thành phiên bản với hình ảnh chất lượng cao hoàn toàn.

Trong video, Đường Bội toàn thân mặc lễ phục công chúa thời chiến, tóc dài như mực, da trắng như tuyết, dung mạo như vẽ, ngồi bó gối khảy đàn mà ca, kèm với Chiến Thần mặc áo bào trắng mạnh mẽ như rồng, quả thật là anh hùng và người đẹp, tao nhĩ vô song!

"Cảm ơn " Đường Bội tiện tay trả lời email.

Bên kia trả lời rất nhanh.

"Nguyện làm em vui vẻ, công chúa của tôi."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nữ Thần

Đường Bội quả thật đã nằm mơ thấy ác mộng.

Khi tỉnh lại, cả người vẫn còn chút sợ hãi, trong mơ cô gặp lại em trai Đường Tử Thái, đã lâu không gặp. Trong mơ, dáng dấp của em trai cô chỉ mới 5,6 tuổi, nhưng vì sức khỏe yếu kém, hơn nữa khi đó cuộc sống của bọn họ cũng không tốt, cho nên em cô thoát nhìn gầy yếu hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều.

Cậu mặc chiếc áo hải quần nhỏ màu trắng, quần đùi màu xanh đậm, cầm lấy góc áo của cô, ngoan ngoãn đi sát ở sau người. Kỳ thật, lúc đó Đường Bội cũng chỉ là một đứa bé gái 8 tuổi, lần đầu tiên đối mặt với gia tộc Đường gia, nhìn thấy căn biệt thự chiếm diện tích lớn như thế, trong lòng hết sức hồi hộp.

Ngày đó, ánh mặt trời đẹp lắm, chiếu vào trên khuôn mặt non nớt của 2 chị em, cho dù là ở trong mộng, Đường Bội hình như cũng có thể ngửi được mùi vị ấm áp của ánh mặt trời.

.....

Lúc tỉnh lại, Đường Bội ngồi dậy, không biết vì sao mình lại mơ thấy cảnh tượng như vậy

Sau đó Tử Thái bị đưa đến nước ngoài để tiếp nhận trị liệu, mà cô lại bắt đầu tiếp nhận sự huấn luyện vô cùng khắc nghiệt.

Nếu như không phải trước khi lâm chung mẹ cô đã dặn dò, muốn em trai cô có cuộc sống khỏe mạnh, đặt lòng tin vào cô, thì một bé gái nhỏ tuổi căn bản không có cách nào sống sót qua huấn luyện khắc nghiệt như thế.

Đường Bội đưa tay ôm lấy cánh tay của mình, lúc còn bé, bởi vì da của trẻ con rất mềm mại, trên người cô lúc nào cũng có vết thương. Đến nỗi sau này, khi Lạc học cùng cô những môn võ thuật vật lộn, anh cũng trở thành sư phụ xoa bóp thuần thực.

Cô lắc đầu, muốn ném những ký ức không tốt ra khỏi đầu. Hiện tại không phải là thời điểm để yếu đuối, trên thế giới này cô một thân một mình, nếu như sơ ý, có lẽ cũng sẽ bị người ta ăn đến không còn chút xương cốt.

Thù của em trai, thù của mẹ, thù của bản thân, cô nên làm như thế nào để tính sổ với từng người của Đường gia đây?.

Ngoài cửa sổ, nắng sớm không rõ, nhưng Đường Bội không có buồn ngủ.

Hôm nay cô không có lịch diễn buổi sáng, thực ra cô chỉ còn 1 cảnh diễn nội cảnh và 2 cảnh ngoại cảnh nữa là kết thúc.

Chờ cô tắm rửa xong đi ra ngoài thì tiếng điện thoại di động vừa văng vang lên.

"Lạc" Đường Bội nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại, bắt máy.

"Đường, rất có thể em trai của em vẫn chưa chết." Thanh âm của Lạc rất thấp, mang theo vẻ thờ ơ và bốn cột từ trước đến nay của anh ta, Đường Bội hình như có thể từ những lời nói này, hình dung đáng vẻ hiện tại của anh ta, nhất định là đang căn môi dưới, mang theo cười khế, phảng phất thứ gì cũng không thể lọt vào mắt của anh ta.

"Đường, 2 năm trước, cậu ta đã từng xảy ra vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe, đến nỗi Đường gia đã ký tên vào tờ bỏ cấp cứu. Nhưng kì lạ là, tôi hoàn toàn không có cách nào tìm được thời gian xử lý hậu sự cho cậu ta. Không có chứng minh tử vong, cũng không tìm được ghi chép trong nhà xác, cũng không có chứng nhận gạt bỏ hộ tịch". Lạc không phải là người thích thừa nước đục thả câu, anh nói ra những điều mà anh biết.

Tay nắm di động của Đường Bội hơi run rẩy, chuyện đầu tiên sau khi cô trọng sinh chính là nhờ Lạc thăm dò chuyện của em trai cô.

Không thể tưởng tượng được, lại có một kinh hỉ bất ngờ!

"Vậy bây giờ nó..." Mới mở miệng nói chuyện, Đường Bội lúc này mới phát hiện giọng của mình hơi khàn khàn rồi. Cô hít sâu một hơi, làm cho bản thân mình bình tĩnh, lại hỏi: "Bây giờ nó đang ở đâu?"

"Không biết." Lạc không chút do dự nói: "Ít nhất tôi vẫn chưa tra ra được."

"..."

Nếu Lạc đã nói như vậy, thì thật sự không tra ra được tin tức gì. Đường Bội cũng không miễn cưỡng anh ta, chỉ nói:

"Lạc, vậy thì phiền anh tiếp tục thay tôi điều tra."

"Vinh hạnh của tôi." Lạc cười đến mức hết sức vui sướng: "Đường, cuộc hẹn một tuần đổi thành 10 ngày."

Lần đầu tiên anh nói về chuyện của Đường Tử Thái với Đường Bội, cũng không đưa ra yêu cầu gì. Bây giờ lại đưa ra điều kiện, Đường Bội cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Nói thật, cô càng tình nguyện dùng phương thức này để ở chung với Lạc.

"Không thành vấn đề." Cô đáp, tối hôm qua mơ thấy em trai, thì ra không phải là chuyện bất ngờ, mà là điềm lành thật sự.

Trên mặt Đường Bội lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Không giống với nụ cười trước mặt Hạ Tử Diệu, Tần Hạo Diễm hay Sở Quân Việt, đây là nụ cười xuất phát từ nội tâm, mỉm cười thật sự.

Năng sớm chiều vào trong phòng, mang đến một phòng đầy ánh sáng và hy vọng.

Giữa trưa, khi Lục Tử Mặc tới đón cô đến Ảnh Thị Thành, trên mặt Đường Bội vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt khiến Lục Tử Mặc nhìn không được nhìn cô thêm vài lần.

Nhưng anh rất nhanh đã cho rằng mình hiểu được vấn đề, trầm giọng hỏi: "Cô đã xem tin tức rồi hả?"

Đường Bội cài xong dây an toàn, sửng sốt một chút mới biết Lục Tử Mặc đang ám chỉ cái gì.

Scandal ngày hôm qua chưa đánh đã tự sụp, video lúc trước được phát tán điên cuồng ở trên mạng nay đã bị thay thế địa vị rõ ràng.

Video kéo dài 12 phút, Đường Bội vừa xinh đẹp, vừa anh hùng, ngâm nga mà ca, quả thực là tao nhã, vô song.

Người sắp đặt chương trình vàng tiếng tăm lưng lầy vừa ra tay thì không giống như bình thường, người đại diện được mời cho tiết mục mới dĩ nhiên là ảnh đế quốc tế.

Nhưng hình ảnh này quả thật rất đẹp, trước kia chỉ là những đoạn ngắn quãng mơ hồ, khiến cho mọi người phát tán một cách điên cuồng. Lúc này video với hình ảnh chất lượng cao vừa chính thức đăng tải, thì sự quan tâm,

tìm kiếm trong nháy mắt đã đứng đầu bảng xếp hạng các trang web giải trí trong nước.

Vô số người đặt câu hỏi ở phía dưới, người con gái có dung nhan khuynh quốc khuynh thành trong đoạn clip rất cuộc có phải là Đường Phi Phi hay không, bởi vì diện mạo của 2 người có phần giống nhau.

Ngón tay nhỏ nhắn của Đường Bội xẹt qua màn hình, cười đến mức sâu xa khó lường, có chút nghiền ngẫm nói:

"Đường Phi Phi chắc chắn rất hy vọng, người bên trong đó là cô ta."

"Hình như cô rất ghét Đường Phi Phi?" Lục Tử Mặc vừa lái xe vừa thuận miệng hỏi.

"Thế nào?" Tâm tình Đường Bội cũng không tệ, cho nên mới nói đùa với người đại diện mới nhậm chức của mình: "Sở thiếu còn chưa điều tra lý lịch của tôi rõ ràng sao?"

"Sở thiếu chưa từng điều tra cô, ngoại trừ tìm cô ra, thì chưa hề động chạm vào việc riêng của cô." Lục Tử Mặc nói.

Đường Bội ngẩn ra, bưng tỉnh đại ngộ: Trước tiên thì tiến công chiếm đóng, trò chơi dĩ nhiên sẽ trở nên đơn giản. Nhưng con người như Sở Quân Việt, điều anh ta lo lắng không phải là trò chơi khó khăn hay không, mà là trò chơi không quá thú vị.

Cô cong khóe môi cười đến mức quyến rũ: "Như vậy, người đại diện Lục, bây giờ anh có một nhiệm vụ hết sức quan trọng, xin anh hãy đặt nó ở vị trí ưu tiên hàng đầu."

Lục Tử Mặc quay đầu, nhìn Đường Bội cười giống như con hồ ly nhỏ, hỏi: "Là cái gì?"

"Giúp tôi, dẫm nát Đường Phỉ Phỉ ở dưới chân, tốt nhất là không bao giờ trở mình được." Nói đến phần sau, giọng điệu của Đường Bội có chút thâm trầm, nhưng khi Lục Tử Mặc hơi kinh ngạc nhìn về phía cô, thì cô vẫn cười tủm tỉm, phảng phất như đang nói hôm nay thời tiết không tồi.

Đường Bội đóng lại trang web đăng tải videoclip, quay đầu nhìn về phía Lục Tử Mặc, lúm đồng tiền như hoa:

"Tôi không ghét Đường Phỉ Phỉ, nhưng tôi không đội trời chung với cô ta, thời điểm cô ta không vui chính là lúc tôi vui vẻ nhất."

Lục Tử Mặc kinh ngạc, quay đầu nhìn cô một cái, đột nhiên khẽ mỉm cười, sau đó lại quay đầu nhìn về phía trước:

"Đường Bội, thảo nào sắp tôi đối với cô không giống như vậy, gặp qua một lần thì nhớ mãi không quên, cô đúng là..."

Lục Tử Mặc nói tới đây, bản thân hơi ngẩn ra, chỉ vì anh phát hiện trong một khoảng thời gian ngắn mình không thể tìm được từ thích hợp để hình dung người con gái ngồi bên cạnh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Diễn Hôn

Xế chiều hôm nay là cảnh diễn trong phòng cuối cùng của Đường Bội.

Lạc Tu Vân tiến đến chào từ biệt, chuẩn bị lãnh binh về nước, Đường Bội ở chỗ của mình thiết yến rượu đãi anh.

Chỗ bọn họ quay phim đã đổi từ sảnh đường rộng lớn, đến một tòa trạch viện mang hương sắc cổ xưa.

Bởi vì là ở biên quan, mặc dù là công chúa, nơi ở cũng tương đối mộc mạc. Trên thực tế biên thành này đã bị quân địch quấy rối trong thời gian dài, cho nên có thể tìm được chỗ ở đã là tốt nhất rồi.

Tiêu công chúa là nữ thần trong lòng thần dân An quốc, cho dù cô oai hùng không thua một đấng nam nhi nhưng bọn họ cũng cảm thấy xót xa khi cô phải chịu ủy khuất.

Thời điểm Lạc Tu Vân đến thì tiệc rượu đã bắt đầu.

Tiêu công chúa một mình ngồi ở trước bàn, trên bàn bày một số món ăn tinh xảo và một bình rượu ngon để mở, mùi rượu đã tràn ngập cả căn phòng.

Gian phòng không lớn được thiết kế ở bên cạnh hồ nước nho nhỏ, trong phòng ngoại trừ cái bàn, còn có một giá sách chất đầy không ít văn

kiện, giữa gian phòng đẹp đẽ hoa lệ chỉ còn sót lại chiếc tháp quý phi ở bên cạnh.

Nơi này vốn là thư phòng mà Tiêu công chúa thường xử lý công việc, gió mát từ cửa sổ rộng mở thổi vào, làm lay động hồng y của Tiêu công chúa.

Mái tóc đen như mây của cô hiếm khi chải thành búi tóc lưu vân, minh châu rủ xuống trước trán, điểm trên búi tóc, và trên hai vành tai xinh xắn, minh châu đỏ như màu máu, khiến Lạc Tu Vân giật mình ngay tại chỗ.

Tình cảnh này, giống như lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ, Tiêu công chúa mời Lạc Tu Vân đối ẩm trò chuyện, chỉ nhìn thấy sự thưởng thức trong mắt của đối phương, ngoài ra không còn thứ gì khác.

"Lạc nguyên soái." Đường Bội đã sớm nhập vào vai diễn, tuy rằng thay đổi một thân hồng trang, nhưng không làm giảm khí khái hào hùng và tiêu sái của cô. Cô đứng lên khoát tay, người hầu tự động lui xuống, cô đích thân rót ly rượu cho hai người.

"Lần từ biệt này của nguyên soái, quan ải cách xa ngàn dặm, sợ là không hẹn lần gặp lại." Đường Bội bưng hai ly rượu lên, bước từng bước một đến người con trai mặc áo bào xanh, anh tuần đến mê người, vừa khéo léo vừa mạnh mẽ nhét ly rượu vào trong tay anh, cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói:

"Một ly rượu này, chúc mừng nguyên soái thuận buồm xuôi gió."

Hạ Tử Diệu nhìn Đường Bội sau đó ngửa đầu, sáng khoái uống cạn ly rượu.

Đường Bội lại rót thêm một ly. Vì để đạt hiệu quả quay phim tốt nhất, cho nên rượu bọn họ uống là rượu thật. Tựu lượng của Đường Bội cũng được nhưng mà rượu này không phải là rượu đỏ mà bình thường phụ nữ

hay thích uống, mà là rượu trắng chân chính. Mặc dù tửu lượng không tệ, nhưng mà uống một ly rượu lót bụng, khiến cho hai má cô ửng hồng, thoát nhìn cực kì kiều diễm.

"Ly rượu thứ hai." Đường Bội không có dừng lại mà rất nhanh rót tiếp cho bọn họ hai ly rượu tiếp theo, đồng dạng đưa cho Hạ Tử Diệu:

"Cảm ơn nguyên soái đã không quản ngàn dặm xa xôi đến chi viện cho ta."

Rượu đến chén cạn, rất nhanh đã đến ly rượu thứ ba.

"Ly thứ ba..." Đường Bội dừng lại ở đây.

Lúc này hai gò má của cô ửng hồng, lại cúi đầu, minh châu nhẹ nhàng lay động trước trán, khiến cô thoát nhìn có ba phần say, ba phần e thẹn.

Ngay cả Tần Hạo Diễm và Lục Tử Mặc đứng bên, không nói gì cũng hơi ngẩn ra.

Đường Bội rất nhập vai, Tần Hạo Diễm biết điều đó, nhưng mà anh cũng không thể không cảm khái có một số người, thiên tài chính là như vậy.

"Sau khi hồi kinh ta sẽ kết hôn với con của thừa tướng." Đường Bội đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt của cô không nhìn ra buồn vui, nhưng trong ánh mắt lại ngân ngấn nước, thanh âm thoáng nghẹn ngào:

"Ly thứ ba là rượu mừng ta mời nguyên soái. Nguyên soái sớm ngày gặp được ý trung nhân, cầm sắc hòa minh..."

"Tách"

Tiếng hai ly rượu chạm vào nhau, ly rượu làm bằng sứ trắng khéo léo rót trên sàn gỗ.

Rượu rơi đầy đất, phản phát rơi thay nước mắt chưa khóc hết của Tiêu công chúa.

Hạ Tử Diệu cúi người bế Đường Bội lên.

Trên mặt của anh không có chút biểu cảm, anh thương thức người phụ nữ trong lòng, thời điểm nghe tin cô sắp gả cho người đàn ông khác, sắp thuộc về người đàn ông khác, thì cảm xúc của anh biến thành sức mạnh to lớn, kích thích anh làm ra chuyện như vậy.

Đường Bội cũng hơi kinh hãi, trên kịch bản không phải viết như thế, giờ phút này, Lục Tu Vân cần phải uống cạn rượu trong cốc, không nói câu nào, sau đó xoay người rời đi, chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng, sau khi thương cảm, chặt đứt tơ tình, từ nay về sau cô lại là công chúa Chiến quốc không gì địch nổi.

Tần Hạo Diễm đương nhiên cũng phát hiện Hạ Tử Diệu không diễn theo kịch bản, nhưng anh chỉ nhún mày, cũng không kêu "Cắt."

Bầu không khí hiện trường đang rất tốt, tốt đến mức anh cũng muốn nhìn xem, hai người đều là diễn xuất trời cho, bọn họ rất cuộc có thể diễn đến mức động lòng người như thế nào.

Không chờ đạo diễn kêu "Cắt". Đường Bội chần chờ một giây, sau đó lại ép buộc bản thân mình nhập vai vào đoạn mà Hạ Tử Diệu diễn không có trong kịch bản.

Tiêu công chúa là một nhân vật như thế nào, là người dám yêu dám hận, sát phạt quyết đoán.

Không có ai nói gì, mãi cho đến khi Hạ Tử Diệu ôm lấy Đường Bội, đặt cô xuống tháp quý phi rồi dịu dàng cúi người hôn xuống.

Máy quay phim quay lại cảnh này một cách chân thực, hai người quen nhau trong thành Phong Hỏa Liên, hai người đều thường thức lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau, cuối cùng trước khi chia tay, không thể kiềm chế được tình yêu, triền miên ở cùng một chỗ.

"Cắt." Tần Hạo Diễm cao giọng nói.

Hình ảnh dừng lại trước màn hình nhỏ trước mặt anh, Hạ Tử Diệu buông mái tóc khuất khuôn mặt của Đường Bội, khiến cho người khác không nhìn thấy rốt cuộc bọn họ có hôn nhau hay không.

Nhưng hình ảnh càng như thế, thì sẽ càng thu hút người ta mơ tưởng.

"Tốt lắm." Tần Hạo Diễm nói: "Cảnh này sửa lại phi thường tốt."

Lục Tử Mặc vẫn đang đứng phía sau anh ta nhìn toàn bộ khung cảnh trước mặt, không nhìn được nhú mày. Anh đương nhiên cũng xem qua kịch bản của Chiến Ca. Sở Quân Việt bảo anh đi theo Đường Bội, vốn là giúp cô thu dọn những tình cảnh ý tứ như thế này.

Cảnh ái muội như vậy, khiến cho người khác miên man bất định, ngay cả anh cũng không nắm bắt được, Sở thiếu làm thế nào xem đây. Cho dù có xem, chỉ sợ mặt boss nhà anh cũng phải đen vài ngày.

Sau khi Tần Hạo Diễm hô "Cắt". Đường Bội đã đẩy Hạ Tử Diệu ra, ngồi dậy.

Trên mặt của cô không có biểu cảm gì, đến khi diễn cảnh này, tuy rằng cô không có chút kinh nghiệm nào, tốt xấu gì cô cũng đi theo Đường Phi Phi qua nhiều studio cho nên xem như cũng có chút kiến thức.

Hạ Tử Diêu cũng không có nhìn cô , Đường Bội cũng không nói chuyện, nhưng mà thời điểm ngồi dạy, mu bàn tay của cô theo bản năng lướt qua môi mình.

Ban này mọi người đều cho rằng bọn họ chỉ..., nhưng mà...

"Hạ tiên sinh." Thấy nhân viên công tác chung quanh đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo, Tần Hạo Diễm không chú ý đến bên này, Đường Bội từ trên tháp quý phi đi xuống, cười nhàn nhạt nhìn về phía Hạ Tử Diêu: "Anh không cảm thấy, anh nợ tôi một lời giải thích sao?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trùng Phạt

Giọng điệu của cô quá mức khách sáo xa cách, nụ cười vẫn duy trì trên mặt nhưng không chạm đến mắt, khiến Hạ Tử Diệu ngó ra một lúc, lời vừa đến miệng nhưng không có cách nào nói ra được.

"Quá nhập vai rồi." Hạ Tử Diệu cúi đầu cười.

Đường Bội cẩn thận, liếc mắt nhìn qua nụ cười của Hạ Tử Diệu có phần chua xót?.

Từ khi cô bắt đầu trọng sinh, lần đầu tiên gặp mặt nhau, anh đế Hạ Tử Diệu luôn hoặc sáng hoặc tối giúp đỡ cô. Con người anh cũng thú vị, lễ độ, nếu như không phải xảy ra chuyện bất ngờ như vậy, Đường Bội cũng không đối xử với anh như thế.

Đôi mắt đẹp của cô gắt gao nhìn Hạ Tử Diệu, mãi đến khi đối phương hơi chịu không nổi quay đầu đi.

"Người viết kịch bản của bộ phim này quả nhiên là thiên tài, dùng chiến tranh để viết nên mọi khía cạnh trong nhân gian." Hạ Tử Diệu không có nhìn Đường Bội mà chỉ phiến muện nói"

"Ví như Lạc Tu Vân đến giúp An quốc, thực ra là để thử thăm dò thực lực của đối phương, để làm bàn đạp cho cuộc xâm chiếm của Sở quốc sau này. Có lẽ anh ta không muốn đánh nhau, Chiến thần không gì địch nổi cũng có lúc bị một kích."

Hạ Tử Diệu quay đầu nhìn về phía Đường Bội hỏi: "Tiêu công chúa sẽ đi cùng với Lạc Tu Vân sao?."

Đường Bội không nghĩ tới anh sẽ có cảm than như thế, ảnh đế đã đóng vô số phim, thế nhưng cũng biết nhập sâu vào vai diễn như vậy sao?.

Cô hơi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, mới bình tĩnh nói: "Không, cô ấy sẽ về nhà của mình, trở về kinh thành với thần dân của mình, cuối cùng gả cho con trai của thừa tướng." Cô dừng lại một chút, đột nhiên hỏi ngược lại:

"Lạc Tu Vân như thế, nếu như Tiêu công chúa đồng ý đi theo anh ta, Lạc Tu Vân sẽ vứt bỏ vị trí nguyên soái của Sở quốc, sẽ không lãnh binh xâm chiếm quốc gia của Tiêu công chúa sao?."

Hạ Tử Diệu chấn động, im lặng một lúc lâu sau mới nói: "Sẽ không..."

"Cho nên đối với bọn họ mà nói, tình yêu chỉ xảy ra trong buổi tối hôm đó, diễn ra khi tất cả ngoại lực đều biến mất trong chớp mắt. Bất kể là Tiêu công chúa hay là Lạc Tu Vân đều có quá nhiều, quá nhiều điều quan trọng cần phải bảo vệ hơn tình yêu." Đường Bội mỉm cười không biết là đang nói mình hay là nói vai diễn Tiêu công chúa.

Môi của cô có màu hồng nhạt, phía trên thoa nhẹ một lớp son nước, môi anh đào khép mở theo cô nói chuyện, ngữ điệu quả quyết mà kiên định.

Trong phút giây này, Đường Bội phảng phất giống như Tiêu công chúa, Hạ Tử Diệu hiện lên một tia ưu thương khó nắm bắt nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ thong dong.

Anh nhìn ánh mắt của Đường Bội, nhẹ nhàng nói: "Tôi thật xin lỗi, vừa rồi không nên kích động như vậy."

"Thôi." Đường Bội khoát tay, Hạ Tử Diệu là ảnh đế như mặt trời giữa ban trời, gia thế, mọi thứ, bề ngoài đều không thể soi mói. Chuyện vừa rồi nếu xảy ra với người con gái khác hoặc một nữ diễn viên khác, có lẽ các cô ấy sẽ hết sức hài lòng.

Tuy cô có chút không vừa ý, nhưng Hạ Tử Diệu đối với cô không tồi, vả lại, hôm nay tâm tình của cô không tệ, cho nên xem sự cố nhỏ này, là do mọi người quá nhập vào vai diễn vậy.

Đường Bội nghiêng đầu, cười nói với Hạ Tử Diệu: "Chỉ một lần này, lần sau không được thế này nữa."

Lời nói đùa này đã khôi phục lại không khí thoải mái bình thường giữa bọn họ, Hạ Tử Diệu cười cười nhưng không nói tiếp. Chỉ dỗi mắt nhìn Đường Bội đi đến chỗ của Tần Hạo Diễm, khi chống lại ánh mắt tìm tòi của Lục Tử Mặc thì anh hơi khép mắt lại, xoay người đi tới vị trí nghỉ ngơi của mình.

"Cô còn 2 cảnh quay nữa chờ 10 ngày sau chuyển tới quay ngoại cảnh mới xong." Tần Hạo Diễm và Đường Bội xác định lộ trình kế tiếp.

"Ừm" Đường Bội gật đầu, cô còn 2 cảnh nữa, một là, Sở quốc ngang nhiên chủ động xâm lược An quốc, cô và Lạc Tu Vân gặp lại nhau trên chiến trường. Nhưng mà vừa rồi nhìn thấy biên kịch chụp đầu vào bận rộn, phỏng chừng bởi vì cô và Hạ Tử Diệu tự ý sửa kịch bản cho nên những tình tiết phía sau cũng cần thay đổi.

Quả nhiên Tần Hạo Diễm lại nói: "Nếu như kịch bản được cập nhật, tôi sẽ đưa cho cô bản mới nhất."

Anh nghĩ tới cái gì đó lại nói với Đường Bội: "Đúng lúc, trong kháng thời gian này, tiết mục mới của Minh Hiên sắp tuyên truyền, tôi đã xác nhận thời gian với anh ta rồi, chắc là không đụng chạm tới thời gian với hai cảnh còn lại của cô."

"Cám ơn đạo diễn Tần" Đường Bội mỉm cười, thật lòng nói cảm ơn anh.

Tần Hạo Diễm thoát nhìn tính tình không được tốt lắm, nhưng lời nói của anh ấy rất quan tâm, giống như có thể giúp bạn tắm trong gió xuân.

"Đường Bội" Tần Hạo Diễm nhìn nụ cười của cô chăm chăm, trầm giọng nói:

"Đừng để tôi thất vọng".

"Được, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Đường Bội cười xinh đẹp, thậm chí hiếm khi nghịch ngợm nhắc tay chào anh một cái, cam đoan nói.

Tần Hạo Diễm ngẩn ra, sau đó nhanh chóng cuối đầu xuống bắt đầu đọc tư liệu, nhưng sự run rẩy từ bã vai và tài liệu trong tay đã hoàn toàn bán đứng tâm tình của anh ta.

Minh Hiên quả nhiên không hổ là người sắp đặt chương trình kim bài, rất biết cách tạo ra xu thế cho một chương trình.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, ảnh đế Hạ Tử Diệu sẽ là người phát ngôn quảng cáo cho chương trình, sau đó bắt đầu tổng hợp lại những kênh có tỉ lệ người xem cao nhất của đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ.

Hơn nữa, video clip trước đó đã có một người xem nhất định, trong lúc nhất thời hầu như tất cả mọi người đều biết, hoá ra đoạn clip ngắn đó là đoạn quảng cáo cho chương trình tuyển tú

*: Chương trình tuyển diễn viên cho bộ phim của Minh Hiên (đã nhắc ở chương trước)

Có thể mời ảnh đế làm đại diện cho chương trình, chương trình chưa lên sóng đã có độ hot nhất định, nhất thời thu hút được sự chú ý của mọi

người.

Mặc dù Minh Hiên phải chi một khoảng chi phí rất lớn cho Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm, nhưng tâm tình thoát nhìn khá tốt.

Ít nhất buổi tối ngày thứ ba Đường Bội nhìn thấy anh ta ở đài truyền hình, thì tiểu thiếu gia tuần mỹ lạnh lùng của Minh gia, ánh mắt nhìn về phía cô trở nên nhu hoà hiếm thấy.

"Đường Bội". Minh Hiên vừa nhìn thấy cô, thì ném người đang nói chuyện sang một bên, trực tiếp đón chào.

"Minh thiếu". Đường Bội đưa tay nắm lấy tay anh ta, tầm mắt đối phương khẽ quét qua Lục Tử Mặc, nhưng không có nói thêm gì, chỉ nói với cô:

"Đi thay quần áo chuẩn bị đi, Ann đã chờ cô rồi đấy."

Đường Bội khẽ gật đầu.

Đêm nay tuy rằng cô chỉ tham gia chương trình chọn tuyển tú bình thường, nhưng với một thân phận khác.

Sau khi trải qua quá trình tuyên truyền oanh tạc, tất cả mọi người đều hỏi thăm về người con gái cầm sắt hoà minh, thoát nhìn rất xứng đôi với Hạ Tử Diệu trong đoạn video clip đó là ai, rốt cuộc có phải là người con gái trong scandal với Hạ Tử Diệu không? Có phải là nữ diễn viên mới đã đoạt vai diễn của Đường Phi Phi không?

Nhưng người mới đó từ đâu xuất hiện, thậm chí còn có khí chất như vậy? Đứng trước mặt ảnh đế khí thế mạnh mẽ như vậy nhưng hoàn toàn không bị yếu thế.

Đường Bội đi vào phòng thay quần áo, nhưng điều khiến cô kinh ngạc là, tiết mục tuyển tú này rõ ràng là tuyển diễn viên nữ, nhưng bọn họ lại chuẩn bị cho cô một bộ quần áo nam.

Cô chần chừ, nhưng vẫn thay quần áo. Bạc giáp ôm lấy thân hình uyển chuyển của cô, mái tóc đẹp như mây tạm thời buộc lên ở sau ót, trong cô càng thêm oai hùng bồng bồng. Nếu như là thân nam nhi thật sự, không biết đã làm say mê bao nhiêu phụ nữ.

Thời điểm cô cuối đầu buột thắt lưng, cửa sau lưng bị người ta mở ra, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, người tới sau khi vào phòng hoàn toàn không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

"Ann?" Đường Bội thuận miệng hỏi.

Lúc này vào nhất định là nhà tạo hình Ann của cô. Cô vừa tiếp tục buột đai lưng trang phục cổ trang hơi phức tạp vừa giương giọng nói:

"Đến giúp tôi cái này với"

Người phía sau vẫn không có mở miệng, tiếng bước chân bình tĩnh, đứng ở sau lưng cô, ngón tay thon dài khô ráo nhẹ nhàng đặt trên tay của cô.

Nhưng đó không phải là tay của phụ nữ!

"Ai?!" Đường Bội nheo đôi mi thanh tú lại, nhanh chóng buông thắt lưng và bắt được tay của đối phương, muốn vật người đó ngã xuống.

Ai ngờ thân thể của cô vừa mới động dậy, chủ nhân của đôi tay đó còn nhanh hơn cô. Cánh tay ôm lấy eo cô bỗng nhiên dùng lực, chỉ dùng một tay ngăn động tác của cô, trái lại ôm cả người cô vào trong lòng.

Cái tay không kia nâng cằm của Đường Bội lên, để mặt của cô đối diện với mặt anh, tiếp theo phủ lên đôi môi mềm mại, giọng nam trầm tính khàn khàn vang bên tai của Đường Bội:

"Người phụ nữ không ngoan, thì nên bị trừng phạt"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hãm Hại

Đường Bội bỗng nhiên bật cười.

Bởi vì cô đã nghe thấy thanh âm của chủ nhân giọng nói này.

Cô dứt khoát thả lỏng bản thân, dựa vào bộ ngực nóng rực ở phía sau, hơi ngửa đầu, chủ động hôn lên môi của người đến.

Ánh mắt của Sở Quân Việt buồn bã, tay nắm cầm cô càng thêm dùng sức.

Anh dứt khoát xoay người của Đường Bội lại, rồi ôm lấy vòng eo không đầy một nắm tay của cô, kéo cả người cô vào trong ngực mình.

Tay phải của anh vẫn nắm cầm của Đường Bội nhưng không dùng sức, chỉ hơi cúi người, mút lấy môi anh đào của cô.

Ngón tay phải của Sở Quân Việt nhẹ nhàng đảo qua môi của Đường Bội, lòng bàn tay hơi chai, lướt nhẹ qua môi mỏng, khiến Đường Bội nhận không được cười khe khẽ ra tiếng, lập tức nghiêng đầu tránh khỏi bàn tay của anh, cười nói:

"Ngứa."

"Tôi đã xem clip rồi." Giọng của Sở Quân Việt càng khàn khàn, trầm giọng nói: "Hạ Tử Diệu hôn em."

"Đó là quay phim." Đường Bội cười yếu ớt, một tay đặt ở trên ngực anh, an ủi nói: "Chỉ chạm nhẹ qua mà thôi."

Cô biết Sở Quân Việt nói những lời, nếu như cô càng che giấu thì chắc chắn 100% trong lòng cô có quỷ, không bằng cứ thoải mái thừa nhận chuyện này.

"Quay phim cần như vậy?" Sở Quân Việt lại cúi đầu, hôn lên môi cô lần nữa.

Hô hấp của hai người quấn quít cùng một chỗ, khi anh nói chuyện, hơi thở phả trên môi cô, lộ ra vẻ ái muội lại nguy hiểm, lại tràn ngập hấp dẫn nói không nên lời:

"Tôi còn biết một từ, tên là hôn nhẹ."

Đường Bội không nói gì, ý cười trong mắt cô đã đọng đầy đến mức muốn tràn ra ngoài.

Cô đưa tay học bộ dáng của Sở Quân Việt, nâng cằm của anh lên. Ngón tay thon dài đảo qua chiếc cằm cương nghị của anh khiến người ta cảm thấy ngứa ngứa.

Nhưng Đường Bội không để Sở Quân Việt đợi lâu, cô ngửa đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Tuy rằng chỉ là môi chạm môi, nhưng lại có tác dụng an ủi vị ẩm dạ để vương khiến cho người ta không có cách nào nắm bắt được.

Sở Quân Việt dần dần thu hồi ánh sáng nguy hiểm trong ánh mắt, tay ôm eo cô càng dùng sức hơn.

"Đó là công việc, là quay phim..." Đường Bội hơi tách khoảng cách của hai người ra, cười nói:

"Đây mới là hôn môi."

Ánh mắt của cô dịu dàng sáng ngời giống như có thể hút linh hồn người khác. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt ở trên ngực của Sở Quân Việt, cảm giác thân thể của anh mặc dù có chút yếu ớt nhưng da thịt lại hết sức lực lưỡng, trái tim vang lên nhịp đập hữu lực bình tĩnh.

Ý cười trong mắt của Đường Bội càng đậm.

"Sở thiếu vì tôi giận đỏ cả mặt, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu phụ nữ ghen tị đến phát khóc."

"Tôi còn có thể cho các cô ấy hâm mộ em hơn." Tay Sở Quân Việt hướng lên trên, nắm lấy bàn tay đang xẹt qua xẹt lại, nghịch ngợm châm lửa ở trong ngực mình, đột nhiên nói: "Em không hỏi tôi, vì sao bây giờ mới tới?"

"Sở thiếu một ngày kiếm tỷ bạc, có thể bớt chút thời gian đến gặp cô gái nhỏ như tôi, đã làm cho tôi được cưng mà sợ, làm sao còn dám mong mỏi nhiều thêm." Đường Bội trịnh trọng nói, trong ánh mắt lại mang theo tia ý cười hoạt bát không thể che giấu.

"Em còn như vậy, đừng nghĩ đến chuyện quay tiết mục hôm nay nữa."

Anh siết chặt lấy tay cô, hơi cúi đầu, tựa vào vai của Đường Bội, trầm thấp thở dài một hơi nói: "Tôi mới từ nước ngoài về."

"Lần này, những người phụ nữ hâm mộ tôi đến phát khóc sẽ nhiều hơn nữa rồi." Đường Bội tiếp tục nghiêm túc nói.

Cô nghiêng đầu, tóc Sở Quân Việt lướt nhẹ qua khuôn mặt cô.

"Đường Bội..." Sở Quân Việt đột nhiên cúi đầu, thanh âm trầm thấp, anh cũng không có ngẩng đầu cũng không chờ Đường Bội đáp lại, chỉ nói:

"Ở trên máy bay, nhìn thấy cảnh diễn của em với Hạ Tử Diệu cho nên tôi sai người đáp máy bay trực thăng đến thẳng sân bay của đài truyền hình."

Ngón tay của anh quấn lên ngón tay của Đường Bội, trầm thấp nói:

"Đừng làm những chuyện như thế này nữa, nếu không tôi sẽ trực tiếp nhốt em lại."

"Ừm?" Đường Bội nhú mày.

Sở Quân Việt đứng thẳng thân thể, anh lại thành thiếu gia nhà họ Sở cao cao tại thượng, lật tay làm mây úp tay làm mưa rồi, phẳng phất như đế vương bóng đêm chỉ sống trong truyền thuyết.

Anh lui về phía sau một bước, nhàn nhạt nói: "Tôi đi trước."

Trên đời này có một loại người, thời điểm anh ta muốn rời đi cho dù bạn khóc lóc nỉ non, cầu xin hoặc là uy hiếp dụ dỗ đều không thể giữ lại bước chân anh ta.

Sở Quân Việt nhất định là một trong số đó.

Đường Bội cũng không đi hỏi anh lời ban nãy có ý gì, cũng không mở miệng giữ lại. Cô chỉ đứng ở tại chỗ, dõi mắt nhìn theo bóng anh rời đi.

Sau đó xoay người, soi gương hít thở thật sâu, rồi sửa sang lại quần áo của mình, lúc này mới quay người mở cửa phòng hóa trang đi ra ngoài.

Bên trong phòng hóa trang phân phối cho cô, Ann cư nhiên không có gì đây, Đường Bội không quá xác định đây là ý của Sở Quân Việt, kỳ thật cô vốn không nên ở một mình trong phòng hóa trang, nhưng rất có thể Minh Hiên đặc biệt dặn dò Đài Truyền Hình dành riêng một phòng hóa trang cho cô.

Đợi gần 20 phút, nhưng Ann vẫn không xuất hiện, Đường Bội không nhìn được nhú mày, cô lơ mơ cảm thấy có chút không đúng lắm.

Thời điểm chuẩn bị mở cửa ra bên ngoài tìm người, thì đúng lúc có nhân viên truyền hình đang đứng gõ cửa ở bên ngoài.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, liếc mắt nhìn thấy chiến giáp ở trên người Đường Bội, mái tóc dài buột lên đơn giản, trên mặt nhẹ nhàng khoang khoái không son phấn, đột nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, tài liệu ôm trên tay đều rơi xuống đất.

Đường Bội nhú mày, dự cảm xấu càng lúc càng mạnh.

Cô xoay người nhìn nhân viên công tác nhật tư liệu trên mặt đất hỏi: "Sao vậy?"

Cô ta "cô, cô, cô" nửa ngày, đột nhiên thở hỗn hển nói: "Tại sao cô lại ăn mặc như vậy, tối nay là lần đầu tiên cô biểu diễn, tại sao cô lại mặc nam trang?"

Trong mắt Đường Bội loé lên ý lạnh, xem ra Ann biến mất không phải ngẫu nhiên, là có người muốn chinh cô, cho nên mới lừa cô thay bộ quần áo này.

"Còn bao lâu nữa mới bắt đầu?" Cô nắm lấy thời cơ hỏi.

Cô gái kia vội vàng cuối đầu nhìn thời gian nói: "10 phút, nên chuẩn bị rồi. Vì hôm nay truyền hình trực tiếp nên không có diễn tập, Minh thiếu nói vì hiệu quả chân thực và kết quả công bằng cho nên hy vọng mọi người sẽ phát huy hết sức mình"

"Không kịp thay quần áo rồi". Đường Bội quả quyết nói: "Chờ tôi một phút"

Cô xoay người nhanh chóng đi vào phòng hoá trang, đưa tay cầm lấy bút vẽ mày, vẽ thêm vài nét trên lông mày của mình, khiến mình trông càng thêm anh khí tương xứng với chiến giáp trên người.

Lúc này cô mới xoay người bước đến bên cạnh nhân viên công tác nói: "Đi thôi"

"Cứ đi như vậy?" Cô gái nhỏ ấy như hít phải khí lạnh, xem ra đã bị sự tùy ý của Đường Bội doạ sợ.

"Bằng không thì thế nào?" Đường Bội quay đầu mỉm cười với cô ta.

Dáng người của cô vốn cao gầy, mặc nhung trang, mày đậm như vẽ, thoát nhìn thật giống với mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái.

Lúc này, cười với cô gái nhỏ dưới ánh đèn, đối phương trong nháy mắt trở nên ngay người, trên mặt hiện lên hai đám mây hồng, vội vã gật đầu, dẫn Đường Bội bước đi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Âm Đấu

Thời điểm Đường Bội đến chuẩn bị, trong phòng đã có không ít người.

Cô có lẽ là người tới trễ nhất, nhóm nữ minh tinh có khoảng bảy tám người mặc trang phục cổ trang, hoặc đứng hoặc ngồi trò chuyện với nhau.

Khi nhân viên công tác giúp Đường Bội mở cửa, bảy ánh mắt các cô ấy đều nhìn về phía cô.

Vài nữ minh tinh nhìn thấy trang phục nam trên người Đường Bội, trước mắt sáng ngời. Nhưng đợi ánh mắt các cô dừng lại trên mặt của Đường Bội thì mọi người đều lộ ra nét mặt thất vọng.

Ánh mắt Đường Bội đảo qua trên mặt mấy người này, bảy diễn viên nữ này có người kiều diễm, quyến rũ, có người xinh đẹp động lòng người, có người thanh thuần, dịu dàng...Nói chung, mỗi người mặc trang phục cổ trang đều mang vẻ đẹp khác nhau.

Nhất thời, bên trong ngọc bội đình đang, hương thơm lệ ảnh giao thoa, khiến người ta mình đã lạc vào khung cảnh tuyển tú của hoàng đế cổ đại.

Đường Phi Phi đương nhiên không có bỏ qua cơ hội biểu diễn như vậy, quần áo trên người cô ta ước chừng tinh xảo hơn bảy người còn lại, váy dài hồng nhạt xinh đẹp, phía trên thêu hoa phức tạp, nhưng khéo léo,

nhị hoa được làm bằng những viên minh châu thật nhỏ, thoát nhìn vô cùng dịu dàng, tươi mát.

Tóc của cô ta được chải thành kiểu bách hoa phân tiểu kê, phần đuôi tóc dùng hai hạt trân châu màu hồng nhạt buộc lên, xõa ở bên vai, trên búi tóc dùng chuỗi tơ màu buộc thành nơ bướm, nhụy của các cánh hoa được làm bằng những viên minh châu to cỡ đầu ngón tay, làm nổi bật lên vẻ thanh thuần xinh đẹp của cô ta, thật sự mang vài phần dịu dàng của con gái Giang Nam, xem ra đã tốn không ít công phu.

Đường Bội khẽ quét mắt qua trang sức ở trên đầu của cô ta, so với sự chuẩn bị của 7 người trong phòng, thì trang sức của cô ta minh quý hơn nhiều, những viên trân châu đó tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Xem ra lần này Đường Phỉ Phỉ đã đặt cược hết vốn ban đầu.

Đáng tiếc a....

Trên môi Đường Bội hiện lên nụ cười yếu ớt.

Cô toàn thân mặc nhung trang, vốn anh khí vô song, nay khóe miệng lại mỉm cười, thoát nhìn nhu hòa hơn vài phần. Mặc dù cô với Đường Phỉ Phỉ mặt mày có 5 phần tương tự, nhưng không ai có trộn lẫn bọn họ với nhau.

Đường Phỉ Phỉ ở trước mặt người ngoài, đều giả vờ ôn nhu, ngoan ngoãn dịu dàng, lúc này cũng chỉ giương mắt liếc nhìn Đường Bội một cái, hơi cúi đầu, bộ dạng ủy khuất, rụt rè.

Những người đang chuẩn bị trong phòng đều là minh tinh trong làng giải trí, ai không thành tinh. Scandal của Đường Phỉ Phỉ, mặc dù không có người nào thổi phồng lên, nhưng mà trong làng giải trí làm gì có bí mật.

Về nhân vật trong phim Chiến Ca bị một người mới không tên tuổi cướp mất, chuyện dùng thể thân, đều bị lên báo. Tuy rằng đã bị nhóm quan hệ xã hội của Đường gia đè xuống, nhưng dù sao mọi chuyện cũng truyền ra ngoài.

Bọn họ nhìn thấy Đường Bội đến muộn, và trang phục trên người chẳng ra sao, đương nhiên biết cô bị chinh rồi.

Về phần bị ai chinh, điều đó còn cần phải hỏi sao?

Cô gái xinh đẹp, khí chất bức người ở trong trailer tuyên truyền cho tiết mục, nếu như không phải Đường Phỉ Phỉ, vậy nhất định là người đứng ở miệng cửa rồi.

Đường Bội nhìn như không hề động đậy, nhưng những biểu cảm của mọi người trong phòng, cô đều thu hết vào trong mắt. Cô biết bọn họ đang chờ nhìn cô và Đường Phỉ Phỉ diễn trò, tốt nhất là có thể nổi lên tranh chấp ở nơi này, đến chừng đó bọn họ được ngư ông đắc lợi.

Nhưng cô làm sao có thể để các cô ta được như ý?

Cô nhẹ nhàng cười, ngẩng đầu đi vào, ngồi xuống chiếc ghế gần cửa nhất, khẽ cười nói: "Ngại quá, tôi đã tới trễ."

Đương nhiên, trên mặt cô không có chút biểu cảm xin lỗi nào.

"Chương trình còn chưa bắt đầu, nên không tính là muộn." Nữ diễn viên ngồi đối diện Đường Bội đáp một câu.

Cô ấy có khuôn mặt trái xoan hơi cổ điển, da như mỡ đông, mặc trên người chiếc áo thêu hạnh nhân trắng khảm hoa mai, phía dưới váy hoa uốn lượn, mái tóc mềm mại được chải thành kiểu tóc phi thiên mới lạ, bên trong tóc mai cài trâm lưu thủy phi dương, mặt mày thoát nhìn rất thân thiết thanh tĩnh, như là tiểu thư khuê các thế gia ở cổ đại.

Đường Bội biết người này, nhớ tên cô ấy là Khương Dĩ Đồng, Đường Phi Phi từng diễn một bộ phim truyền hình cổ trang với cô ấy, bộ phim ấy cũng do nhà họ Đường bỏ vốn đầu tư, nhưng Khương Dĩ Đồng chỉ là một vai phụ, lại để lại ấn tượng sâu sắc cho người xem, cuối cùng gần như nghịch chuyển tình thế, khiến cho không ít người xem đồng tình với cô.

Cô ấy cũng dựa vào bộ phim truyền hình năm đó, bắt lấy vai nữ phụ thành công đó thuận lợi trở thành một trong tứ tiểu hoa đán mới trong nước.

Đường Phi Phi là nữ chính nhưng lại không thu hoạch tốt nhất, sau này khi nhắc tới Khương Dĩ Đồng, thì cơ hồ nghiêng rằng.

Hơn nữa nhân duyên trong làng giải trí của Khương Dĩ Đồng không tệ, xử sự lại khéo léo, Đường Phi Phi chinh nàng ta vài lần nhưng đều vượt qua được, đành phải nghiêng rằng nghiêng lợi nhớ kỹ món nợ này, cuối cùng còn trách Đường Bội diễn thay cảnh đánh nhau không tốt, khiến cô ta bị lỡ dịp may trở thành nữ chính tốt nhất...

Cho nên Đường Bội luôn có ấn tượng không tồi với Khương Dĩ Đồng, hễ là ai có thể làm cho Đường Phi Phi tức chết, cô đều cảm thấy bọn họ không tệ.

Cô cười với Khương Dĩ Đồng, khách khí nói: "Cảm ơn."

Dư quang khóe mắt rõ ràng nhìn thấy Đường Phi Phi ngồi ở trong cùng hiện lên ánh sáng oán giận.

"Nhưng mà..." Khương Dĩ Đồng đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần, có chút tò mò hỏi.

"Vì sao cô lại ăn mặc nam trang?"

Đường Bội cười cười, còn chưa kịp trả lời đã nghe một diễn viên ngồi bên cạnh Đường Phi Phi là Bạch Phi San chua chát nói: "Người ta là nữ chính trong trailer, đương nhiên không giống người bình thường."

Một câu nói này, đã trực tiếp biến Đường Bội thành kẻ địch của bảy người trong phòng.

Đường Bội nhìn cô ta, vừa khéo nhìn thấy Thịnh Lan ngồi ở bên cạnh, vừa không chút để ý, bắt đầu đùa giỡn cây quạt làm bằng lông chim, vừa nhàn nhạt nói: "Có một phong cách riêng dĩ nhiên sẽ thu hút ánh mắt của người khác, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng, hăng quá hóa dở."

Cô nói xong khẽ cười một tiếng, dùng quạt lông chim nhẹ nhàng che môi anh đào lại, cười duyên nhìn Đường Bội nói: "Đương nhiên tôi không phải nói Đường tiểu thư, Đường tiểu thư có kỹ thuật diễn xuất chúng, thảo nào có thể nhận được vai diễn quan trọng như thế từ tay đạo diễn Tần."

"Thịnh tiểu thư nói đùa, nếu bàn về diễn xuất, ai dám đánh đồng với ảnh hậu năm ngoái." Đường Bội không chút hoang mang mỉm cười, lần này Minh Hiên đúng là chịu chơi, ngay cả ảnh hậu năm ngoái trong nước cũng tình nguyện đến tham dự.

Cũng khó trách cô ta bất mãn với Đường Bội, nếu so sánh giữa 7 người trong phòng, bây giờ có kỹ thuật diễn cao nhất chính là cô ta, bọn họ đến dự thi, nhưng nữ chính trong trailer diễn cùng với Hạ Tử Diệu không phải cô ta, ngược lại là một người mới không tên không tuổi, đổi lại là bất luận người nào cũng cảm thấy bất mãn.

Huống chi ảnh hậu mới vốn tâm cao khí ngạo.

Thịnh Lan cười nhạt: "Đường tiểu thư quá khiêm tốn rồi, chúng tôi chờ mong một lát nữa cô sẽ tỏa sáng trên sân khấu, khiến chúng tôi được mở mang tầm mắt trước 'phong tư trác tuyệt, tài hoa hơn người' của cô."

Cô ta đang nói đến đoạn video clip quảng cáo nhưng giọng điệu tràn đầy châm chọc không cần nói cũng rõ.

Đường Bội thu hồi nụ cười, từ trước đến nay, người khác kính cô một thước, cô kính họ ba trượng.

Nhưng nếu bọn họ muốn lấn át trên đầu cô...

"Trịnh tiểu thư trang điểm tỉ mỉ như vậy, có lẽ cũng đã tính sẵn trong lòng, nhưng mà trận đấu là thứ hai, tình hữu nghị là thứ nhất, nếu như bởi vì thua mà mất đi phong độ, sẽ khiến người có tâm chê cười." Đường Bội cười xinh đẹp nói:

"Cô nói có phải không, Trịnh tiểu thư?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Biểu Diễn

Sắc mặt Thịnh Lan trầm xuống, quạt lông vũ ngăn biểu cảm nửa khuôn mặt của cô, cho nên không có luống cuống tại chỗ.

Đường Bội cười xinh đẹp, rõ ràng cả người mặc trang phục nam, nhưng thoát nhìn càng thêm quyến rũ, nhưng trang mặc ở trên người cô, lại có một phong vị khác, lúc này cười nói tự nhiên, không hề thua kém những nữ diễn viên có kinh nghiệm đã chuẩn bị tỉ mỉ ở trong phòng.

Hai tay đặt ở bên hông của Đường Phỉ Phỉ càng nắm chặt lại, chỉ cảm thấy trên sofa mềm mại như có rất nhiều gai nhọn, khiến cho cô ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Bạch Chỉ San liếc mắt nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, có chút ý xấu nói: "Thoạt nhìn, hai người có phần giống nhau, nhưng nhìn kỹ lại, thì cô gái cả người mặc nhưng trang càng cảm thấy đặc biệt một chút."

Cô ta cười khanh khách nói: "Thảo nào cuối cùng đạo diễn Tần đã chọn cô, có lẽ đã xem qua Đường Bội tiểu thư giả bộ như vậy?"

Những câu nói của cô ta đều xoay quanh Tần Hạo Diễm và bộ phim Chiến Ca, rõ ràng muốn châm ngòi ly gián cô và Đường Phỉ Phỉ.

Tay của Đường Phỉ Phỉ càng nắm càng chặt, mu bàn tay đã nổi gân xanh, đây vốn là một trong những chuyện sỉ nhục nhất của cô, lại bị một

tiểu tiện nhân xuất thân bình thường thói phòng lên trước mặt mọi người như thế....

Cô đương nhiên sẽ không để Đường Bội sống thoải mái, nhưng Bạch Chỉ San này cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ánh mắt của Đường Bội nhìn cô ta, sau đó cười nói: "Mỗi người đều có nhân vật thích hợp với bản thân mình, có thể diễn những nhân vật phù hợp với mình không khó, nhưng khó nhất chính là phải nhập vai những nhân vật không phù hợp với mình, chỉ là một vai diễn thôi, thì có là gì."

Cô nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ rồi nhìn hướng Thịnh Lan: "Điểm này có lẽ Thịnh tiểu thư có kinh nghiệm hơn."

Vẻ kiêu ngạo trên mặt Thịnh Lan chợt lóe, khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Chỉ San một cái.

Trong lòng Đường Bội khẽ động, xem ra giữa hai người này có mâu thuẫn gì đó, đã bị cô đâm trúng chỗ đau của họ.

Cô cười càng thêm quyến rũ, cũng không nói nữa.

Nói thật, ngồi đây nói chuyện phiếm với đám phụ nữ này, không có gì bổ ích cả. Cho dù ngoài miệng chiếm thượng phong cũng không có gì ưu việt, cô không muốn lãng phí thời gian.

Nhưng mà, trên thế giới này không có công bằng, bạn càng nhượng bộ thì càng bị người khác khinh thường. Cô không muốn lại bị người khác ức hiếp trên đầu trên cổ mình, cách phòng thủ tốt nhất chính là cách công kích tốt nhất.

Cũng may thời gian để bọn họ chuẩn bị cũng không dài, tình hình tiết mục trực tiếp trên sân khấu cũng được chiếu qua TV để bảy người trong phòng nhìn thấy.

Trên TV, tiếng đàn cổ tào nhã chậm rãi vang lên, trên sân khấu hoa lệ bối cảnh hiện đại hóa, phía trên những dụng cụ cầm kỳ thư họa, đạo quang kiếm ảnh được trưng bày đủ kiểu, hai người dẫn chương trình chậm rãi bước lên sân khấu.

Có thể được Minh Hiên mời được chủ trì tiết mục tuyển tú lần này, đương nhiên cũng là những người dẫn chương trình nổi tiếng.

Mạc Thành và Nhan Ninh đều là những người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ, tác phong trầm ổn, vững vàng nhưng không mất đi vẻ dí dỏm.

Quả nhiên bọn họ xuất hiện chưa được vài phút thì không khí đã sôi nổi hẳn lên.

Bởi vì là phát sóng trực tiếp, hơn nữa là tiết mục đầu tiên, nên Minh Hiên đứng ở bên sườn cánh gà quan sát tình hình.

Nhân viên truyền hình ban này nhận nhiệm vụ đến phòng nghỉ của Đường Bội, lúc này đang lặng lẽ đi tới bên cạnh anh, nói khẽ với anh:

"Minh thiếu, quần áo của Đường tiểu thư bị đổi thành chiến giáp."

Minh Hiên nhíu mi, lạnh lùng liếc mắt nhìn nhân viên công tác một cái:

"Ai làm?"

"Đã đi thăm dò rồi, bởi vì thay lại quần áo, và hóa trang từ đầu không còn kịp nữa nên Đường tiểu thư kiên trì mặc bộ chiến giáp đó." Cô ta hơi cúi đầu, dưới ánh sáng rực rỡ lấp lánh, có chút ủy khuất nói:

"Tôi vốn nói với Đường tiểu thư, có thể thay đổi thứ tự ra biểu diễn, nắm bắt thời gian..."

"Được rồi." Minh Hiền nhú mày anh tuần lại, hỏi: "Bây giờ cô ấy vẫn còn mặc bộ chiến giáp đó?"

"Vâng." Nhân viên công tác lại nói: "Nhìn dáng vẻ của Đường tiểu thư không quá khẩn trương, có phải cô ấy đã có dự định gì không?"

Minh Hiền lạnh lùng đảo mắt qua người cô, người nào đó nhin không được co rúm lại, những lời còn lại vẫn cứng lại ở trong miệng không cách nào nói ra được.

"Susan, cô lắm lời quá!"

"Minh thiếu, tôi..." Susan tựa hồ giật nảy mình, vội vội vàng vàng muốn giải thích cái gì đó.

Minh Hiền cũng không để ý đến cô ấy, xoay người nhìn lên sân khấu.

Đúng lúc, màn nóng hổi của Mạc Thành và Nhan Ninh đã kết thúc, Mạc Thành hỏi Nhan Ninh: "Mấy hôm nay cô có lên mạng không?"

"Đương nhiên." Nhan Ninh cười nói.

"Vậy chắc chắn cô đã xem qua videoclip hot mấy ngày nay ở trên mạng rồi phải không?" Mạc Thành hỏi.

"Anh nói..." Nhan Ninh như có vẻ dăm chiêu, hình như có chút không xác định hỏi.

"Nữ thần cổ trang thế hệ mới sao?"

"Thật ra tôi nghĩ danh hiệu 'nữ thần' nên đổi thành danh hiệu 'nữ vương' sẽ thích hợp hơn. Phong thái ấy, khí phách ấy... Chắc, không biết nếu như nữ vương giá lâm, chúng ta có thể bắt tay cô ấy không?"

"Chắc là... có thể chứ?" Nét mặt Nhan Ninh do dự, có phần ấp a ấp úng hỏi: "Không bằng chúng ta mời cô ấy đến nơi này thử xem?"

"Chúng ta nên hỏi các bạn khán giả một chút, các bạn có muốn nhìn thấy nữ thần trong đoạn videoclip không ạ?"

Mạc Thành cười, quay đầu nhìn về phía khán giả.

"Muốn!!!"

Thanh âm trả lời cực lớn, hầu như có thể chọc thủng nóc nhà.

"Nếu như mọi người đều có chung một mục đích, vậy chúng ta hãy mời thí sinh dự thi đầu tiên, Đường Bội tiểu thư!" Mạc Thành và Nhan Ninh đồng thời chuyển hướng nhìn về phía cửa ra vào hậu trường, khoát tay làm điệu bộ cung nghênh.

Những lời này vốn đã có sẵn trong kịch bản rồi, cũng xem như là Minh Hiên có từ tâm.

Videoclip của Đường Bội, mặc dù mấy ngày này rất hot ở trên mạng, nhưng nếu so sánh với những minh tinh có tên tuổi khác, nền móng và lý lịch vốn yếu hơn. Thay vì xếp cô diễn cuối cùng, không bằng đưa cô lên đầu tiên, cô gạt hái kinh diễn ngay từ đầu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn.

Nhưng mà...

Trong lòng Minh Hiên bốc lên tức giận, trang phục anh vốn chuẩn bị cho Đường Bội là trang phục nữ vương, đẹp để quý giá, anh tin cô gái này có thể phát huy được khí chất của bộ trang phục đó.

Nhưng bây giờ lại bị người ta phá hủy.

Không biết vì sao, trong lòng Minh Hiền lại có chút chờ mong, anh chưa bao giờ hiểu rõ tính tình của cô, mỗi lần cô mang đến kinh ngạc, ngược lại càng khiến cho người ta rung động.

Cánh cửa hậu trường đã mở ra, giữa làn sương khói mịt mờ, Đường Bội mặc áo giáp màu bạc, tư thế oai hùng bồng bồng.

Trên mặt của cô hầu như không có trang điểm, mái tóc dài đen nhánh buộc lên ở sau ót, giáp bạc không cách nào che giấu được dáng người uyển chuyển của cô, chỉ là trên mặt của cô không có biểu cảm gì, thoát nhìn có chút nghiêm túc và lạnh lùng, quả thật có vài phần giống với tướng quân chinh chiến ở sa trường.

Dù Nhan Ninh và Mạc Thành có kinh nghiệm phong phú, nhưng khi nhìn thấy Đường Bội như vậy, cũng phải ngừng lại một chút.

May mắn là Đường Bội đã bước lên sân khấu, đôi mắt đẹp chậm rãi đánh giá xung quanh một vòng, nhìn nét mặt kinh ngạc trên mặt khán giả và người chủ trì, bỗng nhiên cô chậm rãi mở miệng nói: "Mặc dù nhìn thấy cảnh ca múa thái bình thịnh thế nơi đây, dưới ánh đèn đuốc sáng trưng, vẫn không có cách nào quên được những chiến sĩ nơi biên ải, không biết bọn họ có khỏe hay không?"

Cô cố gắng đè thấp thanh âm, cố gắng tạo ra cảm giác tiêu điều.

Dừng lại một chút, lập tức ngâm nga hát: "Ai nói không có quần áo, đồng bào cùng sống cùng chết..."

Hai tay cô để bên thắt lưng, giống như trường kiếm vẫn còn, trên người vẫn mang theo mũ và áo giáp. Ánh mắt nhìn bầu trời xa xăm, tựa hồ đang nhớ về những năm tháng nhiệt huyết nhưng tràn đầy khổ cực.

Trong phút chốc, Đường Bội như đã dẫn mọi người về với chiến trường xưa, đầy đao quang kiếm ảnh, cả hội trường đều yên lặng.

Hậu trường lại rồi ren một phen,.

"Nhanh!" Đạo diễn nhanh chóng chỉ huy.

Trên màn hình lớn phía sau sân khấu đã hiện lên trailer tuyên truyền của Đường Bội và và Hạ Tử Diệu.

Trong màn hình, Đường Bội mặc hồng y ngồi ở trên vũ đài khảm đàn mà ca.

Ở phía ngoài màn hình, Đường Bội tràn ngập tưởng niệm, đứng trên sân khấu, tự nhiên ca hát.

Hai hình ảnh hòa lẫn với nhau, nhưng rõ ràng đã chuyển cảnh tượng chỉ được xây dựng trong phim, ra sân khấu bên ngoài.

Cả khán phòng vốn im lặng, đột nhiên phát lên một tràng vỗ tay nhiệt tình.

Đường Bội nhẹ nhõm thở ra một hơi, hơi khom lưng cảm ơn sự ủng hộ của khán giả. Khi ngẩng đầu lên, thì nụ cười như hoa, nụ cười ngọt ngào như vậy khiến lòng người điên đảo.

Nếu so sánh với khí chất và kỹ thuật diễn ban nãy của cô, thì càng khiến mọi người thán phục.

Minh Hiên hơi nheo mắt lại.

Anh đã thấy Đường Bội quay phim, anh biết cô nhập vai rất nhanh, rất có thiên phú.

Nhưng dù sao cũng không nghĩ tới, cô ấy lại mạnh mẽ đến thế!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mỹ Nam

Đường Bội có một màn mở đầu độc đáo, không thể nghi ngờ đã tạo thành vấn đề khó khăn cho 6 diễn viên còn lại.

Mạc Thành và Nhan Ninh đều là những người chủ trì nổi tiếng, cho nên khả năng ứng biến rất mạnh, nhưng cũng bị tiếng đàn và tiếng hát của Đường Bội cuốn hút, nhất là má lúm đồng tiền của cô.

Mạc Thành phục hồi thần trí đầu tiên, thở dài nói: "Ban này, người mặc áo oai hùng bước ra, tôi còn tưởng là thiên vương Hạ Tử Diệu giá lâm, tôi đang nghĩ bụng, chẳng lẽ tiết mục chương trình hôm nay bị đảo lộn hết rồi sao?"

Nhan Ninh cười cười nói: "Phụ nữ không hề thua đấng mày râu, Đường Bội tiểu thư quả nhiên khiến cho tôi cảm thấy vẻ vang lây"

Hai người hợp tác chủ trì qua không ít tiết mục, cho nên phối hợp rất ăn ý, kẻ xướng người họa đã dẫn trọng tâm câu chuyện đến nữ minh tinh tiếp theo:

"Không biết phần biểu diễn tiếp theo sẽ mang lại cho chúng ta bất ngờ như thế nào?"

Đáng tiếc, có màn mở màn đặc sắc của Đường Bội phía trước, những nữ minh tinh còn lại bao gồm cả Thịnh Lan, tuy rằng đã trải qua trang điểm và chuẩn bị tỉ mỉ, nhưng không có rung động ngay từ đầu như thế, ánh mắt

của người xem cũng nhiều lần đảo qua Đường Bội đang yên lặng ngồi xem ở dưới khán đài, rõ ràng những phần biểu diễn phía sau đều thiếu phần hứng thú.

Mãi đến khi đến phần biểu diễn của Khương Dĩ Đồng.

Thịnh Lan phía trước cũng được, Bạch Chi San cũng được, phần lớn là đánh đàn, ca hát, khiêu vũ, tuy rằng đẹp dễ, tinh xảo, nhưng vẫn không thể gây xôn xao trong hội trường.

Thời điểm Khương Dĩ Đồng lên sân khấu, mặc một bộ trang phục của con gái nhà thế gia, vừa lên sân khấu đã lập tức cởi áo khoác trên người, lộ ra chiếc áo giáp nhỏ cao đến thắt lưng, phần eo thon trắng như tuyết phơi bày ra bên ngoài, cười xinh đẹp nói: "Đánh đàn thì tôi không thể bì kịp với mấy chị Thịnh Lan, đành phải giấu dốt, biểu diễn chút tiết mục ít lưu ý. Không có đối lập, thì không dễ dàng bị đem ra so sánh."

Bình thường, cô ở trước truyền thông luôn hài hước như vậy, mọi người đã sớm quen với Khương Dĩ Đồng tràn ngập thân thiết như thế, cả khán phòng vang lên tiếng cười, Khương Dĩ Đồng tiếp nhận hai cây kiếm trong tay sư phụ, sau đó ôm quyền về phía trước thi lễ, rồi bắt đầu múa kiếm.

Trên võ kiếm của song kiếm được buộc chiếc ti thật dài, khi múa trong cảm giác oai hùng mang theo vài phần quyến rũ.

Chuyện xưa kể rằng có người đẹp Công Tôn thị, một màn múa kiếm đã làm danh chấn bốn phương.

Nghĩ đến đại nương Công Tôn thị ngày xưa múa kiếm cũng có vài phần anh khí, vài phần quyến rũ, bóng kiếm tung bay như băng gấm, cực kì đẹp mắt.

Đường Bội nhẹ nhàng híp mắt, Khương Dĩ Đồng múa kiếm tuy rằng động tác võ thuật đẹp nhưng dễ dàng nhìn ra đã từng khổ luyện nhiều lần, so với biểu diễn của nhóm người Thịnh Lan thì rung động lòng người hơn nhiều.

Khương Dĩ Đồng luôn luôn không đơn giản. Đường Bội đã biết từ sớm. Cô rất chú trọng tiết mục lần này, nhưng mà từ trailer tuyên truyền có thể phỏng đoán ra rất nhiều ý nghĩa, nhất định phải tìm ra quán quân của cuộc thi.

Chỉ là so với đám người Thịnh Lan bộc lộ sự kiêu ngạo ra ngoài, cô ấy giống như lời cô ấy nói, biết ẩn giấu, cho nên cũng xem như là đối thủ ngang tài ngang sức.

Quả nhiên màn biểu diễn cao trào đêm đó là màn hát ca Đường Bội và màn múa kiếm của Khương Dĩ Đồng.

Kế tiếp, Đường Bội các cô sẽ có thời gian nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, sẽ gặp lại ở đấu trường thứ nhất, phải trải qua bốn ngày huấn luyện ở đó, thời điểm ngày thứ năm, sẽ tiến hành loại bỏ hai người không thể thông qua vòng một.

"Nghe qua giống như trò chơi vượt ải." Đường Bội lười biếng dựa vào trên cửa kính xe, xe đi ngược chiều đưa cô trở về, cô thờ ơ nói.

"Cô muốn biết nội dung của trận đấu thứ nhất sao?" Lục Tử Mặc hỏi.

Đường Bội cười cười nhưng không có trả lời vấn đề này. Nếu bàn về thực lực cô cảm thấy mình không thua những nữ diễn viên nũng nịu ấy, cô chỉ nhớ tới một chuyện khác, nói với Lục Tử Mặc: "Đêm nay hình như tôi không có nhìn thấy Ann."

"Cô hoài nghi cô ấy cũng tham gia vào chuyện đổi quần áo của cô?" Trong ánh mắt của Lục Tử Mặc chợt loé ánh sáng lạnh, nhàn nhạt hỏi.

"Tôi không hoài nghi cô ấy." Đường Bội cười đáp lại: "Với tính cách của Đường Phỉ Phỉ, nếu muốn chinh tôi sẽ không đại tìm người ngoài hỗ trợ."

"Cô và Đường Phỉ Phỉ, thì ra đều không nhìn nhau vừa mắt." Lục Tử Mặc cũng không hỏi nhiều, chỉ bình luận đúng trọng tâm.

"Lục tiên sinh, tốt xấu gì bây giờ tôi cũng là cố chủ của anh." Đường Bội nhẹ nhàng gõ vài cái trên cửa kính xe.

"Cho nên bây giờ anh chuẩn bị đưa cố chủ của anh đi đâu?"

Ban này cô không chú ý, con đường này không phải dẫn đến khách sạn cô ở.

Lục Tử Mặc nhìn về phía trước, trầm mặc một lát, mới nói: "Bây giờ tôi lĩnh tiền lương của Sở thiếu." Anh quay đầu nở nụ cười với Đường Bội: "Đó là lý do hiện tại tôi đưa cô đi làm cho boss tôi vui lòng rồi."

Đường Bội ngồi ngay ngắn.

Chiếc BMW màu đen im hơi lặng tiếng chạy vào cổng của biệt thự, từ khi Đường Bội trọng sinh đến giờ, đã đến nơi này tổng cộng hai lần, nhưng không có một lần đi vào từ cửa chính.

Môi cô thoáng hiện lên nụ cười khê, biệt thự bên trong chiếm diện tích rất lớn, không ít suối phun điêu khắc giống nhau. Lúc này sắc trời đã tối, không nhìn rõ cảnh vật ở xa xa, nhưng lầu chính đối diện với tiền đình đen đuốc sáng trưng.

Trước khi xuống xe, Đường Bội quay đầu nói với Lục Tử Mặc: "Anh thật vất vả rồi."

"Vì phục vụ Sở thiếu và Đường tiểu thư, không vất vả." Lục Tử Mặc cười đáp lại, Đường Bội không nhìn được liếc nhìn anh một cái.

Người đàn ông mặc âu phục cực kì kiên nhẫn đứng chờ ở một bên, chờ khi Lục Tử Mặc nói dứt lời, mới dẫn cô đi đến lầu chính của biệt thự.

Chờ khi vào cửa chính của lầu chính, Đường Bội mới biết được ngày đó cô và Hạ Tử Diệu đi vào một căn biệt thự khác của nhà họ Sở, dùng làm hội trường bán đấu giá, nếu so sánh với nơi này chẳng khác nào phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Đến nơi này hai lần, cô cũng không đi vào phòng khách, lúc này tuy rằng không dừng lại ở phòng khách, nhưng liếc mắt một cái, mỗi một đồ dùng bày trí trong nhà đều là đồ cao cấp, được trang hoàng thiết kế hết sức đẹp để quý giá, nhà họ Đường cũng được xem là có nhiều biệt thự ở thành phố S, nhưng thật khác biệt so với một toà nhà nhỏ này.

Cô đi theo người đàn ông mặc âu phục đến lầu hai, đối với vị trí của chỗ này, cô còn quen thuộc hơn phòng khách.

Cuối hành lang là thư phòng của Sở Quân Việt.

Mà nơi bọn họ dừng lại hiện tại, chính là nơi lần trước cô vật ngã Sở Quân Việt, phòng ngủ của anh.

Anh ta nhẹ nhàng gõ ba cái lên cửa phòng ngủ, thấp giọng bẩm báo:

"Sở thiếu, Đường tiểu thư đã đến."

"Vào đi." Thanh âm tiếp theo của Sở Quân Việt vang lên.

Anh ta cung kính làm tư thế mời với Đường Bội, sau đó lui về phía sau một bước.

"Cảm ơn." Đường Bội cười với anh ta, thoải mái đẩy cửa bước vào.

Đẩy cửa vào, đi qua một cửa phòng nho nhỏ, phòng ngủ đã đập vào tầm mắt.

Đường Bội không có nhìn căn phòng đã tới một lần, ánh mắt của cô mang theo ý cười dừng ở trên người chủ nhân của nó.

Sở Quân Việt mặc áo tắm mềm mại màu trắng, đứng ở trước cửa sổ sát đất thật to.

Mái tóc mềm mại màu đen rủ xuống, trên tóc vẫn còn nhỏ nước.

Nghe thấy thanh âm của Đường Bội, Sở Quân Việt từ cửa sổ xoay người lại, da thịt vừa mới tắm vẫn còn lưu lại vẻ hồng nhuận do nước ấm mang lại, khiến anh thoát nhìn càng thêm gợi cảm, mê người, thậm chí nhiều hơn một phần, khác với lúc ở đài truyền hình, chút xúc cảm dịu dàng ảo giác.

"A" Sở Quân Việt vẫn còn chưa nói chuyện, Đường Bội đã có chút ngả ngớn huyết sáo nhìn anh, hai tay cô vẫn ôm ở trước ngực, đánh giá anh nhiều lần từ trên xuống dưới, lúc này mới thoả mãn nhíu mày tán thưởng nói:

"Sở thiếu đối đãi không tệ, mỹ nam mặc đồ tắm như thế này, bình thường rất hiếm gặp nha."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Động Lòng

Sở Quân Việt không có nói tiếp, chỉ nhìn Đường Bội rồi chậm rãi đi tới trước mặt cô.

Nơi này là địa bàn của anh, là thành lũy vững chắc nhất mà nhà họ Sở đã sáng lập nên, trước Đường Bội, chưa có một người nào có thể đột nhập vào nơi này. Sở Quân Việt cũng tin, sau cô, cũng không có người nào có thể bình yên vô sự tiến vào.

Đi đến gần, Đường Bội ngửi được mùi hương sữa tắm nhàn nhạt trên người anh, cùng với hơi nóng hơi ẩm ướt, giống như một cánh tay vô hình trên người Sở Quân Việt muốn kéo cô vào trong đó.

Ngón tay ấm áp thon dài giơ lên, nhẹ nhàng trượt qua gò má của Đường Bội, miêu tả đôi mi duyên dáng của cô, mũi cao thẳng, đến đôi môi mềm mại.

Trong mắt Sở Quân Việt không có ý cười, nhưng mà nhìn Đường Bội từ đầu đến cuối vẫn mang ý cười nhìn mình hỏi:

"Đây là diễn trò, hay là Đường Bội chân chính?"

Đường Bội nhẹ nhàng cười, hô hấp tinh tế thổi lên ngón tay của Sở Quân Việt, ánh mắt nhìn ánh mắt anh cười nói:

"Sở thiếu nói đây là diễn trò thì là diễn trò, nói chân thật thì là chân thật." Cô cười đến mức động lòng người: "Tất cả đều dựa vào câu nói của Sở thiếu."

"Hôm nay ở trên sân khấu, nụ cười em đáp tạ khán giả, rất đẹp."

Ngón tay của Sở Quân Việt trượt đến mắt của cô, lông mi của Đường Bội rất dài, mỗi lần cô chớp mắt, lông mi cọ lên bàn tay anh khiến cho lòng anh cũng cảm thấy ngứa ngáy.

"Cười một lần nữa." Sở Quân Việt yêu cầu.

"A..." Đường Bội khẽ cười, nhưng không phải tươi cười ngọt ngào, cô buông tay Sở Quân Việt ra, đưa tay nắm vạt áo tắm của anh, kéo anh về phía mình.

"Tôi còn cho rằng..." Đường Bội hà hơi như lan, nghịch ngợm thổi hơi lên tai của Sở Quân Việt, thấp giọng, tràn ngập mỉa mai hoặc nói:

"Sở thiếu hôm nay đặc biệt đến tìm tôi, không chỉ vì một nụ cười."

"Tôi ở nước ngoài mấy ngày nay, đã nghe được một tin tức rất thú vị." Sở Quân Việt cũng không có đẩy cô ra, ngược lại học bộ dáng của cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Có người nói với tôi, phòng ngự an toàn của nhà họ Đường không gì phá nổi, vững như thành lũy. Nhưng trên đời này tuyệt đối có một người có thể phá vỡ được hệ thống phòng ngự này."

"Ồ?" Đường Bội nhú mày, ý bảo anh ta tiếp tục nói.

"Butterfly" Sở Quân Việt đưa tay ra phía sau của Đường Bội, cơ hồ là có phần mãnh liệt ôm lấy eo của cô, ôm cô vào ngực của mình: "Bướm bướm của tôi."

(Vân: Chắc chắc 2 anh chị cũng mê BTS giống Vân nữa hả? 😊😊*ai là ARMY mới hiểu thôi, ai thấy có liên quan đến BTS hú Vân 1 tiếng với coi .-.*)

Trong mắt Đường Bội tất cả đều là ý cười, cô tựa hồ đã đoán được ở nước ngoài Sở Quân Việt đã gặp được ai.

"Anh đi Pháp?" Cô không chút để ý nằm ở trong lòng của Sở Quân Hàn, chớp mũi ngửi lấy hương thơm dễ chịu ở trên người anh, thanh âm của Đường Bội vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, hỏi.

"Xem ra em quen biết người đó." Sở Quân Việt chậm rãi nói.

"Đương nhiên." Đường Bội cười xinh đẹp : "Trên thế giới này, người hiểu tôi nhất..."

Những chữ cuối cùng của cô không có cơ hội phát ra, vì Sở Quân Việt đã cúi xuống ngăn chặn miệng của cô lại.

Ngay từ đầu, nụ hôn có chút ma sát thô bạo.

Ý cười trong mắt Đường Bội không giảm, cô rút tay mình ra, nhẹ nhàng nắm cằm của Sở Quân Việt, ngược lại chủ động hôn sâu hơn.

"Em nên biết, ở trong lòng một người đàn ông, khen ngợi một người đàn ông khác là chuyện nguy hiểm như thế nào." Sở Quân Việt hơi tách khoảng cách của hai người ra, hơi thở của anh có chút dồn dập, môi ẩm ướt chuyển đến vành tai đỏ bừng giống như mã não của Đường Bội, nhú mào, oán hận cắn.

"Tôi đương nhiên biết." Đường Bội liếm liếm môi mình, híp mắt cười giống như một con mèo lười biếng: "Cho nên, tôi ..."

"Cố ý..."

Những chữ cuối cùng dường như nói sát vào tai của Sở Quân Việt.

Hơi thở như lan chui vào trong tai của Sở Quân Việt, ngón tay nghịch ngợm chui vào trong áo tắm của Sở Quân Việt, xúc cảm của lòng bàn tay, khiến cho cô cảm giác được nhịp đập mạnh mẽ và hữu lực của tim anh truyền đến tay cô.

"Sở thiếu...." Đường Bội chậm rãi dời ngón tay, cuối cùng dừng ở trên vết hằn của Sở Quân Việt.

Đó là nơi trí mạng, là nơi ai cũng sẽ bảo vệ cẩn thận.

Nhưng mà Sở Quân Việt không có né tránh, chỉ tùy ý để ngón tay của Đường Bội đặt ở trên vết hằn của anh, tùy ý Đường Bội kéo anh, đẩy anh ngã xuống sofa rộng rãi.

Đường Bội hơi xúc động, ngày đó ở bên trong biệt thự nhà họ Sở, trước mặt công chúng, thân là con trai độc nhất của tập đoàn Sở thị, người nắm quyền hiện tại của nhà họ Sở, nhưng lại để cô cầm súng chĩa vào vết hằn.

Hiện tại lại...

Trong lòng cô khẽ nhúc nhích, áp người lên .

Mái tóc thật dài, man mát lạnh lạnh xoa xuống, nhẹ nhàng xoa qua gương mặt của Sở Quân Việt.

Đường Bội cúi người, đôi mắt nhìn anh một lát.

Ánh mắt Sở Quân Việt sâu thẳm, khiến cho người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh.

Anh cơ hồ dung túng cho hành động của Đường Bội, khi Đường Bội nhìn anh hồi lâu, anh mới giơ tay lên, cài mái tóc cô ra sau tai.

Đường Bội híp mắt cười, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán anh.

"Sở thiếu, chúng ta làm giao dịch đi."

Tay Sở Quân Việt từ lỗ tai cô trượt xuống hình xăm hồ điệp ở trên vai Đường Bội:

"Em nói."

"Anh hãy nói với Đường Phỉ Phỉ anh hy vọng nữ chính trong trailer quảng cáo là cô ta."

"Lấy gì để trao đổi?"

"Tôi sẽ khiến nơi này trở thành nơi, ngay cả bướm bướm cũng không thể bay vào."

"Đường Bội, hà cớ phải phiền phức như vậy?" Tay anh đặt ở sau gáy của cô: "Em yêu tôi, tôi sẽ thay em hủy diệt toàn bộ nhà họ Đường."

Lời nói của anh mây trôi nước chảy như vậy, phảng phất như đang nói ánh trăng hôm nay thật đẹp.

"Cái giá như vậy, quá lớn. nhà họ Đường, vẫn chưa có giá trị lớn như vậy." Đường Bội lại cúi đầu, hôn hôn lên trán của anh, lông mi của cô khẽ run rẩy, cuối cùng vẫn cười hỏi:

"Như thế nào?"

"Được." Sở Quân Việt một lời đáp ứng, anh kéo đầu Đường Bội xuống thấp, hôn lên môi cô lại nói: "Nhưng mà em không cần thay tôi che chắn bướm bướm ở bên ngoài, bởi vì tôi chỉ cần một nụ hôn như vậy là đủ rồi."

Anh nói xong lại hôn lên môi Đường Bội.

Ba ngày sau, lúc Đường Bội gặp lại Đường Phỉ Phỉ, quả nhiên nhìn thấy nét mặt Đường Phỉ Phỉ tỏa sáng, ở trước mặt cô sắp hếch cằm đến trên trời rồi.

"Đường Bội." Đường Bội tới rất sớm, Minh Hiên báo cho bọn họ địa điểm tập hợp, lúc này ngoại trừ cô cũng chỉ có mình Đường Phỉ Phỉ.

Đường Bội cong khóe môi, ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, phảng phất xem cô ta như không khí, lại cúi đầu xem văn kiện trên tay của mình.

"Đường Bội." Đường Phỉ Phỉ kiêu ngạo như một con khổng tước, đi tới đi lui trước mặt Đường Bội, cười khanh khách nói:

"Cô nhất định không thể tưởng tượng được, ngày hôm qua tôi gặp được ai đâu."

Đường Bội vẫn mặc kệ cô ta.

"Sở thiếu đó." Trên mặt Đường Phỉ Phỉ hiện lên nụ cười lạnh, hơi khom lưng, thấp giọng nói từng chữ ở bên tai của Đường Bội: "Thiếu gia nhà họ Sở nói, tôi chính là lựa chọn nữ chính poster phù hợp nhất trong cảm nhận của anh ấy."

Cô ta nói xong đứng thẳng người, xoay một vòng trước mặt Đường Bội, giả mù sa mưa cười nói:

"Kỳ thật, tôi vốn cho rằng ngày đó Sở thiếu đối với cô có chút đặc biệt, sẽ để cô làm người phát ngôn cho hãng nước hoa đó."

"Chỉ có điều a..."

Đường Phỉ Phỉ cười lại nói: "Cô cũng đừng đau lòng, dù sao hàng cao cấp như thế không phải ai cũng có thể làm người phát ngôn. Nếu không

phải công chúa thật sự, thì sao có đãi ngộ của công chúa chứ? Vẫn nên cố gắng diễn tốt vai phụ của mình đi. Haha "

Đường Bội khép lại văn kiện trong tay, cười nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ, khẽ mở môi anh đào ôn nhu nói:

"Vậy tôi phải chúc mừng Đường tiểu thư rồi. Nhưng mà cô biết không, người trèo càng cao, thời điểm ngã xuống sẽ càng đau. Đường tiểu thư cần phải quấn chặt cây đại thụ Sở thiếu, để tránh phải ngã xuống ngay cả xương cũng không còn."

Cô không đợi Đường Phỉ Phỉ nổi giận, đã chào hỏi người phía sau cô ta:

"Chào Khương tiểu thư."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khác Biệt

Đường Bội không biết có phải Khương Dĩ Đồng đã nghe được đối thoại của bọn họ hay không, nhưng ít ra không tìm thấy bất kì manh mối nào trên mặt cô.

"Các người cũng đến sớm." Khương Dĩ Đồng cười cười với Đường Bội, rồi thân cận chào hỏi Đường Phỉ Phỉ, một chút cũng không nhìn ra cô ấy đã từng bị Đường Phỉ Phỉ chinh một trận.

Đường Phỉ Phỉ chỉ kiêu căng ngồi ở bên cạnh.

Quả thật ở trước mặt người ngoài, cô giả trang hiền lương yếu điệu, nhưng hai người này đều biết bản chất thật của cô thì hà tất phải lãng phí tinh lực để đi diễn kịch?!

Đường Bội cười, trên đời này không có ai hiểu Đường Phỉ Phỉ hơn cô, cho nên cô cũng biết, như thế nào mới khiến cô ta đau tận xương cốt, sau này chỉ cần nghĩ tới tên Đường Bội cô, thì cả người cô ta đều run rẩy.

Không bao lâu sau, những nữ diễn viên còn lại, Minh Hiên, Mạc Thành và Nhan Ninh cũng đến nơi.

Tầm mắt của Minh Hiên quét một vòng trên người bảy nữ diễn viên ở đây, sau đó dứt khoát đi vào chủ đề:

"Kế tiếp, mọi người sẽ nhận huấn luyện cưỡi ngựa trong vòng 4 ngày, bất kể là trước đó mọi người đã có kinh nghiệm hay chưa, nhưng theo yêu cầu của tiết mục, mọi người phải cưỡi ngựa thuần thục. Sau khi huấn luyện kết thúc sẽ có một trận thi đấu, cuối cùng sẽ trực tiếp loại bỏ 2 người. Trận đấu chấm điểm được chia làm ba phần, vòng đầu sẽ do người xem bỏ phiếu, vòng thứ hai sẽ do huấn luyện viên và khách quý chấm điểm, vòng cuối cùng sẽ thử thách kỹ xảo cưỡi ngựa của các bạn."

Quy tắc thật sự rất đơn giản, nhưng những nữ minh tinh ở đây, chỉ sợ ngoài Đường Bội ra, ít người có kinh nghiệm cưỡi ngựa.

"Nghe hiểu chưa?" Minh Hiên quét tầm mắt một vòng lại nói: "Còn có vấn đề gì có thể hỏi, một lát nữa đến trường đua, mọi biểu hiện của mọi người sẽ xuất hiện trước ống kính."

"Xin hỏi Minh thiếu, khách quý là?" Thịnh Lan đưa ra vấn đề đầu tiên.

Tuy rằng cô là ảnh hậu mới, cực kì kiêu ngạo ở trước mặt bọn người Đường Bội. Nhưng thời điểm đối mặt với Minh Hiên lại cười rất ngọt ngào và nhu thuận, đối với người dẫn chương trình kim bài xuất thân từ nhà họ Minh, trong làng giải trí này chỉ sợ ngoài Đường Bội ra, đều hận không thể lấy lòng anh, dâng đến tận cửa.

"Huấn luyện viên cưỡi ngựa của các cô...." Minh Hiên híp mắt nói: "Cùng với 3 người khách quý."

"Vậy xin hỏi Minh thiếu, tỉ lệ chấm điểm được quyết định như thế nào?" Bạch Chỉ San bị Thịnh Lan đoạt trước, rất không cam lòng, lập tức xen mồm hỏi.

Kỳ thật, thời điểm cô ấy không chanh chua, thoát nhìn rất tươi trẻ, hoạt bát, là hình mẫu nữ tính rất được hoan nghênh.

Minh Hiên đối mặt với nụ cười ngọt ngào của cô ấy, mặt không biểu cảm giải thích:

"Ba vị khách quý mỗi người 30% số điểm, huấn luyện viên 10%" Anh dừng một chút lại nói:

"Số điểm này các cô đạt cao nhất là 30%, khán bỏ phiếu 50% vòng thi còn lại là 20%"

Anh giải thích một hơi, xong lại hỏi: "Còn có vấn đề gì không?"

"Không còn, cảm ơn Minh thiếu." Bạch Chỉ San tuy rằng bị anh dùng mặt lạnh, nhưng vẫn cười ngọt ngào nói cảm ơn, khiến cho người ta hoàn toàn nhìn không ra vẻ chanh chua ngày đó.

"Đường Bội." Minh Hiên quay đầu nhìn về phía Đường Bội, chủ động hỏi: "Cô có vấn đề gì không?"

Tim Đường Bội đập nhanh, Minh Hiên làm như vậy rõ ràng không phải là giúp cô, mà là kết thù giùm cô.

Cô chống lại hai mắt của Minh Hiên, biểu cảm của đối phương rõ ràng lạnh như núi băng, nhưng chỗ sâu nhất trong ánh mắt phảng phất có ý cười mơ hồ.

Đường Bội cười với Minh Hiên: "Cảm ơn Minh thiếu, tôi không có vấn đề gì."

"Được rồi, chúng ta lên đường đi."

Dựa theo quy định, trợ lý và người đại diện của các nữ minh tinh có thể theo họ đến trường đua ngựa, nhưng thời điểm bọn họ tiếp nhận huấn luyện, không thể giúp đỡ. Chỉ có thể cung cấp một số trợ giúp trong sinh hoạt, và bảo đảm các cô ấy an toàn.

Một nhóm người rất nhanh đã đến một trường đua ngựa có kích cỡ bậc trung ở ngoại ô thành phố S.

Nơi này cũng không có nhiều người, là nơi dành để cho những người bạn tốt, cũng như là phương tiện lớn nhất, tốt nhất được xã hội thượng lưu thành phố S ưa chuộng, cũng là nơi để bọn họ bàn bạc công việc làm ăn, trao đổi tình cảm.

Mà trường đua tên "Vân Tiêu" này tuy rằng vị trí vô cùng tốt nhưng nghe nói là dành cho hội viên. Điều kiện để trở thành hội viên cực kì khắt khe, có thể gia nhập "Vân Tiêu" đã trở thành vinh quang mà rất nhiều người theo đuổi.

Đường Bội từ trên xe Lục Tử Mặc bước xuống, thì những nữ minh tinh khác cũng đã đến nơi.

Phóng mắt nhìn, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, khiến cho tâm tình người ta nhẹ nhõm, phảng phất như được bầu không khí ngoại ô gột rửa, ngay cả lòng cũng thả lỏng.

"Mặt mũi của Minh thiếu ghê gớm thật." Đường Bội hoạt động chân tay, tán thưởng nói:

"Lại có thể mượn nơi này để làm sân bãi quay phim."

Đương nhiên cô đã nghe nói đến tiếng tăm của Vân Tiêu, ít nhất Đường Phong Ngôn và Đường Phỉ Phỉ đã tốn không ít công sức để trở thành hội viên nhưng từ đầu đến cuối cũng không có cửa mà vào.

Cô còn nhớ chuyện này từng khiến cho Đường Phỉ Phỉ cảm thấy mất mặt trước mặt những nữ minh tinh khác, nổi nóng, cáu kỉnh, bởi vì kim chủ của "nữ minh tinh" ấy vừa khéo lại là một trong những hội viên của "Vân Tiêu", đã từng dẫn cô ấy đến đây một lần.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái

Quả nhiên thấy biểu cảm trên mặt cô ta rất phấn khích, dường như vừa đắc ý vừa phần nộ, tuy rằng cô ta luôn luôn duy trì dáng vẻ dịu dàng của mình một cách miễn cưỡng nhưng vẫn không chạy khỏi ánh mắt của Đường Bội.

Khi Đường Phỉ Phỉ quay đầu nhìn cô, cười nhạt với cô rồi quay đầu nhìn phía xa xa.

Minh Hiên đang chỉ huy nhân viên công tác bố trí khu vực và sân bãi quay phim, vài nữ diễn viên khác cũng hưng phấn nhìn khắp nơi, chỉ có Thịnh Lan vẫn duy trì vẻ kiêu ngạo đứng ở tại chỗ, dè dặt cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó lộ ra vẻ khinh thường, nói khẽ: "Thật sự chưa thấy qua việc đời."

"Được lắm." Minh Hiên sắp xếp xong công việc quay phim, mới vỗ tay để mọi người tập hợp.

Xa xa trên bãi cỏ xanh, đã xuất hiện bảy bóng dáng cao lớn.

Bảy người cực kì anh tuấn, mặc trang phục của kỵ thủ đang cười trên những con ngựa xinh đẹp, chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ.

Đường Bội nhìn lướt qua, bảy con ngựa kia quả thật là ngựa thuần chủng quý báu, chủ yếu là ngựa Holstein, và ngựa Tere Kerner, hai loại ngựa này phần lớn tính tình rất ôn hòa, rất thích hợp dành cho phái nữ cưỡi ngựa.

"Bọn họ chính là huấn luyện viên cưỡi ngựa bốn ngày kế tiếp cho các cô." Đợi đến khi bảy con ngựa được dẫn đến trước mặt mọi người, Minh Hiên giới thiệu nói:

"Tiếp theo, mọi người có thể tự lựa chọn huấn luyện viên cưỡi ngựa cho mình rồi."

Anh dừng một chút lại hỏi: "Ai chọn trước?"

Thịnh Lan cười kiêu ngạo, những lúc như thế này, luận về tư cách hay bàn về địa vị, đều phải do cô chọn đầu tiên.

Đường Phỉ Phỉ cũng đi về phía trước một bước, thường ngày cô sẽ cố gắng kiềm chế, không bắt hòa hay xung đột chính diện với Thịnh Lan. Nhưng mà lời nói ngày đó của Sở Quân Việt, khiến cô cảm thấy, đừng nói là nơi này, cho dù trong toàn bộ làng giải trí, đều không có ai có thể sánh với cô.

Thịnh Lan thì sao?!

Đường Bội thì như thế nào?!

Thịnh Lan chột nhứ mày, mắt lạnh nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ.

Tuy rằng trên mặt Đường Phỉ Phỉ vẫn mang theo nụ cười và nét mặt ôn hòa như cũ, nhưng cũng ưỡn thẳng lưng, không cam lòng yếu thế, trừng mắt với Thịnh Lan.

Kỳ thật, bảy con ngựa này đều cao lớn và đẹp đẽ giống nhau, nhóm kỹ thủ cũng cực kỳ anh tuấn, không có gì hay để chọn.

Nhưng kiểu tranh giành này, chỉ là tranh giành chút khí thế và chút mặt mũi mà thôi.

Đường Bội thờ ơ nhìn hai người bọn họ tranh giành, cảm thấy thật nhàm chán. Người bộc lộ tài năng đến cuối cùng mới là người chiến thắng thật sự. Một chút chuyện nhỏ như thế cũng tranh giành, chỉ thể hiện phong độ của kẻ bại trận mà thôi.

Không đợi các cô tranh giành nữa, một người huấn luyện thuật cưỡi ngựa có vẻ tinh tế, phóng ngựa ra, khống chế dây cương cưỡi ngựa đến trước mặt Đường Bội.

Chờ đến gần một chút, Đường Bội mới nhìn thấy rõ ràng dung mạo của người đó.

Người huấn luyện này tuy rằng mặc trang phục cưỡi ngựa phẳng phiu đầy khí thế, nhưng eo nhỏ, lưng thẳng, dáng người xinh xắn, cho dù mặc trang phục cưỡi ngựa, cũng không thể nào che giấu được.

Ánh mắt cô ấy lớn mà long lanh, cánh mũi thẳng khéo léo, dáng người nhỏ xinh một chút...Rõ ràng chính là huấn luyện viên nữ.

Mà lúc này đôi mắt ấy đang chớp chớp, ánh mắt màu nâu nhạt, nhìn về phía Đường Bội, nhàn nhạt cười, sau đó nói với Minh Hiên:

"Minh thiếu, tôi là huấn luyện viên là chủ nhân của trường đua này đã chỉ định cho Đường Bội tiểu thư."

Cô nói xong, không đợi Minh Hiên trả lời, đã xoay người xuống ngựa, cẩn thận nắm lấy cương ngựa, giao đến tay Đường Bội, cười nói: "Đây là con ngựa mà chủ nhân của trường đua chúng tôi rất yêu thích, Đường tiểu thư nhất định cũng sẽ thích nó."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chủ Nhân

Trong lúc nhất thời, ánh mắt nóng hừng hực của mọi người đều tập trung ở trên người của Đường Bội.

Có nghi hoặc, có ghen tị, có hận...

Đường Bội giống như hoàn toàn không phát giác ra điều đó, cô thoải mái tiếp nhận dây cương trong tay của kỵ thủ kia, khách sáo cười hỏi: "Tôi có thể thử không?"

"Dĩ nhiên có thể, đây là quyền lợi của cô." Kỵ thủ khách khí hơn so với cô, cười rất lễ độ với cô, nhưng cũng không kém phần nhiệt tình: "Tôi tên là Hà An An, Đường tiểu thư, mấy ngày nay có vấn đề gì về ngựa cô có thể đến tìm tôi."

"Cảm ơn." Đường Bội gật đầu một cái với cô, tay kia tiếp nhận roi ngựa da cừu trong tay Hà An An, xoay mình lên ngựa.

Bảy nữ minh tinh bao gồm cả Đường Bội, thời điểm tới nơi, đã thay trang phục cưỡi ngựa chuyên môn.

Lúc này, chỉ thấy Đường Bội tiêu sái ngồi ở trên lưng ngựa, bờ vai như được gọt thành, eo nhỏ không đầy năm tay, sóng lưng ưỡn thẳng tắp. Mái tóc dài đen tuyền được buộc lại đơn giản, giữa lông mày thần thái phấn khởi, thoát nhìn gần như hòa nhập với trường đua thành một khối, cực kì xinh đẹp, thậm chí còn có chút soái khí.

"Đường tiểu thư." Hà An An ngẩng đầu nhìn cô: " Nếu như boss thấy bộ dạng này của cô, nhất định sẽ mời cô làm người phát ngôn cho trường đua ".

Cô ấy và Đường Bội mặt đối mặt mà đứng, khi Đường Bội cúi đầu liền nhìn thấy đôi mắt vô cùng trong suốt của Hà An An.

Nhưng khi hai người chống lại mắt nhau trong nháy mắt, ánh mắt cô nhìn cô ấy lại có phần nghịch ngợm.

Sắc mặt 6 nữ minh tinh còn lại có chút khó coi, nhất là Đường Phi Phi, cô ta gần như căn nát môi dưới của mình, đôi tay càng vắt thành một cục, phảng phất thứ nằm trong tay chính là cổ của Đường Bội.

Cô không biết rốt cuộc cha nghĩ như thế nào, lại dung túng cho con tiện nhân Đường Bội leo lên đầu cô tác oai tác oái, mà không trừng phạt nó.

Cô không nhịn được cục tức trong lòng này.

Khóe mắt Đường Bội liếc nhìn những nữ minh tinh còn lại, đại khái cũng đoán được suy nghĩ của các cô ấy.

Cô mỉm cười không phản đối nhưng cũng không tiếp lời Hà An An, chỉ bắt đầu giục ngựa chạy chậm, thật sự bắt đầu cười ngựa.

Tuy rằng trong lòng 6 nữ diễn viên còn lại hơi bất mãn, nhưng cũng không thể nói gì không tốt trước mặt Minh Hiên, chỉ có thể tự chọn một con ngựa, cũng bắt đầu thử cười ngựa.

Máy quay phim được dựng lên, Minh Hiên né tránh sang một bên, tiết mục chính thức ghi hình.

"Minh thiếu." Phó đạo diễn đi tới đối diện hỏi: "Cảnh ban này, có muốn tung ra ngoài không?"

"Dĩ nhiên, đặt chúng ở trong trailer đi, nếu như có gì bất đồng thì chỉnh sửa lại một chút."

Mạc Thành và Nhan Ninh bắt đầu với công việc của mình, tiến lên giới thiệu chương trình, kẻ xướng người họa, mở đầu cho chương trình chính thức.

Ở phía sau bọn họ là non xanh nước biếc, những nữ minh tinh xinh đẹp cười trên mấy chú ngựa cao lớn, chỉ là hình ảnh như vậy thôi cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, còn có những nữ minh tinh hoặc xinh đẹp hoặc thanh thuần, cười trên ngựa quyết tranh hơn thua.

Đường Bội cười ngựa chạy chậm vài vòng thì ghì cương ngựa lại, Hà An An lập tức chạy lên tiếp nhận, cười nói:

"Đường tiểu thư, Phong Triệt rất ngoan phải không?"

"Ừm." Đường Bội cười gật đầu: "Không phải tôi nên cảm ơn sếp của cô cho tốt?"

"Đường tiểu thư có lòng, boss nhất định sẽ rất cao hứng." Hà An An là một cô gái hoạt bát, thoải mái, lại hé miệng cười, quay đầu nhìn bốn phía rồi hạ giọng nói:

"Ban này, tôi nói vậy, Đường tiểu thư sẽ không vui chứ?"

"Đây cũng là boss của cô nói với cô?" Đường Bội hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là không phải." Hà An An cười đến mức trong sang: "Đó là do Lục tiên sinh dặn dò, anh ấy nói Đường tiểu thư nhất định sẽ hài lòng."

Đường Bội nghe vậy quay đầu nhìn lại Lục Tử Mặc đang đứng ở ngoài trường đua, đối phương cũng nhìn cô, chống lại ánh mắt của cô, Lục

Tử Mặc nhẹ nhàng gật đầu với Đường Bội, xoay người rời khỏi.

"Tôi đoán, hôm nay hẳn là không chỉ để cho chúng tôi tập cưỡi ngựa, đơn giản như vậy, đúng không?" Đường Bội giống như đang lăm bằm, cũng giống như đang nói cho Hà An An nghe.

Nhưng cô cũng không cần câu trả lời, bởi vì cô biết Minh Hiên không chỉ dựa vào như thế mà trở thành người sắp đặt chương trình vàng.

Quả nhiên sau khi trải qua một buổi chiều luyện tập, phần lớn trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mệt mỏi khác nhau.

Đường Bội dĩ nhiên sẽ không để cường độ huấn luyện như vậy ở trong lòng, nhưng trên má cô cũng hiện hai vầng mây hồng, trên trán đổ mồ hôi tinh mịn, thoát nhìn hết sức hoạt bát.

"Xem ra mọi người đã luyện tập hết sức chăm chỉ đấy." Máy quay phim được kéo đến trước mặt Mặc Thành và Nhan Ninh, Mặc Thành cười nói với nhóm người Đường Bội:

"Thật sự rất vui khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dường như có thể nhìn thấy vẻ nghiêm túc của các cô ấy trong phần quay phim của mấy ngày tới."

Nhan Ninh cũng cười, nói tiếp: "Chúng ta và khan giả cũng vậy, bình thường nhìn thấy đều là vẻ hoa lệ của minh tinh ở trên sân khấu, nhưng có lẽ có rất ít người nghĩ đến, phía sau hậu kỳ cũng có những màn huấn luyện và luyện tập gian khổ như thế nào."

"Vì thế, đêm nay nhất định phải khao mọi người một bữa thật ngon."

"Không sai." Nhan Ninh gật đầu.

Anh cầm micro hướng về phía nhóm diễn viên hỏi: "Không biết các vị muốn khao đồ ăn như thế nào?"

"Đây là chuyện chúng tôi phải làm." Đường Phỉ Phỉ lập tức cười dịu dàng, nói. Giọng của cô ta tuy rằng không lớn, nhưng trên mặt hồng nhuận, cười hết sức ngọt ngào động lòng người, so với dáng vẻ nghiêm mặt lung lay sắp đổ, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch khi ngồi trên ngựa ban nãy, hoàn toàn khác nhau.

Thịnh Lan bất động thanh sắc liếc nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, hôm nay lá gan của cô ta thật là lớn, dám cướp đoạt nổi bật của cô.

Nhưng ảnh hậu chính là ảnh hậu, cô ấy nhẹ nhàng cài mái tóc bên tai, cười quyến rũ động lòng người nói:

"Đây không phải là chuyện gì to lớn, là việc chúng tôi nên làm. Các bạn khán giả ủng hộ chúng tôi như thế, cho nên chúng tôi chỉ có thể làm việc siêng năng và cố gắng mới có thể báo đáp bọn họ."

Bạch Chỉ San lặng lẽ đảo cặp mắt trắng dã, chờ Nhan Ninh đưa microphone đến trước mặt cô mới giả vờ nhanh nhẹn cười nói:

"Tôi a, bây giờ chỉ muốn được tắm nước ấm thoải mái dễ chịu và có một bữa ngon là đủ rồi."

Khương Dĩ Đồng cười ôn hòa: "Giống như chị Thịnh Lan nói, đều là việc chúng tôi nên làm."

Sự khiêm tốn cả phụ họa của cô có lẽ đã lấy lòng Thịnh Lan, khiến ảnh hậu đại nhân phá lệ cười cười với cô ta.

Khương Dĩ Đồng cười đáp lại.

Chờ hồi xong hai nữ diễn viên khác mới đến phiên người có ít danh tiếng nhất - Đường Bội.

Mạc Thành nhìn Đường Bội cười hỏi: "Đường tiểu thư hình như rất thích cưỡi ngựa."

"Vâng." Đường Bội thoải mái thừa nhận, cười nói: "Nhưng mà bây giờ tôi rất hiếu kỳ: "Người có thể cho chúng tôi mượn trường đua này, rong ruổi cưỡi ngựa, còn muốn khen thưởng chúng tôi, không biết là người như thế nào?"

Mạc Thành và Nhan Ninh âm thầm giơ ngón tay cái cho Đường Bội ở trong lòng, chọn hỏi cô cuối cùng quả nhiên không sai.

Mạc Thành cũng không vì thế mà thừa nước đục thả câu, nói với 7 diễn viên nữ rằng: "Vì để chào đón bảy vị tiểu thư mỹ lệ, đêm nay chủ nhân của trường đua sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi các vị."

Tuy rằng không có phát ra thanh âm kinh hãi nhưng trên mặt vài diễn viên nữ đã xuất hiện thần sắc ngẩn ngơ, mê mẩn.

Chủ nhân của trường đua "Vân Tiêu" nghe đồn xuất thân trong nhà quyền thế, giàu có một phương, hơn nữa quyền thế lại thông thiên chỉ là quá mức thần bí, bình thường muốn gặp cũng không thể.

Nếu như có thể mượn cơ hội này để làm quen với anh ta, vậy thật sự là niềm vui bất ngờ rồi.

Nghĩ đến nay, vài nữ minh tinh bắt đầu sửa sang lại quần áo và trang điểm của mình.

Mạc Thành giống như nhìn thấu suy nghĩ của các cô, cười nói: "Đương nhiên trước đó, phải thỏa mãn yêu cầu của Bạch tiểu thư để cho các vị được tắm nước ấm thoải mái dễ chịu."

Rõ ràng Đường Bội nhìn thấy nhóm người Đường Phỉ Phỉ thở phào nhẹ nhõm.

Cô cười, chủ nhân trường đua....

Chắc, ngay cả Hà An An cũng nghe lời Lục Tử Mặc, thì chủ nhân của trường đua này có thể là ai !

Chỉ là không biết, ước định giao dịch của anh và cô, anh còn để trong lòng hay không.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hoa Hồng

Mã trường ngoại trừ là nơi dành cho mọi người đua ngựa, còn là làng du lịch hạng nhất.

Nơi này cách thành phố S không xa, nhưng hiếm khi rời xa sự huyền ảo của thành phố, phần lớn người tới nơi này, đều kỳ vọng ở non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm để vượt qua một ngày hoàn chỉnh.

Làng du lịch của mã trường Vân Tiêu được xây dựng ở phía đông của mã trường, phong cảnh rất đẹp.

Ở giữa những bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng là bức tường màu xanh nhạt, biệt thự có nóc nhà màu xanh đậm.

Khắp biệt thự, đều được những quả tú cầu màu tím, màu phấn, và màu lam ôm lầy, tràn ngập vẻ phong tình và lãng mạn của Địa Trung Hải.

Cửa sổ được mở rộng, đứng ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy ánh đèn rực rỡ, hoa lệ và tinh xảo.

Càng dừng nói đến mỗi phòng trong biệt thự, đều được quản gia bố trí những vật dụng thoải mái và hoàn mỹ.

Đường Bội nhìn căn biệt thự này có 2 tầng nhưng chỉ có 4 phòng khách.

Đường Phỉ Phỉ và Thịnh Lan, Bạch Chỉ San ở một góc khác của biệt thự.

Cô trước tiên tắm rửa thoải mái để chịu, sau đó mới đi đến chỗ trung tâm được dùng làm nơi chiêu đãi bữa tiệc.

Giữa nhà ăn rộng rãi ở lầu một, đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon, chung quanh bàn ăn trắng tinh là ba mặt cửa sổ sát đất, ngồi ở bất kì vị trí nào dùng cơm cũng có thể nhìn thấy cảnh đẹp ở bên ngoài.

Đường Bội tới sớm nhất, cả tòa biệt thự chỉ có một mình cô, không có người nào khác.

Cô đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn bên ngoài, lúc này sắc trời đã tối, trên cỏ dường như cũng nhiễm một tầng bóng mờ. Tầng tầng lớp lớp hoa ảnh mang đến mùi hương nhàn nhạt, ánh sáng đèn đường bên ngoài hết sức nhu hòa, phảng phất như không muốn để lại chút dấu vết trước cảnh đẹp tự nhiên như thế này.

"Đang nghĩ cái gì?" Thanh âm trầm thấp mê người không hề báo trước, vang lên ở phía sau Đường Bội.

Đường Bội đột nhiên xoay người qua.

Sở Quân Việt mặc âu phục màu đen, áo sơ mi bên trong màu trắng noãn được là phẳng phiu, trên cavat màu đỏ sậm là kẹp cà vạt màu xanh đậm.

Anh không có nhìn Đường Bội, chỉ đưa tay chỉnh lại cổ tay áo, lại nói: "Hôm nay chơi có vui không?"

"Phong Triệt rất ngoan." Đường Bội cười nói.

Cô đã đoán được từ sớm, chủ nhân của mã trường Vân Tiêu này chính là Sở thiếu.

Cũng chỉ có nhà họ Sở mới có khí phách ôn tồn như thế, khiến cho người ta cho dù hâm mộ, ghen tị nhưng cũng không dám đắc tội.

"Nó nhất định không tệ." Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội, trong mắt có ý cười nhàn nhạt hiếm thấy.

Anh đến gần Đường Bội vài bước.

Sau khi tắm rửa xong Đường Bội đã thay bộ trang phục cưỡi ngựa bằng một bộ lễ phục màu xanh nhạt.

Cô ít khi ăn mặc hoạt bát như thế, làn váy dài đến chấm gối, tầng tầng lớp lớp nhưng không khiến người ta cảm thấy rối mắt, ngược lại càng giống như tinh linh thần bí mang theo chút hồn nhiên.

Vòng cổ và khuyên tai cùng màu làm nổi bật lên làn da trắng như ngọc của Đường Bội.

Sở Quân Việt liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, đột nhiên đi tới gần gáy cô, cúi đầu hít vào một hơi:

"Hôm nay nhìn em cười trên Phong Triệt, tôi cũng muốn nhảy lên, có thể cùng em giục ngựa ngược gió mà đi."

"Được." Đường Bội cười đến mặt mày cong cong: "Tiếp theo tôi nhất định sẽ cùng anh cười đến thỏa thuê."

Cô lúc nào cũng được Sở Quân Việt dung túng, nhưng ngược lại, anh không thể xem sự ngoan ngoãn của cô là đang lấy lòng anh.

Anh nhìn Đường Bội thật sâu, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp xinh xắn, mở ra đưa cho Đường Bội:

"Vừa khéo rất thích hợp với chiếc váy của em."

Đó là một đôi khuyên tai phi thúy, màu sắc tự nhiên, khiến cho người ta có thể nhìn rõ độ đậm nhạt của nó, được tạo thành hình chiếc lá.

"Cảm ơn." Đường Bội cười tủm tỉm nhận lấy.

"Tôi đeo giúp em." Sở Quân Việt giúp cô tháo khuyên tai ra, ngón tay thon dài cẩn thận nắm lấy dải tai xinh xắn của cô, giúp cô đeo khuyên tai mới vào.

Thời điểm anh làm việc này, hơi hơi nghiêng mặt với Đường Bội, vẻ mặt rất chuyên chú, khiến cho Đường Bội vẫn dõi theo gương mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ của mình, tim đập lỡ mất một nhịp.

Sở Quân Việt đổi xong chiếc khuyên tai thứ hai, mới rũ lông mi xuống:

"Được rồi."

Anh xoa xoa vành tai của Đường Bội, động tác thân mật mà ôn nhu, chỉ là một động tác theo bản năng, nhưng trong hoàn cảnh giống như vậy, giữa bầu không khí thế này lại tạo ra hương vị không giống.

"Sở thiếu." Trên mặt Đường Bội vẫn rất bình tĩnh, mặc dù ánh mắt không có chút né tránh và biến hóa :

"Tại sao anh... trước giờ không hỏi tôi làm như vậy là vì cái gì?"

Tay của anh rời khỏi vành tai cô, nhìn ánh mắt cô chăm chăm nói:

"Bởi vì anh tin, đóa hoa từng trải qua sương gió trên vách núi, mới là đóa hoa nở rộ đẹp nhất." Anh nói xong khẽ cười:

"Anh sẽ nhẫn nại chờ đợi, cho đến thời điểm đóa hoa ấy nở đẹp nhất."

"Sau đó?" Đường Bội đột nhiên hỏi: "Hái hoa sao?"

Vấn đề cô hỏi, cực kì lớn mật.

Ở trước mặt cô, là người cầm quyền hiện tại của nhà họ Sở, một ánh mắt cũng khiến cho người ta đông cứng, là đế vương bóng đêm, bàn tay có thể thông thiên.

"Đường Bội..." Không biết có phải ảo giác của Đường Bội hay không, Sở Quân Việt lại thở dài mấy tiếng không thể nghe thấy.

Anh không nhìn Đường Bội, mà xoay người nhìn về phương hướng cổng của biệt thự, cúi đầu, lại không có chút cảm tình nói:

"Cô cũng không thể xảo quyệt như vậy, muốn lấy thứ gì đó ở chỗ của tôi, cô nhất định phải đánh đổi lại thứ tương xứng."

Sở Quân Việt xoay người, sau đó liếc mắt nhìn Đường Bội một cách sâu sắc, lại nói:

"Tôi nói rồi, cô trung thực với tôi thì tôi sẽ trung thực với cô. Cô muốn, tôi cũng đều tùy cô, nhưng về phần muốn nhiều hơn, vậy phải xem có có nguyện ý đến lấy hay không?"

Cuối cùng, anh giúp Đường Bội chỉnh lại phần lễ phục ở bả vai, cẩn thận che khuất bướm bướm muốn vỗ cánh bay đi, sau đó lại xoay người đi đến bên kia của biệt thự.

Năm phút sau, vài nữ diễn viên khác cũng lục tục đến nơi.

Nhóm quay phim cũng tận chức tận trách, theo vào sau.

Minh Hiên đi qua, nói vài câu khách khí với Sở Quân Việt.

Đường Bội rõ ràng nhìn thấy, tuy rằng Sở Quân Việt hơi nhúu mày nhưng vẫn gật gật đầu.

"Oa, mọi người đến nhìn xem, chủ nhân bữa tiệc tối hôm nay cư nhiên chính là..." Mạc Thành làm ra dáng vẻ hâm mộ, cười nói trước ống kính:

"Thành phố S, à không, là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, thiếu gia nhà họ Sở."

"Có thể ăn tối với anh ấy, có lẽ là niềm an ủi tốt nhất cho nhóm mình tình đã luyện tập cực khổ trong suốt ngày hôm nay." Nhan Ninh cũng nhẹ nhàng cười nói.

Diện mạo của Sở Quân Việt quả thật vô cùng tuần mỹ, trẻ tuổi như thế, năng lực và gia thế đều hơn người, cho dù Nhan Ninh nói như thế cũng không khiến người ta nghĩ tới quy tắc ngầm trong giới giải trí.

Nếu như anh ấy coi trọng ai, chỉ sợ người đó sẽ rất sẵn lòng đáp lại.

Đó là lý do, Mạc Thành nhanh chóng ném ra một quả bom:

"Chúng ta đã nhìn thấy, bên người Sở thiếu chỉ có một cái ghế, nói cách khác, đêm nay sắp có một người may mắn, ngồi ở vị trí thân cận với anh ấy nhất, sánh vai cùng ăn tối với anh ấy."

"Vậy, người may mắn này, sẽ là ai?" Nhan Ninh cười nói: "Nếu như là của tôi, tôi sẽ không để ý chút nào mà nghỉ làm tạm thời."

"Đương nhiên không phải của cô rồi. Đêm nay có bảy đại mỹ nhân ở đây. Làm sao có chỗ cho cô được. Cô có nhìn thấy hoa hồng ở bên cạnh Sở thiếu không? Đêm nay, anh ấy tặng nó cho ai, thì người đó chính là người may mắn khiến người ta hâm mộ. Hơn nữa, ..." Mạc Thành sắp nói hết câu, nhưng dừng lại một chút, trừng mắt nói:

"Có lẽ còn có bất ngờ lớn hơn đang chờ cô ấy."

Anh nói xong câu đó, màn ảnh lại hướng về phía Sở Quân Việt.

Phảng phất như đế vương, Sở Quân Việt ngồi ở vị trí của mình, cho dù đối mặt với ống kính, trên mặt anh cũng không có nhiều biểu cảm.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua hoa hồng trong tay, ngón tay thon dài hơi thờ ơ, cầm lấy nhánh hoa hồng, chậm rãi đứng lên.

Ngoại trừ Đường Bội, trên mặt những diễn viên nữ còn lại đều lộ ra vẻ chờ mong, vẻ thẹn thùng, còn có thần sắc hưng phấn.

Trên thực tế, từ lúc bước vào biệt thự nhìn thấy Sở Quân Việt, khi bắt đầu biết được thân phận ấy của anh, bọn họ đã hoàn toàn rơi vào trạng thái say mê, đã sớm quên lúc này mình vẫn còn đang đứng trước ống kính, trong mắt đều chất chứa hình ảnh của người đàn ông phú quý này.

Ánh mắt Sở Quân Việt lạnh lùng đảo qua từng người, bất luận anh nhìn ai, thì đối phương đều có bộ dạng chân tay luống cuống, thẹn thùng, ngay cả người luôn kiêu ngạo như Thịnh Lan cũng không ngoại lệ.

Đường Phi Phi thì không cần phải nói, hai gò má đã ửng đỏ, hốc mắt hơi đỏ lên, có chút chờ mong nhìn Sở Quân Việt.

Ánh mắt Sở Quân Việt dừng lại trên người Đường Bội, một chút, sau đó không chút lưu tình chuyển đi nơi khác.

Anh cúi đầu nhẹ ngửi hương hoa hồng, rồi đi thẳng đến chỗ của Đường Phi Phi.

Hoa hồng mang theo sương đêm đặt ở trong tay của Đường Phi Phi, trong nháy mắt đó, cô ta cơ hồ vui mừng đến phát khóc, ghen ngào, dè dặt nắm lấy một góc tay áo của Sở Quân Việt.

"Khóc cái gì?" Thanh âm Sở Quân Hàn trầm thấp nhưng tràn đầy từ tính, tuy rằng không có chút tình cảm nhưng cũng đủ khiến cho mấy nữ diễn viên bên cạnh tỏ ra ghen tị mãnh liệt với Đường Phỉ Phỉ.

"Cô gái ngốc."

Anh đưa tay, nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài của Đường Phỉ Phỉ.

Nhưng, ánh mắt lại lướt qua bờ vai của cô ta, mặt đối mặt với Đường Bội ở xa xa.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mỉm Cười Ấm Rượu Độc

Edit: Tịnh An

Đường Bội chống lại tầm mắt của Sở Quân Việt, trong lòng không khỏi chấn động.

Ánh mắt ấy quá mức thâm thúy, khiến cho cô vốn nên lộ ra nụ cười bình tĩnh, nhưng dường như cũng bị đông cứng ở trên mặt.

Đường Bội nhắm mắt, hơi tránh ánh mắt của Sở Quân Việt.

Ánh nhìn như vậy thật sự quá mức nguy hiểm, nguy hiểm đến khiến cô sinh ra cảm giác sợ hãi, ngay cả ngón tay buông xuống bên người cũng hơi có chút run rẩy.

Sở Quân Việt thu hồi tầm mắt, ở nơi mọi người không thể dò xét tới, anh đã dọn sạch những muộn phiền cả đêm, sau đó nhếch lên ý cười cực mỏng.

"Hy vọng các bạn sẽ ăn uống vui vẻ." Sở Quân Việt thu tay, vốn không dám cùng đi ăn tối theo những lời này nói ra mà hóa thành bọt nước.

Minh Hiên nhú mi, việc thiếu gia nhà họ Sở không muốn làm, cho dù là anh cũng không thể ép buộc.

Vì thế cho dù là anh, cũng chỉ có thể cùng 6 nữ minh tinh khác trở mặt nhìn bóng lưng Sở Quân Việt càng ngày càng xa.

Đường Bội lại đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Lan cười lạnh, châm chọc nói: "Xem ra có người sức quyến rũ vẫn chưa đủ lớn, không thể giữ Sở thiếu của chúng ta lại."

Khuôn mặt Đường Phi Phi có chút trắng bệch, nhưng khi nghe những lời khiêu khích của Thịnh Lan thì thất vọng trên mặt trở thành hư không.

Cô ta cúi đầu, ngửi ngửi hoa hồng trong tay, cười nói: "Người tặng hoa hồng, tay vẫn còn lưu lại hương thơm, Sở thiếu, quả nhiên là người phong nhã."

Cô ta cười hết sức thỏa đáng và ngọt ngào, hoa hồng trong tay tỏa ra hương thơm, lại gần như phá hủy biểu cảm của Thịnh Lan.

Cô ấy hơi nheo mắt nhìn Đường Phi Phi không nói một lời, cuối cùng cười lạnh xoay người đi đến bàn ăn.

Hôm nay bất kể là biểu hiện trên mã trường như thế nào, đêm nay ở trước mặt Đường Phi Phi, các cô rõ ràng là người thua cuộc.

Ánh mắt của Bạch Chỉ San đảo qua Đường Bội vẫn đứng thẳng một mình ở xa xa, hừ lạnh một tiếng, cũng lặng lẽ không lên tiếng mà đi về phía bàn ăn.

Bầu không khí trong cả tòa biệt thự có vẻ hơi đè nén, ngay cả người chủ trì có thói quen châm bầu không khí cũng đưa mắt nhìn nhau.

Trong tiết mục sợ nhất là xuất hiện những phân đoạn không thể nắm bắt, nhưng mà sức hấp dẫn của của vị khách quý Sở thiếu này đặc biệt quá lớn, cho dù bọn họ biết là phiêu lưu nhưng vẫn không ngại mạo hiểm.

Bữa tối vốn phải tràn ngập không khí chờ mong và lãng mạn, lúc này không khí lại hết sức nặng nề.

Chỉ có trên mặt Đường Phỉ Phỉ vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, phỏng chừng giữa rất nhiều người, cô ta là người ăn vui vẻ nhất.

Đường Bội trở lại phòng của mình trong biệt thự, từ gương to ở trên tường mới nhìn thấy rõ đôi khuyên tai ở trên tai.

Phỉ thúy có màu sắc trong suốt như nước càng tôn lên làn da của cô, vô cùng cân xứng với tiểu lễ phục ở trên người cô, quà tặng của Sở Quân Việt hào phóng là một chuyện, nhưng cũng có tâm ý trong đó...

Thời điểm cô tháo khuyên tai xuống, ngón tay hơi run rẩy.

Có thứ gì đó, khi Sở Quân Việt đeo khuyên tai giúp cô xong, đã hòa vào gió đêm lúc chạng vạng, mọi thứ không còn giống với lúc trước nữa rồi.

Buổi sáng ngày thứ hai, bọn họ lại tập hợp ở mã trường.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, mệt mỏi ở trên mặt mọi người đã hóa thành hư không. Các cô là diễn viên cho dù có tiệc nuôi hay bất mãn gì cũng sẽ không bộc lộ vào giờ phút này.

Đường Bội thay bộ trang phục cười ngựa màu trắng xanh, thoát nhìn rất soái khí.

Cô đang chuẩn bị đi dắt Phong Triệt, thì Đường Phỉ Phỉ đã đi tới cạnh cô, hạ giọng nói:

"Chuyện hôm qua cô cũng nhìn thấy đấy."

Giọng điệu của cô ta cực kì đặc ý, ánh mắt nhìn Đường Bội tràn ngập khinh thường: "Cho dù lần trước ở buổi đấu giá, cô lấy lòng thu hút được sự chú ý của Sở thiếu. Nhưng anh ấy để ý, vẫn là tôi. Con cóc cũng đừng muốn ăn thịt thiên nga."

"Vậy sao?" Đường Bội: "Con cóc cuối cùng quả thật vẫn chưa ăn được thịt thiên nga."

"Cô?!"

Đường Phi Phi làm sao không nghe ra ý của Đường Bội, ý nói cô không thể chân chính lọt vào mắt xanh của Sở Quân Việt.

Cô ta nhượng mày vừa muốn mắng chửi thì đã nhìn thấy Hà An An đang dắt Phong Triệt về phía bọn họ.

Đường Phi Phi dường như vẫn chưa tỉnh, vẫn thúc ngựa chạy chậm ở trên trường đua, chỉ là thời điểm cô ta nhìn Đường Bội khóe miệng cong lên nụ cười nhạt lạnh lùng.

Trong ánh mắt của Đường Bội lóe lên ý lạnh, cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Đường Bội cúi thấp thân thể, áp cả người lên lưng ngựa, nhưng Phong Triệt đã gạt gồng nhân cơ hội này nhảy dựng lên.

Trong óc cô lúc này lại xoay chuyển cực nhanh.

Lúc này cô muốn rời khỏi lưng ngựa mà không có tổn thương gì là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng mà....

Nhưng mà....

Tay phải của cô đột nhiên dùng sức, cánh tay nhìn như mảnh khảnh nhưng lại chứa đựng sức mạnh khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Phong Triệt vốn nhảy loạn ở tại chỗ đột nhiên hí dài một tiếng, thay đổi đầu ngựa, bất thành lình xông về hướng của Đường Phi Phi đang đứng cách đó khoảng ba mươi thước.

"Cẩn thận!" Hứa Ninh đứng ở ngoài mã trường đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, không chút nghĩ ngợi đã vọt vào mã trường chạy tới.

Minh Hiên và Sở Quân Việt mới được thông báo đã chạy tới bên ngoài mã trường.

Nhìn thấy một màn này, Minh Hiên không chút nghĩ ngợi nắm lấy bả vai của Hứa Ninh, kéo cô ta đến một bên, nhẹ giọng quát:

"Không muốn sống nữa sao?"

Phong Triệt giống như bị điên, Đường Phi Phi không nghĩ tới một con ngựa điên lại xông về phía mình, cho nên sợ tới mức cương cứng ở trên lưng ngựa.

Trong mắt Minh Hiên hiện lên ý lạnh, đưa tay cởi áo khoác âu phục trên người ném xuống đất, khẽ chống tay lên rào chắn của mã trường, muốn lật người đi vào.

Nhưng có người lại nhanh hơn anh.

Sở Quân Việt khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong nháy mắt đã xoay người nhảy vào mã trường.

Anh không tránh mà chạy thẳng lại chỗ Phong Triệt, khi nhìn thấy Đường Bội thì anh trợn to hai mắt, không chút do dự đưa tay nắm lấy cương ngựa, quay mình lên ngựa, khẽ vươn tay nắm lấy eo của Đường Bội.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, đến nỗi khi Đường Bội phản ứng kịp, thì cánh tay hữu lực của anh đã để ngang eo cô.

Sau lưng cô đã áp lên lồng ngực ấm áp, Sở Quân Việt che chở cho cô, hai người cùng nhau kề sát trên lưng ngựa.

"Chờ tôi nhảy, thì buông dây ngựa." Hơi thở của Sở Quân Việt phun ở bên tai của Đường Bội, đi kèm với tiếng hét, lộ vẻ không chân thực.

"Tôi..." Đường Bội cơ hồ có chút khó khăn nói: "Không có việc gì."

"Nhảy!" Sở Quân Việt từ đầu đến cuối cũng không quan tâm cô nói cái gì, tay ôm trên eo cô căng thẳng, ôm Đường Bội quay người nhảy xuống ngựa.

Hai người bọn họ lăn mình ở trên thảm cỏ vài vòng mới ngừng lại.

Đường Phỉ Phỉ bị dọa đến choáng váng đã được Minh Hiên giúp xuống ngựa.

Nghe tin, những huấn luyện viên khác lập tức xông lên chế trụ Phong Triệt đang nổi điên.

Đường Bội vẫn đang bị Sở Quân Việt ôm lấy gắt gao, đặt ở trên cỏ.

Cô mở to hai mắt, hoàn toàn tránh cũng không tránh được ánh mắt của Sở Quân Việt, trong đầu trống rỗng một hồi lâu, mới bỗng nhiên mở nói:

"Tôi....không có việc gì..."

Sở Quân Việt nhăn mày.

Các bác sĩ của mã trường cũng được gọi đến, tiến lên xin chỉ thị:

"Sở thiếu, để chúng tôi kiểm tra thân thể của ngài và Đường tiểu thư."

Sở Quân Việt liếc mắt nhìn Đường Bội thật sâu giống như có thể nhìn thấu đáy lòng cô, sau đó mới buông Đường Bội ra, xoay người ngồi ở trên cỏ.

Chờ kiểm tra thân thể xong, xác định chỉ trên người Đường Bội chỉ bị trầy da hai chỗ, sau khi thay đổi bộ quần áo sạch sẽ, hai người ngồi trong phòng nghỉ, mặt đối mặt nhau, Sở Quân Việt mới nhàn nhạt nói:

"Nói nghe một chút thử xem, có chuyện gì xảy ra?"

Những người khác trong phòng nghỉ đã sớm bị Sở Quân Việt đuổi ra ngoài, Đường Bội im lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Sở Quân Việt.

"Kế hoạch của tôi sắp thành công rồi." Đường Bội gần như cắn cắn môi dưới:

"Ban này, nếu như ở trên mã trường anh không đến cứu tôi mà cứu Đường Phỉ Phỉ, thì cái đuôi của cô ta nhất định sẽ vểnh lên đến tận trời, không chỉ Thịnh Lan mà sẽ không để ai trong làng giải trí này vào mắt. Chờ cô ta cho rằng bản thân mình đang ở trong mây, tôi sẽ khiến cô ta ngã xuống, đau đến tận xương tủy."

Cô nhớ tới cảnh đêm khuya mình phải nhảy vào trong biển lớn, cảm giác đau nhức và lạnh lẽo xâm nhập vào trong cốt tủy, còn có cảm giác áp bách khiến cô không cách nào thở nổi.

Còn thiếu một chút nữa thôi, Đường Phỉ Phỉ sẽ ném trái cảm giác bị cả thế giới này vứt bỏ, tư vị bị người ta ném vào trong vũng bùn.

Chỉ một chút nữa thôi!

"Đường Bội."

Ngón tay thon dài đột nhiên nắm cầm của cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên chống lại hai mắt của Sở Quân Việt.

Đôi mắt kia vô cùng hoàn mỹ, trong ngày thường bao giờ cũng như tuyết trắng ở trên núi xa, khiến cho người ta nằm không được, cũng cao đến không thể chạm tới.

Lúc này trong ánh mắt sâu thẳm của Sở Quân Việt, tràn ngập tức giận.

Nụ hôn của anh, mang theo tức giận mãnh liệt dừng ở trên môi của Đường Bội, khiến trong miệng cô dần dần tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nhưng cặp mắt kia, ánh mắt như thế giống như độc được tôi luyện, mặc dù làm cho người ta có chút sợ hãi nhưng vẫn không thể dời tầm mắt, chỉ có thể bị anh hấp dẫn thật sâu, mỉm cười ẩm rượu độc.

"Đường Bội..." Sở Quân Việt rên khẽ một tiếng, hơi hơi tách hai người ra. Hô hấp của bọn họ vẫn vẫn vút ở cùng một chỗ, khi anh nói chuyện, hơi nóng nhẹ nhàng trôi chốc môi của Đường Bội, khiến lòng cô hơi run rẩy theo.

"Em muốn như thế nào, tôi đều tùy em. Em muốn gì, tôi cũng có thể cho em. Nhưng có một điều em phải nhớ cho rõ ràng!" Sở Quân Việt gần như gần từng tiếng nói: "Nếu em còn dám dùng an toàn của mình ra để đánh cược, tôi sẽ làm cho tất cả kế hoạch của em đều thất bại trong gang tấc, từ nay về sau cũng đừng mong thực hiện.

"Được"

Thanh âm của anh tuy thấp, nhưng từng chữ vẫn vang vang không chừa cho người khác con đường sống.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Động Tâm

Trong phòng nghỉ trở nên cực kì yên tĩnh.

Đây vốn là lầu ba của tòa biệt thự, nắng xuyên thấu qua cửa kính trong suốt chiếu vào, dừng ở trên người Sở Quân Việt, giống như lấp đầy cho anh thêm một tầng mềm mại.

Trong mắt anh vẫn mang theo tức giận, nhưng tức giận không khiến cho người khác sợ hãi mà làm cho cô....

Đường Bội đột nhiên nở nụ cười khe khẽ.

Cô duỗi tay ra, ôm lấy vai của Sở Quân Việt.

Môi thơm tho, mềm mại chủ động hôn lên môi anh, lúm đồng tiền cọ xát lên môi của Sở Quân Việt.

"Em sai rồi." Đường Bội hạ thấp giọng êm ái áy náy: "Anh đừng tức giận."

Cô hiếm khi bày ra một mặt dịu dàng như vậy, Sở Quân Việt lại gật gao nhắm mắt lại, khi mở to mắt một lần nữa, thì hai mắt lạnh lùng nhìn Đường Bội nói:

"Tôi không đùa với em, cũng không phải dùng để đổi một câu xin lỗi của em."

"Em biết." Đường Bội nhẹ nhàng cọ xát môi anh.

Cô ở trước mặt Sở Quân Việt. Thời điểm cười lên, không giống như hôm nay.

Nụ cười của cô cũng không quá rõ ràng, chỉ là một nụ cười nhạt, nhưng độ cong này như xuất phát từ đáy lòng, cuối cùng làm toàn bộ nét mặt của Đường Bội trở nên nhu hòa.

Chưa từng có người, quan tâm cô như vậy.

Chưa từng có!

Súng lục hoàng kim vô giá không mở được trái tim cô, khuyên tai phi thúy không thể đánh động con người cô, áp phích nổi tiếng toàn cầu cũng không thể đổi được nụ cười của cô, thậm chí phần đấu quên mình cứu cô cũng không khiến cô động tâm...Người chưa từng bị người thân lợi dụng, phản bội sẽ không hiểu Đường Bội có trái tim lạnh lùng và cứng rắn bao nhiêu.

Nhưng mà, ban này, Sở Quân Việt, người đàn ông đứng đầu nhà họ Sở cao cao tại thượng, đế vương bóng đêm bàn tay có thể thông thiên, lại hỗn hển uy hiếp cô, lại lặng yên khiến cho cô mở ra một cánh cửa vì anh....

Đó là sau khi nghe tin em trai còn sống, lần đầu tiên Đường Bội nở nụ cười thật lòng khi đối mặt với Sở Quân Việt.

Ánh mắt của Sở Quân Việt bị kiềm hãm, chậm rãi nâng ngón tay lên, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, sau đó dừng lại ở môi cô.

Khoảng cách bọn họ rất gần, gần đến không có cách nào không chú ý biểu cảm trên mặt đối phương.

"Đường Bội..." Sở Quân Việt lại mở miệng, thanh âm đã có chút khàn khàn.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng xoa khuôn mặt trắng nõn của Đường Bội, đảo qua môi mềm mại, cuối cùng nâng cằm lên, hôn xuống.

"Chuyện như vậy, không được xảy ra lần nữa." Thật lâu sau, khi nụ hôn kết thúc, Đường Bội ngẩng đầu lên nhìn Sở Quân Việt, cười xinh đẹp:

"Tôi cam đoan, lần này là lần cuối cùng."

Xưa nay cô nói là làm, chủ động hôn lên môi của Sở Quân Việt, lúc này mới cười nheo hai mắt nói:

"Nếu không, tôi sẽ bồi thường chính mình."

Đường Bội nói xong, liền đứng lên.

Đi chân trần trên thảm da cừu mềm mại, xúc cảm mềm mại dễ chịu truyền đến lòng bàn chân khiến cô thoải mái híp híp mắt, thoát nhìn giống con mèo lười biếng.

Nhưng Sở Quân Việt biết, Đường Bội tuyệt đối không phải một con mèo.

Dáng người của Đường Bội cao gầy, nhưng khi đi chân trần đứng ở trước mặt Sở Quân Việt, vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu.

Mặc dù là cần ngựa đầu nhìn Sở Quân Việt, khí thế của cô cũng không thua kém chút nào.

"Tất cả những gì em muốn làm, cứ giao hết cho anh" Sở Quân Việt hơi nhú mày nói: "Tại sao em lại cố chấp như thế?"

"Không phải cố chấp." Đường Bội đứng thẳng thân thể, kiên định nói: "Chuyện của Đường Phi Phi, chuyện của nhà họ Đường, phải tự tay em hoàn thành, hưởng chi..." Cô cười đến mức giảo hoạt như hồ ly: "Nếu như em là người chỉ biết dựa vào Sở thiếu, anh có còn đối với em như thế không?"

Đáp án đương nhiên là không rồi.

Đường Bội cũng tuyệt sẽ không là người như vậy.

"Em cũng tin, tình yêu chân chính sẽ không nảy sinh khi cở sống kí sinh trên cây."

Sở Quân Việt giãn mày ra, Từ tình yêu được thốt ra từ miệng của Đường Bội, khiến tâm tình của anh tốt lên không ít.

"Sở thiếu." Đường Bội kiễng chân lên, vừa dịu dàng hôn, vừa nói: "Hoa trên vách núi, ngày nó chính thức nở rộ, sẽ chỉ nở vì một người."

Đây không phải là lời hứa hẹn, nhưng Sở Quân Việt nhìn bóng lưng tiêu sái của Đường Bội, đột nhiên nắm chặt hai tay.

Anh chợt cảm thấy, nếu như có một ngày, cô gái này mang theo kiêu ngạo và tự tin, cười xinh đẹp đi về phía anh, lớn mật và cuồng vọng tỏ tình với anh ở trước mặt nhiều người trên thế giới, anh cũng không lấy làm lạ.

Mà ảo tưởng như vậy, khiến toàn thân anh có chút hưng phấn...Chờ mong.

Đường Bội rời khỏi phòng nghỉ, thậm chí khi rời khỏi tòa biệt thự dành riêng cho Sở Quân Việt, về đến nơi mình nghỉ ngơi, trên mặt vẫn treo nụ cười vui sướng.

Đường Phỉ Phỉ thấy cô đi tới, đứng dậy từ trên ghế sofa, tuy rằng trên mặt mang theo nụ cười nhưng ánh mắt lại như dao như kiếm, dường như hận không thể đâm thủng vài lỗ ở trên người Đường Bội.

"Thật không biết xấu hổ, lại liên lụy Sở thiếu suýt nữa bị thương." Thanh âm của Đường Phỉ Phỉ ép tới cực thấp, hung tợn nói với Đường Phỉ Phỉ:

"Tao đã nói hết tất cả chuyện xảy ra trong này với ba rồi, bao gồm cả mày...."

Trên mặt Đường Phỉ Phỉ lộ ra nụ cười ác độc, tiếp tục nói: "Bao gồm cả chuyện mày cố ý phóng ngựa để thương tổn tao."

"Vậy thì sao?" Đường Bội lạnh lùng nhìn Đường Phỉ Phỉ.

"Thì sao?!" Đường Phỉ Phỉ cơ hồ nói một cách cuồng loạn: "Mày năm lần bảy lượt không biết xấu hổ quyến rũ Sở thiếu, phá hư quan hệ của tao và Sở thiếu còn muốn tổn thương tao....Đường Bội, không phải là mày nghĩ cướp đi những thứ của tao thì ba sẽ coi trọng mày chứ? Coi mày là tiểu thư nhà họ Đường chứ? Phi! Cũng không nhìn lại bản thân mình đi, mày cũng xứng họ Đường?! Năm mơ đi, cho dù Sở thiếu cứu mày, mày cũng đừng si tâm vọng tưởng anh ta sẽ đối với mày như thế nào...."

"Tôi vọng tưởng thì thế nào?!" Khóe môi Đường Bội lộ ra nụ cười lạnh, khinh thường nhìn Đường Phỉ Phỉ: "Trai chưa vợ, gái chưa chồng, cô ngay cả thân phận là người phụ nữ hay bạn gái của Sở thiếu còn không có, đã bắt đầu tự cho mình là nữ chủ nhân rồi sao?!"

"Mày?!"

"Người si tâm vọng tưởng chân chính, là cô...." Đường Bội không chút lưu tình, tiếp tục nói.

"Mày nói bậy, chẳng lẽ mày không biết, thương hiệu dầu thơm Dreaming của Sở Gia Kỳ Hạ, do tao làm người phát ngôn sao?" Đường Phi Phi mặt trắng bệch giống như quỷ nhưng vẫn cố quát lên với Đường Bội.

"Dreaming a...." Đường Bội đột nhiên giơ tay phải lên, giữa ngón tay thon dài có kẹp một chiếc usb: "Vậy Đường tiểu thư nhất định là muốn nói, sáng nay cô và Hứa Ninh làm thế nào để hạ thuốc Phong Triệt, cũng là chuyện xảy ra ở trong mộng của cô sao, và hoàn toàn không có liên quan đến cô?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Bạt Tai

USB trong tay Đường Bội, là do ban nãy, khi cô rời khỏi phòng nghỉ, cấp dưới của Sở Quân Việt đã đưa cho cô.

Ở mã trường Vân Tiêu, xảy ra chuyện như vậy, con ngựa mà Sở thiếu yêu thích bị người khác bỏ thuốc, suýt nữa hại Sở thiếu bị thương. Cấp dưới của nhà họ Sở lập tức hành động, chân tướng của sự việc được tra rõ ràng một cách nhanh chóng.

Đường Bội đương nhiên còn nhớ, khi những hình ảnh trong USB hiện lên, sắc mặt của Sở Quân Việt cơ hồ có thể kết thành băng.

Đường Phi Phi nghe vậy, quả nhiên vô cùng kinh sợ, đưa tay muốn chụp lấy USB trong tay Đường Bội.

Thân thể Đường Bội chợt lóe, Đường Phi Phi vốn ko phải là đối thủ của Đường Bội, thân thể lão đảo, suýt ngã một cái.

"Đường Phi Phi, cô có muốn nghe giọng nói của mình, ở cảnh trong mơ dễ như thế nào không?" Đường Bội cười lạnh nhìn về phía Đường Phi Phi.

Cô giống như nữ vương quần lâm thiên hạ, nụ cười nơi khóe môi giống như có độc khiến sắc mặt Đường Phi Phi trắng bệch y như người chết.

"Cô không cần...Không được nói bậy..."Thanh âm của Đường Phỉ Phỉ đều đã run lên: "Làm sao tôi có thể hạ thuốc Phong Triệt?!"

Cô chớp chớp mắt to, bỗng nhiên khẽ nói: "Là mày! Nhất định là mày! Là mày đã cố ý bỏ thuốc Phong Triệt sau đó giả họa cho tao, thu hút sự chú ý của Sở thiếu! Nhất định là mày! Đường Bội, con tiện nhân này! Không biết xấu hổ giống hệt như mẹ mày, chỉ biết quyến rũ đàn ông..."

"Bốp." Một tiếng giòn vang, Đường Phỉ Phỉ không dám tin, bùm mặt nhìn Đường Bội.

"Tôi đổi chủ ý rồi, Đường Phỉ Phỉ!" Trong ánh mắt của Đường Bội có hàn châm, đâm vào khiến Đường Phỉ Phỉ suýt đứng không vững.

Cô không dám tin nhìn Đường Bội, đứa con gái ngày xưa bị cô và nhà họ Đường sai khiến, vậy mà bây giờ lại ngạo nghễ đứng ở trước mặt cô, ánh mắt dày đặc như đao, khiến cho Đường Phỉ Phỉ không rét mà run.

"Đường Phỉ Phỉ..." Ánh mắt Đường Bội tiếp tục lăng trì Đường Phỉ Phỉ: "Tôi không chỉ có chứng cứ cô hạ thuốc Phong Triệt, ý đồ hãm hại tôi và Sở thiếu. Tôi còn có rất nhiều ảnh vô cùng thân mật của cô với nhóm cha nuôi của cô, cô có muốn xem một chút không?"

"Không thể!" Thanh âm của Đường Phỉ Phỉ sắc bén, mặt cô ta trắng bệch, nhìn Đường Bội, hét lớn: "Mày không thể có bức ảnh nào, mày đang gạt tao!"

"Gạt cô?" Đường Bội cười lạnh: "Cô còn chưa đủ tư cách"

Cô dừng một chút mới tiếp tục nói: "Tôi vốn không định đối phó cô sớm như vậy nhưng mà bây giờ tôi đã thay đổi chủ ý rồi, Đường Phỉ Phỉ, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, hai ngày sau, trong trận đua ngựa, nếu như cô thắng tôi, vậy thì tôi tạm thời không công khai mọi thứ. Nếu như cô thua, vậy hãy từ từ hưởng thụ cảm giác bơi lội trong bể scandal đi."

Cô nói xong không nhìn Đường Phỉ Phỉ mà đi đến phòng của mình trên lầu hai biệt thự.

Ban đầu, cô không muốn bứt dây động rừng sớm như vậy, mục tiêu của cô, từ đầu đến cuối không phải chỉ riêng Đường Phỉ Phỉ.

Thế nhưng Sở Quân Việt....

Nghĩ đến sự tức giận và nỗi lo lắng giấu trong đáy mắt anh ở trong phòng nghỉ, nụ cười trên mặt cô cũng trở nên nhu hòa và ngọt ngào thêm vài phần.

Kỳ thật, cảm giác được người ta quan tâm thật sự rất tốt, tốt đến nỗi cô có chút cam tâm tình nguyện, trầm luân vào đó.

Đường Phỉ Phỉ bị cô bỏ lại ở phía sau, không khống chế được bắt đầu run run. Cô dùng tốc độ nhanh nhất về tới phòng mình ở một góc khác của biệt thự, nhưng mà thân thể vẫn tiếp tục run rẩy không chịu được.

Ánh mắt và biểu cảm ban nãy của Đường Bội thật sự quá mức đáng sợ, ung dung như vậy, tự tin như vậy, phảng phất như không có gì có thể phá vỡ....

Tuy rằng cô chưa bao giờ nhìn thẳng em gái khác mẹ của mình, nhưng cô biết Đường Bội là một nhân vật lợi hại. Ngày xưa, bởi vì em trai của cô ta bị bệnh lao, cho nên cô ta mới bị nhà họ Đường khống chế trong lòng bàn tay.

Nhưng mà gần đây...

Đường Phỉ Phỉ móc điện thoại di động ra, cơ hồ luống cuống tay chân bấm điện thoại.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, môi cô ta run run, cô ta run giọng gọi: "Ba..."

Nước mắt liền chảy xuống, nghẹn ngào nói không nên lời.

"Phỉ Phỉ?" Giọng nói của Đường Phong Ngôn lạnh lùng, xuyên thấu qua điện thoại, lộ vẻ không kiên nhẫn nói:

"Sao vậy? Sao mở miệng lại khóc?"

"Ba, Đường Bội là một con điên, nó nói có những bức ảnh của con và bọn người chú Sở, nó uy hiếp con sẽ công khai chúng. Ba..." Thân thể Đường Phỉ Phỉ run run, chậm rãi ngồi xuống sofa bên cạnh, nước nỡ nói:

"Con nên làm cái gì bây giờ? Nó làm sao có được mấy tấm ảnh đó?"

"Con xem những tấm ảnh đó chưa?" Đường Phong Ngôn nhăn mày lại, đối với chuyện vừa mới lâm trận, mà con gái đã tự loạn cả lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Không có, nhưng mà ba biết Đường Bội, nó nói làm nhất định sẽ làm. Nó nói có nhất định sẽ có. Hơn nữa nó nói chắc chắn như vậy, bây giờ ngay cả Sở thiếu.... vậy.... vậy..."

Đường Phỉ Phỉ nói đến Sở Quân Việt càng nghẹn ngào hơn:

"Ba, con vất vả lắm mới khiến cho Sở thiếu đối xử khác biệt với mình, nhưng con tiện nhân Đường Bội này, mỗi lần đều chặn ngang một đao, không biết xấu hổ quyến rũ Sở thiếu, dùng hết âm mưu quỷ kế để thu hút sự chú ý của anh ấy, ...Ba con nên làm cái gì bây giờ?"

"Đừng khóc nữa!" Đường Phong Ngôn lạnh lùng nói.

Đường Phỉ Phỉ cả kinh, tuy rằng cô gọi ba rất thân thiết nhưng cô biết tính của Đường Phong Ngôn, nếu như mình quá mức yếu đuối không có

năng lực chỉ tổ làm cho ông ấy ghét bỏ, không có tư cách đứng ở đây nữa.

Cô chậm rãi thút thít, thấp giọng chậm rãi nói: "Mẹ đâu? Con muốn nói chuyện với mẹ."

Đường Phong Ngôn trầm mặc một lát, khi mở miệng thì giọng điệu đã dịu dàng hơn: "Đừng có gấp, ba sẽ giúp con nghĩ cách. Về phần Đường Bội, gần đây nó quả thật có chút không chịu quản thúc, ba sẽ không để mặc cho nó tiếp tục như vậy."

Đường Phi Phi đã đạt mục tiêu cũng không yêu cầu gọi điện thoại cho mẹ nữa. Đôi mắt cô ta xoay xoay, chợt hơi hoảng sợ nói: "Ba, Đường Bội luôn luôn nghe lời, nhưng gần đây nó....Ba nói có phải nó đã biết chuyện kia, cho nên mới..."

"Không thể!" Đường Phong Ngôn lạnh giọng nói: "Vì không để lại chứng cứ để nó phát hiện, ngay cả thủ tục chúng ta cũng không làm, thậm chí cả..." Ông dừng lại một chút không có tiếp tục nói tiếp nhưng Đường Phi Phi hiểu ý của ông.

Lúc đó vì không để cho Đường Bội phát hiện em trai của cô ấy đã kết thúc cuộc sống bị bệnh tật hành hạ, vì không muốn mất đi công cụ mạnh mẽ nghe lời, bọn họ hoàn toàn không có xác nhận chứng nhận tử vong của Đường Tử Thái, thậm chí ngay cả xác của nó cũng được xử lý sạch sẽ, còn kiếm người đóng giả Đường Tử Thái, dựa vào thói quen từ trước đến nay của nó, cách nửa tháng lại gửi bưu kiện cho Đường Bội, trong bưu kiện, còn có những ảnh chụp giả được chuẩn bị tỉ mỉ....

Theo lý thuyết, Đường Bội không thể phát hiện chuyện này mới phải.

"Nó có nói khi nào sẽ công khai những tấm hình đó hay không?" Đường Phong Ngôn đột nhiên hỏi.

"Không có." Đường Phỉ Phỉ nhỏ giọng trả lời: "Không có, nó chỉ nói, hai ngày sau trong cuộc thi đua ngựa, nếu con thua nó, nó sẽ công khai tất cả. Ba, ba biết con làm sao thắng được Đường Bội, nó rất am hiểu lĩnh vực này, hôm nay..."

Cô nói tới đây đột nhiên cả kinh, tất cả những chuyện hôm nay cũng không thể nói cho Đường Phong Ngôn biết được.

"Hôm nay cái gì?" Đường Phong Ngôn hỏi.

"Không có gì." Đường Phỉ Phỉ ấp a ấp úng: "Hôm nay Sở thiếu có mặt ở mã trường, cô ta còn dùng một tay cưỡi ngựa, hẳn là cưỡi ngựa rất giỏi."

"Con thắng không được cũng phải thắng!" Đường Phong Ngôn không hề cho cô cơ hội giải thích dứt khoát nói: "Ba sẽ nghĩ cách lấy được chứng cứ trong tay của Đường Bội, nhưng con nhất định phải thắng nó trong cuộc thi đua ngựa."

"Nhưng mà ba...."

"Không cần nói nữa." Đường Phỉ Phỉ còn muốn nói gì đã bị Đường Phong Ngôn ngắt lời: "Quy tắc chấm điểm của mấy người không phải có ba vị khách quý sao? Có biết là ai không?"

"Minh thiếu là một, xem ra bây giờ Sở thiếu cũng là một trong số đó. Người còn lại chắc là người tuyên truyền cho chương trình, Hạ thiên vương." Đường Phỉ Phỉ nói.

Việc này cũng không được xem là bí mật, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết ngay. Minh Hiên cũng không có ý định giữ bí mật, dù sao được tuyên truyền càng nhiều thì càng có lợi đối với bọn họ.

"Minh Hiên đã ở mã trường Vân Tiêu?" Đường Phong Ngôn hỏi.

"Vâng." Đường Phỉ Phỉ biết ba mình định nói gì, nếu như Minh Hiên đồng ý, cô không chỉ không ngại, ngược lại còn rất vui lòng. Dù sao thay vì tiếp người đàn ông vừa lùn vừa xấu, thì tiếp kim chủ như Minh thiếu vừa anh tuấn vừa trẻ tuổi, là chuyện biết bao nhiêu người trong làng giải trí cầu còn không được.

"Nên làm thế nào, không cần ba nhiều lời chứ?" Đường Phong Ngôn lại nói.

"Nhưng mà ba..." Đường Phỉ Phỉ run giọng nói: "Minh thiếu, người này...., con...."

"Ba sẽ nghĩ biện pháp, khi có thể sẽ liên lạc." Đường Phong Ngôn nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Bội...Đưa con gái khiến ông đau đầu nhưng không thể không dựa vào, thật đúng là, không khiến cho người ta bớt lo một chút a!

Đường Phong Ngôn xoa xoa mi tâm, mở điện thoại di động ra gọi vào số khác:

"Mã trường Vân Tiêu, Minh Hiên, nghĩ biện pháp đưa Đường Phỉ Phỉ đến chỗ của hân."

"Vâng." Đối phương lạnh lùng lên tiếng.

Cùng lúc đó, Đường Bội đang ngâm mình trong bồn tắm lớn vô cùng thoải mái, dễ chịu. Vừa cười ngửa, vừa ngã xuống đất, vừa lăn lộn trên mặt đất dày vò suốt nửa ngày, khiến người ta không gì cảm thấy thỏa mãn hơn ngoài việc được tắm thoải mái.

Huống chi nghĩ đến sắc mặt sầu não của Đường Phỉ Phỉ, cả người cô càng cảm thấy dễ chịu.

Tuy rằng bởi vì sự xuất hiện của Sở Quân Việt, khiến cho kế hoạch của cô thay đổi không ít.

Nhưng cô cảm thấy đây không phải là việc xấu.

Phiêu lưu càng lớn thì lợi ích thu được sẽ càng cao, không phải sao?

Đường Bội ưu nhã uống cạn ly rượu hương thơm thuần khiết, lộ ra nụ cười vui mừng từ tận đáy lòng.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt

Bởi vì một ngày trước đã xảy ra chuyện như vậy cho nên đến ngày thứ ba, khi bảy nữ minh tinh cùng nhau tập trung ở chỗ huấn luyện, thì bầu không khí lộ ra chút nặng nề và áp lực.

Phong Triệt bị bỏ thuốc, mặc dù dưới sự chăm sóc của bác sĩ thú y, cũng hồi phục không tệ lắm.

Thời điểm Đường Bội nhìn nó, thì nó đang cúi đầu chậm rãi ăn cỏ khô, thoạt nhìn có chút nhanh nhẹn hơn nhiều.

"Đường tiểu thư..." Hà An An nhìn thấy Đường Bội, hơi do dự tiến lại gần, thấp giọng nói:

"Thực xin lỗi, bởi vì tôi không nhìn thấy sự khác biệt của Phong Triệt mới khiến cho cô..."

"Cô quả thật phải nói lời xin lỗi." Đường Bội cũng không nhìn cô ta chỉ lạnh nhạt nói: "Nhưng không phải nói với tôi."

"Đường tiểu thư?" Hà An An có chút kinh ngạc, sắc mặt trắng không còn chút máu, không rõ chân tướng nhìn Đường Bội dăm dăm hỏi:

"Tôi không hiểu ý của cô."

"Nếu mã trường Vân Tiêu là sản nghiệp của nhà họ Sở, thì khâu quản lý có bao nhiêu nghiêm ngặt tôi nghĩ người làm việc ở đây nhiều năm như

Hà tiểu thư rõ hơn tôi nhiều." Đường Bội cười nhưng vẫn không nhìn Hà An An mà tiếp tục nói:

"Đường Phỉ Phỉ mới đến một ngày, cho dù cô ta có ý làm vậy tôi nghĩ cũng không có biện pháp có thể bỏ thuốc vào trong cỏ khô của Phong Triệt."

"Vì thế Đường tiểu thư hoài nghi tôi?!" Hà An An giống như bị người khác vũ nhục, thanh âm không nhịn được cao hơn vài phần:

"Cô cảm thấy tôi phản bội Sở thiếu, giúp người khác bỏ thuốc cho nên Phong Triệt mới..."

Cô ta không nói được nữa, nước mắt trong suốt tích tụ trong hốc mắt.

Hà An An vốn là một cô gái trong sang như ánh mặt trời, diện mạo cũng không tồi,

Cho nên thi thoảng lộ ra biểu cảm lả chả chực khóc, ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng mềm lòng.

Nhưng Đường Bội chỉ lười biếng liếc nhìn cô ta một cái cười xinh đẹp nói: " Hà tiểu thư, nếu như cô bị mã trường Vân Tiêu sa thải, còn có thể tự do đi tìm công việc khác, nếu không ngại có thể tham gia làng giải trí, kỹ thuật diễn của cô hay như vậy, nhất định sẽ nổi danh nhanh thôi."

" Tôi không biết cô đang nói cái gì..." Hà An An ủy khuất nước mắt nở một tiếng, nước mắt trong suốt đảo tới đảo lui trong mắt, cuối cùng cũng chảy dọc xuống hai gò má.

" Tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã được 3 năm, chăm sóc Phong Triệt cũng hơn 2 năm, nó cũng giống như con của tôi, làm sao có thể ... làm sao có thể... " Hà An An nghẹn ngào, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đường

Bội, tràn đầy uất ức và không cam lòng: " Đường tiểu thư, cô không biết gì cả, dựa vào cái gì lại nói tôi như vậy?"

" Chỉ bằng..." Đường Bội khẽ cười một tiếng, chuyển ánh mắt về phía sau Hà An An: " Chỉ bằng Sở thiếu, anh ấy nhất định sẽ tin tôi, chứ không tin cô!"

Thanh âm của Hà An An cao vút khiến Phong Triệt ở bên cạnh cũng có chút bất an mà cào cào móng trước, phát ra tiếng thở phì phì trong mũi.

Hà An An lại chưa liếc mắt nhìn Phong Triệt một cái mà chỉ oán hận nhìn Đường Bội, giọng the thé nói: " Sở thiếu làm sao có thể không tin tôi mà tin cô, ai chẳng biết mấy ả mình tinh trong làng giải trí như các cô, lăng lơ như thế nào, ai cũng có thể làm chồng."

"Ồ, đây chính là suy nghĩ trong lòng cô?" Đường Bội không để những lời nói ác độc của cô ta ở trong lòng, chỉ cười nói: " Sở thiếu, anh thấy thế nào?"

Hà An An đột nhiên xoay người, ánh mắt hiện lên một tia bất an.

Ở phía sau cô, Sở Quân Việt đang mặc trang phục cười ngựa, đứng yên ở đó, không biết đã nghe được bao nhiêu.

Bên trong là áo sơ mi trắng nõn được là phẳng phiu, áo khoác màu đen mang theo hương vị thân sĩ Anh, đường cong rõ ràng lưu loát, phía trên cúc áo có trang trí hoa văn tinh xảo. Áo khoác anh hơi dài như chàng Tuxedo bước ra từ truyện tranh, được sợi thắt lưng hình tam giác ôm gọn ở eo.

Quần dài màu trắng được thu gọn trong ủng da màu đen, ủng da sáng bóng vừng vàng, phía trên đính đồng thau, phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

" A..." Đường Bội có chút ngả ngón nâng chiếc cằm xinh đẹp, cười đến hết sức vui vẻ: "Anh mặc như vậy, rất đẹp trai."

Biểu cảm trên mặt Sở Quân Việt hơi như hòa một chút.

Như vậy thoát nhìn, anh với Đường Bội giống như đang mặc đồ tình nhân.

Trên người Đường Bội cũng mặc trang phục cười ngựa mạnh mẽ dành cho nữ, áo sơ mi trắng, áo khoác màu đen, quần dài màu trắng, trên ủng cũng có đính đồng thau.

Cô cười hết sức ngọt ngào nhìn Sở Quân Việt từ trên xuống dưới vài lần, nhin không được huyết sáo khen: " Sở thiếu, nếu lần đầu tiên anh cũng mặc như vậy xuất hiện trước mặt em, em cũng không xem anh là ma bệnh rồi."

Bọn họ trái một câu, phải một câu liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không để ý đến mặt Hà An An đang tức giận hết trắng lại hồng.

Cô chưa từng nghĩ tới, người đàn ông có phong bậc vương giả bình thường luôn chủ tay năm ngón như Sở thiếu lại bị một người phụ nữ trêu chọc một cách khiếm nhã như vậy, hơn nữa anh lại không hề tức giận.

Thân thể Hà An An run run lên.

Hai tay cô nắm rất chặt, chặt đến mức gân xanh đã nổi lên mu bàn tay.

Cô ta mở to đôi mắt đỏ tươi, nhìn Đường Bội không coi ai ra gì, bỗng nhiên kêu lên: "Tại sao là cô ta?"

Đường Bội và Sở Quân Việt rốt cuộc cũng chuyển ánh mắt sang người cô ta.

" Tại sao lại là cô ta?" Hà An An đột nhiên khóc không thành tiếng, cả người đều đứng không vững, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối của mình, khóc rống nghẹn ngào: " Tại sao lại là cô ta... Anh cũng biết... Anh cũng biết... Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở mã trường Vân Tiêu, trong thế giới của em chỉ có mình anh sao?"

Cô sợ hãi vươn tay ra với Sở Quân Việt muốn nắm lấy góc áo của anh, tựa như người chết muốn nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Hà An An điềm đậm đáng yêu nhìn về phía Sở Quân Việt, cô biết lúc này từ góc của anh nhìn xuống, nhìn thấy dáng vẻ hoa lệ đằm lẹ của mình, là dáng vẻ đẹp nhất chộc người khác muốn bảo vệ, thương yêu.

" Vì sao anh không liếc mắt nhìn em một cái? Em... Em cũng yêu anh a..." Hà An An nước mắt chảy rào rào dọc theo gò má của cô ta rơi xuống.

Nét mặt của cô ấy vừa vô tại, vừa thâm tình, nước mắt như sương như trân châu bị đứt lìa chảy xuống hai gò má, môi, đôi mắt to đẹp bị nước mắt bao phủ... Quả thực vừa thấy đã thương , khẳng định là đàn ông đều sẽ mềm lòng.

Đường Bội ôm hai tay trước ngực, có chút buồn cười nhìn Hà An An rồi nhìn Sở Quân Việt đứng ở đó.

Thân là người thừa kế của Sơ gia, anh quả nhiên trêu hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sơ Hở

Hà An An nằm ở dưới chân của Sở Quân Việt, tư thế đó nào còn đáng vẻ oai hùng, mạnh mẽ của huấn luyện viên cười ngựa.

Cô ta dè dặt liếc mắt nhìn Sở Quân Việt một cái, tay càng ngày càng chạm đến vạt áo của anh, nước mắt giống như những hạt châu trong suốt lăn dài trên má.

"Sở thiếu..." Thanh âm rên rỉ nhẹ nhàng mang theo vẻ nũng nịu đủ làm lay động chỗ ngựa tợn đầy long của mỗi người đàn ông.

Đường Bội nhìn tình cảnh này, cười càng thêm xán lạn.

Sở Quân Việt trêu hoa ghẹo nguyệt, chất lượng quả nhiên không tệ.

Lúc tay Hà An An sắp chạm đến vạt áo của anh, anh đột nhiên lùi về phía sau một bước, nhíu mày nhìn Đường Bội đang xem kịch vui:

"Cô ấy là ai?"

Đường Bội rốt cuộc cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Hà An An bỏ hết tâm tư như vậy, lại bỏ thuốc hãm hại, lại bày ra dáng vẻ diễm đạm đáng thương, Sở Quân Việt cũng không nhiều lời với cô ta.

Nghe tiếng cười của Đường Bội ở phía sau, sắc mặt Hà An An trầm xuống, trong mắt chột lóe lên tia ngoan độc. Nhưng khi nhìn về phía Sở

Quân Việt, vẫn là bộ dạng ủy khuất.

"Cô ấy là người chăm sóc cho Phong Triệt, cũng là huấn luyện cưỡi ngựa ở mã trường Vân Tiêu." Đường Bội cười nói với Sở Quân Việt: "Ngày hôm qua Phong Triệt nổi điên, cũng do cô ấy ban tặng đấy."

"Không phải! Không phải tôi!" Hà An An đột nhiên khẽ kêu to lên.

Mặc dù cô chỉ làm việc ở mã trường Vân Tiêu, nhưng cô từng nghe nói, nhà họ Sở đối với kẻ phản bội rất đáng sợ. Huống chi hôm qua, Sở thiếu suýt nữa bị thương.

Cô cực kì khẩn trương, không kịp suy nghĩ đã vội nói: "Là cô ta, là Đường Bội sai khiến tôi làm như vậy, cô ấy muốn thu hút sự chú ý của Sở thiếu anh, cho nên mới sai tôi bỏ thuốc cho Phong Triệt!."

"Ồ?" Đường Bội hếch mày, mang theo vài phần khiêu khích nhìn về phía Sở Quân Việt: "Sở thiếu, anh có tin không...?"

Hà An An cắn môi dưới, câu nói dối đầu tiên đã bật ra khỏi cửa miệng, không thể làm gì khác hơn ngoài tiếp tục:

"Sở thiếu, anh tin tưởng tôi. Tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã 3 năm, tôi luôn xem Phong Triệt như bảo bối của mình. Lần này không phải ngài bảo để cô ấy cưỡi Phong Triệt, tôi cũng không nghe theo lời của cô ấy."

"Hahaha." Đường Bội khẽ cười một tiếng, hết sức dịu dàng nhẹ nhàng vỗ cổ một cái, cười xinh đẹp nói: "Làm phiền cô rồi, trong thời gian ngắn thế đã có thể biên ra câu chuyện hay như vậy."

"Tôi không có bịa truyện!" Hà An An đáng thương tội nghiệp nhìn Sở Quân Việt, giọng nói thật bi thương: "Sở thiếu, tôi nói đều là sự thật. Anh

nhất định phải tin tưởng tôi. Nữ diễn viên trong làng giải trí, am hiểu nhất là đóng kịch, anh đừng bị cô ta..."

Sở Quân Việt lạnh lùng liếc nhìn Hà An An một cái.

Ánh mắt anh băng hàn thấu xương, giống như gió lạnh thổi qua.

Nghe đồn đế vương bóng đêm, ánh mắt không có chút tình cảm giống như tu la, khiến cho Hà An An đang nửa quỳ trên mặt đất nhịn không được sợ run cả người, lời còn muốn nói đều đông cứng trong miệng, không dám nói ra ngoài.

"Nếu cô đã nói không được, có phải nên đến phiên tôi nói thay cô không?" Đường Bội chậm rãi cười đi đến bên cạnh Sở Quân Việt.

Quần áo của hai người vốn hết sức xứng đôi, lúc này sóng vai đứng chung một chỗ, tuấn nam mỹ nữ, quả thực khiến người ta vui tai vui mắt.

"Ban nãy cô nói, tôi vì muốn thu hút sự chú ý của Sở thiếu cho nên mới sai cô đi bỏ thuốc vào thức ăn của Phong Triệt. Nhưng sáng hôm qua, Sở thiếu chưa từng nói anh ta sẽ đến mã trường. Tôi đây diễn kịch, là diễn cho ai xem đây?" Đường Bội bình tĩnh nói: "Đây là sơ hở thứ nhất."

"Cô còn nói, tôi sai cô hạ thuốc Phong Triệt, hơn nữa nói với cô Sở thiếu rất thích tôi, sẽ không truy cứu trách nhiệm. Nếu như Sở thiếu đã thích tôi rồi..." Đường Bội nói tới đây nhẹ nhàng cười, liếc mắt nhìn Sở Quân Việt một cái: "Tôi cần gì phải thu hút sự chú ý của anh ấy, hơn nữa còn dùng một phương pháp ngu ngốc như vậy. Đây là sơ hở thứ hai."

"Thứ ba..." Cô từ trên cao nhìn xuống, nhìn ánh mắt tràn ngập sợ hãi của Hà An An, không chút lưu tình tiếp tục nói: "Huống hồ, hôm kia chúng ta mới gặp mặt lần đầu tiên, nếu như cô nghe lời tôi bỏ thuốc cho Phong Triệt là sự thật, thì cô đúng là cỏ đầu tường, trước đây không biết đã làm bao nhiêu chuyện phản bội Sở thiếu rồi."

"Tôi không có!" Hà An An vội vàng nói: "Tôi làm sao có thể phản bội Sở thiếu!"

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt cô ta đã trắng không còn chút máu.

Đường Bội cười nói: "Lời nói của cô trước sau đều mâu thuẫn, tất cả đều có sơ hở, ngay cả tôi còn không tin, cô nghĩ Sở thiếu sẽ tin tưởng cô sao?"

Hà An An run run nhìn Sở Quân Việt, nhưng trong nháy mắt, giống như bị nhốt vào chỗ sâu nhất trong địa ngục----

Người đứng đầu nhà họ Sở, khi đứng trước mặt bọn họ không nói cười tùy tiện, không giận mà uy, nhưng ánh mắt nhìn Đường Bội lại rất dịu dàng thậm chí có phần dung túng.

Mà Đường Bội không chút để ý, đưa tay đặt trên vai, quay đầu lại nhìn anh, hỏi; "Sở thiếu, anh cảm thấy em nói có đúng không?"

"Ừ." Sở Quân Việt thuận thế nắm eo của Đường Bội, nhàn nhạt nói: "Mang cô ta đi xuống đi."

Không biết khi nào bên trong chuồng ngựa lại xuất hiện thêm vài người, đều cung kính lễ phép đứng ở phía sau Sở Quân Việt.

Người dẫn đầu phía trước, Đường Bội biết, đó là quản lý của mã trường.

Anh ta là người đàn ông trung niên khoảng 37, 38 tuổi, Đường Bội còn nhớ anh họ Thường. Hôm bọn họ đến cùng với Minh Hiên, anh ta đã từng xuất hiện bắt chuyện một lần. Tuy rằng thái độ khách khí, hữu lễ nhưng cũng có phần xa cách. Đối với người có lai lịch không tầm thường như Minh Hiên, lại là người hô mưa gọi gió ở trong làng giải trí, cũng không có ý lấy lòng.

Nhưng mà ngẫm lại, anh ta là tổng giám đốc của mã trường Vân Tiêu, có thể trở thành hội viên của nơi này, đều là những biểu tượng không giàu cũng quý ở thành phố S.

Cho dù Đường Phong Ngôn có đến trước mặt người này, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, nhìn Sở gia phía sau anh ta, cũng phải tỏ ra khách khí vài phần.

Đi theo phía sau anh ta là 4 người vệ sĩ cao lớn mặc âu phục màu đen, lúc này có hai người lên tiếng trả lời đi tới, mỗi người một bên đưa tay kéo Hà An An nằm tê liệt ở trên mặt đất từ sớm, lôi kéo không chút thương hoa tiếc ngọc.

"Đợi chút." Đường Bội bỗng nhiên ngăn cản: "Sau khi dẫn đi cô ấy sẽ như thế nào?"

"Em còn muốn dùng?" Sở Quân Việt hỏi.

"Ừ." Đường Bội gật đầu, cười: "Có thể cho cô ấy một cơ hội, nếu như cô ấy chịu làm nhân chứng, chỉ tội Đường Phỉ Phỉ."

"Được." Sở Quân Việt chẳng hề để ý đáp ứng, sau đó quay đầu nói với hai người vệ sĩ: "Nghĩ cách để cô ta mở miệng nói sự thật."

"Dạ, thiếu gia." Hai người gật đầu với Sở Quân Việt, rồi kéo Hà An An vội vã rời đi.

"Anh sẽ không..." Chờ bọn họ đi xa, Đường Bội mới đánh giá Sở Quân Việt từ trên xuống dưới vài lần: "Thật sự phải chuẩn bị người dạy cười ngựa sao?"

"Dĩ nhiên." Sở Quân Việt ôm lấy eo của cô, chỉ cảm thấy eo nhỏ trong tay không đầy một nắm tay, nhưng lại không mềm mại như loại chim nhỏ

nép vào người. Tâm tình của anh không tẻ, hiếm khi nổi nên cười đùa, vì thế anh cười nói: "Em cũng cho rằng, anh vì em mà đến?"

"Được rồi, được rồi." Đường Bội nhắc tay đầu hàng, cười nói: "Đây là địa bàn của Sở thiếu, anh muốn đến lúc nào thì đến lúc đó, muốn làm gì thì làm cái đó. Trên đời này không ai dám quản anh."

Cô vừa nói vừa mở cánh tay của Sở Quân Việt ra, sau đó đi nhanh đến chỗ của Phong Triệt.

Dáng người của cô cao gầy, tuy rằng thân thủ của cô không tồi, nhưng nhìn từ bóng lưng có vẻ đơn bạc, trang phục ôm lấy đường lấy, khiến cô lộ ra những đường nét như đọt gọt thành.

Quản lý Thường thấy Sở Quân Việt vẫn đứng tại chỗ, khóe môi lại mang theo nụ cười hiếm thấy, nên vội vã bước nhanh về phía trước, giúp Đường Bội mở cửa chuồng của Phong Triệt, khách khách khí khí cười nói:

"Đường tiểu thư, mời."

"Cảm ơn quản lý Thường." Đường Bội khách khí nói.

Quản lý Thường cười haha, khom người nhường cho Đường Bội vào dẫn ngựa, vừa cười nói với Đường Bội:

"Đường tiểu thư quá khách khí, gọi tôi là tiểu Thường được rồi." Ông ta dừng lại một chút rồi dùng thân phận của quản lý mã trường nói:

"Tôi thật xin lỗi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nếu Đường tiểu thư có chuyện gì cần có thể trực tiếp đến tìm tôi, và cô nếu không chê chúng tôi có thể giới thiệu cho cô một huấn luyện viên cưỡi ngựa giỏi hơn."

"Ồ..." Đường Bội nhú mày nhìn ông ta..

Quản lý Thường cười đến mức cực kì nhiệt tình, nghiêng người để Sở Quân Việt xuất hiện, nửa đùa nửa lấy lòng nói: "Thiếu gia của chúng tôi cười ngựa là hạng nhất, đã từng giành được giải quán quân thế giới, Đường tiểu thư có muốn cân nhắc hay không?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đùa Giỡn Sở Thiếu?

Đường Bội hé miệng cười: "Ồ?"

"Chú Thường...." Trên mặt Sở Quân Việt không có chút hờn giận, chỉ chậm rãi đi tới bên cạnh bọn họ, nhàn nhạt liếc mắt lườm quản lý Thường một cái.

"Haha...Haha..." Quản lý Thường cười haha, cười nói: "Đường tiểu thư thân thủ nhanh nhẹn, nói thật ngoại trừ thiếu gia, ở đây, không tìm thấy người có thể dạy cô."

"Tôi cũng không dám..." Đường Bội cười đến mức nheo mắt lại, cô đã nhìn ra, người quản lý này với Sở Quân Việt tuyệt đối không phải thân phận cấp trên cấp dưới đơn giản như vậy, nhưng vẫn mỉm cười liếc mắt nhìn Sở Quân Việt một cái, cười nói

"Làm phiền Sở thiếu đại giá."

Cô nói xong, không nói chuyện với Sở Quân Việt, mà nhanh chóng lôi kéo cương của Phong Triệt, sau đó xoay mình lên ngựa.

Đường Bội ngồi ở trên mình của Phong Triệt, cúi người cười với Sở Quân Việt, Phong Triệt chỉ hí một cái, sau đó phóng ngựa lao về phía trước, vượt qua tay vịn của chuồng ngựa, lướt trên thảm cỏ xanh mướt của mã trường.

"Thiếu gia..."

Quản lý Thường tên là Thường Hướng Văn, quả thật không phải quản lý của mã trường Vân Tiêu đơn giản như vậy. Bắt đầu từ thời bố của anh, ông đã làm việc ở Sở gia. Thời gian ông gặp Sở Quân Việt không nhiều, nhưng cũng xem như nhìn anh lớn lên.

"Ừ." Ánh mắt của Sở Quân Việt dừng trên bóng lưng đang phóng ngựa của Đường Bội, chỉ thuận miệng đáp lại.

"Đường tiểu thư vừa xinh đẹp, thân thủ lại tốt, cưỡi ngựa lại giỏi, hơn nữa con người lại rộng rãi..." Thường Hướng Văn càng nói, nụ cười trên mặt càng sâu:

"Cùng với những tiểu thư khác, quả thật không giống nhau, cô với thiếu gia ở cùng một chỗ, điệu bộ rất tự nhiên."

"Cô ấy đúng là con hồ ly nhỏ." Nét mặt Sở Quân Việt cũng trở nên nhu hòa không ít, đối với người đàn ông trung niên cũng xem như là một nửa trưởng bối, cười nói:

"Hành động vừa rồi của chú, sẽ khiến cho cô ấy ở mã trường từ nay về sau, hoành hành không sợ."

Thường Hướng Văn cười haha, cùng Sở Quân Việt nhìn về phía Đường Bội rời khỏi.

Dưới trời xanh mây trắng, phía trên bãi cỏ xanh biếc, bóng hình của cô đã trở nên rất nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy bóng người màu đỏ, và con ngựa màu đen mạnh mẽ, thoát nhìn cực kì linh hoạt.

Bất cứ chuyện gì cũng nên có chừng có mực, đây là pháp bảo mà Thường Hướng Văn ông dùng ở nhà họ Sở nhiều năm, quả nhiên không tệ.

Có những lời ông không nói ra miệng, Sở Quân Việt đối với Đường Bội như vậy, hôm qua còn không ngại nguy hiểm để cứu cô.

Trên dưới mã trường Vân Tiêu, ai còn không xem cô như công chúa?!

Về phần hành động của ông thì có liên quan gì?!

Bởi vì người đứng đầu nhà họ Sở, đang đứng ở bên cạnh ông!

Tuy rằng biểu cảm trên mặt vẫn lạnh nhạt quanh năm, nhưng trong đôi mắt đẹp lại lộ ra ánh sáng, dịu dàng mà ông chưa từng gặp.

Rất có thể vì hôm qua Sở Quân Việt cố gắng quên mình để cứu Đường Bội, nên hôm nay cô cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người khác.

Ánh mắt của những nữ minh tinh kia, nhìn về cô càng lúc càng phức tạp.

Trộn lẫn hâm mộ, ghen tị, tuy rằng không rõ ràng nhưng không ngừng che giấu sự khinh thường và chán ghét.

Thế nhưng mặc kệ bọn họ nhìn Đường Bội như thế nào, hôm nay cuối cùng cô cũng thanh tịnh không ít, có thể tha hồ phóng ngựa rong ruổi, không có ai làm phiền.

Sắc mặt Đường Phi Phi, từ khi Đường Bội bắt đầu xuất hiện thì vẫn luôn không tốt.

Cô quả thật không quen cưỡi ngựa, ngồi thúc ngựa chạy hơi nhanh một chút thì đã cảm thấy lưng lay sắp đổ.

Nhưng cô lại chỉ có thể kiên trì, cắn chặt răng, không ngừng luyện tập một cách cứng nhắc.

Đường Bội nhiều lần cố ý chạy qua bên người cô như một cơn gió, Đường Phỉ Phỉ giống như lâm vào đại địch, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi xuống ngựa.

Cho nên một ngày qua đi, khi Hứa Tử Ninh giúp cô từ trên ngựa xuống, cô suýt nữa đứng không vững.

Hôm nay mã trường Vân Tiêu không phái huấn luyện mới cho Đường Bội, có lẽ Sở Quân Việt không muốn xuất hiện trước ống kính vì thế dù mặc trang phục cưỡi ngựa nhưng cũng không cưỡi ngựa chung với các cô.

Đường Bội tiện tay ném roi da cừu cho nhân viên công tác mã trường ở gần nhất, cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Đường Phỉ Phỉ, nói với cô ta:

"Bộ dạng này của cô, thua tôi là chắc rồi."

Kỳ thật cô biết cho dù cho Đường Phỉ Phỉ thời gian một năm, cô ta cũng không thể thắng được cô.

Nhưng mà nhìn Đường Phỉ Phỉ từ trước đến nay luôn được nuông chiều từng li từng tí, vậy mà không thể không nghiêng răng nghiêng lợi ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ miến cường đó, thật sự khiến cho cô vui vẻ.

Huống chi, cô còn có dự định khác.

"Xin cô tránh ra." Hứa Tử Ninh không chút khách khí lớn tiếng nói với Đường Bội: "Phỉ Phỉ cần nghỉ ngơi rồi."

Giọng nói của cô ta hơi lớn cho nên những người phụ trách quay phim trong mã trường và vài phó đạo diễn trong tổ cũng chú ý đến bên này.

Hứa Tử Ninh đỡ Đường Phỉ Phỉ, khiến sức nặng trên người của cô ta đều đặt hết lên vai cô.

Hai người con gái thoát nhìn gầy yếu, mỏng manh sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ loạng choạng đứng không vững, quả thực có chút đáng thương.

Mà Đường Bội lại sáng khoái tinh thần, ung dung đứng ở trước mặt các cô.

Một đôi như thế, nếu như người bình thường nhìn thấy cảnh này, thông thường nhất là đàn ông, chắc chắn sẽ nghiêng về phía bọn họ, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Đường Bội xoay xoay, trong nháy mắt cô đã hiểu được Hứa Tử Ninh làm vậy có dụng ý gì.

Xem ra lão hồ ly Đường Phong Ngôn bắt đầu phòng ngừa cô sẽ đập nôi chìm thuyền, thật sự sẽ vạch trần scandal của Đường Phỉ Phỉ. Cho nên ông ta mới cố ý bảo Hứa Tử Ninh làm như thế, khiến cho tổ chương trình thậm chí cả khán giả đều cho rằng cô và Đường Phỉ Phỉ bất hòa, một mặt muốn tạo scandal mặt khác tạo độ tin cậy cho khán giả.

Cô sẽ để cho bọn họ được toại nguyện.

Đường Bội cười xinh đẹp, lùi lại một bước rồi nói: "Tôi chỉ muốn nói với cô Đường Phỉ Phỉ tiểu thư vất vả như vậy, buổi tối tốt nhất nên dùng tinh dầu mát xa thì mới có thể ngủ được, nếu không ngày mai toàn thân sẽ đau nhức, cười ngửa không được."

Cô lộ vẻ rộng lượng lại thân thiết khiến cho sắc mặt của Hứa Tử Ninh cứng đờ, mĩa mai nói: "Cô có lòng tốt như vậy sao?!"

Cô ta nói những lời này bằng giọng rất nhỏ, gió thổi trên mã trường hôm nay hơi lớn có lẽ ngoài trừ bọn cô, người khác cũng không thể nghe thấy.

"Dĩ nhiên không rồi." Thanh âm của Đường Bội nhỏ đi nhiều: "Nên biểu hiện thân thiết một chút chứ, cô gái nhỏ. Hoặc là cô muốn để toàn thể giới này đều biết cô và Đường Phỉ Phỉ đều đối với tôi tràn ngập địch ý. Về phần tại sao lại tràn ngập địch ý? Có lẽ là từ lần đầu tiên tôi lên tiếng về việc mình làm thế thân cho Đường Phỉ Phỉ?..."

Cô cười với Hứa Tử Ninh, nâng giọng cao lên một chút: "Nhất định phải dùng ba loại dầu này để mát xa, nếu như cô không biết phương pháp mát xa như thế nào, thì buổi tối có thể tới hỏi tôi. Cố lên nha, Đường tiểu thư."

Nhiếp ảnh gia và phó đạo diễn có phần thất vọng khi nhìn thấy ba người vô cùng thân thiết, nếu như có thể nắm được một vài cảnh quay mâu thuẫn và căng thẳng thì mới có thể thu hút quần chúng.

Thế nhưng cảnh thuận hòa như vậy bọn họ chỉ có thể chụp nhưng phải xem sau đó có dùng được hay không.

Nửa câu trước Đường Bội nói nhóm nhiếp ảnh gia nghe không được, nhưng biểu hiện phía sau lại được quay lại hết sức rõ ràng.

Đường Phỉ Phỉ đau nhức khắp cả người, nhìn thấy Đường Bội cô ta cắn môi dưới sắp rách, đứng trước máy quay lại chỉ có thể miễn cưỡng cười nói:

"Cảm ơn cô, Tử Ninh cô ấy chỉ quá quan tâm tôi, cho nên còn chưa hiểu nhiều việc, hy vọng cô đừng để bụng."

"Làm sao có thể?" Đường Bội cười một cách rộng rãi, xoay người rời đi.

Bữa cơm chiều này Đường Bội ăn hết sức ngon miệng, sau khi cô về tới phòng thì tắm rửa cho thoải mái dễ chịu.

Chờ cô mặc áo tắm từ phòng tắm đi ra, thì đột nhiên căn môi dưới híp mắt nở nụ cười:

"Em còn cho rằng, anh đã đi rồi."

Sở Quân Việt buông sách trong tay, đứng dậy từ ghế nằm thoải mái bên cạnh giường, tiến lên chụp lấy khăn lông ở trong tay Đường Bội, sau đó kéo cô đến ngồi xuống trên ghế nằm, vừa dịu dàng giúp cô lau tóc vừa nhàn nhạt nói:

"Chỗ này không phải là địa bàn của anh sao? Đương nhiên anh muốn tới thì tới."

"Sở thiếu..." Đường Bội thoải mái mà híp mắt, hưởng thụ phục vụ tuyệt đối mà chưa có ai hưởng thụ qua, sự phục vụ của người đứng đầu nhà họ Sở, khẽ cười nói:

"Có ai từng nói với anh không... Dáng vẻ này của anh, rất đáng yêu?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Giả Vờ Vô Tội? Tôi Cũng Không Biết

Khi Đường Bội nói chuyện, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, ánh mắt từ cái cổ khêu gợi của anh hướng lên trên, là chiếc cằm cương nghị, môi mỏng, mũi cao thẳng...Cuối cùng chống lại đôi mắt thâm thúy giống như bầu trời đêm sâu thẳm.

Cô cười với anh, vừa khẽ vươn tay kéo cổ Sở Quân Việt xuống.

Môi hai người dính chặt vào nhau.

Tư thế này, khiến Đường Bội không nhìn rõ mắt Sở Quân Việt.

Giống vậy, Sở Quân Việt cũng không nhìn rõ mắt cô.

Cô hơi thả lỏng thân thể, ý cười nơi đáy mắt nhạt đi, cuối cùng chỉ để lại một chút mê mang không rõ lắm.

Chờ hai người tách ra, đáy mắt Đường Bội lại mang ý cười giống như hồ ly nhỏ.

Cô cười vừa giảo hoạt, vừa ngọt ngào nhìn Sở Quân Việt, ngón tay nhỏ nhắn đảo qua trên môi Sở Quân Việt bị cô mút đến có chút đỏ hồng, cười xinh đẹp: "Môi của Sở thiếu thật là ngon nha."

Đây rõ ràng là trêu chọc trắng trợn!

Sở Quân Việt vẫn duy trì tư thế này: "Ngày mai em còn phải cưỡi ngựa, hôm sau đã thi đấu, đừng tùy tiện tức giận."

"Chắc..." Đường Bội như bất mãn than nhẹ một tiếng, lại nghịch ngợm vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng véo cằm của Sở Quân Việt hai lần, như móng vuốt của mèo, gây khiến người ta ngứa ngứa, lộ ra cảm giác thân mật rất trêu người.

Sở Quân Việt nhắm chặt hai mắt thật sâu.

Đường Bội còn chưa kịp thu hồi tay thì cả người bỗng nhẹ bẫng, Sở Quân Việt đã thành công bế cô lên.

Giường lớn mềm mại lún xuống thật sâu, một tay Đường Bội chống ở trên giường, khiến bản thân nửa ngồi, một tay lại chống ở trên ngực của anh, cười nói:

"Ngày mai em còn phải luyện tập cưỡi ngựa."

Sở Quân Việt mặt không biểu cảm nhìn cô.

Ánh mắt anh sâu không lường được, làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ của anh.

Ngực anh chậm rãi phập phồng, Đường Bội có thể cảm nhận nhịp tim không rõ ràng dưới tay mình, cùng với hơi thở giống vậy, luôn được duy trì một cách bình tĩnh.

Cô ngẩn ra, cổ tay trái để ở trước ngực Sở Quân Việt đã bị anh nắm lại.

Đường Bội kinh ngạc ngẩng đầu, cùng Sở Quân Việt nhìn nhau trong phút chốc.

Đôi mắt ấy vẫn giống như lần đầu tiên họ gặp nhau, lạnh lùng như núi sông, tuy rằng nghìn năm vạn năm nhưng vẫn có chút gợn sóng, bình tĩnh giống như chiếc gương khổng lồ, khắc họa rõ ràng bóng hình của cô ở bên trong.

"Em ngày sau..." Tim cô bỗng đập lỡ nhịp, có phần không tự nhiên nói: "Trận đấu đó. Em nhất định thắng Đường Phi Phi."

Sở Quân Việt lấy tay anh ra, cúi người cắn vài cái trên môi cô như trừng phạt, hơi thở nóng rực phun trên khóe môi của Đường Bội, nói giọng khàn khàn: "Đó là lý do em đừng châm lửa."

Anh nói xong không dừng động tác ôm Đường Bội, mặt chôn ở trong gáy cô, hơi thở nóng ấm từng chút từng chút phả vào trên cổ cô.

Sở Quân Việt ôm chặt Đường Bội hơn, ngón tay thon dài mơn trớn tóc cô, cuối cùng chỉ cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng nói:

"Ngủ đi."

Đường Bội chưa bao giờ nghĩ tới, trong tình huống bên cạnh có thêm một người, nhưng cô có thể ngủ một đêm ngon lành không mộng mị đến sáng.

Thời điểm cô tỉnh lại, chiếc cằm kiên nghị của anh nhẹ nhàng đặt ở trên đầu cô, hơi thở đều đều và có quy luật dường như vẫn đang trong giấc ngủ say.

Rèm cửa sổ thật dày, khiến cô không nhìn rõ ánh mặt trời. Nhưng thói quen dậy sớm như đồng hồ sinh học đã nhắc nhở cô rằng: Mình nên đi rồi.

Đường Bội vừa mới động, Sở Quân Việt cũng tỉnh dậy.

Anh nhìn Đường Bội thật sâu, xoay người xuống giường, nhàn nhạt hỏi: "Bữa sáng muốn ăn gì?"

"Cái gì cũng được." Đường Bội cười tủm tỉm nói.

Mãi đến khi một lần nữa ngồi ở trên mình của Phong Triệt, Đường Bội mới hơi lộ ra thần sắc hoảng hốt.

Tối hôm qua phảng phất giống như cảnh trong mơ, bầu không khí giữa cô và Sở Quân Việt quả thực vô cùng thân thiết đến mức không bình thường.

Không phải, không phải là ái muội mà là vô cùng thân thiết.

Đó là một từ càng ấm lòng hơn so với từ ái muội.

Đường Phi Phi vẫn lộ ra khuôn mặt trắng bệch đến lung lay sắp đổ. Chỉ là khi đi qua bên người Đường Bội, nhìn thần sắc của cô ta cũng không sợ hãi và lo lắng giống hôm qua.

Trong mắt Đường Phi Phi hôm nay đều tràn đầy khinh thường.

"Nghĩ ra biện pháp thắng tôi rồi hả?" Đường Bội bị đôi mắt của cô ta hấp dẫn, nghiêng người cười với cô ta, thờ ơ hỏi.

"Hừ." Đường Phi Phi cẩn thận chú ý đến phương hướng chụp của camera, cố gắng chọn một góc không chụp chính diện, lạnh lùng cười với Đường Bội, kiêu ngạo hạ giọng nói: "Đường Bội, đừng tưởng rằng bây giờ chúng ta đang ở mã trường Vân Tiêu, thì ba không có biện pháp động đến đây."

"Cô nói cái gì?" Đường Bội trào phúng nói: "Gió quá lớn, tôi nghe không rõ!"

"Mày?!" Lông mày Đường Phi Phi dựng đứng, cơ hồ phun ra lửa.

Cô ta hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới híp mắt trừng mắt nhìn Đường Bội, lạnh giọng nói: "Ba không thu thập mày, nhà họ Đường cho mày kêu ngao vài ngày. Đường Bội, không phải mày cảm thấy mày có thể ngồi ngang địa vị với tao rồi chứ? Đừng thấy có chút mặt mũi mà lên mặt, mày là đứa con hoang, mẹ mày..."

"Bộp."

Một tiếng vang nhỏ, roi da cừu mềm mại quất trên mông ngựa của Đường Phỉ Phỉ một cách chính xác.

Nhận được tín hiệu, con ngựa vốn kiềm nén đã lâu reo hò một tiếng, sau đó mạnh mẽ xông ra ngoài.

"A, aaaaaa" Đường Phỉ Phỉ khẽ cả kinh kêu lên: "Cứu mạng a!"

Đường Bội lạnh lùng nhìn chăm chăm phương hướng Đường Phỉ Phỉ lao ra, nhẹ nhàng cong khóe môi: Ở mã trường Vân Tiêu, Đường Phong Ngôn không có cách nào đụng đến mình. Cô cũng không quên, lúc trước vì để trở thành hội viên, Đường Phong Ngôn đã trả cái giá thật cao, nhưng ngay cả chính chủ cũng chưa gặp mặt được.

Nhân viên mã trường và đài truyền hình đều nhanh chóng đuổi theo phương hướng của Đường Phỉ Phỉ.

Chỗ ban này cô và Đường Phỉ Phỉ nán lại vốn là một góc của mã trường, rời xa sự chú ý của camera.

Đường Phỉ Phỉ cẩn thận, Đường Bội cũng không sơ suất.

Cho nên, lúc này khi đối mặt với tổ quay phim, cùng với ánh mắt tò mò của nhân viên công tác trong chương trình của Minh Hiên chờ ở tại chỗ, Đường Bội có chút vô tội nhìn bọn họ nói: "Đường tiểu thư không phải đang luyện cưỡi ngựa sao?"

Cô lại chớp mắt, quay đầu nhìn phương hướng Đường Phỉ Phỉ lao ra,

Lúc này trời xanh mây trắng, tiếng kêu cứu của Đường Phỉ Phỉ càng ngày càng xa, bóng lưng cũng biến thành một chấm đen lơ mờ.

Đường Bội lại nhìn về phía Minh Hiên một lần nữa, hỏi bằng giọng vô tội: "Tốc độ cô ấy quá nhanh sao?"

Minh Hiên nhướn mày, còn chưa kịp nói gì.

Roi ngựa màu đen đã vẽ ra một đường cong thật đẹp giữa không trung, Phong Triệt kêu nhỏ một tiếng, sau đó lao tới phương hướng mà Đường Phỉ Phỉ đã biến mất.

Phong Triệt vốn là con ngựa tốt nhất mã trường Vân Tiêu, lần này dồn hết toàn lực nên lướt nhanh như gió.

Bóng dáng màu hồng của cô, trên con ngựa màu đen, bầu trời xanh xanh, cỏ xanh như tấm thảm, kỹ thuật cưỡi ngựa mạnh mẽ khiến cho lòng người nhộn nhạo...

Tốc độ cưỡi ngựa của Đường Bội so với Đường Phỉ Phỉ không biết nhang hơn bao nhiêu, nếu so với dáng vẻ cầu cứu trong hoảng loạn của cô ấy, quả thật có phần yếu ớt hơn.

Minh Hiên chậm rãi giãn mày ra.

Anh có lẽ là người duy nhất hiểu được một ít ân oán giữa Đường Bội và Đường Phỉ Phỉ, nhớ tới biểu cảm vô tội ban nãy của cô, khóe môi anh không nhịn được cong lên.

Chú ý tới ánh mắt tò mò của người những chung quanh, Minh Hiên phất phất tay nói: "Đừng chuyện bé xé ra to, cho các cô đến nơi này, vốn là để các cô luyện tập cưỡi ngựa thật tốt, nếu không, ngày mai so cái gì? Ai ở

trên ngựa xinh đẹp hơn sao? Những hình ảnh như thế, bình thường ở trên màn ảnh có ít sao?"

Người sắp đặt vàng, một câu của thiếu gia nhà họ Minh: Chuyện bé xé ra to. Gần như đã trực tiếp tử hình sự 'yếu ớt' của Đường Phỉ Phỉ.

Người chung quanh cười ha ha, cũng không coi là chuyện gì quá quan trọng, có một hai người tình cờ nhìn thấy Đường Bối rút roi da đánh vào mũi của Đường Phỉ Phỉ, nhưng cũng tự nói thầm với chính mình chắc lúc này mình bị hoa mắt, vừa ngoan ngoãn ngậm miệng làm việc của mình.

Đường Phỉ Phỉ chắc là không luyện đến nơi đến chốn, suýt bị dọa đến mất mật, sau khi được cứu trở về, chờ đợi cô ta chính là sự khinh thường của mọi người.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Biến Khéo Thành Vụn

Thời điểm Đường Phi Phi được đỡ xuống ngựa, tóc tai đã rối bù.

Khuôn mặt cô ta tái nhợt, đáng thương dựa vào người của Hứa Tử Ninh, trong hai mắt rưng rưng, tràn đầy ủy khuất và lên án một cách lạnh lẽ.

Người tới người lui rất nhiều, có nhân viên của mã trường cũng có nhân viên của chương trình, nhưng bọn họ không ai để ý đến cô ta.

Chỉ có Hứa Tử Ninh, cẩn thận dìu cô ta ngồi xuống ở khu nghỉ ngơi trong mã trường.

Một người trợ lý khác vội vàng bưng cốc nước nóng qua, Đường Phi Phi tiếp nhận uống một ngụm, hương vị ngọt ngào khiến cô ta suýt bùng nổ.

Nhưng đúng lúc này, Đường Bội lại phóng ngựa đến bên cạnh mã trường, xoay người mạnh mẽ xuống ngựa, trên mặt hiện lên nét hồng hào, khỏe mạnh.

Cô tùy tiện ném roi ngựa cho nhân viên của mã trường, sau đó tự mình dắt Phong Triệt, tản bộ trên con đường dọc theo mã trường.

Gió thổi tung mái tóc dài của cô, trang phục cưỡi ngựa màu đỏ tựa hồ phát sáng dưới trời xanh, khiến Đường Bội thoát nhìn giống như công chúa

cao quý của công tước Châu Âu.

Nếu so với Đường Phỉ Phỉ, một người hăng hái, hiên ngang giống như nữ vương. Người còn lại thì sắc mặt trắng bệch, bộ dạng tiều tụy được củng chiều từ bé.

Ánh mắt của cô thờ ơ nhìn qua phương hướng của Đường Phỉ Phỉ, khóe miệng hiện lên nụ cười không rõ ràng, khiến Đường Phỉ Phỉ nắm chặt cốc ca cao trong tay cơ hồ cứng đến co rút.

Hứa Tử Ninh vội vàng cẩn thận lấy cốc ca cao trong tay cô ta ra, thấp giọng an ủi:

"Đừng như vậy, máy quay còn đang làm việc đấy."

Đường Phỉ Phỉ hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng gắng gượng hồi phục sự phấn uất trong lòng, lạnh giọng hỏi:

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi cảm thấy thái độ của mọi người không bình thường?"

Ban này cô điềm đạm đáng yêu như vậy, bộ dáng đúng là dễ dàng khiến người khác đồng cảm, nhưng những người đó đều tỏ ra lạnh lùng làm cô cảm thấy sắc mặt suýt bị hủy.

Hứa Tử Ninh dè dặt cẩn trọng nhìn trái nhìn phải, sau đó mới nói: "Tôi nghe nói Đường Bội nói cô đang luyện tập cười ngượng, Minh thiếu nói giúp cô ấy một câu, tất cả mọi người đều cho rằng cô chuyện bé xé ra to."

"Được!Được! Đường Bội!" Tay Đường Phỉ Phỉ nắm chặt lại, gần như gần từng chữ để gần ra cái tên này.

Hứa Tử Ninh vội vàng chặn tầm quay của máy quay phim, che khuất nét mặt dữ tợn không khống chế nổi của cô ta.

"Tôi nhất định phải giết chết cô ta! Con tiện nhân này!" Đường Phi Phi chỉ cảm thấy có một hơi thở ngán ở trong ngực, khiến cho toàn bộ ngực của cô bốc lên ngọn lửa hừng hực, cháy khắp cả người, cực kì khó chịu. Đường như chỉ cần có thể nghe thấy tên Đường Bội, nhìn thấy người tồn tại trên thế giới này, khiến cô không cách nào khống chế được bản thân mình: "Bên chỗ ba nói như thế nào?"

"Đã an bày xong rồi." Hứa Tử Ninh vội vàng nói: "Đêm nay sau 9 giờ, biệt thự số 7."

"Chắc chắn không có

Sai sót?"

"Yên tâm đi." Hứa Tử Ninh cười nói: "Chuyện này là L tự mình sắp xếp, không có vấn đề gì."

"Được." Đường Phi Phi gật đầu, cười lạnh nói: "Nói với ba, sau khi xong chuyện, tôi muốn con tiện nhân Đường Bội quỳ gối trước mặt tôi thừa nhận sai lầm của tôi, mặc tôi xử lý."

Cô ta nói xong, đứng lên, tuy rằng không có ai để ý đến cô ta, nhưng cô ta vẫn giả bộ dáng vẻ như liễu đong đưa trước gió, dưới sự giúp đỡ của Hứa Tử Ninh đi tới trước mặt Minh Hiên, khẽ nói với anh ta: "Minh thiếu, tôi quả thật cảm thấy khó chịu, nên muốn xin về trước nghỉ ngơi."

Minh Hiên cũng không liếc nhìn cô ta một cái, chỉ thờ ở gật đầu, hờ hững nói: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Khi Đường Phi Phi được Hứa Tử Ninh dìu xoay người, biểu cảm lạnh lùng khóc ban nãy đã thay bằng nét mặt âm u.

Chờ xem Đường Bội!

Còn có Minh Hiên!

Sau đêm nay, cô sẽ đoạt lại vị trí của cô!

Khiến Đường Bội biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!

Nhưng cô ta lại không biết sau khi cô ta và Hứa Tử Ninh rời đi không bao lâu, Đường Bội đã cười tủm tỉm đi đến trước mặt Minh Hiên.

Phong Triệt đã để cho người chăm sóc khác dẫn đi, nhóm quay phim đang thu dọn thiết bị, hôm nay chuẩn bị nghỉ ngơi cho thật tốt, vì trận đấu ngày mai mà kiểm tra lại công tác chuẩn bị cuối cùng.

Không có nhiều người ở lại trên mã trường, cho nên Đường Bội cũng có đủ thời gian để nói vài lời với Minh Hiên.

"Canh tối hôm nay. . . ." Đường Bội cười yếu ớt nhìn Minh Hiên, thấp giọng nói vào lỗ tai anh: "Thêm gia vị hơi nhiều, tôi nghĩ Minh thiếu trẻ tuổi khỏe mạnh không cần 'tắm bổ' như vậy."

Cô nói xong, cười xinh đẹp, xong người rời đi.

Minh Hiên không có trả lời, chỉ híp mắt nhìn bóng lưng Đường Bội rời đi.

Một câu không đầu không cuối nhưng anh cũng không xem đó là câu vui đùa.

Mà là. . . .

***

8h50 phút, nhóm nhân viên công tác và nhóm nữ minh tinh sau khi trải qua một ngày mệt nhọc, đều trở về phòng của mình nghỉ ngơi, dưỡng sức vì trận đấu ngày mai.

Trong dãy biệt thự trên mã trường, có một bóng đen yếu ớt đang lặng lẽ đi chuyển.

Đường Phỉ Phỉ có phần khẩn trương. Nhưng chuyện như vậy cô cũng không phải mới trải qua lần đầu tiên. Huống chi đối tượng bây giờ, không chỉ có nhiều tiền, địa vị cao quý lại tuổi trẻ anh tuấn, cao lớn rắn rỏi, không giống với những ông già bụng bía, trọc đầu.

Nghĩ đến diện mạo tuấn mỹ của Minh Hiên, trái tim của cô ta cũng đập nhanh hơn.

Biệt thự số bảy rất nhanh xuất hiện trước mắt cô, cô nhìn hai bên trái phải, sau đó đưa tay đẩy cửa ra.

Cửa lớn của biệt thự quả nhiên không khóa, bên trong tuy rằng không có mở đèn, nhưng ánh sáng đèn đường men theo của sổ trong suốt chiếu vào khiến cô có thể miễn cưỡng tạm thời thấy được đường dưới chân.

Im hơi lặng tiếng mò đến phòng ngủ chính ở lầu hai, Đường Phỉ Phỉ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Minh Hiên ra.

Trong phòng đã có người, cô tựa hồ nghe được tiếng kêu khê trầm thấp, sau đó thanh âm đàn ông vang lên:

"Ai?"

Đường Phỉ Phỉ chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Cô cũng không thân thiết với Minh Hiên, nhưng nghe ra đây là giọng đàn ông trẻ tuổi.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngủ trên người, chậm rãi đi tới bên giường.

"Minh thiếu. . . ." Đường Phỉ Phỉ nhẹ nhàng cười, cúi người dùng thanh âm mịn hoặc đến cực điểm nỉ non bên tai người đàn ông đã nằm trên giường từ sớm:

"Tôi là Phỉ Phỉ."

.....

Sáng ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng, Đường Phỉ Phỉ đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn, cánh cửa phòng ngủ bị người ta dùng lực đẩy ra.

Cô có phần mệt mỏi mở mắt, ngọn đèn đột nhiên sáng lên chiếu vào mắt cô khiến chúng đau nhức.

Còn chưa kịp giả bộ thẹn thùng đã nghe thấy người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên ngồi dậy, tràn ngập sợ hãi, run giọng kêu lên:

"Minh Thiếu. . . ."

Đường Phỉ Phỉ chột cả kinh, không để ý đến đau nhức trên giường, ngồi bật dậy từ trên giường.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô tuy rằng trẻ tuổi, nhưng ngũ quan cục kì bình thường, so với dung mạo tuấn tú bất phàm của Minh Hiên thì cách nhau một trời một vực!

Đường Phỉ Phỉ bất thành linh mở to hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông ngủ bên người mình, khẽ kêu lên: "Anh là ai?"

"Minh thiếu. . . ." Người đàn ông kia không để ý đến cô, chỉ nghiêng ngả lão đảo lao xuống giường, "Bịch" một tiếng quỳ gối trước mặt Minh Hiên đang xanh mặt đứng ở cửa phòng ngủ, vội vội vàng vàng mở miệng biện bạch:

"Không liên quan đến tôi, là cô ấy quyến rũ tôi!"

"Anh nói bậy!" Đường Phỉ Phỉ hét to: "Tôi làm sao có thể quyến rũ anh?"

Cô đã sợ hãi đến mất bình tĩnh, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình rõ ràng tới tìm Minh Hiên, đây cũng là phòng ngủ của Minh Hiên.

Làm sao có thể?

Cánh cửa phòng ngủ được mở rộng hơn một chút.

Đường Phỉ Phỉ hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Sở Quân Việt đang lãnh đạm đứng ở miệng cửa, mà bên cạnh anh, khóe môi mang theo nụ cười nhạt, không phải Đường Bội mà cô hận cực kì sao?

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

"Đường Bội, mày dám hại tao như vậy!" Đường Phi Phi rút cuộc cũng phát hiện mình bị mắc lừa.

Cô ta bò từ trên giường dậy, sau đó đột nhiên xông đến chỗ Đường Bội.

Nhưng Đường Bội cũng không nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng không dao động.

Hai vệ sĩ áo đen vốn đứng ở phía sau Sở Quân Việt, dáng người cường tráng cao lớn, thoát nhìn giống như thiết giáp. Nhưng động tác của bọn họ lại hết sức nhanh nhẹn, một cái lắc mình đã ngăn cản ở trước mặt của Đường Bội, không tốn chút công sức đã cản được sự công kích của Đường Phi Phi.

"Là cô ta, là cô ta hãm hại tôi." Đường Phi Phi ngã trên mặt đất, dây áo ngủ trượt xuống để lộ ra bờ vai trần, khiến cô ta trông càng thêm mị hoặc và diễm đạm đáng yêu.

Cô ta dùng hai tay trắng nõn mềm mại che mặt, mái tóc tán loạn xõa ở đầu vai, khóc nức nở.

Vài người đang đứng kể cả hai người vệ sĩ như thiết giáp ấy, chỉ thờ ơ xem cảnh tượng trước mắt.

"Thật là cô ta..." Đường Phỉ Phỉ khóc một hồi, mục đích là chờ được an ủi, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Minh Hiên sau đó khiếp đảm nhìn Sở Quân Việt.

Thần sắc hai người đều cực kì lạnh lẽo, nhưng mà khi nghĩ đến truyền thuyết của vị ám dạ đế vương này, Đường Phỉ Phỉ không nhịn được rung mình một cái, cô cẩn thận vươn tay về hướng Minh Hiên, tựa như muốn bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, nước mắt đầy mặt ngửa đầu nhìn anh ta, khiếp khiếp nhược nhược nói:

"Minh thiếu, tôi thật sự bị hãm hại, đều là do Đường Bội, là cô ta cố tình chinh tôi, hôm qua ở trên mã trường cô ta cũng muốn tôi ngã ngựa. Cô ta, cô ta luôn rất hận tôi, cho nên muốn hại tôi như vậy."

Nói xong, Đường Phỉ Phỉ lại nức nở nghẹn ngào.

Cô ta cũng không cúi đầu, chỉ là khiến cho nước mắt từ gò má lăn xuống, cọng thêm tóc cô ta tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cùng với dung mạo tự tin... Đường Phỉ Phỉ tin tưởng, không có một người đàn ông nào có thể nhẫn tâm với mình như vậy.

"Đường Phỉ Phỉ..." Minh Hiên còn chưa nói, Đường Bội đã từ từ cười, tiếp lời nói: "Toàn bộ mã trường và trong biệt thự đều có thiết bị theo dõi, rốt cuộc là cô chủ động hay là người khác hại cô, chúng ta không ngại cùng nhau đến phòng theo dõi xem thử, như thế nào?"

Đường Phỉ Phỉ đột nhiên như rơi vào hầm băng!

Tại sao cô lại quên mất chuyện này?!

Nếu như camera thật sự quay lại chuyện đêm qua, tất cả mọi chuyện đều bại lộ ra ngoài ánh sáng, vậy cô.... Vậy thanh danh và sự trong sạch của cô không phải...

Toàn bộ cơ thể Đường Phỉ Phỉ đều run lên, như là lá rụng trong gió thu hiu quạnh.

"Minh thiếu..." Cô đã không còn biện pháp, chỉ có thể điềm đàm đáng yêu nhìn Minh Hiên, khẩn cầu một cách bi thương: "Anh nhất định phải tin tưởng tôi, tôi làm sao có thể....Làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?! Đều là Đường Bội, là cô ta cấu kết với người đàn ông này cùng nhau hãm hại tôi! Không đúng, người đàn ông này mới là gian phu của cô ta tiệt nhân này..."

"Bốp." Một tiếng giòn vang, cơ thể của Đường Phỉ Phỉ đột nhiên nghiêng về một bên.

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Đường Phỉ Phỉ bị vệ sĩ đánh một bạt tai quỳ rạp trên mặt đất, thản nhiên nói:

"Nếu cô còn dùng những lời ô uế đó để hãm hại Đường Bội, tôi sẽ bảo bọn họ giúp cô vệ sinh miệng thật tốt."

Thời điểm những vệ sĩ đó đánh cũng không chút lưu tình, đầu Đường Phỉ Phỉ trống rỗng, quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng có mùi mặn nhàn nhạt dần dần lan ra.

Cô chớp chớp mắt, trên lông mi có một giọt nước mắt trên mi chậm rãi rơi xuống, bộ dạng đáng thương như thế nhưng lại không khơi gợi được sự đồng cảm của bất kì người nào ở đây.

Đường Phỉ Phỉ chưa từng bị như thế bao giờ, toàn bộ thế giới như quay lưng lại với cô ta.

"Anh nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Minh Hiên không hề để ý tới Đường Phỉ Phỉ, mà nhìn về phía người đàn ông đã bị dọa sợ đến ngây ngốc ở cạnh, nhíu mày hỏi: "Các người làm sao có thể ở trong này?"

"Là cô ta..." Người đàn ông đó mới mở miệng nói chuyện, cổ họng khô rất khiến thanh âm trở nên khàn khàn khó nghe giống như con vịt, anh ta khó khăn nuốt ngụm nước miếng, lúc này mới tiếp tục nói:

"Là cô ta chủ động đến quyến rũ tôi, cô ta nói hôm nay Minh thiếu không có ở đây, sẽ không bị ai phát hiện."

"Vì sao cô ta lại muốn quyến rũ anh...?" Minh Hiên lại hỏi.

"Bởi vì....cô ta muốn.... cô ta muốn..." Người đàn ông tựa hồ đấu tranh hết sức, nhưng cuối cùng vẫn lớn tiếng nói:

"Cô ta muốn trong trận thi đấu hôm nay tôi cho cô ta điểm tròn....Kỳ thật tôi cũng không cần phải cho cô ta điểm, nhưng mà nữ diễn viên xinh đẹp chủ động ngã vào lòng, khiến tôi không kiềm lòng được, cho nên.... Cho nên đầu óc mới..."

Tuy rằng lời nói của anh ta có chút đứt quãng, nhưng ý nghĩa đại khái cũng rất rõ ràng.

Anh ta vừa nói xong, lại quỳ gối đi về phía trước vài bước, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, đáng thương tội nghiệp nói:

"Sở thiếu, tha cho tôi lần này đi, tôi làm việc ở mã trường Vân Tiêu đã 7 năm rồi, sau này tôi sẽ không dám nữa! Cầu xin ngài tha cho tôi."

Sở Quân Việt cũng không nhìn anh ta, mà chỉ quay đầu nhìn Đường Bội hỏi:

"Em nghĩ chuyện này nên giải quyết thế nào?"

Đường Bội thở dài, lắc đầu nói: "Việc này phải hỏi rõ Minh thiếu mới được, bởi vì tiết mục này là của anh ấy. Âm thầm 'đút lót' giám khảo như vậy, phải xử lý như thế nào?"

Minh Hiền lạnh lùng nhìn lướt qua Đường Phỉ Phỉ đang ngã trên mặt đất, không nhanh không chậm nói:

"Tổ chức cuộc họp báo, giải thích rõ nguyên nhân, tiểu thư Đường Phỉ Phỉ, vì phá hỏng nguyên tắc cuộc thi, cho nên bị loại."

"Không!" Đường Phỉ Phỉ đột nhiên ngẩng đầu, kêu thảm thiết: "Các người không thể đối với tôi như vậy!"

"Chúng tôi đương nhiên có thể đối với cô như vậy." Đường Bội tao nhã đi về phía Đường Phỉ Phỉ.

Hai người vệ sĩ vội vàng nghiêng người tránh đường, hơi khom người với Đường Bội, tỏ vẻ cực kì cung kính.

Đường Bội cười với hai người, sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Đường Phỉ Phỉ.

Cô cúi người nhìn thẳng hai mắt tràn ngập ý hận của Đường Phỉ Phỉ, cười dịu dàng nói:

"Hơn nữa cô đừng quên, Đường Phỉ Phỉ tiểu thư. Bị xóa bỏ tư cách thi đấu, tương đương với việc cô đã thua rồi, hậu quả..."

Lời của cô nói đến thế, chỉ là một câu mập mờ không rõ nhưng cũng đủ dọa Đường Phỉ Phỉ sợ đến mất mật.

Đường Bội đứng thẳng người, quay đầu nói với Sở Quân Việt: "Chúng ta đi thôi, đến giờ ăn điểm tâm rồi."

Đường Phỉ Phỉ tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Đường Bội, trong nháy mắt đó cô phát hiện ra một điều mà mình chưa bao giờ để ý, bóng lưng của Đường Bội cao gầy, thon dài, khi đi rất tao nhã và thông dong, nhưng thoát nhìn lại áp lực như thế.

Cô bỗng nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai vệ sĩ mặc áo đen cho rằng cô muốn gây bất lợi với Đường Bội, lập tức đứng ra ngăn cản.

Hiện tại, trong lòng cô không dám có ý nghĩ công kích Đường Bội nữa, suy nghĩ duy nhất trong lòng cô bây giờ là: Nhanh! Lập tức gọi điện thoại cho ba, ông ấy nhất định có cách!

Nghe được động tĩnh, Đường Bội dừng bước lại, xoay người qua, nhìn thấy khuôn mặt Đường Phỉ Phỉ tái nhợt giống như u hồn, cười tươi nói:

"Đưa cô ấy về đi, chỉ sợ Đường tiểu thư bây giờ đang sốt ruột muốn tìm bố mẹ khóc nhè đấy."

"Đường Bội..." Đường Phỉ Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ muốn nói gì đó.

Nhưng cô ta chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Quân Việt quét tới, đông lại ở trong miệng. Cuối cùng chỉ có thể cương cứng ở tại chỗ, thở gấp hai ngụm.

"Chúng ta đi thôi." Đường Bội cười chủ động kéo cánh tay của Sở Quân Việt, khẽ cười nói: "Không có quan hệ."

Từ khi cô bắt đầu quyết định đưa Đường Phỉ Phỉ vào địa ngục, thì cũng đã chuẩn bị tốt để khai chiến với nhà họ Đường.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão, nhưng cô cũng không còn là Đường Bội dễ bị uy hiếp như ngày xưa!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Dám Lợi Dụng Tôi?

Mãi đến khi rời khỏi biệt thự số bảy của Minh Hiên, Đường Bội mới buông tay Sở Quân Việt ra.

"Lợi dụng xong rồi..." trên mặt Sở Quân Việt không có biểu cảm mất hứng, chỉ nhàn nhạt nói: "thì ném sang một bên sao?"

"Nhìn anh nói kìa." Đường Bội cười tươi như hoa.

Cô nhẹ nhàng cắn môi dưới, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Sở Quân Việt.

Lúc này thời gian vẫn còn sớm, ánh mặt trời mỏng manh bao phủ khắp mã trường, chung quanh trồng nhiều cây cối và hoa cỏ, thấp thoáng giữa nhiều loài hoa quý, lộ ra vẻ tự nhiên, lại tràn ngập tao nhã, ánh mặt trời như tận chức tận trách, dịu dàng chiếu lên trên gương mặt trắng nõn không tỳ vết của Đường Bội.

Đường Bội hiếm khi hoạt bát như thế, sóng mắt lưu chuyển, cười khẽ dựa sát vào Sở Quân Việt, khẽ nói thầm bên tai anh: "Đường Phỉ Phỉ chỉ đút lót 'giám khảo' thôi, nếu để cho người khác nhìn thấy em..."

Cô nói tới đây, tự mình nở nụ cười, tiếng cười trong veo, mang theo hơi nóng nhẹ nhàng trêu chọc lỗ tai Sở Quân Việt, khiến đường cong hoàn mỹ của chúng nhẹ nhàng biến thành màu hồng như mã não dưới ánh mặt trời.

Đường Bội cười càng thêm vui vẻ.

Cô cười tủm tỉm lại cố ý thổi hơi bên tai Sở Quân Việt, sau đó rất nhanh tách khoảng cách hai người ra: "Có lẽ không ai dám chỉ trích em 'hối lộ' Sở thiếu chúng ta, nhưng mà em nghĩ trận đấu hôm nay em đã thắng mà không cần đấu rồi."

"Em rất tự tin?" Sở Quân Việt trả thù nhẹ nhàng đưa tay nhéo vành tai của Đường Bội, hỏi.

"Dĩ nhiên." Đường Bội nói một cách ngạo nghễ.

Sở Quân Việt không có nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn bộ dáng ngây thơ hiếm khi lộ ra của Đường Bội, trong lòng dần dần trở nên mềm mại.

"Như vậy cha của em..." Sở Quân Việt nói tới đây, dừng một chút, khi mở miệng đã đổi cách xưng hô: "Cha của Đường Phi Phi, Đường Phong Ngôn, em cũng có cách đối phó?"

Anh đương nhiên không thể không tra lý lịch của cô, chỉ là những chuyện cô không muốn nói, anh sẵn sàng chờ cô mở rộng cửa lòng.

"Tất nhiên." Đường Bội cười càng thêm tự tin.

Cô ưỡn thẳng lưng, bóng lưng gầy yếu nhưng hết sức kiêu ngạo, kiên cường, trong mắt Sở Quân Việt, còn động lòng người hơn so với bất kỳ thủy tinh xinh đẹp nào ở trong phòng.

"Thời điểm em có một mình, cũng chưa bao giờ đi cầu xin nhà họ Đường, huống chi hiện tại..." Cô cười giống như một con mèo vừa lười biếng vừa mỉa hoặc nhìn Sở Quân Việt, cười xinh đẹp: "Huống chi hiện tại, em còn có anh."

Cô lại áp sát một chút, cười dịu dàng nói: "Sở thiếu, em thi thoảng cũng có thể ỷ lại vào anh được không?"

Không có gì, có thể so với lời nói từ miệng của tiểu hồ ly này, càng thấu tình đạt lý hơn.

Lúc này đây, Sở Quân Việt không dễ dàng để Đường Bội rời đi, anh giữ chặt eo của cô, ôm cô vào trong lòng mình một cách bá đạo.

Sau đó, bọn họ có một nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng ở trong gió sớm.

Thật lâu, Sở Quân Việt mới buông Đường Bội ra.

Anh đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, nói giọng khàn khàn: "Anh chỉ lo, em không dựa vào anh."

"Cho nên..." Đường Bội đưa tay mơn trớn ngực anh giống như trấn an: "Em còn sợ gì nữa?"

***

Bữa sáng hết sức phong phú, động tác của Minh Hiên cũng rất nhanh.

Đường Bội ăn điểm tâm rồi nghỉ ngơi ở phòng nghỉ được vài phút, thì nghe thấy bên ngoài xôn xao hẳn lên, không ít người thấp giọng thảo luận, không biết vì sao đêm trước trận đấu, Minh thiếu lại muốn tổ chức họp báo.

Đường Bội thu hồi tầm mắt, tiếp tục đọc tạp chí trong tay, những diễn viên ngồi xung quanh cô cũng đang xì xào bàn tán chuyện này.

Người duy nhất không xuất hiện ở đây, chính là Đường Phi Phi.

Đường Phi Phi bây giờ đang khóc nhe với Đường Phong Ngôn.

Đầu bên kia điện thoại, Đường Phong Ngôn đã mất kiên nhẫn từ sớm, lửa giận đang thiêu đốt hừng hực ở trong ngực, không chỉ vì Đường Phi Phi, mà hơn phân nửa là vì Đường Bội không chút lưu tình.

Ông nghe Đường Phi Phi nói hết chuyện ấy, thì lớn tiếng quát: "Được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ khóc thì có ích gì?"

Đường Phi Phi càng khóc lớn tiếng, mặc dù cô cũng rất sợ ba, phần lớn thời gian cũng không dám không nghe lời ông. Thế nhưng, hiện tại cô cũng cảm thấy tiền đồ trước mắt của mình càng ngày càng hắc ám, e ngại hay sợ hãi gì cũng ném ra sau đầu:

"Ba, ba nhất định phải giúp con...Nếu thật sự không được, con sẽ nhờ bà ngoại ra tay, bà tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con."

"Đủ rồi!" Giọng điệu của Đường Phong Ngôn càng trở nên nghiêm khắc: "Chuyện này ba sẽ điều tra rõ ràng, con tạm dừng xuất hiện ở trước mặt người khác, ba sẽ sai người đến đón con về, con cứ ở trong nhà nghỉ ngơi một thời gian đi."

"Con điều tra cái gì?" Đường Phi Phi bất mãn khẽ nói với Đường Phong Ngôn:

"Nhất định là do con tiện nhân Đường Bội! Ba, gần đây ba cứ hay che chở cho nó, ba đã quên lời của mẹ và bà ngoại rồi sao? đã quên những chuyện con đã làm vì nhà họ Đường sao? Trong tay Đường Bội vẫn còn nắm bằng chứng đấy, nếu như để chúng lộ ra ngoài thì ba cũng không thoát khỏi liên can đâu."

"Đừng náo loạn! Đường Phi Phi!" Đường Phong Ngôn tức giận đến đầu ngón tay cũng phát run, đứa con gái này cũng dám ngỗ ngược uy hiếp ông.

Trong mắt ông chợt lóe lên ý lạnh, quả nhiên không dành được thứ gì đó đã mất bình tĩnh rồi.

Nhưng khi Đường Phong Ngôn mở miệng, giọng điệu đã ôn hòa hơn nhiều: "Ba biết hiện giờ con rất sợ hãi, nhưng mà yên tâm đi, chuyện này ba sẽ xử lý, đợi tin đồn qua rồi, con vẫn là "thiên sứ" Đường Phỉ Phỉ mà mọi người thích nhất!"

"Thật?" Đường Phỉ Phỉ không dám tin hỏi lại.

"Ba có gạt con khi nào chưa?" Đường Phong Ngôn nói bằng giọng ấm áp.

"Ba, lần này nếu còn xảy ra chuyện như ngày hôm qua, con sẽ về nhà bà ngoại." Đường Phỉ Phỉ không chút do dự nói.

Địa vị của mẹ cô ở trong nhà tuy rằng không được như trước, nhưng Đường Phong Ngôn vẫn hết sức kiêng kỵ, cũng là con át chủ bài mà Đường Phỉ Phỉ luôn nắm trong tay.

Quả nhiên, giọng nói của Đường Phong Ngôn càng thêm dịu dàng: "Con hãy tin ba, nào có người cha nào lại trơ mắt nhìn con gái mình gặp chuyện không may. Ngoan, lau nước mắt đi, hôm nay ba sẽ sai người tới đón con."

"Được!" Đường Phỉ Phỉ đáp lại, sau đó cúp điện thoại.

Đường Phong Ngôn nhìn màn hình dần tối lại, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Ông im lặng rất lâu, mới bấm một dãy số khác.

"Đường tiên sinh." Đợi thật lâu, bên kia điện thoại mới bắt máy, Đường Bội cười lạnh, hơi dựa người vào hành lang phòng nghỉ trên lầu hai

biệt thự, thanh âm vẫn bình thản trước sau như một:

"Tìm tôi có việc gì?"

"Bội Bội!" Thanh âm của Đường Phong Ngôn hết sức thích hợp, giống như ông ấy chính là một người cha hiền từ, mà những chuyện xấu ra với Đường Phỉ Phỉ sáng nay, ông ấy hoàn toàn không biết gì: "không phải con luôn muốn biết tin của Tử Thái sao? Nửa tháng sau nó phải tiến hành một cuộc phẫu thuật, nó cũng rất hy vọng, tiền giải phẫu được chuẩn bị trong nửa tháng, và có người chị như con ở bên cạnh."

Ánh mắt Đường Bội hơi nheo lại, bắn ra tia lạnh, nhưng cô không có mở miệng cắt ngang lời Đường Phong Ngôn, ngược lại nghe ông ta tiếp tục nói: "Hôm nay, sau khi trận đấu bên Mỹ kết thúc, con hãy bay sang Mỹ với Tử Thái đi, ở đây ba sẽ sắp xếp giúp các con."

"Ồ..." Tiếng cười lạnh truyền đến, dù cách một lớp điện thoại, nhưng Đường Phong Ngôn vẫn nghe thấy sự châm chọc.

Ông nhú mào, còn chưa kịp nói chuyện, thì nghe Đường Bội nói từng chữ từng chữ một cách rành mạch:

"Sau đó thì sao? Có lẽ tôi vừa đến Mỹ... À không, chỉ cần tôi xuất hiện trên máy bay, tôi sẽ bị giam lỏng. Chờ khi tôi về nước, thì tin quuyến rũ người huấn luyện ngựa, và ý đồ hãm hại hơn nữa còn mưu đồ phá hoại sự "thuần khiết, ngây thơ" của nữ diễn viên mới sẽ bị trút lên đầu tôi phải không?".

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cơ Ác Mộng Của Đường Phỉ Phỉ Bắt Đầu

"Con đang nói cái gì?" Đường Phong Ngôn im lặng vài giây sau, khi mở miệng giọng nói đã lạnh xuống.

"Đường tiên sinh, ngài còn chưa hiểu sao?" Đường Bội cười lạnh lung, tiếp tục nói hết sức rõ ràng: "Hay là ngài cảm thấy tôi cũng ngu xuẩn giống như đứa con gái được ngài nuông chiều từ bé? Nếu đã bắt tay vào việc đưa cô ta vào địa ngục, có thể không đề phòng Đường gia và Tôn gia ở sau lưng cô ta sao?"

Những lời này vừa nói xong, cô không đợi Đường Phong Ngôn trả lời, đã bình tĩnh cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại dần dần tối lại, cô mỉm cười với bóng hình của mình được phản chiếu trên điện thoại.

Màn hình phản chiếu người con gái có dung mạo xinh đẹp như vẽ, ánh mắt to mà sang ngời, mái tóc được thả sau ót một cách đơn giản gọn gàng, mũi cao, môi mỏng, cằm khéo léo hơi nâng lên, có loại kiêu ngạo không nói nên lời.

"Bắt đầu chiến đấu, Đường Bội!." Cô vô cùng bình tĩnh nói với bản thân mình.

Đường Bội cười thu hồi di động, ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt ở phía cuối hành lang không biết đến từ lúc nào, đang lăng lẳng nhìn cô, cô mỉm

cười với anh, sau đó đưa kí hiệu chữ V.

Cô uyển chuyển bước xuống lầu, đi ngang qua Sở Quân Việt, thì hơi nghiêng đầu, cười nói:

"Em rất ổn, thậm chí càng ổn hơn."

Ánh mắt của Đường Bội tinh khiết, trong suốt, bên trong không chút do dự nghi ngờ, khiến cho lời muốn thoát ra khỏi miệng của anh hóa thành một tiếng than nhẹ.

Anh đưa tay xoa vành tai khéo léo của Đường Bội, nghiêng người tránh đường xuống lầu.

Trên tai của Đường Bội, hôm nay đeo một khuyên tai trân châu sáng bóng.

Khi trở lại phòng nghỉ, trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ mà anh đã chạm qua, giữa ánh mắt tò mò của vài diễn viên thì về vị trí của mình ngồi xuống, cười yếu ớt, cầm lấy tạp chí tiếp tục đọc.

"Đường Bội." Bạch Chỉ San là một người thiếu kiên nhẫn, đối với người hoàn toàn mới như Đường Bội, giọng điệu của cô ta mặc dù không đến mức vênh váo hung hăng nhưng vẫn mang theo một chút kiêu ngạo: "Cô có biết, đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cái gì?" Đường Bội ngẩng đầu nhìn Bạch Chỉ San, mỉm cười nói: "Tôi không hiểu ý của Bạch tiểu thư."

"Cô?!" Bạch Chỉ San ghen lời, suýt nữa thì nổi cáu, nhưng nghĩ đến ngày đó ngày đó trên mã trường, người đến ông chạy đến cứu Đường Bội, nghe nói là chủ nhân phía sau của mã trường Vân Tiêu, thiếu gia nhà họ

Sở... Cô có phần oán hận trừng mắt liếc nhìn cô ta một cái, miễn cưỡng đè nén xuống, không kiên nhẫn lại hỏi:

"Cô không biết tôi ám chỉ cái gì? Đường Phỉ Phỉ đấy..."

Về chuyện Đường Phỉ Phỉ với Đường Bội, mọi người ở đây cũng có nghe nói.

Nghe Bạch Chỉ San hỏi thẳng như thế, bề ngoài tuy rằng bọn họ vẫn đang làm việc của mình, nhưng lực chú ý đã bay tới trên người Đường Bội.

"Đường Phỉ Phỉ?" Đường Bội ngưng cười: "Bạch tiểu thư, chẳng lẽ không biết sao?"

Cô nói tới đây, dừng lại một chút.

Quả nhiên ánh mắt vài nữ diễn viên khác đã dời qua đây.

"Tôi không phải là người đại diện của Đường Phỉ Phỉ." Đường Bội không chút lo lắng nói: "Chuyện của cô ấy, tôi làm sao biết được?"

Cô nói xong, cười với Bạch Chỉ San, rồi không để ý đến cô ta, tiếp tục lật tạp chí trong tay.

"Hahaha..." Ngồi ở đối diện Bạch Chỉ San, Thịnh Lan cười lên tiếng, cô đương nhiên sẽ không cảm thấy chuyện cười của Đường Bội buồn cười đến cỡ nào, nhưng có thể nhìn thấy đối thủ cạnh tranh cam chịu, nhất là người vẫn luôn duy trì ánh mắt yêu mị, giả vờ hồn nhiên, hoạt bát, làm nũng như Bạch Chỉ San, cô ta càng không may, thì cô càng cảm thấy vui vẻ.

Cô?!" Bạch Chỉ San bị chọc tức, cô không thể ngờ Đường Bội dám đối với mình như vậy.

Nhưng mà nhìn thấy nụ cười trên mặt Thịnh Lan, cô chuyển ánh mắt, một lần nữa áp chế lửa giận trong lòng, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười, cười ngọt ngào với Đường Bội: "Đường Bội tiểu thư thật sự là hài hước, thảo nào Minh thiếu và...Đúng rồi, nghe nói ngày đó cô ngã ngựa, người cứu cô chính là Sở thiếu?"

Cô ta cười đến mức ung dung, nhưng mỗi một câu nói đã biến Đường Bội trở thành kẻ địch của mọi người.

"Điểm này, Đường Phỉ Phỉ đúng là kém Đường tiểu thư đấy, trước đây có ảnh đế ở bên cạnh hộ tống, sau đó lại có Tần đạo diễn vì người đẹp giận dữ mà thay đổi người, bây giờ lại cùng Minh thiếu và Sở thiếu... Chắc, Đường tiểu thư cần phải chỉ dạy nhóm chúng tôi làm thế nào để cho người đàn ông như vậy khuynh đảo vì sức quyến rũ của cô thế?"

Khiêu khích rõ ràng như thế, khiến Đường Bội không nhịn được mà nhìn Bạch Chỉ San thêm vài lần.

Cô sai rồi, thật sự sai rồi.

Đường Bội trước đây vẫn cho rằng, người con gái ngu ngốc như Đường Phỉ Phỉ có thể lẫn lộn trong giới diễn viên, tất cả đều nhờ có nhà họ Đường chống lưng.

Bây giờ mới biết, hóa ra là vì đối thủ của cô ta quá yếu.

Cô cười vô cùng ôn hòa, dường như không có nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Bạch Chỉ San, chỉ nhàn nhạt nói: "Bạch tiểu thư lầm rồi, nếu như tôi có thể như thế, thì sao bây giờ vẫn còn vô danh chứ? Một người tùy tiện, đều có thể nổi tiếng trong làng giải trí, giống như Bạch tiểu thư chẳng hạn, đúng không?"

Sắc mặt Bạch Chỉ San hết xanh lại hồng, cực kì đẹp mắt.

Những lời này, bảo cô ta làm sao dám nhận đây? Nói cô ta không nổi tiếng sao? Hay là thừa nhận bản thân mình cũng dựa vào quy tắc ngầm để có vị trí như ngày hôm nay?

"Ồ, thật xin lỗi!" Đường Bội chớp chớp mắt, cười đến mức vẻ mặt vô tội: "Tôi không phải muốn nói Bạch tiểu thư dựa vào quy tắc ngầm, mà tôi chỉ muốn nói một cách đơn thuần, nổi tiếng giống như cô vậy."

Bốn nữ diễn viên khác cũng không nhịn được cười, nếu luận về nói lời sắc bén, thì Bạch Chỉ San luôn nổi tiếng chanh chua, nhưng mà ở trước mặt Đường Bội lại không hề có sức chiến đấu.

Rõ ràng, lời nói của Đường Bội càng sắc bén hơn.

Cô cũng không thích tính toán chi li với những người này, chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Trong làng giải trí này chính là như vậy, bạn càng lộ ra yếu đuối thì càng bị người khác bắt nạt.

Quả nhiên, bị cô đáp lại mấy câu, Bạch Chỉ San đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Thịnh Lan vốn không coi Đường Bội như đối thủ, nên cười cười với cô.

Khương Dĩ Đồng vốn ôn hòa, xa cách, quan hệ với mọi người cũng không tệ.

Hai nữ diễn viên khác cũng không nổi tiếng, cho nên thái độ làm người rất khiêm tốn và cẩn thận.

Trong phòng nghỉ nhất thời chỉ nghe thấy tiếng Đường Bội lật tạp chí, mãi đến khi có người gõ nhẹ lên cửa vài tiếng, đẩy cửa vào gọi các cô nói: "Minh thiếu mời mọi người đến mã trường, trận đấu sẽ lập tức bắt đầu."

"Ồ?!" Bạch Chỉ San có chút bất mãn nhú mày, những âm ỨC ban này đều trút hết ra ngoài: "Tin tức được công bố là gì vậy? Chúng tôi có quyền lợi được biết chưa?"

Nhân viên công tác thân nhiên liếc nhìn cô ta, bình tĩnh nói: "Đường Phi Phi phá hư quy tắc của trận đấu, cho nên đã bị gạch tên rồi."

"Sao?"

Lúc này, không chỉ Bạch Chỉ San mà cả bọn người Thịnh Lan cũng kinh ngạc.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thịnh Lan tao nhã, không chút để ý hỏi.

Nhưng nhân viên công tác lại nói nhiều, chỉ nói: "Cụ thể như thế nào mời các cô đến hỏi Minh thiếu, tôi chỉ có nhiệm vụ đến mời các cô đến mã trường thôi."

Giấy chung quy cũng không gói được lửa.

Không đợi đến mã trường thì đám người Thịnh Lan đã biết được chân tướng: Đường Phi Phi dùng sắc dụ dỗ một vị giám khảo, có ý muốn dùng quy tắc ngầm để chiến thắng cho nên đã bị Minh thiếu trong lúc giận dữ xóa tên rồi.

Còn nghe nói, cô ta bị bắt gian tại giường của Minh thiếu.

Trên mặt vài minh tinh đều lộ ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, các cô đều đoán được đại khái, Đường Phi Phi muốn làm cái gì rồi.

Đáng tiếc, tiền mất tật mang.

Cùng lúc đó, Đường Phỉ Phỉ ở trong phòng ngủ của biệt thự, tùy tiện cầm một cái cốc ném vào TV treo ở trên tường!

"Đường Bội!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn màn hình LCD bị cô ném, trong đôi mắt tràn đầy ý hận.

Đường Bội đương nhiên biết Đường Phỉ Phỉ sẽ hận cô đến chết, thế nhưng cô không quan tâm.

Cô lúc này, đang lôi kéo dây cương của Phong Triệt, vô cùng xinh đẹp xoay người ngồi trên lưng ngựa.

Tuấn mã, mỹ nhân, tư thế oai hùng, hiên ngang, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trận đấu còn chưa chính thức bắt đầu.

Nhưng Minh Hiên đã ra hiệu, ngoại trừ Đường Phi Phi ở lại bên ngoài thì 6 vị diễn viên khác phải cười lên ngựa của mình.

Minh Hiên với tư cách là người biên tập chương trình có tiếng trong giới showbiz không những biết cách khiến chương trình trở nên độc đáo, hữu mại, hơn nữa còn giỏi về nắm bắt cách hấp dẫn ánh mắt của khán giả.

Không giống đại đa số chương trình, giới thiệu về tuyển thủ dự thi ngày từ đầu, mà phải trải qua một khoảng thời gian tuyên truyền, đến khi mọi người đều thuộc lòng tên những tuyển thủ tham gia trận thi đấu mới thôi.

Hơn nữa, cuộc họp báo khẩn cấp sáng nay tung ra tin tức scandal càng hấp dẫn sự quan tâm của mọi người.

Thế nhưng lúc này, trong lòng người xem, vì scandal của Đường Phi Phi khó tránh khỏi có cái nhìn tiêu cực về các diễn viên còn lại.

Vì thế, thay vì để các cô dùng dung mạo xinh đẹp để hấp dẫn người xem, chỉ là vẻ đẹp tô vàng nạm ngọc ở bên ngoài, nhưng bên trong lại trống rỗng, chỉ tổ bêu danh mà thôi, chi bằng để các cô dùng khí thế của mình chinh phục khán giả.

Ngay cả Mạc Thành và Nhan Ninh cũng nhận được nhắc nhở của Minh thiếu, vừa lên nói lời giới thiệu hai ba câu, về mã trường Vân Tiêu thì đã trực tiếp vào chủ đề chính.

"Tục ngữ nói, bất luyện giả bất thức *. Cho nên nói nhiều lời cũng bằng thừa, chi bằng chúng ta hãy cùng quan sát những tuyến thủ sắp dự thi thông qua ống kính đi." Mạc Thành cười tí mắt nói.

Theo tiếng nói của anh vừa ngừng, máy quay phim đột nhiên kéo xa ra, tất cả 6 diễn viên nữ đều được thu vào ống kính.

Trời xanh mây trắng, màu xanh của hoa cỏ như tấm đệm, dáng người xinh đẹp trên tuần mã mạnh mẽ...Bỗng chốc đã đưa mọi người từ thời đại công nghệ cao trở về với cổ đại.

Đường Bội không có nóng lòng biểu hiện bản thân, cô khống chế Phong Triệt chạy chậm xung quanh mã trường.

Thế nhưng, đám người Thịnh Lan lại không nghĩ như vậy.

Những diễn viên nữ ở đây, ngoại trừ Đường Phỉ Phỉ mà Minh Hiên nảy ra ý muốn mời, bọn họ đều từng đóng phim hành động, bản lĩnh cũng không tệ.

Nhất là Bạch Chỉ San và Khương Dĩ Đồng, phim hành động và phim võ hiệp của hai người bọn họ là nhiều nhất trong số những người ở đây, cưỡi ngựa giống như ăn cơm bữa. Trải qua vài ngày đặc huấn, bất kể là kỹ thuật cưỡi ngựa được nâng cao bao nhiêu, nhưng khi ở trên ngựa thì thoảng có vài động tác nhỏ đẹp mắt mang tính khiêu chiến, vô cùng thu hút ánh mắt người xem.

Mạc Thành và Nhan Ninh nhìn thấy cảnh đẹp ý vui như vậy, hình ảnh có phần khác biệt so với bình thường, cho nên giới thiệu quy tắc trận đấu một cách đơn giản.

Sau đó người nào cũng biết, trận đấu là một chuyện, giám khảo mới là một trong những vở kịch vui chân chính của ngày hôm nay.

Mạc Thành kinh ngạc mở to hai mắt dường như không thể tin được: "Không ngờ ngay cả Minh thiếu cũng xuống nước rồi." Anh nói tới đây lại cười cười có chút ái muội, nói:

"Vậy nữ diễn viên nào có thể được Minh thiếu ưu ái, có lẽ lần này sẽ một bước lên mây rồi."

Minh Hiên lạnh nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái nhưng không có nói tiếp.

Trước mặt mọi người anh luôn bày ra dáng vẻ lạnh lùng, nên mọi người cũng đã tập mãi thành quen rồi.

Chỉ là, máy quay phim lại nhạy bén bắt được hình ảnh khi ánh mắt anh nhìn về phía các minh tinh nữ đang cười ngửa thì trở nên ấm áp hơn nhiều.

"Vị thứ nhất chính là Minh thiếu..." Nhan Ninh nói một cách chậm rãi, cô thoạt nhìn bình tĩnh và trấn định hơn Mạc Thành rất nhiều, nhưng rất nhiều khán giả lại thích cô như vậy, thích cô dùng khuôn mặt thanh tú, đôi khi pha một chút dí dỏm, cười cười nói: "Vị kế tiếp, tôi không dám giới thiệu đâu."

"Vì sao?"

Mạc Thành cố tình hỏi.

"Tôi sợ miếu quá nhỏ a." Nhan Ninh nói.

"Vậy cô cứ yên tâm đi, dù sao chủ nhân cũng không chê miếu nhà mình quá nhỏ." Mạc Thành định liệu trước, nói tiếp, lộ ra nụ cười thần bí.

Hiện trường bỗng trở nên yên tĩnh, theo tiến trình quay phim của chương trình, mọi người đã đoán được chủ nhân mã trường Vân Tiêu là ai. Nhưng vị thiếu gia ấy, không phải vẫn luôn là thần long thấy đâu không thấy được đuôi sao, bất luận người nào cũng không thể ép anh làm chuyện mà anh không muốn làm sao ?

Đường Bội và các cô đương nhiên có thể nghe ra đối thoại của Nhan Ninh và Mạc Thành, cô không có chút ngượng ngùng, ngược lại cười một cách thoải mái khi ống kính hướng về mình.

Đúng lúc này, Sở Quân Việt chậm rãi đi vào bàn.

Anh cũng mặc trang phục cưỡi ngựa, nhưng hoàn toàn khác với màu xanh đậm trên người Minh Hiên, trang phục trên người anh là màu đen.

Thiếu gia nhà họ Sở rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, là chủ nhân đứng phía sau tập đoàn Sở thị, bóng hình của anh bỗng nhiên xuất hiện trước ống kính, những thợ quay phim không cần chỉ huy, mọi ống kính đều hướng về phía anh, dáng vẻ vội vàng gấp gáp như muốn chụp lấy mọi góc cạnh trên người anh.

Sở Quân Việt lại không chút để ý đến những ống kính này, chỉ bước chậm đến bên cạnh Minh Hiên, liếc mắt nhìn Đường Bội ở xa xa, không hề để ý đến người khác, cứ thế tự đi đến ở chỗ bên ngoài mã trường, ngồi xuống chiếc ghế được thiết kế đặc biệt cho mình.

"Chao ôi, quả nhiên mấy vị khách quý vừa xuất hiện, thì mặt của chúng ta có thể trực tiếp bỏ qua rồi." Mạc Thành giả vờ như có phần thương tâm nói.

"Vị khách cuối cùng còn chưa đến đâu đấy." Nhan Ninh không chút nề tình nói.

"Người cuối cùng?" Mạc Thành thở dài một cách khoa trương: "Tôi chỉ hy vọng anh ta có thể xấu hơn tôi một chút! Dẫn chương trình nhiều năm rồi, lần đầu tiên tôi bị người ta cướp mất máy quay, không khéo mọi người lại không nhớ ai mới là người dẫn chương trình mất!"

"Vậy có lẽ phải khiến anh thất vọng rồi..." Nhan Ninh không chút khách khí châm chọc.

Hạ Tử Diệu mang theo nụ cười mê người, hoàn toàn là đưa con cưng với thân phận cao quý của tất cả các nhiếp ảnh gia.

Hào quang của ảnh đế, khiến cho bầu không khí của hiện trường vụt đến mức cao điểm.

Huống chi, hai người đàn ông trước đó mặc dù rất hoàn mỹ nhưng lạnh lùng quá mức. Nhưng ảnh đế không chỉ tuần tú khôi ngô, còn rất ra dáng thân sĩ, có nụ cười mê người khiến tất cả mọi người đều nảy sinh hảo cảm.

Ba vị khách quý đều đã đến, có thể thấy được Minh Hiên vì hoạt động lần này đã tốn không ít tâm sức.

Mà vở kịch chân chính, vẫn còn ở đằng sau.

Mạc Thành cười tủm tỉm, cúi đầu nhìn quy tắc trận đấu trong tay, bỗng nhiên cười càng thêm khoái trá: "Tôi tin các bạn và mọi người nhất định sẽ rất trông đợi vào trận đấu kế tiếp."

"Vì sao?" Nhan Ninh hiểm khi tò mò hỏi.

"Trong phim cổ trang, thường có cảnh anh hùng kéo mỹ nhân then thùng động lòng người lên lưng ngựa có phải không?" Mạc Thành hỏi.

"Ừ." Nhan Ninh gật đầu.

"Hôm nay chúng ta có thể nhìn lại cảnh tượng kinh điển đó, nhưng..."
Mạc Thành cười thần bí: "Hôm nay sẽ là mỹ nhân kéo anh hùng lên ngựa."

Anh nói xong câu đó thì lớn tiếng tuyên bố với mọi người: "Quy tắc của trận đấu chính là, mỗi tuyến thủ từ vị trí đối diện giục ngựa chạy đến trước mặt 3 vị khách quý sau đó kéo một trong số họ lên ngựa rồi chạy về điểm xuất phát trong thời gian ngắn nhất, người làm được điều đó sẽ là quán quân của cuộc thi hôm nay."

Quy tắc thế này, chỉ sợ mới nghe lần đầu, mà 3 vị khách quý ở hiện trường hôm nay lại là...

Vài vị minh tinh ngồi trên lưng ngựa có chút hưng phấn lại chần chừ nhìn 3 người đàn ông lẳng lặng ngồi ở đó nhưng khí thế lại hết sức cường đại.

Chỉ có Đường Bội nhưng có vẻ dăm chiêu liếc mắt nhìn Minh Hiên, nghĩ đến lúc trước anh ta tiết lộ cho mình mục đích của trận đấu lần này, đột nhiên cô có thể hiểu được đại khái anh ta muốn chọn nhân vật chính như thế nào rồi.

Cô mỉm cười, cùng với mấy người còn lại giục ngựa chạy qua.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Sáu diễn viên nữ bắt đầu chuẩn bị, còn những thợ chụp ảnh thì đang sẵn lòng hình ảnh của ba vị khách quý.

Bạch Chỉ San nhân cơ hội không chế ngựa, chậm rãi đi đến bên cạnh Đường Bội, thấp giọng nói bằng giọng điệu chua ngoa: "Đến lúc đó, cô sẽ chọn ai?"

"Hửm?" Đường Bội ở trong đầu đang tính toán mình nên làm chuyện gì kế tiếp cho nên không để ý đến lời của Bạch Chỉ San chỉ lên tiếng đáp lại.

"Đừng đánh trống lảng." Bạch Chỉ San thấy máy quay không để ý đến bọn họ, nên nói lớn tiếng một chút, ít nhất khiến cho vài nữ minh tinh khác đều nghe rõ ràng: "Ảnh đế Hạ và Sở thiếu, cô sẽ chọn ai?"

Cô ta cười lạnh một tiếng: "Suýt nữa thì tôi quên, Đường tiểu thư tham gia tiết mục này là do Tần đạo diễn đề cử với Minh thiếu, do Minh thiếu tự mình đi mời."

Cô cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả hai chữ 'tự mình' cũng hàm chứa bao nhiêu sự ghen tị và đố kỵ.

Mặt khác, ánh mắt của những diễn viên khác nhìn Đường Bội có chút khác biệt.

Ánh mắt của Thịnh Lan trở nên sắc bén, Hạ Tử Diệu, Sở Quân Việt, Minh Hiên, bất kì ai đi ra ngoài, đều là nam thần kim cương mà trái tim của hàng vạn nữ tử hướng về.

Tại sao 3 người bọn họ lại có quan hệ với Đường Bội?!

Người con gái này?

Thịnh Lan hơi nheo mắt lại, cô ta tuyệt đối không chỉ đơn giản là người thể thân không có tiếng tăm sau lưng Đường Phỉ Phỉ nhiều năm như vậy!

"Thế nào?" Bạch Chỉ San chờ mãi không thấy Đường Bội trả lời, đôi mắt trước màn ảnh lúc nào cũng thiên kiều bá mị, nay trở nên ác độc liếc mắt nhìn Đường Bội một cái: "Nói trúng tim đen rồi sao?"

"Không đúng." Đường Bội cười xinh đẹp.

Cô ưỡn thẳng lưng ngồi ở trên lưng ngựa, hơi nghiêng đầu, dáng vẻ giả vờ như bừng tỉnh đại ngộ, thở dài: "Tôi cho rằng chỉ so cưỡi ngựa thôi, không ngờ ở giữa còn có chương ngại lớn như vậy, ngộ nhỡ mời một người đàn ông khách quý nào đó lên ngựa, nhưng họ lại không chịu lên, như vậy chẳng phải sẽ làm chậm trễ thời gian sao, chậc chậc..."

Đường Bội vừa than nhẹ, ánh mắt lại không có ý tốt nhìn lướt qua người Bạch Chỉ San, cười mỉm nói: "Chỉ có điều, Bạch tiểu thư cũng không cần lo lắng việc này, sức quyến rũ của cô, không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được."

"Cô?!" Bạch Chỉ San suýt nữa nghẹn chết.

Đường Bội lại dùng câu nói của cô để đáp trả lại cô!

Không sai! Bạch Chỉ San cô là người có sức quyến rũ kinh người, là nữ thần trong lòng của rất nhiều đàn ông! Thế nhưng, hôm nay ba vị khách quý đến đây, nếu như có người có thể khuất phục dưới làn váy thạch lưu của cô, cô cũng sẽ không tân tân khổ khổ mà đến tham dự trận đấu chẳng ra sao cả này!

Bạch Chỉ San cắn đến nát răng nhưng vẫn không tìm được lời đáp lại.

Thịnh Lan mặc dù bắt đầu đề phòng với Đường Bội, nhưng vẫn cười lạnh, liếc mắt nhìn Bạch Chỉ San một cái: "Thật không thông minh, gấp gáp để người ta đâm một dao."

Cô cũng không đợi Bạch Chỉ San trả lời, mà giục ngựa đi ra khỏi đám đông.

Thanh danh của ảnh hậu cũng không thể xem thường, ít nhất trong mấy người ở đây, Thịnh Lan bất kể là bề ngoài hay sự siêng năng đều không thể soi mói.

Trải qua mấy ngày huấn luyện, phong thái cười ngựa của bọn họ cũng trở nên đẹp hơn, vai gọt, eo thon ngồi thẳng trên lưng ngựa, khi máy quay phim hướng về phía bọn họ, thì Thịnh Lan chẳng những không hổ là người đẹp, ngược lại không thẹn với danh xưng ảnh hậu của cô ta.

Người dự thi đầu tiên là Tào Mạn Mạn, những diễn viên khác ngoại trừ Đường Bội là người mới thì đều có chút danh tiếng.

Không biết có phải do chương trình cổ tình sắp xếp hay không, Tào Mạn Mạn tuy rằng không nổi tiếng lắm nhưng trước khi vào nghề cũng từng chơi vài môn thể thao, thân thủ hết sức nhanh nhẹn.

Chỉ thấy bóng hình nhỏ nhắn màu vàng sáng thúc ngựa chạy ra như gió.

Tào Mạn Mạn khom nửa người xuống đất một cách linh hoạt, sau đó lại xoay người ngồi ngay ngắn lại...Động tác thoát nhìn hơi mạo hiểm, nhưng cũng đa dạng phong phú, hấp dẫn ánh mắt người xem.

Trận đấu bắt đầu, máy quay phim cũng bắt đầu quay hình ảnh của các cô, vài người bọn họ đều không có nói chuyện.

Đường Bội cũng thanh tĩnh, vui vẻ, yên lặng quan sát phần biểu diễn của Tào Mạn Mạn.

Tào Mạn Mạn chạy một mạch như bay đến chỗ của nhóm khách quý, có thể nói biểu hiện tuy trẻ nhưng rất kích thích.

Nhưng mắt thấy sắp đến phía trước nhóm khách quý, cô ấy bỗng kéo cương ngựa, cả người và ngựa đều đứng lên.

Hiện trường vốn mời một số khán giả đến xem trận đấu, khi trận đấu chính thức bắt đầu, bọn họ cũng lũ lượt kéo vào chỗ ngồi, lúc này thấy cảnh tượng này, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Nhưng Đường Bội biết, động tác này của Tào Mạn Mạn không phải là một màn biểu diễn, mà là thể hiện....cô ấy đang khẩn trương....

Ban này động tác ở trên ngựa mây bay nước chảy, nhưng lại phảng phất đôi chút cứng nhắc, Tào Mạn Mạn ở trên ngựa rất tùy ý, lúc này đột nhiên kéo mạnh dây cương, con ngựa lộ ra vài phần nóng nảy khiến tay cầm dây cương đã toát mồ hôi.

Cô căn bản không dám nhìn Minh Hiên và Sở Quân Việt, mặc dù đều ra dáng thân sĩ, nhưng trên mặt Hạ Tử Diệu lúc nào cũng duy trì nụ cười, bọn họ chỉ cần liếc mắt nhìn anh một cái đã lập tức đỏ bừng cả mặt.

Tào Mạn Mạn vốn không có gia thế cũng không có địa vị, ở trong showbiz cũng không thuận lợi, lúc này chen lẫn trong đám tuyển thủ, cô rõ

ràng hiểu bởi vì từ bé cô đã luyện được dáng người linh hoạt, cho nên điều đó mới giúp cô mà thôi.

"Ồ, tôi rất cuộc hiểu được vì sao chương trình lại muốn mời ba vị khách quý rỗng thân thấy đầu không thấy đuôi này rồi." Hiện trường nhất thời có phần tẻ nhạt, Mạc Thành và Nhan Ninh lên tiếng để cứu lấy tình huống.

"Vì sao?" Nhan Ninh quả nhiên phối hợp, lên tiếng chậm rì rì.

"Cô xem đi." Mạc Thành nâng cằm chỉ về hướng Tào Mạn Mạn, cười haha nói: "Ba người đàn ông tuấn mỹ ngồi ở trước mặt, bất luận thế nào cũng khiến người ta hoa mắt! Không thể quyết định được, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không biết nên kéo ai lên ngựa nữa."

"Đúng là thật khó chọn..."

Những thợ quay phim bắt đầu điều chỉnh ống kính, theo lời của Mạc Thành mà quay hình ảnh của ba vị khách quý, không làm bại lộ sự khẩn trương của Tào Mạn Mạn.

Trong lòng Tào Mạn Mạn khẽ thả lỏng, có phần cảm kích quay đầu liếc nhìn Mạc Thành và Nhan Ninh một cái.

Hai người dẫn chương trình đang đứng ở chỗ không xa mỉm cười với cô, sự giúp đỡ và nụ cười của bọn họ dường như là nguồn cổ vũ và ấm áp lớn nhất dành cho Tào Mạn Mạn.

Cô chậm rãi giục ngựa lên trước, từ trên ngựa hơi cúi người xuống, cười thật dịu dàng đưa tay ra với Hạ Tử Diệu.

Ảnh đế Hạ đương nhiên chưa bao giờ làm khó con gái, anh mỉm cười, mượn lực ở trên bàn đạp, xoay người ngồi ở sau lưng Tào Mạn Mạn, ôm nửa eo của cô, thấp giọng nói: "Cần phải trở về."

Tào Mạn Mạn như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng giục ngựa xoay người trở về điểm xuất phát.

Sự khẩn trương của cô làm lỡ không ít thời gian, vì thế không phải giục ngựa chạy như điên là có thể bù đắp trở lại.

Có màn khởi đầu tương đối suông sẻ, kế tiếp sẽ càng thuận lợi hơn vài phần.

Người ra trận thứ hai chính là Tuyên Mễ Kỳ.

Bản lĩnh của cô không nhanh nhẹn bằng Tào Mạn Mạn, nhưng lại hết sức hiểu được cách vận dụng sở trường của mình. Động tác tuy không nhiều nhưng thoát nhìn vô cùng đẹp mắt, vì cô ta giành được không ít lời reo hò.

Hơn nữa có Tào Mạn Mạn làm ví dụ ở phía trước, cô cũng không hồi hộp mà thoải mái chọn Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu cố tình giang tay, cười với Minh Hiên và Sở Quân Việt một tiếng sau đó xoay người lên ngựa theo Tuyên Mễ Kỳ đi mất.

Hai người vô kinh vô hiểm vượt qua, tuy rằng không xảy ra vấn đề gì quá lớn, nhưng vẫn không đủ kích thích người xem.

Chờ Mạc Thành và Nhan Ninh giới thiệu người tham gia thứ ba, toàn trường mới trở nên xôn xao.

"Ồ, người còn chưa lên sà, mà mọi người đã xôn xao, chắc hẳn mọi người vẫn còn ấn tượng."

Mạc Thành nói một cách khoa trương: "Người con gái không thua đấng mày râu, một động tác đã dẫn chúng ta trở về chiến trường xưa...Đường Bội tiểu thư."

Khán giả nhiệt liệt vỗ tay.

Đường Bội tuy rằng là người mới nhưng độ tỏa sáng gần đây cũng không nhỏ. Hơn nữa, sau đó đoạn trailer trên mạng càng khiến cho hình tượng của cô đi sâu vào lòng người.

Mạc Thành chờ tiếng vỗ tay tạm dừng, mới cười nói: "Như vậy, hôm nay Đường Bội tiểu thư lại mang đến cho chúng ta sự kinh ngạc. Nói thật, tôi dường như đã nghe thấy tiếng trống trận nổi lên, nhiệt huyết bắt đầu sôi trào đấy."

"Xin mời Đường Bội tiểu thư." Nhan Ninh không chút khách khí ngắt lời Mạc Thành háo sảng, bình tĩnh nói.

Đường Bội cứ như vậy, trước ánh mắt phức tạp của Bạch Chỉ San và Thịnh Lan, nhẹ nhàng mỉm cười, thúc dấy cương của Phong Triệt, đi ra khỏi đám đông.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thế Giới Của Anh

Nhóm khách quý xa xa, bao gồm cả người dẫn chương trình, trước mặt Đường Bội chỉ là những đốm đen mờ nhạt.

Xa hơn là chỗ ngồi dành cho khán giả lại càng trở nên mờ lung.

Nhưng Đường Bội không có bị những thứ này ảnh hưởng.

Chờ trọng tài thổi một tiếng, Đường Bội run dây cương, Phong Triệt đã phóng như bay về phía trước.

Không giống với Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ, trên đường phóng đến chỗ nhóm khách quý, cô không thực hiện động tác nào cả, chỉ cố gắng đè thấp thân thể để giục ngựa tiến lên, khiến tốc độ của Phong Triệt đạt đến cực hạn.

Bởi vì lời nói của Mạc Thành, cũng vì độ hot mà đoạn trailer đó để lại, khiến ánh mắt mọi người nhìn Đường Bội càng trở nên nhiệt liệt.

Nhưng bọn họ rất nhanh đã cảm thấy nghi hoặc.

Trang phục cưỡi ngựa màu trắng hồng đan xen khiến dáng hình của Đường Bội vốn cao gầy, nay nằm ở trên lưng ngựa càng thêm hiên ngang凛冽, cộng thêm vẻ tuấn lãng của Phong Triệt càng khiến cô lộ vẻ xinh xắn lạnh lợi.

Tóc được búi qua loa ở sau ót, gió thổi mái tóc cô tung bay từng đợt, làm cho nụ cười trên mặt cô càng thêm mờ ảo.

Đường Bội hưởng thụ kích thích khi gió phất qua mặt, không khí mang theo mùi vị mát lạnh của cỏ xanh rót vào trong phổi cô, hơi lạnh nhưng khiến người ta thanh tỉnh.

Cô không có suy nghĩ nhiều, khi bọn người Thịnh Lan ăn chua uống giấm, tranh phong đối lập, cô đang nghiền ngẫm Minh Hiên rốt cuộc muốn một nữ chính như thế nào.

Thứ nhất, nhất định không phải là một cô gái yếu đuối, nếu không Minh Hiên cũng sẽ không xem đoạn trailer của cô và Hạ Tử Diệu lại quyết định mời cô dự thi.

Thứ hai, tài cưỡi ngựa phải giỏi, nếu không anh ta cũng không mời nhóm người Tào Mạn Mạn.

Còn cần thêm gì nữa, thì Đường Bội không rõ, nhưng khi quy tắc của trận đấu hôm nay được tuyên bố, cô bỗng nhiên đã hiểu.

Gió thổi qua gò má, khiến trên mặt của Đường Bội được tô thêm đám mây hồng minh diễm.

Khoảng cách với chỗ ngồi của khách quý không còn xa, nhưng cô cũng không có động tác biểu diễn dư thừa.

Bạch Chỉ San nhìn bóng lưng Đường Bội, có phần vui sướng khi người khác gặp họa, cô ta cho rằng mình có người chống lưng, là có thể coi thường lời nói của Minh thiếu sao?

Minh Hiên rõ ràng từng nói, thuật cưỡi ngựa có thể tăng thêm vài phần biểu diễn.

Bất thành linh, khi mọi người đang cảm thấy khó hiểu, thậm chí có chút thất vọng thì Đường Bội vẫn luôn nằm ở trên ngựa tiến lên bỗng nhiên di chuyển.

Bóng hình mềm mại màu đỏ bỗng nhiên ngược lên, Đường Bội mạnh dạn buông một tay ra, tay trái đưa đến bên miệng làm động tác uống rượu.

Động tác bất chợt này của cô thậm chí có phần đột ngột, nhưng nếu đã là diễn viên, thì không thể để trận đấu giống như buổi tập thể dục, mà phải có một vài động tác khó để nâng đến bầu không khí đến cao trào.

Diễn viên, phải dùng biểu diễn để chinh phục người xem và chinh phục giám khảo.

Ban này vẫn một mực yên lặng tiến về phía trước, nhưng động tác giả vờ ẩm rượu của Đường Bội lúc này, khiến hình ảnh nhàm chán vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Trong phút chốc cô như biến thành nữ tướng vừa uống rượu, vừa phóng khoáng phóng ngựa trên thảo nguyên.

Máy quay bắt được cảm xúc trên mặt Đường Bội lúc này, chỉ thấy hai gò má cô phỉm hồng, xinh đẹp vô song. Ánh sáng trong mắt sáng lạn như ngôi sao, dường như mang theo vài phần men say, mông lung.

Đường Bội liếc nhìn về phía nhóm khách quý, chỉ do dự trong một giây, hai tay bỗng nhiên buông dây cương ra, chân dậm lên bàn đạp đứng lên.

"A!"

Khán giả phát ra tiếng kinh hô, ngay cả Mạc Thành cũng không nhịn được mà hét lên tiếng kinh hãi.

Đường Bội lại cười xinh đẹp, trước khi phóng ngựa thoáng qua ba vị khách quý, khi ngựa cô lướt qua trước mặt Sở Quân Việt, cô bỗng nghiêng người thò người ra, cánh tay ôm lấy eo của anh, sau đó ôm lấy cả người Sở thiếu cao lớn hơn so cả cô lên ngựa.

Toàn bộ mã trường yên lặng trong vài giây, sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm nổ.

Động tác vừa rồi của Đường Bội không những có độ khó cực cao mà lại rất đẹp mắt.

Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ đều tao nhã lịch sự mời Hạ Tử Diệu lên ngựa, tuy rằng anh hùng và người đẹp hai người cùng cười chung một con ngựa khiến người ta vui tai vui mắt nhưng lại thiếu đi một chút gì đó.

Mà động tác của Đường Bội đột nhiên khiến bọn họ hiểu được chút gì đó thiếu sót là gì... Chính là....

Ngang bướng!

Trên mã trường trời trong xanh, mây cũng trong xanh, được cười ngựa, uống rượu ôm người đẹp trong tay... Có lẽ là giấc mộng của rất nhiều người.

Đường Bội tuy rằng là con gái nhưng đã biến giấc mơ của bọn họ thành hành động một cách chân thực.

"Giỏi lắm!" Sau tiếng vỗ tay và tiếng khen ngợi lộn xộn, thậm chí có người còn huýt sáo đùa vui rất ngả ngớn.

Đường Bội cười, hơi nghiêng người ngoái đầu nhìn Sở Quân Việt.

Khuôn mặt Sở thiếu còn có chút lạnh lùng, nhưng tay ôm eo lại hơi dùng sức.

Sau khi anh bị Đường Bội kéo lên ngựa thì vẫn luôn không lên tiếng, lúc này nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô mang theo nụ cười thì không nhìn được ôm người trong lòng chặt hơn một chút.

Anh cúi người khẽ trách mắng bên tai cô: "Thật sự quá liều lĩnh!"

Nhưng giọng điệu lại rất dịu dàng, không nghe ra chút tức giận.

Đường Bội cười khanh khách né tránh khí nóng bên tai khiến ngay cả lòng cô cũng ngửa ngáy: "Bây giờ anh bị bản đại vương đoạt về làm áp trại phu nhân rồi, sợ sao?"

Sở Quân Việt dùng cánh tay kia ôm lấy eo không đẩy nắm tay của Đường Bội, khẽ hôn lên bên tai cô, thanh âm khàn khàn đến gợi cảm:

"Được, anh sẽ hầu hạ đại vương thật tốt."

Môi anh vô cùng nóng khiến hai gò má Đường Bội vốn ửng hồng càng thêm nóng hơn.

Cô mỉm cười, nỗi lo lắng cuối cùng nơi đáy lòng đã hoàn toàn tan biến trước lời nói đùa của anh.

Đường Bội không có giảm tốc độ ngựa, gió thổi tung búi tóc của cô rơi ra vài sợi triền miên đan cài vào tóc Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt rõ ràng cao lớn hơn cô nhiều, nhưng Đường Bội bị Sở đại thiếu ở trong ngực lại không có cảm giác như chim nhỏ nép vào lòng người.

Trên mặt nở nụ cười xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển còn mang theo vài phần phóng túng của phong thái nữ tướng khi uống rượu cười nói kéo người khác lên ngựa.

Gần đến vạch xuất phát, cả Sở Quân Việt và Đường Bội đều ngẩn ngơ, cảm thấy đoạn đường này quá ngắn.

Khi diện mạo của đám người Bạch Chỉ San càng trở nên rõ ràng, Sở Quân Việt lại nói giọng khàn khàn bên tai cô: "Lần tới, lại đến đây cười ngựa."

"Được." Đường Bội cười đáp, cúi đầu nói: "Đừng có thêm ai nữa."

Sở Quân Việt không nói thêm, chỉ đem thân thể ở trong ngực ôm chặt hơn.

Trong khoảnh khắc, anh bỗng nhiên có suy nghĩ thiên hoang địa lão*, dường như người phụ nữ anh ôm trong ngực, chính là toàn bộ thế giới của anh.

Thiên hoang địa lão* : lâu như trời đất, thời gian dài đằng đẳng.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bắt Chước Bừa

Phong Triệt vượt qua điểm cuối như một cơn gió.

Đường Bội dùng bàn tay trắng nõn nắm dây cương, để Phong Triệt giảm bước chân lại.

Cô lại không biết, lúc này mình với Sở Quân Việt cùng ngồi trên một con ngựa giống như thần tiên quyến lữ, Sở Quân Việt tuần tú khôi ngô, còn Đường Bội thì xinh đẹp động lòng người, lại thêm Phong Triệt, thấp thoáng như một bức họa.

Nhóm thợ quay phim và chụp ảnh cũng không chút khách khí ghi lại khoảnh khắc rung động này.

Đẹp giống như một bức tranh nhưng cũng khiến cho Bạch Chỉ San và đám người Thịnh Lan chưa bắt đầu trận đấu hầu như muốn cắn nát cả răng.

Cánh tay Sở Quân Việt ôm eo Đường Bội, nét dịu dàng hiếm gặp trong mắt anh, và nụ cười càng lúc càng tươi trên môi Đường Bội... Đều làm cho các cô như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thân thể gần như không ngồi vững trên ngựa, đều hận vì sao người biểu diễn đầu tiên không phải là bọn họ?

Sớm biết rằng, Sở đại thiếu bình dị và gần gũi như vậy bọn họ nên mời anh đầu tiên, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh!

Bạch Chỉ San căn môi, kế tiếp đến phiên cô rồi.

Cô lôi kéo cương ngựa, gắng gượng nói với Đường Bội bằng giọng điệu cứng nhắc: "Đường Bội, trận đấu của tôi sắp bắt đầu rồi."

Đường Bội trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý của cô ta.

Trước khi bắt đầu trận đấu của một tuyển thủ, thì vị khách quý cần trở lại chỗ ngồi của mình.

Cô cười nhạt, nếu như đã là thi đấu, thì phải thắng khiến các cô ấy tâm phục khẩu phục.

Vì thế cô hơi nghiêng đầu nói khẽ với Sở Quân Việt: "Anh nên về chỗ rồi."

"Ừ." Sở Quân Việt cúi đầu lên tiếng, ánh mắt dời khỏi người Đường Bội, một ít gió xuân cuối cùng cũng đôi mắt cũng đông lại, lạnh lùng đảo qua Bạch Chỉ San.

Hô hấp của Bạch Chỉ San như bị kiềm hãm, chưa từng bị ánh mắt nguy hiểm nào nhìn chăm chú như vậy.

Người ban nãy ngồi ở phía sau Đường Bội, nhã nhặn, ôn hòa như gió xuân, giống như chỉ là ảo giác của riêng cô.

Mà ánh mắt như tên ngằm trước mắt của Sở đại thiếu, mới giống dáng vẻ của đế vương ám dạ trong truyền thuyết.

Con ngựa dưới thân Bạch Chỉ San dường như cũng cảm nhận được sự bất an và cứng nhắc của cô, nên đứng cào móng trước, bất an phát ra tiếng thở phì phì trong mũi.

Sở Quân Việt lúc này mới từ trên ngựa Phong Triệt xoay người xuống ngựa.

Xe mặt cỏ tới đón anh đã đến bên cạnh, chỉ là không tiến lên quấy rầy Boss mà thôi.

Tài xế xe hơi đồng tình liếc mắt nhìn Bạch Chỉ San một cái, thật muốn nói cho cô ấy biết, người bị Boss nhìn như thế, đều là bất hạnh.

Bạch Chỉ San không biết những thứ này.

Cô vốn đang lo lắng, nhưng nhìn thấy Sở Quân Việt trở về xe mặt cỏ, không hề có chút lưu luyến Đường Bội, thì trong lòng dần dần hình thành một suy nghĩ lớn mật.

Cô xinh đẹp động lòng người hơn Đường Bội, vóc người cũng lồi lõm hơn cô ta, với lại còn nổi tiếng hơn!

Nếu Đường Bội đã mời được Sở thiếu, cô nhất định cũng có thể.

Huống chi... Bạch Chỉ San có phần khinh thường liếc mắt nhìn Đường Bội, xem ra cô ta không lừa mình nếu như Sở thiếu có tình ý gì với cô ta thì tại sao cô ta phải tham gia thi đấu với bọn cô? Đến bây giờ còn chưa nổi tiếng?

Sự đặc ý trong mắt cô ta đương nhiên không qua được Đường Bội, thậm chí khi ánh mắt cô ta lóe lên tia sáng, cô cũng đoán được trong đó chứa ý định gì chính xác đến mười mươi.

Nhưng, Đường Bội cười nhẹ nhàng, dĩ nhiên, cô sẽ không có lòng tốt đi nhắc nhở cô ta, Sở Quân Việt tuổi còn trẻ nhưng có thể nắm toàn bộ giang sơn của Sở thị trong lòng bàn tay, không đơn giản chỉ vì anh là con trai một của nhà họ Sở!

Đế vương ám dạ, danh xưng này đã giải thích vấn đề một cách rõ ràng rồi!

Cô lôi kéo dây cương của Phong Triệt, đi về phía chỗ nghỉ ngơi dành cho tuyển thủ đã thi đấu xong.

Chỗ đó cách chỗ ngồi của nhóm khách quý rất gần, tầm nhìn không tệ, các cô có thể nhìn thấy màn biểu diễn của những tuyển thủ còn lại.

Đường Bội xoay người xuống ngựa, đem dây cương của Phong Triệt buộc ở cọc ngựa ngoài khu nghỉ ngơi, mỉm cười ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Tào Mạn Mạn.

Mạc Thành và Nhan Ninh giống như kẻ xướng người họa, giới thiệu Bạch Chỉ San xong, nếu so với 2 vị minh tinh trước, Bạch Chỉ San thành danh lâu hơn, và nổi tiếng hơn, khán giả ở trường quay cũng không tiếc dành cho cô ấy những tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Không đầy một lát, bóng hình trên ngựa của Bạch Chỉ San đã dọc theo mã trường chạy về phía nhóm khách quý bên này.

Có thể quyết định học theo phương pháp Đường Bội, hoặc cô ấy vốn không am hiểu về biểu diễn, động tác của cô ấy rất đơn giản, chỉ có khi đi ngang qua khán giả, cô ấy xoay người vẫy tay cười ngọt ngào với khán giả khiến họ vỗ tay và reo hò.

Rất nhanh, Bạch Chỉ San thu liễm tinh thần, cười đắc ý liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, dây cương rung lên, trực tiếp giục ngựa chạy tới chỗ nhóm khách quý.

Ngựa trắng xoay người một cái ở trước mặt nhóm khách quý, chỉ là cô ta chưa kịp cười đến trước mặt bọn họ thì đã lộ vẻ luống cuống tay chân.

Nhưng, những thứ này đều không quan trọng, chỉ cần có thể thu hút Sở thiếu...

Bạch Chỉ San bình tĩnh khống chế con ngựa, lộ ra nụ cười ngọt ngào với Sở Quân Việt.

Ánh mắt cô vốn là mắt hạnh, khi cười lộ lên là lúc mê người nhất, cô có trăm phần trăm tự tin, không có người đàn ông nào không bị nụ cười của cô hấp dẫn...

Sau đó, cô ta từ trên ngựa thò người ra, vươn hai tay về phía Sở Quân Việt.

Đó là một tư thế xin ôm tiêu chuẩn, nếu đổi lại là người đàn ông khác, e rằng trước nụ cười ngọt ngào như vậy đã phóng nhào lên từ lâu, đảo khách thành chủ, chủ động ôm Bạch Chỉ San lên ngựa, sau đó sẽ thúc ngựa mà chạy.

Đây chỉ là suy nghĩ riêng của Bạch Chỉ San, cô nghĩ đối mặt với người đẹp chủ động sà vào lòng lại trước mặt rất nhiều người như vậy, Sở Quân Việt nhất định sẽ không chối từ.

Cô ta không bắt chước Đường Bội hoàn toàn, đây là chỗ thông minh Bạch Chỉ San khác so với Đường Phỉ Phỉ, bởi vì cô biết mình không học được, nếu như làm không tốt còn có thể trở thành trò cười cho người khác.

Nhưng, cô tin tưởng mình, nhất định không bại dưới vũ khí của Đường Bội.

Bầu không khí của hiện trường dần dần có phần xấu hổ.

Bạch Chỉ San cưỡi ngựa không quá giỏi, Minh Hiên mời cô ấy là vì tính cách hoạt bát và tác phong gan dạ của cô ta. Lúc này Bạch Chỉ San chỉ ngồi nửa người trên ngựa, muốn duy trì cân bằng cũng là điều hết sức khó khăn.

Cảnh tượng tốt đẹp trong tưởng tượng không xuất hiện như cô ta mong muốn, Sở Quân Việt từ đầu đến cuối, ngay cả dư quang khóe mắt cũng chưa từng đảo qua nhìn cô ấy.

Anh chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ ấy, thi thoảng thì nhìn về phía chỗ nghỉ, giống như một đế vương cao quý không cần phải nhìn những thần dân nằm ở dưới lòng bàn chân anh.

Vị trí của 3 người khách quý cách hơi xa, cũng là vì phòng ngừa con ngựa không cẩn thận sẽ đá trúng người khác.

Minh Hiên vẫn không có chút biểu tình.

Hạ Tử Diệu nổi tiếng là thân sĩ, nhưng đã nhìn không được. Huống chi...

Chẳng qua là với vị trí chỗ ngồi của anh, cho dù muốn hóa giải cảnh tượng xấu hổ này của Bạch Chỉ San chỉ càng khiến cô ấy trông càng thêm buồn cười và thảm hại hơn mà thôi.

Hạ Tử Diệu hơi xoay người một chút, dứt khoát xoay người qua, khẽ cười nói với Sở Quân Việt: "Sở thiếu, Bạch tiểu thư hẳn là muốn mời anh."

Ánh mắt Sở Quân Việt dừng lại trên người Bạch Chỉ San, Bạch Chỉ San sớm đã chống đỡ không nổi, nay cảm thấy vui mừng đến phát khóc.

Cô cơ hồ tràn ngập cảm kích liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu một cái, trong lòng cũng không khỏi đắc ý, sức quyến rũ của mình hóa ra lại có sức ảnh hưởng với Thiên Vương Hạ như vậy.

Nhưng, ánh mắt cô quay lại nhìn Sở Quân Việt, thấy anh không có động tĩnh gì cả.

Bạch Chỉ San ngồi ở trên ngựa, càng ngày càng khó chống đỡ, chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn, thân duỗi về phía Sở Quân Việt đau nhức khó chịu, gần như sắp ngã xuống ngựa.

"Sở thiếu..." Bạch Chỉ San hạ quyết tâm, gọi một tiếng nũng nịu.

Thanh âm ấy uyển chuyển, êm tai, câu hồn đoạt phách, ngay cả Minh Hiên cũng bị hấp dẫn phải quay mặt lại.

Ánh mắt ba người bọn họ đều dồn hết lên người Bạch Chỉ San, hình như đã cho cô động lực vô hạn, khiến cô ổn định lại thân thể của mình một cách miễn cưỡng, nũng nịu gọi: "Sở thiếu, tôi có thể mời anh không?"

Những lời này cực kỳ bạo dạn, lời nói chứa đầy hàm ý, cũng phù hợp cũng với tác phong tràn đầy hoạt bát của cô ta.

Lần này, chung quanh nhóm khách quý đều trở nên yên tĩnh, mọi người đều im lặng chờ đợi kết cục....

Người đẹp kiều diễm như thế chủ động ngã vào lòng, thế giới này rốt cuộc còn có Liễu Hạ Huệ hay không?

"Sở thiếu sẽ lên ngựa sao?"

Ước chừng biết rõ mình sẽ không giành chiến thắng, giọng điệu của Tào Mạn Mạn lại hết sức bàng quan, bình tĩnh, cô quay đầu nhìn về phía Đường Bội, vừa cười vừa hỏi:

"Cô cảm thấy sao?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhục Nhã

Đường Bội nghe vậy cười mà không nói.

Tào Mạn Mạn hỏi cô thế nhằm mục đích gì cô cũng lười đi suy nghĩ, dù sao rốt cuộc cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng cô biết, trên đời này có lẽ thực sự không có Liễu Hạ Huệ, song, đối mặt với một người trên đời này không thiếu phụ nữ tình nguyện sa vào lòng anh thì lựa chọn của Bạch Chỉ San quả là quyết định ngu ngốc.

Quả nhiên, Sở Quân Hàn chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta, sau đó chuyển ánh mắt rất nhanh, hờ hững nói: "Tôi chỉ cười ngựa nhanh nhất, cũng chỉ ôm người đẹp nhất."

Anh cũng không từ chối trắng trợn, nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng.

Bạch Chỉ San rốt cuộc cũng không kìm chế được nước mắt, lẳng lặng rơi xuống.

Lời cự tuyệt lạnh lùng trước mặt nhiều người như vậy, đối với cô mà nói còn nhục nhã, đau đớn hơn so với trời sập!

Đường Bội!

Bạch Chỉ San không dám tiếp tục trêu chọc Sở thiếu. Mối hi vọng no đủ cơ hồ đã bị cô ta cắn nát!

Bạch Chỉ San cô thề với trời, tuyệt đối sẽ mang nỗi nhục hôm nay trả lại cho Đường Bội gấp 10 lần!

Thân thể mềm mại gắng gượng đã lâu, cuối cùng cũng không chịu nổi những đả kích liên tục!

Bạch Chỉ San mặc trang phục cưỡi ngựa màu hồng, thân thể cô ta từ từ rơi xuống đất.

Hiện trường trở nên xôn xao!

Có lẽ không ngờ trong trận đấu lại xảy ra cảnh tượng như vậy, cho nên hai người dẫn chương trình có năng lực ứng biến khá ổn cũng trở nên cứng đờ!

Minh Hiên và Hạ Tử Diệu cũng không tự chủ liếc mắt nhìn Sở Quân Hàn một cái, lúc này mới song song từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Đạo diễn và tổ quay phim là người của Minh Hiên, từ trước đến nay vô cùng hiểu tâm tư của Minh thiếu, vì thế lập tức chỉ 4 người quay phim khác kéo màn ảnh lại gần, ghi lại mỗi góc độ trên mặt Bạch Chỉ San, quay lại từng biểu cảm trên mặt của cô ta vào trong máy quay.

Minh Hiên quay đầu liếc nhìn đạo diễn và thợ quay phim, đối phương làm động tác OK với anh, anh không nói gì nữa, lại lạnh nhạt ngồi trên vị trí.

Người trong showbiz đều biết, cậu chủ nhỏ nhà họ Minh là người biên tập chương trình tài giỏi, hơn nữa còn là người tạo nên ngôi sao. Nhưng càng đi sâu thì mọi người càng hiểu anh là Minh thiếu lãnh liệt và lý trí cao không thể chạm, chưa từng biểu hiện sự ôn hòa và mềm mỏng ở trước mặt người nào, lại càng cách biệt hơn so với anh.

Cho nên, ở hiện trường, người đưa tay nâng Bạch Chỉ San dậy chỉ có mình Hạ Tử Diệu.

Thậm chí anh còn vỗ nhẹ vào bả vai cô, cười ôn hòa với cô nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không cần để trong lòng."

Một câu nói đã nhẹ nhàng giúp cô che đậy những vết thương dữ tợn, dường như cô ấy chỉ là một tuyển thủ thua trận chứ không phải trải qua màn khó xử vừa rồi.

Nước mắt cô lại rơi xuống nhanh hơn.

Được nâng dậy, Bạch Chỉ San nhìn thấy sự thờ ơ và không chút để ý trong mắt Minh Hiên, không hiểu sao trong lòng cô lại thấy sợ hãi vô cùng.

Hai năm qua, tuy rằng Bạch Chỉ San nổi tiếng rất nhanh, nhưng bởi vì quá phô bày vẻ hồn nhiên ngây thơ nên con đường biểu diễn rất hẹp. Lúc này đây, là cơ hội công ty của cô rất vất vả mới giành được, hy vọng cô có thể thay đổi hình tượng trong cảm nhận của khán giả, có thể mở rộng con đường diễn xuất.

Đường Phi Phi và Thịnh Lan có hậu thuẫn vững chắc, Khương Dĩ Đồng lại có thực lực rất mạnh, công ty cũng không hy vọng cô đoạt giải quán quân.

Nhưng Bạch Chỉ San lại không ngờ, đi sai một nước khiến cô thua cả ván bài.

Chỉ sợ người bị loại từ vòng đầu tiên ngoài Đường Phi Phi với scandal khủng khiếp đó, người tiếp theo chính là cô.

Cô sợ tới mức cả người đều run rẩy lên, nếu như chuyện này thật sự bị đồn ra ngoài, vậy hình tượng của cô....

"Minh thiếu..." Nghĩ tới đây, Bạch Chỉ San bất chấp tất cả, đi vài bước đến trước mặt Minh Hiên, run giọng khẩn cầu: "Có thể...Có thể cho tôi thêm một cơ hội không? Bây giờ...Bây giờ..."

Cô ghen lời, đáng thương tội nghiệp nhìn Minh Hiên. Mắt hạnh thật to, trong ánh mắt là những ủy khuất và cầu xin không nên lời.

Minh Hiên nhìn cô, nhú mày.

Bạch Chỉ San thấy thế, vội vàng tiến sát vài bước, cầu xin nói: "Minh thiếu, bây giờ tôi sẽ làm tốt hơn. Vừa này tôi ngồi không vững, tôi... hồi hộp quá."

"Không được." Lời nói giống như băng cứng được thốt ra từ môi mỏng của Minh Hiên, anh lạnh lùng nhìn Bạch Chỉ San, tiếp tục nói: "Không thể vì cô mà phá hỏng quy tắc của trận đấu."

Nói xong, anh cũng không nhìn Bạch Chỉ San mà quay đầu gật đầu với nhóm cộng tác của mình, ý bảo họ tiếp tục.

Rất nhanh, đã có người của tổ công tác đến mời Bạch Chỉ San ra khỏi trận đấu, cô cắn răng, đôi mắt đầm lệ lạnh lùng nhìn Minh Hiên vài lần, nhưng thấy anh ta từ đầu đến cuối vẫn không để ý đến mình mới cẩn thận theo nhân viên công tác rời khỏi.

Đường Bội vẫn luôn quan sát cả màn này, không khỏi 'chật' một tiếng.

Sở Quân Hàn vô tình đến cỡ nào, cô có thể đoán được, nhưng không ngờ Minh Hiên lại là người quả quyết như vậy.

Đúng là người làm việc lớn thì không thể có lòng dạ đàn bà.

Cô xem như đã hiểu Minh Hiên thêm vài phần, ánh mắt nhìn về phía anh lại tràn ngập thương thức.

Bởi vì vòng đầu sẽ loại bỏ 2 người, mà Đường Phỉ Phỉ là một trong số đó, Bạch Chỉ San xem như là người thứ hai, Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ xem ra may mắn hơn cô ta nhiều.

Khi Tào Mạn Mạn mở miệng lại, ngay cả giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái: "Các cô nói thử xem, Bạch Chỉ San có bị loại hay không?"

"Còn không sao?" Tuyên Mễ Kỳ cười lạnh một tiếng, có phần khinh thường nói: "Nếu như cô ta không bị loại thì Minh thiếu quá thiên vị rồi. Thật sự không xem trọng người xem."

Tào Mạn Mạn không nhịn được liếc nhìn cô ta một cái.

Ngay cả Đường Bội cũng kinh ngạc nhìn cô.

00:00

Tuyên Mễ Kỳ ở trong nhóm luôn là người ít nói, không ngờ khi mở miệng lại dữ dội như thế.

Tuyên Mễ Kỳ lại cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Tôi chính là không quen nhìn, có một số người tự cho là có mấy đồng tiền dơ bẩn có thể gạt bỏ tất cả sự cố gắng của người khác ở trong giới, những người dựa vào đồng tiền có thể tùy tiện sửa đổi quy tắc."

"Minh thiếu, Sở thiếu, bọn họ không phải là người như thế." Tào Mạn Mạn thè lưỡi cười nhìn rất đáng yêu, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên nói như thế.

Tuyên Mễ Kỳ cười nhưng không nói tiếp.

Các cô ở đây cũng chỉ có 3 người, cũng bởi vì vậy cô mới to gan hơn bình thường, nói ra những lời vẫn luôn dằn ở đáy lòng.

Đường Bội liếc nhìn cô ta từ trên xuống dưới, thành thật mà nói, bình thường Tuyên Mỹ Kỳ để lại cho người khác ấn tượng không tồi, khiêm tốn lại ôn hòa, có thể giấu những suy nghĩ có gai này ở trong lòng và bày ra một mặt ôn hòa khác của mình, che đậy tốt như thế, quả thật là một nhân tài.

Cô cười nhẹ, nhàn nhạt nói: "Muốn thoát khỏi hiện tượng như vậy, thật ra rất đơn giản. Hoặc trở thành người đặt ra quy tắc, hay trở thành người không bị quy tắc trói buộc, nếu không cho dù có nhiều oán trách và bất mãn hơn nữa cũng chỉ khiến lòng bạn trở nên xấu hơn mà thôi."

Cô nói xong cũng không hề nhìn Tuyên Mỹ Kỳ cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của cô ta nhìn mình, bắt đầu tiếp tục xem trận đấu kế tiếp.

Người biểu diễn kế tiếp là Khương Dĩ Đồng, kỹ thuật biểu diễn tương đối tốt, duyên với khán giả vẫn không không tệ, hơn nữa vài tháng trước cô ấy mới đóng một bộ phim cổ trang, cho nên vừa mới ra trận đã nhận được tiếng vỗ tay nhiệt tình của mọi người.

Chỉ là chuyện xảy ra vừa rồi khiến lòng cô hơi sợ hãi, vì thế cuối cùng cô vẫn trung quy trung cử chọn Hạ Tử Diệu cũng không mang đến nhiều kinh ngạc lắm.

Người được sắp xếp biểu diễn cuối cùng, đương nhiên là ảnh hậu Thịnh Lan.

Cô ấy là ảnh hậu mới, nhân khí* vốn như ánh mặt trời ban trưa, phóng ngựa chạy đi, trên đường đều nghe được tiếng reo hò không ngừng của khán giả.

Thịnh Lan quả nhiên không khiến mọi người thất vọng, phong thái của ảnh hậu dĩ nhiên khác xa Bạch Chỉ San.

Cô ấy không lựa chọn Hạ Tử Diệu, người được mời những 3 lần, cũng không chọn Sở Quân Hàn, người khiến người khác dễ dàng vấp phải trở ngại, mà đuổi tay về phía Minh Hiên.

Thiếu gia nhà họ Minh từ trước đến nay luôn là đề tài thần bí, đi đến đâu cũng không thua kém tin tức về ảnh đế.

Lựa chọn của Thịnh Lan quả nhiên cực kỳ thông minh.

Minh Hiên tự mình sắp đặt tiết mục, trước mặt mọi người dĩ nhiên anh không thể không cho bọn họ một bậc thang để xuống. Anh đưa tay kéo bàn tay mềm của Thịnh Lan sau đó xoay người lên ngựa.

Tuần mã cao lớn lập tức lao thẳng về phía trước, chở hai người, hình ảnh ấy lại hết sức đẹp mắt, cũng đổi lại một trận hoan hô và vỗ tay.

Chỉ là, chờ sau khi 6 người biểu diễn xong, người lưu lại hồi ức sâu nhất trong lòng khán giả, có lẽ là người con gái ngồi trên lưng ngựa giả vờ uống rượu, phóng túng bất kham, dám ôm Sở thiếu lên ngựa.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Dựa theo thang điểm tiêu chuẩn mà Minh Hiên quy định ở đầu trận đấu, sau khi trận đấu kết thúc, tổ nhân viên công tác của chương trình đã bắt đầu tiến hành tính điểm một cách công khai.

Đầu tiên là cuộc bỏ phiếu của khán giả ở trường đua.

Vòng một, thực lực của ảnh hậu dĩ nhiên không ai sánh bằng, có 500 trăm khách mời đến hiện trường, thì số phiếu của cô ấy chiếm tối đa.

Mà Đường Bội chỉ là người mới trong làng giải trí, nhưng lại bất ngờ vượt lên theo sát Thịnh Lan đứng ở vị trí thứ hai, khiến cho vài nữ diễn viên ngay cả Khương Dĩ Đồng cũng cảm thấy kinh ngạc cực kì.

Bạch Chỉ San càng hung hăng trừng mắt nhìn Đường Bội, màn biểu diễn ban đầu của cô đã thất bại, còn trông vào chút tiếng tăm để vớt vát điểm số, thậm chí còn hy vọng nhờ vậy mình sẽ không bị loại.

Những vị trí tiếp theo cũng không có bất ngờ quá lớn, Khương Dĩ Đồng luôn chiếm được lòng khán giả nên đứng ở vị trí thứ ba.

Tiếp đó là người thi đấu be bét, nhưng lại được mệnh danh là nữ thần trạch nam, Bạch Chỉ San.

Xuống chút nữa là Tuyên Mễ Kỳ và Tào Mạn Mạn.

Mạc Thành vừa tuyên bố một số cá nhân đạt được điểm cao nhất, vừa nói: "Chỉ sợ sau trận thi đấu này, tên của Đường Bội sẽ vang vọng khắp cả nước."

Lời của anh, nửa trêu ghẹo, nửa nghiêm túc.

Màn biểu diễn của Đường Bội đã để lại cho mọi người ấn tượng sâu đậm, hào phóng, khí phách nhưng không mất đi vẻ xinh đẹp, nếu như không phải Thịnh Lan năm ngoái vừa đoạt giải ảnh hậu, chỉ sợ với biểu hiện ngày hôm nay của cô và đoạn trailer tuyên truyền trên mạng, mọi người đã bỏ phiếu cho cô đoạt giải nhất rồi.

Nhan Ninh lại hiếm khi mỉm cười nói: "Điều đó là đương nhiên."

Lời khen ngợi này đến từ hai vị dẫn chương trình đầy kinh nghiệm, khiến hội trường vang lên từng trận reo hò.

Nhưng rất nhanh, đợt cho điểm thứ hai đã có kết quả.

Đợt cho điểm thứ hai, chủ yếu lấy điểm từ những huấn luyện viên cưỡi ngựa và ba vị khách quý.

Sở Quân Hàn không nhìn những cái tên khác, trực tiếp cho Đường Bội điểm tròn, những người khác đều được trợ lý bên cạnh anh thống nhất cho mỗi người 80 điểm, chỉ riêng Bạch Chỉ San là điểm lẻ.

Hạ Tử Diệu nhẹ nhàng mỉm cười, anh cho điểm rất công bằng, ngay cả Bạch Chỉ San ngã ngựa cũng đạt điểm tiêu chuẩn.

Cuối cùng là Minh Hiên.

Kỳ thật, tất cả mọi người ở đây đều biết Minh Hiên mới là người quan trọng nhất.

Anh chưa cho người khác nhìn điểm số của mình, phần còn lại phải chờ nhân viên công tác thu thập điểm số từ các huấn luyện viên rồi cùng giao lại cho nhân viên tính điểm.

Mạc Thành tiếp nhận kết quả đợt cho điểm thứ hai từ nhân viên công tác, bỗng nhiên cười thần bí nói: "Người đạt cao điểm nhất trong đợt hai, mọi người đoán là ai?"

Thật ra cũng không cần phải đoán.

Ba vị khách quý sẽ không để ý đến nữ diễn viên nào nổi tiếng hơn.

Những huấn luyện viên cười ngửa cũng sẽ căn cứ vào màn biểu diễn và kỹ thuật mà bọn họ thể hiện.

Hiện trường chần chờ vài giây, mới bắt đầu gọi tên thần tượng của họ.

Nhưng rất nhanh, tất cả những thanh âm hỗn loạn, ồn ào, đều bị một tiếng nói chinh tề, trấn áp:

"Người có số điểm cao nhất là ..."

"Đường Bội."

Thanh âm đó vang vọng toàn bộ mã trường, đổi lấy mỉm cười của Mạc Thành, anh ta hắng giọng, lớn tiếng tuyên bố nói: "Không sai, người có điểm cao nhất chính là Đường Bội tiểu thư, hơn nữa cô ấy đã vươn lên dẫn đầu danh sách."

Đường Bội ở phía sau đài, lắng nghe, đột nhiên bật cười, khách quý cho điểm mặc dù chỉ chiếm 30%, nhưng cũng tương đương 3 phần trong 10 phần, thế nhưng điều khiến cô rung động, chính là, cô không nhận được quay mặt nhìn về bên trái.

Phòng nghỉ cách vách với mã trường, cô không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng cô có thể tưởng tượng ra, Sở Quân Hàn lúc này, có lẽ đang trưng ra nét mặt thờ ơ, nhưng ở chỗ mọi người không nhìn thấy, khóe môi anh lại cong lên nụ cười dịu dàng.

Đường như giữa bọn họ tâm hữu linh tê*trong phòng nghỉ chuẩn bị cho khách quý, Sở Quân Hàn buông máy tính trong tay xuống, ánh mắt rời khỏi màn hình, nhìn ống kính quay Mạc Thành đang trực tiếp tới phòng nghỉ, ánh mắt dần trở nên dịu dàng.

Đợt cho điểm thứ hai kết thúc, điểm hai đợt trước cộng lại rồi chia tỉ lệ. Thịnh Lan vượt lên dẫn đầu Đường Bội, ở đằng sau các cô lần lượt là Khương Dĩ Đồng, Tuyên Mỹ Kỳ, Bạch Chỉ San và Tào Mạn Mạn.

Tào Mạn Mạn chắc không ngờ tên mình lại xếp cuối cùng, mặt trắng không còn chút máu.

Thịnh Lan dùng ánh mắt sắc bén, liếc nhìn Đường Bội một cái, không khách khí nói: "Có gì đặc biệt hơn người?! Chỉ biết ôm đùi người nào đó."

Bạch Chỉ San đương nhiên biết cô ta đang nói ai, cho nên vui sướng khi người khác gặp họa liếc mắt nhìn Đường Bội, nham hiểm nói: "Có một số người có số mệnh tốt, rõ ràng độ nổi tiếng không bằng chị Thịnh Lan nhưng nhờ làm người nào đó vui vẻ, nên điểm số cũng tăng vùn vụt theo."

Cô ta lại cong khóe môi, vẻ mặt vô tội nói: "Nghe nói mã trường này là của người đó, điểm hạng nhất của phần cưỡi ngựa là 20 điểm, chắc sẽ cho người nào ấy cao điểm nhất thôi. Ồ, như vậy không phải cô ta sẽ giành hạng nhất mất sao?!"

Bạch Chỉ San nói tới đây, giả bộ dường như phát hiện mình đang nói chuyện không nên nói, đưa tay bịt miệng lại, vẻ mặt vui vẻ, cười ngọt ngào với Thịnh Lan: "Chị Thịnh Lan, em nói lỡ lời, cho dù là lòng khán giả hay là tài cưỡi ngựa, chị cũng xứng đáng được đứng hạng nhất."

Hai người kẻ xướng người họa, nhắm chĩa mũi nhọn vào ai đã quá rõ ràng rồi.

Khương Dĩ Đồng thậm chí có chút lo lắng nhìn cô.

Đường Bội dùng vẻ mặt thờ ơ, chuyên tâm nhìn máy tính trong tay, dường như không biết những lời đó đang nhắm vào mình.

Thịnh Lan thấy thế hừ lạnh một tiếng lại lạnh giọng nói: "Miễn là không xuất hiện hành vi gian dối, thì tôi tin tưởng, tôi tin các giám khảo sẽ biết quan sát. Vả lại, người vạch ra quy tắc trận đấu lần này là Minh thiếu, đừng tưởng rằng mình đi theo người nhà họ Sở, thì có thể giành chiến thắng."

Tào Mạn Mạn và Tuyên Mỹ Kỳ đều cúi đầu, không muốn tham dự vào cuộc chiến tranh này, để tránh thành môn thất hỏa*, liên lụy người vô tội.

Đường Bội chậm rãi đứng lên, nụ cười tự tin mang theo vẻ thờ ơ, trước ánh mắt sắp phun lửa của đám người Thịnh Lan mà bước lên phía trước.

Lúc này, cả người cô đã thay bộ trang phục cưỡi ngựa anh tuấn bằng bộ lễ phục dạ hội lộ vai màu xanh dương đậm, khiến dáng người xinh xắn của cô lộ ra trước mặt mọi người. Vạt váy bằng lụa mỏng được mở rộng từ eo, hơn nữa trên chân mang giày cao gót màu bạc, cùng màu với hoa tai, dây chuyền, vòng tay. Lần đầu tiên cô dùng hình tượng phụ nữ quyền rũ như thế xuất hiện trước mặt công chúng.

Có lẽ đã nhìn quen tư thế oai hùng và hào sảng của cô, nhưng giờ lại nhìn thấy dáng điệu này của cô, trong nháy mắt mọi người đều im lặng.

Ngay cả Mạc Thành và Nhan Ninh cũng kinh ngạc mở to hai mắt.

Mãi đến khi Đường Bội cười xinh đẹp đến trước mặt bọn họ, Mạc Thành mới tỉnh ngộ vỗ vỗ mặt mình, cười tự giễu nói: "Thật ngại quá, ban này tôi còn cho rằng công chúa của nước nào đến chứ"

Hình ảnh đó từ hiện trường, đã được truyền khách mọi nhà, mọi hộ.

Từ tiêu sái anh tuấn, hồng nhan không kém đấng mày râu, đến lần đầu tiên thể hiện tư thế oai hùng trên sân khấu, rồi dáng vẻ bướng bỉnh phóng khoáng bất kham khi ngồi trên lưng ngựa, ...Cuối cùng hóa thành cô gái xinh đẹp, quyến rũ mọi mặt!

Khán giả kinh ngạc sửng sốt còn chưa qua thì tiếng vỗ tay đã thổi quét toàn bộ mã trường.

Mãi đến khi về đến biệt thự nghỉ ngơi lần trước, Đường Bội mới cảm thấy hơi mệt mỏi.

Trong biệt thự chỉ chừa lại chiếc đèn cốc, Tào Mạn Mạn và Tuyên Mễ Kỳ đã rời khỏi.

Nhất là Tào Mạn Mạn, có lẽ cô ấy cũng không muốn xuất hiện, cả Bạch Chỉ San như thế, cơ hồ đều khóc lóc rời đi.

Đường Bội chậm rãi bước vào cửa chính của biệt thự.

Cô khi ấy, và lúc này, dường như có cảm giác đã trải qua mấy đời.

"Bốp" Một tiếng vang nhỏ, đèn trần trong biệt thự bị người ta bật lên.

Phòng khách trong nháy mắt sáng như ban ngày, khiến Đường Bội không nhìn được hí hí mắt lại, nhìn bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh công tắc.

"Phải hình dung sự kinh ngạc của tôi như thế nào đây? À không, là khiếp sợ..." Minh Hiên đi từng bước một tới đối diện Đường Bội, trên

khuôn mặt anh tuấn không có nụ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn hai mắt Đường Bội, nói với cô: "Đường Bội, biểu hiện và sự thông minh của cô nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi đã đưa ra quyết định chính xác nhất năm nay, chính là mời cô tham gia chương trình này."

"Cám ơn." Đường Bội không chút khách khí nhận lời ca ngợi của Minh Hiên, cười tươi như hoa nhìn người đàn ông đang đi tới trước mặt mình.

"Cô nghĩ như thế nào lại chọn Sở Quân Hàn? Lúc ấy nếu cô chọn Hạ Tử Diệu, chắc chắn hiệu quả sẽ không kém." Minh Hiên lại hỏi.

"Hạ Tử Diệu?" Đường Bội hơi nghiêng đầu, cười nói: "Ảnh đế Hạ là người lịch sự, phong nhã, mặc dù anh ấy nổi tiếng. nhưng lại có quá nhiều người chọn."

"Như vậy tôi thì sao?" Minh Hiên đột nhiên hỏi: "Tôi là người đã bày ra chương trình này, là người quyết định các cô nên đi hay ở."

"Anh nghe lén đối thoại của chúng tôi?" Đường Bội cũng không tức giận chỉ thờ ơ cười nói: "Chọn anh, vậy màn biểu diễn đặc sắc ấy sẽ diễn cho ai coi? Cho dù chọn ảnh đế Hạ tôi cũng không chọn anh."

"Cho nên Sở Quân Hàn là lựa chọn còn lại tốt nhất sao?" Minh Hiên nhìn cô thật sâu: "Hay là, vì anh ta là thiếu gia nhà họ Sở, là chủ nhân hiện tại của Sở gia, nắm trong tay khối tài sản khổng lồ?"

Câu hỏi của Minh Hiên ngày càng sắc bén, nhưng Đường Bội lại không chút sợ hãi trả lời: "Anh nghĩ tôi như vậy?"

"Bởi vì cô rất nhạy bén và thông minh, khiến tôi kinh ngạc hết lần này đến lần khác, vì thế tôi không chút nghi ngờ, cô chọn Sở Quân Hàn, quả thật là lựa chọn tốt nhất, một mũi tên trúng ba con chim!" Minh Hiên trầm giọng nói.

"Ồ?" Đường Bội nhẹ nhàng cười.

"Thứ nhất, nếu như chọn một người không nên chọn, thì Bạch Chỉ San ở phía sau chính là trợ lực miễn phí khiến hiệu quả việc lựa chọn Sở Quân Hàn của cô càng trở nên cao hơn. Thứ hai, có thể để tôi nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc nhất của cô. Thứ ba..." Minh Hiên phân tích một cách rất ung dung: "Sẽ làm Sở Quân Hàn nhìn cô bằng ánh mắt khác, có lẽ sẽ dùng ánh mắt khác để đối đãi với cô. Nhiều người phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, nhưng dám mạnh mẽ bắt Sở thiếu lên ngựa, e rằng từ cổ chí kim cô chính là người đầu tiên."

"Hahaha..." Đường Bội khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: "Có lẽ tất cả những gì anh nói đều đúng, nhưng mà anh vẫn thiếu một điểm."

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy, sâu như bầu trời đêm của Minh Hiên, chậm rãi bổ sung: "Một điểm mấu chốt."

"Cái gì?" Minh Hiên nhin không được hỏi.

Cùng lúc đó, ở chỗ hành lang lầu hai trong biệt thự bọn họ đang ngồi, tắm mình trong ngọn đèn mờ ảo ở góc rẽ cầu thang, Sở Quân Hàn mặt không biểu cảm đang yên tĩnh, nghiêm túc lắng nghe.

Tay anh nhẹ nhàng đặt ở trên tường hành lang, nhưng trợ lý theo bên anh nhiều năm hiểu được, đây là dấu hiệu báo trước sự cuồng nộ của Sở thiếu.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bí Mật Giữa Người Yêu (1)

Trợ lý của Sở Quân Hàn tên là Văn Tư Miếu, anh đi theo bên cạnh thiếu gia đã gần 6 năm rồi.

Boss của anh chưa bao giờ để hiện vui giận lên trên mặt, hoặc giả, Văn Tư Miếu không hiểu, trên đời này có chuyện gì có thể lay động cảm xúc của Sở thiếu...

Nhưng hôm nay, anh đã biết.

Long nghịch lân, cũng biết tức giận.

Lúc này Văn Tư Miếu đang ôm một hộp gỗ được chế tác tinh xảo trong lòng, phía trên hộp là hoa văn Pháp màu đen, đây vốn là quà mừng là Sở thiếu chuẩn bị cho Đường Bội.

Nhưng, cảm thấy trên người ông chủ đang toát ra lửa giận, Văn Tư Miếu cảm thấy cái hộp này càng ngày càng nặng, khiến anh gần như sắp ôm không nổi nữa.

Dưới lầu, Đường tiểu thư có lẽ cũng không biết, mỗi một câu chữ kế tiếp của cô, đều sẽ tạo thành thiệp mời thông hành đến thiên đường hoặc địa ngục.

Văn Tư Miếu nhịn không được bước lên một bước.

Anh nhìn dưới ngọn đèn mờ mờ trên hành lang, trên mặt Sở Quân Hàn lộ ra nét mặt khó lường, đến nỗi anh có phần xúc động muốn lên tiếng vì Đường tiểu thư ở dưới lầu ấy, mỗi lời nói tiếp theo của cô ấy nên suy nghĩ tường tận trước khi nói.

Nhưng anh vừa mới khẽ động thì ánh mắt của Sở Quân Hàn giống như gió lạnh thảng chín quét lên thân anh, khiến thân thể Văn Tư Miếu cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, chậm rãi lùi trở về.

Đường Bội và Minh Hiên cũng không biết về thế giới ở trên lầu.

Hồi lâu, cô vẫn chưa trả lời vấn đề.

Mãi đến khi trên mặt Minh Hiên lộ ra nét vội vàng rõ ràng.

Ánh mắt anh nhìn ánh mắt Đường Bội, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi lần thứ hai: "Điểm mấu chốt... là gì?"

Đường Bội lúc này mới cười xinh đẹp, mở miệng nói với anh: "Minh thiếu là người biên tập chương trình tài ba, có lẽ đã nhìn thấy rất nhiều cảnh trong phim điện ảnh trên TV."

Thanh âm của cô lúc nào cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm tĩnh nhưng không biết có phải là ảo giác của Minh Hiên hay không, trong ban đêm yên tĩnh, chỉ có 2 người bọn họ ở biệt thự trống trải, giọng nói của cô lúc này, mang theo vẻ ngượng ngùng nhàn nhạt.

Khóe môi Đường Bội tươi cười nhưng càng thêm động lòng người.

Cô cười nhẹ nhàng, nói tiếp: "Trong phim điện ảnh hay là phim truyền hình thường có những đoạn kịch bản khi nam nữ chính gặp nhau lần đầu tiên hay là cửu biệt trùng phùng, khoảnh khắc đó, bọn họ chỉ nhìn thấy đối

phương, tất cả sự vật chung quanh dường như đều mất đi màu sắc trong mắt họ. Cho nên, điểm mấu chốt nhất..."

Sắc mặt Minh Hiên đột nhiên trở nên khác thường, anh không thể nào tưởng tượng được mình có thể nghe được những lời nói cảm tính và gần gũi từ miệng người con gái lúc nào cũng bình tĩnh và lý trí.

Anh có phần nhú mào, theo bản năng, anh muốn ngăn lại lời cô nói.

Trực giác nói cho anh biết, lời tiếp theo không phải là đáp án mà anh muốn nghe.

Nhưng Đường Bội không cho anh cơ hội, cô thoải mái nhìn vào mắt của Minh Hiên, cười càng lúc càng quyến rũ: "Khi tôi cười ngựa đến trước mặt Sở Quân Hàn, thì trong mắt tôi ngoại trừ anh ấy, tất cả mọi thứ xung quanh, dường như không tồn tại."

Đường Bội nhàn nhạt cười, chuyển ánh mắt đi, nói bằng giọng ôn nhu: "Đây, mới là nguyên nhân mấu chốt."

Tay đặt ở bên người Minh Hiên đột nhiên nắm chặt.

Dự cảm tệ nhất với anh mà nói đã biến thành sự thật, anh chỉ cảm thấy trên mặt cô xuất hiện nét dịu dàng hiếm có, lại như cô đánh một quyền vào ngực anh không chút lưu tình.

Trong nháy mắt, Minh Hiên cảm thấy ngực mình vừa ngọt ngào vừa đau, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Khi anh mở miệng, thanh âm đã có phần khàn khàn, mất tự nhiên: "Tại sao cô lại chủ động nói với tôi những việc này?"

"Sao?" Đường Bội hơi kinh ngạc: "Không phải anh chủ động hỏi à?"

"Cho dù là tôi chủ động hỏi! Cô cũng không nên....cũng không nên...Cũng không nên..."Minh Hiên đột nhiên cao giọng, có một luồng phần nộ bùng tràn vào lòng, khiến anh đổi giọng, chói tai, vang vọng khắp cả biệt thự.

Có lẽ chính anh cũng không ý thức được giọng nói của mình đã thay đổi, Minh Hiên nhắm chặt hai mắt, khi mở miệng lần nữa, giọng điệu đã trở nên bình tĩnh hơn nhiều:

"Vì sao lại nói lời thật với tôi?"

"Minh thiếu là người thông minh, tôi không thích nói dối người thông minh. Nói dối lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, như vậy rất mệt mỏi." Giống như không nhìn thấy sự luống cuống của Minh Hiên, Đường Bội khẽ cười nói: "Huống chi tôi cũng nghĩ, tôi đưa ra quyết định như vậy, sẽ có ảnh hưởng gì đến trận đấu hay là chuyện tiếp theo."

Cô gật đầu với Minh Hiên, cười nói: "Nếu như Minh thiếu không có chuyện gì khác, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi, hôm nay tôi hơi mệt."

Một phút hôm nay của Văn Tư Miếu, dường như đã trải qua cả một đời.

Khi Đường Bội mở miệng nói xong câu ấy, anh cảm thấy như đất trời hồi xuân.

00:00

Lửa giận trên người Sở Quân Hàn tan biến trong nháy mắt, sự dao động cảm xúc của boss rõ ràng như thế, từ ngày anh đi theo anh ấy đến giờ, chưa bao giờ nhìn thấy.

Thời điểm Đường Bội gật đầu, chào tạm biệt với Minh Hiên, dọc theo thang lầu đi lên lầu hai, thì nét mặt trên mặt Sở Quân Hàn cũng càng lúc

càng nhu hòa.

Ở chỗ ngoặt hành lang lâu hai, Đường Bội có phần bất ngờ không phòng bị, đã bị kéo vào vòng ôm ấm áp.

Trong mũi phút chốc đã tràn ngập hương vị quen thuộc, áo khoác âu phục mềm mại ma sát gương mặt cô, hương nước hoa nhàn nhạt từ từ tỏa ra từ vòng ôm trong lòng cô, cuối cùng, thân thể của cô cũng mềm hẳn, nửa như thỏa hiệp, nửa như mím cười để đối phương tùy ý ôm mình vào lòng.

Sở Quân Hàn đặt cằm cương nghị lên đỉnh đầu cô, ngón tay thon dài sờ sờ tóc cô, sau đó theo lưng của cô đi xuống, rồi ôm trọn hông cô.

Tiếp đến, ôm cô thật chặt vào trong lòng mình.

"Anh muốn nghe lại một lần." Thanh âm của anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, mang theo chút khêu gợi, khàn khàn.

"Hửm?" Đường Bội không nhìn thấy vẻ mặt anh, anh cũng không nhìn thấy biểu cảm của cô.

Cô hiếm khi ngoan ngoãn nằm ở trong lòng anh, nghe vậy hơi cong lên, cười giảo hoạt như hồ ly nhỏ phúc hắc, cố tình hỏi: "Nghe cái gì?"

Giọng điệu hàm chứa ý cười rõ ràng, khiến tay anh ôm ở eo cô càng thêm chặt, giống như trừng phạt, lại giống như muốn ôm cô vào lồng ngực rộng lớn của mình.

Rất nhanh, bả vai của cô bị nắm lấy, lễ phục dạ hội lộ vai còn chưa kịp thay, khiến vai thơm mát mà của cô, hoàn toàn hiện hữu trước mặt Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn hơi nhích ra một chút, cúi người hôn lên khóe môi của Đường Bội.

Hơi thở nóng rực của hai người quấn bện vào nhau.

Trên mặt Đường Bội vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, ý cười giữa đôi mắt tựa hồ như sắp tràn ra.

Sở Quân Hàn nhìn Đường Bội thật sâu.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Bí Mật Giữa Người Yêu (2)

Nụ hôn của anh từ khóe môi cô, hướng lên trên, làn môi ẩm ướt lướt qua gò má trắng nõn không tì vết, nhẹ nhàng chạm vào làn mi khẽ run của cô, dịu dàng hôn lên trán, sau đó lại hôn trở về môi cô.

Đầu lưỡi nóng ẩm cạy mở môi của cô, dịu dàng cũng không cứng rắn tách hàm răng của cô ra, hơi thở của hai người đan cài ở cùng một chỗ...

Nụ hôn kết thúc, hô hấp của anh cũng không bình thường, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, giống như bầu trời đêm đầy sao lộng lẫy, có thể hút hồn người khác.

Trán anh đặt trên trán cô, anh thấp giọng yêu cầu: "Nói lại lần nữa xem."

"Này..." Đường Bội cười khẽ, nhắc nhở: "Bên cạnh còn có người đấy."

Mặc dù vừa lên lầu hai đã bị Sở Quân Hàn ôm vào lòng, nhưng phản ứng của Đường Bội từ trước đến nay rất nhanh nhẹn, cô liếc mắt một cái đã nhìn rõ tình hình trên lầu hai.

Người đàn ông đứng bên cạnh Sở Quân Hàn, vừa anh tuấn vừa nghiêm túc, mặc âu phục màu xám đậm chỉnh tề, caravat được thắt cẩn thận, áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, hơn nữa trên mặt có đeo kính vừa nhìn thấy đã biết là một trong những tinh anh xã hội giống như Lục Tử Mặc.

"Ở đâu có người?" Sở Quân Hàn không nhận được lại hôn hôn lên môi Đường Bội.

Môi cô cong lên nụ cười, khiến anh có xúc động muốn hôn mãi.

Đường như chỉ có như thế mới có thể nhắm nháp hương vị ngọt ngào và vui vẻ của cô.

Lúc Sở Quân Hàn ôm Đường Bội vào lòng, Văn Tư Miếu đã nhẹ nhàng rời đi.

Chiếc hộp vốn được anh ôm trong ngực, nay lặng lẽ đặt dựa vào tường.

"Đây là cái gì?" Ánh mắt Đường Bội dừng trên cái hộp gỗ: "Cho em à?"

"Ừ." Sở Quân Hàn cũng không nhìn chiếc hộp kia, ánh mắt chỉ nhìn Đường Bội đắm đắm, thuận miệng trả lời.

"Bên trong là cái gì?" Đường Bội vừa nói vừa khẽ giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng ôm của anh: "Nếu đã tặng cho em, em phải xem thử mình có thích không đã?"

"Em! Đây! Đúng là đang đùa với lửa!" Tay Sở Quân Hàn càng thêm dùng sức, mắt khẽ híp, cơ hồ nói gần từng chữ.

Đường Bội sao có thể để ý đến những món quà người khác tặng cho mình? Nếu như cô thật sự để ý đến những thứ này, cũng sẽ không khiến anh thường xuyên không nhìn thấu, năm không thấu.

Anh lại hôn lên trán của cô, không cho cô bươm bươm trong lòng thoát khỏi vòng ôm của mình, ngược lại càng ôm chặt hơn, thanh âm càng lúc càng khàn khàn, tràn ngập khát vọng nói: "Ngày mai không có thi đấu."

"Hôm sau cũng không có." Đường Bội cười thấp giọng, nói tiếp.

Nhiệt độ ở lòng bàn tay anh, không hề có cách trở chạm vào vai trần của cô, nhiệt độ ấy từ bả vai truyền vào trong lòng cô, khiến thanh âm của cô cũng trở nên khàn khàn:

"Sở thiếu đã chuẩn bị sẵn sàng để 'phục vụ' em sao?"

Nói xong, Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Hàn.

Nụ cười trên mặt giáo hoạt giống như hồ ly, sóng mắt lưu chuyển, dường như bọn họ đã trở về hôm ở mã trường, cô cười, cười ngửa, không chút do dự kéo anh lên ngựa.

Trong nháy mắt đó, không chỉ có cô, kỳ thật, trong mắt anh, thế giới này chỉ còn lại nụ cười của Đường Bội!

Thời điểm bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy, cho dù Đường Bội từ trước đến nay là người cường hãn, trên mặt cũng xuất hiện hai đám mây hồng.

Cô rũ mi mắt xuống, hiếm khi ngoan ngoãn dựa vào người Sở Quân Hàn, lông mi dài che đi ánh sáng trong mắt, lăm lăm tựa như nỉ non tiết lộ sự khẩn trương của cô: "Hôm nay em ôm anh một lần, anh ôm em một lần, xem như hòa."

Sở Quân Hàn cuối cùng cũng cười thành tiếng.

Từ góc của cô nhìn qua, vừa vặn có thể nhìn thấy độ cong khéo môi anh.

Cũng có thể cảm nhận rõ ràng, ngực anh đang phập phồng.

Tiếng tim không còn đập bình tĩnh khiến anh cảm thấy trái tim sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Đẩy ra cửa phòng chỗ ở của cô, anh cúi người, hôn lên môi Đường Bội.

Giường lớn hãm sâu xuống, drap giường vẫn còn mùi thơm của ánh mặt trời khiến cả người Đường Bội cảm thấy ấm áp.

Cô đưa tay ôm lấy vai anh, nhìn đắm đắm vào đôi mắt sâu như hồ nước tĩnh mịch của anh, chậm rãi nhón người lên, chủ động hôn lên môi của anh.

Ngọn đèn trong phòng đã tắt, rèm cửa sổ không được vén lên trọn vẹn, một luồng ánh sáng dịu dàng chui vào trong phòng, chiếu vào trên thân hình hai người đang dây dưa.

Đến khi chân trời lộ ra ánh sáng bạc, Đường Bội mới nằm lên giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh, khoe môi cong lên nụ cười yếu ớt, trong mắt tràn đầy ngọt ngào.

Sở Quân Hàn nhắm mắt lại nằm ngửa bên cạnh cô, mới bình ổn lại hơi thở một lát, thì anh không nhịn được nắm lấy bàn tay mềm mại đang tác quái trên mặt mình thấp giọng uy hiếp:

"Lại đùa với lửa..."

Đường Bội cười haha: "Sở thiếu, cũng là lần đầu tiên sao?"

Sở Quân Hàn cũng không mở mắt, xoay người dùng một tay ôm lấy Đường Bội, để đầu của cô dựa vào trong lồng ngực của mình.

Anh cũng không trả lời vấn đề, mặc dù đó không phải chuyện gì mất mặt, nhưng với thân phận và địa vị của mình, chuyện tối hôm qua, lần đầu tiên anh không kiểm soát được bản thân mình.

Anh chỉ ôm thân thể Đường Bội vào lòng, thân thể cô vừa vặn khảm vào trong lồng ngực anh, khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cảm nhẹ nhàng cọ xát trên tóc cô hai lần, dịu dàng nói:

"Ngủ đi."

Nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không ngủ được.

Quanh năm huấn luyện gian khổ, không những rèn luyện cho cô có phản ứng nhạy cảm và bản lĩnh nhanh nhẹn, hơn nữa còn tôi luyện cho cô một ý chí cứng cỏi như sắt thép.

Ngón tay cô nhẹ nhàng trượt xuống ngực anh, tối hôm qua đã hoàn toàn chứng thực suy nghĩ của cô- Sở thiếu gia thoát nhìn không quá cường tráng, nhưng vóc người cũng rất khỏe mạnh!

"Đường Bội!" Sở Quân Hàn nắm lấy bàn tay đang phá phách của cô, thanh âm khàn đến nỗi khiến lòng Đường Bội cũng run rẩy theo: "Còn như vậy, thì đừng mong được ngủ."

Đường Bội buồn bực cười một tiếng, hai tay ôm lấy eo gầy nhưng mạnh mẽ của anh, thấp giọng nói: "Được rồi, được rồi, ngủ đi, ngủ đi."

Sở Quân Hàn thuận thế ôm cô chặt hơn một chút, giọng điệu ban nãy tuy rằng hơi trách móc nhưng càng nhiều thêm thỏa mãn nói không nên lời.

Một người kiêu ngạo, kiên cường, độc lập như Đường Bội, có lẽ cũng chỉ ở trước mặt anh, mới lộ ra một mặt như thế.

Mang theo sự thỏa mãn, Sở Quân Hàn có một giấc ngủ ngon trước nay chưa từng có

Khi Đường Bội tỉnh lại, bên người vẫn còn lưu lại hơi ấm, có lẽ Sở Quân Hàn vừa mới thức dậy không lâu.

Cô vừa mới chuẩn bị rời giường, rửa mặt chải đầu, thì cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Sở Quân Hàn còn chưa bước vào thì mùi sữa sẽ nhẹ nhàng bay vào trước.

Trong tay anh cầm một cái khay, chờ anh đặt chúng lên bàn, lúc này mới xoay người nói với Đường Bội: "Đói bụng rồi phải không? Dậy ăn chút cháo đi."

00:00

Đường Bội quả thật hơi đói bụng, nhưng cô không gấp.

Cô khởi động thân thể dựa vào đầu giường, hai tay đặt ở trên ngực, nhìn Sở Quân Hàn: "Đây là cái gì?"

Sở Quân Hàn đã múc cháo ở trong nồi đặt ở trên khay vào trong hai chén sứ trắng nhỏ, chần chờ một lát. Anh đưa lưng về phía Đường Bội, khiến đối phương không nhìn rõ biểu cảm của mình:

"Anh chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng bố mẹ anh ở chung với nhau, nhưng anh nghĩ, cho dù là lần đầu tiên anh nấu cháo, em cũng bằng lòng ăn thử."

Anh nói xong liền đi tới bên giường, đưa áo ngủ sạch sẽ cho Đường Bội.

Trong chén sứ trắng là một món cháo sữa hương thơm lừng, hơn nữa có có đĩa thức ăn nhỏ.

Sở Quân Hàn đưa tay cầm lấy thìa khuấy cháo giúp Đường Bội, khói chậm rãi bốc lên, làm mờ hồ những cảnh tượng trước mắt cô, khiến cô cảm thấy có chút gì đó không chân thực.

"Nếm thử có ngọt hay không?" Sở Quân Hàn nói, sau đó đưa thìa cho Đường Bội: "Nếu chưa ngọt có thể bỏ thêm đường."

Anh giàu có nhất nước, nắm giữ vô số tài sản, khách sạn và nhà hàng nhiều vô số kể, chỉ cần bằng đồng ý, mỗi ngày có thể đổi ăn ở một nhà hàng khác nhau, ăn đến già có lẽ cũng không lặp lại món ăn.

Nhưng Đường Bội tin, trên thế giới này, không ai có thể nếm thử món cháo sữa do đích thân Sở thiếu gia tự tay nấu.

Cô cầm lấy thìa, nhẹ nhàng gõ lên thành chén, vang lên tiếng đing đing đang đang, cười khẽ nói: "Bát cháo này, em sợ mình không có tiền trả."

"Không sao, em nhất định có thể thanh toán hóa đơn nôi."

Anh đã uống một hớp nhỏ, môi và răng tràn đầy hương thơm của sữa.

Lúc anh đứng lên, cúi người hôn Đường Bội, thì mùi sữa lạnh lẽ tràn ngập vào môi lưỡi của hai người.

Đường Bội hơi rũ mi mắt xuống, hàng mi run run đã tiết lộ một ít tâm sự của cô, khiến tâm tình của anh càng thêm vui vẻ.

Sau một lúc lâu, Đường Bội đặt tay ở sau gáy của anh, chủ động hôn sâu hơn.

Chờ khi hai người tách ra thì gò má Đường Bội đã phồng hồng, khăn giọng cười nói với Sở Quân Hàn: "Em cảm thấy lòng đã đủ ngọt rồi, không cần cho thêm đường nữa."

Cô suy nghĩ một chút lại nhẹ nhàng hôn hôn lên môi anh, bổ sung: "Ta sắp ngọt đến phát ngấy rồi."

Thật sự ngọt khiến người ta phát ngấy chết suốt 3 ngày!

Đáng tiếc, 3 ngày sau đó, Tần Hạo Diễm đã liên tục gọi điện thoại đoạt mệnh, thúc giục mọi người trong đoàn phim 'Chiến Ca' muốn bắt đầu quay ngoại cảnh.

Sở Quân Hàn không thể rời xa Đường Bội nên nghĩ muốn nhường mã trường Vân Tiêu để anh ta quay ngoại cảnh.

Nhưng tính tình của Tần Hạo Diễm rất cổ quái, luôn thích làm theo ý mình quen rồi. Ngàn thiên vạn chuyển, cuối cùng chọn sa mạc hoang vắng ở vùng Tây Bắc để quay ngoại cảnh.

Thời gian chuẩn bị đến Tây Bắc quay phim vẫn còn nửa tháng, là vì trước đó Hạ Tử Diệu tự ý sửa đổi cảnh diễn, nên Tần Hạo Diễm cũng thuận tiện sửa lại phần ngoại cảnh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Bí Mật Giữa Người Yêu (3)

Tiêu công chúa là Lạc nguyên soái chưa bao giờ dùng ngôn ngữ để làm rõ tình yêu của bọn họ, nhưng sự dây dưa không rõ ràng ấy lại khiến Tần Hạo Diễm mềm lòng.

Ban đầu, chỉ muốn quay một người đàn ông mẫu mực giàu lòng hy sinh vì nước vì dân, người anh hùng oai phong trên chiến trường mà thôi.

Khi những cảnh quay được ghép lại với nhau, anh xem lại những phân cảnh ấy, nhìn thấy ánh mắt trao đổi của bọn họ, khi bọn họ chủ động buông bỏ chấp niệm, khiến cảnh chia tay càng lộ vẻ chân thực, trong lòng anh cũng khẽ động.

Con người kiên cường, nhu tình có lẽ sẽ chân thực hơn so với người cường ngạnh từ đầu đến cuối.

Cũng thu hút được lòng người hơn.

Khi Đường Bội gặp Tần Hạo Diễm thì phân đoạn diễn của Tiêu công chúa cũng được gia tăng nhiều hơn.

Phần ngoại cảnh của cô có 3 cảnh.

Cảnh thứ nhất, là khi Lạc Tu Vân lần đầu tiên gấp rút tiếp viện cho Tần quốc, bọn họ gặp nhau ở chiến trường, nhưng bóng hình bạch mã, giáp

bạc của Lạc Tu Vân và hồng y của Tiêu công chúa đã in dấu thật sâu trong mắt nhau.

Lần gặp nhau thứ hai cũng là trên chiến trường khi đó, Lạc Tu Vân đã đánh giáp thiên hạ, là chiến thần tu la đánh đầu thắng đó. Mặc dù đã từng có một đoạn giao tình với Tiêu công chúa, nhưng sau khi tạm biệt, chiến tranh vô tình, từ lâu hai người đã sớm xóa bỏ đoạn hồi ức đó rồi.

Cuối cùng, Tiêu công chúa tử chiến, hi sinh vì Tổ quốc. Lúc bóng dáng như mây hồng ngã xuống trên chiến trường, binh sĩ Tần quốc đau khổ tột cùng, công chúa mà bọn họ kính yêu nhất, lại chết thảm trong tay của quân địch. Mà Lạc Tu Vân lại thừa cơ xua binh nam hạ, từng bước thôn tính toàn bộ lãnh thổ Tần quốc.

Thay đổi lớn nhất chính là cảnh thứ hai và cảnh thứ ba.

Đường Bội nhìn kịch bản nhíu mày hỏi: "Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân gặp nhau lần thứ hai đã là địch không phải là bạn. Với tính cách của nàng, làm sao có thể gặp chàng lúc nửa đêm? Tôi thấy điểm này không ổn lắm."

"Ồ?" Khi quay phim, tính tình của Tần Hạo Diễm có phần nóng nảy, nhưng bình thường lại rất hòa nhã, vì thế anh mở miệng nói: "Nói suy nghĩ của cô xem."

"Dù cho Tiêu công chúa thật sự yêu Lạc Tu Vân nhưng lúc này cô ấy đã gả cho con trai của thừa tướng. Lãnh binh ra chiến trường, cho dù có đối mặt với người yêu xưa, nhưng chiến trường đao kiếm không có mắt. Nàng lại là nguyên soái của một quốc gia, trách nhiệm nặng như thái sơn. Với tính cách của nàng tuyệt đối sẽ không rời doanh trại đi gặp Lạc Tu Vân."

"Ừ." Tần Hạo Diễm vừa đánh dấu trên kịch bản vừa nói: "Nói tiếp đi."

"Thay vì lén gặp mặt, không bằng trước mặt thiên quân vạn mã, trước mặt binh sĩ hai nước, cạn ly rượu đoạn tuyệt. Như vậy mới càng giống tính cách của bọn họ." Đường Bội nói.

Phần ngoại cảnh dù sao cũng chưa quay chính thức, Tần Hạo Diễm mời Đường Bội về trước thời hạn, vốn cũng có ý muốn bàn bạc kịch bản với cô.

Sau này, khi anh xem lại đoạn trailer, càng lúc anh càng cảm thấy muốn để cho Đường Bội tự do phát huy, hoặc là sửa đổi vài phân cảnh cũng không tệ.

Lúc này thấy cô nói chậm rãi, không nhìn được mở miệng: "Cô có nghĩ đến sẽ làm biên kịch không?"

"Tôi?" Đường Bội ngưng cười: "Đạo diễn Tần, đây mới là bộ phim đầu tiên của tôi, anh đừng có nói giỡn với tôi được không?"

"Không đùa." Tần Hạo Diễm nghiêm túc nói: "Chính là bởi vì đây là lần đầu tiên cô chính thức đóng phim, nhưng có nhiều chỗ cô cảm nhận rất sâu sắc, vài lần thay đổi đều làm nổi bật nét chính. Không bằng cứ suy nghĩ nghiêm túc đi, đối với cô con đường đó cũng không tồi đâu."

"Cảm ơn đạo diễn Tần." Đường Bội cười xinh đẹp: "Tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc."

Sau khi gặp mặt Tần Hạo Diễm, Lục Tử Mặc nhanh chóng đưa cô đến hiện trường khác.

Chương trình cho Minh Hiên biên tập ở đài truyền hình đã sớm truyền ra ngoài một cách hừng hực khí thế.

Hậu trường bảy nữ diễn viên luyện tập, những mâu thuẫn va chạm lẫn nhau, hơn nữa còn tung ra scandal của 'thiên sứ' Đường Phi Phi...Không hổ

là nhà sản xuất vàng trong làng giải trí, tất cả đều được anh nắm bắt rất chuẩn.

Thịnh Lan vốn nổi tiếng như mặt trời ban trưa, số lượng fan trên weibo và trên mạng ngày một tăng, không ít người nói, thông qua chương trình này để bọn họ thấy được thêm nhiều mặt chân thực của ảnh hậu.

Gần đây, Khương Dĩ Đồng rất có duyên với khán giả, đại đa số thời gian cô đều bày ngọt ngào, dịu dàng trước mặt người xem, nhưng lần này phát huy tư thế oai hùng, cũng nhận được không ít lời khen ngợi, do đó lời mời từ các phim truyền hình khác cũng nhiều hơn.

Ngay cả Tuyên Mỹ Kỳ và Tào Mạn Mạn mặc dù không nổi bằng bọn họ nhưng cũng được thơm lây, cũng trở thành cái tên khá phổ biến.

Tào Mạn Mạn nhận được hai hợp đồng đại diện quảng cáo mới.

Tuyên Mỹ Kỳ thì may mắn hơn, cô ấy vốn được mời tham dự một bộ phim truyền hình, đã sớm xác định nữ chính nhưng vì lý lịch của cô ta có vấn đề cho nên không có khả năng tham dự, đạo diễn vỗ đùi, lập tức mời Tuyên Mỹ Kỳ thay thế cho vị nữ chính đó.

Chỉ có Bạch Chỉ San.

Tuy rằng cô ta miễn cưỡng được giữ lại, không vì biểu hiện ở trận thi đấu đầu tiên mà bị loại. Nhưng nếu so với những người khác, thì cô ấy thảm hại ít hơn scandal của Đường Phỉ Phỉ một chút mà thôi.

Những nhãn hàng đại diện đều bị hủy bỏ, những chương trình liên hệ lên sóng đều bị hủy, ngay cả ba bộ phim điện ảnh đã giao vai diễn cho cô cũng có 2 bộ chủ động gọi điện thoại tới bày tỏ một cách khéo léo rằng bọn họ đã tìm được người mới thích hợp hơn, không làm phiền thời gian của Bạch tiểu thư.

Bạch Chỉ San cơ hồ đã ném vỡ tất cả những gì cô ta lấy được trong nhà của mình, nhưng cô cảm thấy cục tức kia vẫn nghẹn ở trong ngực.

Thời điểm điện thoại vang lên, cô đang ngồi xõm trên ghế sofa để thở hốt hển, nhìn cũng không nhìn dây số trên màn hình đã vội vàng nói bằng giọng hung tợn:

"Không phải đã nói với cô rồi sao?! Mấy ngày nay đừng làm phiền tôi!"

"Xin hỏi có phải Bạch tiểu thư không?" Đầu dây bên kia không phải người đại diện của Bạch Chỉ San mà là một giọng nói trầm ổn, nghe qua là giọng nói của phụ nữ trung niên được tu dưỡng vô cùng tốt.

Bạch Chỉ San sửng sốt một chút lúc này mới nhìn dây số trên màn hình điện thoại.

Đây là số điện thoại riêng của cô, ngoại trừ người đại diện và người nhà ra, cho dù là có chuyện công hay riêng tìm cô cũng rất ít khi gọi đến số này. Người trong điện thoại có vài phần bản lĩnh.

"Đúng vậy." Nghĩ như vậy, giọng điệu của Bạch Chỉ San cũng trở nên khách khí hơn.

"Xin chào, Bạch tiểu thư, tôi đã xem qua tiết mục thi đấu trực tiếp của cô, tôi nghĩ có lẽ cô sẽ cảm thấy hứng thú bàn bạc với chúng tôi vài vụ làm ăn."

Người phụ nữ trung niên ung dung nói: "Không bằng chúng ta hẹn thời gian gặp mặt, con gái tôi nói cô là bạn tốt của nó, bây giờ ở mã trường Vân Tiêu người khác đều dùng những lời lẽ độc ác để vu khống nó, thời điểm bị người ta hãm hại, chỉ có Bạch tiểu thư tin tưởng nó, cùng nó..."

"Bà là...." Bạch Chỉ San có chút không dám tin: "Mẹ ....mẹ của Đường Phi Phi?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bí Mật Giữa Người Yêu (4)

"Tâm tình của cô hình như rất tốt?" Lục Tử Mặc vừa lái xe vừa nhìn Đường Bội ngồi ở ghế lái phụ.

"Rõ ràng vậy sao?" Đường Bội hoàn toàn không che giấu tâm tình tốt của mình.

Cô cúi đầu nhìn máy tính trong tay mình, trên màn hình đang đưa tin về trận thi đấu đầu tiên của các cô.

Dĩ nhiên, trong đó đề cập nhiều nhất đến biểu hiện của Đường Bội.

Trên mạng có những trang web riêng, đoạn video quay lại phần biểu diễn của cô được đặt ở những trang mạng lớn.

Hình ảnh HD trong clip, có thể nhìn thấy Đường Bội giục ngựa chạy rất nhanh về phía trước, sau đó dừng cảm ngang ngạnh kéo Sở Quân Hàn lên ngựa.

Thiếu gia nhà họ Sở mặc dù rất thần bí, không tiếp nhận truyền thông phỏng vấn và chụp hình, nhưng nhà họ Sở giàu có nhất nước, từ trước đến nay luôn là đề tài để mọi người buôn lúc rảnh rỗi.

Huống chi lần biểu diễn đầu tiên của Sở thiếu, còn tuấn mỹ khôi ngô hơn so với dự đoán của nhiều người, hoàn toàn không kém với ảnh đế Hạ Tử Diệu nổi tiếng khắp thế giới.

Đường Bội dám đưa tay kéo Sở thiếu lên ngựa, khiến đại đa số mọi người phải rớt mắt kính và phần lớn trong bọn họ đều thảng thốt kêu lên: "Đẹp trai quá!"

Hơn nữa, đoạn trailer lúc trước đóng cặp với Hạ Tử Diệu được tung lên mạng, hình ảnh của Đường Bội đã sớm đi vào lòng người.

Càng làm cho mọi người điên cuồng chính là một phút trước cô vẫn là một kiện tướng anh hùng, tuấn mỹ, mà một phút sau cô lại khoác lên mình chiếc lễ phục dạ hội, dáng người thướt tha đứng ở trên sân khấu cười quyến rũ động lòng người.

Cho nên tuy rằng danh tiếng của nhiều nữ diễn viên được cải thiện, có người được thăng tiến hơn.

Nhưng không ai biết, sau trận đấu đó, người thắng lớn nhất chính là người mới bước vào làng giải trí Đường Bội.

"Cô không phải là người vì chút danh tiếng này mà vui như vậy." Lục Tử Mặc vừa khống chế tay lái một cách thuần thục, vừa nhìn lướt qua máy tính trong tay Đường Bội, sau đó bình tĩnh phân tích nói.

"Ai nói?" Đường Bội cười xinh đẹp: "Trong làng giải trí, có ai không muốn nổi tiếng?"

"....Tôi là người đại diện của cô." Lục Tử Mặc có phần không nói nên lời: "Ở trước mặt tôi không cần che giấu bản thân mình."

"Lục tiên sinh!" Đường Bội rất cục cựa cũng ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc: "Cũng bởi vì anh là người đại diện của tôi, chẳng lẽ anh không biết, những lúc như thế này, anh nên cảm thấy vui vẻ vì tôi mới đúng?"

Lời nói của cô tuy nghiêm túc nhưng ý cười buống bình nơi đáy mắt đã bán đứng suy nghĩ chân thực của cô.

Lục Tử Mặc ngẩn ra, khóe môi không nhin được cong lên. Tay đặt trên vô-lăng run lên, suýt nữa đã muốn nâng lên vuốt tóc Đường Bội.

Nhiều lúc Đường Bội đều tỏ ra cao quý, kiêu ngạo khiến người ta cảm thấy chỉ có thể ngưỡng mộ.

Nhưng thi thoảng, cô lộ ra vẻ hoạt bát như lúc này khiến lòng người trở nên mềm mại.

"Khụ..." Lục Tử Mặc có chút mất tự nhiên, hắng một giọng một tiếng nói: "Nói việc chính đi. Đêm nay phải tham gia chương trình, tôi đã gửi email cho cô rồi, cô đã xem qua chưa?"

"Ừ." Đường Bội tiếp tục lật tin tức trang web giải trí, vừa nói.

Đúng như Lục Tử Mặc nói, cô dĩ nhiên không vui vì một vài tin tức này mà điều làm cô vui chính là tin tức về Đường Phỉ Phỉ.

Ít nhất hiện tại, nhà họ Đường bày ra mọi cách phản kích vẫn còn nằm trong dự liệu của cô.

Cô đã sớm nghĩ tới, Đường gia sẽ không ngồi không bỏ mặc Đường Phỉ Phỉ, dù sao cô ta trên danh nghĩa của là đại tiểu thư nhà họ Đường. Huống chi, sau lưng Đường Phỉ Phỉ, còn có mẹ và nhà họ Tôn chống lưng, cho dù Đường Phong Ngôn không quan tâm đến con gái mình cũng sẽ cân nhắc suy nghĩ lực ảnh hưởng đối với Đường thị bây giờ.

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương* (rết trăm chân chết vẫn đứng vững, rắn chết rồi vẫn còn nọc độc.)

Ban đầu, Đường Phong Ngôn mượn sức ảnh hưởng của nhà họ Tôn để phát triển Đường thị lớn mạnh. Hiện tại, mặc dù nhà họ Tôn bắt đầu xuống dốc, nhưng thế lực còn sót lại cũng đủ làm cho nhà họ Đường rung chuyển.

Đường Phong Ngôn là người máu lạnh, ích kỉ, có lẽ ông ta sẽ không quan tâm con gái mình chết sống, nhưng lại hết sức xem trọng Đường thị.

Đường Bội ngày ấy đã nhắc, nếu như Đường Phỉ Phỉ thua, cô sẽ công bố scandal của cô ta ra ngoài.

Đường Phỉ Phỉ sợ tới mức về nhà mấy ngày liền nhưng đều co đầu rút cổ không dám ra ngoài, vừa có biến động nhỏ, trong lòng đã run sợ, sợ trên một trang web giải trí nào đấy, đầu tiêu đề sẽ là tin tức về cô.

00:00

Đường Phong Ngôn tuy rằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhưng cũng đành chịu.

Đường gia cơ hồ đã dốc toàn bộ quan hệ để áp chế tai tiếng và dời sự chú ý của fan, đã tung ra hàng loạt tin đồn và điểm nghi vấn, nhằm giảm bớt ảnh hưởng tin tức mà Minh Hiên tuyên bố.

Bộ phận giao tiếp của nhà họ Đường làm việc rất có hiệu quả, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tin tức scandal của Đường Phỉ Phỉ bị tung càng lúc càng nhiều, bọn họ không ngừng tập trung ở các trang web, tụ tập fan lại để dời đi sự chú ý của mọi người, cố gắng giải thích giúp Đường Phỉ Phỉ, thậm chí không tiếc vu hãm cho một nữ minh tinh khác.

Đường Phỉ Phỉ nhìn những nội dung này mà cười hết sức vui vẻ.

Sáng sớm nay cô đã đoán được Đường gia sẽ làm thế, hơn nữa, Đường Phỉ Phỉ sẽ không bị hủy hoại bởi một lời tuyên bố của Minh Hiên.

Thế nhưng, cô vẫn còn chuẩn bị phía sau.

Cái đó, mới là đả kích trí mạng khiến cô ta thất bại hoàn toàn.

Đường Bội mỉm cười đóng máy tính lại, rất nhanh đã đến đài truyền hình, hôm nay cô phải tham gia buổi ghi hình nói chuyện trực tuyến.

Thời điểm Lục Tử Mặc thay cô chọn đã hết sức lưu ý, trong mắt anh, Đường Bội không phải người dễ dàng tham gia bất cứ chương trình phô trương nào mà nghệ sĩ bình thường đều có thể tham gia.

Tuy rằng bây giờ cô chỉ là người mới trong làng giải trí.

Người dẫn chương trình là hoa đán đương thời của đài truyền hình - Tô Vũ Thiên. Một người phụ nữ xinh đẹp, hơn nữa lại rất thú vị, hóm hỉnh.

Người có thể tham gia chương trình cô ấy dẫn, không phải là ngôi sao lớn thì là ảnh hậu, ảnh đế, không biết có bao nhiêu người đã đến đây rồi.

Hôm nay Đường Bội mặc chiếc váy màu đen hết sức khéo léo, lộ ra vẻ tao nhã nhưng không mất vẻ quyến rũ.

Trên lỗ tai đeo hai khuyên tai tròn châu dài buông xuống theo vành tai, kết hợp với dây chuyền tròn châu, khiến cô trông càng thêm dịu dàng.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Bí Mật Giữ Người Yêu (5)

Từ lần từ biệt trước, đã lâu rồi bọn họ chưa từng gặp mặt. Lần đó nhờ hẹn ở đài truyền hình, khiến Đường Bội suýt nữa rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Nhưng hôm nay gặp lại, cô không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười với Ann nói: "Đã lâu không gặp."

Ann cắn môi dưới, hốc mắt hơi đỏ lên.

Nhưng cô ấy cũng im lặng, giúp Đường Bội trang điểm.

Đồ trang sức trang nhã, tinh xảo rất tương xứng với quần áo hôm nay của Đường Bội, cuối cùng tô một chút son nước khiến cô càng lộ vẻ trí thức, dịu dàng.

"Bội Bội." Ann xoay người buông son nước xuống, đưa lưng về phía Đường Bội, im lặng một chút mới mở miệng nói: "Lần trước..."

Chẳng qua là, khi hai chữ ấy vừa nói ra khỏi miệng cô ấy lại tiếp tục im lặng.

"Chuyện xảy ra lần trước, tôi tin không phải cô muốn hại tôi." Đường Bội chờ rất lâu nhưng không nghe thấy phần sau câu nói của cô ấy, cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi cũng tin, cô thật sự coi tôi là bạn. Cho nên nếu như có khó xử chỗ nào, hoặc là..." Cô chần chừ một chút lại nói:

"Nếu như có cần tôi giúp gì, chỉ cần cô bằng lòng nói ra, tôi có thể giúp cô bất cứ lúc nào."

Ann ngẩng đầu lên, cô ấy vẫn không có dũng khí quay mặt lại nhìn Đường Bội, chỉ dám đối mặt với cô cách gương trang điểm.

Đường Bội trong gương, trên mặt duy trì nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt nhìn về phía Ann lại vô cùng chân thành.

"Ann..." Đường Bội đứng lên, ôm lấy bả vai gầy yếu của cô từ phía sau, nói: "Tôi thật sự xem cô như bạn bè."

Đường Bội dĩ nhiên không phải là người dễ dàng tin người khác, nhưng ngoại trừ lần trước, tất cả những gì Ann thể hiện trước mặt cô, đều nói cho cô biết, đây là một cô gái không tệ, là một người đáng kết bạn.

Hơn nữa, có một điều quan trọng hơn, nhưng Đường Bội không nói gì....

Nếu Ann thật sự có gì đó kì quái, cô tin người nào đó sẽ không để cô ấy tiếp tục làm thợ hóa trang cho mình.

Hôm nay tới tham gia chương trình này, ngoại trừ Đường Bội còn có một vị khách quý quan trọng khác: Chính là ảnh đế Hạ Tử Diệu.

Hai người bọn họ, mặc dù một người là ảnh đế được vinh danh nhiều lần, một người là diễn viên mới trên màn ảnh lớn, nhưng gần đây đều có nhiều tin tức liên quan đến bọn họ.

Đường Bội từ phòng hóa trang đi ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Tử Diệu mặc âu phục màu xám đậm đứng ở trên hành lang.

Từ khi quay phim, bọn họ đã trở nên thân thuộc hơn, nhưng sau cảnh hôn xấu hổ lần trước, hai người vẫn chưa có nhiều thời gian tiếp xúc.

Cho dù trận đấu lần trước, anh đến tham dự với tư cách là khách quý, nhưng cô và anh vẫn không nói chuyện nhiều.

"Chào anh." Nhìn thấy Hạ Tử Diệu cứ nhìn mình chăm chăm, Đường Bội cũng không ngại ngùng, mà tiến lên, thoải mái lên tiếng chào hỏi.

"Đêm nay cô rất đẹp." Hạ Tử Diệu đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới vài lần rồi nhìn vào mắt cô, mỉm cười nhẹ giọng nói:

"Mấy ngày nay, rõ ràng chúng ta luôn gặp nhau, nhưng vì sao tôi cảm thấy đã lâu rồi chúng ta không gặp?"

Anh ở trước mặt người khác, mãi mãi duy trì phong độ của một quý ông, không bao giờ khiến người đối diện cảm thấy khó xử.

Lúc này, một tay anh bỏ trong túi, âu phục được cắt may khéo léo, thỏa đáng, cravat màu xanh đậm, kẹp cravat màu vàng kim được chế tác tinh xảo, quần áo được là cẩn thận, phẳng phiu, sạch sẽ...Lại thêm Hạ Tử Diệu nhận được vẻ bề ngoài trời ban, cho nên hình tượng ảnh đế càng thêm sáng ngời, xuất sắc.

"Anh Hạ thật biết nói đùa." Đường Bội khẽ cười nói: "Thảo nào có rất nhiều người thích anh như vậy."

"Vậy cô thì sao?" Vốn chỉ là một câu trò chuyện khách khí, chấm dứt hỏi han, nhưng Hạ Tử Diệu lại không muốn buông tha cho cô dễ dàng như vậy, theo đuổi không bỏ hỏi:

"Cô thấy tôi như thế nào?"

Đường Bội nheo mắt lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại nụ cười bình tĩnh, cười nói: "Mị lực của ảnh đế, có ai có thể cưỡng lại chứ?"

Hạ Tử Diệu nghe vậy, tiến lên một bước, định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Lục Tử Mặc đã đi tới phía sau Đường Bội.

Anh có phần đề phòng nhìn Hạ Tử Diệu, sau đó nói với Đường Bội: "Nhân viên công tác bảo hai người chuẩn bị, tôi chờ cô ở phòng nghỉ, sau khi chấm dứt, gọi điện cho tôi."

"Được." Đường Bội gật đầu, tự đáy lòng cảm ơn sự xuất hiện đúng lúc của anh ta, đã hóa giải cảnh tượng lúng túng vừa rồi.

Quả nhiên, rất nhanh đã có nhân viên công tác của đài truyền hình đến mời cô và anh tới sau cánh gà chờ đợi, cho dù Hạ Tử Diệu còn lời muốn nói, nhưng vẫn không kịp.

Tô Vũ Thiên là người phụ nữ hồn nhiên nhưng tràn ngập sức hút.

Cô ấy mặc bộ âu phục màu đen, mái tóc ngắn hơi xoắn khiến trông cô càng thêm nhanh nhẹn, mặc dù đối mặt với Đường Bội và Hạ Tử Diệu, một người là ảnh đế, người kia là người mới, cô cũng không làm người ta cảm thấy mình bên trọng bên khinh.

Đường Bội biết Tô Vũ Thiên là người chủ trì chương trình, chương trình của cô ấy toàn tiếp đón những người nổi tiếng, bầu không khí hết sức vui vẻ, không khiến khách quý cảm thấy không vui chút nào.

Chương trình của cô ấy không có kịch bản gốc, sẽ không để cho khách quý có sự chuẩn bị trước khi lên hình, khiến nó trở nên cứng nhắc, gượng gạo.

Dĩ nhiên, trước đó, cô ấy sẽ hỏi ý kiến của khách mời, đơn giản để biết giới hạn của đối phương.

Chờ đến 3 người ngồi vào vị trí, ngọn đèn bỗng nhiên sáng trưng, khán giả đã ngồi ở chỗ của mình, nhân viên công tác cũng vào vị trí công việc của riêng mình, chương trình chính thức bắt đầu.

"Hôm nay chúng ta rất vinh hạnh được mời đến hai vị khách quý." Tô Vũ Thiên đi vào chủ đề chính rất nhanh, nhìn vào màn hình cười nói:

"Một người là người mà mọi người hết sức quen thuộc cũng là khách quen lâu năm của chương trình chúng ta, anh đế Hạ Tử Diệu, chúng ta hãy hoan nghênh sự hiện diện của anh ấy."

Vừa nói, Tô Vũ Thiên vừa vỗ tay.

Ổng kính chuyển về phía Hạ Tử Diệu, anh rất hào phóng phát phát tay về phía ống kính: "Chào mọi người, hôm nay tôi lại đến nhận khảo vấn của nữ vương Tô rồi."

Một câu nói đùa, nhưng khiến cả trường quay tràn ngập tiếng vỗ tay và tiếng cười.

Tô Vũ Thiên được xưng là nữ vương trong showbiz, hơn phân nửa là vì cô ấy là con gái của giám đốc đài truyền hình Tinh Tự, xuất thân vô cùng tốt. Còn lại, những khách quý nam đến chương trình của cô đều phải tập trung tinh thần cao độ, nếu không, nói không chừng bị cô ấy moi ra tin tức lúc nào cũng không biết.

"Chậc..." Tô Vũ Thiên cũng không tức giận, chỉ cười, cảm thán nói: "Ảnh đế Hạ luôn có tác phong nhanh nhẹn, ở trong ngành cũng nổi tiếng là bậc quý ông. Hôm nay vừa đến đã vội vàng vạch rõ ranh giới với tôi, là vì nhắc nhở bên cạnh vẫn còn vị bạn gái xinh đẹp sao? Được, hãy cho một tràng pháo tay để hoan nghênh vị khách quý thứ hai của chúng tôi, trailer gần đây của cô khiến tôi rất ghen tị đó, Đường Bội tiểu thư."

"Chào chị Vũ Thiên, chào tất cả mọi người." Đường Bội tự nhiên chào hỏi Tô Vũ Thiên và khán giả trong trường quay.

"Nếu ảnh đế đại nhân đã che chở cho Đường Bội tiểu thư như vậy, tôi đây nhất định phải hỏi đến cùng, bộ phim đầu tiên, chương trình đầu tiên

của Đường tiểu thư từ khi tham gia vào nghề đến nay đều hợp tác với ảnh đế Hạ. Như vậy, lúc bắt đầu, cô có cảm thấy áp lực không?" Tô Vũ Thiên lập tức vào chủ đề chính.

Chương trình của cô ấy từ trước đến nay đều nổi bật là tiết tấu nhanh chóng, đề tài nổi tiếng thú vị, Đường Bội đã từng xem qua chương trình, cũng từng tìm kiếm những chương trình đặc biệt của cô ấy để xem, ngược lại đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Cô cười cười nói: "Áp lực thì dĩ nhiên phải có, nhưng áp lực lúc quay phim phần lớn đều từ đạo diễn Tần hơn, là một diễn viên mới, đạo diễn vẫn còn e ngại vào sự diễn xuất của chúng tôi hơn."

Đường Bội tỏ ra hơi sợ hãi.

Hung danh của đạo diễn Tần cho dù là người xem ở trường quay hay Tô Vũ Thiên cũng đều nghe qua, thế nên cả trường quay đều nổi lên nụ cười.

Hạ Tử Diệu biết, diễn viên mới khác có lẽ sẽ sợ đạo diễn Tần, nhưng Đường Bội thì không.

Cô vốn là một cô gái thông minh và nhạy cảm.

Từ khi tin tức hai người hợp tác lần đầu tiên trong bộ phim Chiến Ca được đưa tin, thậm chí đến scandal tình ái với người mới sau này, lần đầu tiên Hạ Tử Diệu cam tâm tình nguyện, thậm chí là vui vẻ bị truyền thông lợi dụng.

Đường Bội trước đây, hình như không để ý đến những chuyện này lắm.

Nhưng mà, không biết bắt đầu từ khi nào cô ấy lại chú ý giữ khoảng cách với anh, đến nỗi trước mặt công chúng và truyền thông vẫn bất động

thanh sắc thanh minh cho mối quan hệ của cô và anh.

Từ khi nào, Hạ Tử Diệu cũng không rõ lắm.

Chỉ là, vì sao cô lại vậy, thì anh đã đoán được lời mờ.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bí Mật Giữa Người Yêu (6)

"Tử Diệu? Tử Diệu?" Tô Vũ Thiên liên tục gọi Hạ Tử Diệu hai tiếng, cũng chưa thu hút được sự chú ý của anh, cuối cùng cô chớp chớp đôi mắt hoạt bát, lớn tiếng gọi:

"Ảnh đế Hạ."

Hạ Tử Diệu đột nhiên hoảng hồn.

Tô Vũ Thiên mỉm cười, nửa đùa nửa thật nói: "Khụ, khụ, tôi biết rồi, sau này sẽ gọi anh là ảnh đế đại nhân."

Cách nói nửa đùa nửa thật của Tô Vũ Thiên không những hóa giải sự lúng túng cho Hạ Tử Diệu, mà còn khiến bầu không khí của chương trình thêm phần thoải mái, cũng khiến cô có cái nhìn khác với người con gái ở trước mặt.

"Vừa rồi, ảnh đế Hạ đang nghĩ cái gì mà say sưa quá vậy?" Tô Vũ Thiên hỏi: "Ban này, chúng ta đang nói đến chuyện lý thú lúc hai người quay phim, chẳng lẽ anh đang nghĩ tới những chuyện thú vị lúc đóng chung với Đường Bội sao? Một người vui không bằng mọi người vui, tôi nghĩ mọi người ở đây rất muốn chia sẻ những kỉ niệm khiến ảnh đế đại nhân suy nghĩ đến xuất thần như vậy, có phải không?"

"Đúng!" Mọi người ở hiện trường đều đồng thời lên tiếng, sau đó vang lên trận vỗ tay sôi nổi.

Hạ Tử Diệu ho nhẹ một tiếng, cười nhìn Tô Vũ Thiên nói: "Tôi sai rồi, không nên thất thần trước mặt Tô tiểu thư xinh đẹp động lòng người như vậy, nữ vương Tô, cô hãy tha cho tôi đi."

Anh dừng lại một chút lại tiếp tục nói: "Có điều, nếu như mọi người đã có hứng thú, tôi cũng không làm mọi người thất vọng."

Đường Bội cũng không nhịn được mỉm cười, cuối cùng cũng hiểu được vì sao cô ấy được xưng là nữ vương Tô.

Không chỉ vì thân phận đại tiểu thư của đài truyền hình Tinh Tự, hơn thế nữa, chắc có lẽ vì cô ấy có khả năng tùy cơ ứng biến.

Lúc này, Hạ Tử Diệu xuất thần, lại dễ dàng được cô ấy dẫn dắt thành đề tài tiếp theo, người không biết có lẽ còn tưởng quá trình trao đổi giữa hai người quá tốt.

Thoáng cái có thể kéo gần khoảng cách giữa ảnh đế và người xem, cũng thuận thể đời đề tài câu chuyện về cho Hạ Tử Diệu và Đường Bội.

Tổ tiết mục hôm nay nếu đã mời hai người bọn họ đến cùng lúc, đương nhiên cũng có mục đích của bọn họ.

Hạ Tử Diệu tiếp tục hồi tưởng, rồi lại kể đến những tình tiết thú vị lúc bọn họ quay phim, bằng giọng hài hước của mình anh đã khiến cả hội trường cười rất vui vẻ, cuối cùng vừa cười vừa nói: "Mọi người đừng nghĩ phong thái của cô ấy khi biểu diễn không hề thua đáng tu mi như trong trailer. Thật sự, khi diễn chung với cô ấy mới cảm nhận được áp lực thật sự."

Đường Bội cũng cười nói: "Ngay cả ảnh đế cũng nói cảm thấy áp lực khi đóng chung với tôi, xem ra giá trị con người tôi thật sự đã tăng lên rồi."

Diễn viên mới sợ nhất khi hợp tác với diễn viên kì cựu sẽ bị khí thế của đối phương lấn áp, không thể bộc lộ sức hút cũng như kĩ thuật biểu diễn của mình.

Hạ Tử Diệu nói vậy chính là muốn giúp Đường Bội.

Cô thuận thế tiếp nhận dẫn dắt câu chuyện, không khiến mọi người cảm thấy phản cảm, giọng nói vui đùa ngược lại khiến mọi người cảm thấy cô ấy rộng lượng, khéo léo, không chút giả tạo, kiểu cách.

"Thật ra, hôm nay mời hai vị đến đây, phần lớn là xuất phát từ tư tâm của tôi." Tô Vũ Thiên cũng lập tức nói: "Một mặt chính là muốn được nhìn thấy phong thái chân thật của Đường tiểu thư. Mặt khác, có một vấn đề muốn hỏi cô Đường."

Tô Vũ Thiên nói xong, cười thần bí lại nói: "Đảm bảo là vấn đề mà khán giả trường quay cũng như Tử Diệu đều hết sức tò mò."

"Ồ?" Hạ Tử Diệu nghe đến đây, hứng thú cười nói: "Thì ra hôm nay Vũ Thiên đều vì tôi, tôi thật sự cảm thấy cảm động."

"Vấn đề gì?" Đường Bội cười hỏi.

Kỳ thật, cô đã đoán được vài phần.

Quả nhiên, đã nghe Tô Vũ Thiên hỏi: "Cô xem, trước đây hai người đã từng hợp tác. Trong tiết mục tuyển chọn diễn viên lần này, anh ấy cũng có tham gia, thời điểm trận thi đấu bắt đầu, cô lại không chọn Tử Diệu mà lại chọn Sở thiếu thoát nhìn rất lạnh lùng?"

Tô Vũ Thiên nói tới đây còn phối hợp rung mình một cái, cười nói: "Sở thiếu mặc dù rất anh tuấn nhưng cô không biết anh ấy tạo cảm giác khiến người khác không thể đến gần sao?"

"Việc này..." Đường Bội cố ý kéo dài thanh âm.

Không chỉ có khán giả ở trường quay nín thở tràn ngập tò mò nhìn Đường Bội, ngay cả nét mặt Hạ Tử Diêu cũng trở nên nghiêm túc.

Vấn đề này, anh đã muốn hỏi từ lâu rồi.

Từ ngày đó, Đường Bội giục ngựa chạy qua trước mặt anh không chút do dự, đuổi tay về phía Sở Quân Hàn, anh đã muốn hỏi.

Vì sao không chọn anh?

Tại sao lại chọn Sở Quân Hàn?

Tô Vũ Thiên hai mắt sáng lấp lánh nhìn Đường Bội, khoe miệng mang theo nụ cười yếu ớt: "Cô cần phải trả lời cẩn thận, nếu như không phải câu trả lời khiến chúng tôi hài lòng, chúng tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Mọi người nói có đúng không?"

"Đúng!" Thanh âm của mọi người đồng loạt vang lên.

Đường Bội cười, cong cong khoe mắt, nói: "Chuyện thực ra là như vậy, ngày đó sau khi Mạc Thành tuyên bố quy tắc trận đấu, Minh thiếu mới nói cho chúng tôi biết mã trường Vân Tiêu là của Sở thiếu, hôm nay các người có ai định chọn anh ấy không? Khi ấy mọi người đều nhìn về phía bên kia, ảnh đế Hạ cười ầm ập giống như gió xuân, anh tuần lại khiến người ta vui vẻ. Sở thiếu tuy cũng tuần tú bất phàm, nhưng cũng như chị Vũ Thiên nói, trên người dán sẵn mác 'đừng lại gần tôi' quá rõ ràng rồi."

"Ừ, sau đó thì sao?" Tô Vũ Thiên bị Đường Bội gọi lên hứng thú nên vội vàng hỏi: "Chị Vũ Thiên nghĩ rằng, anh ấy rất khó gần, mọi người ở ngoài cũng quả quyết lắc đầu khi nghe thấy tên 'ám dạ đế vương', sao ai dám trêu chọc anh ấy chứ?" Đường Bội lại nói.

"Vậy tại sao cô vẫn chọn anh ấy?" Tô Vũ Thiên hỏi.

"Người đứng đầu Sở gia nề mặt như vậy, đích thân tới tham gia tiết mục, lại là khách quý. Kết quả ngồi nửa ngày lại bị ghẻ lạnh, bỏ rơi..."

Đường Bội cười nói: "Như vậy không nề mặt anh ấy chút nào, Minh thiếu cảm thấy vậy cũng không ổn, nên đã quyết định để mọi người rút thăm, ai ngờ vận khí của tôi lại không tốt, phải đi vuốt râu hùm."

"Khụ khụ khụ..." Hạ Tử Diệu nhin không được ho nhẹ, qua lời nói của cô, người đứng đầu nhà họ Sở đã rơi vào tình cảnh không có ai muốn, phải rút thăm ai mới là người xui xẻo đi thu phục 'lão ma đầu' như anh ấy.

Tô Vũ Thiên trừng mắt liếc nhìn Hạ Tử Diệu một cái, từ đầu không cho anh cơ hội nói chuyện mà tiếp tục hỏi Đường Bội: " Sau đó thì sao?"

"Tiếp đó..." Đường Bội vuốt tay, nở nụ cười: "Từ nhỏ đến lớn tôi không tốn 5 đồng tiền để mua xổ số, có lẽ tất cả may mắn đã dồn hết vào lần này rồi, ai..."

Cô nói xong thở dài một tiếng, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối khiến người xem cười sảng sặc.

Nguyên nhân chân chính rốt cuộc là gì, không phải là điều mọi người muốn biết.

Tiết mục giải trí, có thể làm cho mọi người vui vẻ là được.

Tô Vũ Thiên có chút thương thức nhìn Đường Bội, Đường Bội thông minh, bình tĩnh như thế, thật ngoài sức tưởng tượng của cô.

Cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng! Cô đưa ra kết luận dưới đáy lòng, sau đó cười cười chuyển sang đề tài khác.

Kế tiếp, không khí của chương trình rất vui vẻ.

Tô Vũ Thiên, Đường Bội, Hạ Tử Diệu, nói lời dí dỏm khiến mọi người đều bật cười to, ngay cả nhân viên công tác phụ trách ghi hình cũng phải bật cười.

Buổi ghi hình nửa ngày, rất nhanh đã kết thúc.

Bởi vì không phải là chương trình trực tiếp, nên tiết mục phải chờ tới chủ nhật mới lên sóng.

Sau khi tạm biệt Tô Vũ Thiên, Đường Bội cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện cho Lục Tử Mặc, vừa đi tới phòng nghỉ.

Hạ Tử Diệu lại lên trước một bước, ngăn cản lối đi của cô, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trước màn hình quay số của cô, rồi nói: "Cùng nhau ăn khuya chứ?"

Đường Bội rút tay về, nhìn Hạ Tử Diệu cười cự tuyệt nói: "Có lẽ không được, tôi muốn về nghỉ ngơi sớm một chút."

"Trở về?" Hạ Tử Diệu hơi nhăn mày, mở miệng muốn nói gì.

Nhưng phong cách lịch sự được tôi luyện mấy năm qua, khiến anh cuối cùng lựa chọn im lặng, chỉ khẽ gật đầu nói: "Muốn tôi đưa cô về không?"

Đường Bội khoát tay nắm di động nói: "Không dám làm phiền anh để đại giá, người đại diện của tôi sẽ đưa tôi về."

Cô vừa nói vừa vòng qua Hạ Tử Diệu, tiếp tục đi tới phòng nghỉ.

Hai ánh mắt phía sau vẫn luôn nhìn cô đi xa, nhưng Đường Bội lại không có ý quay đầu.

Trong mắt anh ánh lên tia phiền muộn, thật ra anh muốn hỏi rất nhiều.

Rút thăm gì? Anh đương nhiên biết cô chỉ nói vui, Sở Quân Hàn thân là con một của nhà họ Sở, nắm trong tay toàn bộ Sở gia, cho dù anh ta có xấu như ma, chỉ sợ thiêu thân cũng cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.

Huống chi, anh ta còn tuần mỹ, trẻ tuổi như thế.

Anh còn muốn hỏi, cô nói về, là về đâu? Anh thầm nghe những tin đồn trước đây của cô cộng với chuyện cô vẫn luôn ở khách sạn, cô biết cô đã không có nhà để về nữa.

Vậy, cô sẽ về đâu?

Anh còn muốn hỏi, trong trận thi đấu, lúc cô giục ngựa đến chọn khách quý, trong ánh mắt trong veo ấy, có bao giờ lường lự giữa bóng hình của anh với Sở Quân Hàn không?

Nhưng, tất cả vẫn không thể bật khỏi miệng.

Ai bảo anh là ảnh đế Hạ chứ?

Có phần tự giấu cười khổ một tiếng, anh xoay người đi về phòng nghỉ của mình.

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Tô Vũ Thiên hai tay vẫn ôm ở trước ngực, ánh mắt sáng ngời nhìn anh, cười hỏi: "Lần đầu tiên bị phụ nữ cự tuyệt, mùi vị như thế nào?"

"Không tốt lắm." Hạ Tử Diệu cười miễn cưỡng.

"Anh nói..." Tô Vũ Thiên rõ ràng có phần nghiến ngấm: "Anh nói, nếu như lúc tiết mục này lên sóng, câu đùa ghẹo của cô ấy đối với ám dạ đế vương, có khi nào sẽ khiến anh ta nổi trận lôi đình không?"

"Có lẽ không.." Hạ Tử Diệu có chút không xác định.

Anh không hiểu Sở Quân Hàn, nhưng anh hiểu Đường Bội. Cô rất thông minh, tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

"Cho nên..." Tô Vũ Thiên vỗ nhẹ bả vai trước của Hạ Tử Diệu, cười nói: "Anh chuẩn bị đi ăn khuya, không bằng chúng ta cùng đi?"

Cùng là người thông minh trong giới giải trí, cô tin Hạ Tử Diệu không phải là đồ ngốc.

Vì thế, nói đến đây dừng lại là được.

Đường Bội có thể công khai cười đùa ở trước mặt công chúng như thế, người xem chỉ cảm thấy buồn cười, họ sẽ cười một cái, rồi không nghĩ nhiều.

Nhưng còn người ở trong showbiz, nhất là người có xuất thân không bình thường như cô và Hạ Tử Diệu đều biết, nếu như không phải có quan hệ thân thiết, thì trong tình hình như vậy, thiếu gia nhà họ Sở, đâu phải người tùy tiện để người khác lấy ra làm trò đùa?

Cô nhắc nhở anh một cách lặng lẽ, có lẽ Đường Bội không phải là người mà anh ấy nên mơ tưởng nữa.

Khi tiết mục được lên sóng, quả nhiên không bị cắt nhiều lắm.

Đoạn Đường Bội trêu chọc Sở Quân Hàn, khiến cho khán giả xem xong cũng bật cười.

Trong này, dĩ nhiên không bao gồm một người!

Minh Hiên!

Đường Bội!

Hai người hèn hạ!

Đường Phỉ Phỉ lúc này đang đứng ở trong phòng ngủ của mình, mái tóc dài từ trước đến giờ luôn được để ý tỉ mỉ, cũng rối loạn xõa ở sau đầu, rồi thành từng cục, khuôn mặt tái nhợt không son phấn, mặc áo ngủ rộng thùng thình ở nhà...

Nếu bị người ta nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không có ai tin đây chính là nữ diễn viên thiên sứ danh tiếng lẫy lừng...

Minh Hiên! Đường Bội!

TV trước mặt cô đang truyền hình tiết mục nói chuyện do Tô Vũ Thiên chủ trì, trong tiết mục Đường Bội xinh đẹp như hoa, cười hết sức trang nhã lại khéo léo. Hạ Tử Diệu ở bên cạnh giống như chàng kị sĩ của cô, khiến khí thế của cô càng thêm dẹt hoa trên gấm!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bí Mật Giữa Người Yêu (7)

Còn đáng vẻ hiện tại của mình thì sao?!

Bị hai người hèn hạ đó hại đến sa sút tinh thần lẫn thân thể!

Đường Phỉ Phỉ gục mặt xuống bàn, vừa viết hai cái tên vừa hung hăng gạch dấu chéo lên hai cái tên đó.

Khi cô ta viết dùng sức rất mạnh, ngòi bút cơ hồ muốn rách nát cả trang giấy.

"Trốn ở chỗ này trút giận thì có ích gì?" Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đột nhiên vang lên phía sau cô ta.

Cho dù không cần quay đầu lại, Đường Phỉ Phỉ cũng biết đó là ai.

"Ba, ba đã từng đồng ý với con, sẽ không để con xảy ra chuyện gì." Đường Phỉ Phỉ vừa lạnh mặt tiếp tục viết hai cái tên, vừa nói bằng giọng lạnh lùng với Đường Phong Ngôn không biết từ khi nào đã đến sau lưng mình.

"Xem bộ dạng hiện tại của con xem?" Đường Phong Ngôn không để ý đến lời chần vãn của Đường Phỉ Phỉ mà nhìn cô ta cả người sa sút tinh thần, quần áo không chỉnh tề: "Nếu như bị người ta nhìn thấy, con còn muốn tiếp tục lẫn lộn trong làng giải trí sao?"

"Con đã sớm không muốn rồi." Đường Phỉ Phỉ ném bút mạnh xuống, đứng lên nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Đường Phong Ngôn:

"Từ khi ba để con đi hầu hạ gã vừa mập vừa già ấy, con đã cảm thấy ghê tởm, muốn buồn nôn, muốn giết người rồi, muốn lôi kéo mọi người cùng xuống địa ngục! Đường Phong Ngôn con nói cho ba biết, nếu như Đường Bội thật sự khai ra chuyện đó con sẽ không khách sáo với ba đâu, con sẽ nói cho mọi người biết, tất cả mọi chuyện đều do 'người ba tốt' của lừa gạt con gái 'thiên sứ' ngây thơ không biết gì cả' của ông ta chứ cô ta hoàn toàn không biết gì hết..."

"Bốp." một tiếng giòn vang, Đường Phỉ Phỉ không dám tin, bùm mặt quay đầu đi.

Trên mặt đau đớn nóng bừng, khiến suy nghĩ cô ta hoàn toàn trống rỗng.

Chờ cô ta ngẩng đầu lên, mới phát hiện người đánh cô ta một bạt tai không phải là bố mà là....

"Mẹ..." Đường Phỉ Phỉ mở to hai mắt nhìn, run giọng khẽ nói, dường như không tin, người phụ nữ trung niên đáng người cao quý, mặc bộ đồ comple được cắt may khéo léo vừa người, đứng ở trước mặt mình chính là người vừa đánh cô một bạt tai.

"Tôi không có đứa con gái vì một chút việc nhỏ mà nói năng lỗ mãng với ba mình."

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp đó chính là mẹ Đường Phỉ Phỉ, Tôn Mặc Vân.

Bà tuy rằng đã hơn 40 tuổi nhưng do chăm sóc thích hợp, vì thế trên mặt trắng như tuyết không nhìn thấy một chút nếp nhăn. Trên người mặc quần áo cắt may vừa người, càng tôn lên khí chất ưu nhã của bà. Mái tóc

đen nhánh được búi ở sau đầu, vòng cổ kim cương khiến người bà càng thêm cao quý.

Lúc này bà đang lẳng lặng nhìn con gái ruột mình, nhàn nhạt nói: "Lúc đầu muốn vào làng giải trí là lựa chọn của con, muốn nổi tiếng cũng là con cầu ba con giúp. Nhà họ Đường đã tốn nhiều tâm huyết để làm con nổi tiếng và con cũng biểu hiện không tệ, điều đó khiến mẹ rất hài lòng. Nhưng, chỉ gặp một việc nhỏ, mà con đã tự rối loạn trận tuyến, còn lớn tiếng với ba mình. Phỉ Phỉ, con khiến mẹ quá thất vọng."

Giọt nước mắt 'to như hạt châu' lăn dài trên gò má cô ta, cô đáng thương tội nghiệp nhìn mẹ mình, phần lớn thời gian, bà đều che chở cho cô ta.

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô ta không được làm tổn hại đến Đường gia, nhất là lợi ích của nhà họ Tôn.

Nghĩ đến đây, Đường Phỉ Phỉ có phần sốt ruột.

Ngược lại, Đường Phong Ngôn lại hơi nhú mày, nói với Tôn Mặc Vân: "Em cần gì phải đánh Phỉ Phỉ?"

Ông nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ sợ tới mức cả người run rẩy, lệ rơi đầy mặt, dùng giọng nói ôn hòa nói với cô ta: "Phỉ Phỉ đừng trách mẹ con, bà ấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Hôm nay ba mẹ đến nói với con, sau hai ngày nữa, con có thể tiếp tục đi làm rồi."

"Thật sao?" Đường Phỉ Phỉ không dám tin mở to hai mắt.

Thiếu gia nhà họ Minh, là nhà đầu tư kim sản xuất có tiếng trong làng giải trí, chính anh ta tự mình tuyên bố scandal kinh thiên động địa đó, vậy mà mới vài ngày ngắn ngủi đã được áp chế rồi?

Cô không tin!

"Ừ." Đường Phong Ngôn gật đầu: "Cho nên con đừng tự chà đạp bản thân mình, bất luận như thế nào, cũng sẽ không bỏ mặc con không lo." Ông dừng lại một chút, lại nói:

"Con sửa sang lại một chút đi, đừng chọc mẹ con tức giận."

Đường Phỉ Phỉ vội vàng gật đầu rồi vội vàng vọt vào trong phòng tắm của mình.

"Con bé này..." Đường Phong Ngôn nhíu mày: "Thật sự thiếu kiên nhẫn."

"Từ từ sẽ được." Tô Mặc Vân nhìn hai mắt Đường Phong Ngôn: "Dù sao Phỉ Phỉ cũng còn nhỏ."

"Còn nhỏ, cũng là con gái duy nhất của em và anh. Sau này nhà họ Đường sẽ giao lại cho nó, nó trách người làm cha như anh quá tàn nhẫn, nếu không để nó sớm biết được thế giới này tàn nhẫn đến mức nào, thì về sau, sao nó có thể điều khiển toàn bộ nhà họ Đường?" Đường Phong Ngôn nói.

"Em sẽ từ từ dạy bảo Phỉ Phỉ, anh yên tâm đi, con của chúng ta tuyệt đối sẽ không kém cỏi đâu." Tô Mặc Vân lại nói:

"Huống hồ, lần này nếu không phải con bé Đường Bội làm việc quá tuyệt tình, thì Phỉ Phỉ từ trước đến giờ vẫn làm rất khá."

"Anh biết rồi." Đường Phong Ngôn biết ban nãy vợ ông đánh Đường Phỉ Phỉ một bạt tai chỉ là đánh cho ông xem, mục đích thật sự của bà chính là Đường Bội:

"Anh sẽ nói với nó."

"Không phải là vấn đề nói suông..." Tô Mặc Vân cười lạnh nói:

"Con bé đó trước nay rất bướng bỉnh, kiêu ngạo, chưa hề xem nhà họ Tôn của em ra gì, bây giờ lại không..." Bà nói đến đây, dừng một lát:

00:00

"Anh cũng nên cẩn thận, khó khăn lắm mới nuôi lớn một con chó, đừng bị nó cắn ngược một cái."

"Thách nó cũng không dám!" Đường Phong Ngôn không muốn mất thể diện trước mặt Tô Mặc Vân: "Anh sẽ để nó biết, chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm."

"Hy vọng là vậy." Tôn Mặc Vân vừa nói vừa cười lạnh xoay người rời đi.

Mà lúc này, Đường Bội đang ngồi rảnh rồi lướt web.

Ngày đó, sau khi ghi hình tiết mục xong cô đã trở về biệt thự của Sở Quân Hàn.

Nhưng đại thiếu gia nhà họ Sở cực kì bận rộn, tích lũy được nửa ngày rảnh rồi, cái giá phải trả là công việc chất chồng như núi.

Không biết bây giờ anh đang bay đến nước nào để giải quyết công việc nữa. Đường Bội mừng rỡ, cô có thể ra tay để xử lý chuyện Đường Phi Phi.

Chỉ là, không biết có phải cô bị ảo giác không, mà cô thấy tất cả những người giúp việc trong nhà họ Sở, hay nhân viên, hay vệ sĩ đều đối với cô rất khách sáo.

Cô ở trên thư phòng lướt web một lát, không đợi cô dận dò, rất nhanh đã có người mang trà thơm bốc hương nghi ngút với điểm tâm lên cho cô.

Cười cười và cảm ơn xong, Đường Bội cũng vừa đóng lại một trang web

Xem ra, Đường Phong Ngôn không hề bỏ mặc Đường Phỉ Phỉ.

Trải qua mấy ngày xử lý, quan hệ xã hội của Đường gia đã che đậy scandal Đường Phỉ Phỉ một cách khéo léo, thành vật hy sinh mà Minh Hiên cố ý tuyên truyền.

Dù sao đại tiểu thư nhà họ Đường xuất thân không tệ, sao có thể vì một trận đấu, mà hạ mình để hầu hạ cho một giám khảo.

Đường Bội mỉm cười, chuyện này hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô.

Mặc dù lời nói của Minh Hiên đã đủ trọng lượng, nhưng trong làng giải trí kì quái này, không ai biết được, phía sau sự phồn hoa rực rỡ, có bao nhiêu mục nát và hư thối.

Đại đa số mọi người đều bị truyền thông dẫn dắt để tin tưởng vào sự việc mà họ nhìn thấy mà thôi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Bí Mật Giữa Người Yêu (8)

Ngón tay cô nhẹ nhàng gõ vài cái lên bàn phím, phía dưới góc phải màn hình đã hiện lên khung đối thoại.

"Công chúa của tôi, em cuối cùng cũng nghĩ đến tôi rồi." Trên màn hình màu đen, dòng chữ màu trắng hiện lên vô cùng bắt mắt.

Đường Bội cười cười, tiện tay gõ trả lời: "Tôi còn chưa cảm ơn anh, Lạc. Ngày đó tin tức của anh rất kịp thời cũng rất hữu ích."

Lạc không có tiếp tục trả lời cô vấn đề này, mà hỏi vấn đề khác: "Tôi nhìn thấy công chúa ở tôi ở trên lưng ngựa, tư thế rất oai hùng, quả nhiên xinh đẹp không gì sánh được."

"Cảm ơn." Đường Bội lại cười.

"Nhưng tôi lại ghen tị với người đàn ông ôm em cười trên lưng ngựa." Câu nói tiếp theo của Lạc đến rất nhanh.

"Tôi sẽ xem đó như lời khen ngợi." Đường Bội bình tĩnh trả lời.

"Vị trí bên người công chúa, cần phải thuộc về kỵ sĩ trung thành với cô ấy nhất." Lạc lại trả lời.

"Lạc?" Đường Bội hơi nhíu mày, Lạc chưa từng là người nói nhiều, bọn họ quen biết đã nhiều năm, mặc dù thi thoảng cũng đùa với đối phương một chút, nhưng sâu thẳm trong lòng bọn họ... lại lạnh lùng và lý trí.

"Dọa công chúa của tôi rồi sao?" Lạc trả lời bằng icon cười: "Tôi quên mất, kỳ sĩ không thể làm vậy. Anh ta ở trước mặt công chúa, mãi mãi duy trì sự trung thành và lễ độ. Cho dù muốn diệt trừ những côn trùng có hại bên cạnh cô ấy cũng vậy, không nên khiến máu tươi dọa công chúa của anh ta khiếp sợ."

"Lạc." Đường Bội nhú chặt mày hơn.

"Haha...Công chúa của tôi thực sự coi trọng người đàn ông đó"

"Chuyện đó không liên quan đến anh!" Đường Bội lạnh lùng đáp trả một câu, tâm tình đang tốt gần như đều bị cảm xúc biến hóa của Lạc phá hỏng cả.

Bên kia im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Đường Bội cảm thấy hôm nay không phải là thời điểm thích hợp để bàn việc chính với anh ta, thì tin nhắn mới của anh ta lại xuất hiện.

"Tôi rất vinh hạnh, mỗi lần em cần, người em nhớ đến đầu tiên luôn luôn là tôi. Tôi rất vui, công chúa của tôi."

"...Tôi sẽ xem như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra." Đường Bội chậm rãi gõ một hàng chữ, sau đó nói: "Tôi chuẩn bị bắt đầu đối phó với Đường Phỉ Phỉ."

"Tôi nghĩ em đã ra tay rồi."

"Phía sau Đường Phỉ Phỉ vẫn còn có nhà họ Đường và nhà họ Tôn liên kết với nhau, cho nên tạm thời vẫn chưa thể nhổ tận gốc nhà họ Đường, động thủ thì quá sớm, sẽ đứt dây động rừng."

"Vậy điều gì đã khiến em thay đổi ý kiến?" Lạc hỏi.

"Đường Phỉ Phỉ tự tìm đường chết."

"Cô ta vốn ngu không ai bằng." Lạc chế nhạo không chút khách khí.

"Cho nên tôi cần sự giúp đỡ của anh." Đường Bội lại nói: "Tôi cần toàn bộ hệ thống internet đều tràn ngập thông tin chỉ trích cô ta."

"Không có vấn đề gì, công chúa của tôi. Chẳng qua là, cứ như vậy tôi sợ người đàn ông bên cạnh em sẽ tức giận bởi vì cuộc hẹn của chúng ta cần phải kéo dài đến 20 ngày."

"Được." Đường Bội trả lời không chút do dự, rồi kéo khung chat xuống.

Cô mở xem lướt qua trang web cuối cùng, cầm điện thoại chậm rãi nhập vào 'Ngày 28 tháng 4, rạng sáng 0 giờ'sau đó gửi nó đi.

Lúc này ngoài cửa sổ đã đen kịt, khoảng cách 0 giờ chỉ còn hai giờ mà thôi.

Đường Bội chậm rãi khép lại màn hình vi tính, đứng lên rời khỏi thư phòng Sở Quân Hàn, chuẩn bị trở lại phòng ngủ đi tắm một cái thật thoải mái dễ chịu.

Trước khi đóng cửa thư phòng, cô đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên trong.

Thư phòng được trang trí theo phong cách của Sở Quân Hàn, đen, trắng, xám tro là ba màu chủ đạo trong phòng.

Trên giá sách cao lớn, rộng rãi, được bày biện rất nhiều bộ sách khác nhau đến từ các nơi trên thế giới rất ngay ngắn chỉnh tề.

Bàn làm việc rộng rãi, phía sau là ghế dựa thoải mái.

Thứ duy nhất lộ ra vẻ nhu hòa chính là ghế sofa da ở đằng trước, cùng màu với bàn trà, phía trên bàn đặt một bộ trà cụ.

Nơi này, từng là nơi cô muốn xâm nhập, nhưng tới mà về, cuối cùng bị truy sát đến không có chỗ trốn, thậm chí nhà Họ Đường cũng xem cô như đồ bỏ mà ném xuống biển.

Cũng có vô số người muốn nhìn trộm bí mật trong đây, lại bị phòng vệ sâm nghiêm của nhà họ Sở ngăn chặn ở ngoài cửa.

Hiện tại, cô có thể qua lại tự nhiên, thậm chí ôm hồng trà tinh khiết thơm ngát và ăn điểm tâm, tiêu phí thời gian cả buổi chiều.

Ngày 28 tháng 4, vừa vặn tròn một tháng ngày cô trọng sinh...Cũng là ngày kiếp trước cô cô độc chết trong nước biển lạnh như băng!

Ánh mắt Đường Bội đột nhiên trở nên kiên định và tràn ngập ý chí chiến đấu, cô chậm rãi đóng lại cửa thư phòng, tựa như đóng lại toàn bộ quá khứ và nghênh đón một khởi đầu mới.

Chiếm được lời an ủi và hứa hẹn của bố mẹ, Đường Phỉ Phỉ làm thế nào cũng không ngờ rằng, cơn ác mộng cô ta cho rằng đã đi qua, nhưng khi một sự thật mới được vạch trần, mới đúng là ngày đầu tiên cô ta bước vào địa ngục.

Đường Bội tính thời gian rất chuẩn, thời điểm cô ta giành được hy vọng một lần nữa, cô sẽ đẩy cô ta từ trên mây rơi xuống, cảm giác pháp phòng như vậy, có lẽ mới khiến đại tiểu thư nhà họ Đường được nuông chiều từ bé sụp đổ thật sự.

Một đêm này, cả thành phố S đều không ngủ, đèn đuốc sáng trưng trước sau như một tận đến khi trời sáng.

Nhưng, đối mặt với những tia nắng ấm áp đầu tiên mới lên của ngày xuân, Đường Bội lười biếng dựa vào ghế sau trong ô tô, chờ Lục Tử Mặc đưa cô đi gặp nhà biên kịch vàng của nhà họ Sở, Sở Dực Thành, thương lượng với anh ta về nhân vật mới.

Mà Đường Phỉ Phỉ lại bị tiếng chuông di động dồn dập đánh thức.

Đang buồn ngủ mờ mịt, nghe điện thoại nói mấy câu, Đường Phỉ Phỉ đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đi chân trần vọt tới máy tính trước mặt, không dám tin mở máy tính lên, mở tin tức của cô ở trang giải trí lớn nhất toàn quốc.

Tiêu đề to lớn màu đỏ thẫm khiến ánh mắt cô ta đau đớn. Cô ta không dám tin ném điện thoại sang một bên rồi run run mở tin tức đó lên.

Tuy là ảnh chụp đã trải qua xử lý, nhưng vì góc chụp rất tốt, nên nhìn qua người khác có thể nhận ra đó là Đường Phỉ Phỉ.

Cho dù đã trải qua xử lý, nhưng ảnh chụp vẫn lộ liễu như vậy.

Nữ diễn viên thiên sứ trong cảm nhận của fan, đại tiểu thư nhà họ Đường luôn luôn thanh thuần, đáng yêu, thực ra là gái lâu xanh, ai cũng có thể lấy làm chồng.

Tin tức động trời này vừa mới tung ra đã trở thành tiêu điểm tìm kiếm trên mạng, cũng xứng đáng trở thành đầu đề cho các trang web giải trí.

"Không!" Đường Phỉ Phỉ tuyệt vọng ném chuột, hét lên một cách cuồng loạn.

Mà cùng lúc Đường Phong Ngôn nhận được báo cáo, lúc này đang lạnh lùng buông điện thoại trong tay xuống, Tôn Mặc Vân sáng sớm đã xông vào văn phòng tổng giám đốc Đường thị của ông, ông lạnh lùng nói:

"Tôi sẽ xử lý!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bí Mật Giữa Người Yêu (9)

"Xử lý như thế nào?" Tôn Mặc Vân cũng hơi kích động, bà tiện tay cầm mấy quyển tạp chí mà trợ lý mua tới, cùng với báo giải trí hôm nay mới ra lò ném lên bàn công tác rộng rãi làm bằng gỗ lim của Đường Phong Ngôn, lạnh lùng hỏi:

"Bây giờ tôi muốn biết cách xử lý của ông! Đường Phỉ Phỉ là con gái của tôi, cũng là cháu gái của nhà họ Tôn, tôi với người nhà của tôi tuyệt đối sẽ không cho phép scandal như vậy xảy ra với con bé."

Bà hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên ánh sáng, nói không chút lưu tình:

"Ông còn muốn che chở cho con gái của tiện nhân kia tới khi nào?! Tai tiếng như thế, chẳng lẽ ông muốn con bé bị hắc thay nó sao?"

Rõ ràng là việc Đường Phỉ Phỉ làm, nhưng Tôn Mặc Vân nói mấy câu, đã đổ mọi tội lỗi lên đầu Đường Bội, mà Đường Phỉ Phỉ lại là người bị hại bị hắc thay người ta.

"Tôi biết rồi." Đường Phong Ngôn nhàn nhạt nói.

Đường Bội gần đây không nghe lời, quả thực ông cần phải để cô nhận ra sai lầm của mình.

Dù sao con gái nhà họ Đường, có một đứa nổi tiếng, tài hoa ở trong làng giải trí là đủ rồi.

Ông cầm lấy điện thoại bị ông để xuống, trước ánh nhìn chăm chăm của Tôn Mặc Vân, không chút do dự bấm vào số quản lý phòng quan hệ xã hội:

"Tiểu Tiên phải không? Đưa tin Đường Bội là con gái riêng nhà họ Đường, lần này đột nhiên xuất hiện là có ý định trả thù nhà họ Đường....Tung tin ra ngoài đi."

"Tổng giám đốc Đường?"

Tiền Ý Viễn đã làm quản lý của phòng quan hệ xã hội nhiều năm, đương nhiên sẽ biết quan hệ của Đường Bội với nhà họ Đường. Cả con gái ruột của mình, và danh tiếng của mình cũng có thể lấy ra hy sinh.

"Đừng hỏi, chiếu theo lời tôi nói mà làm." Đường Phong Ngôn không có giải thích mà trực tiếp nhắc lại mệnh lệnh.

"Vâng." Tiền Ý Viễn đáp.

"Bà hài lòng chưa?" Đường Phong Ngôn lạnh lùng liếc nhìn Tôn Mặc Vân một cái rồi cúp điện thoại.

"Đường Phong Ngôn, bộ dáng người cha hiền phần nộ của ông lúc này diễn cho ai xem đây?"

Tôn Mặc Vân cười lạnh nói: "Ông đừng quên, Phi Phi mới là con gái tôi và ông, cũng là tiểu thư duy nhất của nhà họ Đường. Đường Bội con nghiệt chủng ấy, nếu ngoan ngoãn nghe lời thì thôi. Nếu không, hy sinh nó thì có liên quan gì?"

Bà nói xong, nắm lấy bao tay số lượng có hạn bị bà ném ở một bên, sửa lại tóc tai, khôi phục lại dáng vẻ ung dung trầm tĩnh của phu nhân cao quý, nhàn nhạt nói:

"Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nghe về scandal của Phỉ Phỉ."

Nói xong, Tôn Mặc Vân ngạo nghễ ngẩng cao đầu, giày cao gót gõ trên mặt đất, phát ra từng tiếng 'khắc khắc' đã đi xa một mạch.

Đợi bà đi xa, Đường Phong Ngôn mới ngồi vào trên ghế da rộng rãi của mình, vẻ mặt lạnh lùng.

Đường Bội không nghe lời, đương nhiên ông sẽ không bỏ qua.

Không chỉ không nghe lời, mà Tôn gia và Tôn Mặc Vân càng ngày càng ngang ngược, ông cũng không bỏ qua.

Chờ xem, Đường thị cuối cùng là thiên hạ của ông, không để cho người ngoài được nhúng tay vào.

Khi Lục Tử Mặc dừng xe, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên tay lái.

Anh vẫn không nhìn Đường Bội mà chuyên chú nhìn về phía trước: "Xế chiều hôm nay, Sở tiên sinh sẽ về tới."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, vừa mở cửa, xuống xe.

Khi đóng cửa xe, cô xoay người nhìn về phía Lục Tử Mặc không hề nhúc nhích, cười nói với anh: "Không phải anh cảm thấy, tôi nên tự mình đi đón anh ấy?"

"Tôi đang suy nghĩ đến tiết mục được phát sóng hôm qua." Lục Tử Mặc quay đầu, nhìn về phía Đường Bội, thản nhiên nói:

"Sở tiên sinh rất vội, chắc là đã xem tiết mục rồi."

"Ồ?" Đường Bội nhú mày cười: "Anh cảm thấy anh ấy sẽ trách tôi?"

Lục Tử Mặc không có trả lời.

Giống như Văn Tư Miếu, anh đã làm việc ở Sở thị nhiều năm. Nhưng, cho dù như thế, anh vẫn không nắm được suy nghĩ của ông chủ.

Nhìn vẻ mặt và bộ dạng thoải mái của Đường Bội, có lẽ anh đã có phần lo bò trắng răng rồi.

Dù sao, đối với ông chủ mà nói, Đường tiểu thư không giống.

"Vậy cô đã xem qua tiết mục chưa?" Anh không có trả lời, ngược lại chủ động hỏi.

"Ừ." Đường Bội gật đầu

Đường Bội cười, vỗ nhẹ cửa sổ xe như bày tỏ sự an ủi, nhưng vẫn do dự nói với người đại diện của mình: "Yên tâm đi, Sở thiếu sẽ không vì vậy mà giận tôi, anh ấy sẽ..."

Cô không tiếp tục nói hết, chỉ mỉm cười đứng thẳng thân thể, lại nói: "Không cần lo lắng, chỉ cần buổi chiều anh đến đón tôi qua chỗ anh ấy là được."

Đó là bí mật nhỏ ngọt ngào chỉ có những người yêu nhau mới có thể biết được.

Nếu như...

Cô với Sở Quân Hàn cũng được xem như người yêu!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (1)

Sở Dực Thành sống trong một khu chung cư cao tầng xa hoa cách trung tâm thành phố rất gần. Ở đây giữa ồn ào có yên tĩnh, giao thông sinh hoạt hết sức thuận tiện, đối diện với công viên xanh cũng không tồi.

Nhà của Sở Dực Thành ở trên tầng cao nhất, tuy rằng phòng ốc không rộng rãi bằng biệt thự, nhưng sống một mình cũng không lộ ra quá mức cô đơn.

Buổi tối rất khác biệt, từ phòng khách đẩy cửa sổ ra ngoài, kết hợp với một ban công lớn.

Toàn bộ ban công đều làm bằng thủy tinh trong suốt, cách lớp thủy tinh, đêm tối có thể tha hồ nhìn ngắm bầu trời xinh đẹp.

Ở thành phố S tắc đất như tắc vàng, một căn nhà với giá trị xa xỉ như vậy, chỉ sợ chỉ có những người có tài như Sở Dực Thành mới dám ở.

"Cô thích nơi này?"

Khách khách khí khí mời Đường Bội vào phòng, ngày đó gặp gỡ ở biệt thự nhà họ Sở, khí chất có phần điên cuồng giống với nhà nghệ thuật mà Sở Dực Thành mang lại, giờ đây dường như chỉ còn là ảo giác.

Sở Dực Thành mặc chiếc áo lông Cashmere cao cổ màu xám, mái tóc dày, trên chiếc mũi cao thẳng là chiếc kính mắt gọng đen.

Ngũ quan của anh ta cũng không anh tuấn lắm, nhưng vai rộng chân dài, cả người ăn mặc thoải mái, anh ta khiến người đối diện cảm thấy rất khá.

"Ban công này rất tốt." Đường Bội quay đầu từ trước cửa sổ sát đất, cười trang nhã thừa nhận: "Trồng một ít hoa ở đây nhất định rất đẹp."

Trên ban công chỉ đặt một chiếc đàn piano màu đen trắng xen lẫn, trên mặt đàn phản chiếu ánh sáng lạnh lùng, lộ ra vẻ lạnh lẽo lại tịch mịch.

"Hoa?" Sở Dực Thành cười haha, tính cách rất thoải mái: "Tôi trồng hoa không sống nổi."

Anh bưng hai ly nước tới, thờ ơ nói: "Phòng đối diện cũng có kết cấu giống hệt, nếu cô thích, cứ bảo Quân Hàn tặng nó cho cô."

"Ách..." Đường Bội không nghĩ tới, nơi này cũng là tài sản của nhà họ Sở.

Kỳ thật, cũng không có gì bất ngờ, sản nghiệp nhà họ Sở trải rộng khắp mọi ngành nghề, được gọi là đế quốc thương nghiệp cũng không phải do mọi người tặng bốc, mà do anh có rất nhiều sản nghiệp giá trị khổng lồ.

"Cậu ta ít khi đến đây, chắc chắn không tiếc đâu." Sở Dực Thành ngẩng đầu, cười nói với Đường Bội: "Người được cậu ta coi trọng, chắc chắn cậu ta sẽ rất hào phóng."

"Ồ?" Đường Bội ngồi xuống đối diện Sở Dực Thành.

Ghế sofa mềm mại, bàn trà trơn bóng, trên sàn không có một hạt bụi, khói trà lượn lờ...tất cả đều tràn ngập hương vị gia đình, rất khó tưởng tượng đây chỉ là nhà của một người đàn ông độc thân.

Anh đặt một cuốn tài liệu ở trên bàn trà, chậm rãi nói: "Cô thật sự biết dùng súng, hay luyện qua lúc quay phim?"

Sở Dực Thành hỏi rất thẳng thắn, không hề có ý khách sáo.

"Đã từng đọc qua một ít kiến thức liên quan." Đường Bội mỉm cười, trả lời rất uyển chuyển.

"Ngoại trừ ngày đó dùng súng, còn những thứ khác thì sao?" Sở Dực Thành liếc nhìn Đường Bội, lại hỏi.

"Mỗi thứ đều biết một ít." Đường Bội trả lời khách khí.

Những thứ cô học trước đây rất phức tạp, đừng nói là súng lục, ngay cả những thứ lớn hơn như máy móc vũ khí thậm chí là những binh khí lạnh (dao, mã tấu) cũng từng tiếp xúc qua. Những lời này không chỉ nói khách sáo, lúc quay phim sẽ dùng súng, cô nghĩ vẫn chưa đến nỗi vượt quá phạm vi học tập của cô.

"Vậy thì tốt rồi." Sở Dực Thành mở kịch bản ra lại nói: "Trước đó, tôi đã từng nói với cô trong điện thoại, tôi viết một câu chuyện về một cô gái kiêu ngạo, nhưng đó chỉ là lúc mới đầu, sau đó cô ấy lột xác càng mạnh mẽ hơn. Trong đó, quá trình biến hóa chính là chỗ khó nhất."

Anh nói, rồi rút một điều thuốc từ hộp sắt dưới bàn trà rồi nhìn Đường Bội hỏi:

"Muốn không?"

"Cảm ơn." Đường Bội đưa tay nhận lấy điều thuốc trong tay anh.

Sở Dực Thành hơi nheo mắt lại.

Đường Bội cũng không châm lửa.

Ngón tay cô thon dài và đều đều, tuy rằng đã luyện tập võ từ nhỏ nhưng ngón tay cũng không thô to, những móng tay màu hồng phấn được cắt tỉa gọn gàng dưới ánh đèn lộ ra ánh sáng óng ánh.

Điều thuốc của đàn ông nặng hơn, hơn nữa lại ngắn, thô không đẹp mắt, không giống với điều thuốc của phụ nữ, dài nhỏ xinh đẹp, rất hợp với ngón tay của họ.

Đường Bội lại vững vàng dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp điều thuốc, nhẹ nhàng đặt hai cái lên bàn trà.

Khi thu tay lại, tuy rằng chưa hề châm lửa, nhưng cô bỗng gác một chân lên đùi, điều thuốc trên tay được cô đưa từ từ đến bên miệng. Ban này vẫn còn tiến lùi hữu lễ, Đường Bội lúc này hoàn toàn biến mất. Cho dù chỉ trang điểm nhạt, nhưng ánh nhìn không kiên nhẫn khi cô nhìn Sở Dực Thành, trong nháy mắt đã biến thành một nữ xã hội đen trên phố, mỉa mai.

Cô cong khóe môi lên, điều thuốc nhẹ nhàng cọ xát bên môi, không chút để ý hỏi:

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi?! Cho rằng bản tiểu thư có rất nhiều thời gian sao?"

Nói xong lại duỗi tay đẩy cái cốc trên bàn trà, nói bằng giọng không kiên nhẫn:

"Này! Anh coi bản tiểu thư là học sinh tiểu học sao? Để tôi uống nước trái cây? Nói cho anh biết, 10 tuổi tôi đã bắt đầu ngàn ly không say rồi... Mau đổi bia qua đây."

Sở Dực Thành giật mình, bỗng nhiên cười lên ha ha

Anh mê kịch và điện ảnh, trong hiện thực có rất ít chuyện khiến anh có thể cười lên tiếng.

Nhưng, Đường Bội thật ngoài dự đoán của anh, biến đổi thất thường, vậy mà đã biến thành một nữ xã hội đen mười phần vẹn mười.

Cho nên anh không thể không thừa nhận, trên thế giới này vẫn có thiên tài tồn tại.

Đường Bội cười xinh đẹp với anh, đặt điều thuốc lên bàn trà, rồi vuốt lại tóc hai bên má.

Dáng vẻ của cô vẫn không thay đổi, quần áo và trang sức vẫn giống như ban nãy, thậm chí ngay cả tóc và trang điểm cũng không thay đổi. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Sở Dực Thành lại trở nên sắc bén.

"Những chuyện khác không cần nhiều lời." Mối anh đào khế mở, cô chậm rãi nói từng chữ.

Giọng điệu bình thản, trầm tĩnh không có vẻ kiêu ngạo như nữ xã hội đen vừa nãy, nhưng sự bình tĩnh và sắc bén như thế lại khiến Sở Dực Thành cảm thấy áp lực.

"Nếu đã giao kịch bản cho tôi, diễn như thế nào, làm như thế nào, anh không cần quan tâm nhiều." Đường Bội đặt kịch bản lên, rồi chậm rãi nói:

"Nếu như cần anh dạy tôi phải làm từng bước như thế nào, tôi nghĩ Sở tiên sinh sẽ không chọn tôi làm đối tượng hợp tác đâu."

Cô nói tới đây, khẽ mỉm cười với Sở Dực Thành.

Nụ cười đó động lòng người đến mức nào không nói nhưng lại rất kiêu diễm. Dường như, từ mặt mũi của cô, còn có thể nhìn thấy dáng dấp của nữ xã hội đen ban nãy.

Nhưng thế sự trên thế giới đã sớm xoay vần, cô đã lột xác thành bướm, vượt lại những năm tháng hết sức long bông của mình.

"...Được." Sở Dực Thành kinh ngạc nhìn Đường Bội, phải qua rất lâu anh mới phục hồi tinh thần lại, ngồi trở lại sofa nhìn Đường Bội ở phía đối diện mới chậm rãi nói:

00:00

"Xem ra tôi không chọn lầm người, hai người với hai thân phận, Đường tiểu thư nắm bắt rất tốt."

Đường Bội khẽ cười, lấy ngón tay ra khỏi kịch bản nói: "Vừa rồi tôi chỉ đoán lung tung thôi, cảm giác Sở tiên sinh muốn chính là như vậy, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong rằng anh bỏ qua cho."

"Làm sao có thể? Cô diễn rất khá." Sở Dực Thành ngẩng đầu nhìn Đường Bội, trong ánh mắt lộ ra tia hoài niệm, hình như xuyên thấu qua gương mặt cô để nhìn một người khác.

Anh cúi đầu nhìn hai cốc nước trái cây trên bàn trà, tự giễu cười nói:

"Tôi quên hỏi, cô có cần đổi đồ uống khác không?"

"Không cần, nước trái cây là được rồi, cảm ơn Sở tiên sinh." Đường Bội cười, bưng nước trái cây lên uống một ngụm.

"Gọi Sở tiên sinh như vậy nghe xa lạ lắm." Sở Dực Thành cười lắc đầu nói: "Mặc dù tôi chỉ lớn hơn cô vài tuổi, nhưng Quân Việt vẫn gọi tôi là chú, cô cứ gọi tôi như vậy đi."

Hiện tại lại đến phiên Đường Bội ngẩn ra.

Sở Dực Thành đối với cô quá mức quen thuộc, cô tin chuyện của cô và Sở Quân Hàn không truyền đi nhanh thế, Sở Dực Thành đã rời khỏi nhà họ Sở để sống một mình, vì sao anh ta lại chắc chắn như vậy?

"Thế nào?" Sở Dực Thành khép lại kịch bản, đưa cho Đường Bội, chậm rãi nói:

"Đừng lo, Quân Việt sẽ không làm những chuyện khiến con không vui, chỉ là chúng ta đều làm trong giới giải trí, làm chú như tôi chiều cổ bạn gái của cháu mình cũng không phải chuyện gì đáng ngại."

Anh đứng lên vỗ vỗ bả vai Đường Bội, thái độ hoàn toàn giống như bậc trưởng bối với tiểu bối, cười nói: "Hôm nay vẫn chưa kịp chuẩn bị quà gặp mặt, lần sau sẽ bổ sung."

"Cảm ơn..." Đường Bội ngẩng đầu nhìn về phía Sở Dực Thành, nhà biên kịch vàng thoát nhìn rất đặc lập độc hành(*), nhưng dưới lớp dung mạo bình thường ấy lại ẩn chứa điều gì đó không bình thường nói không nên lời.

"Chú...." Đường Bội lại nhẹ nhàng bổ sung một tiếng.

Đường Bội từ trong nhà Sở Dực Thành đi ra thì mặt trời đã ngã về tây.

Thấm thoát, bọn họ đã hàn huyên rất nhiều, về kịch bản, về thái độ tu dưỡng của diễn viên, về kỹ thuật biểu diễn thậm chí cả những chuyện làm biên kịch...

Sở Dực Thành là một người đàn ông từng trải, những lời anh ta sẵn lòng chỉ dạy, Đường Bội cũng học được không ít kinh nghiệm từ đó.

Lục Tử Mặc ăn xong cơm trưa thì đến chờ Đường Bội, chờ cô từ trên lầu đi xuống thì anh đang ngồi trong xe lướt web.

Nghe thấy động tĩnh, anh theo bản năng để ipad lên trên giá ở đằng trước, liếc mắt nhìn Đường Bội một cái hỏi:

"Trở về biệt thự?"

"Không đi đón Sở thiếu?" Đường Bội tự thắt dây an toàn cho mình, cười nói.

Cô đóng cửa xe, chần chờ một lát mới nói: "Có một số việc gặt tôi không bằng lấy ra chúng ta cùng nhau thương lượng giải quyết, dù sao tin tức trên mạng có thể nhìn thấy, tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (2)

Mới một ngày mà scandal về nhà họ Đường đã thay đổi nhân vật chính.

Đường Bội có vài phần tương tự Đường Phỉ Phỉ, vốn là chuyện không ít người trong làng giải trí biết đến, trước đó đã từng có scandal đóng thế.

Lúc này trên các trang web giải trí lớn, không biết từ đâu xuất hiện tin tức đầy trời, thì ra Đường Bội chính là con gái riêng của nhà họ Đường.

Lần này trở về nhằm trả thù nhà họ Đường với cha cô Đường Phong Ngôn.

Vì thế Đường Phỉ Phỉ hoàn toàn là người chịu tội thay bị kéo vào cuộc chiến trả thù, cũng là vũ khí Đường Bội lợi dụng để trả thù Đường Phong Ngôn.

Còn những bức ảnh, bây giờ mọi người đều biết khoa học rất phát triển, việc ghép những bức ảnh khó coi để làm nhục Đường Phỉ Phỉ quả thật là việc dễ dàng.

Còn những chuyện xảy ra ở mã trường Vân Tiêu, Đường gia cũng có lý do nguyên vẹn để tin tưởng, Đường Bội vì muốn trả thù mà giờ thủ đoạn hèn hạ.

Vì để lấy sự tin tưởng của công chúng, lần này Đường Phong Ngôn đã đánh cược tất cả vốn ban đầu.

Chẳng những tung ra những bằng chứng xác thực Đường Bội là con gái ruột của mình, hơn nữa những chuyện xảy ra với Đường Phỉ Phỉ ở mã trường, bọn họ còn tìm được nhân chứng.

Đường Bội mỉm cười nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Bạch Chỉ San ở trên mạng, bọn họ đã mượn sức cô ta, trái lại có phần nằm ngoài dự đoán của cô.

Bạch Chỉ San chỉ tường thuật một cách đơn giản về những hồi ức tình bạn tốt đẹp giữa cô ta và Đường Phỉ Phỉ, hơn nữa còn lên án Đường Bội ở mã trường đã ức hiếp cô với Đường Phỉ Phỉ yếu đuối như thế nào.

"Cô ta lúc nào cũng ỷ vào vóc người cao gầy của mình, nên thường đấu đá cười ngửa trên mã trường, nhiều lần suýt đụng ngã người khác."

Bạch Chỉ San nghĩ lại mà rùng mình: "Hẳn là cô ấy sợ mình là người mới, cạnh tranh không thắng nổi nhân khí của vài người khác, cho nên mới dùng hết mọi thủ đoạn và nghĩ mọi biện pháp khiến chúng tôi bị loại."

Đường Bội thờ ơ lật những tin tức trên mạng, phản ứng của Đường Phong Ngôn có phần ngoài dự liệu của cô.

Nhưng, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Đối với Đường Phong Ngôn mà nói, ông ta sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì có thể lợi dụng.

Con gái cũng được, thanh danh cũng được, gia đình cũng được...Chỉ cần ông ta có thể đứng ở đỉnh cao nhất trong tập đoàn Đường thị, cầm quyền lực và tiền bạc trong tay, thì ông ta có thể trở thành một người đàn ông máu lạnh như vậy.

Lục Tử Mặc vừa lái xe, vừa liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, hỏi: "Chuyện này..."

"Tôi có thể dàn xếp." Đường Bội quay đầu cười với anh ấy.

Cô lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn, hôm qua anh ta hứa sẽ giúp cô công kích trên mạng internet, kỳ thật, Đường Bội đã chuẩn bị cho Đường Phong Ngôn một món quà hậu lễ.

Cô sớm biết, nhà họ Đường, à không, ít nhất là nhà họ Tôn sẽ không trở mắt nhìn Đường Phỉ Phỉ rơi vào vũng bùn.

Cô đang chờ, Đường Phỉ Phỉ hết lần này đến lần khác cho rằng có thể xoay chuyển tình thế, khi cô ta tin rằng mình có thể tiếp tục trèo lên, thì cô sẽ cho cô ta một kích thật mạnh.

"Ngày mai tôi không ra ngoài, tất cả các hoạt động đều hủy bỏ." Đường Bội thu hồi điện thoại, nói với Lục Tử Mặc.

Ánh mắt cô trong suốt sáng ngời, tràn ngập tự tin và kiêu ngạo.

Đường Phỉ Phỉ chỉ là một đóa hoa được nuôi lớn trong nhà ấm, chắc hẳn qua không bao lâu, sẽ bị những đả kích này lần lượt hủy hoại đến mức không gượng dậy nổi.

Vậy, so với trực tiếp bức tử cô ta, càng khiến cô ta đau đớn hơn nhiều.

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Cô vĩnh viễn không thể nào quên được, mỗi lần bọn họ dùng sức khỏe của em trai để uy hiếp cô, cảm dỗ cô, cảm giác bồi hồi đó cứ lơ lửng giữa thiên đường và địa ngục.

Khi Đường Bội trở lại biệt thự Sở Quân Hàn, đã sắp 7 giờ, thời gian cơm chiều đã qua từ lâu.

Cô vừa đưa áo khoác cho người hầu, vừa hỏi: "Sở thiếu đâu? Đang ở trong thư phòng?"

"Thiếu gia đang chờ cô." Giúp cô cất kỹ áo khoác, người hầu thấp giọng nói: "Cậu ấy đang ở trong nhà ăn."

Trong phòng ăn, bữa tối đã được dọn lên, hương thơm nóng hổi xông vào mũi, những bát đĩa được lau chùi sáng ngời được bày ở trên bàn.

Khi Đường Bội bước vào, anh đang dặn dò người hầu mở chúng ra.

Hơi nóng tỏa ra khắp nhà ăn, Sở Quân Hàn tiện tay kéo ghế dựa bên cạnh mình ra, thản nhiên nói: "Qua đây ăn cơm đi."

"Anh không cần chờ em đâu." Đường Bội cười xinh đẹp với anh, có chút áy náy, cũng có chút cảm động.

Cô từ từ đi đến, ngồi xuống bên cạnh Sở Quân Hàn.

Thức ăn trên bàn, phần lớn đều hợp với khẩu vị của cô, tay nghề đầu bếp nhà họ Sở quả nhiên khác xa với bên ngoài, ăn vào khiến người ta cảm thấy ngon miệng vô cùng.

"Nếm thử xem." Sở Quân Hàn đưa đũa cho cô rồi nói: "Anh không biết em thích ăn món gì, nên anh bảo họ ghi lại những món ăn mà em từng ăn ở nhà rồi những món em hay dùng bên ngoài, hy vọng sẽ hợp với khẩu vị của em."

Đôi đũa trên tay cô dừng lại giây lát.

Cô im lặng một hồi, khóe môi chậm rãi rướn lên nụ cười dịu dàng.

"Em rất thích." Cô từ từ nuốt một miếng cá chưng, quay đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn, cười đến hai mắt cong cong: "Cảm ơn."

Cô đi tới gần, tặng cho anh một nụ hôn vẫn còn vẹn mùi cá chưng.

Chỉ là một nụ hôn lướt qua.

Sau khi hôn xong, cô ngồi lại vị trí, bắt đầu chăm chú ăn cơm chiều.

Động tác của cô quá mức tự nhiên, nhưng sự mất tự nhiên trên mặt đã bán đứng tâm tư cô.

Gò má phiem hồng thẹn thùng, khiến ánh mắt Sở Quân Hàn cũng dần dần trở nên ôn hòa.

Bữa tối của hai người, so với bữa tối của một người, thì nhiều thức ăn hơn.

Khi Đường Bội chậm rãi uống nước trái cây, ngồi trên sofa trong thư phòng của Sở Quân Hàn, đối phương bắt đầu xử lý văn kiện.

Cô nuốt một ngụm nước trái cây, đột nhiên hỏi: "Tiết mục ngày hôm qua, anh đã xem rồi?"

"Ừ" Ánh mắt anh đặt trên văn kiện, cũng không hỏi Đường Bội là tiết mục gì, chỉ thuận miệng trả lời.

Thời gian của thiếu gia nhà họ Sở không nhiều, những chương trình giải trí thông thường đương nhiên không thu hút sự chú ý của anh. Đường Bội hỏi, chắc chắn ám chỉ tiết mục kia mà thôi.

"Nghe thấy em nói gì không?" Đường Bội hỏi.

Cô uốn người ở trên sofa, nhàn nhã giống như một con mèo, lười nhác khép hờ hai mắt, hưởng thụ nước trái cây tinh khiết và tươi mới.

Đường Bội có chút hài lòng khẽ thở dài.

Thi thoảng, những nơi khiến cô an tâm, cô sẵn lòng sống một cuộc sống nhàn nhã, tự do tự tại như thế.

"Ừ..." Im lặng một lát, Sở Quân Hàn rút cuộc trả lời.

"Biểu hiện của em thế nào?" Đường Bội ngồi ngay lại, cười đến mức giả hoạt, ánh mắt sáng ngời hơi nheo lại nhìn Sở Quân Hàn, dáng vẻ ấy rất giống con hồ ly phúc hắc.

Sở Quân Hàn ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, ánh mắt trở nên hơi thâm trầm.

"Qua đây, anh sẽ nói cho em biết." Sở Quân Hàn buông bút trong tay xuống.

Đường Bội khẽ cười một tiếng, nhảy xuống sofa, đi chân trần vài bước đến bên cạnh Sở Quân Hàn.

Sở Quân Hàn cúi người, ôm cô ngồi yên ở trên bàn, đưa tay nhẹ nhàng luồn vào bên tóc của cô, đến sau tai cô thì nhẹ nhàng thở dài nói:

"Em ấy..."

Anh dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Thật ra anh cũng không ngại, nếu như em bằng lòng, em có thể nói với cả thế giới này biết, em là người yêu của anh."

Lời anh còn chưa nói xong.

Đường Bội đã cúi người ôm lấy vai anh, sau đó chặn môi của anh lại.

Môi lưỡi mềm mại nóng rực, triền miên dây dưa ở cùng một chỗ, bọn họ trao đổi hơi thở lẫn nhau...

Đó mới là nụ hôn thật sự thuộc về những người yêu nhau!

Nụ hôn ít ỏi mang theo mục đích lại khiến tim người ta gần như muốn nổ tung!

Nụ hôn vừa kết thúc, cô hơi buông anh ra, sau đó từ trên cao nhìn xuống anh.

Trán cô đặt lên trán anh, nghe thấy hít thở của hai người, Đường Bội đột nhiên mỉm cười nói: "Đời này của em, chọn lựa chính xác nhất chính là hôm đó không có lên vào thư phòng của anh mà lên vào phòng ngủ đây ngã anh."

Mở đầu không lấy làm vui vẻ, nhưng đã trở thành vé thông đến thiên đường.

Sở Quân Hàn muốn nói gì đó thì nụ hôn của cô lại rơi xuống.

Một người không có gì cả, từ trước đến nay vẫn luôn cô độc, gặp được một người sẵn lòng đối xử tốt với bạn, thậm chí nguyện ý chờ đợi và thay đổi vì bạn.

Thời điểm Sở Quân Hàn ôm cô đứng lên, cô đưa tay cởi lấy cà vạt của anh.

"Này..." Cô thổi khí vào tai anh: "Anh đây là muốn... Từ nay quân vương chẳng lâm triều nha..."

"Ừ..." Sở Quân Hàn hơi nghiêng đầu, vừa hôn lên má cô, thì thầm khẽ nói:

"Khoái lạc trước mắt, ngày mai mặt trời vẫn mọc. Từ nay quân vương chẳng lâm triều."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (3)

Anh ngồi nửa dựa vào đầu giường, tay nhẹ nhàng đặt ở trên vai trần, hờ hững nhìn cảnh vật tràn đầy sức sống ngoài cửa sổ.

Lúc này đã cuối tháng tư, đầu tháng năm, sắc xuân đã nồng, đập vào tầm mắt toàn một mảng xanh biếc.

Phòng ngủ của Sở Quân Hàn mở ra, nối liền với ban công, Đường Bội chỉ cảm thấy vừa quen thuộc, vừa thú vị.

Cô đã từng đến nơi này mấy lần, ôm theo mối hận muốn chinh chết Đường Phi Phi cũng như liên lụy toàn bộ nhà họ Đường, còn xem người đàn ông trước mặt nhìn như lạnh lùng, nhưng cô lại không chút sợ hãi mà đẩy ngã anh.

"Đang cười cái gì?"

Sở Quân Hàn đã sớm chú ý đến nụ cười bên môi cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, sau đó dừng lại ở đôi môi cô.

"Không có gì." Đường Bội miễn cưỡng cuống chấn lẩn lẩn ở trên giường, thoải mái rên rỉ nói: "Hôm nay em không muốn đi đâu cả."

"Vậy thì ở nhà một ngày đi."

"Còn anh?" Đường Bội khởi động nửa người, nhìn anh hỏi: "Cùng em?"

"Anh có chút chuyện phải xử lý, tối về anh ăn cơm với em." Sở Quân Hàn xoa xoa tóc cô, chuẩn bị xuống giường rửa mặt chải đầu.

Anh vừa mới động dậy, Đường Bội đã nhẹ nhàng ôm lấy eo anh.

Sau đó áp thân thể mềm mại vào sau lưng anh.

Sở Quân Hàn dừng tất cả động tác, anh lẳng lẳng cúi đầu nhìn cánh tay ở trên eo mình, chậm rãi đưa tay cầm lấy chúng.

"Đường Bội..."

Sở Quân Hàn im lặng hồi lâu, mới trầm giọng nói: "Đường Bội, em không thể gạt anh ra ngoài thế giới của anh, có một số chuyện, anh đi làm thay em, sẽ dễ dàng hơn nhiều so với em tự đi làm."

Anh dừng lại một chút mới chậm rãi nói: "Quá khứ đã qua, nhưng bây giờ em đã là người của anh. Nếu vẫn như vậy, em đặt anh ở đâu chứ?"

"Em có thể tự giải quyết." Đường Bội nằm ở trên lưng anh, hơi rầu rĩ nói.

Sở Quân Hàn than nhẹ một tiếng, kéo tay Đường Bội ra, xoay người đối mặt với cô.

"Anh biết em có khả năng ấy, cũng biết kế hoạch của em rất hoàn chỉnh, có thể khiến toàn bộ nhà họ Đường rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng, anh không cho phép..."

Anh dừng lại một lát, mới oán hận lặp lại: "Anh không cho phép, em có chuyện gì, người đầu tiên em nghĩ đến, là người đàn ông kia."

Ngay từ đầu, Đường Bội vẫn hơi cúi đầu.

Nhưng nghe đến đó, cô đột nhiên ngẩng mặt nhìn Sở Quân Hàn.

Nụ cười trên mặt càng rõ ràng cuối cùng cười 'haha' thành tiếng, nhào lên ôm lấy Sở Quân Hàn: "Hóa ra anh đang ghen với Lạc sao?"

"..."Sở Quân Hàn trầm mặc không nói gì.

Chẳng lẽ cô không biết, người đàn ông đó trước giờ ăn thịt người không cần nhả xương à?

Đường Bội cười đủ rồi, mới xoay người ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói với Sở Quân Hàn:

"Lạc là bạn của em, giữa em với anh ấy có một giao dịch, già trẻ đều không gạt, công bằng cực kì."

"..."Sở Quân Hàn vẫn không nói lời nào.

"Huống hồ..." Đường Bội ngồi ở trên giường, lộ ra dáng vẻ lo lắng điềm điềm đáng yêu nhìn Sở Quân Hàn: "Muốn dựa vào danh nghĩa người phụ nữ của Sở thiếu thì em có khác gì bọn họ? Anh sẽ để ý đến em sao?"

Tuy rằng nét mặt cô là giả vờ nhưng anh vẫn mềm lòng.

Đánh chết anh cũng không tin, Đường Bội sẽ lo lắng chuyện này.

Nếu anh không để ý đến cô, cô nhất định cũng sẽ tiến lên đẩy anh ngã mà thôi.

Đây là việc cô nên làm.

Sở Quân Hàn có phần bất đắc dĩ, đưa tay xoa xoa tóc Đường Bội hỏi: "Như vậy em tính làm thế nào?"

Nói đến đây, đôi mắt ban nãy vẫn còn đáng yêu, mong đợi nhìn Sở Quân Hàn đã hoàn toàn biến mất.

Trên mặt Đường Bội lại hiện lên nụ cười tự tin, cười nói: "Em cam đoan, sẽ khiến Đường Phỉ Phỉ hận vì đã sinh ra trên đời này."

Lục Tử Mặc thay Đường Bội từ chối tất cả hoạt động, khiến cô như mai danh ẩn tích, vón vện suốt 3 ngày.

Ba ngày, có lẽ trong mắt phần lớn mọi người đó là khoảng thời gian rất ngắn.

Nhưng đối với làng giải trí mà nói, ba ngày đủ để một diễn viên mới nổi danh, cũng đủ khiến cho một nữ diễn viên từng thất thế góc đầu trở lại, cũng đủ khiến trắng đen đảo lộn vô số lần.

Đường Phỉ Phỉ lợi dụng ba ngày này để vênh váo tự đắc xuất hiện trước mặt người khác.

Dĩ nhiên, diễn viên 'thiên sứ' trước mặt ống kính mãi mãi ngây thơ và hồn nhiên như thế, là biểu tượng hết sức thuần khiết.

Đường Bội thoải mái dễ chịu nằm ở trên sofa, xem trực tiếp cuộc phỏng vấn của Đường Phỉ Phỉ

Nhà họ Đường và nhà họ Tôn lần này vì Đường Phỉ Phỉ đã dốc hết sức lực, bọn họ mời đến rất nhiều phóng viên có quan hệ khá tốt với hai nhà, hơn nữa mỗi bên đều phát rất nhiều bao lì xì lớn, bảo đảm bọn họ sẽ không hỏi những vấn đề không nên hỏi.

Đường Phỉ Phỉ trang điểm nghiêm chỉnh, mặc chiếc váy trắng mà cô ta thích nhất, từng tầng được viền hoa xòe ra, hơn nữa trên cổ còn đeo sợi dây chuyền trân châu trong suốt, quả thật có vài phần thuần khiết.

Hơn nữa, ánh mắt của cô ta từ khi xuất hiện vẫn luôn hồng hồng, giống như nhận rất nhiều oan ức.

"Nói như vậy, tin đồn gần đây về Đường tiểu thư, đều do...Ách.. Con gái riêng của Đường tiên sinh, Đường Bội tiểu thư hãm hại một cách ác ý sao?"

Vấn đề được khẳng định hơn là muốn hỏi, Đường Phong Ngôn đã bằng lòng hy sinh danh dự của mình vì con gái, cũng không để ý chuyện này bại lộ trước mặt truyền thông.

Mấy ngày nay, tin tức Đường Bội là con gái riêng của ông ấy, dường như đã tràn ngập trên các mặt báo, ai ai cũng biết.

Đường Bội không thêm để ý, lại không lộ diện trước mặt người khác, người đại diện đi theo cô cũng bảo trì im lặng, khiến mọi người miên man bất định, thậm chí còn ngầm khẳng định những việc này do Đường Bội làm.

Vốn là một ngôi sao mới đang lên, nhưng cuối cùng lại trở về vũng bùn.

Hơn nữa nhà họ Tôn không biết hữu ý hay vô ý, lại miêu tả mẹ Đường Bội thành một người đàn bà dơ bẩn không biết xấu hổ, dụ dỗ chồng của người khác, khiến cho bọn họ càng thêm khinh thường hành động của Đường Bội.

Đường Phi Phi nghe phóng viên đưa ra câu hỏi, vành mắt quả nhiên càng đỏ hơn, nghẹn ngào sau một lúc lâu mới nói:

"Tôi chưa bao giờ biết, mình còn có một đứa em gái như vậy."

Câu trả lời vừa hào phóng, thiện lương, thỏa đáng như thế, khiến mọi người trước màn hình TV hay internet đều cảm thấy có hảo cảm và đồng tình với cô ta.

"Nếu như biết..." Đường Phỉ Phỉ ghen ngào nói: "Tôi nhất định sẽ đón em ấy về nhà, dù sao em ấy cũng là em gái của tôi. Như thế, như thế... Con bé sẽ không hận ba vì đã từ bỏ nó?"

"Nói như vậy, cô Phỉ Phỉ không hận cô ấy sao? Dù sao cô ấy vì trả thù Đường tiên sinh mà cuốn người vô tội như cô vào việc này." Một phóng viên khác vội vàng hỏi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều (4)

Câu này sai lệch quá mức, khiến Đường Bội suýt nữa nhin không được cười lên tiếng.

Đường Phỉ Phỉ không hận cô?

Vậy thì bảo cô không hận Đường Phỉ Phỉ, là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

"Thực ra, tôi có thể hiểu được cảm giác của con bé. Trước đây, khi đến viện mồ côi để thăm những đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, luôn luôn cảm thấy bọn chúng rất đáng thương. Cho dù có người trong xã hội có lòng tốt chìa tay ra giúp đỡ, khiến bọn chúng có một nơi che mưa che nắng. Không có cha mẹ ở bên cạnh, những lúc đói khát, bị bệnh không có người quan tâm chú ý. Cho nên ..." Đường Phỉ Phỉ lại nức nở vài tiếng:

"Nếu cô ấy thật sự là em gái của tôi, đồng ý trở về nhà họ Đường, thì chúng tôi nhất định sẽ bồi thường cho em ấy. Thay vì để em ấy hận ba tôi, không bằng để em ấy cảm nhận tình cảm gia đình ấm áp, tôi tin em ấy sẽ không hận chúng tôi nữa, và chuyện giống như ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa."

"Phỉ Phỉ, cô thật sự rất tốt bụng." Nữ phóng viên nêu câu hỏi, khen ngợi một cách khoa trương: "Cô có biết có không, suýt nữa cô đã bị 'người là em gái' hại chết rồi?"

"Làm sao có thể chứ?" Trên mặt Đường Phi Phi vẫn còn nước mắt, ánh mắt hồng hồng, cũng lộ ra nụ cười thuần khiết, ôn nhu nói:

"Có mọi người tin tưởng tôi, ủng hộ tôi. Cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không suy sụp, vì thế..."

Cô ta vừa nói, vừa chấp hai tay lại, nhẹ nhàng quơ quơ về phía ống kính, thấp giọng nói: "Tuy rằng xảy ra chuyện như vậy tôi cũng rất đau lòng cũng rất tủi thân. Nhưng vẫn xin mọi người nhất định, nhất định phải tha thứ cho Đường Bội. Tôi tin em ấy cũng không phải thật muốn đối xử với tôi như vậy. Cảm ơn mọi người."

Đường Bội suýt ói ra.

Cô làm người thế thân cho Đường Phi Phi, làm vệ sĩ mấy năm nay, đã nhìn thấy cô ta biểu diễn dối trá trước màn ảnh không ít lần, nhưng chưa từng cảm thấy giống như hiện tại---

Nếu Đường Phi Phi chịu dồn một chút tâm tư này vào diễn xuất, thì thành tựu của cô ta tuyệt đối không chỉ dừng ở hiện tại.

Chỉ có điều, cô ta đặc ý không được bao lâu đâu.

Màn hình máy tính bị cô đặt bên cạnh đã tắt ngấm từ lâu, giờ đột nhiên phát sáng.

Trên màn hình nổi lên rất nhiều thứ, sau đó điện thoại của Lạc vang lên: "Mọi chuyện đã sẵn sàng, công chúa của tôi."

Khóe môi Đường Bội lộ ra nụ cười vui sướng, cô nhấn phím enter trên laptop

"Cố lên đi! Chị gái tốt của tôi!" Đường Bội nhẹ nhàng cười, ngón tay dùng sức ấn xuống, những số liệu quay cuồng đột nhiên dừng lại, những

chương trình đã im lặng vận hành.

Lúc này những người đang xem trực tiếp phỏng vấn trên máy tính hay TV nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Những hình ảnh gốc ban đầu bỗng nhiên bị vặn vẹo vài cái, sau đó đổi thành nội dung khác.

Trong clip, bóng dáng ở chính giữa, rõ ràng là người lúc này vẫn còn ngồi trước ống kính, Đường Phỉ Phỉ.

Người đứng bên cạnh cô ta không phải là trợ lý Hứa Tử Ninh sao?

Chỉ thấy Đường Phỉ Phỉ ở trước mặt mọi người cực kì thiện lương thuần khiết, bỗng đưa tay hung dữ nhéo lên cánh tay của Hứa Tử Ninh một cái, nổi giận mắg:

"Con tiện nhân Đường Bội đâu? Vì sao còn chưa tới?"

Hứa Tử Ninh nhìn thấy ma quỷ của Đường Phỉ Phỉ lại đến lần nữa, vừa nhỏ giọng trả lời: "Điện thoại của cô ấy gọi không được....Để tôi gọi lại thử xem... A..."

"Tiểu tiện nhân! Ngay cả mày cũng muốn trốn tránh tao! Đừng quên trong nhà mày còn có ba đứa ghẻ còn phải đi học, mày muốn bọn chúng đói chết sao?" Đường Phỉ Phỉ vừa mắg, vừa nhéo mấy cái lên tay và lên người Hứa Tử Ninh.

Bởi vì uy hiếp của cô ta, Hứa Tử Ninh không dám trốn tránh, chỉ có thể lau nước mắt nhẫn nại.

Khó trách Hứa Tử Ninh lại ghét cô như vậy, thì ra mỗi lần vì chuyện của cô, Đường Phỉ Phỉ luôn trút giận lên người cô ta? Đường Bội vừa nghĩ vừa thích ý nâng rượu đỏ trên bàn lên uống một ngụm.

Màn biểu diễn chân chính vẫn còn ở phía sau.

Sau khi trọng sinh, cô đã bắt đầu thu thập những tài liệu này.

Nhưng, thủ đoạn uy hiếp của Đường gia trước sau vẫn vụng về như thế, ép Hứa Tử Ninh đi vào khuôn khổ, cũng dùng cách đó để dọa dẫm cô, không có gì khác biệt.

Hình ảnh lại vặn vẹo vài cái, sau đó đổi thành một đoạn video khác.

Nhân vật chính trong video vẫn là Đường Phỉ Phỉ.

Trên hình là một phòng trong nhà ăn khách sạn năm sao, bởi vì không có sự có mặt của những người khác nên Đường Phỉ Phỉ như chim nhỏ nép vào lòng người đàn ông trung niên.

Người đàn ông ấy, những người ai thường theo dõi tin tức thương nghiệp đều biết rõ, người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi này là tổng giám đốc tập đoàn Sử thị, Sử Hồng Đạt.

Chẳng qua là, dường như lâu rồi ông ta chưa xuất hiện trước mặt công chúng, cổ phiếu của Sử thị gần đây cũng rất thảm hại.

Nhưng Sử Hồng Đạt cũng là người nổi tiếng thích những minh tinh trẻ tuổi.

Tài sản của ông ta hùng hậu, trong giới giải trí có không ít minh tinh nổi tiếng đã bị ông ta dùng thủ đoạn dụ dỗ, lúc này ngay cả Đường Phỉ Phỉ cũng dụ ngoạn ngồi trên bắp đùi ông ta, vừa cười duyên làm nũng vừa dùng miệng để móm rượu cho Sử Hồng Đạt.

Thanh âm của bọn họ cũng truyền rõ ràng vào tai mỗi người đang xem video: "Tổng giám đốc Sử, anh bảo người ta đến đây với anh, chuyện anh đồng ý với người ta, anh lại không làm, thật xấu quá đi."

"Chuyện anh đồng ý với em, có khi nào anh không làm?" Sử Hồng Đạt cười haha, nhéo vào thắt lưng Đường Phỉ Phỉ, cố ý nói: "Ngày đó em nói muốn anh làm cho em hôm sau không rời giường nổi, chẳng phải đêm đó anh đã liều mình bồi quân tử, khiến em sung sướng cả đêm sao?"

"Đáng ghét!" Đường Phỉ Phỉ gắt giọng khiến nhiều người đang xem video toàn thân đều nổi da gà.

Bọn họ thật sự không có cách nào tưởng tượng, thân là tiểu thư nhà họ Đường, xuất thân hào môn, lại là nữ minh tinh 'thiên sứ' nổi tiếng trong vòng giải trí, vì sao Đường Phỉ Phỉ phải làm chuyện như vậy.

Hơn nữa, Đường Phỉ Phỉ thế này, cùng với hình ảnh bày ra trước mặt người khác, quả thật khác biệt quá lớn.

Kỳ thật, cảnh tượng trước đó, dáng vẻ hung tợn của cô ta khi đối với Hứa Ninh, đã đủ khiến fan của cô ta thất vọng rồi.

Huống chi...

Hình ảnh trong clip càng trở nên khó coi, Sử Hồng Đạt không ngừng nói những lời ô uế, hai người sắp diễn một màn hoạt sắc sinh hương bất nhả trong phòng rồi.

00:00

May là, hình ảnh đã chuyển đổi.

Lúc này, đang ở trong biệt thự mã trường Vân Tiêu.

Nội dung của video là Sở Quân Hàn giao cho cô.

Mã trường Vân Tiêu vì bảo đảm an toàn của khách quý, ở bên ngoài tất cả biệt thự đều lắp đặt thiết bị theo dõi.

Đương nhiên bên trong biệt thự cũng có.

Bộ dạng lén lút của Đường Phỉ Phỉ được quay hết sức rõ ràng.

Đó là cảnh cô ta lặng lẽ mò đến biệt thự của Minh Hiên, ở góc độ quay phim, vừa vặn có thể nhìn thấy Đường Phỉ Phỉ đang bước nhanh đến biệt thự số 7.

Đi nhanh, chân dài phía dưới áo gió lộ ra rõ ràng.

Cảnh trong video chỉ vồn vện vài phút, nhưng khán giả trước màn hình máy tính cũng ồ lên.

Ban đầu, bọn họ còn nghi ngờ với lời Minh Hiên tuyên bố trong buổi họp báo, nhưng bây giờ bọn họ đều tin tưởng.

Đường Phỉ Phỉ ra ngoài như vậy, dáng vẻ lén lút như muốn đi làm chuyện xấu, làm sao giống như lời cô ta nói, cô ta vô tội?

Mà lúc này, Đường Phỉ Phỉ tiếp nhận phỏng vấn vẫn đang sắm vai thiên sứ trước ống kính, mà không biết cách màn hình mọi người đã nhìn thấy sự thối rửa một cách rõ ràng.

Đường Bội cười khe khẽ, màn biểu diễn thật sự vẫn chưa trình diễn đâu.

Khi màn hình TV tắt lần nữa, những biểu hiện ban nãy của Đường Phỉ Phỉ khiến khán giả ghê tởm mà phỉ nhổ, bỗng được chuyển đến hiện trường phỏng vấn trực tuyến.

Trên màn ảnh, ánh mắt Đường Phỉ Phỉ vẫn hồng hồng, cô ta đang nói tới những chuyện thú vị mà cô ta chơi đùa với bọn trẻ ở trại mồ côi, hơn nữa còn không quên xin mọi người 'tha thứ' cho sự không hiểu chuyện của mình và em gái Đường Bội 'thiếu sót tình thương' từ bé.

Nghĩ đến dáng vẻ hung tợn của cô ta khi mắng Đường Bội trong clip:
"Đường Bội, con tiện nhân này." Rồi nhìn lại dáng vẻ dịu dàng bây giờ.

Khán giả đều cảm thấy thật điên khùng!

Không thể để cho một người ghê tởm như thế lừa gạt công chúng!

Đây là ý tưởng mọi người nhất trí lúc này!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?(1)

Đường Phỉ Phỉ lại hoàn toàn không biết gì cả.

Cô ta đang cười ngọt ngào, tiếp nhận lời ca ngợi có phần khoa trương của phóng viên nữ sớm đã bị nhà họ Đường mua chuộc: "Phỉ Phỉ rất thích đến trại mồ côi để chơi với mấy đứa trẻ sao? Cô quá tốt bụng rồi."

"Đúng vậy, cuối cùng tôi cũng cảm thấy ánh mắt và tâm hồn của bọn trẻ là thứ thuần khiết nhất trên thế giới này, ở chung với chúng, tôi có thể quên rất nhiều phiền não, cũng có thể khiến tôi cảm thấy thế giới này tràn ngập âm áp." Đường Phỉ Phỉ cười hết sức thuần khiết và say mê.

Các phóng viên chung quanh đều nở nụ cười thiện ý, nữ phóng viên đó lại tiếp tục khen: "Phỉ Phỉ thật sự là nữ minh tinh lương thiện nhất mà tôi từng gặp, công việc của cô bận rộn và phát triển như vậy, nhưng vẫn rút thời gian đi làm bạn với bọn trẻ, cho đi những thứ chúng cần, thật sự không dễ dàng."

Lần này, Đường Phỉ Phỉ chỉ ngượng ngùng cười, không nói nữa.

Người xem trước TV dường như muốn nôn ra.

Còn những người xem trên mạng cũng không khá hơn.

Rất nhanh đã có người phát down lại những đoạn video được cắt nối và biên tập lại ban nãy, rồi đem chúng tung lên trang web giải trí lớn nhất

trên mạng.

Cái tên Đường Phỉ Phỉ bỗng vọt lên top tìm kiếm trên mạng.

Trên weibo càng có nhiều đề tài khác nhau.

"Đường Phỉ Phỉ mau rút khỏi làng giải trí."

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mạng đã tràn ngập tiếng gọi ầm ĩ của cư dân mạng.

Hiện trường phỏng vấn vốn đã đi hơn phân nửa, nhưng bất tri bất giác lại phát hiện điều không thích hợp.

Ban đầu, nhân viên công tác bảo vệ ở hiện trường bởi vì nhàm chán nên lướt weibo.

Sau đó, khi anh ta nhìn thấy những hình ảnh trần trụi ở trong khách sạn, thì lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Tin tức từ một góc rất nhanh bị truyền ra ngoài, các phóng viên vốn cầm tiền của Đường gia, im lặng ngồi xem Đường Phỉ Phỉ diễn trò, dần dần bắt đầu trở nên xôn xao.

Đường Phỉ Phỉ cũng nhận ra bầu không khí hiện trường thay đổi, cô hơi bất an nhìn nữ phóng viên chính phụ trách nêu câu hỏi:

"Ngoại trừ lúc rảnh rồi đến viện mồ côi thăm bọn trẻ, tôi còn thích đánh đàn và vẽ tranh. Cũng sẽ dạy bọn nhỏ vẽ tranh, tuy nét vẽ còn rất non nớt, nhưng màu sắc và cảnh vật nhiều người cũng không theo kịp."

Hiện trường xôn xao lúc này càng lúc càng lớn, càng có nhiều phóng viên lấy điện thoại để cập nhật tin tức mới nhất.

Hứa Tử Ninh không dám tin nhìn điện thoại, tuy rằng hình ảnh rất nhỏ nhưng hết sức rõ ràng. Sắc mặt của cô ta dần dần trở nên tái nhợt, gần như muốn tông cửa xông ra ngoài.

Người đại diện của Đường Phỉ Phỉ, Tiết Trạch lúc này của ở hiện trường, anh ta chậm rãi bỏ điện thoại di động vào trong túi, lạnh lùng trừng mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hứa Tử Ninh, thấp giọng, chậm rãi nói:

"Cô biết, nên làm như thế nào?"

"Vâng." Hứa Tử Ninh cúi đầu, run giọng hồi đáp.

Tiết Trạch mặt không thay đổi vổ vổ vai Hứa Tử Ninh rồi đi đến bên cạnh Đường Phỉ Phỉ.

Mặc dù biết đã xảy ra chuyện đáng sợ nhưng mặt anh vẫn không thay đổi, thoát nhìn vẫn là một tinh anh trầm ổn, giỏi giang.

"Phỉ Phỉ, hôm nay tạm dừng ở đây thôi." Tiết Trạch thấp giọng nói với Đường Phỉ Phỉ.

"Được." Đường Phỉ Phỉ quay đầu cười với anh ta, chuẩn bị đứng lên rời khỏi.

Tuy rằng cô không biết xảy ra chuyện gì nhưng nhìn nét mặt ngưng trọng của Tiết Trạch, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, ngay cả động tác cũng nhanh hơn vài phần.

"Đường Phỉ Phỉ tiểu thư, có thể trả lời tôi một chuyện không?" Đúng lúc này, một người phóng viên ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chưa từng hỏi câu nào, đột nhiên đứng lên.

Đường Phỉ Phỉ ngẩn ra, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tiết Trạch.

"Thực xin lỗi." Tiết Trạch tiến lên ngăn ở phía trước Đường Phỉ Phỉ: "Đường Phỉ Phỉ tiểu thư còn có việc bận khác, không thể tiếp tục tiếp nhận phỏng vấn của mọi người, cuộc họp báo hôm nay kết thúc ở đây, mọi người hãy về đi."

Anh ta vừa nói, vừa nghiêm mặt nhìn Hứa Tử Ninh đang trắng bệch cả mặt đứng dựa vào tường, ý bảo cô mang Đường Phỉ Phỉ rời khỏi.

Từ trước đến nay, Hứa Tử Ninh hết sức thông minh, hôm nay cô ta giống như bị trúng ma chú, cô ấy hình như không nhìn thấy ánh mắt của Tiết Trạch, vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

"Chỉ một vấn đề thôi, Đường Phỉ Phỉ tiểu thư." Tên phóng viên kia vẫn chưa hết hy vọng, cứ đuổi thẳng cổ nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ.

Những nhà báo phóng viên xuất hiện hôm nay đều là những người có quan hệ thân thiết với nhà họ Đường hoặc đã nhận lợi ích của nhà họ Đường.

Nhưng, tên gia hỏa này bỗng nhiên xuất hiện, cũng khiến cho Tiết Trạch nhăn mày.

"Đường Phỉ Phỉ tiểu thư."

Anh ta đột nhiên cầm lấy di động trong tay giơ lên cao, trên màn hình vừa vặn chiếu đến lúc Đường Phỉ Phỉ và Sử Hồng Đạt ở trong khách sạn tình chàng ý thiếp: "Đường Phỉ Phỉ tiểu thư, xin hỏi nữ chính trong đoạn video này là cô sao?"

Toàn trường đều rộ lên.

Kỳ thật, ban nãy tất cả mọi người đều len lén lên mạng để xem tiến triển của sự việc, rất nhiều người ở đây đã xem qua đoạn clip này.

00:00

Nhưng thanh âm làm nũng và đáng vẻ kịch cỡm của Đường Phỉ Phỉ truyền ra từ tiếng loa di động khiến mọi người cảm thấy nổi da gà.

Đường Phỉ Phỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

May mà Tiết Trạch kịp thời xoay người, đỡ lấy cô ta suýt ngã xuống đất.

Khi đó, cô xin Sử Hồng Đạt giúp mình vu khống Đường Bội, khiến cô ta bị dính scandal, làm giảm cơn giận cô ta đã cướp đi vai diễn của cô trong bộ phim Chiến Ca.

Không ngờ Sử Hồng Đạt không thể kéo Đường Bội xuống nước, ngược lại còn bị rớt một cách không rõ ràng.

Ngay cả cô lâu rồi cũng không gặp ông ta, chỉ biết cổ phiếu của tập đoàn Sử thị gần đây rớt giá liên tục.

"Đường Phỉ Phỉ tiểu thư!" Người phóng viên ấy đợi lâu không thấy cô trả lời, không cam lòng hỏi tiếp.

Tiết Trạch đỡ Đường Phỉ Phỉ đứng vững, cô run run nhìn qua.

Từng gương mặt vốn đối với cô đầy thiện ý và lấy lòng, lúc này dường như đã thay đổi, thay đổi thành nét mặt dữ tợn, đang mở miệng to như bồn máu, sẵn sàng nuốt chửng cô bất kì lúc nào.

Trên mặt bọn họ, giống như mang theo nụ cười xấu xa, chuẩn bị xem kịch vui....

Đường Phỉ Phỉ 'ưm' một tiếng, trực tiếp té xỉu ở trong lòng Tiết Trạch.

"Phỉ Phỉ! Phỉ Phỉ!" Tiết Trạch vội vàng ôm cô lên, vừa lay thân thể cô vừa cảm tức nhìn người phóng viên: "Tôi nghĩ tình trạng sức khỏe của Đường Phỉ Phỉ tiểu thư lúc này cần được nhập viện, không thể trả lời câu hỏi của anh."

Anh ta dừng một chút, trong ánh mắt bắn ra ánh sáng lạnh, lạnh lùng nhìn về phía người phóng viên có phần xa lạ: "Về chuyện này, Đường gia sẽ cho truyền thông cũng như tất cả mọi người một câu trả lời. Chuyện anh phỉ báng danh dự của Đường Phỉ Phỉ tiểu thư, Đường gia sẽ giữ lại truy cứu."

Dáng hình của người phóng viên kia rất cao hơn, trên đầu đội mũ lưỡi trai. Vành nón được kéo xuống thấp, che khuất mặt mày của anh, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo của anh.

Nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy đôi môi mỏng của anh hơi cong lên, không chút để ý nói:

"Xin cứ tự nhiên."

Tin tức mới nhất năm nay của làng giải trí, dường như đều có liên quan đến Đường Phỉ Phỉ.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?(2)

Ban đầu các phóng viên vốn nhận được lợi ích đến phỏng vấn Đường Phỉ Phỉ, giúp cô ta tạo dựng lại hình tượng một lần nữa với bên ngoài, nhưng lại giống như bị hắt thêm máu gà.

Từ khi người phóng viên trẻ tuổi này đứng lên đặt câu hỏi với Đường Phỉ Phỉ, máy ghi âm, máy chụp hình, máy quay phim trong tay bọn họ đã hoạt động liên hồi.

Một giờ sau, Đường Phỉ Phỉ được đưa về nhà họ Đường.

Mà trên internet, tin tức mà phóng viên đưa tin, giống như sấm sét, phủ khắp các trang giải trí trên mạng.

Đường Phỉ Phỉ lập tức leo lên vị trí tên mình tình được tìm kiếm nhiều nhất.

Nhưng, có lẽ, không ai muốn chia sẻ vinh quang của cô ta lúc này.

"Haiz." Không ai chú ý tới, người phóng viên nam lặng lẽ rời khỏi hội trường phỏng vấn, một tay đang cầm điện thoại, một tay đang thưởng thức đỉnh mũ lưỡi trai.

Sau khi lấy mũ ra, anh càng lộ vẻ cao lớn rắn rỏi. Da thịt màu lúa mạch, khiến anh trông rất khỏe mạnh.

Không còn khí thế bức người ban nãy, khi anh tiếp điện thoại, lại lộ ra nụ cười rục rờ.

Nụ cười trên đường nét rõ ràng của khuôn mặt, càng tôn lên nét anh tuấn của anh. Sóng mũi cao thẳng, khác hoàn toàn với mọi người qua lại trên đường, đôi mắt anh có màu xanh đậm thuần khiết.

Dường như nghe thấy điều gì đó rất vui vẻ, người đàn ông trẻ tuổi khẽ nhếch mày lên, lông mi dài dài cụp xuống, khẽ cười nói: "Em quyết định là được."

Đối phương nói gì đó với anh, anh cười rồi cúp điện thoại.

Chờ khi màn hình di động tối lại, anh mới giống như tín đồ chân thành, cúi đầu khẽ hôn lên màn hình, thấp giọng nỉ non nói:

"Đã lâu không gặp, công chúa của tôi."

*

Sau khi đưa Đường Bội đến khách sạn cô yêu cầu, Lục Tử Mặc hơi lo lắng hỏi: "Tôi ở dưới chờ cô?"

"Không cần." Đường Bội cười, vẫy vẫy tay với anh ta.

Nụ cười trên mặt cô từ khi ra khỏi cửa không hề biến mất, có thể nhận ra tâm tình của cô tốt vô cùng.

Thời điểm mở cửa xuống xe, dường như nhận ra sự lo lắng sâu sắc trong mắt Lục Tử Mặc, cô dừng lại, quay đầu cười với anh ta: "Yên tâm đi, tôi không sao đâu."

Đường Bội không nói, khi cô với Lạc ở chung, cho dù là sát thủ mạnh nhất thế giới, chỉ sợ cũng không dám ra tay với bọn họ, tuyệt đối có thể đảm bảo an toàn.

Tuy rằng, Lạc ở trong mắt người khác, là nhân vật nguy hiểm với cô.

Khách sạn Kỳ Hạ tập đoàn Sở thị, không chỉ có khí thế huy hoàng ở bề ngoài, sắp xếp bên trong cũng cực kì xa hoa, thoải mái.

Trên ghế lô trong quán cà phê trên tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, có góc nhìn độc nhất vô nhị ở thành phố S.

Mỗi một căn phòng đều có một mặt tường là cửa sổ sát đất, phía trước cửa sổ được sắp xếp đệm thoải mái dành cho tri kỷ, có thể khiến mọi người tìm được góc nhỏ trong thế giới nho nhỏ của mình, tha hồ hưởng thụ thời gian nhàn nhã sau giờ nghỉ trưa một cách thoải mái.

Vì để những người khác cho dù có nằm trên mặt đất, cũng có thể thu hết phân nửa cảnh sắc của thành phố S trong tầm mắt.

Đường Bội vừa vào đây, ý cười trong mắt càng thêm rõ ràng.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, chậm rãi đi đến bên cạnh người đàn ông đang thả lỏng nằm trên mặt đất, hơi cúi người, nhìn anh ta vẫn đang nhắm mắt, cười nói:

"Lạc..."

Cô duỗi bàn tay ra, cười nói: "Đã lâu không gặp."

Người đàn ông đang nằm, chính là người Đường Bội gọi là 'Lạc'

Anh ta cũng không mở mắt, chỉ nắm lấy tay Đường Bội một cách chính xác, thấp giọng rên rỉ nói: "Công chúa của tôi, em biết tôi nhớ em nhiều bao nhiêu không?"

"Anh vẫn không thay đổi." Cô cười, rút tay mình lại.

Cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn duy nhất trong phòng.

Trên bàn đã bày sẵn một ly cà phê thơm tinh khiết, hơi nóng lượn lờ bốc lên, Đường Bội dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều, cà phê trong ly, cười nói:

"Tôi thật không nghĩ tới, anh lại tự mình đến đây."

Lạc ngồi dậy từ trên mặt đất, anh đỡ lấy một cái chân dài, ngón tay thon dài chống cằm, khe khẽ tựa đầu trên đầu gối.

Đôi mắt màu xanh đậm từ từ đảo qua bầu trời thành phố S phồn hoa bên ngoài cửa sổ, cuối cùng dừng lại trên mặt Đường Bội.

"Nửa thìa sữa, một thìa đường, nhiệt độ cà phê vừa đủ."

Áo khoác mặc trên người trước đó đã được cởi ra, anh từ trên mặt đất đứng dậy.

Anh mặc chiếc quần jean hườ nhàn, chiếc áo sơ mi tay dài màu đỏ.

Nếu có người nhìn thấy anh như vậy, có lẽ sẽ khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Người đàn ông khổng lồ chế gần phân nửa thế giới ngằm ở Châu Âu, 'Tiểu Diện Hồ' tiếng tăm lừng lẫy, lại ăn mặc một cách tùy ý, giống như trang phục của sinh viên đại học.

Đường Bội uống một ngụm cà phê, ý cười trên khóe môi càng đậm: "Dáng vẻ này của anh, vẫn giống như năm đó."

"Bội Bội." Lạc ngồi xuống ghế tựa bên cạnh cô, cười như mây trôi nước chảy: "Em lại thay đổi rất nhiều."

Hôm nay Đường Bội mặc một chiếc váy liền màu trắng.

Trên váy có những bông hoa lớn lớn nhỏ nhỏ, màu xanh biếc rải rác dọc theo thân váy.

Bên ngoài mặc chiếc áo khoác màu đồng, khuyên tai phỉ thúy càng làm nổi bật vành tai trắng nõn. Mái tóc được cột ở sau ót, khiến cô trông như tinh linh ở trong rừng sâu, tràn ngập sức sống.

"Đến Trung Quốc có chuyện gì sao?" Đường Bội lại hỏi.

"Tôi đã xem tiết mục của em." Lạc cười một cách tùy ý, giống như đang nói chuyện của một người khác: "Em ở trên lưng ngựa, vẫn mê người như trước vậy."

"Cảm ơn." Đường Bội cười nói.

"Tôi đã từng nói với em, tôi rất ghét người đàn ông phía sau em. Vị trí phía sau công chúa, cần phải dành cho kỵ sĩ trung thành nhất." Lạc hơi rũ mi mắt xuống, lông mi dài che khuất ánh sáng lạnh băng trong mắt.

Anh thực ra là một người đàn ông có sức quyến rũ, thành thực ngang bướng và nguy hiểm, trong lúc lơ đãng sẽ lộ ra sự hồn nhiên chân thành và yếu ớt.

Nhưng nếu bởi vì vậy mà bạn sinh lòng đồng cảm, điều đó đồng nghĩa với việc ngày tận thế của bạn sắp đến.

"Tôi cũng nói với anh." Đường Bội trầm mặt xuống: "Đó là chuyện của tôi."

"Hahaha..." Lạc cúi đầu cười: "Công chúa của tôi, vì một người đàn ông tràn ngập dã tâm, bắt đầu hoài nghi kỵ sĩ của mình rồi."

Anh vươn tay về phía gò má Đường Bội, nhưng đối phương lại né tránh một cách không do dự, hơi nheo mắt lại, trong mắt lộ ra ánh sáng

phức tạp.

"Sở Quân Hàn không phải là một người dã tâm." Đường Bội nói: "Phía sau anh ấy còn có toàn bộ nhà họ Sở."

Ngón tay Lạc dừng giữa không trung, nhưng hình như anh ta không cảm thấy chút lúng túng nào: "Em đang lo lắng cho tôi, hay là lo lắng cho anh ta?"

"Hôm nay..." Đường Bội nhìn vào đôi mắt màu xanh đậm: "Tôi muốn để anh gặp anh ấy."

"Haha..." Lạc lại cười rất tùy ý: "Anh ta sẽ không đồng ý gặp tôi."

"Lạc, chúng ta đã quen nhau 14 năm rồi, 14 năm nay, anh là người duy nhất tôi tin tưởng."

Nét mặt của Lạc rốt cục cũng trở nên nghiêm túc.

"Nên tôi muốn anh gặp mặt anh ấy, cũng giống như lúc trước, tôi để anh gặp Tử Thái. Tôi không hy vọng một ngày nào đó chúng ta vì bọn họ mà xuất hiện trong hoàn cảnh đối địch, anh lại nói, xin lỗi, anh không biết bọn họ là những người quan trọng với tôi." Đường Bội nhẹ nhàng nói.

"Em...động lòng rồi." Lạc nhẹ nhàng kết luận.

"Hiểu lầm là sự tổn thương lớn nhất." Đường Bội nói.

"Em động lòng rồi." Lạc đột nhiên đứng lên.

Anh ban nãy, vẫn ăn mặc một cách tùy ý giống như sinh viên đại học.

Lúc này, người đàn ông nhìn Đường Bội từ trên cao xuống, mới thực là người năm hơn phân nửa thế giới ngằm trong tay.

Anh híp cặp mắt mê người màu lam, lạnh lẽo nhìn Đường Bội, dường như không thể tin được, cô gái trước mắt, một ngày cũng biết động tâm.

Đường Bội không chút sợ hãi đứng lên.

Tuy rằng cô không cao bằng anh ta, nhưng dáng vẻ ưỡn thẳng sống lưng cũng khiến người ta không thể xem thường.

"Công chúa của tôi..." Lạc khe khẽ kêu lên: "Sao em có thể động lòng với người khác?"

Đúng lúc này, bên ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Ánh mắt Lạc chuyển đến trên cửa phòng đóng chặt.

"Là anh ta sao?" Lạc hỏi.

Đường Bội không có trả lời, cô chỉ xoay người đi đến cửa phòng, một tay đã đặt trên nắm cửa.

"Bội Bội..." Lạc khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Lúc này tôi không nhận ra em nữa rồi."

Trong khoảnh khắc cửa phòng mở ra, thì cửa sổ sát đất cũng vang lên mấy tiếng vỡ vụn.

Thời điểm Sở Quân Hàn đẩy cửa vào, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng màu đỏ từ cửa sổ nhảy xuống.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?(3)

"Anh ta đi rồi!"

Sở Quân Hàn chậm rãi đi tới trước cửa sổ đã bể tan tành, nhìn xuống cảnh vật bên ngoài.

Nơi này là nơi cao nhất thành phố S, một khi không có thủy tinh ngăn lại, gió thổi vào phòng, thổi tung mái tóc của Đường Bội.

Gió ở trên cao sắc bén vô cùng, cắt vào da thịt khiến người ta đau đớn.

Sở Quân Hàn như không hề có cảm giác, chỉ đứng ở tại chỗ quan sát nhà cao tầng ở bên ngoài.

Từ khi Lạc bắt đầu nhảy xuống, Đường Bội vẫn luôn duy trì tư thế, không có nhúc nhích. Mãi đến khi Sở Quân Hàn trở về bên cạnh cô, đưa tay khẽ đỡ bờ vai cô lại, lặp lại nói:

"Anh ta đã đi rồi!"

Anh cực kì không thích người phụ nữ của mình bởi vì người đàn ông khác, xuất hiện cảm xúc dao động.

"Anh ấy có địch ý với anh." Đường Bội nhàn nhạt nói.

"Thì sao?"

Sở Quân Hàn nheo mắt, nếu bàn về địch ý, anh cảm thấy anh căm ghét anh ta không thua gì anh ta ghét mình.

"Anh ấy sẽ không ra tay lưu tình với thiếu gia nhà họ Sở, nhưng cũng không tổn thương người của em." Đường Bội đương nhiên biết suy nghĩ của Sở Quân Hàn, cô hơi nghiêng đầu, cắn môi, lặp lại một lần: "Tuyệt sẽ không đụng đến người của em."

Ngón cái Sở Quân Hàn lướt qua môi Đường Bội lại hỏi lần thứ hai: "Thì sao?"

"Cho nên em muốn anh ấy gặp anh, muốn anh ấy nhớ kỹ mặt anh, nhớ là anh là người em giới thiệu cho anh ấy quen, anh ấy sẽ không thương tổn anh." Đường Bội thở dài:

"Nhưng anh ấy giao hoạt hơn so với ngày trước rất nhiều."

"Anh ta không động được anh." Sở Quân Hàn nhàn nhạt nói.

"Anh không hiểu Lạc." Đường Bội hơi nghiêng đầu: "Em đã quen anh ấy 14 năm rồi, từ trước đến nay em chưa từng thấy thợ săn nào giao hoạt cũng như nhẫn tại hơn anh ta."

"Cho nên?"

"Cho nên, em cảm thấy..." Khi Đường Bội nhìn về phía anh, trong mắt tràn đầy ý cười giao hoạt: "Phải nhanh đóng dấu cho anh một cái, một dấu ấn thuộc về em."

Sở Quân Hàn chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên.

Anh vẫn cảm thấy những lời này phải do anh nói, không ngờ lại bị cô gái giao hoạt này đoạt trước.

"Chẳng hạn như..." Đường Bội kiễng chân lên, kéo thấp cổ Sở Quân Hàn, nhẹ nhàng cắn một cái bên gáy của anh.

Môi mềm mại chạm lên, mút vào cắn cổ anh, cuối cùng còn nghịch ngợm thè đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm qua chỗ bị cô mút.

"Miễn cưỡng vậy đi..." Cô buông Sở Quân Hàn ra, lùi một bước nhìn tác phẩm của mình, thở dài nói: "Em không nghĩ tới anh ấy sẽ đích thân đến thành phố S, vài ngày nữa em phải đến Tây Bắc quay phim, anh nhất định phải cẩn thận."

Sở Quân Hàn hơi thất vọng, đưa tay sờ vào nơi mình bị hôn, Đường Bội không dùng lực quá mạnh, nhưng cảm thấy nơi đó nóng như bị thiêu đốt, giống như thật sự bị người ta đóng dấu sở hữu thuộc về họ.

Đường Phi Phi sắp điên rồi.

Toàn bộ nhà họ Đường, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng khóc và tiếng hét chói tai của đại tiểu thư, bay ra từ phòng ngủ của cô ta, xen lẫn với tiếng nguyên rủa và tiếng chửi mắng ác độc, cả đêm chưa từng ngừng nghỉ.

Sắc mặt Tôn Mặc Vân khó coi đến cực kì, ngồi ở đối diện Đường Phong Ngôn, im lặng rất lâu mới chậm rãi thở ra một hơi hỏi: "Kế tiếp, ông còn biện pháp gì?"

Sắc mặt Đường Phong Ngôn cũng không dễ coi hơn Tôn Mặc Vân, nhưng ông ta chỉ 'bóp' một tiếng, ném cây bút lên trên bàn, lạnh giọng nói: "Nhà họ Tôn không nên nhúng tay vào việc này."

"Ông đang nói cái gì?" Tôn Mặc Vân bỗng cao giọng: "Ông đang trách tôi? Sao ông không đi trách đứa con gái bảo bối của ả tiện nhân khiến nhà họ Đường và nhà họ Tôn suýt mất hết mặt mũi! Giờ ông lại trách tôi nhúng tay vào chuyện con gái bảo bối của ông?"

"Chẳng lẽ bà không hiểu Đường Bội?" Đường Phong Ngôn lạnh lùng ngắt lời bà: "Một khi liên quan đến chuyện của Tử Thái và mẹ của nó, nó sẽ dễ dàng thỏa hiệp hay là tức giận?"

"Đường Phong Ngôn!" Tôn Mặc Vân đứng lên, hình tượng phu nhân cao quý không còn lại gì cả: "Tôi mặc kệ là vì người mẹ không biết xấu hổ của nó, hay là nó đã biết đưa em trai đoán mệnh của nó đã chết, ông còn không hiểu? Đường Bội đã không còn là con chó mà ông nuôi nữa rồi! Cô ta đã bắt đầu cắn trả rồi! Nếu ông còn tưởng mình có thể khống chế cô ta, vậy thì chờ chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!"

Bà cười lạnh một tiếng, lại nói: "Chẳng lẽ ông còn khờ khạo cho rằng, đưa con gái lòng dạ như rắn độc, ngay cả chị gái của mình có thể đẩy vào hố lửa, còn nhớ đến tình cảm cha con sao? Hahaha... Đường Phong Ngôn, nếu như thật sự muốn trả thù, sợ là Đường Bội còn hận ông hơn bọn tôi gấp mấy lần đấy."

"Nhà họ Tôn, sẽ không dễ yên như vậy!" Tôn Mặc Vân chậm rãi nói: "Đường Bội cho rằng cô ta ôm đùi của thiếu gia nhà họ Sở, thì có thể đổi phó chúng ta không kiêng nể gì sao, sao không ngấm lại, nhà họ Sở đó có thân phận địa vị gì? Thiếu gia nhà họ Sở muốn dạng người đẹp nào mà không có? Sao có thể yêu thích cô ta chứ?"

"Ít nhất..." Đường Phong Ngôn híp mắt, nhìn Tôn Mặc Vân lạnh lẽo nói: "Khi nhà họ Sở còn theo giúp nó, thì nó vẫn có thể hủy diệt nhà họ Tôn!"

"Ông đang uy hiếp tôi?" Tôn Mặc Vân khề la lên: "Ông còn dám uy hiếp tôi?! Đường Phong Ngôn, đừng tưởng rằng ông cười hả hê xem kịch vui, thì nhà họ Đường có thể đặt mình ở ngoài! Nếu để cho Đường Bội biết, em trai bảo bối của nó vì sao từ bé lại ốm yếu nhiều bệnh, cô ta sẽ đối phó với nhà họ Tôn đã nhẫn tâm đuổi mẹ cô ta đi? Hay là với người nhẫn tâm bỏ thuốc với vợ đang mang thai con của mình?"

"Bốp" một tiếng giòn vang, vang lên trong căn phòng trống trải.

Đường Phong Ngôn lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân hỏi: "Nếu như chúng ta còn đấu tranh nội bộ như vậy, người ngư ông đắc lợi sẽ là ai?"

Ông cầm điện thoại, tuy có chút do dự nhưng vẫn ấn xuống dãy số đó: "L, cậu hiện tại đã đến thành phố S chưa?"

Điện thoại được kết nối, tiếng gió vù vù thổi qua màng nhĩ của Đường Phong Ngôn: "Tôi đã đến thành phố S rồi tổng giám đốc Đường."

"Chuyện lần trước, đại khái là có người họ Sở nhúng tay vào, cho nên tôi không trách cậu. Nhưng, bây giờ tôi hy vọng cậu có thể đảm bảo tuyệt đối không thể sơ sót lần nữa." Đường Phong Ngôn bình tĩnh nói:

"Cậu làm được không?"

"Hahaha..." Tiếng gió cắt tiếng cười của Lạc thành vụn nhỏ: "Chỉ cần tổng giám đốc Đường giao đủ tiền, như vậy tôi tuyệt đối có lòng tin. Chỉ có điều, tôi có ý tốt nhắc nhở khách hàng của tôi, bây giờ nhà họ Sở sẽ nhúng tay vào hoàn toàn, bởi vì Sở Quân Hàn ấy dường như đã si mê con gái ông rồi!"

**

Đường Phỉ Phỉ xuất hiện lần nữa trước mặt công chúng đã là chuyện trong buổi họp báo buổi chiều cách đó một ngày.

Tin tức trên mạng về 'Đường Phỉ Phỉ mau dứt khỏi làng giải trí' vẫn chưa lắng xuống, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Bất kể là khán giả online, hay là người qua đường, đều bày ra trí tuệ và sự thông minh của mình, dùng hình của Đường Phỉ Phỉ photoshop ra nhiều loại, không chỗ nào không tràn ngập châm biếm.

Đường Bội tham dự hoạt động là vì buổi họp báo phim mới của Sở Dục Thành.

Biên kịch tồn tại trong làng giải trí, luôn có một ít kì diệu.

Giống như ở đây có rất nhiều diễn viên không có tiếng tăm, hoặc những nhà biên kịch không nổi danh, sức ảnh hưởng của bọn họ cũng rất yếu.

Tên của bọn họ, có lẽ chỉ có những người cẩn thận, mới có thể chú ý đến sự xuất hiện của chúng ở đầu và cuối phim mà thôi.

Nhưng Kelvin Chu lại khác

Tên của anh ta một khi đã xuất hiện ở hàng biên kịch, nghiêm nhiên trở thành bảo chứng cho doanh thu phòng vé cũng như danh tiếng của bộ phim.

Cái gọi là 'tạo ra những ngôi sao phát cuồng' chính là chỉ những diễn viên đã từng đóng phim của anh ta, cho dù là vai chính hay vai phụ, dường như tất cả đều nhất minh kinh nhân(*). Trong đó không thiếu những người dựa vào phim điện ảnh của anh mà đăng quan ảnh đế, ảnh hậu.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy? (4)

Đã hơn 1 năm, Sở Dực Thành không có ra phim mới, nghe nói vẫn luôn lưỡng lự chọn nữ chính, lần này chủ động thông báo với phương tiện truyền thông, mời dự họp báo bộ phim mới sắp quay, khiến cho cả thế giới điện ảnh đều sôi nổi hẳn lên.

Sau đó, điều khiến mọi người mở rộng tầm mắt chính là Sở Dực Thành là người luôn thích làm theo ý mình, nhưng lúc này anh ta chưa chọn người vào vai nam chính, thậm chí còn chưa quyết định hợp tác với vị đạo diễn nào, chỉ công bố vai nữ chính.

Hoạt động như vậy, Đường Bội đương nhiên phải trang điểm đẹp để tham dự.

Vì để phối hợp với kịch bản tuyên truyền, hôm nay Đường Bội cố ý mặc một bộ đồ phá cách hở rốn, bên ngoài đeo thắt lưng màu đen, vòng cổ kim loại và một số đồ trang sức.

Trên chân mang một đôi ủng quá gối, những vật trang sức màu đồng thau dưới ánh đèn flash càng thêm sáng rỡ.

Hai chân thon dài được bao bọc kín đáo trong ủng, chiếc váy ngắn bằng da cùng màu, ôm gọn đường cong xinh xắn của cô.

Ngay cả cách trang điểm, vì để phối hợp với trang phục, mà trang điểm mắt theo tông màu khói.

Mái tóc dài của cô được cắt ngắn hơn một ít, được nhà tạo mẫu tạo thành những lọn tóc xoắn hơi có phần lộn xộn.

Vòng cổ thiên nga được làm bằng bảo thạch màu đen, lẳng lẳng nằm ở giữa xương quai xanh cá tính của cô.

Đường Bội vừa mới lên sân khấu, gần như đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Có phóng viên nhanh mồm đã giành đặt câu hỏi trước: "Xin hỏi Đường Bội tiểu thư, mấy hôm trước, bên ngoài luôn truyền tin tức rằng cô là con gái riêng của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, thậm chí để trả thù cha mình, cô đã kết thân với chị gái mình, sau đó làm ra những chuyện mờ ám. Hôm nay cô trang điểm như vậy xuất hiện trước mặt công chúng, không lo lẳng càng tô sẽ càng đen sao?"

Cách trang điểm của Đường mặc dù tràn ngập cảm giác thần bí lại thu hút ánh mắt của mọi người nhưng lại hơi giống với tiểu thái muội, trong mắt nhiều người, cô trang điểm như thế lúc này thật sự không thích hợp.

"Đúng vậy." Đường Bội khẽ cười: "Nhưng làm sao đây? Có thể diễn bất kì vai gì trong phim của KelvinChu, tôi cũng dốc hết toàn sức lực để cố gắng. Huống chi, Sở tiên sinh còn coi trọng như vậy, giao vai nữ chính cho tôi. Cho dù có bị hắt thành than, cũng chỉ có thể nguyện chết vì Bá Nhạc mà thôi."

Hiện trường vang lên tiếng cười.

Thực ra, các phóng viên thích phỏng vấn những người như Đường Bội.

Thú vị, hài hước, những vấn đề khó khăn đều có thể cười, trả lời một cách dễ dàng, không khiến bầu không khí hiện trường trở nên lúng túng, cũng biết tạo nhiều đề tài cho phóng viên viết bài.

"Như vậy, xin hỏi Đường Bội tiểu thư, cô có thể giành được cơ hội biểu diễn nhân vật lần này, có liên quan đến những vấn đề gần đây của cô không?" Một phóng viên khác lập tức đứng lên, có phần hung hăng hỏi:

"Hay là muốn nói thân phận và tính cách của cô phù hợp với nhân vật của Sở tiên sinh? Giống như cách ăn mặc hôm nay của cô?"

Đường Bội mỉm cười, điềm tĩnh, tự nhiên nói: "Nếu như diễn viên chỉ có thể diễn những nhân vật giống với tính cách mình, vậy không phải trong làng giải trí sẽ kín người hết chỗ sao? Hơn nữa, nói thế, diễn viên đều thành duy nhất hết rồi?"

"Vậy cô cho là mình giành được vai diễn này là nhờ scandal hay là do thực lực?" Tên phóng viên kia vẫn không chịu buông tha, tiếp tục truy hỏi.

"Việc này..." Đường Bội chớp chớp mắt với anh ta, cười nói: "Vị phóng viên này, anh nghĩ khi cái tên KelvinChu xuất hiện, còn cần bất cứ chiêu trò gì để tuyên truyền sao?"

Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Tôi nghĩ hôm nay các bạn đến đây đều không phải nhằm vào tôi phải không? Mọi người đến đây hẳn là vì tin tức của ngài KelvinChu?"

Những lời này vừa nói ra, quả thật khiến người ta khó có thể phản bác.

Trên thực tế, những phóng viên đến đây đều không hay biết sự xuất hiện của Đường Bội, bọn họ đến vì Sở Dực Thành.

Mãi đến khi gặp được cô, nghĩ đến scandal rùm ben mấy ngày nay nên mới tranh thủ giành đặt câu hỏi với cô.

Trong mắt bọn họ, Đường Bội chỉ là người mới trong làng giải trí, chỉ sợ không nói được mấy câu, đã khai ra hết mọi chuyện.

Nhưng thật không ngờ.

Cô ấy lại lão luyện như vậy, cô ấy dời sự chú ý sang Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành quả nhiên đã tiếp nhận phỏng vấn.

Hôm nay anh ta không mặc quần áo thoải mái ở nhà như hôm trước, mà cả người mặc bộ âu phục màu đen.

Tóc đã được xử lý tỉ mỉ, khiến cả người anh trông trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Kính đen được tháo xuống, trong ánh mắt là sự tự tin chỉ có những người thành công mới có.

"Nếu tôi đã chọn Đường Bội đóng nữ chính, thì cô ấy phải là sự lựa chọn thích hợp nhất, nếu như các bạn có gì nghi ngờ, thay vì ngồi ở đây dùng ngôn ngữ để tranh cãi, không bằng chờ phim ra rạp, mọi người tự mình đến đó xem sẽ hiểu." Sở Dực Thành nói xong, khẽ cười:

"Dĩ nhiên, các bạn phóng viên ở đây nếu còn lòng tin với tôi, vậy rất hoan nghênh các bạn đến buổi họp báo phim."

Sở Dực Thành đã chuyển đề tài đến buổi họp báo phim mới, không khó nhìn ra anh hoàn toàn tin tưởng vào Đường Bội, sự bảo vệ không nói rõ ai cũng biết.

Hiện trường im lặng một lát sau, những phóng viên luôn giỏi về tùy mặt gửi lời, rất biết nghe lời đã chuyển đề tài về bộ phim mới.

Sau khi buổi họp báo chấm dứt, cô với Sở Dực Thành sóng vai đi về phía bãi đỗ xe.

Cô nhin không được, mỉm cười với Sở Dực Thành: "Chú nhỏ, cảm ơn chú."

"Đã gọi chú một tiếng chú nhỏ thì không cần nói cảm ơn." Sở Dực Thành nhàn nhạt nói: "Huống chi, chú cũng không lấy phim mình ra đùa, nhất là bộ phim này."

Anh nói xong, gíơ chìa khóa trong tay lên: "Muốn chú đưa về không?"

"Không cần." Đường Bội cười xinh đẹp.

Lục Tử Mặc đã sớm chờ cô ở chỗ này, muộn một chút cô còn phải đến chỗ Tần Hạo Diễm để thử trang phục. Quay ngoại cảnh sắp đến rồi, phải vì phải đến Tây Bắc xa xôi, Tần Hạo Diễm đã chuẩn bị trang phục tạo hình cho bọn họ để tránh bọn họ phải mang nhiều đồ đi xa không tiện.

"Được rồi." Sở Dực Thành vừa chuẩn bị lên xe, dường như nhớ tới gì đó, quay đầu nói với Đường Bội: "Nghe nói cháu sắp đi quay ngoại cảnh Chiến Ca, có lẽ chờ khi cháu trở về, sẽ đến sinh nhật của Quân Hàn."

Anh ta nói xong, mở cửa xe rồi ngồi vào trong xe.

Cách tấm thủy tinh, Đường Bội lùi sang một bên, phất phất tay với Sở Dực Thành ngồi đối diện trong xe, nét mặt tươi cười như hoa.

Trên người cô mặc chiếc áo da màu đen, khiến Sở Dực Thành hoảng hốt trong tích tắc, phảng phất như thời gian quay ngược về bảy tám năm trước, có người cũng như vậy, lúc nào cũng sẵn lòng nhìn anh cười hết sức rực rỡ, hơi khom người đứng ở bên cạnh xe anh.

Mỗi một lần tạm biệt đều bị cô cố gắng kéo dài thật lâu...

00:00

Mỗi một lần như vừa được tạm biệt, đều sẽ biến thành vĩnh biệt...

Sau này, một câu thành sấm.

Bọn họ tạm biệt, dường như đã cách mấy đời.

Sở Dực Thành lắc đầu, cúi đầu khởi động xe...

Khi phim điện ảnh được công chiếu, không biết cô ấy có dẫn theo con trai, và chồng của mình đến xem, đến nhìn lại bọn họ đã từng thế sự xoay vần?

Chờ Đường Bội thử xong trang phục trở lại biệt thự nhà họ Sở thì Sở Quân Hàn đã trở về.

Trong thư phòng, anh vẫn vùi đầu vào công việc, khi Đường Bội nhẹ nhàng đẩy cửa vào, vừa vặn nghe thấy thanh âm của mình từ bên trong truyền ra.

"Này?" Cô thoải mái đẩy cửa ra, đứng ở cửa cười như không cười nhìn Sở Quân Hàn.

Ánh mắt đối phương mặc dù đang đặt trên văn kiện, nhưng trên màn hình vi tính, đúng là hình ảnh tin tức cô trong buổi họp báo chiều nay.

"Tạo hình mới như thế nào?" Đường Bội chậm rãi đi tới bên cạnh anh, cúi người híp mắt cùng anh thưởng thức tạo hình của mình.

"Rất thích hợp với em." Sở Quân Hàn vừa nói, vừa nhẹ nhàng sờ lên dấu hôn hôm qua bị Đường Bội cắn.

Dấu vết đã mờ rất nhiều, nhưng hiếm khi anh đùa vui nói:

"Cô gái xinh đẹp, sẽ không cắn người."

"Anh đang nhắc nhở em sao? Hay là muốn thử thêm một cái?" Cô nhanh chóng nhào người tới, bỗng đột nhiên hỏi: "Em cảm thấy mỗi lần chú nhỏ nhìn em, giống như đang xuyên qua em để nhìn một người khác."

Sở Quân Hàn giật mình, bỗng nhiên hỏi: "Cái gì?"

"Anh không biết sao? Hai lần rồi, mỗi lần chú nhỏ nhìn em như đang nhìn người khác... Có lẽ..." Cô nhìn mình chăm chăm trên màn hình máy tính, nhìn khuôn mặt được trang điểm yêu mị, đột nhiên nở nụ cười: "Có lẽ đang nhìn nữ chính trong phim?"

"Em gọi chú ấy là chú nhỏ?" Sở Quân Hàn tựa hồ không nghe thấy những lời khác của cô, chỉ nhấn mạnh hỏi.

"Chẳng lẽ nên gọi là Sở tiên sinh?" Đường Bội cười hỏi.

Sở Quân Hàn khẽ vươn tay, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Anh vùi đầu vào bên gáy cô, hít sâu một hơi, khiến trong ngực anh tràn ngập hơi thở của cô, mới khẽ giọng bất mãn nói:

"Em gọi chú ấy là chú nhỏ?... Lại gọi anh là Sở thiếu? Đường Bội, nhà họ Sở chỉ có một mình anh là con thôi!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (1)

Đường Bội ngồi trên đùi Sở Quân Hàn, mặc anh ôm lấy eo mình thật chặt, cười thuận miệng nói: "Em biết, Sở thiếu gia từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng, cũng là người thừa kế duy nhất."

"Ừ, còn gì nữa?" Cầm anh đặt trên vai cô, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên gáy cô, thấp giọng hỏi: "Em gọi chú nhỏ là chú nhỏ, vậy gọi anh là gì?"

"Sở thiếu..." Đường Bội cố ý kéo dài thanh âm.

Thanh âm còn chưa dứt, thì cô cảm thấy trên cổ đau xót, cô bị anh cắn một cái.

"Sở tổng?" Đường Bội vừa cười vừa né tránh công kích của anh, lại như đùa mà la lên:

"Sở boss, ...vậy được rồi chứ?"

"Không được." Sở Quân Hàn ôm cô càng chặt hơn.

Anh hít một hơi thật sâu, thật ra anh cũng không để ý cách cô gọi anh.

Có đôi khi sự thân thiết giữa hai người, không thể hiện qua cách xưng hô.

Kỳ thực, anh muốn hỏi, là chuyện khác.

"Hôm trước, trên tầng cao nhất trong quán cà phê, em nói để lại cho anh dấu ấn của em..." Sở Quân Hàn lóng ngóng, thấp giọng nói: "Anh nghĩ, em đang cầu hôn anh."

Thân thể mềm mại ôm trong ngực đột nhiên cứng lại.

Nụ cười vui vẻ trên mặt Đường Bội bỗng cứng lại.

Cầu hôn?!

Tại sao Sở Quân Hàn lại nghĩ như vậy?!

Bọn họ quen nhau bao lâu? Trong lòng anh bắt đầu nghĩ đến chuyện hôn nhân khi nào?

Đường Bội hơi nghi ngờ.

Đôi mày cô nhăn lại giống như ngọn núi lớn, đôi mắt vốn sáng ngời, nhưng dường như cũng bị đám sương mù bao phủ, thân thể mềm mại dựa vào Sở Quân Hàn cũng ngồi thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp, cô rời khỏi lồng ngực anh, không tiếp tục dựa vào anh nữa.

Đây là một trong những cái anh ghét nhất ở Đường Bội.

Anh khẽ vươn tay, nắm cầm Đường Bội, xoay mặt cô đối diện với mặt mình.

Trong đôi mắt thâm thúy mắt đầu tích tụ tức giận.

"Là anh suy nghĩ nhiều sao?" Sở Quân Hàn lạnh lùng hỏi.

"Chúng ta mới quen nhau không bao lâu..." Đường Bội quả nhiên có hơi do dự.

"VẬY, em muốn giới thiệu bạn của em cho anh biết là vì cái gì?" Sở Quân Hàn không chút buông lỏng, truy hỏi.

"Lạc hơi bất mãn với em, em không muốn hai người gặp nhau lại đứng ở hai mặt đối lập." Đường Bội nhìn anh: "Sau khi em giới thiệu cho hai người làm quen, anh ấy muốn làm gì, cũng nghĩ đến suy nghĩ của em."

"Em gọi anh ta là Lạc.... Còn gọi anh là Sở thiếu?!" Sở Quân Hàn hơi nheo mắt lại, tức giận cơ hồ biến thành bão táp, nồng tình mật ý ban nãy, dường như đã cách một đời.

Anh nắm cằm Đường Bội, tới gần, hôn lên môi cô.

Đây là nụ hôn không có bao nhiêu dịu dàng.

Gần như có phần thô lỗ, giày vò đôi môi mỏng của Đường Bội, tham lam đảo qua mỗi chỗ trong khoang miệng cô, tựa hồ chỉ có như thế, mới khiến anh có thể chiếm được cô một cách trọn vẹn, khiến cô chỉ thuộc về duy nhất một mình anh.

Đó là kết cục tốt nhất.

Nụ hôn Sở Quân Hàn không duy trì bao lâu, Đường Bội đưa tay vùng vẫy, dễ dàng thoát ra khỏi lòng anh.

"Đường Bội!" Sở Quân Hàn hít một hơi thật sâu, cổ lăm lăm mới khiến bản thân mình tỉnh táo lại, duy trì giọng điệu bình tĩnh:

"Em muốn làm gì, anh không can thiệp, nhưng em không được phép, đặt anh ở ngoài thế giới của em."

"Em không có!" Đường Bội đứng trước mặt anh, ánh mắt vốn còn chút mê mang, nhưng khi nghe thấy lời chỉ trích như vậy, đột nhiên sáng ngời lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Sở Quân Hàn, trong mắt là sự kiên định, khiến người ta không thể nghi ngờ.

"Từ lâu em đã không đặt anh ở ngoài thế giới của mình."

Đường Bội vừa nói, vừa hơi cúi đầu: "Chỉ là..."

Cô khẽ thở dài, đó là bí mật chôn giấu sâu trong đáy lòng cô.

Cô không biết Sở Quân Hàn âm thầm tra xét cô bao lâu, cũng không biết anh ấy đã tra được bao nhiêu.

Có lẽ thật sự như Lục Tử Mặc nói, Sở Quân Hàn không muốn đi điều tra những chuyện cô không muốn nói với anh.

Lại có thể, anh đã sớm biết được mọi chuyện nhưng vẫn im lặng, chờ cô mở rộng cửa lòng.

Đường Bội nhắm chặt hai mắt, khi mở to, thì ánh mắt đã trở nên kiên định và trong veo hơn lúc này: "Có lẽ anh không biết, em còn một người em trai..."

Cô nhìn Sở Quân Hàn, chủ đề câu chuyện một khi đã bắt đầu, nói ra miệng lại không khó như tưởng tượng.

"Mấy ngày trước, trong tin tức Đường Phong Ngôn không có nói dối, có lẽ anh cũng biết rõ, em thật sự là con gái của ông ta. Nhưng nhà họ Đường, từ trước đến nay cũng không đồng ý thừa nhận sự tồn tại của em và em trai em."

Cô nói tới đây dừng một chút, nghĩ đến khoảng thời gian gian khổ hồi nhỏ, nhớ tới mẹ vất vả và em trai gầy yếu.

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đáng yêu của cậu, chưa từng hiện lên vẻ hồn nhiên và vui vẻ của đứa nhỏ nên có.

Hốc mắt cô lại nóng lên.

Những ký ức đã lâu này, cô vốn cho là chúng đã trở nên mơ hồ từ lâu, không ngờ khi nhớ lại, lại ào ào như dời núi lấp biển ập về phía cô, giống như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

"Em trai của em sinh ra, sức khỏe vốn rất yếu, có bệnh tim bẩm sinh. Nếu như bọn em đến nhà họ Đường, thằng bé rất có thể có được sự chăm sóc tốt nhất, có được đội ngũ y bác sĩ ưu tú chữa bệnh cho nó, cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác, khỏe mạnh, vui vẻ, lớn lên. Trước khi nó 4 tuổi, cuộc sống của bọn em rất cực khổ, mẹ không thể không làm nhiều việc, vì để nuôi sống em và em trai." Cô nhìn Sở Quân Hàn, cười nhạt, nụ cười lạnh bạc mà lẻ loi: "Cho nên, nó không thể tiếp tục trị liệu, không có biện pháp nào khác, mỗi ngày đều lều đẹo đi theo em."

"....Đường Bội..." Thanh âm Sở Quân Hàn trở nên khàn khàn.

Anh chỉ muốn nghe những lời thật lòng của cô, không ngờ lại buộc cô vạch ra vết thương tàn khốc. Nhìn ánh sáng thê lương và lạnh lùng nơi khóe mắt cô, Sở Quân Hàn cảm thấy ánh mắt cô như lưỡi dao sắc bén cắm vào ngực anh, khiến anh cũng cảm thấy đau đớn.

"Không sao." Đường Bội dường như đã biết tâm tư của anh, chỉ lắc đầu, chậm rãi ngồi xuống sofa, tiếp tục nói: "Có lẽ anh không biết, lúc mẹ em mang thai em trai, bị đuổi ra khỏi cổng nhà họ Đường. Ngày Tôn Mặc Vân dẫn theo Đường Phỉ Phỉ gả vào nhà họ Đường, ngày đó mẹ nắm tay eo, chán nản rời khỏi nhà họ Đường bằng cửa sau. Có thể vì thế, nên sau khi em trai sinh ra mới ốm yếu như vậy."

"Lúc mẹ sắp chết, Đường Phong Ngôn lại xuất hiện trước mặt bọn em. Ai có thể nghĩ đến đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, nhưng vợ trước của ông ta lại sống trong khu ổ chuột ở thành phố S."

Cô nhớ tới khi còn bé, ở cách vách có động tĩnh gì đều có thể nghe rõ ràng.

Nhớ tới mẹ hết sức xinh đẹp, nhưng gương mặt dần dần trở nên gầy yếu, vàng như nến, và đôi mắt bà từ từ mất đi ánh sáng.

Mái tóc vốn đẹp như mây, nhưng khi sắp chết lại trở nên rối bù.

Hàng xóm chung quanh biết mẹ em, có thể không cách nào tưởng tượng được, người phụ nữ một ngày làm bốn phần công việc, thoát nhìn rất nhỏ gầy, đã từng là thiên kim xinh đẹp trong xã hội thượng lưu.

"Em không biết Đường Phong Ngôn đã nói gì với mẹ nhưng sau khi an táng, em trai được đưa vào bệnh viện, còn em được đưa đi huấn luyện."

"Ông ta không muốn em gọi ông là ba, nhất là trước mặt vợ mới của ông, chỉ có thể cung kính gọi Đường tiên sinh, kêu Tôn Mặc Vân là Đường phu nhân. Còn Đường Phi Phi, người chị cùng cha khác mẹ với em, em chỉ có thể gọi là tiểu thư." Đường Bội hơi châm chọc cười, lại nói:

"Cuối tháng, Đường Phong Ngôn sẽ kiểm tra tình hình huấn luyện của em, nếu như đạt yêu cầu của ông ta, ông ta mới cho em nghỉ ngơi ba ngày đi gặp em trai....Đó chính là niềm vui và sự chờ đợi duy nhất thời thơ ấu của em."

Cô nói tới đây, cuối cùng quay đầu nhìn Sở Quân Hàn: "Khi Đường Phi Phi mặc váy công chúa ngồi luyện đàn, thì em phải lăn qua lăn lại trên mặt đất, trên tay không phải cầm đàn violon tao nhã mà cầm những vũ khí lạnh lẽo."

"Đường Bội..." Sở Quân Hàn không thể kiềm được.

Anh từ trên ghế mình đứng lên, bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng, trên mặt là sự đau lòng không thể che giấu được:

"Đừng nói nữa."

"Anh để em nói hết đi!" Đường Bội tránh khỏi lòng anh, nói bằng giọng quật cường:

"Năm em 12 tuổi, Đường Phong Ngôn đưa em đến Châu Phi, tiếp nhận huấn luyện tàn khốc sinh tồn ở dã ngoại, ở đây em gặp lại Lạc đã từng cùng em đánh nhau kịch liệt, tại khu rừng dã ngoại ăn thịt người không cần nhả xương, nếu như không có Lạc, có lẽ em đã sớm biến thành miếng mồi cho bọn chúng rồi, cho nên em rất biết ơn anh ấy, tin tưởng anh ấy, anh ấy là người bạn duy nhất trong từng ấy năm của em."

"Liên tiếp 3 năm, em chưa nhìn thấy Tử Thái...Ách...Tử Thái là em trai của em. Chờ khi em trở về, thằng bé đã được đưa sang Mỹ, nơi có kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất, Đường Phong Ngôn nói chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, ông ta sẽ trị bệnh cho Tử Thái."

Trong ánh mắt Đường Bội rồi cuộc hiện lên ánh sáng phản nộ: "Em luôn cho rằng, ông ta là bố Tử Thái, cho dù vì muốn em nghe lời nên mới lợi dụng Tử Thái uy hiếp em. Dù sao cũng có vài phần tình cảm, không ngờ ông ta lại máu lạnh như thế."

"Hằng tháng, Đường Phong Ngôn sẽ gửi những bức ảnh mới nhất của Tử Thái cho em, cũng để thằng bé viết thư cho em. Nhưng mỗi năm chỉ gặp một lần. Ông ta không muốn em có quá nhiều tình cảm, lo sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ ông ta giao cho em. Sau này khi Đường Phi Phi tiến vào làng giải trí, em cũng vậy, trở thành thể thân và vệ sĩ của đại tiểu thư bảo bối duy nhất của nhà họ Đường."

Đường Bội nói tới đây, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở dốc một hơi.

Những hồi ức dĩ nhiên không chỉ có như vậy, nhưng khiến cô vạch toạt vết thương trước mặt người khác đến mức này, đã là giới hạn của cô rồi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (2)

"Sở thiếu..."

Đường Bội quay đầu nhìn hai mắt tràn đầy đau khổ, áy náy và đau lòng của Sở Quân Hàn, giọng điệu một lần nữa lại trở nên bình tĩnh:

"Em nói với anh, không phải vì muốn anh đồng tình với quá khứ của em. Ngày đó ở mã trường Vân Tiêu..." Mặt Đường Bội đỏ lên, nhớ tới một đêm điên cuồng vừa ngọt ngào, thanh âm cũng trở nên mềm mại:

"Anh nói không biết bố mẹ mình sống chung như thế nào. Em cũng vậy, em không biết kết hôn có quan trọng hay không, cũng không biết trở thành vợ chồng có khác biệt gì với chúng ta bây giờ không. Nhưng em..."

Cô hơi nghiêng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn Sở Quân Hàn, một hồi lâu mới nói với anh: "Khi em còn làm thể thân cho Đường Phi Phi, đã từng xem qua rất nhiều kịch bản phim truyền hình. Nam chính và nữ chính thường vì rất nhiều hiểu lầm, mỗi người một nơi, có khi từ biệt đó là mãi mãi. Như anh đã nói, anh là con trai độc nhất của nhà họ Sở, em không dám tin, vị trí bên cạnh anh và trong trái tim anh lại dành cho em. Bởi vì trên thực tế, ngay từ đầu em không tin anh. Bây giờ cũng vậy, em cũng không tin chủ nhân của nhà họ Sở lại dừng chân vì em, cả đời này không thay đổi."

"Cho nên..." Thanh âm của Đường Bội thấp dần, nhưng càng thêm kiên định nói với anh: "Em đồng ý nói với anh việc này, không phải vì

muốn anh ấy náy, hay đồng cảm...Em chỉ, chỉ không hy vọng, chúng ta vì một vài nguyên nhân lại sinh ra hiểu lầm không thể bù đắp."

Sở Quân Hàn nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm lấy Đường Bội

Đường Bội của anh, luôn tươi cười giao hoạt như con hồ ly, nhưng bên trong lại cất giấu nhiều tâm sự... Khiến cho lòng anh đau đớn.

Anh cũng không có cách nào tưởng tượng, Đường Bội lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, muốn khiến cô tin tưởng và tiếp nhận một người, có thể yên tâm ngủ say bên cạnh người đó, phải cần bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu cố gắng?

Giống như anh.

"Sẽ không..." Sở Quân Hàn hôn lên tóc Đường Bội.

Từ khi cô vào ở trong biệt thự nhà họ Sở, mùi hương trên tóc cô đã giống với Sở Quân Hàn, cảm giác ngày càng quen thuộc như thế khiến lòng anh cũng trở nên mềm mại.

"Đàn ông Sở gia, một khi đã yêu, đời này sẽ không thay lòng." Sở Quân Hàn hôn trán Đường Bội, từ từ đi xuống, thấp giọng nói: "Vì thế em đừng lo lắng nữa."

Giữa bọn họ, thử dò xét như gần như xa, ung dung thản nhiên, tất cả đều dừng lại ở đây.

Đường Bội do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng đưa tay ôm lấy chiếc lưng rộng lớn của Sở Quân Hàn.

Cảm giác dựa sát vào nhau như vậy, có chút giống với cô hồi nhỏ, vào mùa đông lạnh như băng, cô với em trai cũng ngồi dựa vào nhau ở trong phòng, chờ mẹ tan ca, mang cơm chiều trở về.

Nường tựa lẫn nhau.

Vì thế sẽ không cô đơn.

Anh ôm Đường Bội, gần như hôn khắp toàn thân cô, trong ánh mắt dường như chỉ còn lại đau lòng và xót xa. Đường như muốn thông qua nụ hôn nóng bỏng ấy để truyền cho Đường Bội hiểu.

Do đó, khi Đường Bội tỉnh lại vào ngày hôm sau, cảm thấy chuyện hôm qua hơi lơ mơ, không chân thật, giống như một giấc mơ.

Cô ôm chăn, im lặng một mình tựa vào trên giường một lát.

Trầm mặc một hồi cô mới vén chăn xuống giường, rửa mặt chải đầu đơn giản, chuẩn bị xuống lầu dùng bữa sáng.

Ai ngờ Đường Bội vừa mới đi đến cửa, đã bị sự thay đổi bố trí bên trong khiến cô chấn động.

Nhà ăn biệt thự Sở gia được trang trí hết sức lộng lẫy, đèn trần và bàn ăn theo phong cách Baroque, sự thay đổi của nó khiến gian phòng thoát nhìn hết sức hoa lệ.

Nhưng lúc này ở trên bàn lại bày một đôi thiên sứ nhỏ màu hồng nhạt.

Ở giữa hai thiên sứ có bày một chiếc bánh gato cao ba tầng.

Bánh ngọt được làm hết sức đẹp đẽ, đường viền màu xanh bao phủ toàn bộ thân bánh, mặt trên còn có màu hồng, màu trắng và màu vàng nhạt, trông rất đáng yêu.

Ở bên trong lại có một bánh ngọt khác.

Phía trên bánh ngọt được trang trí thành hình trăm hoa đua nở trên mặt cỏ, có một phòng ở bằng năm thật to, phía trước phòng, có một con thỏ

trắng, một tiểu thiên sứ, thiên nga trắng đang tụ tập cùng một chỗ, giống như đang nhảy múa.

Bên trong nữa, có một cái bánh làm thành hình con ốc đáng yêu. Giống như kẹo ốc được miêu tả trong chuyện cổ tích, nóc nhà bằng kẹo socola, cửa sổ bằng kẹo ngọt, tường ngoài được trang trí bằng hoa đủ màu.

Toàn bộ nhà ăn có khoảng 20 loại bánh ngọt khác nhau

Đường Bội nhìn thấy cực kì kinh ngạc cũng nghi ngờ cực kì.

Cho dù Sở gia muốn phát triển thêm ngành bánh ngọt, cũng không cần biến nhà họ Sở thành kho hàng nha!

Cô đi vào bên trong.

Càng đi vào trong, những bánh ngọt hiện ra càng đẹp.

Cái cuối cùng được làm bằng bơ, phía trên có hình thiếu nữ mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp.

Tầng tầng lớp lớp bơ sữa, tạo thành đường viền hoa tinh xảo, từng đóa từng đóa nở ra, giống như vạt váy lễ phục dạ hội.

Trên mặt thiếu nữ còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Trên bờ vai thanh tú, còn có con bướm màu tím.

Bướm bướm muốn bay khiến Đường Bội không nhìn được chạm vào cánh bướm

Ngón tay chạm vào con bướm, trong lòng cảm thấy ngọt ngào

Sở Quân Hàn giống như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, chậm rãi từ ngoài nhà ăn đi đến.

Đường Bội xoay người nhìn anh.

Cách bánh ngọt, cô và anh đối diện nhau

"Chú Thường chuẩn bị đấy." Ánh mắt Sở Quân Hàn đảo qua tất cả bánh ngọt trên bàn và trên mặt đất:

"Anh nghĩ, sinh nhật của con gái thường thích có nhiều bánh ngọt, những năm qua anh không thể ở bên cạnh em, sinh nhật năm nay của em chưa tới... Nhưng anh muốn... Anh nghĩ..."

Chủ nhân của nhà họ nhà Sở dù xuất hiện ở đâu cũng ung dung bình tĩnh, là tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

Lúc này, anh tựa hồ có phần lúng túng, quên mất không biết nên nói như thế nào.

Anh dừng lại một chút rồi nhìn vào hai mắt của Đường Bội: "Anh không quen nói mấy lời ngọt ngào."

Anh chậm rãi đi tới bên cạnh Đường Bội, ngón tay quẹt một miếng bơ đưa đến bên môi cô.

Hương vị ngọt ngào từ từ thấm vào khóe môi, Đường Bội cảm thấy vị ngọt truyền vào từ đầu lưỡi, khiến lòng cô cũng được lấp đầy.

Lưỡi Sở Quân Hàn, ôn nhu liếm qua môi cô, mỉm cười nhìn Đường Bội không nói một lời nào, thấp giọng nói:

"Nhưng anh sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho em nửa đời còn lại."

Thực ra, bọn họ cũng không phải là những người giỏi bày tỏ tình cảm.

Nhưng Đường Bội bằng lòng mở miệng vết thương ra cho anh xem, cũng sẵn lòng làm tiêu tan hiểu lầm và khó chịu trong lòng anh, cô cho anh

biết quá khứ của mình, khoảnh khắc cô bắt đầu dùng phương pháp của mình để cố gắng vì đoạn tình cảm này, Sở Quân Hàn đã thề, sẽ không bao giờ buông cô ra.

Bọn họ trao nhau nụ hôn, hơi thở ngọt ngào trong phòng như được lấp đầy.

Nụ hôn này so với bánh ngọt bơ trên đời, còn ngọt ngào hơn.

Vì thế, chiều hôm đó, khi Đường Bội ôm iPad nói chuyện với Lạc, cô bị cảm động đến không nói nên lời, cô thề sẽ bảo vệ đoạn tình cảm này, sẽ không để nghi ngờ và hiểu lầm phá hủy chân thành của Sở Quân Hàn, đang bình tĩnh ngồi ở trước bàn xem văn kiện.

Ít nhất, bên ngoài anh không biểu hiện chút bất mãn nào.

"Công chúa của tôi, bây giờ xem như giải quyết Đường Phỉ Phỉ một cách triệt để sao?"

"Phía sau Đường Phỉ Phỉ còn có nhà họ Tôn." Đường Bội trả lời không chút do dự: "Nhất là Tôn Mặc Vân chắc chắn sẽ không ngồi yên."

"Không chỉ có Tôn Mặc Vân, ngay cả Đường Phong Ngôn cũng không ngồi yên, lão hồ ly đó cũng có một mặt cha hiền sao? Tôi còn cho rằng lúc này ông ta sẽ cắt đứt quan hệ và vứt bỏ Đường Phỉ Phỉ, đón em về làm đại tiểu thư của nhà họ Đường."

"Trong tay nhà họ Tôn ngoại trừ năm 20% cổ phần của nhà họ Đường, nhất định còn có thứ gì đó mà chúng ta không biết, uy hiếp Đường Phong Ngôn không thể không bảo vệ Đường Phỉ Phỉ." Đường Bội lường lự, sau đó tiếp tục gõ chữ.

"Những chuyện này nếu dựa vào máy móc, không bằng dựa vào lòng người sẽ đáng tin hơn." Lạc nhàn nhạt nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy, Tôn Mặc Vân chắc chắn chừa lại đường lui cho mình." Đường Bội tự tin cười cười.

Bây giờ, làm thế nào để hạ gục nhà họ Đường hoàn toàn, cô vẫn chưa nắm chắc.

Nhưng có sự trợ giúp của Sở Quân Hàn, cũng xem như cho cô một lối tắt.

Nhưng, thù của mẹ, thù của em trai, thù của chính mình...Không có gì có thể so sánh bằng việc cô có thể tự tay đưa bọn họ vào địa ngục, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy vui vẻ.

00:00

Hơn nữa, Tử Thái...

Cô khẽ thở dài, vẫn nhin không được hỏi: "Có tin tức của Tử Thái chưa?"

"Có tôi sẽ nói với em trước tiên, dùng để chứng minh với công chúa điện hạ, vẫn là kỹ sĩ tôi trung thành và đáng tin cậy nhất." Lạc trả lời rất nhanh nhưng không phải là tin tức Đường Bội muốn.

"Sở thiếu..." Đường Bội ngập ngừng, đột nhiên lên tiếng gọi.

"Ừ." Sở Quân Hàn lập tức lên tiếng đáp.

"Tôi qua em có nói với anh, em có một em trai, tên là Tử Thái...Nhà họ Đường sau khi đưa thằng bé đến Mỹ trị liệu, thì có tin đồn rằng thằng bé đã chết, nhưng em phát hiện thằng bé vẫn chưa chết. Có thể phiền anh giúp em điều tra xem nó đang ở đâu không?"

Lạc vẫn hay nhắc nhở cô chuyện của Tử Thái, thật ra hoàn toàn có thể nhờ Sở Quân Hàn.

Lúc trước vì không tin tưởng, không biết anh đối với cô như thế nào.

Nhưng hiện tại, quả thực như anh nói, không cần đặt anh ở ngoài thế giới của cô.

"Được." Sở Quân Hàn lập tức đồng ý.

Anh dừng lại một chút: "Chuyện của nhà họ Đường..."

"Lúc nào em cần giúp đỡ, nhất định sẽ nói với anh." Đường Bội ngẩng đầu, mỉm cười với anh.

Cô có suy tính và kế hoạch của mình, trước tiên phải vặn ngã nhà họ Tôn cũng như những gì họ đang nắm, về phần bí mật của Đường Phong Ngôn.

Nếu thật sự muốn giết Đường Phong Ngôn và Đường Phỉ Phỉ, quả thật không phải là một chuyện khó khăn.

Nhưng cách trả thù một người tốt nhất, tuyệt đối không đưa bọn họ đến gần cái chết. Mà khiến bọn họ rơi vào vũng bùn vô hạn, không có cách nào chết đi, cũng không có cách nào bò lên lần nữa, mãi mãi sống trong tuyệt vọng và sợ hãi, cách trả thù đó còn đáng sợ hơn so với cái chết.

Cô không giống tưởng tượng của bên ngoài, lập tức đứng ra chỉ trách Đường Phỉ Phỉ và biện bạch vì mình là con gái riêng của nhà họ Đường.

Đường Phỉ Phỉ rớt từ trên mây trước, chỉ sợ thời gian dài cũng không gượng dậy nổi. Trí nhớ của mọi người cũng không đến nỗi tệ, chuyện của Đường Phỉ Phỉ cũng đủ lớn để bọn họ bàn tán trong giờ rỗi rãi thật lâu.

Con người không bị ép đến đường cùng, sao có thể lộ ra bí mật lớn nhất.

Đêm qua khi nói với anh về những kí ức đã qua, có một chuyện cô vẫn chưa nói.

Cô là em gái của Đường Phỉ Phỉ, Tôn Mặc Vân sau khi đuổi mẹ cô ra khỏi cửa mới gả vào nhà họ Đường, trở thành Đường phu nhân. Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Đường Phong Ngôn dứt khoát vứt bỏ mẹ con cô?!

Hồi bé, Đường Bội cũng không chú ý đến những chi tiết này, không ngờ một lần Lạc lại vô tình hỏi cô, vì sao cô lại là em gái, khi ấy, cô mới bừng tỉnh hiểu ra, quả nhiên trong sự việc này có nhiều điểm khả nghi.

Đường Phong Ngôn miệng cứng khó cạy, vậy chỉ có thể công kích từ phía nhà họ Tôn.

Khi nhà họ Tôn bị ép đến không còn đường để đi, mà nhà họ Đường vẫn bình an vô sự. Vì quan hệ lợi ích, nhà họ Tôn nhất định sẽ không chịu để yên.

Nhất là Tôn Mặc Vân, chắc chắn bà ta sẽ dùng mọi cách để kéo Đường Phong Ngôn xuống nước. Cho dù chết, cũng phải kéo một kẻ chết thay!

Mà Đường Bội cũng tin, người cha máu lạnh, tàn nhẫn của cô, một khi có cơ hội, tuyệt đối sẽ nghĩ cách thoát khỏi sự khống chế của Tôn gia, đến nỗi không ngại, mượn dao giết người!

Cô lạnh lùng cười, tình cảnh như vậy, cô hết sức trông đợi.

Vì thế, cứ để Đường Phỉ Phỉ kéo dài hơi tàn thêm vài ngày đi.

Cô cam đoan, khi cô ta cho rằng, hy vọng tiếp theo đã giáng xuống, thì cô ta sẽ ngã một cách đau đớn.

Thậm chí so với bây giờ, càng nặng, càng đau hơn!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn (3)

Tiếp tục im lặng trước mặt công chúng vài ngày, Đường Bội nhìn chủ đề 'Đường Phỉ Phỉ mau rút ra khỏi làng giải trí' đang diễn ra ngày càng ác liệt, trong lòng cô cảm thấy thoải mái, vui vẻ đi theo đoàn người Tần Hạo Diễm đến Tây Bắc để quay ngoại cảnh.

Thật ra, ngay từ đầu cô cướp vai của Đường Phỉ Phỉ, chỉ muốn khiến cô ta khó chịu thôi.

Nhưng sau này, cô từ từ cảm thấy, chỉ cần cô vẫn còn tồn tại ở trong làng giải trí một ngày, bọn người nhà họ Đường và nhà họ Tôn như ghen ở cổ họng, muốn nuốt không được, muốn nhổ cũng không xong.

Tiếp đó, cô lại phát hiện, quay phim là một chuyện thú vị, không đến nỗi nào.

Khi cô làm thế thân cho Đường Phỉ Phỉ, thường chỉ cần lặp lại những cảnh đánh võ, hoặc những cảnh nguy hiểm trước ống kính, không có cơ hội để bộc lộ diễn xuất.

Vả lại, làng giải trí là nơi khiến người ta nổi tiếng chỉ sau một đêm.

Cô tin, cô càng nổi tiếng ở trong làng giải trí, thì cuộc sống của Đường Phỉ Phỉ sẽ càng khó khăn. Nghĩ đến bây giờ, mỗi lần nhìn thấy tin tức hay cô xuất hiện trên TV, bọn họ nhất định tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Mặc dù gió ở Tây Bắc rất lạnh, nhưng Đường Bội vẫn không nhin được cười cười.

Hạ Tử Diệu vừa vặn đứng ở bên cạnh cô, thấy thế nhin không được hỏi: "Cô thích nơi này?"

"Vùng đất rộng lớn, khiến người ta cảm thấy vui vẻ, quả thật là một nơi không tồi."

Đường Bội dõi mắt trông về phía xa, phía xa xa là đất vàng và thảo nguyên nối liền không ngắt.

Tần Hạo Diễm chọn nơi này, vì hợp ý bầu không khí mà nó mang lại.

"Kịch bản mới sửa, cô đã xem qua chưa?" Hạ Tử Diệu hỏi.

Giao tiếp giữa bọn họ bây giờ dường như đã thân thiện hơn trước, nhưng vẫn còn tồn tại cảm giác khách sáo, anh không thích cảm giác như vậy.

Tựa như hiện tại, ảnh đế Hạ khiến nhiều người say mê, nhưng lại cảm thấy lúng túng vì không tìm được đề tài nói chuyện.

"Ừ."

Kịch bản mới nhất, sau khi Tần Hạo Diễm và biên kịch bản bạc, quả nhiên tôn trọng ý kiến của Đường Bội, đã sửa lại phân cảnh thứ hai rất nhiều.

Tiêu công chúa không phải là một cô gái vô trách nhiệm, nửa đêm bỏ đi gặp tình lang của mình.

Sau khi gặp nhau ở chiến trường, hai người đã từng thưởng thức lẫn nhau, cũng yêu quý lẫn nhau, nhưng làm thế nào cũng không đến với nhau được, gặp nhau lần nữa lại trong tình cảnh như vậy.

Bọn họ giống như lần gặp đầu tiên, vẫn đứng ở hai đầu chiến tuyến đối lập.

Khi đó Tiêu công chúa đã là người con gái có chồng.

Chồng của nàng đã dốc hết toàn lực điều động lương thảo cũng như binh lực cả nước, cung cấp cho thê tử khiến nàng không phải lo nghĩ trước sau

Ánh mắt nàng nhìn Lạc Tu Vân đã không còn tia thường thức và yêu say đắm như ngày xưa, mà tràn ngập mâu thuẫn, đau đớn và dằn vặt.

Sau đó nàng sai người đem đến một vò rượu.

Rượu đến chén cạn, cứ thế, trước mặt hàng trăm tướng sĩ, bọn họ ân đoạn nghĩa tuyệt, từ đây chỉ là kẻ thù.

Khi Hạ Tử Diệu nhận được kịch bản, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Anh biết nội dung kịch bản trước, cũng biết vì sao Tần Hạo Diễm lại lựa chọn kịch bản sửa chữa này.

Anh thậm chí cảm nhận được, đây là ám hiệu của Đường Bội về mối quan hệ của bọn họ.

Hạ Tử Diệu nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng trắng nõn như ngọc của cô, khe khẽ thở dài.

Đường Bội cũng không hỏi anh vì sao thở dài, giữa gió lớn Tây Bắc, tiếng thở của anh rất nhẹ, rất nhanh đã tan vào trong gió.

Im lặng thật lâu, Đường Bội lại cười nhẹ, thấp giọng nói: "Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp anh để Hạ, nhớ sự giúp đỡ của anh ấy, cũng nhớ sự hài hước của anh ấy."

Cô quay đầu nhìn về phía Hạ Tử Diệu, chủ động đưa tay mình ra: "Hy vọng bây giờ, vẫn hợp tác vui vẻ."

Hạ Tử Diệu kinh ngạc nhìn Đường Bội một lát, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Anh vẫn là ảnh đế Hạ phong độ, không bao giờ thất lễ ở trước mặt phụ nữ, khiến các cô xuống đài không được hoặc cảm thấy khó xử.

"Người phụ nữ Lạc Tu Vân yêu duy nhất khi còn sống, chỉ có mình Tiêu công chúa." Hạ Tử Diệu buông tay Đường Bội ra, nói bằng giọng nhàn nhạt: "Chỉ tiếc, trên đời này ngoại trừ tình yêu, còn có rất nhiều thứ. Cho nên, dù anh minh thần thần võ như Chiến thần Lạc Tu Vân cũng bị tình yêu làm mờ mắt."

Anh ta cười cười, khi Đường Bội quay đầu nhìn về phía anh, thì nét cô đơn trên mặt ấy dường như đã bị quét sạch, lại khôi phục bộ dạng hài hước như trong miệng cô đã nói.

Thậm chí, anh ấy còn nói đùa với Đường Bội như những người bạn đã lâu không gặp: "Với tư cách là tiền bối ở trong ngành, tôi cũng phải chứng tỏ giá trị của mình một chút. Chi bằng, tiếp theo, tôi sẽ đi bàn vấn đề thù lao với Tần Hạo Diễm, tôi dám chắc với cô anh ta sẽ nói tôi không bằng người mới, thậm chí còn ép giá tôi nữa đấy."

Hạ Tử Diệu đề nghị, kịch bản lại được sửa thêm vài cảnh.

Đường Bội ngược lại tỏ ra không sao cả, bởi vì lần này sửa nhiều nhất chính là phần diễn của Hạ Tử Diệu.

Quay ngoại cảnh ở Tây Bắc, theo kế hoạch của Tần Hạo Diễm sẽ diễn ra trong một tháng.

Đường Bội chỉ có ba cảnh.

Không biết vì muốn chiếu cố Đường Bội hay có người nói chuyện qua, mà anh đã quay ba cảnh ấy của cô trong vòng 10 ngày.

Thứ tự quay phim không giống với trình tự một bộ phim mà bạn xem trên rạp hay TV.

Thời điểm quay phim, cuối cùng cũng xuất hiện một cảnh, có thể bởi vì thời tiết, một vài nguyên nhân môi trường sắp đặt, vì thế cảnh Đường Bội diễn đầu tiên không phải màn cô với Lạc Tu Vân lần đầu gặp mặt mà là cảnh tử biệt.

Tiêu công chúa tử chiến, hy sinh cho tổ quốc, cuối cùng chết trong tư thế oai hùng ở chiến trường, da ngựa bọc thây.

Mà Lạc Tu Vân lại thừa cơ xua binh xuống nam, nhân lúc Tiêu công chúa chết trận, quân đội không có chủ soái, mà thôn tính binh mã Tần quốc, thực hiện bước đầu tiên mở rộng lãnh thổ Sở quốc.

Đương nhiên, những điều này để sau hãy bàn.

Sau khi Đường Bội thay trang phục xong, Tần Hạo Diễm bắt đầu giải thích cho cô cách diễn ở màn này.

Bây giờ anh hoàn toàn không xem Đường Bội như một diễn viên mới, đối với cô cũng hết sức đơn giản, những chỗ cần chú ý, chỉ cần thông báo với nhân viên công tác là được.

Một tiếng 'action' vang lên, Đường Bội xoay người lên ngựa.

Tài cưỡi ngựa của Tiêu công chúa là hạng nhất, Tần Hạo Diễm đã xem qua trận đấu trước của Đường Bội, nên cảm thấy rất yên tâm.

Hạ Tử Diệu là diễn viên gạo cội, vì thế anh cũng yên lòng.

Diễn viên quần chúng, mỗi người một vị trí, các nhiếp ảnh gia và thợ quay phim cũng vào chỗ của mình.

Kịch bản và lời thoại lướt nhanh qua đầu Đường Bội, trận đấu chính thức bắt đầu.

Trên chiến trường, cát vàng bay đầy trời, đao kiếm không có mắt.

Tiêu công chúa đã lãnh binh chém giết hơn vài canh giờ, từ sáng sớm mãi đến khi mặt trời lặn.

Chiến giáp của nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ từ lâu, giống như màu đỏ lúc ráng chiều.

Xa xa, bóng người cưỡi trên chiến mã, cao lớn, lạnh như băng, từng là người đàn ông duy nhất khiến nàng rung động.

Nhưng lúc này, bọn họ chỉ là kẻ địch.

Lạc Tu Vân tựa hồ chú ý đến ánh mắt của Tiêu công chúa, giục ngựa đến trước mặt nàng.

Chiến trường vô tình, con người cũng vô tình.

Lạc Tu Vân cả người mặc chiến giáp màu bạc, trên người có nhiều vết máu, hai mắt rét lạnh đến thấu xương, giống như chiến thần tu la bước ra từ địa ngục.

Tiêu công chúa và hắc liếc nhìn nhau, hai người đều giơ tay cầm kiếm lên.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng bọn họ lúc này. Các chiến sĩ ở chung quanh bọn họ đã sớm giết đỏ cả mắt, nhưng vẫn tiếp tục kéo thân thể mỗi một, chém giết không chút lùi bước.

Tiêu công chúa ra tay cũng không hề lưu tình.

Lạc Tu Vân cũng thế.

Cuộc gặp nửa năm trước trong thư phòng, với bọn họ mà nói, như đã cách mấy đời.

Khi nàng cắt áo bào đoạn tuyệt tình nghĩa đã khiến lòng Lạc Tu Vân lạnh lẽo.

Kiểm của hắn giống như giao long, đầu đầu cũng đánh vào chỗ hiểm của Tiêu công chúa.

Trời chiều ngả về tây, bầu trời đã bị hoàng hôn bao bọc, thi thoảng còn có cánh diều hâu bay qua, lộ vẻ tiêu điều lại trang nghiêm.

Hai người đọ sức đã lâu, từ lúc bắt đầu khó phân thắng bại, dần dần cũng phân cao thấp.

Tiêu công chúa thân là con gái, mặc dù phụ nữ không thua đấng tu mi, nhưng danh tiếng chiến thần của Lạc Tu Vân ở bên ngoài, nào dễ đối phó như vậy?

Bỗng, chiến mã phía dưới cô lao đảo một cái, Tiêu công chúa còn chưa kịp phản ứng thì trường kiếm của Lạc Tu Vân đã như độc xà, chĩa vào bên gáy cô một cách chính xác.

"Đừng nhúc nhích!" Lạc Tu Vân nói.

Thân hình Tiêu công chúa dừng lại một lát, bỗng nhiên vung tay chớp lấy trường kiếm.

"Nàng điên rồi!"

Chỉ trong chớp mắt, máu tươi theo trường kiếm rơi xuống, trong ánh mắt nàng không có ánh sáng điên cuồng, chỉ có sự bình tĩnh, trấn định.

Thừa dịp Lạc Tu Vân ngẩn ngơ, nàng thúc ngựa rời đi.

Nếu như tiếp tục đấu, nàng không phải là đối thủ của Lạc Tu Vân.

Mà một khi nàng chết trận nàng có thể đoán trước binh nước nàng sẽ tan vỡ.

Không có gì, so với trên chiến trường mất đi chủ soái, mất đi lòng tin đó là đả kích lớn nhất đối với một đội quân.

Lạc Tu Vân cũng không đuổi theo, hắn ta híp mắt, sau đó cầm lên trường cung treo bên lưng ngựa lên.

Giương cung, lắp tên, tên bắn ra như sao rơi.

Tài bắn cung của Lạc Tu Vân, chính là tuyệt nhất trên đại lục.

Tiêu công chúa không tài nào né tránh, mắt thấy mình sắp chết dưới mũi tên này.

Bọn họ quay cảnh này ở trên một ngọn núi nhỏ. Lúc này, Đường Bội cười ngựa chạy như điên dọc theo lưng núi, dựa theo yêu cầu kích bản, lúc này nàng nên nép vào bụng ngựa nên trốn mũi tên.

Nhưng không biết có phải bởi vì cười lâu quá hay không, tinh lực của con ngựa nàng đang cười có vẻ không ổn lắm.

Đường Bội vừa mới xoay người, móng trước con ngựa bỗng nhiên mềm nhũn, cứ thế khuỵu xuống.

Nàng có phần bất ngờ không phòng ngự, nhưng phản ứng cực nhanh, tay khẽ chống ở trên lưng ngựa, xoay người muốn phóng về phía bên cạnh.

Hạ Tử Diệu với Tần Hạo Diễm đồng thời ngẩn ra, anh ta hô 'Cắt' rồi đi về phía Đường Bội.

Đường Bội đã đứng lên, cười với mọi người, ý bảo mình không sao.

Đúng lúc này, ở cách đó không xa có một mũi tên như bắn chệch bay tới.

Mũi tên ấy không nghiêng không lệch, vừa vạn đâm trúng vào chiếc móng trước bị đau của con ngựa.

Con ngựa vốn hết sức dịu ngoan, lại bị kinh sợ, khiến nó hí dài một tiếng rồi từ trên mặt đất đứng dậy.

Đường Bội lúc bấy giờ đang đứng ở bên cạnh triền núi, gần đó có một cái sườn dốc. Ngay cả cô phản ứng cực nhanh, muốn nhảy qua chỗ khác để né tránh con ngựa. Nhưng dù sao cô vừa mới quay phim suốt mấy tiếng đồng hồ, thân thể có chút mệt mỏi nên phản ứng không nhanh như bình thường.

Huống chi, khi ngựa nổi điên sao có thể dễ dàng né tránh và khống chế như vậy.

Cô còn chưa kịp tránh né thì con ngựa đã hí dài một tiếng, bốn vó cứ cào loạn xạ trên mặt đất, thân ngựa cao lớn bổ nhào lên người Đường Bội, khiến cả người cô đụng vào dốc đứng bên cạnh.

"Đường Bội!" Hạ Tử Diệu kinh hãi, dường như nghĩ cũng không nghĩ, anh ta xoay người xuống ngựa chạy tới chỗ Đường Bội.

Tần Hạo Diễm cũng biến sắc, anh ta vội vàng vọt tới.

Phản ứng của bọn họ cực nhanh, nhưng Đường Bội ở giữa không trung mất đi cân bằng, nên đã ngã xuống dọc theo sườn núi bên kia.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Đường Bội phản ứng cực nhanh.

Người vừa mới ngã vào trên sườn dốc, tay trái đã giơ lên cao quá mức, khom xuống, bảo vệ mặt mình.

Sườn đồi rất dốc, ban nãy cô mới ngã xuống với tốc độ cực nhanh, vì thế cô không dám dùng tay phải để ngăn cản mình khỏi rơi xuống, chỉ có thể tiện tay bắt lấy những cọng cỏ mọc

ở trên sườn dốc.

Chỉ tốn một ít thời gian, Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đã chạy tới bên cạnh sườn dốc.

"Đường Bội!"

Hạ Tử Diệu lo lắng nhìn xuống, nhìn thấy Đường Bội cũng mặc chiến giáp, đang lăn vài vòng ở dưới sườn dốc.

Thời điểm cô quay phim, tóc vốn buộc ở sau ót, mái tóc dài như mây lúc này đã bị dính đầy bụi bặm, thoát nhìn rất ghê người.

"Đường Bội!"

Hạ Tử Diệu có phần nóng nảy cời mũ giáp của mình quăng sang một bên, nhún người muốn nhảy xuống dưới.

"Đừng kích động!" Tần Hạo Diễm lại khẽ vươn tay kéo cánh tay Hạ Tử Diệu lại.

Sắc mặt anh đã sớm xanh mét, bàn tay đặt bên người đã sớm nắm chặt thành quyền.

"Làm gì?" Hạ Tử Diệu vùng tay, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh ta.

"Cậu bình tĩnh một chút đi!" Nắm tay anh càng nắm càng chặt, hiện rõ gân xanh, nhưng vẫn nói với Hạ Tử Diệu: "Lúc này cậu nhảy xuống dưới không những không giúp được cô ấy, ngược lại càng khiến cô ấy thêm nguy hiểm."

Hạ Tử Diệu thở dốc một hơi thật mạnh, không thể không thừa nhận, lời nói của Tần Hạo Diễm rất chính xác.

Sườn đồi thật sự rất dốc, nếu như anh không khống chế cơ thể mình thật tốt, rất có thể sẽ giống như Đường Bội, lăn từ trên xuống dưới. Như vậy, Đường Bội ở phía dưới, nếu bị anh đụng trúng, vết thương sẽ càng nghiêm trọng hơn.

"Chẳng lẽ chúng ta đứng ở đây trơ mắt nhìn sao?!" Hạ Tử Diệu nhíu mày thật chặt, chỉ có thể đứng trên đỉnh sườn dốc với Tần Hạo Diễm nhìn Đường Bội càng lăn càng xa.

"Dây thừng!" Tần Hạo Diễm đột nhiên quay đầu hét lớn một tiếng: "Chuẩn bị dây thừng!"

Những nhân viên hậu trường phát hiện tình huống không bình thường cũng lục đục chạy tới.

Một người thư ký trường quay đã nhanh chóng chạy đi, một lát sau mang về một sợi dây thừng đủ dài và đủ chắc.

Đúng lúc này, Đường Bội đã mượn lực ngăn cản bản thân có xu hướng lăn xuống, tay phải cô khẽ chống trên mặt đất.

Cô cúi đầu thở dốc một hơi, trên cánh tay nóng bừng đau rất nhưng cũng may không làm tổn thương đến gân cốt, ít nhất hai tay cô vẫn còn sức.

Cô cần thân cử động hai chân trên mặt đất, cúi thấp thân thể, hạ trọng tâm xuống thấp một chút, sau đó chậm rãi nắm lấy cây cỏ trên sườn dốc và từ từ đứng lên.

Trên người cô vẫn mặc chiến giáp lúc quay phim.

Mặc dù là chiến giáp do tổ phim đặc biệt chế tạo riêng biệt cho Tiêu công chúa, nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với Hạ Tử Diệu, nhưng dù sao cũng không gọn nhẹ bằng quần áo thông thường.

Khi quay phim không cảm thấy, lúc này khi ngã lăn trên sườn dốc, mới cảm giác được sự nặng nề của nó.

Lúc cô đứng lên, chiến giáp trên người phát ra những tiếng 'leng keng' trên mặt Hạ Tử Diệu càng thêm lo lắng, trái tim đập loạn, suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

"Đường Bội!" Hạ Tử Diệu lớn tiếng gọi, khi Đường Bội ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, anh cầm dây thừng trong tay ném xuống nói với cô: "Nắm chặt dây thừng, chúng tôi sẽ kéo cô lên!"

Đường Bội nhoẻn miệng cười với anh, đưa tay nắm lấy dây thừng không chút do dự.

Vừa rồi cô lăn xuống sườn dốc, trên người bám đầy bụi bặm, ngay cả trên mặt cũng có.

Nhưng lúc này cô đứng ở trên sườn dốc, hai tròng mắt vẫn sáng ngời, từ trong không nhìn thấy sự lo lắng hay sợ hãi.

Khi nụ cười đột nhiên nở rộ, Hạ Tử Diệu nhìn một hồi cảm thấy hoa mắt, cơ hồ đứng không vững. Trái tim anh nhảy giống như nổi trống, chiếm lấy tất cả suy nghĩ của anh.

"Tôi không sao." Cô nâng cao giọng, nhàn nhạt nói, sau đó lấy thùng quần ngang hông của mình.

Tiếp đó, cô cúi thân thể xuống, cố làm giảm trọng lượng của mình, nhìn quanh, rồi vững vàng giẫm xuống, khi đã tìm được chỗ dừng chân tốt, mượn sức của bốn người Hạ Tử Diệu, chậm rãi đi tới sườn dốc.

Phản ứng của cô cực nhanh, nhưng sườn lại rất dốc, từ chỗ cô đứng, đến đỉnh cũng mất thời gian 10 phút.

Sau một lát, Hạ Tử Diệu dùng tay thăm dò, cơ bản không để cho cô có cơ hội từ chối, hai tay nắm lấy hai vai của cô, dùng sức kéo cô lên mặt đất bằng.

Hai chân Đường Bội còn chưa chạm lên đất bằng phẳng, thì cơ thể đã rơi vào vòng ôm rộng lớn.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 82

"Đường Bội..." Thanh âm trầm thấp của Hạ Tử Diệu vang lên bên tai cô: "Cô làm tôi sợ muốn chết!"

Trên thân hai người họ vẫn còn mặc quần áo lúc quay phim, những tấm hộ tâm bằng đồng trên áo giáp trước ngực đụng vào nhau, khiến họ không thể cảm nhận sự ấm áp của đối phương.

Hạ Tử Diệu hơi nghiêng đầu, cắn đặt lên gáy cô, da thịt chạm vào nhau, cuối cùng cũng mang lại cho anh chút cảm giác chân thực.

Anh ôm Đường Bội chặt hơn, trái tim trong lồng ngực đang liều mạng nhảy nhót, không những không dừng lại, ngược lại càng nhanh hơn khiến thân thể anh càng trở nên nóng hơn

Mãi đến khi thân thể của người trong lòng hơi nhúc nhích một cái, hai tay Đường Bội đặt ở trước ngực anh, từ từ nhưng vô cùng kiên định đẩy anh ra.

"Tôi không sao." Cô như cười an ủi Hạ Tử Diệu rồi thử hoạt động lại gân cốt.

Trong lòng Hạ Tử Diệu cảm thấy mát mát nhưng phần nhiều là lo lắng.

Anh đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới, lúc này mới lo lắng hỏi: "Thật sự không sao?"

Đường Bội lắc đầu lại mỉm cười lần nữa với anh.

Vừa rồi nếu đổi lại là người khác, lúc này chỉ sợ đã ngã nhào xuống phía dưới, cho dù tính mạng không sao nhưng thân thể cũng tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng...

Đường Bội hơi nheo ánh mắt, quay đầu nhìn Tần Hạo Diễm.

Sắc mặt Tần Hạo Diễm đã sớm trở nên xanh mét.

Tuy rằng anh ta không giống Hạ Tử Diệu cảm xúc vui buồn đều lộ ra bên ngoài, nhưng sự lo lắng trong lòng tuyệt đối không thua Hạ Tử Diệu.

Tay bên người nắm chặt càng thêm căng thẳng, dường như phải dùng sức lực toàn thân để khống chế mới không ôm cô vào lòng như Hạ Tử Diệu, cảm nhận cô rõ ràng vẫn sống sờ sờ ở trước mặt mình.

Tay Tần Hạo Diễm nhẹ nhàng run rẩy, nhưng giọng nói vẫn gắng gượng duy trì bình tĩnh: "Tôi sẽ cho cô câu trả lời thỏa đáng."

Mũi tên vừa rồi bắn về phía Đường Bội, tuyệt đối không phải có người vô tình bắn lệch.

Khi quay cảnh chiến tranh thời cổ đại, đương nhiên không thể thiếu binh khí dùng nhiều nhất thời ấy là cung tên. Nhưng diễn viên quần chúng mà tổ kịch mời đến, có bao nhiêu người có thể bắn tên?

Trường cung thật sự, nếu như không có trải qua huấn luyện, người thường căn bản đừng nghĩ sẽ kéo được, cho dù kéo được, nếu như không dùng phương pháp thích hợp thì mũi tên cũng không thể bắn xa.

Mũi tên ban nãy, khi rời khỏi cung, vang lên tiếng gió, hơn nữa sao lại khéo, vừa vặn bắn trúng vào con ngựa bên cạnh Đường Bội.

Anh nhìn Đường Bội, trong mắt cô có ánh sáng lạnh di chuyển, có lẽ cô đã suy nghĩ cẩn thận, trong đó có nguyên nhân nên mới lộ ra nét mặt như thế.

"Tôi sẽ điều tra rõ ràng." Tần Hạo Diễm lạnh lùng lặp lại từng chữ.

Cho dù Đường Bội không tìm ra, anh cũng sẽ không bỏ qua cho người đó, Bất kể là ai, ở trong tổ phim của anh, anh sẽ không cho phép, tồn tại những âm mưu tính toán như thế.

Nhất là còn xúc phạm đến người trước mặt anh.

Ánh mắt Tần Hạo Diễm trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, ở trong showbiz, anh là người không tầm thường, vì thế lúc này mọi người đều bị khí thế toát ra từ người anh làm kinh sợ, lạng lẽ lui ra ngoài.

Đường Bội lại không sợ anh ta chút nào.

Ban nãy, bởi vì trong nội dung kịch bản cần, cho nên cô đã cưỡi ngựa đến nơi cách chỗ của diễn viên quần chúng một khoảng, khoảng cách như vậy, muốn bắn mũi tên qua đây, quả thật không phải chuyện người thường có thể làm được.

Người duy nhất không quá sợ Tần Hạo Diễm là phó đạo diễn Mạnh Gia Dụ lúc này cũng bu lại.

Anh ta đi theo bên người Tần Hạo Diễm đã được một thời gian, rất nhiều khi có thể đoán được suy nghĩ của đối phương. Lúc này trong tay anh cầm danh sách diễn viên quần chúng, bao gồm tình hình phân chia cung tên.

"Đi điều tra! Nhất định phải điều tra từng người một" Tần Hạo Diễm lạnh lùng dặn dò.

Ánh mắt sắc bén của anh đảo qua tình hình của nhân viên quần chúng ở cách đó không xa, lại nói: "Còn có người phụ trách tuyển nhân viên quần chúng, không được bỏ qua."

Anh gật đầu với Đường Bội, ý bảo: "Tôi kêu người đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Tôi đưa cô ấy đi được rồi." Hạ Tử Diệu cướp lời nói: "Dù sao hôm nay ngoại trừ tôi với Đường Bội phải diễn cảnh địch thủ thì tôi cũng không có việc gì làm."

"Vậy thì phiền cậu rồi." Tần Hạo Diễm liếc mắt nhìn rồi gật đầu với Hạ Tử Diệu một cái.

"Cảm ơn." Đường Bội nói nhàn nhạt.

Lúc này cô cảm thấy trên cánh tay giống như bị thiêu đốt, đau đớn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Không chờ được đến bệnh viện, Đường Bội trở về phòng hóa trang trước, chuẩn bị thay chiến giáp nặng nề trên người ra.

Nhận được tin tức Ann vội vàng đến nơi, giúp cô cởi chiến giáp trên người ra, cuối cùng chiến giáp nặng 15, 16 cân cũng có thể ném qua một bên, khiến Đường Bội thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự giúp đỡ của Ann, cô ấy từ từ cẩn thận vạch tay áo sơ mi lên để lộ ra cánh tay bị thương nghiêm trọng.

Ann đột nhiên hít vào ngum khí lạnh còn chưa nói gì thì vành mắt đã đỏ.

Chỉ thấy cánh tay Đường Bội vốn trắng như ngọc lúc này lại đầy vết trầy xước và tổn thương.

"Sao lại nghiêm trọng như vậy?" Nước mắt Ann rơi xuống.

Tính cách cô vốn tùy tiện lại rất ngay thẳng, đôi khi lại rất giống con trai.

Nhưng thấy tình trạng bi thảm vậy cũng không khống chế nổi bản thân, Đường Bội còn chưa khóc, cô ấy đã khóc trước rồi.

"Không sao." Đường Bội hoạt động hai tay như không có việc gì cả, xác định không tổn thương đến gân cốt cô mới cảm thấy yên lòng.

"Cái gì gọi là không sao?" Ann vội vàng đỡ lấy Đường Bội: "Có đau không?"

Đường Bội lắc đầu, nhú mào nhìn vết thương trên tay mình.

Từ bé cô đã tiếp nhận huấn luyện, lúc ở nơi hoang dã những tổn thương cô chịu còn nặng hơn cái này. Nhưng mà vết thương này, sau này đóng phim sợ là phải chịu ảnh hưởng.

"Phiền cô lấy giùm tôi một chai nước suối, tôi cần rửa miệng vết thương." Đường Bội nói với Ann.

Sau đó cô hơi giật giật tay trái, còn có thể cười an ủi Ann: "Xem đi, chỉ cần không tổn thương đến gân cốt, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thôi, hơn nữa sức khỏe tôi khá ổn sẽ không để lại sẹo đâu, tốt nhất là cô đừng nói với Lục..."

Lời nói còn chưa xong đã nghe phía sau truyền đến giọng nói từ tính nhưng lạnh như băng của anh: "Vì sao không nói cho tôi biết, sợ tôi sẽ cáu trạng sao?"

Đường Bội đột nhiên xoay người.

Lục Tử Mặc đang mặc một bộ âu phục vừa người lẳng lẳng đứng ở cửa phòng hóa trang.

Âu phục màu đen trên người tuy rằng vẫn sạch sẽ nhưng cà vạt bên trong đã tháo xuống, hai nút áo sơ mi trên cùng cũng được cởi ra, mái tóc vốn được chải chuốt cẩn thận hơi rối bù, mồ hôi khiến trông anh thêm nhếch nhác, dừng bàn tới chiếc quần âu bên dưới, dính đầy rơm rạ, bụi bặm.

Lục Tử Mặc luôn chú ý đến hình tượng của mình, nhưng lúc này lại có phần nhếch nhác, đúng là hiếm thấy.

Khi Đường Bội quay phim, anh vốn sẽ luôn đi theo bên cạnh cô.

Chỉ là hôm nay, anh phải đi mua vài thứ Đường Bội cần, không ngờ mình vừa rời khỏi nửa ngày đã xảy ra chuyện như vậy.

Anh mới trở về đã phát hiện trong tổ phim hơi lộn xộn, mọi người đều xì xào bàn tán thảo luận chuyện vừa xảy ra lúc quay phim.

Cũng có thêm vài nhân viên hậu trường đang sắp xếp điều tra nhân viên quần chúng và các đạo cụ cung tên.

Trực giác nói cho Lục Tử Mặc biết đã xảy ra chuyện gì đó.

Tùy tiện kéo một người lại hỏi, khiến Lục Tử Mặc sợ tới mức hết hồn: Boss giao người cho anh trông chừng, nếu Đường Bội có rút một sợi tóc, anh không thể gánh nổi cơn thịnh nộ của Sở Quân Hàn.

Huống chi nghe nói cô ấy ngã ngựa còn ngã xuống sườn dốc, suýt nữa tính mạng cũng không còn

Lục Tử Mặc tựa hồ chạy không ngừng vào trong tổ phim, vừa chạy vừa không quên gọi điện thoại báo cáo cho Sở Quân Hàn chuyện này.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Sở Quân Hàn đang họp, người nhận điện thoại là Văn Tư Miếu

Anh thở phì phò kể lại mọi chuyện, còn chưa nói dứt câu, thì người nói chuyện đầu dây bên kia đã thay đổi.

"Cô ấy làm sao?" Giọng điệu của Sở Quân Hàn từ trước đến nay luôn trầm tĩnh, nhưng lại khiến Lục Tử Mặc cảm thấy đông lạnh đến thấu xương.

"Tôi đang muốn đi xem." Anh thì thào trả lời.

Điện thoại lập tức bị cắt đứt.

Trước khi cắt đứt, anh mờ hồ nghe boss anh nói: "Đi thành phố X"

Lục Tử Mặc kinh hãi nhìn những vết thương trên cánh tay Đường Bội, tiến lên từng bước, cầm lấy tay Đường Bội rồi lấy chai nước mà Ann mang tới.

Nước suối lạnh giá từ cánh tay chảy xuống, trước khi đưa đến bệnh viện phải làm sạch miệng vết thương, cách rửa sạch miệng vết thương đơn giản, hiệu quả là kỹ năng mà mỗi người tiếp nhận huấn luyện nơi hoang dã đều học được.

Sắc mặt Đường Bội không thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm cánh tay mình, sau một lúc lâu mới thở dài yếu ớt nói: "Chỉ là không muốn để anh

ấy lo lắng."

Giọng nói cô không lớn nhưng Lục Tử Mặc có thể nghe được rõ ràng.

Anh đặt bình nước rỗng qua một bên, những bụi bẩn trên tay cơ bản đã được rửa sạch.

Lục Tử Mặc lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội, thản nhiên nói: "Tôi nhận được tin tức, trước tiên phải báo lại cho Sở thiếu."

Người con gái trước mắt lúc nào cũng cười tự tin, ánh mắt luôn kiên định, hiếm khi có chút xấu hổ cười cười, lăm băm, không biết đang nói chuyện một mình hay là nói cho anh ta nghe: "Cũng không phải chuyện gì lớn? Hà tất phải làm lớn chuyện?"

Hiếm khi trên mặt Đường Bội lộ ra nét bất an, có lẽ lại phát hiện cô bị thương cũng không nặng, nên khước môi Lục Tử Mặc mới cong lên nụ cười cực nhạt, chậm rãi bổ sung:

"Lúc này có thể Sở thiếu đã ở trên máy bay tư nhân rồi."

Khi Sở Quân Hàn cúi đầu xuống đọc tài liệu của mình thì Văn Tư Miếu đã ngồi vào chỗ đối diện anh.

Bên trong máy bay tư nhân được bố trí hết sức thoải mái, có sofa rộng thùng thình, ở giữa có một bàn trà, và cái tủ đựng rượu vang ngon.

"Cuộc hẹn với tập đoàn Liên thị đã được quyết định từ nửa tháng trước, sáng mai đại thiếu gia của nhà họ Liên cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Liên thị hiện giờ sẽ đến thành phố S, dự án hợp tác với Liên thị, hết sức có lợi với kế hoạch khai thác thị trường Châu Á của chúng ta." Trong lòng Văn Tư Miếu có chút không yên.

Nếu đổi lại là việc khác, anh ta nhất định sẽ không nói ra vào lúc này.

Nhưng Liên thị là một trong những đối tác làm ăn quan trọng của Sở thị.

Mấy ngày trước, Boss đột nhiên đưa ra quyết định chấm dứt hợp tác với 'Tiểu Diện Hồ' ở thị trường Châu Âu, như vậy Liên thị chính là đối tác thích hợp nhất với bọn họ trong dự án khai phá sắp tới.

Hai nhà Sở- Liên hợp tác không những có thể từng bước mở rộng thị trường làm ăn của nhà họ Sở, lại có thể hạn chế thế lực hắc đạo của 'Tiểu Diện Hồ' nổi tiếng ở thị trường Châu Âu.

Một công đôi việc là mục đích ban đầu của Sở Quân Hàn khi đưa ra quyết định này.

"Hẹn ngày khác." Sở Quân Hàn lật qua một trang tài liệu, lạnh lùng nói.

"Được" Văn Tư Miếu chưa từng nghi ngờ quyết định của sếp mình, cho nên đánh một dấu stick mới trên lịch hẹn.

"Cô ấy thế nào?" Sở Quân Hàn lật trang tiếp theo, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Văn Tư Miếu.

"Đường tiểu thư đã rời khỏi công ty đưa đến bệnh viện rồi, vết thương trên cánh tay cũng được xử lý xong. Miệng vết thương cũng không nghiêm trọng, lúc này Đường tiểu thư phản ứng hết sức nhạy bén, vì thế không khiến vết thương của mình trở nên nghiêm trọng."

"Lúc ấy Lục Tử Mặc đang ở đâu?" Trong giọng nói không hề giận.

Anh nhíu mày hỏi: "Anh ta không phải nên đi theo sát Đường Bội mọi lúc mọi nơi sao?"

"Lúc ấy, Lục Tử Mặc đi mua đồ dùm Đường tiểu thư." Văn Tư Miếu trả lời.

"Mua đồ? Mua đồ không thể sai người khác đi sao? Tiền lương tôi trả cho anh ta không phải để dùng vào việc này." Sở Quân Hàn nhíu mày, thanh âm lạnh lùng: "Đã điều tra sự việc chưa?"

"Rồi." Văn Tư Miếu lập tức nói: "Rồi, sau khi nhận được điện thoại, tôi đã lập tức sai người đi điều tra, tin rằng khi máy bay chúng ta đáp xuống, tin tức sẽ được truyền tới."

"Hiện tại, không được bỏ qua cho bất kì ai." Sở Quân Hàn nheo mắt: "Hơn nữa, phải khẳng định chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai."

"Được" Văn Tư Miếu vội vã đáp.

Đường Bội cảm thấy cô không cần phải ở lại bệnh viện quan sát, nhưng viện trưởng của bệnh viện dưới trướng nhà họ Sở đích thân tới rửa miệng vết thương cho cô, sau đó nói không dám để cô đi.

Trong phòng bệnh khách quý có đầy đủ thiết bị, phòng rộng rãi sáng ngời, môi trường sáng sủa sạch sẽ, giường nằm rất thoải mái, khiến người ta không nhìn ra đây là phòng bệnh điều trị của bệnh viện.

Lúc này Đường Bội đang chán muốn chết ngồi tựa vào đầu giường, lật qua lật lại quyển sách Ann đưa cho cô.

Hạ Tử Diệu đã về rồi.

Lục Tử Mặc đang ngồi trong phòng khách của phòng bệnh.

Mà sắp đến giờ Sở Quân Hàn xuống máy bay.

Khi cánh cửa phòng bệnh mở ra, thì Đường Bội vừa mới xem xong câu truyện đầu tiên.

Cô nghe động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

Khi cô nhìn vào ánh mắt Sở Quân Hàn, thì anh đã đi tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong ánh mắt anh là ánh sáng mà Đường Bội không quen.

Không chỉ có lo lắng, gần như là sợ hãi và hơn thế nữa là sự tức giận với kiềm nén.

"Em không..."

Đường Bội còn chưa nói xong, cằm của cô đã bị nắm lấy.

Ngón tay nóng rực chạm lên môi cô, Sở Quân Hàn cúi người xuống ngăn nó lại.

Anh không nhắm mắt, khoảng cách rất gần, Đường Bội có thể nhìn thấy bóng hình mờ nhạt, nho nhỏ của mình trong mắt anh. Bị bao vây bên trong ánh nhìn thâm thúy như vậy, thoát nhìn có chút đáng yêu.

"Anh nhớ, anh từng nói với em..." Sở Quân Hàn buông môi Đường Bội ra, giống như trừng phạt căn cứ trên môi cô.

Tay anh vẫn nắm cằm Đường Bội, nhìn thấy ánh mắt của cô hiếm khi lóe lên tia sáng dịu dàng, cong lên nụ cười lạnh: "Làm gì cũng được! Nhưng TUYỆT ĐỐI KHÔNG dùng chính mình làm tiền đặt cược."

"Đó là một sự hiểu lầm." Đường Bội lẩm bẩm.

Cô cảm thấy mình hơi chịu thiệt, cô thấy từ khi có được trái tim cô, Sở Quân Hàn càng ngày càng trở nên bá đạo, cũng càng ngày càng giống ám

dạ đế vương trong truyền thuyết.

Lúc trước tùy theo ý cô, cứng chiều cô dường như chỉ là một giấc mộng hảo huyền.

"Vào đi." Sở Quân Hàn không có quay đầu, chỉ nâng cao thanh âm của mình.

Văn Tư Miếu cũng không ngẩng đầu, vội vàng vào phòng.

Anh cũng không cúi đầu, chỉ cẩn thận đặt một túi tài liệu lên đầu giường, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại

Sở Quân Hàn cuối cùng cũng buông tay cô ra, giận dữ cầm tài liệu ném đến trước mặt cô, lạnh lùng hỏi: "Em không biết nhà họ Tôn đang chuẩn bị đối phó em?"

"...." Đường Bội từ chối trả lời.

Từ khi Đường Phi Phi bị hại ở mã trường Vân Tiêu thì Đường Bội đã trở thành kẻ địch của nhà họ Tôn.

"Cũng là em không biết, nhà họ Tôn lợi dụng lúc quay phim ở Tây Bắc sẽ ra tay?" Sở Quân Hàn lạnh lùng hỏi.

"Em có thể giải thích." Đường Bội nói

"Anh nghe."

Sở Quân Hàn không có ý định ngồi xuống, anh cứ nhìn Đường Bội từ trên cao, trong ánh mắt lạnh lùng và khí thế áp bức, trên người toát lên sự tức giận và khí lạnh, đối lại là người khác chỉ sợ hai chân đã nhũn ra, không nói gì được.

Đường Bội lại ngẩng đầu, đối mặt với anh, chậm rãi nói: "Em quả thực biết nhà họ Tôn sẽ ra tay với em ở đây, nhưng em không ngờ bọn họ lại chọn địa điểm như thế."

Chẳng qua, là do cô sơ suất.

Ban này, khi được băng bó miệng vết thương, cô đã suy nghĩ kĩ xem đã xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế, Đường Phong Ngôn là con cáo già, ông ta đã bắt đầu nghi ngờ Lạc.

Mã trường Vân Tiêu, Đường Phong Ngôn sai Lạc hạ thuốc Minh Hiên, và vệ sĩ cũng như những người hầu đi theo, nghĩ cách để Đường Phi Phi có cơ hội lên vào phòng của Minh Hiên, dụ dỗ đại thiếu gia họ Minh đạt được mục đích của cô ta.

Lần đó, Lạc không chút do dự kể cho cô biết ý định dụ dỗ Minh Hiên của Đường Phi Phi, cũng khiến Đường Bội lợi dụng kế hoạch này để cho Đường Phi Phi một phát trí mạng.

Cô sớm biết một người vô tình và máu lạnh như Đường Phong Ngôn, cho dù không nghi ngờ Lạc có vấn đề cũng sẽ không tin tưởng mà giao nhiệm vụ cho anh ta, lần này tại sao lại yên tâm, giao kế hoạch cho anh ta mà không hề giữ lại để giao cho người khác.

Cho nên Đường Bội mới trúng một kích của nhà họ Đường.

Hoặc nói, nhà họ Tôn với Đường Phong Ngôn cùng nhau sắp đặt

Đường Bội biết lần này nhà họ Tôn sẽ ra tay với mình, bởi vì đây là cơ hội không thể tốt hơn, thật vất vả cô mới rời khỏi thành phố S, rời khỏi Sở Quân Hàn, là cơ hội tốt nhất để ra tay với cô.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Đường Phong Ngôn đã đề phòng nhà họ Tôn từ lâu, sắp xếp cơ sở ngầm ở Tôn gia, Đường Phong Ngôn cũng không hề giấu giếm mà nói cho bọn họ biết kế hoạch.

Nhưng ông ta cũng không nói thật với Lạc.

Ông ta nói dối thời gian nhà họ Tôn ra tay, khiến cho Đường Bội và Lạc đều nghĩ nhà họ Tôn sẽ ra tay hại cô khi cô diễn những cảnh quay cuối cùng.

Cho nên ông ta vẫn luôn đề phòng, tất cả cuối cùng chỉ là một màn kịch.

Vì thế mới có thể sơ suất như thế, suýt nữa khiến nhà họ Tôn được lợi.

Đường Phong Ngôn có lẽ đã biết mối quan hệ giữa Đường Bội với Sở Quân Hàn, muốn mượn tay Sở Quân Hàn để đối phó nhà họ Tôn, triệt để loại trừ tai họa ngầm.

Đường Bội cũng đoán được như thế, cô muốn tương kế tựu kế, muốn mượn chuyện này để đẩy nhà họ Tôn vào con đường cùng, để bọn họ biết Đường Phong Ngôn tuyệt tình và trở mặt như thế nào, khiến chó cắn chó, nhà họ Tôn mới nói ra nhược điểm họ nắm được của Đường Phong Ngôn.

"Chuyện chính là như vậy, em vốn có thể nắm chắc rằng mình sẽ không bị thương, chỉ là phải vạch trần âm mưu của nhà họ Tôn tại trận khiến cho bọn họ mất hết danh dự." Đường Bội nhìn vào ánh mắt Sở Quân Hàn, chân thành nói:

"Mặc dù chỉ xảy ra sơ suất nhỏ, nhưng cũng may em không sao."

Cô nói xong, nhìn Sở Quân Hàn vẫn trừng mắt nhìn mình, cười nói: "Bản lĩnh của em cũng không tồi, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?"

Cô lại nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cười đến vẻ mặt sáng lạn, và lấy lòng, mập mờ nói: "Ngay cả Sở thiếu cũng không phải đối thủ của em, em cũng có thể ngang nhiên đi lại trong nhà họ Sở, bọn họ làm sao có thể khiến em bị thương. Anh xem, bây giờ không phải em rất khỏe sao?"

"Khỏe sao?" Sở Quân Hàn giận quá hóa cười, nhanh chóng chớp lấy cánh tay đang quấn lớp lớp băng của cô. Anh vốn là quyết tâm muốn cô đau một lần rồi nhớ kỹ bài học này.

Nhưng khi ngón tay chạm vào cánh tay Đường Bội, nhìn thấy cô không những không tránh né, ngược lại bộ dạng rất hùng hồn liều chết.

Tuy rằng biết dáng vẻ cô lúc này hoàn toàn chỉ là giả vờ.

Nhưng Sở Quân Hàn lại mềm lòng.

Tay anh nhẹ nhàng chạm vào băng gạc trên cánh tay Đường Bội, thật nhẹ thật nhẹ lướt qua cánh tay cô, sau đó chạm vào tóc cô.

Hơi bất đắc dĩ khẽ thở dài, Sở Quân Hàn vuốt tóc Đường Bội, trầm giọng nói: "Còn đau không?"

"Hoàn toàn không đau." Ánh mắt Đường Bội sáng lên.

Sở Quân Hàn cúi người, nhẹ nhàng hôn miếng băng gạc, đau lòng không thôi, nhìn thấy nụ cười trên mặt Đường Bội, giống như chịu thua, thở dài: "Em..."

"Thật muốn bắt em lại, đánh em một trận." Dừng lại một chút rồi Sở Quân Hàn nói: "Lại muốn nhốt em lại, để em không đi chỗ nào cả, mỗi ngày chỉ nhìn anh, ở trong lòng anh là được rồi..."

Trong lòng anh có nỗi đau sâu hơn, nhưng không nói ra trước mặt Đường Bội.

Anh không thích cảm giác mình bị gạt ra ngoài cuộc sống của cô, cho dù là kế hoạch cô trả thù, anh cũng muốn tham gia vào, dù cho chỉ là quân cờ bị lợi dụng, anh vẫn vui vẻ chịu đựng.

Nhưng anh biết, Đường Bội đang cố gắng, cố gắng đưa anh vào thế giới của cô.

Chuyện này không thể gấp được, chỉ có thể từ từ.

Nếu như ép cô nóng nảy, không biết người trước mặt này sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ngón tay Sở Quân Hàn, thương tiếc lướt qua hai má Đường Bội, sau đó cúi đầu nhìn ánh mắt cô, nói từng chữ rõ ràng: "Nhà họ Tôn dám đụng đến người của anh, anh sẽ khiến họ trả cái giá thật lớn."

Anh đứng thẳng lên, sau đó đi ra phòng ngoài.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc đang ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách.

Ban này Đường Bội và Sở Quân Hàn nói chuyện cũng không kiểm soát âm thanh, cho nên phần lớn cuộc đối thoại bọn họ đã nghe hết.

Lúc này thấy Sở Quân Hàn đi ra, Văn Tư Miếu bước lên trước một bước nói: "Sở thiếu, nhà họ Tôn cứ giao cho tôi đi."

Sở Quân Hàn quay đầu nhìn thoáng qua người ngồi ở trên giường, nhìn thấy Đường Bội dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, thì trong lòng lại mềm nhũn.

"Giữ lại hơi thở cho bọn họ đi." Anh dừng lại một chút rồi nói với Lục Tử Mặc: "Cậu cũng tham gia vào đi, Đường tiểu thư muốn làm thế nào, các người chỉ cần phối hợp là được."

"Được." Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu đồng thời đáp.

Đường Bội lại nhẹ nhàng thở ra.

Cô vốn nghĩ rằng, lần này Sở Quân Hàn tức giận thật sự sẽ nhốt tận gốc nhà họ Tôn.

Đây là nguyên nhân vì sao cô không muốn anh tham gia vào kế hoạch của cô, Sở Quân Hàn không phải là người cô có thể nắm trong tay, cô hơi lo lắng, chính mình sẽ đánh mất nhiều thứ.

Không nghĩ tới, trong cơn tức giận, Sở Quân Hàn có thể quyết định như vậy, khiến cô thở ra đồng thời trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Chờ Sở Quân Hàn tiến vào phòng lần nữa thì nụ cười trên môi Đường Bội cũng thoải mái hơn.

Sở Quân Hàn đương nhiên biết, nụ cười này vì sao mà có.

Anh đi đến bên giường lặng lặng nhìn Đường Bội một lát, hai tay cẩn thận đặt hai bên thân thể cô, tránh đụng vào vết thương.

Sau đó cúi đầu hôn xuống.

Thời điểm môi lưỡi quần quít, Sở Quân Hàn cuối cùng cũng cảm thấy lửa giận trong lòng mình đã tiêu tan một ít.

Đường Bội cười, nhẹ nhàng cắn cắn lên môi anh. Đầu lưỡi bướng bỉnh liếm qua liếm lại, híp mắt nhìn anh, vụng về nói: "Em có nên nói cho anh biết không, ban nãy khi anh đẩy cửa vào, vẻ mặt nén giận của Sở thiếu thật đẹp trai, khiến cho em muốn ăn anh luôn."

"..."Sở Quân Hàn không trả lời, chỉ chiếm lấy môi cô lần nữa.

Trên người Đường Bội còn vết thương, anh không phải là người không biết nặng nhẹ.

Nhưng tiểu hồ li này thật sự khiến người ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Khi ấm lòng, khiến người ta muốn ôm trong tay, từ nay về sau không buông ra nữa.

Khi khiến người ta tức giận, vừa hận không thể buộc cô lại bên người, chỉ sợ một lúc không để ý, cô ấy có thể làm ra chuyện gì.

"Này..." Đường Bội hơi bất mãn, đẩy Sở Quân Hàn ra, nhìn vào ánh mắt anh, ai oán nói: "Anh tập trung tinh thần một chút đi."

Sở Quân Hàn đưa tay vuốt vuốt tóc cô, nhưng lại thuận thế đứng thẳng người: "Đừng trêu chọc nữa."

Đường Bội cười híp híp mắt nhìn anh, liếm môi, không có ý tốt hỏi: "Anh định đi ra ngoài như vậy sao, chỉ sợ anh danh cả đời của Sở thiếu..."

Chính cô cũng không nói nổi nữa, nằm cười haha trên giường suốt nửa ngày, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Sở Quân Hàn chậm rãi nói: "Cảm ơn."

Cô nói xong câu đó, có chút không tự nhiên quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoại ô thành phố X hơi hoang vắng không thể so với sự phồn hoa tấp nập của thành phố S.

Đường Bội hơi đỏ mặt nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh, đã sẵn lòng đối với em như vậy."

Sở Quân Hàn lo lắng cho cô, ngàn dặm xa xôi đến thăm cô, khiến cô cảm động.

Hơn nữa, trong cơn tức giận, đối phương vẫn sẵn lòng tôn trọng quyết định của cô, thậm chí bằng lòng phối hợp với kế hoạch của cô khiến cô rung động rất nhiều.

Sở Quân Hàn đi qua hôn lên trán cô, thản nhiên nói: "Cho nên, Đường Bội, em có thể tin tưởng anh một chút."

Trán anh áp trán cô, trầm giọng nói: "Cho dù hoàn toàn ỷ lại vào anh, cũng không phải là chuyện quá mất mặt."

Đường Bội quay đầu nhìn Sở Quân Hàn, ánh mắt gần trong gang tấc.

"Em..." Thanh âm cô nghẹn trong cổ.

"Không sao." Rất lâu cũng không nghe được vế sau, Sở Quân Hàn mới than nhẹ, rồi mở miệng nói: "Chúng ta còn thời gian cả đời, cứ từ từ, em nên tập thói quen, ỷ lại vào người mình yêu, không phải là chuyện mất mặt, không phải là chuyện nguy hiểm. Hiện tại cứ làm theo suy nghĩ của em đi, chỉ có điều, không thể để mình rơi vào nguy hiểm."

Đường Bội không trả lời anh.

Cô nhìn ánh mắt anh một lát rồi cúi đầu hôn lên môi anh.

Đây là hành động tín nhiệm còn cảm động lòng người hơn.

Sở Quân Hàn cảm thấy, mình không uống rượu nhưng vẫn hơi say.

Bầu không khí trong phòng tốt đến không thể tốt hơn, thậm chí Sở Quân Hàn còn nhìn thấy cánh cửa mang tên 'Trái tim Đường Bội' đã vì anh mà mở rộng ra nhiều.

Khi hai người hôn tới hôn lui, thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị người ta im lặng đẩy ra.

Ánh mắt Đường Bội đột nhiên lạnh lẽo, theo bản năng nhìn theo hướng phía sau Sở Quân Hàn.

Trên người Lạc mặc âu phục và áo trong chỉnh tề.

Tóc anh được chải gọn ra sau, rất tỉ mỉ, chau chuốt. Tóc chải ngược ra sau thường khiến người ta cảm thấy tục khí, nhưng dáng người Lạc cao gầy, ngũ quan gần như hoàn mỹ, ánh mắt màu xanh lam, sóng mũi cao thẳng...Như vậy càng khiến anh giống một nhà quý tộc có chút ngang tàng, bướng bỉnh.

Âu phục màu xám trên người khiến anh trông càng thêm cao ngất, mạnh mẽ và mang theo khí thế áp bách vô hình.

Trong tay phải cầm chìa khóa xe, tay trái đặt ở trên môi cười như không cười nhìn Đường Bội và Sở Quân Hàn, khiến cả người anh thoát nhìn như một con báo tao nhã, đang nhìn ngắm con mồi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dùng răng nhọn của mình để xé xác họ.

"Bội Bội..." Lạc chậm rãi đi vào trong phòng, không thèm đếm xỉa đảo mắt qua liếc nhìn Sở Quân Hàn, cúi đầu nhìn xuống Đường Bội, cười nhẹ nói: "Em chào đón tôi như vậy sao?"

"Lạc." Ánh mắt Đường Bội lùi lại đối diện với anh ta, thản nhiên nói: "Đây là Sở Quân Hàn, con trai duy nhất của nhà họ Sở, lần trước tôi muốn giới thiệu cho anh biết."

"Anh biết..." Ánh mắt Lạc đảo qua nhìn Sở Quân Hàn, lười biếng nói: "Cho dù nhìn thấy anh ta vừa nghe tin em gặp chuyện đã vội vã chạy đến giành phần trước thăm em, tôi cũng không giở trò gì trước mặt em, em đừng vội vã nhét anh ta dưới cánh của mình thế... Một người đàn ông cần em che chở không xứng đứng bên cạnh em."

Anh chìa ngón tay thon dài muốn chạm vào má Đường Bội, trong ánh mắt hàm chứa sự khát vọng và lo lắng không nói nên lời, nhẹ giọng nói: "Công chúa của tôi, chỉ có ở bên cạnh kỵ sĩ của em mới an toàn nhất."

Đáng tiếc, anh ta còn chưa chạm đến Đường Bội thì Sở Quân Hàn đã đến phía trước, ngăn giữa 2 người.

Anh nhìn thấy sắc mặt Lạc đột nhiên lạnh xuống, trong mắt không che giấu địch ý và sát ý, chậm rãi nói từng chữ:

"Cô ấy, hiện tại, là của tôi rồi."

Sở Quân Hàn ngạo nghễ đứng, vóc người cao hơn Lạc một chút.

Anh nhìn ánh mắt Lạc, lại chậm rãi nói: "Hôm nay anh đến thăm Đường Bội cho nên tôi không so đo với anh. Nếu như lần sau anh còn toan tính đến gần Đường Bội, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Lạc ngẩn ra, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, đột nhiên cất tiếng cười to.

Anh ta cười đến nước mắt chảy ra, vừa nhìn về phía Đường Bội vừa chỉ tay vào Sở Quân Hàn, cười haha nói: "Bội Bội, em nghe thấy không,

người đàn ông em quen biết chưa đến một năm không cho phép tôi đến gần em."

Tiếng cười anh ta dừng lại.

Thân là một trong những sát thủ xuất sắc nhất trên thế giới, có lẽ Lạc nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, có một ngày mình lại rơi vào tình huống như thế này.

Trong tay Sở Quân Hàn cầm một thanh súng lục màu bạc.

Súng trên tay lóe ra đang nhẹ nhàng chĩa vào thái dương của Lạc

Mà Lạc, lại hoàn toàn không biết, anh ra tay vào lúc nào.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 85

"Tôi có 100 cách khiến anh biến mất trước mắt Đường Bội, không tính toán với anh chỉ vì không muốn cô ấy đau lòng." Sở Quân Hàn nói xong, trên tay khẽ nhúc nhích, đặt súng sát vào huyệt thái dương của Lạc hơn.

Trên mặt Lạc lại lộ ra nụ cười dừng dừng, không quan tâm.

Anh giơ tay chậm rãi tháo khuy áo trên cổ tay xuống, dường như từ đầu đến cuối không hề để tâm đến lời Sở Quân Hàn uy hiếp

Phía trên cúc áo màu vàng được anh ta cầm trong tay lộ ra ánh sáng yêu dị.

Đường Bội thấy thế, ánh mắt không nhịn được khẽ nheo lại, cánh tay đang quấn băng khẽ giơ lên.

Sở Quân Hàn lại hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đường Bội một cái, im lặng thở dài.

Anh thu hồi súng lục của mình, nhàn nhạt nói: "Hôm nay, anh ở xa tới là khách, tôi cũng không muốn so đo với anh trước mặt cô ấy."

Anh xoay người đi đến bên cạnh Đường Bội, bộc lộ một cách thoải mái dưới ánh mắt Lạc.

Thân thể Sở Quân Hàn cao lớn, thẳng tắp.

Không biết là quá tự tin hay là chưa từng để Lạc vào trong mắt...Tóm lại anh biểu hiện thần nhiên quá mức, dường như người lúc này chỉ sủng vào đầu Lạc không phải là thiếu gia nhà họ Sở anh.

Đường Bội nhìn Sở Quân Hàn, lại nhìn Lạc, đột nhiên nhin không được cười lên tiếng.

Lạc nhìn Sở Quân Hàn không vừa mắt, thiếu gia nhà họ Sở sao nhìn anh ta thuận mắt được, chỉ là hai người bọn họ đều lựa chọn nhượng bộ trước mặt mình.

Bọn họ không xem như là thân sĩ, nhưng lại bày ra vẻ mặt thân sĩ trước mặt cô khiến cô không nhin được cười lên tiếng.

Nét mặt Lạc cương cứng giây lát, rốt cuộc khi nhìn thấy nụ cười ấy mới chậm rãi giãn ra.

Anh ta từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn màu đen, xoay người nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Đường Bội: "Đây là chiếc nhẫn trên người người bắn tên mang theo."

Muốn kéo cung tên phải đòi hỏi người có lực cánh tay không tệ, muốn kéo cung tên hơn nữa còn bắn rất chuẩn đòi hỏi phải trải qua quá trình luyện tập lâu dài.

Đường Bội đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn màu đen, nhìn thấy lớp bạc phía trên có không ít chỗ bị bào mòn, cũng nhìn ra được người này đã trải qua luyện tập bắn tên nhiều năm, là vật tùy thân mà anh ta thường đeo trên người.

"Từ đâu anh có?" Đường Bội hỏi.

Lạc nhíu mày nói: "Tôi lái xe đuổi theo khoảng 200km, mới đuổi tới chỗ hãm và người khác gặp mặt nhau. Có lẽ hẳn cho rằng đã thoát khỏi sự

truy đuổi của tôi."

Đường Bội nghe vậy nhin không được cười cười, trên đời này không có người Lạc muốn tìm mà tìm không được.

"Hắn với người tới đón hắn gặp mặt một lần. Sau đó rất nhanh liền chia tay. Tôi nghĩ dù sao cũng phải cần lấy thứ gì đó để chứng minh, cho nên chờ sau khi bọn họ rời đi, tôi mới nhặt được món này."

Anh ta cúi người đến gần một chút, chỉ vào hoa văn bên giữa chiếc nhẫn cho Đường Bội nhìn: "Đây là ký hiệu của gia tộc, tôi nghĩ người thuê hắn chính là người của nhà họ Tôn. Nhưng hắn ta cũng không phải hoàn toàn là người của nhà họ Tôn."

Bên trong chiếc nhẫn có chữ Q nho nhỏ.

Đường Bội dò xét chỉ vào trong, nhẹ nhàng vuốt vài cái, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, nói: "Gia tộc bồi dưỡng sát thủ, tôi ngược lại biết một nơi, bắt đầu bằng chữ Q."

Cô quay đầu nhìn về phía Sở Quân Hàn vẫn luôn im lặng, đối phương vừa vặn cũng nhìn cô.

"Thích gia thành phố S." Sở Quân Hàn trầm giọng nói.

Nhà họ Thích ở thành phố S, hiện tại có lẽ hơi xuống dốc, nhưng đã từng nắm giữ thế giới hắc đạo ở thành phố S, khác biệt với nhà họ Đường mới làm giàu sau này, bọn họ là thế gia từ xưa.

Sau lưng gia tộc như thế luôn tồn tại những rắc rối khó gỡ.

Mặc dù nhà họ Sở một tay che trời, nhưng luôn duy trì mối quan hệ không tệ với nhà họ Thích.

Tuy rằng sau này đã xảy ra một số chuyện khiến quan hệ hai nhà càng lúc càng xa, nhưng quan hệ hợp tác giữa hai nhà Sở-Thích vẫn không thay đổi.

Đương gia hiện tại của Thích gia là một người phụ nữ, là con một của vị đương gia tiền nhiệm gả cho con thứ của nhà họ Tiêu, Tiêu Học Lâm làm vợ.

Lúc hai mươi lăm tuổi đã tiếp nhận gia nghiệp từ trong tay cha mình, khi đó tất cả mọi người cho rằng nhà họ Thích sẽ thất bại thảm hại, bị hủy bởi một tiểu thái muội nổi tiếng một thời năm đó.

Nhưng Thích Bạch Phong sau 2 năm du học ở nước ngoài trở về, như trở thành một con người khác.

Năm đó, người thường cùng đám bạn xấu say rượu, đua xe, cũng thường trang điểm diêm dúa cho bản thân, sau khi trải qua một số chuyện không muốn người khác biết, đột nhiên lột xác, mê hoặc không ít thanh niên thành phố S.

Chỉ có điều một năm sau, cô ấy dưới sự giúp đỡ của Tiêu Học Lâm, đã loại trừ được những người phản đối cô trong nội bộ nhà họ Thích, thành công nắm quyền.

Sau đó Thích Bạch Phong và Tiêu Học Lâm hai người phu xướng phụ tùy, hai người một lần nữa chấn hưng lại sản nghiệp nhà họ Thích đã trên đà xuống dốc, hơn nữa còn tẩy trắng hoàn toàn.

Hiện tại, thế lực hắc đạo ở thành phố S phải nể mặt nhà họ Thích 5 phần, nhưng ở trên thương trường, Thích gia cũng khiến người ta không thể khinh thường.

Đường Bội khép lại lý lịch về Thích Bạch Phong híp mắt dựa vào sofa.

Cô và Sở Quân Hàn trở về thành phố S đã 3 ngày rồi.

Ba ngày trước, Lạc có việc trở về Châu Âu, Sở Quân Hàn nói như thế nào cũng không chịu để cô mang thương tích đi quay phim. Xuất phát từ ý này, Tần Hạo Diễm để Đường Bội nghỉ ngơi khoảng 20 ngày. Bảo cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó trở về thành phố S để hoàn thành cảnh quay của mình.

Còn cấm cô không được nhúng tay vào chuyện nhà họ Tôn khi vết thương chưa tốt lên, chuyện Đường Bội có thể làm mỗi ngày, chính là mỗi ngày lướt máy tính nhìn cổ phiếu Tôn gia rất điên cuồng, dường như mỗi ngày đều thảm hại.

Nhà họ Tôn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua như thế, bọn họ đã nghĩ ra tất cả biện pháp để cứu vãn tổn thất.

Nhưng một khi nhà họ Sở đã ra tay, nhìn cả thành phố S cũng không có thế lực nào dám đối đầu.

Nếu không phải Sở Quân Hàn muốn giữ lại cho nhà họ Tôn chút hơi tàn, chỉ sợ không quá ba ngày, cả nhà họ Tôn đều rơi vào biển sương mù.

Bây giờ, thiếu một chút nữa thôi, chỉ thiếu một chút.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi, nhà họ Tôn sẽ bị dồn vào đường cùng. Giai đoạn ấy, chỉ cần là người hoặc chuyện có thể giúp được bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhưng nghĩ đến Đường Phong Ngôn từ lúc báo sai thời gian với Lạc, cũng đã chuẩn bị tốt, muốn mượn đao giết người, triệt để loại bỏ nhà họ Tôn, thoát khỏi sự áp chế và chỉ huy của nhà họ Tôn mấy năm qua.

Đường Bội cười đến mây trôi nước chảy, Đường Phong Ngôn nhất định cũng phòng bị cô, nhưng sự trả thù của cô, ông ta tuyệt đối không

tưởng tượng được đâu, thực ra cô muốn moi bí mật của ông ta từ miệng Tôn gia.

Bí mật này, tuyệt đối không được chôn theo nhà họ Tôn.

Đường Phong Ngôn lúc này quả thực hết sức vui vẻ.

Từ lần trước chuyện ở mã trường Vân Tiêu bị bại lộ, khiến Đường Bội nắm được sơ hở lớn, sau khi giáo huấn Đường Phi Phi một trận, ông đã có chút đề phòng người đàn ông thần bí này.

Ông cảm thấy sai lầm lần đó không phải do trên địa bàn nhà họ Sở, mà cũng do L.

Đường Phong Ngôn rất vui, vì trực giác của ông rất chuẩn.

Đường Bội quả nhiên không hề né tránh thủ đoạn trả thù của Tôn gia.

Mà Sở Quân Hàn quả thực đã nổi trận lôi đình, trong vài ngày đã khiến nhà họ Tôn rơi vào vũng bùn.

Đã nhiều năm nay, Đường Phong Ngôn chưa bao giờ cảm thấy vợ ông thuận mắt như bây giờ.

Tôn Mặc Vân đang lộ ra khuôn mặt trắng bệch ngồi đối diện với Đường Phong Ngôn.

Tóc bà luôn chăm sóc tỉ mỉ, lúc này lộ vẻ rối bời, ngay cả ánh mắt vênh váo hung hăng cũng yếu đuối hơn nhiều. Bờ môi no đủ lúc này cũng hơi khô nứt.

Tôn Mặc Vân không tự chủ liếm liếm môi mình, nửa cầu xin nửa uy hiếp nhìn Đường Phong Ngôn nói: "Phong Ngôn, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, ông sẽ không trơ mắt nhìn nhà họ Tôn sụp đổ như vậy, đúng không?"

"Dĩ nhiên sẽ không rồi." Đường Phong Ngôn cười đến mây trôi nước chảy nhàn nhạt nói: "Dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của bà, Phỉ Phỉ cũng rất thích bà ngoại nó, tôi làm sao có thể để nhà họ Tôn sụp đổ như vậy. Nhưng bà cũng biết, muốn đổi đầu với nhà họ Sở, không phải chuyện dễ dàng."

Tôn Mặc Vân hơi nheo mắt, trong mắt lóe lên tia phản hận, hỏi: "Ông muốn như thế nào?"

"20% cổ phần tập đoàn Đường thị không phải vẫn còn nằm trong tay nhà họ Tôn sao?" Đường Phong Ngôn cười lạnh nói.

"Đường Phong Ngôn, ông đừng quá đáng!" Tôn Mặc Vân đứng lên, hung tợn nhìn Đường Phong Ngôn, oán hận nói: 'Nếu như nhà họ Tôn thực sự sụp đổ, cổ phần tập đoàn Đường thị đương nhiên sẽ không đến tay ông, ông nói xem, nếu như Sở Quân Hàn, vì một nụ cười của người đẹp mà tặng hết số cổ phần này cho Đường Bội, thì nó sẽ đối phó ông như thế nào chứ?'"

Đường Phong Ngôn lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân nhưng không nói chuyện.

"Mặc Vân..." Đường Phong Ngôn nhàn nhạt nói: "Đưa 20% cổ phần Đường thị cho tôi, tôi với bà sẽ đứng chung thuyền, nghĩ biện pháp bảo vệ nhà họ Tôn, nếu không..."

Lời ông ta chưa nói xong, nhưng uy hiếp cũng lộ rõ mười mươi.

"Nếu như tôi không đồng ý thì sao?" Tôn Mặc Vân cười lạnh nói: "Đường Phong Ngôn, ông nghĩ rằng tôi sẽ tin ông ư? Hiện tại cổ phần công ty còn nằm trong tay tôi, ông đã trở mặt vô tình như vậy, nếu đưa cổ phiếu cho ông, ông thật sự sẽ giúp nhà họ Tôn? Đường Phong Ngôn, tốt xấu gì chúng ta đã là vợ chồng nhiều năm, tôi cũng hiểu ông vài phần. Lúc này, ông chỉ muốn mượn đao giết người, hi vọng khiến nhà họ Tôn chết càng nhanh càng tốt."

"Ồ..." Đường Phong Ngôn cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn tư liệu trong tay, nhàn nhạt nói: "Năng lực của Sở thiếu gia, bà rõ hơn ai hết, bây giờ toàn bộ thành phố S muốn tránh Tôn gia nhà bà còn không kịp, tôi cho bà một ngày suy nghĩ, nếu kéo dài lâu, chỉ sợ tôi muốn giúp nhưng cũng không đủ lực."

"Đường Phong Ngôn, ông đừng mong uy hiếp tôi!" Tôn Mặc Vân giẫm lên giày cao gót bảy tấc bước đến trước bàn làm việc của Đường Phong Ngôn.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Mặc dù sắc mặt bà thoát nhìn có vẻ không tốt, nhưng vẫn dùng vẻ cao cao tại thượng để nhìn Đường Phong Ngôn. Người đàn ông này với sự giúp đỡ của nhà họ Tôn mới miễn cưỡng đứng lên được, bà sớm biết rằng ông ta là một người vô tình máu lạnh, chỉ trách mình lúc trẻ có mắt như mù, lại yêu thương một người đàn ông như vậy.

Chỉ là không sao, bà sớm biết rằng ông ta là người như thế, nên đã sớm để lại bằng chứng, khiến ông ta không thể không đi vào khuôn khổ.

"Đường Phong Ngôn, ông đừng quá đặc ý." Tôn Mặc Vân chống hai tay lên chiếc bàn thật lớn của Đường Phong Ngôn, lạnh lùng nhìn ông ta từ trên cao xuống, nhàn nhạt nói:

"Năm đó xảy ra chuyện gì, ông nghĩ tôi sẽ hủy đi chứng cứ sao? Tôi đã sớm biết ông là một tên trở mặt vô tình, cho nên tất cả chứng cứ đều bị tôi giữ lại.... Ông nói xem... Nếu mấy thứ này lọt vào tay Đường Bội, với tính cách của nó, trước tiên nó sẽ chinh chết Đường gia, hay là chinh chết nhà họ Tôn đây?"

"Bà nói cái gì?" Đường Phong Ngôn ngẩng đầu nhìn Tôn Mặc Vân, lạnh lùng nói: "Những chứng cứ ấy, bà vẫn còn giữ?"

Ông đột nhiên đưa tay, bóp chặt cổ Tôn Mặc Vân, lạnh lùng nói: "Năm đó, không phải chúng ta đã thương lượng rồi sao? Tôi với bà ấy ly hôn, bà sẽ hủy đi những thứ đó, hơn nữa còn hủy trước mặt tôi?"

"Đường Phong Ngôn..." Tôn Mặc Vân khinh thường nhìn Đường Phong Ngôn, tay trên cổ bà khiến bà hơi khó thở, đây là chồng bà, là người bà chung chăn gối hơn mười năm, người yêu bà trăm phương ngàn kế cướp cho bằng được...

Một chút dịu dàng trong ánh mắt bà cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, bà lạnh lùng nhìn Đường Phong Ngôn, sau một lúc lâu cười khanh khách nói: "Con gái nhà họ Tôn nuôi lớn, sao có thể bị tình yêu làm u mê? Ông nghĩ rằng tôi giống người vợ trước yếu đuối không có năng lực của ông sao?"

"Bốp." Một thanh âm vang lên, Tôn Mặc Vân bị Đường Phong Ngôn hất trên mặt đất.

Đường Phong Ngôn quả thực cảm thấy kinh sợ khó hiểu, ông quả thật đã coi thường người đàn bà này, cho rằng năm đó bà ta đã thật sự bị ông mê hoặc đến mất hết lý trí.

Vì thế, bây giờ, bị bà ta cắn lại một cái!

Ông hơi nheo mắt lại, nhìn Tôn Mặc Vân từ từ bò từ trên mặt đất lên, hơi sửa sang lại quần áo.

Sắc mặt bà ta tuy vẫn âm u như cũ, nhưng cười nhạt nhẽo với Đường Phong Ngôn nói: "Ông xã tốt của tôi, con rể tốt của nhà họ Tôn, tôi chờ tin tốt lành từ ông."

Bà dừng lại một chút rồi nói: "Phỉ Phỉ cũng muốn ăn bữa cơm tối với ba nó đây. Là cá chết lưới rách, hay mọi người cùng nhau sống sót, Đường Phong Ngôn, ông hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi."

Bà ta đột nhiên cười, bắt chước giọng điệu của Đường Phong Ngôn nói với ông ta: "Đừng nói tôi vô tình, tôi cũng cho ông 24 giờ để suy nghĩ,

24h sau nếu nhà họ Tôn vẫn như vậy, thì chứng cứ sẽ chuyển đến tay Đường Bội."

Nói xong, bà vuốt tóc, ưỡn ngực, ngẩng đầu đi ra khỏi văn phòng Đường Phong Ngôn.

Tiếng giày cao gót càng ngày càng xa dần, sắc mặt Đường Phong Ngôn cũng trở nên.

Nếu giúp đỡ nhà họ Tôn, thì sẽ đối đầu với nhà họ Sở!

Đây là chuyện, hiện tại Đường Phong Ngôn ông không làm được.

...

Mặc dù Đường Bội có thể đoán được nhà họ Đường và nhà họ Tôn sẽ vội vàng đến gà bay chó sủa.

Nhưng dưới sự ép buộc một tắc cũng không rời của Sở Quân Hàn, cô chỉ có thể núp trong biệt thự nhà họ Sở.

Bằng không, nếu như cô lộ ý định muốn ra ngoài, Sở Quân Hàn sẽ dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, sau đó trên mặt hiện lên vẻ lo lắng và khổ sở.

Đường Bội quả thật thua Sở đại thiếu gia rồi.

Nét mặt như thế, anh đường đường là chủ của nhà họ Sở lại lộ ra nét mặt đó, cũng không sợ người ta chê cười.

Tâm trạng chán ngán, Đường Bội chỉ có thể tìm việc gì đó giết thời gian.

Dĩ nhiên, có nhiều chuyện cô vẫn chưa đi thăm dò.

Một tiểu thái muội, vì sao lại xảy ra biến hóa cực lớn? Đường Bội không tin, chỉ du học 2 năm ở nước ngoài, có thể khiến cô ấy thay đổi như vậy. từ một cô gái hoạt bát, hồn nhiên thích quậy phá đột nhiên trở nên chững chạc, kiên định một tay gánh lấy sự nghiệp gia tộc.

Sở Quân Hàn khép lại phần tài liệu cuối cùng, ngẩng đầu nhìn nét mặt nhàm chán của Đường Bội, hiếm khi hỏi: "Em nghĩ ra một chút gì chưa?"

Anh biết mấy ngày nay Đường Bội rất buồn bực, nhưng ngày đầu tiên khi trở về thay băng, nhìn những vết thương xanh tím trên tay cô, Sở Quân Hàn dường như muốn phát điên.

Lửa giận trong lòng chưa bao giờ dâng trào mãnh liệt như vậy, cảm giác vừa lo lắng vừa tức giận suýt nữa đã thiêu cháy Sở đại thiếu gia.

Cho nên anh cương quyết giữ Đường Bội ở bên cạnh.

Ít nhất, khi cô bị thương, anh muốn cô phải ở trong phạm vi tầm mắt anh, vừa vươn tay là có thể chạm vào như vậy anh mới yên tâm.

"Có người đang âm thầm bảo vệ Thích Bạch Phong sao?" Hiếm khi Sở Quân Hàn đồng ý để cô ra khỏi cửa, mặc dù cô sắp buồn bực đến mức nổi, nhưng cô vẫn không trả lời thẳng câu hỏi của anh, mà hỏi một cách kì quái.

Nếu như cô thực sự muốn tra ra tư liệu của Thích Bạch Phong, cho dù là bí mật muốn cất giấu chưa chắc không tra ra được, nhưng điều khiến cô cảm thấy kì lạ là dường như có cao thủ hacker đang âm thầm bảo vệ Thích Bạch Phong, không để cho những tin tức bất lợi với cô ấy lộ ra ngoài.

Sở Quân Hàn chần chừ, cũng không trả lời vấn đề Đường Bội hỏi, mà nói: "Chú nhỏ biết em về rồi, bảo em có thời gian thì ghé qua nhà chú ấy một chuyến, chú ấy muốn thảo luận về kịch bản và thời gian quay phim với em, nếu như thuận lợi thì kí hợp đồng luôn."

"Ồ?" Đường Bội nhú mày: "Chú nhỏ tới rồi?"

Sao cô lại không biết?

"Nói trong điện thoại." Sở Quân Hàn nói.

"Bây giờ em phải đi tìm chú nhỏ." Đường Bội đứng lên, duỗi thẳng tứ chi: "Nếu còn tiếp tục thế này, chắc em sẽ mọc nấm mốc."

Trong mắt Sở Quân Hàn hiện lên ý cười dịu dàng, anh biết cô vì anh nên mới miễn cưỡng mình ngồi buồn chán ở trong nhà, vì thế giọng điệu tiếp theo đã mềm đi vài phần: "Bảo Lục Tử Mặc lái xe chở em qua đó đi, anh chờ em về ăn cơm chiều."

"Được." Đường Bội cười, vui vẻ đáp ứng.

Lờ mờ, cô thấy chuyện của nhà họ Thích có liên quan đến Sở Dực Thành, nhưng liên quan như thế nào cô lại không rõ.

Cô vừa nghĩ vừa trở về phòng thay đồ.

Trong ngăn tủ cũng không để gì cả, chỉ có một chiếc hộp trơ trọi nằm ở trong tủ.

Sở Quân Hàn bỏ văn kiện trên bàn qua một bên, ngón tay thon dài gõ một nút trên bàn phím.

Màn hình dịch chuyển, nhưng không phải là trang web về thương nghiệp, buôn bán gì.

Mà hiện lên trang web tìm kiếm, anh nhập vào dòng chữ: "Cầu hôn như thế nào?"

Thư phòng nhà họ Sở đương nhiên không có ai xâm nhập, nhưng Sở đại thiếu gia lại lần đầu tiên lộ vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ.

Anh không chắc chắn lại liếc nhìn cánh cửa phòng sách đóng chặt, đưa tay click vào một đoạn clip trong trang đó.

Trong clip là một đoạn cut cầu hôn trong bộ phim nổi tiếng, im lặng xem xong đoạn clip đó, Sở Quân Hàn cẩn thận mở chiếc hộp trong tay.

Kim cương to như trứng bồ câu màu hồng nhạt được cắt tỉ mỉ thành hình trái tim.

Tuy rằng nói không có phụ nữ nào không thích kim cương, nhưng anh lại cảm thấy có phần không yên

Đường Bội trước giờ không giống người thường, từ lần gặp đầu tiên cô ấy đã mang đến cho anh kinh ngạc và vui sướng.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn trên mặt ngoài viên kim cương, Sở Quân Hàn hơi cúi đầu lấy chiếc nhẫn ra.

"Đường Bội..." Anh chần chừ một lát rồi thay đổi cách gọi khác thân mật hơn: "Bội Bội... gả cho anh đi."

Thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong thư phòng chỉ mình anh, Sở Quân Hàn lại cảm thấy cổ họng mình hơi khô khốc, thế nên thanh âm lọt đến tai anh, lại hơi biến đổi.

Anh sợ run một lát rồi cất nhẫn vào.

Không sao, anh có thời gian nửa tháng để luyện tập từ từ.

Đến lúc đó anh sẽ cho Đường Bội một hôn lễ khó quên, cũng không cách nào cự tuyệt lời cầu hôn của anh.

Sở đại thiếu gia đang đắm chìm trong tình yêu, giữa trưa, ánh mặt trời có phần lười nhác, còn anh đang chìm đắm trong tưởng tượng của mình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Khi ở nhà, Sở Dực Thành ăn mặc thoải mái hơn nhiều.

Hiện tại đã là tháng năm, anh mặc một chiếc áo T-shirt dài tay màu đen, quần dài màu xanh đậm, đùi anh lộ ra vừa dài vừa thẳng.

Ngày đó trong buổi họp báo phim của studio, hình tượng tinh anh xã hội mang giày Tây đã biến mất, anh ta vẫn đeo chiếc mắt kính gọng đen, đẩy ly nước ép trái cây đến trước mặt Đường Bội, tùy ý ngồi vào đối diện cô, quan tâm hỏi:

"Vết thương trên cánh tay đã ổn chưa?"

Đường Bội vừa cười vừa xắn tay áo lên, phía trên đã được băng bó sạch sẽ, nhưng ít băng gạc hơn, thoát nhìn không quá mức dữ tợn.

"Cũng may chỉ xước da, nếu như tổn thương đến gân cốt, muốn dưỡng khỏi phải cần thời gian rất lâu."

Trong mắt Sở Dực Thành chợt lóe lên tia áy náy, rất nhanh nói:

"Người hiền có trời phù hộ, chú nghe nói tình hình hôm đó vô cùng nguy hiểm, may mà cháu không sao, bằng không có lẽ Quân Hàn sẽ phát điên."

Anh ta cười cười nói: "Có lẽ cháu chưa nhìn thấy, biệt hiệu 'ám dạ đế vương' của nó không ngoa đâu, cho dù nó chỉ đứng ở đó không làm gì cả

cũng khiến cho người xung quanh không dám thử mạnh."

Đường Bội hé miệng cười: "Chú nhỏ, chú cũng biết biệt hiệu của anh ấy."

"Chính nó cũng biết, nhưng không ai dám gọi trước mặt nó thôi." Sở Dực Thành không nhanh không chậm nói.

Giọng điệu anh ta hết sức bình thường, giống như gọi Đường Bội đến chỉ là trường bối quan tâm đến hậu bối mà thôi: "Chú bị nhà họ Sở gạch tên, cả đời không được bước vào biệt thự chính của nhà họ Sở ở thành phố S, nếu không chú sẽ đến thăm cháu. Phiền cháu bị thương lại còn tự mình đến đây."

"Bị nhà họ Sở...gạch tên?" Đường Bội hơi kinh ngạc.

Sở Quân Hàn khi nhắc đến Sở Dực Thành luôn gọi là 'chú nhỏ'

Lần đầu tiên gặp mặt, trước mặt mọi người Sở Quân Hàn cũng gọi anh ta là chú nhỏ.

Khi ấy, phần đông giới thượng lưu thành phố S cũng có mặt, Sở Dực Thành phóng túng, ngang ngạnh, quả thật không coi mọi người ra gì. Đường Bội còn tưởng rằng do anh ta đã độc lập quen rồi, hơn nữa trên người có khí chất phản nghịch của người làm nghệ thuật, mới có thể rời khỏi nhà họ Sở đến đây sống một mình.

Không nghĩ tới, anh ta lại bị nhà họ Sở gạch tên.

Sở Dực Thành cười ôn hòa với Đường Bội, nói: "Chuyện đó đã nhiều năm rồi, có lẽ Quân Hàn không kể cho cháu nghe những chuyện này. Nếu như muốn biết, chờ thời gian thích hợp, chú sẽ nói cho cháu biết."

Anh ta nói xong, đưa kịch bản trong tay cho Đường Bội: "Kịch bản này chú đã sửa lại mấy chỗ, chờ cháu đóng xong phim của Tần Hạo Diễm, có thể gia nhập đoàn phim rồi."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, nhận lấy kịch bản.

Thật ra, kịch bản sửa lại cũng không nhiều, Đường Bội liếc mắt nhìn, có thể hiểu được vài chỗ đã sửa đổi.

Ánh mắt cô dừng lại trên kịch bản một lát, những chuyện này có thể nói rõ trong điện thoại, Sở Dực Thành không phải là loại người như thế, biết rõ cô bị thương, còn đặc biệt gọi cô đến đây một chuyến.

Anh ta tuyệt đối có lời gì đó muốn nói với cô.

"Chú nhớ, chứ từng nói với cháu, cảnh diễn quan trọng nhất chính là khi nữ chính lột xác về mặt tính cách." Sở Dực Thành từ từ thả lỏng bản thân, tựa người trên ghế sofa, chậm rãi nói:

"Còn nhớ không?"

Đường Bội buông kịch bản xuống, ngẩng đầu đối diện với Sở Dực Thành.

Trong ánh mắt đối phương, có ánh sáng khó lường, sâu không thấy đáy.

Từ mức độ nào đó mà nói, Sở Dực Thành rất giống với Sở Quân Hàn, không bao giờ để người khác nắm được suy nghĩ thực của mình, cũng dùng bề ngoài để lừa gạt rất nhiều người, khiến họ xem nhẹ sự cường đại của hai người.

"Đối với nữ chính Bạch An mà nói, khoảng thời gian thay đổi cuộc đời cô chính là ba năm ấy, có lẽ là ba năm đau khổ nhất trong đời cô.

Nhưng chỉ có đau khổ như vậy, cô ấy mới có thể phá kén thành bướm, cuối cùng lột xác biến thành Bạch An sau này."

Đường Bội không nói gì.

Ánh mắt cô trong suốt, sáng bóng nhìn thẳng vào Sở Dực Thành, anh ta rốt cuộc đang nói đến Bạch An, hay nói đến ai đó, Đường Bội đã hiểu rõ vài phần.

Anh ta dường như là cam chịu, ngả người tựa vào lưng ghế sofa, đưa tay che khuất hai mắt mình, chậm rãi nói:

"Cô ấy bị người đàn ông mình yêu suốt mười năm tổn thương hoàn toàn, trong cơn đau lòng, còn bị người phụ nữ bên cạnh người đàn ông khác hại mình sinh non, mang theo cơ thể và tâm hồn bị tổn thương ra nước ngoài, cô đơn suốt ba năm năm tháng. Trải qua như vậy, sẽ khiến lòng một người trở nên lạnh cứng....Cô ấy thực ra là một cô gái đáng yêu, hiền lành, chỉ có điều..."

"Bạch An..." Đường Bội lẩm bẩm hỏi: "Hay Thích Bạch Phong?"

Sở Dực Thành dường như không có nghe cô nói, anh ta im lặng một lúc rồi tiếp tục nói:

"Sau khi Bạch An về nước, sức khỏe cha cô gần đất xa trời, nhà họ Bạch trong mắt người ngoài vinh quang chói lọi, nhưng nội bộ đã sớm mục nát. Cô tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Bạch từ trong tay cha mình, hơn nữa còn hứa với ông sẽ chấn hưng nhà họ Bạch,...Việc cô ấy cần làm thật sự quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta không dám nghĩ, gánh nặng trên vai cô ấy rốt cuộc nặng đến nhường nào."

Trong phòng lại rơi vào im lặng, Sở Dực Thành nói xong cũng không nhìn Đường Bội.

Qua thật lâu, Đường Bội có chút lo lắng, nhẹ giọng gọi: "Chú nhỏ..."

"Đường Bội." Đường như bị tiếng gọi ấy kéo anh ta về từ trong kí ức, Sở Dực Thành đứng lên, đi vài bước đến bên cạnh Đường Bội.

Lần đầu gặp mặt, anh ta cao lớn rắn rỏi, phóng túng ngang ngạnh. Sau này gặp lại, sự phóng túng trên người anh vẫn khiến người ta say mê như cũ, là một nhà biên kịch tài ba đã tạo ra vô số ngôi sao nổi tiếng.

Tiếp đó, trong buổi họp báo, nhà biên kịch vô cùng tự tin, bảo vệ Đường Bội không chút nào che giấu, khiến trong lòng Đường Bội ấm áp.

Nhưng lúc này Sở Dực Thành đã đi đến ngồi bên cạnh Đường Bội, cúi người nhìn cô chăm chăm một lát, đột nhiên quỳ một gối xuống.

Từ bé đến giờ anh ấy được gọi là thiên tài, từ trước đến nay, tự cao tự đại, mắt cao hơn đỉnh.

Nhưng lúc này, trong mắt anh tràn ngập sự đau khổ và lo lắng không thể che giấu.

"Đường Bội..." Anh thì thào nói: "Bạch Phong căn bản không biết mối quan hệ giữa cháu với Quân Hàn. Từ nhiều năm trước khi chú và cô ấy chia tay, cô ấy đã không còn chú ý đến tin tức nhà họ Sở nữa, cô ấy hoàn toàn không biết gì về cháu cả. Cho dù cô ấy có làm gì cháu, cũng không phải chủ ý của cô ấy. Quân Hàn giận dữ, với uy danh 'ám dạ đế vương' của nó, nhà họ Thích không cách nào gánh chịu nổi. Là chú có lỗi với cháu, cháu bị người khác làm bị thương, đáng lẽ chú nên giúp cháu dạy dỗ tên khốn nạn đó, nhưng chú cầu xin cháu hãy khuyên Quân Hàn tha cho nhà họ Thích đi...."

Giọng điệu hơi lộn xộn, không còn dáng vẻ bình tĩnh của anh trong ngày thường, xem ra đã lo lắng đến cực độ.

Đường Bội hơi chấn động!

Cô chưa bao giờ gặp qua Sở Dực Thành như thế này!

Cũng chưa bao giờ nghĩ tới, người đàn ông cao ngạo như Sở Dực Thành có thể vì một người phụ nữ mà làm ra chuyện như vậy!

"Chú nhỏ..." Đường Bội khẽ gọi, đưa tay đỡ Sở Dực Thành: "Chú như vậy cháu chịu không nổi."

"Giá cổ phiếu nhà họ Tôn sụt ba ngày, việc làm ăn của nhà họ Thích cũng bị ảnh hưởng. Chờ Quân Hàn thu thập xong nhà họ Tôn, nhà họ Thích nhất định cũng khó giữ. Bạch Phong vì nhà họ Thích, hai ba năm nay đã chịu không ít khổ cực, nếu như nhà họ Thích thật sự suy sụp, chỉ sợ không đợi Quân Hàn đối phó cô ấy thì cô ấy cũng tiêu rồi." Sở Dực Thành đứng lên, không chớp mắt nhìn Đường Bội nói:

"Chú đã hỏi Quân Hàn, nó nói những người làm tổn thương cháu, nó sẽ không bỏ qua cho bất kì ai, chuyện này không thể nào cứu vãn được nữa. Đường Bội, người có thể thay đổi suy nghĩ của nó, chỉ có mình cháu."

"Chú nhỏ, cho dù là cháu, cũng không có cách nào ảnh hưởng Sở thiếu." Đường Bội chống lại hai mắt: "Huống chi người nhà họ Thích sao lại bị nhà họ Tôn liên lụy? Người làm cháu bị thương làm sao có thể là người nhà họ Thích?"

"Mặc dù Bạch Phong muốn tẩy trắng nhà họ Thích? Nhưng trong thời gian ngắn sao có thể làm được?" Sở Dực Thành nói hết với Đường Bội:

"Nhà họ Thích muốn đứng vững ở thành phố S, có những chuyện không làm không được. Ví dụ như lần này, chỉ sợ vì dự án hợp tác nào đó với nhà họ Tôn nên mới...' Anh ta híp híp mắt, có chút khó khăn nhưng vẫn nói:

Vì để nắm nhược điểm của nhà họ Tôn."

"Bạch Phong cô ấy..."

Sở Dực Thành dừng lại một chút: "Rất cố gắng muốn nhà họ Thích trở nên khá hơn, những chuyện trong nhà giàu rất phức tạp, cho dù là nhà họ Sở cũng không yên ả giống như vẻ bề ngoài, cho nên cháu đừng trách cô ấy được không?"

"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Sở Dực Thành ước chừng cũng biết yêu cầu của mình quá mức khó khăn, nếu không phải bản lĩnh Đường Bội rất cao, thì có lẽ sẽ bị thương nghiêm trọng thậm chí là mất mạng.

Anh ta đã đi tìm Sở Quân Hàn, nhưng Sở Quân Hàn không nói gì, chỉ đem video tai nạn ngày hôm đó đưa cho Sở Dực Thành.

Trong trường hợp khiến lòng người chấn động ấy, nếu không phải Đường Bội có thể tự cứu, nếu như cô cứ như vậy ngã nhào xuống chân dốc, cuối cùng sẽ biến thành hình dạng gì.

Mình quả thật đang làm khó người khác.

Đổi chỗ lại, nếu có người đối phó với Thích Bạch Phong như thế, anh chỉ sợ mình cũng vận dụng tất cả thể lực mà mình có thể, liều mạng với người đó.

Nhưng...

Trên đời này...

Chỉ có một Thích Bạch Phong mà thôi!

Sở Dực Thành than nhẹ một tiếng, hơi nhắm mắt lại, nhìn Đường Bội.

Sau một lúc lâu, anh ta mới chậm rãi nói: "Hãy khuyên Quân Hàn bỏ qua cho nhà họ Thích, bỏ qua cho Bạch Phong, sau này mạng của chú nhỏ chính là của cháu, dù cháu có chuyện gì nhờ vả, chú nhỏ cũng tuyệt đối không nhú mào."

Đây đã biện pháp cuối cùng Sở Dực Thành có thể nghĩ đến.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng ở trong giới giải trí gặp qua rất nhiều người, anh chợt nhận ra, mặc dù bình thường Đường Bội rất kiên định, nhưng đối với người tốt, cô hoàn toàn không có sức từ chối.

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt, Sở Dực Thành cảm thấy mình thật bỉ ổi, xấu hổ vô cùng.

Nhưng anh ta vẫn nhìn Đường Bội, nhẹ nhàng nói: "Cả đời Bạch Phong đã cực khổ rất nhiều, không dễ dàng gì có thể an ổn một chút. Chú chỉ hy vọng cô ấy có thêm vài năm vui vẻ và hạnh phúc, bù đắp những đau khổ ngày trước. Đường Bội, cháu muốn cái gì cũng được, hãy giúp chú khuyên Quân Hàn buông tha cho Bạch Phong đi."

Lời kể của anh ta rất bi thương.

Nhưng vẫn không bằng một phần vạn bi thương nơi đáy mắt

Điều đó khiến Đường Bội chấn kinh.

"Chú nhỏ."

Thân phận Sở Dực Thành như vậy, cho dù nhà họ Sở gạch tên, chỉ với trong giới giải trí, chỉ cần anh ta muốn, không biết có bao nhiêu cô gái tự nguyện dâng hiến.

Nhưng anh ta vẫn giữ mình trong sạch, gần như chưa từng xảy ra scandal.

Không thể ngờ được, anh ta là một người si tình.

Nhưng Đường Bội cô không phải là người dễ mềm lòng.

"Được, cháu đồng ý với chú." Đường Bội nhìn nét bi thương đau đớn trên mặt Sở Dực Thành, đột nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt Sở Dực Thành sáng lên, có phần kích động nhìn về phía Đường Bội, hỏi: "Cần chú làm gì?"

"Khi nhà họ Tôn sụp đổ, bảo Thích tiểu thư đứng ra làm chứng chỉ tội nhà họ Tôn có ý đồ mưu sát cháu." Đường Bội nhìn Sở Dực Thành: "Thích tiểu thư sẽ đồng ý chứ?"

Cô cũng hiểu một vài quy tắc trên giang hồ, nếu như bảo nhà họ Thích đứng ra chỉ tội nhà họ Tôn đồng nghĩa với bọn họ mất hết uy tín danh dự, sau này thế lực hắc đạo ở thành phố S sẽ không nghe theo lời bọn họ nữa, thậm chí sẽ coi bọn họ như kẻ phản bội.

Nhưng đó là nhượng bộ lớn nhất Đường Bội dành cho Sở Dực Thành.

"Được." Sở Dực Thành nói: "Chú sẽ khiến cô ấy đồng ý."

Đường Bội đứng lên mỉm cười với Sở Dực Thành nói: "Chú nhỏ, cháu về trước đây."

Sở Dực Thành tiễn Đường Bội đến cửa, khi Đường Bội mở cửa muốn rời đi, Sở Dực Thành đột nhiên thấp giọng nói: "Đường Bội, thật xin lỗi đã làm khó cháu."

"Không có gì phải xin lỗi, chú." Đường Bội xoay người, nhẹ giọng nói: "Người cháu muốn đối phó, từ đầu đến cuối là nhà họ Tôn, về phần nhà họ Thích... Nếu có thể khiến chú vui vẻ, thì buông tha họ có sao đâu?"

Khi trở về xe, Đường Bội vẫn có chút khiếp sợ.

Cô chưa từng nhìn thấy ai giống Sở Dực Thành, có một tình yêu nồng nhiệt đến không che giấu.

Thế nên khi Lục Tử Mặc gọi cô mấy lần, cô mới hoảng hồn: "Sao vậy?"

"Về nhà sao?" Lục Tử Mặc không có hỏi cô vừa rồi xảy ra chuyện gì chỉ hỏi: "Hay là cô muốn đi đâu?"

"Trở về đi." Đường Bội đưa tay chống đầu, nghiêng người dựa vào cửa sổ xe.

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Cô có biết Sở tiên sinh, chính là chú nhỏ của Sở thiếu, vì sao bị gạch tên khỏi nhà họ Sở không?"

Lục Tử Mặc lại do dự, mới mở miệng nói: "Người nhà họ Sở biết được chuyện này không nhiều, Sở tiên sinh tự mình nói với cô à?"

"Ừ." Đường Bội khẽ gật đầu.

"Thật ra tôi cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghe nói năm đó Sở tiên sinh vì một người con gái nên đã hủy hôn với vị hôn thê của mình. Vị hôn thê của ngài ấy là con đối tác làm ăn với nhà họ Sở, mặc dù mọi người đều biết là đám cưới thương mại, hôn nhân chính trị, nhưng lại hủy hết danh dự của họ trước mặt bọn họ, khiến họ không xuống đài được, lúc ấy gia chủ tiền nhiệm nhà họ Sở - Sở lão gia, trong lúc tức giận đã đuổi Sở tiên sinh ra khỏi nhà họ Sở." Lục Tử Mặc nói.

"Thì ra là thế." Đường Bội gật đầu.

Lục Tử Mặc bỗng nhiên nhíu mày nhưng vẫn cứ nói: "Còn có một nguyên nhân quan trọng, là vì người phụ nữ đó đã là vợ của người khác. Sở tiên sinh trở mặt với gia tộc vì cô ấy, mới khiến Sở lão gia tức giận đến khó

thở. Nhưng đối với hôn nhân của con cháu, ông ấy cũng không quá khắt khe."

Đường Bội nghe đến đó, nhin không được cười xinh đẹp nói với Lục Tử Mặc: "Cảm ơn anh, anh đang muốn nói với tôi, không cần lo lắng những vấn đề như thế này thường xuất hiện trong nhà giàu, trưởng bối thường dùng gậy đánh uyên ương sao?"

Lục Tử Mặc hiếm khi đỏ mặt.

Anh ta còn muốn nói gì, nhưng đột nhiên nheo mắt lại.

Đường Bội cũng lập tức phát hiện điều khác thường.

Có hai chiếc xe đang chạy song song đến, hơn nữa còn đỗ ở con đường trước mặt bọn họ

Giữa kính chiếu hậu, hai chiếc xe khác cũng bám đuôi mà đến, ngăn chặn lối đi của họ.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ghen (1)

Đường Bội nhẹ nhàng tháo dây an toàn trên người, rất bình tĩnh nói: "Xem ra là nhắm vào chúng ta rồi."

Lục Tử Mặc không hề động đậy, anh yên tĩnh nhìn hai chiếc xe phía trước, khước mắt đảo qua kính chiếu hậu, có lẽ đã đoán được đường thoát hiểm và tận dụng thời gian, nên khẽ nói với Đường Bội: "Một lát nữa, cô đi trước, bọn họ cứ để tôi đối phó."

"Là địch hay là là bạn, vẫn chưa rõ ràng, hà tất phải kích động như vậy?" Đường Bội nhẹ nhàng gõ ngón tay thon dài trên cửa kính xe, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Lục Tử Mặc hỏi: "Anh có súng không?"

Anh biết cô rất mạnh, cũng biết cô rất độc lập.

Ngày đó, trong buổi đấu giá ở biệt thự nhà họ Sở, anh cũng có mặt.

Hàng loạt động tác kinh tài tuyệt diệu của Đường Bội đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Sở Quân Hàn, áp chế những người có mặt, cũng khiến Lục Tử Mặc anh nhớ kỹ cô gái xuất sắc này.

Nhưng mà...

Anh theo bản năng nhìn thoáng qua Đường Bội, trong mắt anh, màn biểu diễn lúc trước gần như chỉ mang ý nghĩa tính chất, ngay cả khi Đường

Bội đã khỏe lại, cũng không nên dùng súng.

Đường Bội vừa vặn chờ đợi anh trả lời, thấy anh nhìn qua, mỉm cười với anh, có chút kinh ngạc.

"Chưa? Vậy không phải nên..."

Lục Tử Mặc chần chờ trong giây lát, anh biết tầm quan trọng của Đường Bội đối với Sở Quân Hàn, không biết thế lực hắc đạo đụng đến bảo bối mà Sở thiếu yêu thương sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Nhưng sau một lát, anh vẫn đưa tay rút một cây súng màu đen khéo léo từ trong áo phục ra.

Cô thuận thế cầm lấy.

Ngón tay cô thon dài mơn trớn trên thân súng, lên còi vài cái, khiến Lục Tử Mặc liếc một cái đã nhìn ra, cô tuyệt đối là người trong nghề.

Đường Bội dường như không có cảm giác với ánh mắt tìm tòi của Lục Tử Mặc, cô nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Chỗ bọn họ hiện tại, là trên đường ngoại ô thông đến biệt thự nhà họ Sở.

Khác với thành phố phồn hoa, người ở đây ít lui tới, xe cũng vắng.

Trên đường bằng phẳng rộng rãi trống trải, cũng khó trách đối phương dám cản trở xe bọn họ giữa ban ngày ban mặt.

Sau khi bốn chiếc xe dừng lại, rất lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Đường Bội chớp mắt, đột nhiên đẩy cửa xe ra.

Hôm nay đi gặp Sở Dực Thành, cô mặc áo khoác âu phục tương đối thoải mái, khiến cô trông rất gọn gàng, nhanh nhẹn.

Lúc này cô không chút sợ hãi đứng ở bên cạnh cửa xe, nhưng để ngăn chặn bốn chiếc xe, thì phải khâm phục dũng khí của cô gái này.

Lục Tử Mặc vội vã đi theo Đường Bội xuống xe.

Anh tiến lên một bước đứng ở bên cạnh Đường Bội, hạ giọng nói với cô: "Đừng kích động, nơi này cũng không xa nhà họ Sở"

"Đối với cùng một loại người, chỉ khi anh mạnh hơn bọn họ, mới khiến họ thật sự tâm phục khẩu phục, sẽ không đến gây phiền toái cho anh nữa." Nụ cười trên mặt cô không giảm, nhìn bốn chiếc xe hơi có rèm trước sau, cười xinh đẹp nói:

"Tôi nghĩ, người hiện tại ngăn chúng ta, chính là loại người này."

Cô ôm hai tay trước ngực, nâng chiếc cằm ngạo nghễ, nói: "Tôi đã xuống xe rồi, còn không hiện thân sao?"

Giữa bốn chiếc xe vẫn im lặng, xuyên qua cửa kính sổ xe, Đường Bội có thể nhìn thấy mấy tên vệ sĩ ngồi ở phía sau tay lái, cô gần như cho rằng mấy chiếc xe này chỉ dừng ở trên đường, không phải nhắm vào cô mà đến.

Đúng lúc này, phía xa xa đột nhiên vang lên tiếng động cơ ô tô.

Đường Bội nhướng mắt nhìn, thì nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ hoa sen, đang rít gào mà đến.

Hai chiếc xe cản ở trước mặt bọn họ, giống như có sự ăn ý, vội vàng khởi động xe sang hai bên, nhường đường cho chiếc xe thể thao đó.

Lục Tử Mặc hơi lo lắng bước lên trước một bước, chặn Đường Bội ở sau lưng mình.

Đường Bội cười an ủi anh ta, không quá để ý chiếc xe thể thao đang đến trước mặt mình.

Trong nháy mắt, chiếc xe chỉ còn cách họ mấy thước, khi sắp gần cán lên Đường Bội, thì chiếc xe ấy đột nhiên xoay đuôi xe, vững vàng dừng ở trước hai chiếc xe hơi màu đen.

Cửa bốn chiếc xe bỗng được mở ra cùng một lúc.

Bao gồm cả người lái xe, thì có khoảng 16 người đàn ông mặc âu phục màu đen.

Bề ngoài của bọn họ đều rất bình thường, nhưng vóc người lại nổi bật, hết sức cao gầy.

Cửa chiếc xe màu đỏ được đẩy ra.

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Một đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra, sau đó là chiếc váy ngắn màu xanh, khéo léo ôm lấy vòng eo xinh xắn kết hợp với chiếc áo khoác comple vừa người, áo sơ mi trắng gọn gàng để mở hai nút áo, lộ ra cái cổ trắng nõn với xương quai xanh như ẩn như hiện.

Ở giữa xương quai xanh là sợi dây chuyền kim cương sáng lấp lánh.

Cùng kiểu dáng với đôi khuyên tai bạch kim đeo trên lỗ tai cô ta.

Nhưng những thứ ấy cũng không bì với dung mạo của cô ấy.

Chiếc cằm khéo léo trên đường cong hoàn mỹ, sóng mũi cao mà thẳng, dưới đầu mũi cô, là đôi môi hình trái tim xinh xắn.

Lông mi dài dài khiến cô trông ngọt ngào hồn nhiên như búp bê, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra ánh sáng bình tĩnh lý trí, cả người cô toát lên

vẻ cao quý như nữ vương.

Cô ta tao nhã đứng ở bên cạnh xe, 16 tên vệ sĩ đồng loạt gọi "Đại tiểu thư" chậm rãi đi tới trước mặt Đường Bội.

Dáng người Đường Bội cao gầy, người phụ nữ trước mặt thấp hơn cô nửa cái đầu.

Nhưng giày cao gót dưới chân cô ta cũng không cao, phù hợp với lái xe. Cô ta trông lớn hơn Đường Bội vài tuổi.

Khi đến gần, Đường Bội nhìn thấy rõ mặc dù trên mặt cô ta trang điểm hết sức tinh tế, nhưng trong mắt lại lộ ánh sáng tang thương.

Không phải 'kiểu u buồn' của những cô gái học đòi mà là dấu vết cô ấy đã trải qua năm tháng.

00:00

Hơn nữa, trên người cô ấy lại dung hợp vẻ ngọt ngào và cao quý khiến Đường Bội có thể mơ hồ đoán ra cô ấy là ai.

Người phụ nữ xa lạ, đi đến trước mặt Đường Bội, cũng không liếc nhìn những người cao to bên cạnh.

Lúc này, cô ta đứng ở trước mặt Đường Bội, cần ngửa đầu lên mới thấy rõ dáng dấp của cô. Nhưng cho dù đang nhìn lên, ánh mắt và nét mặt cô ta giống như đang nhìn xuống chúng sinh.

Là cao không thể chạm như vậy.

Cô đánh giá Đường Bội từ trên xuống dưới một hồi lâu, Đường Bội vẫn ôm hai tay ở trước ngực, khóe môi vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt tùy cô ta đánh giá.

Mãi đến khi Lục Tử Mặc hơi thiếu kiên nhẫn, đi về phía trước đứng ở bên cạnh Đường Bội.

Cô ta mới dời mắt khỏi người Đường Bội nhìn sang Lục Tử Mặc, hơi châm biếm nói: "Độ bình tĩnh của Lục tiên sinh dường như kém xa Đường tiểu thư, thảo nào Sở thiếu luôn luôn không vừa mắt với bất kì cô gái nào, lại có thể vừa mắt với cô."

Cô ta vừa nói vừa nhìn Đường Bội, cười xinh đẹp, cười đến cong cong đôi mắt thật to, thậm chí chủ động vươn tay ra với Đường Bội, tự giới thiệu nói:

"Rất vui vì hôm nay được gặp Đường tiểu thư, tôi là Thích Bạch Phong."

Quả nhiên là Thích Bạch Phong.

Đường Bội cũng không đưa tay nắm lấy tay cô ta.

Một người phụ nữ tràn ngập mâu thuẫn nhưng lại lộ ra vẻ hoàn mỹ, trên người mang theo loại độc 'mê hoặc' khó trách Sở Dực Thành lại si mê nhiều năm, thậm chí không tiếc cắt đứt với người nhà.

"Tôi nghĩ tôi cần thu hồi lời nói mới vừa rồi." Đường Bội khẽ cười nói: "Chúng ta là địch không phải bạn, đối với việc cô Thích mới làm mấy hôm trước với tôi, thì giữa chúng ta không nên xuất hiện không khí thân mật như thế này."

Khi ba chữ Thích Bạch Phong xuất hiện, thì Lục Tử Mặc cũng trở nên đề phòng.

"Đường tiểu thư là một người thông minh, ở trước mặt người thông minh tôi cũng không cần thiết phải nói dối." Thích Bạch Phong cúi đầu cười, thu hồi tay mình, lại thản nhiên nói:

"Không sai, lúc quay phim, người bắn tên hại Đường tiểu thư là người của tôi. Nhưng hôm nay, tôi tới đây là vì muốn gặp Đường tiểu thư."

"Thích tiểu thư là chủ nhân hiện tại của nhà họ Thích, công việc bận rộn, lại đặc biệt vì muốn gặp tôi mà đến, tôi thật không dám nhận." Đường Bội cười nói:

"Có lẽ cô còn có lời muốn nói với tôi."

Trong mắt Thích Bạch Phong lóe lên ánh sáng, cười haha nói: "Đường tiểu thư quả nhiên là người thông minh, nói chuyện với người thông minh, quả thực rất thoải mái."

Nụ cười trên mặt cô ta không tắt, nhàn nhạt nói: "Tôi tự mình tới đây, còn muốn mời Đường tiểu thư đến nhà tôi chơi vài ngày, để tôi có thể thực hiện cương vị chủ nhà, tiếp đãi cô thật tốt, bù lại sai lầm trước đây của mình."

"Chơi vài ngày hay là giam lỏng vài ngày?" Đường Bội cười nhúu mày, lại nói: "Thích tiểu thư, không ngại nói cho cô biết, có lẽ cô cũng biết tôi vừa mới đi gặp Sở Dực Thành tiên sinh, bây giờ trên đường đi gặp anh ta về lại bị cô mang đi, không biết Sở thiếu sẽ nghĩ sao về Sở tiên sinh?"

Nụ cười trên mặt Thích Bạch Phong rốt cuộc cũng biến mất.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ghen (2)

Từ khi nhà họ Sở bắt đầu đối phó nhà họ Tôn, nhân tiện bắt đầu chèn ép nhà họ Thích, cô ta liền điều tra về Đường Bội.

Chỉ biết cô ấy là con gái riêng của Đường Phong Ngôn, lúc này nhân khí rất nổi, lọt vào mắt của khán giả, xem ra muốn gây xui xẻo cho nhà họ Đường báo thù cho bản thân mình.

Cũng biết gần đây Đường Bội rất nổi bật, là một người mới nhưng cô ấy đã nhận được vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh sắp tới của Sở Dực Thành.

Cô ta đã xem qua tiết mục Đường Bội đua ngựa, cũng xem qua phim Đường Bội và Hạ Tử Diệu tuyên truyền, biết cô cưỡi ngựa rất tốt, thoát nhìn rất tiêu sái, dũng cảm, cũng rất oai hùng...

Nhưng, trong mắt Thích Bạch Phong, Đường Bội chỉ là một diễn viên nữ.

Ở trong mắt cô ta, bất kể là nữ diễn viên có nổi tiếng bao nhiêu, cho dù là Thịnh Lan vừa gặt hái được giải thưởng ảnh hậu, bất quá cũng chỉ có vậy.

Phụ nữ trong làng giải trí, ai không có vài phần bản lĩnh mê hoặc đàn ông?

Nhưng, ngoại trừ điều đó ra, thì các cô ấy cũng chỉ như thế.

Chờ gặp được Đường Bội, nói thật, người phụ nữ khi đối mặt với sự bao vây của cô ta, nhưng vẫn có thể bình tĩnh vững vàng như vậy, cô ta có vài phần thưởng thức.

Thế nhưng, nghĩ đến thân thể của cô, lại cảm thấy khinh thường.

Cho tới bây giờ, thứ nhẹ nhàng đặt trên bụng cô, chính là cây súng lục thật.

Đường Bội cười giống như một con hồ ly giả hoạt, nhẹ giọng nói với Thích Bạch Phong: "Làm sao bây giờ? Tôi đã đồng ý trở về ăn cơm tối với Sở thiếu, anh ấy vẫn còn đang chờ tôi."

Bây giờ Thích Bạch Phong đã bình tĩnh trở lại, hiện tại cô đã hiểu có lẽ mình đã xem thường Đường Bội.

Nhưng, sau khi trải qua gió tanh mưa máu, cô ta đã sớm không còn là cô gái thiếu kiên nhẫn như trước kia.

Cho nên cô chưa nói gì cả, mà lẳng lặng chờ Đường Bội nói tiếp.

"Đã hứa gì với người khác thì nhất định phải thực hiện, cô nói có đúng không Thích tiểu thư?" Quả nhiên Đường Bội lại nói thêm.

"Không sai." Thích Bạch Phong lẳng lặng trả lời.

"Vậy, tôi đồng ý với Sở Dực Thành, cầu xin Sở thiếu bỏ qua cho nhà họ Thích, có phải cũng nên làm không? Thích tiểu thư..." Trong giọng nói cô mang theo châm biếm.

Cô không rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng theo ý cô, Sở Dực Thành có thể vì Thích Bạch Phong mà đưa ra quyết định như thế,

mà Thích Bạch Phong lại hèn hạ, mai phục cô ở trên đường từ nhà Sở Dực Thành trở về, có ý muốn bắt cóc cô.

Nếu như cô ta thuận lợi, chỉ sợ bất kì ai cũng nghĩ Sở Dực Thành âm mưu với Thích Bạch Phong, cố ý dụ cô ra khỏi phạm vi bảo vệ của Sở Quân Hàn, sau đó ra tay bắt cóc cô để uy hiếp Sở Quân Hàn.

Sở Dực Thành có thể hy sinh kiêu ngạo vì Thích Bạch Phong, thậm chí còn dùng tính mạng làm điều kiện trao đổi với Đường Bội.

Thích Bạch Phong lại tính toán Sở Dực Thành, không hề quan tâm đến an nguy của anh ta.

Có thể lúc trước giữa bọn họ đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến cô không thể tha thứ cho Sở Dực Thành, nhưng trả thù là trả thù. Lợi dụng tình yêu của người khác là vô tình xúc phạm đến đối phương, là cách làm mà Đường Bội khinh thường nhất.

Ánh mắt Đường Bội lạnh lẽo, đột nhiên nói: "Chuyện tôi đồng ý với Sở tiên sinh, nhất định sẽ làm được, vì thế những chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra, nhưng mà Thích tiểu thư..." Đường Bội ra hiệu Lục Tử Mặc lên xe, dẫn Thích Bạch Phong đến bên cạnh xe, chậm rãi nói: "Bất quá tam, nếu như có lần nữa, cho dù là Sở tiên sinh, tôi cũng không khách sáo."

Súng lục của cô đột nhiên dờ xuống bụng Thích Bạch Phong.

Ổng hãm thanh trang bị trên súng lục khéo léo cũng không phát ra một chút thanh âm, Thích Bạch Phong chỉ ngửi được mùi thuốc súng bốc lên.

Đường Bội cũng chưa nhìn phía sau mình, nhưng lại nổ phát súng làm xẹp bốn lốp xe một cách chính xác.

Cô thu tay xong, thổi ngậm khí vào họng súng, cười nói: "Thích tiểu thư, chúng ta còn giằng co tiếp không?"

Thích Bạch Phong nhắm hai mắt lại, biết là lần này mình đã gặp phải đối thủ lợi hại.

Đối phương chẳng phải là đóa hoa mảnh mai trong nhà ấm của Sở đại thiếu, mà là một bông hồng có gai.

Khi mở mắt ra, Thích Bạch Phong từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, bỗng bình tĩnh lại, ra lệnh rõ ràng:

"Các người đều tránh ra."

16 người thanh niên cao to, bị thuật bắn súng chuẩn xác của Đường Bội làm rung động, nhưng không có mệnh lệnh của đại tiểu thư, không ai dám di chuyển.

Lúc này nghe đại tiểu thư ra lệnh, vội vàng dạt ra hai bên.

Đường Bội mỉm cười, thoải mái thả Thích Bạch Phong ra.

Cô xoay người, đi đến bên xe mình, Lục Tử Mặc cẩn thận đi ở phía sau cô.

"Tử Mặc." Đường Bội đột nhiên quay đầu nói: "Đi thôi, lời Thích tiểu thư nói một lời đáng nghìn vàng, sẽ không ra tay với chúng ta đâu."

Cô giương mắt nhìn về phía Thích Bạch Phong cười nói: "Phải không? Thích tiểu thư?"

Sắc mặt Thích Bạch Phong cũng không dễ coi, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu.

Lần đầu tiên giao thủ xem như cô đã thất bại hoàn toàn, đổi lại là ai cũng không vui vẻ.

Đường Bội mở cửa xe, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, ngừng đầu nói với Thích Bạch Phong: "Chờ bộ phim tôi đóng của Sở tiên sinh được công chiếu, hy vọng Thích tiểu thư sẽ đến tham gia."

Cô cười đến mức quỵến rũ lúc này mới mở cửa xe, ngồi vào trong.

Lục Tử Mặc lập tức khởi động xe.

Chiếc xe BMW lao ra khỏi đó một khoảng, bấy giờ Đường Bội mới quay đầu nhìn bóng dáng Thích Bạch Phong vẫn đứng ở trên đường.

Giờ đây, cô ta đã không còn khí thế như mới xuất hiện mà lẻ loi đứng ở trên đường, lộ ra chút cô tịch.

Đường Bội than nhẹ một tiếng, quay đầu chăm chú nhìn về phía trước.

Một lát sau cô mới thấp giọng hỏi: "Anh biết Sở tiên sinh qua lại với Thích Bạch Phong?"

Lục Tử Mặc luôn hành động nhanh nhẹn, nhưng ban này dường như đang cố kìm nén cái gì đó, giải thích duy nhất, chính là anh biết mối quan hệ giữa Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ghen (3)

Đường Bội dĩ nhiên sẽ không cho rằng, anh ấy sẽ nhường cơ hội biểu hiện cho mình, vậy giải thích duy nhất có lẽ anh biết chuyện giữa Thích Bạch Phong với Sở Dực Thành nên mới duy trì bình thản như thế.

"Biết một ít." Lục Tử Mặc do dự, nhưng vẫn trả lời: "Năm đó, Thích tiểu thư cũng có tiếng tăm ở thành phố S, sau này lẻ loi một mình đi ra nước ngoài, nghe nói..."

Anh nói tới đây, không tự chủ được nhíu mày, mới tiếp tục nói: "Khi đó sức khỏe cô ấy rất tệ, vừa đến nước Mỹ đã có người khiêng cô ấy đến bệnh viện."

"Sở tiên sinh biết không?" Đường Bội hỏi.

"Biết." Lục Tử Mặc bất đắc dĩ gật đầu nói: "Nhà họ Thích với nhà họ Sở lúc đó quan hệ không tồi, cô ấy được đưa đến bệnh viện thuộc nhà họ Sở."

Anh lại dừng một chút: "Chờ cô ấy tỉnh lại, nghe nói mình đang nằm ở bệnh viện nhà họ Sở thì lấy cái chết để dọa, buộc chuyển viện. Về sau như thế nào thì tôi không rõ lắm."

Lưỡng lự một lúc, Lục Tử Mặc vẫn nói với Đường Bội: "Năm đó chính tôi đã nói những tin tức này với Sở tiên sinh."

Anh mãi mãi không quên nét mặt Sở Dực Thành khi đó.

Một người đàn ông luôn cao ngạo, kiêu ngạo đến tận xương, trên mặt lại không còn huyết sắc, trong mắt anh ta tràn ngập hối hận, nhất là khi nghe nói Thích Bạch Phong sinh non ở trên máy bay, suýt nữa một thi hai mạng, đàn ông nhà họ Sở chưa bao giờ bị chuyện gì đánh gục, vậy mà lại quỳ xuống trước sofa, đau đớn ôm lấy đầu của mình.

Sau đó, người trời nam kẻ đất bắc. Vận mệnh tàn nhẫn như vậy, hai người thật lòng yêu nhau cuối cùng càng lúc càng xa, giống như những người xa lạ.

Mặc dù chuyện Thích Bạch Phong trở về thành phố S, tuy rằng Sở Dực Thành vì cô hung hăng rời khỏi nhà họ Sở, nhưng rốt cuộc cũng chẳng có ích gì nữa.

Không khí trong xe nhất thời rơi vào im lặng, ngay cả trên mặt Đường Bội cũng lộ vẻ bi thương.

Mãi đến khi trở về biệt thự nhà họ Sở, gặp được Sở Quân Hàn, bọn họ vẫn còn rơi vào chuyện giữa Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành, không cách nào dứt ra được.

"Sao vậy?" Sở Quân Hàn hơi lo lắng, đưa tay chạm vào gương mặt cô: "Ra ngoài trở về thì mắt hờn mắt vía."

"Không có gì." Đường Bội cười trước hành động an ủi của anh: "Kịch bản chú nhỏ viết hay quá, vì thế em hơi nhập tâm."

Sở Quân Hàn nhìn cô thật sâu, nhưng cũng không hỏi nữa.

Để cô đi gặp Sở Dực Thành, anh biết Sở Dực Thành nhất định sẽ cầu xin cho Thích Bạch Phong.

Muốn buông tha cho nhà họ Thích hay không, anh tôn trọng ý kiến của Đường Bội.

Đường Bội của anh, thoát nhìn kiên cường, kiêu hãnh, cái gì cũng không thể khiến cô gục ngã. Thật ra, trong lòng vô cùng mềm mại, đối với những người thật lòng với cô, từ trước đến nay đều luôn hiền lành và khoan dung.

Anh cảm thấy, nếu như không nói chuyện này với Đường Bội, sau này cô biết tất cả sẽ cảm thấy có lỗi với Sở Dực Thành.

Sở Quân Hàn đưa tay ôm lấy vai Đường Bội, dẫn cô về phía nhà ăn, an ủi nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, sớm biết như thế, anh sẽ không cho em đi gặp chú nhỏ."

"Buông tha nhà họ Thích đi." Đường Bội nhớ tới lời hứa của cô, nhàn nhạt nói: "Em đã hứa với chú nhỏ."

"Em nghĩ kĩ chưa?" Sở Quân Hàn nhìn vào hai mắt Đường Bội nói: "Tuy rằng nhà họ Thích không phải là chủ mưu, nhưng người làm em bị thương là người của bọn họ."

"Đúng, em đã nghĩ rất kỹ." Đường Bội gật đầu nói: "Mục tiêu của em, cho tới bây giờ không phải nhà họ Thích."

Cô hơi nheo mắt, cá cô muốn câu, luôn luôn chính xác.

Nhà họ Tôn bây giờ bị ép đến cùng đường, nhưng nhà họ Đường vẫn bình yên vô sự, chắc chắn nhà họ Tôn sẽ mau tức nước vỡ bờ, bất luận thế nào cũng phải kéo nhà họ Đường xuống nước cùng.

Cô hết sức chờ đợi, ngày chó cắn chó, nhất định sẽ mau đến.

Đợi vài ngày, nhà họ Tôn quả nhiên có tin tức mới truyền đến.

Dưới sự chèn ép của Sở Quân Hàn, cổ phiếu nhà họ Tôn liên tục rớt giá, khiến toàn bộ Tôn thị đều cảm thấy bất an.

Dựa theo ý Đường Bội, Sở Quân Hàn vẫn để lại chút hơi tàn cho bọn họ giãy dụa, nhưng ngày hôm qua, nhà họ Tôn vẫn trong tình cảnh bi thảm, đột nhiên nhận được sự trợ giúp mới.

Trong tin tức cuối cùng của buổi họp báo, Tôn Mặc Ngôn đặc biệt cảm ơn tổng giám đốc Đường thị, Đường Phong Ngôn, là ông đã vươn tay ra giúp đỡ khi Tôn thị gặp cảnh bấp bênh, khiến bọn họ có thể vượt qua khó khăn.

Đường gia quả nhiên là đồng minh tốt nhất của nhà họ Tôn.

Đường Bội cười nhẹ, đóng trang web tin tức họp báo của Tôn thị lại.

Nhà họ Tôn ngoài mặt bày tỏ cảm kích với nhà họ Đường, nhưng thực chất họ buộc chặt nhà họ Đường lại với họ, có sống cùng sống, có chết thì cùng chết.

Cũng ngầm nói cho cô biết, nhà họ Đường vẫn đứng bên cạnh nhà họ Tôn, muốn đánh, muốn trả thù, không chỉ nhắm vào nhà họ Tôn.

Đường Bội thiếu chút nữa cười lên tiếng.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến lúc này biểu cảm trên mặt cha cô chắc là tràn ngập phần nộ và không cam lòng.

Đường Bội cười đủ rồi, lấy di động bấm số một người.

Đường Phong Ngôn có lẽ không bao giờ nghĩ đến, Đường Bội sẽ gọi cho ông vào giờ phút này.

Ông chần chờ một lát mới bắt điện thoại. Đường Bội hoàn toàn có thể đoán được nét mặt ông ta lúc này toàn kinh ngạc nghi ngờ, thậm chí còn

mang theo bất mãn với không cam lòng với mình.

Nhưng trong điện thoại lại truyền đến thanh âm của người cha hiền hối hận cực kì.

"Bội Bội..." Đường Phong Ngôn khẽ gọi nhũ danh của cô, sau đó thờ dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Con rất hận ba?"

Cô đương nhiên rất hận ông, chỉ có điều đó không phải là mục đích hôm nay cô gọi đến.

"Vì sao phải giúp nhà họ Tôn?" Đường Bội lạnh lùng hỏi.

00:00

Cô cố gắng khiến thanh âm của mình lộ vẻ lạnh lùng và sắc bén, giống như việc Đường Phong Ngôn giúp đỡ nhà họ Tôn khiến cô vô cùng bất mãn: "Bọn họ năm lần bảy lượt hại tôi, lần này suýt giết tôi!" Đường Bội lớn tiếng nói.

"Bội Bội..." Đường Phong Ngôn lại cúi đầu gọi cô một tiếng, thờ dài: "Mẹ Phỉ Phỉ dù sao cũng là người nhà họ Tôn. Các con đều là con gái của ba, ba không muốn làm tổn thương con, nhưng cũng không muốn trở mặt nhìn thấy Phỉ Phỉ sụp đổ."

"À..." Đường Bội cười lạnh một tiếng, chỉ trích không chút lưu tình: "Ở trong lòng ông chỉ có một mình Đường Phỉ Phỉ là con gái, còn tôi thì có là gì?"

Cô thờ dốc một hơi, cố ý nói: "Nếu không nghe lời, ông cũng biết giúp đỡ nhà họ Tôn là đối đầu với nhà họ Sở, cũng phải gánh hậu quả."

"Bội Bội, con nghe ba giải thích." Đường Phong Ngôn vội vã, sốt ruột nói: "Ba cũng không muốn như vậy, nhưng Phỉ Phỉ khóc lóc cầu xin ba, ba

thật sự không hạ quyết tâm được."

Ông ta dừng lại một chút lại hỏi dò: "Sở thiếu rất tức giận sao?"

Trong ánh mắt Đường Bội hiện lên ý lạnh, cố ý đè thấp thanh âm, lộ ra vẻ khổ sở: "Đương nhiên, hơn nữa ông cũng biết, Sở thiếu đối với tôi....Tuy rằng hiện tại có chút hứng thú, nhưng không biết..."

Giọng điệu cô ấp a ấp úng, rõ ràng khiến Đường Phong Ngôn hiểu lầm.

Lão hồ ly kia, im lặng một lát, rất nhanh nói với Đường Bội: "Không sao, con còn có ba, Bội Bội, bất luận xảy ra chuyện gì, ba cũng sẽ bảo vệ con."

"Thật sao?" Trên mặt Đường Bội hiện lên nụ cười thẳng lợi, nhưng trong miệng lại nói: "Vậy vì sao trước kia, ông vì Đường Phỉ Phỉ lại bộc lộ thân phận của tôi? Ông cũng biết làm như vậy.... làm như vậy...Sẽ khiến tôi suýt nữa không sống yên trong giới này."

"Thực xin lỗi Bội Bội, ba cũng bất đắc dĩ, nhà họ Tôn nắm trong tay 20% cổ phần Đường thị, khi đó nếu không làm như vậy bọn họ sẽ nhân cơ hội làm khó, hơn nữa..." Đường Phong Ngôn cái khó ló cái khôn nói: "Ba cũng vì bảo vệ con, cho dù nhà họ Tôn muốn làm gì cũng phải chú ý đến thân phận con là con gái của ba, không ngờ bọn họ lại mất trí như vậy."

"Từ khi bọn họ ra tay với mẹ, ông nhìn không ra sao?" Đường Bội lạnh lùng nói.

"Xin lỗi Bội Bội..." Giọng nói Đường Phong Ngôn càng thêm dịu dàng.

Mặc dù không dám xác định 100%, nhưng trong khoảng thời gian nhà họ Tôn bị đả kích, nhà họ Đường vẫn không sao, chắc chắn Đường Bội vẫn

niệm tình xưa.

Hơn nữa, sau khi ông nhúng tay giúp nhà họ Tôn, nhà họ Sở cũng không quay đầu công kích ông.

Thêm nữa, cuộc gọi này của Đường Bội, dường như ý tứ là nó muốn trả thù chỉ có nhà họ Tôn.

Chỉ có điều, nghe Đường Bội nói dường như cô cũng không thể chi phối quyết định của Sở Quân Hàn.

Vậy, vì sao ông không thừa cơ hội này liên thủ với nhà họ Sở, mượn dao giết người, tiết diệt sạch sẽ nhà họ Tôn.

Hơn nữa nhất định phải hủy bỏ bằng chứng trong tay họ trước khi chúng được giao đến tay Đường Bội.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ghen (4)

Sau khi đưa ra quyết định, giọng nói Đường Phong Ngôn càng thêm nhu hòa: "Bội Bội, nhà họ Tôn làm như vậy..."

"Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nhà họ Tôn." Đường Bội lớn tiếng ngắt lời ông: "Nếu như ông còn nhớ mẹ tôi, còn nhớ tôi và Tử Thái thì hãy khoan tay đứng nhìn, bằng không đừng trách tôi không niệm tình cha con." Cô nói xong quyết đoán cúp điện thoại, trên miệng hiện lên nụ cười thắng lợi.

Đường Phong Ngôn nhất định sẽ phản chiến, ban đầu có thể nhà họ Tôn không nhìn ra, nhưng rất nhanh sẽ phát hiện Đường Phong Ngôn bỏ đá xuống giếng.

Cho dù họ không phát hiện được thì nàng cũng sẽ nghĩ cách để bọn họ phát hiện.

Sau đó...

Nàng suy nghĩ một lát rồi bấm số điện thoại người khác.

Lạc có lẽ đang bận, ngày đó anh ta vội vàng chạy về Châu Âu, chắc có việc cần giải quyết, với Đường Bội, việc tùy tiện chạy đến thành phố S là hành động nông nổi, không biết Lạc nghĩ như thế nào

"Công chúa điện thoại..." Điện thoại reo khoảng mười tiếng, Lạc mới bắt điện thoại: "Tôi thật sự rất vui, công chúa của tôi, khi em cần đến ký sĩ là tôi."

"Lạc." Đường Bội cười nhẹ nói: "Tôi muốn bán một số việc làm ăn bí mật của nhà họ Tôn cho một người, anh với anh ta từng tiếp xúc, anh có thể giúp tôi không?"

"Ừ." Lạc cúi đầu cười nói: "Để tôi đoán, là nhà họ Liên phải không?"

"Anh thật thông minh." Đường Bội không hề tiết kiệm lời khen: "Gần đây nhà họ Sở với nhà họ Liên qua lại rất nhiều, xem ra chuẩn bị tiến hành hợp tác. Dem tin tức nhà họ Tôn bán cho nhà họ Liên là mượn cơ hội thôn tính nhà họ Tôn. Nhà họ Tôn nhất định cho rằng do nhà họ Sở gây nên, thậm chí sẽ hoài nghi Đường Phong Ngôn đã cấu kết với nhà họ Sở cố ý thông qua nhà họ Liên chèn ép bọn họ để Đường Phong Ngôn thoát thân."

"Chỉ sợ tạm thời không được, công chúa của tôi." Lạc hơi tiếc nuối nói: "Mấy ngày nay tôi có tiếp xúc với Liên Thiên Duệ, nhưng gần đây bọn họ đang vạch kế hoạch muốn liên kết với Sở thiếu, nhân cơ hội tôi không có ở đây mà làm giảm thế lực của tôi."

Lạc cười cười không chút để ý nói: "Chỉ sợ nhà họ Liên sẽ không để ý đến nhà họ Tôn nho nhỏ đâu, nuốt được địa bàn của tôi mới là miếng mồi hấp dẫn với họ."

Đường Bội hơi nhăn mày lại.

Chuyện này cô mới nghe lần đầu.

Đương nhiên, cô chưa bao giờ hỏi Sở Quân Hàn về chuyện nhà họ Sở, mặc dù có khi cùng anh ở trong thư phòng, cô cũng không để ý đến bí mật nhà họ Sở hay hỏi anh đang làm gì.

Nhà họ Sở với nhà họ Liên hợp tác, đây là sự hợp tác lớn đối với thành phố S.

Tuy rằng Đường Bội từng nghe chuyện này, nhưng không ngờ mục tiêu của Sở Quân Hàn, lại là Lạc.

"Em lo lắng cho tôi sao? Công chúa của tôi..." Lạc chờ rất lâu nhưng không nghe Đường Bội nói tiếp, đột nhiên nhẹ nhàng cười nói: "Tôi rất vui..."

"Anh...có sao không?" Đường Bội hỏi.

"Có em quan tâm, dù có bất cứ chuyện gì, tôi cũng sẽ giải quyết một cách thuận lợi, hướng chi, cho dù hai nhà bọn họ hợp tác với nhau, tôi cũng không sợ bọn họ." Lạc nói.

Giọng điệu anh bình bình đạm đạm, nhưng cô biết hai nhà Sở-Liên có bao nhiêu lớn mạnh.

Nếu hai nhà thật sự liên kết, anh ta sẽ không thuận lợi.

"Nếu..." Đường Bội hơi do dự nói: "Nếu cần tôi giúp đỡ..."

"Không cần, Bội Bội." Lời cô chưa nói xong, đã bị tiếng cười trầm thấp của Lạc ngắt lời: "Sao tôi có thể khiến công chúa của tôi khó xử. Huống hồ gần đây Liên Thiên Duệ không đặt hết tâm tư trong việc làm ăn, anh ta có chuyện quan trọng cần làm, chờ tôi điều tra xong, chúng ta sẽ liên lạc."

"Ừ." Đường Bội thấp giọng dặn dò: "Anh phải cẩn thận."

"Được." Thanh âm Lạc mang theo vui vẻ.

Đã cúp điện thoại, Đường Bội vẫn đứng dậy lên thư phòng tìm Sở Quân Hàn.

Trước khi vào cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Giọng Sở Quân Hàn rất lạnh nhạt: "Vào đi."

Khi đẩy cửa ra, ánh mắt Sở Quân Hàn chuyển lên người Đường Bội đang đứng cười ở miệng cửa.

Có lẽ không ngờ Đường Bội đang ngủ trưa lại đột nhiên đến tìm anh, anh bỗng mở to hai mắt, đóng trang web lại, rồi đóng luôn cái tủ bên trái lại.

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng anh hoảng loạn, Đường Bội có chút tò mò, nhú mày nói: "Em không nên đến vào lúc này?"

Sở Quân Hàn lắc đầu, hỏi: "Sao lại lên đây?"

"Mới vừa nói chuyện với Lạc." Đường Bội đi vào nhân tiện đóng cửa lại

"Anh ta nói, anh liên kết với nhà họ Liên muốn phân chia địa bàn của anh ta." Đường Bội mỉm cười đi tới trước bàn làm việc, không chớp mắt nhìn anh.

"Anh ta thật là..." Sở Quân Hàn nhú mày chặt hơn: "Ngay cả những việc này cũng nói với em?"

"Anh ta nói với em những thứ này chẳng phải vì muốn em giúp anh ta." Đường Bội cười cười: "Cũng không phải muốn thăm dò tin tức của anh từ em."

"Cho nên..." Sở Quân Hàn không chỉ nhú chặt mày, ngay cả mắt cũng nheo lại.

"Lạc là bạn em." Đường Bội không muốn nói thay Lạc, cô chỉ muốn nói lý mà thôi.

"Người bạn này của em, anh ta thậm chí muốn giết anh!" Sở Quân Hàn chậm rãi nói.

Anh phát hiện mỗi lần Đường Bội nhắc đến Lạc, sức kiềm chế của anh càng ngày càng thấp.

"Anh hiểu lầm rồi." Đường Bội thở dài rồi nói: "Lạc nói với em những việc này chính là muốn nói với em, bất kể anh với anh ấy có ra sao cũng không ảnh hưởng đến em."

Cô dừng một chút lại nói: "Em với anh ấy trước nay chỉ là giao dịch mà thôi."

Lạc chưa bao giờ nói nhưng Đường Bội cũng hiểu dụng ý của anh ta.

Anh ta ở trong thế giới hắc đạo, mỗi ngày đều giống như đi trên lưỡi dao.

Anh ta không đành lòng kéo Đường Bội xuống nước, nhưng cũng không đành vứt bỏ tình bạn.

Vì thế giữa bọn họ dùng giao dịch công bằng làm mối liên hệ ràng buộc, cũng xem như là cách làm an toàn nhất, tin cậy nhất.

00:00

"Vì thế..." Sở Quân Hàn không tiêu hóa nổi, ngược lại càng cảm thấy khó chịu.

Sự ăn ý giữa Đường Bội với 'Tiểu Diện Hồ' kia là do thời gian tích lũy dần, không phải trong thời gian ngắn ngủi anh có thể vượt qua được.

Anh hiểu đạo lý này nhưng không có nghĩa là anh không để ý.

"Nếu anh đã biết chuyện này em cũng không muốn gạt anh." Đường Bội hơi bất đắc dĩ nói: "Lạc không phải là người dễ đối phó."

Nét mặt Sở Quân Hàn càng trở nên khó coi.

Đường Bội cảm thấy hơi quẫn bách.

Cô đã từng tiếp nhận rất nhiều loại huấn luyện, nhưng chẳng qua là một công cụ để Đường Phong Ngôn sai khiến, cho nên cũng không bồi dưỡng tình thương cho Đường Bội.

Trong quan hệ giao tiếp giữa người với người, cô giống như một lưỡi dao sắc bén, bảo vệ bản thân mình một cách chặt chẽ.

Cũng có thể thành thạo xử lý mối quan hệ với Lạc. Nhưng đối mặt với Sở Quân Hàn lại giống như một người ngu dốt.

Cô nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Sở Quân Hàn, cũng nhìn cảm xúc biến hóa trong mắt anh, suy nghĩ một chút lại nói: "Em không muốn nhìn thấy Lạc tổn thương anh, cũng không muốn nhìn thấy anh thương tổn anh ấy. Nếu đã biết chuyện này, em đương nhiên sẽ không duy trì im lặng."

"Ừ." Sở Quân Hàn lên tiếng.

"Ý Lạc..." Đường Bội cảm thấy dường như mình càng tỏ càng đen: "Rất có thể sẽ gạt, đấu với anh một trận người sống ta chết, không bằng nói chuyện này cho em biết, dù có xảy ra xung đột gì em cũng không cảm thấy khó xử."

Sở Quân Hàn cảm thấy anh rất muốn dùng môi để chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại.

Đường Bội bị hôn đến chẳng biết tại sao, nhưng rất nhanh đã bị thế công dữ dội của anh khiến cô mềm nhũn nằm trong lòng anh.

"Ở trước mặt người đàn ông của mình, lại nhắc tới người đàn ông khác một cách thân thiết, đây là chuyện hết sức nguy hiểm, Đường Bội." Sở Quân Hàn tà ác nỉ non bên tai Đường Bội: "Lần sau đừng làm chuyện như vậy, nếu như em muốn ngày mai mình không xuống giường được."

Anh nói, có chút oán giận, nhẹ nhàng cắn vành tai Đường Bội.

Trong lòng nghĩ, chuyện cầu hôn có nên tiến hành trước thời thời hạn hay không?

Tuy rằng bây giờ anh hơi trức trặc, nhưng nếu không cho Đường Bội một danh phận để buộc chặt cô, anh vẫn cảm thấy bất an.

Về phần ghen ư, chuyện ngây thơ như thế sao có thể xảy ra với chủ nhân nhà họ Sở như anh chứ?

Sở Quân Hàn tuyệt đối không thừa nhận mình cảm thấy ghen tị với người đàn ông tên Lạc.

Bởi vì như vậy, không khác gì công nhận thân phận tình địch của anh ta.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (1)

Đêm hôm đó, trễ một chút, Đường Phong Ngôn quả nhiên chủ động gọi điện thoại cho Đường Bội, Sở Quân Hàn ngồi đối diện Đường Bội, nhìn nụ cười trên mặt cô giống như con hồ ly nhỏ, cảm thấy có chút may mắn, vì hiếm khi Đường Bội lộ ra biểu cảm như thế với anh.

Hơn nữa cho dù thi thoảng có thần thái như vậy, anh cũng vui vẻ chịu đựng bị "tính kế."

Ngón tay Đường Bội gõ trên bàn phím vài cái, nghe Đường Phong Ngôn trong điện thoại sám hối có lỗi với cô cỡ nào, có lỗi với mẹ và em trai cô ra sao.

Chỉ khi nghe đến tên Tử Thái, ánh mắt Đường Bội mới rung mình, phát ra ánh sáng sắc bén.

Nhưng rất nhanh, cô đã thu liễm biểu cảm đó, sau đó dùng giọng điệu lười nhác thậm chí không kiên nhẫn đáp lại Đường Phong Ngôn một tiếng.

Đường Phong Ngôn dĩ nhiên rất hận.

Trong mắt ông, Đường Bội chỉ là một công cụ mà ông nuôi lớn mà thôi.

Hiện tại công cụ lại cản trở chủ nhân, hơn nữa lại có chủ nhân nhà họ Sở ở phía sau làm chỗ dựa, ở trước mặt mình cũng trở nên cao ngạo như

thế, khiến ông hận đến mức muốn bóp nát di động trong tay.

Nhưng giọng điệu của ông nghe qua vẫn tràn ngập bi thương và hối hận.

Dù sao, so với Đường Bội, bây giờ ông càng muốn thu thập và thoát khỏi nhà họ Tôn.

Đường Phong Ngôn cảm thấy hài lòng, khiến mình bình tĩnh lại, tuy rằng Đường Bội bất mãn với ông nhưng xem ra càng hận Tôn Mặc Vân với nhà họ Tôn hơn. Chỉ cần mình biểu hiện ra đáng người cha, thì cô sẽ mềm lòng.

Đến lúc đó, ông có thể lợi dụng không chỉ riêng Đường Bội.

Nếu như Sở thiếu chưa chán ghét Đường Bội, ông có thể đạt được không ít lợi ích phía sau thế lực lớn mạnh của nhà họ Sở.

Kết quả như vậy, đương nhiên không thể tốt hơn.

Nghĩ như vậy, ông lại cầm điện thoại di động dặn dò Đường Bội vài câu, bảo cô phải giữ Sở Quân Hàn cho tốt.

Màn hình điện thoại sáng lên, nhưng nghĩ tới sự kiêu ngạo và quật cường của Đường Bội, nên ông đành từ bỏ ý định.

Không nên vẽ rắn thêm chân, ông hiện tại không thể chọc giận Đường Bội.

Mà Đường Bội từ khi gác điện thoại thì cười càng thêm đắc ý.

Thế nên Sở Quân Hàn cũng không nhịn được, nhìn cô vài lần: "Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

"Đường Phong Ngôn bị mắc lừa rồi." Chỉ mấy từ ngắn ngủi những cũng nghe ra ý cười trong lời Đường Bội nói.

Cô cười tủm tỉm thu hồi di động.

Vài phút sau, trên màn hình lại hiện lên tin nhắn mới.

Đường Phong Ngôn quả nhiên thật sự đúng hẹn, đã bán lại những tin tức về một số vụ làm ăn bí mật của nhà họ Tôn cho Đường Bội.

Cô lướt nhanh qua những tin tức Đường Phong Ngôn cung cấp, lợi dụng chúng như thế nào, ngược lại khiến cô hơi khó xử.

Đối tượng hợp tác tốt nhất vốn là Lạc, nhưng gần đây Lạc...

Vẫn thôi. Kế tiếp là nhà họ Sở.

Nhưng Sở Quân Hàn ra tay áp chế nhà họ Tôn, thật muốn nhìn thấy bọn họ thất bại hoàn toàn, những bí mật thương nghiệp này, dĩ nhiên có thể dệt hoa trên gấm, nhưng không cần thiết cho lắm.

Vả lại, nếu tất cả đều do nhà họ Sở làm, thì nhà họ Tôn sẽ không cảm nhận được Đường Phong Ngôn tạo phản.

Người hợp tác tốt nhất, thật ra vẫn là nhà họ Liên.

Đường Bội nhẹ nhàng gõ ngón tay vài cái trên bàn phím, ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía Sở Quân Hàn, chớp chớp mắt hỏi: "Gần đây nhà họ Sở hợp tác với nhà họ Liên sao?"

Sở Quân Hàn tiếp tục xem văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên: "Ừ."

"Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, nghe nói đích thân đại thiếu nhà họ Liên - Liên Thiên Duệ đến thành phố S, xem ra bọn họ rất coi trọng việc hợp tác với Sở thị." Đường Bội cười tủm tỉm, tiếp tục nói.

Sở Quân Hàn ngẩng đầu nhìn cô.

Đường Bội rất ít khi quan tâm đến việc làm ăn nhà họ Sở, cho dù họ ở chung trong một thư phòng, cô cũng không chủ động hỏi hoặc hỏi anh làm cái gì.

Lúc này thấy thái độ cô khác thường, Sở Quân Hàn có chút trầm tư, sắc mặt khó coi

"Liên Thiên Duệ là thanh niên tài俊, năng lực quả thật rất mạnh, nhưng mà..." Sở Quân Hàn nhàn nhạt nói: "Anh ta đã có vị hôn thê rồi."

Đường Bội không hiểu ra sao cả.

Nhưng rất nhanh sau đó liền phản ứng kịp.

"Này này, không phải anh..." Cô đột nhiên cười lên tiếng, đứng lên, bước vài bước đến phía sau Sở Quân Hàn, cúi người ôm lấy bờ vai anh, cười khanh khách nói: "Sở thiếu của em, mặc dù anh ghen em rất vui nhưng phải chú ý đối tượng một chút..."

Sở Quân Hàn thoáng cảm thấy hơi khó chịu.

Sao anh lại cảm thấy, giọng điệu này, lời nói này, với anh lại có vẻ thỏa đáng?

Đường Bội cũng tiếp tục nói: "Huống hồ, Sở thiếu là thanh niên tài俊, năng lực các phương diện khác đều rất mạnh, cho dù Liên Thiên Duệ thật sự ưu tú giống như anh nói, sao em có thể nhìn trúng anh ta?"

Cô có chút bướng bỉnh, cố ý khê cười bên tai anh, thối khí như lan, khiến người đàn ông rõ ràng đang ngồi nghiêm túc làm việc, trái tim cảm thấy ngứa ngáy, không gãi không được.

Anh vừa muốn đưa tay kéo Đường Bội thì Đường Bội lại buông anh ra, cười tủm tỉm, chuyển về phía đối diện anh, nói: "Có một số thứ em muốn bán cho tập đoàn Liên thị. Ừm, có thể đưa, nhưng vẫn cần một người trung gian, khiến bọn họ tin nhiệm em."

Sở Quân Hàn im lặng vài giây, đột nhiên mở miệng nói: "Có liên quan đến nhà họ Tôn?"

Ngoại trừ những chuyện có liên quan đến Đường Bội, Sở Quân Hàn là một người thông minh, vừa đoán đã đúng ngay.

Nụ cười trên mặt cô càng đậm, gật đầu.

Sở Quân Hàn nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn vài cái, rất nhanh đã hiểu được ý cô.

Cô muốn lợi dụng nhà họ Liên để nuốt trọn nhà họ Tôn, khiến nhà họ Tôn biết Đường Phong Ngôn đã thẳng thừng bán đứng bọn họ.

Nếu như mình ra tay, nhà họ Tôn chỉ biết anh trả đũa vì Đường Bội, không bằng nhà họ Liên ra tay, khiến nhà họ Tôn cảm thấy bốn bề đều là địch.

Đến lúc đó, bọn họ sẽ rơi vào vũng bùn, bí mật chủ yếu lại bị người khác lợi dụng để đối phó chính họ, đương nhiên sẽ nghi ngờ đến Đường Phong Ngôn, cho dù họ không nghi ngờ, nhưng Đường Bội cũng có cách khiến bọn họ nghi ngờ.

Sở Quân Hàn gật đầu: "Được, chắc chắn nhà họ Liên cũng không từ chối chuyện tốt như vậy."

Đường Bội cần là nhà họ Sở đứng ra, liên lạc với nhà họ Liên, để tạo tín nhiệm.

"Cảm ơn." Trên mặt Sở Quân Hàn ấm áp, Đường Bội đã bay nhanh tới hôn lên má anh một cái.

Để nhà họ Liên tham dự vào, thì lợi ích nhà họ Sở sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng nhìn dáng vẻ không thèm để ý của Sở Quân Hàn, tuy rằng Đường Bội biết cũng có thể hiểu được, Sở Quân Hàn không để tâm đến tài sản nhà họ Tôn, nhưng trong lòng không nhịn được cảm thấy ấm áp.

Sở Quân Hàn tuyệt đối là người thuộc trường phái hành động.

Buổi chiều ngày hôm sau, anh đã mang về lời đồng ý của nhà họ Liên.

Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, Liên Thiên Duệ, không từ chối việc này, hướng chỉ lại do đích thân Sở Quân Hàn đề xuất.

Với anh ta mà nói, vốn là một chuyện tốt, nhưng anh ta lại đưa ra một yêu cầu.

Anh ta muốn nói chuyện với Đường Bội.

Tuy Sở Quân Hàn không muốn đồng ý nhưng vẫn chuyển ý của Liên Thiên Duệ đến Đường Bội.

"Muốn nói chuyện với em?" Đường Bội nhú mày.

Thật ra chuyện này, cũng đơn giản như chuyển một gói bưu phẩm vậy.

Liên Thiên Duệ sẽ không tin ai ngoài nhà họ Sở, gặp mình thật ra là chuyện không cần thiết.

Cô nhú mày nhưng cuối cùng lộ ra nụ cười nhợt nhạt, gật đầu đồng ý: "Được."

Chỗ hẹn Liên Thiên Duệ là một nhà hàng Trung Quốc không tẻ.

Bồi bàn đi phía sau Đường Bội, nhỏ giọng chỉ đường cho cô.

Nơi này được trang trí hết sức độc đáo, có hồ nước nhỏ bao quanh nhà hàng, bất kể bạn ngồi ở góc nào cũng có thể nghe được tiếng róc rách, ý xuân dạt dào.

Chuyển qua một số bình phong cổ, bồi bàn dẫn Đường Bội đến một phòng tốt nhất.

Điều kiện trang trí cũng giống với bên ngoài, bên trong phòng được lắp đặt hết sức tao nhã.

Nhưng điều hấp dẫn Đường Bội không phải trang trí tao nhã bên trong phòng, cũng không phải bàn ghế được làm bằng gỗ lê xa xỉ, mà là người đàn ông yên tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Đường Bội nhìn thấy lần đầu tiên, chính là mặt nghiêng của anh.

Đường nét trên mặt Liên Thiên Duệ rất vững vàng, thâm thúy, sóng mũi cao thẳng, mày kiếm vút cao, anh mặc bộ âu phục định chế màu đen, mỗi một cúc áo sơ mi bên trong đều được cài hết sức chỉnh tề, cà vạt cũng được thắt cẩn thận, giống như mái tóc màu đen của anh ta, được chải chuốt một cách tỉ mỉ.

Khi nâng tay, có thể nhìn thấy cúc áo tinh xảo nơi khủy tay.

Ngón tay thon dài khiến hai tay anh trông rất cứng cáp có lực.

Với kinh nghiệm từng trải của Đường Bội, Liên Thiên Duệ là một người giỏi chịu đựng, bên trong anh ta ẩn chứa sức mạnh người khác không thể nào đoán được.

Anh ta nghe động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Đường Bội.

Ánh mắt rất sáng, ánh sáng ấy không quá sắc bén nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy áp lực.

Khí thế ấy, chỉ có người ở vị trí cao đã lâu mới có được.

Sở Quân Hàn cũng thế mà người đàn ông này cũng thế.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (2)

Phục vụ đã sớm đi xuống.

Cho dù đứng trước mặt Sở Quân Việt, Đường Bội vẫn nói cười bình thường, nhưng khi đối mặt với Liên Thiên Duệ, cả người cô lại cứng ngắc.

Đường Bội hồi thần.

Cô đưa tay bắt tay với Liên Thiên Duệ, mặc dù biểu cảm hơi mất tự nhiên, nhưng mắt cũng không quên nhìn Liên Thiên Duệ mấy lần, giọng nói trở nên bình tĩnh: "Liên tổng."

"Cô Đường, mời."

Bất luận có thích hay không, đối với khách mình mời tới, Liên Thiên Duệ tuyệt đối sẽ không thất lễ.

Hắn và Đường Bội ngồi xuống đối diện nhau, phục vụ nhanh chóng đưa thức ăn lên.

Đồ ăn chỗ này rất nổi tiếng, không chỉ có mùi vị ngon miệng, mà còn có tác dụng điều dưỡng cơ thể, là nơi thường hay lui tới của những phu nhân tiểu thư nhà giàu thành phố S.

Đường Bội đã từng tới đây vài lần, đối với thức ăn ở đây cũng khen không dứt miệng.

Nhưng hôm nay, cô lại không có tâm trạng đó.

Cô đột nhiên có chút kích động, rất muốn hỏi Liên Thiên Duệ mặt lạnh đối diện, tại sao lại muốn gặp riêng cô?

Nhưng lời đến môi, lại bị cô nuốt về.

Tất nhiên Liên Thiên Duệ không phải vì muốn ăn cơm mà tới đây.

Hắn không biểu lộ trực tiếp như Đường Bội, nhưng lấy sự nhạy bén của Đường Bội, làm sao không nhận thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đối phương liên tục quét qua người mình.

Bầu không khí trong phòng bao yên lặng lạ thường.

Một bữa cơm được ăn trong sự im lặng.

Phục vụ dọn dẹp bát đĩa, sau đó bưng trà lên.

Lá trà xanh biết, cốc sứ trắng tinh, tiếng đàn cổ như ẩn như hiện, tiếng nước chảy róc rách.... Khung cảnh như vậy, vốn nên làm người ta thoải mái, thư giãn.

Nhưng Đường Bội lại không có chút thoải mái nào.

"Hôm nay Liên tổng hẹn tôi ra đây, chắc chắn không phải vì muốn ăn một bữa cơm đơn giản như vậy?!" Đường Bội hít thở sâu mấy lần, cuối cùng hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh.

Cô không nhìn Liên Thiên Duệ nữa, đưa tay cầm chun trà, ngón tay như ngọc không có tỳ vết, đặt chung một chỗ với cốc sứ trắng, thật sự càng thêm mềm mại đẹp mắt.

Liên Thiên Duệ đưa mắt dõi theo động tác của Đường Bội, nhìn ngón tay Đường Bội.

Thời gian dùng cơm ngắn ngủi, hắn đã dò xét kỹ cô gái này từ trên xuống dưới.

Ngón tay của cô rất xinh đẹp, khác hoàn toàn so với những tiểu thư phu nhân nhà giàu mà hắn từng gặp.

Trên tay Đường Bội có vết chai, mặc dù không lộ rõ, nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Liên Thiên Duệ.

Ánh mắt của Đường Bội cũng khác với những tiểu thư danh môn kia, thậm chí lúc cô thất thần khi thấy hắn, cũng không phải là vì bị diện mạo của hắn.

Ánh mắt của cô rất sạch sẽ, nhưng lại cất giấu sự giao hoạt, làm người ta đoán không ra.

Nghe Đường Bội nói vậy, ánh mắt Liên Thiên Duệ chuyển từ tay lên mặt cô.

Nếu nói là nghiêng nước nghiêng thành, Đường Bội quả thật rất xinh đẹp, nhưng hắn tin, mình đã từng thấy nhiều người còn đẹp hơn cả cô.

Hắn cũng chắc rằng, Sở thiếu, chắc chắn có thể tìm được một người phụ nữ đẹp hơn cô.

Hắn có chút hiếu kỳ, cô gái trước mắt này, có ma lực gì, lại có thể làm cho Sở thiếu vì chuyện của cô, đích thân mở miệng với hắn.

Dĩ nhiên, hắn càng tò mò hơn là, rõ ràng có thể nhẹ nhàng nuốt trọn miếng bánh ngọt là Tôn gia, vậy tại sao Sở Quân Việt lại vì một cô gái, mà tìm tới hắn để cũng hưởng cái bánh kia.

Nhưng mà, đó cũng không phải là nguyên nhân chính.

"Tôi đã xem tin tức." Giọng nói của Liên Thiên Duệ rất êm tai, trầm thấp từ tính, mang theo một chút quyến rũ: "Cô là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị?"

Trực tiếp hỏi, không chút khách sáo, đây là lần gặp đầu tiên của hai người, anh ta không nên hỏi vấn đề này, nhất là với một người có quan hệ hợp tác với mình.

Đường Bội thoải mái cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Liên tổng chỉ muốn nhìn thử bộ dáng cô con gái riêng của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị sao?" Cô cười khẽ, mắt đối mắt với Liên Thiên Duệ: "Không ngờ, Liên tổng lại là kiểu người thích những tin tức này."

Đây là đang ngầm nói Liên Thiên Duệ nhiều chuyện.

Nhưng hình như hắn vẫn không có cảm giác gì, chỉ nói lại: "Nói vậy, tin tức đó là thật?"

Đường Bội thản nhiên cười, từ chối cho ý kiến.

Cô không tin, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, mỗi ngày xử lý nhiều việc, lại chú đi chú ý một tin tức nhỏ.

Nhưng nhìn tình hình hiện giờ, Liên Thiên Duệ cũng không thật sự cần câu trả lời của cô.

Hắn từ từ uống một hớp trà, mùi trà bắt đầu tràn ngập khắp phòng bao.

"Nói như vậy, thời gian trước, con gái yêu của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, mất hết mặt mũi trong chương trình phỏng vấn trên ti vi, cũng là cô Đường gây ra?" Liên Thiên Duệ đột nhiên lại hỏi.

Đường Bội cười, không chối, cũng không thừa nhận.

"Nếu tất cả đều là thật, vậy tôi có thể đoán được nguyên nhân cô Đường muốn hợp tác với tôi rồi." Liên Thiên Duệ nhẹ nhàng vuốt ve cổ sú, trầm giọng nói: "Sở tổng vì nụ cười của người đẹp, có thể tình nguyện làm bất cứ chuyện gì. Nhưng tại sao tôi phải vì cô Đường mà đi đối phó với Tôn gia chứ?"

"Liên tổng nói đùa rồi." Đường Bội cười quyến rũ, mắt từ từ lạnh xuống-----

Người đàn ông này điều tra cô, hơn nữa tuyệt đối đã điều tra từ sớm.

Tại sao anh ta lại điều tra cô?

Cô tỉnh bơ nhìn Liên Thiên Duệ, nói: "Huống chi Liên tổng dùng từ đối phó cũng không thích hợp, nếu hợp tác thành công, đối với Liên thị mà nói, tuyệt đối chỉ có tốt chứ không xấu."

"Tuy nói vậy, nhưng muốn lấy một nửa miếng bánh từ miệng Sở thị, thì có để lại tai họa ngầm hay không?" Liên Thiên Duệ cười nhạt: "Nếu như vì vậy mà đắc tội Sở gia, đối với tôi mà nói, tuyệt đối mất nhiều hơn được."

Đường Bội lại thất thần.

Cô không nghĩ là sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng nhìn nụ cười của Liên Thiên Duệ, lại làm cô hơi hoảng hốt, ở một góc nào đó trong ký ức, rất lâu rất lâu trước kia mà cô cho rằng mình đã quên, nhưng khi nụ cười kia xuất hiện, hình ảnh đó giống như một thước phim chạy qua đầu cô.

Trong trí nhớ, nụ cười kia lại rõ ràng như thế.

Rõ ràng đến mức làm cho lòng cô nóng lên.

"Cô Đường?" Giọng nói từ tốn của Liên Thiên Duệ vang lên, nhẹ nhàng kêu cô, gọi lý trí của cô trở về.

"Xin lỗi..." Đường Bội đứng lên: "Tôi đi vệ sinh một chút."

Không cần soi gương, cô cũng biết bây giờ mình nhất định rất chật vật.

Gò má hơi nóng lên, ngay cả hóng mắt cũng nóng lên.

Cô rất ít khi mất khống chế như vậy, nhưng ngồi trước mặt Liên Thiên Duệ, cô lại năm lần bảy lượt luống cuống, làm cô cảm thấy hơi khó tin.

Vỗ nước lên mặt mình, Đường Bội nhìn mình trong gương.

Ngũ quan của Liên Thiên Duệ lại xuất hiện trong đầu, tựa như đang đứng trong gương mỉm cười nhìn cô.

Cô lắc đầu một cái, đuổi ý nghĩ hoang đường kia ra ngoài.

Khi trở lại phòng bao, Liên Thiên Duệ đang nhìn ra cửa sổ.

Đối diện bên ngoài phòng bao của bọn họ là một rừng trúc.

Mùa này, đúng lúc là mùa trúc đẹp nhất, lá trúc xanh tươi mơn mớn, có gió thổi qua, làm lá trúc đung đưa phát ra tiếng kêu, tựa như có thể tẩy sạch mọi dơ bẩn trên thế gian.

Nghe thấy tiếng động, Liên Thiên Duệ quay đầu nhìn về phía Đường Bội.

Đường Bội đứng ở bên cạnh bình phong, nhìn Liên Thiên Duệ không chớp mắt.

Trong trí nhớ, người kia cũng rất thích ngồi trong phòng, hoặc nằm trên giường, nhìn cảnh ngoài cửa sổ.

Mặc dù xuyên qua cửa sổ chỉ nhìn thấy một mảnh nhỏ hẹp, nhưng cậu vẫn rất háo hức, giống như đó là thế giới của mình.

Đường Bội cảm thấy hốc mắt của mình lại nóng lên.

Biểu cảm của Liên Thiên Duệ trở nên kỳ quái.

Đường Bội hơi cúi đầu, để lộ ra cái cổ trắng tinh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Đường Phi Phi Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (3)

Cô cứ như vậy im lặng đứng cạnh bình phong, gió từ cửa sổ thổi vào làm tóc cô bay bay.

Bởi vì biết khung cảnh chỗ hẹn, nên hôm nay Đường Bội mặc quần áo có nét cổ của Trung Hoa, mặc dù không phải sườn xám tiêu chuẩn, nhưng cũng có nét của sườn xám, mái tóc được vén lên, lại làm cho cô có hương vị cổ trang.

Bông tai phi thúy lung lẳng, thiết kế cổ xưa, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của Đường Bội.

Liên Thiên Duệ thấy vậy thì hơi ngơ ngác.

Đúng lúc này, Đường Bội ngẩng đầu lên.

Cảm xúc bối rối vừa rồi đã biến mất hết, gương mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nụ cười đầy tự tin.

Cô ngồi xuống đối diện Liên Thiên Duệ lần nữa, cười tươi như hoa nói với hắn: "Chỗ Sở thiếu, tôi sẽ dùng giá cả công bằng để đổi lấy một nửa Tôn thị, cho nên Liên tổng không cần lo lắng sẽ để lại tai họa ngầm."

"Một nửa Tôn thị, tôi rất ngạc nhiên, cô Đường muốn trả giá ra sao?" Có thể là tức giận vì sự thất thần của mình, khi Liên Thiên Duệ lên tiếng lần nữa thì trong giọng nói hơi hùng hổ dọa người: "Hay cô Đường cảm

thấy, đối với Sở thiếu mà nói, cô...." Hân hơi híp mắt lại, lời lẽ không lễ phép: "Trị giá một nửa Tôn thị, hoặc..... Nhiều hơn?"

Ánh mắt Đường Bội rét lạnh, ngay khi nghe thấy câu nói này, ký ức và hiện tại lập tức rời rạc-----

Người kia, tuyệt đối không bao giờ nói với cô như vậy!

Nụ cười trên mặt cô càng thêm tươi: "Liên tổng nói đùa rồi, Đường Bội tự biết giá trị của bản thân. Thật ra nếu Liên tổng có hứng thú, tôi có thể giúp Liên tổng." Cô nháy mắt một cái, cười nói: "Tập đoàn Liên thị cần nâng cấp và đổi mới hệ thống máy tính, tôi nghĩ, Liên tổng hẳn phải rất rõ ràng lợi ích trong này mới đúng."

Liên Thiên Duệ nheo mắt: "Liên thị có hệ thống bảo vệ riêng."

"Ừ, tôi biết." Đường Bội cười vô hại, gật đầu nói tiếp: "Trong B & L, tôi chính là B."

Liên Thiên Duệ kinh ngạc.

"Nhưng Liên tổng cứ yên tâm, tôi sẽ không vì lời anh vừa nói, mà làm gì Liên thị." Cô đứng lên, lần này đổi lại cô từ trên cao nhìn xuống Liên Thiên Duệ: "Cám ơn Liên tổng đã bớt thời gian tới gặp tôi, bất luận anh vì nguyên nhân gì, nhưng chuyện của Tôn thị, cám ơn đã giúp. Bữa cơm hôm nay, tôi mời."

Đường Bội thất thần vừa nãy hình như chỉ là ảo giác của Liên Thiên Duệ, Đường Bội lúc này mới thật sự là Đường Bội.

Cô cười như gió xuân nhìn Liên Thiên Duệ, sự kinh hoảng trong mắt đã biến mất, lúc này, chỉ có kiêu ngạo và ánh sáng tự tin, sắc bén đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng vào cô.

Liên Thiên Duệ cũng không phải là người không nói lý, mọi khi, hăn đều thân sĩ và khách sáo.

Sau đó, hăn đứng lên.

Đường Bội đưa một tay ra, cười tươi như hoa: "Nếu Liên tổng có hứng thú, tôi sẽ vì quý tập đoàn mà cung cấp một hệ thống an toàn mới, coi như cảm ơn anh."

Liên Thiên Duệ nắm tay Đường Bội.

Bàn tay có vết chai chạm vào tay hăn, vừa rồi hăn không nhìn lắm, trên tay Đường Bội, thật sự có vết chai.

"Mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ." Đường Bội cười động lòng người.

Lần này, tới lượt Liên Thiên Duệ kinh ngạc nhìn Đường Bội, không còn gì để nói.

Hăn biết Đường Bội, biết cô là đứa con gái mà tổng giám đốc tập đoàn Đường thị không cần, biết cô đang ở cùng một chỗ với Sở thiếu.... Hăn biết Đường Bội, so với bất kỳ kẻ nào đều nhiều hơn.

Nhưng hăn phát hiện, hăn tự cho là đúng nên thiếu chút nữa đã tự bêu xấu mình.

Ít nhất hăn không biết, tập đoàn B & L nửa đen nửa đỏ tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả các tập đoàn lớn trên thế giới cũng kiêng dè kia, một nửa lại là của Đường Bội!

Vậy còn L?

Người hợp tác cao nhất với cô ta, là ai?

Đường Bội nói không sai, cho dù không có Sở Quân Việt, cô ta cũng có thể cùng mình công bằng trao đổi.

Như vậy cô ta lệ thuộc vào Sở Quân Việt, có lẽ từ đầu họ đã không thật sự cần mình, mà là....

Vì Sở Quân Việt?!

Liên Thiên Duệ bị ý nghĩ của mình làm kinh hãi!

Nếu sự thật là vậy, nhìn cô gái quyến rũ động lòng người trước mặt, dưới đáy mắt cô là sự giao hoạt, đột nhiên, hẳn lại có chút hâm mộ Sở Quân Việt.

Rõ ràng Sở đại thiếu gia cũng giống như hẳn, đứng trên đỉnh của một tập đoàn khổng lồ, cả đời dâng hiến cho tập đoàn.

Nhưng tại sao? Sở Quân Việt lại có thể tỉnh táo như vậy, và còn được người khác bao dung yêu thương?

Đường Bội đã đi, nhưng Liên Thiên Duệ vẫn còn ngồi trong phòng bao, không nhúc nhích.

Mái tóc dài bay bay của Đường Bội phất qua mặt hẳn, trong gió vẫn còn lưu lại mùi thơm của Đường Bội.

Hắn nhắm hai mắt lại, buông lỏng bản thân dựa vào ghế.

Hắn đã nghe quá nhiều chuyện liên quan tới Đường Bội, cho tới khi chính thức gặp nhau, trong đầu của hẳn chỉ có bộ dáng của người này.

Chân chính gặp nhau, mới phát hiện thì ra tất cả không giống với tưởng tượng của mình.

Đột nhiên hắn nhớ lại lời của người kia trước khi hắn rời khỏi Thụy Sĩ, suy nghĩ kỹ.

Người kia đã nói, nếu Đường Bội thật sự đặt một người trong lòng, thật sự để ý một người, thì người đó chắc chắn là người hạnh phúc vô cùng.

Lúc người kia nói chuyện, nụ cười trên mặt, bởi vì nhớ lại ký ức mà vô cùng an bình hạnh phúc.

Thật vậy!

Bây giờ Liên Thiên Duệ đã tin.

Liên Thiên Duệ mở mắt.

Hắn chần chờ một chút, như bị quỷ ám đưa tay cầm lấy chun trà của Đường Bội.

Ngay khi cúi đầu, Liên Thiên Duệ đột nhiên kinh hoàng, tựa như mới phát hiện mình đang làm gì.

Chun trà sứ bị đặt mạnh lên bàn gỗ, nước trà xanh nhạt tràn ra, nước trà vẫn còn khá nóng, có mấy giọt bung vào tay Liên Thiên Duệ.

Hắn bị nóng rút tay lại, cúi đầu mặt không chút cảm xúc nhìn một màn này.

Trong lúc bất chợt, Liên Thiên Duệ đã hiểu nguyên nhân tại sao Sở Quân Việt có thể tìm được nhiều người đẹp hơn mà lại chỉ chọn một mình Đường Bội.

.....

Tôn Mặc Vân sắp điên rồi!

Không! Hẳn là từ trên xuống dưới của Tôn gia đều sắp điên rồi!

Bọn họ không hiểu, hiện tại ở thành phố S Tôn gia vẫn không quá lớn mạnh, nhưng tại sao Sở gia và Liên gia lại liên thủ chèn ép bọn họ.

Hơn nữa hình như đối phương nắm trong tay không ít bí mật thương nghiệp của họ, ra tay nhanh chuẩn, mỗi lần ra tay thì Tôn gia chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề, đau đến mất thở.

Đường Phong nói sẽ trợ giúp Tôn gia, được hai ba ngày, rồi Tôn gia lại thở không ra hơi.

Hai ba ngày sau, rất nhanh, bọn họ lại gặp một vũng bùn lớn hơn, cũng đáng sợ hơn.

Sắc mặt Tôn Mặc Vân âm đạm ngồi đối diện Đường Phong.

Rõ ràng, Tôn gia đang vô cùng xui xẻo!

Rõ ràng, tin tức Đường gia giúp Tôn gia đã truyền ra ngoài!

Nhưng tại sao?! Đường Phong Ngôn và tập đoàn Đường thị vẫn không xảy ra chuyện gì.

00:00

"Là mày!" Tôn Mặc Vân đột nhiên cao giọng nói: "Đường Phong Ngôn, là mày! Mày bán cơ mật của Tôn thị cho Sở gia, đúng không?!"

"Cô lại nổi điên cái gì?!" Đường Phong Ngôn nhú mày, không kiên nhẫn và chán ghét nhìn Tôn Mặc Vân: "Giúp các người chống lại Sở gia, tôi đã dốc hết toàn lực. Ai biết Tôn gia lại có bản lĩnh lớn như vậy, trêu chọc một Sở gia chưa đủ, còn đi trêu chọc Liên gia!"

Ông ta vừa nói vừa mở hai tay ra, cau mày nhìn Tôn Mặc Vân, hỏi: "Cô nói đi, Đường Phong Ngôn tôi có tài đức gì mà có thể đổi đầu với Sở gia và Liên gia?!"

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Đường Phong Ngôn hết sức vui vẻ.

Đường Bội quả nhiên không hổ là con gái ông ta, sau khi lấy được những thứ đó, không trực tiếp đổi đầu mà giao cho Sở Quân Việt để Sở gia liên hợp với Liên gia đối phó Tôn gia.

Như vậy, cho dù bọn Tôn Mặc Vân có hoài nghi, cũng không tìm được chứng cứ chỉ trích mình.

Xem ra, nó vẫn có mấy phần tình cảm với mình.

Nó vẫn luôn hận, nhưng chỉ hận Tôn Mặc Vân đã ép mẹ con nó mà thôi.

Đường Phong Ngôn đặc chí vừa lòng nhìn Tôn Mặc Vân chật vật không chịu nổi, lúc này Tôn Mặc Vân nào còn chút phong phạm của quý phu nhân, mà đã biến thành một mụ đàn bà đánh đá chanh chua.

"Đừng giả bộ." Tôn Mặc Vân nổi điên hét âm lên: "Những tin tức cơ mật kia, nếu không phải do mày bán đứng, thì sao Liên gia có thể biết được hả?!"

Đường Phong Ngôn giễu cợt nói: "Tôn Mặc Vân, cô đừng như một con chó điên gặp ai cũng cắn được không? Nếu Liên gia và Sở gia muốn Tôn gia chết, thì các người hết hy vọng rồi. Trở về suy nghĩ cho tốt, trừ chộc giận Sở thiếu, các người đã đắc tội Liên tổng lúc nào. Đừng có ở chỗ này của tôi nổi điên!"

Ông ta càng nói càng đắc ý, đường lui Đường Bội để lại cho ông ta, quả nhiên hoàn hảo vô khuyết, ông ta càng ngày càng hài lòng đưa con gái

này. (D: từ từ cũng tới ông, gấp gì)

Thật ra thì, Đường Bội vẫn luôn có lợi hơn Đường Phỉ Phỉ.

Sau truyện lần này, nếu thật sự có thể đánh sập Tôn gia, ông ta không ngại nhân cơ hội tạo quan hệ tốt với Đường Bội, làm nó trở thành công cụ đắc lực cho mình.

"Đường Phong Ngôn." Tựa như bị biểu cảm của Đường Phong Ngôn kích thích, Tôn Mặc Vân tỉnh táo hơn một chút, bà ta híp mắt nhìn Đường Phong Ngôn, lạnh băng nói: "Tốt nhất đừng để tao biết những chuyện này là do mày làm. Nếu không...."

Bà ta đứng lên, uy hiếp nói: "Nếu tao chết, tao cũng sẽ kéo mày xuống địa ngục!"

Bà ta nói xong, xoay người đi khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc Đường thị, chỉ còn Đường Phong Ngôn mặt đầy lãnh ý ngồi đó.

Tôn gia thật sự không biết, bọn họ đã đắc tội với tập đoàn Liên thị từ lúc nào.

Loại tình hình này, trọng tâm không nằm ở những tập đoàn lớn trong nước, bình thường giữa bọn họ, nước sông không phạm nước giếng.

Hợp tác làm ăn cũng không có thì nói gì tới đắc tội?!

Toàn bộ Tôn gia, đã rơi vào một khung cảnh bi thảm.

Ai cũng biết, đắc tội Sở gia, lại trêu chọc vào Liên thị, Tôn gia làm sao có thể vượt qua chứ.

Cổ phiếu của Tôn thị, trong thời gian ngắn ngủi đã tan tành thành giấy vụn.

Nhân viên Tôn thị, tạm thời từ chức, ở lại không được mấy người, không ai tin tưởng Tôn thị có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Ngay cả Tôn Mặc Vân cũng mất lòng tin!

Cha mẹ bà ta, tức ông bà ngoại của Đường Phỉ Phỉ, hai người già bảy mươi tuổi nhưng vẫn bảo dưỡng khá tốt, cơ thể hết sức cường tráng, so với người trung niên còn trẻ hơn mười mấy tuổi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn (4)

Nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bọn họ đã già đi rất nhiều.

Ông cụ Tôn vốn dĩ ít tóc bạc, qua một đêm tóc đã trắng xóa.

Bà cụ Tôn vốn dĩ da vẻ căng bóng, qua một đêm đã đầy nếp nhăn.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn không trách Tôn Mặc Vân câu nào, không trách bởi vì bà ta vọng động mà mang họa đến cho Tôn gia.

Lúc này, cả nhà anh trai và chị dâu của Tôn Mặc Vân đều tập trung trong phòng khách Tôn gia.

Ông bà cụ Tôn ngồi ở giữa, biểu cảm của mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Anh trai của Tôn Mặc Vân - Tôn Mặc Ngôn, kích động nói: "Mọi người còn do dự cái gì? Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta! Con nghe nói tổng giám đốc Liên thị anh tuần trẻ tuổi, nếu như cậu ta coi trọng Phỉ Phỉ, đó là phúc của Phỉ Phỉ!"

Tôn Mặc Vân không lên tiếng, ông cụ Tôn nện đầu gậy xuống đất, lạnh lùng nói: "Không cần biết cậu ta là ai, chỉ cần Phỉ Phỉ không muốn, ba tuyệt đối sẽ không dùng con bé để đổi lấy sự bình an của Tôn thị!"

"Ba!" Giọng Tôn Mặc Ngôn cũng cao lên: "Sao ba biết Phỉ Phỉ không muốn? Phụ nữ muốn leo lên giường của Liên tổng giống như cá bơi ngoài

biển, nếu cậu ta mở miệng nói muốn một người phụ nữ nào đó, sợ rằng người đó sẽ vui đến ngất xỉu. Bây giờ cậu ta chỉ đích danh nói muốn Phỉ Phỉ của chúng ta, Phỉ Phỉ làm sao có thể từ chối?"

"Đúng đó ba." Vợ Tôn Mặc Ngôn cũng phụ họa nói: "Hình của cậu ta ba cũng đã xem qua, một người đàn ông như vậy, cho dù phối với Phỉ Phỉ của chúng ta, cũng sẽ không thiệt thòi cho nó. Huống chi Phỉ Phỉ nó.... ..."

Bà ta còn chưa nói hết câu, cánh ta đã bị Tôn Mặc Ngôn kéo, thế là không thể nói tiếp, nhưng biểu cảm trên mặt, hiện lên sự khinh bỉ.

Đừng tưởng bà ta chưa từng xem đoạn video kịch tính kia của Đường Phỉ Phỉ, người đàn ông xấu xí mập mạp như vậy mà cũng chủ động dán vào, nếu nó biết Liên tổng mở miệng nói muốn nó, chỉ sợ sẽ vui đến ngất xỉu.

Ông cụ Tôn không nói gì nữa, mặc dù ông ta đau lòng cháu gái, nhưng nghĩ tới tình huống của Tôn gia bây giờ, trong lòng không phải không do dự. Nếu đúng như lời con trai và con dâu nói, Liên Thiên Duệ anh tuấn lịch sự, Liên thị giàu nhất nhì cả nước, Đường Phỉ Phỉ lấy cậu ta, e rằng là nó với cao.

Nhưng mà..... Một người đàn ông như vậy, sao có thể thật lòng với Đường Phỉ Phỉ?!

Ánh mắt Tôn Mặc Ngôn chuyển đến trên người Tôn Mặc Vân, tỏ sắt mặt với bà ta, ý kêu bà ta nói chuyện.

Tôn Mặc Vân há miệng, muốn nói gì đó.

Lúc này người vốn nên ở trên lầu hai, Đường Phỉ Phỉ mặt mũi tái nhợt, xuất hiện.

"Ông ngoại bà ngoại, mẹ, cậu.... Mọi người không cần nói nữa, con đi!"

Vừa dứt lời, hốc mắt cô ta lập tức đỏ lên, lệ nóng doanh tròng.

Đường Phỉ Phỉ ghen ngào tiếp tục nói: "Vì Tôn thị, vì ông ngoại bà ngoại, cho dù là địa ngục, con cũng sẽ đi. Nếu thật sự có thể dùng con để đổi lấy sự trợ giúp của Liên thị, vậy con sẽ.... Sẽ...."

Cô ta còn chưa nói hết câu, nước mắt đã rơi xuống như mưa.

Trong lòng Tôn Mặc Ngôn và vợ ông ta cực kỳ khinh bỉ, không biết Đường Phỉ Phỉ đã làm chuyện này bao nhiêu lần, giờ còn giải bộ ta đây trong trắng, uất ức vô cùng. Nhưng lại gạt được sự đồng tình của ba mẹ.

Nhưng bọn họ không thể không giả vờ hiền hòa, miệng không ngừng nói: "Phỉ Phỉ thật hiếu chuyện, uất ức cho con..." Vân vân...

Tôn Mặc Vân lo lắng nhìn Đường Phỉ Phỉ, nước nở nói: "Phỉ Phỉ...."

"Mẹ, không cần nói nữa. Tổ chim bị phá thì trứng làm sao có thể còn, con là con cháu Tôn gia, ở thời điểm này, sao con có thể bỏ mặc?"

Đường Phỉ Phỉ cười gượng với Tôn Mặc Vân, cố làm ra vẻ kiên cường, làm bà cụ Tôn mờ mắt.

"Phỉ Phỉ, đứa bé ngoan, bé ngoan....." Giọng nói của ông cụ Tôn hơi run rẩy: "Ông ngoại sẽ không bạc đãi con."

Lời vừa nói ra, làm sắc mặt của Tôn Mặc Ngôn và vợ, cùng với hai đứa con trai vẫn luôn im lặng lập tức khó coi.

Nhưng lúc này, việc quan trọng nhất là Tôn gia có thể vượt qua nguy cơ, nếu không, cái gì cũng vô ích.

Đường Phỉ Phỉ cúi đầu chào ông bà cụ Tôn, rưng rưng nước mắt xoay người đi về phòng mình.

Nhìn mình trong gương, vẻ mặt của cô ta đã hoàn toàn thay đổi.

Bộ dáng còn lã chã chực khóc, lệ nóng doanh tròng đầy uất ức vừa rồi còn đâu nữa. Bây giờ, mặc dù mặt cô ta vẫn tái nhợt, nhưng nụ cười đã hiện ra.

Gần như xài hết 200% tâm tư để chú ý ăn mặc, Đường Phỉ Phỉ mặc một cái váy yếm.

Vóc người cô ta vô cùng uyển chuyển.

Vai cân đối, bầu ngực đầy đặn, cánh môi hồng, mặt mày như tranh vẽ....

Đường Phỉ Phỉ nhìn vào gương nở một nụ cười quyến rũ tự tin!

Đường Bội có Sở Quân Việt làm chỗ dựa thì là cái thá gì, bây giờ đại thiếu gia Liên gia, đích thân mở miệng nói muốn mình tới chỗ anh ấy.

Nếu thật sự có thể làm cho Liên tổng rủ lòng thương xót, vậy mình có thể chống lại Đường Bội rồi.

Đường Phỉ Phỉ cười, nhưng lúc đi ra, cô ta lại giả vờ điềm đạm đáng yêu, bày ra dáng vẻ 'vì gia tộc không thể không hy sinh.'

Dưới ánh nhìn của mọi người Tôn gia, cô ta bước lên xe Tôn Mặc Ngôn chuẩn bị sẵn.

Trong phòng tổng thống của Liên thị, Đường Phỉ Phỉ lần đầu tiên gặp được vị tổng giám đốc Liên thị rất ít xuất hiện trong nước.

Hắn ở ngoài còn đẹp hơn trong tạp chí, ngũ quan như được điêu khắc, dáng người hoàn mỹ, Đường Phỉ Phỉ lập tức bị hấp dẫn.

Cô ta mắc cỡ đỏ mặt, nhìn không chớp mắt, đúng nhìn người đàn ông anh tuấn cao ngất trước mặt, trong mắt đều là si mê.

Huống hồ, người đàn ông này còn có Liên thị, giàu nhất nhì nước.

Đường Phỉ Phỉ cảm thấy mình đang kiềm chế đến khó chịu.

Liên Thiên Duệ nghe được động tĩnh sau lưng, xoay đầu lại nhìn về phía Đường Phỉ Phỉ---- --.

Hắn cảm thấy mình bị điên rồi, sau khi nghe nói Đường Bội và Đường Phỉ Phỉ giống nhau năm phần, vùng vẫy mấy ngày, lại thật sự mở miệng bảo Tôn gia đưa Đường Phỉ Phỉ tới.

Nhưng vừa thấy, hắn lập tức thất vọng!

Gương mặt Đường Phỉ Phỉ quả thật giống với Đường Bội đôi chút, nhưng không có thứ hắn muốn.

Đôi mắt tràn đầy si mê kia, hoàn toàn không thể nào so sánh được với đôi mắt linh động giao hoạt của Đường Bội.

Lối ăn mặc hấp dẫn kia, gương mặt được trang điểm tinh xảo, cùng những người phụ nữ bình thường muốn leo lên giường hắn thì có gì khác nhau?

Huống chi cô ta còn cười lấy lòng một cách dung tục, càng làm cho Liên Thiên Duệ mất hết khẩu vị.

"Liên tổng....." Tiếng nói như gió, nhưng không lạnh lẽo và êm tai như Đường Bội.

Liên Thiên Duệ híp mắt lại, siết chặt hai tay.

Hắn không kiên nhẫn dời mắt khỏi Đường Phỉ Phỉ, nhìn ra cửa sổ lần nữa, lạnh như băng nói: "Cút ra ngoài!"

Đường Phỉ Phỉ bất ngờ, nụ cười lấy lòng trên mặt chưa kịp thu hồi, gương mặt cứng đờ, làm cho cô ta vừa đáng thương lại vừa buồn cười!

"Cút ra ngoài!" Lạnh lùng nói lần thứ hai: "Đừng để tôi nói lần thứ ba!"

Một câu này, hoàn toàn đánh nát lý trí của Đường Phỉ Phỉ, lần này cô ta không khóc, mắt trợn to, mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy khó tin.

"Tại sao?" Đường Phỉ Phỉ lẩm bẩm, đột nhiên cao giọng hỏi: "Không phải anh để ý tới em sao?!"

Liên Thiên Duệ quay đầu, từ trên cao nhìn xuống, lạnh băng quét qua cô ta, giọng nói tràn đầy bắt đắ dĩ: "Sao tôi biết? Cô trử tướng mạo, thì không giống cô ấy một chút xíu nào!"

Đường Phỉ Phỉ đột nhiên hét lên: "Đường Bội?!" Anh vì con đàn bà đề tiện Đường Bội đó mới gọi tôi tới?!"

Cô ta cảm thấy một sự tức giận từ ngực xông lên, làm cô ta không thể nào khống chế bản thân: "Con điếm kia có gì tốt? Các người đều bị điên hết rồi sao? Chẳng lẽ anh không biết?! Nó và mẹ nó là đồ không biết xấu hổ, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông..."

Cô ta còn chưa nói hết lời, cổ đã bị một bàn tay to bóp chặt.

Liên Thiên Duệ lạnh lùng nhìn cô ta.

Đôi mắt ác liệt lạnh như văng, tựa như một lưỡi dao sắc bén, làm cho Đường Phỉ Phỉ bị đông cứng từ đầu tới chân, không thể nói chuyện.

"Cút ra ngoài!"

Giống như vút rác, Đường Phỉ Phỉ bị Liên Thiên Duệ tùy ý quăng xuống đất.

Hắn thông thả đi đến cạnh cô ta, lấy khăn lụa lau bàn tay vừa chạm vào cô ta.

Chiếc khăn mang theo mùi nước hoa nhẹ nhàng đập vào mặt Đường Phỉ Phỉ, Liên Thiên Duệ lạnh lùng nói: "Nếu để tôi nghe cô nói một chữ không tốt về cô ấy, Tôn gia, sẽ chết thảm hơn, nhanh hơn."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chân Tướng Đáng Sợ (1)

Đường Phỉ Phỉ nằm trên đất thật lâu không nhúc nhích.

Động tác của Liên Thiên Duệ không thô lỗ, cô ta cũng không bị thương, nhưng trong ngực lại giống như có lửa, cô ta kìm nén đến mức khó chịu.

Từ khi nào mà cái đứa luôn chỉ có thể làm thế thân cho cô ta, luôn sống dưới sự sai khiến của cô ta - Đường Bội, lại vượt qua cô ta?!

Đường Phỉ Phỉ cô ta, đường đường là đại tiểu thư Đường gia, là nữ minh tinh 'Thiên sứ' có vô số fan, bây giờ lại thành thế thân cho Đường Bội?!

Môi Đường Phỉ Phỉ sắp bị cô ta cắn nát, cô ta nếm được một mùi vị ngai ngái.

Đó là hỗn hợp của hận và máu.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Liên Thiên Duệ.

Nhìn từ góc này, Liên Thiên Duệ càng cao lớn hơn.

Sau khi ném ra câu nói kia, hắn lại quay ra cửa sổ, không nhìn Đường Phỉ Phỉ dù chỉ là một lần.

Mắt Đường Phỉ Phỉ trợn to đến đau, cô ta sẽ nhớ nổi nhục ngày hôm nay, nhớ đây là do con tiện nhân Đường Bội gây ra.

Cô ta chờ, chờ ngày Đường Bội bị Sở thiếu chơi chán rồi vứt bỏ.

Đến lúc đó, cô ta nhất định sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi tất cả sỉ nhục mà Đường Bội mang đến cho cô ta.

Đường Phỉ Phỉ từ từ đứng lên.

Chiếc váy yếm hơi xốc xếch, mái tóc được chăm chút tỉ mỉ cũng rối tung, lớp trang điểm tinh xảo bị nước mắt làm nhòe.....

Nhưng cô ta không quan tâm đến những thứ này, cắn răng nhìn bóng lưng Liên Thiên Duệ, nhìn người đàn ông cao ngạo lạnh lùng trước mặt, hít thở sâu mấy lần, cố gắng để giọng nói của mình nghe kiêu mỹ hơn một chút: "Liên tổng..."

Cô ta cúi người cởi đôi giày cao gót mười cm ra, chân không đạp lên thảm, chậm rãi đi về phía Liên Thiên Duệ.

Cuối cùng Liên Thiên Duệ cũng chịu quay đầu liếc nhìn cô ta, trong mắt đầy lãnh ý, cái gì cũng không nói.

Ánh mắt kia như đang nhìn rác rưởi, làm Đường Phỉ Phỉ thiếu chút cắn nát răng.

Nhưng cô ta chỉ có thể cắn ra máu rồi nuốt vào bụng, cười nói: "Liên tổng cũng biết, em là một diễn viên. Cho nên..." Cô ta nặn ra một nụ cười lấy lòng, tiếp tục nũng nịu nói: "Anh thích dạng người nào, em cũng có thể diễn thành dạng đó."

Trong lòng Đường Phỉ Phỉ hận đến nhỏ máu, nhưng cũng biết, bây giờ Liên Thiên Duệ, là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của Tôn gia.

Cho dù nhục nhã hơn nữa, cô ta cũng phải bám chặt.

Nếu không, cô ta và Tôn gia, sẽ rơi xuống địa ngục, không bao giờ trở mình được nữa.

Liên Thiên Duệ híp mắt.

Đường Phỉ Phỉ đã gặp vô số người, lúc này cô ta biết, Liên tổng này, ít nhất có một chút hứng thú với mình.

Cô ta vội vàng cười kiều mỹ với Liên Thiên Duệ, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc ra sau lưng, để lộ đôi vai trắng nõn. Ừn ngực, làm lộ ra đường cong phái nữ.

"Liên tổng...." Đường Phỉ Phỉ bước tới gần Liên Thiên Duệ, cười quyến rũ, giọng nói lả lướt: "Bất luận anh thích dạng gì..." Cô ta chậm rãi nhấc tay phải lên, như bị lạnh, nhẹ nhàng đặt lên cánh tay trái, ngón tay thon dài kéo từ vai xuống cùi chỏ.

Đường Phỉ Phỉ biết rõ, tư thế này, vô cùng dụ dỗ người ta phạm tội.

Mặt Liên Thiên Duệ giãn ra.

Mắt của hắn càng thêm thâm trầm, tựa như hồ nước sâu thẳm.

Hắn dò xét nhìn Đường Phỉ Phỉ từ trên xuống dưới.

Đường Phỉ Phỉ vốn nên cảm thấy vui sướng, bởi vì Liên Thiên Duệ rất cuộc cũng chịu nghiêm túc nhìn cô ta.

Nhưng ánh mắt kia, lại làm cô ta cảm thấy sau lưng có gai, suýt chút đã không giữ được nụ cười trên mặt.

"Đường Bội...." Liên Thiên Duệ chậm rãi mở miệng, khóe môi là nụ cười nhạt, nụ cười tràn đầy khinh bỉ: "Cô có thể diễn thành cô ấy sao?"

Cả người Đường Phỉ Phỉ cứng lại trong chốc lát, nhưng vẫn cười nói: "Tất nhiên, Liên tổng chắc chắn không biết, trước kia Đường Bội rất thích bắt chước em..."

Vừa nói cô ta vừa nhấc chân lên, móng chân đẹp đẽ, sơn màu đỏ, làm cho ngón chân cô ta giống như hoa anh đào.

Tận lực làm giảm tốc độ đặt chân xuống đất, Đường Phỉ Phỉ xài hết vốn liếng, muốn hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông trước mặt.

"Chắc chắn anh không biết, lúc đó, Đường Bội có bao nhiêu quyến rũ lòng người...." Đường Phỉ Phỉ cười thần bí, không chút để ý, bôi nhọ Đường Bội.

Cô ta nâng một tay lên, từ từ đặt lên âu phục giá trị không nhỏ của Liên Thiên Duệ.

Xúc cảm nơi đầu ngón tay làm tim cô ta rung lên.

Liên Thiên Duệ tuyệt đối là loại mặc quần áo vào thì nhìn có vẻ gầy, nhưng cởi ra mới biết là loại có da thịt. Chỉ tiếp xúc nhẹ như thế, Đường Phỉ Phỉ đã cảm thấy sức mạnh và sự nóng bỏng truyền ra từ người Liên Thiên Duệ.

Liên Thiên Duệ cũng không động đậy.

Đường Phỉ Phỉ đắc ý.

Thật ra thì người đàn ông nào cũng vậy, khi phụ nữ chủ động, sao bọn họ có thể từ chối.

Cô ta nhẹ nhàng khoác tay phải lên cánh tay Liên Thiên Duệ, tay trái lạng lẽ kéo váy mình, tháo dây buộc cổ, váy.... tuột xuống.

Bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết, Đường Phỉ Phỉ tin tưởng, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy, cũng sẽ không nhịn được mà cương cứng.

"Chắc chắn anh không biết, thật ra thì Đường Bội...." Đường Phỉ Phỉ vừa nói vừa che miệng cười khẽ, giống như nhớ lại chuyện gì đó rất buồn cười, rồi tiếp tục nói: "Nhưng chắc chắn đạo diễn Tần và Thiên Vương Hạ biết, Đường Bội có bao nhiêu quyến rũ. Giống như em..... Bây giờ vậy...."

Đường Phỉ Phỉ kéo tay lên trên, bàn tay mềm mại không xương chạm vào nút áo âu phục trước ngực Liên Thiên Duệ.

Đường Phỉ Phỉ dán người vào, bầu ngực tròn trịa mắt thấy sẽ chạm vào cánh tay Liên Thiên Duệ.

Tay cô ta, cũng đặt lên cúc áo thứ nhất trên âu phục của Liên Thiên Duệ.

Cổ tay mềm mại, đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

"A a a!" Đường Phỉ Phỉ đột nhiên hét thảm, khuôn mặt dữ tợn như ma quỷ.

"Trí nhớ của cô Đường, thật sự vô cùng kém!" Tay Liên Thiên Duệ giống như sắt thép, bóp chặt cổ tay Đường Phỉ Phỉ.

Hắn trơ mắt nhìn đôi mắt ngập nước vì đau của cô ta, không chút thương hoa tiếc ngọc.

"Lời tôi vừa nói, cô đã quên rồi sao?!"

Liên Thiên Duệ buông tay Đường Phỉ Phỉ ra.

Lần này không cần hắn ra tay, Đường Phỉ Phỉ lão đảo lui về sau mấy bước, mất thăng bằng, chật vật ngồi trên đất.

Liên Thiên Duệ hơi khom người, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt, lạnh như núi băng ngàn năm, đâm vào da thịt Đường Phỉ Phỉ.

"Khó trách..." Liên Thiên Duệ khinh thường nói: "Đến cha của cô cũng cảm thấy, cô không bao giờ bằng Đường Bội, không coi cô ra gì."

Hắn nhếch môi, lạnh lùng, tàn nhẫn nói: "Không thể không nói, sự lựa chọn của Đường tổng, quả thật sáng suốt!"

Một kích trí mạng, trong nháy mắt Đường Phỉ Phỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, suýt nữa không thể nghĩ ra ý trong lời nói của Liên Thiên Duệ.

"Anh nói gì?!" Cô ta không dám tin lắm bầm hỏi: "Ba tôi.... Ông ấy.... Chọn Đường Bội."

Cô ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn Liên Thiên Duệ, không biết lấy dũng khí từ đâu, nghiêm túc hỏi: "Lời này có ý gì?!"

"Ý trên mặt chữ." Liên Thiên Duệ ném xuống những lời này, không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta.

Hắn bước tới bàn, nhấn nút phía trên.

Rất nhanh, hai bảo vệ to con gõ cửa đi vào, chào hỏi Liên Thiên Duệ xong, một người một bên, kéo cánh tay Đường Phỉ Phỉ, muốn lôi cô ta ra ngoài.

"Buông ra!" Đường Phỉ Phỉ bị kéo, hồi thần.

Cô ta không để ý hình tượng dùng sức vùng vẫy, nhưng sao có thể chống lại nhân viên bảo vệ cao to lực lưỡng.

Đường Phỉ Phỉ ngừng giãy giụa, trợn to mắt nhìn Liên Thiên Duệ, trong mắt đều là khó tin: "Câu nói vừa rồi, cuối cùng là có ý gì? Ba từ bỏ tôi, chọn Đường Bội, là có ý gì?!"

Liên Thiên Duệ lười để ý tới cô ta, lạnh lùng vung tay lên, để bảo vệ kéo cô ta ra ngoài.

Đường Phỉ Phỉ không nhớ mình về nhà bằng cách nào.

Chỉ nhớ rõ ánh mắt của cậu mợ và hai người anh họ, tràn đầy cười nhạo.

Nhưng bọn họ lập tức vây lại, ân cần hỏi han.

Đường Phỉ Phỉ biết chuyện bọn họ muốn biết bây giờ là gì, nhưng cô ta không có tâm trạng đối phó với sự giả dối của cậu mợ.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Tôn Mặc Vân sắc mặt khó coi ngồi trên ghế salon, chạy nhanh đến cạnh bà ta, gấp gáp nắm chặt cánh tay bà ta.

Giống như bắt được cọng cỏ cuối cùng Đường Phỉ Phỉ thở dốc mấy hơi, lúc này mới vội vã hỏi: "Mẹ? Ba đâu? Mấy ngày nay ba vẫn luôn giúp chúng ta, đúng không?"

Tôn Mặc Vân khẽ nhú mày, nghi hoặc hỏi: "Phỉ Phỉ, sao đột nhiên con lại hỏi tới ba?"

Đường Phỉ Phỉ không nói gì.

Hô hấp của cô ta càng gấp gáp hơn, làm cô ta cảm thấy mở miệng cũng khó khăn.

"Đừng vội." Tôn Mặc Vân vỗ nhẹ vai Đường Phỉ Phỉ mấy cái, thấy quần áo cô ta tán loạn, nhưng trên người không có dấu vết gì, hơi yên lòng một chút, cẩn thận dò xét nói: "Liên tổng..."

"Đừng nhắc tới anh ta!" Đường Phỉ Phỉ đột nhiên cao giọng cắt lời mẹ mình, nói tiếp: "Anh ta vì Đường Bội! Vì con điếm kia mới gọi con tới! Hơn nữa...." Cô ta nuốt nước miếng, đôi mắt đỏ bừng đầy thù hận nhìn mẹ

mình, nói từng chữ: "Anh ta nói cho con biết, tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, bỏ rơi con, chọn con điểm Đường Bội kia!"

"Cái gì?!" Không chỉ là Tôn Mặc Vân, ngay cả Tôn Mặc Ngôn cũng cao giọng hỏi.

"Ba của con, ông ấy bỏ rơi con! Ông ấy không quan tâm tình phụ tử! Ông ấy bán đứng Tôn gia! Ông ấy chuẩn bị ôm đù con điểm leo lên giường Sở thiếu - Đường Bội!" Đường Phỉ Phỉ nói một hơi.

Cô ta thở hổn hển nhìn Tôn Mặc Vân, nhìn mặt mẹ tái nhợt, chảy nước mắt: "Mẹ, ba không cần chúng ta sao?"

Tôn Mặc Vân chột đứng lên, kéo tay Đường Phỉ Phỉ ra, cắn răng nghiền lợi lạnh giọng nói: "Đường Phong Ngôn!"

Bà ta lạnh lùng nhìn Đường Phỉ Phỉ, nói như muốn xác nhận: "Lời con vừa nói, là thật?"

"Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, không cần thiết phải lừa con." Đường Phỉ Phỉ lẩm bẩm nói.

Tôn Mặc Vân híp mắt lại, một chút hy vọng trong lòng cũng bị dập tắt.

Đúng vậy, Liên gia không liên hệ gì tới bọn họ, tại sao đột nhiên lại ra tay với họ chứ.

Khi Liên Thiên Duệ mở miệng nói muốn Đường Phỉ Phỉ, bà ta còn tưởng rằng đối phương vì con gái mình, tất nhiên vui vẻ chấp tay dâng lên.

Lại không ngờ rằng....

"Mẹ muốn gặp Đường Bội!" Tôn Mặc Vân chậm rãi nói, trong mắt bà ta lóe lên ánh sáng khác thường, giống như người sắp chết thấy được hy

vọng sống vậy, thậm chí bà ta còn cười: "Mẹ nói rồi, dù có chết, mẹ cũng sẽ kéo ông ta cùng xuống địa ngục."

Đường Bội cảm thấy, tình cảnh khôi hài nhất trên thế giới này, chắc là ngay bây giờ.

Nhưng một màn này, là kế hoạch cô đã sắp đặt từ lâu, cuối cùng cũng kết trái.

Trên bàn trong phòng bao, có một cái hộp nhỏ.

Tôn Mặc Vân sắc mặt tái nhợt ngồi đối diện cô, miễn cưỡng duy trì dáng điệu của một phu nhân nhà giàu.

Nhưng giờ phút này, thắng làm vua thua làm giặc, ai là người chiếm thế thượng phong, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra ngay, cả người Tôn Mặc Vân cứng ngắc, lúng túng khó chịu.

Đường Bội im lặng nhìn Tôn Mặc Vân.

Người phụ nữ này, đã từng vênh váo hung hăng muốn làm chủ Đường gia, đuổi mẹ mình đang bụng mang dạ chửa ra ngoài, làm mẹ con ba người lâm vào cảnh sống đầu đường xó chợ, cuộc sống hết sức khó khăn.

Mẹ cô và Tôn Mặc Vân sinh cùng tháng cùng năm, nghe nói trước đó Tôn Mặc Vân còn mượn có này đến gần lấy lòng mẹ, mặt dày mày dạn nói muốn làm bạn với mẹ.

Sau đó, bà ta vênh váo ngang ngược cướp chồng của bạn, trở thành Đường phu nhân.

Sau khi mẹ chết, Đường Bội và Tử Thái bị đưa tới trước mặt Đường Phong Ngôn.

Vì cuộc sống gian khổ nên cô trưởng thành sớm, cảnh lúc đó cô vẫn còn nhớ rõ.

Cô nhớ khi đó Tôn Mặc Vân vênh váo ngang ngược ngồi cạnh Đường Phong Ngôn, mặt đầy không kiên nhẫn cùng khinh bỉ nhìn cô.

Nhớ bà ta ăn mặc xa hoa, cao quý.

Nhớ trên cổ bà ta, trên tay bà ta, đeo trang sức quý báu.

Nhớ làn da bà ta được bảo dưỡng, trắng nõn, cùng với đôi bàn tay thon dài như ngọc.

Mà mẹ của cô, khi qua đời, đã không còn xinh đẹp.

Mẹ của cô, chỉ có dấu vết năm tháng hằn sâu trên người.

Bà vẫn chưa qua tuổi ba mươi, vốn dĩ nên là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng bà lại bị áp lực cuộc sống làm cho ngã quy.

Bà chỉ có một đôi tay đầy vết chai, mỗi lần vuốt má Đường Bội đều làm má cô đau rát.

Sắc mặt của bà cũng vì thiếu dinh dưỡng mà vàng vọt, hốc hác khó coi, không như Tôn Mặc Vân trắng nõn đầy đặn.

Đôi mắt của bà, bởi vì thức đêm làm việc đến rạng sáng mà thâm quầng trũng sâu.

Chớ đừng nói gì tới mái tóc đã sớm bạc trắng.

Đường Bội hít một hơi thật sâu, cô ép tất cả chua xót trong lòng xuống.

Cô bây giờ, có thể cho mẹ tất cả, nhưng mẹ ra đi quá sớm, không kịp đợi con gái che mưa chắn gió cho mẹ.

"Đường phu nhân." Đường Bội lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân.

Một tiếng gọi đơn giản, lại làm Tôn Mặc Vân cứng người.

Dù khi đứng trước mặt Đường Phong Ngôn, bà ta cũng rất cường ngạnh, nếu so sánh, chắc chắn Đường Bội hận Đường Phong Ngôn hơn. Nhưng Tôn Mặc Vân hết sức rõ ràng, Đường Bội chắc chắn hận chết bà ta.

Nếu không có bà ta, mẹ của Đường Bội sẽ không chết sớm, Đường Bội cũng không từ thiên kim tiểu thư Đường gia biến thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi, bây giờ ngay cả đứa em trai cô yêu thương nhất cũng....

Khi tiếng gọi 'Đường phu nhân' kia lọt vào tai Tôn Mặc Vân, thì bà ta cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Tất nhiên bà ta nhớ, năm đó mẹ Đường Bội qua đời, cô bị mang về Đường gia, bà ta đã vĩnh vác tự đắc như thế nào nói với cô, phải gọi bà ta là 'Đường phu nhân'.

"Đường phu nhân..." Đường Bội cười lạnh, cô biết tiếng gọi này, hoặc có lẽ là từng cử động của mình đều tạo thành ảnh hưởng lớn với người đàn bà trước mặt.

Chim sợ náy và không chịu nổi một chút đe dọa nào.

Đường Bội thư thái ngồi đó.

Tư thế của cô hết sức nhàn nhã, nhìn qua vô cùng thích ý.

So với cô thì sắc mặt Tôn Mặc Vân hết sức khó coi, dù bà ta vẫn miễn cưỡng duy trì sự ung dung bên ngoài.

"Bà nói thử xem, tại sao tôi phải bỏ qua cho Tôn gia?" Đường Bội nhẹ nhàng nói: "Tôi nghĩ Đường phu nhân không nên quên nhanh như vậy, năm đó mưa gió bão bùng, mẹ tôi, còn có tôi, bị đối xử như thế nào."

Chuyện đã qua 20 năm, nhưng Đường Bội vẫn nhớ rõ mồn một, quần áo bị nước mưa làm ướt, dính sát vào người có bao nhiêu giá rét.

Tôn Mặc Vân im lặng trong chốc lát.

Hồi lâu sau, mới nói: "Chuyện năm đó..... Chuyện năm đó....."

Ngay cả chính bà ta, cũng không nghĩ ra lý do để Đường Bội bỏ qua cho Tôn gia.

Giọng nói của bà ta run rẩy, nói xong câu cuối thì gần như im bật.

Cẩn rằng, Tôn Mặc Vân đột nhiên đặt tay lên chiếc hộp trên bàn, đẩy về phía Đường Bội.

"Chuyện năm đó..." Giọng nói của Tôn Mặc Vân đã bình tĩnh hơn chút, ít nhất bà ta có thể thuận lợi nói tiếp: "Sau khi cô xem thì sẽ hiểu."

Đường Bội im lặng nhìn cái hộp kia, không cử động cũng không nói gì.

Nụ cười nhạt ở khóe môi càng rõ ràng hơn, làm Tôn Mặc Vân cảm thấy đứng ngồi không yên, vô cùng khó chịu, Đường Bội tùy ý đẩy cái hộp về, nhẹ giọng nói: "Chuyện xảy ra năm đó, đã không còn quan trọng, nhưng mà, Tôn gia, kết thúc rồi."

Cô híp mắt lại, khinh thường quét qua cái hộp nhỏ đó, cái hộp giấy cũ kỹ.

Đường Bội làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì muốn ép Tôn gia đưa ra bí mật.

Chuyện xảy ra năm đó, đối với cô mà nói, dĩ nhiên hết sức quan trọng.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chân Tướng Đáng Sợ (2)

Nhưng cô không thể để Tôn Mặc Vân biết được mục đích của mình.

Tôn Mặc Vân quá xảo quyệt, bà ta có thể thuận lợi đoạt được danh phận Đường phu nhân, chính là bằng chứng tốt nhất.

Đường Bội không muốn ở thời điểm mấu chốt này, để bà ta cho là mình có cơ hội lợi dụng cô và mượn cơ hội này để uy hiếp cô.

Quả nhiên Tôn Mặc Vân nóng nảy, chống với biểu cảm bất mãn của Đường Bội, lập tức cười nói: "Chẳng lẽ cô không muốn biết, tại sao em trai cô vừa sinh ra thế chất đã yếu như vậy?"

Trong lòng Đường Bội kinh hoàng, cánh tay để bên người siết chặt, sém chút đã bật dậy.

Sau lớp màn đen của đám hỏi hai nhà Đường - Tôn, là chân tướng còn đáng sợ hơn so với sự tưởng tượng của cô!

Cô thở nhẹ một cái, không để cho Tôn Mặc Vân nhìn ra sự khác thường của mình, cười lạnh.

Đường Bội sắc bén nhìn Tôn Mặc Vân, nói từng chữ một: "Đó không phải nhờ bà ban tặng sao? Tôi còn phải cảm ơn Đường phu nhân đã nhắc nhở, năm đó nếu không phải bà đuổi mẹ tôi đang bụng mang dạ chửa ra khỏi Đường gia trong đêm giông bão, làm mẹ tôi chỉ có thể ôm em trai bị

bệnh, bất lực nhìn con trai mình ngày một yếu đi mà không có tiền chữa trị, tại sao em trai tôi vừa sinh ra đã thể nhược nhiều bệnh, chưa từng có được một ngày khỏe mạnh như bao đứa trẻ khác, bà nên rõ hơn ai hết."

Mắt cô sắc như dao nhìn thẳng Tôn Mặc Vân, sắc mặt bà ta càng ảm đạm hơn.

"Không phải vậy!" Tôn Mặc Vân đột nhiên lớn tiếng nói.

"Không phải cái gì?" Đường Bội đặt tay trước người: "Bà không có đuổi mẹ tôi đi? Hay mẹ tôi bị bệnh không liên quan đến bà? Hay em trai tôi từ nhỏ không được chữa trị không liên quan đến bà?"

Cô hỏi dồn dập, làm Tôn Mặc Vân không nói được câu gì.

"Không phải..." Bà ta lẩm bẩm.

Đường Bội đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Tôi cảm thấy, hôm nay tới gặp bà, hoàn toàn là lãng phí thời gian. Bà muốn nhớ lại chiến tích huy hoàng của mình, nhưng tôi không có tâm trạng ngồi đây nói nhảm với bà." Cô cười lạnh: "Tôn gia, phải chôn theo người mẹ đã chết, và.... Em trai của tôi!"

"Đường Bội! Bệnh của Đường Tử Thái, không phải vì mẹ cô sinh non mà tạo thành. Thật ra.... Thật ra..." Giọng Tôn Mặc Vân run rẩy: "Thật ra, nếu như mẹ cô không bị đuổi khỏi Đường gia, không kịp đợi Đường Tử Thái ra đời, mẹ con bọn họ đã mất mạng!" Tôn Mặc Vân vội vàng nói: "Cho nên mặc dù tôi đã sai rất nhiều, nhưng mà..... Nhưng mà.... Ít nhất tôi cũng coi như đã cứu mạng của hai người bọn họ."

Đường Bội đột nhiên xoay người, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh.

"Bà nói gì?!" Cô lạnh giọng hỏi: "Bà biết mình đang nói gì sao?"

"Trong hộp, có đoạn ghi âm năm đó." Tôn Mặc Vân nói bí mật lớn nhất kia ra, cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nhanh chóng mở hộp giấy ra, bên trong thật sự có một máy ghi âm nhỏ: "Bởi vì đã qua nhiều năm, đoạn ghi âm năm đó cũng bị nhiễu. Tôi đã mượn người xử lý, sau đó lưu vào đây."

Tôn Mặc Vân vừa giải thích, vừa nhấn nút trên máy ghi âm.

"Người phụ nữ và đứa bé kia, không thể giữ lại...."

Cho dù đã qua hai mươi năm, cho dù đó là giọng của Đường Phong Ngôn khi còn trẻ, cho dù đúng như lời Tôn Mặc Vân, đoạn ghi âm này, đã có hơi mơ hồ, thậm chí còn có không ít tiếng ồn.....

Nhưng Đường Bội vân nghe rõ, đó là giọng nói của Đường Phong Ngôn.

Lạnh lùng, tỉnh táo, máu lạnh.... Hoàn toàn là thái độ của một thương nhân vô tình.

Tôn Mặc Vân im lặng, bà ta biết, Đường Bội đã tin mình.

"Lúc đầu còn tính đợi cô ta sinh ra, mượn cơ hội lấy vài chỗ tốt từ nhà kia. Không ngờ đối phương còn tàn nhẫn hơn tao, ha ha." Giọng nói của Đường Phong Ngôn có hơi rò rè: "Đã như vậy, thì làm cho cô ta khó sinh mà chết đi. Để tránh lưu lại hậu hoạn."

"Da." Máy ghi âm phát ra giọng nói lạnh lùng của một người khác.

"Lòng dạ người kia cũng thật độc ác, không quá nửa năm đã làm một gia tộc sụp đổ. Thế giới này đúng là không công bằng, nhưng may mắn, hẳn không nhắm vào tao mà cho rằng cô ta là một con đàn bà dâm loạn, chặc...." Giọng nói của Đường Phong Ngôn lại vang lên, mang theo khinh

thường và lãnh khốc: "Nghĩ lại, mặc dù không được thứ tốt gì, nhưng có thể toàn thân trở ra cũng coi như may mắn."

Đoạn ghi âm kết thúc, không đầu không đuôi.

Mắt Đường Bội sắp bắn ra lửa, 'cô ta' trong miệng Đường Phong Ngôn, chắc chắn là mẹ mình.

Cô biết Đường Phong Ngôn là thương nhân coi trọng lợi ích, nhưng không ngờ, ông ta lại vô tình đến vậy, ngay cả người vợ kết tóc với mình, cũng có thể đối xử nhẫn tâm độc ác đến vậy.

Không biết hẳn trong miệng ông ta là ai. (D: ta đoán nhé, người kia là ng yêu của mẹ ĐB, ông ấy trả thù gia đình bên ngoại của ĐB, nhưng kh muốn cs của mẹ ĐB gặp khó khăn, nên ổng mới bỏ qua cho ĐPN, ai ngờ....-> chỉ là suy luận bừa của editor thôi nhé... ta kh có đọc cv trước.... đừng tin ta)

Gia tộc bị 'hắn' làm suy sụp, chẳng lẽ là....

Cô nhú mày làm Tôn Mặc Vân hiểu lầm.

Bà ta cho là Đường Bội nghe không hiểu lời Đường Phong Ngôn nói, nên vội vàng giải thích: "Cô nghe hiểu không Đường Bội? Thật ra thì ban đầu Đường Phong Ngôn đã muốn hại chết mẹ cô. Nếu không phải tôi đuổi cô ta.... Cô ta bị tôi..... Bị tôi đuổi khỏi Đường gia, nhất định sẽ mất xác hai mạng, em trai cô cũng không thể chào đời."

Đường Bội không nói gì.

Tôn Mặc Vân có chút nóng nảy, bà ta biết Đường Bội không ưa gì mình, cũng không có căn cứ để tin đoạn đối thoại không đầu không đuôi này, nhưng không phải là không thể tin tưởng.

Bà ta vội vả móc một thứ khác từ trong hộp ra.

"Đây là..." Tôn Mặc Vân lấy hai bản kiểm tra đã có chút ố vàng ra đặt trước mặt Đường Bội, nói: "Đây là sau khi mẹ cô mang thai bốn tháng, Đường Phong Ngôn đưa cô ta đi xét nghiệm."

"Xét nghiệm cái gì?" Đường Bội chậm rãi hỏi.

Giọng nói của cô không nghe ra vui giận, càng làm Tôn Mặc Vân căng thẳng hơn, bà ta vội vàng giải thích: "Xét nghiệm để chứng minh, đưa bé trong bụng mẹ cô, không phải của ông ta. Mà là...." Bà ta đặt bản báo cáo khác trước mặt Đường Bội, chỉ cho cô xem: "Của người đàn ông này."

"Phành phạch." Đường Bội gạt bản báo cáo trên bàn xuống, lạnh lùng nhìn Tôn Mặc Vân, nói: "Bà dám bôi nhọ mẹ tôi?!"

"Không có không có!" Hôm nay Tôn Mặc Vân đến đây, ôm hy vọng cầu may, cho là trong tay bà ta nắm bí mật, có thể dùng điều này để uy hiếp Đường Bội, thậm chí lấy được một vài chỗ tốt từ cô.

Nhưng thái độ của Đường Bội lại không lạnh không nóng làm bà ta sợ hãi.

Lúc này bà ta rất sợ Đường Bội hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Thật ra thì mẹ cô, cô ta chưa từng yêu Đường Phong Ngôn. Việc cô ta gả cho Đường Phong Ngôn, là bị người khác bày mưu lập kế."

Bà ta dùng từ 'gả cho', không phải chỉ vì lấy lòng Đường Bội.

Năm đó Đường Phong Ngôn muốn kết hôn với mẹ Đường Bội, là ông ta trèo cao.

Nếu như không phải ông ta dùng âm mưu quỷ kế, chắc chắn không thể cưới được mẹ Đường Bội.

Mẹ Đường Bội bị gài bẫy nên có thai, bắt buộc phải gả cho người đàn ông mình không yêu, bị người đàn ông mình yêu sâu đậm hiểu lầm, thậm chí nhiều năm sau không chút lưu tình, cương quyết trả thù...

Mẹ Đường Bội mất sớm, có lẽ không phải chỉ vì bị gánh nặng cuộc sống chèn ép.

Đường Bội nhắm mắt.

Chân tướng từng tầng bị vạch trần, mỗi một tầng, đều là máu me đầm đìa.

Mẹ mất sớm, khi đó cô còn quá nhỏ, nhưng vẫn nhớ, mẹ đã cười.

Trước đây cô cho rằng, vì em trai bị bệnh, và khó khăn trong cuộc sống mang tới áp lực cho bà.

Bây giờ cô mới biết, đau khổ của mẹ, còn nhiều hơn so với tưởng tượng của cô.

Như vậy, đối với đứa con gái chảy trên người dòng máu của kẻ thù, đã phá hủy tất cả tình yêu và tương lai cùng hạnh phúc của bà, tại sao? Tại sao bà còn cho nó tất cả yêu thương và ăm áp?

Chẳng lẽ bà, không hận sao?

Đường Bội nhớ tới cái ôm ăm áp của mẹ khi còn bé, hốc mắt nóng lên.

Tôn Mặc Vân lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bà ta đã nói rồi, cho dù chết, bà ta cũng sẽ kéo Đường Phong Ngôn cùng xuống địa ngục.

"Thật ra thì...." Bà ta nói: "Sở dĩ Phỉ Phỉ là chị của cô, là bởi vì trước khi Đường Phong Ngôn bám vào gia tộc của mẹ cô, đã gian díu với tôi."

(D: Ông ĐPN này phải chết thảm mới dữa bụng ta)

Giọng nói của Tôn Mặc Vân có chút phiền muộn.

Những chuyện trước kia, bắt đầu từ khi bà ta yêu Đường Phong Ngôn, người đàn ông mặc dù không giàu sang ngút trời nhưng lại anh tuấn bức người, dần lộ ra.

"Tôi và ông ta đã sắp kết hôn, nhưng ông ta lại dă tâm bừa bừa, thế lực của Tôn gia không đủ để thỏa mãn ông ta, nên ông ta nghĩ đủ mọi cách để cưới được mẹ cô." Tôn Mặc Vân tiếp tục nói: "Sau khi cưới, thật ra cuộc sống của ông ta cũng không vui vẻ gì, lúc đó mẹ cô đã mang thai cô, nhưng vẫn lạnh nhạt như nước với ông ta. Thứ Đường Phong Ngôn muốn là quyền lực, là chỗ tốt mà đám cưới mang tới, ông ta không hề quan tâm tình yêu. Nhưng ông ta không bao giờ ngờ tới, từng cử chỉ và hành động của ông ta, đã hủy diệt hạnh phúc của hai người phụ nữ."

Tôn Mặc Vân nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống.

Đường Bội không biết có phải bà ta đang giả vờ hay không, nếu như trước kia bà ta không làm ra những chuyện đó, có lẽ cô sẽ bỏ qua cho Tôn gia.

Nhưng mà....

Thù ép chết mẹ, không đội trời chung!

"Nói tiếp." Đường Bội lạnh lùng nói, cắt đứt sự đau thương của Tôn Mặc Vân.

Bà ta nhìn Đường Bội một cái, lại nói: "Sau đó tôi lấy được chứng cứ ông ta gài bẫy mẹ cô, tôi bắt ông ta phải ly dị với mẹ cô. Đoạn ghi âm vừa rồi, là do tôi uy hiếp ông ta, thương lượng kế hoạch hại chết mẹ cô với người khác trước mặt tôi."

"Cho nên...." Đường Bội lạnh giọng nói: "Bà cũng tham gia?"

"Không có không có." Tôn Mặc Vân vội giải thích: "Tôi không có tham gia." Nhưng khi đó bà ta đã sớm bị ghen tị làm cho mê muội, thì sao có thể cứu tình địch của mình.

"Khi đó, Đường Phong Ngôn không kiêng kị thế lực của bên ngoại tôi sao?" Đường Bội hỏi.

"Trước đó, người yêu của mẹ cô trở về. Ông ta nghĩ mẹ cô vì tiền mà phản bội mình, bị hận thù che mắt. Cô cũng đã nghe được, không quá nửa năm, cả gia tộc sụp đổ, bị phá hủy trong chốc lát. Ông ngoại cô, cũng giận đến bệnh tim tái phát, rồi qua đời. Cho nên không có ai ra mặt cho mẹ cô nữa."

"VẬY.... TỬ THÁI... TẠI SAO..." Giọng của Đường Bội hơi khô.

"Tôi không biết." Tôn Mặc Vân nói thật.

Nhưng bà ta và Đường Bội, ít nhiều gì cũng có thể đoán được.

"Chứng cứ..." Đường Bội hít sâu một hơi, hốc mắt của cô căng đau, mẹ cô, dịu dàng hiền lành, cho cô và em trai tất cả yêu thương và ấm áp, lại.... Lại.....

Tôn Mặc Vân lấy thứ cuối cùng trong hộp ra, cũng là một cái máy ghi âm nhỏ: "Đây là đoạn ghi âm những lời nói sau khi Đường Phong Ngôn uống say bị tôi moi ra, cũng vì cái này, tôi mới có thể uy hiếp ông ta ly dị với mẹ cô, lấy tôi làm vợ, để Phi Phi chính thức trở thành đại tiểu thư Đường gia, không còn là đứa con gái riêng không danh không phận."

Đường Bội nhận lấy máy ghi âm, cô không mở ngay, mà để nó và ba món đồ Tôn Mặc Vân đưa vào túi xách của mình.

"Tôi sẽ tìm người giám định thật giả." Cô lạnh lùng nói: "Nếu như là thật, vậy tôi sẽ chữa lại hậu duệ cho Tôn gia. Anh trai của bà và hai đứa con trai của ông ta, cũng không phải không thể không chết."

"Đường Bội!" Tôn Mặc Vân đột nhiên rơi nước mắt, bà ta đã nói hết tất cả bí mật, sự kiêu ngạo trước kia đã biến mất hết, giờ đây, đứng trước mặt Đường Bội, bà ta không có một chút sức lực nào: "Phỉ Phỉ nó.... Phỉ Phỉ nó.... Dù sao nó cũng là chị của cô, trên người chảy một nửa dòng máu giống cô, cô có thể.... Có thể bỏ qua cho nó hay không?" Tôn Mặc Vân khóc lóc cầu xin nói.

"Bà cảm thấy, sau khi biết được chân tướng năm đó, tôi sẽ để lại huyết mạch của Đường Phong Ngôn sao?" Đường Bội lạnh lùng nói.

Khi đặt tay lên chốt cửa, bỗng nhiên cô dừng lại, hỏi: "Là ai? Người phá hủy gia tộc bên ngoại tôi, là ai?"

"Tôi không biết..." Tôn Mặc Vân nói: "Ông ta không phải người của thành phố S, trước kia cũng chưa từng xuất hiện ở đây. Khi trở về báo thù, chỉ có một mình, nhưng thế lực sau lưng, vô cùng mạnh. Cho nên dù gia tộc của mẹ cô ở thành phố S cũng có căn cơ, nhưng vẫn thất bại thảm hại, gãy giữa không được bao lâu."

Bà ta dừng lại một chút, nhìn bóng lưng cứng ngắc của Đường Bội, cảm giác được hận ý thấu xương trên người cô, rùng mình nói: "Tôi chỉ thấy được ông ta một lần ở dạ tiệc, nghe có người gọi ông ta là.... Liên tam thiếu...."

"Liên..... Tam thiếu?!" Đường Bội lập lại.

Liên gia!

Chẳng lẽ lại là Liên gia kia?!

Khi cửa phòng bao bị đóng lại, Tôn Mặc Vân suy sụp ngồi trên ghế, khuôn mặt tái nhợt mang theo nước mắt và nụ cười tàn nhẫn: 'Đường Phong Ngôn, tao nói rồi, cho dù xuống địa ngục, tao cũng sẽ kéo mày theo!'

Khi Đường Bội trở lại biệt thự Sở gia, Sở Quân Việt vẫn chưa về.

Cô từ từ đi tới ghế salon bằng da, ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, mở to hai mắt nhìn trần nhà, không nói gì.

Người hầu trong nhà bị dọa sợ, Đường Bội như vậy, bọn họ chưa từng gặp.

Trước giờ trên mặt cô đều mang theo nụ cười, tràn đầy sức sống.

Nhưng Đường Bội bây giờ, giống như bị lớp sương mù dày đặc bao quanh, nhìn vào có chút ảm đạm.

"Mẹ...." Đường Bội nhắm mắt lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại mình cô, bàn trà nhỏ trước mặt, có sữa nóng và điểm tâm người hầu vừa bưng lên.

Nhưng cô không đụng tới.

Sở Quân Việt nhận được tin thì vội vàng về nhà, lúc này Đường Bội đã không còn ở phòng khách.

"Cô Đường đâu rồi?" Dùng sức kéo cà vạt xuống, Sở Quân Việt vừa bước lên lầu hai, vừa nói.

"Dạ, ở trong phòng ngủ." Người giúp việc sau lưng vội vàng trả lời.

Nhận được câu trả lời mình muốn, Sở Quân Việt không nói gì thêm.

Sắc mặt của anh vô cùng âm u, trong đầu có vô số suy nghĩ thoáng qua.

Muốn phá nát Tôn gia, muốn hủy diệt tất cả những thứ làm Đường Bội không vui...

Đã lâu rồi anh chưa kích động và muốn làm nhiều điều cho một người như vậy.

Ngay khi Sở Quân Việt đẩy cửa phòng ngủ ra, đôi mắt anh lập tức trở nên dịu dàng.

Đường Bội đang nằm trên ghế ngoài hành lang.

Lúc này sắc trời đã tối, bên ngoài là một vùng âm u, giờ là đầu hè, tiếng côn trùng râm rang, tạo thành một bài hát êm tai.

Nhưng trong tai Đường Bội, chỉ có tiếng lá cây xào xạc, từng chút từng chút, khiêu khích trái tim cô.

Đoạn ghi âm Tôn Mặc Vân đưa sau cô đã nghe, chuyện xảy ra năm đó, cô cũng biết hết.

Mẹ chịu nhiều đau khổ, nhưng cho đến chết, vẫn không bạc đãi cô và Tử Thái nửa phần.

Bà cho cô và em trai tất cả ấm áp, yêu thương chị em cô, che mưa chắn gió cho chị em cô, cố gắng hết sức để bọn họ được vui vẻ hạnh phúc lớn lên.

Nhưng tại sao người tốt lại không thể sống lâu?!

Tại sao kẻ tán tận lương tâm không bằng rác rưởi như Đường Phong Ngôn lại có thể sống tốt?!

Đường Bội nhìn bóng tối trước mặt, đã nhiều năm, cô không khóc, bây giờ nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Gió đêm thật lạnh, làm khô vệt nước mắt trên mặt cô, nhưng lại nhanh chóng bị một hàng nước mắt khác làm ướt.

Hai chân cô cũng đã lạnh, nhưng cô không muốn cử động, tựa như đã không còn cảm giác.

Cho đến khi, một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên hai chân cô.

Đường Bội ngược đôi mắt ngấn lệ nhìn lên.

Sở Quân Việt đang cúi người, bọc hai bàn chân lạnh như băng của cô trong tay.

"Không sao...." Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt Đường Bội, dịu dàng lau nước mắt cho cô.

Anh dùng đôi tay ấm áp của mình siết chặt hai bàn chân lạnh lẽo của cô.

Sau đó, Đường Bội nghe anh dịu dàng nói: "Anh đã về rồi. Cho nên không sao, Bội Bội...."

Đường Bội nhắm mắt lại.

Đột nhiên cô nhào tới, ôm chặt cổ Sở Quân Việt, rúc vào lồng ngực ấm áp của anh.

Đã lâu rồi, không có ai, có thể làm cô an tâm như vậy, ấm áp như vậy, thậm chí.... Uất ức như vậy!

Đường Bội gục đầu trên bờ vai rộng của Sở Quân Việt....

Đột nhiên khóc lớn.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (1)

Sở Quân Việt ôm Đường Bội.

Vai anh nhanh chóng bị nước mắt làm ướt.

Nước mắt của Đường Bội, xuyên qua âu phục và áo sơ mi, thấm vào da thịt anh.

Anh cảm thấy gần như mình sắp bị phỏng.

Tiếng khóc của Đường Bội nhỏ dần, cảm xúc của cô vừa rồi, ngay cả cô cũng bất ngờ.

Sở Quân Việt bế Đường Bội lên.

Người trong ngực mềm mại, hiếm khi nhu thuận, toàn tâm toàn ý dựa vào anh. Lúc này anh mới phát hiện, thật ra Đường Bội rất gầy. Mặc dù khi đứng, cô luôn cười tự tin kiêu ngạo, làm người ta không biết rằng, thật ra cô cũng là một cô gái trẻ, sẽ khóc khi đau lòng.

"Không sao...." Lần đầu tiên Sở Quân Việt cảm thấy mình thật vụng về, anh chỉ có thể ôm chặt Đường Bội, xoay người ngồi xuống ghế.

Cô rúc sâu vào người anh, làm anh vừa cảm thấy thỏa mãn lại vừa đau lòng.

"Anh ở đây..." Sở Quân Việt vụng về vỗ lưng Đường Bội, động tác dịu dàng cẩn thận: "Sẽ không có chuyện gì...."

Anh lẩm bẩm nói.

"Mẹ em..... Mẹ....." Đường Bội nghẹn ngào, cánh tay càng quấn chặt vai Sở Quân Việt hơn: "Em rất nhỏ.... Lúc em còn rất nhỏ mẹ đã qua đời."

"Ừ." Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên tóc Đường Bội, đặt cằm lên đầu cô gái còn đang khóc thút thít, thấp giọng an ủi: "Có anh đây rồi, anh sẽ thay mẹ chăm sóc tốt cho em."

"Không phải.... Không phải...." Đường Bội lắc đầu.

Tóc quần cộ tới cộ lui trên vai Sở Quân Việt, làm lòng anh rối bời.

Anh rất thích cảm giác này, anh biết mình suy nghĩ như thế là rất ích kỷ, nhưng anh thích như vậy, lúc này đây, anh giống như cả thế giới của Đường Bội vậy.

Anh lại ôm Đường Bội chặt hơn, mặc cho nước mắt của cô cọ lên âu phục chỉnh tề.

Đường Bội không ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, chỉ chôn vào vai anh, nghẹn ngào, nói: "Mẹ chịu rất nhiều cực khổ... Rất nhiều rất nhiều! Vì em và Tử Thái, mẹ vẫn luôn rất cực khổ!"

Nước mắt của cô càng rơi càng nhiều: "Tại sao em lại không lớn nhanh hơn một chút? Kiếm tiền nhanh một chút? Nếu vậy có lẽ mẹ sẽ không rời khỏi em sớm như thế!"

"Không thể trách em." Sở Quân Việt ôm lấy Đường Bội, lại hôn lên tóc cô một cái. Trong mắt anh thoáng qua sự đau khổ: "Anh nên gặp em sớm hơn, nên gặp em lúc em còn nhỏ. Là anh đến trễ, ngoan...."

Anh mạnh mẽ nâng mặt Đường Bội lên.

Gương mặt trước giờ chỉ luôn tươi cười, lúc này lại đầy nước mắt.

Đôi môi mỏng đỏ mọng dính đầy nước mắt.

Sở Quân Việt xít tới, dịu dàng hôn lên môi Đường Bội.

Nước mắt mặn đắng bắt đầu truyền lên môi, cuối cùng đi sâu vào tim Sở Quân Việt.

Đường Bội rũ mắt xuống, lông mi dính nước mắt, che lại tất cả.

Cô im lặng để Sở Quân Việt hôn, im lặng nằm trong ngực anh, để vòng tay ấm áp của anh ôm lấy mình.

"Ngoan...." Sở Quân Việt ngừng hôn môi cô, nụ hôn của anh men từ môi lên khóe mắt cô.

Lưu luyến dịu dàng, hôn khô nước mắt của cô, cũng vuốt ve trái tim cô từng chút, từng chút một.

Cánh tay Sở Quân Việt có lực ôm chặt eo cô, nâng cơ thể mềm mại của cô lên, tựa như đang chống đỡ cả thế giới.

"Em nhớ mẹ..." Lông mi Đường Bội run rẩy, nước mắt lại rơi xuống.

Sở Quân Việt ôm cô chặt hơn, cơ thể của bọn họ dính sát vào nhau, nhìn vô cùng hài hòa và thân mật.

"Mẹ rất thương rất thương em, cho dù, cho dù em là con gái của Đường Phong Ngôn. Nhưng mẹ vẫn đối xử với em rất tốt." Đường Bội thấp giọng nói.

Sở Quân Việt khẽ nhú mày, nhưng không cắt lời Đường Bội.

"Bởi vì có em, nên mẹ mới phải gả cho Đường Phong Ngôn, rồi bỏ người mình yêu. Cuối cùng... Cuối cùng còn phải chịu nhiều cực khổ như vậy!"

Nước mắt Đường Bội rơi xuống như mưa, thấm vào áo Sở Quân Việt.

"Nếu không phải em còn nhớ chuyện lúc nhỏ, em nhất định sẽ cho là, mẹ hận em! Nhưng mẹ lại rất thương em.... Rất thương rất thương...."

Rốt cuộc Sở Quân Việt đã hiểu khúc mắc của Đường Bội.

Không phải anh không điều tra Đường Bội.

Trên thực tế, hôm nay chân trước Tôn Mặc Vân nói chân tướng năm đó cho Đường Bội.

Chân sau Sở Quân Việt đã nghe được tin Đường Bội thần thờ về tới nhà, nên vội vã chạy về biệt thự, cũng biết được đại khái câu chuyện hôm nay.

Anh thấy, anh cần phải yêu thương Đường Bội nhiều hơn nữa.

Nhưng bây giờ, xem ra Đường Bội đang tự chán ghét bản thân mình---
- -----.

Cô cảm thấy, là cô làm liên lụy mẹ mình.

Cô cảm thấy, bởi vì có sự tồn tại của cô, mà mẹ cô mới không có được hạnh phúc.

Quả nhiên, Đường Bội nói tiếp: "Nếu như không có em, bây giờ chắc hẳn mẹ vẫn còn sống, hơn nữa cũng rất hạnh phúc. Từ Thái cũng không từ nhỏ đã yếu ớt, chưa từng có được một ngày bình thường như bao đứa bé khác."

"Nếu như không có em, mẹ sẽ không phải gả cho Đường Phong Ngôn, mẹ sẽ lấy người đàn ông mẹ yêu, có được cuộc sống còn thoải mái hơn Tôn Mặc Vân." Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, nước mắt lã chã, trong mắt đều là tối tăm và tuyệt vọng: "Anh biết không? Mỗi ngày, mẹ đều bận tới ba bốn giờ sáng. Mẹ mới ba mươi tuổi nhưng tóc đã bạc đi rất nhiều. Tay mẹ..."

Đường Bội run rẩy giơ tay mình lên, nhìn ngón tay trắng nõn, nhìn móng tay trong suốt mượt mà, run run nói: "Tay mẹ, rất thô, khi đông đến, sẽ có nhiều vết nứt. Mỗi lần mẹ sờ mặt em, em đều cảm thấy rất đau, rất khó chịu, rồi né tránh. Em thật sự là..... Là đứa con gái tệ nhất trên thế giới này!"

"Không phải vậy!" Sở Quân Việt kéo đầu Đường Bội vào ngực mình, không để cô nói tiếp nữa: "Không phải lỗi của em!"

"...." Trả lời anh, là tiếng khóc thút thít của Đường Bội.

"Bảo bối...." Sở Quân Việt cúi đầu hôn tóc cô, dịu dàng nói: "Không phải lỗi của em, là Đường Phong Ngôn, là Liên tam thiếu không điều tra rõ mà đã điên cuồng trả thù. Em đã làm đủ rồi, nếu mẹ em biết được, cũng sẽ vì em mà cảm thấy kiêu ngạo."

"Sẽ không..." Đường Bội nói: Mẹ sẽ không thương em nữa, em không bảo vệ được em trai! Em tin tưởng Đường Phong Ngôn sẽ đối xử tốt với Tử Thái! Khi Tử Thái còn chưa ra đời, em đã biết rõ, là do Đường Phong Ngôn đuổi ba mẹ con chúng em đi! Nhưng em lại còn tin tưởng ông ta?! Tin tưởng ông ta sẽ đối xử tốt với Tử Thái! Tin tưởng lời hứa sẽ chữa trị cho Tử Thái, để em trai của em có thể giống như bao đứa trẻ khác, vui vẻ lớn lên!"

"Đây không phải lỗi của em, Bội Bội, hãy nghe anh nói." Sở Quân Việt vượt lưng Đường Bội, làm cô tỉnh táo lại: "Khi đó, em còn rất nhỏ. Em

đã làm rất tốt. Mẹ em, sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì em! Bất kỳ một người mẹ nào cũng sẽ kiêu ngạo vì có được đứa con gái tốt như em."

Động tác của anh rất dịu dàng, bàn tay to ấm áp nhẹ vỗ lên lưng Đường Bội, anh cảm giác được cơ thể trong ngực dần buông lỏng xuống.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Bội vùng vẫy, lại bị Sở Quân Việt ôm chặt vào ngực, thấp giọng nói bên tai cô: "Không sao."

Người hầu bưng sữa nóng lên rồi nhanh chóng đi ra.

Từ trước đến nay, người hầu trong nhà chưa từng thấy thiếu gia dịu dàng như vậy, cũng chưa từng thấy thiếu gia có biểu cảm phong phú như vậy, hơn nữa còn đau lòng vì người khác.

Khi đóng cửa lại, người hầu nhìn thấy Sở Quân Việt bưng ly sữa nóng lên, uống một hớp lớn.

Sau đó, anh cúi đầu, dịu dàng nắm cầm Đường Bội, đặt môi lên môi cô, dùng miệng hút cô uống sữa.

"Ngoan..." Anh vỗ lưng Đường Bội, dịu dàng nói: "Uống sữa, sau đó ngủ một giấc thật ngon. Bất luận xảy ra chuyện gì, đều có anh bên cạnh em."

Tối nay, Đường Bội yếu ớt như một đứa bé. Nhưng Sở Quân Việt không cảm thấy khó chịu, sâu trong lòng, anh còn hưởng thụ cảm giác này.

Mặc dù biết rõ mình nghĩ như vậy là không tốt, nhưng anh không khống chế được, muốn ôm chặt Đường Bội vào ngực, muốn cô bộc lộ cảm xúc với anh, không nên ôm tất cả tự chịu đựng, không chịu tin tưởng bất kỳ ai.

Kiên nhẫn dứt hết ly sữa, cuối cùng Đường Bội dựa vào ngực Sở Quân Việt.

Anh bế cô lên.

Giường lớn mềm mại, sạch sẽ êm ái, tràn đầy mùi thơm của mặt trời, mới thích hợp để ngủ.

Sở Quân Việt đặt Đường Bội lên giường, anh ôm chặt lấy cô, để cô tựa đầu vào ngực mình, kéo chăn qua, đắp cho cả hai người.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (2)

"Đi ngủ...."Anh cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, dịu dàng nói: "Anh yêu em."

Đường Bội khóc đến mệt nên ngủ rất say.

Chuyến xảy ra hôm nay quá nhiều, nhiều đến mức một người kiên cường như Đường Bội cũng sém chút gục ngã.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào mặt, làm cô thức giấc.

Đường Bội từ từ mở mắt ra.

Sở Quân Việt đã dậy từ lâu, anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, tay vuốt tóc Đường Bội.

Tay trái của anh, đang đặt remos điều chỉnh rèm cửa lên hộc tủ đầu giường.

Cảm giác được động tĩnh bên cạnh, Sở Quân Việt cúi đầu nhìn Đường Bội.

Mắt của cô hơi sưng, nhưng đã trong suốt như trước.

Không nói được rốt cuộc là cảm giác gì, thậm chí Sở Quân Việt còn cảm thấy hơi thất vọng.

Nhưng anh nhanh chóng yên tâm.

Đường Bội chớp mắt một cái, cười với anh.

Sáng hôm nay mặt trời rất ấm.

Ánh mặt trời chiếu lên người Đường Bội, làm nụ cười của cô sáng ngời.

Sở Quân Việt cảm thấy ngực mình giống như bị dao găm đâm vào, một thoáng kia anh cảm thấy thời gian dài đằng đẳng.

Đường Bội không ngồi dậy ngay.

Cô đưa tay ôm lấy eo Sở Quân Việt, tựa đầu lên bụng anh, miệng thì đang hát gì đó.

Giống như đang làm nũng, làm cho chút thất vọng trong lòng Sở Quân Việt hoàn toàn biến mất.

Anh đưa tay vén tóc Đường Bội ra sau tai, thấp giọng hỏi: "Em đang hát gì vậy?"

"Em đau đớn khóc thảm thiết trước mặt anh.... ..." Đường Bội hát ra tiếng.

Giọng nói khi vừa thức dậy, mang theo âm tiết khàn khàn của buổi sáng, làm lòng Sở Quân Việt rung động.

"Sau đó thì sao?" Đường Bội hát câu kia thì tiếp tục hát nhỏ lại, làm anh tò mò hỏi.

Tất nhiên là Sở thiếu chưa từng nghe những bài hát được lưu hành này.

Đường Bội cười ra tiếng, hát lời sau ra: "Nhưng chỉ có anh từng ở bên cạnh em lúc đầu, chỉ có anh hiểu rõ em, chúng ta không ở cùng nhau nhưng lại giống như tình nhân vậy, em đau đớn khóc thảm thiết trước mặt anh...."

Sở Quân Việt kéo Đường Bội lên, chặn môi cô lại.

Bọn họ thân mật hôn nhau dưới ánh nắng ban mai.

Đường Bội đưa tay ôm cổ anh.

Mắt của cô trở nên linh động lần nữa, tròng mắt xoay tròn, khôi phục nụ cười gian xảo phức tạp như hồ ly.

"Cám ơn anh...." Khi tách ra, hô hấp của hai người đã trở nên dồn dập.

Đường Bội cười nhìn Sở Quân Việt, cô nắm lấy cằm anh, cạ trán lên trán anh nói: "Cám ơn sữa bò của anh, cám ơn anh đã an ủi em, cám ơn anh đã cho em ấm áp, cám ơn anh...." Giọng nói của cô thấp xuống: "Tình yêu của em."

Đây là câu nói êm tai nhất mà kiếp này Sở Quân Việt nghe được.

Ngày hôm nay, cho dù Văn Tư Miếu đưa văn kiện tới tận nhà thì Sở Quân Việt cũng không giận dữ, Văn Tư Miếu cảm thấy gió xuân đập vào mặt mình.

Nụ cười ở khóe môi Sở Quân Việt không thể nào che giấu được.

Mặc dù nụ cười rất nhạt, nhưng Văn Tư Miếu cảm thấy hôm nay Sở thiếu không đi làm là vì-----

Bộ dáng này của anh nếu tới công ty không biết sẽ có bao nhiêu nhân viên nữ xuân tâm nhộn nhạo.

Văn Tư Miếu nhìn qua, thấy nụ cười trên môi Boss.

Đường Bội đang ngồi trên ghế salon trong thư phòng, hai tay gõ bàn phím laptop.

Văn Tư Miếu muốn nhìn cô kỹ một chút, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Ánh mắt tràn đầy cảnh cáo của Sở Quân Việt quét tới.

Hình như Đường Bội phát hiện động tác của bọn họ, ngẩng đầu nhìn lên, cười hỏi: "Em ảnh hưởng tới hai người?"

Nói xong, cô lập tức đứng lên, cầm laptop chuẩn bị đi.

"Không có." Sở Quân Việt nói: "Cậu ta chỉ mang văn kiện tới cho anh, sẽ đi ngay."

"À, vậy ư?" Đường Bội cười với Văn Tư Miếu, ngồi xuống.

Sở Quân Việt đã cảnh cáo như thế thì làm sao Văn Tư Miếu dám ở lại, chỉ có thể chào tạm biệt.

Sở Quân Việt không vội làm việc, đi tới bên cạnh Đường Bội, ngồi xuống, hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Đường Bội vừa mở một trang web, tin tức về Liên tam thiếu hiện ra trước mặt.

"Không tra được tất cả thông tin về Liên tam thiếu." Đường Bội nói.

Đôi mắt cô rét lạnh, nhếch môi, cười lạnh nói: "Nhưng tin đồn tình cảm lại nhiều không đến mức đếm xuể."

thần bí kia, là lãng tử nổi tiếng nhất Liên gia, là thiếu gia trắng hoa nhất cũng là đứa con làm ông cụ Liên đau đầu nhất.

Liên tam thiếu không phải tổng giám đốc Liên thị, cũng không nắm giữ bất kỳ chức vị quan trọng nào trong Liên thị.

Nhưng mọi người Liên gia đều biết, Liên tam thiếu kinh tài tuyệt diễm, từng là đứa con trai ông cụ Liên yêu thương nhất.

Trong hình, Liên tam thiếu hơn 40 tuổi đứng cười.

Liên tam thiếu là chú ruột của Liên Thiên Duệ, dáng dấp của hai người đúng là có hơi giống nhau.

Đường Bội nhú mày, nói giống nhau, cô thấy người này chính là phiên bản lớn tuổi của em trai mình.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là em trai cô còn sống đến tuổi đó.

Trừ điều này, Liên tam thiếu thật sự là một người đàn ông vô cùng có sức quyến rũ.

Đôi mắt của người đàn ông này rất đẹp, mặc dù cười, nhưng trong mắt lại lạnh nhưng núi tuyết quanh năm không tan ở Thụy Sĩ, sự lạnh lẽo từ trong xương làm người khác không dám đến gần.

Sóng mũi cao thẳng, môi mỏng kiên nghị.

Có người nói, đàn ông môi mỏng thường rất bạc tình.

Đường Bội nhìn ảnh trong laptop, Liên tam thiếu đứng chụp hình chung với đủ loại người đẹp, xem ra đúng là tên bạc tình.

00:00

Người đàn ông này luôn mặc quần áo được đặt may thủ công. Vóc người cao lớn, khí chất cao quý, khi mặc những bộ đồ này lên trông người này càng thêm lịch lãm.

Đường Bội nhìn từng tấm hình.

Liên tam thiếu chưa từng kết hôn, không chỉ anh tuần tao nhã, còn có Liên thị giàu nhất nhì nước sau lưng. Một người đàn ông như vậy, lại luôn độc thân, không biết đã có bao nhiêu phụ nữ muốn leo lên giường ông ta.

Những ai cũng biết, vị trí bên cạnh Liên tam thiếu, sẽ không để cho bất kỳ người phụ nữ nào giữ quá một tháng.

Cho nên, những cô gái trên hình, đều khác nhau.

Điểm giống duy nhất là, trong mắt bọn họ đều có khát vọng và tình yêu.

Đường Bội xem hết tất cả hình trên máy. Đây chỉ là những tin tức bên ngoài về Liên tam thiếu mà ai cũng tìm được.

Cô gõ mấy cái lên bàn phím, mở một mục khác ra.

Buồn cười, mấy năm nay cô và Lạc làm tường bảo vệ cho Liên gia, nhưng không ngờ rằng, có một ngày, cô lại đích thân xâm nhập vào hệ thống an toàn này, tìm thứ mình cần.

Sở Quân Việt đột nhiên đặt tay lên mu bàn tay Đường Bội, dịu dàng nói: "Chuyện này, hãy giao cho anh."

Đường Bội không nói gì, nhú mày.

"Liên gia, không phải Tôn gia, cũng không phải Đường gia." Sở Quân Việt nói tiếp: "Cho dù là Sở gia, cũng không thể xem thường đối tác Liên gia này, không... Có lẽ nên nói là đối thủ."

"Thù của mẹ, em muốn đích thân trả." Lực tay Sở Quân Việt không lớn, nhưng Đường Bội cũng không rút ra.

Cô chỉ nhìn màn hình, kiên định nói: "Tất nhiên em sẽ không bỏ qua cho Đường Phong Ngôn. Em muốn nhìn thử xem rốt cuộc Liên tam thiếu này là người như thế nào mà lại có thể làm cho mẹ em yêu, và còn đích thân đẩy một người dịu dàng như mẹ em xuống địa ngục."

Trong mắt cô đều là nghiêm túc, không còn mờ mịt và tuyệt vọng như tối qua.

Sở Quân Việt thu tay, khẽ thở dài.

Đường Bội quật cường và kiêu ngạo, anh rất yêu tính cách ấy. Nhưng, có lúc nó cũng làm anh cảm thấy bất an.

"Tần Hạo Diễm giục em trở lại quay phim rồi hả?" Im lặng một lúc, Sở Quân Việt đột nhiên đổi đề tài.

"Ừ." Đường Bội gõ bàn phím, trả lời: "Vết thương của em đã sớm khỏi, Tôn gia cũng sắp xong rồi, còn Đường gia...." Cô híp mắt lại, âm trầm nói: "Em muốn để Đường Phong Ngôn nếm thử, mùi vị đau khổ nhất trên thế gian này."

Cô muốn Liên tam thiếu đích thân đưa Đường Phong Ngôn xuống địa ngục, để Đường Phong Ngôn, tự làm bậy, không thể sống!

Cô tin tưởng, Liên tam thiếu đích thân ra tay sẽ khiến cho Đường Phong Ngôn nếm được sự sợ hãi và đau khổ còn đáng sợ hơn cả chết.

Cô vẫn nhớ, năm đó không quá nửa năm, nhà ngoại của cô đã hoàn toàn sụp đổ, tất cả đều do Liên tam thiếu.

Nếu người đó đã hăng như vậy, thì để ông ta đi xử lý Đường Phong Ngôn đi.

Đường Bội nhấn phím cuối cùng.

Các ký hiệu phức tạp hiện trên màn hình laptop, tất cả các tin tức được bảo mật về Liên tam thiếu, thậm chí rất nhiều chuyện cơ mật của Liên gia, nhanh chóng xuất hiện trong laptop của cô.

Đường Bội chọn ra vài kế hoạch phát triển tiếp theo của Liên gia ở thành phố S, xử lý xong cô tiện tay gửi cho Đường Phong Ngôn.

Làm xong, cô ôm đầu gối ngồi trên salon, nhìn chăm chăm vào thông tin về Liên tam thiếu trong máy tính, nhớ kỹ, rồi đóng laptop lại.

Liên Tu Cận, cũng tức là Liên tam thiếu, là một truyền kỳ, sơ yếu lý lịch hoàn mỹ và vết nhơ duy nhất.

Khi Lục Tử Mặc tới đón Đường Bội, là sáng hai hôm sau.

Đường Bội đã không còn tiêu tụy như trước, nhưng cô không biết là, nhờ Văn Tư Miếu ban tặng, mà bây giờ thân tín của Sở Quân Việt đều biết địa vị của Đường Bội trong lòng Boss.

Mặc dù Lục Tử Mặc đã sớm biết chuyện của Sở Quân Việt và Đường Bội, nhưng trải qua những lời miêu tả sống động của Văn Tư Miếu, làm anh ta không nhịn được mà nhìn cô thêm mấy lần.

"Nhìn gì thế?" Đường Bội cười tươi như hoa: "Mặt tôi đẹp lắm sao?"

"Thiếu phu nhân..." Lục Tử Mặc hiếm khi đùa giỡn: "Câu này không thể để Sở thiếu nghe được, Văn Tư Miếu đã nói, không ai có thể nhìn thiếu phu nhân quá một phút, nếu không Sở thiếu sẽ móc mắt người đó."

Đường Bội không nhịn được, cười ra tiếng.

Nụ cười trên mặt cô, khác hoàn toàn so với nụ cười lúc trước Lục Tử Mặc thấy.

Lần này, nụ cười của cô rất ngọt ngào, xuất phát từ nội tâm, ngay cả chân mày cũng có ý cười.

Không phải là nụ cười giả tạo nữa.

Lục Tử Mặc hơi hoảng hốt, nhưng nhanh chóng hồi thần lại, tập trung tinh thần lái xe.

Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu đối với sự trở lại của Đường Bội, vô cùng hoan nghênh.

Hạ Tử Diệu nhìn cô từ trên xuống dưới thật lâu, cho đến khi Đường Bội vén ống tay áo lên, phơi bày cánh tay trắng nõn trước mặt anh ta, Hạ Tử Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tần Hạo Diễm không nói gì, nhưng khi nhìn thấy cánh tay Đường Bội thì lập tức thả lỏng.

Đường Bội chỉ có ba cảnh ngoại cảnh, trước khi bị thương cô đã diễn được một nửa của phân cảnh kia, nên lúc nào chỉ còn hai cảnh nữa.

Tần Hạo Diễm rất yên tâm về cô, nói sơ qua cho cô biết rồi chỉ huy nhân viên tiến hành bố trí, chuẩn bị quay phim.

Tiếp theo đến phiên Đường Bội diễn, cô đã hóa trang xong, mặc quần áo nhân vật đứng một bên nhìn những người khác diễn.

Mặc dù chưa được nửa tháng, nhưng thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, khi Đường Bội trở lại đoàn phim, nghe lại bản nhạc này thì cảm giác như đã trôi qua mấy kiếp.

Hạ Tử Diệu đứng bên cạnh cô, hôm nay anh ta chỉ có cảnh quay chung với Đường Bội.

Hai người sóng vai đứng chung một chỗ, mặc dù Đường Bội mặc chiến giáp, nhưng nhìn hai người vô cùng hài hòa.

Ai đi qua hai người cũng không nhìn được mà nhìn bọn họ một cái.

Ảnh đế Hạ bị người khác nhìn đã thành quen nên rất ung dung tự nhiên, anh ta thờ ơ nhìn nam thứ diễn, thấp giọng nói: "Vết thương đã khỏi hoàn toàn chưa? Chờ lát nữa khi cưỡi ngựa, sẽ không sao chứ?"

Đường Bội có chút bất đắc dĩ.

Cô thở dài, vén tay áo lên.

"Tôi sẽ không lấy cơ thể của mình ra đùa, ảnh đế Hạ!" Đường Bội nửa đùa nửa thật cười nói.

Mặt Hạ Tử Diệu hơi đỏ.

Anh ta không nói gì, từ chỗ người đó, anh ta đã biết được Lục Tử Mặc sau lưng Đường Bội đại biểu cho ai.

Thật ra thì trước đó, anh ta đã biết, người đàn ông bên cạnh Đường Bội là ai.

Có lẽ, là từ khi thấy đoạn quảng cáo 'dreaming'.

Hạ Tử Diệu nhắm mắt, khi mở ra lần nữa thì đã khôi phục bộ dáng quý ông hài hước, là ảnh đế không bao giờ thất lễ với các quý cô.

Anh ta cười nhún vai, nói: "Được rồi được rồi, hy vọng hình tượng của tôi trong lòng cô, sẽ khôi phục từ chú Hạ về ảnh đế đẹp trai ngời ngời."

"Vậy anh phải cố gắng nhiều chút nữa." Đường Bộ cười nói.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích (3)

Tất cả lúng túng giữa bọn họ, giống như đã bị gió Tây Bắc thổi đi, còn lại, là tự nhiên vui vẻ, bạn bè hòa thuận.

Hôm nay cảnh Đường Bội diễn, là cảnh ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tiêu công chúa và Lạc Tu Vân gặp lại nhau trên chiến trường.

Dung mạo của hai người không thay đổi.

Nam vẫn anh tuấn lãnh túc.

Nữ vẫn khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng cái nhìn giữa thiên quân vạn mã, đối diện nhau, giống như là lần cuối tương phùng.

Tiêu công chúa biết, bọn họ không thể trở về như trước nữa.

Một binh lính nhanh chóng bưng một vò rượu tới.

Lạc Tu Vân vẫy tay một cái, cũng có người mang một vò rượu tới cho 'hắn'.

Tiêu công chúa cầm vò rượu, giục ngựa, đứng trước vạn quân, cùng Lạc Tu Vân nhìn nhau từ xa.

"Không ngờ từ biệt mấy năm, khi gặp lại, lại vào tình cảnh thế này."
Giọng nữ êm tai vang lên giữa chiến trường.

Không gian yên tĩnh không có chút tiếng động.

Chiến sĩ phía sau bọn họ, không ít người đã từng tham gia lần chiến liên minh kia, đã thấy cảnh hai người đàn hát, biết Lạc nguyên soái và Tiêu công chúa có cùng chí hướng, trong mắt họ không chút che giấu thưởng thức dành cho đối phương.

Lạc Tu Vân giục ngựa, đôi mắt lạnh như băng.

'Hắn' là chiến thần của Sở quốc, là Tu La trên chiến trường, là thần trong lòng tướng sĩ.

Cuộc đời của 'hắn', chỉ có một lần lệch khỏi quỹ đạo.

'Hắn' nhìn Tiêu công chúa mặc chiến giáp trước mặt, đôi mắt 'nàng' cũng lạnh nhạt như vậy, từ từ giơ vò rượu trong tay lên.

"Ngày đó lần đầu gặp nhau trên chiến trường, công chúa diện hạ anh dũng không thua đấng mày râu, hào khí ngất trời, từng mời ta uống một ly rượu. Hôm nay, ta đáp lễ công chúa."

"Rất hợp ý ta." Tiêu công chúa giơ cao vò rượu, mở nắp vò ra.

Rượu cay từ cổ họng đi xuống, một đường xông thẳng vào tim.

Ở nơi Lạc Tu Vân không thấy được, đôi mắt của Tiêu công chúa đã sớm đỏ bừng.

Rượu tràn ra hai gò má của 'nàng', làm cho người khác không phân biệt được, mắt 'nàng' bị rượu nồng làm cay, hai mắt bị nước mắt làm đỏ.

"Bụp." Một tiếng vang giòn giã.

Vò rượu còn hơn một nữa bị Tiêu công chúa ném xuống đất, rượu văng đầy đất, mảnh vỡ khắp nơi.

"Chuyện cũ trước kia, các lần qua lại, từ nay về sau, giống như vò rượu này." Tiêu công chúa dùng roi ngựa chỉ về phía mảnh vụn, cao giọng nói: "Giữa ta và người, từ giờ phút này, là kẻ địch, không phải bằng hữu."

'Nàng' không lưu luyến nữa, quất ngựa chạy về chỗ tướng sĩ của mình, thần dân của mình.

Đôi mắt 'nàng' lại sáng lên lần nữa, không chút lùi bước và mềm yếu.

Nhưng không ai biết, khi rượu cay chảy xuống cổ họng, thứ mặn đắng dính trên môi kia, là giọt nước mắt mà Tiêu công chúa khóc cho người duy nhất kiếp này mình yêu.

"Cut!" Tần Hạo Diễm cao giọng hét: "Rất tốt!"

Phân cảnh này chủ yếu là bộc lộ nội tâm, hoàn toàn trông cậy vào cảm xúc nội tâm của Hạ Tử Diệu và Đường Bội.

Tần Hạo Diễm tua lại cảnh vừa nãy, xem lại màn diễn đặc sắc kia.

Màn hình chiếu lại cảnh Đường Bội ngựa đầu uống rượu.

Vừa rồi vì quay nhanh nên không nhìn ra, bây giờ xuyên qua màn hình Tần Hạo Diễm thấy rất rõ ràng, trên mặt Đường Bội, có nước mắt chảy xuống, giọt nước mắt trong suốt như ngọc trai, làm ướt đôi môi cô, cũng làm hốc mắt cô đỏ lên.

"Cô gái này...." Phó đạo diễn Mạnh Gia Dụ không nhịn được thở dài một hơi, hẳn chỉ muốn nhìn lại cảnh quay vừa rồi, dù sao Đường Bội vẫn là người mới, biểu đạt nội tâm có lẽ vẫn không bằng những diễn viên kỳ cựu.

Nhưng mà.... ..

Tần Hạo Diễm nhìn cô, trong lòng cũng tương đối kinh ngạc.

Đường Bội diễn rất tốt, nhưng không ngờ lại kinh người đến thế, đúng là diễn viên trời sinh.

Cái này, người ta gọi là thiên tài.

Tần Hạo Diễm híp mắt nhìn về phía trước, Đường Bội đã sớm xuống ngựa, nói cười với Hạ Tử Diệu đi về phía này.

Nếu không phải hình ảnh kia còn phát trên màn hình, anh ta hoàn toàn không thể tin được, người đang nói cười trước mắt này, thật sự là người vừa diễn xong cảnh nội tâm phức tạp.

"Đạo diễn Tần." Đường Bội cũng khom người xuống xem, Hạ Tử Diệu cũng bu lại xem.

"Không tệ lắm." Hạ Tử Diệu khen.

Mới vừa rồi anh ta và Đường Bội cách rất xa, nên không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô. Lúc này lại thấy rất rõ, hình ảnh này, không cần xử lý nữa, có thể trực tiếp dùng làm quảng cáo.

"Chỉ bằng cảnh này, giải diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay, trừ cô ra thì không có ai khác." Hạ Tử Diệu nhìn Đường Bội một cái, nửa đùa nửa thật nói: "Nhưng đáng tiếc, đây chỉ là một vai phụ, nếu đây là vai chính thì cô chính là nữ chính xuất sắc nhất."

Đường Bội cười khẽ, đánh giỡn một cái, làm lời khen ngời diệu xuống.

Tần Hạo Diễm nghiêm túc nói: "Giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng là một khởi đầu tốt."

Đường Bội không nhịn được cười ra tiếng: "Hai người như vậy, là muốn tôi bay lên tận trời à?"

Cảnh diễn nội tâm khó khăn nhất đã xong, mấy phân cảnh còn lại Đường Bội diễn thoải mái hơn nhiều.

Tần Hạo Diễm cho diễn viên của mình tự do thể hiện, cứ căn cứ theo tình cảnh hiện tại mà diễn.

Cảnh Tiêu công chúa trúng tên bỏ mạng, bị Hạ Tử Diệu sửa lại.

Chiến thần Lạc Tu Vân ở trên chiến trường vẫn là Tu La.

Dường như 'hắn' không có chút tình cảm nào, trừ lần trước khi ly biệt 'hắn' vào thư phòng gặp Tiêu công chúa, những lúc còn lại, 'hắn' đều tỉnh táo lý trí.

Mũi tên xé gió lao đi, Tiêu công chúa đang chỉ huy quân lính rút lui nên không thể nào tránh được.

Mũi tên đó, là do chiến thần bắn ra.

Không thể tránh, tên đã bắn ra, không phát nào hụt.

Trong nháy mắt, mũi tên đâm vào nơi yếu nhất của áo giáp trên người Tiêu công chúa.

Người ngồi trên lưng ngựa dường như không dám tin, 'nàng' trọn to hai mắt, không dám tin xoay đầu nhìn Lạc Tu Vân.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của chiến thần thì lập tức hạ mí mắt xuống.

'Nàng' vẫn ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt luôn sáng ngời dần ảm đạm xuống.

Chiến trường, chém giết dần cách xa 'nàng', cả thế giới, giống như chỉ còn lại mình 'nàng'.

Đám binh sĩ Tần quốc rơi vào cảnh khổ chiến, vẫn chưa phát hiện ra, Tiêu công chúa mà họ kính yêu nhất, đã bị một mũi tên bắn trúng.

Một mũi tên của Lạc Tu Vân bắn ra thì sẽ có người chết, lúc này hô hấp của Tiêu công chúa đang nặng dần.....

'Nàng' nhắm mắt, tất cả hình ảnh trước kia xuất hiện trước mặt.

Cuối cùng, như ngừng lại ở lần đầu tiên gặp gỡ, bạch mã chiến giáp, Lạc Tu Vân khí thế hiên ngang.....

Có lẽ 'hắn' không biết, cái nhìn kia, đối với Tiêu công chúa mà nói, chính là toàn bộ tình yêu của cuộc đời này.

Bóng dáng đơn bạc trên lưng chiến mã cuối cùng cũng không thể giữ vững, 'nàng' ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng....

Vốn dĩ cảnh này tới đây sẽ kết thúc, tiếp theo, chiến thần Lạc Tu Vân lãnh khốc vô tình sẽ nhân cơ hội xua binh chinh phạt, chiếm lấy toàn bộ Tần quốc.

Nhưng hành động của Hạ Tử Diệu làm mọi người kinh ngạc.

Động tác của Hạ Tử Diệu còn nhanh hơn Đường Bội đang ngã xuống.

Lạc Tu Vân cười chiến mã phi như gió đến cạnh Tiêu công chúa, ôm 'nàng' vào ngực ngay khi 'nàng' ngã xuống.

Chiến giáp của hai người đụng vào nhau, phát ra tiếng lách cách.

"Ta...." Tiêu công chúa từ từ giơ tay lên, nhưng không thể nào chạm vào mặt Lạc Tu Vân: "Ta....."

Khóe miệng của 'nàng' đã có máu tràn ra, một cánh tay mạnh mẽ có chút thô bạo lau khóe môi 'nàng'.

'Hắn' đã từng hôn.

Cũng đã từng cười với 'nàng'.

'Hắn' ôm Tiêu công chúa còn sót lại một hơi thở cuối cùng, đột nhiên 'hắn' cúi xuống hôn lên trán 'nàng'.

Cuối cùng tướng sĩ Tân quốc cũng phát hiện bất thường, họ chấn kinh buông lỏng vũ khí trong tay xuống, tiếng binh khí va chạm trên chiến trường rốt cuộc cũng ngừng lại.

Bất luận là tướng sĩ Sở quốc hay Tần quốc đều quay đầu kinh ngạc nhìn về phía chủ soái của họ.

Môi của Lạc Tu Vân nhẹ nhàng in lên trán Tiêu công chúa, 'hắn' rũ mi xuống che kín thần sắc trong mắt, trong đôi mắt ấy, là bi thương, đau đớn không thể nào hóa giải.

Người trong ngực dần dần mềm xuống.

Lúc này mặt trời ngã về Tây, ráng chiều như máu nhiễm đỏ bầu trời, kéo dài bóng của hai người, để bóng của bọn họ triền miên trên mặt đất.

Chiến trường yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi qua kéo theo ngọn cờ nhuộm máu.

Đây là một kết cục vô cùng bi thương.

Một vị nữ tướng đã qua đời.

Mặc dù 'nàng' không ngăn cản được bước tiến thâm thuý thiên hạ của Sở quốc, nhưng lại làm cho cuộc đời của chiến thần Tu La Lạc Tu Vân thay

đổi.

Những thế hệ sau nếu nhắc tới Lạc Tu Vân thì sẽ nhớ tới cuộc chiến này, nụ hôn mang theo máu tươi và giết chóc.

Tất cả sử gia đều cho rằng, sau khi Sở quốc thống nhất thiên hạ, Lạc Tu Vân buồn bã từ quan quy ẩn, nguyên nhân chính, là bởi vì Tiêu công chúa năm đó đã chết trong ngực 'hắn'.

Đến đây, Đường Bội đã quay xong tất cả phân cảnh của mình trong 'Chiến Ca'.

Cô là một diễn viên mới, nhưng Tần Hạo Diễm lại đích thân tổ chức một bữa tiệc ăn mừng cho cô, chúc mừng cô thuận lợi hoàn thành bộ phim đầu tiên.

Sau khi bữa tiệc ăn mừng kết thúc, Đường Bội trở lại phòng gọi điện thoại cho Sở Quân Việt.

Vừa rồi quá ồn, làm cho cô và anh không nói được gì.

"Ngày mai về?" Giọng của Sở Quân Việt truyền qua điện thoại di động, mặc dù có hơi nhạt, nhưng Đường Bội có thể tưởng tượng được biểu cảm của anh lúc này.

"Ừ, nhưng em suy nghĩ lại đã." Đường Bội cố ý nói: "Hay là mấy hôm nữa em hẳn về nhỉ? Nhỡ đâu đạo diễn Tần tìm ra chỗ nào không vừa ý, cần quay lại thì sao."

"Bội Bội." Sở Quân Việt biết cô đang cố ý trêu đùa mình, nhưng vẫn không nhịn được cao giọng, nói: "Ngày mai phải về ngay."

Lần này, không phải câu nghi vấn, mà là câu cầu khiến.

Đường Bội cười khẽ, động tác sắp xếp quần áo trong tay không hề chậm lại.

"Tuân lệnh, Sở thiếu."

Cô cười tủm tỉm cúp điện thoại, đặt nó sang một bên, tiếp tục xếp quần áo.

Màn hình vừa mới tắt, lúc này lại sáng lên.

Đường Bội quay đầu nhìn điện thoại, nụ cười trên mặt không giảm, đưa tay cầm lấy điện thoại.

"Lạc...." Cô cười nói: "Hiếm khi anh gọi điện thoại cho em."

"Bội Bội...." Giọng nói trong điện thoại hơi không rõ, nghe có tiếng gió rất lớn, còn có tiếng cơ giới nổ ầm ầm: "Anh đặt vé máy bay cho em rồi, sáng mai từ thành phố X bay đến Thụy Sĩ."

Đường Bội nhú mào: "Cho em một lý do."

"Anh tìm được cậu ấy..." Giọng của Lạc hơi thay đổi: "Bây giờ anh đang trên máy bay, chuẩn bị tới đó."

Ngón tay Đường Bội đột nhiên cứng lại, cô không dám tin trọn to mắt, giọng nói có chút run rẩy: "Anh nói... Ai?"

"Đường Tử Thái." Lạc đã lên máy bay, tiếng cánh quạt quay nhỏ hơn lúc này, giọng của anh ta cũng rõ ràng hơn: "Anh tìm được em trai của em rồi, Bội Bội, cậu ấy không chết, cậu ấy còn sống, đang ở Thụy Sĩ."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (1)

Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

"Anh nói gì...." Tay Đường Bội hơi run rẩy.

Mặc dù đã sớm đoán được, em trai có thể còn sống. Nhưng khi thật sự nghe thấy lời khẳng định của Lạc thì cô lại cảm thấy không chân thật.

Tay đang xếp quần áo lúc này đang siết chặt cái áo trong tay.

"Bội Bội...." Lạc bình tĩnh nói: "Tử Thái, em trai của em, còn sống."

Một câu nói như chém đinh chặt sắt, làm Đường Bội không thể đứng vững, ngồi phịch xuống giường.

"Tốt quá...." Cô lâm bẫm: "Thật tốt quá..."

Đây là một trong những tin tốt nhất mà cô nghe được từ khi sống lại!

Đường Bội hít sâu một hơi, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo: "Lạc, bây giờ Tử Thái đang ở Thụy Sĩ?"

"Đúng!" Giọng của Lạc có hồi chần chờ: "Tử Thái.... Cậu ấy..... Bây giờ....."

"Bây giờ nó thế nào?" Đường Bội lại hỏi, giọng nói bất giác khẩn trương lên: "Có phải nó sống không được tốt hay không?"

"Em đừng lo." Trước giờ khi nói đến chuyện Đường Bội quan tâm thì Lạc chưa bao giờ vòng vo, cũng sẽ không cố ý cắt ngang: "Bên cạnh cậu ấy có đội ngũ bác sĩ giỏi nhất thế giới, sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà....."

"Lạc." Đường Bội dần dần bình tĩnh lại, sự kích động khi vừa nghe tin tức về Tử Thái đã biến mất, giờ lại biết được cậu sống tốt, giọng nói của cô cũng hơi buông lỏng: "Anh không bao giờ ấp a ấp úng như vậy."

"Bội Bội, trước đây em đã từng xâm nhập hệ thống an toàn của Liên gia." Lạc đột nhiên chuyển sang chuyện khác: "Anh nhìn thấy em điều tra về Liên Tu Cận."

Đường Bội nheo mắt lại, cô đã đoán được đại khái nguyên nhân Lạc nói chuyện như vậy rồi.

"Tử Thái ở Liên gia?" Cô bình tĩnh hỏi.

Lạc khẽ thở dài, anh ta nên sớm biết, Đường Bội thông minh như vậy, sao có thể không đoán ra chứ.

"Rất có thể." Lạc nói: "Bây giờ anh vẫn chưa thể chắc chắn. Tóm lại, ngày mai gặp rồi nói tiếp."

"Được." Đường Bội lập tức đáp ứng.

Cô cúp điện thoại, đặt tay lên trán.

Thật ra thì từ lúc biết Tử Thái chưa chết, biết cậu và Liên tam thiếu có quan hệ, cô đã có dự cảm, có lẽ lúc ấy ngay cả Đường gia, Lạc và cô đều bị gạt, mang Tử Thái đi, chính là Liên gia.

Một câu nói, làm tâm trạng của cô hơi phức tạp.

Kinh ngạc chốc lát, Đường Bội lên tinh thần lần nữa-----.

Bất luận thế nào, em trai còn sống, đây là một tin tức vô cùng tốt!

Cô tiếp tục xếp quần áo.

Lúc này đã là nửa đêm, khi bữa tiệc kết thúc thì thời gian cũng đã trễ lắm rồi.

Đường Bội chần chờ một chút, vẫn cất điện thoại, giờ này chắc Sở Quân Việt đã ngủ rồi, ngày mai lại gọi nói cho anh biết cũng không muộn.

Đêm nay Đường Bội ngủ không yên ổn, một giấc mơ đầy màu sắc vây lấy cô.

Cô mơ thấy tuổi thơ đã lâu không xuất hiện, mơ thấy em trai gầy yếu, sắc mặt tái nhợt.

Cũng mơ thấy mẹ tiêu tụy già nua.

Trong mơ có một người đàn ông cao lớn đứng trong dãy sáng ngược chiều, từ trên cao nhìn xuống ba mẹ con bọn họ đang gian khổ sống qua từng ngày.

Trong dãy sáng, Đường Bội không nhìn rõ mặt mũi của người đó, nhưng cô nhận ra đôi mắt kia, lạnh lùng đậm bạc, tựa như núi tuyết quanh năm, mang theo sự giễu cợt và khinh thường nhìn xuống bọn họ.

Cô không thích đôi mắt này!

Lúc thức dậy, trời đã sáng.

Khi Lục Tử Mặc tới gõ cửa, Đường Bội đã ăn sáng rồi.

Tâm trạng Lục Tử Mặc không tệ, đại đa số thời gian, anh ta đều mang theo dáng vẻ tinh anh nghiêm túc cấm dục. Lúc này lại không thắt cà vạt, tóc rũ xuống trán, làm cho anh ta trông trẻ thêm mấy phần.

"Gấp như vậy?" Lục Tử Mặc làm việc cùng Đường Bội đã lâu, cũng hiểu tính cô.

Người thân cận đùa giỡn, cô không bao giờ tức giận.

Nào ngờ Đường Bội quơ quơ di động trong tay, nói: "Tôi không gọi cho Sở thiếu được, anh có thể liên lạc với anh ấy không?"

Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn điện thoại di động, tin nhắn Văn Tư Miếu gửi tới qua vẫn còn đó.

Lục Tử Mặc lắc đầu, nói: "Hôm nay sợ rằng không thể liên lạc với Sở thiếu được."

Đường Bội nhú mày, hỏi: "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Lục Tử Mặc vẫn cười ung dung: "Thiếu phu nhân về rồi sẽ biết!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Lục Tử Mặc mới phát hiện có chỗ không đúng.

Biểu cảm của Đường Bội không ung dung như anh ta tưởng tượng, cô đang nhú chặt chân mày, cúi đầu bấm điện thoại lần nữa.

Giọng nữ tổng đài lạnh băng truyền tới: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Đường Bội để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc.

Vẻ mặt của cô quá nghiêm túc, làm Lục Tử Mặc cũng trở nên thấp thỏm, hỏi: "Thế nào?"

"Có phải Sở thiếu đã xảy ra chuyện gì không?" Đường Bội hỏi.

Nhưng rất nhanh, cô lắc đầu gạt bỏ: "Không, nếu anh ấy thật sự xảy ra chuyện thì biểu cảm của anh không nên như vậy."

Cô nhìn Lục Tử Mặc, cau mày nói: "Hôm nay tôi không thể về thành phố S, tôi phải đi Thụy Sĩ."

Lạc đã nhắn tin mã vé cho cô, Đường Bội nói xong, cúi người nhắc vali dưới chân lên, nói: "Đưa tôi tới sân bay."

"Cô Đường." Rốt cuộc Lục Tử Mặc cũng ý thức được điểm không đúng: "Sở thiếu đang chờ cô về."

"Tôi biết." Đường Bội chần chờ một chút, không phải cô không tin Lục Tử Mặc, nhưng liên quan đến chuyện của Tử Thái, sau khi bị Đường Phong Ngôn lừa dối, cô không yên tâm.

Cô nhìn Lục Tử Mặc, nói lần nữa: "Tôi phải đi Thụy Sĩ, sau đó sẽ về thành phố S, bảo Sở thiếu không cần lo lắng cho tôi."

Cô nhắc vali lên, nói với Lục Tử Mặc: "Đưa tôi tới sân bay."

"Cô Đường." Lục Tử Mặc có chút nóng nảy.

"Thế nào?" Đường Bội không rõ tại sao.

Có lẽ Sở Quân Việt sẽ vì cô về trễ mà không vui, nhưng cô tin, anh sẽ không vì vậy mà nóng giận với cô.

Lục Tử Mặc không biết nên giải thích thế nào mới đúng.

Văn Tư Miếu gửi tin nhắn nói Sở thiếu đang tạo một bất ngờ cho Đường Bội, cho nên trước đó không cho phép tiết lộ.

Thậm chí Sở Quân Việt còn đẩy hai ngày làm việc xuống để chuẩn bị, tắt điện thoại di động, chuyên tâm chuẩn bị.

Thậm chí việc không nghe điện thoại cũng là do anh sắp xếp.

Sở đại thiếu anh minh thần vũ, lần đầu tiên trong đời làm chuyện này, thật ra cũng ngay thơ vụng về như tất cả những người đàn ông khác.

Từ ba ngày trước đã bắt đầu bố trí biệt thự, vốn là biệt thự kiểu Châu Âu hoa lệ rộng rãi đầy phong tình, bị anh dày vò thành biệt thự màu hồng đầy hơi thở tình nhân lãng mạn.

Sáng sớm hôm nay, anh nhốt mình trong thư phòng, trong tay cầm một cái hộp nhỏ, vỏ hộp đã bị mồ hôi làm ướt.

Nhưng biểu cảm trên mặt Sở Quân Việt rất nghiêm túc, nghiêm túc giống như học sinh tiểu học ưu tú cần cù, học thuộc những lời thoại.

Thư mời đã được phát đi từ tuần trước, hy vọng những người này sẽ làm chứng cho thời khắc thần thánh đó của anh.

Sở Quân Việt cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mở cái hộp trong tay ra.

Chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng tỏa sáng dưới ánh đèn rực rỡ, chắc chắn bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ thích.

Mặc dù nhẫn đã sớm được chuẩn bị, nhưng Sở Quân Việt vẫn thấy thấp thỏm.

Anh không thể xác định, liệu Đường Bội có thích màu hồng không?

Hay cô thích màu xanh da trời trong vắt lạnh lùng?

Hay trong suốt?

Sở Quân Việt nhíu mày, có chút sốt ruột đi tới đi lui trong thư phòng.

So với anh, Lục Tử Mặc còn rầu hơn.

Anh ta không thể phá bỏ bất ngờ của Sở Quân Việt, cũng không dám nói chuyện kia ra.

Nhưng nếu không nói ra, anh ta lại không biết phải ngăn cản Đường Bội thế nào.

Lục Tử Mặc cuống cuống, dịch chuyển, ngăn cản lối đi của Đường Bội, trước ánh mắt khó hiểu của cô, anh ta nhanh trí nói: "Cô Đường, ngày mai là sinh nhật của Sở thiếu, cô quên rồi sao?"

Đường Bội tỉnh ngộ, khó trách Lục Tử Mặc lại khác thường.

Cô vỗ trán, thật ra cô luôn để chuyện này trong lòng, nếu không cũng sẽ không thương lượng với Tần Hạo Diễm, nhất định phải kết thúc tất cả phân cảnh trong ngày hôm qua, mục đích là muốn về trong hôm nay.

Nhưng cuộc gọi của Lạc đêm qua, đột nhiên chiếm cứ tất cả suy nghĩ của cô, làm cô quên mất chuyện này.

"Tôi sẽ cố gắng trở về trong tối mai." Đường Bội do dự một chút, nói với Lục Tử Mặc.

"Nhưng mà..." Lục Tử Mặc giãy giụa lợi hại hơn.

Hàng năm, tới sinh nhật Sở Quân Việt, Sở gia sẽ tổ chức tiệc.

Sở thiếu không phải người thích náo nhiệt, nhận được thư mời, chỉ có người thân thích với Sở gia.

Nhưng năm nay, Sở Quân Việt làm sinh nhật trước một ngày.

Anh chuẩn bị trong ngày Đường Bội trở về, ở trước mặt mọi người, cầu hôn cô.

Sau đó, anh hy vọng có thể cùng cô, đơn độc đi qua sinh nhật.

Lục Tử Mặc thật sự không biết nên nói sao cho phải, anh ta nhìn Đường Bội chăm chăm, đột nhiên cúi đầu lấy điện thoại ra bấm số Văn Tư Miếu.

"Tôi, Lục Tử Mặc đây." Điện thoại vừa được bắt máy, anh ta lập tức vội vàng nói: "Hôm nay cô Đường phải đi Thụy Sĩ."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (2)

Lúc này Văn Tư Miếu đang bận đến mức chân không chạm đất, mặc dù hàng năm tới sinh nhật Sở Quân Việt đều sẽ tổ chức tiệc, nhưng không khiến hân quá phiền lòng.

Nhưng năm nay khác với những năm trước.

"Cái gì?!" Nghe được lời Lục Tử Mặc nói, động tác trên tay Văn Tư Miếu dừng lại.

Hắn nhìn sảnh tiệc theo bản năng, bắt đầu từ hôm qua, đã có người đến, mặc dù nói mọi người đều là vì sinh nhật của Boss mà tới, nhưng.....

"Tại sao cô ấy lại đi hôm nay?" Văn Tư Miếu bất giác lên giọng: "Đùa gì thế?! Cho dù cậu có trối, cũng phải đưa cô ấy về!"

"Cậu dám không?" Lục Tử Mặc nói.

"Ặc...." Văn Tư Miếu cạn lời.

Hắn đi theo Sở Quân Việt đã lâu, đối với Boss nhà mình mặc dù không dám nói là hiểu rõ, nhưng cũng hơn người khác mấy phần.

"Nói chân tướng cho cô Đường." Do dự mấy giây, Văn Tư Miếu quyết định: "Ừ, rồi kêu cô Đường phối hợp với chúng ta, làm bộ như không biết chuyện gì."

Đây là cách tốt nhất mà Văn Tư Miếu có thể nghĩ ra.

Mặc dù không tiếp xúc nhiều với Đường Bội, nhưng hẳn tin, cô gái được Boss coi trọng, chắc chắn rất thông minh.

Hẳn cũng tin, lấy tính cách của Đường Bội, tuyệt đối sẽ không làm khó mình và Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc cúp điện thoại.

Anh ta hít sâu một hơi, nhìn Đường Bội, nói: "Cô Đường, hôm nay Sở thiếu định cầu hôn cô. Cho nên, chuyện đi Thụy Sĩ, có thể dời xuống không? Một ngày thôi?!"

Từ khi anh ta gọi điện thoại, Đường Bội đã im lặng đứng chờ, khi nghe những lời này, cô sợ ngây người.

Cầu hôn?

Cầu hôn!

Sở Quân Việt cầu hôn cô?

Cô chớp mắt một cái, đầu óc trống rỗng nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc không dám nhìn thẳng vào cô, cúi người nhắc vali bị anh ta ném dưới chân Đường Bội lên, nhanh chóng nói: "Hôm nay Sở thiếu muốn cho cô một bất ngờ, cho nên.... Cho nên.... Cô có thể tạm thời dời lại chuyện kia hay không?"

Thái độ có chút lúng túng.

Lục Tử Mặc đứng thẳng lên ngẩng đầu nhìn Đường Bội, nhưng phát hiện Đường Bội đã khôi phục sự ung dung.

Tin tức bất ngờ này làm cô thất thần trong chốc lát, nhưng lại nhanh chóng lấy lại lý trí.

Mặc dù... Hơi bất ngờ.

Nhưng Đường Bội không thể nào gạt mình, giờ phút này, cảm giác ngọt ngào dưới đáy lòng lặng lẽ dâng lên, tràn ra toàn thân, lâng lâng, không thể nào che dấu.

Chân mày và khóe mắt cô cũng mang theo nụ cười.

Sau đó mím môi, cười chúm chím với Lục Tử Mặc, gật đầu một cái.

Lục Tử Mặc ngẩn ngơ.

Đường Bội tự tin, kiên cường, cười kiêu ngạo ung dung.... Lúc này hai má lại ửng đỏ, mang theo sự thẹn thùng của thiếu nữ, làm người ta chói mắt.

"Được." Đường Bội cho là Lục Tử Mặc không nhìn ra ý của mình, cô nhìn sang chỗ khác, hiếm khi xấu hổ gật đầu, nói: "Tôi đang làm cái gì không biết."

Xe thể thao màu đen lao nhanh đến sân bay, Đường Bội đưa tay nâng má, cảm thấy phong cảnh vô cùng đẹp, ngay cả vùng đất Tây Bắc mênh mông, bụi đất tung bay, cũng trở nên xinh đẹp dễ gần.

Gọi điện thoại cho Lạc, mặc dù cảm thấy hơi áy náy, nhưng mà.... Khóe môi Đường Bội cong hơn, nụ cười ngọt ngào như hòa tan tất cả, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng hãy cho cô ích kỷ một lần đi....

Có lẽ đến ngày mai, Tử Thái sẽ gặp được cả chị gái và anh rể.

"Bội Bội..." Giọng của Lạc mang theo sự mệt mỏi mơ hồ, làm Đường Bội càng áy náy hơn: "Đang lên máy bay à?"

"Lạc, hôm nay em không tới được." Đường Bội thấp giọng nói, tiếng gọi có chút thân mật, Lục Tử Mặc đang chuyên tâm lái xe, cũng không nhận được mà nhìn cô một cái.

"Sao vậy? Giọng của Lạc trở nên lo lắng: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, em rất khỏe." Đường Bội giải thích: "Em đã đồng ý với Sở Quân Việt sẽ về gặp anh ấy, ngày mai....."

"Bội Bội!" Cô vẫn chưa nói xong, Lạc luôn tỉnh táo và lịch sự với cô, lần đầu tiên nóng nảy cắt lời cô: "Em không muốn gặp em trai em?"

"Không phải!" Giọng của Đường Bội càng thêm kiên định: "Em rất muốn gặp Tử Thái, cũng vô cùng muốn gặp nó ngay. Nhưng mà...." Cô chần chờ một chút, nói tiếp: "Em phải về thành phố S trước, có lẽ không cần chờ đến mai, em sẽ tới Thụy Sĩ."

Đã sắp tới sân bay, từ thành phố X đến thành phố S chỉ mất hai tiếng rưỡi.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, không

cần đến ngày mai, tối nay cô sẽ bay đến Thụy Sĩ.

Sở gia tuyệt đối không thiếu máy bay tư nhân.

"Ha ha ha ha ha...." Lạc nghe vậy, đột nhiên thấp giọng cười: "Công chúa của anh, em thật..."

Lạc không nói hết câu.

Đường Bội có thể tưởng tượng, lúc này Lạc đang nhìn bầu trời, đôi mắt màu xanh lam còn tinh khiết hơn bầu trời.

"Bội Bội." Khi Lạc lên tiếng lần nữa thì giọng nói đã lạnh xuống: "Ngày hôm qua vì không muốn em lo lắng, nên anh không nói cho em biết. Trên thực tế, không phải anh tìm được Tử Thái, mà là người Liên gia tự động tìm anh. Hôm nay, Đường Tử Thái sẽ phẫu thuật. Em cũng biết, phẫu thuật tim có bao nhiêu nguy hiểm. Cho nên trước khi phẫu thuật, nguyện vọng duy nhất của cậu ấy, là được gặp chị gái của mình."

Giọng của Lạc truyền tới: "Công chúa của anh, vì một người đàn ông, mà em nỗ lực cho đứa em trai em yêu thương, nằm trên bàn mổ lạnh băng chờ em sao?"

Lạc cười khẽ, không đợi Đường Bội trả lời thì đã cúp điện thoại.

Tay Đường Bội cứng ở không trung.

Từ ngày đầu biết nhau, Lạc chưa từng lừa cô.

Nhưng trong nháy mắt này, cô lại có một suy nghĩ hoang đường: 'Đây là vì Lạc muốn lừa mình đi Thụy Sĩ, cho nên nói dối mình!'

Cô biết mình nghĩ vậy là không công bằng với Lạc, nhưng cô không thể nào ngăn cản suy nghĩ này.

Lục Tử Mặc lo lắng nhìn sắc mặt Đường Bội bỗng trở nên tái nhợt, nhưng anh ta không kịp nói gì, Đường Bội đã bấm một số điện thoại khác.

"Xin chào, tôi là Liên Thiên Duệ." Điện thoại nhanh chóng được nhắc máy, giọng nói của Liên Thiên Duệ truyền ra: "Xin hỏi ai đầu dây?"

"Tôi là Đường Bội." Đường Bội thản nhiên nói.

Liên Thiên Duệ im lặng trong giây lát, rồi nói: "Đường Bội, Tử Thái muốn gặp cô, tôi xin lỗi, Liên gia không nên giấu cậu ấy đi, đến lúc cần mới nói cho cô biết."

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Hắn dùng một chút, không giải thích nguyên nhân tại sao lại làm vậy, chỉ nói: "Nếu cô có thể đến gặp Tử Thái, tôi tin cậu ấy sẽ rất vui, tỷ lệ thành công cũng cao hơn."

Đường Bội nhắm mắt, một ngọn lửa từ từ dâng lên trong lòng.

Không chỉ là sự phẫn nộ đối với Liên gia, không chỉ là lửa giận đối với chuyện Liên tam thiếu làm với mẹ cô, còn có..... Sự áy náy với Sở Quân Việt.

Cô không biết vì chuyện hôm nay, Sở Quân Việt đã chuẩn bị bao lâu.

Nhưng cô biết, nếu cô không xuất hiện, Sở Quân Việt sẽ không trách cô, nhưng nhất định anh sẽ rất thất vọng.

Nhưng điện thoại của anh vẫn không thể nào gọi được.

"Tôi phải đi Thụy Sĩ." Đã đến sân bay, Đường Bội nhanh chóng cầm vali và hộ chiếu, xoay người nói với Lục Tử Mặc: "Còn về nguyên nhân, chờ tôi trở lại, tôi sẽ giải thích với Sở thiếu."

"Cô Đường...." Lục Tử Mặc nhíu mày.

Trước giờ không có ai, có thể làm cho gia chủ Sở gia chờ đợi.

Chưa từng có.

Cho dù bây giờ Đường Bội là độc nhất vô nhị trong lòng Sở Quân Việt, nhưng anh ta không thể chắc chắn, nếu Đường Bội thật sự bỏ qua Sở

Quân Việt như vậy, đợi khi cô trở lại, thì cô có còn nắm giữ vị trí đó trong lòng Boss không.

"Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?" Lục Tử Mặc hỏi.

Anh ta tin tưởng, vừa rồi sự ngọt ngào trên mặt Đường Bội, không phải giả, cô thật sự đang cảm thấy vui vẻ vì chuyện sắp xảy ra.

"Mời lời không thể nói hết." Đường Bội nói: "Sau khi anh về, hãy nói với Sở thiếu, tôi là vì Tử Thái, xin anh ấy đừng tức giận."

Sân bay bắt đầu thông báo giờ bay, mời hành khách lên máy bay, Đường Bội không chần chờ nữa, cúi người nhấc vali lên, xoay người đi làm thủ tục.

Mặc dù Lục Tử Mặc biết mình nên ngăn cô lại, anh ta không dám chắc, Boss có thể vì vậy mà tức giận hay không.

Vì Tử Thái?

Tử Thái là ai?

Một người đàn ông sao?

Mắt Lục Tử Mặc đột nhiên trợn to, chẳng lẽ là..... Đường Tử Thái?

Anh ta khiếp sợ nhìn bóng lưng Đường Bội, như vậy, Lạc trong miệng Đường Bội vừa rồi là ai?

Khi Đường Bội lên máy bay, lúc máy bay vững vàng cất cánh, Lục Tử Mặc một thân một mình trở lại thành phố S.

Văn Tư Miếu thấy anh ta, lập tức trợn to hai mắt: "Đường Bội đâu?"

"Đi Thụy Sĩ rồi." Lục Tử Mặc tức giận nói.

Nhìn Lục Tử Mặc nhú chặt chân mày, Văn Tư Miếu nóng nảy: "Cậu không nói cho cô ấy biết chuyện Sở thiếu làm sao?"

"Nói rồi." Lục Tử Mặc nhìn Văn Tư Miếu: "Nhưng cô ấy vẫn đi."

Trong lúc nhất thời Văn Tư Miếu không còn gì để nói, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Lục Tử Mặc.

Văn Tư Miếu đi theo Sở Quân Việt, nên biết nhiều chuyện hơn Lục Tử Mặc. Hắn nhìn thấy sự ân ái giữa Boss và Đường Bội, biết chỉ cần một nụ cười của cô gái kia cũng có thể làm 'ám dạ đế vương' đang tức giận yên lòng, cũng biết cô đối với Boss, quan trọng cỡ nào.

"Lý do...." Không hổ là trợ lý đặc biệt của Sở Quân Việt, sau khi khiếp sợ, Văn Tư Miếu nhanh chóng bình tĩnh lại: "Cô ấy làm vậy vì nguyên nhân gì?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (3)

Mắt hắn xuyên qua lớp kính, vô cùng sắc bén: "Lý do này, nhất định có thể thuyết phục Sở thiếu."

Cơ giận của 'ám dạ đế vương' không ai dám tùy tiện khiêu khích.

Văn Tư Miếu lo lắng không chỉ riêng Đường Bội, hắn đã thấy Sở Quân Việt coi trọng chuyện này đến mức nào, hắn nhất định phải bảo đảm, chuyện này không ảnh hưởng đến Sở gia và tập đoàn Sở thị.

Lục Tử Mặc còn chưa kịp trả lời, một giọng nói còn lạnh và dễ nghe hơn của Văn Tư Miếu đột nhiên vang lên.

"Đường Bội đâu?"

Sở Quân Việt buồn bực đi tới đi lui trong thư phòng bốn tiếng, đoán được thời gian Đường Bội về, nên đi ra ngoài.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc cứng đờ.

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Lục Tử Mặc, cau mày nói: "Cậu về một mình?"

Anh để Lục Tử Mặc đi theo Đường Bội, mới xảy ra chuyện Đường Bội bị thương, bây giờ Lục Tử Mặc còn dám đi riêng, bỏ lại mình Đường Bội?!

Mắt anh càng lạnh hơn.

Lục Tử Mặc bị khí thế của anh trấn trụ, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, vội vàng nói: "Cô Đường đã đi Thụy Sĩ rồi."

Sở Quân Việt không nói gì, nhưng chân mày càng nhíu chặt hơn.

"Lý do?" Tối hôm qua trong điện thoại, rõ ràng Đường Bội đã đồng ý sẽ về trong hôm nay, Sở Quân Việt không tin, cô là một người nói không giữ lời.

"Cô ấy bảo tôi chuyển lời với anh, cô ấy vì Đường Tử Thái." Lục Tử Mặc lại nói.

Nói xong, Lục Tử Mặc cầu nguyện, mong Boss đừng tức giận, anh ta không có dũng khí đứng trước mặt Boss đang giận dữ.

Quả nhiên, chân mày Sở Quân Việt lập tức giãn ra.

"Đường Tử Thái?" Anh cau mày: "Cô ấy tìm được cậu ta rồi?"

Cho dù là anh, bây giờ cũng chỉ có thể chắc chắn Đường Tử Thái còn sống, nhưng không thể nào tìm được tung tích của đối phương.

Không ngờ Đường Bội lại đột nhiên tìm được em trai mình.

Mặc dù không thể kìm nén sự thất vọng trong lòng, nhưng Sở Quân Việt không tức giận và lo lắng như lúc nãy nữa.

Nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn lúc nãy rất nhiều: "Cô ấy biết khi nào? Làm sao biết?"

Mới vừa yên lòng, chân mày Sở Quân Việt lại nhíu lại.

Nếu như biết từ ngày hôm qua, Đường Bội sẽ không hứa với mình, còn đồng ý hôm nay sẽ về.

Như vậy, chỉ có khả năng là biết từ sau khi cúp điện thoại hoặc sáng hôm nay.

Trong đầu anh đã có câu trả lời.

Quả nhiên Lục Tử Mặc nói: "Cô Đường biết lúc nào thì tôi không biết, nhưng sáng nay, tôi nghe cô ấy nói chuyện điện thoại với một người tên là 'Lạc'..."

Đây là lần đầu, Lục Tử Mặc nhìn thấy trong mắt Boss nhà mình đều là âm u.

Cũng là lần đầu tiên, cảm nhận trực tiếp lửa giận của 'ám dạ đế vương', anh ta cảm thấy không khí xung quanh như bị đóng băng, làm cho giọng của anh ta cũng hạ thấp xuống, cuối cùng biến mất trong không khí.

"Đi Thụy Sĩ." Sở Quân Việt nói: "Bây giờ, lập tức."

"Sở thiếu?!" Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc kinh ngạc đồng thanh kêu thành tiếng.

Khách khứa nhận được thiệp mời đều đã đến thành phố S.

Có thể nhận được thiệp mời, đối với Sở gia mà nói, đều là đối tác quan trọng, còn có không ít bạn bè thân thích của Sở gia.

Chẳng lẽ Sở thiếu thật sự muốn bỏ mặc bọn họ, vì một người phụ nữ mà bay đến Thụy Sĩ?!

Sở Quân Việt nhắm mắt lại.

Đường Bội không về, tất nhiên anh rất thất vọng, nhưng không đến mức tức giận.

Vì anh biết, đối với Đường Bội, Đường Tử Thái quan trọng đến mức nào.

Làm một người yêu bao dung, chuyện giành vợ với em trai, Sở Quân Việt quyết không cho phép xảy ra trên người mình, để tránh làm Đường Bội khó xử.

Nhưng khi nghe được cái tên 'Lạc' từ trong miệng Lục Tử Mặc, nghĩ đến cái người đứng dựa ở cửa phòng bệnh kia, người đàn ông anh tuần vô cùng thân quen với Đường Bội, thì anh không khống chế được trái tim của mình nữa.

"Buổi tiệc sẽ diễn ra trước thời hạn..." Khi Sở Quân Việt mở miệng lần nữa thì đã tỉnh táo hơn: "Vừa kết thúc, lập tức đi Thụy Sĩ."

Toàn bộ Sở gia, từ trên xuống dưới đều bận như con quay.

Tất cả khách khứa có mặt ở đây đều rất tò mò, cảm xúc của Sở thiếu, tại sao hôm nay lại biểu hiện ra mặt?

Nhưng đều mọi người càng tò mò hơn là, hiếm khi thấy biệt thự Sở gia được bố trí ấm áp và lãng mạn như vậy, nhưng bên cạnh Sở thiếu, tại sao vẫn không thấy bóng dáng của phụ nữ?

Buổi tiệc được kết thúc trong không khí vội vã và ngọt ngào.

Lúc đợi Văn Tư Miếu sắp xếp máy bay tư nhân, Sở Quân Việt đưa tay kéo cái nơ tây trang trên cổ.

Vì chuyện hôm nay, nên anh ăn mặc vô cùng chỉnh tề, mặc lễ phục chính thống đuôi én màu đen, đeo nơ, tóc cũng được chải tỉ mỉ, nhìn vừa

anh tuần vừa nghiêm túc.

Anh móc chiếc nhẫn kim cương giá trị liên thành từ trong túi ra, tiện tay ném vào ngăn kéo bên trái bàn làm việc.

Anh ngồi trên ghế dựa rộng lớn, biết mình không nên giận cá chém thớt, nhưng có làm sao cũng không kiềm chế được sự lo lắng trong lòng.

"Boss." Văn Tư Miếu gõ cửa phòng, thấp giọng nói: "Có thể đi rồi."

Sở Quân Việt đứng lên.

Lúc sắp đi tới cửa, anh đột nhiên vòng trở về, lấy chiếc nhẫn ra, bỏ lại vào túi.

Sau đó, trước ánh mắt không dám nhìn thẳng của Văn Tư Miếu, sải bước đi ra ngoài.

Lúc này, Đường Bội đã xuống sân bay Thụy Sĩ.

Mở điện thoại lên, Lạc lập tức gọi tới.

Đường Bội vừa đi ra ngoài, vừa nghe điện thoại của Lạc.

"Em đến rồi." Bay mười tiếng, làm giọng của Đường Bội hơi khàn.

"Công chúa của anh, hoan nghênh em đến Thụy Sĩ." Giọng của Lạc truyền qua điện thoại.

Cô nhìn về phía trước, thấy Lạc mặc áo khoác dài mỏng đứng đó mỉm cười nhìn cô.

Cho dù đứng giữa vô số người Châu Âu cao lớn, Lạc cũng không thấp hơn họ.

Đôi mắt màu xanh lam mang theo ý cười nhìn Đường Bội, cất điện thoại, sải bước đi tới cạnh cô.

"Mệt không?" Lạc vuốt tóc Đường Bội, thấp giọng nói: "Xe ở bên ngoài, chúng ta đi thôi."

Nói xong, Lạc thuận thể nhận lấy vali trong tay Đường Bội, dẫn cô ra ngoài.

Ở đây, là địa bàn của Lạc.

Đường Bội không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài, khi bọn họ lên xe chạy khỏi sân bay, có mấy chiếc xe màu đen nhỏ không quá bắt mắt, yên lặng chạy theo sau.

Lạc chú ý tới ánh mắt Đường Bội, mỉm cười nói với cô: "Không thích bọn họ đi theo?"

Đường Bội lắc đầu.

Ngồi máy bay thời gian dài, cho dù là cô, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Đưa tay chống đầu tựa lên cửa sổ, cô thấp giọng nói: "Bây giờ đến chỗ Tử Thái luôn?"

"Đúng vậy." Lạc dừng một chút, lại khẽ cười nói: "Vốn dĩ Liên gia muốn liên kết với Sở gia để nuốt trọn anh, nhưng gần đây, bọn họ lại giống như đang do dự."

Lạc quay đầu nhìn Đường Bội một cái, trong đôi mắt thâm thúy như biển xanh có chút hài hước: "Em nói, đây là vì cái gì?"

Đường Bội đột nhiên cả kinh, khẽ cau mày nhìn Lạc.

Lạc lại chuyên chú lái xe, tựa như câu nói vừa rồi không phải do anh ta nói.

Đường Bội híp mắt---- -----.

Lạc đang..... Nhắc nhở mình?

Liên gia đối với mình, thật ra không có ý tốt?

Cô khế cong môi, Liên gia như thế nào, cô không muốn bình luận.

Nhưng Liên tam thiếu..... Cô không muốn thân thiết gì với ông ta.

Xe trực tiếp lái vào bãi đậu xe của một bệnh viện ở Zurich.

Bệnh viện này không quá lớn, nhưng theo lời Lạc nói, ở đây không chỉ có dụng cụ chữa bệnh tân tiến nhất thế giới, vì căn bệnh của Tử Thái, mà Liên gia gần như đã tìm tất cả các bác sĩ giỏi nhất thế giới về đây.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bỏ Lỡ Cầu Hôn (4)

Cô vừa xuống xe, người đầu tiên nhìn thấy không phải Tử Thái, mà là Liên Thiên Duệ.

Từ lần gặp mặt lần trước, Đường Bội chưa từng gặp lại Liên Thiên Duệ.

Thân là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tất nhiên hẳn rất bận rộn.

Đường Bội cũng hơi kinh ngạc, không ngờ hẳn lại tự xuống bãi đậu xe chờ bọn họ.

Lạc thờ ơ đi bên cạnh Đường Bội, cười như không cười nhìn Liên Thiên Duệ một cái, khẽ nói với Đường Bội: "Liên Thiên Duệ."

"Em biết." Đường Bội cũng nhìn Liên Thiên Duệ, thấp giọng trả lời Lạc.

Liên Thiên Duệ mặc tây trang màu đen, giống như lần đầu tiên gặp mặt, nút áo sơ mi vẫn vậy, cà ra vát màu xanh đen, hẳn vẫn nghiêm túc như vậy.

Đường Bội gật đầu với hẳn một cái, chủ động đưa tay ra: "Liên tổng."

Cô cười chào hỏi.

Liên Thiên Duệ chăm chú nhìn cô một lúc, rồi nắm lấy tay cô.

Những vết chai trên tay Đường Bội nhẹ nhàng lau qua bàn tay hăn, làm cho Liên Thiên Duệ không tự chủ được mà híp mắt.

"Tử Thái đâu?" Đường Bội không có ý hàn huyên với hăn, vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

Liên Thiên Duệ không nói gì, xoay người dẫn bọn họ đi tới phòng bệnh.

Đúng như lời Lạc nói, bệnh viện này không lớn, nhưng trang thiết bị lại rất tiên tiến, nhìn là biết, người bình thường không thể vào đây.

Trên đường đi, Đường Bội gần như không gặp được ai.

Thình thoảng có một hai bác sĩ mặc áo blue trắng đi ngang qua, bọn họ khách sáo chào hỏi Liên Thiên Duệ, dù nhìn thấy Đường Bội và Lạc, cũng không tò mò quan sát.

Một bệnh viện như vậy, không thể nghi ngờ là họ rất chú trọng chuyện trị liệu cho khách hàng.

Tầng cao nhất của bệnh viện, chỉ có một phòng bệnh.

Liên Thiên Duệ dẫn bọn họ đi đến đây, gõ lên cửa ba cái.

"Mời vào." Giọng nam dịu dàng rõ ràng vang lên.

Nghe được giọng nói này, hốc mắt Đường Bội nóng lên---- ----.

Đã bao lâu cô không được nghe giọng nói dịu dàng ấm áp của em trai?

Hình như phát hiện biến hóa của Đường Bội, Liên Thiên Duệ chủ động nhường đường, để Đường Bội đứng trước cánh cửa phòng bệnh.

Hăn nhìn Lạc rồi khẽ nói với Đường Bội: "Chúng tôi sẽ không vào."

Cánh chị em gặp lại nhau sẽ rất cảm động, mặc dù rất muốn xem, nhưng Liên Thiên Duệ vẫn khắc chế suy nghĩ của mình.

Hắn vặn chốt cửa thay Đường Bội, né người qua một bên để cô đi qua.

"Là anh hả?" Thật lâu mà không thấy ai đi vào, giọng nói của Tử Thái lại vang lên lần nữa.

Đường Bội hít thở sâu, đưa tay đặt lên cửa phòng bệnh.

Từ sau khi mẹ chết, cô và em trai sống nương tựa vào nhau. Tử Thái là người thân duy nhất của cô trên thế giới này, mặc dù cậu thể nhược nhiều bệnh, nhưng cậu lại rất hiểu lòng người, cậu là động lực và an ủi để cô kiên cường sống tiếp.

Nhưng sau khi biết được chân tướng từ miệng Tôn Mặc Vân, Đường Bội có chút không biết phải đối mặt với Tử Thái như thế nào.

Sự có mặt của cô, làm mẹ không thể không gả cho Đường Phong Ngôn.

Ba của cô, là người làm cho Tử Thái mất đi tuổi thơ khỏe mạnh như bao đứa trẻ khác từ khi mới sinh ra.

Cô.....

Cô nên đối mặt với Tử Thái như thế nào đây?!

Tay Đường Bội run rẩy.

Rõ ràng cửa không khóa, nhưng nặng tựa ngàn cân, làm cô không có dũng khí đẩy ra.

Đến khi một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Liên Thiên Duệ không nói gì, cũng không nhìn Đường Bội, hần chỉ giúp cô đẩy cửa phòng bệnh ra, rồi lập tức thu tay lại.

"Cám ơn." Đường Bội thấp giọng nói.

Cô không nhìn biểu cảm trên mặt Liên Thiên Duệ, mà hít sâu lần nữa, bước vào phòng bệnh.

Phòng bệnh rộng lớn sáng sủa, trên giường bệnh trắng nõn rộng rãi, Đường Tử Thái đang ngồi dựa vào đầu giường.

Giống như trong trí nhớ của Đường Bội, chàng trai trước giờ không có sức khỏe bình thường như các bạn nhỏ cùng lứa, không thể chạy nhảy vui chơi dưới trời xanh mây trắng, đang mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu luôn cố gắng hết sức, vô cùng hiểu chuyện, luôn muốn dành cho Đường Bội sự an ủi lớn nhất.

Dù thế giới của cậu, vĩnh viễn chỉ có mảnh trời nhỏ qua khuôn cửa sổ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đường Tử Thái quay đầu nhìn về phía cửa.

Nụ cười trên mặt Đường Bội lập tức cứng lại.

Nhưng rất nhanh, nụ cười tươi rói như đóa hoa nở rộ xuất hiện trên mặt cậu.

"Chị." Đường Tử Thái đột nhiên vén chăn lên, bước xuống giường.

Thân thể cậu so với Đường Bội nhìn thấy lần trước thì cường tráng hơn, sắc mặt cũng hồng nhuận, có thể thấy cậu được chăm sóc rất tốt.

"Chị." Gần như là vừa kêu to vừa nhào tới, cậu thanh niên gầy gò cao hơn Đường Bội một chút đột nhiên đưa tay ra, ôm chặt lấy Đường Bội.

"Tử Thái...." Đường Bội đưa tay ôm lấy cậu, em trai chưa bao giờ thay đổi, vẫn dịu dàng và ấm áp như thế, trong chớp mắt, mặt cô đầy nước mắt.

"Tử Thái...." Cô không nhìn được lắm bấm kêu, đưa tay ôm chặt sống lưng cao ngất của em trai.

"Chị, em thật sự rất vui!" Chiếc cằm thon gầy của Đường Tử Thái chống lên vai Đường Bội, cô cảm nhận được bên cổ dần ấm lên, Đường Tử Thái nghẹn ngào nói: "Em rất nhớ chị!"

"Chị cũng vậy." Hai tay Đường Bội càng thêm dùng sức: "Chị còn tưởng rằng.... Còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại em nữa. Là chị không tốt, đi tin Đường Phong Ngôn, giao em cho ông ta.... Chị xin lỗi em, Tử Thái.... Chị có lỗi với em...."

"Chị không hề có lỗi với em." Đường Tử Thái dừng một chút.

Cậu muốn nói gì đó, bỗng nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy ra lần nữa.

Cánh tay đang ôm Đường Bội của Đường Tử Thái đột nhiên cứng đờ.

Đứng trước cửa phòng bệnh, là một người đàn ông trung niên cao lớn đang đứng ngược sáng.

Đường Tử Thái không thấy rõ biểu cảm trên mặt ông ta, nhưng có thể cảm nhận được, đôi mắt kia đang lạnh lẽo nhìn Đường Bội, lạnh như băng, không chút tình cảm nào.

Hai cánh tay cậu đột nhiên căng thẳng, càng ôm Đường Bội chặt hơn.

Nét mặt vốn ôn hòa, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Không chút thối lui, cùng người nọ nhìn nhau!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Liên Tam Thiếu (1)

Phát giác Đường Tử Thái đột nhiên cương cứng, Đường Bội nhú đôi mày thanh tú, tay vỗ nhẹ trên lưng cậu, hỏi: "Tử Thái?"

Đường Tử Thái không có động tác, vẫn lạnh như băng nhìn người kia, nhưng biểu cảm trên mặt dần trở nên dịu dàng.

"Không sao." Cậu nhẹ giọng nói: "Chỉ vì quá nhớ chị, nên có hơi khẩn trương."

Khi nói chuyện với Đường Bội cậu rất dịu dàng, tươi cười.

Nhưng khi nhìn người kia, lại lạnh như băng, xa cách ngàn dặm.

Đường Bội nào có dễ gạt như vậy, dù không nghe thấy tiếng mở cửa, nhưng không khí trong phòng đã thay đổi, em trai đột nhiên lạ thường, làm cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô lại vỗ nhẹ lưng Đường Tử Thái, muốn rời khỏi ngực cậu.

Cánh tay ở hông cô đột nhiên căng thẳng, Đường Tử Thái lại càng ôm chặt cô hơn.

"Không sao đâu." Đường Bội dịu dàng trấn an nói: "Chị sẽ không đi đâu hết, chị sẽ bảo vệ em."

"Ha ha...." Đường Tử Thái vẫn chưa đáp lại thì người đàn ông đứng ở cửa đột nhiên cười to.

Tiếng cười vô cùng dễ nghe, mang theo sự ưu nhã của đàn ông thành thực, khiêu khích lòng người.

Nhưng nụ cười kia chứa đầy khinh thường, không chút che giấu, rõ ràng đang nói cho mọi người ở đây biết, ông ta đang cười nhạo Đường Bội, không biết tự lượng sức mình.

"Người này....." Người đàn ông trung niên từ từ đi vào phòng bệnh.

Ông ta mặc âu phục màu xám tro cắt may vừa người, tóc đã hơi bạc được cắt tỉa chỉnh tề.

Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy ở khóe mắt ông ta có nếp nhăn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới sức quyến rũ của ông ta.

Sống mũi thẳng tắp, lông mày không rậm như Liên Thiên Duệ, nhưng lại làm cho ông ta càng thêm anh tuấn, trên người mang theo cảm giác tang thương nhàn nhạt.

Trong đôi mắt như băng tuyết ngàn năm, đầy không đếm xỉa và chế giễu, nhưng chỉ cần một cái chớp mắt, cũng sẽ khiến phụ nữ như thiêu thân cam tâm tình nguyện lao đầu vào lửa.

Người đàn ông trung niên cực kỳ anh tuấn này, có thứ mà đàn ông trẻ tuổi không có, thứ thời gian ban tặng, cơ trí và ưu nhã.

Ông ta tùy ý đứng đó, cho dù là Liên Thiên Duệ - một người đàn ông vô cùng xuất sắc, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, cũng bị yếu thế dưới hào quang của người này.

Chỉ có Lạc.

Lạc không chút để ý đi theo người đàn ông trung niên vào phòng bệnh, thông thả đi tới bên cạnh Đường Bội.

Nụ cười hài hước từ từ lan ra khóe môi, biểu cảm trào phúng, không chút đẽo xía khí thế của người đàn ông trước mặt, thờ ơ nói: "Lâu rồi Liên tam thiếu không quan tâm chuyện của tập đoàn, xem ra đã không còn quen thuộc với chuyện vận hành của Liên thị rồi."

Lạc khẽ hất cằm về phía Liên Thiên Duệ, cười nói: "Tam thiếu cứ hỏi Liên tổng thử, bây giờ Bội Bội đối với Liên thị, có ý nghĩa như thế nào?!"

Người đàn ông trung niên tràn đầy sức quyến rũ, ánh mắt đầy khinh thường, chính là nhân vật truyền kỳ của Liên thị - Liên tam thiếu.

Khi nghe được tiếng cười của ông ta, trong lòng Đường Bội lập tức xẹt qua vô số ý niệm.

Cô nhớ lại lời nói của Đường Phong Ngôn và Tôn Mặc Vân.

Nhớ lại tuổi thơ đầy khó khăn, áp lực và giá rét.

Nhớ tới em trai khôn khéo hiểu chuyện, nhưng thân thể gầy yếu.

Cuối cùng tất cả hình ảnh đọng lại trên gò má đầy nước mắt của mẹ, dung nhan đã sớm già nua tiều tụy, chỉ mới ba mươi tuổi, mà tóc đã bạc phơ.

Cô hít sâu một cái, chậm, nhưng kiên định đẩy em trai ra, chậm rãi xoay người.

Liên Tu Cận trước mặt, có chút khác biệt so với hình ảnh trong tạp chí và tin tức mà cô nhìn thấy.

Trên người ông ta, ưu nhã ung dung, tràn đầy khí chất quý tộc khiến người ta say mê, cho dù biết người đàn ông này tuyệt đối sẽ không dừng

lại, nhưng dù chỉ có thể ở bên cạnh ông ta một giây, có thể được ông ta nhìn chăm chú, chi cần như vậy thôi, cũng sẽ có vô số phụ nữ lao đầu vào.

Bây giờ Liên tam thiếu đứng trước mặt Đường Bội, giống như một thanh kiếm đã dần lộ ra mũi nhọn, lạnh lẽo sắc bén.

Không có khí chất ưu nhã, cũng không có nụ cười yếu ớt.

Có chăng là sự khinh thường.

Nhưng khi cô nhìn ông ta, mắt Liên Tu Cận nhanh chóng lóe lên, một chút thất vọng không dễ phát giác.

Chút thất vọng kia biến mất cực nhanh, mọi người đều không cảm nhận được biến hóa của ông ta.

Nhưng Đường Bội nhìn thấy.

Cô vỗ nhẹ lên cánh tay của em trai đang đặt trên hông mình, trấn an tỏ ý không sao, sau đó cười chúm chím nhìn Liên Tu Cận.

"Lần đầu gặp mặt, Liên tam thiếu." Đường Bội cong môi, cười khê nhìn Liên Tu Cận, tự giới thiệu mình: "Tôi là Đường Bội."

Nhưng nụ cười kia, chỉ dừng lại ở bên ngoài, không hề chạm đến đáy mắt.

Là một quý ông có sự giáo dục tốt, mặc dù vô cùng bất mãn và khinh thường Đường Bội, nhưng Liên Tu Cận vẫn đưa một cánh tay ra.

Đường Bội cúi đầu nhìn cái tay kia mấy giây, nhưng không nắm.

Không khí trong phòng bệnh có chút lúng túng,

Liên Tu Cận giống như không cảm thấy gì có gì không ổn, giống như không cảm nhận được sự không lễ phép của Đường Bội đối với mình.

Ông ta vẫn kia nhẫn đưa cánh tay ra.

Kiên nhẫn như vậy, động tác đầy bao dung, nhưng biểu cảm trên mặt càng lúc càng khinh thường.

Cho dù Lạc nói vậy, nhưng ánh mắt khi nhìn Đường Bội của Liên Tu Cận, vẫn dò xét, từ trên cao nhìn xuống, giống như đang nhìn cái gì đó dơ bẩn, mang theo sự ănh nhẫn và không kiên nhẫn hờ hững.

Đường Bội đột nhiên cười khẽ.

Đôi mắt cô dời khỏi cánh tay kia, dời lên trên ống tay áo âu phục đắt tiền, chuyển đến chiếc áo sơ mi có giá trị không nhỏ, cà vạt, cuối cùng là mặt Liên Tu Cận.

"Rất thất vọng đúng không, Liên tam thiếu." Đôi mắt Đường Bội lạnh như băng, nhưng lại cười tươi: "Mặc dù không phải là chuyện làm người ta vui vẻ gì, nhưng dáng dấp của tôi thật sự giống Đường Phong Ngôn nhiều hơn."

Cô và Đường Phỉ Phỉ có năm phần tương tự, vì hai người giống Đường Phong Ngôn. Lúc còn trẻ Đường Phong Ngôn thua xa bây giờ, chính là nhờ dáng vẻ anh tuấn, mới bắt được tim Tôn Mặc Vân.

Lời vừa nói ra, ngay cả ánh của Liên Thiên Duệ khi nhìn Đường Bội, cũng trở nên âm trầm.

Cánh tay ôm hông Đường Bội của Đường Tử Thái, càng thêm căng thẳng.

Lạc chậm rãi, giống như lơ đãng, đi tới giữa Đường Bội và Liên Tu Cận, để đảm bảo nếu như Liên Tu Cận có ra tay làm gì đó bất lợi với Đường Bội, anh ta có thể ra tay ngay lập tức.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận hoàn toàn biến mất, đôi mắt tối tăm nhìn Đường Bội, trầm giọng nói: "Cô Đường có ý gì?"

Đường Bội cười khẽ.

Cuối cùng cô cũng đưa tay ra nắm lấy tay Liên Tu Cận, lòng bàn tay được bảo dưỡng cực tốt và lòng bàn tay có vết chai nhàn nhạt chạm vào nhau, khẽ cười nói: "Một đôi tay như vậy, bề ngoài như vậy, đúng là làm cho người ta không nhìn ra tuổi thật của tam thiếu. Khó trách đã qua nhiều năm, Liên gia thay đổi liên tục, nhưng cái tên của tam thiếu vẫn chưa từng thay đổi."

Cô nhìn thẳng vào mắt Liên Tu Cận, đối mặt với người có danh thiên tài của 20 năm trước, từng làm cho vô số người kinh ngạc, Liên tam thiếu, cô không chút sợ hãi nào.

Tay Đường Tử Thái đổ mồ hôi.

Thời gian cậu ở đây không tính là ngắn, cho nên biết rõ, người đàn ông trước mắt này có bao nhiêu âm tình bất định.

Mấy phút trước, ông ta có thể hiền hòa dịu dàng, ân cần hỏi han bạn.

Nhưng một giây tiếp theo, lại không che giấu chút chán ghét với bạn, lạnh lùng phất tay áo bỏ đi.

Tử Thái đã quen với Liên Tu Cận như vậy, nhưng không muốn Liên Tu Cận làm bị thương chị của mình.

"Chị." Cậu trầm ngâm mấy giây, lập tức lên tiếng đòi lực chú ý của mọi người: "Ngồi máy bay lâu như vậy có mệt không? Chị có muốn đi nghỉ ngơi trước không?"

Lực chú ý của Đường Bội quả nhiên dời về người em trai mình.

Cô quay đầu ân cần nhìn cậu, không để ý ánh mắt của Liên Tu Cận nữa, dịu dàng nói với em trai: "Chị không mệt, ngược lại là em.... Tử Thái...."

Đường Bội đưa tay bóp nhẹ tay cậu, rất hài lòng cảm xúc dưới tay.

So với lần trước, ít nhất, đã không còn chỉ có da bọc xương.

"Phẫu thuật chuẩn bị tới đâu rồi?" Đường Bội hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của Liên tam thiếu, chỉ chuyên chú quan tâm Đường Tử Thái.

Bọn họ xa cách gặp lại, dĩ nhiên Đường Bội có rất nhiều chuyện với nói với em trai, nhưng cũng biết, bây giờ đối với cậu mà nói, quan trọng nhất là phẫu thuật.

"Gặp được chị, vậy hoàn toàn không có vấn đề." Đường Tử Thái mỉm cười nhìn Đường Bội.

Cậu hơi khom người, kéo Đường Bội vào ngực mình. Che cô dưới đôi cánh của mình, thay cô chặn lại ánh mắt không thiện ý của Liên Tu Cận.

Đây là người cậu yêu nhất trên thế giới này, cũng là người thân duy nhất.

Vì cô, cậu sẽ cố chịu đựng qua cuộc phẫu thuật, cố gắng khỏe lại.

Nhìn hai chị em không coi ai ra gì ôm nhau trước mặt mọi người, khóe môi Lạc cong lên thành một nụ cười tà ác yếu ớt.

Lạc vẫn thờ ơ đứng giữa Đường Bội và Liên Tu Cận, hai tay đút trong túi áo khoác, im lặng nhìn vị Liên tam thiếu nổi tiếng kia.

Liên Tu Cận có rất nhiều tình nhân, nhiều đến mức ngay cả tòa soạn chuyên theo dõi scandal của doanh nhân cũng lười đi ghi chép về tình nhân của ông ta.

Mọi người đều nói ông ta vô tình vô tâm, là lăng tư trắng hoa nhất.

Cũng là lăng tử anh tuấn nhất, quyến rũ nhất.

Nhưng Lạc không cho là vậy.

Có vài người, không thể nhìn bề ngoài.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Liên Tam Thiếu (2)

"Chú ba." Liên Thiên Duệ cũng phát giác Liên Tu Cận càng ngày càng lạnh, bước lên một bước, thấp giọng nói với ông: "Tử Thái và cô Đường cách xa đã lâu nay được gặp lại, hay cứ để bọn họ ở riêng với nhau một lúc?" Dừng một chút, Liên Thiên Duệ nói tiếp: "Một tiếng sau, Tử Thái phải vào phòng phẫu thuật. Chú ba, chú....."

Liên Thiên Duệ đang ngẫm nhắc nhở chú ba của mình, lúc này, không nên chọc cho Tử Thái không vui.

Liên Tu Cận hạ mi.

Ông ta không nói gì, chỉ nhìn Đường Bội và Đường Tử Thái một cái, rồi xoay người bước ra ngoài.

Lưng vẫn thẳng tắp, đôi mắt vẫn lãnh túc, nhưng câu Đường Bội vừa nói, vẫn luôn lượn lờ trong lòng ông ta: Rất thất vọng đúng không, đáng dấp của tôi giống Đường Phong Ngôn nhiều hơn.

Liên Tu Cận cười lạnh.

Tại sao ông ta phải thất vọng?

Nếu như Đường Bội thật sự giống người phụ nữ kia, dù thế nào đi nữa, ông ta cũng sẽ không để cô xuất hiện ở đây.

Nhưng lớn lên giống Đường Phong Ngôn, cũng là tội của cô.

Lúc cửa phòng khép lại, Liên Tu Cận quay đầu nhìn vào phòng bệnh.

Cách cửa phòng, đứa con trai chưa bao giờ cho ông ta một nụ cười nào, đang mỉm cười thấp giọng nói gì đó với Đường Bội.

Ánh mắt của Đường Tử Thái khi nhìn Đường Bội vô cùng dịu dàng và trong trẻo, trề đôi mắt kia, thì hình dáng cực kỳ giống mình lúc còn trẻ.

Lạc cũng đi theo bọn họ ra ngoài, anh ta xoay người đóng cửa phòng lại, thấy sắc mặt Liên Tu Cận âm trầm, Liên gia là một trong những gia tộc giàu có truyền kỳ, Lạc cũng là một người đàn ông thông minh mạnh mẽ, đưa một tay ra, tự giới thiệu: "Âu Dương Lạc." Anh ta cười ngạo mạn: "Muốn đụng vào Đường Bội, Liên tam thiếu phải bước qua cửa ải của tôi trước."

Liên Tu Cận híp mắt, không chút che giấu sự thương thức trong mắt: "Người thừa kế Âu Dương gia, cậu nên lựa chọn một con đường sáng hơn cho mình đi. Liên gia, có mấy cô gái vô cùng tốt. Có thể làm quen thử, trở thành bạn tốt."

Liên Tu Cận vừa nói vừa quay đầu nhìn Âu Dương Lạc.

Âu Dương gia ở Âu Châu rất có lực ảnh hưởng về hắc đạo, từ đầu đến cuối không thể khinh thường.

Dù gả cho Âu Dương Lạc là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhưng có thể cưới xin với Âu Dương gia, đối với Liên gia mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

"Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm." Âu Dương Lạc nhẹ nhàng băng quơ nói: "Tôi chỉ muốn bảo vệ, người phụ nữ tôi muốn bảo vệ."

Trong đôi mắt xanh lam như bầu trời mênh mông, bắn ra ánh sáng sắc bén: "Bất luận cô ấy có cần hay không."

Đây là đối với Liên tu Cậ, không chút lưu lnh, trắng trợn khiêu khích.

Đôi mắt Liên Tu Cậ trở nên thâm trầm: "Cậu muốn đời lực chú ý của tôi? Tôi hiểu người trẻ tuổi các người, bây giờ chỉ là ngựa non háu đá. Cần phải nhớ, chớ bị tình yêu làm đầu óc mê muội, nếu không, một ngày nào đó sẽ phải trả một cái giá thê thảm."

"A....." Âu Dương Lạc cười thu tay lại: "Mỗi người đều có chí khác nhau, tôi chỉ cần mình không hối hận."

Liên Tu Cậ nhìn Âu Dương Lạc một cái thật sâu, chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì tự thu xếp ổn thỏa đi."

"Chú ba...." Liên Thiên Duệ nhìn không khí giữa bọn họ dần xuất hiện tình huống dương cung bạt kiếm, không nhận được khẽ gọi một tiếng, nói: "Đường Bội rất quan trọng với Tử Thái, chắc hẳn chú cũng nhìn ra."

Liên Thiên Duệ dừng một chút, nói tiếp: "Nếu thật sự tổn thương Đường Bội, cả đời này, sợ rằng Tử Thái sẽ không bao giờ mở lòng."

"Con của Liên Tu Cậ này, không nên có tình cảm mềm yếu như vậy." Liên Tu Cậ không chút để ý lắc đầu: "Bằng không nó không xứng làm con chú, không xứng trở thành người Liên gia."

Lúc này, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra từ bên trong.

Đường Tử Thái đã an tĩnh nằm trên giường rồi, mà Đường Bội, đang đứng ở cửa.

Cô xoay người lại, gật đầu với Đường Tử Thái đang nằm trên giường mà vẫn còn lưu luyến không thôi nhìn mình, cười nói: "Chờ em khỏe lại, chúng ta còn có rất nhiều thời gian để nói chuyện. Bây giờ em cần nghỉ ngơi, Tử Thái, chị tin em."

Đường Bội nói xong, xoay người khép cửa phòng lại.

Không phải cô không muốn ở cạnh Tử Thái, cũng không phải vì tách ra quá lâu mà mất tự nhiên, chẳng qua là cô lo sợ tâm trạng cậu bị phập phồng quá lớn, sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu khi phẫu thuật.

Từ khi Đường Tử Thái được sinh ra, Đường Bội vẫn luôn lo lắng cho em trai, bệnh lâu thành quen, đối với phương diện này cũng hiểu rõ hơn người khác rất nhiều.

Nếu như không phải em trai không thể chịu được chấn động mạnh, không phải vì không có chỗ ở cố định, cuộc sống luôn mang theo lo lắng và sợ hãi, thì cô đã sớm nghĩ cách đưa cậu ra khỏi Đường gia, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc chân trời.

Nhưng, lúc trước, cô không đủ mạnh.

Đợi khi cô đủ mạnh, thì lại....

Đường Bội đóng kỹ cửa phòng, xoay người nhìn ba người đàn ông đứng trên hành lang.

Nụ cười dịu dàng trên mặt đã biến mất từ lâu.

"Chúng ta đổi sang chỗ khác nói chuyện?!" Đường Bội lạnh lùng nhìn Liên Tu Cận, vừa rời ở trước mặt Tử Thái, nên cô có thể cười nhìn người đàn ông này. Nhưng bây giờ đã rời khỏi tầm mắt của Tử Thái, cả người Đường Bội cũng trở nên sắc bén: "Tôi nghĩ, ông cũng không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của Tử Thái lúc này."

00:00

Trong phòng tiếp khách không quá rộng nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện.

Bàn trà bằng cẩm thạch, vừa đủ bốn cái ghế salon.

Lúc này Đường Bội đang ngồi đối diện Liên Tu Cận.

Âu Dương Lạc ngồi bên tay trái cô.

Liên Thiên Duệ thì ngồi ở bên kia.

Liên Tu Cận đã quan sát Đường Bội một lúc lâu, ông ta biết, Đường Bội cũng đang quan sát mình.

Cô gái này, hoàn toàn khác so với tượng tưởng của ông ta.

Kể từ khi ấy.... Ông ta đã không còn trông nom chuyện của người kia và con gái của bà ấy, cho nên cũng không biết, đây rõ ràng thiên kim tiểu thư của Đường gia, tuổi còn trẻ, tại sao không giống bông hoa được nuôi trong nhà kín, mà lại càng giống như cây cối lớn lên trong rừng hờn, đã tính mà bền bỉ.

Đường Bội cũng đang nhìn Liên Tu Cận.

Dáng vẻ của Tử Thái thật sự giống Liên Tu Cận, thậm chí cũng giống với Liên Thiên Duệ.

Cho dù không xét nghiệm, chỉ cần nhìn Liên tam thiếu, Tử Thái và Đường Phong Ngôn, tuyệt đối không ai nghĩ rằng Tử Thái là con trai Đường Phong Ngôn.

Nếu như không phải mẹ Đường Bội luôn cực nhọc, sức khỏe tiều tụy. Nếu như không phải bà sớm già yếu, mất đi vẻ thanh xuân, Đường Bội nên

sớm nhận ra là-----.

Em trai không giống mình, cũng không giống mẹ, lại càng không giống Đường Phong Ngôn.

Vẻ ngoài của Liên Tu Cận trông vẫn còn trẻ, phong độ nhẹ nhàng, mê hoặc lòng người.

Ông ta từng có nhiều tình nhân như vậy.

Nhưng mỗi ngày qua, đều sống trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Ông ta hủy diệt tất cả của mẹ, đích thân đẩy bà vào vũng bùn khổ cực, còn bản thân thì lại thoải mái tự tại.

Mắt Đường Bội càng ngày càng lạnh, giống như kim nhẹ nhàng đâm lên người Liên Tu Cận, làm cho người trước giờ luôn ung dung là ông ta cũng cảm thấy không thoải mái.

Liên Tu Cận nhú mày, hỏi: "Đã đến đây rồi, có gì thì cứ nói đi."

Đường Bội cười lạnh.

Trước khi Tử Thái khỏe lại, cô sẽ không làm gì cả.

Cô không biết, trong lòng em trai, Liên tam thiếu là một sự tồn tại như thế nào.

Dù sao ông ta cũng là cha ruột của Tử Thái.

Cô từ từ thu hồi ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt nói: "Ít nhất, trong lúc Tử Thái phẫu thuật và dưỡng bệnh, tôi hy vọng, chúng ta ở trước mặt nó, có thể chung đụng hòa bình, để tránh làm nó đau lòng."

"Đúng là chị em tình thâm...." Liên Tu Cận chầm chọc cười một tiếng: "Xem ra, cô cũng biết chuyện xảy ra năm đó."

Đường Bội không nói gì.

"Nếu đã biết rồi, thì hãy nói rõ ràng, Liên gia đưa Tử Thái về đây, chịu chữa trị cho nó, chỉ vì nó có thể là huyết mạch duy nhất của tôi. Còn về tình cảm...." Ông ta cười như gió xuân, thờ ơ trào phúng nói: "Cô cảm thấy, tôi nên có cảm tình gì với nó đây? Tại sao phải vì nó mà phối hợp diễn tuồng với cô?"

"Chú ba." Cho dù là Liên Thiên Duệ, cũng chưa từng thấy một Liên tam thiếu tràn đầy địch ý như vậy. Hắn không nhịn được chen miệng nói: "Cô Đường nói không sai, coi như là vì mong muốn Tử Thái được khỏe mạnh. Nó..... Dù sao cũng là đứa con trai duy nhất của chú."

"Cám ơn Liên tổng." Đường Bội gật đầu với Liên Thiên Duệ.

Liên Tu Cận cho là cô rất muốn ngồi cùng ông ta để nói những chuyện này sao?

Nếu không phải vì Tử Thái.....

Cô híp mắt nhìn Liên Tu Cận, đột nhiên cười: "Không biết Liên tam thiếu có biết mùi vị hối hận là thế nào không?"

Liên Tu Cận vẫn không trả lời cô, Đường Bội nói tiếp: "Mùi vị kia, giống như bị móng vuốt sắc nhọn cào thẳng vào tim, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau khổ, nhưng lại chỉ có thể sống qua từng ngày."

Cô nhớ tới lúc mình nghe được tin Tử Thái chết từ miệng Đường Phi Phi, khi còn thành niên, cô ngu dốt, lại đi tin tên khốn Đường Phong Ngôn, đưa đứa em trai mình yêu thương nhất vào miệng chó sói.

Cô hối hận, đau khổ muốn chết.

Trong lúc trôi dạt trên mặt biển lạnh băng, trong lòng cô đều là cảm giác đó.

Đau đến không muốn sống!

Đường Bội vô cùng chờ mong, có một ngày, những vết thương kia nằm trên người bọn chúng, để chúng hưởng thụ cảm giác đó.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Liên Tam Thiếu (3)

Cô đứng lên, nhìn Liên Tu Cận đột nhiên biến sắc, cười nói: "Hy vọng Liên tam thiếu, sẽ không có một ngày như vậy."

Âu Dương Lạc cũng đứng lên.

Từ đầu tới cuối, anh ta không nói gì cả, giống như một kỵ sĩ trung thành, không chút sơ xuất đứng cạnh Đường Bội, tràn đầy phòng bị Liên Tu Cận.

"Đường Bội!" Liên Tu Cận không nhúc nhích, nhưng lạnh lùng gọi Đường Bội - người đang muốn đi khỏi phòng tiếp khách.

Đường Bội ngừng lại, nhưng không quay đầu.

"Sau khi Tử Thái phẫu thuật xong, sẽ sửa thành họ Liên. Từ nay về sau, nó không còn là em trai cô nữa." Liên Tu Cận chậm rãi, trấn định nói: "Nếu như cô có thể khuyên nó đồng ý chuyện này, như vậy, tôi sẽ phối hợp với cô, ít nhất là ở trước mặt nó, tôi sẽ thân thiện hơn một chút."

Ông ta đứng lên, nhìn bóng lưng cao gầy hơi đơn bạc của Đường Bội, nói tiếp: "Muốn làm người Liên gia, làm con tôi, có quyền thừa kế của tôi, thì tuyệt đối không thể có một người chị họ Đường." (D: đệt cụ... Ông tự phụ vãi ra....)

Đường Bội cười khẽ.

Liên tam thiếu, trên đời này không phải ai cũng toan tính tranh đoạt quyền thế và tiền tài.

Cũng không phải tất cả mọi người, đều vì những thứ đó mà thay đổi.

Mẹ sẽ không!

Tử Thái cũng sẽ không!

Hốc mắt của cô hơi nóng lên, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn Liên Tu Cận, chỉ lạnh nhạt nói: "Chờ sau khi Tử Thái hoàn toàn khỏe lại, ông có thể tự mình hỏi nó, hỏi nó có chịu làm con của ông, làm người Liên gia hay không!"

Cô kéo cửa ra, tạm thời nuốt xuống tất cả thù hận và không cam lòng, nói tiếp: "Tôi không thể thay Tử Thái quyết định cuộc đời của nó. Trên thế giới này, không phải cứ có tiền có quyền thì có thể muốn làm gì thì làm."

Trên hành lang bệnh viện không có một bóng người, trống trải và yên tĩnh.

Bước chân Đường Bội càng lúc càng nhanh, cuối cùng gần như là chạy như bay đẩy cửa thoát hiểm ở cuối hành lang ra.

Cô mới bước vào trong mấy bước, đã bị Âu Dương Lạc đuổi kịp nắm vai, có chút cường ngạnh xoay người cô lại.

Âu Dương Lạc không nói gì, chỉ dùng một tay đè đầu cô lên vai mình, lo lắng gọi: "Bội Bội...."

Đường Bội chống trán trên vai Âu Dương Lạc, hốc mắt nóng rát, nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào.

"Bội Bội?" Âu Dương Lạc vỗ nhẹ lên lưng cô, ngón tay mơn trớn tóc cô, thấp giọng an ủi: "Muốn khóc, thì cứ khóc đi!"

Đường Bội lắc đầu.

Cô không phải là người thích khóc.

Trên thực tế, những năm qua cô sống rất khổ.

Nhưng lại rất ít khi rơi nước mắt.

"Em chỉ không cam lòng." Cô lẩm bẩm nói: "Nhìn thấy ông ta như vậy, em rất hận, hận muốn chết. Nhưng Tử Thái...."

"Anh biết, anh đều biết...." Âu Dương Lạc thu hồi vẻ mặt cợt nhả bình thường, khẽ vuốt tóc cô, nói: "Nếu em không cam lòng, chúng ta sẽ đưa Tử Thái đi. Cậu ấy nhất định muốn làm em trai em hơn, chứ không phải là làm con trai Liên tam thiếu."

Đường Bội khẽ lắc đầu một cái.

Tử Thái là con trai Liên Tu Cận, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

Sau khi phẫu thuật thành công, sẽ phải tịnh dưỡng một thời gian.

Cô chưa từng được ba thương yêu, nên cũng không biết, trong lòng Tử Thái, Liên Tu Cận có địa vị như thế nào.

Khi cậu suy yếu nhất, lúc cần người ở cạnh nhất, nếu như có ba ruột bên cạnh, có được sự quan tâm chăm sóc của ba ruột, Tử Thái có cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng hay không?

Dẫu sao Liên gia, cũng chăm sóc Tử Thái rất tốt.

Vừa rồi khi Liên Tu Cận xuất hiện, Tử Thái khẩn trương.

Nếu như không quan tâm, thì tại sao lại phải khẩn trương?

"Tất cả chờ Tử Thái khỏe lại rồi nói sau." Đường Bội hít thở sâu nhiều lần, miễn cưỡng bản thân tỉnh táo lại.

"Vậy, vì Tử Thái, em sẽ tha thứ cho Liên tam thiếu sao?" Âu Dương Lạc đột nhiên hỏi.

Đường Bội xâm nhập hệ thống an toàn của Liên gia để điều tra về Liên Tu Cạn, tất nhiên Âu Dương Lạc biết.

Cho dù không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng từ biểu hiện của Đường Bội cũng có thể thấy được, cô đối với Liên tam thiếu này, có địch ý rất sâu đậm, không thể nào hóa giải.

Cả người Đường Bội cứng đờ.

Mẹ đã qua đời.

Nếu thật sự sẽ thương tổn đến Tử Thái, vậy trả thù Liên tam thiếu.....

"Em không biết..." Cô lẩm bẩm nói: "Em thật sự không biết, nếu như Tử Thái....."

Nếu như Tử Thái muốn..... Muốn người ba này, muốn hưởng thụ tình cảm ba con, được ba yêu thương chăm sóc, vậy cô thật sự có thể phá hủy hạnh phúc mà khó khăn lắm em trai mới lấy được sao?

"Không sao hết, không sao hết...." Âu Dương Lạc trách bản thân đường đột, vội vàng trấn an cô: "Tất cả chờ Tử Thái khỏe lại rồi nói sau."

"Ừ...." Hồi lâu sau, Đường Bội mới thấp giọng đáp.

Trả thù Đường gia và Tôn gia, cô không chút kiêng kỵ, dù Đường Phong Ngôn là ba ruột của cô.

Nhưng khi dính dấp đến hạnh phúc của Tử Thái.....

Cô nghĩ đến đứa em trai nhỏ, gầy yếu, nhớ tới từ nhỏ cậu đã khôn khéo hiểu chuyện, cố gắng không để mẹ lo lắng....

Cậu luôn an tĩnh như thế, cũng tịch mịch như thế.

Thế giới của cậu chỉ có một mảnh trời nhỏ qua khung cửa sổ.

Bây giờ khó khăn lắm Liên gia mới tìm được cậu.

Ba ruột của cậu, có thể cho cậu một bầu trời rộng lớn, còn có thể cho cậu giương cánh bay lượn.

Nếu như cô cứ khăng khăng làm theo ý mình, trả thù Liên tam thiếu, thì hạnh phúc của em trai, có phải cũng sẽ bị cô phá hủy hay không?

Đường Bội đau khổ nhắm hai mắt lại.

Bờ vai của Lạc rất rộng rãi, nhưng không biết tại sao, lúc này, cô càng muốn có Sở Quân Việt ở bên cạnh mình hơn.

Cô nhớ tới vòm ngực rộng rãi của anh, nhớ đôi tay dịu dàng hữu lực, nhớ đôi mắt xinh đẹp nhuộm đầy lo lắng.....

Có lẽ thật sự có thần giao cách cảm, ngay lúc này, điện thoại của Đường Bội đột nhiên vang lên.

Cô vừa nhận điện thoại, giọng nói to rõ của Sở Quân Việt lập tức truyền vào tai: "Em đang ở đâu?"

Đường Bội còn chưa kịp trả lời, đã nghe Sở Quân Việt nói tiếp: "Anh đến Thụy Sĩ rồi."

Sắc mặt Âu Dương Lạc trầm xuống.

Anh ta thấy rõ, chỉ bằng một cuộc gọi, Đường Bội vốn vô cùng sốt ruột và bất an, đã bình tĩnh lại---- ----.

Cuộc gọi đó còn có tác dụng hơn sự an ủi của anh ta, đó là sự ấm áp mà một người đàn ông khác mang tới cho Đường Bội.

"Ở bệnh viện." Đường Bội thấp giọng đáp: "Tử Thái sẽ lập tức phẫu thuật."

00:00

"Ừ." Sở Quân Việt không hỏi nhiều, cũng không trách Đường Bội thất hứa, chỉ nói với cô: "Anh sẽ tới ngay."

Sở Quân Việt cúp điện thoại.

Văn Tư Miếu tìm người tới, đã xác định được vị trí của Đường Bội.

Xe lập tức xông ra, mặc dù chỉ là mấy câu đơn giản, nhưng Sở Quân Việt vẫn phát hiện, giọng của Đường Bội hơi khác thường.

Đó không phải là giọng điệu mừng rỡ khi tìm được em trai.

Cũng không phải là giọng điệu lo lắng khi em trai sắp lên bàn mổ.

Sở Quân Việt nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nhanh hơn."

"Dạ." Văn Tư Miếu không dám hỏi nhiều, cố hết sức, tăng tốc.

Bốn mươi phút sau, tầng cuối của bệnh viện dưới cờ Liên gia, cuối cùng Sở Quân Việt cũng sắp được gặp Đường Bội đã mười ngày không gặp.

Sắc mặt Đường Bội có chút tái nhợt.

Sở Quân Việt cau mày quan sát cô từ trên xuống dưới, khẽ vươn tay ôm lấy vai cô, hỏi: "Tử Thái đâu?"

"Vào phòng phẫu thuật." Đường Bội nói.

Vừa rồi, cô cùng đám người Liên Thiên Duệ, đưa em trai vào phòng phẫu thuật.

Liên Tu Cận nói được làm được, trước mặt Tử Thái, ông ta đã thu liễm địch ý với cô.

Ít nhất, bề ngoài ông ta vẫn bình thản.

"Ừ." Sở Quân Việt cạ cằm trên đỉnh đầu Đường Bội, an ủi: "Cậu ấy sẽ không có chuyện gì."

Anh ôm Đường Bội chặt hơn, cảm thấy người trong ngực đang dựa sát vào người mình hơn.

Trong mắt Sở Quân Việt, lộ ra ý cười thản nhiên.

Anh rũ mắt xuống nhìn Đường Bội, thấy sự giãy giụa dưới đáy mắt và sắc mặt tái nhợt của cô, lòng đau xót, chân mày nhíu chặt hơn.

Sở Quân Việt nói với cô: "Bây giờ, em cần phải nghỉ ngơi một chút. Chờ sau khi Tử Thái phẫu thuật xong, cậu ấy muốn gặp, là một người chị có tinh thần tốt."

Anh không đợi Đường Bội nói chuyện đã ôm cô xoay người bước đi.

Văn Tư Miếu hỏi được phòng cho thân nhân nghỉ ngơi, Sở Quân Việt đưa Đường Bội đến thẳng trên giường, đắp chăn cho cô, rồi như trấn an, cúi người hôn lên trán cô, thấp giọng nói: "Ngủ đi, sau khi ca phẫu thuật kết thúc, anh sẽ gọi em."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Cô có không ít lời muốn nói với Sở Quân Việt.

Chuyện bỏ qua cầu hôn.

Chuyện Liên tam thiếu và Tử Thái.

... ..

Nhưng nếu thật sự giống như lời Sở Quân Việt nói, Tử Thái hy vọng được nhìn thấy, nhất định không phải là một người chị gái khí sắc nhợt nhạt.

Đường Bội hiếm khi nghe lời nhắm mắt lại.

Sở Quân Việt ngồi xuống bên cạnh, im lặng nhìn Đường Bội ngủ, cho đến khi hô hấp của cô dần có quy luật, anh mới im lặng đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Trên hành lang bên ngoài phòng nghỉ ngơi, Âu Dương Lạc đang đứng dựa lên tường.

Đèn trên hành lang không quá sáng, Âu Dương Lạc hơi cúi đầu, tóc trên trán rủ xuống, trông anh ta lúc này hoàn toàn im lặng, giống như một người đàn ông bình thường.

Nghe tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu nhìn về phía Sở Quân Việt.

Chỉ một cái nhìn, ánh sắc bén, rồi lập tức bình thường, trở lại thành người thừa kế thế lực ngầm mạnh nhất Châu Âu.

Trong đôi mắt tràn đầy địch ý, nhìn người chỉ vừa xuất hiện trong một thời gian ngắn ngủi, mà đã trở thành người trong lòng Đường Bội, chiếm lấy vị trí người đàn ông quan trọng của cô. Một chút cũng không muốn

thừa nhận, người này, thậm chí sẽ vượt qua vị trí của mình trong lòng Đường Bội.

"Cô ấy ngủ rồi?" Âu Dương Lạc thản nhiên hỏi.

Ánh mắt Sở Quân Việt như đao gió cắt lên mặt Âu Dương Lạc.

Anh lạnh lùng nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, qua rất lâu, mới chậm rãi nói: "Tôi nói rồi, tôi không muốn đối phó anh, bởi vì anh là người bạn thân thiết nhất của cô ấy. Mà tôi, không muốn làm cho cô ấy đau lòng."

Âu Dương Lạc nhếch môi, không chút nhượng bộ nói: "Tôi không đụng vào anh, cũng là vì cô ấy rất quan tâm anh."

"A....." Sở Quân Việt cười lạnh: "Yêu một người, đừng bao giờ dùng thủ đoạn để lừa dối và tổn thương người đó."

Anh thông thả từng bước đi tới bên cạnh Âu Dương Lạc, lạnh nhạt hỏi: "Anh có biết tại sao anh thất bại không?"

Âu Dương Lạc không nói gì.

Nhưng động tác mím chặt môi của anh ta đã bán đứng anh ta.

"Anh ngăn cản được một lần, nhưng có thể ngăn cản được bao nhiêu lần nữa đây?" Sở Quân Việt nói tiếp: "Chỉ cần trái tim Đường Bội nằm ở chỗ tôi, cho dù không cầu hôn thì thế nào?"

Sở Quân Việt đi tới cạnh Âu Dương Lạc.

Bọn họ đều là những người đàn ông anh tuấn cao lớn, trong tay là thế lực lớn mạnh, đủ để bọn họ hô mưa gọi gió.

Nhưng lúc yêu một người, cho dù bạn đứng ở đỉnh cao thế giới, cho dù bạn có thể một tay che trời, thì khi yêu một người, bạn cũng chỉ là một

con người bình thường như bao con người khác, có hỉ nộ ái ố.

"Khi anh dùng thủ đoạn hèn hạ để tiện để mưu cầu tình yêu, anh đã thất bại thảm hại, mất đi tư cách chạm vào cô ấy."

Sở Quân Việt không nhìn Âu Dương Lạc, anh đang nhìn Liên Thiên Duệ đứng cuối hành lang không biết xuất hiện từ lúc nào, lạnh nhạt hỏi: "Tôi nói đúng không? Liên tổng."

Bọn họ chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày như thế này, ba người hội tụ ở trong một bệnh viện, bởi vì một người, đứng đối diện nhau ở trên hành lang mờ ảo.

Biểu cảm Liên Thiên Duệ cũng không đẹp để gì.

Nhưng hắn vẫn không tránh né ánh mắt của Sở Quân Việt.

Hắn im lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng lên tiếng: "Chúng ta đều là thương nhân, tự biết phải dùng nguồn tài nguyên trong tay như thế nào, mưu cầu lợi ích lớn nhất cho mình. Chúng tôi như vậy, Sở thiếu cũng như vậy thôi."

Liên Thiên Duệ đi về phía bọn họ, nói tiếp: "Anh có thể lợi dụng Minh Hiên và Hạ Tử Diệu, dẫn Đường Bội từng bước từng bước đi vào cuộc sống của anh, vậy tại sao tôi không thể lợi dụng Đường Tử Thái, làm cô ấy bước vào cuộc sống của tôi?"

Hắn không chút nhượng bộ nhìn Sở Quân Việt, lạnh lùng nói: "Ai cũng có thủ đoạn của riêng mình, có ai quang minh lỗi lạc hơn ai?"

"Ít nhất tôi chưa bao giờ tổn thương cô ấy." Sở Quân Việt nhìn vào mắt Liên Thiên Duệ, lạnh giọng nói: "Ít nhất, tôi sẽ không bỏ ổi, làm cô ấy rơi vào đau khổ và cắn rứt."

"Ha ha ha..." Âu Dương Lạc vẫn luôn im lặng, lúc này giống như nghe được chuyện cười, cười châm chọc.

"Chưa bao giờ tổn thương cô ấy?" Âu Dương Lạc trào phúng nói: "Khổ nhục kế của Sở thiếu, đúng là dày công tôi luyện. Ở trường đua Vân Tiêu, trên địa bàn của anh, một huấn luyện viên nho nhỏ, có thể động tay động chân dưới mắt Sở thiếu sao?! Lại vừa vặn là, Sở thiếu vì hứng thú của mình, làm Bội Bội suýt chút xảy ra chuyện?! Còn đúng lúc ra tay làm anh hùng cứu mỹ nhân.... Tôi không tin số mạng...." Anh ta quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ, cười nhạo hỏi: "Anh tin không?"

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Âu Dương Lạc một cái, đột nhiên nói: "Vậy thì như thế nào?"

Anh chậm rãi híp mắt lại, đôi mắt lạnh lùng như dao: "Chân chính có thể tổn thương cô ấy là cái gì, anh thật sự không biết?"

"Bội Bội kiên cường tỉnh táo, thứ quan tâm nhất là gì e là hai người rất rõ ràng! Nhưng hai người vẫn lợi dụng thân tình đó để toan tính, làm ra chuyện như vậy, làm cô ấy đau lòng khổ sở, tuyệt đối...."

Sở Quân Việt lạnh lùng quét qua Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ, nói từng chữ một: "Không! Thế! Tha! Thứ!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Tranh Đoạt

Khí thế của Sở Quân Việt quá mức khiếp người, làm Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ cũng có chút thất thần.

Chốc lát sau, Âu Dương Lạc cười thành tiếng: "Sở Quân Việt, anh cho anh là ai? Thượng đế sao? Bội Bội vẫn chưa phải là người của anh, không tới phiên anh phán xét."

Ánh mắt anh ta lạnh lùng, cặp mắt xanh lam giống như bão tố trên biển khơi, yên lặng dấy lên lửa giận kinh hoàng.

Âu Dương Lạc nhìn Sở Quân Việt, nụ cười trên môi giống như cây dao găm tẩm độc, quét qua mặt Sở Quân Việt, rồi rơi xuống tay anh: "Anh, còn chưa đủ tư cách."

"Không phải của tôi?" Sở Quân Việt lặp lại mấy chữ này, cười: "Nếu không phải các người sắp xếp để Đường Tử Thái phẫu thuật vào hôm nay, các người nói, bây giờ Bội Bội là của ai?"

Sắc mặt của Âu Dương Lạc và Liên Thiên Duệ trở nên cực kỳ khó coi.

"Tại sao ca phẫu thuật của Đường Tử Thái lại thực hiện vào hôm nay, chắc hai người rõ hơn các bác sĩ ở đây." Sở Quân Việt lấy một cái máy ghi âm nhỏ từ trong túi ra, nói tiếp: "Anh là người bạn duy nhất của Bội Bội, tôi không muốn làm cho cô ấy khó xử vì anh."

Anh vừa nói, vừa thờ ơ đi tới bên cạnh Âu Dương Lạc, nhét cái máy ghi âm nhỏ vào túi áo anh ta, nói nhỏ vào tai anh ta: "Nhìn cho rõ, đối thủ của các người, là tôi! Chiêu trò như vậy, lần sau, đừng dùng trên người Bội Bội nữa."

Sở Quân Việt nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì trong mắt đều là sự sắc bén, câu nói tràn đầy chỉ trích: "Trước giờ Bội Bội đã chịu bao nhiêu cực khổ, các người, biết rất rõ không phải sao?! Đừng ép tôi, phải đưa các người ra khỏi thế giới của cô ấy! Như vậy sẽ làm cô ấy tổn thương... Tôi không đành lòng, các người đành lòng sao?"

Lời nên nói đã nói xong, Sở Quân Việt không dừng lại nữa, xoay người đi vào phòng nghỉ ngơi.

Khi cánh cửa đóng lại lần nữa, Âu Dương Lạc đá mạnh vào tường một cái.

Trên máy ghi âm vẫn còn hơi ấm, anh ta lấy cái máy ghi âm nhỏ màu đen ra theo bản năng, quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ.

Đối phương đang mặt không đổi sắc nhìn anh ta.

"Gần hai tháng, cô ấy lại lún sâu đến như vậy." Liên Thiên Duệ có chút không dám tin nhủ mào: "Anh tin không?"

"Hai tháng trước, tôi cũng không tin, trong sinh mạng của Bội Bội, sẽ có một người đàn ông, so với tôi, còn quan trọng hơn!"

Máy ghi âm vỡ vụn trong tay Âu Dương Lạc, anh ta nhẹ nhàng vung tay lên, chiếc máy kim loại rơi vào thùng rác.

Anh ta cúi đầu nhìn mảnh vỡ màu đen trên mặt đất, giống như nhìn thấy trái tim của mình vậy.

Liên Thiên Duệ đi tới, đưa chân đạp lên mãnh vỡ, hỏi: "Anh tin lời anh ta nói?"

Khóe môi Âu Dương Lạc miễn cưỡng giương lên: "Anh vẫn chưa thấy rõ? Anh ta là một đối thủ còn gian xảo hơn nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta."

Âu Dương Lạc híp mắt lại, nhìn mảnh vụn.

Trong máy ghi âm đã ghi lại những gì, thật ra không quan trọng.

Nhưng Sở Quân Việt có được thứ đồ chơi này, tuyệt đối không phải mới có hôm nay.

Anh ta chắc chắn đã biết mình và Liên Thiên Duệ có âm mưu, đoán chừng anh ta cũng biết chuyện Đường Tử Thái ở Liên gia.

Có lẽ, còn biết sớm hơn mình.

"Ý anh là?" Liên Thiên Duệ có chút không dám tin: "Anh ta không phải vì Đường Bội đến Thụy Sĩ mới cho người điều tra tôi và anh?"

Nếu thật sự là vậy, thì phải tính toán thâm trầm biết bao?!

"A..." Âu Dương Lạc dứt hai tay vào túi áo: "Anh ta không chỉ tính kế tôi và anh, mà ngay cả Bội Bội cũng bị dính vào. Anh chờ xem, qua chuyện này, Bội Bội chắc chắn sẽ vừa áy náy vừa cảm động với anh ta! Đường đường là Sở đại thiếu, vì cô ấy, bỏ lại tất cả khách khứa, bỏ lại màn cầu hôn chuẩn bị suốt một tuần, bỏ lại tất cả kiêu ngạo và thể diện..... Ngày đêm bay tới Thụy Sĩ, không một câu oán trách, chỉ bao dung và quan tâm.... Tôi khinh!"

Trong đôi mắt xanh thẫm lóe lên ánh sáng nguy hiểm, lần đầu tiên Âu Dương Lạc phát hiện, thì ra mình có thiên phú viết kịch bản.

Nhưng như vậy thì sao?!

Lợi dụng Tử Thái đưa Đường Bội tới Thụy Sĩ, là hành động ngu ngốc nhất của mình và Liên Thiên Duệ.

Sở Quân Việt chiêu ngược một quân, nếu thật sự như lời anh ta nói, thì anh ta không chỉ sẽ trở thành chỗ dựa đáng tin cậy của Đường Bội, còn thuận tiện bán cho mình và Liên Thiên Duệ một ân tình lớn.

Tương lai nếu như chuyện bị vạch trần, dù Bội Bội có trách mình và Liên Thiên Duệ, cũng sẽ không trách Sở Quân Việt.

Âu Dương Lạc hung hăng trợn mắt nhìn mảnh vụn máy ghi âm dưới đất.

Một lát sau, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

"Nhưng anh ta nói không sai..." Âu Dương Lạc quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ: "Bất luận như thế nào, cũng không nên lấy thứ người khác yêu thương ra để tạo thành tổn thương cho họ."

Nhưng anh ta không cam lòng!

Sở Quân Việt âm ngoan bá đạo cũng không thua bọn họ, nhưng tại sao lại giống như bọn họ còn bỉ ổi hơn anh ta chứ?!

Liên Thiên Duệ trầm tư hồi lâu, than nhẹ một tiếng, nói: "Không hổ danh là gia chủ Sở gia."

Chỉ có chút mưu tính mà đã bỏ xa bọn họ.

Thảo nào anh ta có thể quản lý gia sản khổng lồ của Sở gia một cách gọn gàng ngăn nắp như vậy.

'Ám dạ đế vương', quả nhiên danh bất hư truyền!

"Lần này, tôi thua tâm phục khẩu phục!" Âu Dương Lạc nói: "Nhưng lần sau...."

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía phòng nghỉ ngơi, lần sau ai chết trong tay ai còn chưa biết.

Nhưng.....

Nhớ tới sự đau khổ và cắn rứt của Đường Bội.....

Lần này! Lần này đúng là bọn họ sai.

Lần sau, anh ta sẽ rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm Đường Bội tổn thương, để cho gian kế của tên tiểu nhân Sở Quân Việt kia được như ý!

Lúc Đường Tử Thái tỉnh lại, hiệu quả của thuốc tê vẫn chưa hết.

Cậu mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy, không phải là mảnh trời như lửa thiêu đốt ngã về Tây ngoài cửa sổ.

Mà là chị của cậu, so với ráng chiều, còn rực rỡ hơn, nụ cười càng khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn.

00:00

"Chúc mừng em Tử Thái!" Đường Bội dịu dàng hôn lên trán Đường Tử Thái, nói: "Em chiến thắng bệnh tật rồi, dũng sĩ nhỏ của chị!"

"Chị...." Giọng của Đường Tử Thái có chút khàn khàn.

Cậu không biết, sau khi mình rời khỏi bàn phẫu thuật, đã hôn mê hai ngày hai đêm.

May mắn, nửa năm qua cậu được Liên gia điều dưỡng rất tốt, cơ thể rắn chắc hơn trước kia không ít.

Nếu như là Đường Tử Thái trước kia, chỉ sợ thật sự sẽ ngủ mãi không tỉnh.

Nụ cười trên mặt Đường Bội còn chưa tắt, nước mắt đã rơi xuống.

"Chị...." Đường Tử Thái lại nhẹ giọng kêu.

Cậu giơ tay lên muốn lau nước mắt trên mặt cô, lại bị Đường Bội vươn tay, cẩn thận đè tay cậu xuống.

"Đừng cử động." Đường Bội tiện tay lau nước mắt, cười nói: "Em có biết, trên người em có một vết thương lớn dường nào không?"

Cô cười ngồi bên giường Đường Tử Thái, nước mắt vừa rồi chảy ra là do quá vui mừng, không kiềm chế được nên đã rơi xuống.

Em trai, rốt cuộc cũng có thể khỏe mạnh như bao người khác? Tự do tự tại đi ra khoảng trời rộng lớn kia....

Đường Bội đưa tay dịu dàng đặt lên má Đường Tử Thái, lại hỏi: "Có khát không?"

Cô vừa nói, vừa cầm cái ly thủy tinh trên bàn lên, cẩn thận dùng bông gòn thấm nước, rồi nhẹ nhàng chấm lên môi Đường Tử Thái.

"Bác sĩ nói tạm thời em vẫn chưa uống nước được." Đường Bội dịu dàng làm chuyện trong tay, nói tiếp: "Bác sĩ sẽ lập tức tới kiểm tra cho em."

Vừa dứt, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, một bác sĩ mặc áo blue trắng đi vào.

Người đàn ông tóc đen cao lớn anh tuấn, ánh mắt vô cùng hiền hòa.

Trên mặt là nụ cười khách sáo, chào hỏi Đường Bội, rồi kiểm tra cận kề cho Đường Tử Thái.

"Tĩnh lại rồi thì không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa." Thu ổng nghe lại, bác sĩ đi tới dụng cụ đo lường bên giường.

Tình trạng sức khỏe của Đường Tử Thái, toàn bộ được hiển thị trên đó.

Trên màn hình có 12 đường cong đang biến hóa có quy luật, hiện lên trạng thái tim đập của Đường Tử Thái.

Hài lòng gật đầu một cái, bác sĩ xoay người nhìn Đường Tử Thái nằm trên giường bệnh, rồi nhìn đôi mắt tràn đầy chờ mong của Đường Bội, cười nói: "Mấy ngày nay, cô Đường đã cực khổ rồi. Tình cảm của chị em hai người thật tốt."

"Chị." Chờ bác sĩ đi ra, Đường Tử Thái mới quay đầu nhìn Đường Bội, có chút không dám tin hỏi: "Em khỏe thật sao?"

"Ừ." Đường Bội đưa tay sờ trán cậu, cười nói: "Mặc dù cần tịnh dưỡng một thời gian, nhưng em thật sự sẽ tốt hơn."

"Thật tốt!" Đường Tử Thái lẩm bẩm nói.

Cậu vẫn có chút không dám tin quay đầu nhìn dụng cụ đo lường lần nữa, thấy những đường sóng nhịp tim trên màn hình, hốc mắt nóng lên.

"Ừ, thật sự rất tốt!" Đường Bội cười xít tới, nhẹ nhàng cạ vài cái lên vai Đường Tử Thái.

Chất vải mềm mại sạch sẽ cọ qua trán cô, mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi hương của em trai, làm cô lại muốn khóc.

Nhưng, đây là thời điểm vui vẻ.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia

Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệt Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Cô hít sâu một hơi, vừa chuẩn bị ngẩng đầu lên, lại bị Đường Tử Thái nhẹ nhàng đè xuống.

Đường Bội không giãy giụa.

Thế này, làm cô nhớ tới lúc bọn họ còn nhỏ.

Khi đó, Tử Thái rất nhỏ gầy.

Vào đêm đông giá rét khi mẹ về trễ, bọn họ chỉ có thể ôm nhau co ro trong góc phòng, đắp cái chăn không quá ấm, hấp thu nhiệt độ trên cơ thể lẫn nhau.

"Chị...." Giống như có thần giao cách cảm, Đường Tử Thái nhìn lên trần nhà, thấp giọng nói: "Em rất cuộc có thể..... Bảo vệ chị thật tốt."

Thân thể Đường Bội nhẹ nhàng run lên một cái.

Khi đó, Đường Tử Thái cũng như vậy.

Chỉ là chỗ ở của bọn họ, không có trần nhà sạch sẽ thế này.

Đó là một căn phòng cũ kỹ, trần nhà đen đúa, loang lổ.

Dưới người bọn họ, cũng không có cái chăn ấm áp thế này.

Nhưng cơ thể lại rất ấm áp.

Đường Tử Thái rất nhỏ gầy, cũng giống như bây giờ, dùng cánh tay gầy teo ôm chặt chị gái của mình, mềm nhũn nói: "Chị, nghe nói con trai

trưởng thành, sẽ cao lớn hơn con gái. Vậy thì thật tốt quá, em có thể bảo vệ chị rồi."

Ngày đó, Đường Bội vì em trai mình, đánh một trận với thằng con trai gần đó.

Bởi vì bọn chúng cười nhạo Tử Thái nhỏ gầy, thậm chí còn làm dơ một góc áo len mà mẹ làm cho chị em bọn họ.

Em trai mới mặc lần đầu tiên, đã bị chúng đẩy ngã lên mặt đất, bị bùn đất làm dơ.

Tử Thái rất ít đi ra khỏi nhà, gần như bị những đứa con nít gần đó dọa sợ.

Đường Bội không biết lấy dũng khí từ đâu, cứ như vậy lao về phía thằng nhỏ đẩy ngã em trai.

Cô và nó đánh nhau.

Chờ khi về đến nhà, Đường Bội mới phát hiện em trai đang run rẩy.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng

Trong giây phút đấy, Đường Bội thật sự có xúc động muốn nói tất cả mọi chuyện cho Liên tam thiếu biết.

Cô thật sự muốn nhìn thử, cho đến lúc này, Liên Tu Cận luôn cao cao tại thượng, khi nghe được chuyện đó thì sẽ có biểu cảm gì.

"Chị...." Đường Tử Thái khẽ gọi cô một tiếng.

Tiếng gọi mang theo sự lo lắng của em trai, giống như một chậu nước lạnh tạt vào người Đường Bội, làm cho cô bình tĩnh lại.

Liên Tu Cận nhìn cô một cái thật sâu.

Cái nhìn kia gần như không có nhiệt độ, làm lửa giận của Đường Bội mới lui xuống, lại có khuynh hướng bốc cháy.

Nhưng cũng may, hình như bị lửa giận của cô áp chế, Liên Tu Cận không nói gì thêm nữa.

Ông ta vòng qua Đường Bội, đi thẳng tới chỗ Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái cũng đã bình tĩnh lại, đang yên lặng nằm trên giường.

Ánh mắt dịu dàng, lo lắng nhìn Đường Bội.

Địch ý giữa Đường Bội và Liên Tu Cận thật sự quá rõ ràng.

Cho dù họ duy trì sự hòa nhã khi đứng trước mặt Đường Tử Thái, nhưng Đường Tử Thái vẫn có thể cảm nhận được địch ý giữa bọn họ.

Liên Tu Cận nhìn Đường Bội không vừa mắt, cậu cũng có thể đoán được nguyên nhân.

Nhưng chị hai lại không chút che dấu thù hận với Liên Tu Cận, thật sự làm Đường Tử Thái hơi kinh ngạc.

Nhưng bất luận thế nào, bên nào nặng bên nào nhẹ trong lòng mình Đường Tử Thái biết rõ.

Bởi vì sức khỏe, nên từ nhỏ Đường Tử Thái không để tâm trạng của mình quá chập chờn. Lúc này mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng chỉ rũ mắt nằm đó, để cho người ta không nhìn ra được suy nghĩ của mình.

Cậu biết Liên Tu Cận đi tới bên cạnh giường mình, cũng biết ông ta đang nhìn mình.

Nhưng, hai ba con vốn không tính là quen thuộc, lại vì trận giường cung bặt kiếm vừa rồi mà càng thêm lúng túng, lúc này không biết nên nói gì!

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh quỷ dị.

Đường Bội vẫn nhìn về hướng cửa, không xoay người lại.

Hô hấp của cô hơi gấp rút, cô vô cùng lo lắng cho bản thân, sợ rằng nếu Liên tam thiếu lại có thái độ như vậy nữa thì bản thân sẽ nói ra tất cả mọi chuyện.

Vậy Tử Thái....

Không khí im lặng dần trở nên lúng túng.

Qua một lúc lâu, Đường Tử Thái lên tiếng: "Cám ơn ông đã đến thăm tôi."

Giọng điệu của cậu, hời hợt, không giống như kiểu đối thoại của một người con trai vừa thoát ra khỏi quỹ môn quan nói với ba mình.

"..... Nghỉ ngơi cho khỏe." Chắc là nhận ra thái độ của Đường Tử Thái đối với mình nên Liên tam thiếu im lặng trong chốc lát, nói: "Có cần gì, thì cứ nói với Thiên Duệ hoặc ba."

Đường Tử Thái không nói gì.

Mí mắt cử động, lông mi thật dài, từ từ ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận.

"Ông Liên." Giống như đã hạ quyết tâm, giọng của Đường Tử Thái cũng rõ ràng và tỉnh táo hơn: "Cám ơn ông nửa năm qua đã chăm sóc tôi, bất luận ông có thành kiến như thế nào với mẹ và chị tôi, thì mẹ vẫn là mẹ tôi. Còn có chị...." Cậu hít sâu một hơi, nói: "Chị ấy đối với tôi mà nói, là người quan trọng nhất trên thế giới này. Xin ông đừng bao giờ hành xử như vậy trước mặt tôi."

Cậu nói chuyện rất khách sáo, trên thực tế, dù trong khoảng thời gian ở chung, giữa Liên Tu Cận và Đường Tử Thái không thân thiết như những ba con bình thường, nhưng cũng không hời hợt như vậy.

Liên Tu Cận đã hiểu, Đường Tử Thái đang nói với mình: Nếu như mình còn đối với mẹ nó như vậy, đối xử với Đường Bội như vậy, thì, giữa bọn họ, cái gì cũng không phải!

Con trai ruột của ông ta, con trai duy nhất, vì con nhỏ họ Đường quê mùa, vì người phụ nữ phản bội ông ta, không chút lưu tình phân chia ranh giới với ông ta....

"Con đang uy hiếp ba?" Liên Tu Cận hơi híp mắt lại, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén, nhìn con trai mình.

Khi Đường Tử Thái ở đó, từ lúc giữ được tánh mạng, tới khi tỉnh lại, vẫn muốn đi tìm Đường Bội, bây giờ lại là như thế!

Giống như đối với cậu, chỉ cần chị gái là đủ, còn về ba, có cũng được mà không có cũng không sao!

Ông ta biết mình không phải người ba tốt, nhưng khoảng thời gia qua, ông ta cũng chưa từng bạc đãi Đường Tử Thái.

Dù ông ta luôn thù hận tên Đường Phong Ngôn căn bả và người phụ nữ phản bội kia.

"Tôi không dám." Đường Tử Thái lạnh nhạt đối mặt với ba mình, nói: "Tôi cũng không nghĩ là tôi uy hiếp được ông."

Thái độ của cậu càng thêm khách sáo, lửa giận trong lòng Liên Tu Cận cũng theo đó mà dâng cao.

Trong mắt chột lóe lên sự tức giận, nhưng lại nhanh chóng bị ông ta đè xuống.

"Đi ra với tôi!" Ông ta xoay người sải bước đi về phía cửa, khi đi ngang qua Đường Bội thì lạnh lùng nói: "Tôi có vài lời muốn nói với cô."

"Chị!" Đường Bội chưa trả lời thì Đường Tử Thái đã lên tiếng trước.

Trên mặt cậu toàn là lo lắng, làm Đường Bội cảm thấy ấm áp, cũng làm cho sắc mặt Liên Tu Cận lạnh hơn.

"Không sao!" Đường Bội cười trấn an Đường Tử Thái, đi theo Liên Tu Cận ra ngoài.

Hành lang tầng chót của bệnh viện, có một cửa thủy tinh lớn, mở ra một không gian nhỏ độc lập.

Chỗ họ đang đứng, có thể nhìn thấy cảnh đẹp xung quanh bệnh viện.

Nhưng Đường Bội và Liên Tu Cận không có tâm trạng này.

Gió thổi qua nhẹ nhàng lay động mái tóc Đường Bội, mùa này, gió ở Zurich thổi vào mặt, vẫn làm cho người ta cảm thấy hơi lạnh.

Nó thổi tan nụ cười dịu dàng trên mặt Đường Bội.

Cũng làm lửa giận của Liên Tu Cận hơi dịu xuống.

"Đừng quên cô đã đồng ý...."

"Ông Liên, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi!" Ông ta vừa mở miệng nói chuyện, đã bị Đường Bội không chút khách sáo cắt ngang: "Tôi chưa từng đồng ý gì với ông. Chuyện của Tử Thái, lúc vừa bắt đầu tôi đã nói rõ, tôi sẽ không quyết định thay nó."

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Bất luận là nó theo ông trở về Liên gia, hay muốn tiếp tục ở chung với tôi, tôi đều sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nó. Tôi hy vọng, ông cũng có thể tôn trọng lựa chọn của nó."

"Đi cùng cô?" Liên Tu Cận cười nhạt: "Ở chung làm gì? Trong cái vòng hỗn loạn đó, nhìn cô và đủ loại đàn ông mập mờ, để sống à?" (D: ôi cái đm)

Mấy ngày nay, ông ta đã điều tra toàn bộ về Đường Bội.

Giới giải trí, scandal đầy trời, trắng cũng sẽ bị biến thành đen.

Huống chi từ lúc Đường Bội bước vào giới đến giờ, thật sự có vài tin tức không tốt.

00:00

Đường Bội im lặng nhìn Liên Tu Cận.

Trong mắt cô không có quá nhiều cảm xúc. không chút để tâm đến thái độ coi thường và nhục nhã của Liên Tu Cận.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời bình tĩnh, làm Liên Tu Cận tức giận.

"Nếu như có một ngày, vị kia không cần cô nữa, cô định mang Tử Thái, tiếp tục sống cuộc sống lang bạc, không có bảo đảm sao?" Liên Tu Cận hung ác nói.

"A...." Giống như nghe được chuyện cười, Đường Bội cười khẽ một tiếng, nhìn Liên Tu Cận, chậm rãi nói: "Ông có tư cách gì mà nói như vậy?"

Không có bảo đảm, không có cuộc sống tốt, đúng, nhưng đó là trước đây. Tình trạng sức khỏe của em trai lúc trước rất tệ, quả thật cũng có một phần là vì nguyên nhân này.

Ai cũng có thể nói những lời này, nhưng Liên Tu Cận thì không có tư cách!

Cô điều tra được, nhiều năm qua Liên Tu Cận luôn sống trong sự xa mỹ, chỉ say mê cuộc sống vàng son.

Nhiều năm qua, bên cạnh ông ta chưa từng thiếu bóng tình nhân.

Liên tam thiếu xuất thân giàu có, sau lưng là Liên gia phú khả địch quốc, bản thân cũng là một tay kiếm tiền tài năng.

Mặc dù ông ta phong lưu, vô tình, nhưng nổi tiếng là tay hào phóng đối với tình nhân.

Cho nên dù không bàn đến vẻ ngoài xuất sắc và gia cảnh, chỉ riêng việc hào phóng với tình nhân cũng đủ để phụ nữ đổ xô vào.

Những tin đăng trên báo, Đường Bội tin, nhiều đó vẫn chưa bằng một phần trong tình sử của Liên Tu Cận.

Nhìn những tình nhân được ông ta đưa đi nhà hàng sang trọng, mua những xa xỉ phẩm số lượng có hạn....

Những người ngoài kia thành thạo sẽ nói, Liên tam thiếu lại vì tình nhân mới mà bỏ tiền mua tiếng cười của người đẹp.

Đường Bội cảm thấy vô cùng châm chọc.

Liên tam thiếu có thể làm nhiều chuyện vì tình nhân, có lẽ cũng có thể làm cho em trai có một tuổi thơ vui vẻ.

Nhưng ông ta không làm gì cả.

Sau khi biết chuyện xảy ra năm đó, lúc ở một mình, Đường Bội luôn không nhìn được mà nghĩ tới năm đó khi mẹ thấy scandal về Liên tam thiếu, không biết mẹ có tâm trạng gì?!

Khi đó cô còn quá nhỏ, mẹ cũng không nói những chuyện này với cô!

Nhưng Đường Bội cảm thấy, nếu như những chuyện này xảy ra trên người mình, vậy cho dù cô bị gánh nặng mưu sinh ép tới gập cả người, cô cũng sẽ không đi cầu xin người đã từng là tình nhân kia.

"Cô có ý gì?" Liên Tu Cận lạnh lùng nhìn Đường Bội, ông ta ghét biểu cảm trên mặt Đường Bội, nó giống như ông ta nợ bọn họ vậy.

"Ý trên mặt chữ." Đường Bội không chút sợ hãi đối mặt với Liên Tu Cận: "Cho dù trong mắt ông tôi dùng cách không quá đẹp để sống, nhưng ít

nhất tôi sẽ không 'bản thân ăn uống no đủ', lại trơ mắt nhìn Tử Thái đói bụng."

Cô cười tươi: "Huống chi Liên tam thiếu có nhiều tình nhân như vậy, còn hơn xa tin của tôi và các loại đàn ông kia."

"Miệng lưỡi sắc bén!" Chân mày Liên Tu Cận nhíu chặt hơn: "Tại sao Tử Thái lại có người chị như vậy?! Tôi rất tò mò, người đời nói Sở đại thiếu mắt cao hơn đầu, tại sao lại nhìn trúng cô?!"

"Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm. Dù sao chắc ông cũng không có hứng thú biết." Ánh mắt Đường Bội lạnh như băng, nụ cười lại vô cùng quyến rũ.

Trong lòng giống như có một cây cửa cửa qua tim cô. Diệp Gia Quán.

Một mặt, cô băn khoăn tình cảm ba con giữa ông ta và em trai, không thể quyết định bản thân có nên trả thù Liên tam thiếu hay không.

Mặt khác, thái độ khinh thường của Liên tam thiếu, giống như tưới dầu vào lửa, làm cô thường xuyên không kiềm chế được lửa giận.

"Nếu Tử Thái biết chị của nó là loại thế này, nó nhất định sẽ rất thất vọng." Liên Tu Cận chậm rãi nói.

Ông ta híp mắt đánh giá Đường Bội, thật sự không nhìn ra, một cô gái như vậy thì có sức quyến rũ gì mà lại làm Đường Tử Thái hết lòng như vậy.

Cũng làm cho Sở đại thiếu mắt cao hơn đầu, nhìn trúng cô.

"Bất luận tôi làm gì, Tử Thái cũng sẽ không thất vọng về tôi." Đường Bội không chút khách sáo đáp trả: "Bởi vì em trai của tôi nhìn người, là nhìn bằng tim, mà không phải nông cạn, dùng mắt để nhìn vẻ bề ngoài rồi tự cho là đúng mà phán xét người khác."

"Đúng là miệng lưỡi sắc bén thích đớp chát." Liên Tu Cận chầm chọc nói: "Cô cũng biểu hiện sự khác biệt của mình với người khác trước mặt Sở đại thiếu để hấp dẫn sự chú ý của cậu ta sao?"

Thật ra Liên Tu Cận không phải người cay độc như vậy.

Ông ta dịu dàng, quý ông, ở trong xã hội thượng lưu, cũng nổi tiếng y như chuyện ông ta phong lưu.

Nhưng khi đối mặt với Đường Bội, ông ta luôn không thể kiềm chế giọng điệu của mình, không tự chủ được mà chầm chọc cô.

Đường Bội cười khẽ, đang tính trả lời thì một giọng nam lạnh lẽo vang lên: "Chuyện này không nhọc Liên tam thiếu quan tâm!" Giọng nói tràn đầy uy nghiêm, lại vô cùng dễ nghe vang lên phía sau bọn họ: "Bội Bội tốt chỗ nào, tôi biết là đủ."

Đường Bội quay đầu lại.

Sở Quân Việt quả nhiên đứng phía sau cô.

Anh mặc áo sơ mi đen, trên cổ áo trắng tấp, là hoa văn đen như ẩn như hiện. Cà vạt màu xám tro, trông cách ăn mặc của anh hôm nay có hơi thoải mái hơn thường ngày.

Âu phục chất lượng tốt nhất mặc trên người Sở Quân Việt vô cùng lịch lãm, cùng ánh mắt của anh lúc này, thật sự là hơi không hợp.

Anh nhẹ nhàng kéo cà vạt của mình, đi tới bên cạnh Đường Bội.

Ánh mắt lạnh lẽo từ đầu đến cuối đều nhìn Liên Tu Cận.

"Liên tam thiếu là trưởng bối, tôi không muốn tranh cãi với ông. Nhưng mà...." Sở Quân Việt vòng tay ôm vai Đường Bội, bổ sung: "Tôi tin, trong gia giáo của Liên gia, hẳn không có dạy phải công kích phụ nữ."

Anh nói chuyện luôn rất thẳng thẳng, thậm chí có chút không khách sáo.

Nhưng đây chính là đặc quyền thuộc về Sở gia.

Sự thanh lãnh của Sở Quân Việt kết hợp với thân phận của anh, sau lưng có Sở gia, nên không làm người ta chán ghét một chút nào.

Ngược lại sẽ làm cho người ta sợ hãi.

Liên Tu Cận không đến mức sợ hãi.

Ông ta chỉ cau mày nhìn Sở Quân Việt một cái.

Sắc đẹp mê hoặc lòng người.

Đây là sai lầm của tất cả người trẻ tuổi, một người đã vậy, người thừa kế Âu Dương gia cũng vậy, ngay cả ông ta, lúc còn trẻ cũng đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế?!

Nhưng Liên tam thiếu không có tư cách dạy dỗ gia chủ Sở gia.

Liên Tu Cận nhìn Sở Quân Việt trong chốc lát, cuối cùng hờ hững nhìn Đường Bội, nói: "Nếu bây giờ Sở thiếu chịu làm chỗ dựa cho cô, vậy cô tự giải quyết cho tốt đi." (d: ngạo mạn, ghét!)

Ông ta vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài, khi đi ngang qua người Sở Quân Việt, thì quay đầu nhìn anh một cái.

Sở Quân Việt đứng bên cạnh Đường Bội, tay ôm vai cô, ý muốn bảo vệ và ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ không thể khinh thường.

Liên Tu Cận hí mắt, lắc đầu đi ra ngoài.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng (2)

Liên Tu Cận híp mắt, lắc đầu đi ra ngoài.

"Em đoán chắc chắn ông ta đang nghĩ, hồng nhan họa thủy, một Sở đại thiếu tốt như vậy, sẽ bị em hủy hoại trong chốc lát." Chờ bóng dáng Liên Tu Cận biến mất trong thang máy, Đường Bội mới cười nói.

Sở Quân Việt đưa tay sờ mặt cô, hỏi: "Những lời ông ta nói làm em không vui?"

Đường Bội ngừng cười, có chút nặng nề gật đầu.

Cô yên lặng chốc lát, rồi ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, nói: "Chuyện năm đó...."

Chỉ mấy chữ, mà Đường Bội đã hơi ghen lời....

Cô cảm thấy cổ họng khô rát, giọng rất ráp, nói được ra tiếng, thì cũng hơi thay đổi.

Đường Bội do dự một chút, nói tiếp: "Anh cảm thấy em có nên nói cho Tử Thái biết không?"

Sở Quân Việt nhìn cô, hỏi: "Em đang lo lắng, Tử Thái sẽ không chịu nổi đả kích?"

Đường Bội gật đầu.

Em trai cô, từ nhỏ ít khi được vui vẻ, Đường Phong Ngôn lại chẳng đối xử tốt với bọn họ.

Hôm nay cuối cùng cậu cũng tìm được ba ruột, mặc dù, Liên Tu Cận đối với Đường Tử Thái không quá cưng chiều, nhưng ít ra ông ta đã cho cậu sự chăm sóc và trị liệu tốt nhất.

Còn em trai, đối với người ba đột ngột xuất hiện này, hình như, cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm.

"Thật ra, Tử Thái kiên cường hơn em nghĩ nhiều." Sở Quân Việt nắm cầm cô, để cô ngẩng đầu đối mặt với mình, nói: "Em không cần luôn coi cậu ấy là một đứa bé cần em bảo vệ, thật ra, cậu ấy không yếu ớt như vậy đâu. Anh cho là, cậu ấy có quyền biết được sự thật."

"Nhưng mà...." Đường Bội cau mày: "Tử Thái mới phẫu thuật xong!"

Sở Quân Việt gật đầu, nói: "Cho nên đừng nóng vội, cứ từ từ đi."

Anh lại vuốt gò má Đường Bội, thở dài nói: "Đừng buồn, Tử Thái nhìn thấy em như vậy, nhất định còn lo lắng hơn em. Bây giờ, cậu ấy cần phải tịnh dưỡng thật tốt."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt dừng một chút, rồi nói tiếp: "Tối hôm nay Sở gia có một bữa tiệc, em đi chung với anh không?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng Đường Bội vừa quay đầu, đã thấy được đôi mắt đầy chờ mong của Sở Quân Việt.

Thật ra thì Sở đại thiếu rất ít khi thế này, đại đa số thời điểm, anh đều không cần dùng giọng điệu thương lượng này để nói chuyện với người khác.

Sự mong đợi, ánh mắt dịu dàng, làm cho tim Đường Bội mềm nhũn, gần như sẽ đồng ý ngay.

"Không thể không đi ư?" Nhưng cô lại nói: "Tử Thái ở bệnh viện một mình em không yên tâm."

Cô còn chưa nói hết câu, trên mặt Sở Quân Việt đã hiện lên sự thất vọng nồng nặc làm cô có chút không nỡ.

"Không đi cũng không sao." Sở Quân Việt thấp giọng nói: "Bọn họ cũng đã quen rồi, lúc nào anh cũng đi một mình thôi."

Biết rõ, Sở thiếu không cần sự an ủi và đồng tình.

Nhưng anh cố ý yếu thế như vậy, sự thất vọng trên mặt làm trái tim Đường Bội khẽ run lên.

Mình vì Tử Thái, vắng mặt trong bữa tiệc mừng sinh nhật anh.

Ngay cả một lời chúc cũng không có, lại làm màn cầu hôn anh dày công chuẩn bị thành công cốc.

Anh lại còn ngày đêm bay tới Thụy Sĩ, không một câu than phiền, cũng không có chút trách cứ. Cứ như vậy, không oán hận câu nào thay cô gánh vác, lặng lẽ, dịu dàng đứng bên cạnh chống đỡ cô.

Lần này đổi thành Đường Bội vuốt tóc Sở Quân Việt, cười nói: "Được rồi, chờ sau khi Tử Thái ngủ, em sẽ đi cùng anh."

Mắt Sở Quân Việt sáng lên. (D: thấy giống cún không mấy nàg... ha ha)

Anh càng như thế, lòng Đường Bội càng mềm đến rồi tình rồi mù. (d: sụp bẫy rồi, ổng là sói đó... Sói đó....)

Tâm trạng chó cắn vì bị Liên Tu Cận quây, hình như cũng theo biểu cảm của Sở Quân Việt mà tan thành mây khói.

Đường Bội chủ động nhón chân lên, dịu dàng hôn lên môi Sở Quân Việt.

Nụ hôn nhẹ, nhưng cũng làm hai người nếm được vị ngọt.

"Vậy anh chờ em đi chung?" Sở Quân Việt hỏi.

"Không cần đâu." Đường Bội lắc đầu cười nói: "Anh là chủ nhân của bữa tiệc, sao có thể tới trễ chứ? Em tự đi được rồi!"

Cô cười khẽ, vươn tay nắm lấy cà vạt của anh, kéo cổ anh xuống, nói: "Đến lúc đó đừng để em thấy được, bên cạnh anh có một đám oanh oanh yến yến nha."

Thật ra bây giờ Đường Tử Thái vẫn chưa thể xuống giường, vì vậy nên Đường Bội muốn ở bên cạnh cậu, tránh cho cậu buồn chán vì cứ nằm mãi ở trên giường.

Buổi tối, chắc là phát giác được tâm tư của Đường Bội, cậu nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bệnh, cười nói: "Chị, chị không cần thay quần áo đẹp một chút sao?"

Đường Bội quay đầu nhìn cậu, cười hỏi: "Em biết hả?"

"Ừm." Đường Tử Thái kéo Đường Bội xuống.

Khi Đường Bội ở trong phòng bệnh với cậu, luôn ăn mặc thoải mái, tóc buộc thành đuôi ngựa, mặc quần áo đơn giản để tiện làm việc.

Cậu vén tóc mai của Đường Bội ra sau tai, cười nói: "Chị đi đi, em cũng nên ngủ rồi. Chị của em, phải là tiêu điểm của mọi người, là người xinh đẹp nhất!"

Đường Bội cúi đầu khẽ hôn lên trán cậu, mỉm cười gật đầu.

Sở gia ở Zurich có mấy quán rượu, nơi mở tiệc lần này là một chỗ nằm ngoài ô, có phong cảnh tốt nhất.

Lúc Đường Bội đến, trời đã tối, hoàng hôn bao phủ cả vùng đất, nhưng hình như đã quên mất nơi này.

Đèn đuốc sáng trưng, quán rượu được sơn toàn bộ bằng màu trắng, nhìn từ bên ngoài thì không quá xa hoa. Thậm chí còn có cảm giác nơi này đã hòa nhập cùng cảnh quang xung quanh, nhìn vô cùng tự nhiên.

Nhưng không cần đi vào bên trong, chỉ nhìn từ bên ngoài, một mảnh hoa cỏ, lan chạm khắc.... Cũng có thể thấy chủ quán rất tỉ mỉ, chăm chỉ.

Cô tới hơi trễ, nên không thấy có bao nhiêu xe.

Lúc này đi tới trước biệt thự dùng để tổ chức tiệc, qua mặt kiếng, có thể nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp bên trong.

Cho dù là chủ nhân của bữa tiệc, nhưng Sở Quân Việt vẫn không hoàn toàn đặt tâm tư vào nó.

Mặc dù từ trước đến nay anh luôn lạnh lùng cao ngạo, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt, nên anh chưa bao giờ thất lễ trong những bữa tiệc thế này.

Nhưng hôm nay trong lòng Sở Quân Việt, có chút nhộn nhạo.

Khách đến hôm nay, trừ đối tác làm ăn của Sở gia, còn có người của chính giới, giới thượng lưu cùng với doanh nhân.

Người người đều ăn mặc xinh đẹp, dáng vẻ lả lướt, dung mạo xinh đẹp, nụ cười quyến rũ.

Nhưng ánh mắt của anh, chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa, thỉnh thoảng có người tới bắt chuyện thì anh đáp lại rồi không nói nữa.

Có mời thương nhân, dĩ nhiên sẽ không thiếu Liên gia.

Huống chi bất luận Liên Thiên Duệ và Sở Quân Việt từng có chuyện gì không vui, nhưng ngoài mặt, bây giờ Liên gia vẫn là đối tác quan trọng của Sở gia.

Liên Thiên Duệ mặc âu phục màu đen, vạt áo hơi dài làm hăn càng thêm cao lớn, móng tay cắt giữa tỉ mỉ, tóc tai gọn gàng.... Cùng Liên đại thiếu lúc trước không có gì khác nhau, trông hăn bây giờ vừa nghiêm túc vừa cấm dục.

Hăn bưng một ly rượu đế dài, từ từ đi tới bên cạnh Sở Quân Việt, chào hỏi đôi câu rồi im lặng.

Qua một lúc lâu, ánh mắt Liên Thiên Duệ bay tới một góc trong sảnh tiệc.

Ở đó, có một cây dương cầm màu trắng, có người đang ngồi trước cây đàn, ngón tay xinh đẹp đặt trên phím đàn.

Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ đều không nhận ra người đánh đàn là ai, cô gái mặc dạ phục màu hồng sen, tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, thanh nhã quyến rũ.

Tai đeo bông tai kim cương sáng chói, dưới ánh đèn, không ai có thể nói rõ rốt cuộc là ánh sáng của kim cương thu hút ánh mắt của người khác, hay vì dung nhan xuất chúng của cô gái đánh đàn.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, Liên tam thiếu đang đứng bên người cô gái, thường thức nhìn cô gái đánh đàn, chắc hăn đang cho rằng, tuyệt sắc dung nhan, không thể thắng được kim cương sáng chói.

Trong những bữa tiệc xã giao, mặc dù Liên tam thiếu lớn tuổi hơn Liên Thiên Duệ, nhưng lại được hoan nghênh hơn Liên Thiên Duệ nhiều.

Nhưng ông ta thật sự rất lịch lãm và anh tuấn!

Âu phục mặc trên cơ thể cao lớn, trên người không có chút mờ thừa, gương mặt được bảo dưỡng vẫn anh tuấn và có sức quyến rũ... Trên môi là nụ cười nhạt, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa tang thương, đây tuyệt đối là thứ mà người trẻ tuổi không thể nào có được.

Cô gái tóc đen xinh đẹp đàn xong, tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận càng thêm rõ ràng, ông ta hơi khom lưng, thấp giọng nói gì đó bên tai cô gái kia.

Mặc dù không nghe được ông ta nói gì, nhưng có thể đoán được đó là một lời tỏ tình làm người ta động lòng, bởi vì cô gái kia đang đỏ mặt, nụ cười cũng trở nên thẹn thùng.

Liên Thiên Duệ than nhẹ một tiếng, đổi một ly rượu từ trên khay của phục vụ.

Sở Quân Việt nhìn theo ánh mắt Liên Thiên Duệ, trong mắt lóe lên sự khinh thường, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: "Nếu chú ba của anh không làm vậy, anh sẽ cảm thấy không quen à?"

Liên Thiên Duệ hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Sở Quân Việt, thở dài nói: "Ông nội để tôi tìm Tử Thái về, vì hy vọng chú ấy có thể thu liễm hơn một chút." Hắn cười bất đắc dĩ: "Nhưng nhìn đi, ai cũng không thể làm chú ấy thay đổi."

Sở Quân Việt không nói gì, chỉ cùng Liên Thiên Duệ nhìn về phía Liên Tu Cận, cô gái đánh đàn đã đổi thành người khác, nhiều người quay

quanh ông ta, trong mấy phút ngắn ngủi, ông ta đã trở thành tiêu điểm của phái nữ.

Thật ra thì Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ đều là mỹ nam xuất sắc.

Nhưng bọn họ, một người quá lạnh lùng, hình tượng lạnh lẽo đã hình thành từ lâu, làm người ta không dám đến gần.

Mà người còn lại thì quá nghiêm túc, cho dù đang ở chỗ này, vẫn mang theo sự nghiêm túc khi đang làm việc.

Đối mắt với người như vậy, nếu so sánh với Liên Tu Cận hài hước, đại đa số mọi người đều tìm Liên Tu Cận hài hước lịch lãm thôi.

Ánh mắt của bọn họ không thể làm người khác khinh thường, ngay cả Liên Tu Cận cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của bọn họ.

Ông ta hơi nghiêng người sang, nhìn thẳng vào mắt Sở Quân Việt.

Một lát sau, ông ta mỉm cười nói gì đó với những người bên cạnh, những thiên kim tiểu thư nhanh chóng tách ra.

Liên Tu Cận bước đi ung dung, từ từ đi tới chỗ Sở Quân Việt.

Chuyện xảy ra ở bệnh viện lúc sáng, giống như chỉ là nhất thời, không để lại chút lúng túng nào.

Ông ta nâng ly cụng ly với Sở Quân Việt, mỉm cười chào hỏi: "Sở thiếu là chủ nhân của bữa tiệc, mà mặt luôn lạnh lùng đứng đây, e là không tốt lắm đâu." (D: nhiều chuyện, liên quan gì ông... xùy..!)

Sở Quân Việt bưng ly rượu lên uống một ngụm, hờ hững nói: "Tôi quen rồi, bọn họ cũng vậy."

Sở đại thiếu mang theo hào quang của Sở gia, còn anh tuần và trẻ tuổi như thế, tất nhiên không thể nào thiếu gái xinh muốn bay vào.

Nhưng 'ám dạ đế vương' nổi tiếng, cho dù anh chỉ đứng đó không làm gì, trên người vẫn có khí thế tự nhiên 'người lạ chớ đến gần', làm cho người ta hận không thể tránh đi thật xa.

Nào có ai dám như Đường Bội, chủ động sáp tới, vừa đẩy ngã, vừa trêu đùa, sổ sàng với Sở đại thiếu, Sở Quân Việt cảm thấy, đến khi anh chết đi, cũng không tìm được người thứ hai như vậy trên đời này.

Liên Tu Cận gia nhập, không thể nghi ngờ là làm cho đoàn thể ba người càng thêm nổi bật.

Nhưng chỗ có Sở Quân Việt, người dám chủ động tới chào hỏi rất ít.

Từ từ, xung quanh ba người bọn họ hình thành một không gian tĩnh lặng, cho đến khi một giọng nói dịu dàng chen vào: "Sở thiếu..."

Không phải giọng của Đường Bội, Sở Quân Việt không có hứng thú quay đầu nhìn.

Ngược lại là Liên Tu Cận, ông ta cười như không cười nhìn người phụ nữ phía sau.

Người tới là một mỹ nhân Phương Đông, mặc dù không xinh đẹp đến mức chói mắt, nhưng cũng dịu dàng xinh xắn.

Mặc sườn xám Trung Hoa, làm cho cô ta có thêm mấy phần phong thái của cô gái Giang Nam, xinh đẹp động lòng người, ở chỗ đầy quần áo hoa lệ này, trong bữa tiệc long trọng, lại có mấy phần không hợp, rất khác biệt.

Cô gái có một mái tóc đen nhánh, được búi lại và cố định bằng một cây trâm, rất hợp với bộ đồ đang mặc.

Làn da như trứng ngỗng, mặt mũi tinh xảo như tranh vẽ, đôi mắt như nước hồ xuân.....

Những thứ này, nhìn toàn thể, giống như mỹ nữ trung cổ, khiến người ta thoải mái.

Nụ cười trên mặt Liên Tu Cận càng rõ ràng hơn, người phụ nữ này nhìn như con nai con, nhưng thực chất lại tâm cơ thâm trầm.

Cô ta ăn mặc như vậy, trong buổi tiệc mà tất cả mọi người đều mặc dạ phục quyền rũ, quả thật rất thu hút sự chú ý của người khác.

Chỉ tiếc, ngay cả một ánh mắt của Sở Quân Việt cũng không nhận được, vì không được đáp lại làm gò má của cô ta đỏ lên, đôi mắt xuất hiện sự hoảng hốt, tay chân luống cuống đứng đó.

Cái ví cô ta cầm, lúc này cũng bị bóp chặt đến vặn vẹo.

Liên Thiên Duệ liếc cô ta một cái, rồi lại dời mắt sang chỗ khác.

Hai người đàn ông xuất sắc của Liên gia, một người phong lưu, một người cực đoan, khi nghiêm túc lại mang theo chút tà khí.... Mặc Doanh RF

Huống chi đều này làm cho việc xã giao trở nên lạ lẫm.

Liên Tu Cận vốn muốn giải vây thay cô ta, nhưng nghĩ lại, cũng không mở miệng, tiếp tục uống rượu.

Cho đến khi mặt cô gái kia càng lúc càng đỏ, lúng túng gần như muốn khóc.

Mây nhân mặt cười, làm người ta thương tiếc.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ba người đàn ông không ai mềm lòng.

Cô ta cắn môi dưới, đứng ở đó một lúc lâu, nhớ lại mục đích khi tới đây, rồi cuộc lấy hết dũng khí, nói: "Sở thiếu, Đường.... Đường Bội cô ấy.... Cô ấy không tới đây sao?"

Ánh mắt Liên Thiên Duệ rét lạnh.

Cuối cùng Sở Quân Việt cũng hờ hững chuyển mắt sang chỗ cô ta.

Anh cảm thấy người này hơi quen mặt, nhưng không thể nào nhớ nổi đây là ai.

Người nọ khẽ cắn môi, đôi môi đỏ mọng dính vào hàm răng trắng tinh, làm cho người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái.

Nhưng Sở Quân Việt chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi là Khương Dĩ Đồng."

Cái tên này giống như tên của tiểu thư thế gia thời cổ, đây là người trước kia từng tham gia tiết mục của Minh Hiên cùng Đường Bội - Khương Dĩ Đồng.

Thật ra lấy thân phận của cô ta, thì không có tư cách nhận được thiệp mời của Sở gia, người dẫn cô ta tới, mới là người nhận được thiệp mời.

Đối với hành động đột nhiên này của Khương Dĩ Đồng, không ai có ý muốn ngăn cản, ngược lại hăng hái đứng xem, nhìn thử xem tiếp theo cô gái ngượng ngùng này sẽ làm gì.

Khương Dĩ Đồng giới thiệu bản thân xong, cũng tự nhiên hơn một chút.

Cô ta chào hỏi Liên Thiên Duệ, Liên Tu Cận, rồi ngượng ngùng mỉm cười nhìn Sở Quân Việt, nói: "Mấy hôm trước tôi tới Thụy Sĩ, gặp được Bội Bội ở sân bay."

Mặc dù không thân quen gì với Đường Bội, nhưng cô ta lại gọi tên Đường Bội một cách rất tự nhiên.

Thấy ánh mắt Sở Quân Việt hơi chuyên chú hơn, cô ta cười nói tiếp: "Lúc ấy muốn tới chào hỏi cô ấy, sau khi kết thúc cuộc thi cưỡi ngựa, thì không có cơ hội gặp cô ấy. Nhưng mà...." Cô ta dừng một chút, giống như đang ngại chuyện gì đó, tiếp tục nói: "Nhưng hình như Bội Bội đi chung với Sở thiếu, tôi thấy không tiện quấy rầy, nên thôi. Hôm nay nghe nói Sở gia mở tiệc, tôi nghĩ nếu Bội Bội đã đến Thụy sĩ với anh, thì có lẽ sẽ gặp được cô ấy ở đây, không ngờ tìm khắp hội trường mà cũng không thấy cô ấy đâu. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán Cho nên tôi mới lỡ mồm tới đây, hy vọng sẽ không làm Sở thiếu, Liên tổng, Liên tam thiếu khó chịu."

"Cô và cô ấy rất thân nhau?" Sở Quân Việt lạnh lùng hỏi một câu.

"Mặc dù chưa biết nhau lâu, nhưng trong những người cùng tham gia tiết mục lần trước, tôi rất thích nói chuyện với Bội Bội, chúng tôi cũng tương đối hợp nhau." Khương Dĩ Đồng cười nói: "Bình thường tôi và Bội Bội đều rất bận, hiếm khi có thể gặp nhau ở đây, cũng coi như là có duyên phận."

Nụ cười của cô ta càng lúc càng tự nhiên, giống như không hề bị khí lạnh trên người Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ ảnh hưởng.

Mỗi lần nhắc tới Đường Bội, ý cười trong mắt càng nhiều hơn vài phần, làm người ta cảm thấy quan hệ của cô ta và Đường Bội rất tốt.

Cô ta lại còn gọi tên Đường Bội thân mật và tự nhiên như thế, Sở Quân Việt nhìn cô ta thêm một cái, thản nhiên nói: "Chút nữa cô ấy sẽ đến."

Khương Dĩ Đồng cười một tiếng, gật đầu với bọn họ, nói: "Cám ơn Sở Thiếu, vậy lát nữa tôi sẽ tới tìm Bội Bội sau. Không quấy rầy mọi người nữa."

Nhân duyên của cô ta không bao giờ tệ, luôn biết tiến thoái thỏa đáng, cách cô ta dùng lúc này cũng không nhìn ra chút vấn đề gì.

Giống như thật sự không tìm được Đường Bội, cho nên mới liều một phen tới hỏi Sở Quân Việt.

Đợi cô ta đi xa, Liên Tu Cận híp mắt nhìn theo bóng lưng cô ta, sau đó quay đầu nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Cậu tin lời cô ta nói?"

Sở Quân Việt lắc đầu.

Bạn của Đường Bội, chỉ có một mình Âu Dương Lạc. Cô bước chân vào giới giải trí chỉ là do tình cờ, hơn nữa lấy tính cách hồ ly phúc hắc của cô, đối với anh còn phòng bị thật lâu rồi mới từ từ tiếp nhận, thì sao lại vì một tiết mục chỉ có mấy ngày mà thân thiết với người phụ nữ tên Khương Dĩ Đồng này chứ?!

Cho nên chắc chắn Khương Dĩ Đồng nói dối.

Nhưng là lời nói dối nửa thật nửa giả.

Liên Tu Cận lại nhìn về hướng Khương Dĩ Đồng rời khỏi, hỏi: "Vậy là cô ta tới vì cậu."

Ông ta cười lạnh: "Vì muốn có được sự coi trọng của Sở thiếu, mà sử dụng nhiều thủ đoạn bịp bợm như vậy, người phụ nữ này đúng là phí tâm phí sức."

Sở Quân Việt không nói gì.

Liên Tu Cận lại hỏi: "Hôm đó ở sân bay, người cô ta nhìn thấy không phải Sở thiếu đúng không?"

Bọn họ đều biết mục đích của Khương Dĩ Đồng.

Một mặt, đương nhiên là muốn vì hấp dẫn sự chú ý của Sở Quân Việt.

Mặt khác, cũng là quan trọng nhất, cô ta muốn chia rẽ quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội.

Trong giới giải trí không biết có bao nhiêu người ghen tỵ vì Đường Bội là một người mới mà lại lên như điều gặp gió, Khương Dĩ Đồng này không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Nhưng cách làm của cô ta, lại rất thông minh.

Có lẽ trong mắt cô ta, đối với người như Sở Quân Việt mà nói, Đường Bội tốt, cô gái khác cũng tốt, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi khôn khéo nghe lời, không hơn.

Cô ta cũng đã nghiên cứu, người như Sở Quân Việt, bên cạnh dạng người đẹp gì cũng có, nếu Đường Bội đi sai một bước, dù chỉ là hiểu lầm, cũng đủ trở thành ngòi nổ để Sở Quân Việt vứt bỏ cô.

Cho nên cô ta nói, ngày đó gặp Đường Bội ở sân bay, hơn nữa còn rất rõ ràng, người đi cùng Đường Bội, không phải Sở Quân Việt---

Bất luận là Sở Quân Việt hay Âu Dương Lạc, chỉ cần gặp một lần, cho dù có ném họ ở trong hàng vạn người, cũng sẽ không bị nhìn lầm.

"Chậc...." Chắc Liên Tu Cận cũng đã nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó, khẽ thở dài: "Đúng là... Nhưng chắc hẳn cô ta cũng không dám nói bừa, như vậy, hôm đó Đường Bội ở sân bay, bên cạnh đúng là có một người đàn ông khác?"

Ánh mắt của ông ta chuyển lên người Liên Thiên Duệ, cười nhạt hỏi: "Là Thiên Duệ? Hay Âu Dương Lạc?"

Sở Quân Việt không trả lời.

Ánh mắt của anh trở nên nghiêm túc, nhìn Liên Tu Cận, hỏi: "Liên tam thiếu muốn nói gì?"

"Lời tôi nói lúc sáng, chắc hẳn cậu cũng nghe được. Đường Bội là một cô gái không quyền không thế, muốn sống tốt và sống một cách thoải mái trong xã hội này, thì tất nhiên phải dựa vào người khác." Liên Tu Cận cười lạnh: "Trong giới giải trí, không bao giờ thiếu scandal và những mối quan hệ hỗn loạn. Nghe được scandal của cô ta lần thứ nhất, cậu có thể cười, vậy lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?"

Dừng một chút, ông ta nói tiếp: "Lần đầu thì có thể nói là người khác hiểu lầm, lần hai thì có thể nói là cố ý, vậy lần ba, lần bốn thì sao.... Cậu có thể phân biệt thật giả trong đó sao? Tôi nghĩ ngay cả Đường Bội, cũng không thể giải thích được."

Sở Quân Việt híp mắt.

Anh nhìn Liên Tu Cận không chớp mắt, đột nhiên cười.

Nụ cười của anh rất lạnh, tràn đầy khinh thường đối với Liên Tu Cận, cùng sự kiêu ngạo không rõ: "Rất đơn giản."

Mặc dù giọng của anh không lớn, nhưng lại vô cùng kiên định: "Yêu một người, thì nên tin tưởng người đó. Ngay cả chuyện này cũng không làm được, vì vài câu nói của người khác mà nghi ngờ người yêu của mình.... Người như vậy, không có tư cách theo đuổi tình yêu và hạnh phúc!"

Lần này, sắc mặt Liên Tu Cận trở nên khó coi.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha

"Tin tưởng...." Qua thật lâu, Liên Tu Cận mới chậm rãi lập lại hai từ này, nụ cười trên khóe môi giống như hoa anh túc, chất độc cảm dỗ chết người.

"Đúng là một từ ngữ tốt đẹp." Ông ta nói.

Khi Sở Quân Việt nói câu vừa rồi trên mặt là sự khinh thường không chút che giấu cùng sự đắc ý sâu sắc làm mắt ông ta đau nhói.

Ánh mắt Liên Tu Cận lại bay về hướng Khương Dĩ Đồng, thản nhiên hỏi: "Lời vừa rồi cô Khương nói, cậu có thể không tin. Nhưng đây là lần đầu tiên, là người đầu tiên dám nói những lời này trước mặt cậu. Vậy lần tiếp theo thì sao? Sau này nếu như càng ngày càng có nhiều người nói, nếu như có một ngày, cậu tận mắt nhìn thấy cô ta ở cùng người đàn ông khác, còn vô cùng thân mật, khi đó, cậu còn có thể tiếp tục tin tưởng sao? Trong lòng cậu sẽ không hoài nghi một chút nào sao?"

Liên Tu Cận cười lạnh: "Một chút hoài nghi, cũng giống như một kẻ hờ trong núi băng, mặc dù không nổi bật, nhưng lại có thể làm cả núi băng sụp đổ."

Sở Quân Việt thờ ơ chớp mắt một cái, nói: "Vậy, mời Liên tam thiếu nhìn cho kỹ."

"Ừ?" Liên Tu Cận hơi mờ mịt.

Ông ta cho là những lời này của Sở Quân Việt, là bảo ông ta chống mắt lên xem, xem anh và Đường Bội đi được bao xa.

Ông ta đang muốn nói thêm gì đó, lại thấy Sở Quân Việt thuận tay lấy ly rượu trong khay của một phục vụ.

Đúng lúc này, cửa sảnh đã đóng một lúc lâu lại bị mở ra từ bên ngoài.

Trong nháy mắt khi cửa bị đẩy ra, có không ít người nhìn về phía cửa.

Trên mặt Đường Bội là nụ cười nhạt, nhìn thấy bởi vì sự xuất hiện của mình làm sảnh tiệc yên tĩnh lại thì nụ cười trên môi càng thêm rõ ràng.

Cô nhớ trước kia, lúc vẫn còn ở thành phố S, Hạ Tử Diệu dẫn cô đi dự dạ tiệc bán đấu giá của Sở gia. Khi đó Đường Phi Phi được chủ nhân của dạ tiệc mời lên, cũng được nhiều người chú ý như vậy.

Hôm nay Đường Bội, xác thực xinh đẹp không thể tả.

Lễ phục lộ nửa vai, có chút mùi vị lười biếng của phu nhân quý tộc trong những bức tranh Hy Lạp cổ.

Phần vai của bộ lễ phục màu trắng, bên hông màu xanh đậm, ôm sát vòng eo nhỏ nhắn, phơi bày dáng người quyến rũ.

Xuống chút nữa là phần đuôi thật dài màu phấn nhạt, ba màu sắc đan xen, một bộ lễ phục đơn giản thoải mái, nhìn Đường Bội bây giờ, tựa như tiên nữ giáng trần vậy, ưu nhã nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, sự cảm dỗ khó nói thành lời.

Chân mang đôi giày cao gót màu bạc đính kim cương.

Tóc được vén ra sau, để lộ chiếc cổ trắng nõn, trên rái tai xinh xắn là đôi bông tai kim cương lấp lánh như sao. Xương quai xanh quyến rũ, kết hợp với đôi bông tai kim cương sáng lấp lánh làm người ta say mê.

Cho dù không đi trễ, Đường Bội cũng sẽ trở thành tâm điểm của mọi người trong nháy mắt.

Dĩ nhiên cũng bao gồm ba người đang đứng giữa đại sảnh là Sở Quân Việt, Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận.

Dù trong đại sảnh có rất nhiều người nhìn cô, nhưng người Đường Bội chú ý tới đầu tiên, là người đang yên lặng đứng đó, đang nhìn cô chăm chú - Sở Quân Việt.

Cô ngược mặt lên, khẽ cười với anh.

Sau đó ung dung bước lên, cười chúm chím đi về phía anh.

Sở Quân Việt đứng nghênh đón.

Đường Bội xinh đẹp, trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, lại là người phụ nữ duy nhất mà Sở đại thiếu bày tỏ sự thân thiện, ánh mắt của mọi người ở đây, hoàn toàn không thể dời khỏi hai người bọn họ.

Sở đại thiếu trước giờ lạnh lùng cao quý, ánh mắt khi nhìn Đường Bội lại vô cùng dịu dàng, vô cùng tự nhiên!

Anh vòng tay qua eo Đường Bội một cách tự nhiên, cúi đầu nhẹ hôn lên trán Đường Bội, sau đó ôm trọn eo cô, dẫn cô vào phòng khách.

Mặc dù không có ai giám trâu chọc Sở đại thiếu, nhưng không biết có phải bọn họ bị ảo giác hay không, mà sau khi Đường Bội xuất hiện, Sở đại thiếu trước giờ toàn lạnh lùng như núi băng bỗng dừng xuất hiện chút hơi thở dịu dàng thuộc về con người.

Liên Thiên Duệ vẫn đứng nguyên tại chỗ, có một chút thất thần.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Bội như vậy.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, hẳn đối với Đường Bội là tò mò, hẳn biết đến Đường Bội qua lời kể của Đường Tử Thái trong thời gian cậu nằm trên giường dưỡng bệnh.

Liên Thiên Duệ thích nụ cười ấm áp dịu dàng trên môi Đường Tử Thái khi nói đến Đường Bội, thích đôi mắt tràn đầy sức sống, cũng như Đường Bội trong miệng cậu--.

Lúc đó làm cho hẳn có cảm giác sống rất chân thật, mà không phải là ngày qua ngày chỉ có thể đảm nhiệm tốt chức tổng giám đốc Liên thị, công việc khô khan lặp đi lặp lại.

Sau đó, hẳn gặp được Đường Bội.

Khi cô nhìn hẳn, trên mặt không giấu được sự kinh ngạc, cùng với thất thần, làm trong lòng Liên Thiên Duệ vô cùng thoải mái.

Hẳn thích cảm giác được cô nhìn chăm chú, bởi vì hẳn biết, cái nhìn của Đường Bội, không phải đang nhìn tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, mà là nhìn Liên Thiên Duệ hẳn.

Nhưng bất luận là lần gặp đầu tiên, hay lần gặp thứ hai ở Thụy Sĩ, hẳn nhìn thấy, đều là một Đường Bội lạnh lẽo phóng khoáng.

Nhưng hôm nay.....

Khi cô xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của hẳn.

Hôm nay Đường Bội, khác hoàn toàn so với những lần gặp trước kia.

Hôm nay, cô triệt để quyến rũ lòng người, đối với đàn ông mà nói, cô là một người phụ nữ tràn đầy sức quyến rũ từ đầu đến chân.

Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị không có hứng thú với phụ nữ, đây vốn không phải là bí mật lớn lao gì.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, Đường Bội như vậy, làm cho mình không thể nào dời mắt.

Nhưng giờ phút này đây cô đang cười cười nói nói ngọt ngào bên cạnh một người đàn ông khác, rúc vào khuỷu tay của một người đàn ông xuất sắc không kém gì mình, từ từ đi tới chỗ mình.

Một giây kia, đột nhiên hẳn hoàn toàn hiểu tâm trạng của Âu Dương Lạc.

Nếu như hẳn cũng biết Đường Bội hơn mười năm, chắc hẳn cũng sẽ không cam lòng như vậy, không cam lòng để một người đàn ông mới quen biết không lâu nắm giữ vị trí quan trọng trong lòng cô, lai mưu đồ, dấn thân, chiếm cô làm của riêng.

"Liên tổng." Sở Quân Việt và Đường Bội đi tới trước mặt bọn họ, Đường Bội thân thiện cười chào hỏi Liên Thiên Duệ, kéo hẳn khỏi trạng thái thất thần.

Liên Thiên Duệ đưa tay nắm tay Đường Bội, lòng bàn tay mềm mại, những nốt chai khó mà lờ đi.

Khi nhẹ nhàng lao qua, làm cho tim hẳn cũng trở nên rộn ràng.

Đường Bội nhanh chóng thu tay mình lại, cười nhạt gật đầu với Liên Tu Cận, chào hỏi: "Liên tam thiếu."

Thái độ của cô đối với Liên Tu Cận hờ hững hơn rất nhiều, trong mắt là sự lạnh lẽo không chút che giấu.

Liên Tu Cận không so đo, chỉ nhìn cô một cái thật sâu, cười nói với Sở Quân Việt: "Vậy chúng tôi không quấy rầy Sở thiếu nữa."

00:00

Ông ta giơ ly rượu lên, nhấp một miếng, rồi kéo tay Liên Thiên Duệ, tỏ ý hẳn sẽ đi với mình.

Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng Liên Tu Cận lão làng đến bậc nào? Tất nhiên là ông ta nhìn thấu sự khác thường của Liên Thiên Duệ.

Chú cháu hai người đi xa, đến khi đi tới bàn đồ ăn phong phú, Liên Tu Cận thờ ơ cầm một cái đĩa, chọn đồ ăn, thản nhiên nói: "Tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, không nên thất thần nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ. Nhất là..."

Liên Tu Cận quay đầu nhìn về phía Liên Thiên Duệ, không chút nể nang nói: "Người phụ nữ đó còn là Đường Bội."

Liên Thiên Duệ không nói gì.

Hắn cũng học theo chú ba mình, cầm một cái đĩa, gắp đồ ăn.

"Sở Quân Việt đã bị cô ta mê hoặc tới mất đi năng lực phán đoán, chú không hy vọng con cũng bước lên con đường đó." Liên Tu Cận vỗ vai Liên Thiên Duệ, nói: "Phụ nữ trong giới giải trí, giả vờ quá tốt, tâm tư quá thâm trầm, gặp dịp thì chơi, bọn người đó rất tham lam, một khi bị dây vào, hậu quả khó mà lường được.... Bọn họ cũng không phải là một người bạn tốt lành gì."

"Chú ba." Rốt cuộc Liên Thiên Duệ cũng đáp lại, hắn quay đầu nhìn Liên Tu Cận, nói: "Nhất định là chú chưa từng nói chuyện với Tử Thái thật tốt."

Nếu như chú từng nói chuyện với Đường Tử Thái, chú sẽ không nói ra những lời như vậy.

Hắn quay đầu chuyên tâm chọn thức ăn, lạnh nhạt nói: "Sở thiếu thông minh cường thế, nếu như Đường Bội thật sự giống như lời chú nói, là loại

người gặp dịp thì chơi, dối trá lọc lừa, thì sao có thể qua mặt được anh ta?!"

Hắn híp mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Đường Bội đối với Sở Quân Việt tỉnh bơ, nhưng lại vô cùng thân thiết và quan tâm.

Không phải mình cũng chính vì vậy mà mới động lòng, thậm chí nhất thời kích động, ngu xuẩn gọi Đường Phi Phi tới sao?

"Huống chi con cho rằng lời Sở thiếu nói rất có đạo lý, yêu một người, nếu như không chịu tin tưởng, thì có tư cách gì để trách để oán tại sao mình không có được tình yêu và hạnh phúc chứ?" Liên Thiên Duệ từ tốn nói.

Hắn biết, đây là những lời chạm vào vẩy ngược của Liên Tu Cận.

Nhưng vừa rồi khi nghe Sở Quân Việt nói vậy, hắn cũng không cảm thấy buồn cười, mà lại cảm thấy hâm mộ từ sâu trong lòng.

Nếu như trên đời này, có thể gặp được một người như vậy, cô ấy đáng để hắn toàn tâm toàn ý đợi chờ, toàn tâm toàn ý tin tưởng và bảo vệ, thì đó chính là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Liên Tu Cận nghe vậy, quả nhiên mặt trầm xuống.

Ông ta thật sự cảm thấy vô lý, cháu mình ưu tú như thế, lại giống như Sở Quân Việt - bị sắc đẹp mê hoặc, mất đi năng lực phán đoán và lý trí, nói ra những lời như vậy.

"Thiên Duệ." Liên Tu Cận lạnh lùng nói: "Những lời như vậy con không nên nói ra. Người thừa kế Liên thị, tại sao lại ngây thơ như vậy?"

Liên Thiên Duệ một chút cũng không nhượng bộ quay đầu đối mặt với Liên Tu Cận.

Hắn rất cao, thân hình cao ngất, đã sớm không thua kém Liên Tu Cận.

"Chú ba, chú nên dành nhiều thời gian để quan tâm Tử Thái." Hắc khê thở dài, nói: "Từ nhỏ Tử Thái đã không có ba ở bên cạnh, cơ thể yếu ớt, bây giờ vất vả lắm chúng ta mới tìm được nó, Tử Thái đã đi tới quỷ môn quan một lần. Nó vừa mới phẫu thuật xong, đây là thời gian cần có người thân bên cạnh. Nếu như chú vẫn duy trì thái độ không lạnh không nóng với nó, chờ đến lúc chú muốn đối xử tốt với nó, thì nó đã hoàn toàn không cần, hoặc đã đi cùng Đường Bội, không muốn ở lại Liên gia và thậm chí là coi thường, chú sẽ làm thế nào?"

"Vậy cứ để nó đi cùng với con nhỏ đó." Tâm trạng Liên Tu Cận tệ đến cực điểm, gần như âm trầm nói với cháu mình: "Thiên Duệ, con không phải là loại người thích nói chuyện như vậy, giờ là sao đây?"

Không nên nói vậy, Liên Thiên Duệ chưa từng nói chuyện với ông ta như vậy, ngay cả chuyện công cũng chưa từng.

Giống như vậy, chú cháu nói chuyện mang theo chút thân tình, chưa từng vượt khuôn.

"Con chỉ lo lắng, có một ngày, chú sẽ hối hận." Liên Thiên Duệ cũng biết mình lời mình nói đã đi quá giới hạn.

Nhưng hắc luôn cảm thấy, nếu cứ để chuyện phát triển theo hướng này, thì cuối cùng Liên Tu Cận sẽ mất hết tất cả.

Con trai ruột không chịu nhận mình, lại đi theo con gái của kẻ thù, chuyện như vậy, đối với Liên Tu Cận mà nói, nhất định là đả kích trầm trọng.

Nhưng Liên Thiên Duệ cảm thấy, không phải mình nói chuyện có lý, phân tích tốt, thì chú ấy sẽ thay đổi, kết quả cuối cùng, thật sự có thể xảy ra theo hướng đó.

Liên Tu Cận hừ lạnh một tiếng, không muốn nghe cháu mình nói tiếp.

Ông ta cảm thấy bữa tiệc tối nay làm cho ông ta không thoải mái, cảm giác rất tệ, nên xoay người bước về hướng cửa.

Gió lạnh buổi tối luôn dễ dàng làm người ta thanh tỉnh.

Xe thể thao màu đen lao vào màn đêm, gió đêm thổi qua làm cơn giận của Liên Tu Cận dịu xuống.

Ngay cả chính bản thân ông ta cũng hết sức bất ngờ, ông ta vậy mà lại về một mình, chứ không phải đi ra cùng một người phụ nữ không thể nào nhớ được dáng vẻ, mơ màng rơi vào ôn nhu hương.

Xe thể thao gào thét chạy trên con đường rộng rãi, Liên Tu Cận vốn muốn tới bar để uống rượu, nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên những lời nói của Liên Thiên Duệ, cộng thêm lời nói không chút lưu tình của Đường Bội lúc sáng đan vào nhau.

Mặt ông ta trầm xuống.

Tại sao tất cả mọi người, đều cho rằng mình đối xử không tốt với Tử Thái?

Đối với một người phụ nữ phản bội mình lặng lẽ sinh con cho mình, dù trên người nó chảy một nửa dòng máu của mình, ông ta chịu đưa nó về nhà mình, để nó được chữa trị, vậy là ông ta đã hết lòng rồi!

Xe thể thao bỗng nhiên quay đầu, không chút chần chừ chuyển hướng đến bệnh viện.

Đường Tử Thái vẫn chưa ngủ.

Giường bệnh run một cái, đèn đọc sách ở đầu giường vẫn sáng.

Liên Tu Cận nhìn xuyên qua ô thủy tinh nhỏ trên cửa, nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt con trai mình.

Thật ra dung mạo của Đường Tử Thái rất giống ông ta, người từng gặp bọn họ, sẽ biết rõ quan hệ của họ.

Những trừ một điểm, Tử Thái gầy hơn ông ta rất nhiều.

Lúc này cậu đang cụp mắt xuống, trong tay là một tập tranh. Ánh mắt dịu dàng tĩnh lặng, xem ra không có lực công kích như Liên tam thiếu anh tuấn giàu lực công kích, vẻ đẹp của cậu rất dịu dàng, nhu hòa.

Liên Tu Cận đột nhiên nắm chặt chốt cửa, không chút chần chừ mở cửa ra, sải bước đi vào.

"Chị, sao sớm như vậy đã...." Nghe được tiếng mở cửa Đường Tử Thái mừng rỡ ngẩng đầu và nụ cười trên mặt lập tức tắt lịm.

"Ông Liên." Đường Tử Thái không kịp che dấu sự thất vọng trong mắt, đồng thời làm mắt Liên Tu Cận đau nhói.

"Không hoan nghênh ba tới?" Liên Tu Cận đi tới cạnh giường, nhìn Đường Tử Thái, hỏi.

"Không phải." Đường Tử Thái lắc đầu, nhìn ra sau lưng ông ta theo bản năng, lẩm bẩm hỏi: "Dạ tiệc vẫn chưa kết thúc sao?"

Cậu không phải đồ ngốc, ở chung với Liên Tu Cận mấy tháng, đối với Liên tam thiếu phong lưu hoa tâm này cậu cũng hiểu vài phần.

Ở những nơi như vậy, Liên tam thiếu luôn là tâm điểm của phái nữ, tuyệt đối sẽ không rời khỏi đó sớm như vậy.

Trừ phi, ông ta đã tìm được mục tiêu của mình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐỂ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha (2)

Trừ phi, ông ta đã tìm được mục tiêu của mình.

Trên mặt Liên Tu Cận nhanh chóng thoáng qua một chút bối rối.

Ông ta lập tức đoán được ẩn ý trong câu nói của Đường Tử Thái, then quá thành giận nên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường cậu: "Tối nay chắc Đường Bội sẽ không về, ba...." Ông ta hơi lúng túng dừng một chút, nói tiếp: "Ba tới thăm con, xem con có cần gì không."

"Cám ơn." Đường Tử Thái cười với ông ta, nói: "Không có gì cần làm phiền tới ông cả, ông về ngủ sớm một chút đi."

Liên Tu Cận không nhúc nhích.

Ông ta cũng cảm thấy, từ sau khi Đường Bội xuất hiện, thái độ của Đường Tử Thái đối với mình đã thay đổi.

Không! Nói chính xác là sau khi mình đối xử không thân thiện với Đường Bội, thái độ của Tử Thái đối với mình đã thay đổi.

Quan hệ trong mấy tháng sống chung của bọn họ, yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn. Đường Bội không cần làm gì mà Đường Tử Thái cũng hướng về phía cô.

Liên Tu Cận cảm thấy rất khó tin.

Ông ta không cho là, Đường Bội, có thể cho Đường Tử Thái một cuộc sống tốt hơn mình.

Liên Tu Cận vội vả, đưa tay kéo quyển sách trước mặt Đường Tử Thái về phía mình.

Đó là một quyển sách thiếu nhi của mấy năm trước, màu sắc vô cùng ấm áp. Bên trong có rất ít chữ, rất thích hợp để trẻ con xem.

Mặc dù trước giờ Liên Tu Cận chưa từng xem quyển sách này, nhưng ông ta biết, đây là một quyển sách thiếu nhi thịnh hành, trong mười mấy năm qua nó đã được tái bản rất nhiều lần.

Trên người ông ta vẫn mặc lễ phục dạ tiệc, và có cả mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ.

Ông ta ngồi gần, nên Đường Tử Thái phát hiện ra, có chút khó chịu nhúu mày.

"Con thích loại sách này?" Không khí trở nên lúng túng nên giọng của Liên Tu Cận cũng cứng nhắc.

"Không phải thích." Mặc dù Đường Tử Thái không thích trên người Liên Tu Cận có mùi nước hoa của phụ nữ, nhưng vẫn trả lời: "Lúc còn rất nhỏ, đã từng xem. Nhưng khi đó sách rất cũ, mất rất nhiều trang, những trang còn lại, màu sắc cũng bị phai hết rồi." Cậu vừa nói vừa bất giác nở nụ cười: "Chữ trong sách vốn đã ít, hình ảnh cũng mờ, chị phải cố hết sức mới miễn cưỡng kể thành một câu chuyện cho tôi nghe."

Thật ra khi đó Đường Bội biết cũng ít chữ, cuốn sách cũ nát mặc dù thiếu nhiều trang, nhưng Đường Bội dựa vào những tấm ảnh kia, thêu dệt ra nhiều mẫu chuyện khác nhau cho Đường Tử Thái nghe.

Có khi, là chuyện cô được nghe khi còn nhỏ, nhưng cũng không thể kể hoàn chỉnh.

Có khi, là do cô tưởng tượng ra, miễn cưỡng kể thành chuyện.

Đối với Đường Tử Thái gần như không thể đi ra khỏi cửa thì những thứ này chính là cả thế giới của cậu.

Cậu vừa nói vừa cúi đầu nhìn, mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng vì đã xem qua nhiều lần, nên Đường Tử Thái có ấn tượng rất sâu với quyển sách này, sâu đến mức cậu có thể kể hết toàn bộ nội dung của quyển sách.

"Thì ra hoàn toàn là những câu chuyện hoàn toàn khác nhau..." Cậu lẩm bẩm một câu, khi còn bé quyển sách kia thật sự quá cũ nát, những câu chuyện Đường Bội căn cứ vào đó để kể, hoàn toàn khác với nguyên tác.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh quý dị.

Liên Tu Cận hơi nghi hoặc nhìn Đường Tử Thái, nếu như không phải vì biết vấn đề sức khỏe của cậu, biết cậu ít tiếp xúc với bên ngoài, biết cậu không thể nói dối.

Ông ta sẽ hoài nghi vừa rồi chỉ là đóng kịch.

Ông ta không tin, lấy lòng tham cùng sự xin đẹp của người phụ nữ kia, mà lại không thể mua cho con mình một quyển sách.

Nhưng Đường Tử Thái dường như mới phản ứng được bên cạnh mình còn có một người, cậu ngẩng đầu lên cười với Liên Tu Cận, nói: "Sở thiếu đưa không ít sách thế này tới, anh ấy nói tôi nằm trên giường mà đọc sách thì không tiện lắm, nhìn tranh sẽ tốt hơn." Cậu dừng một chút, nói tiếp: "Anh ấy đối xử với chị hai rất tốt."

Sở Quân Việt làm những chuyện này, đương nhiên là vì Đường Bội, Đường Tử Thái cực kỳ rõ ràng.

Anh yêu ai yêu cả đương đi lối về, vì chị mình mà làm những chuyện kia cho mình, thậm chí còn không thua kém sự quan tâm của Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận đối với mình.

Nói thế nào đây nhỉ?

Đường Tử Thái thấy được, người đó rất cẩn thận và quan tâm cậu.

Anh có thể nghĩ ra nhiều cái mà người Liên gia không nghĩ tới, ví dụ như đưa tập tranh này tới, ví dụ như Sở thiếu bận trăm công nghìn việc, ấy vậy mà lại cố định ngày đưa ba bữa cơm tới cho Đường Bội.

Đường Tử Thái không biết anh làm vậy vì cái gì, nhưng cậu nhìn thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt chị gái.

Như vậy là đủ rồi.

"Con..... Con...." Liên Tu Cận im lặng một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng.

Ông ta không biết mình nên hỏi thế nào.

"Ừ?" Đường Tử Thái nghi ngờ nhìn ông ta, khó hiểu nhíu mày, hỏi: "Sao vậy?"

Liên Tu Cận vừa muốn nói chuyện, lại thấy đôi mắt Đường Tử Thái đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị mở ra.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn

đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

"Chị!" Trên mặt Đường Tử Thái là nụ cười tươi rói, so với sự thất vọng hời hợt vừa rồi càng làm cho Liên Tu Cận nhức mắt.

"Tử Thái." Giọng nói dịu dàng của Đường Bội truyền tới từ sau lưng ông ta, ngay sau đó, cô chạy tới bên cạnh giường, khom người kiểm tra trước ngực Đường Tử Thái, cau mày có chút trách cứ nói: "Không phải em nói muốn đi ngủ sao? Bác sĩ nói nếu muốn vết thương mau lành thì không thể ngồi lâu."

Cô vừa nói, vừa rút tập tranh trong tay Đường Tử Thái, đưa tay xoa tóc cậu, giận trách: "Không thể chờ chị về rồi kể cho em nghe à?"

"Chị..." Nụ cười trên mặt Đường Tử Thái là nụ cười phát ra từ nội tâm, cậu le lưỡi, cười nói: "Chị đã đọc cho em nghe nhiều lần lắm rồi, lần nào cũng không giống nhau. Em muốn tự xem, cuối cùng trong tranh miêu tả câu chuyện như thế nào."

Dừng một chút, cậu hỏi tiếp: "Sao chị về sớm vậy? Không phải là đi dự tiệc cùng Sở thiếu sao?"

"Chị cậu không yên tâm về cậu." Chắc Sở Quân Việt bận gì đó, nên lúc này mới đi vào phòng bệnh.

Anh vừa nới lỏng cà vạt, vừa nói: "Cô ấy nói nếu cô ấy.... Không.... Ở cùng cậu, chắc chắn cậu sẽ không nghe theo lời dặn của bác sĩ."

Giọng của Sở Quân Việt mặc dù vẫn có chút thanh lãnh, nhưng lúc nói chuyện với Đường Tử Thái, rõ ràng đã coi cậu là người mình, bởi vì trong giọng nói của anh có ý trêu đùa.

Liên Tu Cận nghe anh nói vậy thì hơi kinh ngạc.

"Tiệc tùng như vậy cũng không có gì vui, chờ em có thể đi lại, chị sẽ dẫn em tới đó." Đường Bội cười bủi môi, đỡ Đường Tử Thái nằm xuống, lúc này mới nhìn về phía Liên Tu Cận, lên tiếng chào hỏi: "Liên tam thiếu."

Liên Tu Cận chưa từng thấy lúng túng như bây giờ.

Vừa rồi không khí giữa ba người bọn họ thật sự quá ấm áp hài hòa, làm cho ông ta cảm thấy mình hoàn toàn không thể chen vào thế giới của bọn họ.

Người không thích tiếp xúc với người khác là Sở Quân Việt, vậy mà lại lộ ra một mặt như thế trước mặt bọn họ.

Ông ta kinh ngạc, đồng thời trong lòng còn có một cảm giác nóng nảy khác lạ.

Liên Tu Cận gật đầu với Đường Bội, Sở Quân Việt bước tới, lạnh nhạt chào hỏi: "Liên tam thiếu."

Dừng một chút, anh lại nói: "Ở đây có tôi và Bội Bội, ông về cứ về nghỉ ngơi đi."

Đây là lệnh đuổi khách thứ hai mà Liên Tu Cận nhận được trong tối nay.

Dù đều vô cùng lễ phép, nhưng lại làm ông ta cảm thấy ảo não.

Dù thế, ngoài mặt ông ta vẫn tỉnh bơ, đứng lên nói tạm biệt Sở Quân Việt và Đường Bội, cuối cùng ánh mắt chuyển lên người Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái cũng không nhìn ông ta, chỉ thấp giọng nói về tình huống của bữa tiệc hôm nay với Đường Bội. Nghe cô nói thức ăn có thể tự chọn, cùng với phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, trên mặt cậu lại bất giác lộ ra chút mong đợi.

Đường Bội cười, đưa tay lên xoa trán cậu, nói: "Vây em hãy khỏe nhanh một chút, khi em khỏe rồi, em muốn đi cũng được."

Liên Tu Cận nặng nề nhìn động tác của hai chị em bọn họ, cho đến khi Đường Bội phát giác ánh mắt của ông ta, đưa tay khẽ đẩy vai Đường Tử Thái.

Lúc này cậu mới ngẩng đầu lên nhìn Liên Tu Cận, cười nói: "Đi đường cẩn thận, ông Liên, cảm ơn ông đã đến thăm tôi, hẹn gặp lại."

Mặc dù không đến mức tức giận, nhưng như vậy lại làm Liên Tu Cận cảm thấy vô cùng không tốt.

Ông ta rất ít khi có cảm xúc như vậy, những tình nhân trước kia, cho dù biết rõ ông ta vô tình, lúc ở trước mặt ông ta, vẫn sẽ dùng hết vốn liếng, chỉ hy vọng ánh mắt ông ta dừng lại trên người bọn họ lâu một chút.

Nhưng rất hiển nhiên, trong căn phòng này không ai muốn lãng phí ánh mắt trên người ông ta.

"Anh tiền Liên tam thiếu." Cho đến khi ông ta mở cửa phòng, Sở Quân Việt đột nhiên nói với Đường Bội.

"Không phiền Sở thiếu." Liên Tu Cận nghe vậy, quay đầu từ chối.

"Đi thôi." Sở Quân Việt lại không cho ông ta cơ hội từ chối, sải bước đi lên, chủ động mở cửa giúp ông ta.

Liên Tu Cận như có điều suy nghĩ nhìn Sở Quân Việt.

Ngay khi rời mắt khỏi Đường Bội, thì sẽ khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, 'ám dạ đế vương' làm người ta không thể nào tới gần.

Ma lực của tình yêu, đúng là đáng sợ.

Trên hành lang không có ai, hai người đàn ông to lớn đứng trong thang máy, bầu không khí có hơi lúng túng.

Nhưng Liên Tu Cận biết, chắc chắn Sở Quân Việt có lời muốn nói với mình.

Quả nhiên, khi xuống tới bãi đậu xe dưới tầng hầm, chắc chắn xung quanh không có người khác, Sở Quân Việt mới nhìn Liên Tu Cận, thản nhiên nói: "Chắc tam thiếu cũng thấy, đáng vẻ khi hai chị em cô ấy ở chung với nhau."

Liên Tu Cận im lặng một chút, hỏi: "Cậu muốn nói gì?"

"Bội Bội rất quan tâm người em trai này, nếu như Tử Thái thật sự ở lại Thụy Sĩ, không ở bên cạnh cô ấy nữa, cô ấy nhất định sẽ rất đau lòng và mất mát. Cho dù đó là sự lựa chọn của Đường Tử Thái." Sở Quân Việt lạnh lùng nói.

Liên Tu Cận nghe được ý tứ trong lời nói của anh.

Sự lúng túng vừa rồi, làm cho ông ta hơi thất thần.

Bây giờ đơn độc đối mặt với Sở Quân Việt, ông ta mới khôi phục sự ung dung, khôn khéo.

"Vậy ý của Sở thiếu là...."

"Tôi không thích nhìn thấy cô ấy đau lòng." Sở Quân Việt từ tốn nói: "Tôi nghĩ Tử Thái cũng sẽ không muốn nhìn thấy chị gái của mình đau khổ. Hai mươi năm qua, Liên tam thiếu tự do tự tại, giờ sao phải để một người tự nhiên xuất hiện, quấy rầy cuộc sống của ông chứ?"

"Cậu có ý gì?" Liên Tu Cận híp mắt lại: "Cậu muốn tôi bỏ rơi con của mình?"

"A..." Sở Quân Việt cười khẽ.

Anh vốn dĩ không tính nói lời này, bởi vì dường như Liên Tu Cận căn bản không quan tâm đến sự tồn tại của Đường Tử Thái. Mặc dù Đường Bội nói sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Đường Tử Thái, nhưng Sở Quân Việt không nói gì, vì anh chưa bao giờ nghĩ rằng Đường Tử Thái sẽ chọn Liên Tu Cận.

Nhưng đứa bé kia, thật sự quá nhạy cảm.

Dường như cậu rất lo lắng rằng mình sẽ trở thành gánh nặng của Đường Bội, cũng lo lắng sự hiện hữu của mình sẽ ảnh hưởng tới quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội.

Cậu quá mức cẩn thận, rất có thể, là bởi vì một chút dịu dàng lấy lòng của Liên Tu Cận, làm trái tim cậu lựa chọn ở lại Thụy Sĩ.

Mặc dù Sở Quân Việt không thích tiếp xúc với người khác quá nhiều, nhưng đối với lòng người, anh nhìn thấy rất rõ, đây là bản lĩnh mà một người thừa kế phải có.

Cho nên anh mới chủ động nói tiền Liên Tu Cận, mục đích là muốn nói chuyện với ông ta.

"Ý của Sở thiếu, là muốn tôi chủ động từ bỏ Tử Thái, để nó không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi cùng Đường Bội?" Dường như Liên Tu Cận bị tiếng cười của Sở Quân Việt chọc giận.

Ông ta híp mắt lại, ánh mắt như kim bắn về phía Sở Quân Việt.

Cho dù ngoài kia ai cũng sợ Sở đại thiếu, nhưng ông ta thì không.

Ông ta là Liên tam thiếu, thế lực sau lưng, không thua Sở gia.

"Không phải hoàn toàn không có lựa chọn khác." Sở Quân Việt lạnh nhạt nói: "Nếu thật sự để Đường Tử Thái lựa chọn, thì tôi không lo lắng chút nào cả."

"Cậu có ý gì?!" Lửa giận trong lòng Liên Tu Cận càng ngày càng tăng, nhưng ngoài mặt, vẫn tỉnh bơ nhìn Sở Quân Việt, chỉ là, ánh mắt ông ta càng ngày càng sắc bén, làm ánh mắt Sở Quân Việt cũng lạnh xuống theo.

"Liên tam thiếu thật sự không hiểu con trai mình một chút nào hết." Sở Quân Việt từ tốn nói: "Liên Thiên Duệ thì lại hiểu em họ của mình hơn một chút."

Anh nhìn sang bên kia, chiếc xe màu đen không quá xa hoa, nghiêm túc giống như con người Liên Thiên Duệ vậy.

Cửa xe mở ra, Liên Thiên Duệ nghiêm túc bước ra.

"Tôi không cố ý nghe lén." Hắn giơ tay, nói tiếp: "Định chào hỏi hai người, nhưng hai người lại nói chuyện trước một bước."

Thấy hắn, Liên Tu Cận lại nhớ lại những lời hắn nói trong bữa tiệc, ông ta suy nghĩ những lời nói đó.

Nếu như không phải vì những lời nói kia, ông ta cũng sẽ không đột nhiên rời khỏi đó và rồi xuất hiện ở đây.

Sở Quân Việt gật đầu chào hỏi Liên Thiên Duệ, từ tốn nói: "Lời Liên tổng nói, hẳn là tam thiếu sẽ thấy tin tưởng hơn."

"Lời cậu ta vừa nói, có ý gì?" Quả nhiên Liên Tu Cận quay đầu nhìn về phía Liên Thiên Duệ, không chút khách sáo, hỏi.

"Thật ra thì Tử Thái..." Liên Thiên Duệ cảm thấy có chút lúng túng, trước ánh mắt hờ hững của Sở Quân Việt, cùng với sự áp bách từ chú mình,

thậm chí trong ánh mắt còn có chút thẹn quá thành giận, hần nói tiếp: "Chắc là bị hoàn cảnh từ nhỏ ảnh hưởng, thật ra thì Tử Thái vô cùng hiểu chuyện."

Liên Thiên Duệ cân nhắc cách dùng từ, nói: "Con không biết lúc trước nó như thế nào, nhưng trong thời gian ở Liên gia, nó thật sự hiểu chuyện đến mức làm người ta cảm thấy đau lòng. Không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, sẽ tuyệt đối không phiền đến người khác, dù con đã nói với nó rất nhiều lần, bảo nó không cần quá kiêng dè. Nhưng bề ngoài nó luôn miệng đồng ý, khi xoay người lại vẫn như trước, đối với ai cũng khách sáo."

Liên Tu Cận không nói gì, chuyện này không cần Liên Thiên Duệ nói, ông ta cũng biết.

Ông ta đón Đường Tử Thái về, rồi thờ ơ với cậu.

Trước giờ luôn im lặng, không làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của nhau, không để người kia cảm thấy trong nhà có thêm một người mà cảm thấy khó chịu.

Liên Thiên Duệ có chút lúng túng nói tiếp: "Chắc chú cũng hiểu ý của con, cho nên sau đó chú mới dẫn những người phụ nữ kia về nhà?"

Hần không nói sai.

Nửa tháng đầu khi Liên Tu Cận đón Đường Tử Thái về nhà, quả thật có hơi tu thân dưỡng tính, ít nhất sẽ không đưa mấy cô tình nhân kia về nhà.

Nhưng cũng chỉ có nửa tháng mà thôi.

Sự tồn tại của Đường Tử Thái thật sự quá mức yên lặng, yên lặng đến mức làm Liên Tu Cận rất yên tâm, cho dù ông ta đưa tình nhân về nhà, cậu cũng không có phản ứng gì.

Cho nên ông ta nhanh chóng lặp lại tình trạng cũ.

Sâu trong lòng, ông ta thậm chí còn cảm thấy vui sướng, để Đường Tử Thái thấy những chuyện này, giống như cũng có một người khác đang nhìn thấy, để cô ta biết, cho dù cô ta phản bộ ông ta, lừa gạt ông ta, tổn thương ông ta, nhưng ông ta vẫn không suy sụp, cuộc sống vẫn vậy, phong phú nhiều màu sắc.

Vẫn có nhiều tình nhân xinh đẹp, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ.

Lúc này Liên Thiên Duệ lại nói ra trước mặt Sở Quân Việt, làm mặt Liên Tu Cận tối sầm xuống.

Liên Thiên Duệ lại nói: "Cho nên, con nghĩ cho dù Tử Thái rất muốn đi cùng chị gái của mình, nhưng nó sẽ lo lắng, sợ mình làm Sở thiếu không vui, sợ mình ảnh hưởng đến hạnh phúc của chị gái, cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn trái với lòng mình."

Đây đã là lần thứ hai Liên Tu Cận nghe được câu 'trái với lòng mình' trong một thời gian ngắn.

Truyện được đăng chính thức ở Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép! Diệp Gia Quán. Truyện được cập nhật trước ở Diệp Gia Quán 1-3 ngày so với diễn đàn Lê Quý Đôn. Ngoài ra, mọi web khác đều là ăn cắp không xin phép, phi chính chủ!

Từ miệng Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ nói ra, lại châm chọc tới vậy.

Hai người kia, vốn là đều cao cao tại thượng, chưa bao giờ biết thông cảm cho người khác. Lúc này lại lần lượt chỉ trích ông ta, nói ông ta không biết thông cảm cho người khác.

Liên Tu Cận cười lạnh: "Sao các người biết? Tử Thái lựa chọn ở lại không phải do cam tâm tình nguyện?"

"Ông cảm thấy có thể không?" Sở Quân Việt không chút lưu tình nói: "Ông đã thấy, khi hai chị em họ ở cùng với nhau hòa hợp và ấm áp tới mức nào. Ông cảm thấy, cái thân tình tràn ngập nguy cơ của ông và Đường Tử Thái, có thể so sánh với tình cảm của cậu ấy và Bội Bội?"

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Mặc dù tôi đang cố hết sức để cậu ấy cảm thấy tôi coi cậu ấy là người nhà. Nhưng mà...."

Anh không nói hết, mà là nhú mảy một cái.

Nhưng Liên Thiên Duệ cùng Liên Tu Cận đều hiểu ý anh.

Lấy tính cách và thân phận của Sở Quân Việt, có thể đối xử nhiệt tình thân thiết với Đường Tử Thái như vậy. Trong mấy ngày gần ngủi, quả thực khó tin, nhưng thật sự là anh đã hoàn toàn tiếp nhận.

"Cho nên Liên tam thiếu." Sở Quân Việt lại nói: "Ông đã sớm buông bỏ thân phận và trách nhiệm của một người cha, lúc này cần gì lại đột nhiên muốn làm một người cha tốt? Ông có thể duy trì sự vui vẻ kiên nhẫn này bao lâu? Cần gì phải cho Tử Thái hy vọng, rồi lại đẩy cậu ấy rớt từ trên cao xuống lần nữa? Như vậy tôi chắc chắn mình có thể thuyết phục được Tử Thái, để cậu ấy yên tâm, cùng tôi và Bội Bội trở về. Bội Bội sẽ không đau lòng mất mát, ông cũng có thể tiếp tục sống cuộc sống của riêng mình, như vậy không phải tất cả mọi người đều vui sao?"

Anh rất hiếm khi nói những lời thế này, Sở Quân Việt như vậy, làm cho Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận đều có chút kinh ngạc.

"Nếu như tôi không đồng ý?" Liên Tu Cận im lặng trong chốc lát, rồi nói: "Cho dù cậu là gia chủ Sở gia, cũng không thể nào bắt tôi buông bỏ con của mình, cũng không có tư cách để bắt Tử Thái rời bỏ cha của nó. Nói

giống như là tôi sai, tôi tội ác tà trời, thật ra các người đều vì Đường Bộ, có chỗ nào nghĩ cho Tử Thái chứ?"

"A....." Sở Quân Việt cười lạnh một tiếng, nói: "Khi còn nhỏ Đường Tử Thái đã sống thế nào, nếu ông muốn, thì điều tra một chút là biết hết. Năm đó đã lựa chọn không quan tâm, vậy mà bây giờ lại giả tạo muốn sắm vai một người cha tốt."

Anh châm chọc cười một tiếng, trào phúng nói: "Tôi không có tư cách bắt Tử Thái rời bỏ cha của mình, nhưng trước đó, ông càng không có tư cách để làm cha của cậu ấy."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thù Mới Hận Cũ

Sở Quân Việt nói xong thì không đếm xỉa đến Liên Tu Cận nữa.

Nếu như không phải tự bản thân phốt lờ, không muốn quan tâm, Sở Quân Việt tin tưởng, lấy năng lực của Liên tam thiếu thì làm sao có thể không điều tra được những chuyện kia.

Trong quá khứ, ông ta muốn chọn cuộc sống thế nào, anh không muốn xen vào, cũng không trông nom.

Nhưng bây giờ có liên quan đến Đường Bội, anh sẽ không bỏ mặc.

Ánh mắt của anh dừng lại trên mặt Liên Tu Cận chốc lát, rồi lạnh nhạt quét qua Liên Thiên Duệ.

"Còn nữa...." Sở Quân Việt nói tiếp: "Đường Tử Thái là một người độc lập có chủ kiến của riêng mình, chứ không phải là con rối của Liên gia, cũng không phải là dụng cụ để bắt Liên tam thiếu quay đầu."

Sở Quân Việt không tin, trong thời gian Liên gia tìm Đường Tử Thái về sẽ không điều tra thân thế của cậu. Để chắc chắn trăm phần trăm cậu là giọt máu duy nhất bên ngoài của Liên Tu Cận, chỉ sợ ngay cả chuyện từ bé đến lớn của cậu cũng bị tra sạch.

Bọn họ điều tra, nhưng lại gạt Liên Tu Cận.

Mục đích của ông cụ Liên thật sự quá rõ ràng, chính là muốn dùng đứa con duy nhất này, kích thích trách nhiệm của một người cha của Liên Tu Cận.

Có lẽ ông ta không hài lòng về mẹ của Đường Tử Thái, nhưng người đã chết, thì ông ta vô cùng tình nguyện nhận đứa cháu trai này.

Nhưng chuyện năm đó, cũng không cần nói ra.

Điều Liên gia muốn, là Liên tam thiếu phần khởi một lần nữa.

Mà không phải là một Liên tam thiếu sau khi biết được chân tướng, không biết sẽ biến thành hình dạng gì.

Liên Thiên Duệ trầm mặt xuống, muốn nói gì đó.

Nhưng Sở Quân Việt lên tiếng trước một bước.

Anh nhìn Liên Thiên Duệ, từ tốn nói: "Hơn nữa, cậu ấy còn là đứa em trai mà người phụ nữ của tôi quan tâm nhất."

Ý uy hiếp trong lời nói rõ ràng rành, làm người ta muốn khinh thường cũng khó.

Sắc mặt của hai người đàn ông xuất sắc nhất Liên gia lúc này cũng trở nên khó coi.

Sở Quân Việt chỉ lạnh nhạt lườm bọn họ, xoay người đi tới thang máy.

Trong phòng bệnh vẫn là một mảnh ấm áp.

Đường Tử Thái nằm trên giường bệnh, Đường Bội đang đọc truyện cho cậu nghe. Cô nói rất nhanh, trong mắt là nụ cười gian xảo.

"Dưới đáy biển sâu, không có công chúa, mà là Vu nữ. Cô ấy bảo vệ bảo vật của Long Vương, không để cho bất kỳ ai mang nó đi, đợi Long Vương chuyển thể trở về."

Đường Bội kể xong, 'bụp' một tiếng khép sách lại, cười nói: "Câu chuyện đến đây là kết thúc, chị nói cho em biết rồi mà, hoàng tử và công chúa không nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau."

Cô chớp mắt, cười nói: "Em còn không chịu tin chị, bây giờ đã tin chưa hả?"

Đường Tử Thái bất mãn lắm lắm một tiếng, đưa tay muốn cướp quyển sách tranh: "Vừa rồi em mới xem có một nửa, nhưng câu chuyện không phải là như vậy mà."

"Chị nói phải là phải." Đường Bội cười tránh tay của cậu.

Cô vừa dịu dàng nhét tay Đường Tử Thái vào trong chăn, vừa gõ nhẹ lên trán cậu: "Em là một thằng con trai, sao không thích manga võ hiệp, mà lại thích chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa chứ? Như vậy là không được đâu, sẽ bị người khác cười đó!"

"Chị....." Đường Tử Thái ngoan ngoãn nằm trên giường, miệng vẫn nói: "Kết cục tốt chẳng lẽ không được sao?"

"Vậy quá giả." Đường Bội hé miệng cười khẽ, nói: "Nếu hoàng tử luôn thành đôi với công chúa, vậy cô bé lọ lem phải làm sao đây?"

"Không phải cô bé lọ lem đã có chàng phù thủy đẹp trai bảo vệ rồi sao?" Đường Tử Thái lăm lăm hỏi.

"Ặc.... Cái này hả....."

Chắc Đường Bội cũng không nghĩ ra, khi còn bé mình vì muốn dỗ em trai ngủ mà bịa ra những chuyện cổ tích ngây thơ buồn cười, không ngờ em trai lại nhớ tất cả.

Cô nghiêng đầu nhìn Đường Tử Thái, dưới ánh đèn, ngũ quan của em trai vô vùng hoàn mỹ, thật sự rất giống Liên Tu Cận, nhưng lại dịu dàng và ấm áp hơn nhiều.

Cô cười một tiếng, nói tiếp: "Cho nên, không phải là tất cả các câu chuyện đều do hoàng tử và công chúa làm nhân vật chính, câu chuyện của cô bé lọ lem và chàng phù thủy cũng rất đẹp không phải sao?"

"Ừ." Đường Tử Thái gật đầu.

Thật ra bọn họ đã sớm qua khỏi cái tuổi xem truyện thiếu nhi, nhưng kỷ niệm tuổi thơ thật sự quá ít, ít đến mức cho dù là bây giờ, bọn họ cũng không nhận được mà muốn tìm lại những thiếu sót của thuở bé.

"Chị...." Đường Tử Thái khẽ nói: "Dù Sở thiếu không phải hoàng tử, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với chị, em cũng sẽ rất thích anh ấy."

"Ha ha..." Đường Bội cười to, cúi đầu sửa chăn lại cho Đường Tử Thái, dịu dàng nói: "Anh ấy chính là hoàng tử chân chính. Ngủ đi, không còn sớm nữa."

"Ừ." Đường Tử Thái gật đầu.

Đường Bội tắt hết đèn, chỉ để lại đèn ngủ nhỏ.

Cô vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy Sở Quân Việt đứng dựa tường trên hành lang.

Bởi vì là buổi tối, nên đèn hành lang bệnh viện được mở hết, trông rất ấm áp và yên tĩnh.

Ánh sáng vòng quanh cánh mũi thẳng tắp của Sở Quân Việt, cùng với chiếc cằm cương nghị, còn có đôi lông mi thật dài.

Áo sơ mi suôn thẳng, cà vạt bị anh nới lỏng một tí, nhìn anh lúc này có hơi hoang dã.

"Trở lại lúc nào thế?" Đường Bội cười khẽ, đóng cửa lại rồi đi tới bên cạnh anh.

Cô đưa tay chạm vào má Sở Quân Việt, dưới ánh đèn gò má của anh càng hoàn mỹ và nhu hòa hơn nhiều.

"Cũng được một lúc rồi." Sở Quân Việt bắt được tay Đường Bội, kéo đến môi rồi hôn một cái, thấp giọng nói: "Khi em nói đến cái kết của câu chuyện kia."

Trong mắt của anh cũng xuất hiện lên ý cười tự nhiên, nhớ tới kết cục mà Đường Bội kể, rồi lời giải thích đúng lý hợp tình của cô, không nhận được nói: "Em rất thích bắt nạt em trai em."

"Khi còn nhỏ, vì sức khỏe của Tử Thái không tốt, tiền kiếm được, mẹ đều dùng để lo cơm áo, còn lại đều để chữa bệnh cho nó, lúc ấy đâu có tiền để mua những thứ này." Đường Bội cười híp mắt nói: "Sau đó, ở kế bên nhà có một dì dạy trẻ, dì ấy cho bọn em mấy cuốn sách cũ mà nhà trẻ không cần nữa. Mặc dù đã cũ, nhưng đối với Tử Thái quanh năm không thể bước ra khỏi cửa mà nói, có mấy cuốn sách đó, đã giúp nó đỡ buồn hơn."

Sở Quân Việt nắm chặt tay cô.

Hai người giống như học sinh lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, tay nắm tay đi về phía thang máy.

Đường Bội tiếp tục nói: "Nhưng cũng không quá thuận lợi, tại vì truyện trên sách tranh quá đơn giản, nên em đành phải kể những câu truyện

trước kia em nghe cho Tử Thái nghe."

Cô suy nghĩ một chút, lại nói: "Từ nhỏ Tử Thái đã vô cùng thông minh, trí nhớ hơn người. Chuyện từng nghe một lần, nó luôn nhớ rất kỹ. Có lần mẹ đã ôm nó khóc rất lâu....."

Nói tới đây, trong lòng Đường Bội đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Cô có chút ghen lời.

Sở Quân Việt siết chặt tay cô hơn, dịu dàng hỏi: "Sao đó thì sao?"

Mười ngón tay đan vào nhau, ngón tay Sở Quân Việt thon dài có lực, lòng bàn tay ấm áp làm Đường Bội cảm thấy an toàn, cô quay đầu cười với anh, thấp giọng tiếp tục nói: "Khi còn nhỏ em không hiểu chuyện, thấy mẹ khóc thảm như vậy, em nghĩ rằng mẹ phải đưa em trai đi, hoặc bệnh của em trai không thể chữa khỏi. Sau này lớn lên mới hiểu ra, khi đó, chắc là mẹ cảm thấy có lỗi với Tử Thái, bởi vì bà không có cách cho chúng em một cuộc sống tốt, cũng không có cách cho chúng em học hành. Tài năng của Tử Thái, chắc sẽ bị mai một."

Nói đến phần sau, giọng cô hơi khàn khàn.

Sở Quân Việt đau xót trong lòng.

Thang máy nhanh chóng xuống tới bãi đậu xe, anh ôm Đường Bội vào lòng, cầm đặt trên đầu cô, nói: "Sở gia có một hạng mục, tài trợ cho trẻ em không có điều kiện học hành."

Anh biết mọi thứ đã thay đổi, nhưng vẫn trầm giọng nói: "Anh sẽ bảo bọn họ gia tăng đầu tư, hy vọng sau này, sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa."

"Ừ." Đường Bội dựa vào ngực anh, cảm nhận nhịp đập trái tim, cảm nhận sự ấm áp của anh, lại cười: "Chờ Tử Thái khỏe lại, nó muốn học cái gì, sẽ học được cái đó."

"Ừ." Sở Quân Việt không chậm chút trễ trả lời.

Anh ôm Đường Bội ngồi vào xe, tài xế lái xe đưa bọn họ tới một căn nhà ở trung tâm thành phố Zurich.

Mặc dù Sở Quân Việt rất ít tới đây, nhưng trong căn hộ cái gì cũng có, thậm chí còn có nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Anh mở tủ lạnh ra, quay đầu hỏi Đường Bội: "Buổi tối không ăn gì, có đói bụng không?"

Đường Bội cười đi tới cạnh anh, khom người nhìn vào tủ lạnh, hỏi: "Sở thiếu muốn đích thân xuống bếp hả?"

Trên mặt Sở Quân Việt xuất hiện một chút ngại ngùng, từ tốn nói: "Nấu cháo nhồi bột mì thì làm được."

Đường Bội cười khẽ, cúi đầu nhìn một chút, cười nói: "Để em."

Người trải qua huấn luyện dã ngoại tàn khốc, có thể giải quyết vấn đề no ấm cơ bản nhất.

Cô nhanh chóng làm xong món cơm chiên trứng, lại làm hai món ăn đơn giản, sau đó nghiêng đầu nhìn Sở Quân Việt, cười nói: "Chỉ có canh trứng cà chua thôi."

Lúc bưng đồ ăn lên bàn, Đường Bội thật sự không thể tưởng tượng được, cô sẽ cùng gia chủ Sở gia, ngồi đối diện nhau trong căn hộ nằm ở trung tâm thành phố Zurich - tất đất tất vàng, cùng nhau ăn một bữa cơm đơn giản.

Sở Quân Việt ăn uống có chế độ từ nhỏ sợ rằng chưa từng ăn những món này.

"Sao hả?" Đường Bội lấy muỗng gõ nhẹ lên vành chén của anh.

Động tác này có chút không lễ phép, ít nhất là hoàn toàn trái ngược với những lễ nghi Sở Quân Việt học từ nhỏ, nhưng anh chỉ cảm thấy ấm áp và thân mật, không chút để ý gật đầu, nói: "Rất ngon."

Hai người ăn xong thì tắm rửa.

Một ngày ngắn ngủi, lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Lúc đặt lưng lên giường, Đường Bội không nhận được mà thở dài thỏa mãn.

Sở Quân Việt khẽ vươn tay, kéo cô vào ngực, cái chăn lông vũ mềm mại bao bọc lấy bọn họ.

Cô tựa vào ngực Sở Quân Việt, nhưng thực tế là đang đưa tay chống đỡ cơ thể mình, tay trái nhẹ nhàng sờ cảm anh, cười hỏi: "Vậy bây giờ Sở thiếu có thể nói cho em biết, hôm nay anh đã nói gì với Liên tam thiếu không?"

Sở Quân Việt nhìn cô không chớp mắt, chỉ cảm thấy cơ thể mềm mại trên người, Đường Bội cười tươi như hoa, làm tim anh nóng lên theo.

Anh khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên cổ tay Đường Bội.

Đó là chỗ nhạy cảm, Đường Bội cũng cười khúc khích, nhẹ nhàng rút tay lại.

Tay Sở Quân Việt trượt từ lưng Đường Bội xuống, lúc đi qua eo cô, tay thoáng dùng lực, kéo cô áp lên người mình.

"Ê...." Đường Bội bắt mắt liếc nhìn anh một cái, dứt khoát bắt lấy cổ tay anh, kéo cao kên đỉnh đầu, cười nói: "Đừng hòng lấp liếm cho qua nhé."

Sở Quân Việt thả lỏng cơ thể, mặc cho cô kiềm chế hai tay, ngực hơi phập phồng, hồi lâu mới nói: "Em nghĩ anh sẽ nói gì?"

"Ừm....." Đường Bội đảo tròn mắt, cười nói: "Chắc là uy hiếp Liên tam thiếu, để ông ta không đánh chủ ý lên người Tử Thái, muốn ông ta biết khó mà lui, không nên cướp Tử Thái với em?"

Sở Quân Việt vẫn không trả lời, đôi mắt thâm thúy nhìn Đường Bội không chớp, giống như muốn hút linh hồn của cô vào chỗ sâu nhất trong mắt mình.

Sau khi Đường Bội nói xong câu đó, nụ cười trên mặt cũng tắt.

Cô chống đỡ cơ thể, nhìn vào mắt Sở Quân Việt, hồi lâu sau khẽ thở dài, cúi đầu chủ động hôn lên môi anh, nói: "Cám ơn anh."

Uy hiếp người khác như vậy, thật sự không giống tác phong của Sở đại thiếu.

Anh vì ai, tất nhiên Đường Bội biết.

Cô tách ra, nhìn vào mắt Sở Quân Việt. Bởi vì muốn tạo hình tượng giống như nhân vật trong phim của Sở Dực Thành, nên cô để tóc dài, mái tóc mềm mượt lướt qua gò má Sở Quân Việt.

Đường Bội cũng không buông cổ tay anh ra, cúi đầu nhìn một chút, rồi lại hôn lên môi anh lần nữa.

Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua môi anh, sau đó thoáng dùng sức, tách đôi môi anh ra.

Đường Bội hôn vô cùng chuyên tâm, nụ hôn của cô còn mang theo chút trẻ con.

Nhưng sự trẻ con này, làm cho lòng Sở đại thiếu nữ ngáy.

"Bội Bội...." Khi tách ra lần nữa, hơi thở của anh cũng trở nên nặng nề.

"Ừ?" Đường Bội cười buông cổ tay anh ra.

Sở Quân Việt nhẹ nhàng vén tóc cô lên, lòng bàn tay ấm áp xẹt qua gò má trắng nõn.

Tay anh trượt đến gáy cô, kéo cô sát vào ngực mình hơn.

.....

Sáng hôm sau, Đường Bội dậy rất sớm.

Tối hôm qua Sở Quân Việt cũng không quá đáng.

Nhưng đợi khi cô kéo rèm cửa sổ ra, tia nắng sáng sớm mùa hè chiếu vào thì Sở Quân Việt còn nheo mắt.

Nắng ban mai chiếu lên Đường Bội, trên người cô đang mặc áo sơ mi của anh.

Mặc dù cô cao gầy, nhưng nếu so sánh với Sở Quân Việt thì vẫn nhỏ hơn nhiều. Ít nhất, áo sơ mi của anh mặc trên người cô, vạt áo cũng đủ để che kín một nửa đùi của cô.

Nút áo trên cùng không cài lại, lộ ra xương quai xanh như ẩn như hiện.

Lúc này, Đường Bội quay đầu cười với anh.

Ánh mắt trời rọi vào mặt cô, làm nụ cười của cô càng thêm rực rỡ và ấm áp.

Trong nháy mắt đó, Sở Quân Việt cảm thấy trái tim giống như bị cái gì đó đánh trúng, đập chậm mất một nhịp, làm anh có chút mê mang, cổ họng cũng hơi khô.

"Chào buổi sáng." Đường Bội nhảy lên giường, mỗ lên môi anh một cái, nói: "Em phải đến bệnh viện."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Thù Mới Hận Cũ (2)

"Chào buổi sáng." Đường Bội nhảy lên giường, mỗ lên môi anh một cái, nói: "Em phải đến bệnh viện."

"Anh cùng đi với em." Lúc này Sở Quân Việt mới tìm lại được giọng nói của mình, đưa tay sửa lại cổ áo sơ mi cho cô, cài lại nút áo trên cùng.

Nếu như còn nhìn tiếp, anh không biết mình có thể để cô đi hay không.

Nhưng một người đàn ông tốt thành thực biết quan tâm, tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ của mình, khó xử giữa mình và em vợ.

"Không cần." Đường Bội nói: "Anh cũng có rất nhiều chuyện phải làm đúng không? Tự em đi là được rồi."

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, nhớ lại cuộc nói chuyện với Văn Tư Miếu, nói với cô: "Lục Tử Mặc gọi điện thoại cho Văn Tư Miếu, hình như Minh Hiên đang tìm em."

"Hả?" Đường Bội nhú mày, đột nhiên nhớ lại, mình còn đang tham gia tiết mục của Minh Hiên, vòng đầu tiên đã loại hai người rồi.

Sau đó, hình như còn hai vòng thi.

Nghĩ tới đây, cô lại không nhịn được mà nhú mày một cái, nói: "Bây giờ Tử Thái như vậy, sao em đi được chứ?"

"Bội Bội." Sở Quân Việt vuốt chân mày cô, vuốt mặt cô, nói: "Nếu em không muốn tham gia, anh sẽ bảo Lục Tử Mặc xử lý giúp em."

Vừa nói anh vừa kéo cô vào ngực mình, hưởng thụ vẻ đẹp sáng sớm của cô, nói: "Anh chỉ mong, em không đi đâu cả, chỉ cần ngây ngô ở bên cạnh anh, để anh nhìn là được rồi."

Quả nhiên, Đường Bội lập tức ngẩng đầu lên, hé miệng cười nói: "VẬY cũng không được."

Cô tuyệt đối sẽ không hoàn toàn phụ thuộc vào Sở Quân Việt, điểm này Sở Quân Việt đã sớm biết.

Anh không biết rốt cuộc là mình nên cảm thấy kiêu ngạo hay thất vọng, nhìn Đường Bội bước xuống giường, vừa tìm điện thoại, vừa nói với anh: "Chờ em hỏi Lục Tử Mặc, xem thời gian cụ thể rồi nói sau."

Lúc đầu khi bước vào giới giải trí, có lẽ chỉ vì cướp vai của Đường Phi Phi, để bọn họ thấy được mình xinh đẹp thế nào trên màn ảnh, để bọn họ cảm thấy khó chịu.

Nhưng sau khi chân chính gia nhập, Đường Bội cảm thấy, đóng phim cũng có rất nhiều thú vui.

Ví dụ như vai Tiêu công chúa.

Tần Hạo Diễm rất hài lòng về cô, tuy nhiên, sự vui vẻ mà Đường Bội nói không phải vì điều đó.

Cho nên khi Minh Hiên nói đến vai nữ chính trong bộ phim lịch sử giả tưởng kia, thật ra cô cũng có chút mong đợi.

Lục Tử Mặc nhanh chóng nghe điện thoại, mù dù còn rất sớm, nhưng giọng của anh ta lại rất tỉnh táo: "Cuối cùng cũng chịu liên lạc với tôi, cô

Đường! Lúc nào cô mới trở về?"

"Em trai tôi vừa phẫu thuật tim xong." Giọng của Lục Tử Mặc không tính là quá tốt, nhưng vì đã dần thân quen, Đường Bội lại có thể nghe ra sự vui sướng trong lời nói của anh ta: "Ít nhất phải chờ nó ổn định lại, tôi mới có thể về nước."

"Ừ." Lục Tử Mặc hỏi: "Tình huống của cậu ấy thế nào rồi?"

Thật ra thì, Văn Tư Miếu cũng đã kể sơ với Lục Tử Mặc. Nhưng anh ta đâu phải người đại diện chính thống, nói là giúp Đường Bội nổi tiếng, chi bằng nói là giúp Đường Bội cân bằng mối quan hệ với giới giải trí.

"Cám ơn anh, phẫu thuật rất thành công." Nói đến Đường Tử Thái, nụ cười trên mặt Đường Bội càng sâu hơn: "Mặc dù còn phải tịnh dưỡng một khoảng thời gian."

"Ừ, chúc mừng cô Đường." Lục Tử Mặc nói.

Anh ta dừng một lúc, rồi mới nói đến chuyện công: "Minh thiếu đã liên lạc với tôi nhiều lần rồi, vốn là vòng hai đã tổ chức vào tuần trước, nhưng cân nhắc về thời gian của các cô, nên mới dời đến tuần tới. Cũng chính là...." Anh ta xem lịch, nói tiếp: "Cũng chính là ngày 15 tháng 6, cô có thể trở về không?"

"Vậy không phải chỉ còn bốn ngày ư?" Đường Bội ngẩn ra, nói: "Sợ rằng không được, khi đó e rằng vết thương của Tử Thái vẫn chưa cắt chỉ."

Sự nghiệp nghệ thuật đúng là thú vị, nhưng Tử Thái, quan trọng hơn nhiều.

"Cho nên...." Lục Tử Mặc hỏi: "Cô muốn rút khỏi cuộc thi? Hay để tôi thương lượng với Minh thiếu, nhờ anh ta dời ngày lại?"

"Nhưng mà, hình như thời gian của anh ta cũng rất gấp." Không đợi Đường Bội trả lời, Lục Tử Mặc đã nói tiếp: "Hơn nữa còn phải tương tác với thường gian của mấy người còn lại."

"Đây..." Đường Bội nhú mày.

Rút khỏi cuộc thi thật sự rất đáng tiếc, nhưng mà....

Cô chút có không biết phải làm sao, nhưng vẫn nhanh chóng hạ quyết tâm: "Vậy chỉ có thể nói xin lỗi Minh thiếu, tôi không thể...."

Cô còn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị Sở Quân Việt lấy.

Anh vẫn nghe Đường Bội và Lục Tử Mặc nói chuyện, lúc này liền lấy điện thoại.

Bên kia điện thoại Lục Tử Mặc đang hỏi: "Muốn rút khỏi cuộc thi sao? Vậy khá là đáng tiếc. Trong vòng một, biểu hiện của cô rất tốt. Nhìn ý Minh thiếu, thi thêm một vòng nữa, thì cô thắng chắc rồi."

"Kêu Minh Hiên thay đổi thời gian." Sở Quân Việt chờ anh ta nói xong, mới lạnh nhạt nói.

Lục Tử Mặc không ngờ trong mấy giây ngắn ngủi mà bên kia điện thoại đã đổi người.

Anh ta run sợ mấy giây, mới hít sâu một hơi, đáp: "Dạ, Sở thiếu."

"Dời đến ngày 20 tháng 6." Sở Quân Việt lại nói: "Kêu Minh Hiên sắp xếp thời gian, nói với anh ta Bội Bội nhất định sẽ tham gia."

"Dạ." Lục Tử Mặc vội vàng trả lời.

Sở Quân Việt nói xong thì trả điện thoại lại cho Đường Bội, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đường Bội nhìn theo bóng lưng anh, le lưỡi một cái, mới nói với Lục Tử Mặc đang sững người ở đầu dây bên kia: "Xin lỗi, vừa rồi quá bất ngờ, tôi không có đề phòng."

"Cô hai của tôi ời!" Lục Tử Mặc thở hỗn hển nói: "Cô và Sở thiếu ở cùng nhau, ít nhất cũng nên nói với tôi một tiếng chứ. Sáng sớm đã bị hù, sẽ chết sớm lắm cô biết không!"

"Khụ khụ..." Đường Bội cười khan vài tiếng, nói: "Sở thiếu còn ở đây, ở ngay bên cạnh, giọng của anh vừa rồi, có hơi lớn...."

Lục Tử Mặc hơi ngừng lại.

"Gạt anh thôi." Đường Bội không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc mới đầu, Lục Tử Mặc luôn đeo mác tinh anh lạnh lùng, nhưng bây giờ càng ngày càng có xu thế sụp đổ hình tượng.

Hơn nữa hình như, cũng càng ngày càng coi mình là người đại diện của Đường Bội.... Và cả bạn bè.

"....." Lục Tử Mặc không còn gì để nói, uể oải xác nhận lịch làm việc với Đường Bội lần nữa: "Vây thời gian là ngày 20 tháng 6, mong cô về trước một ngày, lên máy bay thì nói cho tôi biết, tôi sẽ đến sân bay đón cô."

Dừng một chút, như nhớ ra cái gì đó, anh ta nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu cô và Sở thiếu về cùng nhau, vậy thì càng dễ hơn."

"Được." Giọng của Đường Bội, mang theo ý cười.

Mặc dù chuyện với Liên tam thiếu làm cô có chút muộn phiền, nhưng em trai phẫu thuật thành công, đã có thể hóa giải tất cả bức dọc do người khác mang đến.

Lúc đến thăm Đường Tử Thái, Đường Bội liền nói với cậu chuyện này.

Rõ ràng Đường Tử Thái rất vui, lập tức cười nói: "Thật tốt, em có thể nhìn chị thi đấu thông qua ti vi."

Dừng một chút, cậu nói tiếp: "Chờ chị thi trận tiếp, chắc em đã khỏe, em sẽ đến đó cổ vũ cho chị."

Em trai luôn hiểu chuyện và quan tâm như vậy, làm Đường Bội không nhin được mà đưa tay xoa đầu cậu.

Một ngày trước khi cô về nước, vết thương dữ tợn trước ngực Đường Tử Thái, cuối cùng cũng được cắt chỉ.

Đường Bội bất an đứng bên cạnh, nghe bác sĩ tuyên bố "Tình huống hồi phục của vết thương rất tốt", cô mới yên lòng, cười với cậu một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, cô lên máy bay tư nhân của Sở gia.

Vì để cô yên tâm, Sở Quân Việt đặc biệt mời hai hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc Đường Tử Thái.

Dù vậy, lúc đi Đường Bội vẫn cẩn thận từng bước, nếu như những người trước kia từng thấy cô hiên ngang trước ống kính, nhìn thấy dáng vẻ của cô bây giờ, chắc sẽ khó có thể liên kết với vị nữ tướng trong cuộc thi kia.

Lúc đến thành phố S, đã là chạng vạng.

Nghỉ ngơi một đêm, rạng sáng hôm sau, Lục Tử Mặc đến đón Đường Bội.

Trên đường lái xe đưa Đường Bội đến đài truyền hình Minh Gia Kỳ Hạ, anh ta hỏi: "Lịch làm việc tôi gửi cô đã xem chưa?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu, đưa tay chống cằm, tựa vào cửa sổ xe.

"À, đúng rồi." Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Gần đây Đường Phỉ Phỉ thế nào?"

Khoảng thời gian này cô luôn ở Tây Bắc để quay phim, sau đó lại bay sang Thụy Sĩ, bận chăm sóc em trai, đâu có thời gian để chú ý tới tin trong nước.

"Tôn gia hoàn toàn xong rồi." Lục Tử Mặc không chỉ là người đại diện cho Đường Bội trong giới giải trí, mà còn là kiện tướng đặc lực của Sở gia, lập tức nói với Đường Bội: "Mấy ngày trước đã tuyên bố phá sản, nghe nói gần đây cả nhà bọn họ ở trong một căn nhà trọ nhỏ, cuộc sống rất khó khăn."

Trong mắt Đường Bội lóe lên ánh sáng lạnh, kết cục như vậy, là trừng phạt đúng tội.

"Còn Đường Phỉ Phỉ thì sao?" Cô lại hỏi: "Và cả Tôn Mặc Vân nữa."

"Tôn Mặc Vân đi tìm Đường Phong Ngôn quây, nghe nói vừa mắng vừa khóc, làm tập đoàn Đường thị rối thành một cục, còn uy hiếp Đường Phong Ngôn, kêu ông ta giúp Đường Phỉ Phỉ." Lục Tử Mặc cười lạnh, trào phúng nói: "Cô cũng biết Đường Phong Ngôn là một người thế nào, ông ta kêu người lạng lẽ đưa Tôn Mặc Vân đi, đưa về nhà trọ nhỏ của Tôn gia, uy hiếp bà ta, nếu bà ta còn dám tới quây nữa sẽ đưa bà ta vào bệnh viện tâm thần, nhưng người còn lại của Tôn gia, một người cũng sẽ không tha."

"Đúng là tác phong của ông ta..." Đường Bội không chút cảm xúc nói.

Cho dù là người vợ đầu ấp tai gối hơn hai mươi năm, một khi không còn giá trị lợi dụng, Đường Phong Ngôn sẽ trở mặt ngay, ông ta rất máu lạnh vô tình.

"Gần đây Đường Phỉ Phỉ sống rất không tốt." Lục Tử Mặc nói tiếp: "Hợp đồng của cô ta và công ty đến kỳ, trước lại gây ra tai tiếng lớn như vậy, gần như là không còn một chút giá trị nào. Nhưng tình trạng của Tôn gia bây giờ, cô ta chỉ có thể tiếp tục kiếm tiền."

"Ồ?" Đường Bội cười một tiếng, trong giới giải trí có bao nhiêu phân biệt đối xử, cô làm thế thân cho Đường Phỉ Phỉ mấy năm, sao có thể không rõ.

Khi đó Đường Phỉ Phỉ còn là Đại tiểu thư Đường gia, là 'thiên sứ' trong lòng người hâm mộ, đi tới chỗ nào cũng bị đuổi theo, ai cũng xem cô ta như công chúa.

Bây giờ, sợ rằng cô ta ngay cả lúc Đường Bội mới bước vào giới giải trí cũng không bằng.

Cái vòng lẩn quẩn này chính là như vậy, khi bạn qua thời, thì chỉ có thể nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc, bị ăn hiếp cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, phải nở nụ cười chủ động đi bộ đỡ người khác.

"Dù sao cô ta cũng là Đại tiểu thư Đường gia trên danh nghĩa, chẳng lẽ Đường Phong Ngôn ngay cả mặt mũi cũng không cần?" Đường Bội lại hỏi.

Trước mặt người ngoài, Đường Phong Ngôn có bao nhiêu giả tạo, cô rất rõ ràng.

Cho dù ông ta đã hoàn toàn buông bỏ Đường Phỉ Phỉ, nhưng chỉ cần còn có người biết Đường Phỉ Phỉ là con gái của ông ta, vậy ông ta sẽ quan tâm đến sĩ diện của mình, không thể làm quá trớn.

"Đường Phong Ngôn rất yêu quý mặt mũi của mình, cũng không dám xen vào chuyện này nữa. Huống chi...." Lục Tử Mặc cười lạnh, nói tiếp: "Ông ta yêu nhiều hơn là tiền và tập đoàn Đường thị, không phải sao?"

Đường Bội hơi nheo mắt lại.

Lục Tử Mặc lại nói: "Có người nói cho ông ta biết, nếu dám xen vào chuyện của Đường Phỉ Phỉ và Tôn gia, vậy Đường thị cũng sẽ rơi vào kết cục như thế, nên Đường Phong Ngôn nào dám xen vào chuyện của Tôn gia nữa."

Đường Bội quay đầu nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc đang chuyên tâm nhìn về phía trước, tay cầm lái cũng rất ổn định.

Người ngồi bên cạnh anh ta lúc này, là người quý giá nhất đối với Boss nhà mình, anh ta không dám lơ lửng.

Cảm nhận được ánh mắt của Đường Bội, anh ta vẫn không quay đầu nhìn cô, chỉ nói: "Cô Đường, trước giờ tôi chưa từng thấy Sở thiếu đối xử tốt với một người như vậy."

"Tôi biết." Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt đối xử tốt với mình, xa hơn Lục Tử Mặc nghĩ nhiều.

Lục Tử Mặc không nói gì thêm, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Có lúc nói chuyện với người thông minh chính là thoải mái như vậy, không cần phải nói quá nhiều, tất cả đều không nói gì.

BMW màu đen lái vào bãi đậu xe của đài truyền hình, Lục Tử Mặc mở cửa xuống xe, rồi chạy qua mở cửa cho Đường Bội.

Đây không phải là lần đầu Đường Bội tới đây, nhưng qua những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, trở lại chốn cũ, lại có cảm giác như đã qua mấy đời.

Người trong đài truyền hình, cho dù chưa gặp được Đường Bội ngoài đời, bây giờ ai cũng biết cô là ai.

Dù sao cũng đã tham gia tiết mục của Minh Hiên, còn đi phỏng vấn chung với Hạ Tử Diệu, hơn nữa còn là diễn viên trong phim của Tần Hạo Diễm - đạo diện số một trong nước....

Một người mới, dù là chỉ có một vai nhỏ trong phim của Tần Hạo Diễm, cũng đủ để nổi tiếng trong một đêm.

Huống hồ, Đường Bội còn chiếm cả ba cái.

Dọc theo đường đi, ai gặp cô, bất luận có quen hay không quen, đều thân thiện mỉm cười chào hỏi cô.

Mãi cho đến lúc bước vào phòng hóa trang đài truyền hình chuẩn bị riêng cho mình, cô mới nhún vai, cười nói: "Thật sự có hơi không quen."

"Giới giải trí chính là như vậy." Lục Tử Mặc ngồi xuống ghế salon, thản nhiên nói: "Nhìn lâu thì quen thôi."

Đường Bội nhú mào, cười chế nhạo nói: "Anh Lục, hình như thời gian anh bước vào giới giải trí còn ngắn hơn tôi đấy? Sao lại giở giọng tiền bối ở đây vậy hả...."

Bọn họ đang trêu ghẹo lẫn nhau, cửa phòng hóa trang bỗng bị người ta đẩy ra, Ann vội vã đi vào.

Tóc của cô ấy đã ngắn đi một chút, nhìn càng đáng yêu hơn.

Lúc này thấy Đường Bội, gần như là nhào tới ôm cô, cười nói: "Tại sao mới nửa tháng không gặp cậu mà mình đã nhớ cậu nhiều đến vậy."

Đường Bội cười ôm lấy thân hình gầy gò tràn đầy sức sống trước người, cười nói: "Đây chính là một ngày không thấy như cách ba thu."

Ann lập tức trang điểm cho Đường Bội.

Hôm nay chỉ là mở màn cho vòng hai, giống như lần trước vậy, chỉ giới thiệu năm diễn viên còn lại, thuận tiện tuyên bố nội dung của vòng hai.

Ann tỉ mỉ tỉa tóc cho Đường Bội, sau đó trang điểm cho cô, rồi đi tới trước mặt cô, nhìn một chút, nói: "Vòng hai hình như là đấu võ, cậu mặc cái này có hợp không?"

Quần áo hôm nay Đường Bội mặc, là váy cổ trang thùy mị, dưới bàn tay ma quỷ của Ann, cô đeo bộ tóc giả thời xưa, kiểu tóc cũng được làm theo kiểu cổ trang, nhìn vào đúng là không thấy có chỗ nào hợp để đấu võ.

Đường Bội suy nghĩ một chút, nói: "Cũng đâu phải là hôm nay, hẳn là không có vấn đề."

Nói xong cô đứng lên, hoạt động gân cốt.

Cho dù Ann nhanh tay, nhưng cô cũng ngồi mất một tiếng.

Lục Tử Mặc cũng đứng lên, nói: "Chuẩn bị xong rồi nhỉ, chúng ta đi ra đi."

"Được." Đường Bội gật đầu.

Phòng hóa trang của cô nằm ở cuối hành lang tầng 18, rất yên tĩnh, không có ai tới quấy rầy.

Đây coi như là quyền lợi đặc biệt mà đài truyền hình cho cô, tầng lầu này là dành cho những diễn viên hạng S, tổng cộng có bốn phòng hóa trang, bình thường rất ít khi dùng tới.

Hơn nữa chỗ quay là ở tầng 20, nên rất thuận tiện.

Cho dù là Thịnh Lan, lúc này cũng phải sử dụng phòng hóa trang ở lầu 13, ở đó rất ồn.

Đường Bội đặt tay lên nắm cửa, đột nhiên dừng lại.

Lục Tử Mặc và Ann đi sau lưng cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Ann muốn nói gì đó, nhưng Đường Bội quay đầu đưa ngón trỏ lên miệng trước.

Lục Tử Mặc và Ann gật đầu, ngay cả hô hấp cũng hạ thấp xuống.

Trên hành lang trống trải, giọng của một nam một nữ vô cùng rõ ràng truyền vào tai bọn họ.

Mặc dù hai người kia đã hạ thấp giọng, nhưng chắc là không ngờ tầng này lại có người sử dụng, động tác của bọn họ có chút không kiêng kỵ.

"Tâm can.... Bảo bối...." Người đàn ông thở hỗn hển cười vô cùng dâm dăng, vừa thở hỗn hển, vừa thân mật gọi, sau đó cười nói: "Miệng nhỏ của em thật ngọt."

Người phụ nữ không nói gì, chỉ khẽ hừ nhẹ mấy tiếng, giọng nói ngọt ngào, làm bộ lấy lòng, làm Ann nổi da gà hết cả người.

"Bảo bối ngoan...." Người đàn ông nói chuyện, không biết ông ta làm gì, mà giọng của người phụ nữ lại vang lên lần nữa, nhưng rõ ràng lần này xen lẫn mấy phần đau khổ: "Em ngoan ngoãn nghe lời... Để cho anh.... Để cho anh vui sướng.... Anh sẽ không bạc đãi em!"

Cho dù là Ann, cũng đoán ra bọn họ đang làm gì.

Mặt Ann hơi nóng lên, nhẹ kéo vạt áo Đường Bội, khi Đường Bội quay đầu thì dùng khẩu hình hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Đường Bội cười với Ann.

Đây là lần đầu tiên Ann thấy Đường Bội cười như thế, mang theo sự châm chọc và khinh thường không thể nói rõ, trong mắt đều là lạnh lùng.

Ngay cả Lục Tử Mặc, cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta móc chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, chống với cặp mắt của Đường Bội, gật đầu với cô.

Đường Bội cười với Ann, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Ann, cánh tay vẫn đặt ở năm cửa sổ bỗng nhiên vận mạnh một cái.

Gần như hoàn toàn không cho người bên ngoài có cơ hội thở dốc, cô đã sải bước đi ra.

"Aaaaaaaaaaaaaaa!"

"Cô là ai?! Sao dám chạy tới đây hả?!"

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng hét sợ hãi của phụ nữ, cùng với tiếng quát giận của đàn ông.

Đường Bội cười nhạt, cao cao tại thượng nhìn đôi nam nữ kia.

Trên môi cô là nụ cười lạnh lùng, giống như đóa hoa độc quyền rũ nhất trong đêm đen, nhưng đồng thời cũng khiến người ta sợ hãi.

Lục Tử Mặc đi bên cạnh cô, đã 'tách tách tách' chụp hình liên tục.

Điện thoại di động có tính năng vô cùng tốt, chụp rõ nét từng biểu cảm và dáng vẻ người phụ nữ đang ôm ngực nằm sát dưới đất kia.

Đường Bội nhìn hình trên điện thoại, quay đầu nhìn người phụ nữ vô cùng chật vật kia.

Ánh mắt khinh thường quét qua người đàn ông đứng trong góc, đó là một người đàn ông trung niên gần 50 tuổi, rất thấp, bụng phệ, đầu hói, mắt hí, mặt tròn mà ngắn, tóm lại là vừa thô tục vừa xấu xí.

Lúc này ông ta đang vội vàng kéo quần lên, ngẩng đầu muốn chửi người quấy rầy chuyện tốt của mình mà còn dám chụp hình.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh sáng lạnh trong mắt Đường Bội.

Ông ta chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi lập tức nhớ ra cô gái trước mặt là ai. Sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, mồ hôi cả người dường như cũng run theo.

Đường Bội cười khẩy, đi về phía trước một bước, hơi khom người nhìn người phụ nữ đang trần trụi, liều mạng che người dưới đất, cười lạnh nói: "Đã lâu không gặp, cô Đường Phi Phi."

Cô dừng một chút, xoay mặt, quét qua người đàn ông trung niên mập mạp xấu xí kia, cười nói: "Ông đúng là trước sau như một... Thật có nhã hứng!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Vĩnh Viễn Không Thể

Cánh tay ôm trước ngực của Đường Phi Phi run rẩy như lá vàng trong gió thu, cả người gần như xụi lơ trên mặt đất, biểu cảm trên mặt vừa hoảng hốt vừa căm hận.

Tóc của cô ta đã sớm bị mồ hôi làm ướt, tán loạn bù xù dán lên vai.

Lúc này nghe thấy lời Đường Bội nói, cô ta đột nhiên ngẩng đầu lên, dữ tợn nhìn Đường Bội.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng, trước giờ khi đứng trước mặt mọi người, cô ta luôn giả vờ trong sáng then thừng.

Bây giờ lại ác độc, lạnh lẽo thâm sâu như cái giếng cổ.

"Con khốn!" Đường Phi Phi thấp giọng mắng: "Mày phá hủy tất cả của tao, tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày!"

Đường Bội cười khẽ, cao cao tại thượng, khinh thường nhìn Đường Phi Phi.

Khi trước cô ta là 'thiên sứ', mà cô chỉ có thể làm thế thân cho cô ta, vì em trai, cô phải làm cho Đường gia và cô ta rất nhiều chuyện mà cô không muốn làm.

Nhưng bây giờ....

Đứng trong đài truyền hình lớn nhất thành phố S, cô được đối xử giống như khách VIP.

Người sắp xếp chương trình nổi tiếng - Minh Hiên, lại đích thân mời cô tham gia tiết mục quan trọng của mình.

Khác nhau một trời một vực.

Đường Bội hơi khom người, tâm trạng tốt nhìn Đường Phỉ Phỉ quần áo xốc xếch đang nằm dưới đất không dám đứng lên, cười nói: "Đường Phỉ Phỉ, cho dù mày có không cam tâm, thì mày có thể làm gì đây?"

Cô đứng thẳng lên, thờ ơ nhìn Đường Phỉ Phỉ, cô ta mất tự nhiên kéo đôi chân trần về, môi còn hơi sưng đỏ, biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn, lớp trang điểm cũng hơi lem.

"Quên chưa nói cho cô biết..." Đường Bội cười tươi: "Em trai của tôi, Tử Thái, trước đây không lâu vừa mới phẫu thuật xong ở bệnh viện tốt nhất Thụy Sĩ, sau đó sức khỏe đã dần hồi phục. Tin tức tốt như vậy, bất luận thế nào tôi cũng phải chia sẻ với cô."

"Con chó! Thằng khốn đó nó cũng... A a a a a a!" Đường Phỉ Phỉ đột nhiên hét lên.

Người đàn ông trung niên đã tát cô ta một bạt tai, ngăn cản lời nói tiếp của cô ta.

Cả người Đường Phỉ Phỉ nằm sấp úp một bên.

Người đàn ông trung niên kia rõ ràng là không nường tay, mặt của cô ta nhanh chóng sưng đỏ, đôi môi vốn đã hơi sưng lúc này cũng bị rách, một vết máu tràn ra.

"Con điểm, mày có biết trước mặt mày là ai không?" Người đàn ông trung niên nghiêm nghị quát: "Mày miệng mồm bần thiêu, mày không muốn ở lại trong giới này nữa phải không?"

Nói xong, ông ta không đếm xỉa gì tới Đường Phỉ Phỉ, cười lấy lòng sát tới gần Đường Bội, cười nịnh nọt nói: "Cô Đường, cô ta không hiểu chuyện, tôi sẽ dạy dỗ cô ta thật tốt, cô ngàn vạn lần đừng để lời cô ta trong lòng."

Ông ta nói xong, lại đuổi chân đá Đường Phỉ Phỉ, mắng: "Còn không mau cầu xin cô Đường tha thứ, tao cho mày biết, những lời mày vừa nói, nếu cô Đường muốn so đo với mày, chắc chắn mày sẽ không thể ở lại giới giải trí."

Đường Phỉ Phỉ hận đến mức chảy máu mắt.

Không lâu trước đây, cô ta mới là đại tiểu thư Đường gia được mọi người lấy lòng.

Mà Đường Bội, chỉ có thể làm một thể thân, một vệ sĩ.

Nhưng bây giờ....

Cô ta cắn răng, ngẩng đầu hung tợn nhìn Đường Bội, trên mặt là năm ngón tay đỏ hồng, vết máu trên khóe môi càng làm cho cô ta chật vật hơn.

Còn Đường Bội - cả người đồ xinh hàng hiệu, quyến rũ khoan khoái.

"Ồ...."

"Chát!"

Lần này người đàn ông trung niên ra tay nhanh hơn, Đường Phỉ Phỉ vừa mới mở miệng, đã bị ông ta tát một cái.

"Đồ điểm, cô Đường không so đo với mày, mày còn đặc ý có phải không?" Người đàn ông trung niên vừa mắng, vừa cười lấy lòng Đường Bội, nói: "Cô Đường, đừng để con điểm này làm bẩn tai của cô, tiết mục cũng sắp bắt đầu rồi, hay là, cô đi ra đó trước đi, ở đây tôi sẽ xử lý."

Ông ta cười, mắt híp thành một đường, mỡ cả người cũng run rẩy theo.

Nói xong câu đó, ông ta lại lấy lòng nhìn Lục Tử Mặc, nói: "À, ảnh chụp trong điện thoại của cậu này, không biết..... Không biết..."

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa xoa tay: "Không biết cô Đường có thể xóa hay không? Con điểm này chủ động quyến rũ, tôi thật sự không cầm lòng được. Cô cũng biết đó, đàn ông mà, ai cũng...."

Ông ta chớp mắt với Lục Tử Mặc, mỡ toàn thân che mất con mắt ti hí, làm cho người ta không nhìn thấy rõ đôi mắt hạt đậu của ông ta.

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội, lạnh nhạt nói: "Chỉ cần ông đừng làm ra chuyện gì khiến cô Đường không vui, hình, tuyệt đối sẽ không bị truyền ra ngoài."

"Dạ, dạ." Người đàn ông trung niên liều mạng gật đầu, lại khinh thường nhìn Đường Phỉ Phỉ một cái, cười lạnh nói: "Con điểm này quyến rũ tôi, là vì muốn dựa vào tôi để lấy vài hợp đồng. May có cô Đường cảnh tỉnh, sao tôi có thể không phân công tư như vậy chứ?"

Ông ta lại cười lấy lòng nhìn Đường Bội, nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ không cho cô ta bất cứ thứ gì hết."

Ông ta đâu phải người ngu.

Nói đúng ra thì người lăn lộn trong giới giải trí đều không phải người ngu.

Chuyện giữa Đường Bội và Đường Phi Phi, đã truyền trong giới rất lâu.

Quá trình như thế nào, không ai chú ý.

Thứ mọi người nhìn, là kết quả.

Mà kết quả vừa vặn chính là Đường Bội thắng, bây giờ mặc dù là người mới, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, Hạ Tử Diệu có danh tiếng như mặt trời ban trưa, Tần Hạo Diễm và Minh Hiên năng lực xuất chúng, cùng với nhà biên kịch Sở Dực Thành đầy tài hoa, trừ phi Đường Bội thật sự là một đứa ngu, nếu không chờ đến sang năm, toàn cục của giới giải sẽ hoàn toàn thay đổi.

Huống chi, Đường Bội đâu phải người yếu.

Xem phim và tiết mục cô tham gia thì biết, cho dù không có người đàn ông thần bí kia đứng sau lưng, Đường Bội cũng sẽ nổi như cồn trong vòng một năm, người mới có tài nhất.

Ban đầu người đàn ông trung niên bị dọa sợ, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp.

Người này, là khách quý mà đài truyền hình tự mình mời tới. Nhận được đãi ngộ mà ngay cả ảnh hậu Thịnh Lan của năm ngoái - đang nổi tiếng như mặt trời ban trưa không thể nào nhận được.

Nghĩ tới đây, ông ta cười càng thêm nịnh nọt.

Khom lưng, nói với Đường Bội: "Cô Đường, thang máy ở ngay phía trước, tôi đưa cô tới đó."

"Vậy thì làm phiền." Đường Bội cười khẽ.

"Đâu có đâu có." Người đàn ông trung niên cực kỳ kích động, nói ngay.

Nói xong thì lập tức chạy tới trước thang máy, nhấn nút thang máy dùm Đường Bội.

Lúc cửa thang máy mở ra, ông ta vội vàng rúc sang một bên, khom người nhìn Đường Bội đi vào.

Đợi đến khi cửa thang máy khép lại, ông ta mới đứng thẳng lên, ánh mắt cũng trở nên âm ngoan.

Đường Phỉ Phỉ bị bọn họ xem nhẹ, lúc này đang khó khăn ngồi dậy, miễn cưỡng mặc bộ đồ nhả nhúm lên người.

Nhưng cô ta vừa mới khoác áo lên, người đàn ông trung niên đã sải bước đi tới, vươn tay nắm chặt càm cô ta, nâng đầu cô ta lên, trào phúng nói: "Không nhìn ra nha Đường đại tiểu thư, cô lại dám mắng người kia."

Ông ta vỗ mấy cái lên mặt Đường Phỉ Phỉ, lạnh giọng nói: "Còn muốn sống, còn muốn có công việc, tốt nhất nên ngoan một chút."

Dừng một chút, ông ta nói: "Mày có biết cô ta là ai không? Cô ta là người mà Sở đại thiếu đang nâng niu, bọn tao gặp cô ta cũng phải cuối đầu cười xòa, mày còn dám lớn lối với cô ta. Sao đây? Mày còn nghĩ mình là thiên kim tiểu thư Đường gia sao?"

Ông ta thấy ánh mắt căm hận của Đường Phỉ Phỉ, lại vỗ vào má cô ta mấy cái, mới đẩy cô ta, lạnh lùng nói: "Cút đi, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn người khác. Giới này chính là như vậy, mày cũng không phải người rốt đài duy nhất. Nếu hận như vậy thì nghĩ biện pháp bò lên đi. Nhưng mà...." Ông ta cười châm chọc: "Lấy thân thể của mày bây giờ, không biết còn có ai chịu bao mày."

Nói xong, ông ta lấy áo của Đường Phỉ Phỉ xoa tay, nói: "Hôm nay không có hứng thú, chờ qua một thời gian, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ giới thiệu công việc cho cô."

Nói xong, ông ta không dừng lại nữa, xoay người sải bước đi về phía thang máy.

Đường Phỉ Phỉ mở to mắt đến sắp rớt ra ngoài, hai tay nắm chặt vạt áo, vạt nó càng thêm nhăn nhúm.

"Đường Bội...." Cô ta nghiến răng nói ra cái tên này. (Thôi đi, tự chuốc lấy, hại người đã rồi bây giờ làm như kiểu mình là người bị hại, đm, cuối cùng cũng chết cứng nhé. Cứng chết mới vừa bụng đọc giả!)

Đường Bội là nguồn gốc của cơn các mộng, người làm cô ta ngã từ trên mây xuống, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đạp Đường Bội dưới chân lần nữa.

Đáng tiếc, lúc này cô ta không thể làm gì Đường Bội.

Đường Bội, Lục Tử Mặc và Ann đang đứng ở tầng 20.

Vòng hai, là đấu võ.

Minh Hiên không nói rõ về vấn đề này, hôm nay cũng không phải là cuộc thi chính thức, mà chỉ là giới thiệu những người còn lại thôi.

Nhưng mà so với vòng thứ nhất, lần này nội dung thi sẽ khác.

Lúc Đường Bội bước vào phòng nghỉ ngơi tầng 20 thì Minh Hiên cũng đang ở đó.

Đám người Bạch Chỉ San, Khương Dĩ Đồng vẫn chưa tới, Minh Hiên đang đứng cùng mấy nhân viên, dặn dò bọn họ chú ý một số chuyện.

Thấy Đường Bội đến, Minh Hiên sải bước đi qua, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới, thản nhiên nói: "Cuối cùng cũng tới."

Đường Bội cười với anh ta, nói: "Xin lỗi, vừa rồi có xảy ra một vài chuyện, nên tôi đến trễ."

Minh Hiên cau mày, nói: "Cô biết ý của tôi không phải như vậy."

Anh ta nhìn thẳng vào mắt Đường Bội, như muốn thông qua đôi mắt cô nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô.

Một lát sau, anh ta hỏi: "Em trai cô phẫu thuật thế nào rồi?"

"Rất thành công." Đường Bội cười thật lòng, nói: "Cám ơn đã quan tâm."

Minh Hiên gật đầu, lại nói: "Vậy không uống công chúng tôi chờ cô lâu như vậy."

"Chuyện này.... Tôi xin lỗi..." Đường Bội cười áy náy: "Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị rút lui, may nhờ Minh thiếu đại nhân đại lượng, chịu chờ tôi."

Thật ra thì thái độ của Minh Hiên cũng không có ý trách móc gì, nhưng Đường Bội vẫn nói: "Bởi vì quá lo cho sức khỏe của em trai, dù có trở về, chắc cũng không thể nào tập trung vào cuộc thi được."

Cô xoay mặt, nụ cười có thêm mấy phần gian xảo: "Chắc hẳn Minh thiếu cũng không muốn thấy một thí sinh không tập trung vào cuộc thi, đúng không?!"

Minh Hiên híp mắt.

Từ lúc Đường Bội quen biết anh ta tới nay, mặc dù không châm chọc một cách quá đáng, nhưng cô luôn kiêu ngạo, lúc giao đấu với anh ta cũng không yếu thế.

Tình cách có mấy phần nữ vương.

Lúc này lại cười tươi như hoa, hình như cô đã thay đổi.

Nhưng sự thay đổi này cũng không làm giảm sự kiêu ngạo từ trong xương của cô, chẳng qua là cô có thêm vài phần quyến rũ dịu dàng của phái nữ.

Đôi mắt Minh Hiên trở nên thâm trầm, dĩ nhiên anh ta biết nguyên nhân làm Đường Bội trở nên như vậy.

Chuyển mắt sang bên kia, hơi lúng túng gật đầu, Minh Hiên nói: "Vậy bây giờ có thể chuyển tâm thi đấu chưa?"

"Tất nhiên rồi!" Đường Bội cười tươi.

Minh Hiên xoay đầu lại theo bản năng, nhìn biểu cảm trên mặt Đường Bội, trong lòng lại có chút kích động, muốn vuốt tóc người đang cười gian xảo, nhưng lại vô cùng quyến rũ trước mặt.

Ngón tay vừa động, anh ta lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng khi nói chuyện lần nữa thì giọng nói cũng hơi cứng: "Vậy thì được."

Thời gian để bọn họ nói chuyện không nhiều.

Bạch Chỉ San, Khương Dĩ Đồng đã tới.

Ở vòng thứ nhất Bạch Chỉ San làm ra chuyện cười cho mọi người, nên khoảng thời gian này tỷ số và độ yêu thích của cô ta cũng giảm đi rất nhiều. Khi thấy Đường Bội thì tất nhiên là vô cùng bất mãn.

Cô ta hừ khế, ngay cả chào cũng không thèm chào Đường Bội, ngẩng đầu đi qua người cô, cười tươi rồi chào hỏi Minh Hiên.

Khương Dĩ Đồng nhìn thấy Đường Bội, vô cùng hòa nhã đi tới.

Trước giờ, ở trong giới cô ta nổi tiếng là người biết tiến biết thoái, khách sáo chào hỏi Minh Hiên rồi mới quay đầu nhìn Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, cười nói: "Lần trước gặp cô, cô mặc quân phục vô cùng anh vũ. Lúc đua ngựa, lại khí thế cuồn cuộn, bây giờ lại mặc đồ thùỵ mị như vậy, thật sự là có hơi không quen đó."

Hôm nay Khương Dĩ Đồng mặc bộ lễ phục lần trước mặc khi đi tham gia dạ tiệc ở Thụy Sĩ.

Chẳng qua là hôm nay cô ta làm tóc theo kiểu cổ điển và cầu kỳ hơn, nhìn cô ta lúc này rất giống một mỹ nữ thời xưa.

Bạch Chi San mặc đồ cổ trang màu hồng, tóc buông xuống hai bên, đồ trang sức cũng là màu hồng, trông cô ta có thêm mấy phần hoạt bát hào phóng, nhưng cũng rất hợp với khí chất của cô ta.

Khương Dĩ Đồng nắm tay Đường Bội, cười nói: "Lần trước tôi cũng đi Thụy Sĩ, nghe nói cô cũng ở đó, tôi còn nghĩ chúng ta có thể gặp nhau. Kết quả tôi lại quá bận, không có thời gian đi gặp cô."

Cô ta cười rất ôn hòa, giọng điệu thân mật, nhưng biểu cảm trên mặt lại không có một chút lấy lòng nào.

Giống như đang nói chuyện với bạn cũ đã lâu không gặp, cũng không bởi vì giá trị con người Đường Bội lên như điều gặp gió mà nịnh nọt.

Đường Bội nhìn cô ta một cái thật sâu.

Lần trước gặp Khương Dĩ Đồng, thật ra ấn tượng của cô đối với cô ta cũng không tệ lắm, nhất là cô ta từng làm Đường Phỉ Phỉ ngậm bồ hòn làm ngọt, nên Đường Bội cũng coi trọng cô ta mấy phần.

Nhưng lúc này, cô ta kéo tay cô, cười thân thiết, làm Đường Bội không quen.

Cô cười với cô ta một tiếng, nói: "Sau này sẽ có cơ hội."

"Nói cũng phải, bây giờ không phải chúng ta đã gặp nhau sao." Khương Dĩ Đồng vẫn biểu hiện sự thân thiết, không bởi vì Đường Bội không lạnh không nóng mà cảm thấy lúng túng.

Bạch Chỉ San ngồi bên cạnh thấy vậy thì hừ lạnh, cười nhạo nói: "Người ta căn bản là không đếm xỉa tới cô, còn chủ động lấy mặt nóng áp vào cái mông lạnh. Cô cũng được coi như là dân lão làng trong giới, đối tốt với một người mới như vậy, khó trách đã qua nhiều năm như thế mà cô vẫn chỉ có thể đóng vai phụ."

Câu nói của cô ta thật sự quá châm chọc, ngay cả Minh Hiên đang thảo luận với nhân viên hậu trường cũng quay lại nhìn cô ta.

Ánh mắt Đường Bội cũng bay về phía Bạch Chỉ San.

Bạch Chỉ San này, chỉ là trò cười trong vòng một, danh tiếng tuột xuống gần như không còn gì.

Sau đó còn cực sai chỗ, giả vờ thân thiết với Đường Phỉ Phỉ trước mặt phóng viên.

Về sau tai tiếng của Đường Phỉ Phỉ hoàn toàn bị phôi bày, Bạch Chỉ San cũng cực kỳ chật vật.

Nghe nói đoạn thời gian đó, luôn có người chạy theo cô ta, hỏi tình cảm giữa cô ta và Đường Phỉ Phỉ tốt như vậy, khi thấy được những tin này cô ta có cảm nghĩ như thế nào.

Người nào thẳng tính, thậm chí còn thay mặt số đông nói ra hết, làm cho Bạch Chỉ San vô cùng tức giận.

Lúc này chú ý tới ánh mắt Đường Bội, cô ta ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: "Sao hả? Cô Đường tức giận vì tôi không ôm đùi cô cầu xin à?"

Cô ta hất cằm về phía Khương Dĩ Đồng, cười lạnh nói: "Một người chưa đủ sao?"

Đường Bội nhú mày.

Cô chưa kịp nói gì, Khương Dĩ Đồng đã lên tiếng: "Không cần để ý cô ta!"

Khương Dĩ Đồng khinh thường nhìn Bạch Chỉ San, tựa như trong mắt cô ta Bạch Chỉ San chỉ là một đồng rác: "Chờ cô nổi tiếng, sẽ có nhiều lời ra tiếng vào nhắm vào cô hơn, đừng để những chuyện này trong lòng, nếu không chính là tự mình làm khổ mình."

Lúc Khương Dĩ Đồng nói câu này, hoàn toàn là giọng điệu của một người từng trải.

Đường Bội cười, rút tay ra, gật đầu nói: "Cô nói có lý."

Vừa ngồi xuống không lâu thì người cuối cùng cũng đến.

Trước mặt người khác Tuyên Mỹ Kỳ luôn khiêm tốn, cố gắng hạ sự tồn tại của mình xuống, ngay cả quần áo trên người cũng là đồ thời nhà Hán bình thường, so sánh với mấy người khác thì không có điểm nhấn riêng của mình.

Mà Thịnh Lan, người cũng như tên, quần áo lộng lầy.

Cô ta mặc một bộ sườn xám màu đen, phía trên có một đóa hoa làm bằng thủ công tinh xảo, phơi bày vóc dáng quyến rũ.

Mái tóc dài màu đen được quấn sau ót, nhìn giống như một tiểu thư danh môn cao quý.

Tai đeo đôi bông ngọc phỉ thúy trong suốt, trên cổ tay trắng nõn là một vòng tay phỉ thúy.

Trên cổ cũng là một sợi dây chuyền phỉ thúy.

Đồ trang sức giống nhau, có vài người lại làm nó trở nên tục tĩu, nhưng khi Thịnh Lan đeo, lại hào phóng tự nhiên, làm cho vẻ đẹp của cô ta càng thêm quý khí.

Đây cũng là khí thế mà chỉ có ảnh hậu mới có.

Vòng đầu tiên bại dưới tay Đường Bội, dù bề ngoài Thịnh Lan nói không sao, nhưng trong lòng lại căm ghét Đường Bội.

Dĩ nhiên cô ta không có hứng thú với phần thưởng của cuộc thi này, mà thứ cô ta hứng thú là bộ phim của Minh gia trong năm nay, nghe nói bộ đó có số tiền đầu tư hơn trăm triệu.

Có thể trở thành nữ chính của bộ phim đó, chắc chắn trong ba năm liên tiếp danh tiếng của cô ta sẽ không chìm.

Cho nên sau khi Thịnh Lan đi vào, ánh mắt khi nhìn Đường Bội cũng không thân thiện.

Nhưng so với Bạch Chỉ San thì ảnh hậu vẫn biết cách cư xử hơn.

Cô ta gật đầu với Đường Bội, coi như chào hỏi, rồi kiêu ngạo ngồi xuống vị trí của mình, chờ tiết mục bắt đầu.

Minh Hiên cũng đã đi tới, anh ta gật đầu với năm nữ diễn viên, nói: "Sau khi thảo luận, thì hôm nay trước khi bước ra mọi người sẽ được bốc

thăm từ MC, sau đó mọi người có ba phút để thể hiện, phải lột tả được chủ đề mà ban tổ chức đưa ra.

Dừng một chút anh ta nói tiếp: "Hơn nữa, phải liên kết giữa cầm kỳ thi họa và võ. Hiểu chưa?"

"Rõ." Mọi người rồi rít gật đầu.

So với đua ngựa, thật ra thì cuộc thi như vậy đối với mọi người mà nói thì dễ hơn một chút.

Mắt Thịnh Lan lạnh lẽo, không có ý tốt quét qua người Đường Bội.

Trừ Đường Bội, mấy người khác đều có kinh nghiệm đóng phim cổ trang. Bộ phim năm ngoái cô ta đóng, vừa vặn là phim cổ trang. Vai cô ta diễn là một tài nữ tinh thông cầm kỳ thi họa, thông minh tuyệt đỉnh.

Cho nên cô ta rất tự tin, khi vòng hai bắt đầu, cô ta sẽ hạ khí thế của Đường Bội.

"Ba ngày sau vòng hai sẽ chính thức bắt đầu. Chắc hẳn mọi người cũng nghe được ít nhiều, người đoạt giải nhất trong cuộc thi lần này, sẽ trở thành nữ chính trong bộ phim mà Minh thị đầu tư năm nay." Minh Hiên lại nói.

Anh ta vừa nói xong câu này, mặc dù mọi người đã biết ít nhiều, nhưng vẫn không nhịn được mà cảm thấy kích động.

Ngay cả Tuyên Mỹ Kỳ luôn im lặng cũng lộ ra sự khát khao.

Bạch Chi San, kích động đến mức ngây người----.

Bây giờ danh tiếng của cô ta đã giảm đi nhiều, đây là cơ hội tốt để cô ta trở mình!

"Cho nên nội dung của vòng hai, chính là kỹ xảo. Cũng không phải kỹ xảo." Minh Hiền từ tốn nói: "Mọi người cần phải dựa theo chủ đề hôm nay, tự dựng lên một kịch bản để diễn trong vòng 15'."

Dừng một chút, Minh Hiền nói tiếp: "Đến lúc đó, chúng tôi sẽ mời vài người khách quý cùng tham dự, biểu diễn chung với mọi người."

"A?" Bạch Chỉ San khôi phục sự hoạt bát: "Ảnh đế hạ cũng có nằm trong danh sách khách quý ư?"

Hiền tại cô ta rất có hảo cảm với Hạ Tử Diệu, ngày đó ở trường đua, cô ta chật vật như vậy, người duy nhất đồng tình với cô ta, giúp cô ta chỉ có Hạ Tử Diệu.

Vừa hỏi xong, mặt Bạch Chỉ San lập tức đỏ lên.

Minh Hiền lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, không trả lời, tiếp tục nói: "Những người khách quý này, hoàn toàn khác với lần trước, có người chưa bao giờ làm diễn viên, có người mới tốt nghiệp từ trường sân khấu điện ảnh. Có người là lão làng kỳ cựu trong giới, cũng có nam diễn viên bị anti." Minh Hiền lại nói: "Đến lúc đó sẽ quyết định bằng cách rút thăm, rút trúng thăm nào thì các cô sẽ biểu diễn cùng người đó."

"Nhớ kỹ, biểu hiện của người diễn chung với các cô, cũng là tiêu chuẩn để chấm điểm."

Cách làm như thế, không thể nghi ngờ là đã tăng độ khó lên.

Thử nghĩ lại, nếu như Thịnh Lan rút được là một người mới, có lẽ dưới khí thế mạnh mẽ của ảnh hậu, biểu hiện của người đó sẽ vô cùng tệ hại.

Nếu biểu hiện của bạn diễn là tiêu chuẩn để chấm điểm của giám khảo, vậy cho dù biểu hiện của Thịnh Lan có tốt thế nào đi nữa cũng khó

có thể giành được giải nhất.

"Ngoài ra, giữa các cô và những nam khách quý, cần có một thời gian trao đổi." Minh Hiên nói.

Vừa rồi còn cảm thấy mừng vì nội dung của vòng hai dễ hơn vòng một, đám người Bạch Chỉ San vô cùng tự tin, sau khi nghe Minh Hiên nói hết thì nhăn nhó nhìn nhau.

Chỉ có Thịnh Lan và Đường Bội, vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn Minh Hiên.

"Được rồi, tiết mục sắp bắt đầu, nếu còn có gì không hiểu, thì có thể trao đổi với tôi." Minh Hiên chuyển mắt sang người Đường Bội, nói với cô: "Vì là người đứng đầu vòng một, nên Đường Bội, cô là người dự thi đầu tiên."

Hai MC kim bài Mạc Thành và Nhan Ninh đã bắt đầu mở màn.

Trở thành người đứng đầu vòng một, nên lần này cũng được khán giả chú ý nhiều hơn.

Mạc Thành cười với khán giả, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Mọi người kêu gào tên nữ thần của mình trong lòng, nhưng đừng quên hai người MC chúng tôi nha. Phải biết...."

Anh ta dừng một chút, cố ý làm người xem tò mò, thần bí nói tiếp: "Hôm nay, là do tôi và Nhan Ninh quyết định sự sinh tử của nữ thần của các bạn."

Mạc Thành ho nhẹ một tiếng, giọng điệu trở nên đặc ý: "Một chút nữa chúng tôi bảo nữ thần của các bạn làm gì, nữ thần của các bạn cũng phải làm đó."

Khán giả cười rộ lên.

Nhan Ninh giả vờ phun nước miếng: "Đừng tin cái giả tưởng của tên hâm mộ cuồng nhiệt này, chuyện duy nhất anh ta có thể làm, chính là rút một tờ giấy trong một đồng giấy mà thôi."

Khán giả lại cười rộ lên.

Mạc Thành cố ý sù mặt xuống, bất mãn nói: "Phải biết rằng trong một tuần qua blog của tôi không thấy thêm một lượt theo dõi nào, làm một người của công chúng, đây là chuyện mất mặt cỡ nào chứ? Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, thì tôi chỉ có thể tự mua fan thôi."

Khán giả lại tiếp tục cười.

Nhan Ninh trừng mắt, không nhìn anh ta nữa, nói: "Nói đến blog, mọi người có biết, gần đây có một blog của một người, số fan cứ tăng lên vùn vụt?"

"Đường Bội!" Phía dưới vang lên tiếng hô to.

Đường Bội sững sốt một chút.

Gần đây cô bận muốn chết, cũng trải qua nhiều chuyện. Mặc dù nghe theo Lục Tử Mặc lập một blog, nhưng lại chưa bao giờ vào đó.

Lúc này Mạc Thành và Nhan Ninh nói như vậy, mới nhớ tới, hình như mình, thật sự có lập một blog.

Mạc Thành lập tức đi vào đề tài, nói: "Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy nữ vương Đường Bội của chúng ta, một hồi tôi phải thỉnh giáo cô ấy, làm sao để fan tăng nhanh hơn."

"Rất đơn giản." Nhan Ninh nói: "Chỉ cần tiếp theo, anh có thể làm tốt hơn Đường Bội là được."

Nói xong, Nhan Ninh vung tay lên, nhiều dòng chữ xuất hiện trên màn hình lớn.

Mấy giây sau, Mạc Thành đột nhiên hét lớn: "Ngừng!"

Màn hình dừng lại, hai người xuất hiện trên màn hình lớn.

"Trương Húc, Công Tôn đại nương. Haizzz...." Mạc Thành khoa trương thờ dài nói: "Ban tổ chức thiệt là, hai người này hoàn toàn bất đồng, sao có thể gộp chung với nhau chứ?"

"Hơn nữa còn phải liên quan đến cầm kỳ thư họa, còn phải liên quan đến võ... Ặc? Nói như vậy, Trương Húc cuồng viết, Công Tôn đại nương giỏi kiếm, vậy không phải là có liên quan đến nhau rồi sao?" Mạc Thành tỉnh ngộ.

"Vậy nếu là anh, thì phải diễn thế nào?" Nhan Ninh hỏi.

"Cái này..." Mạc Thành lại khoa trương nhú mày, nói: "Được rồi, tôi quyết định hỏi fan hâm mộ, vậy sẽ dễ hơn nhiều."

Trương Húc khinh thường thiên hạ, không kiềm chế được lối hành văn.

Giai nhân Công Tôn thị múa kiếm kinh động bốn phương.

Quả thật rất khó để liên kết với nhau.

"Ha ha." Nhan Ninh cười một tiếng, nói: "Vậy xin mời Đường Bội ra sân khấu, để cô ấy cho chúng ta thấy một màn biểu diễn mãn nhãn."

Đường Bội đứng sau cánh gà đã chuẩn bị xong, khé nhú mày một cái.

Minh Hiên đứng bên cạnh cô thấy vậy thì hỏi: "Vẫn chưa nghĩ ra được sẽ làm gì?"

Đường Bội lắc đầu, nói: "Không phải."

Cô lo lắng, là cuộc thi ba ngày sau.

Hiếm khi Minh Hiên nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô đang mặc một bộ đồ cổ trang thùỵ mị, thật sự không thích hợp để diễn cảnh đánh đấm.

Nhưng chỉ còn ba phút, căn bản không kịp để thay quần áo.

Khi Minh Hiên cảm thấy có hơi đau đầu thì Đường Bội đã bước ra.

Cô mặc bộ đồ của tiểu thư khuê các thời cổ đại, ngay cả cách đi bộ, cũng ưu nhã hào phóng, không nhìn được lát sau cô sẽ biểu diễn chủ đề kia.

Khán giả cũng có chút ngây ngẫn, nhìn Đường Bội duyên dáng đi ra, khán giả, Mạc Thành, Nhan Ninh, đều không nhìn được mà dụi mắt một cái---.

Đường Bội luôn anh vũ hào phóng, vậy mà lại có một mặt quyền rũ xinh đẹp dịu dàng như vậy?

Nhưng mà....

Tiếp theo cô phải biểu diễn thế nào đây?

Minh Hiên cùng tất cả mọi người đều thắc mắc điều này.

Đường Bội cười với mọi người.

Nụ cười của cô ngượng ngùng mà động lòng người, giống như tiểu thư khuê các lần đầu tiên bước ra khỏi nhà, còn mang theo mấy phần e thẹn.

Mắt cô đột nhiên sáng lên, đưa tay lên không trung quơ nhẹ một cái, giống như là cầm thứ gì lên vậy.

Khán giả nhanh chóng biết được cô cầm thứ gì, Đường Bội hơi thấp đầu xuống, uống gì đó.

Mặc dù không có dụng cụ thật, động tác của Đường Bội chỉ là giả tưởng, nhưng nhìn vào lại vô cùng chân thật.

Động tác uống rượu của cô rất dè dặt, không nhìn ra chút cuồng ngạo hào phóng nào của lần trước, cô lúc này, vô cùng giống với tiểu thư khuê các ở cổ đại.

Nhưng sau khi thực hiện động tác uống rượu, mắt của cô càng lúc càng sáng, động tác cũng càng lúc càng thoải mái.

Cuối cùng, cô làm ra dáng vẻ ném ly rượu trên tay.

Tiểu thư khuê các vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt Đường Bội vô cùng sáng, ngay cả nụ cười cũng không còn ngượng ngùng, mà trở nên cực kỳ cuồng ngạo.

Đôi mắt cô sáng ngời quét qua toàn bộ khán đài, đưa tay ra sau lưng.

Hai thanh kiếm đạo cụ bị cô cầm gọn trong tay.

Mặc dù Đường Bội rất hiểu về súng ống đạn dược, nhưng thật ra thứ cô rành nhất là vũ khí lạnh.

Như dao găm và kiếm, cho dù đang mơ, cô cũng có thể sử dụng vô cùng thành thạo.

Lúc này đoạn kiếm trong tay, cô giống như cá gặp nước, dáng người uyển chuyển đi quanh sân khấu, thật sự---

Xưa kia có giai nhân Công Tôn thị, múa kiếm lay động bốn phương!

Kiểm trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh, động tác lưu loát.

Khi khán giả bị mê hoặc, thì bỗng có một người kinh ngạc trợn to hai mắt: "Cô ấy.... Cô ấy đang viết chữ?"

Lối viết thảo của Trương Húc, vốn tung trung nghiêm cần nổi tiếng thiên hạ.

Lúc này mặc dù Đường Bội đầy men say, nhưng nhất cử nhất động lại tự thành quy luật, dùng kiếm viết ra 《cổ thi tứ thiếp》 của Trương Húc.

Động tác kết hợp nhu cương, thiên biến vạn hóa, thần thái phiêu dật, lưu loát liền mạch, người xem sáng khoái tinh thần, giống như được trở về thời Đường theo động tác của cô.

Cuối cùng, Đường Bội hợp kiếm lại, dòng chữ rơi xuống, cô đang nghiêm nghị đứng trên sân khấu, ngâm nga ngân: ""Hư giá thiên tâm thượng, vô hương vạn lý văn."

Giọng trầm thấp phong cách cổ xưa trang nghiêm, làm cho khán đài yên tĩnh lại.

So sánh với vừa rồi và hiện tại, hoàn toàn khác nhau.

Các khán giả còn đang đắm chìm trong màn múa kiếm của cô, đột nhiên thấy Đường Bội như vậy, ngay cả vỗ tay cũng quên.

Chốc lát sau, tiếng vỗ tay vang lên từ một góc, rồi dần trải rộng toàn trường.

Mặc dù đa số mọi người đều không nhận ra chữ Đường Bội viết vừa rồi, nhưng lực độ và khí thế như vậy, cũng đã đủ để người ta cảm thấy niềm vui tràn trề.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng vang dội, Đường Bội mỉm cười, cúi người với khán giả, rồi lui về phía sau.

Trên mặt mọi người lộ ra sự lưu luyến, vừa rồi vẫn chưa nhìn đủ mà!

Đường Tử Thái vượt màn hình, lúc này trên màn ảnh là cảnh Đường Bội đang ngâm thơ.

Cậu nhẹ nhàng chạm vào má Đường Bội, tựa như có thể xuyên qua màn hình, cảm nhận được sự xinh đẹp của cô, kiêu ngạo, tràn đầy sức sống.

Liên Tu Cận ngồi bên cạnh thấy vậy thì hừ lạnh, nói: "Bán rẻ tiếng cười, cô ta chỉ được như thế thôi."

Đường Tử Thái nhú mày.

Từ sau khi Đường Bội về nước, Liên Tu Cận thường xuyên đến bệnh viện hơn.

Liên tam thiếu luôn phong lưu đa tình, lại chịu bỏ qua đám oanh oanh yến yến, bỏ qua vườn hoa, mỗi ngày đến phòng bệnh của cậu, giống như đã quyết định, phải thừa dịp Đường Bội không có ở đây, kéo trái tim con trai về phía mình.

Còn lời uy hiếp của Sở Quân Việt...

Ngón tay Liên Tu Cận khẽ run.

Thật sự giống như lời Sở Quân Việt nói, chỉ cần ông ta muốn, cho dù chuyện đã qua rất lâu, ông ta vẫn có thể tra được tất cả những gì mình muốn biết.

Trên bàn trong thư phòng đang chất một đống tài liệu thật đầy.

Liên Tu Cận vẫn chưa xem.

Không biết tại sao, mỗi lần ông ta muốn chạm vào đồng tài liệu kia thì ông ta lại nhớ tới sự khinh thường trên mặt Sở Quân Việt.

Nhớ đến lúc Sở Quân Việt nói mình không có tư cách làm cha.

Mỗi lần muốn mở tài liệu ra, ông ta lại cảm thấy sợ hãi.

Sau mấy lần lập đi lập lại, Liên tam thiếu quyết định, trước tiên ông ta phải có tư cách để làm cha, rồi mới tìm hiểu chuyện xảy ra năm đó.

Cho nên ông ta đến đây.

Đường Tử Thái đúng là một người dễ ở chung, đúng như lời Liên Thiên Duệ và Sở Quân Việt nói, cậu thật sự quá yên tĩnh, cũng quá cẩn thận, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, cậu sẽ không làm phiền bất kỳ ai.

Lần này Liên Tu Cận xài hết tất cả sự kiên nhẫn của mình, từng chút từng chút tìm hiểu con trai mình, muốn tăng thêm một chút tiền cược cho tương lai.

Đường Tử Thái không từ chối, nhưng cũng không quá nhiệt tình với ông ta.

Hai cha con có diện mạo giống y như nhau, dưới ánh mặt trời ấm áp sau buổi trưa, cùng nhau xem một cái video, gần đây xuất hiện nhiều lần.

Chắc là phát hiện thay đổi của Đường Tử Thái, biểu cảm của Liên Tu Cận cứng lại, cố làm ra vẻ tùy tiện nói: "Được rồi, con cảm thấy cô ta tốt là được."

Đối với đối thủ lớn nhất có thể tranh giành con trai với mình, Liên Tu Cận bất mãn với Đường Bội, không chỉ vì cô là con gái của Đường Phong

Ngôn, mà nhiều nhất chính là, ghen ăn tức ở, ngay cả Liên Tu Cận cũng không phát hiện ra, mình ghen tị với Đường Bội.

"Ông tiếp xúc nhiều với chị ấy, thì sẽ biết, chị ấy khiến người ta cảm thấy ấm áp." Đường Tử Thái khẽ chạm vào màn hình, thấp giọng nói: "Chị ấy là người lương thiện nhất, dịu dàng nhất mà tôi từng gặp. Trên thế giới này, trừ mẹ ra, thì không có người cô gái nào tốt như chị ấy."

Một lần chạm vào hai cái vảy ngược của Liên Tu Cận, biểu cảm trên mặt ông ta rất tệ.

"Tử Thái." Ông ta trầm giọng nói: "Con không thể chỉ nhìn bề ngoài, Đường Bội có thể lẫn lộn trong cái phùng nhuộm lớn kia, hiền lành, đơn thuần, dịu dàng... Những danh từ tốt đẹp này không có chút liên quan gì với cô ta cả."

Liên tam thiếu thừa nhận mình có chút thương thức Đường Bội, nhưng tuyệt không chấp nhận, cô là người như vậy trong mắt con trai.

"Ông không hề hiểu chị ấy!" Đường Tử Thái hiếm khi lớn tiếng: "Ông mới là người nhìn người khác thông qua vẻ bề ngoài."

"Thật sao?" Liên Tu Cận cười lạnh nói: "Nếu con không tin, thì có thể lên mạng tra thử, thì sẽ biết, cuộc sống riêng của người chị này, có bao nhiêu đặc sắc!"

Chỉ cần nhắc tới Đường Bội, thì bầu không khí khó có khi hòa hợp của hai cha con lại trở nên cứng nhắc.

Ánh mắt Liên Tu Cận âm trầm, thật sự ghét người phụ nữ chần ngán giữa hai cha con bọn họ, không chút lưu tình nói: "Ảnh đế Hạ Tử Diệu, đạo diễn thiên tài Tần Hạo Diễm, người sắp xếp kim bài tiểu thiếu gia Minh gia - Minh Hiên... Ngay cả chú của Sở Quân Việt là Sở Dực Thành cũng nhìn

cô ta bằng con mắt khác, cam tâm tình nguyện đứng sau bảo vệ cô ta. Một cô gái như vậy, sẽ đơn thuần sao?"

Liên Tu Cận khinh thường hừ lạnh, nói: "Tử Thái, con không thể cứ mãi sống trong thế giới đơn thuần, tương lai con sẽ thừa kế tất cả của ba, mặc dù thế giới này không tốt đẹp, nhưng chỉ khi biết mặt tối đó, con mới có thể bảo vệ tốt bản thân."

"Chuyện đó có liên quan gì tới chị ấy?" Mặt Đường Tử Thái đỏ rần lên: "Chị ấy tốt như vậy, tất nhiên sẽ có người tự nguyện đối tốt với chị ấy!"

Cận ít khi dùng giọng điệu như vậy để tranh chấp với người khác, lúc này lại không chút do dự tranh cãi với ba mình vì Đường Bội, không chút lùi bước: "Không phải tất cả mọi người đều giống như ông, lúc nào cũng có nhiều tình nhân như vậy, lúc nào cũng....."

Đường Tử Thái không nói được.

Liên Tu Cận đã giận đến mức híp mắt lại.

"Rất tốt!" Ông ta giương tay lên: "Con lại vì con gái của Đường Phong Ngôn mà nói chuyện với ba như vậy?! Cô ta có một người ba như vậy, lại có...."

Nói tới đây, Liên Tu Cận do dự một chút, nhanh chóng chuyển qua chuyện khác: "Đương nhiên sẽ không phải thứ tốt lành gì. Nếu không con nghĩ xem cô ta có thứ gì để được Sở thiếu ủng hộ?"

"Dù sao thì cũng không xấu xa như cái suy nghĩ thối nát của ông!" Đường Tử Thái nghiêm nghị nói.

"Thối nát?" Liên Tu Cận cười ha ha, nói: "Chẳng lẽ con cho là, Đường Bội cùng Sở Quân Việt, là trong sáng, ngây thơ giống như học sinh tiểu học

vậy à, chỉ nắm tay nói chuyện yêu đương?"

"Sở thiếu muốn cưới chị ấy." Luận về tài ăn nói, Đường Tử Thái không phải là đối thủ của Liên Tu Cận, cậu im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: "Nếu không phải bởi vì tôi, có lẽ họ đã kết hôn rồi."

"Vậy à...." Ánh mắt Liên Tu Cận đầy khinh thường: "Nhưng bọn họ vẫn chưa kết hôn, tương lai có kết hôn hay không, ai biết được?"

Ông ta cười nói: "Loại chuyện này, ở trong giới chúng ta, rất thường gặp. Cái gọi là tình yêu vĩnh cửu, giả tạo đến mức làm người ta ghê tởm."

"Ông nói vậy." Mặt Đường Tử Thái càng đỏ hơn.

Cậu há miệng, muốn nói chuyện thay Đường Bội, nhưng trái tim, đột nhiên đập mạnh. (Đm, ghét cái thằng cha Liên Tu Cận này hơn gì nữa.)

Bóng tối vô lực, đột nhiên chạy qua người cậu, ngón tay vừa rời chỉ vào Liên Tu Cận, cũng từ từ rũ xuống. (hu hu, Tử Thái của tuiiiii)

Ánh mắt Liên Tu Cận trầm xuống, vươn tay đỡ lấy Đường Tử Thái, tay kia đã đè vào nút đỏ ở đầu giường.

Vừa rồi ông ta không cố ý, nếu như không phải Đường Tử Thái muốn tranh chấp tới cùng, muốn bảo vệ con gái Đường Phong Ngôn, ông ta cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Mặc dù ca phẫu thuật của Đường Tử Thái rất thành công, nhưng dù sao vẫn còn nằm trong thời kỳ tịnh dưỡng, tinh thần kích động như vậy, bác sĩ đã dặn đó là điều cấm tuyệt đối.

Liên Tu Cận ảo não, cẩn thận đặt Tử Thái lên giường.

Mặc dù động tác của ông ta không quá dịu dàng, nhưng vẫn nhẹ nhàng đỡ chân cho cậu.

Nhưng đến khi Đường Bội bay từ thành phố S đến Zurich, Đường Tử Thái vẫn chưa tỉnh lại.

Cô không nhìn Liên Tu Cận cái nào, chỉ cau mày bận trước bận sau, đi theo bác sĩ hỏi tới hỏi lui.

Sở Quân Việt đi cùng cô, vừa bước vào phòng bệnh thì lập tức nhìn Liên Tu Cận một cái.

Thấy Đường Bội rối loạn, anh biết, tất cả vui mừng từ khi Đường Tử Thái tỉnh lại, bây giờ đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Sở Quân Việt đi tới trước mặt Liên Tu Cận đang sa sút tinh thần ngồi cạnh giường bệnh, nhìn ông ta chăm chăm, lạnh giọng nói: "Liên tam thiếu, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Nói xong anh xoay người đi ra ngoài.

Liên Tu Cận có chút bất an nhìn Đường Tử Thái một cái.

Khó khăn lắm sức khỏe cậu mới tốt hơn một chút. Nhưng bây giờ hai mắt lại nhắm chặt nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, giống như lúc nào cũng có thể biến mất vĩnh viễn.

Liên Tu Cận hít một hơi thật sâu, đứng lên đi theo Sở Quân Việt ra ngoài.

Không khí ở Zurich đã ấm áp hơn lần trước một chút, Sở Quân Việt đứng trên ngoài hành lang, gió thổi qua, làm cho mặt của anh có chút hư ảo.

Hồi lâu sau, anh mới xoay người lại nhìn Liên Tu Cận, lạnh nhạt hỏi: "Tam thiếu không điều tra chuyện năm đó?"

Đã tra, những không dám xem.

Liên Tu Cận thầm nói trong lòng.

Bề ngoài, ông ta vẫn đứng thẳng lưng, không chút nhân nhượng nói: "Chuyện này không liên quan tới cậu."

Sở Quân Việt cười lạnh, lấy một phong thư từ túi âu phục, nói: "Gần tới sinh nhật của tam thiếu, trước khi lên máy bay, tôi đã đặc biệt chuẩn bị món quà mọn này, hy vọng tam thiếu sẽ thích."

Nói xong, anh nhét phong thư vào tay Liên Tu Cận.

Sau đó, trở lại phòng bệnh.

Có lẽ Sở Quân Việt sẽ không can thiệp vì Đường Tử Thái, nhưng nhìn thấy lúc Đường Bội nhận được điện thoại của bệnh viện, biết Đường Tử Thái lại rơi vào hôn mê lần nữa, sắc mặt cô trắng bệch, thương tâm đến cực độ, làm cho Sở Quân Việt đau lòng đến mức muốn hủy diệt tất cả những người làm cô đau lòng.

Phong thư anh đưa cho Liên tam thiếu rất đơn giản, Liên Tu Cận vừa chạm vào, đã biết bên trong là thứ gì.

Vật bên trong rất mỏng, chỉ là một phần quà nhỏ.

Trên bìa, không có chữ nào.

Mặc dù không biết rốt cuộc thứ bên trong là gì, nhưng không biết tại sao, tay Liên Tu Cận, lại run rẩy.

Gió Zurich mát mẻ, ánh mặt trời ấm áp.

Nhưng cho dù ánh mặt trời có ấm áp hơn nữa thì cũng không thể nào làm ấm trái tim Liên Tu Cận.

Phong thư đã mở, tấm hình ố vàng rơi xuống từ tay Liên Tu Cận, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tấm hình, đã bị ố, nhìn không rõ, nhưng mặt sau, là dòng chữ mạnh mẽ có lực của Sở Quân Việt.

"Vĩnh viễn không thể nào nói lời xin lỗi!"

Từng chữ đâm thẳng vào tim gan!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Người Đã Chết, Mộ Vẫn Còn

Gió Zurich thổi qua tầng chót của bệnh viện, ánh mặt trời đầu hè dịu dàng chiếu xuống, nhưng Liên Tu Cận lại cảm thấy ánh mặt trời kia vô cùng chói mắt.

Ông ta khom lưng, nhìn tấm ảnh cũ nằm trên mặt đất.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lay động tấm hình đang nằm trên mặt đất.

Tam thiếu luôn ung dung ưu nhã bị kinh sợ, cả người đều run rẩy.

Chữ viết phía sau tấm hình vô cùng rõ ràng, giống như một cây dao găm sắc bén đâm thẳng vào ngực ông ta.

Mặt ông ta tái nhợt, yên lặng đứng đó, cuối cùng lấy hết dũng khí, nhặt tấm hình lên.

Hình đã được chụp rất nhiều năm, máy ảnh thời đó không nét và đẹp như bây giờ, cũng không có màu, chỉ có hai màu đen trắng, có người mà cả đời Liên Tu Cận quen thuộc nhất, cũng xa lạ nhất.

Ông ta nhẹ nhàng vuốt ve bên trái tấm hình, đó là một cô bé đang cười rộ rỡ.

Cô bé mới năm sáu tuổi, nhìn vô cùng non nớt và đáng yêu.

Nhưng gò má lại gầy gò, không giống như những cô biết cùng tuổi, có gương mặt trái táo nồn nà.

Nhưng nụ cười của cô bé rất rực rỡ, má lúm đồng tiền đáng yêu, đủ để lấp đầy tất cả.

Mặc dù cô bé trong hình tuổi còn nhỏ, nhưng Liên Tu Cận nhìn một cái liền nhận ra, cô bé gầy nhỏ đang cười ngây thơ trong sáng này, là Đường Bội khi còn bé.

Đôi mắt kia, sao Liên Tu Cận có thể nhìn lầm, mỗi khi cô nhìn Đường Tử Thái, nhìn em trai bảo bối của mình, cũng sẽ như vậy, ánh mắt dịu dàng yêu thương của một người chị dành cho em trai mình.

Đường Bội nhỏ trong hình, đang nhìn Đường Tử Thái nhỏ bên cạnh cô.

Tay phải cô bé nắm chặt tay của em trai, tay trái thì thân mật ôm vai Đường Tử Thái, nhìn vào đã biết, tình cảm của hai chị em vô cùng tốt.

Nhưng Đường Tử Thái nhỏ rất gầy!

Gương mặt của cậu lồm xồm xuống, cánh tay cũng rất nhỏ, mắt mặc dù lớn, nhưng trong tấm ảnh đen trắng, có thể nhìn thấy quầng thâm mờ.

Cậu đang cười, nụ cười ngại ngùng non nớt, nhưng lại vô cùng hạnh phúc, rúc sát vào người Đường Bội, được cô ôm trong ngực.

Liên Tu Cận cảm giác trái tim mình giống như vừa bị giấy nhám chà qua, đầy thương tích, rồi lại bị quăng vào một chậu giấm.

Vừa đau vừa rát.

Đây là con trai ruột của ông ta!

Nhìn như dân ty nạn Châu Phi vậy!

Lúc ông ta đang say mê trong cuộc sống vàng son, mỗi ngày mơ màng lên giường với tình nhân, ăn ngon mặc đẹp, ở trong căn phòng xa hoa, chạy xe thể thao đặc chế, tặng quà đắt tiền cho tình nhân....

Khi ông ta làm những điều này, con trai ông ta, đang mặc quần áo mộc mạc, thân hình gầy gò!

Tay đang cầm tấm hình của Liên Tu Cận run rẩy, tấm hình mỏng lại nặng tựa ngàn cân làm ông ta gần như không thể nào cầm được.

Sở Quân Việt không hổ là đế vương cường hãn nhất trên thường trường, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì mang theo khí thế vạn quân, một kích mất mạng, không cho người ta cơ hội thở dốc!

Huống hồ.....

Liên Tu Cận cảm thấy mình sắp không thở nổi, người phụ nữ trong hình, đôi mắt đen trắng rõ ràng, lại ẩn chứa tang thương, cười nhìn ông ta.

Đó là người ông ta từng yêu đến tận xương tủy, những cũng hận đến tận xương tủy!

Đó là vết thương khắc cốt ghi tâm mà không ai dám nhắc tới trước mặt Liên tam thiếu trong hai mươi năm qua!

Tô Hải Dao, tiểu thư danh môn nổi tiếng thành phố S, đứa con gái duy nhất của Tô gia, đóa hoa xinh đẹp nho nhã nhất thành phố S năm đó, không biết bao người đàn ông quỳ dưới gấu váy của bà.

Năm đó Tô Hải Dao gả cho Đường Phong Ngôn, làm nhiều người nghi ngờ, trở thành đề tài tán gẫu của giới thượng lưu thành phố S.

Nhưng rất ít ai biết, trước khi gả cho Đường Phong Ngôn, bà đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm với Liên Tu Cận, người che giấu thân phận đến thành phố S du học.

Sau đó....

Liên Tu Cận nắm chặt lan can, ông ta cảm thấy mình đứng không vững.

Dựa theo tuổi của Đường Bội và Đường Tử Thái, thời điểm đó, Tô Hải Dao không quá 30 tuổi.

Tô Hải Dao là người đẹp nhất thành phố S năm đó, mới 30 tuổi, không thể có thay đổi quá lớn.

Nhưng Tô Hải Dao trong hình, mặc dù trên mặt là nụ cười dịu dàng vô cùng quen thuộc. Nhưng dung nhan tuyệt sắc đã sớm không còn tồn tại.

Thay vào đó, là dấu vết năm tháng và tang thương.

Không nên như vậy!

Liên Tu Cận run cầm cập, cho dù cô ta rời khỏi Tô gia, rời khỏi mình, lấy sắc đẹp và tâm cơ của cô ta, cho dù mang theo hai đứa bé, cũng sẽ sống rất tốt mới đúng!

Đây nhất định là do Sở Quân Việt cố ý làm ra, dùng để đánh bại mình!

Đúng! Nhất định là như vậy!

Liên Tu Cận che ngực xoay người.

Phía sau ông ta, là Đường Bội.

Cô khinh thường nhìn Liên Tu Cận!

Mặc dù cô không cao bằng Liên Tu Cận, nhưng ánh mắt kia, lại làm Liên Tu Cận cảm thấy mình đang bị người ta nhìn xuống từ trên cao.

Ngón tay ông ta run rẩy, tấm hình lại rơi xuống lần nữa, bay đến cạnh chân Đường Bội.

Đường Bội cuối đầu nhìn tấm hình trên đất, trong mắt xẹt qua sự kinh ngạc.

"Ồ?" Cô khom người nhặt tấm hình lên.

Khi cô còn bé, chụp hình không phổ biến như bây giờ, nhưng mỗi năm khi tới sinh nhật của hai chị em cô, mẹ đều dẫn bọn cô đi chụp hình, coi như đánh dấu kỷ niệm của ba mẹ con.

Lúc chụp tấm hình này, là sinh nhật năm ba tuổi của Tử Thái.

Khi đó cô đã có trí nhớ, có lẽ là do tuổi thơ gian khổ nên cô trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cùng lứa, rất nhiều chuyện năm đó, cô đều nhớ rõ từng chi tiết một.

Cô nhớ nụ cười xấu hổ trên môi em trai, nhớ cảm giác khi bàn tay chai sần của mẹ đặt trên bả vai mình, cũng nhớ đến sự ấm áp khi mẹ ôm cô và em trai.

Nhưng tấm hình này, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đường Bội nghi ngờ lật tấm hình lại.

Dòng chữ cứng rắn đập vào mắt, cô hơi ngẩn ra, lát sau, cô ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận.

Liên tam thiếu vừa rồi còn hăng hái, bây giờ giống như đã già đi mấy tuổi.

Sống lưng ông ta luôn thẳng tắp, vậy mà bây giờ lại cong xuống.

Đường Bội chớp mắt, đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi đọc dòng chữ Sở Quân Việt viết: "Vĩnh viễn không thể nào nói lời xin lỗi."

Từng chữ đâm thẳng vào tim, giống như thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Liên Tu Cận, làm ông ta không thể nào duy trì sự kiêu ngạo, ngay khi Đường Bội đọc xong chữ cuối cùng, ông ta đưa tay che kín mặt mình, gào thét: "Đừng đọc nữa!"

Đường Bội cười lạnh nói: "Mới như vậy mà ông đã chịu không nổi. Khó trách cho đến khi mẹ mất, cũng không muốn dẫn Tử Thái đến tìm ông."

Nụ cười của cô mang theo thuốc độc chết người, tiếp tục lắng trệ lên vết thương của Liên Tu Cận: "Lần này đợi sau khi Tử Thái tỉnh lại, tôi sẽ dẫn nó về thành phố S. Ông, không có tư cách để làm một người cha, cũng không có tư cách chăm sóc Tử Thái!"

Cô lạnh lùng nói xong câu này, rồi không nhìn Liên Tu Cận đang run rẩy, xoay người đi về phòng bệnh.

Cô, vốn muốn nói cho ông ta biết chuyện này.

Vốn dĩ, cô còn đang do dự, sợ mình trả thù Liên tam thiếu sẽ làm em trai đau lòng.

Nhưng bây giờ không cần nghĩ nhiều nữa.

Tử Thái không cần một người cha không có trách nhiệm như vậy.

Mà Liên Tu Cận, cũng không muốn!

"Đường..... Đường Bội, chờ một chút!" Đường Bội mới đi được mấy bước, Liên Tu Cận lại gọi cô.

Giọng của ông ta, không còn khinh thường và ngạo mạn như lúc trước.

Giọng nói hơi khàn, mang theo sự khẩn cầu, Liên Tu Cận nói: "Tấm hình..... tấm hình kia..."

Mắt ông ta dán chặt vào tấm hình trên tay Đường Bội, nói: "Có thể trả lại cho tôi không?"

Đường Bội dừng bước, xoay người nhìn về phía Liên Tu Cận.

Cô đứng trong hành lang, dưới ánh đèn sáng chói, ánh mắt Đường Bội cũng trong suốt như vậy.

Trước ánh nhìn soi mói đó, Liên Tu Cận gần như không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng ông ta vẫn nhìn tấm hình trong tay Đường Bội, nói: "Có thể cho tôi không?"

"Hai mươi năm trước, không phải ông đã tự mình vứt bỏ những thứ này sao?" Đường Bội nói: "Nếu như Liên tam thiếu muốn, thì muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Nhưng ông có từng nghĩ tới không, trước giờ ông chưa từng muốn nó sao?"

Giọng điệu của cô bình tĩnh, không nghe ra chút trỉ trích nào.

Nhưng càng là như thế, lại càng làm Liên Tu Cận khó chịu.

Đường Bội từ từ đi tới, cười khinh thường, nhét tấm hình cũ vào tay Liên Tu Cận.

Cô nhìn thẳng vào mắt Liên Tu Cận.

Người đàn ông trước mắt này, vô cùng tồi tệ. Năm đó không hỏi nguyên do đã điên cuồng trả thù mẹ, làm Tô gia sụp đổ, hại mẹ bởi vì cực nhọc quá độ mà sớm rời bỏ mình và em trai, hại Tử Thái gần như không có một ngày được sống khỏe mạnh và vui vẻ....

Đường Bội nhắm mắt lại, cô hận ông ta bao nhiêu, đến hôm nay khi thấy Tử Thái bị Liên Tu Cận kích thích đến hôn mê, thì mới hoàn toàn biết.

Khi cô nhìn vào mắt Liên Tu Cận lần nữa, người đàn ông ngày hôm qua còn hăng hái, lúc này lại giống như một đứa bé làm sai, ánh mắt lập lòe và trốn tránh.

Nhưng Đường Bội không cho ông ta cơ hội tránh né, cô nhìn Liên Tu Cận, nhìn người là một trong những tên đầu sỏ hại mẹ và em trai cô, khẽ nói: "Lấy rồi, thì có lợi ích gì chứ? Dù ông có nói gì với tấm hình này, mẹ tôi cũng không nghe được."

Sắc mặt của Liên Tu Cận, một thoáng kia, giống như gặp quỷ vậy.

Đường Bội không hổ danh là người phụ nữ Sở Quân Việt coi trọng, đối với suy nghĩ của anh cô rõ như lòng bàn tay.

Chỉ một câu đơn giản, đã nói rõ mục đích của Sở Quân Việt---

Chỉ có thể nhìn, nhưng không thể nào chạm vào!

Cho dù hối hận, đau khổ, muốn nói lời xin lỗi, nhưng người đã chết, có thể nghe được lời ông ta nói sao?!

Ông ta mãi mãi cũng không thể cầu xin được sự tha thứ từ người kia.

Liên Tu Cận quỳ xuống.

Nhìn bóng lưng ngày càng xa của Đường Bội, ông ta không chống đỡ được cơ thể của mình, tay nắm chặt tấm hình cũ, quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo

của hành lang bệnh viện.

Ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu ông ta, Liên tam thiếu hôm qua còn phong lưu đa tình, bây giờ lại cô độc như vậy.

Ông ta mất hồn mất vía trở lại căn hộ của mình ở Zurich.

Ông ta rất ít khi tới đây ngủ, nhưng thường xuyên xử lý công việc ở đây, tài liệu tra được, cũng đang nằm trên bàn trong thư phòng.

Liên Tu Cận đặt tấm hình ở một bên, rồi từ từ mở sắp tài liệu ra.

Bởi vì muốn biết chi tiết, cho nên tài liệu rất dày, nhưng thật ra chuyện trong đây cũng không quá phức tạp.

Trong tài liệu viết lại cận kề cuộc sống sau khi Tô Hải Dao rời khỏi Đường gia cho đến khi qua đời.

Khi đó Tô gia đã sụp đổ, có mấy người trong dòng họ còn sống, nhưng sợ Liên Tu Cận trả thù nên không ai chịu giúp Tô Hải Dao.

Trên người bà không có tiền, còn dẫn theo một đứa con gái mới hơn ba tuổi.

Một đứa bé và một người phụ nữ có thai, không biết phải chịu bao nhiêu cực khổ, nhưng chỉ có thể nương tựa lẫn nhau, cắn răng mà sống.

Cho dù Liên Tu Cận không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được sự gian khổ trong đó.

Ông ta lật từng trang giấy, sau khi Tô Hải Dao sinh Tử Thái ra, bởi vì sức khỏe của Tử Thái mà chưa đầy một tháng, bà đã bắt đầu đi làm.

Bệnh của bà, đại khái chính là vì nguyên nhân này.

Thủ đoạn trả thù như sấm sét của Liên tam thiếu, đã làm cả thành phố S khiếp sợ.

Hơn nữa Đường gia và Tôn gia còn không chút lưu tình gây khó khăn cho Tô Hải Dao ở khắp nơi, làm bà cho dù có bằng nghiên cứu sinh của trường nổi tiếng ở nước ngoài, cũng rất khó có thể tìm được một công việc ổn định để nuôi hai đứa bé.

Đường đường là thiên kim tiểu thư Tô gia, cô gái tài giỏi nổi tiếng ở thành phố S, cuối cùng lại luân lạc đến mức chỉ có thể làm công việc nặng nhọc, cực kỳ hao tâm tổn sức.

Nếu như không phải vì hai đứa con thơ, Tô Hải Dao có lẽ có thể rời khỏi đó, nghĩ cách làm lại từ đầu.

Nhưng Tử Thái và Đường Bội còn quá nhỏ, bà không thể nào dẫn theo hai đứa trẻ mà bỏn ba, nên bà làm những công việc không cần trình độ học vấn, không cần hồ sơ, nhưng tiền kiếm được cũng không nhiều, mỗi ngày bà chỉ có thể cằn răn làm hai ba công việc.

Liên Tu Cận đọc tài liệu, những công việc Tô Hải Dao từng làm, tờ giấy trước mặt ông ta càng lúc càng trở nên mờ hồ.

Ông ta trốn tránh, lật nhanh qua trang khác, trốn khỏi cái nội dung này.

Lùi về sau, là nơi Tô Hải Dao từng sống.

Những căn phòng cũ ở nơi đó, đã sớm không còn tồn tại.

Người của Liên gia thật sự rất tận tâm, còn đi tìm cả hàng xóm năm đó của Tô Hải Dao, lấy được mấy tấm hình của dãy nhà cũ.

Mặt tường loang lỗ, trần nhà thấp bé bẩn thỉu, không gian chật hẹp.... Đây chỉ là chỗ có thể che gió tránh mưa mà thôi, cả đời này của Liên tam

thiếu, chưa bao giờ nghĩ tới, con ông ta, lại lớn lên trong hoàn cảnh như vậy.

Tài liệu đột nhiên bị gạt xuống đất, Liên Tu Cận ngửa đầu nhìn trần nhà, nhìn đèn chùm đặc tiền, lãng mạn.

Chỉ là một cái đèn, có lẽ cũng đủ để đổi lấy một căn nhà tốt, sạch sẽ ấm áp, không lọt gió.

Nhưng chiếc đèn này, vẫn chói sáng, yên tĩnh năm đó, tựa như đang cười nhạo Liên Tu Cận vô năng.

Tài liệu trên mặt đất, trang cuối cùng, là một lá thư viết tay.

Liên Tu Cận đứng lên từ trên ghế, từ từ đi tới, nhặt lá thư kia lên.

Chữ viết xinh đẹp quen thuộc, lúc hai người chưa chính thức yêu nhau, chuyện thường làm nhất, là viết thư cho nhau.

Cánh tay ông ta run rẩy, làm lá thư cũng run theo.

Đó là lá thư mà Tô Hải Dao viết cho anh họ của mình.

Trong thư, Tô Hải Dao nhờ anh họ mình giúp đỡ, bởi vì sức khỏe của Tử Thái thật sự đã quá yếu, mà tiền thuốc của cậu lại quá đắt đỏ, cho dù chỉ để duy trì tính mạng, không phẫu thuật, nhưng Tô Hải Dao lúc đó, không thể gánh nổi.

Thư đã gửi đi, đối phương nhận được, nhưng lại không giúp bà.

Không có ai rõ ràng hơn Liên Tu Cận, nguyên nhân là gì.

Liên Tu Cận không nhớ nổi tên của người đàn ông kia, ông ta chỉ nhớ năm đó, vì muốn để Tô Hải Dao nếm được mùi vị bị phản bội, đau khổ,

ông ta đã ép tất cả thân thích của Tô gia, chuyển đến nơi khác, một người cũng không dám ở lại thành phố S để giúp Tô gia.

Thậm chí sau khi rời khỏi thành phố S, cũng không dám liên lạc với Tô Hải Dao, e sợ Liên tam thiếu sẽ trút giận lên đầu họ, liên lụy đến họ.

Lá thư rất cũ kỹ, bị Liên Tu Cận nắm chặt trong tay.

00:00

Ông ta ngồi xõm ở đó, run rẩy lấy tấm hình lấy được từ chỗ Đường Bội, đặt lên môi.

Nước mắt, từ từ chảy ra, rốt cuộc ông ta cũng biết, mùi vị hối hận mà Đường Bội nói.

Chuyện làm người khác đau khổ nhất trên đời này, là làm sai, mà không cầu xin tha thứ. Đến lúc muốn đi cầu xin tha thứ, thì phát hiện, người đã chết, mộ vẫn còn.

'Bất luận ông có làm gì, bà ấy cũng không nhìn thấy, không nghe được, không cảm giác được!'

Hai mươi năm qua Liên Tu Cận chưa từng rơi nước mắt, lúc này lại nếm được vị nước mắt.

Nước mắt thấm ướt tấm hình, đôi mắt của người trong hình, dường như cũng bị dính nước mắt.

Nhưng Liên Tu Cận biết, người này sẽ không khóc vì mình.

Dòng cuối thư, chắc là Tô Hải Dao không có chỗ để trút hết phiền não trong lòng, tiện tay viết xuống---.

"Sức khỏe của Tử Thái rất yếu, em vốn định đưa nó về bên cạnh ba nó, kết quả kiểm tra ADN đã có, em còn muốn anh ta có thể biết được Tử Thái là con anh ta, ra tay tương trợ. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta ôm ấp tình nhân trên báo, anh ta cười vô cùng tự nhiên. E rằng đã sớm quên sự tồn tại của Tử Thái. Em không đành lòng để Tử Thái chịu uất ức, chỉ đành để nó ở lại bên cạnh mình, em thật ích kỷ. Nhưng chắc em không còn sống được bao lâu, chỉ mong có thể thấy Bội Bội và Tử Thái trưởng thành, như vậy cho dù sau này bị đày xuống 18 tầng địa ngục, em cũng không oán không hối. Anh họ, sau khi em chết, thù hận của Liên tam thiếu sẽ phai đi, mong anh nỗ lực chút tình xưa, thay em chăm sóc hai đứa bé. Kiếp sau em nhất định kết cỏ ngậm vành để báo đáp...."

*Kết cỏ ngậm vành: Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây, nhờ có hồn người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được.

Cách một đoạn, lại là một hàng chữ nhỏ---

"Thề cùng trời cuối đất, vĩnh viễn không gặp lại."

Liên Tu Cận gần như sụp đổ.

Ông ta nhốt bản thân trong căn hộ này, mấy ngày không ra ngoài, không nghe điện thoại, không đếm xỉa đến chuyện của Liên gia.

Ngay cả Liên Thiên Duệ, cũng không thể nào gặp được ông ta.

Cho đến ba ngày sau, rốt cuộc Liên Thiên Duệ không thể nhịn được nữa, dẫn theo chuyên viên, không để tâm đến lửa giận của Liên Tu Cận, trực tiếp phá cửa đi vào, gặp được chú ba của mình.

Liên Tu Cận nằm ngửa trên ghế sa lon ở phòng khách, nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Liên Thiên Duệ vừa đi vào, đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Bàn trà bên cạnh Liên Thiên Duệ, trên đất, có rất nhiều vỏ chai rượu.

Hắn cau mày cẩn thận tránh vỏ chai, từ từ đi tới bên cạnh Liên Tu Cận.

Mặc dù Liên Thiên Duệ chỉ là cháu của Liên Tu Cận, nhưng từ nhỏ đã ở cạnh ông ta, nên rất thân thiết với người chú này.

Hắn biết cuộc sống của Liên Tu Cận ra sao, cũng biết ông nội đối với chú ba có bao nhiêu bất lực.

Nhưng chú ba mà hắn thấy trước đây, luôn vững chắc mạnh mẽ, phong lưu đa tình, lúc giờ tay nhắc chân luôn mang theo sự ưu nhã ung dung.

Hắn chưa từng thấy chú ba sa sút tinh thần như một vũng bùn thế này.

Mới có mấy ngày, mà một người luôn hăng hái, lăn lộn trong buổi hoa, lại biến thành thế này.

Khóe mắt đầy nếp nhăn, một đầu tóc đen cũng bạc đi không ít.

Liên Tu Cận lúc này, không còn chút phong thái của Liên tam thiếu phong lưu nữa.

Ông ta giống như một người chết, hồn đã rời khỏi thế giới này.

Đôi mắt sáng thanh tỉnh, bây giờ đã đầy tơ máu, nhìn thẳng lên trần nhà, giống như không muốn sống tiếp.

"Chú ba." Liên Thiên Duệ lắc vai ông ta.

Lúc này, hắn mới phát hiện cả người Liên Tu Cận nồng nặc mùi rượu, mới mấy ngày không gặp mà râu ria đã dài ra, từ khi Liên Thiên Duệ bắt

đầu có trí nhớ, hẳn chưa từng thấy chú ba mình chậ vật như vậy.

"Chú ba." Hẳn lắc vai Liên Tu Cận, giọng to hơn một chút: "Tử Thái tỉnh rồi!"

Liên Tu Cận đột nhiên trợn to hai mắt.

Ông ta xoay người muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể lại mềm nhũn, lăn qua lật lại trên ghế salon, cuối cùng té xuống.

Chai rượu bị ông ta đụng ngã, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Liên Tu Cận không rảnh quan tâm đến những thứ này, cẩn thận hỏi: "Tử Thái tỉnh rồi? Nó có sao không?"

"Đã không sao rồi, tỉnh lúc tối hôm qua. Sáng nay Đường Bội gọi điện thoại cho con, cô ấy định đợi sau khi sức khỏe của Tử Thái ổn định hơn, sẽ dẫn nó về thành phố S. Chú ba..." Liên Thiên Duệ chần chờ: "Chuyện này con không thể nào xen vào, vẫn là tự chú xử lý đi."

Hắn cau mày nhìn xung quanh, hỏi: "Chú ba, chú...."

Thân là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tất nhiên hẳn biết Liên Tu Cận sai người đi điều tra chuyện gì.

Vốn cho là vật đổi sao dời, cho dù Liên Tu Cận tra được chuyện năm đó, cũng sẽ không quá đau khổ, nói không chừng còn kích thích trách nhiệm của một người cha, cũng để cho ông nội yên tâm.

Lại không ngờ.....

Liên Tu Cận đưa tay che mặt, dựa vào ghế, thấp giọng cười.

Tiếng cười của ông ta càng lúc càng lớn, cuối cùng còn mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

"Tử Thái tỉnh thì thế nào? Đường Bội nói đúng, chú còn có tư cách để đi gặp nó sao?!" Liên Tu Cận không say đến mức hồ đồ, ít nhất ông ta vẫn nói chuyện một cách rõ ràng: "Chú không có tư cách để nó gọi một tiếng ba. Đường Bội dẫn nó đi, là chuyện tốt. Tử Thái cách xa chú, chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn nhiều."

"Chú ba." Liên Thiên Duệ cau mày, đưa tay đỡ Liên Tu Cận.

Nhưng Liên Tu Cận hất tay Liên Thiên Duệ ra, từ từ đứng lên từ trên đất.

Ông ta loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh, Liên Thiên Duệ cho là ông ta đi rửa mặt, vội vàng đi theo.

Ai ngờ mục tiêu của Liên Tu Cận lại là tử rượu.

Ông ta không thèm nhìn mà lấy đại một chai, mở nắp ra đổ vào miệng của mình, tựa như thứ ông ta đang uống không phải là rượu mà chỉ là nước suối bình thường.

"Chú ba!" Liên Thiên Duệ bước lên lấy chai rượu trong tay ông ta: "Chú cứ từ bỏ như vậy sao?"

"Nếu không thì có thể làm gì?" Liên Tu Cận cười to, nói: "Hai mươi năm trước, chú đích thân ném xuống. Bây giờ muốn nhặt về, cũng phải xem người khác có đồng ý hay không."

Ông ta lấy chai rượu lại, nói: "Tử Thái có Đường Bội là đủ rồi, Đường Bội sẽ bảo vệ nó thật tốt, cho nó hạnh phúc. Người làm cha là chú, chắc nó cũng không cần."

"Cuối cùng con cũng biết, tại sao năm đó mẹ của Tử Thái lại không đến tìm chú." Liên Thiên Duệ đột nhiên lạnh lùng nói.

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, Liên Tu Cận lập sững sốt.

Ông ta cười khố, nói: "Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Cô ấy không muốn gặp lại chú, nên sao có thể tới tìm chú? Người như chú làm sao xứng với cô ấy chứ, cô ấy không đến tìm chú là đúng rồi!"

"Không phải như vậy." Liên Thiên Duệ không chút lưu tình nói: "Là bởi vì tính cách của chú."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Người trong thế gia, thành công nhiều hơn thất bại. Năm đó..." Hắn chần chờ một chút mới nói tiếp: "Năm đó xảy ra chuyện như vậy, chú căn bản không chịu điều tra rõ ràng mà đã trực tiếp phán mẹ của Tử Thái tử hình, chỉ vì chú sợ chân tướng không giống như chú nghĩ cho nên chú mới không dám điều tra, không dám đối mặt!"

Liên Thiên Duệ nói năng có khí phách kết luận: "Đó là lý do chú có thể can đảm đối mặt nhưng lại không dám. Tính cách như vậy, dễ dàng để người khác lừa, cho nên mới tổn thương."

Hắn nói xong một chữ cuối cùng, Liên Tu Cận vẫn im lặng, giống như tượng gỗ, đứng im ở đó.

Liên Thiên Duệ nhíu mày, lại nói: "Chú tự trách bản thân thì có ích gì? Mẹ của Tử Thái tử vĩnh viễn cũng không nhìn thấy không thể nghe được, nếu như chú cứ hành hạ mình như vậy, sau đó say rượu mà chết, cho dù chú xuống địa phủ, thím cũng tuyệt đối không muốn thấy chú như vậy."

Những lời này của Liên Thiên Duệ đâm trúng nỗi sợ hãi trong lòng Liên Tu Cận, ông ta khom người xuống, cúi đầu trong lá thư, mấy ngày nay chỉ cần ông ta tỉnh táo, thì nó sẽ hiện lên trong đầu, làm cả người ông ta đau đớn.

Ông ta vĩnh viễn không thể nào cầu xin Dao Dao tha thứ.

Vĩnh viễn không thể!

Lời Liên Thiên Duệ nói, giống như chuyện ông ta sợ nhất biến thành sự thật, làm ông ta không thể đứng vững, chỉ có thể thở hổn hển quy ở đó, chịu đựng cơn đau từ ngực trái, khẽ cười nói: "Cô ấy đã sớm không muốn gặp chú, cô ấy nói, 'thề cùng trời cuối đất, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại!'"

Liên Tu Cận nhắm chặt hai mắt, nói: "Chú sống hay chết, cô ấy cũng sẽ không liếc một cái. Chú làm gì, cũng không có tác dụng!" (D: mấy ngược nữ có cảm thấy vui sướng hông?)

Nói xong câu cuối, giọng điệu của ông ta cũng lớn hơn: "Cho nên con trông nom chú làm gì? Đi nói cho ông nội của con biết, coi như Liên gia, từ đây không có đứa con trai này!"

"Chú ba!" Liên Thiên Duệ nắm lấy cổ áo Liên Tu Cận, kéo ông ta lên, ép ông ta nhìn mình: "VẬY TỬ THÁI THÌ SAO? Nó là đứa con duy nhất của chú, cũng là bảo bối quý giá nhất mà thím để lại cho chú, chú muốn bỏ mặc nó sao? Từ nhỏ Tử Thái đã không có ba, thím lại mất sớm, chỉ có mình người chị là Đường Bội đối tốt với nó. Hai mươi năm cuộc đời của nó không có một chút yên ổn, chẳng lẽ chú định để cho nó tiếp tục sống như vậy sao?"

"Nó có Đường Bội rồi..."

"Chị gái tất nhiên quan trọng, nhưng ba thì sao?" Liên Thiên Duệ kéo Liên Tu Cận tới trước mặt mình, gần từng chữ nói: "Chú ba, chú cứ tiếp tục trốn tránh, trốn tránh đến khi không thể cứu vãn, đến lúc đó, chú hối hận thì có còn kịp không?"

Liên Tu Cận đột nhiên mở mắt.

"Chú ba, không nên để Tử Thái trở thành tiếc nuối thứ hai của chú." Liên Thiên Duệ nhìn thẳng vào mắt Liên Tu Cận, trầm giọng nói: "Và cả chuyện xảy ra năm đó, những kẻ đã hại thím không còn đường để về, chú cứ để bọn chúng tiêu dao tự tại như vậy sao?"

Hắn buông cổ áo Liên Tu Cận ra, thất vọng nói: "Nếu chú thật sự muốn như vậy, đừng nói thím và Tử Thái, mà con, cũng sẽ coi thường chú!"

"Đúng vậy!" Trong đôi mắt Liên Tu Cận đột nhiên xuất hiện hai ngọn lửa nóng hừng hực: "Đường Phong Ngôn! Tôn Mặc Vân! Còn có những kẻ đã hại Dao Dao.... Tao sẽ không buông tha cho bất kỳ ai!"

Tất nhiên, người vì yêu sinh hận hại Dao Dao rơi vào thảm cảnh, ông ta cũng sẽ không bỏ qua!

Hy vọng đến lúc đó, Dao Dao đang sống hạnh phúc trên thiên đường, có thể thảnh thơi nhìn lướt qua ông ta dưới địa ngục.

Như vậy, cũng đủ rồi!

Xế chiều hôm đó, Liên Tu Cận xuất hiện trong bệnh viện, đã tắm, hoàn toàn loại bỏ mùi rượu trên người mình, mặc quần áo sạch sẽ.

Lúc đẩy cửa phòng bệnh ra, Đường Bội đang nói chuyện với Đường Tử Thái.

Mặc dù đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt Đường Tử Thái còn kém hơn vài phần so với lúc trước.

Nghe được tiếng mở cửa, hai chị em ngừng nói chuyện, không hện mà cùng nhìn về phía cửa.

Ánh mắt Đường Tử Thái vẫn như trước, không có trĩ trích, không có than phiền, càng không có lạnh lùng... Nhưng lại thêm mấy phần hời hợt xa cách.

Đường Bội thì không được như vậy.

Cô nhú mào, đứng lên khom người sửa chăn lại cho Đường Tử Thái, thấp giọng nói: "Nói chuyện lâu như vậy, em nên nghỉ ngơi một chút, cứ ngủ một giấc đi, chị sẽ trở lại ngay."

"Chị." Không ngờ Đường Tử Thái lại nắm chặt tay cô, dịu dàng kiên định nói: "Em không sao rồi."

Nói xong, cậu nhìn sang Liên Tu Cận, khẽ mỉm cười với ông ta, chào hỏi: "Ông Liên."

Trước giờ cậu luôn gọi Liên Tu Cận như vậy, mặc dù trong lòng biết rõ, Liên Tu Cận là ba của cậu.

Nhưng trước giờ chưa từng có ai bảo cậu phải gọi như thế.

Trước kia, bởi vì trong lòng Liên Tu Cận vẫn còn cánh canh chuyện năm xưa, khi đối mặt với con trai mình thì lúc nóng lúc lạnh, thái độ không được gọi là thân thiện. Nên cũng không kêu cậu gọi mình là ba, thậm chí còn cảm thấy duy trì khoảng cách như thế rất tốt.

Nhưng sau khi biết được chuyện kia, nghe cậu gọi 'ông Liên', ông ta lại cảm thấy vô cùng châm chọc.

Nhưng làm gì được đây?

Liên Tu Cận cười khỗ, coi thường sự khó chịu trong lòng, hỏi Đường Tử Thái: "Có đỡ hơn chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Nói xong, ông ta liền bước tới giường bệnh của Đường Tử Thái.

Nhưng Đường Bội lại nhanh hơn ông ta một bước.

Cô lập tức sải bước đi tới trước mặt Liên Tu Cận, ngăn giữa hai người, lạnh lùng nói: "Liên tam thiếu, Tử Thái vừa mới tỉnh lại, xin ông giờ cao đánh khẽ, đừng kích thích nó nữa có được không?"

Liên Tu Cận cảm thấy lỗ hổng ở ngực càng lúc càng lớn thêm, nhưng đứng trước mặt ông ta, là Đường Bội - một cô gái cho dù bản thân không có bất cứ thứ gì vẫn liều mình bảo vệ Tử Thái.

Là cô gái gầy yếu, nhưng vẫn che chở Tử Thái trong ngực mình.

Là người mà dù ông ta có cưỡi ngựa cũng đuổi không kịp, người chị quan trọng nhất với Tử Thái - Đường Bội.

Ông ta cười khỗ, hạ thấp giọng, nói: "Tôi chỉ muốn đến thăm Tử Thái một chút."

Đường Bội không tránh ra, vẫn phòng bị nhìn ông ta, lạnh lùng nói: "Ý tốt của tam thiếu chúng tôi xin nhận, mời ông về đi, tôi sẽ chăm sóc tốt Tử Thái.

"Chị...." Trên mặt Đường Tử Thái là nụ cười nhạt, nắm tay chị mình lắc lư hai cái, nhẹ giọng nói: "Chị đừng tức giận, ông Liên không phải cố ý."

Không phải cậu có ý muốn bảo vệ Liên Tu Cận, thật ra trong lòng Đường Tử Thái, mơ hồ còn thấy hơi vui vẻ. (D: ha ha....)

Cậu rất thích rất thích Đường Bội vì bảo vệ mình mà phòng bị như vậy, giống như lúc còn nhỏ, Đường Bội vì cậu mà đánh nhau với một thằng con trai to con hơn cô.

Cậu thích chị như vậy.

Nhưng cậu không muốn thấy Đường Bội khó chịu.

"Huống chi em cũng không sao rồi, chị đừng tức giận nữa." Đường Tử Thái lại lắc lư tay Đường Bội, nửa làm nũng, nửa khẩn cầu.

Đường Bội xoay người nhét tay cậu vào trong chăn, thấp giọng trách: "Ai nói em không có sao? Sắc mặt còn trắng hơn lúc trước."

Dừng một chút, cô trấn an nói: "Em yên tâm đi, ông ta không thể làm gì chị."

Chuyện năm đó, Đường Tử Thái biết rất ít, Đường Bội cũng không có ý định nói cho cậu biết.

Dù sao Liên Tu Cận cũng là ba cậu, nếu cậu biết chuyện năm xưa, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Cho nên.....

Đường Bội lại nhìn sang Liên Tu Cận, nói với ông ta: "Chúng ta không nên quấy rầy Tử Thái nghỉ ngơi, đi ra ngoài nói chuyện đi."

Liên Tu Cận gật đầu, ông ta cũng không có dũng khí để phơi bày sự kém cỏi của mình trước mặt Đường Tử Thái.

Trên hành lang, Liên Tu Cận nhìn Đường Bội lạnh lùng nhìn mình, lấy hết dũng khí nói: "Chuyện xảy ra năm đó, cô biết bao nhiêu?"

"Ông chắc chắn rằng ông muốn biết?" Đường Bội hỏi.

Liên Tu Cận nhú mày, nói: "Thật ra tôi có thể điều tra được, nhưng nếu cô biết...."

"Chân tướng của mọi chuyện, có thể sẽ làm ông không chịu nổi, Liên tam thiếu!" Ông ta còn chưa nói hết, đã bị Đường Bội cắt ngang.

Cô cười, nói: "Vốn dĩ tôi cũng định tặng ông một một quà lớn trong ngày sinh nhật của ông, nhưng không ngờ chỉ cần một tấm hình đã làm ông quân lính tan rã."

Cô bước tới gần Liên Tu Cận, đặt một cái máy ghi âm nhỏ vào tay ông ta, nói: "Nếu ông đã chủ động hỏi, vậy tôi sẽ giao nó cho ông."

Cái máy ghi âm này, chứa toàn bộ những chuyện mà Tôn Mặc Vân moi ra được từ chỗ Đường Phong Ngôn, âm mưu quỷ kế của Đường Phong Ngôn năm đó hòng cười được Tô Hải Dao.

Đây không chỉ là món quà lớn Đường Bội cho Liên Tu Cận, cũng là một món quà lớn mà cô tặng Đường Phong Ngôn.

Chẳng qua món quà này, cô tin tưởng Liên Tu Cận chắc chắn sẽ rất vui lòng nhận, vui lòng làm, hơn nữa còn còn làm vô cùng tận lực.

Cô thu tay về, nhìn vào mắt Liên Tu Cận, lạnh nhạt nói: "Như vậy, chờ sau khi Tử Thái ổn hơn, tôi sẽ dẫn nó về thành phố S."

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Tôi hy vọng, khi còn sống, nó sẽ không biết chuyện xảy ra vào 20 năm trước, những chuyện kia, đủ để làm nó gục ngã. Cho nên, cả đời này, ông cũng không có cơ hội để nghe nó gọi một tiếng ba."

Liên Tu Cận không nói gì.

Mặc dù biết chuyện phát triển tới mức này, toàn bộ là do mình gây ra, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà cảm thấy khó chịu.

Con trai duy nhất của ông ta, vĩnh viễn không thể nào thân thiết với ông ta và ông ta vĩnh viễn không thể nào có được hạnh phúc của gia đình.

Đường Bội còn muốn nói gì đó, nhưng cửa thang máy đột nhiên mở ra, Liên Thiên Duệ mặc âu phục màu xám tro bước ra.

Hắn nhìn Đường Bội và Liên Tu Cận, bước tới, chào hỏi Đường Bội, rồi quay đầu nhìn Liên Tu Cận, nói: "Chú ba, đã làm xong rồi."

Liên Tu Cận gật đầu.

Liên Thiên Duệ quay đầu nhìn Đường Bội, nói với cô: "Cô Đường, chú ba chia tài sản trên danh nghĩa của mình ra thành ba phần. Một phần quyên góp cho quỹ từ thiện, coi như chi phí để chữa trị cho các em nhỏ bị bệnh tim. Một phần chuyển sang danh nghĩa của Tử Thái. Phần còn lại, chú ấy tặng cho cô, coi như đền đáp cho cô vì đã chăm sóc Tử Thái nhiều năm."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ép Nát Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Liên Tam Thiếu

Thái độ của Liên Thiên Duệ rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Đường Bội không nhìn ra được chút ý đùa cợt nào trên mặt hắn.

"Có ý gì?" Đường Bội cười, khinh thường nhìn về phía Liên Tu Cận: "Dùng tiền để mua tình thân à?"

"Cô Đường." Sắc mặt Liên Tu Cận trắng bệch, không biết phải trả lời Đường Bội như thế nào.

Liên Thiên Duệ nhìn chú ba của mình một cái, rồi nói với Đường Bội: "Tử Thái là đứa con duy nhất của chú ba tôi, những thứ đó vốn dĩ sẽ thuộc về Tử Thái, nhận sớm hay muộn thì cũng như vậy thôi, người một nhà vốn không cần so đo những chuyện này. Chú ba của tôi không có ý khinh thường hay mua chuộc hai người."

"Ồ." Đường Bội hí mắt nhìn Liên Thiên Duệ, tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, lấy thái độ đối phó trên thương trường ra để đối phó với cô, thật đúng là vinh hạnh.

"Nếu như cô Đường thấy tiện thì có thể ký giấy chuyển nhượng ngay bây giờ. Hai căn biệt thự ở Thụy Sĩ của chú ba, một căn tặng cho Tử Thái, một căn tặng cho cô, phong cảnh ở đó rất đẹp, nếu cô Đường rảnh rỗi, có thể tới đó để giải sầu." Liên Thiên Duệ nói tiếp: "Còn về những động sản và bất động sản khác, nếu như cô Đường đồng ý, chúng ta có thể hẹn thời gian, tôi sẽ giới thiệu cận kề cho cô."

Dùng thái độ bàn công việc làm Liên Thiên Duệ không có chút yếu thế nào.

Trong mắt hần là sự thành khẩn và nghiêm túc, giống như những thứ này vốn là của Đường Bội, hần chỉ giữ gìn, bây giờ trả lại cho chủ cũ.

Đường Bội híp mắt.

Liên Thiên Duệ không hổ danh là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, tuổi còn trẻ đã có thể nắm giữ một tập đoàn lớn mạnh, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận may, cũng không phải dựa vào gia tộc, mà là dựa vào thực lực.

Hần thật sự vô cùng có năng lực!

Đáng tiếc người hần đang đối mặt bây giờ là Đường Bội.

Cô cười nhạt, nhìn Liên Tu Cận nói: "Tôi nhớ tôi đã nói với tam thiếu, trên thế giới này, không phải có tiền là có thể mua được tất cả mọi thứ."

Liên Tu Cận vẫn không nói gì.

Liên Thiên Duệ khẽ nhú mày, nói: "Cô Đường hiểu lầm rồi, chú ba không muốn dùng tiền để mua thứ gì hết. Chỉ là tặng thôi, cho dù nhận những thứ này, Liên gia cũng sẽ không ép hai người làm chuyện gì cả."

"Vậy thì tốt." Đường Bội cười.

Liên Tu Cận thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên Đường Bội lại nói: "Nếu là tặng, vậy chắc hẳn Liên gia cũng không ép chúng tôi nhận. Nhưng mà..." Cô cười, vén tóc ra sau tai, trào phúng nói: "Liên tam thiếu là kẻ thù của tôi, tôi không hiền lành đến mức mà để cho ông ta dùng tiền để đổi lấy được sự an lòng!"

"Cô Đường!" Chân mày Liên Thiên Duệ nhíu chặt hơn: "Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Tử Thái là em họ của tôi, là con ruột của chú ba, chú ấy đối tốt với nó là chuyện thường tình. Không phải cô cũng vì vậy mà mới không nói những chuyện kia cho Tử Thái biết sao?"

Đường Bội lạnh lùng nhìn Liên Thiên Duệ.

Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, làm Liên Thiên Duệ có chút rung động.

Sau đó, biểu cảm của Đường Bội trở nên nghiêm túc: "Không nói cho Tử Thái biết những chuyện kia, là vì tôi không thể nhìn em trai của tôi đau lòng, chứ không phải là đang giúp các người! Dù biết nếu nói cho Tử Thái nghe những chuyện này chắc chắn có thể cho Liên tam thiếu một kích trí mạng. Nhưng mà, tôi không ngu đến vậy, ngu đến mức dùng sự vui vẻ và hạnh phúc của em trai mình ra để trả thù người khác."

Cô khinh miệt nhìn Liên tam thiếu, nói: "Tôi có một người mẹ vĩ đại và dịu dàng nhất trên thế giới này, dù tuổi thơ của chúng tôi không được sung sướng, nhưng chúng tôi có được sự yêu thương của mẹ, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không lấy người mình yêu thương ra để trả thù kẻ thù."

Nói tới đây đột nhiên Đường Bội cười hỏi: "Còn ông thì sao? Liên tam thiếu."

Liên Tu Cận chưa bao giờ biết, công kích ngôn ngữ lại có sức mạnh lớn đến vậy, ông ta đau khổ giống như bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào tim.

Trái tim giống như bị thủng một lỗ to, cho dù cố gắng sửa chữa thế nào cũng không sửa được.

"Cô Đường, cô....." Liên Thiên Duệ nhìn chú ba của mình, thấy ông ta lão đảo muốn ngã làm hấn bặt lòng, đưa tay đỡ ông ta.

Lời Đường Bội nói mang theo lực công kích quá mạnh, nhưng Liên Tu Cận lại đưa tay ý bảo hẳn không được nói gì, nên hẳn không thể nói.

Sắc mặt Liên tam thiếu trắng bệch, những vấn cổ gắng đứng trước mặt Đường Bội, khàn giọng nói: "Cô nói không sai, tôi thật sự không xứng để nói yêu mẹ cô, cũng không xứng để làm ba Tử Thái."

Dừng một chút, ông ta nói tiếp: "Cô ấy là người lương thiện và dịu dàng nhất, đáng tiếc lúc còn sống, lại gặp phải một thằng khốn nạn là tôi."

Ông ta siết chặt chiết máy ghi âm Đường Bội đưa, mồ hôi trên tay đã thấm ướt nó.

Góc cạnh của máy ghi âm làm lòng bàn tay ông ta đau đớn.

Nhưng chỉ khi như vậy, ông ta mới có thể giữ lại chút lý trí cuối cùng để không gục ngã trước những câu nói sắc bén của Đường Bội.

Ông ta đẩy tay Liên Thiên Duệ ra, nhìn vào mắt Đường Bội, từ từ khom người xuống trước mặt cô.

Cúi người chín mươi độ, từ khi trưởng thành tới giờ, chỉ khi đứng trước mặt ông cụ Liên, Liên Tu Cận mới cúi đầu như vậy.

"Cám ơn cô đã đối xử tốt với Tử Thái nhiều năm qua, Đường Bội." Ông ta dừng một chút, nhưng không ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Kiếp này Liên Tu Cận tôi nợ cô, sống hay chết, tùy cô xử lý. Nhưng mà....."

Liên Tu Cận từ từ thẳng người lên, trong mắt là ánh sáng chết chóc: "Hãy đợi sau khi tôi đẩy những kẻ đó xuống địa ngục."

Đây mới thật sự là Liên tam thiếu. Diệt gia quán.

Là thiên tài của Liên gia, là người làm cho Tô gia hoàn toàn biến mất.

Mặc dù sắc mặt của ông ta không tốt lắm, nhưng ánh mắt đã không còn hỗn loạn như vừa rồi.

"Chú ba..." Một lời hứa của người Liên gia đáng giá ngàn vàng, Liên Thiên Duệ nhìn Đường Bội - người đang nắm giữ sự sống chết của Liên tam thiếu, không nhịn được mà lẩm bẩm một tiếng.

Liên Tu Cận không nhìn hắn mà vẫn nhìn Đường Bội, giống như đang đợi thứ gì đó.

Ánh mắt Đường Bội nghiêm túc: "Dù ông nói vậy, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ thay mẹ và Tử Thái để cho ông. Ông làm cả nhà ông ngoại nhà tan cửa nát, tôi và ông vĩnh viễn thù sâu như biển. Liên tam thiếu, có lẽ vì Tử Thái, tôi sẽ không bắt ông chết. Nhưng cả đời này, chỉ cần ông còn sống, chỉ cần tôi và ông còn gặp mặt, thái độ của tôi đối với ông vẫn vậy."

"Tôi biết..." Liên Tu Cận nhìn cô, qua một lúc lâu, ông ta quay đầu lại, nói: "Dao Dao có một đứa con gái như cô, chắc cô ấy sẽ rất vui và kiêu ngạo. Đường Bội, cảm ơn cô đã làm cho Dao Dao và Tử Thái nhiều như vậy."

Nói xong, ông ta nắm chặt cái máy ghi âm, rồi xoay người sải bước đi tới thang máy.

"Chú ba!" Liên Thiên Duệ muốn đuổi theo ông ta, nhưng cuối cùng chỉ do dự nhìn theo bóng lưng Liên Tu Cận, sau đó chuyển mắt sang Đường Bội.

Cửa thang máy từ từ khép lại, tầng cao nhất của bệnh viện vốn có rất ít bệnh nhân, Liên Tu Cận vừa đi, không gian lập tức yên lặng đến mức lúng túng.

"Cô Đường." Liên Thiên Duệ bước lên một bước, thấp giọng nói: "Chú ba vì chuyện đó mà hối hận không thôi, đã đau khổ đến không chịu nổi. Cô có thể nể tình Liên gia đã chăm sóc cho Tử Thái bấy lâu nay mà thân thiện với chú ấy một chút hay không?"

Hắn biết lời hắn nói làm cô khó chịu, nhưng Liên Tu Cận bây giờ, làm hắn không yên lòng.

Ba của Liên Thiên Duệ mất sớm, ông nội nghiêm khắc, nên hắn rất thân với Liên Tu Cận.

"Không thể!" Đường Bội không chút chần chờ đáp: "Ân tình của Liên gia, tôi sẽ trả thay Tử Thái."

"Cô biết rõ ý của tôi không phải như vậy!" Liên Thiên Duệ vội vàng nói.

"Sao tôi biết được?" Đường Bội nhìn Liên Thiên Duệ, lạnh nhạt nói: "Tôi và Liên tổng, không thân thiết tới vậy."

Trước giờ cô là người yêu ghét rõ ràng, nghĩ đến việc Liên Thiên Duệ trần trở cứu Đường Tử Thái về, giọng hơi dịu xuống một chút: "Trừ chuyện của Liên tam thiếu, những chuyện khác, chỉ cần Liên tổng mở miệng, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực để giúp."

Nói xong, cô gật đầu với Liên Thiên Duệ, xoay người trở lại phòng bệnh.

Buổi tối hôm đó, Minh Hiên vội vã gọi video cho Đường Bội.

"Lại phải lùi cuộc thi lại?!" Minh Hiên xưa nay lạnh nhạt bây giờ cũng có hơi tức giận: "Đường Bội, nếu như không phải có chút hiểu cô, thì tôi sẽ cho rằng cô đang làm giá."

"Minh thiếu." Đường Bội đứng trong hành lang, thấp giọng nói: "Tôi thành thật xin lỗi, nhưng em trai tôi đột nhiên bất tỉnh, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại, tôi thật sự không thể nào về nước trong lúc này được."

"Lúc Lục Tử Mặc nói chuyện này với tôi, đã hứa rằng, trong vòng năm ngày cô sẽ về nước. Cho nên tôi mới lùi cuộc thi lại hai ngày, Đường Bội, cô hoàn toàn không..." Nói được nửa câu, Minh Hiên dừng lại.

"Sao vậy?" Đường Bội hơi nghi hoặc nhíu mày, sau đó nói: "Thành thật rất xin lỗi Minh thiếu, tôi cũng rất thích cuộc thi này, nhưng vấn đề thời gian, tôi thật sự không thể nào sắp xếp được."

Bên đầu điện thoại kia, Minh Hiên không nhìn được mà nhíu mày.

Lời vừa rồi suýt chút anh ta nói ra làm cho anh ta kinh ngạc, cho nên mới dừng lại.

Sau vòng một, hoặc có lẽ là sớm hơn, khi Minh Hiên nhận sự đề cử của Tần Hạo Diễm, tự mình đến trường quay Chiến ca để gặp Đường Bội, thì đã muốn giao vai nữ chính trong phim mới cho cô.

Nhưng cũng đã có nói, đây là bộ phim có chi phí đầu tư lớn nhất của Minh gia trong năm nay, cho dù Minh Hiên là đứa con được thương yêu nhất, cũng không dám tùy tiện làm theo ý mình mà dùng một nữ diễn viên mới.

Cho nên anh ta mới mời Đường Bội tham gia tiết mục tuyển tú.

Thân là người sắp đặt kim bài tiếng tăm lừng lẫy, anh ta nắm chắc, cho dù người tham gia tiết mục của anh ta là một người mới vô danh cũng có thể thông qua tiết mục này để bước lên một tầm cao mới.

Huống hồ Đường Bội còn có tài năng như thế.

Dự đoán khi tham gia, cô sẽ là thanh kiếm sáng sắc bén nhất trong ngày tuyết rơi. Nhưng lại mang theo tình cảm sâu sắc và khí thế hào hùng.

Khi cô mang theo khí thế hào hùng cười trên lưng ngựa, ngay cả Minh Hiên cũng bị cô thuyết phục, các khán giả điên cuồng trong đó, nhớ kỹ cô gái hào phóng oai hùng ngồi trên lưng ngựa trong trường đua.

Vòng thứ hai là biểu diễn.

Đã qua một tháng, tuy không tung ra bất kỳ tác phẩm mới nào, nhưng các loại tin tức và báo chí vẫn đưa tin về thực lực và khí thế của Đường Bội, trực tiếp đập tan những lời đồn vô căn cứ trước kia.

Bọn họ thấy được, là một Đường Bội xinh đẹp quyến rũ, kiêu ngạo cuồng dã.

Có thể nói, khoảng cách của cô với nhân vật nữ chính trong lòng Minh Hiên càng ngày càng gần.

Nhưng cô gái này... Lại làm anh ta phải lùi cuộc thi lại tới mấy lần!

Minh Hiên nhú chặt mày, trầm giọng lại nói: "Bảy ngày, tôi cho cô thêm ba ngày, bất luận như thế nào, cô cũng phải nghĩ cách chạy về đây cho tôi."

"Minh thiếu." Đường Bội cũng nhú chặt mày, cô không thích lật lọng, nhưng cho dù là cơ hội tốt hơn đi nữa, cũng không thể so với sức khỏe của em trai cô: "Xin lỗi, nhưng đối với tôi mà nói, sức khỏe của em trai tôi, không có gì có thể..."

Cô còn chưa nói hết, một cánh tay đột nhiên xuất hiện từ sau lưng.

Suýt chút nữa Đường Bội đã ra tay, nhưng lại ngửi được một mùi hương quen thuộc, cô nhanh chóng thu hồi động tác của mình.

Đường Tử Thái tươi cười đứng sau lưng Đường Bội, áp điện thoại của cô vào tai, mỉm cười nói: "Xin chào anh, tôi là em trai của Đường Bội, Đường Tử Thái."

"Tử Thái!" Đường Bội cau mày: "Em làm gì vậy?"

Đường Tử Thái đưa ngón trỏ lên môi, ra dấu đừng nói chuyện với Đường Bội, sau đó nói tiếp: "Cám ơn anh đã quan tâm, sức khỏe của tôi đã tốt hơn nhiều rồi."

Dừng một chút, cậu nói: "Được, anh yên tâm, tôi sẽ khuyên chị ấy." Cậu cười dịu dàng, trong mắt mang theo sự mong đợi: "Tôi cũng rất thích tiết mục của chị tôi, lần nào tôi cũng xem đi xem lại nhiều lần."

Minh Hiên hài lòng cúp điện thoại.

Bất luận Đường Tử Thái quan trọng với Đường Bội bao nhiêu, chỉ cần cậu có thể làm cho Đường Bội tiếp tục tham gia cuộc thi, vậy anh ta sẽ có thiện ý với cậu.

Minh Hiên đi vào phòng làm việc, mấy nhân viên đã thấp giọng thương lượng tình huống phân tổ của các nam khách quý và nữ diễn viên.

Mặc dù tuyên bố với bên ngoài là công chính liêm minh, sẽ bắt thăm để quyết định. Nhưng mọi người đều biết, vì tính bất ngờ và thú vị của tiết mục, sẽ có một ngoại lệ, sẽ có một cặp đôi phối hợp hấp dẫn ánh mắt người xem, đây là tin nội bộ.

"Minh thiếu." Một người trong đó nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn anh ta, hỏi: "Người mới này phân cho ảnh hậu Thịnh Lan à?" Mặc Doanh RF.

Thịnh Lan là ảnh hậu nổi tiếng trong giới điện ảnh ở thời điểm hiện tại, nếu như phối hợp với một người mới, vậy chắc chắn sẽ làm người ta vô

cùng mong đợi.

"Không." Minh Hiền nói: "Cho Đường Bội."

Đó không phải là một người mới đơn giản, mà là người có năng lực có hậu đài.

Minh Hiền đi tới cạnh bàn làm việc, trên bàn là tư liệu của những nam khách quý, rút tài liệu của người vừa được nhắc đến ra."

Người đàn ông trong hình, có một gương mặt hoàn hảo không tỳ vết.

Ngũ quan tuần mỹ, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, cằm đoan chính kiên nghị, là mỹ nam cổ đại điển hình.

Môi mỏng hơi cong lên, nụ cười mang theo ba phần tà tứ, ánh mắt cũng nhuộm ý cười, sâu không lường được.

Mặc dù người này là người mới vừa tốt nghiệp ở trường sân khấu điện ảnh, nhưng thứ người này học không phải là diễn viên, mà là đạo diễn.

Nhưng vẫn chưa tốt nghiệp, vì từng tham gia diễn thành công vài vở kịch, nên đã đẩy hẳn vào con đường diễn viên này.

Cộng thêm dáng người tuần mỹ yêu nghiệt, cho dù vẫn chưa chính thức bước vào giới, nhưng cũng đã có nhiều fan hâm mộ.

Minh Hiền đặt tài liệu xuống, như có điều suy nghĩ, nói: "Có lẽ người này sẽ trở thành nam diễn viên mới có tiềm lực nhất, đi cùng nữ diễn viên mới nổi bật nhất mới hợp lý."

Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, điều này đã nổi tiếng trong giới từ rất lâu rồi.

Nhân viên không hỏi thêm nữa, gật đầu tiếp tục công việc ghép đôi.

Cùng lúc đó, Đường Bội nhìn Đường Tử Thái đang trả điện thoại cho mình, nhú mào: "Sao không khoác thêm áo mà đã đi ra ngoài?"

Đường Tử Thái chỉ mặc quần áo của bệnh nhân.

Thật ra thì bọn họ đang đứng trong hành lang, nên cũng sẽ không thấy lạnh.

Nhưng cậu vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn yếu, sắc mặt còn tái, ăn mặc như vậy lại càng thêm gầy yếu.

"Mau về giường nằm." Đường Bội kéo tay cậu, dẫn cậu về phòng bệnh.

Đường Tử Thái nghe lời trở lại phòng, khẩn cầu nhìn Đường Bội: "Chị, chị về nước tham gia cuộc thi đó đi." Suy nghĩ một chút, cậu bổ sung: "Em rất thích tiết mục đó, rất rất rất thích chị như vậy."

"Chuyện quan trọng bây giờ là em phải tịnh dưỡng cho tốt. Còn những chuyện khác, chờ em khỏe rồi nói sau." Đường Bội không đồng ý với cậu, mà chỉ đắp chăn cho cậu.

"Chị..." Đường Tử Thái dè chặt tay Đường Bội.

Mặc dù vết mổ vẫn chưa lành, nhưng vẫn cử động được, cậu chống tay, ngồi dậy, nhìn Đường Bội, nói: "Chị... Xin chị đó."

Mắt Đường Bội trầm xuống.

Cô biết tại sao Tử Thái lại làm vậy, trước giờ cậu đều rất hiểu chuyện, sợ bản thân trở thành gánh nặng của Đường Bội.

Nhưng cô không phải Liên Tu Cận, cô tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện khiến mình phải hối hận.

"Hãy nghe chị nói, Tử Thái." Đường Bội dịu dàng đặt tay lên trán Đường Tử Thái: "Đối với chị mà nói, không có gì quan trọng bằng việc hai chị em mình được ở cùng nhau. Cơ hội này mặc dù tốt, nhưng sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội như vậy." Cô cười dịu dàng, đôi mắt trầm tĩnh, ấm áp: "Nhưng em trai thì chỉ có một thôi."

"Chị..." Đường Tử Thái vùi sâu trong bàn tay ấm áp của Đường Bội.

Vết chai mờ nhạt chà qua mặt cậu, làm cậu hơi nhột, nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc: "Em không có cậy mạnh, cũng không phải sợ liên lụy chị, khoảng thời gian này em đã suy nghĩ rất nhiều, nếu sức khỏe tốt hơn, em cũng muốn làm một vài chuyện hữu dụng. Cho nên em muốn tạm ở lại Thụy Sĩ, học hội họa cho giỏi, sau này sẽ làm nhà thiết kế."

Cậu ngẩng đầu lên cười với Đường Bội, nói: "Chị cũng biết mà từ nhỏ em đã thích vẽ rồi."

00:00

Đường Bội ngưng mắt nhìn Đường Tử Thái, hơi nghi hoặc một chút: "Em... Không định trở về với chị sao? Em định ở lại Thụy Sĩ, là muốn..." Cô còn chưa nói hết, Đường Tử Thái đã lắc đầu, cười nói: "Không phải em định ở lại Thụy Sĩ, chỉ là em muốn ở lại đây một thời gian để học. Với lại ở đây cũng thích hợp để dưỡng bệnh, chị...."

Cậu nắm tay Đường Bội, bao trọn tay cô trong tay mình.

Lúc nào, tay của cậu đã lớn hơn tay Đường Bội, dễ dàng nắm trọn tay cô.

"Em có ước mơ của mình, em muốn thực hiện nó. Em cũng mong chị có thể thực hiện được ước mơ của mình, có thể vui vẻ đi làm chuyện mình thích." Cậu ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Đường Bội, dịu dàng hỏi: "Có được không?"

Đường Bội cúi đầu đặt trán lên trán em trai mình, hốc mắt đỏ lên.

Tử Thái vẫn luôn dịu dàng hiểu chuyện như thế, làm cô cảm thấy, có một đứa em trai như vậy thật tốt.

Ít nhất sự tồn tại của cậu, làm cho hơn hai mươi năm cuộc đời của cô chưa từng thấy cô đơn.

"Được." Đường Bội khàn giọng nói.

Cô buông Đường Tử Thái ra, vuốt tóc cậu, cười nói: "Em nha, bây giờ càng ngày càng biết nói chuyện, những thứ này là ai dạy em?"

Mặt Đường Tử Thái lóe lên một chút mất tự nhiên, rồi nhanh chóng cười nói: "Lúc nói chuyện với anh hai Sở, anh hỏi sau này em muốn làm gì. Anh nói em còn trẻ, có thể từ từ lên kế hoạch cho con đường mình muốn đi, không cần sợ thất bại, anh và chị sẽ luôn ở bên cạnh em."

Đường Bội nghe vậy thì cười: "Anh hai Sở?"

Đường Tử Thái gật đầu, đùa với chị mình: "Em cảm thấy, anh càng hy vọng em gọi anh là anh rể hơn."

Mặt Đường Bội đỏ lên.

Cô búng trán Đường Tử Thái một cái, cười nói: "Được rồi, em cứ nghĩ ngợi cho khỏe trước đã, còn chuyện tham gia cuộc thi, chị sẽ suy nghĩ kỹ."

Nếu không phải vì Liên Tu Cận đột nhiên kích thích, sức khỏe của Đường Tử Thái cũng coi như đã khôi phục không tệ.

Ít nhất mỗi ngày khi bác sĩ kiểm tra, sẽ rất hài lòng gật đầu nói: "Tôi phát hiện mỗi lần có cô Đường ở đây thì tình trạng của cậu Đường lại tốt đến kỳ lạ."

Đường Tử Thái có chút nóng nảy, tối hôm qua khó khăn lắm cậu mới thuyết phục được Đường Bội, nếu như chị lại vì cậu mà đổi ý thì coi như xong.

Cậu vội vàng nói: "Đó là vì bác sĩ rất giỏi, nên sức khỏe của tôi mới càng ngày càng tốt hơn."

Cậu hít sâu một hơi, nói: "Ít nhất bây giờ, tôi cảm thấy rất tốt, cả người tràn đầy năng lượng, giống như có thể lập tức xuống giường chạy mấy vòng vậy."

"Em đó..." Sao Đường Bội có thể không hiểu em trai của mình, cô vuốt tóc Đường Tử Thái, cười nói: "Yên tâm đi, chị cũng không muốn thua em trai của mình đâu."

Sáng hôm sau, máy bay tư nhân của Sở gia, đưa Đường Bội về thành phố S.

Khoảng thời gian này cô lo lắng cho Đường Tử Thái, nên không để tâm đến cuộc thi, lúc này ngồi trên máy bay, cô mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Bởi vì vừa có võ vừa phải biểu diễn, lại phải có thêm cầm kỳ thư họa, còn phải phù hợp với chủ đề, hơn nữa lại còn kết hợp với một vị nam khách quý xa lạ... Cho dù là Đường Bội, cũng cảm thấy có hơi đau đầu.

Cô gõ nhẹ lên tay vịn mấy cái, làm Sở Quân Việt đang ngồi đối diện cũng phải nhìn cô mấy lần, cuối cùng anh không nhịn được nên hỏi: "Em đang suy nghĩ gì vậy?"

"Đang nghĩ đến chuyện biểu diễn." Đường Bội không giấu giếm, khẽ thở dài. Nhưng khi nhìn đôi mắt đầy quan tâm của Sở Quân Việt thì máu phụt hắt lại nổi lên, cười gian xảo nói: "Lần này không phải đua ngựa, không thể kéo Sở đại thiếu lên ngựa để thị uy với các giám khảo được!"

Sở Quân Việt nghe vậy, đột nhiên kéo tay cô, Đường Bội thuận thế để anh kéo qua, giạng chân trên đùi anh.

"Ê ê ê....." Đường Bội chặn môi Sở Quân Việt lại, cười híp mắt: "Em còn đang suy nghĩ đấy."

"Chờ tí nữa anh sẽ nghĩ cùng em." Sở Quân Việt nhẹ giọng nói.

"Chúng ta đang ở trên máy bay..." Đường Bội lại nói.

Nhưng ý cười trong mắt cô lại càng đậm hơn, không chút giấu giếm tâm trạng và suy nghĩ của mình lúc này.

"Không sao hết." Giọng của Sở Quân Việt trở nên trầm thấp, khàn khàn nói: "Đây là máy bay của anh."

"...."

Đường Bội không nhin được mà cười ra tiếng, chủ động rút tay ra, cúi đầu hôn lên môi Sở Quân Việt.

Trên bầu trời nước Anh với độ cao hơn mười ngàn mét, đang trình diễn một màn thân mật nóng bỏng.

Thật lâu không thể lắng xuống.

.....

"Cám ơn anh...."

Đường Bội nằm trong lòng Sở Quân Việt, giường trên máy bay không rộng được như giường ở nhà, nhưng vẫn đủ cho hai người nằm.

"Cám ơn vì cái gì?" Sở Quân Việt vuốt tóc cô, có chút bất mãn nói: "Giữa chúng ta mà còn cần nói hai chữ này sao?"

Cô vẽ quanh vòm ngực trắng kiện không có chút thịt dư của Sở Quân Việt, giống như đang viết gì đó.

Trên mặt là nụ cười lười biếng: "Cám ơn anh đã nói chuyện với Tử Thái."

Sở Quân Việt nắm cái tay đang vẽ loạn trên người mình, nhắm mắt nói: "Lấy lòng em vợ, không phải là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi người đàn ông sao?"

Đường Bội tựa đầu vào ngực anh, cười ra tiếng.

Sở Quân Việt trả lời một cách mất tự nhiên như vậy lại làm cô thấy ngọt như mật.

Cười xong cô có chút bực tức cắn lên ngực anh, giận trách: "Anh đang quyến rũ em hả!"

Vừa nói vừa chống người lên.

Khi bốn mắt giao nhau, trước đó chưa từng Đường Bội cảm thấy, khi Sở Quân Việt im lặng, lại đẹp trai như vậy.

Cô than nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn xuống.

Sở Quân Việt ôm chặt gáy cô theo bản năng, để nụ hôn này sâu hơn, nhưng không có chút động tác dư thừa nào.

Chốc lát sau, anh kéo đầu Đường Bội vào vai mình, thấp giọng nói: "Ngủ đi, ngủ một chút."

Đường Bội cười một tiếng, cắn nhẹ lên xương quai xanh của anh, híp mắt nhìn anh, hỏi: "Anh chắc không?"

"Ừ....." Sở Quân Việt đáp bằng giọng mũi, rồi càng ôm cô chặt hơn, cũng không làm gì tiếp.

Hai người dựa sát vào nhau, ngủ say.

Hơi thở của bọn họ quấn lấy nhau, ở trong không gian không ai dám quấy rầy, dần trở nên triền miên.

Ngày thứ ba, lần đầu tiên Đường Bội gặp được Cố Diệp.

Lúc Minh Hiên công bố thời gian và địa điểm thi đấu cũng không tiết lộ điều gì, chỉ nói với Đường Bội, ba tiếng trước khi vòng hai bắt đầu, cô phải đến đài truyền hình để chuẩn bị.

Đài truyền hình Minh gia kỳ hạ, vẫn giữ phòng hóa trang ở tầng 18 lại cho Đường Bội.

Sau khi Ann hỏi ý kiến của cô thì đội tóc giả lên cho cô, làm ra một kiểu tóc búi. Trên đỉnh đầu là trang sức khéo léo, búi tóc được cài trâm ngọc. Trên người mặc quần áo bằng lụa, đôi tay trắng nõn bị lụa mỏng bao phủ, chỉ để lộ cổ tay trắng như tuyết.

Tai đeo hoa tai hình trăng non, eo thắt đai lưng màu trắng.

Lần trước Đường Bội lên sân khấu, là tiểu thư khuê các ngượng ngùng ư nhả, lần này, là một cô gái sáng sủa hoạt bát.

Lúc Lục Tử Mặc nhìn thấy cô như vậy thì cũng hơi kinh ngạc, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, hỏi: "Lần trước lúc lên sân khấu, biểu hiện của cô vô vùng tốt. Lần này, hình như không giống lần trước?"

"Tất nhiên." Đường Bội khẽ mỉm cười: "Nếu luôn làm giống nhau, khán giả sẽ chán!"

Cũng vì vậy mà cô mới mỗi lần là mỗi phong cách khác nhau.

Hình tượng lúc đầu của Đường Bội là một cô công chúa chiến quốc không thua đấng mày râu, hiên ngang anh dũng mang theo nhu tình, công chúa khuynh quốc.

Sau đó, là Đường Bội cưỡi ngựa, phóng khoáng vô song, dám mạnh mẽ bắt Sở đại thiếu lên lưng ngựa, tiêu sái mê hoặc lòng người.

Về sau, là một tiểu thư khuê các, sau khi uống rượu, bộc lộ sự phản nghịch sâu trong nội tâm, múa khúc kinh thiên.

Mà hôm nay....

Đường Bội cúi đầu đặt tay bên hông, ngẩng đầu nói với Lục Tử Mặc: "Lục công tử."

Cả người Lục Tử Mặc cứng đờ, lòng run lên.

Cuối cùng anh ta cũng biết ý nghĩa của từ nhập vai mà Tần Hạo Diễm nói.

Chỉ trong chớp mắt mà Đường Bội đã từ một cô gái hiện đại hào phóng biến thành một tiểu cô nương cổ đại làm người ta hài lòng, thật sự là không có một chút phản cảm nào.

Lục Tử Mặc hí mắt nhìn Đường Bội, khó trách Boss lại để mình làm người đại diện cho cô ấy, thậm chí còn chịu để cô ấy tiếp tục làm trong giới giải trí.

Chỉ vì Đường Bội thế này, thật sự quá mê hoặc lòng người, không ai có thể kháng cự được sự quyến rũ của cô.

Ngay cả Sở Quân Việt cũng vậy.

Hành lang lầu 18 trống trải yên tĩnh, nếu không lần đó người đàn ông trung niên kia cũng sẽ không chọn chỗ này để hú hí với Đường Phỉ Phỉ.

Nhưng khi Đường Bội đứng trên hành lang nói đùa với Lục Tử Mặc, cánh cửa của một căn phòng khác sau lưng cô đột nhiên bị người ta mở ra từ bên trong.

Một người đàn ông mặc đồ đen đi ra.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai cao to, quần áo màu đen tôn lên dáng người của hắn, đai lưng màu đen hình đám mây, làm nổi bật sống lưng thẳng tắp, gầy gò có lực.

Trên vai được thêu một con phi ưng.

Đường thêu tinh tế, nhìn ra được người thêu bỏ ra rất nhiều tâm tư.

Lúc Đường Bội xoay người lại, hắn cũng đang đứng ở cửa, thấy Đường Bội thì cười với cô một cái.

Nụ cười kia mặc dù nhạt, nhưng vô cùng tà khí, làm nổi bật ngũ quan lập thể, tuấn mỹ tà khí giống như Bá Tước Ma cà rồng của Anh quốc.

"Xin chào." Hắn đưa tay về phía Đường Bội: "Tôi là Cố Diệp."

Sáng nay khi Đường Bội tới đài truyền hình, Minh Hiên có nói với cô rằng cô sẽ phối hợp với một người tên là Cố Diệp, anh chàng này vừa mới tốt nghiệp học viện đạo diễn ở trường sân khấu điện ảnh.

Lúc này Cố Diệp đang mặc quần áo theo yêu cầu của cô, Đường Bội hài lòng gật đầu một cái, giống như không hề để ý đến việc Cố Diệp đi ra từ phòng hóa trang của tầng 18, thoải mái bắt tay với hắn, cười nói: "Xin chào, hôm nay mong anh chỉ giáo nhiều hơn."

Ban tổ chức cho các thí sinh và nam khách quý một tiếng để trao đổi với nhau, tất cả mọi người ngồi trong phòng nghỉ ngơi, xôn xao hết cả lên.

Đường Bội và Cố Diệp cũng không ngoại lệ.

Tại thành phố Zurich ở Thụy Sĩ, phòng bệnh của Đường Tử Thái vang lên tiếng gõ cửa.

Cậu ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính xách tay, cất giọng nói: "Mời vào."

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Liên Tu Cận biến mất mấy ngày nay đang đứng ngoài cửa.

Ông ta vẫn mặc âu phục màu đen cao cấp, cà vạt màu xanh đen làm cho ông ta có tinh thần hơn mấy hôm trước.

Hai tay đang xách hai túi đồ, trợ lý của ông ta mở cửa xong thì đã lui ra sau.

"Tử Thái...." Liên tam thiếu lấy lòng cười với Đường Tử Thái, bỏ hai túi đồ trên tay xuống, dịu dàng nói: "Mấy hôm nay ba hơi bận nên không có thời gian đến thăm con, con đã khỏe hơn chưa?"

Ông ta cố gắng để giọng của mình tự nhiên hơn, nhưng sau lưng, thật lâu vẫn không nghe tiếng Đường Tử Thái trả lời.

Liên Tu Cận thấy hơi kỳ quái, như chim sợ náy, ngón tay run lên, sau đó mới từ từ xoay người lại, miễn cưỡng cười hỏi: "Sao vậy? Còn có chỗ nào khó chịu sao? Ba nghe Thiên Duệ nói, gần đây con khôi phục rất tốt."

Dừng một chút, ông ta thấp giọng nói tiếp: "Chuyện lần trước, ba không cố ý, Tử Thái, xin lỗi. Sau này ba sẽ không như vậy nữa."

Nói xong, ông ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của Đường Tử Thái, muốn làm cậu tin tưởng mình nên vội vàng nói: "Ba tới... Ba tới là muốn cùng con xem tiết mục chị của con tham gia, ba nghe nói biểu hiện của Đường Bội rất tốt."

Liên tam thiếu có bao giờ xem tiết mục thể này đâu, khi nói ra những lời này, giọng điệu của ông ta cũng không được tự nhiên lắm.

Đường Tử Thái nhìn ông ta chốc lát, đôi mắt lạnh dần.

Đột nhiên cậu cười khẽ, nói: "Không phải ông Liên coi thường chị tôi sao?"

Liên Tu Cận nhíu mày, Tử Thái hôm nay, làm cho ông ta cảm thấy hơi xa lạ.

Nhưng khi nhìn cậu thanh niên thanh tú nằm trên giường bệnh, ông ta lại không thể nói ra là kỳ quái chỗ nào.

Đường Tử Thái không cho ông ta nhiều thời gian suy nghĩ.

Cậu rút một tấm thẻ màu đen dưới gối ra, không chút chần chừ vén chăn bước xuống giường, từ từ đi tới trước mặt Liên Tu Cận.

Cậu nhét thẻ ATM vào tay Liên Tu Cận, dự cảm xấu làm bao trùm cả người làm ông ta run rẩy.

Một giây kia, Liên Tu Cận muốn xoay người đi khỏi nơi này, bởi vì ông ta có dự cảm, lời Tử Thái sắp nói, tuyệt đối sẽ làm ông ta không thể nào chịu nổi.

Nhưng Đường Tử Thái lại không cho ông ta cơ hội này.

Cậu khép tay Liên tam thiếu lại.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Liên Tu Cận, nhìn người ba từ khi cậu sinh ra cho tới bây giờ chưa từng làm tròn trách nhiệm với cậu ngày nào, lại còn làm cho mẹ và chị gái cậu thương tích khắp người, chịu vô số đau khổ, từ tốn nói: "Bây giờ tiền trong thẻ vẫn chưa đủ, nhưng tôi sẽ nhanh chóng

kiếm tiền gửi vào thẻ này, cho đến khi trả hết chi phí phẫu thuật, chữa trị, và những chi phí trong khoảng thời gian ở lại nhà ông."

Ánh mắt và giọng nói của cậu thật sự quá lạnh, không còn hơi hợt và khách sáo như lúc có Đường Bội, đồng thời cũng không có chút ôn hòa nào của lúc trước.

"Tử Thái...." Giọng của Liên tam thiếu rất bé, gần như không thể nghe ra lời ông ta nói: "Con có ý gì? Con là con của ba, số tiền đó.... Số tiền đó là ba nên cho... Ba không cần con....."

"Con trai?" Đường Tử Thái cười khẽ, nghiêng đầu nhìn Liên Tu Cận: "Hai mươi năm trước, hân đã không có, đúng chứ?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng không đợi Liên Tu Cận trả lời, cậu đã lạnh nhạt nói: "Từ khi mẹ tôi qua đời, bắt đầu từ lúc chị vì tôi mà bị Đường gia uy hiếp, lợi dụng, thì tôi đã không còn là con của ông nữa."

Đây là lời nói làm Liên Tu Cận sợ hãi nhất trong cuộc đời này.

Không!!!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Sở Thiếu Ghen

Diệp Gia Quán

Liên Tu Cận biết mình không hiểu đứa con trai này, nhưng chưa từng cảm thấy giữa hai người lại xa cách đến vậy.

Cho tới bây giờ ông ta chưa từng thấy Đường Tử Thái xa lạ như thế này.

Cậu thanh niên gầy yếu trầm lặng khôn khéo, trên khóe môi lúc nào cũng mang theo một nụ cười nhạt, nhưng bây giờ, ánh mắt của cậu lại vô cùng lạnh lùng.

Lạnh đến mức làm Liên Tu Cận rùng mình, khàn giọng hỏi: "Tử Thái con..... Con có ý gì?"

Giọng của Đường Tử Thái vẫn rất lạnh nhạt, cậu đã rút tay ra khỏi tay Liên Tu Cận, nhìn tấm thẻ màu đen trong tay ông ta, hai chữ thẻ ngân hàng lóe lên lạnh lẽo, cậu cong môi: "Tôi đã biết tất cả, Liên tam thiếu."

Trước giờ cậu chưa từng gọi ông ta là 'Liên tam thiếu', tiếng 'tam thiếu' kia vốn là tôn xưng để người ngoài gọi, bởi vì mặc dù ông ta đã hơn 40 tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn và lại còn rất phong lưu.

Nhưng lúc này được nói ra từ miệng Đường Tử Thái, lại vô cùng châm chọc.

"Tử Thái!" Liên Tu Cận sốt ruột, kéo tay Đường Tử Thái: "Con nghe ba giải thích."

Tay ông ta run mạnh hơn, lòng nóng như lửa đốt. Thù hận và con trai, là cọng cỏ cuối cùng để ông ta kiên trì sống tiếp, nếu như ngay cả Đường Tử Thái cũng đối với ông ta như vậy, ông ta thật sự không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu.

Đường Tử Thái kéo tay ra, đầu ngón tay lạnh như băng lướt qua Liên Tu Cận, không có ý dừng lại.

"Đường Bội... Không phải cô ta đã nói là sẽ không nói cho con biết những chuyện này sao?" Liên Tu Cận đột nhiên nói.

Nhưng vừa nói xong thì ông ta biết, mình sai rồi.

Quả nhiên, Đường Tử Thái ngẩng đầu nhìn ông ta, mắt hơi híp lại, mặt còn lạnh lùng hơn vừa rồi: "Ông lại còn trách chị ấy?"

"Không phải!" Liên Tu Cận tay chân luống cuống trước mặt con trai mình: "Ba không có ý này!"

Trước giờ, chiều cao của ông ta luôn nổi bật trong đám đông.

Đường Tử Thái cũng không thấp, nhưng vì hồi con bé không đủ dinh dưỡng, lại ở nhà trong thời gian dài, không vận động nhiều, nên thấp hơn Liên Tu Cận không ít.

Nhưng khi cậu đối mặt với Liên Tu Cận, sống lưng thẳng tắp, không nhìn ra chút khiếp đảm nào.

Luận khí thế, người rơi vào thế hạ phong là Liên Tu Cận.

"Mời ông đi cho." Đường Tử Thái lạnh giọng nói: "Tiền, tôi sẽ sớm trả lại cho ông."

Nói xong, giống như không bao giờ muốn nhìn Liên Tu Cận nữa, xoay người trở lại giường bệnh.

Máy tính bảng vẫn chưa tắt, còn đang phát quảng cáo, ở góc phải cuối màn hình đã bắt đầu đếm ngược thời gian.

Đường Tử Thái ngồi dựa vào giường, giống như hoàn toàn bị tiết mục hấp dẫn và không biết trong phòng này còn có một người.

Liên Tu Cận từ từ bỏ tay xuống.

Thẻ ATM màu đen rơi xuống tấm thảm cao cấp, không phát ra tiếng động.

Liên Tu Cận rũ mắt xuống, kinh ngạc nhìn tấm thẻ một lúc lâu.

Ông ta khom người, nhặt tấm thẻ lên.

Nhưng tấm thẻ nho nhỏ kia, giống như nặng cả ngàn ký, làm Liên Tu Cận cứ khom người như vậy, không thể đứng lên.

Không có ai nói chuyện, chỉ còn nghe tiếng của MC trong quảng cáo, Đường Tử Thái thà xem quảng cáo chứ không muốn nhìn Liên Tu Cận một cái.

Qua mấy phút, khúc nhạc dạo mở màn của tiết mục vang lên, Liên Tu Cận mới đứng thẳng người lên.

Bước chân của ông ta chưa từng nặng nề như vậy, chỉ là một cái khom lưng, nhưng giống như đã già đi mấy tuổi, cả người cũng trở nên ảm đạm.

Ông ta từ từ kéo cửa ra, bước chậm ra ngoài, động tác thật sự rất chậm.

Mặc dù biết là không thể nào, nhưng nếu Đường Tử Thái có thể cho ông ta một cái nhìn, dù chỉ là liếc mắt thì có lẽ ông ta sẽ buông hết tất cả tự ái và kiêu ngạo để cầu xin con trai tha thứ.

Nhưng từ đầu đến cuối, Đường Tử Thái vẫn không nhìn về hướng này.

Ánh mắt của cậu đã bị tiết mục trên màn hình hấp dẫn, vốn dĩ cảm giác tồn tại của người ba này đã rất yếu, giờ sợ rằng ngay cả một góc áo của Đường Bội, cũng không bằng.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại, ánh đèn trên hành lang hắt vào người Liên Tu Cận, ông ta từ từ ngồi xuống.

Trên đất không lạnh, nhưng cả người ông ta rất lạnh.

Cảm giác bị mọi người xa lánh, bị người thân coi là kẻ thù, cuối cùng ông ta cũng cảm nhận được.

Dao Dao năm đó, e rằng còn đau khổ hơn ông ta gấp mấy chục ngàn lần.

Cho nên, ông ta chờ hơn bà ấy năm xưa nhiều lắm.

Ít nhất, Đường Tử Thái không giống như ông ta năm đó, không hỏi nguyên do đã đích thân đẩy ông ta xuống địa ngục.

Trong phòng bệnh, Đường Tử Thái thu mắt khỏi cửa phòng, chuyển xuống màn hình.

Vòng hai của tiết mục tuyển tú đã chính thức bắt đầu, Mạc Thành và Nhan Ninh đang bộc lộ quan điểm đối với các cặp đôi.

"Tôi biết, đa số người xem bây giờ đều có suy nghĩ giống nhau: Tại sao lại là bọn họ chứ?! Chúng tôi muốn gặp nữ thần!" Mạc Thành cười ha ha, nói: "Tôi rất hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng có một câu gọi là 'thả

con tép để bắt con tôm', cho nên trước khi nhìn thấy báu vật, mọi người phải chịu đựng vài phút, nếu như thời gian quảng cáo vừa rồi vẫn chưa đủ, vậy bây giờ mọi người có thể đi rửa tay. Bởi vì, tiết mục kế tiếp, tôi rất lo mọi người sẽ không thể chớp mắt được một cái nào hết."

"Anh chắc chắn không?" Nhan Ninh hỏi.

"Tất nhiên....." Mạc Thành cười thần bí, đột nhiên hỏi: "Ảnh đế và ảnh hậu diễn chung với nhau, mọi người có muốn xem không?"

Muốn!" Khán giả cười to tiếp lời.

"Ừ..... Nghe nói hôm nay cô Khương Dĩ Đồng, xinh đẹp đến mức làm cho nhân viên của đài truyền hình choáng váng đến không thấy đường đi, mọi người có mong đợi không?"

"Mong đợi!" Lần này khán giả đáp còn lớn hơn.

Mặc dù biết Mạc Thành đang đùa nhưng khán giả vẫn không nhịn được mà bật cười.

"Vậy... Tôi sẽ bí mật nói cho mọi người biết, nữ vương Đường Bội của chúng ta, hôm nay.... Khụ khụ....."

Mạc Thành mới nói được nửa câu đã bị Nhan Ninh khều một cái, ngăn cản nửa câu còn lại: "Tôi sẽ giới thiệu quy tắc cuộc thi."

"Đừng vậy mà tiểu Ninh, hôm nay có mấy đóa hoa xinh đẹp trước mặt tôi, tôi đã rất lu mờ rồi, khó khăn lắm tôi mới hấp dẫn được ánh mắt của khán giả, sao cô lại đột nhiên chen vào giới thiệu quy tắc chứ?"

Nhan Ninh cười một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Quy tắc cuộc thi hôm nay rất đơn giản, mỗi diễn viên đều có năm phút để biểu diễn, phần dự

thi của các diễn viên sẽ được chấm điểm theo hai cách, giám khảo chuyên gia chấm và là số phiếu của các bạn khán giả ở đây."

Mặc dù mọi người đều không thích nghe giới thiệu quy tắc, nhưng có khúc dạo đầu hài hước của Mạc Thành, hơn nữa Nhan Ninh giới thiệu cũng rất ngắn gọn và đơn giản, nên khán giả vẫn nghiêm túc nghe.

"Phần chấm điểm của giám khảo chuyên gia, cũng sẽ tính luôn biểu hiện của nam khách quý. Cho nên, tối nay không phải là một người thi nữa." Nhan Ninh nói.

Mạc Thành khoa trương thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt với khán giả: "Hết cách rồi, tôi bó tay rồi. Sau đây là khoảnh khắc mà các bạn thích nhất..... Cuộc trò chuyện của Đường Bội và Cố Diệp ở trong phòng nghỉ ngơi, mọi người có muốn xem không?"

"Muốn!" Lần này tiếng cười và tiếng hoan hô vang lên liên miên.

Người xem thích nhất là xem cảnh đối đầu, nhưng mà, hài hước, bọn họ càng thích hơn.

"Ừ ừ. Để tôi suy nghĩ thử xem....." Mạc Thành cố ý kéo dài, làm người xem hồi hộp.

"Được rồi, đừng làm khán giả hồi hộp nữa." Nhan Ninh lại không chút lưu tình cắt ngang lần nữa, nói: "Anh làm khán giả đợi quá lâu rồi."

Mạc Thành đứng qua một bên, trên màn ảnh lớn sau lưng, là một đoạn clip đã được cắt sửa.

Mạc Thành đưa tay sờ mũi, đành lui qua một bên, đưa tay chỉ lên màn hình sau lưng, lớn tiếng nói: "Vậy cuộc thi chính thức bắt đầu!"

Vừa dứt lời, màn hình lập tức thay đổi, nữ diễn viên đầu tiên xuất hiện.

Trên màn hình, Tuyên Mỹ Kỳ mặc hoa phục ngồi trên ghế sa lon.

Đối diện cô ta, là một nam diễn viên đã ra nghề nhiều năm, nhưng vẫn luôn lơ lơ lửng lửng, không nổi cũng không chìm.

Bình thường Vu Nhạc Âm luôn luôn khiêm tốn, thường xem việc làm diễn viên như một phần công việc, chứ không phải là công cụ để nổi tiếng.

Người này làm việc bền vững, kỹ thuật tốt, không lánh nặng tìm nhẹ, cũng không làm mình làm mẩy, danh tiếng ở trong giới cũng không tệ, người mới và người có kinh nghiệm lâu năm đều chịu hợp tác với người này.

Lúc này ngồi trước mặt một diễn viên mới là Tuyên Mỹ Kỳ, mặc dù đối phương vào giới trẻ hơn hẳn nhiều năm, nhưng hẳn vẫn thảo luận với Tuyên Mỹ Kỳ rất nghiêm túc.

Nhưng hình ảnh hài hòa thế này, thường không quá hấp dẫn ánh mắt người khác, cho nên tổ đạo diễn cũng cắt mấy đoạn, đoạn clip kết thúc lúc Tuyên Mỹ Kỳ đứng sau cánh gà.

Màn sân khấu được kéo ra, Tuyên Mỹ Kỳ mặc quần áo lộng lẫy đứng sau tấm màn sân khấu.

Trên mặt trang điểm tinh tế, giữa trán còn vẽ một đóa hoa mai đỏ.

Trên người mặc cái áo màu đỏ thạch lựu, váy dài hoa mai xinh đẹp kết cấu phức tạp, tóc được quấn thành búi. Cài trâm minh châu. Eo thắt đai lưng tơ tằm, vừa xinh đẹp lại vừa quyến rũ.

Tuyên Mễ Kỳ rất biết cách ăn mặc, sau khi ngấn ngở, khán giả lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

Mặt Tuyên Mễ Kỳ đỏ ửng, cúi người chào khán giả.

Màn che trên sân khấu bị kéo ra, đạo cụ diễn hiện ra trước mắt mọi người.

Trên thư án là một cái lư hương bằng đồng thau, khói hương lượn lờ.

Vì cần hiệu ứng thật, nên Minh Hiên yêu cầu nhân viên đài truyền hình phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của các diễn viên, cho dù chỉ có năm phút biểu diễn ngắn ngủi, nhưng mỗi chi tiết đều phải làm thật nhất có thể.

Bây giờ, các khán giả đều ngửi thấy mùi hương hoa mai.

Bên cạnh thư án, có một cây mai đạo cụ.

Sau khi Tuyên Mễ Kỳ cúi chào xong, thì đi tới đứng dưới cây.

Vóc dáng cô ta rất đẹp, lúc này, hai tay giơ khỏi đầu, khép thành hình nụ hoa, vòng eo thon nhỏ lộ ra, làm cho dáng vẻ của cô ta càng thêm lả lướt.

Âm nhạc vang lên, Tuyên Mễ Kỳ đứng dưới táng mai, bắt đầu múa, vạt váy được thêu hình hoa mai xòe ra theo động tác của cô ta, vũ điệu nhẹ nhàng linh động, đúng là có hơi giống với Mai Hoa tiên tử.

Lúc này, Vu Nhạc Âm bước ra.

Hắn mặc quần áo kiểu thư sinh, nhìn nho nhã lại có vài phần ngốc nghếch.

Tuyên Mễ Kỳ nhìn thấy hắn, đột nhiên dừng lại.

Ổng kính kéo tới gần mặt họ hơn, các khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng, Tuyên Mỹ Kỳ vừa rồi còn đứng múa dưới táng mai, bây giờ hai má đã ửng hồng, thẹn thùng nhìn Vu Nhạc Âm.

Nhưng thư sinh từ đầu đến cuối đều không nhìn cô gái đang đứng dưới táng mai.

Tuyên Mỹ Kỳ lại múa thêm chốc lát rồi mới phát hiện vấn đề này.

Cô ta khẽ cắn môi, giận giỗi dậm chân hai cái, đột nhiên nhìn về phía thư án.

Trên thư án, còn có một cây đàn cổ.

Tuyên Mỹ Kỳ đi tới đó, đụng vào sợi dây đàn, rồi đột nhiên cười một cái.

Cô ta sửa sang lại váy áo, từ từ ngồi xuống trước thư án, bàn tay trắng nõn lướt qua dây đàn, tiếng đàn cổ bắt đầu vang vọng toàn trường.

Nghe thấy tiếng đàn, cuối cùng Vu Nhạc Âm cũng từ từ quay đầu lại.

.....

Năm phút trôi qua rất nhanh, các khán giả cũng đã thấy rõ, Tuyên Mỹ Kỳ biểu diễn rất giống Mai Hoa tiên tử. Kịch bản của cô ta, là Mai Hoa tiên tử xuống trần, gặp được một thư sinh ngọc, rồi hai người đem lòng yêu nhau, một câu chuyện cảm sắt hòa minh.

Cuối cùng, đổi thành Vu Nhạc Âm khảy đàn, Tuyên Mỹ Kỳ múa, một kết cục hoàn mỹ.

Hương thơm hoa mai ngập tràn, hơn nữa nhờ có bên phía tổ đạo diễn cố gắng tận lực nên người xem không chỉ có thể trực tiếp nhìn thấy Tuyên

Mễ Kỳ trên sân khấu, còn có thể nhìn thấy rõ biểu cảm của cô ta thông qua màn hình lớn phía sau.

Vừa có thể nhìn vừa có thể nghe, làm cho mọi người không nhìn được mà cho một tràng pháo tay lớn.

Thật ra câu chuyện này rất đơn giản.

Đội ngũ giám khảo thảo luận đánh giá tiết mục của Tuyên Mễ Kỳ, cho một lời đánh giá đơn giản.

Nhưng cũng không có gì đặc biệt.

Tiếp theo là Bạch Chỉ San.

Ở vòng một, cô ta may mắn nên được ở lại, trong khoảng thời gian này còn có nhiều tai tiếng, thật sự là xui xẻo đến mức đen đủi.

Lúc bốc thăm, cô ta rút được phiếu viết về Tạ An và Hồng Phát.

Một người thích cờ vây, một người là mỹ nhân nổi tiếng.

Hợp tác với cô ta, là một nam ca sĩ kiêm diễn viên Vệ Viễn Kiệt.

Không thể không nói, Bạch Chỉ San quả thật quá xui, cờ vây vốn dĩ là một chủ đề khó, thêm nữa khí chất của cô ta và Hồng Phát thật sự khác nhau một trời một vực. Kỹ thuật diễn của Vệ Viễn Kiệt lại bình thường, vừa bước vào giới điện ảnh một năm, chỉ có thể diễn vai nam phụ.

Trong clip giới thiệu, cô ta và Vệ Viễn Kiệt trao đổi với nhau rất hài hòa.

Nhưng vì quá hài hòa, mà đoạn clip xong rất nhanh, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Hôm nay Bạch Chỉ San mặc đồ đỏ, Vệ Viễn Kiệt thì mặc chiến phục.

Cô ta muốn thể hiện tình tiết 'trong mưa có mưa, quyết định thắng bại sau cùng', điểm này đã được đề cập tới trong đoạn clip giới thiệu.

Nếu so sánh việc đánh cờ vây với tình toán lừa người khác thì Bạch Chỉ San rành về sau hơn.

Trong giới giải trí hay là trong lòng khán giả, cô ta vẫn có một hình tượng tốt đẹp.

Lúc này cô ta mặc quần áo màu đỏ, áo khoác cũng màu đỏ thẫm, tóc được buộc đơn giản, nhìn qua có vài phần giống với hình tượng của nữ quân sư.

Vệ Viễn Kiệt anh khí bừng bừng đứng bên cạnh cô ta, hẳn có thân hình cao lớn, nên khi mặc quân trang cũng tương đối dễ nhìn.

Nhưng vừa mở màn đã gặp phải bi kịch.

Hai người vừa bước lên sân khấu đã đứng chào nhau, trên màn hình là hình ảnh phóng đại, quay luôn cả bàn cờ trước mặt họ.

Bạch Chỉ San là quân đen, ngón tay chạm vào quân cờ, hai người bắt đầu đánh cờ.

Thật ra mở đầu như vậy cũng không tệ.

Hình tượng của Bạch Chỉ San lúc này làm cho người ta cảm thấy mới mẻ, làm khán giả vô cùng mong đợi.

Nhưng màn biểu diễn kế tiếp lại làm mọi người không vui.

Toàn bộ quá trình biểu diễn của họ, đều là nói chuyện với nhau.

Hai người chỉ đánh cờ, rồi bàn đàm luận cuộc chiến hôm nay, cuối cùng đến thế cục thiên hạ.

Chắc là muốn bắt chước màn đối đầu của hai vua trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lời thoại của hai bên vô cùng sắc bén!

Nhưng một diễn viên nra mùa như Vệ Viễn Kiệt làm sao có thể đạt được yêu cầu cao như vậy, thêm việc kịch bản của Bạch Chỉ San chỉ lấy lời thoại làm chủ, nên cũng không thấy có gì thu hút.

Hai người nói tới nói lui, mới phát hiện hơn phân nửa khán giả ở đây đều hơi mất kiên nhẫn.

Không hài hước, cũng không kịch tính, ai muốn coi đây?!

Cuối cùng, Bạch Chỉ San và Vệ Viễn Kiệt đứng lên.

Khán giả cho là tiết mục của bọn họ đã kết thúc, đồng loạt vỗ tay, vừa châu đầu ghé tai, vừa thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên Bạch Chỉ San biết ý nghĩa của những tiếng vỗ tay này, mặt đỏ lên, gương mặt cô ta hiện rõ trên màn hình lớn.

Dáng vẻ của cô ta khi xấu hổ và tức giận, sinh động hơn vừa rồi nhiều.

Nhưng khi đọc lời thoại, lại có chút khác biệt.

"Nguyên soái, chúng ta nên đi thu chiến lợi phẩm." Khi nói xong lời thoại, mặt Bạch Chỉ San càng đỏ hơn.

Nhưng lại không thể làm ra dáng vẻ hưng phấn vui mừng khi toàn quân đại thắng.

Biểu cảm cứng ngắt làm ban giám khảo và khán giả đều rối rít lắc đầu.

Nếu sánh với tiết mục của Tuyên Mỹ Kỳ, thì Bạch Chỉ San đã không thể thắng được.

Nhưng tiết mục vừa rồi, thật sự không phải sở trường của cô ta, mà là điểm yếu của cô ta.

Tiết mục không có gì hấp dẫn lại không chuyên nghiệp.

Ít nhất Tuyên Mỹ Kỳ còn nhảy múa, đánh đàn, người đẹp như ngọc, vóc dáng trêu chọc lòng người.

Bạch Chỉ San bắt chước bừa, muốn bắt chước Đường Bội, nhưng không ngờ cuối cùng lại gặt được một kết quả như vậy.

"Tạm." Một giám khảo thở dài lắc đầu, phê bình đúng trọng tâm: "Bất luận bạn rành về cái gì, người xem chỉ nhìn biểu hiện của bạn, thứ bạn nên làm, là thể hiện khía cạnh mà bạn thấy là ổn nhất, để che giấu chỗ thiếu sót của bản thân. Còn về việc lấy thừa bù thiếu, đó là công việc ở phía sau sân khấu."

00:00

Mặt của Bạch Chỉ San đỏ bừng lên.

Cô ta nóng lòng cầu thành, muốn dùng cuộc thi này để trở mình, không ngờ lại thất bại thảm hại.

Đoán chừng sao này không chỉ nhân phẩm mà ngay cả kỹ thuật diễn của cô ta cũng sẽ bị lên án.

Tiếp theo, tới lượt Đường Bội.

Đường Bội ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cũng có thể thấy được cảnh trên sân khấu thông qua ti vi, tại vì đây là buổi tường thuật trực tiếp, ti vi LCD tinh thể lỏng treo trên tường, chiếu rõ toàn bộ nội dung trên sân khấu lúc này.

Cô và Cố Diệp, mỗi người ngồi một cái ghế.

Bởi vì có máy quay phim quay lại toàn bộ quá trình khi họ ngồi trong phòng nghỉ ngơi, nên phần thảo luận của cô và Cố Diệp một tiếng sau mới bắt đầu, dựa theo quy tắc, lúc này bọn họ không được bàn luận về đề tài của mình, mà phải chuyên chú xem phần trình diễn của những người khác.

Thấy Bạch Chỉ San bắt chước vụng về như vậy, Cố Diệp nhếch môi, trào phúng nói: "Ván này chúng ta thắng quá dễ dàng rồi."

Hắn là người mới.

Nhưng cũng rất kiêu ngạo.

Đây là kết luận của Đường Bội sau mấy giờ tiếp xúc gần gũi.

Đường Bội híp mắt, nói: "Sau chúng ta, còn có ảnh hậu Thịnh Lan, và cả Khương Dĩ Đồng danh tiếng lúc nào cũng tốt."

Cô quay lại nhìn Cố Diệp, cười yếu ớt nói: "Đợi bọn họ biểu diễn xong, rồi nói những lời này cũng không muộn."

Cố Diệp cười không nói.

Hắn tài hoa hơn người, tướng mạo tuấn mỹ, lúc đi học khi người ta còn đang tính toán cho tương lai, hắn cũng đã tham gia vài bộ phim nổi tiếng, rất có triển vọng.

Hơn nữa thứ hắn học là đạo diễn.

"Bạch Chỉ San đang bắt chước cô." Cố Diệp nhìn biểu cảm của Bạch Chỉ San.

Trên màn hình lớn, Bạch Chỉ San nhướn mày, có thể nhìn thấy nụ cười khê trên mặt cô ta,

"Đáng tiếc lại là bắt chước bừa." Hắc không nể nang phê bình.

"Vậy sao?" Đường Bội mỉm cười.

Vốn dĩ Bạch Chỉ San là một cô gái vui vẻ tươi sáng như ánh mặt trời, lúc này lại cố làm ra vẻ hào phóng thâm trầm, đúng là có chút lồi thối lệch thếch.

"Ừ." Cố Diệp gõ nhẹ lên tay vịn, đột nhiên quay đầu nhìn Đường Bội: "Tôi đột nhiên nghĩ ra một cách, chúng ta sửa một chi tiết nhỏ, có lẽ sẽ làm cho tiết mục càng thêm xuất sắc."

"Bây giờ, chúng ta không thể thảo luận được." Đường Bội không nhìn Cố Diệp, chỉ nhìn màn hình, nói: "Những nhân viên quay phim đang nhìn chúng ta."

Cố Diệp cười một tiếng, nói: "Cũng được, tôi tin tưởng, lúc ấy, cô chắc chắn có thể theo kịp tôi."

Nói xong, hắc đứng lên, trên ti vi, Bạch Chỉ San đã cúi người chào khán giả.

Hình ảnh trên màn hình bắt đầu thay đổi, ảnh của Đường Bội xuất hiện trên màn hình.

Nam diễn viên mới kiêm đạo diễn Cố Diệp, gần đây gây ra không biết bao nhiêu sóng gió, không hề thua kém Đường Bội, đây là lần đầu tiên hai

người hợp tác, không chỉ người xem mà ngay cả cánh phóng viên cũng vô cùng cảm thấy hứng thú.

Trên màn hình lớn bắt đầu phát clip lúc hai người thảo luận.

Đường Bội quá có chủ kiến, Cố Diệp rất ngông cuồng, gần như mỗi một chi tiết nhỏ, cũng điều tra qua một lần tranh chấp cả hai mới nhất trí.

Về sau, không ít người xem đều nhìn thấy, nụ cười ở khóe môi Cố Diệp dần dần rõ hơn, ánh mắt khi nhìn Đường Bội cũng càng lúc càng hài hước, cho dù hẳn đồng ý với chi tiết đó, nhưng cũng phải tranh luận với Đường Bội mấy câu mới chịu làm theo.....

Hắn mặc quần áo cổ trắng có hình phi ưng, Đường Bội mặc quần áo cổ trang lá lướt.

Nhìn thế nào cũng thấy là--

Trúc mã đang trêu ghẹo thanh mai!

Những khán giả ở trường quay và cả những khán giả ngồi trước màn hình ti vi, điện thoại, lap top, đều tràn đầy hứng thú, hai mắt phát sáng.

Tổ tiết mục lặng lẽ thở phào một cái, quả nhiên ghép đôi cho Cố Diệp với Đường Bội là một lựa chọn đúng đắn, mới mấy phút ngắn ngủi mà tỉ lệ người xem trên mạng đã tăng vọt, và vẫn còn đang tăng không ngừng.

Minh Hiên đứng trong phòng điều khiển, nhìn Đường Bội và Cố Diệp trên màn hình đang đấu võ mồm, chân mày khẽ nhíu lại.

"Đoạn này rất dài?"

Thời gian phát clip của Đường Bội và Cố Diệp, dài hơn cả của Bạch Chỉ San và Tuyên Mễ Kỳ cộng lại.

Hết cách rồi, người xem thích xem mà!

Cuối cùng, mặt Đường Bội lạnh lẽo, âm trầm nhìn Cố Diệp.

Nhưng đối phương lại không chút để ý đưa tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười nói: "Được rồi, đừng nóng giận, ta sẽ nhớ mà."

Cố Diệp yêu nghiệt, vô cùng cá tính lại có một mặt nhu tình như vậy, mà nữ vương Đường Bội lại thể hiện dáng vẻ đáng yêu hiếm có, làm cho dân mạng gần như lật tung các diễn đàn giải trí lớn.

Lướt xem kéo tới như thác, khí thế hùng hậu làm cho người ta khó tin, cô lại còn là một người mới bước vào giới giải trí không lâu.

Mà màn hình lớn trên sân khấu lúc này cũng dừng lại.

Dĩ nhiên Đường Bội không tức giận thật.

Sự thay đổi này của Cố Diệp, thật ra là hấn đang diễn mà thôi.

Trong kịch bản của cô, hình tượng của Cố Diệp là như thế.

Là một hiệp khách ngông cuồng, cùng là một nam tử có ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, cả đời chỉ yêu một người, chỉ dịu dàng với một người.

Tấm hình trên màn hình lúc này thật sự rất đẹp.

So với hai người lúc này, rõ ràng đoạn clip giới thiệu của Đường Bội và Cố Diệp dài hơn.

Đến lúc bọn họ bước ra sân khấu, trường quay vẫn được bao quanh trong tiếng cười, tiếng hoan hô, thậm chí còn có tiếng thét.

Đường Bội cười yếu ớt cúi người, trường quay lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Cô cười thản nhiên, đứng thẳng người.

Lối ăn mặc xinh xắn rạng rỡ, lại lấy được thêm một tràng pháo tay vang dội.

Mọi người đã quen thấy Đường Bội anh khí bừng bừng, đột nhiên thấy cô đáng yêu và dịu dàng như vậy, thật sự là có hơi không quen.

Màn che bị kéo ra lần nữa, Cố Diệp ngồi sau thư án, xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên thư án có một cây nến, hần đang viết gì đó.

Đường Bội nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hần, cười khanh khách đưa tay che mắt hần lại.

Cố Diệp biểu cảm lãnh túc, mắt bị che lại, khóe môi lập tức nâng lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng cực nhạt.

Hần đưa tay kéo tay cô xuống, trong đôi mắt lạnh lùng là ý cười nhàn nhạt.

"Đừng làm rộn." Hần nhẹ giọng nói.

Đường Bội cười một tiếng, từ từ đi tới bên cạnh hần, nâng cổ tay, bắt đầu mài mực.

Có người đẹp ở bên cạnh, hồng tự thêm hương, là thứ mà không ít người mơ ước.

Lúc này khung cảnh trên sân khấu rất ấm áp, trong lúc Đường Bội mài mực, Cố Diệp đã từ từ đi ra sau lưng cô, nắm lấy cổ tay cô dạy cô viết chữ,

thanh mai trúc mã, ngọt ngào vô tư.

Nhưng rất nhanh, chiến tranh bùng nổ.

Cố Diệp rất bận rộn.

Đường Bội khổ luyện thư pháp, chữ viết của cô càng ngày càng giống chữ viết của Cố Diệp y như đúc, bắt đầu chép sách viết văn thư giùm hần, bất ly bất khí, ở cạnh hần.

Mặc dù hai người rất bận rộn, nhưng độ ngọt ngào vẫn không giảm.

Nhưng từ từ, chân mày Cố Diệp càng nhíu càng chắc, chiến sự căng thẳng, Cố Diệp mặc chiến giáp ra trận.

Đường Bội ở lại, chờ hần trở về.

Mới chớp mắt mà một năm đã trôi qua, thư từ của hai người cũng đã chất đầy một chồng.

Đường Bội ngày ngày dựa cửa trông mong tình lang trở về, cũng càng ngày càng xinh đẹp động lòng người.

Đại quân thắng trận trở về, Cố Diệp chiến công hiển hách, vinh quang về quê, gửi cho người ở nhà một phong thư, rồi chuẩn bị mười dặm sính lễ để đón Đường Bội về nhà.

Nhưng Cố Diệp lại không ngờ rằng, chờ đợi hần, lại là một cái kết như vậy.

Người thương ở nhà đã bị bắt đi, bị nghiêm hình tra tấn, chỉ vì có người nghe nói, chữ viết của 'nàng' giống chữ viết của Cao nguyên soái y như đúc, chúng muốn lợi dụng 'nàng' để vu khống tội tạo phản cho Cao nguyên soái.

Đường Bội liều chết không tuân, bị nhốt trong nhà lao u tối lạnh lẽo, dùng máu của mình, viết lại một bức thư cho tình lang.

Mặc dù chỉ là viết trên không trung, nhưng sắc mặt Đường Bội vẫn tái nhợt và rất nghiêm túc.

Mỗi chữ hạ xuống, động tác linh động xinh đẹp, giống như một điệu múa động lòng người.

Cảnh này làm cho mọi người nhớ lại hôm giới thiệu, cô múa kiếm viết thư pháp.

Chẳng qua là, Đường Bội hôm đó, tiêu sái cuồng phóng, giống như đang say, giống như thỏa mãn.

Nhưng Đường Bội hôm nay, lại đau khổ như vậy.

Khi viết đến đoạn giữa, cô vô cùng tuyệt vọng, khóc thê lương, hát khúc Đỗ Quyên, làm cho cả trường quay bị bao phủ trong không khí lạnh lẽo.

Tuyệt bút rơi xuống, Đường Bội ngã quy trên mặt đất.

Trong kế hoạch ban đầu, lúc này Cố Diệp sẽ chạy tới, rồi sau đó, hai người sẽ mãi mãi âm dương cách biệt.

Nhưng khi Cố Diệp chạy đến, không nói theo lời thoại lúc trước, mà là chạy nhanh đến chỗ Đường Bội, quỳ xuống nền đất lạnh như băng, ôm chặt cô vào ngực.

Hắn tự tay lau đi mồ hôi trên trán cô, ở trước mặt cô, hắn lúc nào cũng dịu dàng như thế.

Sau đó, hắn đột nhiên lãnh khốc tuyên bố: "Nếu nàng chết, ta sẽ bắt thiên hạ này chôn theo."

Hai mắt hồ nén giận, gần như nhỏ máu, nhìn về phía xa xa, tựa như có một người đang đứng đó và người đó chính là người sợ hãi, muốn hãm hại hắn - vị vua đương triều: "Ta ổn định triều cương cho ngươi, ở chiến trường chinh chiến một năm. Ngươi vẫn còn nghi ngờ ta, nếu nàng chết, ta sẽ bắt ngươi và cả thiên hạ này chôn theo!"

Đường Bội từ từ mở hai mắt ra, nhìn Cố Diệp đang đau thương và tức giận.

Cô chỉ chần chờ một giây, rồi đưa tay đặt lên má hắn, khẽ nói: "Vì chàng, ta sẽ sống sót."

Cố Diệp cúi đầu hôn lên trán cô, ôm cô đứng lên.

Đường Bội dựa vào vòm ngực rộng rãi trước mặt, tựa như biết, chỉ cần có hắn, thì 'nàng' sẽ bình an.

Cảnh cuối cùng, là Cố Diệp bế Đường Bội xuống sân khấu.

Các khán giả sửng sốt, đột nhiên đồng loạt vỗ tay.

Tiếng khen vang lên liên miên, hoàn hảo như vậy, một câu chuyện lôi cuốn và hấp dẫn, mặc dù chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng lại khắc sâu trong đầu mọi người.

Đường Bội có diễn cảnh viết thư pháp, còn về kiếm, lần trước cô đã múa rồi.

Nhưng Công Tôn thị, không phải là người bèn bỉ cường cường bất khuất sao?

Cô và Cố Diệp một nhu một cương, dung mạo của hai người cũng vô cùng xuất sắc, sau khi Cố Diệp bế cô xuống sân khấu, trên mạng lập tức nổi lên một scandal.

Các diễn đàn lớn gần như sắp bị tin tức về hai người đánh sập, clip giới thiệu ngắn, cuối cùng là cảnh kết cực đẹp này, đều được cắt rồi đặt ở trong bài post.

Chủ đề hiện tại trên các trang web lớn là 'Đường Bội và Cố Diệp đang yêu nhau', một đề tài cực kỳ hấp dẫn, được dân mạng phổ biến rộng rãi, dần dần lọt vào top ba.

Trở lại phòng nghỉ ngơi, Đường Bội ngồi đối diện Cố Diệp, gõ tay lên ghế, mỉm cười nói: "Giải thích!"

"Như vậy không phải là rất tốt sao?" Trong tay Cố Diệp là máy tính bàn mà người đại diện vừa đưa, trên đó là tin tức về bọn họ trên một trang web giải trí lớn.

Tin tức ở trên web này, rất có giá trị.

Chuyện mới xảy ra có mấy phút ngắn ngủi, mà đã có trang web đưa nó lên trang nhất của chuyên mục tin tức giải trí.

Nhưng lúc này, Cố Diệp không cười như trong đoạn clip, hay dịu dàng và dung túng như trên sân khấu, mà là cười tà.

Ánh mắt của hắn không còn cứng chiu như vừa rồi, Đường Bội chắc chắn, vừa rồi Cố Diệp, và cả trong đoạn clip, chỉ là đang diễn mà thôi.

Cố Diệp nhìn Đường Bội ngồi đối diện mình, để máy tính bảng xuống giữa bàn trà, nghiêng người về phía trước, nhìn Đường Bội, nhẹ giọng nói: "Cô không cảm thấy, đây là cục diện chiến thắng sao?"

Đường Bội mỉm cười.

Hình ảnh trên màn hình máy tính bàn lúc này là cảnh lúc Cố Diệp xoa tóc cô, nụ cười kia vô cùng cứng chiu, không như Cố Diệp đang ngồi đối

diện cô, biểu cảm trên mặt hẳn lúc này, nếu có người thấy chắc hẳn sẽ cho rằng hẳn có thành kiến với Đường Bội.

"Tôi không cảm thấy vậy." Đường Bội lạnh nhạt nói.

Cô thu nụ cười lại, từ từ đứng lên, nhìn Cố Diệp.

Cố Diệp cười khẽ, mở rộng hai tay ngồi dựa vào ghế.

"Cái gọi là cùng thắng, là khi hai người cùng cảm thấy vui, đó mới là cùng thắng. Nhưng bây giờ..." Đường Bội dừng một chút, nhìn thái độ không cho là đúng của Cố Diệp, lạnh nhạt nói: "Tôi cảm thấy chỉ có mình anh là cảm thấy vui vẻ."

"Scandal trong giới giải trí, vốn không phải là chuyện gì xấu." Cố Diệp cười tà: "Huống chi không phải cô Đường đây cũng từng có scandal với anh đế Hạ sao? Hay cô Đường cảm thấy, danh tiếng của tôi vẫn còn quá nhỏ, không xứng được đứng chung một chỗ với cô?"

Lời hẳn nói mang theo sự khiêu khích rõ rệt, nhưng nụ cười tà trên mặt vẫn không thay đổi, dáng vẻ kia, giống như không để Hạ Tử Diệu vào mắt.

"Không phải!" Đường Bội hơi khom người, nói: "Chỉ vì tôi không thích, đơn giản như thế thôi."

Nói xong cô không nhìn Cố Diệp nữa, xoay người đi ra ngoài.

Phòng nghỉ ngơi nằm ở tầng 20, Đường Bội chuẩn bị đi xuống phòng hóa trang ở tầng 18, để Ann trang điểm lại cho cô.

Nguyên nhân quan trọng hơn là, cô không muốn ngồi cùng với Cố Diệp.

Người đàn ông này tính toán quá nhiều, tâm cơ thâm trầm, tuyệt đối đáng sợ hơn bề ngoài nhiều.

Huống chi, cô vẫn không quên, lúc mới gặp Cố Diệp, hần bước ra từ phòng hóa trang ở tầng 18.

Không ngờ cô vừa bước vào thang máy, cửa phòng nghỉ ngơi lại mở ra lần nữa.

"Cô Đường." Cố Diệp chạy nhanh tới.

Đường Bội thờ ơ, không ngừng bấm nút đóng cửa thang máy.

Trong giới giải trí, đa số mọi người sẽ không từ chối một scandal vô hại như vậy, nhưng đó là người khác, chứ không phải là Đường Bội.

Mặc dù mọi người đều biết chuyện trong giới giải trí đa số là giả, đa số mọi người đều không để chuyện này trong lòng, nhưng cô có nguyên tắc của mình.

Trải qua tuổi thơ và thời niên thiếu như vậy, gần đây lại biết chuyện giữa mẹ và Liên tam thiếu, cô một chút cũng không muốn làm cho mình và Sở Quân Việt bước lên con đường không có lối về đó.

Tình yêu, cần cả hai cố gắng nắm giữ.

Cho nên cái nào có thể làm được, cô và anh sẽ cố gắng làm.

Hành lang lầu 18 vẫn rất yên tĩnh, vốn tầng này rất ít người đến, nên Cố Diệp vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy bóng lưng của Đường Bội.

Hần theo kịp rất nhanh, chỉ đến sau Đường Bội mười mấy giây.

Cho nên đúng lúc thấy được, một người đàn ông tuấn mỹ, kéo Đường Bội vào ngực trước mặt hẳn.

Sau đó, không chút cố kỵ cúi đầu hôn lên môi Đường Bội.

Cố Diệp có chút giật mình, hẳn vừa định lên tiếng, thì người đàn ông đang chuyên chú hôn Đường Bội lại ngẩng đầu lên.

Hai mắt của Cố Diệp đã coi như là rất sáng, nhưng so sánh với người đàn ông này, vẫn không bằng được.

Người này có sống mũi rất thẳng, ngũ quan thâm thúy, mày rậm mắt sáng, độ đẹp trai không thua bất kỳ một nam diễn viên nào trong giới giải trí.

Trên người anh tản ra khí thế ác liệt, không có bất kỳ một nam diễn viên nào trong giới giải trí có được khí thế này.

Lúc này anh đang lạnh lùng không chút cố kỵ nhìn Cố Diệp.

Anh ôm Đường Bội chặt hơn!

Cái ôm đó biểu thị sự độc chiếm mãnh liệt, làm cho Cố Diệp kinh ngạc, ngơ ngác sững sốt đứng đó, quên mất lời mình muốn nói.

Cho đến khi....

Đường Bội bị người đàn ông đó hôn hô hấp có chút rối loạn, đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Sở Quân Việt đang ghen tuông ra, trấn an hôn lên môi anh một cái, dựa vào ngực anh, nghiêng đầu nhìn Cố Diệp.

Cười xinh đẹp nói: "Anh Cố, chẳng lẽ anh không biết, không được nhìn khi người ta đang thân mật sao?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Đối Chọi

Trên hành lang tầng 18, đèn điện sáng chói, trên mặt Đường Bội là nụ cười ôn hòa, ngay cả đôi môi đỏ hồng cũng cong lên, như hoa nở rộ.

Cố Diệp hí mắt, trong đầu thoáng qua rất nhiều ý nghĩ.

Tất nhiên hẳn biết Sở Quân Việt là ai.

Nhưng vừa rồi hẳn thấy rõ từ đầu tới cuối, mặc dù Sở Quân Việt cường ngạnh ôm hôn Đường Bội, nhưng trên mặt Đường Bội không có chút gì gọi là khó chịu hay tức giận.

Tới khi Đường Bội cười, hẳn thấy rõ.....

Giữa bọn họ, không phải là quan hệ theo kiểu quy tắc ngầm giữa diễn viên và ông chủ lớn.

Cho dù Đường Bội là người bị ôm, nhưng biểu cảm trên mặt cô quá tự nhiên.

Tự nhiên đến mức làm Cố Diệp có cảm giác---

Sở thiếu tuổi trẻ tài cao, mới là người bị đè lên tường, bị cưỡng hôn.

"Sao thế?" Giọng của Đường Bội lại vang lên, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: "Vẫn chưa nhìn đủ sao?"

Cố Diệp đưa tay xoa trán mình.

Hắn cần thời gian để tiêu hóa cảnh tượng trước mặt.

"Xin lỗi...." Cố Diệp thấp giọng nói, xoay người trở về thang máy.

Lúc chờ thang máy, hắn nghe được giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ của Đường Bội: "Anh hù anh ta rồi!"

Hắn chưa kịp nghe Sở Quân Việt đáp lại, Sở thiếu cao cao tại thượng, nắm trọn Sở thị trong tay, tựa như vô cảm với tất cả mọi vật trên thế giới, lại sẽ có một ngày như vậy!

Hắn còn nhớ rõ, vừa rồi khi Sở Quân Việt kéo Đường Bội vào ngực, có bao nhiêu vội vàng và bá đạo.

Lúc đi vào thang máy, Cố Diệp quét mắt nhìn hai người kia, Đường Bội vẫn dựa vào ngực Sở Quân Việt.

Cộng thêm quần áo cô mặc hôm nay, thân phận của cô và Sở Quân Việt, rõ ràng cô nên như chim nhỏ nép vào lòng người, nhưng Cố Diệp lại không thấy một chút cảm giác lệ thuộc nào trên người cô.

Sở Quân Việt cũng vậy.

Anh đang nhìn Đường Bội, tay cô đang nắm kẹp cà vạt của anh.

Hôm nay Sở Quân Việt ăn mặc rất nghiêm túc, áo sơ mi màu đen, làm cho anh càng thêm lạnh lùng.

Ngay cả kẹp cà vạt, cũng là màu đen, chiếc kẹp cà vạt lóe ra ánh sáng lạnh.

Cộng thêm âu phục màu xám tro, không mang lại cảm xúc nhẹ nhàng, mà ngược lại, nó làm anh càng thêm lạnh lùng.

Cả người phát ra khí thể 'người sống chớ quấy rầy', 'tôi đang tức giận'.

Anh bắt lấy tay Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Rất khó có thể thấy được Đường Bội hoạt bát, ăn mặc đáng yêu càng làm cô thêm quyến rũ.

Khó trách....

Anh lơ đang liếc qua thang may đã đóng chặt.

"Sao tự nhiên anh lại đến đây?" Không thấy anh trả lời, Đường Bội cũng không nóng nảy, lại hỏi: "Không phải hôm nay anh rất bận sao?"

"Ừ." Lần này Sở Quân Việt đáp một tiếng thật thấp.

Đúng vậy, hôm nay anh rất bận.

Anh cũng biết hôm nay Đường Bội sẽ thi vòng hai, cho nên vừa xử lý công việc, vừa nhìn chương trình phát sóng trực tiếp qua màn hình lap top.

Cho đến khi....

Nhìn thấy Cố Diệp thân mật vuốt tóc Đường Bội.

"VẬY..." Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, trong mắt là nụ cười gian xảo: "Sở đại thiếu của chúng ta, đang ghen hả?"

Nói xong, cô cười hân lên môi Sở Quân Việt.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh.

Hết lần này đến lần khác, ngón tay Đường Bội vẫn không sợ chết mà đốt lửa.

Đầu ngón tay hơi lạnh xẹt qua chân mày Sở Quân Việt, sau đó chạm vào rái tai trái của anh. Ngón tay xoa rái tai lành lạnh của anh, kéo xuống cổ, cuối cùng trở lại ngực.

Đường Bội khẽ vươn tay kéo cà vạt Sở Quân Việt, ngửa đầu cắn lên vết hầu của anh.

Cánh môi nóng ấm.

Để lại vết cắn không đậm không nhạt, nhưng có thể khiến người ta tìm gan ngứa ngáy.

Cuối cùng là cánh môi mỏng hấp dẫn.

"Em phải ra ngoài để nghe nhận xét rồi." Cảm giác được cánh tay ôm mình càng lúc càng trở nên nóng bỏng, càng thêm có lực, Đường Bội dán lên Sở Quân Việt, lẩm bẩm nói.

Trong mắt cô là nụ cười xảo quyệt đặc ý như một con hồ ly nhỏ phúc hắc.

Nhưng biểu cảm lại rất nghiêm túc, giống như người vừa rồi chủ động trêu đùa Sở Quân Việt, không phải là cô: "Em mà không đi ra, Minh thiếu sẽ đích thân đến bắt người."

Sở Quân Việt bất mãn khẽ hừ một tiếng.

Anh học theo dáng vẻ của Đường Bội, khẽ cắn lên đôi môi kiều diễm ướt át.

Nhưng nghĩ đến việc Đường Bội còn phải đứng trước mặt công chúng, nên cũng không để lại dấu vết gì.

Sau đó, anh buông eo cô ra,

"Ngoan nha." Đường Bội vẫn dựa vào ngực anh, cười híp mắt, hôn lên môi anh một cái rồi dời đi thật nhanh.

"Nếu em không đi...." Sở Quân Việt cúi đầu, hơi thở nóng hổi phun bên tai Đường Bội, vành tai cô đỏ lên: "Anh sẽ mặc kệ em có thi đấu hay không đó."

Giọng của anh khàn khàn, sự quyến rũ chỉ thuộc về đàn ông, làm Đường Bội không nhận được mà cười ra tiếng, đưa tay đẩy nhẹ lên ngực anh một cái, đứng thẳng người.

Cô vuốt tóc, đi vào phòng hóa trang, trước cái nhìn soi mói của Sở Quân Việt.

Ann đứng trong phòng hóa trang, nhìn thấy cô thì mắt mở to đến mức sắp rớt ra ngoài: "Vừa rồi có phải.... Phải... Phải...."

"Khụ khụ." Đường Bội ho nhẹ, cười nói: "Mình cần trang điểm lại."

Ann hít thở sâu một hơi, chớp mắt mấy lần, rồi kéo Đường Bội ngồi xuống.

Nhìn Đường Bội trong gương, mặt gương sáng bóng chiếu rõ từng biểu cảm trên mặt Đường Bội.

Hai người nhìn nhau qua gương, đột nhiên Ann cười đều cúi người xuống, nhìn vào môi Đường Bội, trêu chọc nói: "Thật ra thì như vậy cũng tốt, môi đỏ mọng kiểu điểm ướm ắt, làm cho người ta không nhận được mà muốn âu yếm vuốt ve."

Đường Bội đưa tay véo má Ann một cái, cười nói: "Thiếu gia nói nhiều rồi."

Trong phòng hóa trang có một cái tivi, lúc này, là màn biểu diễn của Khương Dĩ Đồng.

Cô ta mặc đồ cổ đại.

Loại quần áo này phơi bày hết sự xinh đẹp của người mặc, làm cho vóc người cô ta càng thêm lả lướt.

Phía trên là một đóa hoa đang nở rộ, nhìn vừa xinh đẹp vừa phong tình.

Tóc được tết ở sau ót, cài trang sức màu vàng.

Trong lòng người hâm mộ, Khương Dĩ Đồng luôn thân thiện hiền hòa, là nữ diễn viên đạt chuẩn trong lòng mọi người.

Kỹ xảo của cô ta cũng được đại chúng công nhận.

Lúc này, nội dung vở kịch của cô ta, là một tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng vì gia tộc nên không thể không gả cho một ông lão hơn năm mươi tuổi.

Mặc dù người kia đã lớn tuổi, nhưng lại vô cùng phong lưu, gây ra không ít nợ tình cảm.

Khương Dĩ Đồng xinh đẹp quyến rũ, nhưng lại làm ông ta nhanh chóng mất đi hứng thú, một khi bắt được mỹ nhân, thì ông ta sẽ tiếp tục truy đuổi những mỹ nhân khác.

Huống chi, trên đời này thiếu gì tài nữ xinh đẹp, trong mắt ông ta, người này giống như cá chết vậy, hoàn toàn không hiểu phong tình.

Tài hoa hơn người, nhưng lại gả cho một người không biết thưởng thức, lại vô cùng phong lưu, còn lớn hơn mình nhiều tuổi như vậy..... Khương Dĩ Đồng buồn khổ vô cùng.

May mắn, lúc này có một người đàn ông khác xuất hiện.

Hắn là cháu chồng của 'nàng', vừa đi học ở Phương Tây về, nhưng lại chỉ thích những cô gái Phương Đông quyến rũ

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Đối Chọi (2)

Trong mắt hắn, người kia ngồi một mình trong mái đình, tựa lưng vào lang can nhìn về phía xa, hoặc khẽ vuốt cằm, hoặc vẽ tranh, hoặc bày cờ....
Đều rất đẹp.

Khương Dĩ Đồng cũng nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người kia.

Bọn họ lấy cầm kỳ thư họa làm mỗi đi tới một tình yêu tinh khiết.

'Nàng' là một người thím trẻ đẹp không thể rời khỏi kim ốc.

Mà hắn, chính là người dám chống lại gia tộc, không ngừng đi về phía trước, tiếp thu tư tưởng giáo dục tiên tiến của Phương Tây, là một thanh niên tiên bộ.

Đây, nhất định là một tình yêu không có kết quả.

Cuối chuyện, chàng trai phải tiếp tục ra nước ngoài học, mà Khương Dĩ Đồng ngồi trên lầu đài lần cuối, lòng đầy tâm sự giao phó cho dây đàn, tiếng đàn ngân nga, làm lòng người xem ở dưới khán đài nặng trĩu, không ít người đỏ mắt.

Nhưng chàng trai đang bước đi đằng kia, lòng dạ cứng rắn, từ đầu tới cuối đều không thấy quay đầu lại một lần.

Trước ngực hần, là vật đính ước, bức tranh Khương Dĩ Đồng vẽ cho hần, phía trên có một bài thơ, tựa như lời giải thích cho tình yêu của bọn họ--

"Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết."

Sau lưng hần, là Khương Dĩ Đồng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chết.

Đường Bội chớp mắt một cái, yên lặng nhìn màn hình, hiện trường yên lặng trong chốc lát rồi mới vang lên tiếng vỗ tay, chắc mọi người đã bị màn biểu diễn của cô ta hấp dẫn.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng lớn, tiếng khen vang lên liên miên, ngay cả Ann đang trang điểm cho cô cũng nói: "So với hai lần trước thì cô ấy diễn tốt hơn nhiều."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Khoảng thời gian này cô luôn lo lắng chuyện Tử Thái, những lời nói lần trước lúc gặp mặt Khương Dĩ Đồng hiện lên trong đầu cô.

Người phụ nữ này không đơn giản, từ đầu cô đã biết.

Cô ta có thể làm cho Đường Phi Phi hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt nào, có thể đi tới vị trí ngày hôm nay, thật ra cô không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Ngày hôm nay, người diễn chung với cô ta còn tệ hơn bạn diễn của Bạch Chỉ San, người này tên là Nhạc Lương Tuấn.

Hần nổi tiếng từ hồi thiếu niên, đã từng là ngôi sao nhỏ tuổi nổi tiếng toàn quốc.

Nhưng sau khi lớn lên, kỹ thuật biểu diễn của Nhạc Lương Tuấn không có chút tiến bộ, vẫn làm bộ đáng yêu như hồi thiếu niên.

Con nít mập mập, hoặc tiểu chính thái giả bộ đáng yêu, có lẽ sẽ có rất nhiều người thích.

Nhưng một cậu thanh niên lại biểu diễn như vậy, độ yêu thích tất nhiên thấp hơn nhiều.

Cho nên mấy năm gần đây hắn cũng không quá suông sẻ.

Lần này, cũng do người đại diện của Nhạc Lương Tuấn nắm bắt thời cơ, biết Minh Hiên muốn những người như thế, loại người không giống nhau nhưng lại là biết diễn, mất rất nhiều công sức mới có thể nhét hắn vào tiết mục này.

Nhưng khi nhìn màn biểu diễn vừa rồi, rõ ràng hắn cứng rắn hơn Khương Dĩ Đồng nhiều.

Nhưng mà, Đường Bội phải thừa nhận, Khương Dĩ Đồng lợi dụng điểm này rất tốt.

Khi cô ta tự biên tự diễn bộ truyện cấm kỵ này, giữa cô ta và Nhạc Lương Tuấn, từ mới bắt đầu đã dừng quan hệ thím cháu.

Cho nên giữa bọn họ, giống như độc dược cấm kỵ tràn đầy mê hoặc, làm cho người ta không nhìn được mà muốn thử, nhưng lại tràn đầy sợ hãi đối với tương lai.

Nhạc Lương Tuấn cứng rắn, ngược lại làm cho hắn khi diễn thành người kia, càng thêm mâu thuẫn.

Hắn đối với tình yêu, tràn đầy khao khát.

Nhưng đối với chuyện đã thành sự thật thì tràn đầy sợ hãi.

Hắn cứng rắn, nhưng vì lời giải thích của bề trên mà do dự, hèn nhát giậm chân tại chỗ, là một người miệng cộp gan thỏ chưa từng chân chính

trải qua sóng gió...

Bạn diễn của Khương Dĩ Đồng diễn không tốt cũng bị tính vào, có lẽ người xem không cảm nhận được dụng tâm lương khổ của cô ta, nhưng Đường Bội cảm thấy, chỉ cần giám khảo chuyên gia công chính, nhất định sẽ cho Khương Dĩ Đồng một đánh giá cao.

Tiếng vỗ tay trên ti vi dần thấp xuống, nhưng khi màn hình lớn xuất hiện hình ảnh mới, toàn trường đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn kèm theo tiếng hét chói tai của các cô gái.

Đường Bội nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy trên màn hình là tờ áp phích khuôn mặt không góc chết của Hạ Tử Diệu.

"Mị lực của ảnh đế Hạ đúng là trước sau như một mà." Ngay cả Ann cũng không nhịn được mà cảm thán một câu: "Mình nghe nói quy tắc chấm điểm hôm nay sẽ tính luôn cả phần của khách mời, chỉ sợ rằng ba chữ Hạ Tử Diệu kia đã có thể gia tăng không ít rồi."

"Ừ." Đường Bội cũng gật đầu.

Ann nói đúng là sự thật, nhưng Cố Diệp....

Cô xoay mắt, Cố Diệp cũng không kém chút nào, điểm yếu của hẳn, chỉ là tuổi nghề thấp hơn người khác mà thôi.

Thậm chí cô có thể đoán được, người đàn ông đẹp trai đến mức có hơi yêu nghiệt kia, nếu như cứ phát triển tiếp, tương lai chắc chắn sẽ tạo ra một thần thoại cho riêng mình trong giới giải trí.

Trên ti vi truyền ra giọng nói dịu dàng trước sau như một của Hạ Tử Diệu, anh ta cười chúm chim nhìn một cái, gần như làm cho tất cả phái nữ sinh ra ảo giác: Hình như ảnh đế hạ đang nhìn tôi, đang coi trọng tôi.

Ngay cả ảnh hậu Thịnh Lan cũng không ngoại lệ.

Ở trước mặt người khác, cô ta là nữ vương kiêu ngạo.

Nhưng ở trước mặt Hạ Tử Diệu, cô ta xấu hổ giả vờ trong sáng, đã sớm mất đi khí thế vú cả lấp miệng em.

Mặc dù giữa bọn họ là bạn thân.

Nhưng tân ảnh hậu năm ngoái với một người mới nổi tiếng, nhưng trường thịnh không giảm, ngay cả ảnh đế cũng nắm được trong tay.

Giữa bọn họ, cho dù chỉ nói chuyện một câu bình thường với nhau, cũng sẽ có hâm mộ chịu ra tiền để biết.

Người xem dưới khán đài rất nhiệt tình, thỉnh thoảng có tiếng vỗ tay vang lên, tiếng cười cũng kéo tới.

Nhưng Ann không nhìn được màn biểu diễn này, bất mãn nói: "Đoạn clip này có là gì? Không bằng một góc đoạn clip vừa rồi của cậu và Cố Diệp."

Ann vừa nói vừa đảo mắt, giống như phát hiện ra một bí mật lớn động trời vậy, khom người xuống hỏi nhỏ: "Nói vậy, người vừa rồi ở bên ngoài tới đây là vì màn biểu diễn của cậu phải không?"

Đường Bội đưa tay nhéo má Ann một cái, cười nói: "Nghĩ gì vậy hả? Mới mấy phút thôi mà."

"Cái gì mà không thể chứ?" Bây giờ Ann càng ngày càng thân với Đường Bội, sự lạnh lẽo không còn nữa, có chút nam tính, giống như đã biến mất theo thời gian và sự quen thuộc của hai người rồi.

Ann, thật ra cũng chỉ là một cô gái tò mò, thích tám chuyện.

"Trụ sở chính của Sở thị nằm ở thành phố S, cách chỗ này rất gần."
Ann lại nói.

Đường Bội cười một tiếng, nhưng không trả lời vấn đề của cô ấy.

Vừa gọi mùi ghen tuông trên người Sở Quân Việt quá nồng, có lẽ thật sự tới vì chuyện này. Nhưng Sở thị cũng không gần với chỗ này lắm, chỉ có mấy phút, chắc là không tới được.

Anh.... Chắc đã tới đây từ sớm.

Mặc dù anh không nói, nhưng Đường Bội có thể đoán ra, anh tới vì xem cô biểu diễn.

Hoặc có lẽ anh muốn làm cô ngạc nhiên.

Từ ngày Sở Quân Việt xem một bộ phim tình cảm, cảnh nữ chính diễn giảng mất tự nhiên, đến khi nam chính đến thì cười tươi như hoa vui đến khóc, cảm động khôn nguôi, đến giờ anh vẫn nhớ mãi không quên.

Mặc dù có thể thấy ở trong ti vi, nhưng Sở đại thiếu luôn nhờ phim ảnh để học tập các chiêu trong khi yêu, rất tin tưởng mấy chuyện này--

Khi bản thân đang trải qua giai đoạn quan trọng, nếu như có người yêu xuất hiện trước mặt mình, thì chắc chắn mình sẽ vui đến chảy nước mắt, thậm chí còn chủ động hôn người yêu.

Ừ, hôn thì có, mặc dù là anh chủ động.

Lúc này Sở Quân Việt đang ngồi ở ghế sau xe, giống như Đường Bội đang ngồi trước gương trang điểm vậy, trên khóe môi là một nụ cười nhàn nhạt, cũng chỉ có bọn họ mới hiểu, đó là một nụ cười ngọt ngào.

Văn Tư Miếu ngồi ở ghế lái phụ, chờ lâu mà không thấy cấp trên trả lời nên quay đầu lại nhìn.

Mặc dù đã lau sạch, nhưng vẫn không giấu được sự ngọt ngào trên mặt, gần như làm mù mắt của hân.

Lòng Văn Tư Miếu ngửa ngáy, nhưng chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh, cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lục Tử Mặc: "Đường Bội nhà anh làm cái gì? Boss cười ngọt chết tôi rồi này."

"Anh muốn chết sao? Đường Bội không phải nhà tôi!" Lục Tử Mặc trả lời rất nhanh.

Nhưng hân cũng không thể giải quyết vấn đề của Văn Tư Miếu, thật ra thì ngay cả hân cũng không biết, tại sao sau khi Cố Diệp đuổi theo Đường Bội rồi chạy xuống lại đột nhiên trở nên hốt hoảng như vậy.

"Ê ê ê....." Nhưng Ann không có nhiều bản khoản như vậy.

Lúc này cô ấy vô cùng bất mãn, dứt khoát khom người vịn vai Đường Bội, lắc lư mấy cái, nũng nịu nói: "Đừng giấu cười một mình mà, nói nhanh lên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?"

Đường Bội vẫn cười, cố ý chọc tức Ann.

Cô nhìn lên màn hình, nói: "Xem diễn đi."

Ảnh hậu Thịnh Lan diễn cùng ảnh đế Hạ Tử Diệu, cho dù ngay cả Mặc Thành cũng bị hấp dẫn.

Người xem im lặng lại, chăm chú ngồi xem, màn che được kéo ra, ra trước không phải Thịnh Lan mà là Hạ Tử Diệu mặc long bào.

Anh ta nổi tiếng đã lâu, từng diễn nhiều vai hoàng thượng, nhưng phần lớn đều là vai chính diện.

Nhưng Hạ Tử Diệu trên sân khấu lúc này, tùy ý ngồi trên long ỷ, trong mắt đều là tàn bạo, nụ cười đầy tà khí.

Anh ta không nói một câu gì, chỉ làm một động tác đơn giản, một nụ cười nhẹ không chạm tới đáy mắt, hình tượng quân vương tà ừ đã được thể hiện một cách rõ rệt.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đối Chọi (3)

Đây chính là năng lực của ảnh đế.

Giống như đọc thoại, Hạ Tử Diệu lẩm bẩm nói: "Tự chọn phi? A...."

Mấy chữ đơn giản, không cần lời thoại dông dài, trên mặt hắn là nụ cười không kiên nhẫn rõ rệt, giọng nói giễu cợt đã cho khán giả biết tình tiết của câu chuyện này.

Chắc là một hoàng đế bất đắc dĩ, đang chọn phi tử, ngay cả quyền chọn người con gái mình yêu cũng không có.

Cuộc sống bị thao túng, một con bù nhìn, ngày ngày trôi qua trong mơ màng.

Ngay cả Đường Bội cũng bị màn biểu diễn của Hạ Tử Diệu hấp dẫn, đôi mắt chuyên chú nhìn lên màn ảnh.

Ann thở dài một tiếng: "Khó trách lại có nhiều đạo diễn thích ảnh đế Hạ như vậy, anh ta thật sự là diễn xuất như thần."

Đường Bội gật đầu, tiếp tục nghiêm túc nhìn.

Diễn cùng ảnh đế có kỹ thuật cao siêu như vậy, nếu như vô tình bị khí thế của anh ta chế trụ, nếu diễn vai đối thủ của anh ta, cho dù bản thân không hề kém, nhưng ấn tượng lưu lại trong lòng người khác cũng không quá tốt.

Thịnh Lan hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước chân, từ từ đi ra.

Cô ta mặc váy dài bằng lụa mỏng, tóc búi lên cao, búi tóc như mây, cài trâm cài phỉ thúy sang trọng.

Trâm cài có hình phượng hoàng, miệng ngậm dây tua thật dài, làm cho Thịnh Lan càng thêm cao quý và xinh đẹp.

Tiếng đàn vang lên, Thịnh Lan vung ống tay áo lên, gần như là vừa múa vừa đi ra.

Dáng múa uyển chuyển, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhưng, người đàn ông mà cô ta muốn quyến rũ nhất, lại thờ ơ ngáp một cái, ngay cả liếc cũng không liếc cô ta.

Điệu múa kết thúc, Thịnh Lan đứng trước mặt Hạ Tử Diệu, trên người không còn chút cao quý nào của lúc vừa đi ra.

Trên mặt cô ta mang theo sự sợ hãi và thẹn thùng, giống như không biết, đến tội cùng mình đã làm gì sai mà chọc người kia không vui.

Đứng im chốc lát, Hạ Tử Diệu đã sớm không chịu đựng được, ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: "Tiếp tục."

Giọng điệu hài hước mà tùy ý, không có chút tôn trọng nào.

Hốc mắt Thịnh Lan lập tức đỏ au nhưng không thể làm gì, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của quân vương, diễn tiếp.

Đánh đàn, thư pháp, vẽ....

Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta đã diễn hết tất cả, nhưng vẫn không được người kia chú ý.

Thịnh Lan cắn răng, đột nhiên cất giọng nói: "Thần nữ rất sợ, cầu xin bệ hạ đánh với thần nữ một ván cờ. Nếu thần nữ thua, từ đầu về sau thần nữ sẽ không bước chân vào hoàng cung. Nếu bệ hạ thua, thì phải tuân theo lời hứa, cưới thần nữ làm hậu."

Đây là lời yêu cầu cực kỳ lớn mật, cũng chỉ có tiểu thư phủ thừa tướng, con của người nắm trong tay toàn bộ thực quyền trong triều mới dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy.

Một câu nói này, rốt cuộc đối được một cái nhìn sâu sắc của hoàng thượng.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Thịnh Lan quân đen, đi trước.

Cũng là đánh cờ, vừa rồi Bạch Chỉ San đánh cờ khô khan vô vị, nhưng Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu đánh cờ lại vô cùng thú vị, làm cho khán giả cảm thấy hứng thú.

Mặc dù hai người không nói nhiều, nhưng thỉnh thoảng mở miệng, con gái thừa tướng ược nuông chiều từ nhỏ, lòng kiêu ngạo bị khơi dậy, đã sớm quên mất, người trước mặt 'nàng' lúc này là quân vương nắm trọn thiên hạ trong tay, hai người thần thương khải chiến, người tới ta đi, chiến tranh ngoài miệng, không thể do với màn chém giết trên bàn cờ.

Mắt thấy ván cờ sắp kết thúc, mặc dù khán giả không nhìn ra, nhưng từ vẻ bình tĩnh trên mặt Hạ Tử Diệu và nét đỏ ửng trên mặt Thịnh Lan, có thể thấy được-- cô ta sẽ thua.

Nhưng lúc này, Hạ Tử Diệu đã nắm chắc phần thắng trong tay đột nhiên đẩy bản cờ.

Ổng tay áo phất qua, đảo loạn ván cờ đã định trước.

Giọng của anh ta mất đi sự trêu chọc, mặc dù trên mặt vẫn thờ ơ như cũ: "Người thẳng."

Hạ Tử Diệu nhàn nhạt nói.

"Trẫm, sẽ tuân thủ lời hứa, cưới người làm hậu." Anh ta lại nói.

Bị sự thay đổi này làm cho bối rối, Thịnh Lan há miệng, mờ mịt nhìn Hạ Tử Diệu.

Anh ta hơi ghé mắt, cao cao tại thượng nhìn xuống cô con gái của thừa tướng đương triều, ngây thơ hồn nhiên nhưng đầy dũng khí, đột nhiên than nhẹ một tiếng.

Ngón tay thon dài phất qua môi 'nàng', khẽ vươn tay, kéo thân hình bé nhỏ trước mặt vào ngực mình.

Hoàng bao vây lấy 'nàng', Hạ Tử Diệu từ từ cúi đầu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt u mê trong suốt của 'nàng' thì khẽ cười nói: "Nhắm mắt, cô gái ngốc."

Thịnh Lan nghe lời nhắm mắt, lông mi thật dài run run, nhìn ra được lúc này 'nàng' đang bất an và e lệ.

Nhưng 'nàng' không biết, ngay khi mình nhắm mắt, vị đế vương lạnh lùng vừa nãy, đã biến mất, mà thay vào đó là sự dịu dàng thâm tình.

Lúc này hình ảnh dừng lại!

Trên màn hình lớn, là Thịnh Lan đẹp đến mức mộng ảo, cùng với cái nhìn chuyên chú và thâm tình của Hạ Tử Diệu.

Mấy giây sau, hai người tách ra, mỉm cười cúi đầu với khán giả.

Lúc này các khán giả mới như tỉnh mộng, vỗ tay như sấm.

Nhưng đa số mọi người đều cảm thấy không thỏa mãn.

"Sau đó thì sao?" Có người không nhịn được mà lớn tiếng hỏi.

"Sau đó?" Hạ Tử Diệu cười, thần bí nói: "Đương nhiên là hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau trọn đời."

Khán giả lại cười vang.

Câu chuyện kết thúc, để lại cho khán giả là trí tưởng tượng bay cao bay xa, nhiều màu sắc, có lẽ so sánh với vở diễn từ đầu tới cuối thì màn biểu diễn này còn khiến người ta có ấn tượng sâu hơn một chút.

Đến đây, năm diễn viên đều đã biểu diễn xong.

Mạc Thành và Nhan Ninh đi ra lần nữa.

Đường Bội và đám người Bạch Chỉ San, cùng với các bạn diễn của mình, đi lên sân khấu.

Mạc Thành cười tươi nhìn khán giả, hỏi: "Mọi người có thỏa mãn chưa hả?"

"Vẫn chưa!" Mọi người đồng thanh đáp.

"Tôi cũng chưa. Nhưng may là các vị này đều có rất nhiều tác phẩm hay, nếu bây giờ vẫn chưa đã ghiền vậy mong sau khi mọi người về nhà hãy tiếp tục ôn lại những màn biểu diễn sâu sắc này." Dừng một chút Mạc Thành nói tiếp: "Được rồi, bây giờ trở lại chuyện chính, mời người xem bỏ phiếu, hãy bỏ phiếu cho người mình thích."

Hình như Mạc Thành nhớ tới cái gì đó, nhanh chóng bổ sung: "Nhưng tôi nhắc mọi người một chút, bây giờ là bỏ phiếu cho năm cô diễn viên của chúng ta chứ không phải là năm vị khách mời nha."

Nói xong, Mạc Thành nháy mắt với khán giả một cái, thần bí nói: "Nếu muốn vòng tiếp theo được xem nữ thần của mình diễn thì hãy bỏ phiếu cho cô ấy, để giữ cô ấy lại."

"Được rồi." Nhan Ninh cắt lời Mạc Thành: "Bây giờ mọi người chỉ nhìn mười ngôi sao đang đứng trên sân khấu, ai chịu nghe anh nói chứ."

Nhan Ninh quay đầu nhìn xuống, hỏi: "Mọi người nói, có phải hay không?"

"Phải!" Các khán giả cười rộ lên.

"Vậy bây giờ, mọi người muốn ai đứng nhất đây?" Mạc Thành giả vờ bi thương ôm ngực, lại hỏi: "Tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng nhau đọc tên nữ thần trong lòng mình lên! Một, hai, ba!"

"Đường Bội!"

"Thịnh Lan!"

"Dĩ Đồng!"

.....

Toàn trường trở nên ồn ào.

Mạc Thành lại cười nói: "Mọi người nhiệt tình quá, nhưng chúng ta sẽ phải cho điểm theo thứ tự biểu diễn."

"Được!" Khán giả đồng thanh đáp.

"Như vậy người đầu tiên, cô Tuyên Mễ Kỳ!"

Mạc Thành vừa nói xong, Tuyên Mễ Kỳ và Vu Nhạc Âm tự động bước lên trước một bước, mỉm cười phất tay với khán giả.

Một giám khảo cũng đứng lên, bọn họ đều do Minh Hiền mời tới, sau lưng đều là chỗ dựa lớn, mặc dù bọn họ không biết hết những người ở đây, nhưng phần lớn các diễn viên đều biết họ.

Ví dụ như người này chính là người đã viết ra vô số vở kịch lịch sử, Ngô An Lan.

Ngô An Lan hăng giọng một cái, phê bình nói: "Cô Tuyên Mễ Kỳ lấy chủ đề là người tiên yêu nhau, đây là một chủ đề phổ biến và đầy nghệ thuật, nhưng bị hạn chế về thời gian và không gian, câu chuyện hơi ngắn và nhạt, sức cuốn hút vẫn chưa đủ, kết quả cuối cùng là cô Tuyên Mễ Kỳ được 25 điểm, Vu Nhạc Âm được 10 điểm. Tổng cộng là 35 điểm."

00:00

Mặc dù Tuyên Mễ Kỳ không biểu hiện sự vui sướng, nhưng vẫn cúi đầu với giám khảo, sau đó cảm ơn khán giả, rồi lui xuống với Vu Nhạc Âm. Từ lúc bắt đầu, Tuyên Mễ Kỳ cũng chưa từng nghĩ mình có thể thắng, yêu cầu của công ty là chỉ cần cô ta xuất hiện nhiều một chút, thể hiện thật tốt là được. Ôm lý tưởng học hỏi để đi thi nên Tuyên Mễ Kỳ cũng ung dung không ít.

Nhưng nhìn hiện trường náo nhiệt, sân khấu xinh đẹp và xuất sắc nhất, cùng với đoàn đội hùng hậu phía sau...

Trên mặt Tuyên Mễ Kỳ vẫn có chút mất mát.

Hôm nay, chỉ sợ là ngày cuối cùng cô ta có mặt ở đây.

Tiếp theo, là màn biểu diễn bất bát của Bạch Chỉ San.

Cô ta bước lên, sắc mặt hơi tái nhợt.

Vừa rồi lúc ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cô ta xem phần biểu diễn phía sau, hận đến mức cắn chặt răng.

Nhất là khi xem màn biểu diễn của Đường Bội và Thịnh Lan, hai bọn nó hợp tác với bạn diễn tài năng như vậy, mà mình....

Nghĩ tới đây, cô ta lại không nhịn được mà cắn môi dưới.

Trước mặt đông đảo mọi người, tất nhiên cô ta không thể vủ cả lấp miệng em như lúc này nói chuyện với Vệ Viễn Kiệt được.

Nhưng sự ghét bỏ trong lòng vẫn không giảm.

Sợ rằng Vệ Viễn Kiệt cũng có cùng suy nghĩ, lúc này biểu cảm trên mặt hắn có hơi khó coi.

Không khí giữa hai người ngọt ngào và xa cách như vậy, hoàn toàn bất đồng với 'tình cảm' trong đoạn clip giới thiệu.

Ngay cả giám khảo cũng nhận thấy được không khí giữa bọn họ, chứ đừng nói chỉ những phóng viên chạy bên phía dưới.

Người đại diện của Bạch Chỉ San đứng sau cánh gà, giận đến mức suýt chút bóp nát cái ly trong tay.

Cô ta còn ngại gần đây tai tiếng không đủ nhiều sao?

Gần như là phần hận, người đại diện bắt đầu suy nghĩ, phải xin công ty hai người mới, phải nuôi dưỡng thật tốt.

Quả nhiên, giám khảo chuyên gia cho điểm rất thấp.

Bạch Chỉ San và Vệ Viễn Kiệt cộng lại, miễn cưỡng gần bằng số điểm của một mình Tuyên Mễ Kỳ.

Hai mươi bốn điểm!

Giống như một cái tát vang dội đánh thẳng vào mặt Bạch Chỉ San, mặt cô ta đỏ lên, suýt chút đứng không vững.

Nhưng cô ta cũng biết giờ không phải là lúc để tức giận, chỉ có thể cắn răng lui xuống.

Đúng lúc Đường Bội và Cố Diệp đi lên.

Cô ta không cam lòng hung ác trợn mắt nhìn Đường Bội, cả người Bạch Chỉ San đột nhiên lệch một cái, cố ý đưa chân gạt chân Đường Bội.

Lúc này bọn họ đang đứng sau lưng Mạc Thành và Nhan Ninh, người xem không thấy được.

Bạch Chỉ San biết nghĩ rằng nếu mình gạt chân Đường Bội lúc này thì không ai thấy được cho nên mới gan đây mình mà làm thế.

Nhưng cô ta mới vừa nhích chân, Đường Bội đã di chuyển.

Động tác của Đường Bội quá nhanh, nhanh đến mức Bạch Chỉ San không phản ứng kịp.

Vốn cho rằng nhất định sẽ 'vô tình' đập trúng Đường Bội, lúc này lại rơi vào khoảng không, cô ta mất thăng bằng, lập tức ngã về phía trước.

Gần như theo bản năng, Bạch Chỉ San đưa tay kéo người bên cạnh.

Nhưng Vệ Viễn Kiệt vốn đứng bên cạnh cô ta, lúc này lại cau mày tỉnh bơ bước một bước nhỏ, đúng lúc tránh được tay của Bạch Chỉ San.

Ngay khi Bạch Chỉ San sắp ngã nhào, một cánh tay ấm áp đỡ lấy cô ta.

Bạch Chỉ San đứng vững lại, cảm kích nói: "Cám ơn."

Ngẩng đầu lên, đối mặt với gương mặt vui vẻ tươi tắn của Đường Bội.

"Cẩn thận chứ!" Đường Bội cười nhắc nhở: "Cô Bạch phải đi vững, té ngã, sẽ không tốt."

Bạch Chỉ San có chuyện trong lòng, luôn cảm thấy trong lời nói của Đường Bội có ẩn ý.

Đường Bội nói cô ta đừng để té ngã.

Nhưng giống như đang nói địa vị của mình ở đây.

Bạch Chỉ San biết, sau cuộc thi này, cộng thêm những tai tiếng trước kia, chỉ sợ mình sẽ xuống dốc không phanh.

Mà những ánh sáng vốn thuộc về mình, những người hâm mộ, những vai diễn.... Cũng sẽ bị người mới thay thế.

Có lẽ, chính là người phụ nữ đang cười tươi như hoa trước mặt.

Móng tay của cô ta bấm sâu vào thịt, những hình như cô ta không cảm thấy đau.

Đường Bội buông Bạch Chỉ San ra.

Cô cười nhát, đi về phía trước trong tiếng vỗ tay và hoan hô của khán giả, Cố Diệp vẫn luôn đứng cạnh cô, thấp giọng nói: "Cô đỡ cô ta, nhưng hình như cô ta rất hận cô."

Đường Bội khẽ mỉm cười, nhưng không trả lời.

Bạch Chỉ San đã đủ thảm, nếu như lúc này vẫn ngu ngốc không yên phận, vậy nhất định sẽ ngã thảm hơn.

Người xem yên lặng lại, giám khảo chuyên gia nhanh chóng công bố số điểm của Đường Bội: "Cô Đường Bội, mặc dù không thể hiện hết cảm kỳ thư họa, nhưng võ diễn của cô sinh động tự nhiên rõ nét, dùng thư pháp với cách như thế, một câu chuyện hoàn chỉnh được diễn dịch rõ ràng. Số điểm của cô là, 34 điểm."

Khán giả vỗ tay.

Dừng một chút, giám khảo kia lại nói: "Cố Diệp là một người mới, diễn vai một người đàn ông lãnh túc vô tình rất tốt, đúng là đáng để khen ngợi. Số điểm của Cố Diệp là, 14 điểm."

"Wow!" Khán giả lại vỗ tay nhiệt liệt.

Tổng số điểm của Đường Bội và Cố Diệp là 48 điểm, thật sự làm mọi người rung động.

Còn Thịnh Lan vẫn chưa biết số điểm của mình, đôi mắt cô ta lúc này đã trở nên ác liệt và lạnh lẽo.

Các khán giả lại liều mạng vỗ tay.

Đường Bội và Cố Diệp sóng vai cười tươi, cuối chào mọi người, lại làm cho tất cả mọi người vỗ tay điên cuồng.

Còn có người gan dạ la to: "Yêu nhau đi! Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!"

Vốn chỉ là mấy câu nói đùa.

Nhưng các khán giả ở đây thích náo nhiệt không chê lớn chuyện, nhanh chóng đồng thanh la to những lời này, cả hội trường đều là câu 'yêu nhau đi', thật ra thì bàn về khí chất hay vẻ ngoài, Cố Diệp và Đường Bội đều rất xứng đôi.

Các khán giả đang ngồi trước màn ảnh nhỏ hình như cũng bị không khí ở đây lây nhiễm, trên internet lại nhanh chóng xuất hiện những dòng bình luận tương tự.

Duy nhất mất hứng, sợ rằng chỉ có một người.

Đúng lúc bây giờ Sở đại thiếu đang bận họp video, vẫn chưa biết chuyện xảy ra ở trường quay.

Nghe khán giả la hét nhiệt tình như vậy, Cố Diệp đột nhiên cười tà một cái.

Vốn dĩ là khuôn mặt đã đẹp đến yêu nghiệt lúc này lại có thêm mấy phần gian trá, hơn nữa hăn lại còn mặc đồ đen, thật sự có chút giống với giáo chủ ma giáo yêu nghiệt.

Hắn đưa tay ôm lấy bả vai Đường Bội, ngang ngược mười phần nói: "Chờ 'ta' tìm được thần y để chữa khỏi bệnh, 'ta' nhất định sẽ dùng sính lễ dài đến mười dặm, đến hỏi cưới 'nàng'!"

Biểu cảm vô cùng tà khí.

Nét mặt của Đường Bội lại rất thoải mái, nụ cười không quá tự nhiên, thật sự là làm người ta khó phân biệt được thật giả.

Các khán giả sửng sốt một chút, rồi lập tức ồn ào lần nữa.

Cố Diệp cười khẽ, rút tay khỏi vai Đường Bội.

Thật ra thì bọn họ cư xử với nhau như vậy, kém xa với thái độ trong đoạn clip giới thiệu, tuy là thỉnh thoảng cãi vã, không ai nhường ai, tạo ra cảm giác rất mập mờ.

Nhưng thuận theo khán giả diễn một màn đơn giản, đa số các diễn viên đều tình nguyện.

Ngay cả Mạc Thành cũng không nhận được mà hô theo: "Nhìn kìa, tôi nói hai người mới của chúng ta rất xứng đôi, nhất định sẽ viết ra một câu chuyện vui tai vui mắt cho mà xem."

Giống như phối hợp với không khí ở hiện trường, trên màn hình hiện lên đoạn clip thảo luận kịch bản của Đường Bội và Cố Diệp, vừa vắn chính là khúc Cố Diệp đưa tay xoa đầu Đường Bội.

Phía trên, môi của hắn đang cong lên, mặc dù vẫn có chút tà khí, nhưng ánh mắt khi nhìn Đường Bội lại cực kỳ chăm chú và--- Rất dịu dàng, cứng chịu.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Liên Tam Thiếu Về Nước

Ở trên sân khấu, Đường Bội cũng không làm khó Cố Diệp.

Trong giới giải trí, nhiều tin đồn thật thật giả giả, các khán giả cũng chỉ là xem náo nhiệt, bạn càng khẩn trương, họ sẽ càng cho là thật.

Cô cười mặc cho Cố Diệp ôm vai mình, hai người cúi đầu cảm ơn khán giả và giám khảo lần nữa, xoay người đi về vị trí của mình.

Bạch Chỉ San vẫn để xuôi hai tay, hơi cúi đầu, đôi mắt oán hận quét qua người Đường Bội.

Đường Bội giống như không nhìn thấy.

Ngược lại là Khương Dĩ Đồng, đang nhìn thoáng qua cô, cười thân thiện với cô.

Tiếp theo, đến lượt Khương Dĩ Đồng.

Quả nhiên giống như Đường Bội đoán, bản thân Khương Dĩ Đồng vốn không có gì xuất sắc, nhưng giám khảo thưởng thức sự sắp xếp của cô ta đối với Nhạc Lương Tuấn, vô cùng tán thưởng vì cô ta đã biến được một người tầm thường trở nên thần kỳ như thế, cho nên được 32 điểm.

Mặc dù kỹ thuật diễn của Nhạc Lương Tuấn không tốt, nhưng vì sự sắp xếp của Khương Dĩ Đồng, hẳn cũng bớt giả vờ đáng yêu, cuối cùng được 12 điểm, so với tổ của Bạch Chỉ San thì tốt hơn nhiều.

Trong tiếng vỗ tay, Khương Dĩ Đồng trở lại cạnh Đường Bội.

Đường Bội cười với cô ta một cái.

Khương Dĩ Đồng cười đáp lại, nhẹ giọng nói: "Hy vọng lần tiếp theo, còn có thể đứng chung sân khấu với cô."

"Chắc chẳng có thể." Đường Bội khẽ mỉm cười.

Hôm nay tiết mục đến đây đã không cần phải đoán, người bị loại bỏ nhất định là Bạch Chỉ San và Tuyên Mỹ Kỳ.

Nếu đoán, chính là không biết ai sẽ giành được hạng nhất.

Kỹ thuật diễn của Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu vững vàng, danh tiếng lại tốt, có nhiều người hâm mộ, nên nếu so sánh thì chắc chắn vòng này vị trí đứng đầu là của Thịnh Lan.

Khương Dĩ Đồng dụ dằng nhìn Cố Diệp một chút, gật đầu với hân, sau đó nghiêng đầu, đúng lúc hướng về phía Thịnh Lan đang đứng giữa sân khấu.

Lúc này trên mặt Thịnh Lan là nụ cười tự tin.

Hạ Tử Diệu thì lịch sự đứng bên cạnh cô ta.

Tất nhiên giám khảo và hai người đều biết, nhất là Hạ Tử Diệu, mặc dù anh ta trẻ tuổi, nhưng đã ở trong giới giải trí nhiều năm, đã hợp tác với rất nhiều người.

Giám khảo ngồi giữa nhìn anh ta, lắc đầu cười, nói: "Cậu tới bắt nạt người chơi sao?"

Mặc dù tất cả mọi người đều biết giám khảo nói đùa, nhưng trong câu này có thể nghe ra hai ý:

Thứ nhất, người này quen với Hạ Tử Diệu, nếu không sẽ không nói giỡn thế này.

Thứ hai, người này cảm thấy biểu hiện của Hạ Tử Diệu vô cùng tốt, cho nên mới dùng từ 'bắt nạt' này.

Quả nhiên, đối với Hạ Tử Diệu, giám khảo cho 15 điểm, số điểm tối đa.

Khán giả lập tức vỗ tay như sấm.

Hạ Tử Diệu cười sờ mũi mình, nói: "Cám ơn."

Sau đó tới lượt Thịnh Lan.

Ảnh hậu diễn tất nhiên là không có chỗ hở nào để soi mói.

Giám khảo lập tức đứng lên, nghiêm túc bình luận: "Kỹ thuật diễn xuất của cô Thịnh Lan xuất chúng, lại nghiêm túc lựa chọn nhân vật, cô xây dựng hình tượng nhân vật là một cô gái yếu thế, vậy cho dù diễn chung với Hạ Tử Diệu cũng sẽ không bị khí thế của anh ta chèn ép. Còn có thể thể hiện tài năng của mình một cái triệt để nhất, điểm số của cô là, 34 điểm."

Khán giả lập tức vỗ tay.

Như vậy điểm của năm người đã rõ.

Cao nhất là Thịnh Lan và Hạ Tử Diệu, không thể không nói, vầng sáng của ảnh đế vô cùng có lợi.

Tiếp theo, chính là Đường Bội và Cố Diệp.

Tiếp nữa là nhóm Khương Dĩ Đồng.

Còn số điểm của Bạch Chỉ San và Tuyên Mễ Kỳ chênh lệch khá lớn với ba nhóm bọn họ, hơn nữa số fan cũng không bằng ba người, căn bản là nắm chắc phần thua.

Cùng lúc đó, kết quả bình chọn của người xem cũng đã có.

Mặc dù là bình chọn cho thí sinh chứ không phải là khách mời, nhưng người hâm mộ của Hạ Tử Diệu đều nghiêng về anh ta, cho nên chắc chắn sẽ bình chọn cho anh ta.

Màn ảnh lớn sau sân khấu loé lên, số lượt bình chọn nhanh chóng xuất hiện.

Đứng nhất, là Thịnh Lan.

Hiện trường có ba ngàn người xem, số lượt bình chọn của cô ta, chiếm một phần ba, hạng nhì là Đường Bội gần một ngàn lượt bình chọn.

Thịnh Lan và Đường Bội chiếm hết 1800 phiếu, còn lại 1200 phiếu, có vẻ hơi căng.

Nhưng mà kết quả này, lại không làm Đường Bội cảm thấy bất ngờ.

Hôm nay Thịnh Lan, bất luận là diễn hay nhân khí, đều có thể nói là được ông trời ưu ái.

Trên thực tế, vòng thứ nhất, cuối cùng cô có thể thắng Thịnh Lan, cầm lấy vị trí đứng đầu, thật ra đã làm cô thấy hơi bất ngờ.

Nhưng nhìn lại, biểu hiện của cô ở cuộc thi đua ngựa thật sự rất nổi trội, cho nên một người mới như cô mới có thể phân cao thấp nhân khí với ảnh hậu.

Vòng này, Thịnh Lan có Hạ Tử Diệu trợ giúp, nhân khí chắc chắn sẽ tăng thêm một bậc.

Điều này cũng không làm cho người ta kinh ngạc.

Cuối cùng Mạc Thành tuyên bố kết quả, Bạch Chỉ San và Tuyên Mễ Kỳ bị loại, ba người còn lại sẽ thi tiếp sau hai mươi ngày và cuộc thi đó là thi đấu võ.

"Chắc hẳn mọi người đều rất tò mò, tại sao những nữ diễn viên nổi tiếng này lại tập trung tham gia cùng một tiết mục như vậy." Sau khi tuyên bố kết quả xong, Mạc Thành cười híp mắt nói: "Nhất là ảnh hậu Thịnh Lan, ảnh đế Hạ Tử Diệu, thật ra bọn họ chỉ cần ngồi ở nhà cũng đã có một đồng kịch bản đưa tới tận tay để bọn họ chọn. Vậy tại sao bọn họ lại tình nguyện đi tới đây để tham gia tiết mục này chứ? Mọi người có muốn biết không?"

"Muốn." Các khán giả nhiệt tình đáp lại Mạc Thành.

"Ừ, mọi người nhiệt tình nếu tôi mà còn mặc cả nữa thì thật không đúng." Mạc Thành cố ý thở dài, thấp giọng nói: "Vậy tôi sẽ tiết lộ một chút tin nội bộ cho mọi người nghe nha...."

Thật ra thì dù Mạc Thành có ém thấp giọng thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, tại vì micro đã phóng to lên rồi.

Nhưng khán giả vẫn cho Mạc Thành mặt mũi mà cười lên.

Nhan Ninh đứng bên cạnh không nể mặt ho khan mấy tiếng, không chút lưu tình ngắt lời: "Anh nhất định phải nói sao?"

Mạc Thành cố tỏ vẻ khổ não nhú mày nhưng vẫn do dự gật đầu, nói: "Mặc dù tôi biết sau khi tôi nói ra, vòng tiếp theo mọi người sẽ không chú ý tới MC là tôi nữa, nhưng tôi vẫn quyết định chia sẻ thông tin này với mọi người. Đó chính là....."

Mạc Thành cố ý kéo dài câu nói: "Người chiến thắng cuối cùng, sẽ trở thành nữ chính trong bộ phim mới tập đoàn Minh thị."

Nói tới đây, Mạc Thành dừng lại một chút, lúc mọi người trông mong thì cười nói: "Còn tên phim là gì thì không quan trọng."

"Thôi mà." Khán giả không chút khách sáo ngắt lời Mạc Thành.

"Tên phim là gì không quan trọng!" Mạc Thành lại nói.

"Ngừng ngừng ngừng!" Khán giả cười lớn tiếng hơn.

Nhưng Mạc Thành không chút để ý cười nói: "Quan trọng là bây giờ tôi biết danh sách nam diễn viên sẽ xuất hiện trong phim, bao gồm ít nhất ba ảnh đế, một người trong đó là nam phụ, hai người còn lại là đóng vai bạn bè!"

Mạc Thành đột nhiên tung tin nội bộ này làm khán giả sửng sờ một chút rồi đột nhiên hét ầm lên.

"Cho nên....." Mạc Thành kéo dài, lại muốn vòng vo.

Nhan Ninh trừng mắt, nói: "Cho nên, vòng thi cuối cùng, mọi người sẽ thấy ba ảnh đế lên sân khấu. Mà những thí sinh của chúng ta, sẽ diễn chung với bọn họ."

"Wow!!" Mạc Thành thở dài nói: "Vậy chắc chắn sẽ rất áp lực!"

Các khán giả cười.

"Diễn chung với ba ảnh đế, vậy rất có thể sẽ bị khí thế của bọn họ ép tới mảnh vụn cũng không còn." Mạc Thành lại cảm khái.

Ngay cả Thịnh Lan, cũng bị tin này làm chấn động.

Bọn họ cũng vừa biết tin này.

Chỉ một Hạ Tử Diệu, cô ta đã vắt hết đầu óc mới miễn cưỡng làm cho mình không bị lép vế khi diễn chung.

Nếu như có thêm hai ảnh đế nữa và khí thế của hai người đó đều không thua Hạ Tử Diệu, vậy thì có khả năng giọng khách át giọng chủ rất cao, kỹ thuật của bọn họ sẽ hoàn toàn bị chế trụ, cuối cùng không được chú ý một chút nào.

Khương Dĩ Đồng cũng nghĩ như vậy.

Nghe được tin này, trong lòng cô ta trở nên kích động.

Nhưng nhanh chóng bắn khoản giống như Thịnh Lan.

Chỉ có Đường Bội, vẫn trấn định bình tĩnh đứng đó, giống như không cảm thấy có vấn đề gì.

Nếu trách thì hãy trách khởi điểm của cô quá cao, vừa đi vào giới giải trí đã diễn chung với Hạ Tử Diệu.

Cho tới bây giờ Đường Bội vẫn chưa từng bị khí thế của ảnh đế áp chế, đối với chuyện kỹ thuật diễn bị áp chế trước ảnh đế vẫn là một cái khái niệm mơ hồ.

Mạc Thành lại nói: "Vì muốn cho mọi người ngạc nhiên và vui vẻ, vòng thi tiếp theo, Minh thị sẽ lấy ba đoạn ngắn trong phim chia đều tra để ba cặp thí sinh và ảnh đế biểu diễn. Mọi người muốn xem không?"

"Muốn!" Các khán giả đồng thanh đáp.

Kỹ thuật diễn xuất, mọi người không nhìn ra, nhưng có thể cùng lúc nhìn thấy ba ảnh đế lên sân khấu thì chính là cơ hội khó có được.

Sau khi kết thúc, tất cả mọi người trở lại phòng nghỉ.

Còn chưa đi khỏi tầm mắt của mọi người, Bạch Chỉ San đã rùm beng với Vệ Viễn Kiệt.

Là một trong những người bị loại, nhất là còn đứng sau Tuyên Mễ Kỳ làm cho Bạch Chỉ San hận đến thiếu chút nữa cắn nát răng.

Vệ Viễn Kiệt cũng tức giận, vốn cho là tới để mạ vàng, kết quả lại khen ngược, hắn có thể tưởng tượng, sau này kỹ thuật diễn của hắn sẽ bị lên án dữ dội hơn.

"Lúc dàn dựng kịch bản tôi đã nói, lời kịch của cô quá nhiều, cứ ngồi một chỗ nói nói nói, ai sẽ thích xem chứ?!" Vệ Viễn Kiệt tức giận: "Quả nhiên giành được hạng nhất đếm ngược."

Hắn và Bạch Chỉ San đứng lúc đi ở trước Đường Bội và Khương Dĩ Đồng, giọng của hắn lại lớn, một câu này, gần như những nhân viên hậu trường cũng nghe được.

Mặt Bạch Chỉ San lúc xanh lúc trắng.

Cô ta vốn không phải là nhà biên kịch, những người cô ta quen cũng không có năng khiếu về mục này, vở diễn của cô ta đúng là có chút tệ hại.

Nhưng lúc này trước mặt nhiều người như vậy lại bị Vệ Viễn Kiệt lớn tiếng chê trách, làm cô ta cảm thấy mất mặt.

"Anh có ý gì hả?" Bạch Chỉ San không chút nhượng bộ nói: "Cho nên tất cả đều là lỗi của tôi? Ha, sao không nhìn lại lời thoại của anh đi, tại vì nó quá tệ nên kết quả mới như vậy đó chứ!"

"Cô?!" Mặt Vệ Viễn Kiệt cũng trở nên khó coi: "Trừ cô ra thì những người khác sẽ không có những lời thoại dài dòng vô vị như vậy! Cũng là đánh cờ mà nhóm của Thịnh Lan có bao nhiêu vui thú! Còn của cô thì sao?"

Thấy bọn họ càng lúc càng hăng, Đường Bội không nhịn được mà lắc đầu một cái, vòng qua bọn họ đi thẳng về phía trước.

Khương Dĩ Đồng dừng lại mấy giây, thấy Đường Bội đi cũng vội vàng đi theo.

Điều đáng nói là trên môi cô ta lại có một nụ cười nhạt, âm thầm nháy mắt với người đại diện của mình ở phía sau.

Người đại diện hiểu ý gật đầu.

Khương Dĩ Đồng biết, từ nay về sau, một đối thủ cạnh tranh của cô ta sẽ hoàn toàn biến mất trước mặt cô ta.

Cho dù Bạch Chỉ San vẫn có thể đứng trong giới giải trí, tai tiếng liên miên, cũng đã định sẵn cô ta khó có thể lấy được một vai diễn tốt.

Nếu cứ phát triển như vậy, trừ khi cô ta chịu bỏ công sức ra tìm kim chủ, nếu không, cô ta sẽ mãi lụi tàn như vậy.

Lúc đứng chờ thang máy với Đường Bội, Khương Dĩ Đồng đã cẩn thận thu hồi nụ cười, cẩn thận hỏi: "Hình như bọn họ tranh cãi rất dữ dội, có nên đi khuyên thử hay không?"

"Người đại diện của bọn họ sẽ khuyên." Vốn dĩ Đường Bội cũng không có hảo cảm với Bạch Chỉ San, huống chi vừa rồi trên sân khấu, Bạch Chỉ San còn muốn đập cô.

"Cũng đúng." Khương Dĩ Đồng cười khẽ, chủ động tìm đề tài để nói: "Vòng thi cuối, áp lực hơi lớn."

"Ừ." Đường Bội lễ phép gật đầu.

"Cô có biết trừ ảnh đế Hạ thì hai người khác là ai không?" Khương Dĩ Đồng lại hỏi. (D: tui ghét con này gớm luôn."

"Tôi không biết." Đường Bội khách sáo trả lời.

Thang máy mở ra, Khương Dĩ Đồng thân mật kéo tay Đường Bội, cùng cô và Cố Diệp đi vào thang máy.

Trong lòng Đường Bội khẽ động, hơi ghé mắt nhìn Khương Dĩ Đồng.

Cô ta đang cười nhấn nút tầng 12.

Nhưng Cố Diệp chìa tay ra, nhấn nút tầng 18.

Khương Dĩ Đồng ở trong giới giải trí lâu như vậy, vô cùng rõ ràng những chuyện này.

Lúc này trong mắt cô ta là sự kinh ngạc, nhưng bên ngoài vẫn không để lộ chút gì, tiếp tục thân mật kéo tay Đường Bội.

Đường Bội cũng không rút tay ra.

Khương Dĩ Đồng này làm cô càng ngày càng cảm thấy thú vị.

Thật ra thì trong lòng cô rất rõ ràng, trong lòng Khương Dĩ Đồng cũng rất rõ ràng, giữa bọn họ không có chút xíu quen thuộc nào.

Chứ đừng nói chi là quen thuộc đến mức này.

Nhưng bây giờ trong mắt đa số mọi người, cô và Khương Dĩ Đồng là chị em thân mật trong giới giải trí.

Cô hơi híp mắt lại, ngay khi Khương Dĩ Đồng chuẩn bị nói gì đó, thang máy đã đến tầng mười tám.

Khương Dĩ Đồng lui một bước để Cố Diệp đi ra.

Đường Bội vẫn bị cô ta kéo khẽ giật tay, cười nói: "Tôi cũng đến rồi."

Nói xong, Đường Bội liền kéo cánh tay ra, khách sáo cười với cô ta một tiếng, rồi sóng vai với Cố Diệp đi ra ngoài.

Tầng mười tám, phòng hóa trang VIP.

Khương Dĩ Đồng đứng trong thang máy nhanh chóng thu hồi nụ cười thân thiện trên mặt, nhanh chóng móc điện thoại trong túi xách ra, cúi đầu xem tin nhắn.

Sau đó....

Hành lang tầng mười tám, ánh đèn vẫn sáng ngời.

Bốn phòng hóa trang, Đường Bội và Cố Diệp mỗi người chiếm một phòng.

Lúc này chỉ còn lại hai phòng hóa trang còn trống, lại có một phòng đã mở cửa.

Hạ Tử Diệp đã đến đây trước.

Anh ta là thiếu gia Hạ gia, lại là ảnh đế danh tiếng như mặt trời ban trưa, sử dụng nơi này cũng không làm người ta kinh ngạc.

Đường Bội suy nghĩ một chút, vẫn nói với Cố Diệp: "Tôi có lời muốn nói với anh Hạ, anh đi trước đi."

Cố Diệp không hỏi nhiều, gật đầu một cái rồi đi.

Hắn đứng phía sau, cho dù Đường Bội không nói, hắn cũng tự giác duy trì khoảng cách của hai người.

Những cử chỉ thân mật dịu dàng kia chỉ biểu hiện trước ống kính, một khi rời khỏi ánh đèn sân khấu, thì cũng biến mất.

Còn lại chính là mối quan hệ với quen biết một hai ngày, nên có xa lạ và khoảng cách.

Đường Bội khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa phòng hóa trang của Hạ Tử Diệu, cười híp mắt nhìn Hạ Tử Diệu trong gương, chủ động chào hỏi: "Hình như.... Đã lâu không gặp?"

Lúc bọn họ đóng phim cùng nhau, mỗi ngày ngẩng đầu thấy cúi đầu gặp, hình như từ lúc Đường Bội bước vào giới giải trí tới nay, thời điểm xuất hiện cùng Hạ Tử Diệu trước ống kính rất nhiều.

Hạ Tử Diệu cười một tiếng, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới, cười nói: "Hiếm khi thấy cô mặc đồ như vậy."

Đường Bội cười một tiếng, nói: "Đâu phải lúc nào tôi cũng là Tiêu công chúa."

Dừng một chút, cô nói: "Anh đang chờ tôi?"

Không phải là cô tự luyến, nhưng thân là ảnh đế, Hạ Tử Diệu cũng rất chú trọng hình tượng cho nên không có chuyện để cửa mà tẩy trang.

Quả nhiên, Hạ Tử Diệu gạt đầu với người thợ vừa gỡ tóc giả xuống giùm mình, tỏ ý tạm dừng.

Sau đó đứng lên, xoay người đối mặt với Đường Bội, chủ động hỏi: "Tôi nghe Minh Hiên nói đoạn thời gian trước em trai cô vừa làm phẫu thuật ở Thụy Sĩ, bây giờ cậu ấy sao rồi? Đã hồi phục hoàn toàn chưa?"

"Cũng không tệ lắm, cảm ơn đã quan tâm." Đường Bội nói với anh ta: "Nhưng dù sao cũng là phẫu thuật tim, nên cần phải tịnh dưỡng một thời gian."

"Ừ." Hạ Tử Diệu gạt đầu, nói: "Không thể gấp được, cứ từ từ đi."

Anh ta từ từ đi tới trước mặt Đường Bội.

Hạ Tử Diệu còn mặc phục sức của hoàng đế Minh triều, nhìn anh ta lúc này càng cao lớn hơn, vì quần áo và trang sức nên làm nhạt đi sự phong độ và lịch sự của anh ta, Hạ Tử Diệu lúc này bất đồng với vị vua sống mơ hồ trên sân khấu, anh ta trở nên hơi xa lạ càng nghiêm túc lạnh lùng.

Lúc này anh ta khoanh tay trước ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn Đường Bội đang mỉm cười với mình, đột nhiên khẽ thở dài, nói: "Tôi còn tưởng rằng, hôm nay sẽ được hợp tác với cô."

Đường Bội cười thản nhiên, đáp: "Khí thế của ảnh đế Hạ, chỉ có ảnh hậu mới có thể chống đỡ. Cùng lên sân khấu biểu diễn với ảnh đế, làm một người mới, tôi cảm thấy áp lực rất lớn."

Hạ Tử Diệu khẽ nhú mày.

Anh ta cũng có cảm giác giống Minh Hiên.

Đường Bội trước mặt, mặc dù vẫn kiêu ngạo độc lập, nhưng hình như đã thay đổi, cô hiện tại, làm cho người ta có cảm giác dịu dàng và ngọt ngào hơn rất nhiều.

Thay đổi như thế, ai là người tác động, thật sự không cần nói cũng biết.

Hạ Tử Diệu hít sâu một hơi, cũng học theo dáng vẻ đùa giỡn của Đường Bội: "Nếu như chỉ một mình tôi cô đã không chống đỡ được, vậy vòng sau cùng lên sân khấu biểu diễn với ba ảnh đế, vậy chẳng phải là chưa kịp lên sân khấu đã buông vũ khí và áo giáp xuống đầu hàng rồi sao?"

Đường Bội hí mắt, cười nói: "Đâu có giống nhau, cho đến bây giờ, bởi vì không thể lựa chọn cho nên chỉ có thể nhắm mắt lại."

Hạ Tử Diệu ho nhẹ một tiếng, nói: "Thì ra tôi là 'không có cách', cho nên mới 'nhắm mắt' chọn đại."

Những lời này đúng là có hơi mập mờ, Đường Bội cười lắc đầu, không đáp mà hỏi: "Đạo diễn Tần đã quay xong rồi?"

Hạ Tử Diệu cau mày hơi khoa trương nói: "Sao có thể chứ?! Chỉ lúc có cô ở đó, tính tình của anh ta mới tốt như thế. Gần đây cả đoàn phim gần như bị anh ta oanh tạc, tất cả mọi người đều mong chờ cô trở về như trong đấng cứu thế vậy."

Đường Bội cười.

Tất nhiên cô biết Hạ Tử Diệu đang nói đùa với mình, cho nên cũng sẽ không coi lời này là thật.

"Nhưng nói thật, tôi có hứng thú với bộ phim của Minh thị, chỉ tiếc rằng thời gian không hợp, cho nên chỉ có thể đóng vai phụ, nếu không sẽ ghiền chết." Hạ Tử Diệu lại nói.

"Sao?" Đường Bội có chút kinh ngạc, nhướn mày nhìn Hạ Tử Diệu: "Anh không phải nam chính?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Liên Tam Thiếu Về Nước (2)

Cô còn tưởng rằng, lấy giá trị con người của Hạ Tử Diệu, chịu tới tham gia tiết mục này, phối hợp tuyên truyền với Minh Hiên, là vì anh ta là nam chính.

Không ngờ, anh ta chỉ là diễn viên phụ.

"Không phải tôi." Hạ Tử Diệu cười đáp.

Anh ta nhìn hướng vừa rời Cố Diệp đi khỏi, xít lại gần cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Nam chính, rất có thể sẽ là anh ta."

Đường Bội như có điều suy nghĩ nhìn theo ánh mắt của Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu lui ra, cười nói: "Lần này Minh Hiên đã tốn một số tiền khổng lồ đấy."

Anh ta híp mắt lại.

Ánh mắt của Hạ Tử Diệu lúc này khác với thường ngày, không còn dịu dàng và quý ông như trước, mà mang theo sự công kích tràn đầy địch ý.

"Giữa anh và anh ta...." Đường Bội thấp giọng hỏi.

Sau lưng Cố Diệp có người chống lưng là chuyện rõ như ban ngày, nhưng chưa từng nghe Hạ Tử Diệu chèn ép hay có hiềm khích với người

mới, anh ta đã ở trong giới giải trí lâu như vậy, đáng lẽ ra không nên có thái độ như thế với người mới mới đúng.

"Anh ta không đơn giản." Hạ Tử Diệu nhàn nhạt nói: "Ánh mắt của anh ta rất tinh và chuẩn, đây là lợi dụng cô để quảng bá. Cô phải cẩn thận anh ta."

"Tôi biết." Đường Bội gật đầu, nói: "Anh ta đã trực tiếp nói chuyện này với tôi."

"À?" Lần này Hạ Tử Diệu có hơi bất ngờ.

"Huống chi tôi cũng là người mới, lợi dụng tôi để quảng bá, với anh ta cũng không phải là một lựa chọn tốt gì cho cam." Đường Bội lại nói.

"Đường Bội, cô cũng đừng có nói vậy. Vừa vào giới đã có thể tham gia phim của Tần Hạo Diễm, vai cô diễn lại là một nhân vật quan trọng, hơn nữa cô còn là nữ chính trong bộ phim điện ảnh quan trọng của Kelvinchu, tiết mục của Minh Hiên.... Cô đã không còn là một người mới nữa rồi." Hạ Tử Diệu nói: "Giới giải trí bây giờ không đơn thuần, nếu như cô muốn tiếp tục ở lại trong giới, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân."

Hạ Tử Diệu thành khẩn và nghiêm túc nói, làm lòng Đường Bội rung lên một cái.

Cô ngược đầu lên chống với đôi mắt dịu dàng của Hạ Tử Diệu, gật đầu với anh ta một cái, cười nói: "Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi biết rồi."

Hạ Tử Diệu không nói gì nữa.

Thật ra thì những lời này có vẻ dư thừa, dấu sao sau lưng Đường Bội đã có người kia.

Có anh ta bảo vệ, cho dù là ở trong cái phòng nhuộm này, Đường Bội vẫn sẽ sống rất tốt.

Sau đó, quan hệ với mình, trừ bạn diễn, tất nhiên sẽ càng lúc càng xa.

Hạ Tử Diệu cười khẽ, chuyện này đúng là vừa làm anh ta thấy yên tâm vừa làm anh ta thấy cực kỳ tệ hại.

"Vây vòng tiếp theo, cố gắng nhiều hơn nhé." Hạ Tử Diệu nhanh chóng đè nén cảm xúc của mình xuống, cười nói: "Nếu như cần một ảnh để luyện tập, lúc nào tôi cũng rảnh."

"Phí mời ảnh để Hạ cao bao nhiêu, tôi biết." Đường Bội mỉm cười: "Không tới lúc cần thiết, tôi sẽ không tùy tiện sử dụng vũ khí bí mật này."

Hai người trò chuyện với nhau rất tự nhiên, lại nói thêm mấy câu rồi Đường Bội về phòng hóa trang của mình.

Hạ Tử Diệu luôn luôn ga lăng vậy mà không hỏi Đường Bội có cần mình đưa về hay không.

Chỉ vì anh ta biết, sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Bãi đậu xe tầng ba của đài truyền hình Minh thị, ở đây rõ ràng vắng hơn nhiều.

Cho nên Đường Bội nhìn một cái đã thấy Văn Tư Miếu.

Văn Tư Miếu cười với cô một tiếng, mở cửa xe ra.

Nhìn Sở Quân Việt vì ý nghĩ 'nhất định phải để người yêu thấy mình sau khi thi xong một cuộc thi quan trọng' mà ngồi ở sau xe đợi nãy giờ, không gian trong xe rộng hơn nhiều so với những chiếc xe thông thường, có một cái bàn nhỏ, trên bàn là chiếc laptop, mà Sở Quân Việt đang mở cuộc họp video.

Đường Bội không nhin được mà cười ra tiếng.

Biểu cảm trên mặt Văn Tư Miếu cũng vô cùng quái dị.

Hắn nhìn Đường Bội đang vịn cửa và cười vô cùng vui sướng rồi lại cẩn thận nhìn Boss nhà mình mặt đầy nghiêm túc ngồi hợp trong xe đồng thời đưa một tay về phía Đường Bội, lạng lẽ quay đầu ra hướng khác--

Hắn rất sợ một giây tiếp theo, mình sẽ bật cười giống như Đường Bội vậy.

Nhưng rất rõ ràng....

Đường Bội có thể cười!

Mình cười, chắc chắn sẽ chết rất khó coi!

Đường Bội cố gắng nhin cười, tự nhiên nắm lấy tay Sở Quân Việt, ngồi xuống bên cạnh anh.

Trong video không có cô, nhưng vẻ mặt Sở Quân Việt lập tức trở nên dịu dàng hơn làm cho người bên kia ngừng lại mười mấy giây.

Một chủ quản đang báo cáo, bởi vì sự dịu dàng trên mặt Sở Quân Việt mà kích động đến mức phát âm sai mấy chữ.

Xe yên lặng lái xe ra cửa tầng hầm.

Hạ Tử Diệu đứng trong thang máy đã thu hết chuyện vừa rồi vào mắt, lại không để lộ ra chút biểu cảm nào.

Sau đó, một người nữa đi ra.

Nụ cười trên mặt Cố Diệp tà khí bức người.

Hắn nhìn Hạ Tử Diệu chốc lát, sau đó quay đầu nhìn theo hướng rời khỏi của bọn người Sở Quân Việt, mỉm cười hỏi: "Sao hả? Có muốn hợp tác với tôi không?"

Ánh mắt Hạ Tử Diệu hơi thay đổi, nhìn thẳng vào mặt Cố Diệp.

"Chúng ta hợp tác... Tôi lấy thứ tôi muốn, mà Đường Bội, thuộc về anh!" Nụ cười của Cố Diệp không giảm, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc.

Hạ Tử Diệu nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên cười lên.

Tiếng cười lớn dần, mang theo sự châm chọc và khinh thường tột độ.

Nhưng Cố Diệp vẫn nhìn anh ta, nụ cười không giảm.

Cho đến khi Hạ Tử Diệu cười đủ, mới thờ ơ dời đi, nói: "Cô ấy không phải là một chiến lợi phẩm, nếu cậu coi thường cô ấy, sớm muộn gì, cậu cũng sẽ bị thua thiệt lớn. Người trẻ tuổi...."

Hạ Tử Diệu vỗ nhẹ bả vai Cố Diệp, lúc đi qua người hắn thì nói: "Một số lúc, khi có được một vài đồ vật và người bằng thủ đoạn đê tiện thì những thứ đó, cũng đã bị cậu đích thân phá hỏng hết những mặt tốt đẹp."

Nói xong, Hạ Tử Diệu không ngừng lại nữa mà đi thẳng về phía xe của mình.

Trên thế giới này có quá nhiều thứ không thuộc về bạn, nếu như muốn mạnh mẽ giành vào tay mình, như vậy bạn có lẽ sẽ mất đi cơ hội duy nhất để thưởng thức vẻ đẹp của họ.

Đây là điều mà Cố Diệp không thể hiểu được trong lúc này, chỉ có người từng trải qua mưa gió cuộc đời, mới có thể hiểu được đạo lý này.

Cho nên lúc này hắn chỉ có thể im lặng nhìn theo bóng lưng Hạ Tử Diệu, vị ảnh đế luôn luôn lịch lãm và dịu dàng, sống lưng lúc nào cũng thẳng tắp, người giống như Hạ Tử Diệu, chính trực đến mức làm Cố Diệp khinh thường.

Nhưng hắn cũng biết, người giống như Hạ Tử Diệu, thường sống rất tùy tiện, rất ít người có thể bắt được nhược điểm của anh ta.

Mà Đường Bội không biết suýt chút nữa mình đã bị đưa ra làm chiến lợi phẩm, lúc này đang đưa tay chống má, cười lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sở Quân Việt ngồi bên cạnh vẫn chưa hợp xong, nhưng tay phải vẫn nắm tay Đường Bội không buông.

Bàn tay thon dài như đang cầm một món đồ chơi vô cùng thích, nhẹ nhàng cạ tới cạ lui trên lòng bàn tay Đường Bội, lúc thì đan vào kẻ tay cô, để tay cô và tay anh xít lại với nhau, lúc thì lại bao trọn bàn tay cô trong tay mình.

Hành động có chút trẻ con, làm cho nụ cười trên mặt Đường Bội càng lúc càng đậm.

Lòng bàn tay hơi ngứa làm cô không nhìn được mà quay đầu trợn mắt nhìn Sở Quân Việt một cái.

"Đừng quậy mà!" Đường Bội hạ thấp giọng khẽ mắng.

Nhưng Sở Quân Việt như không nghe, ngón tay càng chơi đùa vui vẻ hơn.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đường Bội cúi đầu nhìn điện thoại của mình, thấy cái tên hiện trên màn hình rồi khẽ nhú mày.

Mặc dù Sở Quân Việt chuyên chú nhìn vào màn hình laptop, nhưng vẫn liếc thấy vẻ mặt Đường Bội.

Thấy chân mày cô nhanh chóng giãn ra, thấp giọng nghe điện thoại: "Đường tổng."

Năm đầu ngón tay căng thẳng của Đường Bội, Đường Bội quay đầu cười trấn an Sở Quân Việt, nhẹ nhàng trở tay nắm tay anh, sau đó thấp giọng nói: "Gần đây tôi rất bận." Giọng điệu của cô càng ôn hòa lại càng giống như từ chối người ngoài ngàn dặm nhưng lại làm cho Đường Phong Ngôn không nhin được mà chủ động xáp tới gần.

"Bội Bội..." Đường Phong Ngôn dịu giọng, cười nói: "Tại sao lại gọi là Đường tổng? Bây giờ đã không có Tôn gia cản đường, con có thể.... Có thể..."

"Đường tổng." Trong mắt Đường Bội lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: "Bây giờ tôi đang ở bên ngoài."

"À." Đường Phong Ngôn lập tức vội vàng sửa lời: "Vậy chuyện này chúng ta nói sau."

Đường Bội có gọi ông ta là ba hay không, thật ra ông ta không hề để ý. Nhưng bây giờ Đường Bội, không chỉ là một ngôi sao mới nổi, mà sau lưng còn có Sở gia, thật sự làm ông ta không thể nào buông tay.

"Lâu rồi chúng ta không gặp nhau, công việc hôm nay đã xong chưa? Ba tới đón con, chúng ta cùng đi ăn cơm." Đường Phong Ngôn lại nói.

"Tối nay tôi bận." Giọng của Đường Bội vẫn không lạnh không nóng, lạnh nhạt nói: "Có chuyện gì không?"

"Cũng không có chuyện gì quan trọng." Đường Phong Ngôn cười nói: "Lần trước nhận được email của con, nhưng mà, con cũng biết, tập đoàn

Liên thị...."

Ông ta còn chưa nói xong đã bị Đường Bội cắt ngang: "Email gì Liên quan đến tập đoàn Liên thị? Tôi không biết."

Cửa kính sạch sẽ phản chiếu hình ảnh của Đường Bội.

Nếu Đường Phong Ngôn thấy nụ cười trong mắt Đường Bội lúc này, chắc chắn sẽ không nói ra câu tiếp theo.

Trong mắt cô là nụ cười nhạt, khóe môi nhếch lên, giống như đang thấy Đường Phong Ngôn giãy giụa khổ sở dưới địa ngục.

"Phải phải!" Đường Phong Ngôn vội vàng nói: "Không có email gì hết, Bội Bội, con cứ yên tâm, ba làm rất cẩn thận, mặc dù lấy được hai hạng mục, nhưng sẽ không để người ta nhìn ta đâu. Tuyệt đối không liên lụy đến bất kỳ ai."

"Vậy sao?" Đường Bội cười nhạt, giọng vẫn bình thản: "Vậy chúc mừng ông."

Người càng tham lam thì ngã càng đau.

Lần trước lúc cô điều tra về Liên tam thiếu thì thuận tay lấy tài liệu về mấy hạng mục cạnh tranh gửi cho Đường Phong Ngôn.

Cô biết, thứ giống như Đường Phong Ngôn nào biết cái gì gọi là thân tình và tình yêu tình thương, trong lòng ông ta chỉ có tiền, người như vậy tuyệt đối không thể từ chối cái email có sức hấp dẫn cực lớn kia.

Quả nhiên, ông ta nhanh chóng muốn lợi dụng Đường Bội để mưu cầu tiền và quyền.

Khi đó Đường Bội không biết Liên Tu Cận sẽ làm như thế nào, nhưng khi đó cô nghĩ nếu Đường gia và Liên gia mâu thuẫn với nhau, tất nhiên

không có gì xấu.

"Bội Bội...." Đường Phong Ngôn dò xét hỏi: "Con đang ở bên cạnh Sở thiếu sao?"

"Ừ." Đường Bội thấp giọng đáp.

"Vậy, con có biết hạng mục Nam Giao...." Đường Phong Ngôn ngừng một chút rồi nói tiếp: "Cái hạng mục đó, Sở gia sẽ giao cho ai?"

Đường Bội híp mắt, lại là cái hạng mục này!

Kiếp trước, vì hạng mục này mà cô bị đuổi giết, cuối cùng chết giữa biển lớn.

Bây giờ, Đường Phong Ngôn vẫn không hết hi vọng?!

Còn có mặt mũi nhắc tới?!

"Đường tổng!" Đường Bội lạnh lùng nói: "Ông cảm thấy tôi là người như thế nào? Sở thiếu là người như thế nào? Ông cảm thấy anh ấy sẽ nói chuyện này cho tôi biết sao? Tôi có tư cách biết à?"

Bàn tay nắm lấy tay cô đang siết chặt lại.

Đường Bội quay đầu nhìn Sở Quân Việt, anh đã họp xong, chiếc laptop đã được đặt sang một bên.

Mà Sở Quân Việt đang quan tâm nhìn cô.

Đường Bội cười trấn an anh, tỏ ý mình không sao.

"À..." Đường Phong Ngôn cũng nghĩ Đường Bội không thể nào biết được chuyện cơ mật của Sở gia.

Trong mắt ông ta, Đường Bội và Sở Quân Việt bây giờ cũng giống như Đường Phỉ Phỉ và những người tình, ba nuôi lúc trước của cô ta, chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Có điều ông ta không nói ra miệng, nếu chỉ là một món đồ chơi vậy sao không thừa dịp còn được thích mà lấy một vài thứ mình muốn, đúng là ngay cả tự giác của một món đồ chơi cũng không có.

Nhưng trước mặt Đường Bội, Đường Phong Ngôn không dám nói như đã từng nói với Đường Phỉ Phỉ.

Nhất là bây giờ, ông ta cảm thấy, rõ ràng sau khi có Sở Quân Việt làm chỗ dựa, Đường Bội càng ngày càng không nghe lời ông ta.

Suy nghĩ một chút rồi ông ta nói với Đường Bội: "Ba không có ý đó, nhưng con cũng biết, người như Sở thiếu muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, nếu con sơ ý một chút, hoặc qua thời gian dài, cậu ta cũng sẽ...."

Đường Phong Ngôn dừng một chút, ông ta cảm thấy Đường Bội hằn là đã hiểu liền nói tiếp: "Bội Bội à, phải nghĩ cho mình nhiều một chút. Con nhìn Phỉ Phỉ và mẹ của nó đi, ba và Tôn Mặc Vân sớm muộn gì cũng sẽ ly hôn, ba chỉ còn một đứa con là con. Sau này, Đường thị không phải sẽ là của con sao?"

Nụ cười trên mặt Đường Bội càng lúc càng lạnh, nhưng không nói gì hết.

Đường Phong Ngôn nói tiếp: "Thừa dịp bây giờ Sở thiếu còn thích con, con phải tính toán cho bản thân mình một chút chứ."

Lời ông ta nói rất thành khẩn.

Sở Quân Việt đã áp tai qua từ nãy đến giờ, liếm viền tai Đường Bội, mỗi một chữ Đường Phong Ngôn nói anh đều nghe rõ ràng.

Anh nhúu mày, mặt trầm xuống.

Nhưng Đường Bội nắm chặt ngón trỏ của anh, khẽ lắc đầu một cái, dừng một chút mới nói qua điện thoại: "Tôi biết rồi."

Cô cố ý thấp giọng, nghe như cô đang ở trong hoàn cảnh khó khăn và cảm thấy khó chịu cho bản thân mình, giống như bị lời nói của Đường Phong Ngôn làm cảm động.

Đường Phong Ngôn hài lòng cúp điện thoại, ông ta không tin, Sở Quân Việt sẽ thật sự cưới đứa con gái riêng không danh không phận này.

Nhưng trước đó, ông ta muốn giúp Đường thị có được nhiều chỗ tốt.

Đường Bội cúp điện thoại, quay đầu nhìn Sở Quân Việt.

Cô cười một tiếng, đưa tay nhéo má anh, nói: "Tức gì vậy hả? Đường Phong Ngôn chính là như vậy mà." N

"Em cũng cho là như vậy?" Giọng của Sở Quân Việt có chút trầm thấp: "Cũng cho là anh đối với em như vậy?"

"Ừ... Trên cơ bản là vậy....." Đường Bội kéo dài, cố ý nói: "Cụ thể thì... Có lẽ...."

Cô còn chưa nói hết câu đã bị Sở Quân Việt nắm chặt gáy, hôn.

Đường Bội vừa cười vừa vòng tay qua cổ anh, nói: "Ngốc, nếu thật sự như vậy thì sao em dám nói ra trước mặt anh chứ?! Làm vậy chẳng phải là làm cho Kim chủ của em tức giận, tự tìm phiền phức sao?"

Sở Quân Việt cọ mũi lên mũi cô, thấp giọng hỏi: "Kim chủ?"

Vừa nói vừa đưa tay bóp eo Đường Bội.

"Sở tổng.... Sở thiếu....." Đường Bội vừa tránh vừa cười nói: "Đừng quậy, đang ở trên xe đó."

"Đây là xe của anh!" Sở Quân Việt thấp giọng nói.

Không có được câu trả lời làm mình hài lòng, động tác của anh càng thêm càn rỡ.

Đường Bội đột nhiên xoay eo, dạng chân lên người anh, tay nhanh chóng kéo hai tay Sở Quân Việt lên đỉnh đầu của anh.

Cô cúi đầu xuống, nhìn vào mắt Sở Quân Việt rồi hôn lên môi anh một cái.

Sau đó hơi tách ra.

Mặc dù trên mặt cô là nụ cười nhạt, nhưng đôi mắt sáng ngời nghiêm túc làm lòng Sở Quân Việt rung động.

Đường Bội hơi cúi người xuống, áp môi lên lỗ tai Sở Quân Việt, tim Sở Quân Việt đập mạnh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, tràn đầy mong chờ lời nói tiếp theo của Đường Bội.

Đúng lúc này điện thoại của Đường Bội lại vang lên.

Đây là tiếng chuông đặc biệt dành cho Tử Thái, Đường Bội do dự một giây rồi nhanh chóng nghe điện thoại.

Trong điện thoại, giọng của Tử Thái rất dịu dàng: "Chị, em xem tiết mục rồi, chị thật giỏi."

"Cám ơn em, Tử Thái." Đường Bội cười dịu dàng nói.

"Chị..." Hình như Đường Tử Thái muốn nói gì đó, nhưng lại do dự không nói tiếp.

"Sao vậy Tử Thái?" Đường Bội hơi nhú mào.

"Chị, Liên tam thiếu vừa lên máy bay, bay về nước." Giống như hạ quyết tâm, Đường Tử Thái cắn răng nói với Đường Bội: "Em rất sợ ông ta về nước tìm chị để gây chuyện."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm

"À?" Đường Bội không ngờ mình mới đi mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù Đường Tử Thái không nhận Liên Tu Cận, nhưng sau khi ông ta biết chân tướng năm đó sẽ không dễ dàng buông Đường Tử Thái ra.

Cô nhú mày một cái: "Đã xảy ra chuyện gì sao? Tử Thái."

"Ừ....." Giọng điệu của Đường Tử Thái có hơi ngập ngừng, nhưng vẫn nhanh chóng nói: "Vừa rồi, trước khi tiết mục bắt đầu, em và Liên tam thiếu đã cãi nhau...."

"Cãi nhau?" Đường Bội cao giọng.

Cô rời khỏi người Sở Quân Việt, ngồi xuống ghế, hỏi: "Ông ta làm gì em sao?"

Đường Bội thật sự giận đến mức không kèm chế được.

Sở Quân Việt trấn an bao trọn bàn tay cô, để mười ngón tay của hai người quấn chặt vào nhau, nhưng chân mày Đường Bội cũng không giãn ra được.

"Không có không có, chị, chị đừng lo lắng." Đường Tử Thái vội vàng nói: "Ông ta không làm gì em, chỉ là có một vài tranh chấp, sau đó thì ông ta bỏ đi."

"Ừ...." Đường Bội từ chối cho ý kiến.

Trước giờ em trai của cô luôn hiền lành an tĩnh, sao có thể chủ động tranh chấp với người khác, nhất định là do Liên Tu Cận.

Hiện tại cô vô cùng hối hận, lẽ ra cô không nên để Đường Tử Thái ở lại Thụy Sĩ một mình, mặc dù có người của Sở Quân Việt chăm sóc, nhưng dù sao cũng là cách xa cô. Tử Thái chưa bao giờ muốn phiền đến người khác, chắc chắn sẽ càng thêm e dè cẩn thận.

"Ngày mai chị sẽ tới đó với em." Đường Bội quả quyết nói, dù sao cũng thi xong rồi, tạm thời cô cũng không có việc gì.

"Chị, em thật sự không sao." Đường Tử Thái thở dài, nguyên nhân chính, cậu không muốn nói, cũng không muốn để Đường Bội quá lo lắng, không thể làm gì khác hơn là nói: "Thật ra cũng không phải là cái gì lớn, chỉ là hình như Liên tam thiếu biết chuyện gì đó, tinh thần nhìn rất tệ. Khoảng hơn một tiếng sau, anh hai Liên tới thăm em, nói với em là Liên tam thiếu giao em cho anh, ông ta đã về nước rồi.

Đường Bội nhú mày, hỏi: "Thật sự không có chuyện gì? Em đừng gạt chị, như vậy sẽ càng làm cho chị lo lắng hơn."

"Nếu chị không tin thì có thể gọi điện đến hỏi bác sĩ mà, xem hai hôm nay em có tốt hay không." Đường Tử Thái không biết phải làm sao.

"Được rồi...." Đường Bội miễn cưỡng chấp nhận, nhưng vẫn nói: "Ngày mai chị sẽ tới Thụy Sĩ, dù sao bên này cũng không còn chuyện gì nữa rồi."

Cô còn chưa nói xong, Sở Quân Việt đã lắc tay cô hai cái, thấp giọng nói: "Phim điện ảnh của chú út."

Đường Bội nhú mày nhìn anh, trả lời bằng khẩu hình: "Sớm vậy à?"

Sở Quân Việt gật đầu một cái.

Thấy cô im lặng không nói tiếp, Đường Tử Thái nói: "Chị thật sự không cần lo cho em đâu, yên tâm làm chuyện của chị đi." Dừng một chút, cậu nói: "Có thể nhìn thấy chị trên ti vi, em cũng rất vui vẻ."

Đường Bội do dự.

Nhưng Đường Tử Thái lại nói: "Ngược lại em có hơi lo cho chị đó, Liên tam thiếu đột nhiên về nước, thật sự sẽ không gây ra chuyện bất lợi cho chị sao?"

"Sẽ không." Điều này, Đường Bội vô cùng chắc chắn, mặc dù không biết ở Thụy Sĩ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô tin tưởng, lần này Liên Tu Cậ về nước, chắc chắn sẽ không đối đầu với cô.

Xui xẻo, là người khác!

Cúp điện thoại, Đường Bội cũng còn hơi do dự.

Sở Quân Việt ôm chặt eo cô, nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, tâm trạng khó chịu vừa rồi cũng vơi đi nhiều.

"Em không cần quá bảo vệ Tử Thái, anh đã nói rồi, thật ra cậu ấy rất kiên cường." Sở Quân Việt nói: "Đừng quên, cậu ấy là em trai của em. Trên người hai người chảy chung dòng máu kiên cường của mẹ."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, nhưng chân mày vẫn không giãn ra.

Sở Quân Việt đưa tay phớt qua trán cô, nói: "Lục Tử Mặc không nói cho em biết phim của chú út sắp bấm máy sao?"

"Ừ." Đường Bội đáp: "Chưa ai nói cho em biết hết."

"Chú ấy tìm được nam chính rồi, lần này, chú ấy muốn đích thân làm, cho nên định bấm máy trong vài ngày tới. Anh thấy chậm nhất là ngày mai, chú ấy sẽ đích thân điện thoại cho em." Sở Quân Việt lại nói.

Sở Dực Thành còn gấp gáp hơn với tưởng tượng của Sở Quân Việt, tối hôm đó, hắn lập tức gửi kịch bản qua mail cho Đường Bội, cô xem sơ qua, những chỗ đã sửa đều được Sở Dực Thành tô đỏ.

Thật ra vẫn không có thay đổi gì nhiều, chỉ sửa một vài chi tiết.

Điều duy nhất làm cô kinh ngạc chính là cái kết.

Sở Dực Thành sắp xếp mọi chuyện gọn gàng ngăn nắp, nhưng kết cục lại là kết mở.

Đường Bội nhớ lại cô gái Thích Bạch Phong vừa vui vẻ vừa tang thương đó, nghĩ đến chiếc xe đồ rực kia, chiếc xe thể thao nhiệt tình phóng tưng giống như chủ của nó, trong lòng cô lại có chút khó chịu.

Không biết vào lúc này trong lòng Sở Dực Thành, có phải từ đầu tới cuối vẫn giấu một vết thương sâu không lành hay không.

Mặt dù đã trải qua sự mài mòn của năm tháng, nhưng vẫn rõ như trước, không phai nhạt theo thời gian.

Lúc điện thoại reo, Đường Bội cũng đã xem xong hàng cuối cùng của kịch bản.

Giọng của Sở Dực Thành truyền qua điện thoại, làm Đường Bội cảm thấy như bừng tỉnh từ trong mộng: "Bội Bội, đã xem kịch bản xong chưa?"

Bây giờ hắn thật sự coi Đường Bội là cháu dâu của mình, kêu như nhanh của cô, như vậy càng thêm thân mật hơn.

"Đúng vậy." Đường Bội thuận miệng đáp một tiếng, hỏi: "Chú, tại sao lại là kết mở?"

Có lẽ vì vấn đề của cô quá sắc bén, bắn trúng hồng tâm, làm Sở Dực Thành im lặng trong chốc lát. (Kết mở.....)

"Xin lỗi...." Đường Bội vội vàng xin lỗi: "Con không nên hỏi như vậy."

"Không!" Sở Dực Thành lại đột nhiên nói: "Con không sai, là chú sai. Ha ha..."

Hắn đột nhiên cười khẽ, mấy giây sau, mới nói: "Thật ra thì từ đầu đến cuối, chú vẫn là một thằng đàn ông hèn yếu, không dám đối mặt với thực tại. Kết phim, lấy tính cách của nữ chính thì thật sự rất khó quay đầu, nhưng để cô ấy đến với người khác, chú không đành lòng. Để cô ấy tha thứ cho nam chính, chú không làm được chuyện vô liêm sỉ như vậy."

"Chú." Đường Bội khẽ gọi.

"Không sao hết, Bội Bội." Sở Dực Thành lại nói: " Có thể tìm được diễn viên thích hợp, quay được bộ phim này, chú đã rất hài lòng rồi."

Hắn cố làm cho giọng của mình phấn chấn hơn, như nhớ ra điều gì đó, Sở Dực Thành nói: "Mai đi ăn cơm với chú đi, thuận tiện gặp mặt nam chính luôn, hi vọng hai người có thể nhanh chóng làm quen với nhau, tình cảm của cặp diễn viên chính chính là trọng điểm."

Đây là bộ phim điện ảnh do Sở Dực Thành tự mình làm đạo diễn, lại là câu chuyện rất quan trọng với hắn, tất nhiên hắn vô cùng xem trọng.

"Được." Đường Bội đồng ý, hỏi: "Nam chính là ai vậy?"

"Hai người có biết nhau đó." Sở Dực Thành cười lên: "Cũng coi như là từng hợp tác."

"À.... Hạ Tử Diệu sao?" Đường Bội có chút kinh ngạc, không phải Hạ Tử Diệu đang bận lắm sao, ngay cả bộ phim mới của Minh thị mà cũng chỉ đóng vai phụ thôi mà?

"Không phải cậu ấy." Sở Dực Thành phủ nhận.

"Không phải anh Hạ...." Đường Bội đột nhiên chần động: "Cố Diệp?"

"Đúng!" Sở Dực Thành nói: "Lúc người ta đề cử cậu ấy với chú, chú còn cảm thấy mặt mũi của người quá tốt. Nhưng kỹ thuật của cậu ta thật sự không tệ, tốt nghiệp hệ đạo diễn mà lại có kỹ thuật diễn như vậy, thật sự làm chú có hơi kinh ngạc. Hình như cậu ta cũng rất có hứng thú với việc làm đạo diễn, đúng lúc cũng là lần đầu chú làm đạo diễn, có một nam chính như vậy thì còn gì thích hợp hơn chứ." (Dẫn sói vô nhà rồi chú ời.)

Dừng một chút, hần nói tiếp: "Sau lại thấy con và cậu ta phối hợp diễn, chỉ có một thời gian ngắn như vậy mà con và cậu ta lại có thể ăn ý như thế, chú lại càng thêm yên tâm."

"Nhưng kịch bản, trước không nói đến ngoại hình của anh ta, chỉ khí chất của anh ta thôi đã khác với nam chính rồi." Đường Bội lại nói.

"Yên tâm đi Bội Bội, chú sẽ không dùng bộ phim này để đùa giỡn. Ngày mai gặp, con có thể thử kỹ thuật diễn của Cố Diệp." Hình như Sở Dực Thành vô cùng hài lòng với Cố Diệp: "Con nhất định sẽ kinh ngạc."

Thật ra thì không cần gặp mặt, Đường Bội cũng biết, Cố Diệp tuyệt đối là một thiên tài.

"Ừ." Nếu Sở Dực Thành đã hài lòng như vậy thì cô không nói thêm gì nữa.

Hình như phát hiện cô chần chừ, Sở Dực Thành lại an ủi: "Còn về scandal của hai người, thật ra thì con không cần quá lo lắng. Giới giải trí chính là như vậy, thật thật giả giả, mọi người chỉ xem náo nhiệt, còn sau lưng là như thế nào, không có ai hứng thú tìm tòi đâu. Chỉ cần...." Nói tới đây, giọng điệu của hắn đã có hơi khổ sở: "Chỉ cần con và Quân Việt đủ kiên định thì sẽ không có gì có thể tách hai đứa ra."

Cúp điện thoại, Đường Bội thật sự không ngờ mình và Cố Diệp lại có duyên như vậy.

Cô ôm đầu gối ngồi trên ghế salon trong thư phòng, đôi chân trắng như bạch ngọc gõ nhẹ vào thành ghế.

Nãy giờ Sở Quân Việt vẫn luôn vùi đầu trong đóng tài liệu, lúc này bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ánh mắt của anh rơi vào hai chân Đường Bội, sau đó từ từ men leeb, cuối cùng ngừng lại trên mặt cô.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Sở Quân Việt để bút xuống, đi tới bên cạnh Đường Bội.

Anh chống hai tay lên ghế sa lon, cúi người nhìn Đường Bội, hoàn toàn vây cô chính giữa mình và ghế.

Đường Bội ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt.

Khí thế của Sở đại thiếu rất dễ làm cho người ta cảm thấy áp bách, huống chi lúc này bọn họ còn như vậy.

Ở nhà anh không mặc áo khoác, áo sơ mi màu đen, tay áo xắn để khuỷu tay, hai cúc áo trên cùng được mở ra, nhìn từ góc của Đường Bội, có thể nhìn thấy xương quai xanh của anh và cả, yết hầu hấp dẫn. Cười hé

miệng cười một tiếng, ngả đầu vào ngực Sở Quân Việt, cà tóc của mình trên ngực anh.

Cô vừa tắm xong, tóc chưa khô nên làm ướt cả áo sơ mi của Sở Quân Việt.

Đường Bội ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt, vì bị ướt nên áo anh không còn phẳng nữa mà có hơi nhăn nhúm.

Đường Bội chớp mắt một cái, cười nói: "Ướt rồi."

Mắt Sở Quân Việt đột nhiên trở nên thâm trầm.

Ngón tay nhỏ nhắn bò lên ngực anh, móng tay bóng loáng nhỏ xinh, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đường Bội gỡ từng cúc áo của anh ra, ngón tay lạnh lạnh quét qua khuôn ngực ấm áp của Sở Quân Việt.

Mà cô, từ đầu đến cuối đều nhìn Sở Quân Việt, nụ cười trong mắt càng lúc càng đậm.

Đến cúc áo cuối cùng, Đường Bội không thể kiềm chế được, đưa tay nắm vạt áo sơ mi của Sở Quân Việt, nắm trên ngực anh, cười rộ lên.

Đừng tưởng rằng cô không thấy, vừa rồi khi cô nói đến cái tên 'Cố Diệp', người vốn cúi đầu vào tài liệu, cứ như hoàn toàn không chú ý cô đang làm gì này đã lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén bay thẳng tới chỗ cô.

Đường Bội tin tưởng, nếu như lúc ấy Cố Diệp có ở đây, chắc chắn sẽ bị mắt của anh đâm thủng hai lỗ.

Cô vừa cười ha ha, vừa cạo chân lên người Sở Quân Việt.

Đôi chân thon dài xinh đẹp, lúc thì khép, lúc thì mở, không hề chịu yên phận.

Sở Quân Việt nhanh chóng giữ chặt cô.

Châm lửa xong rồi thì mặc kệ anh, tự cười một mình, Đường Bội coi anh thành mèo bệnh sao?

Anh thu tay lại, cúi người bế Đường Bội lên.

"Ê ê ê...." Đường Bội vòng tay qua cổ anh, cười híp mắt nói: "Chúng ta đều còn công việc phải làm mà."

"Đừng để tâm..." Sở Quân Việt cúi người chặn miệng Đường Bội lại, nụ cười gian xảo trên môi cô cũng dần biến mất.

Vừa bế vừa hôn Đường Bội, tiện tay mở cửa thư phòng. Cop truyện là gâu gâu.

Trên hành lang lầu hai, ánh đèn ấm áp bao phủ hai người, Sở Quân Việt rời khỏi môi Đường Bội, nói: "Anh vẫn chưa tắm, tắm chung đi...." (Editor: ahihihi, tui trong soáng lắm nhen)

"Thôi, em mới tắm xong đó." Đường Bội cười ôm chặt hai tay, khẽ cắn lên lỗ tai Sở Quân Việt, nói: "Lần sau chúng ta đừng làm việc chung phòng nữa nhé?!"

"Tại sao?" Sở Quân Việt bế cô đi về phía phòng ngủ, nói.

"Cứ như vậy thì hiệu suất rất thấp đó." Đường Bội híp mắt, thổi khí vào lỗ tai Sở Quân Việt, thấp giọng nói.

"Đường Bội." Ôm Đường Bội đi vào phòng ngủ, cho tới khi đặt cô lên giường lớn, Sở Quân Việt mới cúi người xuống.

Anh đưa tay ra, giam cầm Đường Bội trong thế giới nho nhỏ của mình, nhìn sâu vào mắt Đường Bội.

Trời mới biết anh muốn giam Đường Bội lại trong thế giới nho nhỏ của mình như thế nào, không cho ai nhìn cô, không cho ai đụng vào cô, ngoại trừ anh.

"Ừ?" Đường Bội vẫn đang cười, mãi không thấy Sở Quân Việt trả lời, nhưng cô cũng không có chút mất kiên nhẫn nào.

Xoay tròn mắt, cánh tay đặt trên vai cô của Sở Quân Việt thoáng dùng sức, kéo cô vào người anh.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Từ trong mắt đối phương, họ có thể thấy rõ hình dáng của mình trong đó.

"Em biết anh muốn nói gì." Đường Bội thối khí lên cổ anh, khẽ liếm môi dưới của anh, mỉm cười nói tiếp: "Chẳng lẽ anh không tin em sao?"

"Anh tin em." Sở Quân Việt chống hai tay xuống giường: "Anh chỉ.... Chỉ..."

Sở đại thiếu hiếm khi như vậy, anh ảo não cắn lên môi Đường Bội một cái, sau đó chôn đầu xuống hóm cổ của Đường Bội, thấp giọng nói: "Được rồi, anh đang ghen..."

Sở đại thiếu thoải mái thừa nhận.

Cái này không có gì phải mất mặt cả, cho dù người ta gọi anh là Âm Dạ đế vương thì như thế nào, anh cũng chỉ là một người đàn ông rơi vào tình yêu cuồng nhiệt thôi.

Lúc anh nói chuyện, hơi nóng phun lên cổ Đường Bội làm cho cô run rẩy một cái.

Một câu nói trầm thấp như vậy, không phải tỏ tình, cũng không mật ngọt, lại làm cho cô cảm thấy tê dại.

Đường Bội cười một tiếng, đột nhiên đổi khách thành chủ, đặt Sở Quân Việt ở dưới.

Cô nhìn Sở Quân Việt, nhìn chiếc áo sơ mi bị cô cởi, nhìn vòm ngực trắng kiến, nhìn đôi mắt thâm thúy như bầu trời đen mênh mông của anh....

Mà lúc này, trong đôi mắt thâm thúy ấy, chỉ có một ngôi sao.

Sở Quân Việt có thể có nhiều ngôi sao khác, nhưng anh lại cam nguyện để cô chiếm cả bầu trời mênh mông.

Đường Bội cúi đầu hôn lên môi anh, khẽ cười nói: "Vậy hãy để em an ủi Sở đại thiếu ghen tuông của chúng ta đi."

Bọn họ triển miên hôn nhau.

Làm cho hơi thở của mình xâm nhiễm đối phương.

Hành động vừa bí mật vừa thân mật, giống như đóng dấu chủ quyền lên người đối phương, tim bọn họ đập càng lúc càng nhanh.

.....

Chờ khi mây mưa qua đi, Đường Bội nằm sấp trên giường, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ sát đất.

Bởi vì ở biệt thự Sở gia, nên không kéo rèm cửa sổ lên, nhìn từ góc độ của cô, có thể thấy rõ những ngôi sao ngoài trời.

Ngôi sao mùa hè luôn rất đẹp, ánh sao sáng ngời, bầu trời giống như tấm vải lụa nhung màu đen, dịu dàng lãng mạn và đa tình.

Sở Quân Việt dựa vào đầu giường, khẽ vuốt vai Đường Bội, hỏi: "Em sao vậy?"

Đường Bội hơi chống người lên nhìn anh, đột nhiên cười nói: "Cám ơn anh."

"Cám ơn cái gì?" Sở Quân Việt có chút không hiểu.

Đường Bội cười híp mắt, cô xít tới, hôn một cái vang dội trên môi Sở Quân Việt.

Âm thanh giòn giã vang lên trong màn đêm yên tĩnh, làm cho mặt của hai người đều hơi đỏ lên.

Nhưng Đường Bội lại không trốn tránh, vẫn giữ tư thế này, nhìn vào mắt Sở Quân Việt, cười nói: "Cám ơn anh, cho dù vừa rồi gặp phải tình huống như vậy, cũng không nói với em 'đừng đóng phim nữa'."

Nếu như Sở Quân Việt nói, có lẽ Đường Bội sẽ vì anh mà rời khỏi giới giải trí.

Dù sao bây giờ Đường Phi Phi là chim sợ náy, hôm đó ở đài truyền hình, có thể nói cô ta đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Cho nên một nửa mong muốn khi Đường Bội gia nhập giới giải trí đã được thực hiện.

Nhưng cô đã dần thích cảm giác khi đóng phim, cho nên sẽ có chút khó chịu.

"Anh rất muốn." Sở Quân Việt ôm lấy cô, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, chậm rãi nói: "Anh muốn nhốt em lại, chỉ để mình anh nhìn thấy. Nhưng

anh biết, như vậy em sẽ không vui." (Editor: làm bao nhiêu bộ, tui vẫn thích bạn Ngôn Mộc và bạn Mộc Tuyết nhà tui hơn... huu)

Ánh mắt của anh xa xưa, tràn đầy hoài niệm: "Đường Bội của anh, lúc vỗ cánh bay, mới là lúc xinh đẹp nhất. Anh không bỏ được, để em chỉ thuộc về một mình anh, chứ không phải là một vật xét nghiệm không có niềm vui."

Đường Bội không nhin được mà bật cười, nói: "Khó trách chú lại tài hoa hơn người như vậy, thật ra thì có phải người Sở gia đều có thiên phú về phương diện này?"

Sở Quân Việt bình thường lạnh như núi băng, hiếm khi thấy anh nói lời ngọt ngào, nhưng như thế càng làm cô lúng sâu hơn.

Sở Quân Việt cười một tiếng, hôn lên đỉnh đầu cô, nói: "Nếu em muốn nghe thì anh có thể nói nhiều hơn nữa. Bội Bội....." Anh dịu dàng gọi: "Ở bên anh, chắc chắn sẽ rất cực khổ. Công việc của anh quá bận rộn, thời gian dành cho em quá ít, tương lai có thể chúng ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Nhưng mà, những chuyện người yêu có thể làm cho nhau, anh chắc chắn đều sẽ làm cho em."

"Ừ, em biết mà..." Đường Bội thấp giọng đáp.

Sở Quân Việt đã làm đủ.

Cách hai ba ngày anh sẽ nhín thời gian ra để xem phim điện ảnh tình cảm, hoặc lúc rảnh rỗi sẽ đọc tiểu thuyết.

"Bắt đầu kể từ ngày mai mình sẽ đăng mỗi ngày 1 chương thôi nha, tại thời gian này hơi bận thông cảm dùm nha! 😊😊"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm (2)

Bạn có thể tưởng tượng, người một phút trước còn đang nghiêm túc ngồi trong phòng họp, một phút sau đã cầm quyển tiểu thuyết tình cảm lên xem, đây là dáng vẻ nghiêm túc học tập của 'Ám Dạ đế vương' à?

Trước kia Đường Bội chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng Sở Quân Việt lại làm được.

Không chỉ làm được, mà còn làm đến không biết mệt, còn cảm thấy đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Editor ở Diệp Gia Quán thật xinh đẹp.

Im lặng ôm nhau trong chốc lát, Đường Bội bước xuống giường mặc tạm áo choàng tắm vào.

Sau đó cô đứng ở mép giường, xoay người hỏi Sở Quân Việt: "Chiếc nhẫn đâu?"

"Hả?" Sở Quân Việt có chút không hiểu.

Đường Bội cười tự nhiên: "Em nghe Lục Tử Mặc nói, anh chuẩn bị cầu hôn em trong tiệc sinh nhật, còn chuẩn bị một chiếc nhẫn kim cương làm mù mắt người ta."

Sở Quân Việt ngớ người, trong phim đâu có diễn như vậy. (@@, cho cái đĩa bay nè, 100.000\$ thôi)

Nữ chính được cầu hôn nên vô cùng thẹn thùng sau đó chờ nam chính đeo nhẫn vào tay mình không phải sao?

Đường Bội lại cười, nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Nếu vẫn chưa cầu hôn, vậy anh còn giữ chiếc nhẫn không?"

Sở Quân Việt gật đầu.

"Bây giờ nó đâu?" Đường Bội lại hỏi.

Không biết Đường Bội chuẩn bị làm gì, Sở Quân Việt chần chừ chốc lát rồi mở hộp tủ ở đầu giường, lấy cái hộp nhỏ đựng chiếc nhẫn ra.

Trong hộp nhung tinh xảo, chiếc nhẫn kim cương màu hồng đang nằm đó.

Lục Tử Mặc nói không sai, chiếc nhẫn kim cương này, thật sự đủ sức cảm dỗ đa số mọi người.

Đường Bội đưa tay nhận lấy cái hộp.

Sở Quân Việt cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì anh lại không nói ra được.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Bội lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra, sau đó mặt không đổi sắc đeo vào ngón áp út của mình.

Rốt cuộc Sở Quân Việt cũng biết là không đúng chỗ nào rồi.

Đã tưởng tượng rất nhiều, nào là buổi cầu hôn xinh đẹp lãng mạn, được người thân bạn bè chúc phúc, người yêu xấu hổ hạnh phúc...

Nhưng hoàn toàn không có!

Có chăng chỉ là, màn đêm yên tĩnh, Đường Bội khoác áo choàng tắm đứng ở cạnh giường.

Không có lời ngon tiếng ngọt, không có hoa tươi rượu đỏ, không có khách khứa vây quanh làm chứng....

Đường Bội xoay năm ngón tay ra, nghiêng đầu nhìn chốc lát, cười nói: "Đeo hăng ngày thì không tiện lắm, em chụp vài tấm hình đã."

Cô lấy điện thoại di động, xòe tay ra chụp mấy tấm hình.

Sau đó cúi đầu nhìn vào điện thoại trong chốc lát.

"Em đang làm gì vậy?" Sở Quân Việt không nhịn được, hỏi.

"Không có gì." Đường Bội cười gian xảo.

Cô tháo chiếc nhẫn ra, để lại vào trong hộp, sau đó nhảy lên giường ôm lấy Sở Quân Việt, nói: "Đi ngủ nào."

Sở Quân Việt nghiêng đầu nhìn Đường Bội, cánh môi bất giác cong lên. Đường Bội điều chỉnh tư thế, tóc cọ qua vai anh mấy cái, tìm được vị trí thoải mái nhất, rồi yên tĩnh nằm ngủ.

Giây phút này, Sở Quân Việt cảm thấy tim mình mềm mại đến không tưởng.

Anh cẩn thận nằm xuống, ôm chặt Đường Bội vào lòng, hai thân thể dính sát vào nhau, cũng giống như linh hồn của họ, vô cùng thích hợp, quấn quít với nhau.

Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, lầm bầm nói: "Ngủ ngon."

Tối hôm đó, một đêm không mộng寐.

Lúc anh thức dậy, Đường Bội đã rửa mặt chải đầu xong, ngồi dưới phòng ăn ăn sáng.

Ít khi Lục Tử Mặc xuất hiện ở biệt thự Sở gia sớm như vậy, giờ phút này đang ngồi trong phòng khách, mặt trầm như nước, không nói câu gì.

Sở Quân Việt chưa kịp đi xuống lầu đã nghe tiếng Đường Bội chào hỏi: "Tử Mặc, anh thật sự không muốn ăn sao?"

Mặc dù không nhìn thấy mặt cô, nhưng Sở Quân Việt cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này trên mặt Đường Bội chắc chắn là nụ cười phúc hắc gian xảo.

Quả nhiên lại nghe Đường Bội nói tiếp: "Tôi sợ hôm nay anh sẽ rất bận."

"Tôi không ăn được!" Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Không phải anh ta tức giận, chỉ là có chút không chịu nổi Đường Bội tự nhiên bỏ đi.

"Không phải là đã sắp xếp xong rồi sao?" Đường Bội lại nói: "Chỉ là gặp một vài chuyện cho nên mới dời lại thôi mà."

"Vậy sao được chứ?" Lục Tử Mặc kích động nhảy khỏi ghế salon, không thèm quan tâm mình đang ở trong biệt thự Sở gia, trên lầu còn có một con sư tử đang ngủ say.

Anh ta bước nhanh tới phòng ăn, nhìn Đường Bội bình thản ngồi ăn, vô cùng đau đớn nói: "Gia chủ Sở gia chính thức công khai cầu hôn, cùng với nửa đêm đứng ở mép giường đeo nhân đính hôn, có thể gộp chung với nhau được sao?"

Đường Bội khẽ mỉm cười, nói: "Có chỗ nào khác nhau đâu?"

Nụ cười của cô quá tự nhiên và hào phóng, làm cho sáng sớm, không, là từ nửa đêm hôm qua Lục Tử Mặc bị cánh nhà báo điện thoại khủng bố suýt nổ điện thoại sợ hãi.

Anh ta lập tức phản ứng, bây giờ mình đang ở đâu? Ngồi trước mặt mình là một người phụ nữ thế nào?

Gần đây anh ta có hơi dựa vào thân phận người đại diện quá đà, (:3) hoặc là Đường Bội thật sự quá dễ sống chung, quá dễ nói chuyện, làm cho anh ta thỉnh thoảng quên mất bốn phận của mình.

Không đợi anh ta tự cảnh tỉnh xong, Đường Bội đã để ly nước trái cây xuống, thân nhiên nói: "Đều là nhân của Sở thiếu, đều là đính hôn, đều là tôi và anh ấy.... Lúc nào, trường hợp gì, thì có gì khác nhau?"

Nói xong cô lại cười một tiếng, thu lại tất cả khí thế, nói: "Anh đang khẩn trương cái gì?"

"Tôi rất lo lắng, người khác sẽ viết bậy viết bạ." Lục Tử Mặc lẩm bẩm nói.

Lời Đường Bội nói thật sự không sai, đối tượng và tín vật đính hôn không thay đổi, vậy rốt cuộc anh ta kích động cái gì?!

"Bảo bọn họ nói thật không được sao?" Đường Bội cười nói: "Anh cũng ăn một chút đi, lát nữa anh còn phải lái xe đưa tôi đi, tôi không muốn ngồi xe của một người không có sức lực."

"Tôi còn phải lái xe đưa cô đi?!" Lục Tử Mặc khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, bây giờ lại dâng tới cổ họng.

"Tất nhiên." Mắt Đường Bội lóe lên, đưa tay gãi cằm: "Chẳng lẽ, người đại diện của tôi, bởi vì chuyện đó mà định từ chức sao?"

"Tất nhiên là không phải!" Lục Tử Mặc vội vàng nói: "Nhưng cô có biết bây giờ đi ra ngoài sẽ phải đối mặt với tình huống như thế nào không?"

"Cũng đoán được một ít!" Đường Bội nói.

"Vậy cô còn muốn ra ngoài hả?" Lục Tử Mặc có chút không dám tin hỏi lại.

"Đúng vậy đó, đã hẹn ăn trưa với chú út rồi." Đường Bội cười với Lục Tử Mặc, trấn an nói: "Yên tâm đi, chắc chắn chú út sẽ tìm một chỗ thích hợp không để ai quấy rầy."

Ở phương diện này Sở Dực Thành luôn tỉ mỉ, quả nhiên hẳn chọn chỗ hẹn ở một club tư nhân, cách biệt thự Sở gia cũng không quá xa.

Chủ của club đó còn là một người rất có tiền và địa vị, nếu muốn làm hội viên, không phải là có tiền là được mà còn cần phải có người đề cử mới có thể thông qua điều kiện sàng lọc, cuối cùng trở thành hội viên chính thức.

Phí hàng năm cao đến năm trăm ngàn, không ít người lùi bước vì điều này.

Cách thời gian hẹn nửa tiếng, Đường Bội đã tới nơi.

Chỉ cần trở thành hội viên sẽ biết chỗ tốt của nó ngay, ở đây tuyệt đối bạn sẽ không bao giờ gặp người bạn không muốn gặp, tuyệt đối không có phóng viên hoặc chó săn bám đuôi bạn.

Dù vậy, khi Đường Bội lững thững đi đến phòng bao thì Lục Tử Mặc vẫn còn chút khẩn trương dò xét khắp nơi.

Anh ta bị những cuộc điện thoại kia làm sợ rồi, đám chó săn có mặt ở khắp mọi nơi, khoảng thời gian này làm người đại diện cho Đường Bội,

Lục Tử Mặc cũng hiền lành hơn không ít.

Đường Bội tới sớm nửa tiếng nhưng không ngờ rằng có người còn tới sớm hơn cô.

Cách ăn mặc hôm nay của Cố Diệp không giống với hôm ở đài truyền hình.

Hắn mặc âu phục, áo sơ mi trắng gài nút đến cổ, trên mặt còn đeo một cái kính màu đen.

Hắn đang cúi đầu đọc báo, nghe tiếng mở cửa nên ngẩng đầu lên nhìn.

Trong nháy mắt đó, Đường Bội có cảm giác người mình nhìn thấy lúc này không phải là Cố Diệp đầy tà khí ở đài truyền hình.

Giống như cô đang thấy được chú út năm đó, chàng trai tài hoa hơn người, mới vừa bộc lộ tài năng đã được giới giải trí khen không dứt miệng - Sở Dực Thành.

Vì muốn quay tốt bộ phim này, Đường Bội đã nghiên cứu tất cả những chuyện Sở Dực Thành từng trải qua.

Những tư liệu liên quan đến Thích Bạch Phong trên internet rất ít, nhưng Sở Dực Thành là nhà biên kịch kim bài của giới giải trí, lại là người Sở gia, thật sự làm người khác chú ý.

Cố Diệp lúc này, biểu cảm lạnh lùng, giống như cả thế giới không có gì lọt vào mắt hắn.

Hắn nhìn vào mắt Đường Bội, trong mắt hòa lẫn một tia không kiên nhẫn, khinh thường, và cả một chút nhớ nhung mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận ra.

Ánh mắt này, phút chốc đã dẫn Đường Bội trở về năm đó, dẫn cô vào câu chuyện của Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong.

Cô đứng ở cửa kính ngạc mấy giây, đột nhiên nhếch môi cười một cái, từ từ đi tới trước mặt Cố Diệp, nói: "Biên kịch Sở nói anh rất thích hợp với vai diễn này, vốn dĩ tôi còn hơi không tin, bây giờ nhìn lại, kỹ xảo của anh, thật sự rất giỏi."

Cố Diệp thấp giọng cười một tiếng.

Tiếng cười của hắn tràn đầy từ tính, vô cùng dễ nghe.

Lời nói thịnh hành của giới thượng lưu chính là, tiếng cười có thể làm cho lỗ tai của người ta mang thai. (WTF???)

Hắn lấy cái kính gọng đen trên mặt xuống đặt qua một bên, đưa tay nắm chặt tay Đường Bội, cười nói: "Cô Đường quá khen."

Cố Diệp không đeo mắt kính, giống như thay đổi hoàn toàn.

Lúc cười lên, hắn lại trở về hình dáng không đứng đắn như trước, trong nháy mắt đã tẩy sạch sự kiêu ngạo và khí chất lúc này, biến thành người Đường Bội biết, người đàn ông không chút ngần ngại lợi dụng mình để tạo scandal ở đài truyền hình, Cố Diệp.

"Tôi chỉ nói thật thôi." Đường Bội rút tay mình về, từ từ đi tới ghế đối diện ngồi xuống, nói: "Tôi tin tưởng ánh mắt của biên kịch Sở."

Cố Diệp lại cười một cái, ngồi xuống ghế.

Trên bàn là tờ báo giải trí hắn vừa đọc.

Nhưng lúc này không có ai đụng vào nó, Cố Diệp nhìn Đường Bội, cười nói: "Mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng tôi có thể hỏi cô Đường một chuyện không?"

"Mời nói." Đường Bội khách sáo trả lời.

Cố Diệp nhìn lướt qua tờ báo, hỏi: "Liên quan đến tin tức về cô Đường đột nhiên xuất hiện tối qua, tôi có thể coi nó là một scandal được tạo ra với mục đích nổi tiếng sao?"

"Nếu anh là một người có thể tạo scandal trước 20 ngày khi vòng thi cuối bắt đầu." Đường Bội cười thản nhiên, không nặng không nhẹ đẩy vấn đề này về.

Cố Diệp nhìn cô thật sâu, đột nhiên hỏi: "Nói vậy, cô nghiêm túc?"

Đường Bội buông tay ra: "Cái này thì tôi không thể trả lời. Anh Cố cảm thấy thế nào, thì chính là như vậy đi."

Tối hôm qua, cô không hề xúc động nhất thời, cũng không phải cố ý làm vậy, mà là thật lòng cảm thấy, đó chỉ là chuyện riêng của cô và anh.

Có liên quan gì với những người khác đâu?

Cần gì phải quan tâm đến cái nhìn của người khác?!

Cố Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng Đường Bội khẽ nhú mày một cái, cúi đầu nhìn đồng hồ: "Sao biên kịch Sở vẫn chưa đến?"

Cách giờ hẹn chỉ còn năm phút, dựa theo thói quen của Sở Dực Thành chắc chắn phải đến từ lâu rồi mới đúng.

Đường Bội vừa nói vừa đứng lên, chuẩn bị đi ra hỏi Lục Tử Mặc xem Sở Dực Thành có liên lạc gì với anh ta hay không.

Lục Tử Mặc ngồi ở phòng kế bên chờ Đường Bội, mặc dù đây là club tư nhân không dễ vào, nhưng đừng thấy bây giờ Lục Tử Mặc chỉ là người đại diện của Đường Bội mà lầm, trên thực tế, ở tập đoàn Sở thị, chức của anh ta cũng khá cao, là một tinh anh tương đối nổi tiếng.

Anh ta và Văn Tư Miếu, đều là hội viên ở đây.

Có lúc, bọn họ cũng sẽ chiêu đãi khách ở đây.

Thấy Đường Bội đi ra, Lục Tử Mặc cũng đi ra, hỏi: "Sao vậy?"

"Chú út vẫn chưa tới." Đường Bội cúi đầu nhìn điện thoại di động, nói: "Chú ấy có gọi cho anh không?"

"Không có." Lục Tử Mặc lắc đầu.

Anh ta móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Sở Dực Thành, lại bị Đường Bội đè tay lại.

Ngẩng đầu không hiểu nhìn Đường Bội, Lục Tử Mặc lập tức biết tại sao cô lại làm như vậy.

Chỗ của bọn họ bây giờ là tầng ba của club.

Ở chỗ này, mỗi tầng chỉ có năm sáu phòng. Đồng thời, ở cuối hành lang mỗi tầng đều có sân thượng.

Trên sân thượng có cây cảnh và bể cá nhiệt đới trong suốt.

Từ chỗ của Đường Bội và Lục Tử Mặc, đúng lúc có thể thấy được cảnh ở sân thượng.

Sở Dực Thành đã đến, nhưng anh ta đang đứng đó, một bước cũng không dời.

Đường Bội đi tới mấy bước, cuối cùng cũng thấy rõ cảnh trong sân thượng.

Trước mặt Sở Dực Thành, có một người phụ nữ.

Cô ta đưa lưng về phía Đường Bội, nên cô không thể nhìn thấy mặt của cô ta.

Nhưng dáng người lả lướt, hiên ngang không thua bất kỳ một người đàn ông nào, đồ công sở màu trắng, vòng eo thon nhỏ, đôi chân dài miên mang.

Cô ta không mang giày cao gót như những phu nhân nhà giàu khác mà lại mang một đôi giày da rất nhẹ nhàng thoải mái.

Lúc này, cô ta đang nắm tay một cậu bé khoảng bốn năm tuổi. (Bingo: chú út có con ế.)

Mặc dù Đường Bội không thấy mặt của cô ta, nhưng lại có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt Sở Dực Thành.

Mặt của anh ta tái nhợt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, đến nỗi Đường Bội đã từ từ tới gần mà anh ta cũng không phát hiện ra.

Anh ta chỉ chuyên chú nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, giống như, đang nhìn cả thế giới vậy.

Cho đến khi.....

Thích Bạch Phong hơi khom lưng, dịu dàng nói với cậu bé: "Chào chú Sở đi con."

"Chú Sở." Giọng nói non nớt của bé trai, phá vỡ không gian yên tĩnh, cũng phá nát mơ ước của Sở Dực Thành. (D: nếu là con anh bà Phong cũng ế cho anh nhận đầu nhé, anh tổn thương ngt vừa gì.)

Sở Dực Thành chớp mắt, đau thương hối hận giống như là thủy triều, vét sạch đôi mắt trong suốt của anh ta.

Lời editor:

Đây làm con nhà giàu cũng có vui sướng gì đâu, nào là sự nghiệp gia tộc, hy sinh hôn nhân.... Chuyện mà cưới trước yêu sau mưa dầm thấm đất ý hả? Nằm mơ nhe. Không có chuyện mà được lấy một anh tổng giám đốc đẹp trai cao ráo tài giỏi đâu, tiểu thuyết thôi hé.... Nói chung là có tiền, đủ sống, không thiếu thốn, muốn làm gì mình thích cũng được là được rồi.

Không cần giàu nứt đổ đổ vách, không cần sinh ra trong hào môn....

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Không Thể Chống Trả

Sân thượng ở lầu ba của club tư nhân trở nên cực kỳ yên tĩnh, không khí như ngưng trệ.

Lá cây đung đưa trong gió, cá cảnh nhiệt đới bơi lội trong bể, những con cá nhiều màu sắc đang tung tăng nô đùa trong nước, thảnh thơi để lại từng chuỗi bọt bong bóng.

Nhưng trong mắt Sở Dực Thành, tất cả đều không có màu sắc.

Cậu bé đứng trước mặt anh có một gương mặt nhỏ bé đáng yêu như trái táo, đôi mắt cơ trí tò mò đánh giá anh.

Bàn tay mũm mĩm nắm chặt một ngón tay của mẹ mình, không có sự hoạt bát như bao đứa trẻ khác mà lại yên tĩnh và khôn khéo lạ thường.

Có lẽ vì sắc mặt của Sở Dực Thành quá tái nhợt, làm cho thằng bé sợ hãi rụt người một cái, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt tay mẹ hơn.

"..... Ngoan." Giống như đã qua một thế kỷ, lâu đến mức Sở Dực Thành cảm thấy giọng nói của mình vô cùng xa lạ, tựa như rơi vào khoảng không, gió lốc xé tan những ngày đêm nhung nhớ, cuối cùng hóa thành nụ cười khổ bất đắc dĩ, rơi trên khuôn mặt đã qua tuổi thanh xuân.

Sở Dực Thành chậm rãi nâng cánh tay phải lên, cảm giác, nặng tựa ngàn cân, run rẩy sờ đầu cậu bé.

Mái tóc mềm mại của trẻ thơ mang theo mùi hương sữa nhè nhẹ, khi Sở Dực Thành đụng vào mái tóc của cậu bé, cậu bé cũng ngẩng đầu lên.

Đôi mắt to trong suốt ngây thơ nhìn chăm chăm Sở Dực Thành, nhìn chú mặc dù sắc mặt khó coi nhưng vẫn cười với mình, cậu bé cũng cười ngọt ngào với Sở Dực Thành. (Đau thấu tim gan chưa anh...)

Đôi mắt to cong thành hình trăng lưỡi liềm, để lộ hàm răng bé xíu trắng tinh.

"Mẹ." Cậu bé kéo áo Thích Bạch Phong, giọng trẻ con ngọt như đường, cậu bé ngây thơ hỏi: "Sao chú này lại khóc vậy ạ?"

Tất nhiên Sở Dực Thành không khóc, nhưng anh ta cũng biết, lúc này hốc của mình đã đau, chắc chắn rất chật vật.

Thích Bạch Phong hơi khom người, bẹo má cậu bé, dịu dàng nói: "Chú ấy đâu có khóc, chú làm sao biết khóc chứ? Chú là người lớn mà."

Nói xong, Thích Bạch Phong đứng thẳng lên, khẽ mỉm cười nhìn Sở Dực Thành, đưa tay ra, lạnh nhạt nói: "Đã lâu không gặp, anh Sở."

Sở Dực Thành đưa tay nắm tay cô.

Hôm nay anh tới gặp Đường Bội và Cố Diệp nên ăn mặc tương đối tùy tiện, nếu như ở đây không phải là club tư nhân, chỉ sợ ngay cả âu phục cũng không mặc.

Anh không thắt cà vạt, cổ áo hơi mở rộng, áo vest ngoài chỉ cài một nút.

So sánh với Thích Bạch Phong mặc đồ công sở, trang điểm xinh đẹp, mặc dù Sở Dực Thành cao hơn cô một cái đầu, nhưng lại bị khí thế của cô chèn ép, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

"Đã lâu không gặp." Sở Dực Thành nhẹ nhàng nắm tay Thích Bạch Phong.

Trong trí nhớ, bàn tay kia mềm mại, ấm áp đến mức làm lòng anh rung động, khi anh ngồi viết kịch bản hoặc ngồi trước máy vi tính để làm việc thì cô sẽ chạy tới phía sau anh, dùng hai bàn tay ấm áp che mắt anh lại, thần bí nói: "Quý khách, mời hưởng thụ sản phẩm của Thích thị, mắt kính tinh khiết thiên nhiên, không bị ô nhiễm."

Bây giờ, vẫn đôi tay trắng nõn thon dài kia, nhưng chủ nhân của nó đã không muốn tiếp xúc với tay anh lâu hơn, dù chỉ là một giây.

Thích Bạch Phong đã rút tay mình về.

Sở Dực Thành không thể nào dời mắt khỏi tay cô, trơ mắt nhìn bàn tay từng vô cùng dịu dàng với mình xa dần, rồi rơi xuống đầu con trai của cô, giống như những người mẹ bình thường khác, kiêu ngạo giới thiệu: "Đây là con tôi, Tiêu Duệ."

Nụ cười của Sở Dực Thành vẫn có chút cứng nhắc: "Không ngờ sẽ gặp ở đây nên không chuẩn bị quà gặp mặt."

Anh cúi người xuống, nhìn bạn nhỏ Tiêu Duệ, dịu dàng nói: "Duệ Duệ, con muốn quà gì? Một lát nữa chú đi mua cho con được không?"

Không ngờ Tiêu Duệ lại hiểu chuyện lắc đầu một cái, giọng trong vắt nói: "Mẹ nói, không thể tùy tiện nhận quà của người khác."

"Ngoan." Khóe môi Thích Bạch Phong cong nhẹ, xoa đầu con trai.

Tâm mắt của Sở Dực Thành trở nên mơ hồ.

Nếu như....

Nếu như năm đó không xảy ra những chuyện kia, có phải con của bọn họ cũng đã lớn như vậy rồi không?

Có phải anh cũng có thể giống như bao người cha bình thường khác, để con ngồi lên vai của mình, hai cha con vừa cười nói, vừa không kiêng kị dẫn cậu bé đi mua những thứ cậu thích?

"Được rồi." Thích Bạch Phong nắm lấy tay cậu bé, dịu dàng nói với cậu: "Chú Sở có chuyện phải làm, chúng ta chào tạm biệt chú ấy đi con."

"Chú Sở, hẹn gặp lại." Thăng bé lễ phép vẫy tay chào Sở Dực Thành.

Thích Bạch Phong khẽ mỉm cười, gật đầu với Sở Dực Thành rồi dắt con mình đi về phía thang máy.

Khi đi qua Sở Dực Thành, cô đột nhiên thấp giọng nói: "Chuyện lần trước..... Cám ơn."

Lúc Sở Dực Thành ngẩn ra, cô đã dẫn cậu bé đi.

Đợi khi Sở Dực Thành xoay người thì Thích Bạch Phong đã dắt Tiêu Duệ vào thang máy.

Tiêu Duệ khôn khéo hiểu chuyện, cười ngọt ngào với chú lạ mới quen, giơ cánh tay nhỏ bé lên, dùng sức quơ qua quơ lại, nói lớn: "Chú Sở hẹn gặp lại."

Cửa thang máy từ từ khép lại, tách Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong ở hai thế giới khác nhau. (buồn hen..... Đừng ném đá để ed xàm 5s)

Sở Dực Thành im lặng một lúc lâu, lúc này mới xoay người nhìn về phía Đường Bội và Lục Tử Mặc đứng cách đó không xa.

Mắt của anh ta vẫn còn đỏ, đầu ngón tay vẫn còn vương mùi sữa của cậu bé, hay.....

Mùi hương thoang thoảng trên người Thích Bạch Phong.

"Làm hai người chê cười rồi." Sở Dực Thành cười tự giễu, từ từ đi về phía Đường Bội, có chút áy náy nói: "Chờ lâu lắm rồi hả?"

"Chú út...." Đường Bội có chút bận tâm nhìn anh ta, nói: "Nếu hôm nay không ổn, thì chúng ta hẹn ngày khác nói."

Lục Tử Mặc ở Sở gia nhiều năm nên cũng biết nhiều hơn Đường Bội một chút.

Lúc này cũng lo âu nhìn Sở Dực Thành, nhưng đối phương chỉ ảm đạm lắc đầu, giọng khàn khàn nói: "Chú không sao."

Bàn tay vừa rồi chạm vào Tiêu Duệ vẫn để ở trước người, đáng vẻ đó, không thể nào 'không sao' như anh ta nói.

Nhưng Sở Dực Thành nhanh chóng hít sâu một hơi, cười khổ nói: "Rất lâu trước kia, tôi cho rằng mình đã xây dựng được một tòa thành vững chắc trong lòng, có thể坦然 đối mặt với những tình huống thế này. Nhưng không ngờ rằng....."

Anh ta từ từ nâng tay lên.

Bất luận là đối mặt với Thích Bạch Phong trở nên khách sáo và xa lạ, hay là con trai của Tiêu Học Lâm, anh ta căn bản không thể nào bình tĩnh.

Sở Dực Thành run rẩy ấn tay phải lên trán, che mắt mình lại.

Đường Bội và Lục Tử Mặc thấy ngực anh ta phập phồng nhiều lần, nhưng không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt của anh ta.

Qua một lúc lâu, Sở Dực Thành mới lấy tay ra khỏi mặt.

Nhìn anh ta lúc này đã bình tĩnh hơn lúc này nhiều, ít nhất sự tuyệt vọng và hối hận trong mắt không còn rõ ràng như vậy nữa: "Đi thôi, Cố Diệp còn đang chờ chúng ta."

Trong phòng bao, Cố Diệp không vì Sở Dực Thành tới trễ mà thể hiện thái độ nghi hoặc.

Ba người ngồi xuống.

Ở trước mặt người ngoài, Sở Dực Thành đã thu lại sự mất mát từ lâu.

Lúc này, anh ta quan sát Cố Diệp, cười nhạt, nói với hân: "Tối qua khi tôi gọi điện cho Đường Bội, cô ấy còn đang lo lắng sợ cậu không thể đảm nhiệm vai nam chính. Hôm nay gặp, có tin chú chưa?"

Trong nháy mắt, Sở Dực Thành lại biến thành nhà biên kịch nổi tiếng, người người ngưỡng mộ.

Cho dù không có Sở gia sau lưng, chỉ dựa vào tài hoa của anh ta, cũng đủ để mọi người khâm phục.

Đường Bội nghe vậy thì nhìn Sở Dực Thành một cái, sau đó mới gật đầu cười nói: "Tin rồi."

"Vậy...." Sở Dực Thành buông tay ra, hỏi: "Có cần chú giới thiệu hai người với nhau không?"

Đường Bội lắc đầu, nói: "Con và anh Cố đây đã hợp tác một lần, mặc dù không lâu, nhưng cũng đủ để con kinh diễm trước tài năng diễn xuất của anh Cố."

"Những lời này là tôi nói mới đúng." Cố Diệp hơi khom người, rót trà cho Sở Dực Thành và Đường Bội, cười nói: "Cô Đường thật sự là làm cho

người ta kinh ngạc, chưa từng được đào tạo chính quy, hơn nữa lúc trước khi mới vào giới còn đi lên bằng một vai phụ."

"Chúng ta...." Đường Bội nhướn mày, nửa đùa nửa thật nói: "Cứ ngồi tăng bốc nhau thế này sao?"

"Không không không." Cố Diệp cười lớn: "Chỉ là tôi cảm thấy, lần đầu tiên đóng phim, đã được biên kịch Sở coi trọng, lấy được vai nam chính. Còn có thể diễn chung với cô Đường, thật sự quá vinh hạnh."

Lúc này mặt hắn giãn ra, cười thoải mái tự nhiên.

Cố Diệp đúng là một người thần bí, nhưng Đường Bội tin tưởng, một người đàn ông anh tuấn như vậy, cho dù có một chút không đứng đắn, cũng sẽ không làm người ta ghét, mà ngược lại, tất cả mọi người sẽ chào đón hắn.

"Đừng tiếp tục khen nhau nữa." Đường Bội cười.

Ngay cả Sở Dực Thành, khi đối mặt với Cố Diệp, sự đau khổ giấu trong mắt hình như cũng giảm đi một chút.

"Nói thật thôi." Cố Diệp lại cười một tiếng, nói: "Càng làm tôi vui vẻ chính là có thể đi theo biên kịch Sở học hỏi. Lúc còn đi học, tôi nghe thầy tôi nói, biên kịch Sở tài hoa hơn người, là thiên tài biên kịch 10 năm khó gặp. Tôi cũng từng nghe người ta nói, biên kịch Sở tốt nghiệp hệ đạo diễn?".

"Đúng vậy, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với biên kịch hơn, cho nên dù đã lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên tôi làm đạo diễn."

Mặc dù chỉ là trà, nhưng Sở Dực Thành vẫn bưng lên nhẹ nhàng cung ly với Cố Diệp và Đường Bội, nói: "Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Nhất định sẽ rất vui vẻ." Lúc Cố Diệp nói chuyện, mắt nhìn thẳng vào Đường Bội: "Có cô Đường và biên kịch Sở, tôi tin tưởng bộ phim này chắc chắn sẽ đột phá doanh thu phòng vé."

Lời hản nói, sao Đường Bội có thể không hiểu.

Nhưng kể đó, không ai nhắc lại đề tài này, ba người bắt đầu thảo luận cặn kẽ về kịch bản.

Bởi vì là mảng Đô thị, ngoài có một vài phân cảnh cần phải quay ở Mỹ thì đại đa số các cảnh đều quay ở thành phố S hoặc ở phim trường.

Đường Bội không phải người đã trải qua đào tạo chính quy, cho nên có một số từ cô không hiểu.

Sở Dực Thành sẽ kiên nhẫn giải thích, Cố Diệp cũng hiểu rất rõ những danh từ này, lập tức cười nói: "Chờ tới lúc chính thức khai mạc, nếu cô Đường vẫn gặp phải vấn đề mình không rõ, có thể tới hỏi tôi. Mặc dù tôi chưa từng làm, nhưng khi còn đi học tôi là một sinh viên giỏi đấy nhé, thành tích của tôi không tệ đâu."

"Đúng vậy." Ngay cả Sở Dực Thành cũng nói: "Đến lúc đó con có thể trao đổi với Cố Diệp nhiều hơn, lúc quay phim, biểu hiện của diễn viên rất quan trọng. Chúng ta không cần gấp, từ từ quay, chút nữa chú sẽ nói chuyện với Lục Tử Mặc, thời gian trong năm nay của con, nếu có thể thì phải để lại hết cho chú."

"Không thành vấn đề." Đường Bội cười gật đầu.

Cô biết tầm quan trọng của bộ phim này đối với Sở Dực Thành, huống chi bất luận thế nào, đây cũng là lần đầu cô đảm nhiệm vai nữ chính, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, sẽ dành nhiều thời gian để đi quay.

Hơn nữa, mặc dù không hỏi nhiều, nhưng chuyện giữa Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong, cô vẫn hơi tò mò.

Không biết bộ phim này, có thể cứu vãn quan hệ của hai người bọn họ hay không?

"VẬY...." Sở Dực Thành đứng lên: "Hôm nay chúng ta thảo luận tới đây thôi, ngày khởi quay e rằng phải chờ sau khi Đường Bội kết thúc cuộc tranh tài."

Lúc này đã bốn giờ chiều, buổi trưa bọn họ đã gọi cơm lên ăn rồi.

Sở Dực Thành cúi đầu xem đồng hồ trên tay, hỏi Đường Bội: "Cùng ăn tối nhé?"

"Không được rồi." Đường Bội cười nói: "Con phải về, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho con."

"Được." Sở Dực Thành biết cô muốn về đâu, nên không ngăn cản, chỉ quan tâm hỏi: "Con có lái xe tới không? Có muốn chú đưa về không?"

"Tôi cũng có thể đưa cô Đường về." Cố Diệp nói theo.

"Không cần đâu." Đường Bội gạt đầu với hai người, sau đó cười nói với Sở Dực Thành: "Tử Mặc đang chờ con, có anh ấy, sẽ không có chuyện gì."

"Ừ." Đối với Lục Tử Mặc, là người ở Sở gia nhiều năm, Sở Dực Thành vô cùng yên tâm.

"Vậy chú không giữ con lại nữa." Nói chuyện cả ngày, tâm trạng của Sở Dực Thành cũng buông lỏng không ít, trong câu nói mang theo một chút đùa giỡn: "Dẫu sao tối qua mới xảy ra chuyện đó, hôm nay con về sớm một chút cũng tốt."

Đường Bội cười tự nhiên: "VẬY con về trước."

Cô gật đầu với Sở Dực Thành và Cố Diệp, xoay người mở cửa bước ra.

Đúng vậy, tối qua xảy ra chuyện như vậy, cho dù là Sở Quân Việt mạnh mẽ ung dung thế nào thì lúc này cũng cần được trấn an một chút nhỉ?

Lúc Lục Tử Mặc lái xe ra khỏi club tư nhân thì Đường Bội nghĩ như vậy.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Không Thể Chống Trạ (2)

Trên thực tế Sở Quân Việt lúc này, thật sự có hơi không ổn.

Văn Tư Miếu thật sự không biết phải báo cáo công việc với Boss nhà mình như thế nào.

Hôm nay Sở Quân Việt thật sự rất khác thường.

Gần như cách một phút, anh sẽ xem điện thoại di động từ sáng tới giờ vẫn chưa từng vang lên. (Dễ thương quá :v)

Văn Tư Miếu thề, hẳn đã nhìn thấy không dưới mười lần, Boss cứ nhìn điện thoại rồi kiểm tra xem nó còn pin không, có bị hư không.

Thật ra thì hẳn không biết chuyện gì đã xảy ra mà lại khiến cho Sở đại thiếu luôn công tư phân minh không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc biến thành đáng vẻ này.

Lần thứ 18 Sở Quân Việt xem điện thoại, sau đó để lộ sự thất vọng rõ ràng, rốt cuộc Văn Tư Miếu không nhịn được nữa, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lục Tử Mặc: "Sao hai người vẫn chưa về nữa? Vẫn chưa bàn xong sao?"

"Chưa...." Lục Tử Mặc trả lời rất nhanh.

Dĩ nhiên, vì lúc đó Lục Tử Mặc đang ngồi chờ Đường Bội ở phòng kế bên.

Mặc dù Văn Tư Miếu cài chế độ im lặng, nhưng đoán chừng là quá nhạy cảm, nên hẳn nhanh chóng nhắn tin lại cho Lục Tử Mặc, kêu anh ta nhanh chóng chở Đường Bội về Sở gia.

Vừa ngẩng đầu lên, đã đụng phải đôi mắt đầy bất mãn của Sở Quân Việt.

Văn Tư Miếu lập tức ngồi nghiêm chỉnh, chuyên chú nhìn màn hình máy tính.

Từ lúc sinh ra tới bây giờ, lần đầu tiên Sở Quân Việt cảm thấy đứng ngồi không yên.

Anh chưa từng như vậy, thậm chí anh không thể tập trung vào công việc quá mười phút.

Chuyện không quá quan trọng hôm nay đã bị Văn Tư Miếu đẩy xuống hết.

Nhưng dù vậy, anh cũng không thể nào tập trung xử lý những chuyện kia, nếu bình thường thì anh đã sớm xử lý hết rồi.

Lúc 16 giờ kém 15 phút, rốt cuộc anh ném cây bút trong tay xuống, không ngồi đây chịu khổ nữa, đứng lên nói với Văn Tư Miếu: "Tan sở."

Văn Tư Miếu tưởng rằng mình nghe nhầm.

Nhưng Sở Quân Việt không có một chút ý đùa giỡn nào, anh đứng lên, xoay người sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc của anh nằm ở tầng cao nhất của tập đoàn Sở thị, thang máy trực tiếp xuống bãi đậu xe.

Văn Tư Miếu vội vã thu dọn đồ chạy theo, Sở Quân Việt đã ngồi ở phía sau xe, như có điều suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Sở thiếu." Mặc dù Văn Tư Miếu biết đây không phải là chuyện mình nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn Sở Quân Việt ngồi phía sau, hỏi: "Tối hôm qua..... Tối hôm qua....."

Tối hôm qua tất nhiên là Đường Bội ở cùng Sở Quân Việt, Văn Tư Miếu biết.

Sáng sớm hôm nay Lục Tử Mặc đã đến biệt thự Sở gia.

Hắn suy nghĩ một chút, cẩn rằng cầm máy tính bảng trước xe xuống, quay đầu nhìn Sở Quân Việt, chỉ tin tức chiếm toàn bộ các tòa báo mạng nói: "Sở thiếu, chiếc nhẫn này...."

Trên màn hình, là một chiếc nhẫn kim cương đẹp đến mức có thể làm con dấu.

Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc, không có bất kỳ một khớp xương thô to nào.

Móng tay màu hồng nhạt được cắt giữa gọn gàng, không có quá nhiều trang sức gờm rà, lại vô cùng mượt mà trong suốt, hết sức xinh xắn đáng yêu.

Nhưng những thứ này đều không phải là chỗ hấp dẫn.

Cho dù là một chiếc nhẫn kim cương bình thường, cũng vẫn mê hoặc không biết bao nhiêu người xem.

Huống chi chiếc nhẫn này còn là nhẫn kim cương trái tim màu hồng lãng mạn.

Sở Quân Việt nhìn màn hình mấy giây rồi đột nhiên nhắm mắt lại.

Thật ra thì Văn Tư Miếu cũng biết chiếc nhẫn này là thế nào, mặc dù là do Sở Quân Việt tự tay đặt, nhưng thân là trợ lý riêng của Sở thiếu, sao

hắn lại không biết chứ, đây là chiếc nhẫn kim cương mà Boss nhà hắn định dùng để cầu hôn Đường Bội.

Nhưng vì một chuyện, mà không thể thực hiện.

Nhưng chiếc nhẫn này, hình như đã xuất hiện trên ngón tay của Đường Bội.

Văn Tư Miếu liếc nhìn hàng chữ chú thích cho tấm hình--

[Tôi đúng là người thô tục mà, hoàn toàn không thể chống lại thế công dữ dội này---]

Đường Bội đăng mấy tấm hình này lúc rạng sáng, trong vòng ba tiếng ngắn ngủi nó đã leo lên vị trí thứ ba của bảng xếp hạng tìm kiếm.

Mấy tấm hình đó đăng lúc nửa đêm.

Nhưng cánh nhà báo luôn canh ngày đêm để săn lùng tin tức mới, lập tức bắt được đề tài này.

Đây chính là tin tức đầu tiên mà Đường Bội tự mình công khai.

Tin tức đầu tiên!

Còn chấn động như thế, gần như hoàn toàn không cần phô trương đã rất hấp dẫn ánh mắt của người xem!

Đám phóng viên thức suốt đêm để theo dõi cũng không moi được tin gì, đột nhiên cô lại ban xuống cái tin này, thật sự là làm họ cảm động đến rơi nước mắt luôn.

Đường Bội thật sự là quá tốt tính, quá hiền lành, cô đột nhiên để lộ tin, bọn họ lập tức đổps như chó thấy bánh bao, cái gì có thể viết họ điều moi ra hết.

Cho nên Lục Tử Mặc mới chạy tới biệt thự Sở gia vào lúc sáng sớm như thế.

Cho nên ngay cả Sở Dực Thành cũng trêu chọc Đường Bội.

Mặc dù không phải là rất hiểu cháu mình, nhưng dù gì anh ta cũng nhìn Sở Quân Việt lớn lên nên sao có thể không đoán được phản ứng của cháu mình chứ.

Gặp phải Đường Bội, chắc Sở Quân Việt cảm thấy không thể làm gì nhưng lại ngọt như ăn mật nhỉ?!

Lúc này quả thật Sở Quân Việt đang có tâm trạng này.

Anh trốn to mắt nhìn chăm chăm tấm ảnh Đường Bội đăng.

Màn cầu hôn trong tưởng tượng không hề có! Chiếc nhẫn cứ thế mà bị cô tự đeo tự chụp, công bố ra ngoài!

Còn lời thoại thì sao? Lời thoại cầu hôn anh chuẩn bị lâu như vậy, ngay cả cơ hội nói ra miệng cũng không có!

Thậm chí.....

Anh là nam chính thế mà không được lộ mặt một chút nào hết! (ha ha)

So với những đối tượng scandal của Đường Bội, Sở Quân Việt cảm thấy mình thất bại thảm hại.

Tiếp tục như vậy, Đảng 'Sở Đường' lúc nào mới có thể nắm quyền đây?

Lúc này tâm trạng của Sở Quân Việt vô cùng vi diệu.

Vừa cảm thấy vô lực khi không thể nắm được mọi chuyện trong tay.

Vừa cảm thấy hơi không cam lòng vì hành động của Đường Bội.

Nhưng lại không có cách nào đè ép cảm giác ngọt ngào trong lòng xuống.

Lúc Sở Quân Việt về đến nhà thì vẫn còn sớm, anh đưa áo khoác cho người giúp việc, thờ ơ hỏi: "Cô Đường về chưa? Tối có về ăn cơm không?"

"Cô Đường đã về rồi." Người giúp việc cung kính trả lời: "Bây giờ cô ấy đang ở trong phòng bếp."

Tay đang kéo cà vạt của Sở Quân Việt dừng lại.

Trong phòng bếp, Đường Bội mặc quần áo ở nhà, đeo tạp dề.

Tài nấu nướng của cô rất bình thường, nhưng đã từng huấn luyện dã ngoại, bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ đói bản thân.

Đặt con cá đã mổ bụng xong lên khay, Đường Bội cẩn thận nhét nguyên liệu vào trong bụng cá, miệng khẽ ngân nga.

Lúc Sở Quân Việt ôm cô từ phía sau lưng, cô không bị giật mình một chút nào, hơi ngửa đầu ra sau, cười nói: "Anh về sớm vậy?"

Sở Quân Việt không trả lời câu hỏi của cô.

Hai tay của anh vòng qua eo cô, tư thế này giúp anh nhét Đường Bội vào lòng mình sâu hơn.

Anh đặt cằm lên bả vai Đường Bội, mùi hương dễ ngửi trên người cô hòa cùng mùi thơm của thức ăn, tràn ngập chớp mũi anh, làm cho trái tim anh cũng lắc lư theo.

"Em nấu gì vậy?" Anh nhìn con cá trong khay, hỏi.

"Chuẩn bị làm cá hấp." Đường Bội trả lời.

Qua mấy giây, cô lại không nhin được mà cười nói: "Món em biết làm rất ít, em chỉ có thể làm mấy món đơn giản, còn những món khác thì phải nhờ tới đầu bếp rồi."

Sở Quân Việt cạ vài cái trên vai cô.

Đường Bội không để ý đến anh nữa, tiếp tục bỏ hành, gừng và các loại gia vị vào khay, sau đó rắc lên cá rồi đặt cái mâm vào nồi hấp.

Bên cạnh còn có một nồi súp đang sôi, cô mở nắp ra nhìn, sau đó đập nắp lại, cười nói: "Anh định ôm em như vậy tới khi nào thế?"

"Chết cũng không buông...." Sở Quân Việt lẩm bẩm nói.

Anh hơi nghiêng đầu, chiếc mũi cao thẳng cọ vào má Đường Bội, chớp mũi mang theo cảm giác lành lạnh làm Đường Bội rụt cổ lại, vừa cười tránh anh vừa nói: "Được rồi được rồi, em làm xong rồi, chúng ta ra ngoài trước đi."

Hình như Sở Quân Việt vẫn chưa cam tâm, nhưng vẫn buông Đường Bội ra.

Phòng bếp thật sự không phải là chỗ mà cô rành, Đường Bội dặn dò người giúp việc vài câu rồi đi ra ngoài với Sở Quân Việt.

Cô vừa mới đưa tay lên định tháo tạp dề ra thì ánh mắt Sở Quân Việt thoáng buồn bã.

Sau lớp tạp dề, là bộ đồ mặc nhà bình thường.

Cái tạp dề thật to gần như bao trọn hai phần ba cơ thể bé nhỏ của cô.

Rõ ràng đây là cách ăn mặc bình thường nhất, nhưng ở trong mắt Sở Quân Việt, lại vô cùng xinh đẹp.

Anh đột nhiên vươn tay ra, đè tay Đường Bội lại, hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói bên tai cô: "Đừng cử động."

Đường Bội ngẩn ra, đôi mắt nhanh chóng bị ý cười chiếm hết.

Nhưng cô lại vô cùng nghe lời, ngừng tay lại, đôi mắt đầy ý cười, hỏi: "Sao vậy?"

Bàn tay ấm áp vén vạt áo cô lên, từ từ chui vào.

Đường Bội chỉ cảm thấy lưng âm ấm, cả người Sở Quân Việt đã dính vào.

Hơi thở của anh thổi lên cổ Đường Bội, có hơi gấp gáp, ngay cả giọng nói, cũng trở nên khàn khàn: "Sao hôm nay em lại xuống bếp nấu cơm?"

Sở Quân Việt lại hỏi: "Làm chuyện gì chột dạ sao?"

Đường Bội cười ra tiếng.

Cô đè cánh tay đã bò tới bụng mình lại, cười nói: "Bởi vì tối hôm qua....."

Cô đè tay Sở Quân Việt lại không cho nó tiếp tục cử động, cũng không quan tâm những người giúp việc có thể sẽ đi vào phòng khách, xoay người lại đối diện với Sở Quân Việt.

Đường Bội đứng xích ra một chút, nhìn vào mắt Sở Quân Việt.

Mắt của Sở Quân Việt luôn rất sáng, trong suốt lạnh lùng nhưng lại không mất đi sự uy nghiêm, cộng thêm thân phận và địa vị của anh nên có

rất nhiều người sợ anh, trên cơ bản là không có ai dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Đường Bội chưa từng bị ánh mắt của anh làm sợ, cô nhìn vào mắt Sở Quân Việt, đột nhiên kiễng chân lên, kề sát tai anh: "Tối hôm qua em làm ra chuyện như vậy, dù sao cũng phải phụ trách với anh!"

Tiếng cười như chuông bạc khiêu khích thần kinh Sở Quân Việt, Đường Bội vừa mới nói được nửa câu đã không kiềm được mà cười ra tiếng.

Sở Quân Việt ôm chặt lấy cô, làm Đường Bội dán sát vào người mình, ảo não thấp giọng nói: "Chuyện này, phải do anh làm mới đúng!"

"Anh làm hay em làm không phải đều giống nhau sao?" Đường Bội cười càng vui vẻ: "Tóm lại, đều là chuyện của chúng ta." Diệp Gia Quán, được chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!

"Nhưng điều này so với tưởng tượng của anh hoàn toàn khác nhau..." Sở Quân Việt vẫn có chút bất mãn: "Cầu hôn, phải được tiến hành trong một khung cảnh lãng mạn, để tất cả mọi người công nhận và chúc phúc cho chúng ta.... Cầu hôn như vậy, mới là hoàn chỉnh."

"Đó là trong phim." Đường Bội nói: "Người ta cầu hôn là chuyện của người ta, chúng ta cầu hôn chỉ cần vui vẻ là đủ rồi không phải sao?"

00:00

Vừa nói, cô vừa nghiêng đầu hôn lên má Sở Quân Việt, thấp giọng nói: "Hai người ở bên nhau, vốn chính là chuyện riêng tư. Giống như anh uống nước, ấm lạnh chỉ có anh mới biết, chỉ cần chúng ta vui, vậy không phải là đã đủ rồi sao?"

Sở Quân Việt cảm thấy hơi không thích hợp, nhưng không biết phải phản bác thế nào.

Ở chỗ anh không nhìn thấy, Đường Bội cười gian trá, thấp giọng nói bên tai anh: "Huống chi, anh không vui hả?"

Nói không vui là nói dối!

Sở Quân Việt không thể không thừa nhận, lúc sáng sau khi Đường Bội đi khỏi, anh thấy tin trên internet, nhìn chiếc nhẫn tượng trưng cho mình nằm trên ngón áp út của cô, nhìn dòng chữ cô viết dưới tấm hình thì lòng anh lập tức bị cảm giác hạnh phúc lấp đầy.

Hình như cảm giác được tâm tình của anh, Đường Bội lại cười nói: "Em vui, anh cũng vui, chỉ cần như vậy là đủ rồi không phải sao?"

Thật sự là đã đủ rồi!

Bỏ qua một chút không cam lòng trong lòng, Sở Quân Việt càng ôm Đường Bội chặt hơn.

Anh hít hà mùi hương trên người cô, cô rất thơm, anh thấp giọng nói: "Ừ."

Đường Bội cũng ôm lấy anh, sóng mắt lưu chuyển, ở nơi Sở Quân Việt không nhìn thấy, nở nụ cười đắc ý.

Sau đó, cô khẽ tách khoảng cách của hai người ra, thấp giọng nói: "Chờ chút, chúng ta phải ăn cơm trước."

Sở Quân Việt híp mắt.

Anh buông Đường Bội ra nhưng đột nhiên bế cô lên.

Ở đài truyền hình cũng được, ở bên ngoài cũng được, anh sẽ quan tâm đến công việc của cô mà cố gắng kiềm chế bản thân.

Nhưng bây giờ, bọn họ đang ở nhà, tiếp theo, còn có cả buổi tối, cô có thể để anh ăn no.

"Ôi... Anh không định ăn cơm hả?" Mặc dù Đường Bội không than phiền nửa chữ, nhưng nụ cười trên môi rất sâu.

Cô duỗi thẳng hai tay vòng qua cổ Sở Quân Việt, anh cúi đầu nhìn cô một cái, nhếch môi, học theo giọng điệu của cô, nói: "Tối hôm qua em làm ra chuyện như vậy, em phải phụ trách với anh mới được."

Anh bế cô lên lầu hai, lúc đẩy cửa phòng ngủ ra, anh cúi xuống thấp giọng nói bên tai cô: "Bây giờ cái anh muốn ăn, chỉ có em thôi!"

Đây chính là một trong những lời tỏ tình ít ỏi của Sở Quân Việt.

Không chỉ là Đường Bội, ngay cả lỗ tai anh cũng đỏ theo.

Hai người cùng nhau ngã trên giường lớn, Sở Quân Việt im lặng nhìn cô gái nằm dưới người anh.

Anh đưa tay vén tóc cô, nghiêm túc nhìn một lúc lâu mới cúi người xuống hôn lên môi cô.

Qua một lúc lâu, Sở Quân Việt đột nhiên buông Đường Bội ra, hình như anh nhớ ra cái gì đó, thấp giọng nói: "Ngày hôm qua, em không có chụp anh?"

Đây không phải là câu nghi vấn, đây là một câu khẳng định.

Tối hôm qua Đường Bội chỉ chụp tay của mình và chiếc nhẫn kim cương mà thôi.

"Ừ? Sao vậy anh?" Đường Bội hỏi.

"Như vậy thì ai biết người đính hôn với em là ai?" Sở Quân Việt tiếp tục nói: "Hoặc giả, người ta còn cho là người đính hôn với em là Hạ Tử Diệu? Hoặc...." Anh suy nghĩ một chút mới chậm rãi nói, giọng điệu có chút bất mãn: "Cố Diệp?"

Đường Bội sợ run một giây, đột nhiên cười rộ lên.

Vừa cười cô vừa xoay người đề lên Sở Quân Việt, cúi đầu nhìn vào mắt anh.

Một lát sau, không kiềm được mà hôn lên, lẩm bẩm hỏi: "Sao anh lại đáng yêu như vậy chứ?!"

Đây là phạm quy!

Nói xong câu đó, Đường Bội không nói thêm gì nữa.

Sau một lúc im lặng, Sở Quân Việt ôm lấy Đường Bội từ phía sau, vụng về hôn lên vai cô, trên gáy cô.

"Đi tắm, sau đó ăn tối." Đường Bội hơi giật người, tránh cái hôn của anh, cười nói: "Em đói rồi."

Bữa ăn tối đầy đủ sắc hương vị đã được dọn lên.

Lúc Đường Bội và Sở Quân Việt ngồi xuống bàn ăn, thức ăn vẫn còn bốc khói.

Mùi thức ăn thơm lừng tràn ngập phòng ăn, Đường Bội nhìn lướt qua các món ăn trên bàn, lập tức phát hiện hai món mình làm----

Cá hấp ngó sen và súp, bất luận là sắc hương vị đều kém hơn những món khác trên bàn.

Nhưng Sở Quân Việt lại không chút chậm trễ, đưa đĩa về phía đĩa cá hấp.

Đối với tài nấu nướng của mình Đường Bội hiểu rõ, tối đa cũng chỉ có thể ăn mà thôi.

"Khụ khụ...." Đường Bội ngượng ngùng ho một tiếng, nhìn Sở Quân Việt cười nói: "Em không giỏi về mặt nấu nướng, cho nên chỉ có thể làm được như vậy thôi."

"Ừ." Sở Quân Việt đáp.

Lúc ăn cơm anh không thích nói chuyện, nhưng hôm nay lại nói thêm một câu: "Rất ngon."

Dừng một chút, như nhớ ra cái gì đó, Sở Quân Việt nhìn Đường Bội, cặp mắt thâm thúy đầy ý cười, nói: "Có hương vị của Đường Bội."

Đường Bội cảm thấy mình sẽ chết đuối trong đại dương mênh mông có tên là Sở Quân Việt.

Cơm nước xong hai người cùng nhau đi lên thư phòng, cả ngày hôm nay Sở Quân Việt không tập trung vào công việc được nên giờ vẫn còn rất nhiều chuyện cần xử lý.

Đường Bội cũng có chuyện phải làm.

Cô mở laptop ra, vừa xem các tin tức trong giới giải trí, vừa uống nước trái cây người giúp việc bưng lên.

Hoàn cảnh như vậy, thỉnh thoảng sẽ làm người ta cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy, cho đến ngày cuối của cuộc đời thì sao cũng được.

Các tin tức trang web giải trí, gần như đều bị tin của Đường Bội chiếm giữ. Chẳng qua là mãi đến bây giờ, không một phóng viên nào có thể

phỏng vấn cô, cho nên không ai biết, nam chủ nhân của chiếc nhẫn là ai.

Cũng không phải là Sở Quân Việt buồn lo vô cớ, từ tối đến giờ có rất nhiều người suy đoán xem nam chủ nhân của chiếc nhẫn là ai.

Có người đoán, ảnh đế Hạ Tử Diệu cam tâm tình nguyện tạo scandal với Đường Bội.

Cũng có người đoán, là người mới Cố Diệp gần đây liên tục tạo ra tia lửa với cô. Thậm chí không biết có người moi tin được từ đâu mà nói chắc như đinh đóng cột là thấy Đường Bội và Cố Diệp tay trong tay cùng đi du lịch.

Thậm chí còn có người đoán, Đường Bội được nhà biên kịch kim bài Sở Dực Thành bao nuôi, nếu không, bằng vào một người mới như cô thì làm sao có thể nhận được vai nữ chính trong phim của Sở Dực Thành?!

Ngay cả Tần Hạo Diễm và Minh Hiên cũng bị kéo vào.....

Đường Bội xem không ít bài viết, thật sự là không có ai đoán đúng.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Anh Thích Tôi?

"Công chúa của anh...." Giọng của Âu Dương Lạc truyền qua điện thoại mang theo tiếng gió vù vù, làm cho giọng của anh ta nghe có vẻ xa xôi: "Ngay cả điện thoại của anh em cũng không muốn nghe sao?"

"Lạc...." Đường Bội cười híp mắt: "Anh đang ở đâu?"

"Ở một chỗ rất cao rất cao, từ trên đây nhìn xuống có thể thấy cả vương quốc!" Tiếng gió hòa lẫn vào câu nói của Âu Dương Lạc, thổi bay mái tóc vốn không dài của anh ta, cái trán cao lộ ra.

Trên mặt anh ta là nụ cười thờ ơ, đôi mắt xanh như nước biển nhìn xuống vùng đất dưới chân mình.

Nhìn từ vị trí của anh ta, những tòa nhà đều biến thành những món đồ chơi bé tí, ngay cả quốc lộ rộng rãi, cũng biến thành từng khe băng hẹp dài, cắt thành phố thành nhiều mảnh nhỏ.

"Ở đây có những viên ngọc xanh như nước biển, bạc trắng trải đầy bãi biển, những cô gái nhiệt tình như lửa.... Nhưng Bội Bội...." Âu Dương Lạc quần sợi dây ruy-băng đính lam ngọc vào tay mình, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng hơn: "Nơi này không có em."

"Lạc." Đường Bội nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lúc nào cũng vậy, người hợp tác ăn ý nhất của cô luôn luôn giống như một vị hoàng tử cao quý thâm tình đứng trên sân khấu.

"Gần đây anh đi đâu vậy?" Cô lại hỏi.

"Giải quyết đám sâu bọ đáng ghét để những đóa hoa xinh đẹp trong đất nước của anh có thể nở rộ và ngày càng phồn thịnh." Âu Dương Lạc cười nhạt.

Gió thổi qua tai anh ta, gió mạnh tới nỗi làm anh ta lắc lư.

Nếu người biết anh ta, nếu nhìn thấy anh ta lúc này, nhất định sẽ không tin tưởng, người đàn ông đang ngồi chéo chân trên tòa kiến trúc cao nhất đất nước, mặc áo sơ mi tay ngắn và quần jean, nụ cười có chút ngây thơ, lại vừa mới đoạt lại quyền lợi từ tay của chú mình.

Lúc này, trên tay anh ta là một chiếc điện thoại màu trắng, không thể ngờ rằng, đôi bàn tay thon dài có lực này lại từng cầm những vũ khí vô cùng nguy hiểm.

Khi anh ta cười, trong đôi mắt xanh biếc ấy, mang theo sự thâm thúy và sự dịu dàng không dễ phát giác, giống như cọng lông thiên nga mềm mại nhất, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng được, cách đây không lâu, đôi mắt xinh đẹp này, đã từng bị máu nhuộm đỏ.

"Vậy anh có khỏe không? Lạc."

Giọng của Đường Bội tràn đầy lo âu, điều này làm cho nụ cười trên mặt Lạc càng thêm sâu: "Anh rất khỏe."

Anh ta đứng lên.

Những cơn gió làm áo sơ mi của anh ta gồ lên, trông giống như có một đôi cánh khổng lồ, có thể cưỡi gió bay đến tận chân trời.

Anh ta thật sự làm như vậy.

Âu Dương Lạc gần như ngã xuống phía trước, sau lưng anh ta xuất hiện một đôi cánh nhân tạo lớn, đưa anh ta xuống đất.

"Anh chuẩn bị đến thăm em trai của em, sau đó, Bội Bội...."

Tiếng gió càng lúc càng lớn, làm Đường Bội không thể nghe rõ câu nói phía sau.

"Cái gì?" Cô hỏi: "Lúc này anh nói gì em không nghe rõ."

"Hẹn gặp em ở thành phố S." Âu Dương Lạc mỉm cười cúp điện thoại.

Đường Bội nhú mày, tiếng tút tút phát ra từ điện thoại, đây là lần đầu tiên Lạc cúp điện thoại trước khi nói chuyện với cô.

Anh ấy nói đi thăm Tử Thái, vậy chắc bây giờ anh ấy còn đang ở Châu Âu?

"Sao vậy?" Sau khi khép hồ sơ lại, Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội, không nhin được hỏi.

Vừa rồi anh nghe Đường Bội nói chuyện với người kia, Âu Dương Lạc đã biến mất một thời gian, Đường Bội không biết anh ta đi làm gì, thân là gia chủ Sở gia, nhưng Sở Quân Việt cũng biết được đại khái.

"Lạc gọi điện thoại cho em." Đường Bội ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt: "Anh ấy nói chuẩn bị đến thăm Tử Thái."

"Ừ." Sở Quân Việt tỉnh bơ.

Đột nhiên phát hiện bí mật nội bộ của gia tộc người ta, ngang nhiên cãi cách, một lúc diệt trừ tất cả uy hiếp, nguyên nhân Âu Dương Lạc không

tới gặp Đường Bội bây giờ, chắc là không muốn để cô thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Sự tranh đấu của thế lực ngầm lớn nhất Châu Âu, độ tàn khốc vượt xa sự hiểu biết của Đường Bội.

Cho dù Đường Bội có thể tiếp nhận, nhưng Âu Dương Lạc cũng sẽ không để máu tươi và những thứ bẩn thỉu đó vấy bẩn công chúa quý giá nhất của anh ta.

Sở Quân Việt cúi đầu, lấy một tập hồ sơ khác.

Môi của anh bất giác nâng lên: Từ lúc bắt đầu, Âu Dương Lạc đã vô cùng sai! Thật ra anh ta và Đường Bội rất giống nhau, bọn họ có thói quen, nếu là người họ nhận định và người quan trọng với họ, họ sẽ bảo vệ thật tốt, không muốn để những người đó tiếp xúc với thế giới kinh khủng nhất của mình.

Nhưng nếu như không hiểu hết một người, thì lấy đâu ra tư cách để nói yêu?

Huống chi, Âu Dương Lạc vĩnh viễn sẽ không hiểu, thỉnh thoảng yếu thế, mới là cách tốt nhất để hai người giao trái tim cho nhau.

Cho nên, Sở đại thiếu, luôn không chút ngần ngại yếu thế trước mặt Đường Bội.

Nhưng mà, anh sẽ không ngu ngốc đến mức đi nhắc nhở tình địch của mình.

"Sau đó, có lẽ anh ấy sẽ về thành phố S." Đường Bội có chút trêu chọc nhìn Sở Quân Việt, quả nhiên thấy tay cầm bút của anh lập tức xiết chặt.

Cô khẽ cong môi, nở nụ cười nhạt.

Sở Quân Việt như vậy cô rất rất thích.

"Nhưng mà Bội Bội....." Sở Quân Việt im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Bội: "Nếu em đã chủ động công khai chuyện của chúng ta, anh nghĩ, em sẽ không để ý, nếu Sở gia ra mặt giải thích chuyện này."

Anh nhấn mạnh là Sở gia, chứ không phải Sở thị.

Đường Bội chỉ dùng một giây đã biết ý nghĩa trong lời nói của anh.

Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, có thể nâng đỡ bất kỳ một nữ diễn viên nào mà anh muốn. Nhưng con dâu được Sở gia tiếp nhận, chỉ có một.

Đường Bội cúi đầu, mặt nóng lên.

Suy cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi. Đêm qua to gan胆大 cái tin ấy, mặc dù cô tuyệt không hối hận, nhưng cũng không phải là hoàn toàn thờ ơ.

"Ừ...." Chữ này gần như được nói bằng giọng mũi, Đường Bội nhẹ nhàng gật đầu.

Suy nghĩ một chút, cô lại nói: "Nhưng có thể đợi thêm một thời gian nữa không?"

Lông mày Sở Quân Việt lập tức đan vào nhau.

"Chờ phim của chú út chính thức khởi quay, em chính thức vào tổ rồi sau đó hẵng nói." Đường Bội cười trấn an: "Chú rất coi trọng bộ phim này, em không muốn, khi chú cử hành nghi thức khởi quay, tất cả tin tức trên mặt báo đều là nghi ngờ về năng lực của nữ diễn viên chính."

"Được." Sở Quân Việt không chút do dự gật đầu.

Sở Dực Thành đúng là rất hăng hái chuẩn bị cho bộ phim này, sau khi quyết định nam nữ chính, các diễn viên khác cũng đã chọn xong.

Tối hôm sau anh ta gọi điện thoại cho Đường Bội, thông báo với cô rằng sau khi tiết mục của Minh Hiên kết thúc thì bộ phim sẽ chính thức bấm máy.

"Bội Bội." Sở Dực Thành nói vào điện thoại: "Nửa năm sau có lẽ con sẽ tương đối bận rộn, bảo Lục Tử Mặc tận lực sắp xếp nhé."

Đã ở trong giới giải trí khá lâu, Sở Dực Thành rất rõ, khi một người mới nổi tiếng, sẽ bận rộn và sáng chói bao nhiêu.

Giống vậy, cho dù là nhà biên kịch tiếng tăm lừng lẫy, nông cuồng làm theo ý mình, Sở Dực Thành rất rõ, đối với Đường Bội mà nói, vào lúc này, căn cơ vẫn chưa ổn, hơi không cẩn thận một chút thôi thanh danh cũng sẽ mất sạch, té xuống từ trên mây, mất hết tất cả.

"Vâng." Đường Bội đáp, lại hỏi: "Chú út, con nghe Tử Mặc nói, đây có lẽ là bộ phim cuối cùng chú viết, đây là thật sao?"

Sở Dực Thành im lặng chốc lát, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Đường Bội: "Chờ quay xong bộ phim này rồi hẵng nói."

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: "Mỗi một bộ phim được quay, không riêng gì tâm huyết của soạn giả, mà nó còn là tâm huyết của đạo diễn, diễn viên. Nhân vật trong phim từng khóc cũng từng cười, người còn sống người thì chết, những người tham gia trong đó, cũng sẽ khóc theo hoặc cười theo, chết đi rồi sống lại.... Bội Bội, giới giải trí mặt ngoài thì sạch sẽ, bên trong thật sự bẩn thỉu không gì bằng, thế tại sao lại có nhiều người muốn đi lên như vậy?"

"Tại sao?" Đường Bội trầm giọng hỏi.

"Không chỉ vì nó có thể làm cho người ta nổi tiếng sau một đêm, mà nhiều hơn là, ở đây, người ta có thể thực hiện được tất cả những giấc mơ mà mình không thể thực hiện, có thể biến hư vô thành hiện thực!" Giọng nói mang theo chút xa xôi của Sở Dực Thành truyền tới, mang theo sự phiền muộn và tang thương, làm lòng Đường Bội chấn động. Diệp gia quán.

"Được rồi, không nói những chuyện này nữa." Sở Dực Thành cười một tiếng, nói tiếp: "Giới giải trí này không hoàn toàn là những màu sắc sặc sỡ, cũng có rất nhiều người kiên trì vì lí tưởng, giữ mình trong sạch cho đến tận bây giờ. Khởi điểm của con rất cao, từng hợp tác với Tần Hạo Diễm, Hạ Tử Diệu, Minh Hiên, họ đều là những người đứng đầu trong giới. Họ có kinh nghiệm dày dặn, nể rảnh, con có thể hỏi Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm, hỏi xem bọn họ đã lấy được thứ gì ở đây."

"Được." Đường Bội đáp.

Chắc có lẽ vì sắp bấm máy, tâm nguyện nhiều năm có thể thực hiện, nên giọng của Sở Dực Thành cũng nhẹ hơn rất nhiều, ngay cả nói cũng nhiều hơn.

"Cho nên, nếu thật sự muốn ở lại giới giải trí tới cùng, tìm được một con đường thích hợp nhất cho mình, tìm được một người có thể giúp mình biến hư vô thành chân thật, thì có thể tìm được trái tim ban đầu của mình." Sở Dực Thành nói.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Bội ôm đầu gối kinh ngạc ngồi ở trên ghế sa lon, ngây ngô trong chốc lát.

Trái tim ban đầu?

Trái tim ban đầu của cô là gì?

Khi còn bé phải học những thứ đó là do bị Đường Phong Ngôn uy hiếp.

Sau đó làm thế thân của Đường Phỉ Phỉ, rồi dần thân vào giới giải trí, cũng là vì Tử Thái.

Sau nữa, là một diễn viên mới mang theo sự thù hận, muốn đứng ở vị trí cao nhất trong giới này, chỉ vì muốn hạ bệ Đường Phỉ Phỉ, làm cho Tôn gia và Đường Phong Ngôn chết một cách khó coi.

Và cả, ôm một hy vọng mơ hồ, nếu như em trai còn sống, vậy có thể nhìn thấy cô qua ti vi không?

Vậy bây giờ thì sao?

Chỉ là bởi vì diễn xuất thú vị sao?

Hay là....

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại cá nhân của cô vang lên.

Đường Bội cầm điện thoại lên nhìn rồi lập tức cười lạnh.

00:00

"A lô." Cô tỉnh bơ nghe điện thoại, lạnh lùng chào hỏi người bên kia.

"..... Bội Bội." Hình như Đường Phong Ngôn có chút không biết phải làm sao: "Con nhất định phải dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với ba sao?"

Sự châm chọc trong mắt Đường Bội càng nhiều hơn, giọng vẫn lạnh nhạt như cũ: "Đường tổng, giọng điệu như vậy, chúng ta đã dùng hơn mười năm rồi, chẳng lẽ ông vẫn chưa quen sao?"

Trong một phút ngắn ngủi nhớ lại chuyện cũ, làm cô nhớ lại rất nhiều chuyện đau khổ, giờ đây, cô lười phải diễn với người đàn ông này.

Bên kia điện thoại hình như Đường Phong Ngôn khẽ thở dài, nhưng lại nhanh chóng cứng chiều nói: "Ba thấy hình con đăng lên. Bội Bội, đó là con đúng không, đây là chuyện lớn của đời người, dù con không nói cho người khác biết thì cũng phải nói với ba một tiếng chứ, người đính hôn cùng con rốt cuộc là ai vậy?"

Sắc mặt Đường Phong Ngôn khó coi, đối với đứa con gái Đường Bội mà ông ta đã hoàn toàn không thể khống chế này, tất nhiên là ông ta vô cùng không thích.

Nhưng nghĩ đến chiếc nhẫn kim cương hình trái tim màu hồng giá trị kia, nghĩ đến những tin đồn của Sở Quân Việt và Đường Bội, ông ta thật sự không thể tin được, lần trước Đường Bội còn nói với ông ta rằng mình không là gì trong mắt Sở Quân Việt, giờ lại được cầu hôn?!

"Nếu tôi nói cho ông biết người đính hôn cùng tôi là Sở thiếu, vậy có phải ông sẽ yêu cầu tôi hỏi những chuyện cơ mật rồi nói cho ông biết?" Giọng điệu của Đường Bội vô cùng nghiền ngẫm, cô biết, Đường Phong Ngôn nhất định sẽ không kiên nhẫn, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô tạm thời không muốn Sở Quân Việt công bố tin tức.

"Bội Bội!" Giọng của Đường Phong Ngôn nặng hơn: "Con đang nói cái gì đó?! Người làm cha nào không hy vọng được nhìn con gái của mình hạnh phúc? Lúc trước cha lo cho con, Sở thiếu đối xử với con như thế nào. Nếu như hai người thật sự kết hôn, vậy tất nhiên là vô cùng tốt! Ba cũng có thể yên tâm...."

"Yên tâm cái gì? Để thả dây dài câu cá lớn sao?" Giọng của Đường Bội hùng hổ dọa người, cô biết bây giờ Đường Phong Ngôn không dám đắc tội mình. Chắc giờ Đường Phong Ngôn đang tức đến phát điên, nhưng vẫn

không thể không đè nén, giải thích với mình, trấn an mình, cô cảm thấy rất hả dạ.

"Yên tâm vì từ nay về sau, có thể dựa hơi Sở gia, đứng dưới cây to hứng bóng mát sao?" Đường Bội tiếp tục châm chọc.

"Bội Bội, có phải có người nói gì trước mặt con không?" Quả nhiên, bên đầu điện thoại kia lập tức truyền tới mấy tiếng hít thở nặng nề của Đường Phong Ngôn, khi nói chuyện lần nữa, giọng của ông ta đã có hơi khàn: "Có phải là Đường Phỉ Phỉ không? Hay là Tôn Mặc Vân?"

Đường Bội không trả lời chỉ cười một tiếng.

"Thật sự là bọn họ nói với con?" Đường Phong Ngôn coi sự im lặng của cô thành ngầm thừa nhận, lập tức oán hận nói: "Vốn dĩ còn định niệm tình nghĩa vợ chồng mà bỏ qua cho Tôn gia. Không ngờ Tôn Mặc Vân lại quá ác độc, muốn khích bác quan hệ của hai ba con chúng ta! Vậy chúng cũng đừng trách ba lòng dạ độc ác!"

Ý đùa cợt trong mắt Đường Bội đậm hơn, nếu Đường Phong Ngôn nghĩ vậy, thì cứ để ông ta làm đi.

Vốn dĩ Tôn gia đã là nền tảng trong gió, ngay cả Đường Phỉ Phỉ cũng rơi vào kết cục thảm như thế, thì Tôn gia làm gì có sức để chống lại sự trả đũa của Đường Phong Ngôn?

Nhưng mà, cứ làm cho bọn chúng chó cắn chó đi.

Cô tiếp tục giữ im lặng.

Nhưng Đường Phong Ngôn càng gấp rút hơn, hôm nay ông ta gọi tới, là có mục đích, Đường Bội cứ luôn im lặng, làm ông ta vô cùng lo lắng thấp thỏm: "Bội Bội con yên tâm, cũng đừng để những lời chúng nói ở trong lòng. Bọn chúng ghen tị với con, thấy con trở thành người thừa kế

duy nhất của Đường gia, cho nên mới không cam tâm, khích bác quan hệ của chúng ta. Ba sẽ xử lý tốt chuyện này, con đừng suy nghĩ nhiều."

"Ừ..." Đường Bội ừ một tiếng, ngón tay vô thức vẽ vờn trên ghế sa lon.

Đường Phong Ngôn im lặng giây lát, lúc này mới dè dặt hỏi: "Bội Bội, bây giờ Sở gia và Liên gia có hợp tác với nhau không?"

"Sao hả?" Mặc dù giọng của Đường Bội vẫn thờ ơ, nhưng mắt lại từ từ sáng lên.

Nếu Đường Phong Ngôn hỏi tới Liên gia, vậy nhất định là Liên tam thiếu đột nhiên về nước đã có hành động rồi.

"Không có gì, ba chỉ muốn biết. Gần đây có cạnh tranh mấy hạng mục với Liên gia, tất nhiên, đây không phải là vấn đề to tát gì, chỉ là cạnh tranh công bằng mà thôi. Ba nghĩ con và Sở thiếu đính hôn, nếu như ba làm quá căng với đối tác của cậu ấy thì cũng không tốt lắm, cho nên ba chỉ hỏi một chút thôi." Đường Phong Ngôn giải thích.

Cáo già đúng là cáo già, chỉ dùng mấy câu nói đã lấy cái cớ là quan tâm để che đậy tất cả mọi chuyện, làm như mình giống một người cha tốt thật sự.

Nếu như không phải Đường Bội đã quá hiểu con người của ông ta, thì có lẽ cô sẽ tin một chút.

"À." Cô thờ ơ đáp một câu, thờ ơ nói: "Chắc không sao đâu, nếu chỉ là cạnh tranh công bằng, với tài lực của Liên gia, chắc hẳn sẽ không hẹp hòi đến vậy."

"Vậy thì tốt...." Đường Phong Ngôn có chút không cam lòng, nhưng lại không dám nói ra.

"Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi cúp đây." Đường Bội lại nói.

"Bội Bội!" Đường Phong Ngôn vội vàng kêu.

"Sao?"

"Con vẫn chưa nói cho ba biết con thật sự dính hôn với Sở thiếu sao?" Đường Phong Ngôn vẫn chưa yên lòng.

Giá trị của chiếc nhẫn trên tay Đường Bội thật sự không nhỏ, nhưng Sở gia mạnh như vậy, Diệp gia quán, gia chủ dính hôn mà lại không thấy một chút tin tức gì, người ta nghi ngờ cũng đúng nên không thể trách được.

"Ha ha...." Đường Bội cười khẽ, nói: "Đến lúc đó ông sẽ biết."

Cô lười phải đối đáp với Đường Phong Ngôn, tiện tay cúp điện thoại.

Đường Phong Ngôn gọi điện thoại đến nói xa nói gần như vậy, chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi.

Đường Bội híp mắt lại, Liên tam thiếu hành động, mặc dù năm đó cô không đích thân trải qua. Nhưng từ những lời kể đứt đoạn ấy, có thể thấy được, Liên tam thiếu ra tay, nhất định sẽ vang dội như sấm sét, người khác khó mà ngăn cản!

"Lạc, gần đây Đường Phong Ngôn có tìm anh không?" Đường Bội nhanh chóng gửi tin nhắn cho Âu Dương Lạc.

"Tối qua ông ta đến tìm anh, nhưng anh không đếm xỉa đến ông ta." Lạc trả lời rất nhanh: "Công chúa của anh, em chuẩn bị thu lưới sao?"

"Tìm anh làm gì? Muốn điều tra Liên gia sao?" Đường Bội lại hỏi.

"Không sai."

"Tạm thời không cần, xem ra Liên Tu Cận đã ra tay rồi, Đường Phong Ngôn phải đối mặt với lửa địa ngục, có lẽ so với sự trả thù của em thì nó còn đáng sợ hơn gấp trăm lần!" Đường Bội cười nhạt.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Anh Thích Tôi? (2)

Tất nhiên cô có thể tự mình xử lý Đường Phong Ngôn.

Nhưng mẹ trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ muốn thấy, hai người đàn ông năm đó liên thủ đẩy mình vào địa ngục, chó cắn chó.

Đường Bội cắt điện thoại di động.

Chuyện phát triển quá thuận lợi, thuận lợi đến mức có chút vượt qua tưởng tượng của cô.

Cho dù không cần tốn sức thăm dò Đường Phong Ngôn, Đường Bội cũng biết, ba ngày nay giá cổ phiếu của tập đoàn Đường thị rớt giá liên tục, xuống dốc không phanh.

Nhưng đây chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Cái gọi là cạnh tranh công bằng trong miệng Đường Phong Ngôn chính là, Đường thị còn chưa kịp bước chân vào vòng cạnh tranh, đã trực tiếp bị những đối tác lúc trước đưa cánh ô liu ra cho, từ chối.

Nói cách khác, tập đoàn Đường thị có chút danh tiếng ở thành phố S, không có cơ hội tham gia những hạng mục này.

Liên Tu Cận đáng sợ, rốt cuộc Đường Phong Ngôn cũng được diện kiến.

Lúc này, Đường Bội đang ngồi trước mặt Liên Tu Cận, người mà Đường Phong Ngôn vô cùng sợ hãi. Ánh mắt của cô rất bình thản, bắt đầu từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô chưa từng sợ Liên tam thiếu này.

Chỗ bọn họ đang ở, chính là chỗ mà lần đầu tiên cô gặp Liên Thiên Duệ.

Cách trang trí của nhà hàng này vẫn như cũ, thậm chí phòng bao bọn họ đang ngồi cũng là căn phòng lần trước khi gặp Liên Thiên Duệ.

Gió thổi trúc kêu, tiếng lá trúc cọ sát vào nhau, tựa như có thể tẩy sạch lòng người.

Nhưng Đường Bội biết, Liên Tu Cận ngồi trước mặt cô, cho dù ở Tây Tạng, cũng không thể nào xóa sạch sự hối hận trong lòng ông ta.

Mới qua mấy ngày, mà nhìn ông ta giống như đã già đi mấy tuổi.

Liên tam thiếu phong độ giống như đã trở thành truyền thuyết của thế kỷ trước.

Lúc này Liên Tu Cận ngồi trước mặt Đường Bội, ánh mắt tang thương, nếp nhăn ở khóe mắt có thể thấy rõ, ngay cả sống lưng luôn thẳng tắp lúc trước cũng đã hơi cong lại.

Ông ta vẫn mặc âu phục chỉnh tề, nhưng khó có thể có lại dáng vẻ công tử phong lưu như xưa, lúc này đây, ông ta lạnh lùng đến nghiêm khắc.

Đường Bội cầm bình trà lên, rót cho mình và Liên Tu Cận, nhàn nhạt nói: "Lá trúc trà thanh tâm giải nhiệt, nhất định Liên tam thiếu sẽ thích."

Cô ngẩng đầu lên chống với cặp mắt của Liên Tu Cận, lạnh lùng nói: "Nhưng tôi có hơi bất ngờ, ông lại không dẫn nổi mà về nước sớm như vậy, tôi còn nghĩ ông sẽ ở lại với Tử Thái thêm mấy ngày."

"Đường Bội...." Giọng Liên Tu Cận khàn khàn.

Mấy hôm nay ông ta không thể ngủ yên.

Không! Phải nói là từ lúc bước chân lên mảnh đất này, trở về thành phố S lần nước, thì ông ta hoàn toàn không thể nào chợp mắt.

Chỉ cần vừa nhắm mắt lại thì sẽ nhìn thấy tấm hình kia.

Dung nhan già nua trước tuổi của Tô Hải Dao, giống như hàng ngàn cây gai, đâm vào làm ông ta đau đớn, nhưng cô ấy lại không hề đếm xỉa đến ông ta.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy đôi mắt mình cay xè, rồi cứ như vậy mà mở mắt đến tận khi trời sáng.

"Tôi đã tới chỗ cháu ở khi còn nhỏ." Liên Tu Cận khàn giọng nói: "Chỗ đó đã sớm bị phá bỏ và xây thành một khu nhà lầu, không hề thấy được vết tích năm xưa. Người của Liên thị tìm được hàng xóm của cháu năm đó, có một vài người còn nhớ cháu, nhớ Tử Thái, cũng nhớ...."

Liên Tu Cận không nói được.

Cũng nhớ Tô Hải Dao khổ cực nuôi nấng hai đứa con thơ.

Câu cuối cùng trong thơ Tô Hải Dao viết đã sớm ghi tạc vào tâm trí ông ta, hàng xóm của bà năm xưa nói lại rằng, trước khi bà qua đời, thân thể đã hết sức yếu ớt, nếu ho một cái là sẽ ho tới nửa đêm. Vì sợ quấy rầy đến Đường Bội và Đường Tử Thái, bà thường lặng lẽ trốn ngoài hành lang, chờ ho xong rồi mới đi vào nhà chợp mắt một chút, rồi lại phải bắt đầu một ngày cực khổ. Diệt gia quán.

"Cô ấy thật sự là một người tốt, cũng là một người mẹ tốt, đáng tiếc...." Hàng xóm tiếc rẻ lắc đầu một cái.

Đáng tiếc người tốt sống không lâu, người xấu lại sống đến ngàn năm!

Lời người hàng xóm nói giống như hàng vạn cây dao, từng cây từng cây đâm thẳng vào trái tim đã sớm máu me đầm đìa của Liên Tu Cận, làm ông ta đau đến mức chết lặng.

"Tôi cho là...." Liên Tu Cận bưng chum trà lên uống một hớp, cười khổ tự giễu nói: "Tôi sẽ sụp đổ ngay tại đó! Nhưng tôi lại có thể đi tới quán rượu, thậm chí còn có thể tới đây gặp cháu."

Hốc mắt Đường Bội đã đỏ au.

Nhưng ánh mắt của cô càng lúc càng lạnh!

Đây là chuyện mà ngay cả cô cũng không biết.

Cô không biết, thì ra mẹ vì cô và Tử Thái, lại cực khổ... Và kiên trì đến như vậy!

"Đường Bội...." Liên Tu Cận lại nói: "Thiên Duệ nói không sai, cuộc đời của tôi thật sự quá trôi chảy, cho nên mới không thể chịu được một đả kích nhỏ. Năm đó tôi không dám đối mặt với chân tướng sự thật, hèn yếu trốn tránh tất cả, không dám đi điều tra, tự cho là đúng đắn hết tất cả tội lỗi lên người mẹ cháu. Tôi cho là làm vậy thì mình có thể khá hơn, nhưng bây giờ, báo ứng tới rồi!"

Ông ta ngửa đầu nhìn lên trần nhà, phía trên có treo một chiếc đèn cung đình họa tiết cổ điển, ánh đèn nhu hòa, không làm cho người ta bị nhức mắt.

Nhưng Liên Tu Cận lại cảm thấy đôi mắt mình vô cùng đau.

Ông ta cẩn thận chớp mắt một cái, lại lăm bẫm nói: "Cháu biết không? Mẹ cháu định sẽ đưa Tử Thái đến chỗ tôi, nhưng khi đó, tôi đang bận chạy

theo niềm vui mới, bận bịu với cuộc sống mơ màng, bận bịu tham dự những buổi tiệc tùng xa hoa.... Bận bịu dùng scandal của mình, bóp chết một người duy nhất, cũng bóp chết cơ hội duy nhất có thể để con của tôi gọi tôi một tiếng 'ba'...."

Cái gọi là tim đau như bị khoét ngàn lỗ, có lẽ là như thế.

Khi Liên tam thiếu nghe những người đó kể lại chuyện của Tô Hải Dao và con trai mình, thì lúc bấy giờ đây, ông ta chỉ còn lại lá thư này, từng chữ thấm đẫm nước mắt của Tô Hải Dao, mỗi chữ cũng giống như một con dao sắc bén, không ngừng cứa vào tim ông ta.

Liên Tu Cận lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi quần ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Đường Bội.

"Đây là cái gì?" Đường Bội lạnh giọng hỏi.

Cô không thích ngồi cùng Liên Tu Cận nhớ lại những chuyện liên quan tới mẹ.

Đối với Đường Bội và Đường Tử Thái mà nói, đó là những ký ức vô cùng vô cùng quý giá, cho dù chia sẻ, cũng tuyệt đối không chia sẻ cho một trong hai hung thủ hại chết mẹ mình.

"Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, cháu hoặc Tử Thái, chỉ cần cầm nó đến Liên thị, Thiên Duệ sẽ chuyển giao tất cả tài sản của tôi cho hai người." Liên Tu Cận nhàn nhạt nói: "Tôi biết cháu khinh thường nó, Tử Thái cũng khinh thường những thứ của người ba này. Nhưng tôi bây giờ, nghèo đến mức chỉ còn lại tiền."

Liên Tu Cận cười tự giễu.

"Tử Thái?" Đường Bội nhíu mày.

"Đúng! Tử Thái." Liên Tu Cận nhớ ra cái gì đó, biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Tử Thái nó, nó đã biết hết mọi chuyện, cho nên nó...." Ông ta cười khổ lấy một tấm thẻ khác ra.

Thẻ ATM màu đen lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, nhưng lại làm Liên Tu Cận cảm thấy nóng đến mức bỏng tay.

Ông ta nhanh chóng đặt cái thẻ lên bàn, ngẩng đầu, nhìn vào mắt Đường Bội, chậm rãi nói: "Tôi không muốn chỉ trích cái gì cả, nhưng Đường Bội, tôi tin cháu sẽ không nói những chuyện năm đó với Tử Thái, dù cháu có hận tôi đến thế nào thì cháu cũng sẽ không nói với nó. Bởi vì cháu rất thương Tử Thái!"

"Nhưng Tử Thái vẫn biết?" Đường Bội nhú chặt mày.

"Không sai." Liên Tu Cận lại nói: "Nó đưa cái thẻ này cho tôi, nói sẽ trả hết số tiền mà tôi lo cho nó trong thời gian qua. Bây giờ ngay cả câu ông Liên nó cũng không thêm kêu nữa, học người ngoài kêu là Liên tam thiếu. Nhất định là đã có người nói cho nó biết chuyện năm đó..."

"Ông có ý gì?" Đường Bội nhìn chăm chăm Liên Tu Cận, rớt cuộc mở miệng từ từ hỏi.

"Nếu như không phải là cháu, không phải Thiên Duệ, vậy còn người nào biết chuyện năm đó, hơn nữa còn có thể nói với Tử Thái?" Liên Tu Cận nói.

Đường Bội không nói gì, chỉ nhìn Liên Tu Cận, im lặng, chân mày khẽ nhú lại.

Động tác của cô không qua khỏi đôi mắt Liên Tu Cận.

"Cả đời này của tôi, lúc Tử Thái nhét cái thẻ này vào tay tôi, lạnh lùng nói với tôi những lời kia, thì đã tuyên bố kết thúc rồi." Liên Tu Cận lại nói:

"Đường Bội, tôi biết Tử Thái thương cháu, tôi cũng biết cháu rất thương nó, chuyện cháu làm vì nó, vượt qua người ba này. Cho nên Tử Thái có cháu chăm sóc, tôi vốn rất yên tâm.

Nhưng bây giờ...."

Liên Tu Cận luôn luôn là một người đàn ông ích kỷ, cho dù từ đầu tới cuối Đường Tử Thái không nhận ông ta, nhưng ông ta cũng muốn có một vị trí trong lòng cậu, ít nhất, dù chỉ một chút thôi, có thể dùng thời gian còn lại, để cho cậu tình thương của ba.

Sau khi ước mơ tan biến, ông ta hy vọng, con ông ta, có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, trên lưng không mang cái sai lầm mà ông ta phạm phải.

Nói ích kỷ một chút, có Đường Bội cũng những thù hận này là đủ rồi.

"Tôi tin không phải cháu..." Liên Tu Cận chậm rãi nói: "Nhưng có người nói cho Tử Thái biết, hơn nữa còn nói rất cặn kẽ. Nếu không lấy tính cách của Tử Thái, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện quyết tuyệt như vậy."

Ông ta nhìn vào mắt Đường Bội, chắc chắn người đó không chỉ nói với Tử Thái chuyện năm đó mà còn dạy Tử Thái giả vờ không biết gì hết trước mặt Đường Bội, không để Đường Bội biết chuyện này.

Cho nên Tử Thái mới chọn, sau khi Đường Bội về nước, làm khó Liên Tu Cận.

Liên Tu Cận không thể chịu đựng, bên cạnh con trai mình có một trái bom hẹn giờ.

Đường Bội đột nhiên đứng lên.

Cô nhìn xuống Liên Tu Cận, gần như có chút không dám tin: "Ông đang ám chỉ là Sở Quân Việt nói với Tử Thái chuyện này?"

Cô cau mày: "Liên tam thiếu, ông có biết ông làm vậy rất khó coi không?!"

Liên Tu Cận không trốn tránh, ông ta ngẩng đầu nhìn Đường Bội, nói: "Cậu ta là gia chủ Sở gia, tổng giám đốc của tập đoàn Sở thị, có thể nắm giữ một tập đoàn lớn như vậy, tuyệt đối không phải là người hiền lành gì. Nếu cậu ta thật sự hiền lành, chỉ sợ đã sớm không thể sinh tồn ở Sở gia. Cho nên Đường Bội, có lẽ cậu ta thật lòng yêu cháu, có thể biểu hiện vô hại trước mặt cháu. Nhưng làm sao cháu đảm bảo? Cậu ta sẽ đối xử với Tử Thái như đối xử với cháu?"

"Anh ấy sẽ không làm như vậy!" Đường Bội chắc chắn nói.

Ánh mắt của cô quá trong suốt và kiên định, làm Liên Tu Cận suýt chút nữa tin lời cô.

Nhưng ông ta khẽ híp mắt, ông ta đã sai nửa đời rồi, không thể cầm hạnh phúc của con trai mình ra mạo hiểm nữa.

00:00

"Đường Bội, đó là cậu ta bằng lòng làm vậy trước mặt cháu, để lộ mặt tốt của mình." Liên Tu Cận lạnh lùng nói: "Cháu có thể hỏi Thiên Duệ hoặc là bạn tốt của cháu, Âu Dương Lạc, Sở Quân Việt trước mặt bọn họ, lúc đó cậu ta mới là Ám Dạ đế vương chân chính, làm người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật."

"Anh ấy sẽ không làm như vậy." Đường Bội chắc chắn nói: "Anh ấy chưa từng làm ra chuyện không tôn trọng ý nguyện của tôi."

"Sở Quân Việt uy hiếp tôi và Thiên Duệ, không được cướp Tử Thái khỏi cháu." Liên Tu Cận chậm rãi nói: "Cậu ta biết cháu không bỏ được người em trai này, mặc dù cậu ta uy hiếp chúng tôi, nhưng cậu ta cũng nghĩ đến, Liên gia không nhất định sẽ sợ. Cho nên cậu ta sẽ tính cách khác, trực tiếp xuống tay từ chỗ Tử Thái, giải quyết tận gốc, cắt đứt suy nghĩ ở lại bên tôi của nó, đó thật sự là cách làm đơn giản và triệt để nhất. Huống chi..."

Dừng một chút, ông ta nói: "Chuyện Sở đại thiếu muốn làm, cơ bản là không cần tự ra tay, chỉ cần cậu ta muốn, sẽ có vô số người tranh giành làm giùm cậu ta."

"Tôi vẫn sẽ không tin." Đường Bội nhìn Liên Tu Cận, nói: "Ông không thuyết phục được tôi. Tôi tin tưởng người mà tôi phải đích thân nhìn thấy, cảm nhận, và hiểu rõ. Sở Quân Việt không phải như ông miêu tả."

"Được!" Liên Tu Cận nhìn vào mắt Đường Bội, đột nhiên nói: "Vậy tôi sẽ để cho cháu xem, rốt cuộc Sở Quân Việt có bao nhiêu đen tối."

Ông ta móc điện thoại ra gọi cho Liên Thiên Duệ, không quá mấy phút, cửa phòng bao bị người ta gõ ba tiếng, sau đó Liên Thiên Duệ mở cửa đi vào.

"Chú ba." Hắn gật đầu chào hỏi Liên Tu Cận, rồi mới quay sang nhìn Đường Bội, đưa tay ra: "Đã lâu không gặp, cô Đường."

Đường Bội đưa tay ra nắm lại rồi rút tay về.

Cô lạnh lùng nhìn hai chú cháu trước mặt, bắt đầu hồi hận vì đi gặp Liên Tu Cận.

Uống công cô còn cho là Liên Tu Cận thật lòng xám hối, nể mặt Tử Thái, cô hạ quyết tâm, Diệp gia quán, chờ sau khi Liên Tu Cận xử lý Đường Phong Ngôn xong, chỉ cần ông ta không xuất hiện trước mặt cô nữa thì cô sẽ không chủ động tìm ông ta gây chuyện.

"Cô Đường." Liên Thiên Duệ hơi khom người, nói: "Tôi muốn xin lỗi cô trước, cuộc phẫu thuật của Tử Thái, thật sự là do một chút tư tâm của tôi, kêu bác sĩ sắp xếp phẫu thuật vào ngày hôm đó."

Đường Bội ngồi xuống.

"Tư tâm?" Cô lạnh nhạt hỏi: "Tư tâm gì?"

Tổng giám đốc Liên thị, hợp diễn với nhân vật xuất sắc lúc trước của Liên thị, cơ hội này khó có được, người bình thường làm sao thấy được đây?

Đường Bội khinh thường nhìn hai người, cô muốn nhìn thử, bọn họ diễn tuồng này như thế nào.

"Điều này... Thứ cho tôi không thể nói rõ." Sau khi trầm mặc mấy giây Liên Thiên Duệ chậm rãi nói.

Đường Bội cười khê: "Vây, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi tin tưởng chuyện anh sắp nói? Nhất là...." Nụ cười của cô càng lạnh hơn: "Anh còn đang muốn tung tin vịt hãm hại VỊ HÔN PHU của tôi, kích bác quan hệ của chúng tôi?"

Nói đến chữ vị hôn phu, giọng Đường Bội lại nặng thêm một chút.

Cô tin tưởng, Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận chắc chắn đã biết tin tức trên mạng.

Bằng năng lực của bọn họ, chắc chắn sẽ đoán ra, người đưa chiếc nhẫn cho cô là Sở Quân Việt.

Quả nhiên, Liên Thiên Duệ nghe vậy, cơ thể hơi cứng đờ.

Hắn quay đầu nhìn Liên Tu Cận, lập trường của Đường Bội quá rõ ràng, làm cho hắn không biết phải nói chuyện kế tiếp như thế nào.

"Sao vậy? Không muốn nói à?" Đường Bội lại hỏi.

Trước giờ cô yêu hận rõ ràng, đối với Liên Thiên Duệ vốn là vô cùng khách sáo, nhưng bây giờ lại lạnh như băng.

Liên Thiên Duệ có hơi lúng túng, hắc ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Nguyên nhân tôi nói lời xin lỗi vừa rồi, có một phần là vì, sắp xếp ca phẫu thuật vào ngày hôm đó, là do chúng tôi nhận được tin, biết Sở thiếu sẽ cầu hôn cô vào ngày hôm đó, cho nên Âu Dương thiếu mới liên thủ với tôi, ngăn cản chuyện đó."

Đường Bội không tỏ ý kiến nhìn hắc, hỏi: "Đúng là anh nên nói xin lỗi! Không chỉ vì anh lợi dụng Tử Thái, mà còn vì, anh làm tôi bỏ lỡ mặt màn cầu hôn mà tôi trông chờ rất lâu."

Nói xong, Đường Bội mỉm cười.

Chắc là không ngờ cô sẽ nói như vậy, Liên Thiên Duệ nhìn nụ cười của cô, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết phải nói tiếp như thế nào.

"Tiếp tục đi..." Đường Bội cười nhắc nhở.

"Nhưng trước khi chuyện xảy ra, Sở thiếu đã biết hết rồi." Liên Thiên Duệ ho nhẹ, trước ánh mắt sắc bén của Đường Bội, hắc cảm thấy mặt mình nóng lên, nhưng vẫn miễn cưỡng nói tiếp: "Anh ta không chỉ biết tung tích của Tử Thái mà không nói cho cô biết, còn biết kế hoạch của tôi và Âu Dương thiếu. Nhưng anh ta lại không nói gì."

Liên Thiên Duệ nhìn Đường Bội, thấy sắc mặt của cô không thay đổi, nhắm mắt nói một hơi: "Anh ta làm như không có chuyện gì, vẫn lên kế hoạch cầu hôn, để cô không thể không đến Thụy Sĩ, bỏ lỡ màn cầu hôn đầy dụng tâm của anh ta."

"Lấy tính cách của cô, qua chuyện này, chắc chắn sẽ rất áy náy với Sở thiếu. Sau đó anh ta lập tức bay tới Thụy Sĩ, không một lời chỉ trích cô, ngược lại còn bận trước lo sau chuyện của Tử Thái...."

Liên Thiên Duệ không nói tiếp, hần tin, lấy trí thông minh của Đường Bội, nhất định đã hiểu.

Hần nhìn Đường Bội, nói với cô: "Đây mới là gia chủ Sở gia, cô Đường. Anh ta có thể tính toán cô như vậy, lấy Tử Thái ra làm quân cờ. Sở thiếu khôn khéo mạnh mẽ, có thể quản lý Sở gia nề nếp khuôn khổ như vậy không phải là tình cờ. Cô Đường, không phải chú ba buồn lo vô cớ, chẳng qua là...."

"Anh thích tôi?" Đường Bội lại đột nhiên cắt đứt lời nói của Liên Thiên Duệ.

Cô nhìn thẳng vào mắt Liên Thiên Duệ, lạnh lùng hỏi lại lần nữa: "Thích đến mức, không tiếc trở mặt với Sở gia, nghĩ đủ mọi cách chia rẽ tôi và Sở Quân Việt?"

Giọng điệu của cô quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức Liên Thiên Duệ hoàn toàn không nghe ra được một chút xú thẹn thùng hay ngọt ngào nào!

Cho nên hẳn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đường Bội, đầu óc lập tức trống rỗng, hoàn toàn quên mất lời muốn nói tiếp theo.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 131: May Mắn? Xui Xẻo?

Editor: Mặc Doanh RF

Diệp gia Quán.

untitled-1

"Sao?" Nụ cười của Đường Bội cực kỳ động lòng người.

Hôm nay tới gặp Liên Tu Cận, cô mặc một chiếc váy màu xanh da trời.

Màu xanh da trời sâu thẳm, mang theo hơi thở của đại dương. Thiết kế sát vai, làm cho cô càng thêm lười biếng và đậm chất phong tình của Địa Trung Hải.

Nhưng ánh mắt nhìn Liên Thiên Duệ bây giờ của Đường Bội, sắc bén không cảm xúc.

Nụ cười của cô càng thêm rực rỡ, nhưng đôi mắt lại càng lạnh hơn: "Nói quá đúng nên Liên tổng không biết nói gì nữa sao?"

Đường Bội cười giấu cợt.

Liên Thiên Duệ từ từ rũ mắt xuống.

Phản ứng của Đường Bội không giống như trong tưởng tượng làm hấn suýt chút nữa đã không thể nói ra những lời nói mà mình chú tâm chuẩn bị từ rất lâu.

Đây không phải là lần đầu hấn cảm nhận được sự bênh vực và tin tưởng của Đường Bội dành cho Sở Quân Việt.

"Cô Đường...." Liên Thiên Duệ trầm giọng nói: "Tôi nghĩ bây giờ vấn đề chúng ta đang thảo luận, liên quan đến Tử Thái."

Đường Bội từ từ buông lỏng người, dựa lưng vào ghế.

Cô nâng cằm lên, nhìn mặt Liên Thiên Duệ mấy giây, cuối cùng quay sang Liên Tu Cận.

"Liên tam thiếu, tôi muốn kể cho ông nghe một câu chuyện." Đường Bội cầm bình trà lên, rót cho ba người: "Không biết có làm mất thời gian của ông không?"

"...Không biết." Liên Tu Cận trầm giọng đáp.

"Lúc tôi còn nhỏ, ở cách vách có một gia đình. Điều kiện của nhà bọn họ không tốt, vợ bị bệnh nằm liệt giường, ngay cả khả năng chăm sóc con mình cũng không có. Công việc của chú đó cũng tạm ổn, nhưng vì tiền chữa bệnh cho vợ quá cao, hơn nữa còn phải nuôi một đứa bé, cho nên nhà bọn họ luôn phải tiết kiệm." Đường Bội chậm rãi nói.

Chuyện này, hình như không có chút liên quan nào với Liên tam thiếu và tổng giám đốc Liên thị.

Nếu như nói theo lời của Liên tam thiếu, cho dù có khó khăn như thế nào, thì cũng chưa từng thiếu tiền.

Đường Bội lại tiếp tục nói: "Khi đó cũng có rất nhiều người nói.... Chú đó có tình nhân ở bên ngoài, bởi vì vợ chú ấy bị bệnh đã lâu, không còn xinh đẹp và quyến rũ như trước. Tất cả hàng xóm cũng nói, chú đó, chắc hẳn đã sớm không chịu được cô đơn mà có người phụ nữ khác ở bên ngoài."

Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ nhìn nhau, không rõ mục đích của Đường Bội.

"Nhưng mà thỉnh thoảng mẹ sẽ dẫn tôi và Tử Thái sang thăm dì kia, lần nào dì ấy cũng cố gắng ngồi dậy, trò chuyện với chúng tôi. Có một hôm không biết tại sao, dì ấy lại chủ động nhắc tới vấn đề này." Đường Bội cười nhạt.

Thật ra thì khi đó cô còn nhỏ, những lời dì kia nói và biểu cảm trên mặt dì ấy, cô không hiểu.

Nhưng mà bây giờ cô đã hiểu rồi.

"Sau đó thì sao?" Liên Tu Cận không nhịn được hỏi.

Rất nhẹ nhàng, rất bình thường, một câu chuyện như thế lại làm Liên tam thiếu lộ vẻ xúc động.

Bởi vì có liên quan với mẹ của Đường Bội sao?

"Khi đó tôi còn nhỏ, nhưng những câu nói của mẹ và dì ấy tôi đều nhớ rất rõ. Dì ấy nói với mẹ tôi, dù người ngoài nói sao, dì ấy cũng sẽ không tin. Bởi vì chồng dì ấy, cho dù bận rộn như thế nào, buổi tối chú ấy cũng sẽ dịu dàng vắt khăn ẩm lau người cho dì ấy. Mùa đông chú ấy sẽ dùng nước hơi nóng một tí, mùa hè sẽ hơi lạnh hơn. Nhưng đã qua nhiều năm như thế, chú ấy chưa bao giờ khó chịu hay cau có với dì. Ngay cả một chi tiết nhỏ xíu như thế mà chú ấy cũng chú ý tới, còn duy trì nhiều năm như vậy, một

người đàn ông tốt thế, di ấy tuyệt đối sẽ không vì vài lời nói của người ngoài mà hoài nghi tấm lòng của chú ấy." Đường Bội mỉm cười nói.

Sắc mặt Liên Tu Cận trở nên khó coi.

Nhưng Đường Bội không hề đếm xỉa, chỉ lạnh nhạt nói: "Người đời thường nói, vợ chồng nghèo khó trăm sự buồn rầu. Cũng nói, lâu trước giường bệnh vô hiệu tử. Thật ra không thể vợ đưa cả năm được, tôi tin chắc Sở Quân Việt tuyệt đối không hiền lành, cũng tin anh ấy vẫn chưa bao giờ bày ra mặt đáng sợ của mình trước mặt tôi. Nhưng mà..." Đường Bội cười: "Yêu một người, thì nên tin tưởng. Hoài nghi, là mầm độc giết chết tình yêu."

Cô đứng lên, nhìn Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ, nói: "Nếu tôi đã yêu Sở Quân Việt, tôi tuyệt đối sẽ không nghi ngờ anh ấy. Tôi tin tưởng người đàn ông khi tôi té xuống ngựa đã nhào tới che chở tôi, có thể vì tôi mà bỏ lại Sở gia, ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ để bay đến Thụy Sĩ. Bất luận anh ấy làm gì thì chắc chắn anh ấy cũng sẽ không muốn tôi đau lòng. Cho nên..."

Đường Bội than nhẹ một tiếng, lại nói: "Liên tam thiếu, đến bây giờ, ông vẫn không hiểu được cách biểu đạt tình yêu. Nếu như tôi là ông, tôi tuyệt đối sẽ không về nước, bỏ lại Tử Thái một thân một mình ở lại đất nước xa lạ kia, nhất là khi nó đang ở bệnh viện, nơi có thể khiến người ta sợ hãi và bi quan. Dù, đối với ông, nó đã sớm thất vọng đến mức tuyệt vọng."

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp: "Ông sợ Tử Thái không chịu nhận ông, nhưng ông lại không làm gì cả. Chẳng lẽ ông vẫn muốn ngồi chờ đứa con trai ông từ bỏ hai mươi năm chủ động nhào tới chân ông cầu xin ông đối xử tốt với nó sao? Ông coi Tử Thái là cái gì? Giống như những tình nhân bị tiền tài và vẻ bề ngoài của ông hấp dẫn?"

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với hai người này, gật đầu chào bọn họ, đi đến cửa cô sức nhớ ra một chuyện, quay đầu nói với Liên Tu Cận: "Bây giờ ông cảm thấy uất ức, cảm thấy Tử Thái không chịu nhận ông, từ chối ý tốt của ông, là bởi vì nó biết chuyện này? Thậm chí vì hoài nghi chuyện này là do Sở Quân Việt làm, khi tất cả mọi chuyện chỉ là suy đoán của riêng ông, thì ông liền không tiếc chia rẽ tình cảm của tôi và anh ấy, mục đích chỉ vì muốn trả thù anh ấy? Liên tam thiếu, đã qua nhiều năm như vậy mà ông vẫn không thay đổi một chút nào. Không có cảm tình gì, không bỏ ra lại muốn có được. Tôi quá thất vọng về ông! Rốt cuộc tôi đã hiểu..."

Nói tới đây, đột nhiên Đường Bội ngừng lại mấy giây.

Môi cô nhếch lên, nở một nụ cười lạnh, nhìn gương mặt tái nhợt của Liên Tu Cận, nói từng chữ: "Năm đó mẹ tôi không chịu đi tìm ông, chắc hẳn là vì đã hiểu rõ con người ông, ông, không đáng giá để bà ấy phò thác suốt đời!"

Từ đầu đến cuối giọng điệu của Đường Bội rất bình thản, không có một chút nóng giận hay cáu gắt.

Nhưng câu nói sau cùng, lại làm Liên Tu Cận cảm thấy cổ họng có vị ngọt tanh, dường như đã nếm được mùi máu tươi.

Thật là từng chữ đâm thẳng vào tim gan!

Đường Bội kéo cửa ra, sải bước đi ra ngoài!

Đàn ông Liên gia, thật sự làm cô thất vọng! Diệp gia quán.

Hoàn toàn không có can đảm nhìn thẳng vào sai lầm của mình, mỗi khi gặp thất bại hay khó khăn, họ đều nghĩ nguyên nhân mọi chuyện đều nằm ở người khác.

May mắn, em trai cô không phải do ông ta nuôi lớn!

Đường Bội thở hắt.

Cô biết câu nói sau cùng của mình vô cùng tổn thương người khác, cũng biết trái tim Liên Tu Cận nhất định sẽ lại máu me đầm đìa.

Nhưng ông ta đáng bị như vậy.

Sau khi ngồi vào xe, Đường Bội cười híp mắt đưa tay nắm lấy tay Sở Quân Việt, nói: "Sao anh lại ngồi chờ ở đây? Liên Tu Cận đâu có ăn thịt em đâu."

Xe được khởi động, bắt đầu lái ra khỏi bãi đậu xe.

Sở Quân Việt dời mắt khỏi laptop: "Anh biết em rất giỏi, cho dù một mình đối mặt với chú cháu Liên gia cũng không có vấn đề gì. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán. Nhưng mà..." Sở Quân Việt cố chấp ôm lấy eo Đường Bội, kéo cô vào ngực mình, đặt cằm trên đỉnh đầu của cô: "Nhưng em không thể tước đoạt quyền lợi được lo lắng cho em của anh."

"Sáng nay anh uống mật ong hả?" Đường Bội cười: "Miệng ngọt như vậy."

"Em thử là sẽ biết ngay."

Đường Bội cười ra tiếng, nắm cằm Sở Quân Việt lắc mấy cái, nói: "Học được từ bộ phim nào vậy?"

"Không nhớ nữa." Sở Quân Việt thành thật trả lời.

Anh ôm Đường Bội vào lòng, thân thể mềm mại rúc vào ngực anh, bất luận lúc nào, cũng làm cho anh cảm thấy bọn họ rất xứng đôi.

Đường Bội không nói bất cứ chữ gì về cuộc nói chuyện với chú cháu Liên gia, Sở Quân Việt cũng không hỏi.

Đúng như lời anh nói, Đường Bội đủ mạnh, nên không cần người khác lo lắng cho cô.

Anh rút tay ra, tiếp tục sửa tài liệu, không chút cố kỵ để Đường Bội xem tài liệu cơ mật của Sở gia.

"Chờ em thi xong, đi Úc với anh nhé." Sở Quân Việt vừa gõ chữ, vừa nói với Đường Bội: "Ông nội anh có một nông trường ở đó, ông rất muốn gặp em."

Đường Bội ngẩn ra.

Ông nội của Sở Quân Việt? Là người đã đuổi Sở Dực Thành khỏi Sở gia, ông cụ Sở?

"Yên tâm đi." Có lẽ là cảm nhận được sự cứng ngắc của cô, Sở Quân Việt trấn an nói: "Ông rất tốt, chuyện của chú..."

Chần chờ một lát, anh nói: "Thật ra thì cũng không thể trách ông nội được. Nếu như năm đó chú trực tiếp cưới Thích Bạch Phong thì những chuyện sau đó sẽ không xảy ra."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

"Ông chỉ muốn gặp em một lần." Sở Quân Việt cười nhạt nói: "Nếu như không phải nhờ có sự xuất hiện của em, ông nói còn nghi ngờ là anh thích đàn ông. Người cứu cháu trai của mình, để ông có hy vọng ôm chặt trai lần nữa, ông chắc chắn sẽ không làm khó em."

"Có vẻ như ông nội của anh rất thú vị và sáng suốt." Đường Bội cũng không nhin được mà bật cười.

"Tất nhiên rồi, ông nội còn nói, sẽ lái máy cày, chở em ra nông trường hóng gió. Anh không cho phép em yêu cuộc sống đó, rồi ném anh ra, ở lại Úc với ông nội đâu đấy." Sở Quân Việt lại nói.

Đường Bội bật cười.

Ông cụ Sở thú vị như vậy, làm sao nuôi ra Sở Dực Thành tài hoa hơn người, thậm chí còn có chút cậy tài khinh người như thế.

Cùng với đứa cháu trai lạnh như băng, người sống không dám đến gần này.

Lúc bọn họ ngồi trong xe cười cười nói nói, Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ ở lại phòng bao, không tốt được như thế.

"Chú ba..." Liên Thiên Duệ nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Liên Tu Cận, mở miệng an ủi: "Đường Bội luôn không quá vui vẻ với chú, cho nên những lời cô ấy nói..."

"Đường Bội nói không sai!" Liên Tu Cận khàn giọng cắt đứt lời nói của Liên Thiên Duệ.

"Chú ba..." Liên Thiên Duệ có chút bận tâm nhìn Liên Tu Cận.

"Cho đến giờ, chú thật sự vẫn còn mắc thêm nhiều lỗi lầm nữa. Cô ấy nói không sai, Tử Thái đối với chú như vậy, chú vô cùng uất ức. Chú nghi ngờ Sở Quân Việt, thậm chí còn nghi ngờ cậu ta và Đường Bội là đồng mưu, muốn cướp Tử Thái khỏi chú. Nhưng chú chưa từng có được Tử Thái?!" Giọng của Liên Tu Cận cực kỳ khàn: "Chân chính muốn có được Tử Thái, thật ra chỉ có Đường Bội, không phải chú!"

"Chú ba..." Liên Thiên Duệ càng lo lắng hơn: "Rốt cuộc tại sao Tử Thái lại biết chuyện năm đó? Chuyện này ngay cả con cũng không biết

được bao nhiêu, Tử Thái phản ứng mạnh như vậy, chắc chắn nó biết nhiều hơn con."

"Chắc chắn là có người nói cho nó biết." Giọng Liên Tu Cận lạnh xuống: "Người này không chỉ lớn gan, mà còn biết rất rõ về chú, người này có thể đoán được chuyện chú sắp làm, cho nên mục tiêu của người này, sợ rằng không chỉ là chú, mà còn có cả Sở Quân Việt."

Sau khi tỉnh táo lại, Liên Tu Cận lấy lại được sự tỉnh táo của người Liên gia: "À, chuyện Đường gia, tiến hành thế nào rồi?"

"Chú ba yên tâm, con dám bảo đảm, từ bây giờ Đường Phong Ngôn sẽ từ từ nếm được cảm giác bị mọi người xa lánh." Liên Thiên Duệ chắc chắn nói.

"Ừ." Liên Tu Cận chậm rãi gật đầu.

Ông ta đứng lên, nói: "Chú phải đi gặp Đường Phong Ngôn, năm đó hẳn dám làm ra chuyện như vậy, cũng phải nghĩ đến bản thân có ngày sẽ phải gặp chuyện tương tự."

Hai mắt ông ta trở nên sáng ngời, ánh sáng lạnh lẽo lên, giống như Đường Phong Ngôn đang đứng trước mặt ông ta, đang bị ánh mắt của ông ta lăng trì.

"Con đưa chú đi." Liên Thiên Duệ đứng lên theo. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

"Không cần." Liên Tu Cận lắc đầu, ông ta sực nhớ ra một chuyện, đột nhiên nhìn Liên Thiên Duệ.

Liên Tu Cận nhíu mày, nhìn đứa cháu lớn lên bên cạnh mình, đứa cháu thân thiết với mình nhất. Nhưng mà...

Liên tam thiếu khê thở dài, nói: "Chuyện Đường Bội và Sở Quân Việt đánh hôn, sớm muộn gì tất cả mọi người đều sẽ biết. Con... Tự thu xếp ổn thỏa đi."

Chuyện tình cảm của ông ta đã thất bại thảm hại, ông ta thật sự không thể nào cho cháu mình lời khuyên.

Ánh mắt Liên Thiên Duệ trầm xuống, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Chú yên tâm."

Khi chú cháu Liên gia bận rộn vì chuyện Đường gia, Đường Bội cũng bận rộn vì hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, là buổi họp báo công bố bấm máy phim điện ảnh của Sở Dực Thành.

Chuyện thứ hai, chính là tiết mục của Minh Hiên chưa tới một tuần nữa sẽ bắt đầu.

Lúc Lục Tử Mặc đưa tài liệu về tiết mục của Đường Bội thì cô đang chú ý đến tình hình cổ phiếu của Đường gia.

Khoảng thời gian này, chắc chắn Đường Phong Ngôn rất cực khổ, cô tận mắt nhìn thấy giá cổ phiếu của Đường gia xuống dốc, cuối cùng rút xuống không đáng một đồng như hôm nay.

Mấy hôm trước, giá cổ phiếu có chút khởi sắc.

Nhưng mà sau đó, nó lại nhanh chóng xuống dốc không phanh.

Liên Tu Cận ra tay, không chỉ chuẩn, nhanh, mà còn quyết tâm tiêu diệt Đường Phong Ngôn, Diệp gia quán, hoàn toàn không để lại đường sống cho ông ta.

Khoảng thời gian này, Đường Phong Ngôn gọi điện thoại cho Đường Bội không dưới mười lần.

Lúc đầu, cô còn chơi trò mèo vờn chuột với ông ta, đùa giỡn với ông ta một chút.

Càng về sau, chỉ nghe được những tiếng than thở đầy tuyệt vọng của Đường Phong Ngôn.

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội cầm máy tính bảng, cười quyến rũ, ngồi co gối trên ghế salon, không nhin được hỏi: "Có muốn hỏi gì không?"

"Không." Đường Bội quăn lộn tóc của mình, nói: "Anh nói tiếp đi."

"Nói tóm lại, chương trình tranh tài, có cô, Thịnh Lan, Khương Dĩ Đồng, mỗi người diễn một phân đoạn trong phim. Những phân đoạn này được chọn ngẫu nhiên, thời gian chuẩn bị chỉ có hai tiếng, đối thủ là ba ảnh đế." Lục Tử Mặc trầm giọng nói: "Trừ cô, kinh nghiệm biểu diễn của hai người còn lại rất phong phú. Cho nên vòng thi này, cô là người nhẹ ký nhất."

"Ồ?" Đường Bội dời mắt khỏi máy tính bảng, nhìn Lục Tử Mặc: "Còn có kiểu giải thích như vậy hả? Chẳng lẽ còn có người cá cược xem một trong ba chúng tôi, ai là người đứng nhất à?"

"Điều này thì không, nhưng diễn chung với ba ảnh đế. Biểu hiện tốt, tất nhiên sẽ nổi tiếng sau một đêm. Nhưng hơi không chú ý, sẽ bị kỹ xảo của bọn họ đè ép." Lục Tử Mặc lại nói.

Lần này, Đường Bội không tiếp lời Lục Tử Mặc ngay.

Cô nhìn Lục Tử Mặc chăm chú, làm Lục Tử Mặc cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Lúc này Đường Bội mới nở nụ cười, nói: "Tử Mặc, bây giờ anh rất giống một người đại diện chính tông."

"..." Lục Tử Mặc không đáp.

"Nhưng mà anh yên tâm." Đường Bội chuyển mắt về phía màn hình.

Lần này, cô không xem giá cổ phiếu của Đường gia nữa.

Trên một trang web, đang đăng tin phán đoán tư chất của ba ảnh đế.

"Mặc dù số phim tôi tham gia không nhiều bằng Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng, nhưng biểu diễn cùng ba ảnh đế, tôi tin tưởng, cho dù là hai người bọn họ cũng chưa từng thử." Đường Bội cười, tiếp tục nói: "Cho nên ba người chúng tôi, chỉ là trải nghiệm một chuyện giống nhau thôi. Huống chi..."

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Bọn họ ở trong giới giải trí đã lâu, dễ dàng bị các quy tắc ở đây ràng buộc. Nhưng tôi là người mới, ghé con không sợ cọp đâu."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 132: May Mắn? Xui Xẻo? (2)

Đường Bội nói xong, cười to với Lục Tử Mặc, nói: "Nhìn từ chiều hướng này, thì rõ ràng tôi có lợi thế hơn."

Lục Tử Mặc đã nhìn ra, hôm nay tâm trạng Đường Bội vô cùng tốt, cho nên lúc nói chuyện, cũng thoải mái hơn nhiều.

"Tuy là như vậy, nhưng nếu không may mắn, rút phải phân đoạn khó, vậy không phải là thiệt thòi rồi sao?" Lục Tử Mặc thở dài: "Tôi nghĩ nếu đã thi, thì cô nhất định muốn thắng."

"Tất nhiên." Đường Bội cười chắc chắn, sau đó đưa máy tính bảng cho Lục Tử Mặc: "Không phải tôi đang điều tra về đối phương sao? Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng." Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

Chiếm một phần ba màn hình máy tính, là ảnh của một trong ba ảnh để.

Người đàn ông trong hình đã ngoài bốn mươi, khóe mắt có vài nếp nhăn cùng với mái tóc đã có vài sợi bạc, người ta có thể đoán được số tuổi của người này không nhỏ.

Nhưng không thể phủ nhận, người đàn ông này cực kỳ quyến rũ.

Khác với Liên Tu Cận, người đàn ông trong hình, tựa như vò rượu lâu năm, chỉ riêng đôi mắt sâu đậm kia, mệnh mệnh như đại dương bao trùm

lấy người khác.

Chỉ riêng đôi mắt kia, đã đủ làm người khác say mê, chỉ mong say hoài không tỉnh.

Người này tên Tả Tuấn Dân, là một diễn viên gạo cội với hơn hai mươi năm trong nghề, cũng là nhân vật không thể thiếu trong giới điện ảnh.

Kỹ thuật của ông ta vô cùng tuyệt vời, nhất là đôi mắt, thường làm mọi người bị hấp dẫn, khi diễn ông cực kỳ nhập vai, vui vẻ giận giữ, lúc khóc lúc cười.

Cho nên Tả Tuấn Dân được khen rằng, dù chỉ còn một đôi mắt thì cũng có thể làm mọi người điên đảo.

Một người khác, là một diễn viên khoảng hơn ba mươi tuổi.

Vóc người của anh ta cao lớn, tuy không đẹp trai như Hạ Tử Diệu và Tả Tuấn Dân, nhưng trên người cũng có vầng sáng của ảnh đế.

Đây là người đăng quang năm ngoái cùng với Thịnh Lan, là tân ảnh đế.

Người này đã vào giới được bảy năm, lúc đầu, ở cái giới giải trí không thiếu trai xinh gái đẹp này, anh ta không có tiếng tăm gì.

Mặc dù cũng xuất thân từ trường sân khấu điện ảnh, dù lúc tốt nghiệp, anh ta chính là người có số điểm cao nhất.

Nhưng điều này cũng không thể nói lên cái gì, lúc đầu, anh ta chỉ có thể diễn vai quần chúng, hoặc là vai phụ không quan trọng.

Nhưng trời cao không phụ người có lòng!

Mặc dù Cảnh Tu Bình không phải là người giỏi nhất, vẻ ngoài cũng không quá xuất sắc, nhưng lại là người chăm chỉ và chịu khó nhất.

Cho dù là diễn một vai phụ nhỏ, Cảnh Tu Bình cũng sẽ cố gắng hết sức mình để lột tả nhân vật đó.

Lâu ngày, các khán giả bắt đầu nhớ tới cậu diễn viên không quá đẹp trai này, thậm chí còn nhớ rất sâu sắc.

Lâu dần, các đạo diễn cũng bắt đầu nhớ tới cậu diễn viên mới chưa bao giờ oán trách điều gì này.

Ba năm trước, cũng là năm thứ tư anh ta vào nghề, vẫn như cũ, anh ta chỉ có thể diễn những vai không quan trọng.

Nhưng vai phụ lần này anh ta nhận, là vai một người đàn ông chán kiếm chết vì người mình yêu.

Cuối cùng người ôm được người đẹp về, tất nhiên là nam chính.

Nhưng đến phút cuối, nữ chính vẫn không biết nam phụ vì cứu mình mà chết dưới tay thích khách, điều này, làm cho Cảnh Tu Bình chiếm được lòng người.

Vô số người đau lòng khóc than cho chàng trai chung tình này.

Nhớ lại lúc trước khi chết, anh ta đã nở một nụ cười hạnh phúc.

Cảnh Tu Bình chính thức nổi tiếng từ đó.

Vai diễn được mời tiếp theo, đã không còn là vai phụ không quan trọng nữa.

Thế nhưng, Cảnh Tu Bình càng chọn phim cẩn thận hơn nhiều.

Không bị sự nổi tiếng làm mờ đầu óc, Cảnh Tu Bình thà buông tha cho một số vai nam thứ, thậm chí là nam chính, mà lựa chọn nhân vật thích hợp với bản thân.

Anh ta luôn như vậy, bước đi từng bước, cho đến khi trở thành ảnh đế.

Nhưng, người này càng ngày càng nghiêm túc.

"Người tên Cảnh Tu Bình này...." Đường Bội đưa tay rãi cảm, thở dài nói: "Năm ngoái vừa đăng quang ảnh đế, năm nay liền tình nguyện diễn vai phụ, thật sự không đơn giản. Anh ta chắc chắn sẽ nổi tiếng lâu dài."

Nghe Đường Bội nói vậy, Lục Tử Mặc cũng nhìn ảnh của Cảnh Tu Bình thêm mấy lần.

"Ừ." Lục Tử Mặc gật đầu, vô cùng đồng ý với lời nói của Đường Bội.

Người như vậy, bất luận là giải quyết chuyện gì cũng sẽ làm rất tốt.

"Cho nên dù là tham gia một tiết mục nhỏ, nhưng chắc chắn anh ta cũng sẽ nghiêm túc chuẩn bị mỗi một chi tiết nhỏ." Mặc Doanh RF Diệp gia Quán. Đường Bội nâng má, thở dài nói: "Nếu lơ là một chút thì sẽ bị khí thế của ba người bọn họ đè bẹp ngay."

Nhất là, cô và hai người kia hoàn toàn không biết gì về nội dung của bộ phim.

Tối đa chỉ có thể đoán qua nội dung của cuộc thi, chắc hẳn đó là một bộ phim cổ trang, hơn nữa quy mô rất lớn.

Thoáng cái một tuần đã trôi qua.

Mới chớp mắt mà đã đến ngày tranh tài.

Lúc Đường Bội đến đài truyền hình, thời gian vẫn còn sớm.

Hôm nay phòng hóa trang tầng 18 đã nghênh đón ba người khách quý.

Vì sự xem trọng đối với tiết mục, nên Minh Hiên đặc biệt sắp xếp cho ba vị ảnh đế hóa trang ở tầng 18.

Vì tránh hiềm nghi nên Đường Bội, Khương Dĩ Đồng và Thịnh Lan đều dùng phòng hóa trang ở tầng 12.

Hai người kia cũng đến đài truyền hình sớm.

Lúc mọi người đều có mặt đông đủ, Minh Hiên liền đặt mấy phong thư khác nhau xuống trước mặt bọn họ, nhàn nhạt nói: "Chọn một cái, sau đó căn cứ theo tình tiết mà chuẩn bị."

Thịnh Lan không nhìn Đường Bội và Khương Dĩ Đồng, ngẩng đầu ưỡn ngực cầm lấy cái đầu tiên trên bàn.

Cô ta duỗi tay ra, cứ như tùy ý bắt đại một người trong đó.

Khương Dĩ Đồng cười với Đường Bội, dịu dàng nói: "Bội Bội, cô chọn trước đi."

Đường Bội cười một cái, không nói gì, ai trước ai sau cũng không có gì khác nhau.

Có lẽ người rút đầu tiên lại rút được cái khó nhất cũng không biết chừng.

Đợi cô chọn xong, Khương Dĩ Đồng mới từ từ bước lên, tùy ý lấy một cái.

"OK." Minh Hiên kêu ba người viết tên mình lên phong thư đang cầm, sau đó cất những cái còn lại, nói: "Máy quay đã bắt đầu, tường thuật trực tiếp quá trình so tài của các cô, nhưng quá trình chuẩn bị và hóa trang, cũng sẽ coi như trailer."

Dừng một chút, anh ta nói: "Nhân viên của chúng tôi, sẽ phụ trách mặt quần áo và trang điểm cho các cô. Diệp gia quán. Không cần đến thợ trang điểm riêng. Tất nhiên, điều này tôi cũng đã thông báo trước rồi."

Cho nên, hôm nay không có mặt của Ann.

"Vậy bây giờ các cô hãy đi trang điểm và thay quần áo, thời gian này, bao gồm cả thời gian chuẩn bị." Minh Hiên nói xong, nở nụ cười hiểm hoi với ba người: "Hy vọng ba cô có thể chuẩn bị thật tốt, phơi bày mặt tốt nhất của bản thân."

"Cám ơn Minh thiếu." Ba người đáp theo lễ phép rồi trở lại phòng hóa trang Minh Hiên sắp xếp.

Quả nhiên bọn họ đoán không sai, đây đúng là một bộ phim cổ trang, bộ quần áo của Đường Bội, là một bộ quần áo cổ đại mộc mạc, lại vô cùng sạch sẽ và ngăn nắp.

So với yêu cầu trước lúc tranh tài, phải tinh thông cầm kỳ thư họa, còn phải biết cưỡi ngựa..... Đường Bội nhìn quần áo trước mặt, có vẻ hơi mộc mạc quá rồi.

Ít nhất nhìn từ chỗ Đường Bội, nếu mặc quần áo như thế, hẳn là sẽ không bộc lộ được tài hoa.

Nhất là thợ trang điểm búi tóc cho cô cũng vô cùng thông thường.

Tóc của cô bị buộc ở đỉnh đầu tạo thành một búi tóc đơn giản. Cài một cây trâm bình thường và nó cũng là trang sức duy nhất trên đầu cô.

Còn về bông tai, thì đừng hòng mơ tưởng.

Thợ trang điểm vẫn luôn giữ im lặng đeo một đôi bông tai ngọc trai cho cô.

Món đắt nhất trên người cô, có lẽ là chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay.

Màu sắc của chiếc vòng này cực đẹp.

Chiếc vòng này, có lẽ là món đồ duy nhất làm cho Đường Bội trở nên bất đồng với cô gái bình thường.

Cô như có điều suy nghĩ nhìn mình trong gương.

Bộ quần áo chất vải thô bình thường, trên eo chỉ có một cái đai lưng bình thường, phía trên treo một cái túi tiền.

Đường thêu trên túi tiền rất bình thường.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Đường Bội đối với Minh Hiên, ngay cả ảnh đế cũng có thể mời tới, có thể cũng cấp dụng cụ biểu diễn đến bậc đó trong vòng trước, tuyệt đối sẽ không quên những chi tiết này.

Cho nên lối ăn mặc giản dị của cô lúc này, cùng với chiếc vòng phỉ thúy trên tay cô, đã nói rõ vấn đề. Vai cô diễn, là một cô gái có thân thể bất phàm, nhưng bây giờ có lẽ là hồ xuống đồng bằng.

Nội dung diễn cụ thể thì phải chờ khi bước ra sân khấu bọn họ mới nhận được, cho nên lúc này Đường Bội và hai người kia, chỉ có thể căn cứ vào những chi tiết này mà suy đoán.

Hóa trang cho Đường Bội xong rất nhanh, bởi vì trang phục của cô thật sự quá đơn giản.

Cô nhanh chóng rời khỏi phòng hóa trang tầng 12, đi lên phòng nghỉ ngơi ở tầng 20.

Nhưng Hạ Tử Diệu còn tới sớm hơn cô.

Hay nói chính xác hơn là cả ba ảnh đế bao gồm Hạ Tử Diệu, Tả Tuấn Dân, và Cảnh Tu Bình đều tới sớm hơn cô.

Bọn họ đã thay quần áo xong và ngồi chờ trong phòng nghỉ ngơi.

Lúc cô mở cửa đi vào, Hạ Tử Diệu cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Nhìn thấy lối ăn mặc của cô giống với cô gái nông thôn, Hạ Tử Diệu không nhin được mà cười khẽ, để quyển tạp chí trong tay xuống, đứng lên đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, cười nói: "Sao lại mặc đồ này?"

"Anh không biết à?" Đường Bội cười yếu ớt, liếc mắt nhìn Hạ Tử Diệu.

Cô biểu hiện hoạt bát và có hơi gian xảo như vậy, lập tức làm dáng vẻ quê mùa trên người biến mất, cả người cũng linh động hơn.

"Đúng đúng...." Hạ Tử Diệu giơ hai tay lên, bất đắc dĩ cười nói: "Không có gì giấu được cô hết."

Trong ba người, Đường Bội chỉ biết mình Hạ Tử Diệu, hai người cũng được coi như là quen thuộc, sau khi chào hỏi, ánh mắt của cô lập tức chuyển sang hai người kia. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

Cuộc nói chuyện của cô và Hạ Tử Diệu, tất nhiên cũng đưa tới sự chú ý của hai người kia, bọn họ cũng để đồ trong tay xuống, nghiêm túc quan sát Đường Bội.

Mặc dù là hai đại ảnh đế, nhưng lần đầu tiên gặp mặt Đường Bội không có một chút yếu thế.

Cô khẽ mỉm cười với hai người, tự giới thiệu bản thân trước: "Lần đầu gặp mặt, tôi là Đường Bội. Chút nữa, xin hai vị ảnh đế chiếu cố nhiều hơn."

Tả Tuấn Dân cười một tiếng, đứng lên, chủ động đưa tay ra nắm tay Đường Bội, cười nói: "Cô Đường mặc đồ như vậy, thật sự rất thú vị."

Tả Tuấn Dân nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng thâm thúy, gật đầu một cái nói: "Càng ngoài dự đoán thì càng thu hút ánh nhìn của khán giả hơn."

"Cám ơn." Đường Bội cười đáp: "Được chú khen, hy vọng mười năm sau, cháu có thể chân chính nhận được những lời khen này. Cháu bây giờ, vẫn còn phải học tập nhiều lắm."

"Không tệ!" Tuổi của Tả Tuấn Dân đã có thể làm cha của Đường Bội, huống chi ông ta ở trong giới đã lâu, vốn là bậc tiền bối, lập tức đưa tay vỗ vai Đường Bội tỏ vẻ khích lệ, thở dài nói: "Rất có năng lực, cố gắng lên!"

"Vâng." Đường Bội gật đầu, sau đó chủ động đi tới trước mặt Cảnh Tu Bình, đưa tay ra: "Anh Cảnh." Diệp gia quán.

Cảnh Tu Bình nắm lấy tay cô, nhàn nhạt nói: "Hy vọng cô Đường hôm nay có thể phát huy một cách xuất sắc nhất."

Chắc có lẽ vì Cảnh Tu Bình đã trải qua quá nhiều gai góc trong giới giải trí, con đường đi qua cũng không xuôi như Hạ Tử Diệu và Tả Tuấn Dân nên tính cách cũng không hiền hòa như họ.

Nhưng anh ta vẫn không mất lịch sự, sau khi bắt tay với Đường Bội thì lập tức chủ động buông tay cô ra, nói: "Tôi đã xem tiết mục lần trước của cô, thật khó nhìn ra, cô biểu diễn, không theo khuôn khổ." Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

Ba người dự thi, chỉ có Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng là coi như xuất thân chính quy.

Chỉ có Đường Bội, là đột ngột xuất hiện, là Trình Giáo Kim nhảy ra giữa đường.

"Anh Cảnh quá khen." Nụ cười của Đường Bội cũng rất khách sáo: "Tôi đã xem nhiều phim anh đóng, cho dù là vai phụ bình thường nhất cũng có thể để người ta thấy, đó mới thật sự là diễn."

Không phải cô đang lấy lòng mà Cảnh Tu Bình thật sự là một người như vậy, cho dù đang đứng bên cạnh nhân vật chính, cho dù máy quay chỉ nhắm vào nhân vật chính, nhưng vai phụ mà anh ta diễn, chưa từng có ai xem thường.

Lời Đường Bội nói, có lẽ đã đâm trúng trái tim đầy kiêu ngạo của Cảnh Tu Bình.

Trên mặt của anh ta cũng lộ ra nụ cười nhạt, khó có khi nói thêm vài câu: "Lời khen của cô Đường quá cao rồi."

Anh ta dừng một chút, ước chừng là rất thương thức Đường Bội, nói: "Ở trong giới này, không ai có thể bảo đảm, lần này cũng có thể bắt được vai diễn mà mình thích. Diệp gia quán. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán. Nhưng cho dù không phải vai chính, từng vai phụ trong phim, cũng là thế giới của bọn họ, họ là nhân vật chính duy nhất trong thế giới đó. Cho nên mới nói, mỗi đóa hoa là một thế giới."

"Ừ." Đường Bội như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Hạ Tử Diệp chủ động lại gần, cười bổ sung: "Đây là Tu Bình đang chỉ dạy cô. Cho dù là vai phụ, cũng không nhất thiết là chỉ để làm nền cho vai chính. Giống như lúc trước cô diễn vai Tiêu công chúa, mặc dù chỉ là một vai phụ, nhưng khi cô diễn, cô phải lột tả chuyện xưa và cảm xúc của nhân vật một cách triệt để nhất. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán. Tất nhiên, lúc đó cô diễn rất tốt, nên mới tạo ra một linh hồn lập thể sinh động như thế, đầy đủ cảm xúc, đầy đủ màu sắc nhưng lại vô cùng độc lập làm người ta yêu thích."

"Thì ra là như vậy...." Thật ra thì Đường Bội cũng biết, lúc này có thêm hai ảnh để chỉ dạy lại cảm thấy như cá gặp nước.

"Cám ơn." Cô cười với Cảnh Tu Bình, nói: "Vậy tiếp theo, xin anh Cảnh chỉ giáo nhiều hơn."

Cô quay đầu lại nhìn Hạ Tử Diệu.

Quan hệ của hai người, đã khá quen thuộc, Đường Bội cười gật đầu với Hạ Tử Diệu, nói tiếp: "Cũng cảm ơn anh."

Hạ Tử Diệu cười lắc đầu.

Đường Bội ngày đó hiểu ý không ngăn cách gọi 'Tử Diệu', có lẽ khó có thể xuất hiện lần nữa.

Mặc dù trong lòng tiếc nuối, nhưng nhìn thấy nụ cười trên môi cô ngày càng nhiều, nhìn cô dần trở nên hoạt bát, cho dù sự thay đổi này không phải vì mình, Hạ Tử Diệu cũng cảm thấy, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Bọn họ trò chuyện trong chốc lát, Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng cũng đi tới.

So với Đường Bội giản dị, hai người kia, nhất là Thịnh Lan, có thể coi là ăn mặc vô cùng lộng lẫy. Mặc Doanh RF Diệp gia Quán.

Cô ta mặc một bộ quần áo cổ đại năm màu, vạt váy kéo lê trên mặt đất, người khoác chiếc áo mỏng màu đỏ kim sa. Trên đầu cài trâm ngọc trai, tay đeo một chiếc vòng bằng vàng rồng, eo buộc thắt lưng khổng tước.

Khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp, giữa chân mày còn có một đốm hoa chu sa vàng. Tai đeo bông tai Đông Châu, cổ đeo dây chuyền phi thúy.

Khương Dĩ Đồng đi bên cạnh cô ta cũng ăn mặc vô cùng cao quý.

Chỉ là so với Thịnh Lan thì Khương Dĩ Đồng kém hơn một chút, đi theo bên cạnh Thịnh Lan, nhìn Khương Dĩ Đồng không giống phi tần, ngược lại càng giống nha hoàn của Thịnh Lan hơn.

So sánh với nhau thì mặc dù lối ăn mặc của Đường Bội có hơi đơn giản hơn, nhưng phong cách rất riêng, tự có chỗ khéo léo, so với Khương Dĩ Đồng, ngược lại tốt hơn không ít.

Nhưng cho dù ảnh hậu Thịnh Lan, khi đối mặt với ba ảnh đế thì cũng then thùng y như một diễn viên mới.

Lúc này hai má cô ta đã ửng hồng.

"Ảnh đế Tả, ảnh đế Cảnh, ảnh đế Hạ." Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng chào hỏi từng người, lại nói thêm mấy câu, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trước khi lên sóng phải chuẩn bị, ngay cả Mạc Thành và Nhan Ninh cũng đang tập duyệt, chuẩn bị lên làm nóng sân khấu.

Trợ lý của Minh Hiên đem ba phong thư ra cho ba người.

Đường Bội mở phong thư ra, đoạn diễn không dài, dấu sao thời gian chuẩn bị quá ít, Minh Hiên muốn kiếm được diễn viên có kỹ thuật diễn hơn người, nên sẽ không quá làm khó ba người.

Cô nhanh chóng đọc hết nội dung, đây là một đoạn trích dài khoảng mười phút.

Nhưng trong mười phút này, sẽ phải diễn cùng ba ảnh đế lớn, thậm chí màn cuối cùng, là đối diễn với ba người.

Đây, mới là mục khảo nghiệm.

Mặc dù Đường Bội không thấy nội dung trích đoạn vở kịch của Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng, nhưng từ đôi chân mày nhíu chặt của hai cô ta,

cô có thể đoán ra, phần của hai cô ta cũng không đơn giản, có lẽ hai người kia cũng sẽ làm khó, phải suy nghĩ kỹ càng để không bị rơi xuống thế yếu trước mặt anh để.

Hạ Tử Diệu và Tả Tuấn Dân trao đổi ánh mắt.

Tất nhiên bọn họ đã đọc kịch bản trước, cho nên từ quân áo của ba cô, có thể đoán được người nào diễn đoạn nào.

Trong mắt Hạ Tử Diệu là nụ cười lạnh nhạt, anh ta cũng thấy, trong mắt Tả Tuấn Dân ẩn chứa ý cười và mong đợi.

Thịnh Lan biểu diễn, bọn họ đã thấy nhiều rồi.

Khương Dĩ Đồng , bọn họ cũng không xa lạ gì .

Nhưng sau khi diễn 'Chiến ca' với Đường Bội, lần nào tụ họp với nhau, Tả Tuấn Dân cũng nghe Hạ Tử Diệu khen cô diễn viên mới này không dứt miệng, làm cho bọn Tả Tuấn Dân có chút hiếu kỳ---

Đến tốt cùng là người mới ưu tú đến mức nào mới có thể làm cho anh để xem trọng như thế.

Hôm nay, Tả Tuấn Dân có thể tận mắt xem kỹ kỹ thuật diễn xuất của Đường Bội, xem thử cô có thật sự tài giỏi như Hạ Tử Diệu nói không.

Bởi vì...

Không biết nên nói Đường Bội may mắn, hay là xui xẻo.

Đoạn ngắn mà cô rút được, chính là đoạn khó nhất.

Đường Bội, rút được một phân cảnh quan trọng.

Thành, thì một trận thành danh.

Bại, thì hoàn toàn thất bại!

Nhất là, bất luận người diễn chung với cô là ai thì người đó cũng đều không chút kém cỏi!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Phong Hoa Tuyệt Đại

Đoạn Đường Bội nhận được không dài.

Nội dung của đoạn trích là cô gái bị người yêu phản bội nên đã mai danh ẩn tích, đệ nhất thần y dần dần mất tung tích, ẩn cư ở thành nhỏ xa xôi nghèo nàn.

Cô gái mai danh ẩn tích ba năm, y thuật dần dần trở nên nổi tiếng xung quanh.

Người bạn và người yêu năm xưa chưa từng ngừng tìm kiếm cô, đêm trước khi đại nạn bùng nổ xuống đất nước, cuối cùng cũng tìm được cô.

Đường Bội và hai người kia tất nhiên không biết kịch bản hoàn chỉnh của phim, họ không biết nguyên nhân hậu quả, diễn như thế này thì có chút đột ngột, đây lại là bộ phim lột tả nội tâm nhân vật tràn đầy kịch liệt và mâu thuẫn, muốn diễn tốt, thật sự là có hơi khó khăn.

Nhất là, người đóng vai bạn và người yêu của cô năm xưa, lại chính là ba anh đế.

Đường Bội khép tờ giấy lại, trong đầu yên lặng ghi nhớ lời thoại.

Trong lúc lơ đãng, lại đối mặt với cặp mắt của Khương Dĩ Đồng.

Hình như cô ta rất ung dung.

So sánh với cô ta, Thịnh Lan ngồi bên cạnh, mặc dù là ảnh hậu, nhưng lại khẩn trương hơn nhiều.

Chống lại tầm mắt của Đường Bội, Khương Dĩ Đồng khẽ mỉm cười với cô, quơ tờ giấy nội dung trên tay.

Cô ta nhìn trái nhìn phải một chút, thấy không có ai chú ý, nên từ từ bước tới chỗ Đường Bội.

Đường Bội đã khép kịch bản lại, Khương Dĩ Đồng cũng không có ý muốn xem, chỉ quan tâm hỏi: "Sao rồi? Có cảm thấy áp lực không?"

Giọng điệu của cô ta giống như đang quan tâm bạn thân, không có chút mất tự nhiên nào.

Nhưng mà bây giờ chỉ có nửa tiếng chuẩn bị ngắn ngủi, Khương Dĩ Đồng lại không chút hoang mang giống như đã tính kỹ từ trước, giống như ra sao thì ra, thế nào cũng được.

Cô ta lơ đãng đưa nội dung đến gần mặt Đường Bội, cười nói: "Lúc đầu tôi cũng hơi khẩn trương, nhưng khi thật sự gặp ba ảnh để lại ấn định hơn rất nhiều."

Nói xong, cô ta cười tự giễu: "Đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp sao?"

Đường Bội khẽ mỉm cười, tỉnh bơ tăng bốc nói: "Cô đã đóng nhiều phim, cảnh phức tạp và đột ngột cũng đã trải qua, tôi thấy trên internet mọi người cũng thường khen cô, nói cô nhập vai nhanh, dạng nhân vật gì cũng diễn được, rất có thiên phú. Cho nên mới nhanh chóng bình tĩnh như vậy."

Khương Dĩ Đồng khẽ mỉm cười, giọng hơi nhỏ chút: "Cô nói đùa, chân chính có thiên phú, thật ra chính là cô."

Lúc này ba ảnh đế đang chờ ở phòng khác, Minh Hiên không cho họ có cơ hội đối diện, cũng vì bảo toàn sự công bằng.

Cho nên bây giờ trong phòng nghỉ, thật ra chỉ có Đường Bội, Thịnh Lan và Khương Dĩ Đồng.

Thịnh Lan một mực cúi đầu trầm tư xem kịch bản, rốt cuộc bị cuộc đối thoại của Đường Bội và Khương Dĩ Đồng làm chú ý.

Cô ta ngẩng đầu nhìn hai người, trang phục lộng lẫy làm nổi bật ánh sáng rực rỡ giữa hàng vạn người của cô ta.

"Đường Bội." Thịnh Lan đột nhiên mở miệng kêu một tiếng.

Chờ Đường Bội nhìn cô ta, cô ta mới dùng kịch bản che miệng cười nói: "Cô nghĩ rằng cô ta thật sự quan tâm cô sao? Ba chúng ta thi với nhau, người ít kinh nghiệm nhất chính là cô. Có lẽ cô ta đã sớm biết bản thân không phải đối thủ của tôi, nhưng ngày hôm nay, nếu có thể đè cô xuống làm kính chắn gió, thì cũng đủ để cô ta nổi tiếng."

Nói xong, Thịnh Lan chuyển ánh mắt lên người Khương Dĩ Đồng, cười khinh miệt nói: "Nhân duyên của cô nào có tốt như vậy, bất quá chỉ là gặp đầu vịn đó, khẩu phật tâm xà, đâm sau lưng người ta không biết bao nhiêu dao, người trong giới mắt sáng như tuyết, cô lại còn gặp ai là tươi cười tỏ vẻ thân thiết."

"Cô?!" Thịnh Lan nói không chút lưu tình, làm mặt Khương Dĩ Đồng lúc đỏ lúc trắng: "Cô cần gì phải nói những lời khích bác ly gián như thế?! Tôi biết cô mắt cao hơn đầu, khinh thường kết bạn với chúng tôi. Nhưng tại sao cô lại chướng mắt cảnh vui vẻ của người khác."

"Đúng thật là tôi mắt cao hơn đầu, khinh thường kết bạn với các người." Nụ cười của Thịnh Lan trở nên lạnh hơn: "Khương Dĩ Đồng, người khác coi cô là một cô gái hiền lành dịu dàng xinh đẹp, chúng ta đã hợp tác

với nhau nhiều lần như vậy, ăn nhiều dao găm sau lưng như vậy, nếu tôi còn không nhìn thấu cô, thì đúng là không còn tư cách đứng trong giới này."

Nói xong Thịnh Lan đứng lên, nói với Đường Bội: "Đi thôi, chúng ta xin Minh thiếu mỗi người một phòng. Mặc dù tôi cũng không thích cô, nhưng so với Khương Dĩ Đồng, cô tốt hơn cô ta một chút. Huống chi..." Thịnh Lan cao cao tại thượng nhìn Đường Bội, trong mắt là sự ngạo nghễ không hề che giấu: "Mặc dù thua cô một lần, nhưng tôi sẽ dùng thực lực làm cô thua tâm phục khẩu phục."

Đường Bội khẽ mỉm cười.

Trong vòng minh tranh ám đấu này cô đã nghe đồn.

Bình thường Thịnh Lan sẽ không vênh váo hung hăng như vậy, hôm nay nói những lời này, tuyệt đối không phải vì muốn giúp cô.

Cô cũng đứng lên, thẳng tắp đứng trước mặt Thịnh Lan, khẽ cười nói: "Vậy thì hôm nay chúng ta phân cao thấp đi."

"Tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, thực lực chênh lệch giữa tôi và cô." Thịnh Lan không chút lưu tình nói.

"Mọi mắt mong chờ." Đường Bội vừa cười, vừa đi ra.

"Bội Bội...." Khương Dĩ Đồng lại đột nhiên kêu cô.

Đường Bội dừng bước, xoay người nhìn Khương Dĩ Đồng, phát hiện không chỉ là hai má mà ngay cả hốc mắt cô ta cũng đỏ lên.

Cô cười với Khương Dĩ Đồng, nhàn nhạt nói: "Yên tâm, tôi không có suy nghĩ nhiều. Chỉ là ba chúng ta ở cùng một phòng, thật sự không thể tập trung chuẩn bị được."

Cô nói tiếp: "Tôi không muốn trở nên khó coi trước mặt ba anh em."

Cửa bị mở ra, sau đó đóng lại, chỉ còn lại một mình Khương Dĩ Đồng.

Sau khi căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, trên mặt cô ta đã sớm mất đi vẻ bất an vừa rồi, khóe môi hơi nhếch lên, hiện ra một nụ cười khinh thường---

Đường Bội thật sự quá ngây thơ rồi!

Những lời Thịnh Lan vừa nói, căn bản không phải là đang giúp Đường Bội, không những không giúp mà còn phòng bị, đây chỉ là phép khích tướng của cô ta mà thôi.

Bởi vì cho dù là Thịnh Lan, cũng rất lo lắng, sợ mình và Đường Bội liên thủ.

Khương Dĩ Đồng khép tờ giấy trong tay lại.

Vừa rồi, thật ra cô ta đang chuẩn bị giúp Đường Bội một tay.

Dù nội dung đoạn trích trên tay ba người cộng lại, cũng không thể tạo thành một bản trích hoàn chỉnh. Nhưng nếu so với đơn độc, không cần nghĩ cũng biết cái nào có lợi hơn.

Đường Bội coi như là người mới thiếu kinh nghiệm nhất, thứ cô thiếu nhất không phải là những thứ này sao?

Nhưng Đường Bội lại quá ngây thơ, dễ dàng mắc lừa, rốt cuộc tại sao lại có thể hấp dẫn ánh mắt của Ám Dạ đế vương, thật sự làm người ta cảm thấy khó hiểu!

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại có thêm khúc nhạc đệm ở giữa, cho nên nửa tiếng nhanh chóng trôi qua.

Trong hậu trường, Mạc Thành và Nhan Ninh đã chuẩn bị xong, bước ra sân khấu.

Mạc Thành đảo mắt qua hàng ghế khán giả, cười nói: "Tôi thấy hôm nay tâm trạng của các bạn khán giả đều rất phấn khích!"

"Phấn khích thế nào?" Nhan Ninh hỏi.

"Vốn là tràn đầy mong đợi, nhưng khi đèn được bật lên, lại thấy tôi chứ không phải là Cảnh Tu Bình hay..... Tả Tuấn Dân.... Hạ Tử Diệu" Mạc Thành nói ra ba cái tên này, tận lực kéo dài âm thanh.

Quả nhiên, mỗi một cái tên được Mạc Thành đọc lên, vốn là khán giả đang cười lại không tự chủ được mà vỗ tay hoan hô.

Ba cái tên này, có lẽ đã là ba danh từ lớn, ba nam diễn viên xuất sắc nhất của giới điện ảnh trong nước.

Nhất là Hạ Tử Diệu, ảnh đế đẹp trai phong độ nổi tiếng như ánh mặt trời ban trưa.

Khi Mạc Thành đọc đến tên của anh ta thì màn hình phẳng cũng hiện lên hình ảnh của anh ta, cách ăn mặc hôm nay của Hạ Tử Diệu làm các khán giả hét to hoan hô.

Mạc Thành cười càng rực rỡ hơn, chờ sau khi các khán giả bình ổn nhịp thở, mới tiếp tục nói: "Hôm nay, dính ánh sáng của ảnh đế, tôi được hưởng thụ cảm giác đã lâu không được chạm vào, mọi người cuồng nhiệt vỗ tay như thế, đúng là quá vinh hạnh."

Khán giả lại cười.

"Có sự cổ vũ của các bạn khán giả, chúng tôi cũng không thể làm kẻ xấu mãi, đúng không?" Mạc Thành cười nói với Nhan Ninh.

"Hả?" Hiếm khi thấy biểu cảm của Nhan Ninh phong phú thế này, cô ấy nhú mày quay đầu nhìn Mạc Thành: "Đúng là kỳ tích, không ngờ hôm nay anh hào phóng như vậy đó!"

"Không hào phóng cũng không được mà! Cô nhìn ánh mắt của mọi người xem, nếu tôi không mời ba ảnh đế lên, chắc bọn họ sẽ nuốt sống tôi mất!" Mạc Thành cố ý thở dài, đột nhiên nghiêng người đưa một tay về phía cánh gà, cười lớn tiếng nói: "Xin mời ba vị ảnh đế."

Đèn sân khấu đột nhiên bị tắt.

Trong bóng tối, ba bóng người thon dài dần lộ ra.

Người bên trái là Tả Tuấn Dân.

Tả Tuấn Dân mặc một bộ quần áo cổ đại màu tím, bên hông là thắt lưng màu tím đậm, đôi mắt thâm thúy mang theo ý cười, vóc người thon dài cao ngất, nhìn vô cùng hào hoa phong nhã.

Bên phải, là Hạ Tử Diệu mặc đồ màu xanh đậm.

Trên eo là một cái thắt lưng màu xanh da trời, tóc búi trên đỉnh đầu, được cố định bằng chiếc nón bạc, đôi mắt sáng như sao, có thể nói là tuấn mỹ bất phàm.

Đứng ở giữa, là người mọi người không rõ nhất, nhưng lần này trong bộ phim mới của Minh thị, cũng đã nhận được vai nam thứ 2.

Cảnh Tu Bình mặc quần áo màu đen, tóc không chút rối loạn, được nón bạc cố định trên đỉnh đầu.

Hạ Tử Diệu tuấn mỹ mang theo ba phần cười mở, nụ cười có vẻ hơi lười biếng.

Ánh mắt bằng phẳng của Cảnh Tu Bình lại có vẻ sâu không lường được.

Là người duy nhất không cười, có lẽ Cảnh Tu Bình luôn như vậy, mặc dù không đẹp trai như Tả Tuấn Dân và Hạ Tử Diệu, nhưng vóc người cao ngất được bao bọc trong bộ trang phục màu đen, làm cho anh ta có vẻ càng thêm nghiêm túc và cấm dục.

Cảm giác như thế, lại vô cùng quyến rũ.

Khán giả ở hiện trường chỉ sửng sốt mấy giây rồi liền vỗ tay hoan hô.

Trong tiếng hét, tiếng vỗ tay ánh đèn sáng lên lần nữa.

Ba ảnh đế đứng giữa chùm sáng.

Lúc này, ngay cả Cảnh Tu Bình cũng cười nhạt.

Mạc Thành và Nhan Ninh đi ra giữa sân khấu.

Mặc dù Mạc Thành chỉ là MC, nhưng đã làm MC rất lâu, hiện giờ trong giới này có thể nói là không ai có thể rung chuyển được, nên anh ta và ba người này đã rất thân quen với nhau, đây không phải là lần một lần hai họ đứng chung sân khấu.

Năm người chào hỏi nhau.

Mạc Thành nhìn ba ảnh đế từ trên xuống dưới, cười nói: "Ba vị ảnh đế giá lâm, đúng thật là vẻ vang cho kẻ hèn này. Đợi chút nữa còn có ba nữ vương... Trời ạ, tôi cảm thấy óc nhà này sắp đến kỳ khảo nghiệm rồi."

Tả Tuấn Dân và ba người còn lại cũng bật cười.

Các khán giả lại là cười không dừng được.

Tựa như phối hợp với lời nói của Mạc Thành, bọn họ lại ngẩng đầu hét to và vỗ tay.

Mạc Thành giả vờ lau mồ hôi, cười nói: "Được rồi được rồi, tôi biết hôm nay mọi người vô cùng hưng phấn! Nhưng dựa theo quy tắc, chúng tôi phải giới thiệu nhóm khách quý trước."

"Người thứ nhất...." Nhan Ninh cũng cười, tiếp lời Mạc Thành, đưa microphone qua tay trái, lòng bàn tay phải hướng lên trên, chỉ vào Tả Tuấn Dân, nói: "Đây là người mọi người vô cùng quen thuộc, cũng là thần tượng của tôi...."

"Tả Tuấn Dân!" Nhan Ninh còn chưa nói hết các khán giả đã đồng thanh hét lên.

Nhan Ninh khẽ mỉm cười, chỉ hướng Hạ Tử Diệu, cười nói: "Đây là...."

Lần này, các khán giả càng thêm nhiệt tình, căn bản không chờ Nhan Ninh nói, bên dưới đã hét lên: "Hạ Tử Diệu!"

"Vậy còn người cuối cùng?" Mạc Thành dứt khoát không giới thiệu, cười híp mắt nhìn mọi người, hỏi.

"Cảnh Tu Bình!" Các khán giả cười, đồng thanh đáp.

Tả Tuấn Dân, Hạ Tử Diệu và Cảnh Tu Bình cũng hơi cúi đầu với khán giả.

Mạc Thành cười hỏi: "Nếu tất cả mọi người không muốn nghe tôi và Nhan Ninh dài dòng, ba ảnh đế cũng đã ra, tiếp theo nên làm gì đây?"

"Biểu diễn!" Các khán giả trăm miệng một lời hét.

Mạc Thành quay đầu nhìn ba người Tả Tuấn Dân, mở tay ra cười nói: "Nhìn xem họ đang nói gì kia kìa."

Anh ta quay đầu nhìn về phía người xem, lớn tiếng nói: "Vây, thời gian còn lại, hoàn toàn giao cho ba ảnh đế và ba nữ diễn viên của chúng ta. Xin mọi người tận tình hưởng thụ, buổi thịnh yến sang trọng mãi mãi nhân ngày hôm nay."

Lời Mạc Thành không khoa trương.

Bây giờ đứng trên sân khấu là ba ảnh đế lớn.

Màn biểu diễn tiếp theo còn có cả ảnh hậu, cùng nữ diễn viên luôn có tiếng tăm tốt đẹp, có nhiều kinh nghiệm diễn xuất - Khương Dĩ Đồng, còn có nữ diễn viên mới nổi Đường Bội.

Nói đây là thịnh yến thị giác, thật sự không chút khoa trương.

Cho dù là đoàn phim sang trọng nhất, cũng khó có thể mời được những người này tập trung lại biểu diễn.

Mạc Thành và Nhan Ninh lui xuống, nhường sân khấu lại cho ba ảnh đế.

Màn hình lớn sau sân khấu, lúc này lại chuyển động.

Những cái tên không ngừng lăn qua trên màn hình, không cần giới thiệu quy tắc, khi màn hình ngừng chuyển động, các khán giả chỉ im lặng một giây sau đó liền hét lên--

"Đường Bội!"

"Đường Bội!"

"Đường Bội!"

Đường Bội hít thở sâu một hơi, sửa sang lại tóc.

Những tiếng hô to đợt sau lớn hơn đợt trước không làm cô khẩn trương, ngược lại càng làm cô thêm trấn định.

Cô nhắm mắt lại, đã thuộc lòng lời thoại trong đoạn trích.

Đường Bội mở mắt ra, giữa tiếng hét to của khán giả, cô bước tới thang máy của sân khấu.

Ánh đèn sân khấu lại tắt ngúm.

Khi đèn sáng lên, Đường Bội ăn mặc giản dị, mang theo nụ cười nhạt, xuất hiện trên sân khấu.

Trang phục cô mặc thật sự ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người xem ở hiện trường có chút ngỡ ngàng.

"Chào mọi người." Đường Bội đã sớm đoán được tình cảnh này, cô hơi cúi người chào khán giả, sau khi chào hỏi xong mới đứng thẳng lên, cười nói: "Mọi người bị trang phục của tôi dọa sao?"

Các khán giả thật sự rất kinh ngạc.

Đường Bội trong ấn tượng của bọn họ, là một nữ anh hùng bất phàm, là một tiểu thư khuê các hoạt bát, tay cầm bình rượu.

Nhưng mỗi lần xuất hiện trước mặt công chúng, Đường Bội luôn mang cho mọi người những cảm giác khác nhau.

Cô ăn mặc giản dị đến mức có chút mùi nông thôn như vậy, làm mọi người ở sân khấu không kiềm được mà trở mắt nhìn nhau.

Lối ăn mặc như vậy, đứng trước mặt ba ảnh đế ăn mặc cao quý, hầu như không cần diễn, cũng đã hoàn toàn đứng ở thế hạ phong!

"Ừ... Khụ khụ..." Hiện trường thật sự quá yên tĩnh, Đường Bội cười hăng giọng nói: "Có phải bây giờ trong lòng mọi người đang nói thầm thế này: 'Đường Bội này biết mình nhất định sẽ bị ba ảnh đế đè thảm cho nên dứt khoát làm vò mẹ bị sút, cố tìm đường sống trong chỗ chết sao?'"

Cô cố ý hạ thấp giọng, mang theo vẻ tự giấu làm cho mọi người cười ra tiếng.

Không sai!

Đây đúng thật là suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Sau khi bị Đường Bội vạch trần, họ cũng không thấy khó chịu, ngược lại còn tràn đầy mong chờ vào màn biểu diễn của cô.

"Vậy, không để mọi người thất vọng, tôi đành làm vò đã mẹ lại sút thôi!" Đường Bội lại cười thoải mái nói.

Nội dung đoạn trích cô đã nhớ rất rõ.

Nhưng không trao đổi một chút xiu nào với ba ảnh đế, cứ như vậy mà bắt đầu đối diễn, Đường Bội cũng có hơi khẩn trương.

Đèn sân khấu lại tắt ngúm, nhân viên đoàn phim bước ra bố trí sân khấu.

Cảnh Đường Bội phải diễn, địa điểm xảy ra ở nơi mà cô ẩn cư.

Khi ấy, cô đã là một đại phu có chút danh tiếng ở đó, cũng có một y quán nho nhỏ.

Đây là một trấn nhỏ nghèo khó, những người ở đây rất thích nữ đại phu luôn cười nhạt nhưng vô cùng ôn hòa này, nhất là 'nàng' còn luôn sử dụng loại thuốc tiện lợi nhất, trong thời gian ngắn nhất, làm cho người bệnh nhanh chóng hết bệnh.

Cho nên mặc dù y quán rất nhỏ, nhưng người đi cầu y, lại nối liền không dứt.

Đường Bội vẫn bận đến khi mặt trời ngã về Tây, ánh nắng chiều đầy trời, lúc này 'nàng' mới có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Đây là quy tắc của 'nàng', giờ Dậu một khắc sẽ nghỉ khám.

Thường khi tới giờ này, mọi người đều đã về nhà, để lại không gian yên tĩnh cho 'nàng'.

Nhưng mà, hôm nay lại không giống vậy.

Lúc Đường Bội dựa vào ghế gỗ xem sách y, có ba người cũng đi tới trước y quán của 'nàng'.

Trang phục của bọn họ khác với những người dân ở thành này.

Khuôn mặt của bọn họ, cũng rất lạ.

Trên thực tế, từ khi ba người này xuất hiện ngoài thành nhỏ, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Quần áo của bọn họ, quá mức hoa lệ.

Ngựa của bọn họ, cao lớn mà xinh đẹp.

Khí thế của bọn họ quá hiên ngang, tuấn mỹ bất phàm.

Lúc này ba người đang đứng trước y quán của Đường Bội.

Đường Bội nghe thấy tiếng bước chân, không ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu như không gấp, ngày mai xin hãy tới."

Tay 'nàng' cầm một quyển sách y cổ xưa, ánh mắt của 'nàng' bị nội dung trong sách hấp dẫn, căn bản không muốn nhìn ba người kia.

Trên đường tới đây, ba người đã nhận được sự chú ý của vạn chúng, lúc này không kiềm được mà liếc nhìn nhau.

Bọn họ chính là Tả Tuấn Dân, Hạ Tử Diệu và Cảnh Tu Bình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Phong Hoa Tuyệt Đại (2)

Hiện trường yên lặng như tờ, khung cảnh trên sân khấu, dĩ nhiên không thể nào hoàn toàn tái hiện cảnh ở thành nhỏ kia, chiếc bàn cổ kính trong y quán, kệ sách bằng trúc cổ xưa, còn có cả lò huân hương, thậm chí ngay cả cối giã thuốc cũng có.

Đường Bội cứ như vậy nhàn nhã ngồi ở trước bàn, hiện trường yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng lật sách của cô.

Tất nhiên 'nàng' nghe được tiếng bước chân, rất nhẹ, rất có quy luật, vừa nghe đã biết là người được huấn luyện nghiêm chỉnh, không phải là người bình thường.

Nhưng vậy thì sao?

Chuyện cũ trước kia, đã sớm bị 'nàng' vứt bỏ.

'Nàng' bây giờ, chỉ là một đại phu nhỏ, một người bình thường mà thôi.

"Bội Bội." Người đầu tiên lên tiếng chính là Tả Tuấn Dân nho nhã tuấn dật.

Kịch bản không tiết lộ tên, nên bọn họ dùng tên thật.

Sau khi Tả Tuấn Dân kêu xong thì cũng bước chân đến chỗ Đường Bội.

Thân thể cao lớn của ông ta lập tức che mất ánh nền trước mặt Đường Bội, tạo ra một cái bóng lớn trong sách y của 'nàng'.

Tiếng gọi quen thuộc, giọng nói quen thuộc, cách rất gần, thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương quen thuộc.

Rốt cuộc Đường Bội cũng ngẩng đầu lên.

'Nàng' có chút lo âu nhìn Tả Tuấn Dân, đôi mắt trong suốt, giống như thiếu nữ trong núi của nhiều năm về trước, không có một chút tạp chất.

"Tả thúc thúc." Đường Bội đứng lên, lễ phép hành lễ.

"Bội Bội..." Tả Tuấn Dân đưa tay đỡ cô dậy, cười khổ nói: "Con có biết ta đã lo lắng bao nhiêu hay không, ta sợ rằng con sẽ không chịu nhận người thúc thúc này nữa."

"Tả thúc thúc nói đùa." Đường Bội cười khách sáo: "Ngài luôn đối đãi với con như con đẻ, sao con có thể không nhận thúc thúc chứ?"

Có một mở đầu tốt đẹp như vậy, Đường Bội cũng chuyển hướng sang hai người kia.

"Tử Diệu." Cô đi tới trước mặt Hạ Tử Diệu, cười nói: "Đã lâu không gặp."

"Đúng đã lâu không gặp....." Từ đầu đến cuối trên mặt Hạ Tử Diệu luôn treo nụ cười lười biếng, cũng nghe được câu 'đã lâu không gặp', khẽ thở dài một tiếng, nói: "Đã ba năm rồi."

Đường Bội cười với Hạ Tử Diệu, nói: "Nhưng nhìn Tử Diệu, vẫn anh tuấn bất phàm như trước, giống như chỉ mới chia tay ngày hôm qua."

Lúc cô không nói không cười ngồi đọc sách thì nét đẹp sâu sắc nho nhã, nhìn vào chính là một nữ đại phu, trừ dung nhan tuyệt sắc thì không có

chỗ nào đặc biệt.

Nhưng bây giờ gặp lại người xưa, nở nụ cười đã lâu không gặp, biểu cảm trên mặt cũng phong phú hơn rất nhiều.

Hoặc nhăn mày hoặc cười, ánh mắt chuyển động, trong nháy mắt đã xóa sạch mùi vị nông thôn trên người, lúc này đây, cô càng thêm linh động và xinh đẹp.

"Người đó..." Hạ Tử Diệu đưa tay xoa đầu cô, động tác này năm đó bọn họ rất thường làm, ba năm không gặp, gặp lại lần nữa, giữa hai bên cũng chưa thấy xa cách.

Đường Bội cười đáp lại, đưa tay sửa sang tóc của mình, ánh mắt nhìn về phía người cuối cùng.

Bắt đầu từ lúc nhìn thấy cô gái dựa vào ghế xem sách y, Cảnh Tu Bình đã không động cũng không suy tư.

'Hắn' chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cứ như người đã chết từ lâu, nhưng vẫn có thể sinh hoạt ở trên thế gian này.

'Hắn' lại còn có thể thấy 'nàng' cười, nghe được giọng nói của nàng, ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt chưa bao giờ biến mất trên người 'nàng'....

Khi Đường Bội nhìn tới Cảnh Tu Bình thì trong nháy mắt, 'hắn' thấy hốc mắt mình nóng lên, môi hơi mở ra, nhưng không nói được lời nào.

"Cảnh tướng quân..." Nụ cười trên mặt Đường Bội vẫn vậy, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn rất nhiều: "Không! Diệp gia quán. Ba năm trước ngài lập được công lớn như vậy, ắt hẳn nên gọi là Cảnh nguyên soái mới đúng!"

'Nàng' hơi lùi về sau, hành lễ với Cảnh Tu Bình, cười có lẽ, nói: "Dân nữ bái kiến Cảnh nguyên soái."

Thái độ quá mức lạnh nhạt và lễ phép làm sắc mặt Cảnh Tu Bình trở nên tái nhợt.

Các khán giả thấy như si như say.

Chỉ mấy lời thoại và động tác đơn giản, đã nói rõ quan hệ của bốn người bọn họ.

Cái này, chính là mị lực biểu diễn!

"Bội... Bội..." Khàn giọng khó khăn gọi ra cái tên này, theo bản năng, Cảnh Tu Bình đưa tay muốn đỡ Đường Bội.

Đường Bội không chút tránh né với những cái chạm thân mật của Tả Tuấn Dân và Hạ Tử Diệu, nhưng lúc này, 'nàng' lại nghiêng người tránh đi, nhàn nhạt nói: "Không dám phiền đến Cảnh nguyên soái."

'Nàng' ngược đầu lên nhìn Cảnh Tu Bình, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như nước: "Nhũ danh Bội Bội này, đi ra từ miệng nguyên soái, thật sự làm cho dân nữ hết sức lo sợ, dân nữ không dám nhận."

Cảnh nguyên soái vốn đã im lặng ít nói nhất trong quân, nay lại không còn gì để nói nữa.

"Bội Bội...." Tả Tuấn Dân đi tới bên cạnh 'nàng', thở dài nói: "Chuyện ba năm trước, hẳn chỉ là vạ bất đắc dĩ. Hẳn....."

"Tả thúc thúc." Đường Bội lại đột nhiên ngắt lời Tả Tuấn Dân: "Hôm nay chúng ta gặp lại nhau, trước hết không cần phải nhắc đến chuyện năm đó. Con đã ở đây ba năm, cũng coi như là người quen thuộc ở đây. Tối nay bất luận thế nào cũng phải tiếp đãi tận tình, mời Tả thúc thúc và Tử Diệu uống vài ly."

Diễn tới chỗ này, các khán giả đã đoán ra quan hệ giữa bọn họ.

Đặc biệt là Đường Bội và Cảnh Tu Bình, ba năm trước đây, 'hắn' là người yêu của 'nàng', nhưng bởi vì xảy ra chuyện gì đó, mà trở thành tình cảnh ngày hôm nay.

Tạm thời không nói đến kỹ thuật diễn của Cảnh Tu Bình.

Từ khi bắt đầu đến giờ, ở trước mặt ba ảnh đế, Đường Bội biểu diễn rất thành thạo, không chỉ người xem ở trường quay nhìn ra, mà ngay cả Mạc Thành, Nhan Ninh, Minh Hiên và đám người Thịnh Lan cũng nhìn ra.

Đường Bội vẫn chưa biết, đoạn trích cô bắt trúng, chính là đoạn chuẩn bị tung ra làm trailer cho phim mới.

Câu chuyện mở ra vào lúc này, danh y đệ nhất thiên hạ bị người yêu tổn thương sâu sắc, bị bạn cũ tìm được, khi trở về lần nữa thì trọng chấn phong vân, viết ra một trang sách dài giữa thời loạn.

Đây là một bộ phim lấy chuyện của nữ chính làm chủ, cho nên Minh Hiên mới coi trọng việc tuyển chọn nữ chính như vậy.

Anh ta nhìn ba ảnh đế chung tay biểu diễn, Đường Bội khi thì ưu nhã, khi thì hoạt bát, khi thì lạnh lùng, đôi tay khoanh trước ngực dần buông lỏng.

Để cho Đường Bội gia nhập tổ tiết mục, thật sự là lựa chọn chính xác nhất trong năm nay của anh ta.

Nhưng Thịnh Lan trong phòng nghỉ ngơi lại không được tốt như vậy.

Tâm quan trọng của đoạn trích Đường Bội bắt được, là một ảnh hậu có kinh nghiệm phong phú, tất nhiên Thịnh Lan nhìn ra.

Song song đó, đoạn này cũng rất khó có thể diễn tốt.

Cho dù là quay ở phim trường chính thức, Thịnh Lan cũng không nắm chắc ba phần.

Nhìn chiếc tivi LCD trên tường, ánh mắt Thịnh Lan dần dần trở nên thâm trầm.

Chỉ riêng cảnh diễn đầu, đại ảnh đế đứng ở cửa, mà Đường Bội vẫn có thể nhàn nhả tiếp tục xem sách, đã vô cùng không dễ dàng.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem kỹ thuật.

Trong mắt Thịnh Lan, so với sự biểu hiện bên ngoài, Đường Bội thâm sâu hơn nhiều.

Nhưng cô ta tin tưởng, ba ảnh đế đang biểu diễn cùng sân khấu với Đường Bội, chắc chắn đã phát hiện.

Thịnh Lan siết chặt năm đấm, càng thêm nghiêm túc.

Xem ra, cô ta phải diễn hết mình mới không thua Đường Bội.

Bất luận người dưới sân khấu có suy nghĩ thế nào thì trên sân khấu vẫn tiếp tục diễn.

Đường Bội thật sự coi mình là chủ nhân của y quán này, bắt một cái bàn, để thức ăn và trái cây lên, lại lấy một vò rượu hoa lê ra, cười nói với đám người Tả Tuấn Dân: "Trong kinh thành có nhiều rượu ngon, nhưng rượu hoa lê này là đặc sản ở đây, hương thuần ngon miệng, các người không tới đây thì tuyệt đối không thể thưởng thức được rượu ngon bậc nhất này."

Chén sứ men xanh được rót đầy, vò rượu và cái chén phong cách cổ xưa, nhưng càng thêm tự nhiên chất phác.

Đường Bội ngồi xuống chỗ của mình, cười bưng chén rượu lên: "Vì buổi gặp lại hôm nay, cạn ly."

Nói xong, cô ngẩng đầu lên uống cạn chén rượu.

Năm xưa trong kinh thành, Đường Bội hào sảng không câu nệ tiểu tiết, mọi người đều biết, 'nàng' không hề thua đấng 'nam nhi'.

Ba năm xa cách gặp lại, giai nhân như cũ, nhưng tất cả đã không thể nào quay đầu.

Đám người Tả Tuấn Dân theo đuổi tâm tư của mình, uống cạn chén rượu.

Đường Bội nhanh chóng rót thêm chén nữa, cười nói: "Nhiều năm không gặp, mấy vị phong thái như cũ, quả thật nên cạn thêm chén nữa."

Nói xong, cô lập tức uống chén thứ hai.

Tả Tuấn Dân và Hạ Tử Diệu liếc mắt nhìn nhau, không biết làm sao chỉ có thể cạn chén.

Đường Bội nhanh chóng rót chén thứ ba, cười xinh đẹp nói: "Mấy người chúng ta, có thể gặp lại nhau ở đây, nơi này lại có rượu hoa lê, đúng lúc lại hợp với mấy tửu quý chúng ta. Thật sự nên cạn thêm chén nữa."

Cô bưng chén sứ men xanh lên kề sát miệng, chưa kịp uống đã bị một bàn tay có lực đè lại.

"Bội Bội." Hạ Tử Diệu nhẹ giọng nói: "Người cần gì phải như vậy?"

"Tửu phùng tri kỷ ngàn chén vẫn ít!" Đường Bội không chống cự, chỉ bưng rượu cười nói: "Ở lại đây, khó có thể tìm một tri kỷ cùng uống rượu với ta."

"Vậy tại sao người không trở về?" Ánh mắt Hạ Tử Diệu cũng trở nên đau khổ: "Người biết rõ, chúng ta vĩnh viễn chừa lại một chỗ cho người mà."

"Ha ha....." Đường Bội cười ra tiếng: "Rời khỏi đó, ta mới cảm thấy, trời đất bao la. Thì ra, không khí cũng mát mẻ như thế, tại sao ta còn phải trở về?"

Trong ánh mắt 'nàng' đã có men say, hơi nghiêng đầu nhìn Hạ Tử Diệu, cười khanh khách nói: "Tử Diệu, nếu người ở lại đây thêm một thời gian, nhất định cũng sẽ yêu nơi này."

Cô đứng lên, đi về phía trước mấy bước, sau đó chấp tay đứng bất động.

Nụ cười trên mặt biến mất, ánh mắt trở nên xa xăm đầy hoài niệm: "Mặc dù ở đây không có nhiều người như kinh thành, nhưng mỗi một người đều rất tốt. Không có nhiều âm mưu tính toán, không có mùi máu tanh. Có, chẳng qua chỉ là bốn mùa hoa nở, mùi hoa lan tỏa, ban đêm côn trùng kêu vang, tiếng nước chảy róc rách."

Ba nam nhân, cứ như vậy yên lặng nhìn Đường Bội.

Mặc dù khán giả không được biết tình huống cụ thể, nhưng nhìn theo ánh mắt Đường Bội, tựa như họ đã bay đến trấn nhỏ mà 'nàng' ẩn cư.

Nơi đó ngói xanh tường trắng, cầu nhỏ nước chảy, tiếng nước chảy róc rách, năm tháng an tĩnh tốt đẹp, thời gian qua nhanh, thoáng một cái đã là ba năm.

"Bội Bội... Nhưng bây giờ, chúng ta đã đến đón con về." Im lặng thật lâu, rốt cuộc Tả Tuấn Dân trầm giọng nói.

"Con biết!" Đường Bội quay đầu nhìn ông ta, cười nói: "Nhưng mà, con sẽ không trở về với mọi người."

Cô lắc đầu một cái, ngăn lại lời kế tiếp của Tả Tuấn Dân, chỉ vào ngực trái của mình, nói: "Ba năm trước, Đường Bội kia đã chết rồi. Đường Bội bây giờ, chẳng qua chỉ là một đại phu nhỏ ở trấn này thôi, Đường Bội bây giờ chỉ hoan nghênh các bằng hữu đến tìm nàng uống rượu nói chuyện phiếm. Nàng sẽ không, để cho mình rơi xuống vũng bùn lần nữa." Diệp gia quán.

Sắc mặt của đám người Tả Tuấn Dân trở nên khó coi.

Nhất là Cảnh Tu Bình.

Cảnh Tu Bình vẫn luôn không nói lời nào, sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn tái nhợt.

Cho dù đã uống mấy chén rượu mạnh, cũng không thể làm cho trái tim trống rỗng của hắn trở nên ấm áp.

Lúc này thấy động tác của Đường Bội, hắn đột nhiên đứng lên, xoay người sai bước đi ra ngoài.

Đường Bội rũ tay xuống, nhìn theo bóng lưng Cảnh Tu Bình, đột nhiên cười ra tiếng.

Cô từ từ trở lại bàn, ngồi xuống, nhàn nhạt nói: "Chúng ta uống tiếp đi."

"Tại sao ngươi lại phải thà đau khổ cũng muốn kích thích hắn?" Hạ Tử Diệp không kiềm được nói: "Ngươi biết rõ, chuyện năm đó, người đau khổ nhất, thật ra chính là hắn. Hắn yêu ngươi như vậy. Cho dù năm đó nghĩ rằng ngươi đã chết, nhưng hắn vẫn không thay đổi. Cho tới bây giờ, cũng vậy..."

Nghe Hạ Tử Diệu nói xong, vốn dĩ Cảnh Tu Bình muốn rời đi, lại cương cứng tại chỗ.

Hắn không biết, có một ngày, có người ở trước mặt Đường Bội, nhắc tới tình cảm của hắn thì hắn lại đau đớn, lúng túng như vậy, thậm chí hận không thể chết đi như thế.

Nhưng hắn nhanh chóng càng thêm đau khổ.

Đường Bội cắt đứt lời nói của Hạ Tử Diệu, khẽ cười nói: "Ta cũng rất yêu huynh ấy!"

Cảnh Tu Bình giật mình.

Rất nhanh đã nghe Đường Bội tiếp tục nói: "Cho đến khi, bị Nguyên soái đại nhân, bắn thẳng một mũi tên vào ngực, bắn rơi chỗ này mới ngừng!"

Cô cười thản nhiên nhìn Hạ Tử Diệu, ngón tay chỉ thẳng vào tim mình.

Nụ cười của cô không chạm đến đáy mắt, màn hình điện tử phóng đại lên, các khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng, sự mê man đau đớn trong mắt Đường Bội.

Màn ảnh dừng lại.

Trường quay vẫn yên lặng.

Mắt của khán giả, vẫn còn dừng lại ở bóng lưng cứng ngắc, không ngừng run rẩy của Cảnh Tu Bình. Dừng lại ở đôi mắt mê man đầy đau đớn làm người ta muốn khóc của Đường Bội. Diệp gia quán. (đệt, làm khúc này tuổi cũng chịu khó tưởng tượng lắm nhe :v)

Lời thoại vừa rồi, dường như vẫn còn vang vọng bên tai mọi người.

Rất lâu sau, lâu đến nỗi như đã trải qua một thế kỷ, không biết từ góc nào dưới khán đài, vang lên tiếng vỗ tay nhẹ nhàng.

Tiếng vỗ tay bắt đầu cuộn cuộn như thủy triều.

Đoạn trích rất ngắn, thậm chí không được coi là đoạn trích hoàn chỉnh.

Câu chuyện tựa như vừa mới bắt đầu, đã bị gián đoạn.

Nhưng cũng không thể ngăn cản khán giả đắm chìm trong câu chuyện này, đắm chìm trong lối diễn xuất của bốn người Đường Bội.

Tiếng vỗ tay vang lên, giống như một tín hiệu.

Đường Bội khẽ mỉm cười, thu hồi ánh mắt vừa rồi.

Cô bước lên, Cảnh Tu Bình cũng đã trở lại bên cạnh bọn họ.

"Cám ơn mọi người." Đường Bội cười, hơi cúi người với khán giả.

Tiếng vỗ tay càng thêm vang dội.

Tiếng vỗ tay như thủy triều ở trường quay, nhưng không có một ai phát ra âm thanh dư thừa.

Bọn họ đã hoàn toàn đắm chìm trong màn diễn vừa rồi, thậm chí bắt đầu mong chờ câu chuyện tiếp theo, không muốn mở miệng phá hư bầu không khí này.

Đường Bội gật đầu cảm ơn ba người Hạ Tử Diệu, sau đó xoay lưng đi ra sau cánh gà.

Cô không biết, trong mắt người trong nghề, cô không bị kỹ thuật diễn của ba ảnh đế chế trụ.

Nhưng vừa rồi, cô thật sự nhập vai.

Cho nên lúc rời khỏi sâu khấu, cảm xúc vẫn còn đọng lại, không thể nào lập tức thoát vai.

Cho đến khi Minh Hiên chủ động bước lên, nói với cô: "Rất tốt, Đường Bội, cô lại cho tôi ngạc nhiên và mừng rỡ thêm một lần nữa."

"Cảm ơn." Đường Bội miễn cưỡng lên tinh thần cười với anh ta, gật đầu một cái, nói: "Nếu như Minh thiếu không còn gì nữa thì tôi về phòng nghỉ ngơi trước."

Minh Hiên gật đầu, không giữ lại.

Chẳng qua khi Đường Bội đi qua chỗ anh ta, đột nhiên thấp giọng nói: "Hy vọng người đang chờ cô trong phòng nghỉ ngơi, có thể làm cho cô nở nụ cười thật sự."

Đường Bội hơi nghi hoặc quay đầu nhìn Minh Hiên, người sau lưng chỉ cười nhạt với cô rồi xoay người trở về phòng điều khiển.

Mang theo sự nghi ngờ, Đường Bội bước nhanh về phòng nghỉ ngơi.

Cửa phòng nghỉ ngơi không bị khóa, chỉ hơi khép hờ.

Đường Bội đưa tay muốn đẩy cửa ra, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Có thể nhìn thấy chị ngay? Có thật không?"

Đường Bội chớp mắt một cái, có chút không dám tin đẩy cửa phòng ra.

Trên ghế sa lon, cậu con trai mặc áo sơ mi trắng tay ngắn, đang chuyên chú nhìn lên tivi trên tường, nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức quay đầu lại.

Cho dù hôm qua mới vừa gọi video, nhưng nhìn thấy gò má hồng hào của Đường Tử Thái, Đường Bội vẫn không nhận được mà nở nụ cười từ

trong thâm tâm.

"Chị!" Đường Tử Thái lập tức đứng lên, bước nhanh tới chỗ Đường Bội.

Cậu vốn cao hơn Đường Bội một cái đầu, nhưng mà trước giờ Đường Tử Thái vẫn rất gầy, nên nhìn có chút đơn bạc.

Bây giờ, mặc dù cậu vẫn chưa thể gọi là cường tráng, nhưng so với trước kia thì đã tốt hơn nhiều rồi.

"Em nói rồi, em nhất định sẽ đến trường quay xem chị biểu diễn." Đường Tử Thái mỉm cười nhìn Đường Bội, nói.

Sau đó cậu vươn tay ra, ôm Đường Bội đang cười mỉm vào ngực mình, vòm ngực đã dần trở nên to lớn, có thể bảo vệ tốt Đường Bội.

Đường Tử Thái thỏa mãn thở dài, tiếp tục nói: "Từ nay về sau, em cũng vậy, sẽ bảo vệ chị thật tốt."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn (1)

Đường Bội không ngờ lại gặp được Đường Tử Thái ở phòng nghỉ ngơi.

Tuy rằng ngày nào hai người cũng gọi video, nhưng mà sao có thể bằng nhìn thấy đối và chạm vào đối phương.

Cô để Đường Tử Thái ôm một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy cậu ra, nắm lấy tay cậu, tự nhiên véo má cậu một cái, rồi mới gật đầu, hài lòng nói: "Đúng là có da có thịt hơn rồi, tốt lắm, em phải cố giữ đấy nhé."

Mặt Đường Tử Thái hơi đỏ lên.

Cậu còn chưa kịp đáp lại thì cửa phòng nghỉ ngơi đã bị kéo ra.

Âu Dương Lạc đứng trước mặt Đường Bội, anh ta rất ít khi ăn mặc chỉnh tề.

Nhưng hôm anh ta lại mặc âu phục.

Âu phục màu đen mỏng, ba cúc áo trên bị mở ra, để lộ vòm ngực màu đồng và xương quai xanh hấp dẫn.

Anh ta và Đường Bội thường xuyên xa cách, ngoại trừ lúc còn niên thiếu học cùng nhau ra thì hầu như đều, gần thì ít mà xa thì nhiều.

Nhưng lần này gặp mặt, Đường Bội cảm thấy Âu Dương Lạc đã thay đổi.

Nụ cười bất cần đời trên môi đã biến mất, tây trang màu đen bao lấy vóc người cao lớn, khiến cả người anh ta toát ra sự nghiêm túc.

Âu Dương Lạc không đi vào ngay mà đứng ở cạnh cửa, đôi mắt màu xanh nhìn thẳng về phía Đường Bội.

Qua khoảng một phút, nụ cười lại hiện trên mặt anh ta lần nữa, đôi mắt màu nước biển lạnh băng cũng có thêm một chút ấm áp.

"Anh vẫn luôn nghĩ, không biết nên tặng món quà gì cho công chúa của anh khi cô ấy lấy được chiếc cúp."

Âu Dương Lạc từ từ đi về phía Đường Bội, ánh mắt mang theo chút tham lam nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nhìn sự vui vẻ không chút che giấu khi cô ở cùng Đường Tử Thái, đôi mắt màu xanh ấy lại ấm áp hơn một chút, anh ta nói: "Có lẽ, món quà anh chuẩn bị không sai."

"Cám ơn anh, Lạc." Đường Bội giang tay ra ôm Âu Dương Lạc một cái.

"Anh tới lúc nào vậy?" Cô lại hỏi.

"Một tiếng trước." Âu Dương Lạc nói: "Cũng may là không bỏ lỡ màn biểu diễn của em."

Nói xong anh ta lại nhìn Đường Bội thêm mấy lần.

Lúc này cô vẫn đang mặc quần áo lúc biểu diễn, quần áo quá giản dị lại khiến cho nụ cười của Âu Dương Lạc sâu hơn: "Vừa nãy nhìn em trên sân khấu, anh đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

"À?" Đường Bội nhướn mày.

Lần đầu tiên cô gặp Âu Dương Lạc, cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Âu Dương Lạc so với ai cũng muốn giỏi hơn, gặp phải Đường Bội nếu không lấy được giải nhất thì không gặp được em trai, hai người lập tức như nước với lửa, ganh đua nhau trong tất cả các chương trình học, từ đầu tới cuối đều cạnh tranh như là nước với lửa.

Cuối cùng quyết định thứ hạng trong lớp, Đường Bội liều lĩnh đâm Âu Dương Lạc chảy máu mũi.

Đúng, khi đó, Âu Dương Lạc cũng không biết, cái đứa nhóc luôn mặc đồ con trai, vừa gầy vừa yếu lại hung dữ đó, lại là một cô gái.

"Bảo kiếm được giấu kỹ, nhưng ngày nó được rút ra khỏi vỏ, nhất định sẽ phong hoa tuyết đại." Âu Dương Lạc chậm rãi nói.

Đường Bội cười lớn hơn.

Đường Tử Thái cũng đi đến cạnh họ, cười nói với cô: "Chị à, em cảm thấy anh Âu Dương nói không sai đâu. Chỉ cần người nào đó bị chị nhìn một cái thì chắc chắn họ đều cảm thấy chị là người giỏi nhất."

"Thế nên bây giờ là: " 'Đường Bội ai ai cũng thích' sao?" Đường Bội cười đùa.

Gặp được em trai khiến cô rất vui, ngay cả tiết mục tiếp theo cô cũng không thèm nhìn.

Ba người cùng ngồi trên ghế salon cười vui vẻ, lúc này Đường Bội mới nhìn lên tivi LCD trên tường.

Khương Dĩ Đồng đã diễn được hơn phân nửa.

Mặc dù cô ta có kinh nghiệm biểu diễn phong phú, nhưng đối diễn với ba ảnh đế thì áp lực thật sự rất lớn.

Ba vị ảnh đế bức bối diễn hết phân cảnh, làm cho Khương Dĩ Đồng gần như không trụ nổi.

Thời gian diễn chỉ có năm phút, trước ánh mắt càng lúc càng sắc bén của ba người, cô ta dần thua trận.

Ngay cả lời thoại cũng nói lắp.

Đường Bội khẽ cau mày, không hiểu nhìn Khương Dĩ Đồng trên tivi.

Lúc này sắc mặt cô ta tái nhợt, mặc dù trang phục lộng lẫy, cả người đều là đồ xa xỉ, nhưng lại không có chút khí chất tôn quý hay kiêu ngạo nào, nhìn cô ta giống hệt một cô bé chưa trải sự đời, nói chuyện càng lúc càng căng thẳng, ngay cả Đường Tử Thái cũng tò mò hỏi: "Chị, cô ấy bị sao vậy?"

Đường Tử Thái vẫn luôn theo dõi những vòng thi của Đường Bội, tất nhiên cũng không lạ gì Khương Dĩ Đồng.

Đường Bội nhún vai, có chút thờ ơ cười nói: "Ai mà biết được?"

Cô không để ý màn biểu diễn càng lúc càng thảm của Khương Dĩ Đồng nữa mà quay đầu nhìn Đường Tử Thái hỏi: "Ngồi máy bay lâu như vậy em có mệt không, chị dẫn em đi nghỉ ngơi trước nhé."

"Nhưng mà không phải chị còn phải chờ hai người kia diễn xong sao, còn phải chờ ba ảnh đế nhận xét nữa mà?" Đường Tử Thái vốn đã là fan hâm mộ trung thành của Đường Bội, đối với tình tiết của chương trình cậu cũng rất rõ.

"Không cần đâu, em mới là quan trọng." Đường Bội cười với Đường Tử Thái, lại nói: "Huống chi kết quả cũng sẽ không công bố trong hôm nay, dù có đi trước, cũng không có chuyện gì."

"Em không sao hết." Đường Tử Thái lắc đầu, nói: "Trên máy bay em đã ngủ rồi, chênh lệch múi giờ chỉ cần lát nữa điều chỉnh lại, một tiếng cũng không sao."

"Đúng rồi, lần trước không phải em nói muốn ở lại Thụy Sĩ học tiếp sao? Sao tự dừng lại về nước?" Đường Bội lại hỏi.

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu một cái, đúng là lần trước cậu có nói vậy, nhưng mà kế hoạch có chút thay đổi, cậu nói: " Về nước cũng là vì việc học. Nhà thiết kế mà em thích, hai năm nay đều hoạt động trong nước. Với lại...."

Đường Tử Thái nói tới đây, đột nhiên cười ngượng ngùng, nhưng cũng không nói tiếp.

"Sao? Với lại cái gì....?" Mãi không thấy Đường Tử Thái nói tiếp, Đường Bội có chút hiếu kỳ hỏi.

"Với lại em trai em, có năng khiếu về thiết kế, thật sự khiến người ta kinh ngạc." Thấy Đường Tử Thái xấu hổ, Âu Dương Lạc mỉm cười nói thay: "Nhà thiết kế mà cậu ấy thích, ở buổi triển lãm các bài tự thiết kế, sau khi thấy được bản vẽ của Tử Thái thì lập tức muốn nhập cậu học trò này. Cho nên thật ra là Tử Thái đi theo thầy mình về nước."

"À?" Đường Bội có hơi kinh ngạc.

Cô với Đường Tử Thái gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, đối với chuyện của cậu, đúng là cô không biết nhiều lắm.

Cô chỉ biết em trai mình rất có hứng thú với hội họa, hơn nữa cậu cũng rất có năng khiếu về mảng này.

Mười mấy năm qua Tử Thái bệnh triền miên.

Đường Bội đã sớm hiểu rõ nguyên nhân hậu quả của chuyện năm đó, cũng biết Đường Phong Ngôn đối xử tệ với cậu, cho nên cho dù Đường gia có điều kiện lẫn thế lực, có thể để cho Đường Tử Thái đi học vẽ tranh, nhưng họ không tốt đến mức giúp cậu.

Với lại, với tính cách của em trai mình, sẽ không đưa ra bất cứ yêu cầu nào với Đường gia.

Cho nên khi cậu nói ở lại Thụy Sĩ học tập, Đường Bội vẫn nghĩ rằng, là bắt đầu lại từ đầu, học từ cơ bản lên.

Âu Dương Lạc nói vậy, Đường Tử Thái có chút ngượng ngùng, nói: "Thật ra thì cũng không tốt như anh Âu Dương nói đâu."

Cậu dừng một chút, nhìn Đường Bội đang cười nhạt với đôi mắt đầy tò mò, mỉm cười nói: "Lúc trước ở trong bệnh viện, em thường vẽ lại hình ảnh trên tạp chí và trong sách. Thật ra em cũng không biết có được hay không, cũng may anh hai Sở bảo em thử một lần, nên em mới liều thử một lần."

Mặt cậu có hơi đỏ, nhưng vẫn nói tiếp: "Không ngờ là lại được thầy coi trọng. Chị, lần này em về, nhất định phải cảm ơn anh hai Sở, anh ấy đã giúp và khích lệ em rất nhiều."

"Ừ." Đường Bội cười gật đầu.

Gương mặt Âu Dương Lạc trở nên khó coi.

Đường Tử Thái không hề chú ý tới những thứ này, lại hỏi: "Chị, chiếc nhẫn trong tấm hình hôm trước chị đăng trên blog, là nhẫn cầu hôn anh hai Sở tặng chị hả?"

"Đúng vậy." Đường Bội lại cười tươi hơn.

"Rất đẹp, rất hợp với chị, anh hai Sở rất có mắt thẩm mỹ." Đường Tử Thái thở dài một cái nói.

Nụ cười vẫn dịu dàng xấu hổ như mọi khi, không ai nhìn ra chút thay đổi, Đường Bội như có điều suy nghĩ nhìn cậu, nếu như không phải gặp Liên Tu Cận lần trước, cô cũng không dám tin, đứa em trai đang ngồi trước mặt mình đã biết những chuyện xảy ra năm đó.

Hai chị em nói chuyện, cũng không chú ý đến màn biểu diễn trên tivi.

Đến khi Đường Bội nhìn lại thì Khương Dĩ Đồng đã sớm diễn xong, ngay cả Thịnh Lan cũng đang nói lời cảm ơn.

Nếu so với Khương Dĩ Đồng thì khí thế của ảnh hậu đúng là lớn hơn rất nhiều.

Ít nhất là lúc Đường Bội nhìn thấy, cô ta thanh nhã cúi người, cho dù đứng cùng ba đại ảnh đế, cũng không hề kém cỏi.

Đúng lúc này, cửa phòng nghỉ ngơi vang lên tiếng gõ.

Là nhân viên của đài truyền hình, mặc dù thấy trong phòng nghỉ ngơi có thêm hai người, nhưng từ đầu tới cuối đều rũ xuống, hoàn toàn không để ý tới hai người bên trong, chỉ bình tĩnh nói với Đường Bội: "Cô Đường Bội, Minh thiếu cho mời cô lên sân khấu."

"Tôi biết rồi." Đường Bội gật đầu.

Cô chuẩn bị đứng lên, Đường Tử Thái so với cô còn nhanh hơn.

Cậu nhanh chóng đứng lên, đứng trước mặt Đường Bội, mỉm cười nói với cô: "Chị, đợi chút đã."

Nói xong, cậu đưa tay kéo dây trâm ngọc trên tóc Đường Bội xuống.

Đường Tử Thái lấy tay thay lược chải đầu cho cô.

Mấy hôm trước vì bộ phim mới của Sở Dực Thành nên Đường Bội đã cắt tóc ngắn, mái tóc dài đen nhánh bây giờ là tóc giả mà nhân viên đài truyền hình chuẩn bị cho cô.

Đường Tử Thái hoàn toàn không để ý.

Ngón tay thon dài luôn quàng từng kẻ tóc, nằm ở tay trái.

Đường Bội chỉ nhìn thấy ngón tay của Đường Tử Thái di chuyển linh hoạt, đã thay đổi hình tượng của cô.

Suốt cả quá trình, cô đều mỉm cười nhìn cậu chăm chú, bất luận cậu làm gì cô cũng rất vừa ý.

Cho đến khi Đường Tử Thái đưa tay vỗ nhẹ vai cô, cười nói: "Xong rồi."

Từ đầu đến cuối Âu Dương Lạc thờ ơ đứng nhìn, chỉ cảm thấy so với vừa rồi, đổi kiểu tóc xong Đường Bội lại trở nên lười biếng và quyến rũ hơn rất nhiều.

Âu Dương Lạc chậm rãi chuyển ánh mắt từ Đường Bội sang khuôn mặt của Đường Tử Thái.

Cậu thiếu niên luôn có chút thẹn thùng, xấu hổ, lúc này lại lộ nở nụ cười kiêu ngạo.

Mà nguyên nhân khiến cậu tự tin như thế là vì từ đầu tới cuối khi cậu thay đổi kiểu tóc cho Đường Bội, trong mắt cô đều là tin tưởng tuyệt đối và nuông chiều.

"Ừ." Đường Bội gật đầu với Đường Tử Thái, cũng không soi gương đã đi theo nhân viên đi về phía sân khấu.

Hai chị em tin tưởng nhau như vậy, khiến cho Âu Dương Lạc lộ vẻ xúc động.

Anh ta như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Đường Bội, nhìn Đường Tử Thái dõi theo cô, từ từ hạ mi mắt--.

Thật ra thì anh ta biết, người được Đường Bội tin tưởng và quan tâm mới được cô dung túng và cưng chiều như thế....

Bọn họ, thật hạnh phúc.

Ví dụ như em trai cô Đường Tử Thái.

Và.....bây giờ có thêm một Sở đại thiếu gia!

Thật ra người đàn ông gian xảo kia không cần người khác cưng chiều, nhưng khi được cô yêu thương thế này, chắc hẳn anh ta cũng giống như cậu thanh niên trước mặt, vô cùng hưởng thụ sự cưng chiều và yêu thương của Đường Bội.

Khóe môi của Âu Dương cong lên.

Mà lúc này phía trước đài truyền hình, lại là một hoàn cảnh khác.

Ba đại ảnh đế, cùng ba ngôi sao nữ xuất hiện, khiến cho khán giả nhiệt liệt hoan hô.

Mạc Thành và Nhan Ninh cười híp mắt, qua một lúc lâu, tiếng hoan hô như muốn vỡ óc mới nhỏ xuống.

"Kết quả cuối cùng, sau một tuần sẽ được công bố. Bây giờ chúng ta sẽ mời ba vị ảnh đế nhận xét mỗi nữ diễn viên." Mạc Thành cười híp mắt, nói: "Để công bằng, mỗi người đều phải được nhận xét, xin mời ảnh đế Hạ."

Hạ Tử Diệm cầm micro lên cười nói: "Tôi chỉ là tham gia cho thêm náo nhiệt, cả ba người đều biểu hiện rất tốt. Tất nhiên, Đường Bội chuyển đổi tính cách nhân vật thành thạo, Thịnh Lan khí chất cao quý cũng để lại cho người ta ấn tượng rất sâu. Có lẽ là cô Khương Dĩ Đồng có hơi căng thẳng, cho nên diễn hơi cứng một tí. Nhưng mà không có kịch bản hoàn chỉnh, không có bối cảnh đầy đủ, cô ấy có thể diễn thành như vậy, cũng đã coi như là không tệ rồi."

Dừng một chút, anh ta cười nói: "Ở phương diện này, anh để Tả có quyền lên tiếng hơn tôi. Vai chính anh ấy diễn, so với tôi còn nhiều hơn."

Khán giả lập tức cười vang.

Tả Tuấn Dân cũng không chần chừ, cười tiếp lời: "Ba người cũng rất tốt, dẫu sao cũng là diễn viên trẻ, tiền đồ không giới hạn mà!"

Hạ Tử Diệm dịu dàng quý ông, Tả Tuấn Dân cũng không kém bao nhiêu.

Hai người ôn hòa phê bình, vô cùng phù hợp với hình tượng trước nay của họ, ngay cả Khương Dĩ Đồng, vừa rồi diễn nát bét cũng được khen mấy câu.

Lúc này cô ta đứng bên cạnh Đường Bội, mặt cũng đã đỏ lên.

Chắc là biết vừa rồi mình diễn quá tệ, Khương Dĩ Đồng phụ tùng thu mặc đứng trên sân khấu, nhìn vào có hơi ngượng ngừng lại làm người ta yêu thương.

Đường Bội như có điều suy nghĩ nhìn cô ta một cái, tạm thời vẫn chưa đoán ra người này có mưu đồ gì.

Cuối cùng đến phiên Cảnh Tu Bình.

Trước giờ anh ta là người nghiêm túc, lần này phê bình cũng là như vậy.

"Đường Bội để lại cho người ta ấn tượng rất sâu, giống như lời của ảnh đế Hạ, từ một đại phu ở thành nhỏ, đến đệ nhất thần y vang danh thiên hạ, cô ấy đều diễn rất tốt và rất tự nhiên, không làm cho người ta cảm thấy cứng nhắc hay phản cảm. Đối với một diễn viên mới mà nói thì đã vô cùng tốt. Khương Dĩ Đồng hẳn là vì căng thẳng, chưa thể hoàn toàn bộc lộ tính cách nhân vật, cho nên diễn hơi cứng. Thịnh Lan biểu diễn khá tốt, thể hiện tính cách nhân vật cũng khá tốt. Nhưng mà trong ba người, Đường Bội là người mới lại có thể biểu diễn như vậy. Thành thật mà nói, cô ấy làm vô cùng tôi kinh ngạc."

Có lẽ đây chính là lời khen công khai duy nhất của Cảnh Tu Bình dành cho một nữ diễn viên.

Không chỉ có tiếng vỗ tay hoan hô của khán giả, ngay cả Hạ Tử Diệu và Tả Tuấn Dân đứng bên cạnh cũng không kiềm được mà liếc mắt nhìn nhau, như cục đá treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Các nhân viên canh giữ ở máy giám sát internet đều rất hưng phấn, bởi vì khác hẳn với hai ảnh đế khác, tin tức về Cảnh Tu Bình có thể nói là rất ít.

Quần chúng nhân dân muốn nghe tin bất quái về anh ta cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thật sự là không phù hợp với thân phận ảnh đế của anh ta!

Nhưng mà bây giờ, đột nhiên xuất hiện người mới Đường Bội, sau khi hợp tác với ảnh đế Hạ, tạo ra nhiều tin đồn, bây giờ ngay cả ảnh đế Cảnh, người mà cánh nhà báo không đào được tin gì, nay cũng bị cô dụ dỗ rồi!

Cánh phóng viên cũng rất háo hức, đề tài nóng hổi như vậy, bất luận có phải tin béo với người hâm mộ hay không, thì đó cũng vẫn là tin béo bở đối với bọn họ!

Kết quả chính thức, sẽ được công bố vào tuần sau, Minh thị sẽ mở buổi họp báo để công bố.

Hôm nay, chương trình kết thúc ở đây.

Sau khi cúi người cảm ơn khán giả lần nữa, bọn họ lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhớ tới em trai còn đang chờ mình ở phòng nghỉ ngơi, bước chân của Đường Bội cũng nhanh hơn.

"Đường Bội!" Nhưng sau lưng đột nhiên có tiếng gọi của Hạ Tử Diệu.

Đường Bội dừng bước, quay đầu nhìn Hạ Tử Diệu.

Hạ Tử Diệu đi tới trước mặt cô, cười đánh giá kiểu tóc mới của cô, có chút hiếu kỳ hỏi: "Đây là ai làm cho cô vậy?"

Đường Bội đưa tay vén tóc, cười tươi nói: "Em trai tôi."

"Hả?" Hạ Tử Diệu có chút bất ngờ: "Tử Thái về nước rồi? Tình trạng sức khỏe của cậu ấy có thể ngồi máy bay rồi sao? Chúc mừng cô!"

"Cám ơn." Đường Bội cười đáp: "Đại khái thì tốt hơn trước kia nhiều rồi."

"Hôm nay cô diễn rất tốt." Hạ Tử Diệu im lặng mấy giây, mỉm cười nửa đùa nửa thật nói: "Thành thật mà nói, nằm ngoài dự đoán của tôi. Thậm chí cô còn không cho tôi cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân."

Hạ Tử Diệu đã hợp tác với Đường Bội, nên biết mặc dù cô là người mới, nhưng cô không hề mất bình tĩnh, nhập vai cực nhanh, diễn viên có thể làm cho tên Tần Hạo Diễm kén chọn kia hài lòng, đặc biệt còn là diễn viên mới, rất hiếm có.

Đường Bội khẽ mỉm cười, nói cảm ơn: "Cảm ơn anh."

"Cảm ơn cái gì?" Hạ Tử Diệu nhú mày, lại nói: "Tôi cá chắc báo ngay màu, nhất định sẽ moi tin trong mấy năm qua của Cảnh Tu Bình

ra viết. Cô cũng biết, cái giới giải trí này xưa nay đã như vậy rồi, rất khoa trương, vì hấp dẫn ánh mắt của công chúng mà không màn gì hết, chuyện gì cũng có thể viết ra. Cô cũng đừng để trong lòng."

Giờ Đường Bội mới hiểu ra mục đích Hạ Tử Diệu đột nhiên gọi cô.

Cô cảm động, nhìn Hạ Tử Diệu.

Thật ra thì từ đầu tới cuối, thái độ của Hạ Tử Diệu đối với cô vẫn không có gì thay đổi, cho dù là lần trước quá nhập vai, từng có chút lúng túng, nhưng từ đầu tới cuối anh ta vẫn vậy, cũng giúp đỡ cô rất nhiều.

Đường Bội mỉm cười nói: "Cảm ơn anh, đã quan tâm tôi."

Cô nháy mắt với Hạ Tử Diệu, nói: "Ảnh đế Hạ rất bận rộn, lịch trình dày đặc đến nỗi sắp nứt ra, ấy vậy mà vẫn quan tâm tôi như thế.... Chỉ bấy nhiêu thôi, cũng đủ để tôi phải mời anh ăn một bữa cơm rồi."

Hạ Tử Diệu cười thành tiếng.

Lúc này bọn họ đang đứng trên hành lang nơi mà nhiều người thường xuyên đi lại, nhưng trong giới giải trí, ai nấy cũng đều biết chừng mực. Dẫu có nhiều người đi qua họ, vậy mà cũng không có ai quá chú ý tới hai người.

Người đi qua chỉ gật đầu một cái rồi đi ngay, ánh mắt không dừng lại trên người hai người quá một giây."

"Cho dù lịch trình đã dày tới mức sắp vỡ, nhưng giai nhân đã hẹn, bất luận thế nào 'ta' đây cũng sẽ cố gắng phục mệnh." Hạ Tử Diệu cũng đùa giỡn.

Anh ta và Đường Bội nhìn nhau cười một tiếng.

Bọn họ đều là người thông minh, lúng túng trước kia, dần biến mất theo thời gian họ làm việc và gặp gỡ nhau.

"Đi nhanh đi." Hạ Tử Diệu than nhẹ trong lòng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không giảm: "Em trai cô đặc biệt bay về nước xem cô biểu diễn, nhất định có rất nhiều lời muốn nói với cô, chắc giờ cậu ấy đang đợi sốt ruột lắm."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn (2)

"Được. Vậy hẹn gặp lại!" Đường Bội gật đầu chào Hạ Tử Diệu, xoay người vội vã chạy tới phòng nghỉ ngơi.

Lúc Lục Tử Mặc đến đón Đường Bội, thấy hai chị em sóng vai nhau đi ra thì có hơi kinh ngạc, nhưng lại không biểu hiện ra mặt.

Anh ta tỉnh bơ quan sát Đường Tử Thái, sau đó nói với Đường Bội: "Tối nay Sở thiếu có một bữa tiệc xã giao, tôi đưa hai người về trước hay sao?"

"Được." Đường Bội gật đầu: "Tử Thái cần nghỉ ngơi."

Âu Dương Lạc đã sớm rời khỏi.

Anh ta trước giờ đều như vậy, tới vô ảnh đi vô tung, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Lúc này khi Đường Bội trở lại phòng nghỉ ngơi, thấy chỉ còn lại một mình Đường Tử Thái cũng không kinh ngạc.

Lục Tử Mặc lập tức lái xe đưa hai người về biệt thự Sở gia, Đường Tử Thái ngồi máy bay hơn mười tiếng, thân thể vẫn đang còn trong giai đoạn hồi phục, sự chênh lệch thời gian vẫn chưa điều chỉnh xong, cậu gắng gượng tắm rửa rồi ăn một chút sau đó đi ngủ thật sớm.

Ngày hôm sau dưới sự yêu cầu của Đường Bội, cậu tiếp tục ngoan ngoãn ở lại biệt thự Sở gia nghỉ ngơi suốt ngày.

Ngày thứ ba, rốt cuộc Đường Bội thở phào nhẹ nhõm, định dẫn Đường Tử Thái tới thành phố S chơi.

Mặc dù bọn họ được sinh ra ở thành phố S, nhưng hồi còn nhỏ nhà nghèo, sau đó lại....

Đường Tử Thái đối với thành phố này, vô cùng xa lạ.

"Cô Đường." Sở Quân Việt đã đến công ty, nhưng Lục Tử Mặc vẫn có chút không yên lòng: "Bây giờ cô đã là người nổi tiếng, hưởng chi hiệu quả của tin tức lần trước vẫn chưa lắng xuống, ngày hôm qua cô lại lên trang bìa, cứ dẫn Tử Thái ra ngoài đi dạo như vậy, là muốn lên trang bìa giống như lần trước sao?"

Vừa nói anh ta vừa không kìm được mà nhìn Đường Tử Thái một cái.

Dáng dấp của Đường Tử Thái và chị mình không quá giống nhau.

Mặc dù không muốn nói, thế nhưng vẻ ngoài của Đường Bội giống Đường Phong Ngôn nhiều hơn.

Mà Đường Tử Thái, trừ có vóc người cao gầy như chị mình ra, thì ngũ quan y như cái khuôn đúc của Liên Tu Cận.

Lúc trước sức khỏe của cậu không tốt, nên rất gầy yếu, khi cậu cười ngượng, vẫn còn mang theo sự xấu hổ của thiếu niên.

Nhưng bây giờ hai gò má dần dần nở nang, nhìn cậu có thêm hương vị của thiếu niên, nhưng càng ngày càng giống ba của cậu, vô cùng đẹp trai. (:v bộ này ra phim chắc sắc nữ ngồi hóng ngày đêm vì toàn trai đẹp quá ha ha)

Nếu như đi cùng với Đường Bội, mọi người sẽ cho là, đây là một đôi đang yêu nhau, có ai nghĩ rằng họ là hai chị em?!

Đường Bội cầm chìa khóa xe, cười nhìn Lục Tử Mặc, hỏi: "Vây ý của anh Lục thế nào? Anh dẫn em trai tôi đi dạo hả?"

"Nếu làm vậy thì rất tốt." Lục Tử Mặc lập tức nhận được ánh mắt bất mãn của Đường Bội, anh ta vội ho một cái, lại nói: "Nhưng mà thấy hiếm khi Tử Thái về nước, chắc chắn cô muốn ở cùng cậu ấy. Cho nên, tôi lái xe, đi cùng hai người."

Đường Bội muốn nói gì đó thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Người biết số riêng của cô không có mấy ai, lấy điện thoại cho túi xách ra, ba chữ Liên Thiên Duệ hiện lên trên màn hình.

Đường Bội có hơi kinh ngạc, tỏ ý mình đi nghe điện thoại với Lục Tử Mặc và Đường Tử Thái, rồi bước qua một bên nghe điện thoại.

"Cô Đường, chào cô." Giọng điệu của Liên Thiên Duệ vẫn ung dung tĩnh táo, tựa như ngày hôm đó không có xảy ra chuyện lúng túng kia vậy.

"Chào Liên tổng." Đường Bội lễ phép đáp lại: "Mới sáng sớm anh đã điện thoại cho tôi, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Tôi nghĩ chắc gần đây cô Đường có chú ý, Đường gia sắp bị chúng tôi làm cho sụp đổ. Hôm nay chú ba sẽ đi gặp Đường Phong Ngôn, ông ta....." Dừng một chút, hần nói tiếp: "Dù sao cũng là cha ruột của cô, tôi và chú ba đều cảm thấy, nên hỏi ý kiến của cô Đường."

"Ý kiến của tôi?" Đường Bội nhếch môi, trong mắt đều là ánh sáng lạnh: "Liên tam thiếu chuẩn bị làm gì vậy?"

Khi mẹ cô còn sống, có thể nói là bị hủy hoại trong tay người đàn ông này.

Tất nhiên Liên Tu Cận là đồng lõa, diệp gia quán, nhưng kẻ chủ mưu chính là Đường Phong Ngôn, ông ta mới thật sự là đầu sỏ.

Cô híp mắt lại, không đợi Liên Thiên Duệ trả lời đã nói: "Liên gia đối phó Đường gia không phải mới một hai ngày, nếu như tôi thật sự có ý kiến thì sẽ không đợi tới hôm nay mới nói."

"VẬY...." Liên Thiên Duệ nói: "Nếu như cô Đường không ngại, tôi sẽ đến đón cô đi gặp Đường Phong Ngôn lần cuối. Bởi vì từ nay về sau, nếu muốn gặp ông ta thì tương đối khó."

Liên Thiên Duệ nói xong, Đường Bội Đường Bội chưa kịp trả lời thì điện thoại đã báo có cuộc gọi đến.

Cô lấy điện thoại xuống nhìn, góc phải màn hình hiện lên ba chữ Đường Phong Ngôn.

Như thế cô có thể xuyên qua dòng chữ này mà nhìn thấy sự nóng nảy trên mặt Đường Phong Ngôn bây giờ.

"Cám ơn Liên tổng, nhưng mong anh cho tôi năm phút suy nghĩ." Đường Bội nói với Liên Thiên Duệ: "Tôi có cuộc gọi đến, cúp trước."

"Ừ.... Đường Phong Ngôn sao?" Liên Thiên Duệ nháy bèn hỏi.

"Là ông ta!" Đường Bội cũng không giấu giếm.

"...." Liên Thiên Duệ im lặng mấy giây, nhàn nhạt nói: "Vậy cô Đường hãy quyết định, rồi điện thoại cho tôi."

Cúp điện thoại với Liên Thiên Duệ, Đường Bội nhìn màn hình điện thoại, ba chữ Đường Phong Ngôn không ngừng nhấp nháy.

Lần thứ nhất, cô không nghe điện thoại.

Nó đổ chuông một hồi liền tự tắt.

Nhưng rất nhanh, Đường Phong Ngôn lại gọi tới.

Đường Bội cười khẽ, vẫn không nghe.

Sau khi điện thoại tự ngắt, Đường Phong Ngôn lại gọi tới lần ba.

"Chào ông." Đường Bội chờ điện thoại reo một lúc lâu, mới thản nhiên nghe điện thoại, giọng lạnh nhạt nói: "Có chuyện gì không?"

"Bội Bội!" Đường Phong Ngôn vừa nghe giọng Đường Bội, lập tức hốt hoảng thất thố kêu.

Cho dù là thông qua điện thoại, Đường Bội vẫn có thể nghe ra, sự kinh hoàng trong giọng nói của ông ta, như con chim sợ náy, nào còn sự ung dung trước kia, cái dáng vẻ nếu trời sụp cũng chẳng sợ.

Chắc có lẽ là ý thức được sự thất thố của mình, Đường Phong Ngôn kêu xong thì im lặng thật lâu.

Ông ta thở hỗn hển mấy cái, cũng không mở miệng nói gì nữa, tựa như đang chờ Đường Bội mở miệng trước.

Hơn mười ngày qua, thái độ của Đường Bội âm tình bất định, làm cho Đường Phong Ngôn không biết phải làm sao.

Liên gia thì không ngừng chèn ép, bắt đầu từ ngày Liên tam thiếu về nước, gần như không đêm nào ông ta được ngủ yên.

Mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu liền không ngừng hiện ra hình ảnh Đường thị sụp đổ.

Đường Bội cười lạnh một tiếng.

Nếu Đường Phong Ngôn đã kiên nhẫn như vậy, cô sẽ chơi với ông ta.

Cô ngồi xuống ghế salon, xoay đầu ngoắc Lục Tử Mặc và Đường Tử Thái đang đứng chờ, bảo họ ngồi xuống, sau đó mới từ từ chời mèò vờn chuột với Đường Phong Ngôn: "Không nói gì hết à? Vậy tôi cúp đây."

"Bội Bội!" Đường Phong Ngôn lập tức vội vàng kêu.

Trong đầu của ông ta nhanh chóng lướt qua vô số ý nghĩ.

Cầu xin Đường Bội? Ông ta không làm được.

Uy hiếp Đường Bội? Nhưng trong tay đã sớm không còn con ách chủ bài.

"Sao?" Đường Bội đáp.

Cô biết mình càng như thế, Đường Phong Ngôn sẽ càng nôn nóng, càng không biết làm sao. Khoảng thời gian này mặc dù cô rất bận rộn, nhưng bên Đường Phong Ngôn, cô cũng chú ý.

Tập đoàn Đường thị bị Liên tam thiếu hành thê thảm bao nhiêu, cô luôn thờ ơ ngồi xem rõ ràng.

Cuộc gọi này của Đường Phong Ngôn, hẳn là do ông ta đã lâm vào đường cùng, bất đắc dĩ quơ quào khắp nơi, bắt đầu nghĩ đến đứa con gái bấy lâu nay bị ông ta lợi dụng.

"Bội Bội....." Đường Phong Ngôn ho nhẹ một tiếng, cố gắng để giọng của mình bình tĩnh hơn: "Còn còn nhớ email con gửi cho ba không? Email có liên quan tới mấy hạng mục cạnh tranh của Liên gia."

"À?" Đường Bội thờ ơ đáp, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ hỏi: "Thì sao?"

"Liên gia.... Bây giờ Liên gia....." Đường Phong Ngôn nuốt nước miếng một cái, cố gắng nuốt sự căng thẳng của mình xuống, nói: "Hình như Liên gia phát hiện bí mật của bọn họ bị lộ, bây giờ đã tra đến đầu Đường thị. Gây áp lực từ mọi phía, bắt ba giao tài liệu cơ mật của Liên thị ra."

Đường Phong Ngôn nói một hơi: "Tất nhiên, bất luận thế nào ba cũng sẽ không khai con ra. Nhưng mà gần đây Liên gia càng ép chặt hơn, làm Đường thị lâm vào thế khó. Con cũng biết, Liên thị gia lớn nghiệp lớn, nếu như bọn cứ chèn ép như vậy hoài. Vì con, diệp gia quán, tất nhiên ba có hy sinh thế nào cũng không sao. Nhưng nhân viên của Đường thị, phải nuôi sống gia đình, nếu như Đường thị thật sự bị Liên thị ép tới có chuyện thì bọn họ....."

Đường Phong Ngôn nói tới đây thì im lặng.

Những rõ ràng ông ta vẫn chưa hài lòng, vẫn nhắm mũi tên về phía Đường Bội.

Giống như cô là người chọc tới Liên thị, Đường Phong Ngôn hy sinh vì cô, nhưng không hề đề cập gì tới lòng tham của mình.

Tiếc rằng ông ta không thấy được, theo từng lời nói dối ông ta nói ra mà đôi mắt Đường Bội cũng càng lúc càng lạnh.

Cô nhếch môi mỏng, đôi mắt lạnh lẽo và sắc bén.

Ngay cả Đường Tử Thái ngồi trong phòng ăn uống nước trái cây xem tạp chí cũng bị sự lạnh lẽo phát ra từ người Đường Bội làm hốt hoảng, cậu ngẩng đầu quan tâm nhìn cô.

Đường Bội khẽ lắc đầu với Đường Tử Thái, tỏ ý không sao.

Cô im lặng thật lâu không nói gì, làm Đường Phong Ngôn cảm thấy như như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, không chờ được dù chỉ là một giây.

Yên lặng như vậy, với ông ta mà nói, mới thật sự là hành hạ.

Đường Bội, chính là cái phao cứu mạng cuối cùng mà ông ta bắt được!

Ông ta cắn răng, nói: "Bội Bội.... Bây giờ ba thật sự khó mà chống đỡ, lửa giận của Liên gia con chưa từng thấy, cho nên tất nhiên con không sợ. Nhưng ba lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng lửa cũng sẽ cháy đến người con. Có có thể.... Có thể...."

"Có thể như thế nào?" Đường Bội lạnh nhạt hỏi.

Đây chính là câu nói chính diện mà Đường Bội dành cho Đường Phong Ngôn, làm Đường Phong Ngôn vốn đã tuyệt vọng đột nhiên hai mắt sáng lên, vui mừng nghĩ rằng mình không tìm sai người: "Có thể xin Sở thiếu ra mặt hay không...."

"Sao?" Đường Bội nhíu mày.

"Ba biết con và Sở thiếu đã đính hôn, Đường thị.... Tương lai sẽ là của con. Giúp Đường thị, thật ra cũng là đang giúp cậu ta. Huống chi cậu ta và Liên gia có hợp tác, có thể xin cậu ta ra mặt, nói chuyện dùm chúng ta hay không, cầu xin bọn họ bỏ qua cho Đường thị lần này?" Đường Phong Ngôn gấp gáp nói.

Nụ cười trên mặt Đường Bội càng sâu hơn.

Mới không bao lâu mà Đường Phong Ngôn đã tự nhiên kéo Đường Bội vào đội hình của ông ta, mở miệng ra là 'chúng ta'.

Cô đang tính nói gì đó thì Lục Tử Mặc đi tới bên cạnh cô.

Hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, anh ta không phải là một người không tôn trọng cô, nghe cô nói chuyện điện thoại kiểu này, anh ta chưa từng làm vậy.

Lục Tử Mặc giơ điện thoại của mình trước mặt cô.

Anh ta không nói gì, nhưng tấm hình trên điện thoại đã nói lên tất cả.

Người trong hình là một thiếu niên khoảng 16 17 tuổi.

Cậu ta mặc đồng phục học sinh quý tộc, ngũ quan anh tuấn, nụ cười trên mặt làm cho cậu ta càng thêm tươi sáng, không buồn không lo. (làm tới đây ta lại thấy tội cho ĐB và TT)

Cho dù không có hàng chữ chú thích to trên đó, Đường Bội cũng có thể nhận ra, người này là ai.

Cậu ta rất giống Đường Phong Ngôn, thậm chí ngũ quan còn có năm sáu phần giống cô và Đường Phỉ Phỉ.

Mặc dù lúc này còn nhỏ, nhưng vóc dáng rất cao, đợi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ làm không biết bao cô gái say mê.

Phía sau cậu ta, là sân bóng rổ của trường cấp ba quý tộc, có thể thấy được, cuộc sống của cậu ta thế nào.

Lục Tử Mặc chờ Đường Bội nhìn rõ, lại kéo một cái trên màn hình.

Tấm thứ hai hiện ra, chắc là mặt sau của một tấm hình nào đó.

"Bảo bối, nữa giang sơn Đường thị, cũng không sánh bằng nụ cười của con ba. --- Đường Phong Ngôn tặng quà sinh nhật 16 tuổi cho con trai."

Chữ viết quen thuộc làm mắt Đường Bội đau nhói.

Khó trách, Đường Phong Ngôn có thể coi mình thành công cụ để lợi dụng, không ngại bán rẻ thể xác và danh tiếng của Đường Phỉ Phỉ, thì ra, diệp gia quán, sau lưng ông ta, còn giấu người này.

Thì ra, không phải ông ta không có tình cảm và tính người, mà tất cả những thứ này, đều chỉ dành cho cậu thiếu niên có nụ cười rực rỡ này thôi.

Người phụ nữ có thể sinh ra cậu con trai này, ở trong lòng Đường Phong Ngôn, mới thật sự là người chiếm được một vị trí quan trọng.

Đã như vậy, tại sao ông ta lại còn đi trêu chọc mẹ cô?!

Vì sau lại dùm âm mưu quỷ kế hại mẹ cô?!

Ông ta làm như vậy, không chỉ phá hoại hạnh phúc cả đời của mẹ cô, còn làm cho Tử Thái....

Đôi mắt Đường Bội sáng như kim, lạnh lùng nhìn dòng chữ trên điện thoại Lục Tử Mặc.

Đường Phong Ngôn, ít kỷ đến mức làm người ta tức hận.

Tuyệt đối không thể tha thứ!

Nụ cười của con trai bảo bối, còn hơn thẳng được nửa giang sơn, con trai bảo bối!

Hạnh phúc của cô và Tử Thái, còn có cả mẹ, trong mắt ông ta, chắc là ngay cả rác rưởi cũng không bằng!

Lục Tử Mặc chờ Đường Bội thấy rõ, gật đầu với cô, cất điện thoại trở lại phòng ăn, ngồi xuống cạnh Đường Tử Thái.

Đối với Đường Bội lúc nào anh ta cũng mang theo dáng vẻ cộng sự, nhưng lúc này trong ánh mắt lại hàm chứa sự lo lắng bé nhỏ.

Đường Bội cười với anh ta, tỏ vẻ không sao.

Trong điện thoại, Đường Phong Ngôn lại bắt đầu thúc giục.

Sự im lặng của Đường Bội, với ông ta mà nói nó giống như một con dao chậm chạp không chịu rơi xuống vậy, cảm giác đó còn đau hơn bị lãng trí, làm cho ông ta nóng ruột vô cùng.

"Bội Bội...." Đường Phong Ngôn dè dặt gọi một tiếng, ông ta hoàn toàn không cảm thấy lời mình vừa nói có bao nhiêu vô sỉ và buồn cười.

Cũng không nhận ra, sự lạnh lẽo càng lúc càng tăng trên người Đường Bội.

"Xin Sở thiếu ra mặt?"

Rốt cuộc Đường Bội cũng trả lời ông ta, mặc dù giọng vẫn lạnh nhạt, nhưng chỉ cần có lời đáp, cũng đủ để Đường Phong Ngôn mừng như điên rồi: "Đúng đúng đúng, diệp gia quán, cậu ta và Liên gia có quan hệ hợp tác, thật ra thì cũng không cần phải làm gì, chỉ cần khen Đường thị vài lời, để Liên thị giơ cao đánh khẽ, còn về tổn thất...."

"Sau đó thì sao?" Đường Bội không chút nể nang ngắt lời, bình tĩnh nói: "Tôi cần xin Sở thiếu giúp, giữ được Đường thị, để ông dùng một nửa Đường thị đi đổi lấy nụ cười của 'Tiềm nhi' sao?"

"Mày?!" Trái tim Đường Phong Ngôn suýt chút đã nhảy ra ngoài, kinh hoàng la hét chất vấn: "Đường Bội, sao mày lại biết? Sao mày lại biết....."

"Không phải Bội Bội sao?" Đường Bội cười lạnh, giống như nữ vương chí cao vô thượng, lạnh lẽo nói với Đường Phong Ngôn: "Liên tam thiếu là

ai, chắc ông Đường đây còn rõ hơn cả tôi! Năm đó ông tính toán người yêu của người khác, làm hại con ruột của ông ấy, từ lúc sinh ra đã bị bệnh quẩn thân, sống cuộc sống cực khổ lang bạc hai mươi năm. Làm Liên tam thiếu bây giờ đêm ngủ cũng nằm mơ thấy ác mộng, hối hận đau khổ khôn nguôi, huyết hải thâm thù như vậy, sao có thể vì một vài câu ní của Sở thiếu mà hóa giải được."

"Mày mày mày?!" Đường Phong Ngôn trợn mắt há hốc mồm, cứng lưỡi, không thể nói năng rõ ràng.

"Đường Phong Ngôn..." Đường Bội lạnh lùng nói: "Ông có biết tại sao mối thù của mẹ tôi không tự mình báo không?"

Cô căn bản không đợi Đường Phong Ngôn trả lời, đã nói: "Bởi vì tôi biết, địa ngục Liên tam thiếu chuẩn bị cho ông, còn đáng sợ hơn tôi cho ông gặp nhiều lần! Đường Phong Ngôn...."

Đường Bội cười lạnh, nhẹ nhàng nói: "Ông hãy chờ, thứ đặc biệt chuẩn bị cho ông, buổi tiệc vui vẻ dưới địa ngục tầng thứ 18 đi!"

Giọng của cô rất nhẹ, nhưng khi vào tai Đường Phong Ngôn, lại không thua gì sấm sét giữa trời quang.

Tay ông ta mềm nhũn, điện thoại cũng không cầm được, nó liền rớt xuống đất.

Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc của ông ta bị người khác đẩy ra.

Đường Phong Ngôn ngẩng đầu lên, người hai mươi năm trước lật đổ Tô gia trở lại, người có thủ đoạn như sấm chớp làm Đường Phong Ngôn sợ hãi hơn một tháng năm đó đã trở lại và đang đứng trước cửa phòng làm việc của ông ta.

Ánh mắt Liên tam thiếu sắc như dao, cứ như vậy lắng trì Đường Phong Ngôn.

Khiến ông ta như rơi xuống địa ngục!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Đường Phong Ngôn Muốn Chết

"Mày mày mày?!" Đường Phong Ngôn giống như thấy quỷ, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Ông ta ngồi liệt trên ghế da rộng rãi, khuôn mặt vốn được bảo dưỡng tốt, bỗng nhiên già thêm mấy tuổi, trợn mắt nhìn cặp mắt đầy tia máu của Liên Tu Cận, nhìn ra được người này đã lâu không được ngủ ngon.

Liên Tu Cận vẫn chưa nói gì.

Ánh mắt lãnh duệ cao ngạo, từng chút từng chút quét qua người Đường Phong Ngôn.

Từng chút từng chút, từ mắt Đường Phong Ngôn, đến cổ, cuối cùng rơi xuống ngực.

Dáng vẻ kia, giống như thợ săn đang nghiên cứu con mồi đợi bị làm thịt, muốn quyết định, dao thứ nhất nên hạ xuống ở chỗ nào.

Hoặc là đế vương bề ngễ liếc nhìn thần dân dưới chân mình, cao cao tại thượng như vậy, làm cho một chút hy vọng cuối cùng trong lòng Đường Phong Ngôn, dần tắt ngấm theo từng cái nhìn của Liên Tu Cận.

Phòng làm việc trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Liên Tu Cận không nói lời nào, chỉ lạnh lẽo nhìn cái tên đã tính toán người mình yêu, làm cho bọn họ chia lìa mãi mãi, làm cả đời ông ta không

thể vui vẻ, nhìn cái tên có khuôn mặt giống Đường Bội đến mấy phần này.

Ngày xưa giọng nói và dáng điệu của Tô Hải Dao, trong trí nhớ của Liên Tu Cận, xinh đẹp giống như một bức tranh, thoáng qua trong đầu Liên Tu Cận, cuối cùng, dừng lại ở tấm hình cũ, dung nhan tiều tụy, gầy gò.

Liên Tu Cận đi lên trước, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Mày...." Đường Phong Ngôn liếc đôi môi khô nứt theo bản năng, đôi mắt đột nhiên trợn to kinh hoàng: "Mày là Liên..... Liên....."

"Tao là....." Liên Tu Cận cúi người nhìn Đường Phong Ngôn té liệt ngổn trên ghế, trầm giọng nói từng chữ: "Người tới đưa mày xuống địa ngục!"

Nói xong, Liên Tu Cận đứng thẳng người lên, cao cao tại thượng nhìn Đường Phong Ngôn, nhìn đôi môi run rẩy mà cặp mắt đầy tia máu của ông ta, cười lạnh nói: "Thật ra hai mươi năm trước, tao nên tống mày vào địa ngục rồi mới phải."

"Mày... Ân oán của mày và Tô gia...." Đường Phong Ngôn vùng vẫy giãy chết.

Ông ta liếc đôi môi khô khốc, rung giọng nói: "Là mày và chuyện của Tô gia, mặc dù tao và cô ta từng kết hôn, nhưng chuyện đó không liên quan đến tao, đó là Tô Hải...."

'Bốp', Đường Phong Ngôn té nghiêng quá một bên.

Mặt ông ta nhanh chóng sừng đỏ, có thể thấy rõ dấu tay. Mùi máu tanh tràn khắp khoang miệng, khóe môi nứt ra, máu chảy xuống.

"Mày còn dám nói?!" Giọng của Liên Tu Cận như truyền tới từ địa ngục: "Mày còn dám nói?! Còn dám nói ra tên của cô ấy?! Đường Phong

Ngôn! Nếu như năm đó mày đối xử tốt với cô ấy, để cô ấy sống cuộc sống tốt, hạnh phúc sống đến bây giờ, có lẽ tao....Có lẽ...."

Hai tay của Liên Tu Cận cũng run rẩy.

Đã nhiều lần Liên Tu Cận muốn đưa tay lấy tấm hình trong túi, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt cười khổ.

"Đường Phong Ngôn, tao đáng chết!" Liên Tu Cận bước tới, xốc vạt áo Đường Phong Ngôn lên, hung tợn nhìn ông ta, cắn răng nghiến lợi nói: "Nhưng trước khi tao đi gặp Dao Dao, cầu xin cô ấy tha thứ, tao phải cho mày nếm thử, mùi vị của địa ngục!"

Liên Tu Cận quăng Đường Phong Ngôn xuống ghế giống như ném một miếng rác.

Khoảng thời gian này bị chèn ép và cô lập bốn phía, Đường Phong Ngôn giống như con chó nhà có tang vậy, thở hổn hển, kinh ngạc nhìn Liên Tu Cận.

Năm đó.....

Năm đó ông ta biết, nếu như Liên Tu Cận biết những chuyện kia, có lẽ Tô Hải Dao sẽ rất thảm, ông ta, cũng tuyệt đối không thể trốn thoát.

Ông ta vừa ngược mắt lên, đã nhìn thấy đôi mắt giống như ác ma của Liên Tu Cận.

Đường Phong Ngôn run rẩy, năm đó Tô gia thê thảm thế nào, ông ta thấy rất rõ ràng. Đối với người yêu cũ mà Liên Tu Cận có thể tàn nhẫn như vậy, ông ta biết rất rõ cuộc sống của Tô Hải Dao sau khi bị đuổi khỏi Đường gia.

Nói dễ nghe một chút là kéo dài hơi tàn.

Tô Hải Dao dẫn theo hai đứa bé, trong đó còn có một đứa bị bệnh từ lúc mới sinh, ông ta có thể khẳng định, kể từ khi rời khỏi Đường gia cho đến khi Tô Hải Dao qua đời, sợ rằng bọn họ còn không thể ăn một bữa cơm ngon.

Tô Hải Dao để tất cả những điều tốt cho con mình, một trong số đó, có cả con gái của Đường Phong Ngôn.

Tất nhiên, Đường Phong Ngôn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thấy cảm kích. Ông ta chỉ cảm thấy Tô Hải Dao ngu xuẩn, lúc bà rời khỏi Đường gia, bà vẫn còn rất xinh đẹp, nếu như bà bỏ mặc hai đứa con, ra nước ngoài, hoặc đến một thành phố khác sống, thay danh đối tính bắt đầu lại. Dù sao, Liên gia cũng đâu thể một tay che trời.

Một người phụ nữ đơn độc, còn hơn là mang theo cái thai và đứa con kiếm sống.

Liên Tu Cận không thấy, nhưng Đường Phong Ngôn biết rõ, lúc Tô Hải Dao chết, bà gầy thế nào. (má, lãg trì ĐPN mới vừa lòng ta)

"Năm đó...." Tay chân Đường Phong Ngôn giật giật, vùng vẫy trong cái chết: "Tôi hoàn toàn không biết Tô....." Đường Phong Ngôn nhìn vào mắt Liên Tu Cận, lặng lẽ sửa lại lời nói: "Tôi hoàn toàn không biết cô Tô lại là người yêu của ngài, nếu như biết. Nếu như biết, bất luận Tô gia ép tôi thế nào tôi cũng không dám cưới cô ấy...."

"Bốp." Cái tát thứ hai giáng xuống, Liên Tu Cận tát mạnh vào mặt Đường Phong Ngôn.

Liên Tu Cận lấy cái máy ghi âm trong túi ra, vỗ mạnh lên bàn: "Đường Phong Ngôn, mày lại còn dám nói láo?!"

Đường Phong Ngôn liếc nhìn cái máy ghi âm, giống như bị lửa đốt cháy tới móng, ông ta rụt người lại.

"Mày còn bêu xấu Dao Dao đến lúc nào?! Đường Phong Ngôn...."

Liên Tu Cận vừa nói vừa mở chốt của cái máy ghi âm.

Lúc nghe thấy giọng của mình truyền ra từ máy ghi âm, vì cách đã nhiều năm nên Đường Phong Ngôn có chút hoảng hốt.

Giọng nói trẻ trung nóng nảy tràn đầy đặc ý kia là của mình.

Đoạn ghi âm này không phải là lần đầu ông ta nghe.

Lần đầu ông ta nghe, là Tôn Mặc Vân cầm nó tới uy hiếp ông ta, muốn ông ta ly hôn với Tô Hải Dao, cưới Tôn Mặc Vân làm vợ.

Thật ra thì khi đó, cho dù không có Tôn Mặc Vân uy hiếp, ông ta cũng sẽ không giữ Tô Hải Dao lại.

Trên thực tế, dưới sự trả thù điên cuồng khủng khiếp của Liên tam thiếu, lúc ấy, người có chút quan hệ với Tô gia, cũng không chút do dự mà cắt đứt quan hệ với họ.

Ông ta được coi như là con rể độc nhất của Tô gia, lúc ấy Đường thị không lớn như bây giờ, ông ta cũng vì thế công dữ dội của Liên tam thiếu mà lo sợ không yên, cả đêm không thể nào chợp mắt, trong đầu luôn nghĩ tới nó. Chỉ cần nhắm mắt lại, thì sẽ mơ thấy cơn thịnh nộ của Liên tam thiếu trút xuống đầu mình, trút xuống Đường thị.

Nhưng mà, ông ta cũng không muốn cưới Tôn Mặc Vân.

Ông ta hoàn toàn không yêu Tôn Mặc Vân, chỉ là vì chuyện của Tô Hải Dao, cảm thấy Tô gia cũng không tệ lắm, nên muốn mượn Tô gia để leo lên mà thôi.

"Muốn trách.... Muốn trách.... Hức... Thì chỉ trách cô ta quá ngu. Có người yêu bí mật, không biết rõ thân phận mà còn.... Yêu tới chết đi sống

lại.... Ha ha ha..." Giọng nói phát ra từ máy ghi âm, là giọng của Đường Phong Ngôn sau khi say rượu.

"Anh lợi dụng điều này để gạt cô ta ra ngoài?" Một giọng nói trẻ tuổi của phái nữ vang lên, đó là Tôn Mặc Vân lúc còn trẻ, bà ta dè dặt dò xét: "Tô Hải Dao dễ bị gạt như vậy à?"

"Sao có thể.... Có thể dễ gạt như vậy? Ha ha...." Đường Phong Ngôn còn trẻ cười đắc ý, vừa nốc rượu vừa nói: "Tôi phải.... Phải lên kế hoạch rất lâu! Vất vả lắm.... Vất vả lắm mới lừa được cô ta!"

"Khi đó Tô gia không biết, người yêu của Tô Hải Dao lại là Liên tam thiếu xuất sắc nhất Liên gia?" Hình như Tôn Mặc Vân có chút không dám tin: "Mặc dù Liên tam thiếu cực kỳ ít lộ mặt, nhưng ngay cả người yêu mà anh ta cũng không nói sao?"

"Ai mà biết?! Nhà giàu luôn có nhiều tật xấu mà! Ha ha ha ha ha ha...." Đường Phong Ngôn đắc ý cười phá lên: "Bằng không.... Bằng không lợi ích đâu có rơi xuống đầu tôi!"

"Vậy người thông báo cho ba mẹ Tô Hải Dao tới bắt gian tại giường cũng là anh à?" Tôn Mặc Vân lại hỏi.

"Tất nhiên!" Máy ghi âm lại phát ra tiếng cười đắc ý của Đường Phong Ngôn, đây là lúc ông ta còn trẻ, cảm thấy đó là chuyện thành công nhất của mình: "Tôi kêu người đi báo cho ba mẹ Tô Hải Dao... Nói.... Nói con gái của bọn họ.... Quen một người thư sinh nghèo rớt mồng tơi! Chắc chắn cô không thể tưởng tượng bọn họ đã tức giận thế nào đâu! Ha ha ha! Sau đó.... Sau đó tôi lại tiết lộ thời gian địa điểm cho bọn họ.... Tất nhiên bọn họ vội vã tìm tới, sau đó.... Ha ha ha.... Mặc dù khi đó tôi không xứng với Tô Hải Dao, nhưng mà dầu gì... Dầu gì cũng tốt hơn một tên thư sinh nghèo!"

"Nhưng mà lúc Tô Hải Dao phát hiện anh không phải là người yêu của cô ta, chẳng lẽ cô ta không kháng cự sao?" Tôn Mặc Vân lại hỏi.

"Tôi bỏ thuốc!" Đường Phong Ngôn đặc ý nói: "Tôi nói tôi là bạn của người yêu cô ta.... Lúc đi theo cô ta, tôi đã bỏ thuốc vào nước! Ha ha ha.... Sau đó ba mẹ cô ta lấy cái chết ra ép, buộc Tô Hải Dao phải gả cho tôi..... Lúc đó.... Cô không thấy ánh mắt cô ta đâu! Thù hận, tuyệt vọng, diệt gia quán, đau lòng..... Chắc chắc.... Nhưng mà có liên quan gì tôi?! Dù sao cái tôi muốn chính là gia sản Tô gia, chứ không phải là một con đàn bà dễ tiện không biết xấu hổ!"

"Chẳng lẽ.... Anh không sợ sao?" Tôn Mặc Vân im lặng trong chốc lát, lại hỏi: "Nếu như bị Liên tam thiếu biết...."

"Khi đó quý mới biết hẳn là Liên tam thiếu!" Đường Phong Ngôn đột nhiên cắt đứt lời nói của Tôn Mặc Vân, lớn tiếng nói: "Tự hẳn muốn chơi trò thần bí, nói xuất hiện liền xuất hiện, nói biến mất liền biến mất! Tô Hải Dao cũng không biết làm sao đấy thôi.... Cô ta... Yêu người này đến tận xương tủy.... Sau khi gả cho tôi, cô ta không để tôi đụng vào! Cô ta cho rằng tôi muốn đụng vào cô ta sao?! Vừa gặp ánh mắt khinh thường của cô ta, tôi liền thấy chán ghét!"

"Nói vậy, con gái anh.... Đường Bội, thật ra là có trước khi cưới?"

"Đúng! Nếu không sao hai ông bà già đó lại ép cô ta gả cho tôi?! So với một học sinh nghèo không rõ lai lịch, nói thế nào thì một nhân tài mới nổi như tôi, tuổi trẻ tài cao.... Ha ha ha ha ha...." Lại là tiếng cười đặc ý.

"Vậy bây giờ...." Tôn Mặc Vân đột nhiên hỏi: "Cái thai trong bụng cô ta bây giờ...."

"Dù sao cũng không phải con tôi!" Đường Phong Ngôn lạnh lùng nói: "Nói không chừng lại là con của Liên tam thiếu..... Người ta về trả thù Tô gia.... Cô ta còn dâng lên tới chỗ cho người ta chơi..... Ha ha ha ha.... Bình

thường ở trước mặt tôi thì giả vờ bằng thanh ngọc khiết, cao quý không thể đụng vào.... Không phải là.... Không phải là cũng để cho người ta chơi sao, kết quả còn bị....."

Tiếng nói nhỏ dần, cuối cùng vang lên tiếng hít thở có quy luật của Đường Phong Ngôn.

Lúc này, sắc mặt Đường Phong Ngôn càng lúc càng trắng.

Đây là lần thứ hai ông ta nghe đoạn ghi âm này.

Lần đầu tiên nghe được, sợ, sợ hãi, cùng sự tức giận và chán ghét đối với Tôn Mặc Vân!

Bây giờ.....

Ông ta ngẩng đầu lên, chống với đôi mắt không chút nhiệt độ của Liên Tu Cận, cả người run rẩy!

"Tôi.... Tôi....." Đường Phong Ngôn lắp bắp, 'tôi' một lúc lâu nhưng cũng không nói được gì.

Ông ta muốn chống cái bàn để đứng lên, nhưng mới động một cái đã cảm thấy cả người như nhũn ra, lại phải ngồi xuống lần nữa.

Máy ghi âm nằm yên trên bàn, lại bị ông ta không cẩn thận, quét rớt xuống đất, rơi xuống góc phòng.

Liên Tu Cận ngẩn ra, rồi từ từ đi tới góc phần, nhặt lại chiếc máy ghi âm xinh xắn.

Chiếc máy bé xíu, mấy chục phút ghi âm ngắn ngủi, nặng tựa ngàn cân.

Liên Tu Cận đau đến mức gần như gập cả người, chỉ là một chiếc máy ghi âm nhỏ, lại nói hết nguyên do khiến cả đời của người ông ta yêu trở nên bi thảm.

Mà những thứ kia, số lớn đều do chính tay mình ban tặng.

Nếu như.....

Nếu như năm đó ông ta có thể bớt sĩ diện một chút, chịu đi điều tra rõ ràng, có lẽ Dao Dao sẽ không chết sớm như vậy.

Cho dù bị Tôn Mặc Vân và Đường Phong Ngôn đuổi khỏi Đường gia, ít nhất Tô gia, vẫn sẽ không để cho con gái và cháu ngoại của mình bơ vơ không nơi nương tựa.

Nếu như.....

Nếu như lúc vừa mới yêu nhau, ông ta chịu nói ra thân phận của mình, chứ không phải là chơi trò tìm tình yêu chân thật, có lẽ, đã sớm cưới bà ấy, bây giờ bọn họ vẫn ngọt ngào hạnh phúc bên nhau.

Hoặc....

Nhiều năm sau, khi ông ta nổi giận bùng bùng trở về trả thù Tôn gia, lúc gặp là bà, có thể không.....

"Đường Phong Ngôn..... Mày yên tâm, tao sẽ không giết chết mày." Liên Tu Cận từ từ đứng thẳng lên, xoay người nhìn Đường Phong Ngôn, lạnh lẽo nói.

Đường Phong Ngôn không vì câu nói này mà vui mừng.

Năm đó, Liên Tu Cận cũng không giết bất kỳ một người nào của Tô gia.

Nhưng kết cục của bọn họ.....

"Tao sẽ không để cho mày chết! Tao sẽ để mày sống. Nhưng mà...." Liên Tu Cận từ từ bước tới bên cạnh Đường Phong Ngôn, cúi đầu nhìn gương mặt đầy kinh hoàng của ông ta, trầm giọng nói: "Tao sẽ làm cho mày sống không bằng chết!"

Liên Tu Cận cười lạnh, đột nhiên hỏi: "Năm đó mày đã uy hiếp Đường Bội như thế nào?"

Liên Tu Cận nhìn Đường Phong Ngôn, chậm rãi nói: "Mày đúng là không bằng cầm thú, con bé chính là con gái ruột của mày! Mày lại không biết xấu hổ lấy Tử Thái ra uy hiếp con gái ruột của mình!"

"Không..... Không phải...." Đường Phong Ngôn run rẩy nói: "Tôi thật sự.... Thật sự muốn chữa khỏi bệnh cho con trai của ngài!"

"Bụp." Lần này không còn là tát tai mà là một cú đấm.

Đường Phong Ngôn còn chưa nói xong, một quyền của Liên Tu Cận đã bay tới, làm cho ông ta suýt chút cắn trúng lưỡi của mình.

"Chữa khỏi bệnh cho con tao?" Liên Tu Cận lạnh lùng nói: "Nếu như mày thật sự nghĩ và làm như vậy, thì nửa đời sau tao nhất định sẽ vô cùng cảm ơn mày. Đáng tiếc....."

"Tôi thật...." Đường Phong Ngôn vội vàng nói: "Tôi thật sự muốn chữa khỏi bệnh cho con ngài, tôi vẫn luôn mời bác sĩ chuyên môn đến chăm sóc nó! A a a!"

Đường Phong Ngôn đột nhiên hét lên.

Một quyền bất ngờ của Liên Tu Cận gần như đánh thủng bụng ông ta, lực phủ ngũ tạng giống như lệch khỏi vị trí. đầu óc ông ta lập tức trống

rỗng, mồ hôi ứa ra, nhìn Đường Phong Ngôn lúc này, vô cùng thảm hại.

"Mày nghĩ rằng tao vẫn còn ngu giống như trước sao?" Liên Tu Cận lấy một lấy hình từ trong túi áo ra, đập mạnh lên bàn: "Con trai tao ở chỗ mày, phải sống cuộc sống ra sao, tao đã điều tra rõ ràng!"

Cũng bởi vì vậy, Liên Tu Cận mới hoàn toàn không thể nào tha cho Đường Phong Ngôn.

Trong hình, là Đường Tử Thái ở các độ tuổi khác nhau, mặc dù chỉ ở nơi đó mấy năm, nhưng có thể nhìn ra được, chỗ Đường Tử Thái ở, là nơi Đường Phong Ngôn cam kết với Đường Bội 'bệnh viện tân tiến, phòng bệnh tốt'. Thực chất, phòng Đường Tử Thái ở, chỉ có một chiếc giường nhỏ đơn sơ, cửa sổ không lớn, căn phòng chật hẹp, Đường Tử Thái gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, luôn luôn im lặng.....

Căn phòng như vậy, miễn cưỡng có thể xem là sạch sẽ, người có thể ở.

Liên Tu Cận nắm cổ áo Đường Phong Ngôn, nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì lúc này Đường Phong Ngôn đã máu me đầm đìa, không có một bộ phận hoàn chỉnh.

Liên Tu Cận nhìn thẳng vào Đường Phong Ngôn, nói từng chữ: "Tao sẽ không giết mày, nhưng tất cả khổ cực mà năm đó Dao Dao, Tử Thái và cả Đường Bội phải chịu, tao đều sẽ trả lại cho mày gấp trăm lần. Tao sẽ đưa mày đến địa ngục tối tăm nhất, cho mày sống cùng một đám người hung ác. Nghe nói, mặc dù bọn họ vô cùng hung ác, nhưng loại người họ coi thường nhất, chính là kẻ ngay cả con ruột của mình cũng không tha. Tất nhiên, tao bảo đảm, bọn họ nhất định sẽ chiêu đãi mày thật tốt! Nghe nói ở đó có rất nhiều người, có sở thích đặc thù. Tao sẽ đặc biệt dặn dò, giam mày chung với bọn họ. Tao bảo đảm, mày chỉ ở đó một ngày, sẽ lập tức hối hận vì mình đã tới thế giới này."

Dừng một chút, Liên Tu Cận nhìn dáng vẻ sợ hãi đến căm nín của Đường Phong Ngôn, trầm giọng nói: "Nhưng tao sẽ nói với họ, không để cho mày chết. Tao đảm bảo mày sẽ sống lâu dài trong đó. Dù mày có gãy chân, gãy tay, mù mắt.... Tao vẫn sẽ để mày tiếp tục sống."

Mắt Đường Phong Ngôn đã sắp lồi ra ngoài.

Sao ông ta có thể không biết, chỗ Liên Tu Cận nói, là địa ngục, là nơi ở của ác ma.

Năm đó.... Năm đó ông ta đã tận mắt chứng kiến, một người đắc tội người không thể đụng vào của thành phố S, bị đưa vào nơi đó.

Mới một tuần, chỉ một tuần ngắn ngủi, khi ông ta gặp lại người đó, trên người người đó không có một miếng da lành lặn!

Đường Phong Ngôn nổi nước miếng, ông ta chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình cương cứng, không thể nói chuyện.

Ông ta biết, Liên tam thiếu tuyệt đối nói được làm được!

Phải sống cuộc sống như vậy, thà rằng.....

Đường Phong Ngôn nhắm mắt, quyết tâm, thà rằng chết đi cho xong!

"Đường Phong Ngôn...." Liên Tu Cận lạnh lùng nhìn ông ta: "Tao vẫn chưa nói xong, mày muốn chết, cũng không cần gấp đâu."

Đường Phong Ngôn nhắm chặt hai mắt, không nói gì.

Năm đó.... Năm đó, Liên tam thiếu ra tay như sét đánh, mặc dù ông ta chỉ đứng xem, diệp gia quán, nhưng cũng đủ làm ông ta không rét mà run.

Lần này, lửa giận của Liên tam thiếu trút xuống mình!

Đường Phong Ngôn nghiêng rằng, đã sợ tới mức không khống chế được cơ thể của mình.

"Sao mày có thể độc ác như thế?" Liên Tu Cận cúi đầu nhìn Đường Phong Ngôn, hận không thể cầm dao cắt từng miếng thịt trên người ông tra xuống, sau đó mổ xẻ trái tim ông ta, nhìn thử rốt cuộc nó bẩn thiếu bao nhiêu: "Đường Bội là con gái ruột của mày! Mày lại dùng con tao để uy hiếp con gái ruột của mình, lừa gạt con bé?! Mày đúng là ngay cả heo chó cũng không bằng!"

Liên Tu Cận nhếch môi, nhàn nhạt nói: "Đường Bội là một cô gái tốt, con bé không nên có một người ba không bằng heo chó như vậy. Cho dù con bé vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho tao, nhưng ở trong lòng tao, con bé cũng không khác gì con gái tao. Cho nên, thù của con bé, tao sẽ báo thay nó."

Đường Phong Ngôn vẫn không nói gì, những lời Liên Tu Cận nói vừa rồi ông ta vẫn chưa tiêu hóa xong, lúc này, Đường Phong Ngôn đã sợ tới mức chết lặng, không thể cử động.

"Tao vẫn không mất tính người tới mức như mày." Liên Tu Cận vỗ lên mặt Đường Phong Ngôn, khế nói: "Nghe nói, trường học quốc tộc tư lập của thành phố S, có một thằng nhóc, học tập không ra gì, lại y vào cái mả bề ngoài của ban thân, phong lưu thành tánh."

Đường Phong Ngôn đột nhiên mở mắt!

"Mày?!" Giọng Đường Phong Ngôn khàn đặc, trợn to mắt, không dám tin nhìn Liên Tu Cận, khàn giọng hét: "Tao không biết mày đang nói cái gì!"

"Ồ, vậy sao?" Liên Tu Cận nhàn nhạt nói: "Nghe nói, nó tên là Đường Tiềm."

Liên Tu Cận cúi đầu nhìn Đường Phong Ngôn, nói: "Nửa giang san, tất cả mọi thứ, đều không bằng một nụ cười của tiểu Tiềm. Đường Phong Ngôn, con của mày chính là bảo bối, con của tao thì như cỏ rác.... Ha ha ha ha...."

Liên tam thiếu cười trầm thấp: "Cũng đúng.... Không có ba yêu thương, lại bị mày coi như rác rưởi mà đối xử! Con tao, đúng là như cỏ rác...."

Tiếng cười của Liên Tu Cận càng lúc càng lớn, dần dần trở nên khàn đến đáng sợ.

Đường Phong Ngôn cảm thấy trái tim càng lúc càng nặng, cuối cùng trong ngực chỉ còn một mảnh trống không.

"Mày yên tâm, tao không rắn rết như mày, sẽ không giận cá chém thớt trút lên con của mày. Nhưng mà...." Liên Tu Cận cười đủ, làm Đường Phong Ngôn sợ đến mức sắp vỡ mật, mới chậm rãi nói: "Nhưng mà, nếu như mày dám tự sát, tao sẽ khiến nó, cha nợ con trả. Mày...." Liên Tu Cận vỗ lên mặt Đường Phong Ngôn, nói: "Hiếu ý của tao chứ."

Lần này, Đường Phong Ngôn thật lâu không trả lời.

Đường Phong Ngôn thở hổn hển ngồi tê liệt trên ghế, kinh hoàng thất thố, chật vật không chịu nổi.

Phòng làm việc lại rơi vào im lặng.

Qua một lúc lâu, nhịp thở của Đường Phong Ngôn dần dần bình thường trở lại, máu ở khoe môi ông ta cũng đã khô khốc.

Đường Phong Ngôn từ từ ngẩng đầu lên nhìn Liên Tu Cận.

Có lẽ biết mình trốn không thoát, vẻ mặt của ông ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều: "Tao không bằng heo chó! Nhưng mày thì tốt hơn tao bao nhiêu chứ? Ha ha ha...."

Ánh mắt như dao của Liên Tu Cận cắt qua người Đường Phong Ngôn.

Nhưng Đường Phong Ngôn không tránh, cười lạnh nói tiếp: "Ít nhất, tao viết Đường Tử Thái không phải con tao, cho nên tao mới đối xử với cái đứa dã chủng là nó như vậy! Còn mày? Mày đối với con ruột của mình tốt bao nhiêu? Sức khỏe của nó không tốt, mày lại ép Tô gia phá sản, ép người phụ nữ mày luôn nói yêu, ôm con của mày, cực khổ cho đến chết, sống cuộc sống khổ cực, mệt mỏi... Mày có biết không, khi Liên tam thiếu ôm người đẹp lăn lộn ăn chơi, Tô Hải Dao và con trai mày đã sống cuộc sống thế nào?!"

Vì muốn chọc giận Liên Tu Cận, Đường Phong Ngôn nói một hơi: "Mày có biết không? Khi mày vui vẻ ăn đồ ngon, người phụ nữ cho đến khi chết vẫn còn yêu mày kia, cho dù mình bị bệnh, cũng không dám uống một miếng canh thịt.... Bởi vì cô ta muốn chữa lại cho con trai bảo bối của mày!"

Lúc Đường Phong Ngôn nói xong bốn chữ cuối, trên khóe môi nở một nụ cười nhạt.

Bởi vì ông ta thấy, Liên Tu Cận vừa rồi còn cao cao tại thượng, bây giờ, cả người run rẩy, đến hít thở cũng khó khăn.

"Mày có biết.... Thời điểm Tô Hải Dao chết, gầy bao nhiêu? Vốn là cô gái xinh đẹp, nhưng lúc đấy chỉ còn da bọc xương.... Chậc chậc...." Đường Phong Ngôn lắc đầu nói: "Tao nghĩ nếu lúc đó mày thấy nó, chắc chắn mày sẽ ghét, ghét bản thân mình lại từng yêu, từng ôm một con đàn bà xấu xí như vậy." (ĐPN đang khích LTC, để LTC giết hẳn, :3)

"Câm miệng! Mày câm miệng!" Liên Tu Cận sắp mất lý trí, đá một cú thật mạnh vào ngực Đường Phong Ngôn.

Bùm, bụp, loảng xoảng, Đường Phong Ngôn ngã lật xuống đất.

Đường Phong Ngôn đau khổ che ngực lăn một vòng trên đất, nhưng lại nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Liên Tu Cận, tiếp tục nói: "Năm đó mày đột nhiên trở lại, nó vui đến phát điên rồi! Tao và nó kết hôn nhiều năm như vậy, cho dù khi bế Đường Bội, tao cũng không thấy nó vui tới mức như vậy. Đáng tiếc.... Rất nhanh sau đó, nó lại rơi vào tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng đó, không phải là tao cho nó. Kiếp này của nó, không hề để tao trong mắt. Lúc đó, nó tuyệt vọng như đến ngày tận thế, sự tuyệt vọng của nó khiến tao vui vẻ, Tô Hải Dao đau khổ như vậy, ha ha ha ha.... Sau khi nó đi khỏi nhà tao, vì tao sợ cuộc sống của nó quá khô khan nhàm chán, vì muốn nó tiếp tục đau khổ. Cách một thời gian, tao còn chú tâm chọn một ít tin tức Liên tam thiếu đi cùng người đẹp, đăng báo, lạng lẽ đưa cho nó xem. Mày xem, tao hiểu Tô Hải Dao hơn mày nhiều. Nó bướng bỉnh như vậy, sau khi gả cho tao cũng không cho tao đụng vào. Nó có quật cường đến thế nào đi nữa, khi xem những tin tức đó, cho đến khi chết, nó cũng không chịu đi gặp mày một lần.... Ha ha ha ha....."

"Tao giết mày!" Liên Tu Cận đập mạnh lên ngực Đường Phong Ngôn.

Đường Phong Ngôn đau đến suýt chút không thể thở.

"Tao giết mày! Tao phải giết mày!" Đôi mắt Liên Tu Cận đỏ ngầu, thẳng khốn này, thẳng khốn này....

Liên Tu Cận hoàn toàn mất khống chế, nhưng vẫn đập mạnh lên ngực Đường Phong Ngôn.

Cái gì mà bắt Đường Phong Ngôn sống không bằng chết?!

Cái gì mà từ từ trả thù?!

Tất cả đều bị Liên Tu Cận quên mất!

Bây giờ Liên Tu Cận chỉ muốn đích thân giết tên đàn ông ác độc này!

Hắn không yêu Dao Dao, lại hủy hoại cả cuộc đời cô ấy, thậm chí.....
Thậm chí còn.....

"Chú ba!" Cửa phòng làm việc của Đường Phong Ngôn đột nhiên bị người ta đẩy ra, Liên Thiên Duệ vội vàng vọt vào, kéo Liên Tu Cận đang cuồng nộ lại, gấp gáp nói: "Chú ba, chú ba, diệp gia quán, chú bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút, nếu chú giết hắn, không phải là tiện nghi cho hắn rồi sao?"

"Buông ra!" Liên Tu Cận thoát khỏi Liên Thiên Duệ, đập thêm một cú lên ngực Đường Phong Ngôn.

Đường Phong Ngôn bị đá lăn, khoe môi, chớp mũi chảy máu, nhưng không nói tiếng nào, chỉ co người lại.

"Chú ba!" Liên Thiên Duệ quát lên: "Đường Bội tới rồi!"

Những lời này có hiệu quả.

Liên Tu Cận ngẩn ra, đôi mắt dần trở lại bình thường. Chậm rãi nhìn xuống khoe môi Đường Phong Ngôn, sắc mặt của đối phương vô cùng thâm thảm, nhưng trên môi là nụ cười chia kíp thu lại.

Đường Phong Ngôn.... Đúng là một lòng muốn chết!

Liên Tu Cận từ từ bình tĩnh lại, nghiêng đầu, nhìn về hướng cửa, Đường Bội đang dựa lưng vào cửa.

Sắc mặt của cô, cũng không tốt lắm, nhưng đôi mắt, lại rất tỉnh táo.

Nhưng....

Làm Liên Tu Cận run rẩy, là người thiếu niên đang đứng cạnh Đường Bội.

Đường Tử Thái ôm lấy bả vai Đường Bội, tạo nên một vòng tư thế bảo vệ.

Ánh mắt của cậu đối diện với đôi mắt Liên Tu Cận, lạnh như băng, không có tình cảm.

Sau đó, cặp mắt kia, dần chuyển đến Đường Phong Ngôn chật vật không chịu nổi.

"Tử..... Tử Thái...." Liên Tu Cận run giọng gọi. Cổ họng khô khốc buộc ông ta phải nuốt nước miếng một cái mới dám hỏi tiếp: "Hai người.... Hai người đến đây lúc nào?"

Hai người lạnh lùng đứng ở cửa, không trả lời câu hỏi của Liên Tu Cận.

Chỉ có Liên Thiên Duệ, chậm rãi vỗ vai chú ba của mình, nhẹ giọng nói: "Chú ba...."

Hắn đột nhiên cảm thấy mình không nói được.

Những lời vừa rồi, đối với chị em Đường Bội mà nói, tất nhiên là một loại hành hạ.

Những chuyện xảy ra năm đó.

Ngay cả hắn cũng có chút thương xót.

Năm đó chú ba, thật sự còn quá trẻ, nhưng bây giờ, người đã mất, đã không thể nào cứu vãn nữa rồi.

Ngay cả đứa con trai duy nhất....

Liên Thiên Duệ nhìn Đường Tử Thái, người em họ này của hắn không quá xui xẻo, may mắn, nó còn có một người chị như Đường Bội, nếu không, đây tuyệt đối là tiếc nuối lớn nhất.

Đường Phong Ngôn nằm trên đất, thở hổn hển, quét mắt qua cửa, khi thấy Đường Bội thì đôi mắt lập tức sáng lên.

Nhưng rất nhanh, nó lại ảm đạm.

Đường Bội, tuyệt đối sẽ không giúp mình!

Nó không hận mình thêm, đã coi như là không tề,!

Nhất là.... Nhất là..... Nếu như những lời mình nói với Liên Tu Cận vừa rồi bị nó nghe thấy, sợ rằng..... Sợ rằng....

Nhưng lúc này, Đường Bội từ từ đi tới chỗ Đường Phong Ngôn.

Tất nhiên Đường Tử Thái một tắc không rời đi sát bên cạnh cô, cẩn thận che chở chị gái của mình.

Đường Bội lạnh lùng nhìn Đường Phong Ngôn một, đưa tay từ từ cầm lấy những tấm hình trên bàn.

Cô nhớ lúc còn nhỏ, thời điểm vui vẻ nhất năm, chính là lúc hoàn thành yêu cầu của Đường Phong Ngôn, lúc đó cô sẽ được gặp Tử Thái.

Mặc dù quá trình học tập rất khổ rất mệt mỏi, thậm chí còn làm cô đau đến mức nửa đêm lặng lẽ khóc tỉ tê.

Nhưng vì muốn em trai được trị liệu một cách tốt nhất, sau này có thể khỏe mạnh, cô đã chống đỡ, kiên cường tiếp tục.

Nhưng những tấm hình này.....

Đường Bội đột nhiên ném sấp hình vào mặt Đường Phong Ngôn, góc hình sắc bén cắt qua mặt Đường Phong Ngôn, để lại nhiều vết máu.

"Đồ cặn bã!" Cho dù người đàn ông cả người be bết máu đang nằm trước mặt cô này chính là ba ruột của cô, nhưng mà....

"Trên đời này tại sao lại có một người cặn bã như ông!" Hốc mắt Đường Bội đã đỏ lên.

Trước giờ, cô chưa từng hận mình như vậy!

Rõ ràng, khi mẹ bế em trai, bị Đường Phong Ngôn đuổi khỏi Đường gia, cô đã đích thân trải qua.

Sao cô còn tin tưởng người đàn ông cặn bã này, tin tưởng ông ta sẽ niệm tình máu mủ.

"Ba là đồ cặn bã!" Đường Phong Ngôn đột nhiên ngồi dậy.

Ông ta ôm lấy hai chân Đường Bội, đôi mắt tràn ngập khẩn cầu nhìn cô, bi thương nói: "Bội Bội, cầu xin con, diệp gia quán, tiểu Tiềm chính là em ruột của con, cầu xin con, kêu Liên tam thiếu bỏ qua cho nó đi. Đừng làm hại nó...."

Ông ta buông chân Đường Bội ra, đưa tay muốn kéo cánh tay cô.

Nhưng Đường Bội hất tay ông ta ra.

"Bội Bội..... Cầu xin con! Tiểu Tiềm nó... Trên người nó chảy cùng một dòng máu với con, cầu xin con hãy kêu Liên tam thiếu bỏ qua cho nó!" Đường Phong Ngôn cầu khẩn nói.

Kiếp này của ông ta, chưa bao giờ cầu xin người nào như vậy.

Nhưng Đường Bội chỉ rũ mắt lạnh lùng nhìn ông ta, nhàn nhạt nói: "Chảy một nửa dòng máu giống tôi, dòng máu mà tôi ghê tởm nhất sao?"

Cô đá Đường Phong Ngôn bay ra ngoài, lui về sau một bước rồi sải bước đi ra ngoài trong ánh mắt lo lắng của Đường Tử Thái.

Liên Tu Cận muốn đối phó Đường Phong Ngôn thế nào, lúc này đứng ngoài cửa cô đã nghe rõ.

Chuyện đó cũng không liên quan gì tới cô.

Mẹ trên trời có linh thiên, nhất định cũng sẽ không trách cô không niệm tình máu mủ.

Nói gì tới máu mủ tình thâm, không phải Đường Phong Ngôn đã cho cô một bài học tốt nhất rồi sao?!

Đường Tử Thái nhìn Đường Phong Ngôn nằm trên đất, nhìn những tấm hình kia, ngẩng đầu trợn mắt nhìn Liên Tu Cận một cái, rồi lập tức đuổi theo Đường Bội.

"Bọn họ...." Liên Tu Cận có chút không biết phải làm sao, ông ta quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ, run giọng hỏi: "Vừa rồi có phải Tử Thái....."

Liên Thiên Duệ nhú mày, kêu người của mình vào, kéo Đường Phong Ngôn ra ngoài.

Hắn khom lưng nhặt mấy tấm hình, nhìn Đường Tử Thái gầy yếu trong hình, cùng với căn phòng đơn sơ, đột nhiên khẽ thở dài nói: "Thím dạy hai đứa con này quá tốt."

Liên Thiên Duệ cảm thấy hốc mắt mình nóng lên.

Đó là thứ tình cảm mà hắn chưa từng có, tình cảm chị em, anh em, toàn tâm toàn ý nghĩ về em trai và chị gái của mình, sợ bọn họ lo lắng mà

tình nguyện cam chịu.

"Đường Bội...." Hãn đọc lên cái tên này, cảm thấy trái tim mình run lên.

Liên Thiên Duệ hít sâu một hơi, mới tiếp tục nói: "Vì muốn Tử Thái có thể nhận được sự điều trị và chăm sóc tốt nhất, liều mạng hoàn thành những thứ kia, cô ấy là một cô gái gãy nhom, căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ. Mà Tử Thái.... Vì không muốn để chị mình lo lắng, cho nên dù sống không tốt, những vẫn cắn chắc răng chịu đựng, giả vờ như bản thân sống rất tốt."

Liên Thiên Duệ quay đầu nhìn Liên Tu Cận, hãn biết mình không nên nói những lời như vậy vào thời điểm này, nhưng hãn không thể khống chế được mình: "Chú ba, nếu như thím đến Liên gia thì thật tốt biết bao! Chắc chắn Liên gia sẽ trở nên ấm áp hơn rất nhiều."

Nói xong, hãn cúi đầu nhìn tấm hình trong tay mình. Hãn chưa từng nhìn thấy người thím tồn tại trong ký ức của Liên Tu Cận và Đường Tử Thái, nhưng dường như, có thể xuyên thấu qua nụ cười của cậu thiếu niên Đường Tử Thái mà nhìn thấy bóng dáng của mẹ.

Chắc chắn, bà ấy cũng ấm áp và thiện lương tràn đầy tình yêu giống như hai đứa con của mình vậy.

Liên Tu Cận kinh ngạc nhìn Liên Thiên Duệ chốc lát, đột nhiên đau khổ ôm đầu, từ từ ngồi xuống.

Thật ra, ông ta chưa từng quên.

Mùa xuân năm ấy, ông ta quen biết người con gái đó.

Ông ta che giấu thân phận, giả vờ như mình chỉ là một thư sinh nghèo cố gắng học tập.

Nhưng Dao Dao, thân là con gái duy nhất của Tô gia, được yêu thương nâng niu từ nhỏ, từ đầu tới cuối, không hề chê ông ta nghèo.

Tại sao ông ta lại tin rằng bà vì cái gọi là tiền, quyền mà phản bội mình?!

"A a a a a a a!" Liên Tu Cận gào thét như con sói bị thương.

Cơn đau như thấu tận tim gan.

Đường Tử Thái đã đuổi kịp Đường Bội, hình như nghe thấy tiếng rên rỉ, đưa tay bắt được cánh tay Đường Bội, từ từ quay đầu nhìn về hướng vừa rồi.

Đường Bội đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Một tháng trước, Đường thị còn sầm uất bận rộn, được khen là công ty lớn, lúc này lại trống rỗng lạnh tanh.

Tài liệu vương vãi trên mặt đất, có vài nhân viên thu xếp đồ đạc.

Bọn họ vừa nhìn thấy mấy vệ sĩ áo đen cao lớn kéo Đường Phong Ngôn đi, nhưng không ai dám mở miệng.

Hốc mắt Đường Bội vẫn đỏ.

Tất nhiên cô sẽ không đau lòng vì Đường Phong Ngôn.

Đường Tử Thái cũng biết điều này, cho nên cậu chỉ liếc nhìn bọn người Liên Tu Cận một cái rồi nhanh chóng nhìn Đường Bội, có chút khẩn cầu gọi: "Chị...."

Đường Bội hất tay, muốn lấy cánh tay đang bị cậu nắm chặt ra.

Đường Tử Thái không muốn làm cô đau, chỉ có thể không cam lòng buông tay cô ra.

Nhưng cậu lập tức nhào tới, giống như cậu bé làm nũng với chị mình, cậu ôm lấy Đường Bội từ sau lưng.

Chỉ là lúc nhỏ, cậu chỉ có thể nằm trên người chị.

Lúc này, cậu có thể nhét Đường Bội lún hơn mình vào trong ngực mình rồi.

"Chị...." Đường Tử Thái thấp giọng cầu khẩn nói: "Em sai rồi, chị đánh em mắng em đi, chị đừng không để ý tới em."

"Em không sai."

Đường Bội giãy giụa, Đường Tử Thái liền ôm cô chặt hơn.

Cậu rất sợ, mình vừa buông tay, diệp gia quán, thì Đường Bội sẽ không để ý tới mình nữa.

Đường Bội khẽ thở dài, không giãy dụa nữa, thấp giọng nói: "Người sai là chị. Chị không nên tin Đường Phong Ngôn, hại em.... Hại em chịu nhiều cực khổ như vậy!"

"Em không khổ." Đường Tử Thái lại ôm Đường Bội chặt hơn.

Cậu đặt cằm trên vai cô, thấp giọng nói: "Thật đó, ít nhất em được ăn no mặc ấm, một chút cũng không khổ. Hơn nữa chỉ cần gặp được chị, em hoàn toàn không cảm thấy khổ."

Đường Bội không nói gì thêm.

Cô đưa tay về phía sau, vỗ nhẹ lên mặt Đường Tử Thái, mặc cho cậu ôm mình, Đường Tử Thái cọ một cái trên lưng chị mình, thấp giọng nói:

"Chị.... Không tức giận sao?"

Đường Bội không nhin được mà cười khẽ.

Đã nhiều năm như vậy, Tử Thái đã từ một cậu bé trở thành một thiếu niên anh tuấn, nhưng làm nũng, vẫn không thay đổi.

Nghe được tiếng cười của cô, Đường Tử Thái yên tâm hơn.

Cậu buông lỏng bản thân, hoàn toàn nằm trên lưng Đường Bội, cánh tay ôm cô lại chặt thêm một chút: "Tất cả đều đã qua rồi!"

"Ừ...." Đường Bội gật đầu.

Tất cả mọi thứ, đều đã qua.

Tất cả khổ nạn của chị em bọn họ, cũng hoàn toàn đi qua.

Mẹ trên trời có linh thiêng chắc chắn cũng rất vui, hai đứa con của mình, cuối cùng cũng khỏe mạnh trưởng thành rồi.

Cô đặt tay lên tay Đường Tử Thái, tay của em trai, nay đã lớn hơn cả tay cô, cũng có lực hơn tay cô.

Năm tháng sau này, bọn họ phải sống vui vẻ hơn người khác. Mới không phụ lòng mẹ.

Sở Quân Việt vừa đi ra khỏi thang máy thì thấy một màn này--

Đường Bội và Đường Tử Thái gần bó bên nhau, hốc mắt hai người đều hơi đỏ lên, nhưng trên môi đều là nụ cười nhạt.

Chân mày của Sở Quân Việt nhíu lại rồi từ từ giãn ra.

Mắt anh rũ xuống, từ từ rơi xuống cánh tay bên hông Đường Bội của Đường Tử Thái.

Cảm thấy, vô cùng nhứt mắt!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt

"Bội Bội." Sở Quân Việt chần chờ mấy giây, vẫn lên tiếng phá vỡ bầu không khí ấm áp làm cho anh cảm thấy nhức mắt này.

"Anh đến rồi." Đường Bội nhìn sang Sở Quân Việt, miễn cưỡng cười với anh một cái.

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, từ từ đi tới bên cạnh Đường Bội, nói: "Anh tới đón em về nhà."

Biểu cảm trên mặt Đường Bội trở nên dễ chịu hơn, cười trấn an nói với Đường Tử Thái đang vui đầu vào cổ cô: "Đi thôi, về nghỉ ngơi cho khỏe."

Đường Tử Thái gật đầu, người lại không thấy cử động.

Đường Bội vỗ nhẹ lên bàn tay cậu đang quấn trên eo cô, cuối cùng cậu cũng từ từ buông xuống.

Sở Quân Việt thu ánh mắt lại.

Chị em bọn họ nương tựa vào nhau mà lớn lên, mỗi lần ở cùng nhau, giữa họ đều như có thứ gì đó rất đặc biệt, ngăn cách người khác ở bên ngoài, làm cho người ta không thể nào bước vào thế giới của họ.

"Đi thôi." Sở Quân Việt không kéo Đường Bội qua như ngày thường, mà chỉ đứng bên cạnh cô, dịu dàng thúc dục.

Sau khi ngồi vào phía sau xe, ba người đều cảm thấy rất thoải mái.

Sở Quân Việt lấy chai nước nhỏ trong tủ lạnh ra, rót ra ly cho Đường Bội và Đường Tử Thái.

Đường Bội cầm ly nước, thấp giọng nói cảm ơn, lúc này mới nhớ ra, hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Lục Tử Mặc nói cho anh biết em và Tử Thái ở đây. Gần đây Liên gia chèn ép Đường thị rất chặt, cắt tận gốc những cơ hội của Đường Phong Ngôn, anh lo lắng ông ta chó cùng rứt giậu." Sở Quân Việt nói.

"Đường Phong Ngôn..." Đôi mắt Đường Bội trở nên tối đen, nhưng lại nhanh chóng sáng lên, nói với Sở Quân Việt: "Chỉ là một tên hèn nhát."

Thật ra ông ta chỉ biết dùng những âm mưu quỷ kế, một khi phải trực tiếp đối mặt với hậu quả, Đường Phong Ngôn căn bản không dám chống lại Liên gia.

"Bất luận là năm đó hay là bây giờ, gặp phải những chuyện này, ông ta chỉ biết trốn tránh, hoặc dùng âm mưu quỷ kế." Đường Bội nhìn ra ngoài xe, nhàn nhạt nói: "Người kia cũng như vậy."

Câu nói của cô không rõ là phiến muộn hay khinh thường, lời vừa ra khỏi miệng thì cảm thấy có một bàn tay ấm áp đè trên vai mình.

Ngón tay thon dài ấm áp để cô cảm nhận được sự an ủi thâm lặng của anh.

Đường Bội quay đầu cười với Sở Quân Việt, nói: "Yên tâm đi, em không sao. Cảnh tượng này, đã xuất hiện trong giấc mơ của em vô số lần. Bây giờ, chỉ là biến nó thành sự thật mà thôi."

Nói xong cô bận tâm ngẩng đầu nhìn Đường Tử Thái ngồi đối diện.

Từ lúc lên xe, sau khi nhận ly nước Sở Quân Việt đưa và nói cảm ơn thì cậu luôn im lặng nhìn ra ngoài xe.

Lúc này, cảm thấy Đường Bội nhìn mình, cậu mới quay đầu nhìn cô, cười dịu dàng nói: "Chị, em không sao."

Đường Bội đặt tay lên tay cậu, nói: "Nếu như không thoải mái thì nói ngay với chị."

Đường Tử Thái khẽ 'ừ' một tiếng.

Vừa rồi mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Từ Liên Thiên Duệ xuất hiện, đến Đường Bội chuẩn bị tới Đường thị, rồi đến hai người đứng ngoài cửa, nghe được nhiều chuyện năm xưa, những bí mật bị phanh phui, cuối cùng là những tấm hình năm đó...

Cho đến lúc ngồi vào xe, khí mát thổi ra từ máy điều hòa không khí nhẹ nhàng hôn lên da cậu, mới khiến cho tất cả những chuyện xảy ra trong một tiếng đồng hồ vừa rồi, được sắp xếp hoàn chỉnh trong đầu cậu.

"Chỉ là cảm thấy tạo hóa thật người." Đường Tử Thái nắm tay Đường Bội, thấp giọng nói: "Sự nghiệp của Đường Phong Ngôn, phút chốc đã không còn gì cả. Diệp Gia Quán. Có lẽ nếu như ông ta không xấu xa như thế, mẹ..." Dừng một chút, cậu khó khăn nói tiếp: "Mẹ và chúng ta, đã không thành ra như vậy."

Khi còn bé, cậu hâm mộ nhất chính là những bạn nhỏ được chạy nhảy dưới ánh mặt trời, nhưng cậu mãi mãi cũng không thể tham dự.

Mặc dù, cậu có một người mẹ tốt nhất.

Còn có một người chị rất yêu thương cậu.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, mà tiếc nuối này, không thể nào bù đắp.

"Hy sinh một cách vô cớ như vậy, dù sao cũng làm cho người ta cảm thấy không cam lòng!" Cậu ngẩng đầu nhìn Đường Bội, vừa vặn bắt gặp ánh mắt ân cần của cô, cười tự giễu nói: "Có phải suy nghĩ của em quá ngây thơ không?"

Đường Bội rút tay ra, vuốt tóc cậu, nói: "Sao em biết?! Đối thành bất kỳ ai, cũng sẽ không cam lòng. Cho nên những năm tháng sau này, chúng ta nhất định phải sống tốt và hạnh phúc hơn người khác."

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu cười khẽ.

Sở Quân Việt yên lặng nhìn một màn này.

Anh biết Đường Bội và Đường Tử Thái chị em tình thâm, nhưng lại không thể khống chế sự bất an trong lòng.

Là một người đàn ông thành thực, tất nhiên anh biết mình không thể tranh đoạt tình cảm với em vợ.

Cũng biết giữa hai người chỉ là tình chị em, tình cảm ấy hoàn toàn khác tình cảm của anh với Đường Bội.

Nhưng nhìn thấy hai người ăn ý như vậy, anh vẫn không nhịn được mà nhúu mày.

Lúc về tới biệt thự, Đường Bội và Đường Tử Thái vừa sóng vai đi vào bên trong, vừa quay đầu nói tạm biệt anh.

Thái độ này tự nhiên đến mức giống như đó là điều hiển nhiên, làm cho anh cảm thấy mình bị bài xích.

Hôm nay, Sở Quân Việt tan sở trước giờ nghỉ.

Khi về đến nhà, Đường Bội không ngồi một mình chờ anh giống như ngày thường, cũng không ngồi trên ghế salon xem sách hay ôm máy tính ngồi trong thư phòng, mà là đứng trong bếp nấu ăn với Đường Tử Thái, vừa thì thầm nói chuyện vừa cười híp mắt nhìn cái nồi nhỏ trên bếp.

Nghe được sau lưng có tiếng động, Đường Tử Thái quay đầu lại trước, cười chào anh: "Anh hai Sở."

Đường Bội cũng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Sở Quân Việt đang đứng ở cửa bếp, cười nói: "Hôm nay anh về sớm vậy."

"Chị." Không đợi cô nói câu thứ hai, Đường Tử Thái đã hoàn toàn kéo lại sự chú ý của cô: "Khuấy nhanh lên khuấy nhanh lên, nếu không nó sẽ dính lại đó."

"Cái gì gọi là dính lại?!" Đường Bội hơi cúi đầu gõ nhẹ lên trán Đường Tử Thái, vừa khuấy cháo trong nồi.

"Hai người... Đang làm gì thế?" Sở Quân Việt bước tới, nhìn thứ trong nồi.

"Tử Thái nói đã lâu không được ăn cháo em nấu." Đường Bội cười nói.

Trong nồi là cháo yến mạch đang tỏa hương thơm ngát.

Cô vừa kiên nhẫn khuấy cháo, vừa nói: "Thật ra thì em cũng không nấu quá ngon, nhưng mà Tử Thái muốn ăn, nên em đành làm vậy."

Vừa nói cô vừa quay đầu cười với Sở Quân Việt, nói tiếp: "Chút nữa anh có muốn ăn một chén không?"

Sở Quân Việt gật đầu.

"Chị, để em nếm thử một miếng đi." Đường Tử Thái vừa nói vừa nghiêng đầu qua, ngửi một cái, nói: "Hình như là được rồi đó chị."

"Coi chừng nóng." Đường Bội vừa đẩy đầu cậu ra xa, vừa trách.

"Ừ ừ." Đường Tử Thái dừng dừng đáp, nhưng không cử động.

Dáng vẻ này làm Đường Bội không kiềm được mà cười, múc một muỗng nhỏ, đưa tới miệng Đường Tử Thái.

"A..." Cô cười trêu, "Há miệng ra nào."

Đường Tử Thái há miệng.

Yến mạch thơm lừng hòa cùng gạo, để lại mùi hương thơm ngọt thanh trong miệng.

Nhưng mà...

"Hình như hơi nóng!" Đường Tử Thái vừa lè lưỡi vừa nuốt cháo xuống.

Đường Bội cười híp mắt liếc cậu một cái, cười nói: "Đáng đời!"

Cô tắt bếp, hỏi: "Nừ chưa?"

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu, chủ động cầm ba cái chén qua, rửa sạch rồi đưa cho Đường Bội, nói: "Rất thơm rất mềm."

Cậu dừng một chút, trong mắt là hoài niệm, phiền muộn, nói: "Rất có hương vị tuổi thơ."

Buổi tối hôm đó, Đường Bội cũng không có ngồi trong thư phòng chờ Sở Quân Việt làm việc xong, mà là ngồi trên ghế salon trong phòng khác, chụm đầu xem tạp chí với Đường Tử Thái.

Sở Quân Việt ngẩng đầu mấy lần, đều chỉ thấy ghế salon trống rỗng.

Anh luôn cảm thấy có chút không quen.

Tất nhiên Đường Bội không phải luôn luôn ở bên cạnh anh, lúc cô quay phim cũng thường xuyên mười ngày nửa tháng không về nhà.

Nhưng chỉ cần khi hai người cùng ở nhà, cô sẽ luôn ngồi ở chỗ mà Sở Quân Việt có thể nhìn thấy, yên tĩnh chờ anh, thuận tiện làm chuyện của mình.

Hiệu quả cách âm của thư phòng cực kỳ tốt, anh không thể nào nghe được tiếng nói chuyện của hai chị em.

Nhưng hình như lại có tiếng nói quanh quẩn bên lỗ tai anh, làm cho anh ngồi gằn nửa tiếng, mà tài liệu trong tay lại chưa lật được một trang.

Anh im lặng ngồi trước bàn đọc sách hồi lâu, quyết định đóng tài liệu lại, đứng lên, sải bước đi tới cửa thư phòng, kéo cửa ra, đi xuống phòng khách.

Nghe được tiếng mở cửa trên lầu, Đường Bội và Đường Tử Thái cùng nhau ngẩng đầu lên khỏi tạp chí, nhìn về phía Sở Quân Việt đang xuống lầu.

Đường Bội ân cần hỏi: "Sao vậy? Bây giờ anh phải ra ngoài hả?"

Sở Quân Việt lắc đầu một cái, từ từ đi xuống, hỏi: "Hai người đang xem gì vậy?"

Anh liếc thứ trong tay Đường Tử Thái, hai người đang xem tạp chí, là một quyển tạp chí model.

Sản nghiệp của Sở gia rất nhiều, gần như là liên quan đến tất cả các ngành nghề. Diệp Gia Quán. Mặc dù không phải là chuyện nào anh cũng

đích thân xử lý, nhưng phàm là ngành Sở gia nhúng tay vào, anh đều hiểu biết đôi chút.

"Xem tạp chí thôi." Đường Bội cười nhìn Sở Quân Việt ngồi xuống đối diện bọn họ, cúi đầu xem tạp chí, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Cái đầm này không tệ, chị thích. Không có nhiều trang sức phiền phức, màu sắc nhẹ nhàng, vô cùng thích hợp cho mùa hè, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã liên tưởng tới gió biển."

"VẬY còn cái này?" Đường Tử Thái chào hỏi Sở Quân Việt xong, cũng đưa tay chỉ một cái khác.

Mặc trên người người mẫu cao gầy, là một chiếc váy đen trắng phối hợp, vô cùng đẹp.

Đường Bội nhìn qua, nói: "Cũng tạm, nhưng hợp với những trường hợp tiệc tùng hơn. Nhưng mà trang sức trước ngực...."

Cô chỉ hàng hoa thủy tinh trước ngực áo, cười nói: "Rất đẹp, vừa nhìn đã làm người ta sáng mắt, cũng làm cho chiếc váy này trở nên đặc biệt."

"À." Đường Tử Thái như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Sở Quân Việt vốn cũng không phải là người nói nhiều, hai chị em nói chuyện với nhau, ngay cả cơ hội chen vào nói vài câu cũng không có, chỉ có thể nghe hai người bọn họ ngồi đó bình luận về quần áo.

Bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua. Đồng hồ trong phòng khách vang lên, tiếng 'keng keng' nhắc nhở đã mười giờ.

Lúc này Đường Bội khép tạp chí lại, nói với Đường Tử Thái vẫn chưa thỏa mãn: "Em nên đi ngủ rồi."

"Dạ." Trước giờ Đường Tử Thái luôn khôn khéo nghe lời, cậu đứng lên, lễ phép nói: "Vậy anh Sở, chị, em đi ngủ trước đây, hai người cũng ngủ sớm nhé."

Nói xong cậu lập tức đi lên lầu.

Chờ bóng lưng của cậu hoàn toàn biến mất, Đường Bội mới đưa mắt sang người Sở Quân Việt, cười hỏi: "Anh có chuyện tìm em?"

Sở Quân Việt cứ im lặng ngồi đó từ chiều đến giờ, thật sự không giống anh thường ngày.

Cô vừa hỏi, vừa đặt cuốn tạp chí xuống, hỏi: "Tối nay anh không mang việc về nhà, cũng không ngồi trong thư phòng làm việc, đây thật sự là bất bình thường."

Nói xong, Đường Bội lại cười khẽ.

Sở Quân Việt đứng lên, bước qua ngồi xuống cạnh cô, nhàn nhạt nói: "Công việc lúc nào cũng làm không xong."

"Nói đi, có chuyện gì?" Đường Bội quay đầu cười nhìn anh, nửa đùa nửa thật véo nhẹ mặt anh một cái, cười nói: "Cứ im lặng ngồi chờ, thật sự là làm em thấy mà yêu, có hơi không đành lòng rồi."

"Bội Bội..." Lời nói đến miệng, Sở Quân Việt lại do dự, cuối cùng đổi thành: "Tử Thái muốn làm nhà thiết kế thời trang?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu, nói: "Về mặt hội họa nó rất có năng khiếu, đúng lúc lại có hứng thú với mặt này, em thấy học cũng không tệ."

Dừng một chút, ánh mắt cô có hơi ảm đạm: "Hy vọng sẽ không quá trễ."

"Chỉ cần thích, chịu chăm chỉ học thì lúc nào cũng không trễ." Sở Quân Việt tựa vào ghế, nhàn nhạt nói: "Anh sẽ giúp nó."

"Cảm ơn anh." Đường Bội quay đầu cười với Sở Quân Việt.

"Anh cho là, giữa chúng ta đã không cần nói hai chữ cảm ơn này." Sở Quân Việt vừa nói, vừa nhìn Đường Bội.

Hai mắt anh sáng rực có thần, nghiêm túc nhìn Đường Bội.

Chuyện Đường Phong Ngôn, hình như không tạo ra ảnh hưởng gì đối với Đường Bội.

Phải nói rằng, có một người cha như vậy, Đường Bội đã biết trước kết cục sẽ như vậy.

Buổi sáng ở Đường thị, hình như còn hơi ảm đạm. Nhưng đến buổi tối, hình như cô đã hoàn toàn không sao.

"Vậy sao?" Cô nghiêng đầu cười khẽ nhìn Sở Quân Việt, nheo mắt lại, cười xảo quyệt giống như hồ ly.

"Vốn dĩ em còn muốn, tích thủy chi ân, dùng tuyên tương báo...." Đường Bội cố ý thờ dài, nói: "Có một đứa em trai quan tâm em như vậy, em còn nghĩ có phải nên lấy... Người... Cùng..."

Nụ cười trên mặt cô càng lúc càng sâu, lông mi thật dài làm Sở Quân Việt không thể thấy rõ ánh sáng trong mắt cô, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi xinh đẹp, tựa như một đóa như nở rộ...

Đường Bội cố ý kéo dài lời nói, chưa nói hết câu đã bị Sở Quân Việt nắm chặt gáy, kéo vào ngực anh.

Sau đó, che lại môi cô, sự nóng bỏng của anh làm cô run lên.

Sau đó, cô đưa tay ôm lấy bả vai Sở Quân Việt, chủ động vùi sâu vào ngực anh hơn.

...

Làn sóng nhỏ cứ bị tiêu trừ như vậy.

Khi mây mưa qua đi, Đường Bội nằm sấp trên giường, nhớ tới dáng vẻ của Sở Quân Việt lúc này, không nhận được mà cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Sở Quân Việt ôm lấy cô từ phía sau, hài lòng dùng quai hàm cạ lên đỉnh đầu cô một cái, hỏi.

"Sở đại thiếu gia..." Đường Bội cười híp mắt hỏi: "Anh vẫn chưa nói, tối nay anh giương mắt ngồi đó để làm gì vậy?"

Sở Quân Việt im lặng mấy giây rồi ôm Đường Bội chặt hơn nữa.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt (2)

Anh tựa đầu vào vai cô, hơi thở nóng bỏng có quy luật thổi vào hõm cổ cô, làm Đường Bội không nhịn được mà cười khẽ, hơi nghiêng người, nói: "Nhột...."

"Bội Bội." Sở Quân Việt ngẩng đầu lên, đặt cằm trên vai Đường Bội.

Tư thế của hai người bây giờ, khi anh mở miệng nói chuyện, giống như đang nói nhỏ bên tai Đường Bội vậy: "Bội Bội..."

"Ừ? Sao vậy?" Đường Bội đưa tay xoa tóc anh, Sở Quân Việt trẻ con kèm theo chút làm nũng như vậy, thật sự... Thật sự làm cô hơi bất an.

Sở Quân Việt lại cạ nhẹ lên vai cô một cái, nói: "Anh... Thật ra thì anh..."

Anh cảm thấy hơi khó nói.

Mặc niệm trong lòng mấy lần "yếu thế trước người yêu, là vũ khí mạnh nhất", rốt cuộc anh nói: "Thật ra anh đang ghen."

"Ghen?" Đường Bội có chút kinh ngạc.

"Ừ..."

Cô cảm thấy cánh tay đang ôm eo mình càng thêm dùng sức, nhịp thở bên cổ cũng càng thêm dồn dập, càng không cần phải nói, nhịp tim của Sở

Quân Việt... Diệp Gia Quán.

"Ha ha ha ha ha..." Đường Bội đột nhiên cười ra tiếng.

Cô xoay người đè Sở Quân Việt dưới người mình, cúi đầu nhìn anh trong chốc lát.

Nhìn sự mất tự nhiên hiếm có trên mặt anh, nhìn nó từ từ đỏ lên.

Đường Bội đưa tay nắm cằm Sở Quân Việt, chủ động hôn lên môi anh, cười nói: "Sao anh lại đáng yêu thế cơ chứ?!"

Nói xong cô lại hôn Sở Quân Việt một cái, cười nói: "Nhưng mà em càng ngày càng thích, phải làm sao bây giờ?"

Dừng một chút, cô nói tiếp: "Tử Thái là em trai em, mà anh, với nó không giống nhau."

Đường Bội vừa nói vừa hôn lên trán Sở Quân Việt, cười khẽ nói: "Thình thoảng, em cũng sẽ hôn trán Tử Thái. Nhưng mà..."

Môi cô dần dần trượt xuống, đi qua chóp mũi, lúc lướt qua môi, còn nghịch ngợm lê lưỡi liếm, cuối cùng rơi xuống cổ Sở Quân Việt.

Giống như là trừng phạt, hoặc là đang trêu chọc, Đường Bội cắn lên cổ anh, cười nói: "Em không làm như vậy với Tử Thái."

Cô ngẩng đầu lên nhìn Sở Quân Việt, dự vọng chiếm hữu của người đàn ông này mạnh mẽ thế nào, không phải cô không biết.

Nhưng mà, anh chọn tôn trọng cô, không cưỡng ép kiểm chế, thậm chí chịu buông tay để cô làm rất nhiều chuyện cô muốn làm...

"Người có thể để em làm như vậy, chỉ có một mà thôi." Cô trời lên, dịu dàng nói bên tai Sở Quân Việt: "Quân Việt." (ôi đầu cuối cùng bà cũng

gọi tên ông.... ha ha)

Đường như Sở Quân Việt nghe thấy một tiếng 'phụt' trong đầu mình, một chút lý trí cuối cùng cũng bị đứt đoạn.

Anh xoay mình đặt Đường Bội dưới người, đôi mắt sáng ngời nhìn cô.

Đường Bội cười nhìn anh.

Sau đó, từ từ chống người lên, chủ động hôn lên môi anh.

Đây là nụ hôn giữa người yêu.

Ngọt ngào, hơn bất kỳ viên kẹo ngọt nào mà Sở Quân Việt từng ăn.

Ngọt đến mức, hốc mắt anh có chút nóng lên. (trời ơi.....)

Một đêm này, so với bất kỳ đêm nào trước đây đều điên cuồng hơn.

Cho đến khi sắc trời dần sáng, nhịp thở của Sở Quân Việt mới bình ổn lại.

Anh ôm Đường Bội một đến thở không ra hơi vào lòng, cúi đầu hôn lên vai cô, thấp giọng nói: "Ngủ thôi."

"Ừ." Đường Bội đáp lại, hoàn toàn buông lỏng bản thân, ngủ say trong ngực Sở Quân Việt.

Vừa chớp mắt liền ngủ đến tận chiều.

Cuối cùng là tiếng chuông điện thoại đánh thức Đường Bội.

Cô nghe điện thoại, chỉ nghe Sở Dực Thành nói: "Bội Bội, buổi họp báo công bố bấm máy phim đã được định vào mười giờ sáng mai, ở sảnh tiệc của nhà hàng Tử Kinh, nhớ đừng tới trễ nhé."

"Vâng..." Đường Bội ngồi dậy.

Chẳng biết Sở Quân Việt đã đi từ lúc nào.

Đường Bội là một người vô cùng tinh táo, nhưng cô cũng phát hiện, gần đây khi ở cạnh Sở Quân Việt, phản ứng của cô luôn chậm hơn mấy phần.

Cô cười ngọt ngào, lúc này mới nói với Sở Dực Thành: "Chú, chúc mừng chú."

Sở Dực Thành dừng một chút, cười nói: "Chúc mừng cái gì?"

"Bất luận như thế này, bộ phim này, chú cũng sẽ quay thật tốt." Giọng của anh ta mang theo chút phiền muộn, nhưng khi nói chuyện lần nữa thì nó đã biến mất: "Mười giờ sáng mai, nhớ, đừng tới trễ."

Sáng hôm sau, Đường Bội dậy thật sớm.

Thời gian cô và Ann hẹn nhau là tám rưỡi sáng, bộ phim này được Sở Dực Thành coi trọng như vậy, tất nhiên Đường Bội không muốn vì mình mà làm cho anh ta tiếc nuối.

Nhà hàng lớn Tử Kinh thường được chọn làm nơi tổ chức hoạt động thể này, ngay cả phòng hóa trang, phòng nghỉ ngơi cũng có.

Lúc Đường Bội đến đó, Ann cũng đã đến.

Ann đứng quay mặt ra cửa, nói chuyện với một cô gái đưa lưng về phía Đường Bội.

Vóc dáng của Ann không quá cao, ít nhất nếu so với Đường Bội 1m72 thì Ann thấp hơn một chút.

Cô gái đứng trước mặt Ann, thấp hơn Ann một tí, vóc người rất đầy đặn.

Mặc dù không cao, nhưng đôi chân vừa dài vừa trắng.

Bóng lưng tuyệt đối dụ người ta phạm tội.

Thấy Đường Bội tới, Ann vội vàng phất tay với cô.

Cô gái xa lạ kia cũng quay đầu lại.

Đường Bội còn chưa kịp nói chuyện với Ann, cô gái kia đã hai mắt tỏa sáng, đột nhiên sôi bước đi về phía Đường Bội.

Nhưng mà mục tiêu của cô ta, không phải là Đường Bội.

Cô ta đi thẳng tới Đường Tử Thái đang đi bên cạnh Đường Bội.

Hôm nay Đường Tử Thái không bận việc gì, Đường Bội chủ động dẫn cậu tới chơi.

Từ trước đến giờ Đường Tử Thái là một người trầm tĩnh, đi ở bên cạnh Đường Bội, mặc dù hai chị em tuần nam mỹ nữ đi bên nhau, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, nhưng từ đầu tới cuối cậu chỉ cười ngượng, cũng không nhìn loạn.

"Đây là..." Cô gái xa lạ kia quan sát Đường Tử Thái từ trên xuống dưới, gương mặt xa lạ, làm cô ta không xác định hỏi: "Đây là người mới đó sao? Hình như chưa từng gặp."

Lúc này Ann cũng đi tới, ngượng ngùng nói với Đường Bội: "Bội Bội, đây là Veronica, là nhà thiết kế của bộ phim lần này, cô ấy có đẳng cấp, luôn được mọi người trong giới hoan nghênh."

Ann nói xong, lại chỉ vào Đường Bội, nói: "Đây là Đường Bội, là nữ chính của phim."

"Xin chào." Veronica đưa tay nắm tay Đường Bội, thoải mái cười nói: "Tôi là Trầm Thanh Văn, gọi tôi Thanh Văn là được rồi."

Trầm Thanh Văn nói xong, ánh mắt lại chuyển sang người Đường Tử Thái, tò mò hỏi: "Người này... Hình như không phải Cố Diệp?"

Mặc dù Cố Diệp cũng là người mới, nhưng danh tiếng trong giới không nhỏ.

Nhưng Trầm Thanh Văn dám xác định, gương mặt trước mắt này, chưa từng xuất hiện trên ti vi, nếu không, chắc chắn, chỉ cần nhìn một cái thì không thể quên.

"Đây là em trai tôi, Đường Tử Thái." Đường Bội khách sáo giới thiệu: "Hôm nay nó chỉ đi theo tôi chơi thôi."

"Thì ra là em trai Đường." Trầm Thanh Văn nhiệt tình bắt tay cậu, Diệp Gia Quán, cười nói: "Cao như vậy, khí chất tốt lại đẹp trai như thế... Sao hả? Có hứng thú làm người mẫu không?"

"Thanh Văn!" Ann cảm thấy ngại, nhìn Đường Bội một cái, mới kéo tay Trầm Thanh Văn, nói: "Cô như vậy, hình như là đang lừa gạt bạn nhỏ mắc câu."

"Tôi thật lòng mà." Trầm Thanh Văn cười nhìn Đường Tử Thái, vẫn không buông tha: "Cậu đừng nghe Ann nói bậy, không yên tâm, tôi lấy giấy chứng nhận của tôi cho cậu xem."

Đường Tử Thái khẽ mỉm cười, tỉnh bơ rút tay khỏi tay Trầm Thanh Văn, uyển chuyển từ chối: "Cám ơn cô Trầm đã yêu thương, nhưng tôi

chưa từng có kinh nghiệm làm người mẫu, làm trẻ nãi chuyện của cô sẽ không tốt."

"Rất đơn giản!" Trầm Thanh Văn tiếp tục kiên nhẫn không bỏ, thuyết phục cậu: "Tôi tìm người tới dạy cậu mấy hôm, chắc chắn cậu sẽ biết. Huống chi..." Cô ta quan sát Đường Tử Thái, nói: "Lấy điều kiện của cậu, hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ cần chụp mấy cái poster là có thể lấy nhiều vai diễn và lòng của khán giả."

"Thanh Văn..." Ann cảm thấy lúng túng.

"Tôi biết chừng mực!" Trầm Thanh Văn quay đầu trấn an Ann một câu: "Yên tâm đi!"

Nói xong, cô ta quay đầu nhìn Đường Tử Thái: "Năm nay tôi có một buổi trình diễn thời trang đã chuẩn bị rất lâu, bây giờ chỉ thiếu một model phù hợp với ý tưởng của tôi. Nếu cậu Đường không ngại thì cứ cân nhắc, chuyện thù lao chúng ta có thể thương lượng."

Nói đến thù lao, Đường Tử Thái dao động.

Trầm Thanh Văn lấy danh thiếp ra đưa cho Đường Tử Thái, nói: "Nếu đổi ý thì cứ liên lạc với tôi."

Đường Tử Thái vốn đã muốn từ chối, lại đột nhiên đưa tay lấy tấm danh thiếp.

Cậu cúi đầu nhìn số điện thoại trên danh thiếp, trong lòng vẫn còn chút chần chừ, nhưng Đường Bội đứng bên cạnh lại lấy cùi chỏ đụng nhẹ vào cậu, cười nói: "Có hứng thú thì cứ đi thử đi. Không phải em muốn học thiết kế thời trang sao? Cứ đi thử xem, có thể học hỏi kinh nghiệm từ chỗ cô Trầm."

"Không tệ không tệ!" Trầm Thanh Văn cười nhìn Đường Bội, cảm thấy vô cùng thuận mắt, rồi nói với Đường Tử Thái: "Muốn biết cái gì thì cứ hỏi tôi, chắc chắn tôi biết gì sẽ nói nấy, không giấu bất cứ điều gì."

Đường Bội vỗ vai Đường Tử Thái một cái, cười nói: "Muốn làm thì cứ làm đi."

Cô nhìn đồng hồ rồi nói với Ann: "Chúng ta vào phòng chuẩn bị trước đi."

Ở lại nói chuyện hơn mười phút, chờ Đường Bội trang điểm và thay quần áo xong đi ra, tất cả nhân viên đoàn phim đều đã đến đầy đủ.

Đường Tử Thái ngồi trong phòng nghỉ ngơi chờ cô.

Lúc Đường Bội đi tìm cậu, phát hiện cậu vẫn cầm tấm danh thiếp kia, có thể nhìn ra được cậu đang do dự.

Nghे thấy tiếng mở cửa, Đường Tử Thái ngẩng đầu lên, thấy Đường Bội thì đôi mắt lập tức sáng lên.

Vai Đường Bội diễn là một cô gái từ hai mươi tuổi đến năm ba mươi tuổi, mặc dù khoảng cách tuổi tác không lớn lắm, nhưng đối với một diễn viên mới, đối với Đường Bội thì nó vẫn có tính khiêu chiến.

Quần áo hôm nay cô mặc đều là quần áo tốt nhất mà Trầm Thanh Văn đưa tới.

Bên ngoài là áo khoác mỏng, bên trong là áo sơ mi trắng trung tính.

Áo sơ mi được gắn hai chiếc móc đặt biệt, là một bộ với đôi bông tai kim cương đen.

Cô đã cắt tóc ngắn, lúc này tóc được Ann dùng kẹp cao su cố định lại, để Đường Bội càng thêm đẹp trai.

Cô cười với Đường Tử Thái, vừa có sự quyến rũ của phụ nữ, vừa có vẻ đẹp trai của đàn ông, làm Đường Tử Thái không kiềm được mà thở dài, nói: "Chị, hình tượng này rất hợp với chị."

"Chị phải ra ngoài kia rồi." Đường Bội cười với cậu, nói: "Em ngồi đây chờ chị một chút, có chuyện gì thì có thể tìm Ann hoặc Tử Mặc."

"Được." Đường Tử Thái gật đầu, đưa mắt nhìn Đường Bội xoay người bước đi.

Đường Bội mới đi chưa được một phút, Trầm Thanh Văn đã xuất hiện ở cửa phòng nghỉ ngơi.

Trầm Thanh Văn vô cùng tự tại tại gõ cửa phòng nghỉ, sau đó bước tới ngồi xuống bên cạnh Đường Tử Thái, tựa như vô cùng thân quen, hỏi: "Dáng vẻ của chị cậu như thế nào?"

"Rất đẹp." Đường Tử Thái hơi chần chừ rồi gật đầu.

"Quần áo vốn đã như vậy, phơi bày chỗ đẹp nhất trên người mặc, bất luận là phong cách nào."

Trầm Thanh Văn nói.

Cô ta mỉm cười nhìn Đường Tử Thái, nói: "Sao hả? Nghĩ kỹ chưa?"

Đường Tử Thái cuối đầu nhìn danh thiếp, lại ngẩng đầu nhìn những người lui tới bên ngoài cửa.

Đây là thế giới bề ngoài xinh đẹp, mang cho người ta vô số mơ mộng và xa hoa, nhưng bên trong, khi bạn không kịp đề phòng, giấc mơ sẽ bị đánh vỡ một cách tàn nhẫn, không để lại cho bạn một chút hy vọng nào.

"Được." Đường Tử Thái gật đầu.

"OK!" Trầm Thanh Văn vui mừng đáp, móc điện thoại ra nói: "Cho tôi số điện thoại của cậu, thời gian cụ thể, tôi sẽ liên lạc với cậu." (tui không thích bạn TT vào sâu bíт đầu)

Thái độ tự nhiên hào phóng của Trầm Thanh Văn làm Đường Tử Thái vô cùng thưởng thức.

Từ nhỏ cậu đã không có nhiều bạn đồng lứa, những người bạn nhỏ không chịu được buồn tẻ, rất khó có người chịu kết bạn với Đường Tử Thái luôn ở trong nhà.

Cho nên, cậu chỉ có một người bạn là chị mà thôi. Diệp Gia Quán.

Trao đổi cách thức liên lạc với Trầm Thanh Văn, lại nói thêm vài câu, bên ngoài dần dần yên tĩnh lại, buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Sở Dực Thành và Cố Diệp đều đã ngồi xuống vị trí của mình.

Hôm nay hai người đều vô cùng đẹp trai.

Đặc biệt là Cố Diệp.

Bên trong âu phục màu đen là chiếc áo sơ mi cùng màu, áo âu phục chỉ được cài một nút, nhìn anh ta trừu tượng đẹp trai còn có chút du côn, bất cần đời.

Sở Dực Thành lại ăn mặc rất nghiêm chỉnh.

Tây trang màu đen, áo sơ mi kín đáo, cà vạt chỉnh tề, trông anh ta rất nghiêm túc.

"Cảm ơn mọi người đã tới tham dự buổi họp báo hôm nay." Sở Dực Thành vừa nói chuyện thì sảnh tiệc lập tức yên tĩnh lại.

Đường Bội ngồi bên cạnh, từ góc độ của cô, dù không ngẩng đầu, cũng có thể thấy được băng rôn.

Tên bộ phim, là Phong Hoa.

Rõ ràng là phim hiện đại, lại có một cái tên đậm chất cổ điển.

Lúc này, Sở Dực Thành đang giải thích với khán giả: "Bộ phim này, chủ yếu muốn miêu tả về một cô gái dám yêu dám hận. Diệp Gia Quán. Ở trong mắt tôi, mỗi người đều có một câu chuyện riêng của mình, những ký ức được lên men thành rượu qua năm tháng, đủ để khiến người ta si mê. Đó chính là chỗ đẹp nhất của người phụ nữ, là sự tao nhã của riêng họ."

Khi Sở Dực Thành bước chân vào giới, đã là một soạn giả tài hoa, có lẽ các phóng viên cũng đã quen với điệu bộ của anh ta.

Dù sao bất luận anh ta làm phim như thế nào thì cuối cùng nó cũng là bộ phim có doanh thu phòng vé cao nhất, nhiều người trở thành siêu sao, bọn họ chỉ biết điểm này là đủ rồi.

Chờ Sở Dực Thành giới thiệu xong, ánh mắt của các phóng viên đã chuyển sang người Đường Bội và Cố Diệp.

Đây là hai người mới hot nhất thời gian này, lần này cùng nhau đóng vai chính trong phim của nhà biên kịch kim bài, chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ để phóng viên viết ra một đề mục dài.

Huống chi, hai người này đã từng hợp tác với nhau, còn xuất hiện scandal tình tứ này nọ trên mặt báo.

Đến lúc đặt câu hỏi tự do, sau khi hỏi Sở Dực Thành mấy câu hỏi liên quan đến phim, ánh mắt của mọi người đều chuyển đến Đường Bội và Cố Diệp.

Một phóng viên nam đứng lên, đặt câu hỏi với Đường Bội: "Xin hỏi cô Đường, lần trước khi tham gia tiết mục của đài truyền hình Minh thị cô và anh Cố đã hợp tác với nhau. Lần trước hai người hợp tác có vẻ rất sáng khoái, những tấm hình trên internet cũng vô cùng tương xứng. Xin hỏi có phải lần đó hai vị đã biết mình sẽ diễn chung với nhau trong bộ phim này, cho nên mới cố ý thu hút cái nhìn của khán giả hay không?"

Thật ra thì vấn đề này của anh ta không tính là sắc bén, những bài báo viết cho đại chúng nhìn, luôn rất nghiêm túc và cũng không có ai thích.

Đường Bội khẽ mỉm cười, thoải mái nói: "Tôi cảm thấy, nếu muốn thu hút sự chú ý, chỉ cần lấy bằng hiệu của KelvinChu ra quảng cáo là đủ rồi. Các khán giả sẽ hướng về hình ảnh của anh ấy, không ai chú ý tới scandal của hai người mới là tôi và Cố Diệp đâu. Anh cảm thấy, chúng tôi có cần thu hút sự chú ý của đại chúng không?"

Câu nói mang theo chút tự giễu của cô làm mọi người cười rộ lên, không khí ở hiện trường cũng không còn khẩn trương như lúc này.

"Vậy anh Cố cảm thấy thế nào? Anh có mong đợi lần hợp tác này với cô Đường không?" Rất nhanh sau đó lại có một phóng viên khác hỏi.

"Tất nhiên là có." Cố Diệp cười gật đầu, lúc mắt mọi người sáng lên, mới tiếp tục nói: "Kỹ thuật diễn xuất của cô Đường, ngay cả ảnh đế Hạ cũng khen không dứt miệng, tất nhiên tôi sẽ mười phần mong đợi vào lần hợp tác này, nhất là lần này còn là đóng phim của KelvinChu."

"Nghe nói kết cục của bộ phim này, hình như không phải là kết thúc đẹp, công chúa và hoàng tử hạnh phúc bên nhau, hơn nữa hình như KelvinChu có ý định công chiếu bộ phim này vào ngày lễ tình nhân năm sau, xin hỏi cô Đường nghĩ như thế nào về chuyện này?" Lại có người hỏi.

Đường Bội có chút kinh ngạc, tất nhiên cô biết kết cục của bộ phim này, nhưng mà...

Công chiếu vào ngày lễ tình nhân... Không phải chú... Khụ khụ...

Mặc dù trong lòng có hơi ngạc nhiên, nhưng bề ngoài Đường Bội vẫn tỉnh bơ, cười nói: "Tôi nhớ ngày lễ tình nhân, là để ca tụng mối tình vĩ đại, Ngõa Luân Đình cũng là trước khi chết đã viết thư bày tỏ với một cô gái, sau đó chết một cách vinh quang. Bọn họ cũng đâu được ở bên nhau như hoàng tử và công chúa. Ngày lễ tình nhân, vốn chính là ngày kỷ niệm tình yêu trong sáng."

"Còn anh Cố thì sao?" Có người lại hỏi: "Anh cũng có suy nghĩ như vậy sao?"

"Tình yêu trọn vẹn, ai cũng muốn có. Diệp Gia Quán. Nhưng mà nếu như chỉ vì một kết thúc đẹp mà bỏ lỡ những phong cảnh trên đường, có lẽ sẽ càng tiếc nuối hơn." Cố Diệp cười nói: "Kết thúc buồn hay toàn vẹn. Tôi cảm thấy đây là một vấn đề sâu xa. Không tới phút cuối, không ai có thể nói trước được, kết quả là tốt hay xấu. Hy vọng đến lúc đó, mọi người có thể đích thân tới rạp phim, tìm ra câu trả lời cho mình."

Các phóng viên mỉm cười, bàn về bản lĩnh đánh Thái cực, Cố Diệp xuất thân chính quy, rõ ràng lại càng mạnh mẽ hơn, ngay cả giọt nước cũng không lọt!

Nửa tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua.

Đến lúc sắp kết thúc buổi họp báo, trợ lý của Sở Dực Thành đứng lên tuyên bố: "Hai vấn đề cuối cùng xin mọi người tranh thủ thời gian."

Có một phóng viên lập tức vội vàng hỏi: "Xin hỏi KelvinChu, nghe nói bộ phim này được làm ra là để kỷ niệm cho tình yêu của anh, chuyện này là có thật có đúng không?"

Sở Dực Thành im lặng một chút, trước đôi mắt bận tâm của Đường Bội, cười nói: "Tôi tin rằng, tất cả nghệ thuật đều tới từ cuộc sống."

Câu trả lời không rõ ràng, nhưng phóng viên cũng không hỏi tới.

Dẫu sao người trong giới này ai cũng biết, Sở Dục Thành không chỉ tài hoa hơn người mà còn có tài sản và gia cảnh không tầm thường.

Anh ta không muốn nói chuyện, cũng không ai dám ép anh ta ra mặt.

Một phóng viên khác cũng vội vàng đứng lên, hỏi vấn đề cuối cùng: "Thời gian trước cô Đường có đăng một tấm hình lúc nửa đêm, lúc ấy, đã gây ra một sự dao động rất lớn. Nhưng sau đó, cô Đường lại một mực từ chối phỏng vấn của phóng viên. Xin hỏi, cô thật sự dính hôn sao? Hay đó chỉ là mẹo nhỏ để thu hút sự chú ý của khán giả? Nếu như thật sự dính hôn, xin hỏi vị hôn phu của cô là ai? Thật sự giống như người ngoài đồn, là đạo diễn Tần hoặc ảnh đế Hạ sao?"

Vấn đề này đã nằm trong lòng các phóng viên rất lâu.

Nhưng mọi người nghe được tiếng gió, rằng, người đàn ông sau lưng Đường Bội có lai lịch không nhỏ.

Cho nên lúc ấy Lục Tử Mặc từ chối tất cả các buổi phỏng vấn cho Đường Bội, cũng không có ai dám viết bậy viết bạ.

Lúc này, có cơ hội hỏi ngay mặt, lỗ tai của tất cả các phóng viên đều dựng lên, đôi mắt lấp lánh nhìn Đường Bội.

Vô cùng chờ mong đáp án của vấn đề này!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cầu Hôn

Buổi họp báo bấm máy phim mới được tường thuật trực tiếp.

Người chú ý đến phim mới của KelvinChu vốn không ít, lúc này người ngồi trước máy tính và ti vi cũng rất nhiều.

Hơn nữa cũng đúng như lời phóng viên đó nói, liên quan tới tấm hình chiếc nhẫn Đường Bội đăng lúc nửa đêm, cùng với câu tus mập mờ kia, dân mạng đã sớm thảo luận long trời lở đất. Còn về chuyện nam chủ nhân của chiếc nhẫn này là ai, người chú ý đến Đường Bội, chú ý đến chuyện này đều muốn biết.

Nhưng sau hôm đó, Đường Bội cũng chưa từng nhận phỏng vấn.

Cho nên dân mạng thảo luận rất nhiều trường hợp.

Nhưng người bị suy đoán nhiều nhất là Hạ Tử Diệu và Cố Diệp.

Ảnh đế Hạ đã vào nghề nhiều năm, mặc dù thỉnh thoảng cũng có scandal, nhưng người quen biết anh ta đều biết, Hạ Tử Diệu có kỹ thuật diễn tốt gia cảnh lại lớn, cần gì phải dựa vào scandal để đánh bóng quảng bá tên tuổi.

Đường Bội là một người mới, bộ phim đầu tiên cô quay lại có Hạ Tử Diệu, ảnh đế Hạ còn cam tâm tình nguyện tạo scandal với cô, mà lần này

còn không hề gặt bỏ như những lần trước, một vài câu hỏi hột hóa giải là xong.

Cho nên tất cả mọi người đều cho là, Hạ Tử Diệu tìm được người quan trọng của đời mình, nên mới như thế.

Cộng thêm chiếc nhẫn kim cương xuất sắc trên tay Đường Bội, bất luận là ánh sáng, độ lớn hay đường nét, vừa nhìn đã biết là có giá trị không nhỏ, người bình thường làm sao có thể mua một chiếc nhẫn kim cương có giá trị lớn như vậy. Bản thân Hạ Tử Diệu có thu nhập cao, tài sản lại phong phú, đúng là một trong những người tốt nhất.

Còn về Cố Diệp.

Đoán là hãn, vì những người hâm mộ tự tình nguyện từ một phía, bởi vì thời gian trước hãn và Đường Bội liên tiếp xuất hiện scandal, cho nên Đảng 'Cổ Đường' mới cảm thấy là hãn.

Những người trong giới hiểu rõ hơn so với fan.

Mặc dù Cố Diệp chỉ là một người mới, nhưng lai lịch bí ẩn, nghe nói bối cảnh sau lưng hãn cũng không nhỏ.

Cho nên, những phóng viên có khứu giác nhạy bén, đều cảm thấy rất có thể là Cố Diệp.

Trên mạng, những cuộc thảo luận liên quan tới vấn đề này, vẫn không thuyên giảm.

Nhưng vì Đường Bội không nhận phỏng vấn cho nên không có kết luận,

Lúc này bị phóng viên hỏi thẳng, không chỉ là các phóng viên ở hiện trường, ngay cả các khán giả đang xem trực tiếp trên mạng cũng kích động.

Trầm Thanh Văn ngồi trong phòng nghỉ ngơi, lúc này lại có chút kinh ngạc nhúu mày, giống như lằm bằm lầu bầu, hỏi người ngồi đối diện mình: "Cậu có biết chủ nhân còn lại của chiếc nhẫn kim cương là ai không?"

Trầm Thanh Văn tin tưởng, nếu như nói ở đây còn có người biết đáp án, biết nam chủ nhân của chiếc nhẫn kim cương là ai, thì chỉ có cậu thanh niên đang ngồi đối diện mình mà thôi.

Đường Tử Thái khẽ mỉm cười.

Mặc dù cậu cảm thấy tính cách của Trầm Thanh Văn cũng coi như là không tệ, nhưng hai người không thân quen đến mức này.

"Tôi biết." Mặc dù Đường Bội không chính miệng nói cho cậu, nhưng Đường Tử Thái rất rõ, trừ Sở Quân Việt, sẽ không có người thứ hai.

Sau khi nói xong cậu không nói thêm gì nữa.

Trầm Thanh Văn chờ thật lâu vẫn không thấy cậu nói tiếp, cũng không hỏi tới, chỉ thản nhiên nhìn Đường Tử Thái một cái, rồi giống như những người khác, im lặng ngồi chờ Đường Bội trả lời.

Người duy nhất không bình tĩnh, chính là chính chủ của chiếc nhẫn, Sở Quân Việt.

Anh biết sáng nay Đường Bội có buổi họp báo, dù rất muốn đích thân tới đó, thuận tiện tặng hoa cho cô.

Nhưng sáng nay anh có rất nhiều chuyện phải làm.

Anh vừa kết thúc một cuộc họp video, lúc này đang ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Văn Tư Miếu gõ cửa đi vào, anh cũng không mở mắt, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Tài liệu chuẩn bị xong rồi?"

"Dạ." Văn Tư Miếu đặt tất cả tài liệu của cuộc họp kế tiếp lên bàn.

Phòng làm việc trở nên yên tĩnh lần nữa.

Văn Tư Miếu ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại có chút do dự.

Đúng vào lúc này, Sở Quân Việt tựa như có thần giao cách cảm, mở mắt ra nhìn hắn một cái, hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Sở thiếu." Văn Tư Miếu ho nhẹ một cái, sau đó nói: "Thằng nhóc cứng đầu Lục Tử Mặc gửi tin nhắn tới, nói các phóng viên ở hiện trường đang truy hỏi cô Đường chuyện liên quan đến chiếc nhẫn."

"Bụp." Sở Quân Việt vỗ bàn đứng lên.

Anh chống hai tay lên bàn, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Hành động bất ngờ này làm Văn Tư Miếu giật mình, theo bản năng, hắn cho rằng Boss tức giận vì các phóng viên truy hỏi cô Đường.

"VẬY... CẮT ĐỨT BUỔI HỢP BÁO BÂY GIỜ SAO?" Dù sao cũng là buổi họp báo do Sở Dực Thành mở, cho dù anh ta đã bị ông cụ xóa tên dưới cơn tức giận, nhưng trên dưới Sở gia, bao gồm vị đang đứng trước mặt hắn, đều vẫn coi anh ta là người nhà.

Văn Tư Miếu hỏi xong thì cẩn thận nhìn Sở Quân Việt.

Hắn đã đi theo Sở Quân Việt nhiều năm, vốn dĩ đối với cảm xúc của Boss nhà mình thì vẫn tương đối rõ ràng. Nhưng kể từ sau khi có Đường Bội, tất cả quy luật đều bị vạch ra làm lại, gần đây cảm xúc của Sở Quân Việt đã thay đổi, làm Văn Tư Miếu thường không đoán ra cảm xúc của anh. Diệp Gia Quán.

Nhưng bây giờ, hần nhanh chóng nhìn ra, trên mặt Sở Quân Việt không có sự tức giận như mình tưởng.

Mà là có hơi hồi hộp, còn mang theo chút ngỡ ngàng...

Văn Tư Miếu bị ý nghĩ của mình hù dọa.

Sở Quân Việt nhanh chóng bấm tìm video trực tiếp.

Hiện trường buổi họp báo rất yên tĩnh, nụ cười trên mặt Đường Bội vẫn không giảm, mặc dù đã trôi qua một phút, nhưng cô vẫn chưa trả lời.

Cho đến khi lòng Sở Quân Việt cũng hơi thấp thỏm...

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, Đường Bội đột nhiên cười tươi, môi anh đào khẽ mở, cười xinh đẹp nói: "Chủ nhân khác của chiếc nhẫn kim cương này, tất nhiên là người yêu của tôi rồi."

Ặc...

Câu trả lời được nói ra, trong lòng mọi người ở hiện trường đều đồng loạt xuất hiện câu này, khó nén thất vọng nhìn Đường Bội ngồi đó.

Câu trả lời này có khác gì không trả lời đâu.

Ngay cả Sở Quân Việt, trên mặt cũng lộ rõ sự thất vọng.

Anh không thể nói rõ tâm trạng phức tạp của mình lúc này.

Đường Bội chủ động công khai tấm hình kia, đã cho anh cảm giác như cô đang cầu hôn anh, chứ không phải là anh cầu hôn cô.

Nếu như hôm nay ngay cả chính thức công bố cũng do Đường Bội làm, vậy Sở Quân Việt sẽ có cảm giác như mình mới là người được cầu hôn.

Nói thật, anh không muốn như thế.

Nhưng mà nếu Đường Bội chịu công khai mối quan hệ của bọn họ, để những người đoán mò của đảng 'Cố Đường', đảng 'Hạ Đường' một câu trả lời chính xác để họ im miệng, công khai quyền sở hữu của Sở Quân Việt anh.

Sở thiếu lại vô cùng vui mừng.

Ngay khi các phóng viên do dự, không biết có nên mạo hiểm đắc tội người đàn ông thần bí sau lưng Đường Bội, truy hỏi tới cùng hay không, lại thấy Đường Bội cười hỏi: "Có phải mọi người rất thất vọng hay không?"

Cô đảo mắt nhìn khách hội trường, thu hết biểu cảm của các phóng viên vào mắt, không đợi bọn họ trả lời, cô đã nói tiếp: "Anh ấy không phải là ảnh đế Hạ hay đạo diễn Tần như mọi người đoán, anh ấy cũng không phải người trong giới."

Nói tới đây, cô không kiềm được mà cười khẽ, nói: "Đối với chuyện mọi người luôn đoán về chủ nhân còn lại của chiếc nhẫn, ý kiến của anh ấy có thể là rất lớn. Cho nên..."

Đường Bội cười thản nhiên.

Hai mắt của cô nhìn thẳng vào ống kính, nụ cười trên mặt không giảm, nhưng giọng nói trở nên nghiêm túc hẳn lên: "...Không biết anh Sở có đang coi buổi họp báo không, anh có bằng lòng chấp nhận lời cầu hôn của em, kết hôn với em không?"

Giọng của cô không được coi là lớn, giọng điệu vui vẻ, thậm chí còn mang theo chút đùa giỡn.

Nhưng hiện trường đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Trong nháy mắt các phóng viên đều cảm thấy có chút không chân thật, có khi nào diễn viên hay nghệ sĩ muốn kết hôn mà lại công khai như thế này đâu?

Mặc dù người chủ động nói tới vấn đề đó là bọn họ, không sai!

Mặc dù Đường Bội đang hình chiếc nhẫn kim cương là cô có lá gan rất lớn, không sai!

Mặc dù từ khi cô vào giới tới nay, hình tượng nữ vương vẫn chiếm đa số, không sai!

Nhưng cho dù yêu nhau rồi thậm chí là kết hôn luôn, các diễn viên cũng nghĩ cách gạt fan và các phóng viên giải trí mà?!

Các phóng viên trước giờ chạy theo nghệ sĩ săn tin, lúc này đều trở mặt nhìn nhau, đối với tin tức Đường Bội thoải mái đích thân đưa tới chỗ, bọn họ lại không biết phải làm sao.

Cánh tay chống lên bàn của Sở Quân Việt đột nhiên cứng đờ.

Văn Tư Miếu đứng đối diện anh, cho nên những lời Đường Bội nói đều lọt vào lỗ tai bọn họ.

Hắn chưa từng nghĩ, đời này lại dám có người mở miệng cầu hôn Boss nhà mình ở trường hợp công khai như vậy.

"Sở... Sở thiếu..." Văn Tư Miếu cà lăm: "Video phải xử lý sao?"

Video tường thuật trực tiếp vẫn chưa được tắt, hiện trường buổi họp báo vẫn cực kỳ yên tĩnh.

Đường Bội đã đứng lên, chào các phóng viên, rồi xoay người đi về phía lối ra.

Sở Dực Thành ngồi bên cạnh cô cũng có hơi kinh ngạc.

Nhưng anh ta chỉ nhú mào, mỉm cười nhìn theo bóng lưng Đường Bội, sau đó nhanh chóng nháy mắt với trợ lý.

Trợ lý hiểu ý, trước khi các ký giả kịp phản ứng, đã sắp xếp vệ sĩ và bảo vệ che chở Đường Bội đi về phòng nghỉ ngơi.

Quả nhiên mấy giây sau, các phóng viên đều tỉnh lại.

Hiện trường buổi họp báo đột nhiên trở thành một nồi nước sôi, các phóng viên đồng loạt đứng lên muốn vọt tới chỗ Đường Bội.

Các vệ sĩ và bảo vệ đã sớm chuẩn bị, hành động trước một bước, kiên quyết ngăn cản các phóng viên, không để bọn họ đuổi theo Đường Bội.

Bởi vì vừa rồi là vấn đề cuối cùng, cho nên Sở Dực Thành cũng đứng lên, cùng Cố Diệp đi về phía lối ra.

Sở Dực Thành trở lại phòng nghỉ ngơi, nhìn Đường Bội bình thản ngồi đó, không nhin được mà cười đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Nói ra như vậy thật sự không sao chứ?"

Ngay cả Cố Diệp cũng không nén được kinh ngạc mà nhìn cô, hỏi: "Chẳng lẽ cô không lo lắng, làm vậy sự nghiệp của cô sẽ bị hủy trong chốc lát sao?"

"Khi đăng tấm hình tôi đã nghĩ tới rồi." Đường Bội cười, không trực tiếp trả lời vấn đề của Cố Diệp và Sở Dực Thành: "Nếu như sợ bị người khác biết, tôi đã không đăng tấm hình kia lên rồi."

"Một tấm ảnh thì quá dễ giải thích, có thể nói đó là vì muốn quảng cáo đánh bóng tên tuổi." Cố Diệp nhìn Đường Bội không chớp mắt: "Nhưng hành động của cô lúc này, đã..."

"Nhưng cũng đã nói ra rồi..." Đường Bội cười mở tay ra, hiếm khi lại giở trò vô lại: "Ít nhất tôi biết, KelvinChu tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà đá tôi khỏi phim mới."

"Nhưng mà..."

Cố Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng điện thoại của Đường Bội lại vang lên.

Vừa rồi vì muốn bày tỏ sự tôn trọng nên cô không cầm điện thoại theo.

Lúc này cúi đầu nhìn một cái, thì thấy có mấy cuộc gọi nhỡ.

Đường Bội cười khẽ, ngẩng đầu lên nói với Cố Diệp và Sở Dực Thành: "Xin lỗi, tôi nghe điện thoại."

Vì thường xuyên tổ chức các buổi họp báo nên phòng nghỉ ngơi của nhà hàng này rất rộng rãi, diện tích cũng lớn hơn phòng nghỉ của Đường Tử Thái và Trần Thanh Văn gấp sáu bảy lần.

Đường Bội cầm điện thoại đi về góc khác của phòng, nghe điện thoại, cười nói: "Sao hả anh Sở? Có coi video trực tiếp không?"

"Đường Bội!"

Ừ, có hơi nghiêng răng.

Đường Bội khẽ mỉm cười, cố ý bỏ qua sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Sở Quân Việt, cười hỏi: "Vậy bây giờ, anh Sở có thể cho em một câu trả lời chắc chắn không?"

"Đường Bội em không thể như vậy..." Giọng của Sở Quân Việt mang theo sự bất đắc dĩ.

"Tại sao lại không?" Đường Bội hỏi ngược lại: "Anh không muốn chấp nhận lời cầu hôn của em?"

"Chúng ta đã nói rồi, lần này dù thế nào của là do anh chủ động công khai." Trái tim Sở Quân Việt máu me đầm đìa, màn cầu hôn anh chú tâm chuẩn bị thật lâu vậy mà ngay cả lời thoại cũng không thể nói thì đã bị Đường Bội cướp trước.

"Hả? Chúng ta nói khi nào?" Đường Bội hơi nghi hoặc.

"Lần trước đã nói xong, chờ sau khi buổi họp báo phim mới của chú út kết thúc, Sở gia ra mặt công khai..." Sở Quân Việt buồn bực nói.

"Em không nhớ anh đã nói vậy, Sở gia công khai." Đường Bội xoay mặt, cười gian xảo nói: "Xin lỗi nha, bây giờ đúng lúc phóng viên đang ở bên ngoài, có muốn em đi ra nói cho bọn họ biết vừa rồi là do em đùa giỡn không?"

Sở Quân Việt không hề nghe ra một chút hối hận hay có lỗi nào trong lời nói của cô.

Anh tưởng tượng, chắc khi Đường Bội đi ra sẽ nói: Xin lỗi, vừa rồi tôi nói nhầm, không phải tôi chủ động cầu hôn Sở thiếu. Người muốn cầu hôn là anh ấy, cho nên mọi người hãy quên lời tôi vừa nói đi, nếu không Sở thiếu sẽ không vui...

Trong hai mươi tám năm cuộc đời của Sở Quân Việt, chưa từng cảm thấy bất lực và...

Ngọt ngào đến chết người như vậy!

"Được rồi." Anh buồn bực nói.

"Anh chắc chắn không?" Đường Bội cười gian xảo: "Ở đây rất tiện lợi, phóng viên còn đang chặn ở cửa, em nghĩ trong chốc lát họ sẽ không đi đâu. Nếu Sở thiếu thay đổi suy nghĩ thì lúc nào cũng có thể nói với em."

"Thật sự không cần." Sở Quân Việt buồn bực nói.

Tất nhiên anh biết, Đường Bội đang đùa giỡn với mình,

"VẬY..." Bên kia điện thoại, Đường Bội đột nhiên ho nhẹ một tiếng, giọng điệu cũng trở nên nghiêm chỉnh lại: "Anh Sở, anh có chấp nhận lời cầu hôn của em không?"

"Anh chấp nhận..." Sở Quân Việt vẫn còn hơi buồn rầu.

"Này..." Đường Bội cười khê: "Sao lại gượng ép như thế chứ, giống như anh bị em ép vậy đó."

"Bội Bội..." Sở Quân Việt không trực tiếp trả lời vấn đề này.

Anh im lặng một lúc mới nghiêm túc nói: "Anh không phải là một người lãng mạn, công việc cũng rất bận rộn. Diệp Gia Quán. Ở cùng anh, có thể em sẽ cực khổ hơn người khác rất nhiều, thậm chí có thể vì thân phận của anh mà mang tới nhiều lời nói khó nghe... Cho dù như vậy, em cũng bằng lòng gả cho anh sao?"

Đường Bội im lặng một lúc.

Bên kia điện thoại, tiếng hít thở dài đều của Sở Quân Việt như bao phủ trái tim cô, làm cả người cô đều trở nên ấm áp.

"Chúng ta..." Cô chớp mắt một cái: "Không phải là định thảo luận chuyện này qua điện thoại chứ?"

Cô cười, nói: "Em muốn gặp anh...."

Từ phòng nghỉ ngơi đi tới bãi đậu xe, Lục Tử Mặc không nói gì, chỉ mở cửa xe để Đường Bội ngồi vào ghế phụ.

Chiếc BMW màu đen được khởi động, đưa Đường Bội đến trụ sở chính của tập đoàn Sở thị ở thành phố S.

Đường Bội tới nơi này, sóng vai bước vào thang máy đi lên tầng cao nhất với Lục Tử Mặc, lúc này rốt cuộc Lục Tử Mặc mới không kiềm được nói: "Lần sau trước khi làm những chuyện này, có thể bàn bạc với người đại diện với cô một chút không?"

"Được." Đường Bội cười nói.

Lục Tử Mặc bất đắc dĩ thở dài nói: "Chưa từng gặp ai như cô."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Cầu Hôn (2)

Đột nhiên anh ta nhớ tới lần đầu tiên gặp Đường Bội, lần đầu chủ trì buổi bán đấu giá ở Sở gia, cô cười tự nhiên, ưu nhã xách váy đi lên đài cao.

Trước ánh mắt của mọi người, bình tĩnh cầm súng chĩa thẳng vào người gia chủ Sở gia.

Không đúng! Có lẽ là sớm hơn.

Cô là người dám nửa đêm lên vào biệt thự Sở gia, mới vừa vào đã đẩy ngã đại thiếu gia.

Lúc ấy người của Sở thị thu được video, cắt nối biên tập thành tấm poster quảng cáo, khi ấy Lục Tử Mặc cũng có mặt.

Trong hình là cô gái to gan dám trêu đùa Sở thiếu, mặc dù cô có nét giống Đường Phỉ Phỉ, nhưng bây giờ, Lục Tử Mặc có thể hoàn toàn không lẫn lộn hai người với nhau.

Trên đời này, có lẽ là không chuyện gì mà cô không dám làm!

So với chuyện khi đó thì chuyện hôm nay, thật sự không là gì trong mắt Đường Bội.

"Người trên tấm poster dreaming là cô?" Lục Tử Mặc đột nhiên hỏi.

Đúng lúc này thang máy dừng lại, Đường Bội vừa đặt chân ra khỏi thang máy thì nghe được vấn đề này.

Cô quay đầu cười với Lục Tử Mặc, nói: "Không phải anh đã sớm biết rồi sao?"

Văn Tư Miếu chờ ở bên ngoài cửa thang máy, vừa gặp Đường Bội, lập tức cảm thấy kính nể: "Cô Đường, Sở thiếu đang đợi cô trong phòng làm việc."

Văn Tư Miếu đã ở Sở gia nhiều năm, phụ nữ muốn đến gần Boss vì tiền tài và địa vị hẳn đã gặp rất nhiều rồi.

Nhưng cô gái vừa chủ động công khai cầu hôn với 'Ám Dạ đế vương', đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy.

Hắn tin tưởng, đây cũng là người cuối cùng.

Đường Bội gật đầu coi như chào hỏi.

Tầng cao nhất chỉ có mỗi phòng làm việc của Sở Quân Việt.

Lúc Đường Bội đẩy cửa đi vào, Sở Quân Việt đang đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát phong cảnh bên ngoài.

Nơi này được coi là một trong những tòa kiến trúc cao nhất của thành phố S, cách đài truyền hình Minh thị khá xa.

Đứng ở tầng chót, có thể thu hết toàn bộ phong cảnh của thành phố S vào mắt.

Toàn bộ phòng làm việc được trải thảm mềm, cả gian phòng đều mang phong cách Sở Quân Việt, chủ yếu là đen trắng, nhìn rất lạnh.

Đường Bội từ từ đi tới bên cạnh Sở Quân Việt, cùng anh nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Những tòa kiến trúc tựa như những chiếc hộp quẹt, nằm im dưới chân bọn họ. Những chiếc xe hơi chạy trên đường, giống như những con kiến nhỏ.

"Anh đang suy nghĩ gì vậy?" Đường Bội chỉ nhìn một chút, rồi quay đầu nhìn Sở Quân Việt.

Gò má của anh rất đẹp, khi anh không cười, nhìn giống như một vị thần Hy Lạp, ngay cả mỗi đường cong, cũng như do thượng đế chú tâm điêu khắc.

Lông mi thật dài hơi rũ xuống, che hết tất cả sắc bén trong mắt, làm cho Sở Quân Việt trở nên vô hại hơn rất nhiều.

"Anh đang nghĩ..." Anh quay đầu nhìn Đường Bội, nhìn quét qua người cô, cuối cùng rơi vào nụ cười trên môi cô.

Sở Quân Việt bước lên một bước, mạnh mẽ ôm lấy eo Đường Bội, tay kia nhẹ nắm cằm cô: "Đang chờ em đến, ăn em như thế nào, để em và anh hòa thành một thể, không thể nào rời khỏi anh!"

Anh cúi người xuống hôn cô.

Trước giờ Sở Quân Việt vẫn cảm thấy mình rất tỉnh táo và lý trí, chưa từng nghĩ có một ngày mình lại không phân được được công tư, làm ra chuyện như vậy ở ngay phòng làm việc của mình.

Lúc làm xong, anh bế Đường Bội lên giường ở phòng nghỉ ngơi của mình.

Vuốt ve mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của cô, nhìn trần nhà trắng noãn, trong đầu anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên nói cái gì trước tiên.

Tay của Đường Bội trượt xuống cầm anh, hơi nhột một chút, anh nắm chặt tay cô, khẽ nói: "Đừng quậy."

Đường Bội cười khẽ, xoay mình ngồi dậy.

Sở Quân Việt cũng ngồi dậy theo, nhìn cô cầm máy tính bảng, bắt đầu xem tin tức.

Anh đưa tay kéo Đường Bội vào ngực mình, để cô ngồi dựa vào mình, ôm lấy cô từ phía sau, cùng cô xem tin tức.

Chỉ mới mấy tiếng đồng hồ, các trang mạng đều đã bị tin tức vừa rồi của buổi họp báo chiếm đầy.

Tùy tiện mở một trang web giải trí, trang đề chính là tin tức Đường Bội công khai kết hôn trong buổi họp báo.

Lần này, lại không có ai dám phán đoán 'anh Sở' trong miệng Đường Bội là ai.

Bởi vì thật sự quá dễ đoán.

Mọi người vẫn chưa quên, trong tiết mục của Minh Hiên, ở vòng thi đua ngựa, Sở đại thiếu lạnh lùng tỉnh táo, bị Đường Bội mạnh mẽ kéo lên ngựa. Diệp Gia Quán.

Cho nên, anh Sở trong miệng cô là ai, câu trả lời đã rõ ràng rồi.

Mặc dù bên phía Sở gia vẫn chưa thấy hành động, nhưng giới giải trí ai mà không thành tinh?!

Đường Bội dám làm như vậy trong trường hợp công khai, nếu như làm Sở thiếu không vui, không cần bọn họ dùng ngòi bút, thì chỉ sợ cô không thể nào đặt trong giới giải trí.

Đường Bội lật từng trang một, những thông tin và câu văn trên web trên cơ bản đều là giống nhau.

Cô nhích sát vào ngực Sở Quân Việt, để mình thoải mái hơn một chút, cười nói: "Hình như, anh đã bị em dán nhãn lên rồi. Không biết lại có bao nhiêu người đang căn răng nghiêng lợi ghen tị với em."

Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên rái tai xinh xắn của cô.

Suy nghĩ một chút, lại cắn một cái trên vành tai cô, nói: "Em còn dám nói!"

"Được rồi được rồi." Đường Bội vừa cười vừa né, nói: "Vậy lần sau em cho anh chủ động là được."

Cô cúi đầu tiếp tục xem tin tức.

Hôm nay, có lẽ là mấy ngày sắp tới, cái tin này vẫn còn nóng hổi.

Đường Bội lại nhìn một lúc nữa rồi đặt máy tính bảng về chỗ cũ.

"Tin về phim của chú út lại không thấy nói gì." Đường Bội mặc cho Sở Quân Việt vuốt tóc mình ra sau, quay đầu nhìn anh nói: "Em phải nói xin lỗi với chú ấy."

"Chú ấy sẽ không để ý chuyện này." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói.

Sở Dực Thành quả thật sẽ không để ý những chuyện này, lúc này anh ta cũng giống Đường Bội, xem tin tức giải trí.

Thấy những trang báo đều đăng tin về màn cầu hôn của Đường Bội, nổi khỗ trong lòng tràn ra từng chút từng chút.

Thật ra thì lúc Cố Diệp nói câu kia cũng không phải là vô ý.

Đã xem kịch bản tất nhiên Cố Diệp biết, nếu Đường Bội bằng lòng thì họ có thể giải thích mọi chuyện chỉ là quảng cáo cho phim.

Bởi vì trong phim, có một điểm rất quan trọng thay đổi số mạng của nữ chính, đó là cầu hôn.

Sở Dực Thành rũ mắt xuống, cúi đầu nhìn Đường Bội cười tươi như hoa trong máy tính bảng.

Nụ cười rất rực rỡ, đôi mắt sáng ngời trong suốt, tràn đầy mong đợi đối với tương lai. Anh ta cũng tin tưởng, Sở Quân Việt nhất định sẽ không để cô đau lòng.

Sở Quân Việt sẽ dốc hết toàn lực, làm cho Đường Bội mãi mãi tươi cười như thế.

Nhưng mình thì sao...

Ngón tay Sở Dực Thành mơn trớn khéo môi Đường Bội qua màn hình, trong mộng lung, nụ cười đó dần dần chồng lên gương mặt trong trí nhớ.

Anh ta còn nhớ, đó là một buổi sáng ngày xuân ấm áp, nụ cười của cô ấy còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Nhưng mà, đó là lần cuối cùng anh ta nhìn thấy, ánh sáng rực rỡ nhất cuộc đời mình.

Từ đó về sau, sinh mạng của anh ta, chỉ còn lại một mảng sương mù.

Quanh năm không tiêu tan!

Đường Bội chính thức bước vào tổ kịch [Phong Hoa] là vào ba ngày sau.

Trên mạng sùng sục tin tức về cô ba ngày, cuối cùng cũng hơi dịu xuống.

Sở gia ra mặt đề xuống, lúc Lục Tử Mặc đưa Đường Bội tới thành phố S quay phim thì không có bất kỳ phóng viên nào dám không sợ chết mà chạy theo Đường Bội.

Thành phố điện ảnh ở thành phố S, được coi như là phim trường lớn nhất nước, mỗi ngày ở đây đều không thiếu các đoàn phim.

Lúc Đường Bội đến là buổi sáng, nhưng bên trong đã có không ít người.

Lục Tử Mặc đưa cô đến cửa phim trường, lúc Đường Bội xuống xe, vẫn cảm nhận được không ít ánh mắt tập trung trên người mình.

Cô làm như không nhận ra.

Kết quả như vậy, lúc chuẩn bị đi cô đã dự đoán được.

Khi cô đi vào thì thấy Sở Dực Thành và Cố Diệp đã đến rồi.

Sở Dực Thành đang chỉ huy nhân viên bố trí hiện trường, Cố Diệp đứng bên cạnh, thấp giọng nói gì đó với anh ta.

Hai người bọn họ, bao gồm không ít nhân viên đang làm việc cũng chú ý đến Đường Bội.

"Con đi thay quần áo và trang điểm trước đi." Sở Dực Thành quét quanh một vòng, để những nhân viên thu hồi ánh mắt tò mò của mình lại,

tiếp tục công việc trong tay, sau đó nói với Đường Bội: "Chút nữa chú sẽ nói cụ thể cho con."

"Được." Đường Bội gật đầu, đi tới phòng hóa trang.

Đợi lúc cô đi ra, lối ăn mặc đã đổi thành lối cá tính.

Trên người là cái áo ngang eo, phía dưới mặc quần đùi, vớ cao, trên tay và cổ còn đen trang sức lấp lánh.

Sở Dực Thành quan sát cô từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên, chỉ có hai phân cảnh."

Bộ phim này, thật ra Sở Dực Thành muốn thể hiện, chính là Thích Bạch Phong.

Vai Đường Bội diễn, chính là thể hiện toàn bộ về Thích Bạch Phong.

Khi còn trẻ, cô cao ngạo phản nghịch, kiêu ngạo, dám yêu dám hận, xinh đẹp vô song.

Mà vai nam chính của Cố Diệp, chính là Sở Dực Thành hồi còn trẻ.

Soạn giả thiên tài, tác phẩm đầu tiên đã làm lung chuyển toàn bộ giới điện ảnh. Cộng thêm thân thế bất phàm, ở trong giới giải trí, nơi vốn chỉ là say mê vàng son, không biết có bao nhiêu người muốn ôm đùi tiểu thiếu gia Tạ gia để leo lên.

Anh ta bị sự phồn hoa này làm mờ mắt.

Hôm nay màn đầu tiên Đường Bội diễn, chính là cảnh dự tiệc, anh ta quên mất lời hẹn ăn sinh nhật với Bạch An. Tiểu thư nhà họ Bạch nổi giận đùng đùng tìm anh ta.

Phim trường đã sớm được bố trí thành sảnh tiệc, trên bàn được trải khăn ngăn nắp, phía trên để đủ loại thức ăn, hoa tươi và nến.

Đèn thủy tinh thật to trên trần nhà, chiếu sáng sảnh tiệc.

Diễn viên quần chúng đã vào vị trí, phòng khách đầy người, quần áo hoa lệ, tiệc tùng linh đình.

Cố Diệp mặc âu phục đen, bên trong là áo sơ mi cùng màu, cổ áo để mở, nhìn anh ta rất ưu nhã, vóc dáng cao gầy, khuôn mặt anh tuấn, gia thế khổng lồ, trong nháy mắt đã trở thành tiêu điểm trong mắt phái nữ.

Vai nam chính hẳn diễn, chính là Tạ Liên Thành trẻ tuổi cao ngạo không ai bì nổi.

Không ngừng có người bước tới mời rượu, giới giải trí là nơi không thiếu gái đẹp, đủ loại người cười nói, làm nụ cười ưu nhã trên khóe môi Tạ Liên Thành càng thêm rõ ràng.

Anh ta thường thức tất cả mọi thứ tốt đẹp.

Nhưng sẽ không yêu.

Lúc này, anh ta hăm hở, khi giơ tay nhắc chân đều mang theo sự đắc chí vừa lòng.

Lúc này, Bạch An xuất hiện.

Quần áo trên người cô hoàn toàn khác biệt với không khí buổi tiệc.

Cô không coi ai ra gì đi tới, dọc đường đi mọi người đều che miệng cười khinh.

Nhưng bọn họ lại dần phát hiện, dưới lớp trang điểm trên mặt cô bé kia, là khuôn mặt hoàn mỹ đến mức làm người ta ghen tỵ.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, bả vai mảnh khảnh xinh đẹp, dù mặc quần áo cá tính, nhưng cũng không che được vóc người lả lướt...

Ánh mắt của mọi người, nhất là cánh đàn ông, đều trở nên khác hẳn.

Nhưng Bạch An không hề để ý tới ánh mắt của bọn họ, cô chỉ đi thẳng về hướng mục tiêu của mình.

Tạ Liên Thành đang thấp giọng nói cười với người bên cạnh, chờ anh ta phát hiện sự dị thường, lúc xoay người lại, thì Bạch An đã đứng trước mặt anh ta. (Lúc làm đoạn này, tui kh hề nghĩ đó là Cố Diệp hay TLT, mà là SDT :v)

Tạ Liên Thành không kiềm được mà nhú mày, hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Nghe được câu nói của anh ta, xung quanh lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Mọi người không hề nghĩ rằng, cô gái phản nghịch này, lại biết tiểu thiếu gia Tạ gia.

"Chú đã đồng ý với tôi, hôm nay sinh nhật của tôi, chú sẽ ở cùng tôi." Bạch An cắn môi dưới, uất ức nói.

Chân mày Tạ Liên Thành nhú chặt hơn, anh ta không nhớ mình đã cam kết như vậy, nhưng thấy càng lúc càng có nhiều ánh mắt tập trung vào Bạch An, anh ta nói: "Cô về trước đi."

"Tôi không muốn!" Bạch An quát cường nói: "Chú Tạ, chuyện đã đồng ý với người ta thì phải làm, đây không phải là lời chú dạy tôi sao?"

Cô lấy phiếu điểm trong túi xách ra, đưa đến trước mặt anh ta: "Đây là thành tích học kỳ này của tôi, toàn bộ đều là điểm A."

Mọi người xung quanh cười rộ lên.

Ở trường hợp này mà lại xuất hiện đoạn đối thoại như vậy, thật sự là hoàn toàn không hợp cảnh.

Chân mày Tạ Liên Thành nhíu lại càng lúc càng chặt hơn.

Rốt cuộc anh ta cũng nhớ, mấy tháng trước, hình như mình đã đồng ý với cái đuôi Bạch An này, nếu như năm hai đại học, cô có thể đạt được điểm A tất cả các môn, vậy anh ta sẽ ăn sinh nhật với cô.

Nhưng mà sau khi đồng ý chuyện này xong thì anh ta cũng quên bằng luôn, điều may mắn duy nhất chính là cô bé này cuối cùng cũng không tiếp tục quẩn lầy anh ta.

Tiếng cười xung quanh càng lúc càng lớn, nhưng Bạch An giống như không nghe thấy, chỉ quật cường nhìn Tạ Liên Thành. Diệp Gia Quán. Đôi mắt to trong suốt sáng ngời giống như có thể nói chuyện, Tạ Liên Thành nhìn vào thì hết sức không vui.

Anh ta đặt ly rượu qua một bên, kéo cổ tay Bạch An, kéo cô ra ngoài.

Bạch An vừa muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại nhanh chóng ngậm miệng lại.

Ánh mắt cô dừng lại trên bàn tay đang nắm tay mình, hai gò má từ từ ửng hồng, nở nụ cười thẹn thùng.

Cô gái vừa rồi còn phản nghịch mười phần, giờ đột nhiên như biến thành người khác, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Không chỉ là những người xung quanh, ngay cả Sở Dực Thành đang quay phim, cũng có chút giật mình.

Thậm chí, anh ta còn quên kêu 'Cut'.

Nhưng màn diễn này, tới đây vốn đã nên kết thúc.

Phó đạo diễn nhìn Đường Bội và Cố Diệp, lại nhìn Sở Dực Thành đang thất thần, thay anh ta hô 'cut'.

Hình ảnh dừng lại tại đây.

Trên màn ảnh, Đường Bội cúi đầu thu mắt, thẹn thùng nhìn cánh tay đang cầm cổ tay mình, trong mắt tràn đầy tình yêu, chỉ có người mù mới không nhìn ra.

Đôi mắt Sở Dực Thành trở nên mơ hồ. (D: haizzz, mọi thứ quá muộn rồi ông ơi.....)

Năm đó... Năm đó...

Thật ra thì cảnh này, trong trí nhớ của anh ta không có ấn tượng quá sâu, anh ta chỉ nhớ tới đây, nhớ Thích Bạch Phong lúc còn trẻ, không chút kiêng kỵ, hoàn toàn không thèm dè ánh mắt của người khác. Diệp Gia Quán.

Cô cứ luôn như thế, độc hành độc lập, mặc quần áo mình thích, làm chuyện mình muốn làm.

Thích Bạch Phong là con gái độc nhất, từ nhỏ đã thích đi theo sau lưng anh ta, mở miệng là gọi 'chú Sở', quán anh ta muốn anh ta chơi đùa với cô.

Cô gọi anh ta là 'chú Sở', không phải vì hai nhà có quan hệ thân thích, mà do Sở Dực Thành là đứa con nhỏ nhất của ông cụ, cho nên anh ta chỉ lớn hơn Sở Quân Việt mấy tuổi, nhưng bối phận lại cao hơn.

Nhưng khi đó, Sở Dực Thành nào có hứng thú chơi đùa với một cô bé.

Anh ta là con út của ông cụ, được cả nhà cưng chiều lớn lên, tính cách tự cao tự đại, cái gì cũng không lọt vào mắt.

Thích Bạch Phong tới tìm anh ta mười lần thì đã bị anh ta từ chối chín lần.

Thời điểm đó, anh ta căn bản không muốn nhìn Thích Bạch Phong lâu hơn, lúc thảo luận kịch bản với Đường Bội, cũng không nói chuyện này cho cô.

Nhưng Đường Bội tiền nhân hậu quả, biết chuyện năm đó của Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành, tính tình nhân vật trong lòng anh ta, cuối cùng lại diễn ra như vậy.

Ngón tay Sở Dực Thành run rẩy.

Anh ta từ từ đưa tay lên sờ màn hình, nụ cười then thung trên khóe môi Đường Bội. Tựa như có thể xuyên qua ánh mắt nóng bỏng của cô, thấy được mình năm đó, cũng nhìn thấy Thích Bạch Phong năm đó.

"Đạo diễn Sở." Đường Bội và Cố Diệp đã quay xong, đi tới bên cạnh Sở Dực Thành.

Một tiếng kêu, kéo anh ta ra khỏi hồi ức.

Hình ảnh vẫn dừng lại đó, Cố Diệp nhìn Đường Bội trên màn hình, cũng có hơi kinh ngạc: "Nét mặt này quá tốt!"

Hắn quay đầu nhìn Đường Bội, nửa đùa nửa thật nói: "Diễn như vậy, cuối cùng tôi nghĩ chắc tôi sẽ bị người xem chửi chết!"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Cố Diệp đùa giỡn nói câu kia, nhưng lại chột trúng vết thương của Sở Dực Thành.

Đường Bội vội vàng nháy mắt với Cố Diệp, cười nói: "Phải không, tôi cũng không biết mình diễn đúng không nữa!"

Năm đó Thích Bạch Phong bị Sở Dực Thành kéo ra khỏi buổi tiệc, trên mặt là biểu cảm gì, trong lòng nghĩ gì, có lẽ chỉ có mình Thích Bạch Phong mới biết.

Nhưng Bạch An trong màn hình, là do Đường Bội xây dựng dựa trên những chuyện mình biết, tạo hình ảnh mới cho nhân vật.

Tất cả vui buồn mừng giận của cô, khó có thể không mang theo bóng dáng mà Đường Bội nghĩ, không thể nào hoàn toàn giống với hình tượng nhân vật.

Đường Bội bận tâm nhìn Sở Dực Thành, cẩn thận hỏi: "Đạo diễn Sở, có tiếp tục không?"

Sở Dực Thành nhắm mắt, khi mở ra lần nữa thì đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Đây chỉ là màn diễn đầu tiên, anh ta đã không kiềm chế được, vậy tiếp sau đó, anh ta có thể trụ vững được không?

"Tiếp tục." Sở Dực Thành khàn giọng nói.

Đường Bội không phải người xuất thân chính quy, hiểu biết và cách lý giải nhân vật của cô có lẽ không phải là thuần thực nhất, nhưng lại sắc bén nhất và tự nhiên nhất.

Đột nhiên Sở Dực Thành có chút không rõ, mời Đường Bội diễn vai Bạch An, rốt cuộc nên nói anh ta may mắn hay là không may mắn đây?

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh!

Nhân viên tiến hành bố trí lại hiện trường, Sở Dực Thành lại xem lại cảnh quay vừa rồi lần nữa.

Cảnh cuối cùng, ngừng lại ở gương mặt ngượng ngùng đầy vui sướng và gò má đỏ hồng của Đường Bội.

Sở Dực Thành đưa tay vuốt ve màn hình, trên màn hình nhỏ bé, ngón tay của anh ta bao trọn toàn bộ gò má Đường Bội, chỉ chừa lại đôi mắt linh động, lông mi thật dài hơi rũ xuống, dịu dàng hiếm có, khiến trái tim Sở Dực Thành cũng mềm theo.

Cảm giác chua xót dần dần tràn ra, anh ta không biết, năm đó, mình đã bỏ lỡ bao nhiêu biểu cảm xinh đẹp như thế.

Có phải, vì mình bỏ qua những thứ này, cho nên cuối cùng Thích Bạch Phong mới hạ quyết tâm, thu hồi tình yêu đã từng dành cho mình, không chừa lại dù chỉ là một chút?

Nếu như...

Ngón tay Sở Dực Thành khẽ run lên, nếu như anh...

Nhưng vào lúc này phó đạo diễn lại đi tới, nhìn Sở Dực Thành, nói: "Đạo diễn Sở, các diễn viên đã vào vị trí rồi."

Cảnh kế tiếp, là một cuộc dây dưa.

Khung cảnh không còn là sảnh tiệc linh đình nữa mà là ở bên ngoài phòng tiệc, ánh đèn hành lang mờ mờ, Đường Bội và Cố Diệp đứng đó.

"Cô tới đây làm gì?" Tạ Liên Thành không kiên nhẫn hất tay, Bạch An bị đẩy qua một bên.

Vốn dĩ Bạch An đang đỏ mặt, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn quật cường trợn mắt nhìn Tạ Liên Thành: "Chú Tạ, chú nói không giữ lời!"

Nhưng Tạ Liên Thành chỉ cười một cái.

Anh ta quay đầu nhìn Bạch An bị mình đẩy ngã vào tường, lạnh nhạt nói: "Đây không phải là nơi cô nên tới, muốn giả vờ ngoan ngoãn thì đừng có mặc quần áo như vậy."

Vừa nói, anh ta vừa lấy tờ phiếu điểm Bạch An nắm chặt trong tay như bảo bối, nhìn hàng xếp loại A đỏ tươi trên đó, môi nhếch lên, nụ cười có phần điên đảo chứng sinh: "Ai đã làm giúp cô?"

Đôi mắt vốn tràn đầy mong đợi của Bạch An đột nhiên tắt lịm.

Cô không dám tin nhìn Tạ Liên Thành, hốc mắt đỏ lên, nhưng chỉ cắn môi mà không nói gì.

"Sao?" Tạ Liên Thành khinh thường nhét phiếu thành tích vào tay Bạch An, lạnh lùng nói: "Đại tiểu thư Bạch gia à, tháng trước không phải cô mới chạy trên núi với người ta như gió lốc sao? Chẳng lẽ cô muốn nói với tôi, đây là kết quả do cô tự mình cố gắng?"

Anh ta nhích lại gần một chút, cúi đầu ngửi mùi hương ở hõm cổ Bạch An, trào phúng nói: "Trên người học sinh giỏi, chỉ nên có mùi mực, trên người cô là cái gì? Nước hoa mới nhất của PDA? Amazing?"

Tạ Liên Thành đứng rất gần cô, trên âu phục màu đen mang theo mùi rượu nhàn nhạt cộng với mùi nước hoa hỗn tạp của những cô gái trong buổi tiệc, đập vào mặt Bạch An.

Nhưng nhiều hơn cả, là hơi thở của anh ta.

Mặt Bạch An đỏ lên.

"Về đi." Tạ Liên Thành đứng thẳng người, không chút lưu tình nói: "Lần sau, nhớ ở lại trường cả tháng, rồi hẵng đi tới trước mặt tôi nói dối."

Tạ Liên Thành xoay người đi về phía sảnh tiệc.

Ánh đèn chiếu vào lưng anh ta, từ chỗ của Bạch An, chỉ có thể thấy được gò má của anh ta--

Tuần mỷ, ung dung, cùng sự lạnh lùng bất cần.

Nước mắt lăn lộn trong hốc mắt của cô, nhưng cô cắn chặt răng, quyết không phát ra chút âm thanh nào.

Chờ đến khi bóng lưng của Tạ Liên Thành hoàn toàn dung nhập vào đám người đông đúc, cô mới đưa tay lau mặt, cúi đầu nhìn tờ phiếu điểm trên tay, đột nhiên xe nó ra thành từng mảnh nhỏ.

Lớp trang điểm bị nước mắt làm nhòa, làm cho gương mặt của cô càng thêm đáng yêu.

Trên thế giới này người có thể tổn thương bạn, chính là kẻ thù mà bạn vĩnh viễn không biết. Chỉ có đến từ người mà bạn tin tưởng, mới có thể tạo nên một vết thương đau đớn mãi không lành trong tim bạn.

Vết thương kia...

Nhiều năm không khỏi!

Cuối cùng Bạch An khóc chạy khỏi đó.

Khi đó cô còn nhỏ tuổi, mới mười mấy tuổi mà thôi, lúc ấy, cô sẽ vì thất tình mà khóc lớn, vì một câu ngon ngọt mà cả đêm không ngủ.

Cảnh này bọn họ quay bốn lần mới xong.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Cố Diệp và Đường Bội diễn chung, nhưng màn này hai người diễn có chút không thuận lợi.

Cố Diệp tuân mỹ yêu nghiệt, mặc quần áo như thế đứng dưới ánh đèn, lúc liếc nhìn người khác, thật sự làm người ta có phần hồn siêu phách lạc. Diệp Gia Quán.

Từ góc nhìn của Sở Dực Thành, giống như là Cố Diệp đang cố ý quyến rũ Đường Bội vậy.

Lúc đầu, anh ta không có ý như vậy đối với Thích Bạch Phong, cô bé luôn quấn lấy anh ta, rốt cuộc đã đi vào tim anh ta như thế nào, Sở Dực Thành không thể nói rõ.

Chỉ biết, có một ngày, khi anh ta nghĩ thông, quay đầu lại, đưa tay ra nắm thì cô gái luôn ở bên cạnh, đã sớm biến mất không thấy.

Nhưng lúc này, Sở Dực Thành bị Thích Bạch Phong gọi là chú, thật sự không có một chút ý đồ không an phận.

Cho nên, lặp lại tới lần thứ tư, Cố Diệp mới diễn ra được cảm giác mà Sở Dực Thành muốn.

Chờ thu máy, Đường Bội khóc bốn lần, đôi mắt cũng hơi sưng lên.

Lúc Ann tháo trang sức cho cô, còn đặc biệt lấy một miếng bông chườm mắt cho cô, để cô nghỉ ngơi một chút.

"Làm vậy ngày mai mắt mới không sưng, cũng sẽ không đau." Hai mươi phút sau, Ann lấy miếng bông chườm mắt xuống cho cô, cẩn thận nhìn cô một cái, rồi gật đầu hài lòng.

"Cảm ơn." Đường Bội đưa tay xoa tóc Ann, cười nói: "Vì cảm ơn cậu, tối nay mình mời cậu ăn cơm."

"Bây giờ mình không dám đi ăn chung với cậu đâu." Ann đảo cặp mắt trong veo: "Bây giờ cậu hoàn toàn xứng với danh nữ vương rồi, đoán chừng bất luận đi tới đâu, cũng có vô số phóng viên canh me chờ cậu."

"Đâu có khoa trương như vậy?!" Đường Bội nhú mày.

"Khoa trương như vậy đấy!" Ann nhú mày, dứt khoát ngồi xuống kế Đường Bội, nói với cô: "Bây giờ có ai không biết, người mới Đường Bội không chỉ vừa mới vào giới đã cướp mất vai diễn của Đường Phỉ Phỉ, còn để cho ảnh đế Hạ và đạo diễn Tần luôn kén cá chọn canh khen không dứt miệng. Còn là người lọt top trong cuộc thi của tiểu thiếu gia Minh gia và là nữ chính trong bộ phim của nhà biên kịch nổi tiếng..."

Đường Bội vừa nghe, vừa gật đầu, cười nói: "Như vậy, mình thật sự rất có phong cách."

Ann lại nói: "Mọi người đều đang đoán, cái người Đường Bội tự nhiên xuất hiện này, tại sao lại tài giỏi như vậy? Còn dám kéo Sở đại thiếu lên ngựa ở cuộc thi được tường thuật trực tiếp? Chắc chắn cô ấy không đơn giản chỉ là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị đâu."

"Ồ?" Đường Bội cũng tò mò: "Vậy mình là cái gì?"

"Tất cả mọi người đều nói, thật ra Đường Bội là công chúa của một quốc gia nào đó! Cho nên mới to gan công khai cầu hôn Sở đại thiếu..." Ann vừa nói, vừa đưa tay véo má Đường Bội, hỏi: "Nói! Có đúng cậu là

công chúa bí mật của nước nào đó không? Thành thật khai báo, có lẽ mình sẽ tha thứ cho tội dẫu giếm của cậu."

"Ừ ừ ừ." Đường Bội cười híp mắt gật đầu, sau đó thấp giọng, xích lại gần Ann, cố ra vẻ thần bí nói: "Mình đúng là công chúa, đến từ thủy cung, là đại diện do thiên thần phải xuống để tiêu diệt người xấu!"

Vừa nói, cô vừa cười ha ha đứng lên khỏi ghế, lắc đầu nói: "Thật là, càng ngày càng huyền ảo rồi. Chuyện thần kỳ như vậy, không lẽ cũng có người tin hả?"

"Tin chứ!" Ann không hề giận vì bị đùa giỡn, cô ngửa đầu lên nhìn Đường Bội, nghiêm túc nói: "Cái giới giải trí này chính là như vậy, các phóng viên không bao giờ ngừng truy đuổi thông tin. Hôm nay..." Ann dừng một chút, liếm đôi môi khô khốc, từ từ nói: "Hôm nay, có người đứng sau chống lưng cho cậu, chặn hết tất cả cho cậu, vậy cậu chính là công chúa mà mọi người chịu nâng trong lòng bàn tay. Nếu như ngày mai... Diệp Gia Quán. Mình nói là nếu như... Người chống lưng cho cậu biến mất, có lẽ cậu sẽ không đáng giá một đồng trong mắt mọi người."

Đường Bội nhìn vào mắt Ann.

Cô gái này bước vào giới giải trí đã khá lâu, chuyện cô ấy gặp cũng đã quá nhiều rồi.

Một đêm nổi tiếng, một đêm sa sút, ở đây, không phải là chuyện lạ gì, mà mỗi năm, thậm chí mỗi tháng đều xảy ra.

Ann ngửa đầu nhìn Đường Bội, đôi mắt chân thành và thuần khiết.

Đường Bội đột nhiên khẽ thở dài, cúi người ôm lấy bả vai gầy yếu của Ann, thấp giọng nói: "Cảm ơn cậu, Ann."

Cô có rất ít bạn, lúc trước, Âu Dương Lạc là người duy nhất,

Nhưng từ nay về sau, có lẽ sẽ có thêm một người.

Ann ôm lại Đường Bội, dựa trên vai cô khẽ cười nói: "Bội Bội, có lẽ, cậu vốn không nên bước vào cái vòng luẩn quẩn này, ở đây thật sự quá hỗn loạn và đen tối, không ai nói rõ được, dao găm khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào cậu. Hơn nữa bây giờ cậu lại đang nổi tiếng, không biết có bao nhiêu người núp trong bóng tối, chờ nhìn chuyện cười của cậu. Hoặc là, đích thân tạo ra chuyện cười cậu."

"Mình biết." Đường Bội thấp giọng nói.

"Cho nên nhất định phải bảo vệ mình thật tốt." Ann buông Đường Bội ra, ngẩng đầu lên nhìn cô, nghiêm túc nói: "Vĩnh viễn không nên quá tin tưởng và lệ thuộc vào người khác, nhất định phải dựa vào bản thân, đứng vững trên chính đôi chân của mình."

"Được." Đường Bội mỉm cười đáp.

"Nhưng mà, mặc dù nói những lời này... Nhưng mình thật lòng hy vọng, cậu và Sở thiếu có thể vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau." Ann vừa nói vừa cười: "Mặc dù mình cảm thấy ảnh đế Hạ dụ dàng thân sĩ có vẻ tốt hơn, nhưng quan trọng là cậu thích."

Đường Bội không kìm được mà bật cười: "Cậu nói vậy, thật sự giống như có rất nhiều đàn ông tốt đứng xếp hàng đợi mình chọn vậy."

"Mình tin tưởng vào sự quyến rũ của cậu!" Ann cười nói.

"Mình..." Đường Bội ngồi xuống cạnh Ann.

Mắt nhìn về phía xa, hiếm khi lộ ra sự mê mang.

Ann biết cô cũng đã lâu, nhưng rất ít khi thấy cô như vậy.

Cô luôn kiên cường và nhiệt huyết, nụ cười trên mặt lúc nào cũng rực rỡ, đôi mắt luôn luôn kiên định.

Có lẽ là bị hai cảnh diễn hôm nay ảnh hưởng, hoặc là sau khi mở lòng với Ann, Đường Bội chìm vào suy nghĩ, ngồi dựa lưng vào ghế, quay đầu cười nói với Ann: "Trong kịch bản của KelvinChu, nữ chính và nam chính thật lòng yêu nhau. Nhưng khi nữ chính liều mạng theo đuổi, nam chính không biết mình đã yêu. Đợi khi cô ấy đau lòng buông bỏ tất cả, nam chính mới chịu quay đầu. Trên thế giới, có rất nhiều sự tiếc nuối như vậy..."

Cô nhớ tới mẹ mình, nhớ tới Liên tam thiếu bây giờ đau đến không muốn sống, mỗi ngày đều như sống trong địa ngục.

Nhớ lại lần đó ở nhà Sở Dực Thành, anh ta đau khổ cầu xin vì Thích Bạch Phong. Nhưng khi gặp mặt nhau, họ lại chỉ là người dưng nước lã.

Tiếc nuối như vậy, thật sự làm người ta cảm thấy khó chịu.

"Cho nên mình sẽ cố gắng bảo vệ tình yêu của mình." Đường Bội cười, nhìn vào mắt Ann, nghiêm túc nói: "Sẽ không để sau này khi nhớ đến, vì chuyện xảy ra hôm nay mà cảm thấy hối hận."

Nói xong cô đứng lên, cười nói tiếp: "Được rồi, mình phải về rồi. Nếu không người đại diện của mình lại thúc dục, ngày mai gặp."

Vừa nói cô vừa vỗ nhẹ lên vai Ann, cười nói: "Cậu cũng vậy, phải cố gắng lên nha!"

Đường Bội cười thản nhiên, xoay người đi ra ngoài.

Quả nhiên Lục Tử Mặc đang chờ cô.

Nhưng chờ cô, không chỉ có một mình Lục Tử Mặc.

Xe thể thao màu đen, im lặng chuyển đổi, ngừng lại trước cửa phim trường.

Mặc dù bình thường nơi này cũng có nhiều loại xe nổi tiếng ra vào, nhưng mọi người vẫn không kìm lòng được mà ngược mắt nhìn theo chiếc xe Lamborghini số lượng hạn chế này.

Chứ đừng nói, người lái xe còn là Âu Dương Lạc đẹp trai đến nỗi hại nước hại dân.

Xe nổi tiếng phối với người đẹp quả nhiên là sức hấp dẫn càng tăng thêm.

Xe nổi tiếng, mỹ nam cũng không kém bao nhiêu!

Đường Bội cười nhìn Âu Dương Lạc đang được người khác chú ý, hất cằm, nửa đùa nửa thật nói: "Sao vậy? Anh đang chê scandal của em chưa đủ nhiều sao?"

Âu Dương Lạc mặc âu phục mùa hè mỏng, nhìn cực kỳ đẹp trai.

Đôi mắt xanh thăm mang theo ý cười, từ từ đi tới bên cạnh Đường Bội.

Anh ta hơi khom người, cửa xe cùng lúc tự động nâng lên.

"Mời, công chúa của anh." Âu Dương Lạc thấp giọng nói.

"Lý do là gì?" Đường Bội quan sát Âu Dương Lạc từ trên xuống dưới mấy lần, cười hỏi: "Nghênh đón long trọng như vậy, em rất sợ, lên xe rồi sẽ rất khó xuống." Diệp Gia Quán.

"Công chúa của anh, chẳng lẽ em đã quên rồi?" Âu Dương Lạc đứng thẳng người, mỉm cười nhìn về phía Đường Bội: "Thời gian hẹn lần trước, em vẫn chưa trả lại cho anh." (2 tuần hay một tháng nhỉ?)

Lúc này Lục Tử Mặc đã xuống xe.

Anh ta không quen Âu Dương Lạc, nhưng lại từng thấy hình của người đàn ông này.

Lục Tử Mặc nhìn Âu Dương Lạc, lại nhìn Đường Bội, cau mày hỏi: "Cô Đường, vị này là?"

Đường Bội khẽ mỉm cười, quay đầu nói với Lục Tử Mặc: "Tối nay tôi sẽ về trễ một chút."

Giữa cô và Âu Dương Lạc, mặc dù thường xuyên đối chác kiểu này, nhưng Đường Bội biết, anh ta rất ít khi dùng những thứ đó để yêu cầu cô làm việc.

Một khi anh ta mở miệng, Đường Bội cũng sẽ không từ chối.

Giống như, anh ta cho tới bây giờ cũng chưa từng từ chối yêu cầu của Đường Bội.

Xe thể thao xông ra ngoài trong nháy mắt, Âu Dương Lạc vừa lái xe, vừa đưa một tay ra với Đường Bội, cười nói: "Điện thoại di động."

"Sao thế?" Đường Bội kinh ngạc cười nhú mày, nhưng vẫn đưa điện thoại di động của mình ra.

Âu Dương Lạc không nhìn, ngón tay tùy ý quẹt mấy cái trên màn hình, di động đã bị tắt đi rồi bị ném vào hộp đựng đồ.

"Tối nay..." Anh ta quay đầu nhìn Đường Bội, đôi mắt màu xanh vô cùng mê hoặc: "Em thuộc về anh."

"Lạc." Đường Bội chống cằm, dựa vào cửa sổ xe: "Anh đọc tin tức rồi?"

Âu Dương Lạc không nói gì, nhưng sự lạnh lùng chợt lóe trên đôi mắt của anh không thể nào thoát khỏi mắt Đường Bội.

"Anh có nhớ khi còn bé..." Đường Bội không nhìn anh ta nữa mà là nhìn ra cửa sổ.

Tốc độ xe rất nhanh, cảnh vật xung quanh vụt qua trong nháy mắt, cô hoàn toàn không nhìn ra, bây giờ bọn họ đang đi đâu.

"Thật ra thì không thể coi là nhỏ, năm mười lăm tuổi, anh bắt đầu cao lên, từ từ cao hơn em nửa cái đầu. Lần đầu tiên vật lộn thua anh, anh đè trên người em, em giả khóc lừa anh. Khi đó anh đã nói như thế nào?"

"Anh nói..." Sắc mặt Âu Dương Lạc vô cùng bình tĩnh: "Cho dù anh cao hơn em bao nhiêu mạnh hơn em bao nhiêu, cũng sẽ là kỳ sự bảo vệ em, sẽ không bao giờ để cho em khóc."

"Năm mười lăm tuổi thật tốt đẹp..." Đường Bội cười, nụ cười đầy hoài niệm, từ từ quay đầu nhìn Âu Dương Lạc đang lái xe, hỏi: "Có phải, lời cam kết vào năm đó, không còn... Hiệu lực nữa hay không?"

"Công chúa của anh..." Xe thể thao thẳng gấp, tiếng phanh chói tai, Âu Dương Lạc đột nhiên thẳng gấp, dừng xe ở bên đường.

Anh ta quay đầu nhìn Đường Bội, đôi mắt lạnh lẽo, tựa như mùa đông giá rét, không chút tình cảm: "Có khi nào anh đáp ứng chuyện mình không thể làm với em chưa?!"

Đường Bội không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Âu Dương Lạc, bình tĩnh, nói rõ từng câu từng chữ: "Em yêu Sở Quân Việt."

Âu Dương Lạc quay đầu lại.

Cánh tay cầm vô lăng siết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

"Ha ha... Ha ha ha ha ha..." Âu Dương Lạc đột nhiên cười trầm thấp.

Tiếng cười kia càng lúc càng lớn, sau đó dần dần biến mất, trên mặt Âu Dương Lạc lại là nụ cười: "Bội Bội, em đang đề phòng anh? Tại sao?"

"Là ai đã nói cho Tử Thái chuyện của Liên tam thiếu?" Đường Bội quay đầu nhìn Âu Dương Lạc, đôi mắt trở nên lạnh lẽo: "Sau đó, muốn em hiểu lầm Sở Quân Việt?"

"Em cho rằng người đó là anh?" Âu Dương Lạc hơi híp mắt.

"Nếu như lần này, anh không dẫn Tử Thái về nước, có lẽ em sẽ không nghĩ như vậy." Đường Bội chậm rãi nói: "Tử Thái, là một đứa bé có tâm phòng bị rất nặng. Từ lúc nhỏ, nó bị tách ra khỏi em, bị Đường Phong Ngôn mang đi, Đường Phong Ngôn đối xử với nó không tốt đẹp gì, cho nên Tử Thái sẽ không tùy tiện tin tưởng người khác. Cho dù là..."

Đường Bội không nói ra, cho dù là Liên Tu Cận, Tử Thái đối với ông ta, vẫn có sự phòng bị.

Ngay cả Sở Quân Việt, nếu như không phải anh được Đường Bội đón nhận, Đường Tử Thái cũng sẽ không kêu anh là anh hai Sở.

Nhưng cậu lại đi theo Âu Dương Lạc về nước, Đường Bội không tưởng tượng ra, tại sao Tử Thái lại tin tưởng một người không quen như vậy.

"Anh có địch ý với Sở Quân Việt!" Đường Bội tiếp tục nói: "Vì thế, thậm chí anh bằng lòng liên thủ với Liên Thiên Duệ, trước đó, rõ ràng Sở gia và Liên gia mới là đồng minh."

"Cái gì em cũng biết." Âu Dương Lạc chậm rãi nói: "Nhưng em lại lựa tin tưởng Sở Quân Việt, mà không phải là anh."

Đường Bội không nói gì thêm.

Cô cũng cảm thấy khó chịu: "Em đã từng cho rằng, anh là người bạn duy nhất mà em có thể tin tưởng hoàn toàn."

"Đời này của anh chỉ làm ra hai chuyện lừa dối công chúa của anh..." Âu Dương Lạc chậm rãi nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: "Chuyện thứ hai là lợi dụng sự tin tưởng của cô ấy dành cho anh cùng với sự quan tâm của cô ấy dành cho em trai mình, gạt cô ấy đi khỏi Sở thiếu, để màn cầu hôn của anh ta, không thể nào thực hiện."

"..." Chuyện này Đường Bội đã nghe được từ chỗ Liên Thiên Duệ, lúc này lại nghe được, trong lòng mặc dù hơi gợn sóng, nhưng cũng không kinh ngạc.

"Một chuyện khác..." Âu Dương Lạc lấy một tấm hình nhỏ từ trong túi ra.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh! (2)

Đó là một tấm hình cũ, có lẽ vì bị cầm thường xuyên nên góc hình đã có chút ố vàng.

Nhưng Âu Dương Lạc coi nó như bảo bối, từ từ cầm lên, quay đầu nhìn Đường Bội: "Đây chính là cái khiến cho Đường Tử Thái tin tưởng anh."

Đường Bội đột nhiên chấn động.

Tấm hình kia được chụp ở một hòn đảo nhiệt đới, đập vào mắt là một mảnh lá xanh trùng điệp.

Trong tấm hình là hai người đang kề vai sát cánh bên nhau.

Khi đó bọn họ còn nhỏ, Đường Bội mặc đồ rằn ri, trên mặt còn vẽ mấy đường sơn nguyệt trang màu xanh.

Âu Dương Lạc ôm vai cô, đôi mắt màu xanh lam không thâm thúy như bây giờ, khi ấy nó giống như bầu trời xanh bao la, mênh mông, trong suốt và sạch sẽ.

Trên mặt bọn họ là nụ cười xán lạn. Diệp Gia Quán.

Vui vẻ như vậy, trao nhau nụ cười tin tưởng, cho dù không ai nhận ra đó là Đường Bội và Âu Dương Lạc, nhưng cũng có thể nhìn ra, quan hệ của hai người trong hình rất tốt.

"Đây là tấm hình chụp chung duy nhất của chúng ta." Âu Dương Lạc thu tấm hình lại, cẩn thận bỏ vào ví của mình, thấp giọng nói: "Tử Thái không phải một đứa ngốc, tất nhiên nó có thể đoán ra."

Đường Bội không nói gì.

Cô sắp không nhớ nổi, bọn họ đã từng chụp một tấm hình như vậy.

Trong trí nhớ hình như đã từng có, đó là ngày huấn luyện dã ngoại sinh tồn cuối cùng, có thể tiếp tục chống đỡ, tính cả cô và Âu Dương Lạc, cũng chỉ có năm người mà thôi.

Sau khi kết thúc trận chiến tàn nhẫn kia, Âu Dương Lạc kéo cô từ dưới đất lên, xin giáo viên chụp cho bọn họ tấm hình này.

Lúc ấy cô cười tươi, đêm đó vì quá mệt mỏi nên cô đã ngủ thật say, một hơi ngủ tới bốn giờ chiều.

Sau đó nữa, chuyện này hoàn toàn bị cô quên mất. Thậm chí cô cũng quên, sau khi kết thúc buổi huấn luyện, cô đã bò lên giường như thế nào, đoạn trí nhớ đó hơi mơ hồ.

"Bội Bội, mặc dù Tử Thái là em trai của em, nhưng cậu ấy không cần em bảo vệ quá mức như vậy." Âu Dương Lạc tiếp tục trầm giọng nói: "Cậu ấy, thật ra so với suy nghĩ của em thì mạnh mẽ hơn nhiều."

Đây là lần thứ hai Đường Bội nghe được câu này.

Lần đầu tiên, là Sở Quân Việt nói với cô.

Lần thứ hai, đến từ miệng Âu Dương Lạc.

Bọn họ không nói chuyện nữa.

Không gian trong xe trở nên yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, Âu Dương Lạc đột nhiên đưa tay nhấn một cái nút, cửa xe im lặng kéo lên.

Anh ta không còn nhớ hôm nay mình tìm Đường Bội vì chuyện gì, nói với cô: "Em đi đi."

Đường Bội không cử động, cô quay đầu nhìn Âu Dương Lạc, suy nghĩ của Lạc luôn bị anh ta giấu kín, cô không thể nhìn ra anh ta đang nghĩ gì.

"Đi đi." Âu Dương Lạc nhàn nhạt nói.

"Lạc." Đường Bội khẽ gọi, lẩm bẩm nói: "Xin lỗi."

"Đi đi..." Âu Dương Lạc cười trầm, anh ta lấy điện thoại trong hộp, bỏ vào tay Đường Bội, nói: "Không cần cảm thấy có lỗi, em nghi ngờ anh, cũng là rất bình thường."

Anh ta dừng một chút, không đợi Đường Bội, đã nói tiếp: "Bội Bội, trong cuộc đời anh, chỉ nói dối em hai lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba." Anh ta quay đầu nhìn Đường Bội, ngón tay chạm vào má cô rồi rời khỏi ngay, khẽ cười nói: "Nhưng anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện có thể khiến cho công chúa của anh rơi lệ."

Âu Dương Lạc cúi đầu, khẽ hôn một cái lên trán Đường Bội.

Một nụ hôn hời hợt, không có chút tà niệm, giống như lại trở về những năm tháng đơn thuần kia.

Đường Bội cũng không né tránh.

"Anh ta tới đón em." Âu Dương Lạc lại nói.

Âu Dương Lạc nhìn ra sau, cách bọn họ không xa, có một chiếc xe màu đen đang đậu ở đó.

Không biết Sở Quân Việt đã đến đây vào lúc nào, hình như anh cũng không có ý quấy rầy bọn họ, chỉ bình tĩnh đứng ngoài xe, dựa vào cửa.

Cảm thấy ánh mắt của Âu Dương Lạc, Sở Quân Việt cũng nhìn về hướng bọn họ.

Ánh mắt của anh không tốt, nhưng lại không sắc bén giống như lần trước.

Thậm chí anh còn khẽ gật đầu với Âu Dương Lạc rồi mới từ từ chuyển ánh mắt sang người Đường Bội.

Đường Bội cởi dây an toàn ra, từ từ xuống xe.

Âu Dương Lạc không nhúc nhích, cho đến khi Đường Bội khom người nhìn anh ta, anh ta mới cười nhạt với cô.

Sau đó đóng cửa xe.

Xe thể thao gào thét lướt qua người Đường Bội, nhanh chóng biến mất ở khúc cua.

Trên xe, Âu Dương Lạc nắm chặt tay lái, xác định mình đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Đường Bội, anh ta từ từ thả chậm tốc độ, đậu xe ở bên đường.

Đời này của anh ta, chỉ nói dối Đường Bội hai lần.

Lần thứ hai, vừa rồi đã nói.

Lần đầu tiên, là ở mùa hè năm mười bảy tuổi, anh ta và Đường Bội kết thúc khóa huấn luyện một năm, sau đó tách ra về nước.

Đường Bội không biết, nhưng Âu Dương Lạc hết sức rõ ràng, vì anh ta là người cuối cùng, có thể trải qua một mùa hè không buồn không lo với

Đường Bội.

Trên sân bay của đảo, gia đình của Âu Dương Lạc phái máy bay tới đón anh ta.

Anh ta ngồi trên máy bay, cửa máy bay vẫn chưa đóng lại, Đường Bội đứng cách đó không xa, có chút kinh ngạc nhìn vệ sĩ da đen cao lớn bên cạnh.

Âu Dương Lạc không nhúc nhích, quay đầu lại nhìn Đường Bội.

Âu Dương gia nắm trong tay nửa thế lực ngầm của Châu Âu, quan hệ trong gia tộc, sự phức tạp và nguy hiểm người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Lúc ấy Âu Dương Lạc mới mười bảy tuổi, mặc dù là Thiếu chủ Âu Dương gia, là người thừa kế duy nhất lúc bấy giờ. Nhưng ngay cả bản thân anh ta cũng không có một chút nắm chắc, có thể không bị thương một chút nào khi đối mặt với những tranh đấu trong gia tộc.

Đừng nói chi là bảo đảm những chuyện lục đục, những cuộc tranh đoạt đẫm máu kia không liên lụy đến Đường Bội.

Hai năm trước, anh ta tận mắt nhìn thấy, hai chú vì tranh đoạt thế lực, một người trong đó, tàn nhẫn bắt cóc vợ con của người kia, cuối cùng bọn họ...

Âu Dương Lạc quay đầu nhìn về phía Đường Bội.

Đây chính là ánh mặt trời rực rỡ ấm áp nhất trong tính mạng của anh ta.

Cho nên anh ta chỉ nhìn Đường Bội, phát tay với cô, nhìn sự lưu luyến trong mắt cô, không kềm chế được cười nói: "Em lưu luyến như vậy, sẽ làm

cho người khác hiểu lầm chúng ta là người yêu đấy."

Đôi mắt màu xanh lam chớp chớp, cười nói: "Sau này, sẽ còn cơ hội gặp mặt."

Một nụ cười nhạt, Âu Dương Lạc giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì, cứ như vậy đứng đứng nhìn Đường Bội, đến khi cửa máy bay đóng lại, hoàn toàn ngăn cách tầm mắt của bọn họ.

Tạm biệt nhau, anh ta còn chưa kịp nói ra, lời yêu ngây ngô.

Cho nên khi máy bay tư nhân bay tới tận trời, Âu Dương Lạc co rúc trên giường nghỉ ngơi trên máy bay, tránh được ánh mắt của vệ sĩ, mới dám lấy tấm hình mình cất giữ cẩn thận ra. Diệp Gia Quán.

Hai người trong hình, cười vô cùng rực rỡ.

Từ đây, nó trở thành niềm an ủi duy nhất của anh ta ở thế giới đầy gió tanh mưa máu kia.

Nhưng từ đó về sau, Đường Bội lại hoàn toàn tin tưởng, anh ta đối với cô, không có yêu.

Anh ta thờ ơ lạnh nhạt, cô khó khăn phấn đấu, thỉnh thoảng, cô sẽ đổi chác vài thứ với anh ta.

Chỉ những thứ đó thôi mà Âu Dương Lạc cũng phải cẩn thận tránh né tai mắt của gia tộc. Sau cuộc huyết án trong gia tộc thời niên thiếu đã để lại cho anh ta bóng ma quá sâu, khiến anh ta quên mất một chuyện--

Đường Bội có thể cùng anh ta tham gia huấn luyện sinh tồn, thậm chí không hề rơi xuống thế hạ phong khi sử dụng súng ống đạn dược và vật lộn, có lẽ, không cần anh ta bảo vệ quá mức chu toàn.

Vừa rồi khi nói ra câu 'Tử Thái không cần em bảo vệ quá mức như vậy' trong nháy mắt, Âu Dương Lạc mới mơ hồ cảm thấy, mình đã làm sai điều gì.

Anh ta ngửa đầu vào ghế, nhớ tới vừa rồi Đường Bội nghi ngờ mình, đột nhiên cười khẽ.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, lại bị vây lại bên trong xe, không lọt ra ngoài dù chỉ là một chút.

Còn Đường Bội đứng ở đằng xa, tự nhiên không nghe được gì.

Cô bận tâm nhìn về hướng Âu Dương Lạc rời đi, quay đầu cười nhạt với Sở Quân Việt, thấp giọng nói: "Hình như em, đã làm Lạc không vui."

Cô cúi đầu mở điện thoại di động lên, tìm được chữ L trong danh bạ, ngón tay đặt ở trên, nhưng đột nhiên phát hiện không biết nên nói gì.

Giữa bọn họ, lâu nay chính là quan hệ đối chác.

Thình thoảng Lạc sẽ đùa giỡn, nhưng không ai để trong lòng.

Mặc dù Đường Bội biết, sâu trong nội tâm hai người, đã coi đối phương thành người bạn quan trọng nhất.

Nhưng mà, làm như thế nào để nói lời xin lỗi và an ủi đây?

Đường Bội mờ mịt.

Sở Quân Việt rút điện thoại trong tay cô, ôm chầm lấy bả vai cô rồi kéo cô lên xe, nhàn nhạt nói: "Không sao cả, Âu Dương Lạc sẽ không để tâm đến điều này."

Anh bá đạo đẩy Đường Bội vào chỗ ngồi kế bên ghế lái, còn mình thì đi vòng qua đầu kia để lên xe.

Lúc cúi người thắt dây an toàn cho Đường Bội, phát hiện đôi mắt cô vẫn nhìn về phía trước, sự chú ý hoàn toàn không đặt trên người mình,

Thắt xong dây an toàn nhưng anh không rời tay đi, Sở Quân Việt đưa tay giữ lấy cằm Đường Bội, cúi người hôn lên.

Nụ hôn nóng bỏng đến nỗi làm người ta hít thở không thông, cuối cùng cũng lấy được sự chú ý của Đường Bội.

Đầu lưỡi bá đạo tiến quân thần tốc, kéo sự chú ý của cô trở về.

Qua một lúc lâu, Sở Quân Việt mới buông cô ra, thở hắt hển nhìn Đường Bội cũng như mình, có chút bất mãn căn môi cô một cái.

Anh dịch sát qua, ôm Đường Bội vào ngực.

Ở nơi cô không nhìn thấy, trong mắt anh là ánh sáng lạnh sắc bén. Âu Dương Lạc lại cũng phát hiện, yếu thế trước Bội Bội, chính là một trong những vũ khí lợi hại nhất để đối phó cô.

Sở Quân Việt hơi híp mắt lại, anh không thể để chuyện như vậy phát triển tiếp được.

"Đừng suy nghĩ quá nhiều." Sở Quân Việt buông Đường Bội ra, sự sắc bén trong mắt đã bị thu hồi toàn bộ.

Anh lại cúi đầu hôn lên môi Đường Bội một cái, dừng một chút, sau đó nói: "Ông nội anh về rồi, ông muốn gặp em."

Lần này, rốt cuộc hoàn toàn kéo lại toàn bộ sự chú ý của Đường Bội.

Cô ngẩn ra, có chút không dám tin hỏi: "Ông... Ông cụ Sở?"

"Không sai." Sở Quân Việt cười nhạt: "Chính là người mời em đến Úc, muốn dùng máy cày để chở em ra nông trường hóng gió."

"A..." Cho dù là Đường Bội, cũng không kiềm được mà khẩn trương.

Dẫu sao gặp người lớn, còn là gặp người lớn nhất trong nhà như vậy, đối với cô mà nói, là lần đầu tiên trong đời.

Sở Quân Việt đã ngồi về chỗ và lái xe.

Đường Bội đưa tay nắm chặt tay anh, luôn miệng nói: "Chờ một chút, có phải em nên đi thay quần áo khác, đi trang điểm lại cho đàng hoàng?"

"Không cần." Sở Quân Việt quay đầu nhìn cô: "Em bây giờ đã rất đẹp rồi."

Quần áo Đường Bội mặc trên người, dù không nghiêm chỉnh, nhưng chiếc váy xinh đẹp dài đến gối, làm cho cô càng thêm thanh nhã và hào phóng.

Mặc dù tóc đã cắt ngắn, nhưng lại không tạo cho người ta cảm giác phản nghịch, ngược lại càng làm cho cô quyến rũ hơn.

Sở Quân Việt nắm tay cô, vứt chìa khóa cho nhân viên bãi đậu xe của Sở gia, đi về hướng phòng khách của biệt thự, vừa đi vừa vuốt tóc Đường Bội, nói: "Ông nội của anh rất hiền hòa, em không cần quá lo lắng."

Đường Bội chớp mắt, không nhin được hỏi: "Không phải ông ấy mời chúng ta sang Úc sao? Tại sao lại về trước?"

Sở Quân Việt dừng bước.

Anh quay đầu nhìn Đường Bội, trên mặt mang theo sự nghiêm túc, làm Đường Bội hiếm khi cảm thấy không biết phải làm sao.

Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Kể từ sau khi biết em, ông nội liền vô cùng để tâm đến chuyện của em. Ông còn xem tiết mục của em, tất nhiên cũng sẽ thấy màn cầu hôn trực tiếp kia." Sở Quân Việt chậm rãi nói.

"Hả..." Đường Bội chớp mắt.

"Nhưng bên Sở gia, từ đầu tới cuối không thấy công khai đáp trả. Cho nên ông vô cùng sốt ruột, lòng như lửa đốt bay từ Úc về đây, chỉ sợ chậm một bước thôi thì cháu dâu khó khăn lắm mới xuất hiện sẽ bỏ chạy đi lấy chồng mất." Sở Quân Việt nói tiếp.

Chỉ là khi nói xong câu cuối cùng, khóe môi giương lên lại bán đứng tâm trạng của anh.

Cánh tay nắm tay anh của Đường Bội càng thêm căng thẳng, cười liếc anh một cái: "Khi nói mấy câu này anh nên nghiêm túc một chút nữa."

Sở Quân Việt nắm tay cô chặt hơn, để mười ngón tay của hai người đan vào nhau, lúc này mới chậm rãi nói: "Chuyện của chú và cô Thích năm đó..."

Anh dừng một chút, mới nói: "Em cũng biết một ít. Diệp Gia Quán. Chuyện này đã gây ra cho ông nội đả kích quá lớn, sau đó chú vì Thích Bạch Phong mà cả đời không lập gia đình, còn Thích Bạch Phong thì coi chú như người dưng nước lã. Mấu chốt là..."

Ánh mắt Sở Quân Việt chuyển sang biệt thự sáng choang, nhàn nhạt nói: "Năm đó Thích Bạch Phong mang theo con của chú út đi ra nước ngoài, cuối cùng suýt chút nữa một xác hai mạng. Sau khi ông nội biết chuyện này, tức giận chỉ là thứ yếu, càng nhiều hơn chính là khổ sở. Bội Bội..." Anh vừa nói vừa nhìn vào mắt Đường Bội, thấp giọng nói: "Anh không muốn lừa em, Sở gia có được như ngày hôm nay, bất luận là ông nội, hay là anh, đôi tay đều không được sạch sẽ. Cho nên ông nội vẫn cho rằng,

ba mẹ anh mất sớm, chuyện của chú út, đều là trời cao trù phật ông, cho nên mới báo ứng lên con cháu của ông."

Anh vừa nói, vừa dắt Đường Bội đi vào cửa chính.

Trong phòng khách sáng ngời, đèn thủy tinh sáng chói rực rỡ, chiếu sáng mọi góc ngách.

Ngồi ở ghế salon chính giữa, là một ông cụ lớn tuổi đầy tinh thần...

Ông không hề giống như trong tưởng tượng của Đường Bội, không phải như những ông cụ của gia tộc lớn trên ti vi, cả người tràn đầy uy nghiêm, mà ngược lại, vừa nhìn thấy Đường Bội và Sở Quân Việt, ông lập tức cười hiền lành với bọn họ.

"Về rồi?" Ông cụ Sở vừa nói vừa đứng lên.

Mặc dù tuổi của ông đã lớn, nhưng thân thể lại vô cùng cường tráng, lúc đứng lên, vóc người cũng coi như là cao lớn.

Ông mặc áo khoác kiểu cổ điển, nhưng cũng không hề tạo cho người ta cảm giác cứng nhắc.

Bởi vì nụ cười trên mặt ông, thật sự quá ấm áp.

Ánh mắt của ông dừng lại trên người Đường Bội, vừa tỉ mỉ quan sát cô, vừa thở dài nói: "Không tệ, không tệ, người thật so với trên ti vi còn đẹp hơn. Ha ha ha ha."

"Ông nội." Sở Quân Việt cảm giác được cánh tay đang nắm tay mình của Đường Bội càng siết chặt hơn, cười giới thiệu: "Đây chính là Đường Bội."

Anh hơi quay đầu lại, nhìn Đường Bội giới thiệu: "Đây là ông nội của anh, anh đã nói với em rồi."

"Con chào ông nội." Đường Bội lập tức khéo léo gọi một tiếng.

"Tốt! Tốt..." Ông cụ Sở cười híp mắt nhìn Đường Bội, càng nhìn càng hài lòng, luôn miệng nói: "Tối đây, chúng ta đừng đứng ở chỗ này, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta ăn cơm tối trước đi."

Vừa nói, vừa nhớ lại chuyện gì đó, ông cười nói: "Cháu trai của ông cũng không chịu thua kém, nhớ năm đó, khi ông cầu hôn bà nội con, có biết bao nhiêu khí phách. Kết quả tới lượt thế hệ sau của ông, từng đưa một điều được bạn gái cầu hôn."

Vừa nói ông vừa nhìn Đường Bội, cười híp mắt: "Ông thấy Quân Việt đã qua nhiều ngày như vậy mà lại không làm gì để đáp lại con, chuyện này rất gấp. Diệp Gia Quán. Nó nghĩ nó là người thừa kế của Sở gia thì chính là báu vật sao? Cũng không nhìn lại tính khí của mình, có được mấy ai có thể chịu được nó, cứ làm bộ làm tịch... Thật sự là giống thằng nhãi Dực Thành kia y như đúc!"

"Ông nội..." Sở Quân Việt không nhịn được nói: "Con và chú không giống nhau, con chỉ muốn chọn thời gian và một môi trường thích hợp, chính thức công bố chuyện kết hôn."

Ông cụ Sở trợn mắt nhìn Sở Quân Việt một cái, vừa cười vừa vỗ vai Đường Bội, nói: "Đứa bé ngoan, đừng để ý tới nó. Nếu tới đám cưới mà con cũng chủ động, thì hai ta sẽ thương lượng, làm một cái hôn lễ ra trò."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng

"Ông nội..." Đường Bội cũng không kiềm được mà bật cười, bây giờ cô lại thấy tò mò, ông cụ Sở như vậy, sao lại nuôi ra được Sở Dực Thành và Sở Quân Việt như thế: "Nếu lần này con không để Quân Việt chủ động một lần, anh ấy sẽ uất ức tới mức khóc luôn, lúc ấy con biết làm sao đây?"

Nghe vậy, ông cụ Sở uy nghiêm nhìn Sở Quân Việt một cái, hỏi: "Vậy con nói thử xem, khi nào mới kết hôn?"

Sở Quân Việt vẫn chưa đáp lại, chỉ trầm tư giây lát, ông cụ Sở đã chuyển mắt sang Đường Bội, trong nháy mắt lại trở nên hiền hòa hơn rất nhiều, cười nói: "Nếu ông đã về, thì cứ để ông làm chủ vậy."

Ông kéo Đường Bội từ tay Sở Quân Việt ra, vỗ vai cô, thuận thể khoác vai cô đi về hướng phòng ăn, vừa đi vừa nói: "Ông đã tính rồi, hôn lễ phải làm ở đây, nhưng trăng mật thì hai đứa phải sang Úc, ở đó ông có một nông trường, sau này có cháu cố rồi, chuyện ăn uống và cả sữa bò đều có thể dùng đồ tự nhiên."

Ông nghĩ một chút rồi lại nói: "Trừ Tử Thái, con còn muốn mời ai không? Con hãy viết ra một danh sách đi, ông sẽ kêu người đi phát thiệp. A... Đúng rồi!"

Ông cụ Sở vỗ tay một cái, lại nói: "Còn có áo cưới nữa, Bội Bội con thích mặc áo cưới của nhà thiết kế nào, cái này không thể lơ là đâu nhé. Năm đó khi bà nội con gả cho ông, chỉ việc chọn áo cưới này thôi cũng đã

mất hết một tháng trời mới chọn được cái ưng ý. Bây giờ hai đứa đã bắt đầu chuẩn bị chưa?"

"...Vẫn chưa ạ." Đường Bội đã thấy mình là người có phản ứng khá nhanh rồi, nhưng cô vừa phát hiện, mình hoàn toàn không thể bắt kịp suy nghĩ của ông cụ Sở.

Ông cụ Sở nghe vậy, lập tức quay đầu trợn mắt nhìn Sở Quân Việt, có chút bất mãn nói: "Cầu hôn Bội Bội cũng đã làm rồi, giờ ngay cả điều này thôi mà con cũng chưa làm, mấy hôm nay con đang làm gì vậy hả?"

Sở Quân Việt cười khanh khách.

Mỗi ngày anh đều có rất nhiều công việc bận rộn, toàn bộ Sở thị đều cần anh quản lý.

Nhưng mà...

Anh lại không nỡ mở miệng phản bác ông cụ Sở, chỉ im lặng đi theo sau bọn họ.

Ông cụ Sở lại nói: "Hai đứa đừng tưởng rằng kết hôn là một chuyện rất đơn giản, đây chính là chuyện quan trọng của đời người. Ý nghĩa của nó chính là từ nay về sau tính mạng của hai đứa sẽ gắn liền với nhau, sinh lão bệnh tử đều ở bên nhau, chia sẻ vui buồn mừng giận."

Khi ông cụ nói những lời này thì biểu cảm trên mặt cũng đã trở nên nghiêm túc.

Ánh mắt xa xưa, hình như đang nhớ lại chuyện trước kia.

Những lời này Đường Bội đã nghe rất nhiều lần, lúc kết hôn, cha sứ sẽ hỏi chú rể và cô dâu như vậy.

Nhưng bây giờ nghe ông cụ Sở nói ra, cảm giác lại không giống nhau, thậm chí làm cho người ta cảm thấy có hơi nặng nề.

"Cho nên, đây là một việc vô cùng quan trọng." Ông cụ Sở vừa nói, vừa quay đầu nói Sở Quân Việt: "Con cho là chỉ cần tuyên bố chuyện kết hôn cái là xong sao? Có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, đừng nghĩ đơn giản như thế có được không?"

Sở Quân Việt sờ lỗ mũi một cái, vẫn không nói câu gì.

Đường Bội cười thản nhiên, cô chưa được nghe người lớn dạy dỗ như vậy, có chút mới lạ, nhưng cũng có chút cảm động.

Cô khoác tay ông cụ, cười nói: "Ông nội, ông đừng nói nữa mà, Quân Việt xấu hổ rồi."

"Không có tiền đồ." Ông cụ Sở tiếp tục trừng Sở Quân Việt.

Cơm tối được ăn trong không khí vô cùng vui vẻ, Đường Bội cực ít được ở chung hài hòa với người lớn như vậy. Sự lúng túng trong tưởng tượng, vào lần đầu khi ở cùng với ông cụ, đã bị thái độ của ông đánh nát.

Ăn cơm tối xong, ông cụ Sở và Sở Quân Việt đi vào thư phòng nói chuyện.

Đường Bội ngồi một mình ở trên ban công phòng ngủ, hóng gió đêm uống nước trái cây.

Đã đến giữa mùa hè, nhưng biệt thự Sở gia lại tương đối mát mẻ.

Gió trên núi từ từ thổi tới, ánh trăng trên cao, có thể thấy được những ngôi sao sáng phía xa.

Hôm nay cũng không quá mệt mỏi, nhưng khi nghĩ đến chuyện của Lạc, Đường Bội lại không muốn làm gì hết.

Không lâu sau đó, Sở Quân Việt cũng trở lại.

Anh từ từ đi tới nằm xuống ghế bên cạnh Đường Bội, xoay người lại nhìn biểu cảm trên mặt cô, một lát sau, anh hỏi: "Em đang suy nghĩ gì vậy?"

"Em đang nghĩ..." Đường Bội cười với anh, đôi tư thế: "Tính cách của ông nội anh thật tốt."

"Cho nên ông nội và bà nội, thật sự rất hạnh phúc." Sở Quân Việt nhìn về phía xa.

"VẬY... Bà nội của anh đâu rồi?" Đường Bội cẩn thận hỏi.

"Mấy năm trước đã qua đời rồi." Sở Quân Việt nói.

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói với Đường Bội: "Khi đó chuyện của chú và Thích Bạch Phong ồn ào đến mức cả thành phố đều biết, sức khỏe của bà nội vốn đã không tốt, sau khi biết chuyện này thì giận đến mức không chống cự được."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

"Mặc dù con cháu từ có phúc của con cháu, nhưng mà cha mẹ anh..." Nói tới chỗ này Sở Quân Việt dừng một chút, khi mở miệng lần nữa thì đã đổi đề tài: "Anh cũng không biết tại sao, có lẽ thật sự giống như ông nội nói, ông trời không trừng phạt ông, mà báo ứng tất cả lên người con cháu của ông."

Đường Bội ngồi dậy, nắm tay Sở Quân Việt, hỏi: "Cha mẹ anh, bọn họ..."

"Tai nạn máy bay, họ đã qua đời năm anh mười tuổi." Sở Quân Việt không giấu giếm.

Đường Bội nhìn vào mắt anh trong chốc lát, đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm khó nhìn ra vui buồn. Editor: Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Cô chồm người qua ôm lấy bả vai Sở Quân Việt, rõ ràng người đàn ông này cao lớn hơn cô, nhưng cô cứ cố chấp dùng tư thế bảo vệ để ôm anh vào lòng.

Sở Quân Việt vỗ vai cô một cái, nói: "Anh không sao, đó đã là chuyện của nhiều năm trước rồi."

Anh khẽ thở dài lại nói: "Cho nên Sở gia, thật ra thì không có nhiều người. Cho nên năm đó chuyện của Thích Bạch Phong, mới làm cho ông nội tức giận như vậy."

"Ừ." Đường Bội khẽ đáp.

"Sau này, chú vì Thích Bạch Phong mà xích mích với người nhà, thề trừ Thích Bạch Phong ra thì cả đời không lấy ai cả. Ông nội không trông cậy được chú ấy, hơn nữa..." Anh nói tới đây, khóe môi cũng giương lên tạo thành một nụ cười nhạt: "Nhiều năm như vậy mà anh không hề quen bạn gái, ông nội cũng vì vậy mà nóng lòng không thôi. Cho nên khi thấy em chủ động cầu hôn, ông mới gấp rút chạy về đây, hận không thể bắt chúng ta kết hôn ngay ngày mai, ngày một là ông có thể bế chặt trai."

"..." Đường Bội không còn gì để nói.

Sở Quân Việt lại nói: "Vừa rồi trong thư phòng, ông vẫn cứ hỏi anh, có thể nào em đã mang thai hay không."

"Ặc..." Đường Bội nhướn mày: "Vừa rồi bầu không khí đâu phải như vậy!"

"Vậy là như thế nào?" Sở Quân Việt quay đầu nhìn cô.

Đường Bội buông tay ra, cười nói: "Rõ ràng là hai người, ôm nhau mà."

"Bội Bội..." Sở Quân Việt nhìn cô chăm chăm, mỗ lên môi cô một cái, sau đó hơi kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Trán anh chống lên trán Đường Bội, ánh mắt dưới trăng cực kỳ dịu dàng: "Em thật sự bằng lòng gả cho anh sao?"

"Cưới anh cũng được." Đường Bội nhìn vào hai mắt anh, cười khẽ.

"Anh rất vô vị, cũng không đủ lãng mạn, chỉ biết học theo phim ảnh mà đối xử với em." Sở Quân Việt chậm rãi nói: "Mỗi ngày đều tồn nhiều thời gian cho công việc, thời gian ở bên em cũng có hạn, không quý ông được như Hạ Tử Diệu, cũng kém hơn Âu Dương Lạc thanh mai trúc mã của em..."

Sở Quân Việt khẽ nhú mày, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Cho dù như vậy, em cũng bằng lòng gả cho anh sao?"

"Có phải bị ông nội dạy dỗ nhiều cho nên anh cũng tự xem nhẹ mình rồi hay không?" Đường Bội vừa nói vừa đưa tay lên vuốt ve đôi chân mày đang nhíu chặt của Sở Quân Việt, chậm rãi phác họa, cười nói: "Sở thiếu tuổi trẻ tài cao, vô cùng anh tuấn, hiếm khi có scandal, anh không biết bên ngoài nói anh thế nào, ngay cả tin đồn sức khỏe anh yếu ớt cũng có luôn. Nhưng cho dù là như vậy, cũng có không biết bao nhiêu cô gái đứng xếp hàng muốn nhào lên, hy vọng có thể được Sở thiếu coi trọng. Vậy anh đang lo lắng điều gì?"

Cô dịu dàng hôn Sở Quân Việt một cái.

Gió đêm mát mẻ, nhưng môi của anh lại rất nóng.

Sở Quân Việt bế Đường Bội lên, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, cười nói: "Thật ra thì anh cũng muốn biết, lúc nào chúng ta mới có con?"

Không đợi Đường Bội đáp lại anh đã nói tiếp: "Tốt nhất là một trai, một gái. Không được... Nhiều đó thì ít quá, hai đứa... Ba trai, một gái thì khá được."

Vừa nói anh vừa đặt Đường Bội lên giường lớn.

Sở Quân Việt để cho Đường Bội ngồi ở mép giường, cũng không lập tức đè lên cô như ngày thường, mà là nắm lấy tay cô, quỳ một chân xuống.

Anh nhìn vào mắt Đường Bội, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: "Mặc dù bị em cướp trước, nhưng Bội Bội, em có đồng ý gả cho anh không?"

Nói xong, anh cúi đầu hôn một cái lên tay Đường Bội, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cô: "Anh sẽ không nhìn người phụ nữ khác, cũng sẽ không yêu người khác. Đàn ông Sở gia đều rất chung thủy, yêu một người, là cả một đời."

Sở Quân Việt dừng một chút rồi lại nói: "Anh sẽ cho em tất cả hạnh phúc mà lúc trước em không có, sẽ cho em toàn bộ. Sẽ để em trở thành công chúa hạnh phúc nhất thế giới, không để cho em rơi một giọt nước mắt nào. Bội Bội, gả cho anh nhé!"

"Đây cũng là lời thoại trong phim ư?" Hốc mắt Đường Bội nóng lên, nhưng vẫn cười hỏi: "Đọc quá trôi chảy rồi."

"Anh biết..." Sở Quân Việt vẫn không nhúc nhích: "Anh không có năng khiếu về phương diện này, nhưng mà nếu em thích, sau này anh sẽ nghiêm túc học tập."

Đường Bội bật cười ra tiếng.

Cô cúi đầu hôn lên trán Sở Quân Việt, nói: "Được rồi, ký tên đóng dấu, sau này, anh chính là của em rồi."

Nụ hôn của cô men từ trán Sở Quân Việt xuống, cuối cùng rơi vào môi anh, khẽ cười nói: "Mặc dù lời thoại hơi nhạt nhẽo, nhưng môi anh rất ngọt."

Vừa nói cô vừa lè lưỡi liếm môi Sở Quân Việt, cười trầm nói: "Sắp làm em chết đuối rồi."

Sở Quân Việt ngẩng đầu lên, dịu dàng hôn trả lại Đường Bội.

Bọn họ trao đổi hơi thở, cũng trao đổi lời cam kết.

Đêm, còn rất dài.

Lúc Âu Dương Lạc ném vỏ chai rượu thứ hai, phát hiện trăng sáng vẫn treo cao.

Gió núi thổi qua làm tóc anh ta rối loạn, anh ta đang ngồi dựa trước mui xe, thuận tiện lại mở ra một chai rượu.

Ở sau lưng, cách đó không xa, có một chiếc bàn nhỏ, phía trên là những ngọn nến và bữa tối lãng mạn, rượu chát dưới ánh trăng trở nên vô cùng lóng lánh.

Cây nến đã sớm bị gió đêm thổi tắt.

Đỉnh núi cũng trở nên ảm đạm.

Ngay lúc này, cách đó không xa pháo bông được bắn lên, chiếu sáng nửa bầu trời.

Ánh sáng tung tóe giữa màn đêm, giống như những đóa hoa xinh đẹp, sau khi để lại cái bóng xinh đẹp cho mọi người rồi lập tức biến mất.

Ánh sáng kéo dài trong mười phút, cuối cùng biến mất nơi chân trời, Âu Dương Lạc nhắm mắt lại.

Khi mở ra lần nữa thì đã không còn mê mang như vừa rồi.

Chai rượu còn hơn nửa bị ném qua một bên, mùi rượu lan tỏa khắp nơi, một vệ sĩ áo đen bước ra từ sau chiếc Lamborghini.

Vệ sĩ cung kính cúi đầu với Âu Dương Lạc, nói: "Thiếu gia, tôi tới đón ngài."

Âu Dương Lạc quay đầu nhìn vệ sĩ, khóe môi hơi nhếch lên, nhàn nhạt hỏi: "Anh có còn nhớ cô bé năm đó anh đã gặp khi anh tới đảo đón tôi không?"

Vệ sĩ ngây người, nhưng vẫn nói: "Nhớ, sau đó tôi còn vâng lệnh điều tra cô ấy."

Đôi mắt Âu Dương Lạc trở nên sắc bén và lạnh lẽo, hỏi: "Điều tra xem đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Vâng." Vệ sĩ đáp: "Lão gia thấy thiếu gia cũng không xem trọng cô ta nên sau đó không để ý tới nữa."

Âu Dương Lạc híp mắt lại, lạnh lùng nhìn tên vệ sĩ.

"Năm đó người nắm quyền là lão gia, cho nên lệnh của ông ấy, chúng tôi không thể không nghe." Vệ sĩ ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lạc, lại nói: "Nhưng mà bây giờ, người nắm quyền là thiếu gia."

"Anh đúng là thực tế." Âu Dương Lạc cười lạnh một tiếng, xoay người ngồi vào chỗ cạnh tài xế, lạnh lùng nói: "Đi thôi."

Vệ sĩ nhanh chóng ngồi vào chỗ tài xế.

Lúc xe được khởi động, vệ sĩ trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Thực tế không phải thuộc hạ, mà là thế giới này."

Âu Dương Lạc không để ý đến vệ sĩ nữa.

Gió thổi vào, thổi bay tóc anh ta.

Âu Dương Lạc chống cằm, để gió núi cắt qua mặt.

Qua một lúc lâu, điện thoại di động của Âu Dương Lạc vang lên âm báo tin nhắn.

"Sinh nhật vui vẻ, nguyện anh hàng năm có hôm nay, hàng tháng có sáng nay."

Tin nhắn Đường Bội gửi, cho dù chỉ là một lời chúc đơn giản, lại khiến cho Âu Dương Lạc không kiềm được mà khẽ vuốt ve màn hình.

Trong xe lại yên tĩnh chốc lát, Âu Dương Lạc đột nhiên mở miệng nói: "Anh nói, có cách gì? Có thể làm cho cô ấy trở về là của tôi đây?"

Giống như lầm bầm, cũng như đang hỏi ý kiến, lại nói: "Từng bước từng bước, tôi rất lo lắng, tôi sẽ không kịp."

Ngày hôm sau lúc Đường Bội tới phim trường, vừa vào phòng hóa trang, Ann đã thần bí kéo cô qua, đưa máy tính bảng cho cô xem, hỏi: "Đây là người đó hả?"

Hình trên báo có thể nhìn ra, tấm hình này được chụp lén.

Cho dù tấm hình không rõ nét, nhưng có thể nhìn ra được, người đàn ông anh tuấn đang dựa vào cửa xe, không phải Sở Quân Việt.

Đường Bội nhìn một cái, thở dài nói: "Phóng viên đúng là có mặt ở mọi lúc mọi nơi mà."

"Đây không phải là Sở thiếu sao?" Ann lại hỏi.

"Ừ." Đường Bội gật đầu, nói: "Đây là bạn mình, đã biết nhau khi còn nhỏ."

"Sở thiếu không ghen sao?" Ann nhìn kỹ Âu Dương Lạc trong hình, thờ dài nói: "Rất đẹp trai, không hề thua bất kỳ một diễn viên nào."

Đường Bội cười một tiếng, nói: "Ừ, rất đẹp trai."

"Đôi mắt hình như là màu xanh da trời." Ann lại thờ dài nói: "Con lai ư?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

"Wow! Bội Bội sao bạn cậu lại đẹp trai như vậy chứ?!" Hình như Ann đã hoàn toàn si mê, cứ nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Âu Dương Lạc trong hình, thật sự vô cùng quyến rũ.

Phóng viên này bắt góc độ cũng rất tốt, đúng lúc anh ta đang cười nhìn Đường Bội.

Mặc dù hình hơi mờ, nhưng sự nghiêm túc trong mắt, cùng với vẻ ngoài anh tuấn phong độ, bao gồm chiếc Lamborghini sau lưng, cũng đủ để giết người.

"Muốn mình giới thiệu cho cậu không?" Đường Bội quay đầu nhìn Ann, hỏi.

Ann cau mày như đang do dự gì đó rồi kiên định lắc đầu một cái, nói: "Không cần đâu, mặc dù anh ta là hình mẫu mình thích nhất, nhưng mà..." Ann cười thần bí nói: "Mình có bạn trai rồi, nếu anh ấy biết, sẽ không vui."

Editor: Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

"Ồ?" Lần này tới lượt Đường Bội kinh ngạc: "Cậu có bạn trai? Đã bao lâu rồi?"

"Một thời gian rồi." Ann lại cười ngọt ngào, tuy ngượng ngùng nhưng vẫn thoải mái nói: "Anh ấy đối với mình rất tốt, lúc nào rảnh, chúng ta đi ăn cơm, mình sẽ giới thiệu cho cậu biết."

"Được." Đường Bội gật đầu.

Ann vừa nói, tay cũng không rảnh, vừa trang điểm cho Đường Bội.

Đường Bội khẽ mỉm cười, từ từ nhắm hai mắt lại.

Buổi sáng, nhận được tin nhắn trả lời của Âu Dương Lạc, mặc dù giọng điệu tràn đầy trêu đùa, nhưng Đường Bội biết, đây là dấu hiệu chứng tỏ Lạc không còn giận nữa.

Thời gian gần đây thật sự quá thuận lợi.

Tình cảm với Sở Quân Việt càng ngày càng tốt, mặc dù ngày nào ông cụ Sở cũng bắt bọn họ cười nhanh một chút, nhưng Sở Quân Việt vẫn giữ vững ý kiến, thời gian công bố tin tức kết hôn đã được định vào tháng sai, trong buổi tiệc tròn năm của Sở thị.

Quay phim cũng rất thuận lợi, mặc dù là lần đầu tiên Sở Dực Thành làm đạo diễn, Đường Bội và Cố Diệp cũng là người mới, nhưng hai người có tài, nên tiến triển cũng rất nhanh.

Gần đây Đường Tử Thái và Trầm Thanh Văn rất thân nhau, trừ đồng ý làm model cho cô ấy, cậu còn nghiêm túc đi theo cô ấy để học hỏi kinh nghiệm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, giống như sẽ như vậy cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời.

Hôm nay cảnh Đường Bội diễn ngoại cảnh.

Đây cũng là tình tiết vô cùng quan trọng của phim.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng (2)

Cô tới bãi đậu xe mà Sở Dực Thành muộn rất sớm, nhưng mà Sở Dực Thành còn đến sớm hơn cô.

Nhân viên đoàn phim đã bắt đầu bận rộn, sau khi trang điểm và thay quần áo xong, Đường Bội từ từ đi tới bên cạnh Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành đang nhìn chiếc xe đậu cách đó không xa, Đường Bội đi tới bên cạnh anh ta, anh ta cũng không quay đầu nhìn cô, chỉ nói: "Trước kia chú luôn cho là, có một vài thứ dù không có cũng không sao, nhưng chờ đến lúc mất rồi, mới phát hiện, thì ra muốn gặp lại lần nữa, là khó khăn như vậy."

"Chú út." Bởi vì xung quanh không có ai, Đường Bội thấp giọng gọi, hỏi: "Chú có ổn không?"

"Ừ." Sở Dực Thành gật đầu, quay đầu nhìn Đường Bội, cười nói: "Con có biết, tại sao chú lại chọn con là nữ chính không?"

"Chẳng lẽ không phải vì buổi đấu giá lần đó sao?" Đường Bội ngồi xuống ghế bên cạnh anh ta, hỏi.

"Đó cũng là một nguyên nhân." Sở Dực Thành từ từ thở ra, mắt nhìn về phía xa, nói: "Còn một nguyên nhân khác."

Anh ta dừng một chút, lại nói: "Có lần chú ngồi trên xe, con cười tiền chú. Nụ cười ấy, làm chú nghĩ đến Bạch Phong. Trước kia..."

Anh ta cười tự giễu, giọng nói trở nên khổ sở: "Mỗi lần chú đưa cô ấy về, bất luận chú có kiên nhẫn hay không, cô ấy cũng sẽ cười đứng bên cạnh. Cô ấy từng nói với chú, chỉ cần mặt của cô ấy còn được chiếu trong kính chiếu hậu, cô ấy vẫn sẽ cố gắng cười cho chú xem. Đã qua lâu lắm rồi, mỗi lần chú nhìn vào kính chiếu hậu đều sẽ nhớ tới cô ấy."

Sau đó Sở Dực Thành mỗi khi nhìn vào kính chiếu hậu, đều sẽ nhớ đến cô gái với nụ cười xán lạn trên môi ngày ấy.

Nhưng bây giờ, cô ấy không bao giờ chịu đứng cười tiền anh ta đi nữa rồi.

"Chú..." Đường Bội có chút thương xót, thấp giọng gọi.

"Con nói tại sao con người lại ngu ngốc như vậy?" Sở Dực Thành khàn giọng nói: "Luôn đợi sau khi mất đi mới biết quý trọng?"

"Con không biết." Đường Bội lắc đầu.

Sở Dực Thành yên lặng hồi lâu mới nói tiếp: "Chút nữa khi quay, nhớ chú ý góc độ của mình, phải quay kính chiếu hậu."

"Được." Đường Bội gật đầu.

Lúc này Cố Diệp cũng đã đến, Sở Dực Thành dặn dò hẩn mấy câu rồi nói: "Cảnh quay hôm nay, hai người có thể tự do phát huy."

Cảnh quay hôm nay, là cảnh hai người đính ước.

Năm đó Thích Bạch Phong nhiều lần đứng cạnh xe đưa mắt nhìn Sở Dực Thành chạy đi, nhưng anh ta lại không hề cho cô một cái nhìn đáp lại.

Chuyện đã qua nhiều năm, khi Sở Dực Thành quay lại cảnh này, rất cuộc anh ta cũng không khống chế được, ích kỷ mà nói, cảnh quay này là do anh ta muốn đưa vào hồi ức tốt đẹp, cắt cảnh này đưa vào lúc bọn họ đính ước.

Đường Bội và Cố Diệp đều đã vào vị trí, Sở Dực Thành hô action, bắt đầu diễn.

Bạch An và Tạ Liên Thành ngồi trong xe, lúc đầu chỉ là yên lặng ngồi đó.

Nhìn Tạ Liên Thành có chút chán chường.

Anh ta cho rằng mình tài hoa hơn người, là nhà biên kịch mới vào nghề ba năm, dựa vào tài hoa của mình mới có được thành tựu bây giờ.

Nhưng hôm nay ở dạ tiệc, anh ta vô tình nghe được một đoạn đối thoại, anh ta hiểu ra, trong xã hội hiện nay, thật sự cần có người tài, nhưng nếu sau lưng anh ta không có Tạ gia, bây giờ có lẽ anh ta vẫn chỉ là một nhà biên kịch nghèo kiệt xác, sao có thể đạt được thành tựu bây giờ.

Lúc này Bạch An vừa tốt nghiệp đại học, trước giờ cô chưa từng thấy chú Tạ có vẻ mặt như thế.

Ngồi cạnh ghế lái, môi cô khép rồi lại mở, nhưng không thể nói ra câu gì.

"Xuống xe." Tạ Liên Thành gục trên tay lái thấp giọng nói.

"Chú Tạ..." Bạch An lẩm bẩm kêu một tiếng.

"Xuống xe!" Tạ Liên Thành lạnh lùng nói: "Hôm nay tâm trạng của tôi không tốt, không có kiên nhẫn chơi với cô."

"Chú Tạ." Bạch An lại gọi.

Cô nhúu đôi mày thanh tú, nhưng không động đậy mà là cúi đầu xuống.

"Cút!" Rốt cuộc Tạ Liên Thành không nhịn được, quay đầu, cau mày hung tợn nhìn Bạch An, nổi giận nói: "Đừng phiền tôi nữa!"

Bạch An kinh ngạc nhìn Tạ Liên Thành, đột nhiên đưa tay xoa đôi chân mày đang nhúu lại, dịu dàng nói: "Chú Tạ, chú đừng để những lời nói đó ở trong lòng, bọn họ đang ghen tỵ với chú thôi."

Tạ Liên Thành hất tay cô ta, không kiên nhẫn nói: "Cô biết cái gì?! Trừ chơi đùa ra thì cô không hề biết gì cả!"

"Tôi biết!" Bạch An đột nhiên lớn tiếng nói.

"Ha?" Tạ Liên Thành cười lạnh, khinh thường nhìn Bạch An, hỏi: "Vậy cô biết cái gì?"

"Chú Tạ!" Bạch An lớn tiếng nói: "Bọn họ nói như vậy, chú liền tin à? Các khán giả đi vào rạp chiếu phim, sẽ không vì chú là thiếu gia Tạ gia mới chịu tiêu tiền xem phim. Tôi... Tôi..."

Mặt cô đỏ lên, giọng cũng nhỏ lại: "Mỗi một bộ phim của chú, tôi đều xem mười mấy lần. Bộ phim gần đây, gần như mỗi lần, rạp đều đầy người. Theo từng tình tiết phim, khán giả sẽ cười, cũng sẽ khóc..."

Giọng của cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng muỗi kêu.

Lặng lẽ tới rạp chiếu phim, coi một bộ phim mười mấy lần, ngay cả bạn cô cũng phát chán, nên mỗi lần cô đều đi một mình.

Ngồi trong rạp chiếu phim tối đen, bên cạnh đều là người xa lạ, nhìn bọn họ vì câu chuyện của người mình yêu viết ra mà cảm động lúc khóc lúc

cười. Cảm giác tự hào và hạnh phúc đó, Bạch An không muốn chia sẻ với bất kỳ ai, cô luôn giấu nó ở tận sâu trong đáy tim mình.

Cô lặng lẽ nhìn Tạ Liên Thành, nhưng lại phát hiện đối phương đang kinh ngạc nhìn mình.

Có lẽ là sự nghiêm túc nghiêm có trong mắt Tạ Liên Thành khiến Bạch An to gan hơn, lấy hết dũng khí nói: "Tôi... Bạn học của tôi cũng rất thích xem phim của chú... Thật đó!"

Sợ Tạ Liên Thành không tin, cô vội vàng nói tiếp: "Bọn họ thường xuyên thảo luận về phim của chú lúc đi học, nói là mấy năm nay, chỉ có phim của chú mới làm cho họ thấy hay và cảm động."

Đôi mày nhíu chặt của Tạ Liên Thành rốt cuộc cũng hơi giãn ra, anh ta quay đầu lại, trên môi là nụ cười nhạt: "Cứ thích nói dối! Cô đến trường được mấy ngày? Biết được mấy người bạn học? Còn ở đó nói bọn họ đều thích nữa!"

"Chú Tạ." Bạch An luôn luôn giỏi nhìn sắc mặt của anh ta, lúc này cầm cây đánh răng, thân mật ôm cánh tay anh ta, cười nói: "Lần đó sau khi hứa với chú, tôi vẫn luôn ngoan ngoãn đi học. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Lúc tốt nghiệp, còn cầm giấy khen đó. Cho nên tôi thật sự không có lừa chú, các bạn học của tôi đều rất thích chú!"

Tạ Liên Thành xoa đầu Bạch An, nói: "Con bé này, càng nói càng ghê gớm! Thích coi phim cũng nói được, ngay cả thích tôi cũng nói được! Người ta đi xem phim có ai để ý tới biên kịch là ai đâu chứ?!"

Mặc dù nói vậy nhưng nụ cười trên mặt Tạ Liên Thành lại càng rõ ràng hơn.

"Lời tôi nói đều là thật mà!" Bạch An bất mãn vênh môi, lại nói: "Cho nên chú đừng nghe đám người ghen ăn tức ở kia nói linh tinh, bạn học của

tôi, đâu có ai biết chú là thiếu gia Tạ gia đâu. Bọn họ đều vì phim của chú mà chảy nước mắt, chứ không chảy vì Tạ thiếu đâu."

"Được rồi, tôi biết rồi." Tạ Liên Thành lắc đầu một cái.

Bất luận Bạch An nói thật hay nói dối thì cũng đã làm dịu sự nóng nảy của anh ta, tâm trạng của Tạ Liên Thành lúc này đã bình tĩnh lại.

"Cô cũng cần phải về." Tạ Liên Thành nói: "Trễ lắm rồi."

"Vâng." Bạch An đáp.

Cô vẫn ôm tay Tạ Liên Thành không buông, đôi mắt to đen láy đột nhiên đảo một vòng, nhanh chóng xích tới, thừa dịp Tạ Liên Thành không chú ý mà hôn một cái lên mặt anh ta.

Hành động to gan này làm má Bạch An ửng hồng.

Cô nhanh chóng xoay người mở cửa nhảy xuống xe.

Tạ Liên Thành lắc đầu cười bất đắc dĩ, bị cô bé này quấy nhiễu nhiều năm, lâu đến mức thậm chí anh ta đã quen có cô bên cạnh.

Quay đầu nhìn ra kính chiếu hậu, Bạch An đã xuống xe, nhưng vẫn đứng chỗ cạnh xe, hơi khom người, cười híp mắt vẫy tay về phía kính chiếu hậu.

Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, đối với Tạ Liên Thành đang cảm thấy mệt mỏi mà nói, nó giống như ánh sáng trong màn sương dày đặc, làm cho tim anh ta đập loạn.

Anh ta có chút run rẩy khởi động xe, nhưng lúc máy nổ lại thấp giọng mắng một tiếng.

Tạ Liên Thành mở cửa xuống xe, sải bước đi về phía Bạch An đang run sợ đứng tại chỗ.

Anh ta kéo cô qua, xoay người ép cô dựa vào cửa xe, cúi đầu hôn xuống.

Ổng kính gần hơn, Tạ Liên Thành đã nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà hai mắt Bạch An vẫn còn mở.

Hốc mắt của cô đỏ lên, lông mi run rẩy, đôi mắt mở to không dám tin, nhưng lại tràn đầy mừng rỡ nhìn Tạ Liên Thành.

"Nhắm mắt lại." Tạ Liên Thành rời khỏi môi cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngập nước trước mặt.

"Em không muốn..." Bạch An cố chấp lắc đầu.

Nước mắt của cô, rơi xuống.

Cô theo đuổi anh đã gần mười năm, cuối cùng cũng lấy được cái nhìn của anh.

Cô không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ vừa nhắm mắt thì lại phát hiện, tất cả chỉ là một giấc mơ.

"Đồ ngốc..." Tạ Liên Thành khàn giọng nói.

Anh ta khẽ hôn một cái lên trán cô, trong mắt là sự dịu dàng mà ngay cả bản thân anh ta cũng không phát hiện ra.

"Chú Tạ..." Bạch An ngược mặt lên nhìn anh ta, dáng vẻ kẻ vừa tội nghiệp vừa đáng yêu, nào còn sót lại dáng vẻ phách lối thường ngày.

Tạ Liên Thành còn chưa kịp nói gì.

Bạch An đã ôm cổ anh ta khóc lớn.

Sở Dực Thành hô 'cut', cảnh này đã quay xong.

Đường Bội buông cổ Cố Diệp ra, móc khăn giấy trong túi xách, lau sạch nước mắt trên mặt.

Đôi mắt cô hơi đỏ, trong bộ phim này, cảnh khóc hơi nhiều. Nếu như cảnh khóc cứ lặp đi lặp lại nhìn lần, tất nhiên mắt sẽ sưng lên.

Cố Diệp mỉm cười, lùi về sau một bước, cười nói: "Vừa rồi cô làm tôi hết hồn."

Mặc dù trong kịch bản có cảnh này, nhưng cuối cùng Đường Bội lại ôm hăn khóc lớn, vẫn làm hăn hết hồn.

Nhưng hăn lại không nói, lúc ôm eo cô, tay hăn cũng có chút run rẩy.

Mấy hôm nay cùng nhau quay phim, cảnh quay chung của hăn và Đường Bội rất nhiều.

Lúc này Bạch An, còn là một cô bé dám yêu dám hận, cảm xúc đều biến lộ trên mặt.

Mặc dù có chút phản nghịch, nhưng thật ra lại vô cùng quyến rũ.

Có lúc nhìn Đường Bội diễn, Cố Diệp thỉnh thoảng sẽ đùa mà thành thật, hoàn toàn không khống chế được trái tim của mình.

Ví dụ như vừa rồi, lúc ngồi trong xe nhìn ra kính chiếu hậu, hăn giống như trúng cổ vậy, hoàn toàn không khống chế được hành vi của mình.

Hăn xuất thân chính quy, có không ít kinh nghiệm diễn xuất, nhưng trước kia, hăn rất ít khi nhập vai như vậy. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

"Xin lỗi..." Đường Bội chớp mắt, chắc chắn lông mi không còn dính nước mắt, mới ngẩng đầu nhìn Cố Diệp nói.

"Xin lỗi cái gì?" Cố Diệp cười: "Cô diễn rất tốt, làm tôi cũng chìm vào vai diễn luôn."

Ngay cả Cố Diệp cũng nói vậy, thì Sở Dực Thành vẫn luôn ngồi nhìn, càng thăm hơn.

Khoảng thời gian này, mặc dù anh ta cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân, không được giống như ngày đầu tiên, đắm chìm trong đó mà quên mất thực tại.

Nhưng mà tất cả đều như dừng lại, anh ta cũng giống như hồn ma vậy, nhìn Đường Bội nhào vào người Cố Diệp khóc nức nở.

Thật ra thì...

Đây không phải mảnh ký ức tồn tại trong đầu anh ta.

Năm đó, Sở Dực Thành đối với Thích Bạch Phong không hề dịu dàng như Cố Diệp đối với Đường Bội.

Anh đối với cô...

Sở Dực Thành cảm thấy cổ họng nghẹn đắng.

Năm đó Thích Bạch Phong an ủi anh trên xe, nhưng vẫn bị anh không chút lưu tình đuổi xuống xe.

Anh nhìn nụ cười của cô trên kính chiếu hậu, cũng thật sự không nhận được mà bước xuống hôn cô.

Nhưng sau đó, anh lập tức đẩy cô ra.

Nói là trốn tránh cũng được, nhìn Thích Bạch Phong kinh ngạc nhìn theo, một lát sau, đau khổ ngồi xuống ôm đầu gối.

Thích Bạch Phong không cao như Đường Bội, cơ thể bé nhỏ đứng ở bãi đậu xe, mừng rỡ rồi thất vọng, Sở Dực Thành thậm chí có thể tưởng tượng được biểu cảm trên mặt cô.

Nhưng anh lại không dừng xe để an ủi cô.

Anh chỉ chạy nhanh khỏi nơi đó, để lại một mình Thích Bạch Phong.

Nhưng hai ngày sau, khi đứng trước mặt Thích Bạch Phong, cô giống như đã quên mất chuyện ngày hôm đó, vẫn cười tươi bám theo anh ta, làm Sở Dực Thành vốn thấp thỏm dần bình tĩnh lại, cũng giấu kín chuyện kia xuống tận sâu đáy lòng.

Sau đó vô số lần nửa đêm tỉnh mộng, Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Sở Dực Thành luôn không kiềm được mà nhớ tới nụ hôn đầu của bọn họ, nhớ tới nụ cười vui mừng dẫn đổi thành nụ cười thê lương của Thích Bạch Phong khi bị mình đẩy ra.

Nếu như khi đó, anh ta có thể nhìn thẳng vào lòng mình, có phải mọi chuyện sẽ không trở nên như ngày hôm nay không?

Thích Bạch Phong sẽ không thất vọng đến mức một mình ra đi, càng không mang theo con anh, suýt chút một xác hai mạng.

Như vậy con của bọn họ...

Có lẽ đã sớm có thể ngồi trên vai anh, vui sướng kêu ba.

Đường Bội và Cố Diệp đi tới bên cạnh Sở Dực Thành, Sở Dực Thành không kêu cut, có nghĩa là đã qua rồi à?

Nhìn thấy Sở Dực Thành thất thần, trong lòng Đường Bội đã biết.

Cô bước lên một bước, cười phá vỡ sự yên lặng: "Đạo diễn Sở, cảnh này đã được qua rồi sao?"

Sở Dực Thành phục hồi tinh thần, ánh mắt rơi vào mặt Đường Bội. Nghĩ tới cảnh vừa rồi, anh ta há miệng, cổ lấy dững khí, khó khăn nói: "Cảnh vừa rồi, tôi nói tự do phát huy, hai người nghĩ như thế nào? Có thể nói ra một chút không?"

Đường Bội và Cố Diệp nhìn nhau.

Cố Diệp hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không phải." Sở Dực Thành lắc đầu, im lặng mấy giây rồi nói: "Tôi chỉ muốn nghe về cái nhìn của hai người."

Cố Diệp lại nhìn Đường Bội một cái, mới nói: "Chỉ là tôi cảm thấy, thật ra thì Tạ Liên Thành đã sớm yêu Bạch An rồi."

Cố Diệp lại nói: "Mặc dù không nói ra, nhưng ở lúc khó chịu nhất, Tạ Liên Thành không từ chối Bạch An ở bên cạnh, nói rõ trong lòng anh ta, từ đầu đến cuối Bạch An rất khác biệt. Cho nên mới tiếp nhận sự an ủi vụng về của Bạch An, cho nên mới bị nụ cười của Bạch An hấp dẫn..."

Cố Diệp cúi đầu nhìn vào ống kính, hỏi: "Đạo diễn Sở cảm thấy biểu cảm của tôi không thích hợp sao?"

Trong màn hình, hai mắt của Cố Diệp đầy dịu dàng và cứng chiều, lại mang theo sự ngọt ngào khó phát giác, ôm Đường Bội đang khóc lớn vào lòng.

Hình ảnh ấm áp như vậy, ấm áp đến mức khiến người ta muốn khóc.

Sở Dực Thành lắc đầu, ngồi về vị trí của mình, nói: "Biểu hiệu của cậu rất tốt."

Đường Bội và Cố Diệp không nói gì nữa, cảnh quay còn lại trong hôm nay đều là của vai phụ.

Sau khi đổi quần áo và tẩy trang, Đường Bội và Cố Diệp sóng vai đi ra ngoài, Cố Diệp không nhịn được hỏi: "Vừa rồi đạo diễn Sở bị sao vậy? Diễn xuất của tôi có chỗ nào không đúng sao?" Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Đường Bội lắc đầu.

Cố Diệp là một người vô cùng thông minh, Đường Bội cảm thấy hân hân là đã đoán được, Bạch An và Tạ Liên Thành trong bộ phim này là ai.

Nhưng bọn họ cũng không vạch trần.

"Chắc là anh diễn tốt hơn dự liệu của anh ấy, cho nên mới khiến anh ấy kinh ngạc." Đường Bội cười híp mắt nói.

Cố Diệp lại nhìn Đường Bội một cái, nhưng không hỏi tiếp.

Lục Tử Mặc đã sớm chờ ở bên ngoài, nhưng hôm nay anh ta không chờ tới khi Đường Bội đi tới, mà bước đến gần cô, chào hỏi Cố Diệp, nói với hân: "Cô Đường còn có chút chuyện, chút nữa chúng tôi mới đi."

Cố Diệp cười gật đầu, chào tạm biệt Đường Bội.

Lục Tử Mặc xoay người nhìn theo bóng lưng của hân, đến khi Cố Diệp hoàn toàn biến mất khỏi khúc quanh, mới hạ thấp giọng nói với Đường Bội: "Vừa rồi Sở thiếu tới đây xem xét."

Trong lòng Lục Tử Mặc rất khổ sở, Đường Bội và Cố Diệp đã diễn chung nhiều ngày như vậy, Boss của hân sớm không tới muộn không tới lại tới ngay hôm nay!

Sở thiếu vừa nhìn thấy một màn kia, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Anh quản lý Sở gia, trên người vốn có khí thế không giận mà uy, được gọi là 'Ám Dạ đế vương' tuyệt đối không là cái danh không. Sở Quân Việt trầm mặt xuống, nghe nói ở Sở thị, có một nhân viên bị bệnh tim, khi thấy mặt anh như vậy phải lập tức uống mấy viên thuốc trợ tiếp mới trụ được.

"À." Đường Bội bình thản đáp.

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội một cái, anh ta cũng biết, một trong những người không sợ Boss nhà mình, có người trước mặt này.

Trong xe, Sở Quân Việt mặt không đổi sắc nhìn laptop trước mặt.

Lục Tử Mặc cau mày kéo cửa xe ra, thầm nháy mắt với Đường Bội.

Nhưng Đường Bội không chút để ý ngồi vào xe, giống như hoàn toàn không thấy sự lạnh lẽo trên mặt Sở Quân Việt, cười híp mắt tựa đầu vào vai anh, ngáp một cái, nói: "Hôm nay tối quá sớm, mệt quá, để em ngủ một lát."

"..." Sở Quân Việt từ từ khép laptop lại, nghiêng đầu nhìn Đường Bội đang dựa vào vai mình.

Anh nắm lấy cằm Đường Bội, nâng mặt của cô về hướng mình, chống với đôi mắt đầy ý cười của cô, cúi người hôn xuống.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Đây!

Đường Bội híp mắt, đưa tay ôm cổ Sở Quân Việt.

Chờ tới khi Sở Quân Việt buông cô ra, môi cô đã sưng đỏ, nhìn cực kỳ quyến rũ.

Anh đưa tay mơn trớn môi cô, ngón tay dè trên môi cô, đôi mắt lại vô cùng thâm thúy.

Sở Quân Việt nhìn Đường Bội chốc lát rồi khàn giọng nói: "Nếu để anh thấy chuyện đó một lần nữa, anh sẽ..."

Anh đột nhiên không biết nói gì.

Anh sẽ làm gì?

Nhốt Đường Bội ở bên cạnh, không cho cô đi bất kỳ đâu?

Anh sẽ không đành lòng!

Không để Đường Bội làm chuyện cô thích thì sao cô có thể vui vẻ?

Nhưng anh sẽ càng không vui hơn cô.

Đường Bội cười yếu ớt, như nhìn thấu tâm tư của anh, hỏi: "Anh đến đây lúc nào?"

Sở Quân Việt cảm thấy không đủ khí thế, không nén được giận, hiếm khi thấy anh liếc Đường Bội và không trả lời câu hỏi của cô.

Anh mở laptop ra, mắt nhìn chuyên chú vào màn hình.

"Giận ư?" Anh không đếm xỉa tới Đường Bội, Đường Bội lại cứ sáp vào, cười híp mắt quơ tay trước mặt anh, lấy tay chọc vào má Sở Quân Việt, cười trêu ghẹo nói: "Nếu còn giận nữa thì cái mặt này sẽ thành bánh bao mất."

Tất nhiên Sở Quân Việt biết cô đang trêu mình.

Cho dù anh thật sự tức giận, cũng sẽ không xị mặt giống như con nít.

"Ui..." Đường Bội kiên nhẫn không ngừng chọc má anh.

Gương mặt đẹp không tỳ vết, lúc này lại trưng ra vẻ mặt người lạ chớ gần.

Nhưng cô lại không chút sợ hãi.

Một người khi đứng trước mặt cô lại không nỡ nói chuyện lớn tiếng, lại thương yêu cô như vậy, cô không phải người ngu, tất nhiên có thể nhìn thấy rõ.

"Anh tới đây lúc nào?" Đường Bội tiếp tục hỏi.

"Nửa tiếng trước." Sở Quân Việt chậm rãi nói.

"A?" Đường Bội nhướng mi: "Vậy sao em không thấy anh?"

Sở Quân Việt hừ lạnh một tiếng, không trả lời vấn đề này.

"Anh sợ quấy rầy đến em hả?" Đường Bội lập tức cười híp mắt hỏi.

Cô chồm người qua, chủ động hôn lên môi Sở Quân Việt, cười nói: "Anh thật tốt!"

Đường Bội chủ động, một nụ hôn hời hợt như vậy vẫn làm Sở Quân Việt vui vẻ.

Đường Bội lại nhanh chóng cười nói: "Nếu đã tới sớm như vậy, chắc anh cũng thấy, thứ Cố Diệp hôn, chính là mu bàn tay của anh ta."

Đường Bội càng nói, nụ cười trên mặt càng rõ ràng hơn.

Cuối cùng, đôi mắt cũng cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Cô nhìn Sở Quân Việt, nhìn ra được tâm trạng của anh khá tốt.

Sở Quân Việt chưa kịp nói chuyện, môi đã bị Đường Bội mỗ thêm cái nữa.

Cô cười nói: "Nhưng mà anh như vậy thật sự quá đáng yêu."

Sở Quân Việt có chút rối rắm, rõ ràng từ nhỏ đã bận rộn và có nhiều việc như thế thì tại sao Đường Bội lại có tính cách như bây giờ.

Giống như thắc mắc của Đường Bội, rõ ràng ông cụ Sở hài hước và ôn hòa như vậy, tại sao lại nuôi ra Sở Quân Việt và Sở Dực Thành, hai kẻ lạnh lùng như thế?

Cô vừa cười vừa đưa tay véo má Sở Quân Việt, nói: "Được rồi, lần này là thật đấy, vừa rồi em và anh ta không có hôn thật."

"Anh phát hiện..." Sở Quân Việt thuận thế ôm cô vào ngực, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nói: "Bây giờ em càng ngày càng không sợ anh."

"Tại sao em phải sợ anh?" Đường Bội có chút không hiểu hỏi ngược lại.

"Lúc mới bắt đầu, em thỉnh thoảng sẽ làm một vài chuyện lấy lòng anh. Bây giờ..." Sở Quân Việt cạ một cái trên đỉnh đầu Đường Bội, lẩm bẩm nói: "Gần như sắp leo lên đầu anh rồi."

"Ui?" Đường Bội nghi ngờ: "Chẳng lẽ vừa rồi không phải là em đang lấy lòng anh sao?"

Đôi mắt Sở Quân Việt buồn bã, nhưng không nói gì.

"Vừa rồi em chủ động hôn anh mà không được tính là lấy lòng ư?" Đường Bội lại nói: "Sở đại thiếu bắt đầu khó phục vụ như vậy từ khi nào thế nhỉ?" Cô vừa nói vừa khoa trương thở dài: "Xem ra em phải cân nhắc thật kỹ, rốt cuộc có nên gả cho anh hay không!"

Câu nói vừa dứt thì cánh tay ôm eo cô cũng trở nên chặt hơn, anh kéo cô vào sâu trong ngực mình.

"Không cho phép em nói như vậy!"

"Xem kìa, không chỉ thích ăn giấm, có tính chiếm hữu mạnh mẽ, khó lấy lòng, lại còn bá đạo..." Đường Bội sâu kín nói: "Nếu thật sự gả cho anh, vậy chẳng phải em sẽ bị bắt nạt đến chết sao?!" Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Nhưng biểu cảm trên mặt cô cùng giọng điệu của cô, lại hoàn toàn đối lập.

Thật may là trước khi cô lên xe, Sở Quân Việt đã bấm tắc ngăn ở giữa lên.

Nếu không chắc chắn Văn Tư Miếu sẽ bị vẻ mặt của Sở thiếu bây giờ dọa hỏng.

Hắn ở lại Sở gia đã lâu nhưng chưa từng thấy Sở Quân Việt như vậy.

Anh nắm cầm Đường Bội, để cô xoay người lại, lập tức bắt gặp nụ cười giống như hồ ly.

"Đừng lấy chuyện này ra làm trò đùa!" Biểu cảm của Sở Quân Việt quá mức nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm cho Đường Bội cũng thu lại nụ cười trên mặt.

"Anh luôn cảm thấy, tất cả mọi người quá mức thuận lợi." Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên môi Đường Bội, nói tiếp: "Thuận lợi đến mức làm anh cảm thấy không chân thật!"

"Tại sao?" Đường Bội hỏi.

"Hôn nhân của con cháu Sở gia, gần như không ai có được một cuộc hôn nhân trọn vẹn." Sở Quân Việt chậm rãi nói: "Ông nội nói đây là báo ứng, mặc dù anh không muốn tin, nhưng mà cha mẹ anh... Còn có chú... Còn có..."

Đường Bội đột nhiên ngắt lời anh: "Người ăn học không nói chuyện yêu ma quỷ quái!" (thể chuyện bà trùng sinh là thể méo nào cơ?)

Cô dừng một chút, biết mình đã vô tình đâm trúng xương sườn mềm của Sở Quân Việt, có chút áy náy nói: "Lần sau em sẽ không lấy chuyện này ra để đùa giỡn nữa."

"Ừ." Sở Quân Việt ôm lấy cô, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cảnh hôn có thể xóa bỏ không?"

Chân mày anh nhíu chặt vào nhau, lại nói: "Còn nữa, lúc sau tại sao em phải ôm anh ta mà khóc? Đóng phim thôi mà có cần làm tới vậy không?"

"..."

Thật ra thì Sở Quân Việt thấy được cảnh hôn của Cố Diệp và Đường Bội, thấy Cố Diệp chỉ hôn mù bàn tay của mình mà thôi.

Chỗ anh ngồi, mặc dù Đường Bội không nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ từng cử động của cô.

Anh bất mãn, thật ra là cảnh Đường Bội ôm Cố Diệp mà khóc.

Theo bản năng, anh ôm Đường Bội chặt hơn, người trong ngực dựa sát vào anh không chút phòng bị, cảm giác như thế, làm sự bất mãn trong lòng Sở Quân Việt dịu xuống một chút--

Chỉ khi Đường Bội ở bên cạnh mình, anh mới buông sự phòng bị xuống, biểu hiện tất cả vui buồn mừng giận.

Bất luận là quay phim ở thực tế.

Bởi vì lúc sáng thức dậy quá sớm.

Hoặc có lẽ là nằm trong ngực Sở Quân Việt quá mức thoải mái.

Đường Bội nhanh chóng ngủ say trên vai Sở Quân Việt.

Vì từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện cho nên phản ứng của cô rất nhạy bén. Nhưng khi ở bên Sở Quân Việt, cô lại càng ngày càng buông lỏng bản thân.

Cho đến khi xe chạy đến bãi đậu xe của tập đoàn Sở thị, Sở Quân Việt bế cô vào thang máy riêng, sau đó bế cô đi thẳng vào phòng nghỉ trong phòng làm việc, đặt lên giường lớn, Đường Bội mới mơ hồ mở mắt ra, lười biếng hỏi: "Tối chưa?"

Sở Quân Việt cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, cẩn thận đắp chăn cho cô, dịu dàng nói: "Ngủ tiếp đi."

"Ừ..." Đường Bội mơ hồ đáp một tiếng, ôm chầm ngủ say.

Sở Quân Việt cẩn thận đóng cửa lại, xoay người trở về phòng làm việc, vừa lật tài liệu vừa nói: "Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Văn Tư Miếu có chút lúng túng.

Một đường lên đây hần hoàn toàn không dám ngẩng đầu, trơ mắt nhìn Sở Quân Việt bế Đường Bội xuống xe, bế Đường Bội lên lầu... Boss kiên nhẫn và dịu dàng như vậy, hần chưa từng thấy qua. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

So sánh với người đang lạnh lẽo sắc bén xem văn kiện, cứ y như là hai người vậy.

Hần sợ run một giây, cho đến khi ánh mắt lạnh lùng của Sở Quân Việt quét đến người mình, Văn Tư Miếu mới ho nhẹ nói: "Trước mắt chúng ta đã tra được, hình như đối phương không dám đối đầu trực tiếp với Sở thị, cho nên tất cả các hành động đều là nhắm vào những công ty nhỏ của Sở thị."

"Ừ." Sở Quân Việt lật sang trang khác, lại hỏi: "Mục đích của bọn họ là gì?"

Anh ngẩng đầu nhìn Văn Tư Miếu, hỏi: "Sau khi bút giây động rừng, họ có thể dừng tay sao?"

"Trước mắt ngành giải trí trong nước, Minh thị, Hạ gia và Sở gia tạo nên thế chân vạc. Trước kia chúng ta cũng không để tâm vào vấn đề này, cho nên sau khi đối phương dò xét lần đầu tiên, chắc hần sẽ ra tay từ chỗ này."

Sở Quân Việt thu mắt: "Tiếp tục."

"Hôm nay đi tới phim trường, chắc anh đã thấy nam chính Cố Diệp rồi?" Văn Tư Miếu đột nhiên chuyển đề tài.

Đôi mắt Sở Quân Việt buồn bã, chậm rãi gật đầu.

"Anh cảm thấy người đó là người như thế nào?" Sở Quân Việt nhìn Văn Tư Miếu, thấy đối phương thấp thỏm bất an, lúc này mới đáp: "Muốn nói gì thì cứ nói. Từ lúc nào mà cậu lại trở nên dài dòng như vậy?"

"Dạ." Văn Tư Miếu sợ mà kinh, vội vàng nói: "Lúc trước cậu ta có scandal với cô Đường, nhìn ra được đó là do cậu ta cố ý làm vậy. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Hôm nay ở phim trường, động tác nhỏ của cậu ta, bao gồm đoạn diễn hôn kia, cùng với sau khi diễn xong, cậu ta lại kéo dài khoảng cách ra, hành động này có chút kỳ lạ."

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: "Anh cũng biết, lúc biên kịch Sở chọn diễn viên, không chú trọng đến thân phận và danh tiếng của đối phương. Nhưng lần này lại khác, nam chính trong hình mẫu của anh ấy không nhất định là đẹp trai nhất nhưng phải phù hợp với ý của anh ấy. Làm một người mới, cho dù Cố Diệp thật sự tài hoa hơn người, vô cùng làm người khác chú ý, nhưng không nhất định sẽ lọt được vào mắt biên kịch Sở. Trừ phi, cậu ta vừa vặn, phù hợp với yêu cầu của anh ấy."

"Tiếp tục." Sở Quân Việt lạnh lùng nói.

"Tôi điều tra Cố Diệp, lý lịch của cậu ta rất sạch sẽ, không chút vấn đề. Nhưng vai chính của bộ phim này, cùng với hình tượng mà cậu ta biểu hiện trước mặt công chúng, thật sự khác biệt. Nam chính phù hợp với yêu cầu của biên kịch Sở, nhất định phải có hơi giống với anh ấy năm đó. Người như vậy, trong giới giải trí chắc chắn có, nhưng một người không phải như vậy, lại có thể nguy trang tới mức ấy, cho thấy trước khi cậu ta đọc kịch bản, nhất định đã biết chuyện gì đó rồi." Văn Tư Miếu nói phân tích của mình ra.

"Cho nên nhất định là có người nói cho cậu ta biết chuyện năm đó, cho dù Cố Diệp không phải kẻ chủ mưu, cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan." Sở Quân Việt dựa lưng vào ghế, cười lạnh: "Người dám vượt râu hổ, bây giờ cũng không còn nhiều."

"Cậu ta đến gần cô Đường, mục đích không đơn thuần." Văn Tư Miếu lại nói.

Liên quan đến Đường Bội, quả nhiên làm cho Sở Quân Việt càng thêm xem trọng.

"Chỗ của cô Đường, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Còn nữa, rốt cuộc Cố Diệp là người chủ mưu hay sau lưng còn có người khác, cũng phải tra rõ." Anh dừng một chút, đôi mắt trở nên rét lạnh: "Chỗ Thích Bạch Phong, cũng không thể buông lỏng. Có thể đẩy người tới trước mặt chú, Thích Bạch Phong là người có khả năng lớn nhất."

"Dạ." Văn Tư Miếu vội vàng đáp, "Nhưng mà lần này đối phương đã có chuẩn bị sẵn, lâu như vậy mà không để lộ dấu vết. Lần này để lộ chỉ sợ là sơ ý, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng cô Đường..."

"Tuyệt đối không được!" Văn Tư Miếu chưa kịp nói hết câu đã bị Sở Quân Việt lạnh lùng cắt ngang: "Đừng nhắc lại chuyện này trước mặt tôi!"

"Dạ." Văn Tư Miếu cả kinh, vừa rồi giọng điệu của Sở Quân Việt quá mức nghiêm nghị, cứ như hồ băng ngàn năm làm cho hẩn suýt chút nữa thì không thở nổi.

Hắn đã đi theo Sở Quân Việt nhiều năm, cực ít bị cấp trên nói chuyện với giọng điệu như vậy.

Hắn biết mình đã chạm phải nghịch lân của Boss.

"Ra ngoài đi." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói: "Nói với Lục Tử Mặc, tận lực bảo đảm sự an toàn của cô Đường."

"Dạ." Văn Tư Miếu hỏi: "Lần trước quảng cáo PDA do cô Đường làm đại diện có phản ứng rất tốt, có thể ký hợp đồng lâu dài với cô ấy hay không?"

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, công việc mình có thể kiểm soát. Đường Bội nhận càng nhiều càng tốt.

"Tôi đi ra ngoài trước, Sở thiếu."

Cho đến khi trở lại phòng làm việc của mình, khí lạnh từ máy điều hòa thổi vào tấm lưng ướt đầm một mảnh của Văn Tư Miếu.

Lúc này hắn mới nhận ra, sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Văn Tư Miếu từ từ dựa vào ghế, để mình thanh tỉnh lại.

Lần trước thấy vẻ mặt của Boss như thế, để lộ sự quan tâm với một người đã là chuyện khi nào rồi?

Văn Tư Miếu không nhớ rõ.

Chỉ nhớ mang máng, khi đó hắn còn đang học, tận dụng kỳ nghỉ hè để học tập và thích ứng với cấp trên.

Thời điểm đó Sở Quân Việt không được như bây giờ, một cái hít thở cũng làm người khác sợ hãi.

Lúc ấy, hình như anh đang kêu người đi tìm một người.

Thuộc hạ của Sở gia tìm suốt mười ngày, nhưng một chút manh mối cũng không có.

Khi đó Văn Tư Miếu không hiểu, bây giờ nghĩ lại, lấy năng lực của Sở gia, chỉ cần người nợ còn sống, sẽ không thể nào ngay cả một chút tung tích cũng không tìm ra.

Khả năng duy nhất, là có một người cao tay hơn, nắm giữ hành động của bọn họ, không muốn Sở Quân Việt tìm được người nợ.

Một năm kia, Sở Quân Việt chưa tới mười tám tuổi, quyền hành vẫn còn nằm trong tay ông cụ Sở.

Văn Tư Miếu đột nhiên cảm thấy kinh hoàng!

Hắn vội vàng lắc đầu, đuổi những suy nghĩ này ra ngoài.

Điều này đã vượt quá phạm vi mà hắn có thể quan tâm.

Đường Bội ngủ tới giờ cơm trưa, Sở Quân Việt vào gọi cô, cô mới thức dậy.

Cô dựa vào thành giường, có hơi chóng mặt.

Đường Bội xoa trán, có chút khó hiểu: "Gần đây hình như em rất thích ngủ."

"Có lẽ vì gần đây em quá cực khổ, mệt thì cứ nghỉ đi." Sở Quân Việt đặt tay lên trán cô, chắc chắn cô không bị sốt mới nói.

Đường Bội lắc đầu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn: "Em sẽ chú ý sức khỏe của mình."

Hàng năm cô luyện tập các loại võ thuật và vật lộn tự do, tham gia huấn luyện dã ngoại sinh tồn, thật ra thì tố chất cơ thể của cô rất tốt. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Có lẽ do gần đây sống quá thoải mái, cho nên người cũng dễ bệnh hơn?

Văn Tư Miếu cho người đưa thức ăn lên, đồ ăn vô cùng phong phú và ngon miệng.

Đường Bội nhìn bàn đồ ăn, không kiềm được mà thở dài, nói: "Cuộc sống của Sở thiếu, đúng là khiến người ta hâm mộ."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Đây! (2)

Sở Quân Việt múc canh cho cô, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Nếu như em thích thì mỗi ngày hãy tới ăn cơm với anh."

Đường Bội cười, không để trong lòng.

Nếu thật sự làm vậy thì scandal về cô sẽ ngày ngày trải dài trên các trang web giải trí và báo mạng mất.

Chiều nay cô không có cảnh quay, cho nên dứt khoát ngồi lì ở phòng làm việc chờ anh.

Lúc hai người họ ở nhà, đã hình thành thói quen này rồi.

Mặc dù đổi chỗ, nhưng cũng không có gì thay đổi.

Đường Bội ôm máy tính bảng ngồi trên ghế salon xem tin tức, hoặc xem cái cô cảm thấy hứng thú.

Sở Quân Việt thì ngồi ở bàn làm việc xử lý công việc.

Văn Tư Miếu đi vào mấy lần, mỗi lần vào đều thấy không khí giữa hai người vô cùng hài hòa, cho dù lúc hăn báo cáo chuyện cơ mật của Sở thị, Sở Quân Việt cũng không bảo Đường Bội tránh đi.

Đường Bội cũng ra vẻ không nghe gì, chỉ chuyên chú nhìn máy tính bảng.

Bề ngoài Văn Tư Miếu tỉnh bơ, nhưng trong lòng bắt đầu tin tưởng, Boss nhà mình thật sự rơi vào lưới tình rồi.

Ba giờ chiều, Đường Tử Thái gọi điện thoại cho Đường Bội.

Khoảng thời gian này cô vì quay phim mà đi sớm về trễ. Đường Tử Thái cũng có chuyện cần phải làm, cho nên hai chị em cũng ít khi gặp nhau.

"Chị." Giọng của Đường Tử Thái có hơi ngượng ngùng, nhưng lại không nén được sự hưng phấn: "Chiều mai em tham gia show diễn thời trang, chị có thời gian đến xem không?"

"Tất nhiên." Biểu cảm trên mặt Đường Bội trở nên chuyên chú: "Tất nhiên chị sẽ đến."

Cô suy nghĩ một chút, lại nói: "Ngày mai chị chỉ quay buổi sáng, buổi chiều có thể tới xem rồi."

"Dạ." Đường Tử Thái có chút ngượng ngùng: "Chị, có thể em sẽ làm không tốt lắm, mặc dù chị Thanh Văn nói được, nhưng em vẫn thấy hơi căng thẳng."

Cậu dừng một chút, lại hỏi: "Bây giờ chị đang bận hả?"

"Không chị đang ngồi nghỉ." Đường Bội cười nói: "Em muốn chị tới nhìn thử hả?"

"Dạ." Đường Tử Thái vội vàng đáp: "Em cảm thấy hơi căng thẳng."

"Được." Đường Bội vừa đáp vừa đứng lên.

Cô không cúp điện thoại, làm vài động tác với Sở Quân Việt, tiếp sau đó nói với Đường Tử Thái: "Chị sẽ tới ngay, em đang ở đâu?"

"Ở chỗ chị Thanh Văn mượn, cao ốc Tân Tú." Đường Tử Thái nói.

"Được." Đường Bội đáp.

Cô cúp điện thoại, chuẩn bị nói với Sở Quân Việt chuyện này, nhưng lại thấy anh đóng tài liệu lại, nói với cô: "Anh làm xong việc rồi, anh đi với em."

Đường Bội cười híp mắt nhìn tay phải Sở Quân Việt, chồng tài liệu Văn Tư Miếu mang tới vừa nảy hình như anh vẫn chưa động tới.

Sở Quân Việt nhìn theo ánh mắt của Đường Bội, giải thích: "Mấy cái này không cần xử lý gấp."

Đường Bội đứng không nhúc nhích.

Cô nhìn Sở Quân Việt chốc lát, đột nhiên hỏi: "Có phải anh có chuyện gì giấu em hay không?"

Cô thật sự quá nhạy bén.

Nhạy bén đến mức có thể phát hiện bất thường qua mấy động tác nhỏ của Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt không trả lời, anh đặt tài liệu trong tay qua một bên, đứng lên đi tới trước mặt Đường Bội, nói: "Chỉ là anh muốn ở bên em nhiều hơn mà thôi."

Đường Bội như có điều suy nghĩ, lại không hỏi tới.

Khoảng thời gian này Đường Tử Thái cũng đi sớm về trễ, nhận huấn luyện model của Trần Thanh Văn. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Cậu anh tuần lại cao ráo. Mặc dù vì trước kia bị bệnh mà có hơi gầy nhưng điều này lại đúng lúc phù hợp với yêu cầu lần này của Trần Thanh

Văn.

Lúc Đường Bội và Sở Quân Việt đến cao ốc Tân Tú, Đường Tử Thái vẫn mặc đồ nghiêm chỉnh, chăm chú luyện tập trên sân khấu hình chữ T.

Khoảng thời gian này nhận sự huấn luyện chuyên môn, làm cho vóc dáng vốn gầy yếu của cậu cứng cáp hơn một chút.

Huấn luyện viên do Trầm Thanh Văn mới tới cũng đã giúp cậu rất nhiều.

Ít nhất trong mắt Đường Bội, Đường Tử Thái đứng trên sân khấu hình chữ T, đôi chân dài thẳng tắp, âu phục màu đen trên người vô cùng thích hợp với khí chất của cậu, anh tuần mang theo chút ngượng ngùng, nhìn Đường Tử Thái lúc này vô cùng quyến rũ.

Cậu nhanh chóng phát hiện Đường Bội và Sở Quân Việt, cười chào bọn họ.

"Chị, anh hai Sở, hai người tới rồi." Đường Tử Thái vừa nói vừa đi về phía bọn họ.

"Ừ, em cứ đi thẳng tới đây đi." Đường Bội cười híp mắt nói: "Cứ đi tới từ sân khấu."

Đường Tử Thái gật đầu.

Cậu đứng thẳng người, nụ cười trên mặt biến mất, thật sự làm theo ý Đường Bội, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía bọn họ.

Sân khấu chữ T là nơi phơi bày sự quyến rũ đến cực hạn.

Ở trong mắt Đường Bội, cậu em trai Đường Tử Thái luôn bị bệnh quần thân, bây giờ, trong lúc giơ tay nhắc chân lại mang theo sự thành thực của phái nam.

Cậu nhanh chóng đi tới khúc cuối của sân khấu hình chữ T, khom người trước Đường Bội, đưa tay về phía cô.

Đường Bội ngẩng đầu nhìn cậu.

Đường Tử Thái cười như vậy, thật sự dần dần trở nên khác với cậu em trai luôn cười ôn hòa trong trí nhớ.

Cậu có sự quyến rũ.

Cũng càng thành thực hơn.

Ánh mắt của cậu khi nhìn cô, vẫn thuần túy, nhưng tràn đầy kiên định.

Cô từ từ đặt tay của mình vào tay Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái dùng lực một chút đã kéo được Đường Bội lên sân khấu hình chữ T.

Lúc tới đây Đường Bội đi vội, nên quần áo trên người cũng là quần jean và áo ren.

Tất nhiên, bên trong áo ren còn có chiếc áo lót cùng màu, sẽ không bị lộ.

Bộ đồ này, làm nổi bật vóc dáng thon dài của cô.

Đường Tử Thái vẫn nắm lấy tay cô, nghiêng đầu cười nhìn cô.

Ánh đèn sân khấu vừa vắn chiếu vào gò má của cậu.

Ánh sáng hỗn loạn, chiếu xuống khuôn mặt của Đường Tử Thái, làm cho cậu có thêm vài phần không đứng đắn.

Cậu và Đường Bội đứng cạnh nhau, vô cùng hài hòa.

Mặt của hai chị em họ không giống nhau là mấy, đứng cùng nhau, lại làm cho mọi người hiểu nhầm, bọn họ vô cùng xứng đôi.

Sở Quân Việt không nhìn được mà nhúu mày.

Duy trì tư thế này trong chốc lát, Đường Bội lập tức không kiềm được mà cười lên, hỏi: "Đây cũng là cảnh ngày mai em diễn sao?"

"Không phải." Đường Tử Thái lắc đầu, cười nói: "Chị Thanh Văn dạy em rất nhiều, chị ấy còn khích lệ em làm theo ý mình, không cần quá hà khắc với bản thân." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Cậu cúi đầu sửa sang lại quần áo, cười hỏi: "Chị, bộ âu phục này có đẹp không?"

"Ừ, không tệ." Đường Bội nhìn từ trên xuống dưới một lần, nói: "Rất hợp với em, nhưng nếu để anh hai Sở của em mặc thì không hợp cho lắm."

Sở Quân Việt lớn hơn Đường Tử Thái mấy tuổi, lại đứng ở vị trí cao như vậy, trên người có khí thế không giận mà uy.

Âu phục Đường Tử Thái đang mặc, rõ ràng là nhắm vào giới trẻ, có tí mùi vị lưu manh.

Nhưng mà do trên người cậu có mùi sữa tắm thoang thoảng, cảm giác tạo ra lại bất đồng với người khác.

Mắt nhìn của Trần Thanh Văn thật sự rất tốt.

Bộ âu phục này vô cùng hợp với Đường Tử Thái.

"Bây giờ có thể tan sở chưa?" Đường Bội hất cằm về phía Sở Quân Việt đang đứng cách đó không xa, cười híp mắt nói với Đường Tử Thái: "Bây giờ em cũng nên yên tâm rồi nhỉ?"

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu.

Đêm đó trước khi về phòng ngủ, Đường Tử Thái vẫn không quên nhắc nhở Đường Bội: "Chị, ngày mai chị nhớ nhất định phải tới xem nha."

"Được." Đường Bội cười gật đầu.

Sáng hôm sau, Đường Bội có cảnh diễn.

Bạch An cảm thấy mình và Tạ Liên Thành đã đính ước, gần đây cô cười rất nhiều.

Cho dù thái độ của Tạ Liên Thành đối với cô vẫn không thay đổi, nhưng Bạch An đã coi thành Tạ Liên Thành đang xấu hổ.

Một người đàn ông luôn lạnh lùng kiêu ngạo, cho dù thật sự yêu ai đó, chắc chắn sẽ ngại nói ra.

Cho nên cảnh quay hôm nay, cứ diễn ra dưới tình huống như thế.

Bạn bè của Bạch An, vì sinh nhật của cô mà tụ họp lại.

Trước đây cô luôn hy vọng xa vời được đón sinh nhật riêng với Tạ Liên Thành, xong, sau nhiều lần bị ghét bỏ Bạch An lại có chút sợ hãi, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói với bạn bè: "Năm nay không cần chuẩn bị sinh nhật cho mình đâu bởi vì mình sẽ nhận được món quà mình thích nhất."

Gương mặt trang điểm xinh đẹp, tinh thần tự tin phấn khởi.

Mọi người xung quanh nhốn nháo, có người hơi thân với cô cố ý hỏi: "Nói như thế tức là cuối cùng Tạ thiếu cũng bị cậu bắt được?"

"Cái gì mà bắt được khó nghe thế chứ?" Bạch An cười rục rờ: "Bọn tớ là lưỡng tình tương duyệt có được không?"

"Đừng có khoác lác! Cái núi băng Tạ thiếu chắc chắn là bị cậu cưỡng hiếp mới không thể không phụ trách đúng không?" Một người bạn khác cũng tranh thủ đá kích cô mấy câu.

"Sao mình có thể làm ra chuyện như thế chứ!" Nụ cười ngọt ngào trên mặt Bạch An sắp làm mù mắt đám bạn: "Là anh ấy chủ động hôn tớ trước!"

Cô đắc ý thông báo.

"Có đúng thế không vậy?" Đám bạn xung quanh lại ồn ào: "Chắc chắn không phải là cậu cầm súng ép anh ta hôn cậu sao?"

"Cứ việc hâm mộ đi." Bạch An không thèm nhìn đám bạn nữa, tự nhiên cười rộ lên.

Nụ cười này còn khoa trương hơn lúc này làm cho mọi người không chịu nổi mà che kín mắt mình.

Mặc dù sau đó thái độ Tạ Liên Thành vẫn không thay đổi hay tỏ ý với cô.

Nhưng mà...

Mặt Bạch An đỏ lên.

Nhưng mà chắc hẳn anh ấy hôn mình cũng là vì thích mình nhỉ?!

Huống chi cuối cùng anh ấy còn ôm mình dịu dàng như thế, để mình khóc trong lòng anh lâu như vậy.

Chú Tạ, thật ra thì chú chỉ đang xấu hổ mà thôi.

Nghĩ lại thì thật đáng yêu.

Bạch An nghĩ nghĩ lại cười ngọt ngào.

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao màu xanh đậm đột ngột dừng lại trước mặt Bạch An.

Tạ Liên Thành mở cửa xuống xe.

So sánh với đám bạn nam bên cạnh Bạch An đúng là có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Bộ âu phục trên người càng làm anh ta chững chạc hơn.

Vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt

Mắt Bạch An sáng lên, tiến đến thân thiết khoác tay Tạ Liên Thành cười nói: "Chú Tạ, chú tới đón tôi đúng không?"

Cô biết chú Tạ chỉ là có hơi xấu hổ nên không quen thể hiện cảm xúc.

Chứ thật ra thì trong lòng chú vẫn luôn nhớ mình.

Tạ Liên Thành không chút lưu tình quét một vòng qua đám bạn xung quanh Bạch An.

Người chơi chung với đại tiểu thư Bạch gia ăn mặc cũng không khác nhau nhiều lắm. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Những người này đều có gia thế rất tốt, hoàn toàn không hiểu thế nào là cố gắng, thế nào là chăm chỉ, suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng, làm mấy việc xấu lại tự cho là đúng.

Đôi mắt Tạ Liên Thành ngày càng lạnh, cuối cùng lúc nhìn thấy một cái khuyên màu đen trên tai của một cậu nam sinh thì không nhú mày.

Sau đó lấy tay ra khỏi tay Bạch An, lạnh lùng nói: "Lên xe."

Bạch An cúi đầu cười xấu hổ, chờ sau khi Tạ Liên Thành lên xe rồi cô còn tay chữ "V" với đám bạn sau lưng.

"Xí..." Mọi người cùng nhau coi thường cô. Bạch An vui vẻ mở cửa xe ngồi vào.

Xe được khởi động rồi chạy đi, tất cả bạn bè của Bạch An đều bị bỏ lại.

"Cut." Sở Dực Thành hô một tiếng, cảnh quay kết thúc.

Nhân viên bận rộn chia ra trang điểm cho Đường Bội cùng Cố Diệp vẫn đang ngồi trên xe.

Tiếp tục quay cảnh tiếp theo.

"Chú Tạ..." Bạch An vừa ngượng ngùng gọi, vừa lặng lẽ nhìn về phía Tạ Liên Thành, không giấu được nụ cười trên mặt: "Khó có khi chú chủ động tìm tôi? Có chuyện gì quan trọng sao?"

Ngày mai sẽ là sinh nhật cô, trong lòng Bạch An bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Tạ Liên Thành ở bên cạnh cô đến mười hai giờ, cùng cô đón sinh nhật, cho nên mới có mặt ở đây.

Ánh mắt ngượng ngùng của cô vẫn luôn dõi theo Tạ Liên Thành.

Có lẽ...

Tối nay...

Giữa bọn họ, sẽ làm ra chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Bạch An cảm thấy mặt mình càng lúc càng nóng.

Tạ Liên Thành cũng không nhìn cô, anh ta đã sớm đỗ xe ở bên đường, rút điện thoại ra ném qua.

Bạch An bắt lấy, vẻ mặt mừng rỡ tưởng là quà, nhưng khi nhận ra chiếc điện thoại thì lập tức thất vọng.

"Là cô làm?" Tạ Liên Thành giận không có chỗ trút, ánh mắt và giọng nói trở nên lạnh như băng: "Đổi chuông và hình nền lung tung, còn tự tiện đổi mặt khẩu, làm cho tôi không thể đổi lại."

Ngón tay Bạch An di chuyển trên màn hình.

Mở khóa.

Cô gái đang cười ngọt ngào trên màn hình, không phải cô thì ai?

"Chú Tạ..." Bạch An khó hiểu, lúc bạn cô yêu đương, cũng sẽ đổi thành hình của bạn trai, thậm chí là hình hai người hôn nhau, có gì không đúng?

"Đổi lại ngay lập tức!" Giọng nói của Tạ Liên Thành càng lạnh hơn.

"Tại sao?" Bạch An hỏi vặn lại.

"Tại sao?" Tạ Liên Thành cười giận giữ: "Còn có tiếng chuông quý quái kia."

Anh ta vừa nói vừa cầm điện thoại, nhấn mấy cái, giọng của Bạch An phát ra: "Chú Tạ, nghe điện thoại, chú Tạ, nghe điện thoại..."

Tiếng chuông tin nhắn cũng vậy: "Chú Tạ, trả lời tin nhắn. Chú Tạ, trả lời tin nhắn..." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

"Tiếng chuông gây thơ như thế, cô muốn làm tôi mất mặt đúng không?" Tạ Liên Thành căm tức nói, hôm nay điện thoại reo đúng lúc đang trong phòng họp.

Mặc dù mọi người cố nhin cười, nhưng vẻ mặt cùng ánh mắt chế nhạo của họ khiến cho Tạ Liên Thành tức đỏ mặt, chỉ muốn bóp chết Bạch An.

"Nhưng mọi người đều làm như vậy mà." Bạch An không hiểu tại sao Bạch Liên Thành lại tức giận: "Điện thoại của bọn Tầm Hâm cũng... Đều là ... Ảnh... Ảnh và tiếng của bạn gái." Mặc dù Bạch An làm việc tùy tiện, nhưng bên cạnh là người mình thích từ nhỏ, lúc nói đến vấn đề nhạy cảm vẫn xấu hổ lắ ba lắ bắ.

"Lập tức đổi ngay!" Tạ Liên Thành không chút lưu tình nói: "Thứ nhất, tôi không phải đám bạn xấu kia của cô. Thứ hai, cô cũng không phải bạn gái tôi!"

Anh ta lạnh nhạt nhìn Bạch An, vốn trong lòng có một chút xúc động khó hiểu, nhưng lại xảy ra chuyện này nên nó hoàn toàn bị anh ta áp chế xuống.

Cô gái như Bạch An, sao có thể khiến anh ta động lòng.

"Nhưng. . ." Mặt Bạch An lập tức biến sắc, cô lẩm bẩm hỏi: "Nhưng hôm đó chẳng phải chú... Chẳng phải chú... Chẳng phải chú ôm hôn tôi sao?"

"Thì thế nào?" Tạ Liên Thành không nhịn được nói: "Lúc đấy trong lòng tôi khó chịu, đúng lúc cô lại ở bên cạnh..."

Anh ta dừng một chút, nhớ lại ánh mắt kì lạ vừa rồi của những người trong phòng họp, không kiên nhẫn nói thêm: "Đổi thành bất kỳ ai, tôi cũng sẽ làm như vậy!"

Bạch An há miệng muốn phản bác, nhưng lại bắt gặp vẻ mặt không kiên nhẫn và đôi mắt lạnh như băng của Tạ Liên Thành, cô đột nhiên quên mất lời muốn nói. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Mặt cô dần ngập nước,

đôi mắt vốn dĩ rất to và sáng ngời, lúc này hốc mắt đầy nước, nhìn vào lại càng làm người ta yêu thương.

Tạ Liên Thành bắt đầu cảm thấy phiền não: "Cô luôn nhiệt tình như vậy, sẽ không ngay cả đùa giỡn cũng không biết chứ? Người như các cô..."

"Chú Tạ." Bạch An đột nhiên lớn tiếng cắt đứt lời nói của anh ta: "Tôi ghét chú."

Nước mắt của cô rơi xuống.

Cô vừa khóc, vừa đẩy cửa xe ra lao xuống.

Đây là lần đầu tiên Tạ Liên Thành trực tiếp như vậy, không chút lưu tình tổn thương cô.

Cũng từ đây, đã để lại trong lòng Bạch An một bóng ma không cách nào xoá bỏ.

Cảnh quay của Đường Bội và Cố Diệp đã quay xong trong buổi sáng.

Thời điểm nhân viên làm việc đi gọi vai phụ vào vị trí, Sở Dực Thành vẫn ngồi ở vị trí của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Gần đây ở trường quay, anh ta đã không còn được như lúc mới bắt đầu, cứ luôn thất thần.

Theo từng cảnh quay, Sở Dực Thành rốt cuộc cũng biết được nguyên do khiến năm đó Thích Bạch Phong hoàn toàn rời khỏi anh ta.

Nếu như năm đó, anh không nói ra những lời vô tình lạnh nhạt như thế.

Có lẽ sau đó Thích Bạch Phong sẽ không dễ dàng tin rằng anh đối với cô chỉ là gặp dịp thì chơi chứ hoàn toàn không đặt cô ở trong lòng.

Cho nên vì nguyên nhân trước kia, bây giờ nhận quả báo.

Không phải là không báo, là ông trời có mắt, chọn ở thời điểm người ta đau đớn nhất, cho thêm một kích trí mạng.

Để bạn không gượng dậy nổi, từ đó không cách nào quên được.

Đường Bội biết trong lòng Sở Dực Thành không dễ chịu, nhưng bất luận nói gì cũng không thể an ủi, chỉ càng thêm đau lòng mà thôi.

Cô và Cố Diệp nhìn nhau, tiến lên nói với Sở Dực Thành: "Đạo diễn Sở, buổi chiều tôi còn có việc. Tiếp theo cũng không có cảnh quay của tôi, tôi đi trước."

Sở Dực Thành mở mắt ra nhìn cô, từ từ gật đầu một cái.

Lúc Đường bội tẩy trang xong đi ra ngoài, thì phát hiện Cố Diệp đang đứng dựa vào tường ở hành lang.

Nhìn dáng vẻ hình như là đang chờ cô.

Quả nhiên, Cố Diệp vừa nhìn thấy cô đi ra, liền ngăn lại, cười nói: "Đi xem show trình diễn thời trang của Trầm Thanh Văn sao? Vậy chúng ta cùng đi đi."

Hắn vừa nói, vừa cười xoay chìa khoá xe trong tay.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Khiêu Khích Ám Dạ Đế Vương

Lúc này Cố Diệp đã thay quần áo thành quần áo của mình.

Vẻ ngoài của hắn vốn không tệ, mũi cao mắt to mày rậm, ngũ quan sâu sắc hoàn mỹ, cho dù đứng trong giới giải trí đầy người tài năng, vẻ ngoài của hắn cũng nằm trong top xuất chúng.

Trên người là bộ âu phục màu xám đậm, đôi chân dài thẳng tắp, nếu như chỉ nhìn bề ngoài, Cố Diệp thật sự đúng là con cưng của trời.

Cho dù kỹ thuật diễn xuất của hắn không ra gì, cũng tuyệt đối có thể chiếm một chỗ đứng trong giới giải trí.

Mặc dù hắn xuất thân từ hệ đạo diễn, nhưng kỹ thuật diễn xuất lại không thua bất kỳ một diễn viên nào.

Chỉ đơn giản là một nụ cười, động tác lười biếng, do Cố Diệp làm, thật sự làm cho người ta cảm thấy lâng lâng.

"Sao vậy?" Hắn lại quay chìa khóa thêm một vòng, cười hỏi Đường Bội: "Không phải cô tới xem show diễn thời trang của Trần Thanh Văn sao?"

Đường Bội thu hồi ánh mắt quan sát.

Cô tuyệt đối không phải là người biểu hiện rõ sự xa cách.

Mặc dù cô mới bước vào giới giải trí không lâu, nhưng từng hợp tác với Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm, còn có Ann, quan hệ của cô và bọn họ cũng không tệ lắm.

Duy chỉ có Cố Diệp này.

Từ đầu đến cuối Đường Bội đều duy trì khoảng cách nhất định với hân.

Cho dù hai người từng có scandal.

Cho dù bây giờ hai người thủ vai nam nữ chính, tình cảm của nhân vật cũng ngày càng lớn. Nhưng qua hơn hai mươi ngày chung đụng, quan hệ giữa bọn họ lại không hề thân thiết.

"Anh... Biết chiều nay tôi muốn đi xem show diễn thời trang?" Đường Bội nhú mày, tỉnh bơ hỏi.

"Không phải Đường Tử Thái là em trai cô sao?" Cố Diệp khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cậu ta không nói cho cô biết, model của show diễn lần này là tôi và cậu ta sao?"

Vẻ ngoài của Cố Diệp rất khá, dáng lại cao, cộng thêm thực lực diễn xuất... Nếu như hân chịu làm model, Đường Bội tin tưởng, hân chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Nhưng dù Trầm Thanh Văn là một nhà thiết kế nổi tiếng trong nước đi chăng nữa thì chuyện mời được Cố Diệp - vị khách quý của đài truyền hình Minh thị, Đường Bội cảm thấy, Trầm Thanh Văn không đủ trình.

Cố Diệp cũng không phải là người mới như Đường Tử Thái.

Đường Bội cười như không cười nói: "Hai người mẫu chủ chốt, ý tưởng của Trầm Thanh Văn luôn rất đặc biệt."

Cố Diệp từ từ đi tới trước mặt cô, cười nói: "Với lại cả hai đều là người mới của giới người mẫu, không những đặc biệt, còn rất gan dạ."

Hắn nhìn vào mắt Đường Bội, tựa như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, qua một lúc lâu, mới hỏi: "Như vậy, bây giờ tôi có được vinh hạnh làm tài xế cho cô Đường không?"

"Tôi nghĩ là không được rồi." Đường Bội cười nói.

Ở phía sau bọn họ Lục Tử Mặc chờ một lúc lâu mà không thấy cô nên đã đi tới đây.

Thấy có người, Cố Diệp lập tức lui ra mấy bước.

Giống như lúc quay phim vậy, trên người hắn luôn có một sự cẩn thận không giống với người khác, vô cùng để ý đến xung quanh, tận lực không để cho các phóng viên mượn cơ hội viết bậy.

"Vậy gặp lại ở show diễn." Cố Diệp cười, gật đầu với Lục Tử Mặc rồi xoay người bước đi.

"Hắn ta... Không có nói gì chứ?" Chờ Cố Diệp đi khỏi đó, Lục Tử Mặc mới bước nhanh tới chỗ Đường Bội, thấp giọng hỏi.

Anh ta vừa nói, vừa nhìn về hướng Cố Diệp đi, nhú mày, không chút giấu giếm nói với Đường Bội: "Văn Tư Miếu đã điều tra người này. Xuất thân vô cùng sạch sẽ, gần như không tra ra được chỗ này có vấn đề." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

"Tại sao lại điều tra anh ta?" Đường Bội hỏi.

Lục Tử Mặc nhú mày, nói: "Cô không cảm thấy hắn rất kỳ lạ sao? Mặc dù phóng viên rất thích viết lung tung, hai người mới có triển vọng

hợp tác, đúng là một đề tài không tồi. Nhưng từ khi hấn vào nghề tới nay, hầu như nơi nào có cô, hấn đều luôn có mặt..."

"Vậy tôi có nên nói cho anh biết điều này hay không? Show diễn chiều này của Tử Thái, anh ta cũng là một trong hai người mẫu chính!" Đường Bội khẽ mỉm cười, ánh mắt trở nên sắc bén.

Quả nhiên chân mày Lục Tử Mặc càng nhíu chặt hơn.

"Đại diện Lục." Đường Bội không kiềm được mà cười trêu: "Tôi cảm thấy anh là người đại diện càng ngày càng chuyên nghiệp, mới có mấy tháng ngắn ngủi, anh thích ứng với cái giới này còn tốt hơn tôi. Đúng là tiền đồ vô lượng.

Lục Tử Mặc trợn mắt nhìn cô một cái, nói: "Tôi đã từ chối mấy hoạt động thương nghiệp cho cô."

Dừng một chút, anh ta lại nói: "PDA chuẩn bị chính thức ký hợp đồng với cô."

"PDA?" Đường Bội nhướn mi: "Là ý của Sở thiếu sao?"

"Không hoàn toàn là vậy." Lục Tử Mặc không chút che giấu nói: "Hiệu quả của quảng cáo lần trước rất tốt, nghe nói số lượng tiêu thụ gấp bốn so với quý trước."

"Ồ?"

"Cho nên PDA chuẩn bị chính thức ký hợp đồng với cô." Lục Tử Mặc lại nói.

Đường Bội cười gật đầu.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới chỗ Lục Tử Mặc đậu xe.

Lục Tử Mặc đậu xe ở cửa sau, mặc dù gần đây Sở gia áp chế, phóng viên dám chạy theo Đường Bội không nhiều, nhưng người chụp lên thì không thiếu.

Cho nên mỗi lần đậu xe, Lục Tử Mặc đều chọn chỗ tương đối vắng vẻ.

Nhưng Đường Bội và Lục Tử Mặc vừa đi ra khỏi cửa, ở khúc quanh cách đó không xa, ánh sáng chợt lóe lên.

Lục Tử Mặc nhíu mày, mắt nhìn về hướng phát ra ánh sáng, lui về sau một bước nhỏ.

Vóc người anh ta cao lớn, một động tác đơn giản đã bảo vệ Đường Bội sau lưng.

Lúc này, ở góc của người chụp lên, cho dù có chụp thì cũng chỉ chụp được Lục Tử Mặc chứ không chụp được Đường Bội.

Một khúc nhạc đệm nhỏ này, hai người không ai để trong lòng.

Lục Tử Mặc hơi khom lưng xuống, mở cửa xe cạnh ghế lái cho Đường Bội.

Buổi trưa ánh nắng mặt trời luôn gay gắt.

Ánh nắng chiếu xuống cửa sổ xe, vô cùng chói mắt.

Lục Tử Mặc đang muốn mời Đường Bội lên xe, trong nháy mắt khi anh ta xoay người, Đường Bội vẫn luôn đứng cười yếu ớt lại đột nhiên đưa tay kéo vai anh ta.

Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy có một nguồn lực mạnh mẽ đang kéo mình.

Nếu so với phụ nữ thì vóc dáng của Đường Bội có thể xem là cao gầy, nhưng mà vóc người cao 1m7 của cô so sánh với Lục Tử Mặc, vẫn thấp

hơn.

Nhìn cô cũng không giống như lực sĩ, có lúc còn cho người ta cảm giác cô là một cô gái yếu đuối.

Nhưng mà sức lực của cô, lại lớn hơn cả Lục Tử Mặc.

Hoặc có lẽ là Đường Bội cố hết sức, Lục Tử Mặc chưa kịp phản ứng đã bị Đường Bội giữ chặt vai, kéo qua một bên.

Đường Bội không nói gì, chỉ kéo Lục Tử Mặc lùi mấy bước.

Bọn họ lùi tới cửa sau của phim trường, cô và Lục Tử Mặc nhanh chóng chạy vào trong.

Cô ép Lục Tử Mặc dựa vào tường, tay kia nhanh chóng đóng cửa lại.

Nếu không phải vì biểu cảm trên mặt cô quá nghiêm túc, tư thế này, thật sự rất gợi liên tưởng.

Lục Tử Mặc thở một hơi dài, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Đường Bội lại đặt tay lên môi hắn.

Ngón trỏ hơi lạnh đặt giữa môi Lục Tử Mặc, Đường Bội tỏ ý dừng lên tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa sau. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Chờ Lục Tử Mặc phản ứng lại thì nghe thấy một tiếng nổ thật lớn, tiếp theo chính là tiếng thủy tinh rơi xuống đất.

Đường Bội đứng thẳng người, buông Lục Tử Mặc ra.

Phim trường có rất nhiều nhân viên bảo vệ, nếu không, lúc diễn viên tới đây đóng phim, sợ rằng sẽ bị fan đè bẹp.

Tiếng nổ lớn nhanh chóng thu hút sự chú ý của nhân viên bảo vệ ở gần đó.

Đường Bội sửa sang lại đầu tóc, khi mở cửa lần nữa, sự sắc bén trong mắt đã biến mất, trở về vẻ ung dung như bình thường.

Lục Tử Mặc sợ run mấy giây, cũng vội vàng đi theo sau lưng cô.

Chiếc BMW màu đen, cửa kính ở vị trí ghế lái bị nứt thành hình mạng nhện.

Có không ít miếng kính vụn rơi xuống mặt đất.

Nhưng mảnh vụn còn sót lại thì dính trên khung hoặc rơi tung toé trên xe.

Cho dù không nhìn thấy chuyện xảy ra vừa rồi, nhưng Đường Bội lại ngửi được mùi thuốc súng rất rõ ràng.

Mùi hương đó cô rất rành, Lục Tử Mặc cũng không xa lạ gì.

Liếc mắt nhìn nhau, Lục Tử Mặc nhìn những nhân viên bảo vệ đang nghiên cứu mảnh kính vỡ, cau mày hỏi: "Đây là xảy ra chuyện gì?"

"Chào anh." Một nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cường tráng bước tới, cười lấy lòng nói với Lục Tử Mặc: "Chúng tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa tới đây thì nó đã biến thành như vậy. Xin hỏi đây là xe của anh sao?"

Lục Tử Mặc gật đầu.

"Nếu như anh không ngại, xe của anh, sợ rằng phải để lại đây để điều tra. Chúng tôi sẽ đem xe đi sửa rồi đưa đến tận nhà của anh!" Một người khác tầm hơn bốn mươi tuổi bước tới, nói với Lục Tử Mặc: "Lúc này nếu

anh muốn dùng xe, chúng tôi sẽ báo với cấp trên, để họ giải quyết, anh thấy có được không?"

Thái độ của bọn họ vô cùng khách sáo.

Ở phim trường này có quá nhiều người không thể đắc tội, huống chi bây giờ xe của Lục Tử Mặc, thật sự xảy ra vấn đề ở đây.

"Ừ." Lục Tử Mặc gật đầu, nói: "Xe thành ra thế này, dù sao cũng không thể dùng."

Vừa nói anh vừa lấy điện thoại ra, thông báo người lái xe tới đón anh ta và Đường Bội.

Suy nghĩ một chút, vẫn nhắn tin cho Văn Tư Miếu.

Không tới hai mươi phút sau xe đã tới.

Cửa ở chỗ ghế lái bị mở ra, Văn Tư Miếu xuống xe trước.

Văn Tư Miếu nhanh chóng quét mắt nhìn qua đồng thủy tinh dưới đất, bước nhanh tới chỗ Đường Bội và Lục Tử Mặc, nói: "Hai người không sao chứ?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Cách nhân viên bảo vệ có mặt ở đây đều nhìn bọn họ, Văn Tư Miếu cảm nhận được những ánh mắt kia, thấp giọng nói: "Lên xe trước đi."

Xe trực tiếp đưa bọn họ đưa đến trụ sở chính của Sở thị.

Trong phòng làm việc của Sở Quân Việt, lúc này Văn Tư Miếu mới hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội.

Thật ra thì chuyện xảy ra vừa rồi, anh ta vẫn còn hơi mơ hồ.

Nhưng Đường Bội lại vô cùng tỉnh táo.

Văn Tư Miếu cũng nhìn sang Đường Bội.

Hắn thấy khi này trên mặt Đường Bội vẫn là nụ cười yếu ớt, bây giờ lại trở nên vô cùng tỉnh táo, ánh mắt cũng sắc bén lạ thường.

"Những mảnh vỡ thủy tinh..." Văn Tư Miếu lại hỏi.

Hắn suy nghĩ một chút, vội vàng nói: "Sở thiếu đang họp, sau khi nhận được tin nhắn thì tôi tới đó trước."

Lúc hắn đến phim trường, mùi thuốc súng trong không khí đã tán đi hết. Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Nhưng mà Lục Tử Mặc và Đường Bội nghiêm túc như thế, chắc chắn chuyện lúc này không đơn giản.

"Có người, núp trong bóng tối, bắn một phát súng vào xe." Đường Bội nhàn nhạt nói.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn Đường Bội.

Nhất là Lục Tử Mặc.

Hắn đột nhiên nhớ tới lần thứ hai gặp mặt, Đường Bội cầm súng cười nói như thường.

Cũng nhớ tới ngày đó lúc bị Thích Bạch Phong chặn đường, Đường Bội cười, nhìn cũng không thèm nhìn đã bắn thủng bốn bánh xe của chiếc xe bảo vệ Thích Bạch Phong.

Hắn biết Đường Bội không đơn giản, nhưng đại đa số thời điểm Đường Bội đều cười, giống như một diễn viên đơn thuần.

Cho nên lần này xảy ra chuyện như vậy, làm cho hấn khó mà dung nhập 'hai' Đường Bội lại với nhau.

Biểu cảm trên mặt Đường Bội vẫn không thay đổi, tiếp tục nói: "Lúc Tử Mặc mở cửa xe, tôi nhìn thấy một chấm đỏ. Mặc dù người đó dời khỏi rất nhanh, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đó là súng nhắm hồng ngoại. Mặc dù không biết là ai làm, nhưng tuyệt đối đã có chuẩn bị từ trước, ngay cả súng cũng là súng hãm thanh."

Lục Tử Mặc nhớ lại, đúng là lúc đó không hề nghe thấy tiếng súng.

Đường Bội lại nói: "Hơn nữa phát đầu tiên không trúng người nọ lại không tùy tiện nổ phát thứ hai, cho nên đây chắc chắn là một tay già đời."

Nếu lúc ấy bảo vệ không đến thì người nọ vẫn sẽ không nổ phát súng thứ hai. Có thể nhìn ra được, hấn đối với Đường Bội, hoặc có lẽ là Sở gia sau lưng cô, vẫn có chút kiêng kỵ.

"Căn cứ vào góc độ..." Cô nhớ lại vết nứt trên cửa kiếng, nhàn nhạt nói: "Người nọ không phải muốn giết tôi, vị trí của viên đạn, nhắm ngay vai phải của tôi."

Lúc ấy cô khom người ngồi vào xe, không phải là muốn một phát bắn thùng sọ.

Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu hai mắt nhìn nhau, lo lắng, đồng thời trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Đường Bội bình tĩnh như vậy, có thể phân tích ra mọi chuyện từ những chi tiết nhỏ, bất luận nhìn thế nào cũng không đơn giản.

Văn Tư Miếu trầm ngâm mấy giây, nói: "Tôi sẽ phái người đi điều tra."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Làm cho cô Đường sợ hãi rồi."

Đường Bội lắc đầu, bây giờ cô rất tò mò, người nọ hao tâm tổn sức phái người tấn công cô, nếu như cô phân tích không sai, người nọ không muốn giết cô.

Chuyện này đúng là kỳ lạ.

"Chuyện còn lại cứ giao cho tôi đi." Văn Tư Miếu lại nói: "Nếu như cô Đường không ngại, tôi sẽ điều vệ sĩ của Sở gia đến bảo vệ cô."

Đường Bội bây giờ hơn phân nửa đã là Thiếu phu nhân của Sở gia, có điều chỉ thiếu một nghi thức chính thức mà thôi.

Sự an toàn của cô, Văn Tư Miếu tin tưởng Sở Quân Việt còn xem trọng hơn sự an toàn của anh.

Đường Bội còn chưa kịp nói chuyện, cửa phòng làm việc đã bị người ta mở ra.

Sở Quân Việt mặt mày lạnh lẽo đi vào, thư ký mở cửa cho anh cũng bị khí lạnh trên người anh làm rùng mình mà không dám nhìn lâu, nhanh chóng đóng cửa lại cho bọn họ.

Sắc mặt Sở Quân Việt lạnh y như băng ngàn năm trên đỉnh núi cao, anh lạnh lùng quét qua Lục Tử Mặc, sau đó là Văn Tư Miếu.

Cuối cùng khi dừng lại trên người Đường Bội thì mới miễn cưỡng có thêm một chút ấm áp.

Anh bước tới trước mặt Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, Đường Bội thấy vậy thì không nhin được mà bật cười: "Anh đừng nghiêm túc như thế, em không sao."

Cô vừa nói vừa mở hai tay ra, xoay vài vòng chứng tỏ mình không sao: "Xem nè, ngay cả tóc cũng không thiếu một cọng." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

"Nói đi, xảy ra chuyện gì?" Sở Quân Việt vẫn nhìn Đường Bội, hơi nghiêng đầu về phía Văn Tư Miếu, nghiêm nghị hỏi.

"Sở thiếu..." Văn Tư Miếu cúi đầu.

Hắn mới nói hai chữ đã bị Đường Bội cướp lời: "Chuyện này để tôi giải thích!"

Cô cười híp mắt nhìn Sở Quân Việt, mắt chuyển qua người Văn Tư Miếu, hỏi: "Anh Văn không ngại chứ?"

Tất nhiên là không ngại rồi!

Văn Tư Miếu thật sự muốn quỳ lạy Đường Bội!

Giải thích một chuyện mình chưa tra ra với Sở Quân Việt đang nổi giận, áp lực lớn như núi!

Nhưng hắn lại không dám biểu lộ ra mặt mà chỉ cúi đầu.

Sở Quân Việt cũng không phản đối, Đường Bội cười híp mắt nói: "Hai người đi ăn cơm trước đi, chuyện vừa rồi tôi sẽ giải thích với Sở thiếu thật tốt."

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc đều nhìn Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt yên lặng mấy giây, nhìn nụ cười chúm chím trên mặt Đường Bội, khẽ gật đầu.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc như được đặc xá, vội vàng bước nhanh ra ngoài, để lại không gian cho hai người bọn họ.

Cho khi bọn họ đi ra ngoài, Đường Bội đưa tay véo má Sở Quân Việt, cười nói: "Vừa rồi anh làm cho anh Văn suýt chút khóc luôn, anh nghiêm túc như vậy làm gì?!"

Cô vừa nói, vừa xoay người đặt túi xách lên bàn làm việc của Sở Quân Việt.

Vừa cử động một cái, Sở Quân Việt đã phủ lên từ phía sau.

Cánh tay ôm eo cô rất cường tráng, giống như vòng sắt vậy, giam cô lại trong lòng ngực ấm áp kia.

Lồng ngực sau lưng, cứ rộng rãi và kiên cường như thế, tiếng tim đập có quy luật, như xuyên qua cơ thể dính sát vào nhau, hạ xuống chút nữa, như trực tiếp đập vào lòng Đường Bội.

Cô nghiêng đầu, hôn lên môi Sở Quân Việt.

"Đúng ra anh nên trói em lại, không để em đi bất kỳ đâu." Lúc tách ra, Sở Quân Việt nhìn chăm chăm gò má đỏ ửng của cô chốc lát rồi trầm giọng nói.

Anh ôm Đường Bội chặt hơn nữa, chặt đến mức như muốn khám cô vào người mình vậy.

"Em có thể xảy ra chuyện sao?" Đường Bội mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, em có thể tự bảo vệ tốt bản thân."

Sở Quân Việt không nói gì, chỉ chôn đầu vào vai cô.

Lúc ấy anh đang họp, khi anh biết chuyện, Văn Tư Miếu đã đưa Đường Bội tới đây.

"Rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì?" Sở Quân Việt lại hỏi.

"Em không biết." Đường Bội cau mày, hơi nghi hoặc thấp giọng nói:
"Thật sự có người muốn tấn công em, nhưng lại không phải muốn mạng của em."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Khiêu Khích Ám Dạ Đế Vương (2)

Cô có thể cảm giác được đôi tay trên eo mình càng thêm siết chặt, cô quay đầu cười trấn an Sở Quân Việt, nói: "Yên tâm đi, em có thể tự bảo vệ tốt chính mình."

Người phục kích cô, là một sát thủ có kinh nghiệm già dặn hơn nữa còn rất tinh táo, nhưng mà Đường Bội không sợ.

Đóng phim cô là một người mới, nhưng nếu bàn về độ linh hoạt và sự nhạy bén, kinh nghiệm của cô tuyệt đối nhiều nhất trong giới giải trí.

"Sao anh có thể yên tâm?!" Sở Quân Việt nói: "Em mới quay có hai bộ phim, lần nào cũng xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn! Em kêu anh làm sao yên tâm đây?!"

Anh ôm Đường Bội thật chặt, trong mũi tràn ngập mùi hương của cô.

Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho anh tỉnh táo hơn một chút.

"Nhưng mà em có thể bảo vệ tốt bản thân." Đường Bội cười tự tin: "Bọn họ muốn làm em bị thương, không dễ."

Sở Quân Việt không nói thêm gì nữa.

Anh cứ ôm Đường Bội như vậy, hai người im lặng rúc vào nhau, cho đến khi có người đưa bữa trưa tới. (múa, mù mắt bố rồi)

"Chiều nay anh sẽ đi xem show diễn thời trang với em." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. Cơm nước xong, Sở Quân Việt liền nói với Đường Bội: "Bây giờ em đi nghỉ ngơi một chút đi, đến giờ anh sẽ gọi em." (tui đang hoài nghi bé Bội có thai nhé :)) . Tui thề tui không hề đọc trước!!!)

"Được." Đường Bội vui vẻ gật đầu đồng ý.

Cô biết xảy ra chuyện như vậy, cho dù cô không chịu thì Sở Quân Việt cũng sẽ không nghe theo.

Lúc này Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc đang ngồi trong phòng làm việc của Văn Tư Miếu.

Cơm trưa của bọn họ cũng rất phong phú và ngon, nhưng hai người ăn cơm lại không biết ngon.

Trừ bọn họ, trên ghế salon, còn có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang ngồi đó.

Người này cũng khá điển trai, quan trọng hơn là, khí chất và sự thành thực trên người càng tăng thêm sự quyến rũ mà những người đàn ông trẻ tuổi không có.

Anh ta tên là Chu Hồng Tuyền, là một trong những nhân viên cao cấp của tập đoàn Sở thị, rất được Sở Quân Việt coi trọng, quan hệ với Văn Tư Miếu luôn luôn không tệ.

Lúc này anh ta không ăn cơm với bọn họ, mà lòng vẫn còn sợ hãi ngồi ở đó, chờ hai người bọn họ ăn cơm xong mới hỏi: "Rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao?" Văn Tư Miếu quay đầu nhìn anh ta, hỏi: "Sở thiếu nói gì sao?"

"Cậu không thấy!" Chu Hồng Tuyên cao giọng: "Lúc ấy mặt của Boss lập tức trầm xuống, toàn bộ phòng họp như rơi vào mùa Đông giá rét, tôi chắc chắn rằng có người thâm uổng thuốc trợ tim."

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc nhìn nhau một cái, trong mắt rõ ràng là: Cậu chết chắc rồi!

Lục Tử Mặc đã kể lại chuyện lúc nãy cho Văn Tư Miếu nghe, Đường Bội tự vệ, đồng thời vẫn không quên cứu Lục Tử Mặc.

May mắn cô không bị gì, nếu không Lục Tử Mặc sẽ bị Boss trực tiếp quăng đến Nam Cực cũng không chừng!

"Đừng để cho tôi biết là ai làm!" Lục Tử Mặc nhớ lại cũng cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa...

Lúc ấy người đi trước rõ ràng là anh ta, Đường Bội phản ứng nhanh nhẹn như vậy, tự vệ hoàn toàn không có một chút vấn đề.

Nhưng phản ứng đầu tiên của cô ấy không phải là tự trốn mà là kéo mình cùng trốn.

Lúc ấy hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ tỉnh táo nghĩ lại, trong đầu vẫn nhớ, lúc ấy Đường Bội dè ngón tay lên môi anh ta, cùng với, mùi thơm trên người cô.

Mặt của Lục Tử Mặc nóng lên. (móa, vợ Boss nhe bé Mặc)

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Văn Tư Miếu, anh ta ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng kéo suy nghĩ về, hung ác nói: "Nếu bắt được tên đó, tôi tuyệt đối sẽ không nường tay."

Văn Tư Miếu nhìn Lục Tử Mặc một cái thật sâu.

Rõ ràng đang thảo luận vấn đề nghiêm túc như vậy mà mặt của Lục Tử Mặc lại đỏ lên, càng xem càng thấy không bình thường!

Hắn im lặng mấy giây, sau đó mới nói: "Cậu có biết cô Đường là ai không?"

Lục Tử Mặc nhướn mày một cái, không hiểu hỏi: "Cậu có ý gì?"

"Cô ấy sẽ nhanh chóng trở thành Tổng giám đốc phụ nhân của tập đoàn Sở thị." Văn Tư Miếu ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, nhìn thẳng vào mắt đối phương, gần từng chữ nghiêm túc nói.

Lục Tử Mặc nhìn hắn trong chốc lát, nhàn nhạt nói: "Không cần cậu nhắc nhở, tôi biết."

Anh ta dừng một chút rồi nói: "Tôi không có ý đồ không an phận, đó chỉ là cảm kích mà thôi."

"Vậy thì tốt!" Văn Tư Miếu vỗ vai Lục Tử Mặc một cái, nói: "Tôi coi cậu là anh em nên mới nói như vậy, cậu đừng để trong lòng." Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán.

Lục Tử Mặc im lặng gật đầu. (ty vừa nãy mamm đã bị gà mổ :)) la la la

"Được rồi được rồi." Chu Hồng Tuyền đi tới, một tay đặt trên vai một người, nói: "Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện này."

Anh ta quay đầu nhìn Văn Tư Miếu, lại hỏi: "Chuyện lần trước cậu điều tra thế nào rồi? Có manh mối không?"

Văn Tư Miếu lắc đầu: "Đối phương vô cùng cẩn thận, lần nào cũng cẩn thận dò xét, cũng không tham lam. Bất luận chúng ta để lộ sơ hở lớn thế nào, đối phương cũng không mắc câu."

Chu Hồng Tuyền buông hai người ra, đi tới đi lui mấy vòng, trầm ngâm nói: "Nếu như cô Đường đoán không sai, cùng với chuyện hôm nay, có thể nói là rất giống nhau."

"Rốt cuộc là ai?" Chu Hồng Tuyền nhú mày: "Muốn đối phó Sở thị, còn thâm sâu như thế..."

"Bất luận là ai, nếu chuyện này dính dáng đến cô Đường, động tác của chúng ta phải nhanh." Văn Tư Miếu thở dài nói: "Đã bao năm rồi Boss không tức giận như vậy?! Nếu cứ thế nữa, tôi cảm thấy mình cũng phải uống thuốc trợ tim."

Hắn giương mắt nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Tôi sẽ cử người bảo vệ hai người, cậu cũng nên cẩn thận một chút, chú ý nhiều hơn."

"Ừ." Lục Tử Mặc gật đầu.

"Sắp tới lễ kỷ niệm thành lập của Sở thị rồi." Chu Hồng Tuyền lại nói: "Có thể lúc ấy sẽ xảy ra chuyện, mọi người nên cẩn thận một chút."

Phòng làm việc trở nên yên tĩnh lại.

Ba người cũng im lặng.

Sở Quân Việt luôn luôn không để lộ cảm xúc, lần này vì Đường Bội xảy ra chuyện mà nổi giận ngay trong lúc họp.

Đường Bội quan trọng với anh thế nào, không cần nói cũng biết.

Là thân tín của Sở Quân Việt, ba người đều biết, lễ kỷ niệm thành lập lần này của Sở thị, Sở Quân Việt sẽ công bố tin kết hôn với Đường Bội.

Nếu thật sự xảy ra chuyện thì chỉ sợ Boss sẽ không chỉ tức giận đơn giản như vậy.

Thiên tử giận dữ, triệu người phơi thây!

Mặc dù Sở Quân Việt không phải là hoàng đế, nhưng người cầm quyền của Sở thị hiện tại, chỉ cần nhắc một ngón tay cũng đủ để dấy lên mưa bão!

Nếu như anh thật sự tức giận, vậy...

Văn Tư Miếu, Lục Tử Mặc và Chu Hồng Tuyển đồng loạt rung mình, không dám nghĩ tiếp.

Trưa hôm nay Đường Bội ngủ được khoảng một tiếng.

Lúc thức dậy, Sở Quân Việt vẫn ngồi ở bàn làm việc xử lý văn kiện.

Cô rửa mặt chải đầu xong, thay một bộ đồ dự tiệc.

Bộ đồ này Sở Quân Việt đã kêu người đưa tới lúc cô đang ngủ.

Bởi vì Đường Phỉ Phỉ thích màu trắng cho nên quần áo của Đường Bội có rất ít cái màu trắng.

Nhưng lễ phục mà Sở Quân Việt kêu người đưa tới lại là một chiếc váy trắng.

Phần trên váy, bên trong là lụa mỏng, bên ngoài là ren.

Mặc chiếc váy này lên người, nhìn Đường Bội càng thêm quyến rũ.

Từ eo trở xuống, là nhiều lớp lụa mỏng, làm nổi bật sự dịu dàng của phái nữ.

Đồ trang sức là bộ dây chuyền và bông tai ngọc trai.

Cổ Đường Bội cao, trắng, nên khi đeo sợi dây chuyền ngọc trai này lên thì càng thêm đẹp mắt.

Sở Quân Việt nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội.

Vừa nhìn một cái thì anh lại không muốn dời mắt.

"Sao hả?" Đường Bội cười đi tới bên cạnh anh, hỏi: "Em rất ít khi mặc đồ màu trắng."

"Rất đẹp." Sở Quân Việt ngửa đầu nhìn Đường Bội, nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần mình.

Anh nhìn cô thật kỹ, lấy đôi bông tai ngọc trai trong tay cô.

Đường Bội cười yếu ớt, cúi đầu xuống.

Sở Quân Việt dịu dàng đeo bông tai lên cho cô, nói: "Ngày xưa Trương Sưởng thường kẻ lông mày cho vợ mình, việc đó, thì ra lại thú vị như vậy."

Vừa nói anh vừa xoa nhẹ rái tai xinh xắn của Đường Bội.

Tay của anh men xuống cổ cô, thuận thế kéo cô xuống, hôn một cái lên môi cô.

Sau đó mới buông ra.

Đường Bội khẽ mỉm cười, nói: "Nếu Sở thiếu đã tự nguyện như thế thì em cũng không ngại, mỗi ngày đều để anh phục vụ em."

Cô không đứng thẳng lên ngay, mà cúi đầu hôn lên trán Sở Quân Việt, cười nói: "Sở thiếu kẻ lông mày, có lẽ cũng không thua Trương Sưởng."

"Sao hôm nay em lại ngoan vậy?" Sở Quân Việt vừa vuốt chân mày Đường Bội, vừa lẩm bẩm hỏi.

"Ngày nào em không như vậy?" Đường Bội cười xinh đẹp nói: "Anh không thấy báo viết sao? Không biết Đường Bội có bản lĩnh gì mà có thể bắt được lòng Sở thiếu..."

Sở Quân Việt khẽ cắn môi dưới của Đường Bội như trừng phạt, Sở Quân Việt thuận thế ngăn chặn lời nói của Đường Bội.

Anh ngửa đầu nhìn vào mắt Đường Bội, một lát sau mới cúi đầu xuống, nắm hai tay cô, chôn mặt vào lòng bàn tay của cô, thấp giọng nói: Mặc Doanh RF, Diệp Gia Quán. "Bội Bội, em phải đồng ý với anh, sau này bất luận gặp chuyện nguy hiểm gì, bất luận là ở cùng ai, em cũng phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu."

Sở Quân Việt không nói ra miệng, hôm nay khi anh biết Đường Bội bị người ta mai phục, không phải một mình chạy trốn mà là kéo Lục Tử Mặc cùng trốn, trong lòng không chỉ sợ và lo lắng, càng nhiều hơn là tức giận.

Đường Bội cười nhưng không đáp.

"Đồng ý với anh!" Sở Quân Việt kiên định nói.

Chờ thật lâu mà không thấy cô đáp lại, anh từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội, ánh mắt thâm thúy, tựa như có thể hút hồn người khác: "Bội Bội, đồng ý với anh! Nếu không..." Anh trầm giọng, gần từng chữ chậm rãi nói: "Anh thật sự sợ mình không khống chế được mình, bắt nhốt em lại."

"Em đồng ý với anh, bất luận xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không sao!" Đường Bội cúi đầu, đặt trán lên trán anh.

Trong mắt cô là nụ cười thản nhiên, nhưng càng nhiều hơn là tình yêu sâu đậm và hạnh phúc ngọt ngào: "Bất luận như thế nào, em cũng sẽ sống mà trở về bên anh!"

Bọn họ không nói gì nữa mà chỉ im lặng nhìn nhau, hưởng thụ sự ngọt ngào.

Cho đến khi Văn Tư Miếu gọi điện thoại tới, nhắc nhở: "Sở thiếu, nên đi tới nơi tổ chức biểu diễn thời gian trang rồi."

Lúc anh và Đường Bội cùng nhau đi vào lầu hai của cao ốc Tân Tú thì hấp dẫn không ít ánh mắt.

Đường Tử Thái, Cố Diệp và Trầm Thanh Văn đều không có ở đây, lúc này họ đang bận rộn chuẩn bị.

Nhân viên lập tức chạy lên đón tiếp, đưa hai người tới hàng ghế khách quý.

Vẫn chưa bắt đầu, nhưng đèn đuốc đã sáng trưng.

Đường Bội và Sở Quân Việt chưa ngồi được bao lâu, nhân viên lại dẫn thêm hai người khác tới.

Gần một tháng không gặp, Liên Tu Cận nhìn gầy hơn không ít.

Liên tam thiếu phong lưu ngày xưa, giống như đã hoàn toàn biến mất.

Người còn sống bây giờ, chỉ là một ông cụ ở tuổi xế chiều không được con trai mình nhận.

Liên Thiên Duệ bên cạnh, lại không có gì thay đổi.

Vẫn nghiêm túc như vậy, lúc Đường Bội nhìn sang, hắn cũng gật đầu với cô coi như chào hỏi.

Buổi trình diễn thời trang của Trầm Thanh Văn, tuyệt đối không mời được tổng giám đốc lập đoàn Liên thị và Liên tam thiếu.

Nhưng mà vì Đường Tử Thái là người mẫu chính, nhiều nhân vật tai to mặt lớn lại không mời mà đến, làm cho Trầm Thanh Văn cũng cảm thấy bất ngờ.

Vớ được một người mới như vậy, cô cảm thấy, mình hơi to rồi.

Ghế khách quý vốn là không nhiều nên rất rộng rãi, có thể thấy rõ từng người mẫu, hơn nữa cũng rất yên tĩnh.

Liên Tu Cận nhìn thấy Đường Bội, không cảm thấy bất ngờ.

Lúc đối diện với ánh mắt hờ hững của đối phương, ông ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Ông ta hơi cúi đầu, ngồi xuống chỗ nhân viên chỉ, qua một lúc lâu, mới quay đầu nhìn Đường Bội, khàn giọng nói: "Đã lâu không gặp."

Đường Bội cũng không nhìn ông ta, chốc lát sau, mới khẽ trả lời: "Đã lâu không gặp, Liên tam thiếu."

Cô lạnh lùng, làm cho ông ta không thể nào nói ra câu tiếp theo.

Liên Thiên Duệ cũng ngồi xuống bên cạnh Liên Tu Cận, sau khi chào hỏi Sở Quân Việt, cũng im lặng.

Hàng ghế khán giả dần dần đầy người, hàng ghế khách quý lại vẫn không thấy ai tới thêm.

Có một số phóng viên được mời vào, tất nhiên cũng thấy Đường Bội.

Nhưng không được cho phép, bọn họ không thể nào tới hàng ghế dành cho khách quý.

Phóng viên lớn gan hơn chút thì cũng chỉ dám đi tới chỗ xa, tắt đèn led, lặng lẽ chụp mấy tấm hình,

Đường Bội cũng thấy, nhưng không để ý tới.

Xung quanh trở nên yên tĩnh lại, đến khi ánh đèn sân khấu bỗng nhiên tối om, tất cả đèn pha tập trung chiếu vào sân khấu hình chữ T.

Trầm Thanh Văn cũng khá nổi tiếng trong nước, người đến xem cũng không ít.

Nhưng mà có lẽ do có mấy người Sở Quân Việt ngồi đấy, nên cũng không coi là náo nhiệt.

Từng người mẫu nhanh chóng đi qua.

Đường Bội nhìn kĩ, Trầm Thanh Văn thật sự có tài nên mới có thể tự tạo ra một chỗ đứng riêng trong giới thời trang.

Quần áo hôm nay đều là đồ nam, nhưng đa số đều là một đôi nam nữ cùng đi ra.

Đến cuối cùng hai người mẫu chính mới đi ra.

Ngoài ý muốn của mọi người, hai người kia không phải là một nam một nữ mà là hai người đàn ông anh tuấn.

Bên cạnh Đường Tử Thái chính là Cố Diệp, diễn viên mới nổi, sở hữu vẻ ngoài anh tuấn đến nỗi có chút yêu nghiệt.

Trên người Đường Tử Thái mặc bộ âu phục mà hôm qua Đường Bội đã gặp.

Nụ cười trên mặt cậu vẫn có chút xấu hổ, vừa rồi khách dự nhìn thấy toàn là những người mẫu lạnh lùng, lúc này nhìn thấy cậu thì hai mắt lập tức sáng lên.

Nhất là khí chất trong sáng lại thêm gương mặt anh tuấn.

Đến cả Liên Tu Cận khi vừa nhìn thấy con trai mình thì đôi mắt cũng lập tức sáng ngời.

Ông ta nắm chặt tay vịn, nghiêng người về phía trước, ánh mắt cực kì kiêu ngạo.

Con ông ta đã trở thành một người đàn ông anh tuấn như thế, thật sự làm cho lòng ông ta vừa chua xót lại vừa vui mừng.

Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều bị Đường Tử Thái thu hút, cảm xúc tự hào của người làm ba, làm sao cũng không giấu được.

Ngay cả Liên Thiên Duệ ngồi bên cạnh ông ta cũng không nhịn được mà ho nhẹ, thấp giọng nhắc nhở ông ta: "Chú Ba..."

Nhưng mà Liên Tu Cận như không nghe thấy.

Hốc mắt hơi đỏ lên.

Đây là con trai của mình!

Là con trai ruột của mình!

Người yêu bị ông ta ruồng bỏ, lại để lại cho ông ta món quà quý giá nhất!

Nhưng ông ta lại không thể làm cho Đường Tử Thái gọi ông ta một tiếng cha!

Tất nhiên Cố Diệp đi bên cạnh Đường Tử Thái cũng hoàn toàn không thua kém.

Gương mặt yêu nghiệt cộng thêm nụ cười lưu manh.

Hắn và Đường Tử Thái một người tà mị, một người ngây ngô, sự tương phản đến từ hai người khiến mọi người kích động.

Hiện trường vốn vẫn yên tĩnh, đến khi nhà thiết kế lên sân khấu lại bắt đầu xôn xao.

Cố Diệp với Đường Tử Thái đứng ở trước mặt bọn người Đường Bội.

Trên mặt Đường Tử Thái vẫn có chút xấu hổ, cười mỉm yên tĩnh đứng tại chỗ.

Cố Diệp nhếch môi, đôi mắt chậm rãi lướt qua toàn trường.

Kiều ngạo như đế vương, ánh mắt tà mị ngang ngược làm cho mọi người khi bị hắn nhìn chăm chú thì lập tức cảm thấy khó thở.

Sau đó, hành động tiếp theo của hắn lại khiến cho mọi người kinh ngạc!

Bỗng nhiên Cố Diệp cười khẽ, sau đó vô cùng lưu loát nhảy xuống sân khấu chữ T, yên ổn ngồi bên cạnh Đường Bội.

Tiếp theo, lúc mọi người chưa kịp phản ứng, hắn nhảy xuống khỏi sân khấu hình chữ T, một tay ôm lấy eo Đường Bội, một cánh tay khác chống trên bục rồi nhảy lên trở lại.

"A a a a!" Mọi người hét lên.

Trong nháy mắt bầu không khí bị đẩy lên đến đỉnh điểm!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Tù Binh Của Tình Yêu

Hành động to gan này của Cố Diệp làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Hắn và Đường Tử Thái đều mặc tây trang màu đen.

Đường Tử Thái thanh lịch ngậy ngô, Cố Diệp tà mị anh tuấn, kích thích thị giác mạnh như vậy, vốn dĩ đã thu hút ánh mắt của người khác.

Cố Diệp hành động như vậy, ở giữa bọn họ đột nhiên xuất hiện một phong cảnh đẹp đẽ.

Các phóng viên ở hiện trường cũng vô cùng hưng phấn!

Đèn flas không ngừng lóe lên, chụp liên tục không bỏ sót một giây.

Cố Diệp một tay ôm eo Đường Bội, nụ cười trên mặt không giảm, thấp giọng tiến tới bên tai cô khẽ nói: "Phối hợp một chút."

Đường Bội đưa lưng về phía dưới.

Cho nên người có thể thấy biểu cảm của cô lúc này chỉ có Đường Tử Thái và Cố Diệp.

Cô híp mắt lại, đặt tay lên vai Cố Diệp muốn đẩy hắn ra, nhưng khi nhìn Đường Tử Thái thì lại từ từ buông lỏng.

Từ dưới sân khấu nhìn lên, Đường Bội giống như là đang vịn vai Cố Diệp, còn Cố Diệp thì ôm eo cô.

Vốn lúc trước hai người đã có scandal, bây giờ lại hợp tác trong một bộ phim, muốn viết bao nhiêu đề tài thì có bấy nhiêu.

Nếu như không phải Sở gia chèn ép thì số lượng tin tức lên quan đến Đường Bội chỉ sợ là gấp mười lần bây giờ.

Nhưng mà...

Các phóng viên cũng sắp điên rồi, một màn này, ít nhất cũng đủ để bọn họ viết trong một tuần.

Đường Bội đưa lưng về phía các phóng viên, đột nhiên nhếch môi.

Cánh tay đặt trên vai Cố Diệp đột nhiên dùng lực, đẩy hẳn ra.

Đường Bội dịch gót chân, đứng bên cạnh Đường Tử Thái.

Cô hơi nghiêng người, gò má lộ ra.

Sau đó đưa tay, vỗ lên vai Đường Tử Thái.

Đường Bội cười khẽ, nhìn gò má đỏ ửng của Đường Tử Thái, khẽ nói: "Ôm eo của chị."

Dưới ánh đèn, mặt của Đường Tử Thái đỏ lên.

Cậu rũ mắt xuống, lông mi thật dài che khuất ánh sáng trong mắt.

Nhưng cậu vẫn từ từ đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy eo Đường Bội.

Đường Bội từ từ nghiêng đầu, hướng về phía ống kính, nở một nụ cười điên đảo chúng sinh.

Hiện trường vốn hết sức náo nhiệt đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Đường Tử Thái trẻ trung ưu nhã.

Đấy Cố Diệp tà tứ yêu nghiệt ra, Đường Bội quay lại chọn Đường Tử Thái trẻ trung ngây ngô.

Đứng ngược sáng, ánh đèn vờn quanh gò má Cố Diệp, nhìn có chút bí hiểm.

Ba người bọn họ, cứ đứng như vậy, tạo ra một bộ ảnh đẹp nhất!

Trên sân khấu hình chữ T, show diễn thời trang đơn thuần, Cố Diệp làm ra hành động như vậy, ngược lại giống như một câu chuyện hoàn chỉnh, show diễn này, dường như cũng được trao cho một linh hồn mới.

Hiện trường chỉ yên tĩnh mấy giây, rất nhanh sau đó tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

Tiếng vỗ tay nhanh chóng lan ra, càng lúc càng nhiệt liệt.

Mọi người đều nở nụ cười, cảm ơn ba người này đã cho bọn họ một buổi tiệc thị giác.

Đường Bội khẽ mỉm cười, cùng Đường Tử Thái, Cố Diệp cúi đầu với các vị khách phía dưới.

Trong tiếng vỗ tay, Trầm Thanh Văn mặc trang phục đơn giản, trên môi mang theo nụ cười tươi bước ra.

Những người mẫu cũng nối đuôi cùng đi ra, đứng trên sân khấu hình chữ T vỗ tay hoan nghênh nhà thiết kế.

"Cảm ơn." Khi đi ngang qua người Đường Bội, Trầm Thanh Văn dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói với cô.

Nụ cười trên mặt Đường Bội không giảm, nhưng cũng không nói gì.

Cô lấy tay ra khỏi vai Đường Tử Thái, ba người cũng bắt đầu vỗ tay.

Trầm Thanh Văn cười cúi đầu cảm ơn các vị khách đã tới xem.

Một show diễn thời trang, kèm thêm một đoạn trích kịch tính như trong phim, cuối cùng kết thúc hoàn mỹ.

Máy chụp hình trong tay các phóng viên được bấm liên tục, chụp lại khoảnh khắc này.

Cho đến khi tất cả người mẫu bắt đầu đi về phía lối ra, cô mới gật đầu với Đường Tử Thái, rồi bước xuống khỏi sân khấu trở về hàng ghế khách quý.

Sở Quân Việt không nói gì, cũng không ai có thể nhìn ra cái gì khác thường trên mặt anh.

Nhưng Đường Bội nhìn thấy sự bất mãn trong mắt anh.

Cô đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống, nghiêng đầu thấp giọng cười nói: "Vừa rồi biểu hiện của em thế nào?"

Sở Quân Việt khẽ hừ một tiếng, nắm lấy tay cô.

Mười ngón tay đan vào nhau.

Ngón tay Đường Bội trắng nõn, ngón tay Sở Quân Việt màu đồng khỏe mạnh.

Hai bàn tay đan vào nhau, anh khẽ vuốt ve những vết chai trong tay Đường Bội, thấp giọng nói: "Nếu như lúc này không có Tử Thái ở trên đó, em sẽ tiếp tục phối hợp với hấn sao?"

"Ừ..." Đường Bội cố ý nhíu mày trầm ngâm mấy giây.

Bàn tay cô lập tức bị siết chặt, Sở Quân Việt nhíu mày, sự bất mãn trong mắt đã không thể che giấu.

"Đại khái là vậy." Đường Bội hơi nghiêng đầu, cười nói: "Lúc ấy nếu cắt ngang thì chắc chắn sẽ rất khó xử."

Thật ra thì mặc dù động tác của Cố Diệp rất nhanh nhạy, nhưng nó vẫn không là gì trong mắt Đường Bội.

Khi hấn ôm cô nhảy lên sân khấu. Mặc Doanh, Diệp Gia Quán.

Hoặc là khi hấn nhảy xuống ôm lấy eo cô, cô hoàn toàn có thể tránh.

Nhưng nếu cô làm như vậy, bất luận thế nào cũng sẽ tạo ra tranh chấp.

Như vậy, ngược lại sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn, cuối cùng làm cho bầu không khí càng thêm lúng túng.

Cho nên cách làm của cô bây giờ, mặc dù cũng sẽ đưa tới một vài vấn đề nhưng thái độ thoải mái tự nhiên của cô, nhất là hành động đẩy Cố Diệp ra để chọn Đường Tử Thái, thể hiện rõ tính chất của câu chuyện và nội dung của show diễn, như thế mọi người sẽ không suy nghĩ nhiều.

Sở Quân Việt vuốt ve tay cô.

Mặc dù anh không phải là người trong giới giải trí, nhưng anh vốn rất thông minh, cho nên cũng nhanh chóng biết được dụng ý của cô khi thấy cô làm vậy.

Nhưng biết là một chuyện.

Tâm trạng lại là một chuyện khác.

Nghĩ đến gương mặt yêu nghiệt của Cố Diệp, nghĩ đến cánh tay hắc chạm vào eo cô, nghĩ đến hắc đã từng nắm tay cô...

Sở Quân Việt cảm thấy mình vô cùng muốn giết chết Cố Diệp!

Cách làm của hắc, tuyệt đối là đang trắng trợn khiêu khích anh!

Một lúc sau, Đường Tử Thái và Cố Diệp cùng nhau đi ra trước sân khấu.

Bọn họ không thay quần áo.

Đường Tử Thái vẫn mặc bộ âu phục vừa rồi, nhưng nụ cười trên mặt rõ ràng hơn rất nhiều, không còn ngượng ngùng như vừa nãy.

Cố Diệp vẫn cười, nụ cười tà khí không gò bó.

Đi phía sau bọn họ chính là nhà thiết kế Trần Thanh Văn.

Đường Bội đứng lên, tay vừa dùng lực, muốn rút tay ra khỏi tay Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt lại không buông cô ra.

Anh thu lại sự bất mãn trên mặt, ngồi thêm một chút rồi cùng đứng lên với Đường Bội.

"Chị." Đường Tử Thái đã bước tới chỗ Đường Bội, mỉm cười với cô.

Cố Diệp cũng đi tới, nhưng mà thái độ của hắc cũng không có gì khác, tựa như người kéo Đường Bội lên sân khấu vừa rồi không phải hắc.

Cố Diệp gật đầu với Đường Bội, đảo mắt qua đôi tay đang nắm chung một chỗ của Đường Bội và Sở Quân Việt, cuối cùng dừng lại ở mặt Sở Quân Việt, cười gật đầu với anh, chào hỏi: "Xin chào."

Ánh mắt của hắn nhanh chóng dời ra chỗ khác, nhìn Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ.

Lúc ở trên sân khấu, Đường Tử Thái đã thấy Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ.

Sau khi cười với Đường Bội cậu nhìn sang hai người này.

Chần chờ chốc lát, vẫn từ từ đi tới chỗ bọn họ.

Lúc đầu, Liên Thiên Duệ bay tới Mỹ, không chỉ cứu cậu, còn đưa cậu về thật lòng chăm sóc, cuối cùng còn giúp cậu được phẫu thuật, giành lấy một cuộc sống mới.

Đường Tử Thái cũng không có bất mãn gì với Liên Thiên Duệ, lúc này liền cười gọi: "Anh hai Liên."

Liên Thiên Duệ gật đầu, nhìn cậu từ trên xuống dưới, đưa tay vỗ lên vai cậu, cười nhạt nói: "Đúng là sĩ biệt tam nhật (chia tay ba ngày), gặp lại đã thay đổi quá nhiều. Tử Thái, em mặc bộ đồ này, thật sự làm anh suýt chút không dám nhận người."

"Anh hai Liên nói đùa." Đường Tử Thái khẽ mỉm cười.

Cậu từ từ nhìn sang Liên Tu Cận, không biểu cảm gật đầu một cái, chào hỏi: "Ông Liên."

Từ lúc Đường Tử Thái đi ra Liên Tu Cận cũng đã đứng lên.

Nghe thấy Đường Tử Thái gọi Liên Thiên Duệ là anh hai, thì đôi mắt cũng trở nên kích động.

Nhưng khi nghe được tiếng 'ông Liên' này, thì đôi mắt vốn tràn đầy hy vọng lại dần ám đạm xuống.

Sau khi chào hỏi với Đường Bội và Sở Quân Việt, Trầm Thanh Văn mỉm cười đi tới, chìa tay ra với Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ, cười nói: "Cảm ơn hai vị đã dành thời gian đến đây."

"Đừng khách sáo, show diễn này rất được." Liên Thiên Duệ nhàn nhạt nói.

Hắn nhìn chú ba nhà mình, đôi mắt của Liên Tu Cận bây giờ đã hoàn toàn đặt lên người Đường Tử Thái, nào có rảnh để chú ý tới cô gái xinh đẹp trước mặt.

Khẽ thở dài trong lòng, Liên Thiên Duệ lại tiếp tục nói: "Liên thị rất có hứng thú với thiết kế của cô Trầm, nếu như cô Trầm bằng lòng thì tập đoàn của chúng tôi có thể đầu tư vào các mẫu thiết kế của cô. Không biết ý của cô Trầm thế nào?"

Trầm Thanh Văn mỉm cười, nói: "Có thể được tập đoàn Liên thị xem trọng như vậy, tôi vô cùng vinh hạnh, cảm ơn Liên tổng đã cho tôi cơ hội. Mặc Doanh, Diệp Gia Quán. Nhưng nửa năm sau tôi sẽ ra nước ngoài du học, đến khi trở lại, hy vọng có thể làm ra tác phẩm làm cho Liên tổng hài lòng."

Cô nắm tay Liên Thiên Duệ, thái độ đúng mực làm cho Liên Thiên Duệ tán thưởng, khẽ gật đầu.

Trầm Thanh Văn vô cùng tin tưởng vào cái nhìn của mình, biết hôm nay những người này tới đây xem show diễn của mình không phải vì nó đặc biệt hay khác với người khác.

Mà là vì người mẫu mới mà mình mời được trong lúc vô tình.

Mặc dù cậu chỉ là người mới.

Dù dính ánh sáng của Đường Tử Thái, nhưng cô biết, thực lực của mình bây giờ, vẫn chưa thể nào lọt vào mắt của những vị khách quý ngồi ở đây ngày hôm nay.

Nghĩ tới đây, Trầm Thanh Văn mỉm cười quay đầu nhìn Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái vẫn im lặng đứng đó.

Cậu đang chờ Trầm Thanh Văn nói xong, cho đến khi Trầm Thanh Văn nhìn về phía mình, cậu khẽ gật đầu với cô ta, xoay người trở lại bên cạnh Đường Bội.

Thái độ của Đường Tử Thái đối với chị gái nhiệt tình hơn so với hai người Liên Tu Cận nhiều.

Hai người tụm lại, thấp giọng nói chuyện một lúc lâu, cho đến khi lên xe, Đường Tử Thái cũng vẫn khó nén sự hưng phấn.

"Chị." Cậu khoa tay múa chân cười nói: "Hôm nay bộ âu phục em mặc..."

Nói tới chỗ này mặt của Đường Tử Thái cũng hơi đỏ lên, không biết là hưng phấn hay mắc cỡ: "Thật ra thì bộ này khác đôi chút so với thiết kế ban đầu của chị Thanh Văn, là em căn cứ vào đặc điểm của bản thân, em và chị ấy cùng nhau sửa lại."

Cậu vừa nói vừa cười, không kìm được lại hỏi: "Chị cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt." Đường Bội không chút keo kiệt tán dương: "Em cảm thấy cô Trầm như thế nào?"

"Rất tốt, chị ấy dạy em rất nhiều thứ!" Đường Tử Thái lại nói: "Nhưng mà đây là show diễn cuối cùng của chị ấy ở trong nước năm nay, nửa năm sau chị ấy sẽ ra nước ngoài học rồi."

Giọng của Đường Tử Thái trở nên có chút tiếc nuối.

Nếu như có thể, cậu rất muốn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh Trầm Thanh Văn, học hỏi thêm kinh nghiệm từ cô ấy.

Đường Bội mỉm cười, đoán được tâm tư của Đường Tử Thái.

Ấn tượng của cô đối với Trầm Thanh Văn cũng không tệ, Đường Tử Thái luôn không có bạn, mặc dù có cô, nhưng vẫn cần phải có bạn.

Khoảng thời gian này rõ ràng cậu đã cởi mở hơn, đây chính là chứng cứ tốt nhất.

"Tử Thái." Sở Quân Việt ngồi đối diện bọn họ, một mực không nói lời nào, lúc này đột nhiên rời mắt khỏi laptop, nhìn Đường Tử Thái.

"Dạ? Có gì không anh?" Đường Tử Thái cũng nhìn Sở Quân Việt.

"Nếu em muốn, thì có thể cùng đi học với Trầm Thanh Văn." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói: "Em có hứng thú với thiết kế thời trang, bây giờ đi học với Trầm Thanh Văn, vừa có thể học hỏi kinh nghiệm từ cô ấy, vừa có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Anh hai Sở..." Mặt Đường Tử Thái càng đỏ hơn: "Em đối với chị Thanh Văn... Đối với chị ấy..."

"Ồ?" Ngay cả Đường Bội cũng không nén nổi tò mò, hỏi: "Tử Thái, là thật sao?"

Cô cẩn thận nhớ lại, từ lần đầu tiên gặp nhau, trên người Trầm Thanh Văn có sự hào phóng và lạnh lẽo, ưu nhã, hơn nữa bọn họ lại bằng tuổi nhau,

đây thật sự là một cô gái không tệ.

Nhất là dáng dấp của Trầm Thanh Văn cũng rất đẹp.

Quan trọng là còn có chỗ khiến cho Đường Tử Thái thấy hứng thú.

Đường Tử Thái bị Trầm Thanh Văn hấp dẫn, nghĩ lại cũng bình thường.

Thấy Đường Tử Thái đỏ mặt, ấp a ấp úng một lúc lâu mà lại không nói được câu nào, Đường Bội không nhịn được mà cười nói: "Nhà mình có em trai sắp trưởng thành a!"

Mặt của Đường Tử Thái càng đỏ hơn.

Cậu cup mắt xuống, từ từ lắc đầu, nói: "Chị Thanh Văn rất tốt, đối với em cũng rất tốt, cũng rất đẹp. Nhưng mà..." Mặc Doanh, Diệp Gia Quán.

Cậu ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt đối phương, từ từ nói: "Nhưng mà anh hai Sở, chị..."

Đường Tử Thái vừa nói, vừa quay đầu nhìn Đường Bội, tiếp tục nói: "Nhưng mà em đối với chị ấy, thật sự không có ý nghĩ như vậy..."

"À..." Đường Bội rõ ràng là không tin, nhú mày kéo dài âm thanh.

"Thật đó, chị!" Đường Tử Thái có chút nóng nảy, luôn miệng nói: "Đối với chị Thanh Văn, em càng tôn trọng hơn. Thật sự không có cảm giác tim đập nhanh."

"À..." Đường Bội lại cố ý kéo dài âm thanh, thấy Đường Tử Thái càng lúc càng cuống, mới cười khúc khích, vỗ lên vai cậu một cái, cười nói: "Mắc cỡ cái gì? Ở đây đâu có người ngoài. Vậy em nói xem, em có cảm giác tim đập thành thịch với ai?"

"Không có..." Đường Tử Thái nhẹ giọng nói: "Nhưng mà nếu một ngày gặp được người đó thì em chắc chắn sẽ nói với chị."

Mỗi lần cậu gọi 'chị' đều mang theo sự làm nũng.

Quả nhiên Đường Bội không tiếp tục hỏi tới nữa, cười ngời thẳng người lại, nói: "Được rồi, đến lúc đó em nhớ nói cho chị biết là được."

Sở Quân Việt như có điều suy nghĩ lại nhìn Đường Tử Thái một cái, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Anh cúi đầu nhìn màn hình laptop, nói: "Vừa rồi anh cũng chỉ nói đùa, nhưng em vẫn có thể cân nhắc một chút, đi học với Trầm Thanh Văn. Như vậy thì chị hai em sẽ yên tâm hơn."

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu, nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh hai Sở, em sẽ suy nghĩ kỹ."

"Chuyện này không cần vội." Đường Bội cười vỗ vai cậu, hỏi: "Làm người mẫu em cảm giác như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm." Đường Tử Thái đáp: "Em cũng biết lý do, tại sao chị lại làm diễn viên, nó có thể giúp mình biểu đạt cái mà mình muốn, truyền cho người xem cảm giác của mình, thật sự không tệ."

Cậu dừng một chút, lại nói: "Sau này có cơ hội, em cũng muốn mặc quần áo mình thiết kế, tổ chức show diễn thời trang."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Tù Binh Của Tình Yêu (2)

"Nhất định sẽ được." Đường Bội cười.

Cô rất vui vì em trai mình có suy nghĩ như vậy.

Hai người nói chuyện một lúc, không bao lâu sau đã tới biệt thự Sở gia.

Đường Bội không hề nói chữ nào về chuyện mình gặp lúc trưa, dọc theo đường đi chỉ kiên nhẫn hỏi Đường Tử Thái chuyện gần đây của cậu.

Cuối cùng đề tài chuyển sang Cố Diệp.

"Em cũng biết Cố Diệp là một trong hai người mẫu chính?" Đường Bội hỏi.

"Đúng vậy." Đường Tử Thái gật đầu, hơi khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ chị không biết sao? Không phải hai người đang đóng phim chung với nhau sao?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

"Cho nên lần đầu tiên anh ta đến phòng tập, em liền nhận ra anh ta." Đường Tử Thái lại nói.

"Là em chủ động nói với anh ta sao?" Đường Bội lại hỏi: "Nói chuyện em là em trai của chị?"

Vẻ ngoài của cô và Đường Tử Thái không hề giống nhau, nếu như không phải là người quen, thì tuyệt đối sẽ không nghĩ họ là hai chị em.

"Không phải." Đường Tử Thái mờ mịt lắc đầu.

"Vậy là?" Đường Bội cau mày hỏi.

Ngay cả Sở Quân Việt cũng ngẩng đầu lên nhìn Đường Tử Thái, hỏi: "Là Cố Diệp nhận ra em?"

"Dạ." Đường Tử Thái gật đầu, nghĩ một chút, cậu nói: "Anh ta nói là từng gặp em và chị ở đài truyền hình, biết em là em trai của chị."

Đường Bội và Sở Quân Việt nhìn nhau một cái.

Sở Quân Việt hí mắt, ánh sáng lạnh chợt lóe lên.

"Sao vậy chị?" Đường Tử Thái có chút không hiểu.

Cậu nhớ lần đầu tiên gặp Cố Diệp, người đàn ông đẹp trai đến mức yêu nghiệt đó cười nhạt từ từ đi về phía mình.

Đường Tử Thái nhớ là mình đã từng gặp người này, cũng biết đây là người đang đóng phim chung với chị mình.

Lúc bọn họ tổ chức buổi họp báo, cậu và Trầm Thanh Văn ngồi xem trong phòng nghỉ ngơi.

Cho nên thật ra thì cậu không ngạc nhiên mấy khi thấy Cố Diệp, lúc ấy Trầm Thanh Văn cũng ở đó, rất có thể là Cố Diệp biết Trầm Thanh Văn.

"Xin chào, em trai Đường, tôi là Cố Diệp." Lúc ấy Cố Diệp cực kỳ hào phóng đưa tay ra với cậu, cười chào hỏi: "Mặc dù là lần đầu tiên chào hỏi, nhưng thật ra tôi đã gặp cậu mấy lần rồi. Mặc Doanh, Diệp Gia Quán."

Mặc dù cậu và chị gái của cậu không giống nhau, nhưng khí chất lại rất giống."

Cố Diệp nói như thế.

Những lời này rõ ràng là làm cho tâm trạng của Đường Tử Thái rất tốt, cậu đưa tay ra nắm lấy tay Cố Diệp, khách sáo nói: "Xin chào."

Nói tới chỗ này, nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của Đường Bội và Sở Quân Việt, Đường Tử Thái không nhịn được hỏi: "Chị, Cố Diệp này có vấn đề gì sao?"

"Không có." Đường Bội cười lắc đầu, nói: "Chỉ là có chút bất ngờ khi thấy anh ta ở đó, lúc đóng phim, anh ta không có nói gì hết."

Cố Diệp có thể nhận ra Đường Tử Thái, đoán được Đường Bội đến đó để xem em trai diễn, thật ra thì không hề khiến người ta ngạc nhiên.

Chẳng qua là Đường Bội không ngờ, đối phương lại quá bình thản, diễn chung với mình nhiều ngày như vậy, đến phút cuối cùng mới để lộ.

Cô nhìn Sở Quân Việt một cái, thấy anh nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Cô mỉm cười, quay đầu đối mặt với đôi mắt hiếu kỳ của Đường Tử Thái, thản nhiên nói: "Không có gì, có lẽ, anh ta chỉ muốn làm chị bất ngờ mà thôi."

"À." Đường Tử Thái như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Nói xong thì xe cũng đã lái vào biệt thự Sở gia.

Bởi vì buổi chiều bỏ lại công việc để đi với Đường Bội nên tối hôm đó Sở Quân Việt cực kỳ bận rộn.

Chờ khi anh về phòng ngủ thì Đường Bội đã ngủ say.

Đường Bội ngủ luôn rất nông, Sở Quân Việt cố gắng thả nhẹ động tác hết mức, nhưng cuối cùng khi anh nằm lên giường thì Đường Bội vẫn mơ màng mở mắt ra, mông lung nói: "Làm xong rồi?"

"Ừ..." Sở Quân Việt thấp giọng đáp.

Anh cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, dịu dàng nói: "Em ngủ tiếp đi."

"Ừ." Đường Bội trở mình, làm ổ trong ngực Sở Quân Việt, tiếp tục ngủ.

Sở Quân Việt dịu dàng ôm lấy cô.

Trước đó không lâu, hai người bọn họ đều không có thói quen có người khác nằm bên cạnh.

Nhưng mà bây giờ...

Anh dịu dàng nhìn người trong ngực, không biết Đường Bội nằm mơ thấy cái gì mà khẽ cọ trán lên vai anh mấy cái.

Tim Sở Quân Việt lập tức mềm nhũn, trong nháy mắt đó, anh thật sự cảm thấy, cho dù vì muốn cô dựa vào ngực anh một cái mà phản bội lại thế giới, anh cũng sẽ không tiếc.

"Mơ đẹp..." Anh lẩm bẩm nói, sau đó lại cúi đầu hôn lên trán Đường Bội một cái: "Tình yêu của anh."

Ngày hôm sau, lịch quay của Đường Bội được xếp kín.

Sáng sớm lúc cô thức dậy, Sở Quân Việt cũng dậy theo.

"Anh ngủ tiếp đi." Đường Bội rửa mặt chải đầu xong đi ra, thấy Sở Quân Việt cũng chuẩn bị đi rửa mặt, không kiềm được mà cười nói: "Hôm qua không phải anh làm việc đến khuya sao?"

Sở Quân Việt lắc đầu, nói: "Anh đưa em đến phim trường."

Đường Bội ngẩn ra, rồi lập tức hiểu, có lẽ là vì chuyện hôm qua nên Sở Quân Việt lo cho cô.

Cô khẽ mỉm cười, không từ chối mà gật đầu cười nói: "Vây vinh hạnh cho em quá."

Sở Quân Việt ngây thơ tự mình lái xe đưa Đường Bội đến phim trường, vì chuyện này mà anh còn đặc biệt đổi một chiếc xe tương đối bình thường màu đen.

Buổi tối, chờ Đường Bội quay phim xong, vừa đi ra cửa liền gặp Sở Quân Việt đang đứng dựa vào xe cách đó không xa.

Đưa đón mỗi ngày như vậy kéo dài một tuần, nội cảnh của Đường Bội chỉ còn lại một màn nữa thôi.

Hôm đó cũng đến phim trường rất sớm, nhưng Sở Dực Thành và Cố Diệp còn tới sớm hơn, bọn họ đang thảo luận về góc quay.

Chờ Đường Bội trang điểm xong, thay quần áo đi ra, Sở Dực Thành ngẩng đầu nhìn về phía cô, nụ cười trên mặt có chút ý trêu ghẹo: "Sao rồi? Trong lòng có cảm thấy áp lực không?"

Đường Bội cười đáp: "Đây là do cảnh quay cần mà."

"Tôi thì lại có hơi căng thẳng." Cố Diệp đứng một bên cười nói.

Quan hệ của Cố Diệp và Đường Bội cũng không vì show diễn hôm đó mà thay đổi.

Mặc dù sau hôm đó trên các trang báo cũng có đăng tin về hai người, miêu tả mối quan hệ của Đường Bội và Cố Diệp rất mập mờ.

Nhưng hôm đó cũng có Sở Quân Việt, anh đã sớm biết sẽ có chuyện như vậy nên từ lúc rộ tin thì anh đã đề xuống rồi, những tin tức kia cũng không được truyền tải rộng rãi nên nhanh chóng bị đề xuống.

Sở Dực Thành nghe Cố Diệp nói vậy thì lập tức cười vỗ vai hân.

Hôm nay màn diễn nội cảnh của Đường Bội và Cố Diệp chính là- diễn trên giường.

Sở dĩ Sở Dực Thành dời cảnh này đến hôm nay mới quay là vì muốn để cho hai người dần dần quen thuộc với nhau, để khi diễn cảnh này hai người không bị lúng túng.

Nhân viên đã bố trí hiện trường xong xuôi.

Chỉ chờ đạo diễn hô một tiếng 'action' thì có thể bắt đầu quay ngay.

Phòng ngủ đã được bố trí như trong tưởng tượng, Đường Bội và Cố Diệp đứng ngoài cửa, hai người thấp giọng thảo luận mấy câu, thư ký trường quay cầm kịch bản đi tới.

Sở Dực Thành nhìn Đường Bội một cái, thấy cô gật đầu với mình, cao giọng nói: "Action!"

Máy quay bắt đầu làm việc.

Cố Diệp và Đường Bội lập tức điều chỉnh trạng thái, cả người hân dựa lên người Đường Bội.

Quan hệ giữa Bạch An và Tạ Liên Thành, luôn như gần như xa, không có tiến triển gì thêm.

Mặc dù bị Tạ Liên Thành tổn thương nhiều lần, nhưng Bạch An vẫn không muốn buông tay. Mặc Doanh, Diệp Gia Quán.

Hôm nay, Tạ Liên Thành vì một vài chuyện mà uống say, Bạch An nhận được tin lập tức chạy tới đưa anh ta về nhà anh ta.

Mặc dù cô không lùn, nhưng nếu so với Tạ Liên Thành thì không được coi là cao lớn.

Tạ Liên Thành say rượu, lúc đầu chỉ yên tĩnh dựa lên người Bạch An.

Cho dù như vậy, Bạch An đỡ anh ta cũng rất gian nan.

Nhưng mà có lẽ là do nơi quen thuộc, nên Tạ Liên Thành trở nên hơi khác thường.

Mặc dù anh ta vẫn dựa lên người Bạch An, nhưng trên mặt lại mang theo sự tự giễu, lẩm bẩm nói: "Cô còn quan tâm tôi làm gì? Một thằng bỏ đi như tôi, cái gì cũng không làm được... Cô quan tâm tôi làm gì?"

Anh ta vừa nói, vừa vùng vẫy mấy cái, muốn thoát khỏi tay Bạch An.

Bạch An đầu đầy mồ hôi, vừa phải cố gắng đỡ Tạ Liên Thành, vừa phải dỗ cho anh ta ngừng giãy giụa, miệng luôn trấn an nói: "Chú Tạ, chú đừng kích động..."

Cô dừng một chút, cố hít thở mấy cái, mới tiếp tục nói: "Sao chú lại là đồ bỏ đi chứ?! Ở trong lòng tôi, chú vĩnh viễn là người giỏi nhất!"

"Giỏi nhất? Ha ha ha ha ha ha ha..." Tạ Liên Thành nghe vậy, lập tức cười.

Tiếng cười của anh ta càng lúc càng lớn, càng lúc càng châm chọc.

Lúc này, Bạch An lão đạo đỡ anh ta, mở cửa phòng đi vào.

"Chú Tạ..." Giống như hoàn toàn không nghe ra sự châm chọc trong tiếng cười của Tạ Liên Thành, Bạch An vừa đỡ anh ta vừa đi tới mép giường, thấp giọng nói: "Chú đừng quậy, sẽ tới ngay thôi."

Cô suy nghĩ một chút, lại nói: "Bất luận người khác nói gì, ở trong lòng tôi, chú mãi mãi là người giỏi nhất, tuyệt vời nhất!"

Bạch An kiên định nói.

Có lẽ sự kiên định trong lời nói của cô là để lấy lòng Tạ Liên Thành.

Hoặc, đây là câu an ủi Tạ Liên Thành đang ngày càng nóng nảy.

Anh ta dễ dàng bắt lấy cảm cô, xoay mặt của cô qua hướng mình.

Tạ Liên Thành có chút mất khống chế nhượng mảy, trào phúng nói: "Vậy cô nói thử xem, tôi tuyệt vời ở chỗ nào?"

Bị người đàn ông mình yêu mẫn độn chạm, mặt của Bạch An đã sớm đỏ lên.

Cô vừa há miệng, chưa kịp nói gì, Tạ Liên Thành đã buông cầm cô ra, lạnh lùng nói: "Đừng có dùng cái câu giải thích 'mỗi bộ phim của chú tôi đều xem hơn mười lần' ra nói với tôi, cô biết cái gì gọi là phim ảnh sao? Cô biết ý nghĩa bên trong tôi muốn truyền đạt sao?"

Bạch An há miệng, nhưng không nói được gì.

"Không nói được chứ gì?" Tạ Liên Thành giễu cợt nhìn cô một cái, khinh thường nói: "Đúng là không nói được gì cả!"

Anh ta gạt ta Bạch An ra, lão đảo, té nhào lên giường, lạnh lùng nói: "Cô đi đi, để tôi yên lặng một chút!"

"Chú Tạ..." Bạch An không đi.

Cô từ từ bước tới bên giường, cẩn thận quỳ xuống bên cạnh Tạ Liên Thành, đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng mô tả gương mặt của anh ta.

Tạ Liên Thành vốn đã nhắm chặt mắt lúc này lại đột nhiên mở mắt ra, nắm chặt tay Bạch An, đẩy tay cô ra, lạnh lùng nói: "Còn không mau cút đi!"

Lời nói của anh ta rất nặng, nhưng khoảng thời gian này Bạch An đã bị anh ta làm tổn thương không biết bao nhiêu lần, giờ đây, cô giống như không hề nghe thấy gì.

Vẫn không đi, mà im lặng ngồi đó.

Tạ Liên Thành cau mày nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa.

"Trên đời này..." Mặc Doanh, Diệp Gia Quán. Bạch An lại đột nhiên nói. Giọng của cô trong vắt, còn có mấy phần trong trắng của thiếu nữ, nghe vô cùng thoải mái: "Trên đời này, sao lại có người như vậy chứ?"

Đôi mắt của cô trở nên mờ mịt, sâu kín nhìn về phía cách đó không xa, giống như, người mà cô nói đang đứng ở đó: "Xinh đẹp như vậy, giống như thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian."

Sau đó đôi mắt của cô trở nên sắc bén, giọng cũng lạnh xuống: "Cô vốn là một người xinh đẹp, tại sao lại đi theo lối xấu?!"

Tạ Liên Thành vốn đã nhắm mắt, lại từ từ mở mắt.

Bạch An quay đầu nhìn anh ta.

Lời thoại cô vừa đọc, chính là lời đối thoại của cặp đôi nam nữ chính trong một bộ phim của Tạ Liên Thành.

Cảnh sát và kẻ cướp, vốn là hai người đối lập.

Nhưng cố tính, hai người họ lại yêu nhau.

Trong quá trình đuổi bắt, bóng dáng xinh đẹp kia, người phụ trách đuổi bắt cô, để lại ấn tượng quá sâu.

Dần đi sâu vào triển khai điều tra, Trình Trung, hẳn, rốt cuộc không chống lại được sự cám dỗ của đối phương, rơi xuống cái bẫy ngọt ngào.

Bạch An xoay tròn mắt, cúi đầu nhìn Tạ Liên Thành nằm trên giường.

Bộ phim có đó một đoạn trích, là nữ tặc xinh đẹp dụ dỗ cảnh sát đẹp trai.

Nhưng không ai biết, cô ấy làm như thế, rốt cuộc là vì để thoát thân, hay... Vì yêu.

Thậm chí ở kết phim, lúc cô ấy bị cảnh sát còng tay, mang ra trước vành móng ngựa, không ai biết, chuyện xảy ra vào tối hôm đó, chuyện không chân thật đến mức giống như một giấc mơ ấy, rốt cuộc là thật hay là giả.

Bạch An nhìn vào mắt Tạ Liên Thành, từ từ cúi người xuống.

Đôi mắt cô trong suốt, nhìn vào mắt Tạ Liên Thành, đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười kia rất hấp dẫn, giống như nụ cười của nữ tặc trong phim, điên đảo chúng sinh.

"Tôi tin tưởng..." Cô lẩm bẩm nói, không còn là lời thoại trong phim: "Cô ấy thật lòng yêu nam chính." Mặc Doanh, Diệp Gia Quán.

Bạch An nói xong, cúi người hôn lên trán Tạ Liên Thành.

"Tại sao?" Tạ Liên Thành chấn động, nhưng lại không tránh nụ hôn của cô.

Anh ta chăm chú nhìn Bạch An, giống như lần đầu tiên biết cô gái này.

Mặc dù trong mắt vẫn có men say, nhưng lại không kìm được mà bị Bạch An hấp dẫn.

"Vì tôi tin...." Bạch An nhẹ nhàng nói: "Chỉ vì yêu, cô ấy mới tình nguyện trở thành tù binh của tình yêu."

Đây là một đề tài bị mọi người tranh luận không ngừng trong một thời gian dài, trên mạng có rất nhiều người đã xem bộ phim này đều thảo luận sôi nổi xem nữ tặc có yêu anh cảnh sát ngầm hay không.

Hay là nói lúc bộ phim kết thúc, tiếng cười nhẹ nhàng mang theo sự châm chọc ấy là có ý gì.

Bạch An hôn từ trán Tạ Liên Thành xuống.

Giọng nói của cô, trở nên dịu dàng và khàn đặc: "Khi yêu một người, mới biết, cam tâm tình nguyện như thế..."

Cô lẩm bẩm.

Tạ Liên Thành nhắm hai mắt.

Đột nhiên anh ta xoay người đè Bạch An ở dưới người mình.

Đó là một người, so với cô gái trong phim vào đêm hôm đó, còn chân thực hơn.

Nụ hôn nóng bỏng mang theo men say in trên môi Bạch An.

Anh ta đã quên đây là cô gái nhỏ luôn chạy theo mình gọi "chú Tạ". Lúc này trong mắt anh ta chỉ có đôi mắt xinh đẹp tràn đầy tình yêu và sự tin tưởng ấy.

Bạch An đưa tay ôm chặt cổ Tạ Liên Thành, chôn mặt mình vào hõm cổ anh ta.

Ổng kính kéo đến gần hơn một chút, có thể thấy rõ ràng cảm xúc trong ánh mắt.

Đó là cảm xúc hoàn toàn khác với sự phản nghịch và ngang bướng lúc trước, sâu đậm như thế, nóng bỏng đến mức khiến cho người ta không kìm được mà bị hấp dẫn, hạnh phúc giống như ăn mật, khiến cho Bạch An trở nên xinh đẹp vô cùng.

"Cut." Sở Dực Thành kêu ngừng.

Anh ta đứng lên, lão đảo đi ra ngoài cửa.

Cố Diệp buông Đường Bội ra, hai người giống như đã thoát khỏi cảnh quay vừa nãy, trở mắt nhìn nhau một cái, quay đầu cùng nhân viên đoàn phim nhìn về phía Sở Dực Thành vừa rời đi.

Đường Bội gật đầu với Cố Diệp một cái rồi đứng dậy đi theo.

Ngoài cửa, ánh đèn hành lang mờ tối.

Sở Dực Thành đang đứng dựa vào tường.

Trong tay anh ta đang cầm một điều thuốc.

Làn khói lượn lờ che mất cảm xúc của anh ta, khiến cho mặt mũi anh ta cũng có chút mơ hồ.

Sở Dực Thành hít một hơi thuốc, thấp giọng ho khan hai tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Bội, khẽ lắc đầu nói: "Chú không sao, chỉ là... Chỉ là muốn yên tĩnh một chút."

"Chú..." Đường Bội từ từ đến bên cạnh anh ta.

Cô cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh đứng bên cạnh Sở Dực Thành.

Chỗ quay hôm nay là do bọn họ thuê, yên tĩnh gần như không có tiếng động gì.

Sở Dực Thành ngửa đầu nhìn lên ngọn đèn trên trần nhà, thấp giọng nói: "Từ trước đến giờ, chú đều chưa từng cẩn thận nhìn kỹ cô ấy."

"Ừ." Đường Bội thấp giọng trả lời. Mặc Doanh, Diệp Gia Quán.

Cô biết, điều Sở Dực Thành cần bây giờ cũng không phải là an ủi.

"Chưa từng nghiêm túc nhìn cô ấy..." Giọng Sở Dực Thành khàn khàn đến nỗi gần như không nói ra lời.

Anh ta lại hít một hơi thuốc thật dài, rồi tiếp tục nói: "Hoá ra sau lưng chú, có một đôi mắt xinh đẹp như thế, vẫn luôn dõi theo chú."

Anh ta cúi đầu, giống như Cố Diệp vừa rồi, cười tự giễu: "Chú vẫn luôn cảm thấy, cô ấy chỉ là một cô bé chưa trưởng thành, chỉ coi chú như một món đồ chơi trong thời kỳ phản nghịch..."

Anh ta nhắm hai mắt, đau xót nói: "Sao chú lại ngu xuẩn như thế?! Sao lại nghĩ đó chỉ là một trò chơi?! Có trò chơi nào lại có thể khiến Bạch Phong kiên trì mười năm mà vẫn cảm thấy ngọt ngào..."

Cơ thể cao lớn gục xuống, giống như không chịu nổi sức nặng của những áp lực kia, từ từ trượt xuống ngồi xụi lơ trên mặt đất.

"Chú..." Đường Bội ngồi xổm xuống, dịu dàng đặt tay lên vai Sở Dực Thành, kiên định nói: "Tại sao?"

Cô dừng một chút, nhìn Sở Dực Thành hỏi: "Tại sao? Sau đó chú không cướp cô Thích về?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất

Đường Bội không biết là câu hỏi của mình quá trực tiếp.

Ở trong kịch bản, Sở Dực Thành viết cảnh bọn họ ở cùng nhau, viết cảnh bọn họ cãi nhau, thậm chí còn có cảnh sau khi Thích Bạch Phong về nước, anh ta có bao nhiêu hối hận.

Nhưng lại không hề nói một lời nào về quá trình đi từ khinh thường đến yêu ghi lòng tạc dạ của Sở Dực Thành đối với Thích Bạch Phong.

Sở Dực Thành không trả lời vấn đề này của Đường Bội.

Anh ta ngồi dựa vào tường, từ từ ngẩng đầu lên.

Điều thuốc lá tỏa ra hơi khói, ánh lửa rõ rệt lóe lên.

"Nếu chú yêu cô Thích như vậy..." Đường Bội cũng ngồi xồm xuống bên cạnh anh ta, hỏi: "Tại sao lúc ấy chú lại không theo đuổi cô ấy lại chứ?"

Nếu như Sở Dực Thành theo đuổi lại, coi như lúc ấy Thích Bạch Phong vẫn rất đau khổ, nhưng chuyện tuyệt đối sẽ không đi đến mức như hôm nay.

"A..." Sở Dực Thành cười khổ.

"Chú..." Đường Bội quay đầu nhìn về hướng phim trường, phó đạo diễn đảo nhô đầu ra, có chút lo lắng nhìn về phía bọn họ.

Đường Bội khẽ lắc đầu với phó đạo diễn, phó đạo diễn gật đầu một cái rồi lui về sau.

Phó đạo diễn này tên là Sư Học Lâm, đã ở trong giới giải trí nhiều năm. Mặc dù không có bối cảnh gì nhưng là người rất cần cù, cố gắng đi lên từ chỗ thấp nhất đến được vị trí ngày hôm nay.

Trong những bộ phim Sở Dực Thành viết, bọn họ cũng đã có hợp tác. Lần này Sở Dực Thành lần đầu tiên làm đạo diễn, tất nhiên sẽ mời người này làm phó đạo diễn.

Sự thật chứng minh, Sở Dực Thành không nhìn lầm người.

Bộ phim này không chỉ là tâm huyết của anh ta mà còn là ký ức đầy hối hận và ngọt ngào. Từng ngày trôi qua, mặc dù Sở Dực Thành không còn kích động như vừa mới bắt đầu, không còn mất khống chế. Nhưng mỗi lần tâm trạng anh ta dao động, không thể kìm lại thì Sư Học Lâm sẽ tiếp nhận công việc, duy trì trình tự.

Bây giờ Sư Học Lâm tất nhiên sẽ phụ trách cảnh quay tiếp theo, để Sở Dực Thành có thời gian bình ổn tâm trạng của mình.

Chờ thật lâu không thấy Sở Dực Thành trả lời, Đường Bội cũng không hỏi tiếp, học theo Sở Dực Thành, ngồi dựa vào tường, nhàn nhạt nói: "Nếu như là con, một khi hối hận, hoặc biết mình đã sai, con nhất định sẽ cố hết sức đem cô ấy về bên cạnh mình."

Cô dừng một chút, lại nói: "Dù là... Vì không để cho mình tiếc nuối."

Sở Dực Thành lại hít một hơi thuốc thật sâu, làn khói mỏng lung tràn ra từ miệng anh ta, không biết có phải vì bị khói làm cay hay không mà mắt

anh ta lại đỏ lên.

"Chú đi tìm Bạch Phong..." Sở Dực Thành đột nhiên khàn giọng nói: "Sau đó chú cũng đi tới Mỹ. Nhưng mà trên thế giới này tại sao lại có một người khổ nạn như chú chứ?!"

Anh ta cười tự giễu, giọng khàn đặc mang theo sự đau khổ khó nói thành lời: "Khi đó, thậm chí chú còn không biết, Bạch Phong mang theo con của chú, suýt chút chết ở Mỹ. Chú cho là..."

Sở Dực Thành đau khổ chôn mặt vào lòng bàn tay, cả người mất khống chế nghiêng về phía trước, trái tim đau đớn đến mức gần như không thở nổi.

Sở Dực Thành nghẹn lời!

Anh ta im lặng một lúc lâu, hô hấp nặng nề mà dồn dập.

Qua một lúc lâu, mới tiếp tục nói.

Giọng nói khàn đặc truyền qua từ kẽ tay: "Chú cho là cô ấy cũng giống như trước đây, bởi vì chú không nhận lời cầu hôn của cô ấy, cho nên cô ấy giận dữ mà thôi. Lúc ấy chú chính là như vậy, cao cao tại thượng, không chịu kiên nhẫn nói chuyện với cô ấy. Thậm chí còn dạy dỗ cô ấy, không để cho cô ấy ở lại đó, bảo cô ấy mau trở về với chú..."

Sở Dực Thành dè hai tay lên mặt mình.

Đây là chuyện ngu xuẩn nhất mà anh ta đã làm.

Nhưng lúc đó, anh ta còn cảm thấy mình rất rộng lượng, cảm giác như đang bố thí.

Cho dù cảm thấy lúc đó nét mặt của Thích Bạch Phong rất lạ, nhưng lại không suy nghĩ nhiều.

"Lúc ấy Bạch Phong lạnh lùng cắt ngang lời chú." Sở Dực Thành đau khổ nói: "Ngẩng đầu, kiêu ngạo lạnh lùng nhìn chú. Nói rõ từng chữ cho chú biết, cô ấy sắp kết hôn rồi."

"Nhưng lúc đó chú lại rất ngu xuẩn!" Sở Dực Thành thấp giọng nói: "Sao chú lại cho là, cô ấy đang nói lầy với chú."

Bởi vì lúc ấy anh ta vẫn chưa nói hết câu, anh ta đi tìm Thích Bạch Phong, kêu cô ấy về cùng mình, câu nói tiếp theo, vốn chính là muốn nói với cô ấy, mình chấp nhận lời cầu hôn của cô ấy.

Mặc dù lúc đó anh ta cảm thấy mình vẫn chưa tìm thấy cảm giác yêu đến không thể kiềm chế đối với Thích Bạch Phong.

Nhưng Thích Bạch Phong không nói một lời mà rời khỏi anh ta, khoảng thời gian này, cuộc sống của anh ta cũng không vui vẻ gì.

Giống như đã thiếu mất cái gì đó, không có người luôn quấn lấy anh ta, không có cô gái nhỏ luôn quấn theo làm anh ta phiền, nhưng anh ta lại hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ như đã nghĩ.

Ngược lại, làm chuyện gì cũng không tập trung được.

Cho nên, kết hôn với cô ấy, sau đó ở cùng nhau. Lúc đó Sở Dực Thành, đã kiêu ngạo mà nghĩ như vậy.

Lúc ngồi trên máy bay bay đến nước Mỹ, thậm chí anh ta còn tưởng tượng cảnh khi Thích Bạch Phong nghe được mình đồng ý lời cầu hôn của cô, tưởng tượng ra biểu cảm của cô lúc ấy.

Có lẽ sẽ mừng đến mức khóc luôn ấy chứ?!

Trong đôi mắt xinh đẹp đó chắc sẽ chứa đầy ngạc nhiên, không dám tin và mừng rỡ như điên.

Sau đó, sẽ giống như trước, ôm lấy tay anh ta, vui sướng nhảy tới nhảy lui bên cạnh anh ta.

Trên mặt cô, chắc chắn cũng sẽ đầy nụ cười.

Cho dù là ánh mặt trời rực rỡ nhất mùa xuân, cũng không rạng rỡ và ấm áp bằng nụ cười của cô.

Nhưng sau này khi nhớ lại lần gặp ấy, Sở Dực Thành đều nhớ rõ ràng sự tuyệt vọng và tổn thương trên mặt Thích Bạch Phong.

Nhớ đôi mắt cô lập tức đỏ lên rồi từ từ lạnh xuống.

Nhớ cô không nói một lời, quyết tuyệt xoay lưng.

"Chú không có can đảm..." Giọng của Sở Dực Thành trở nên nghẹn ngào, hai tay vẫn che mặt, nhưng vẫn cố lấy can đảm, nói tiếp: "Chú không có can đảm phơi bày sự yếu thế của mình trước mặt người khác, ha ha ha..."

Sở Dực Thành cười tự giễu.

"Chú..." Đường Bội đặt tay lên vai Sở Dực Thành.

"Sau đó chú mới biết, thì ra Bạch Phong lại vừa mới trải qua chuyện đáng sợ như vậy..." Cơ thể Sở Dực Thành run dữ hơn, cho dù tay Đường Bội, cũng không thể mang lại cho anh ta cảm giác ấm áp: "Chú là người cha, người yêu khốn nạn nhất thế giới!"

Sở Dực Thành run giọng tiếp tục nói: "Cho nên ông trời cũng trừng phạt chú, kiếp này, chú không thể nào có con cái và người yêu."

"Chú..." Đường Bội hồi hận.

Cô không nên ép Sở Dực Thành nhớ lại đoạn hồi ức này, bởi vì nó là đoạn hồi ức đau thương.

Bởi vì, bây giờ bộ phim này, cô đã rất quen thuộc.

Nguyên nhân dẫn đến Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong biến thành người dưng nước lã như hôm nay, trong kịch bản không hề được nói đến một chữ nào.

Ký ức, so với tưởng tượng, càng tổn thương người hơn.

"Chồng của Bạch Phong bây giờ, rất tốt..." Diệp gia quán, mặc doanh rí. Giọng của Sở Dực Thành vẫn còn run rẩy: "Anh ta không khốn kiếp như chú, ngược lại anh ta là người đã kéo cô ấy ra khỏi bùn lầy, thương yêu cô ấy."

Đường Bội có hơi đau lòng.

Bởi vì đóng vai Bạch An, cũng chính là Thích Bạch Phong, cho nên cô có thể tưởng tượng, sau khi trải qua những chuyện này, khi nhìn thấy người mình yêu năm đó, người đã luôn cao ngạo đối với mình, không cần nói cũng biết trong lòng Thích Bạch Phong có bao nhiêu tuyệt vọng và đau đớn.

Cô cũng có thể hiểu được, tại sao ngày đó khi gặp Sở Dực Thành, Thích Bạch Phong lại có thái độ như vậy.

"Chú." Đường Bội vỗ nhẹ lên vai Sở Dực Thành, hỏi: "Tại sao chú, lại muốn quay bộ phim này chứ?"

Vết thương năm đó, e rằng vẫn chưa khép lại, bây giờ lại bị xé toạc ra lần nữa, nỗi đau này, không phải ai cũng có thể chịu được.

"Thật ra thì, từ đầu tới cuối chú đều là một người ích kỷ." Sở Dực Thành siết chặt tay, hốc mắt đỏ au, nhưng vẫn nói: "Bạch Phong không chịu tha thứ cho chú, thậm chí ngay cả nói chuyện với chú cũng không muốn. Có lẽ con không thể nào tưởng tượng được, cho tới bây giờ, chú vẫn không thể chính miệng nói với cô ấy câu xin lỗi."

Sở Dực Thành cười khổ, nhàn nhạt nói: "Chú muốn dùng bộ phim này, để nói xin lỗi Bạch Phong. Chú không cầu xin cô ấy tha thứ, chú chỉ muốn nói cho cô ấy biết, năm đó, cô ấy không hề hèn mọn như vậy, chú đã sớm yêu cô ấy như biển sâu. Người chân chính rơi xuống địa ngục, thật ra là chú, cô ấy không hề sai một chút nào cả..."

Anh ta quay đầu nhìn Đường Bội, thấp giọng cười nói: "Con biết không? Lúc Bạch Phong mới về nước, Thích gia gặp khó khăn, cô ấy rất cực khổ, mới từ từ vực lên lần nữa. Khi đó chú nghe cô ấy nói, đấy là báo ứng mà cô ấy nên nhận, đáng đời, vì hồi còn trẻ bồng bột phạm phải sai lầm nên đáng bị trừng phạt."

"Nhưng rõ ràng cô ấy không làm sai gì cả!" Sở Dực Thành cười khổ: "Điều sai lầm duy nhất, chính là có mắt không trông, yêu một tên khốn kiếp mà thôi!"

Đây là vết thương anh ta chôn giấu hơn mười năm, sợ rằng trừ Đường Bội thì không có người thứ hai được nghe anh ta nói.

Cảnh quay vừa rồi của Cố Diệp và Đường Bội, là bước ngoặt thay đổi cuộc đời họ, cũng là chuyện mà mỗi lần nhớ tới, đều làm anh ta hối hận không thôi.

Từ đầu tới cuối Đường Bội vẫn dịu dàng đặt tay trên vai Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành biết cô đang trấn an mình, nhưng nhân kiếp trước, quả kiếp này, anh ta sớm nên trả giá vì sai lầm năm đó.

Anh ta đáng bị trừng phạt, cho dù là rượu độc, cũng phải mím cười uống vào.

"Bội Bội..." Sở Dực Thành thấp giọng nói: "Quân Việt có thể gặp được con, là nó có phúc. Nó cũng biết quý trọng con, thật sự giỏi hơn chú năm đó rất nhiều."

Anh ta từ từ đặt tay lên tay Đường Bội, thành khẩn nói: "Cho nên hai đứa nhất định sẽ hạnh phúc đến già."

Anh ta đã sớm mất đi tư cách để có được hạnh phúc, chỉ hy vọng đứa cháu duy nhất này của mình và cô gái mà mình hết sức thương thức có thể sống hạnh phúc bên nhau đến già.

"Đi thôi, tiếp tục quay." Sở Dực Thành vừa nói vừa đứng lên, cũng thuận thế kéo Đường Bội lên.

Sở Dực Thành buông tay Đường Bội ra, bước về phía trước.

Lúc nắm chốt cửa thì thấp giọng nói: "Cảm ơn con."

Phim vẫn phải quay.

Sáng hôm sau Bạch An thức dậy, phát hiện người bên cạnh không biết đã đi khỏi từ lúc nào.

Cô ôm chăn ngồi trên giường, trên mặt là nụ cười vừa ngọt ngào vừa xấu hổ.

Mặc dù có một chút nghi ngờ về việc Tạ Liên Thành lặng lẽ đi khỏi, nhưng ai bảo đó là người cô yêu, chú Tạ kiêu ngạo chứ?

Bạch An vừa hát ngâm nga vừa đi rửa mặt chải đầu.

Sau đó vui vẻ điện thoại gọi thức ăn.

Mặc dù chân vẫn còn hơi bủn rủn, nhưng vẫn vui vẻ hát ngâm nga, đôi chân vàgrap giường cho Tạ Liên Thành.

Lúc phơi chăn ngoài ban công thì nhớ lại cảnh tối qua, lập tức đỏ mặt giống như cô vợ bé nhỏ.

Nụ cười trên mặt cô, kéo dài đến khi màn đêm buông xuống, tắt dần theo tia sáng cuối cùng của mặt trời.

Một căn hộ lớn như vậy, mà lại chỉ có một mình cô.

Đồ ăn gọi từ bên ngoài cũng đã nguội lạnh.

Bạch An cô độc co rúc ở trên ghế sa lon, chỉ mở một cái đèn, trông rất lẻ loi.

Tạ Liên Thành một đêm không về. Diệp gia quán, mặc doanh rí.

Thậm chí cũng không gọi điện thoại về, đối với chuyện xảy ra hôm qua, cũng không hề có ý muốn giải thích.

Chờ anh ta mang theo mùi rượu nồng nặc về nhà, còn có cả mùi nước hoa của phụ nữ, Bạch An vuốt mắt, mơ hồ ngồi dậy từ trên ghế salon.

"Sao bây giờ anh mới về?" Bạch An có chút bất mãn lẩm bẩm nói, giọng nói có hơi khàn vì vừa thức dậy: "Em chờ anh một đêm, cơm tối cũng chưa ăn nữa."

Tạ Liên Thành cương cứng ở cửa.

Nhưng rất nhanh, trên mặt anh liền xuất hiện sự lạnh nhạt, cười khinh: "Tôi có kêu cô đợi tôi không?"

Anh ta vừa nói vừa đi vào phòng khách.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn Bạch An, cau mày hỏi ngược lại: "Ngược lại là cô, tại sao còn ở nhà tôi?"

Hình như anh ta nhớ tới cái gì đó, khoa trương cười nói: "Không phải là... Cô nghĩ rằng chúng ta đã làm tình nên quan hệ sẽ không giống trước chứ?"

Anh ta nắm cầm Bạch An, ngón cái vuốt qua môi cô, nhìn vào đôi mắt có chút ảm đạm của cô, trào phúng nói: "Nhớ không lầm thì đêm hôm trước, người chủ động, cũng là cô phải không?"

"Chú Tạ..." Bạch An há miệng, nhưng lại không thể nói gì.

Mặc dù Tạ Liên Thành vẫn đối xử lạnh lùng với cô, đại đa số thời gian đều là cô chủ động quấy rối anh ta.

Nhưng mà, Tạ Liên Thành đang nói những lời nói đầy gai trước mặt cô, lại xa lạ như vậy.

"Về đi." Tạ Liên Thành lạnh nhạt nói: "Đại tiểu thư Bạch gia luôn rất chịu chơi, không phải sẽ vì chút chuyện con con này mà bắt tôi phụ trách chứ?"

Mắt Bạch An bị nước mắt che lấp, nhưng cô cắn chặt răng, quyết không để mình phát ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Cô hít sâu nhiều lần mới miễn cưỡng kiềm được nước mắt.

Lúc Tạ Liên Thành xoay người muốn đi, đột nhiên nhào tới ôm anh ta từ sau lưng, lớn tiếng nói: "Chú Tạ, em... Em thích anh! Em yêu anh! Em... Em từ nhỏ đến lớn đều ước mình được gả cho anh! Em muốn làm cô dâu của anh!"

To gan như vậy, nhiệt liệt bày tỏ trực tiếp, làm ngực Tạ Liên Thành đột nhiên nóng lên, trái tim đập loạn.

Nhưng anh ta vô cùng kiên định, từ từ gỡ tay Bạch An khỏi người mình.

Anh ta là một biên kịch tài hoa, là đứa con trai nhỏ được cưng chiều nhất Tạ gia, cuộc đời của anh ta còn dài đằng đẵng, hoàn toàn chưa từng nghĩ sẽ kết hôn hoặc ở cùng với người mà mình không thể nào thích!

Huống hồ...

Tạ Liên Thành xoay người, chống với đôi mắt đầy mong đợi của Bạch An, cố ý nhíu mày, nói: "Nhưng mà tôi, không yêu cô, cũng chưa từng nghĩ sẽ cưới cô làm vợ."

Anh ta cười khê, lại nói: "Tối hôm trước, cũng không phải lần đầu tiên của cô đúng chứ? Còn nói cái gì mà từ nhỏ đến lớn... Bạch An, tôi không thích đứa bé nói dối."

Anh ta dừng một chút, lại nói: "Về đi, ngoan..."

Bạch An cắn răng, đột nhiên nhảy xuống khỏi ghế salon.

Nước mắt theo động tác của cô, chảy xuống, rơi vào ghế da mềm mại.

Nhưng Tạ Liên Thành chỉ lạnh lùng liếc một cái, giống như hoàn toàn không nhìn thấy.

Cứ nư vậy, lạnh lùng nhìn Bạch An, xỏ giày, chạy ra khỏi nhà mình.

Tạ Liên Thành không biết, sau đó anh ta sẽ vì mỗi một câu nói ngày hôm nay của mình mà phải trả giá lớn.

Lời bày tỏ chân thật, ấm áp đến mức có thể khiến trái tim người ta tan chảy, sau đó, cũng trở thành động lực duy nhất giúp anh ta sống tiếp.

Đáng tiếc, cuối cùng lại bị chặt đứt.

Ngày hôm nay tâm trạng của mọi người đều có chút nặng nề, cả Đường Bội và Cố Diệp cũng là như vậy.

Sau khi quay xong, nghĩ đến những lời Sở Dực Thành nói lúc nãy, nhớ tới tình yêu trong phim, Đường Bội cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Cho đến khi lên xe, cô nửa nằm nửa ngồi trên đầu gối Sở Quân Việt, cô mới khẽ thở dài.

"Sao vậy?" Sở Quân Việt vuốt ve má cô, trầm giọng nói: "Em không vui sao?"

"Quay phim hơi mệt!" Đường Bội vừa nói vừa đổi tư thế, quay đầu nằm ngửa lên nhìn Sở Quân Việt.

Cô nhìn thẳng vào mắt Sở Quân Việt, giơ tay lên phát họa gương mặt anh.

Đôi mày anh tuấn, đường cong gương mặt như được điêu khắc, đôi mắt thâm thúy như biển khơi chứa đựng sự dịu dàng và lo lắng.

Cuối cùng ngón tay cô dừng lại trên khóe môi Sở Quân Việt, khẽ nói: "Chú và cô Thích, thật sự rất đáng tiếc."

Cô thu tay về, hai tay ôm chặt eo Sở Quân Việt, chôn mặt vào vòm ngực cường tráng của anh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất (2)

"Chúng ta nhất định không nên học theo họ." Đường Bội thấp giọng nói.

"Sẽ không!" Đường Bội khó có khi lệ thuộc vào anh như vậy, điều này làm anh rất vui.

Anh đưa tay vuốt tóc cô, thấp giọng, kiên định nói: "Anh tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra ở trên người chúng ta."

Đường Bội nghe vậy, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt.

Đối phương cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Cô nhìn thấy mình trong mắt Sở Quân Việt, cảm giác giống như trong mắt anh chỉ có một mình cô vậy.

Cảm giác ấy, thật sự quá ấm áp và thân thiết.

Đường Bội kéo đầu Sở Quân Việt xuống, chủ động hôn lên môi anh.

Từ sau lần bị phục kích, Sở Quân Việt bắt đầu tự mình đưa đón Đường Bội.

Anh cũng không giải thích, tại sao hôm ấy lại xảy ra chuyện đó.

Đường Bội cũng không hỏi nhiều.

Sở Quân Việt có mặt mỗi ngày ở phim trường, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi nói với anh vài câu, Đường Bội dựa vào lòng Sở Quân Việt ngủ.

Sở Quân Việt vuốt tóc cô, cúi đầu nhìn Đường Bội, đưa tay nhấn nút ngăn giữa khoang trước và khoang sau, thấp giọng nói: "Chạy chậm một chút."

Chờ khi về đến biệt thự, thẳng đến khi được Sở Quân Việt bế lên phòng ngủ, Đường Bội mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, hỏi: "Đến nhà rồi?"

"Ừ." Sở Quân Việt đáp, khom người chống trán lên trán Đường Bội, hỏi: "Có phải gần đây công việc của em cực quá hay không?"

Anh nhú mày.

Gần đây hình như Đường Bội ngủ nhiều hơn trước, thậm chí có khi nói chuyện với anh, cô cũng sẽ ngủ gật.

Đường Bội lắc đầu, nói: "Cũng không mệt lắm, quay phim đa số là nói, không mệt đâu."

Cô thoát khỏi ngực Sở Quân Việt, đặt chân xuống đất, đi tới đi lui vài bước, mới quay đầu cười nhìn anh: "Có lẽ là gần đây cuộc sống quá thoải mái, em hơi buông lỏng tinh thần."

Cô cười nhìn Sở Quân Việt, tóc hơi rối vì vừa ngủ dậy. Gương mặt đỏ bừng, nhưng không có chút gì gọi là bị bệnh.

Lúc này đã sắp đến giờ cơm tối.

Sau khi ăn cơm tối xong, thì có thợ may tư nhân tới.

Tóc hơi ngắn, nụ cười vô cùng thân thiết.

Người này nói tiếng Trung rất giỏi, không hề cứng.

"Đây là Nicholas." Sở Quân Việt giới thiệu: "Anh ta tới để lấy số đo may lễ phục cho em vào hôm lễ kỷ niệm thành lập."

"Xin chào." Đường Bội cười chào hỏi.

"Xin chào, cô Đường." Diệp gia quán, mặc doanh phục. Anh ta mỉm cười đưa tay nắm tay Đường Bội, khen nói: "You are so beautiful!"

"Cảm ơn." Đường Bội cười đáp.

Chào hỏi xong, anh ta bắt đầu lấy số đo của Đường Bội, trợ lý của anh ta cẩn thận ghi chép số liệu.

Sau khi đo xong, Sở Quân Việt thảo luận về thời gian với anh ta, vừa quay đầu đã gặp phải cặp mắt cười như không cười của Đường Bội.

Anh bước tới, ôm lấy cô từ phía sau, khẽ nói: "Anh muốn vào ngày đó, em trở thành tiêu điểm của buổi tiệc."

"Này này..." Nụ cười trên mặt Đường Bội sâu hơn: "Không phải nói người tình trong mắt hóa Tây Thi sao? Chẳng lẽ em mặc quần jean áo sơ mi, trong mắt anh cũng là đẹp nhất hả?"

Gáy cô nóng lên, Sở Quân Việt đã cúi đầu hôn lên cổ cô, thấp giọng nói: "Mãi mãi đều là như vậy!"

Hai người im lặng ôm nhau chốc lát.

Đường Bội nhớ ra chuyện gì đó ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, thấp giọng cười nói: "Anh... Thật sự đã chuẩn bị tốt để kết hôn với em chưa?"

Sắc mặt Sở Quân Việt trở nên khó coi, đôi tay ôm eo Đường Bội cũng siết chặt, ôm cô chặt hơn: "Em có ý gì?"

"Có hơi tò mò." Đường Bội cười.

Cô nhìn vào mắt Sở Quân Việt, không chút để ý cười nói: "Chúng ta quen nhau, ừ, ước chừng là nửa năm. Bắt đầu từ lần gặp đầu tiên, hầu như lần nào anh cũng bị em trêu chọc..."

Nói đến phần sau cô liền không kiềm được mà bật cười, khẽ ho một cái, tiếp tục nói: "Sau đó ở cùng nhau, thành thật mà nói, em có hơi bất ngờ."

Một người có địa vị cao như Sở Quân Việt, phải nên vô cùng kiêu ngạo, đối với người xúc phạm mình, cũng sẽ trừng phạt thật nặng không phải sao?

Sở Quân Việt không trả lời cô, mà ôm cô chặt hơn chút nữa.

Anh đặt cằm trên vai cô, khẽ nói: "Bây giờ bất luận em nói gì, nghĩ gì, đều phải chuẩn bị sẵn sàng để gả cho anh."

Anh hơi nghiêng đầu, hôn một cái lên má Đường Bội, thấp giọng nói: "Anh sẽ không bao giờ cho em có cơ hội hối hận."

Đường Bội không kiềm được mà bật cười thành tiếng.

Nghĩ tới Bạch An và Tạ Liên Thành trong phim, nghĩ đến Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong ngoài đời...

Cô đưa tay lên ôm chặt đôi tay ở eo mình, từ sâu thẳm trong đáy lòng, cô thầm cảm thấy bản thân thật may mắn.

Ánh đèn phòng ngủ ấm áp phủ xuống người bọn họ, hai chiếc bóng chồng lên nhau, yên bình như vậy...

Ngày hôm sau, Đường Bội sẽ phải quay ngoại cảnh một tuần.

Sở Quân Việt vẫn mỗi ngày dậy sớm đưa cô tới phim trường, sau đó thì tự đi làm.

Cảnh diễn hôm nay là cảnh Bạch An và Tạ Liên Thành cãi nhau.

Phần quan trọng nhất trong phim thật ra chính là Bạch An và Tạ Liên Thành, còn những vai phụ khác, điệp gia quán, mặc doanh rí, từ đầu tới cuối đều không có cảnh nào quan trọng.

Nữ phụ ngày hôm nay, có thể nói là một diễn viên có hơi nặng ký.

Người đóng vai này chính là người chung công ty với Cố Diệp, Hường Mẫn.

Cô ta và Cố Diệp tốt nghiệp chung trường đại học, miễn cưỡng có thể coi là đàn chị của Cố Diệp.

Tướng mạo cũng đẹp, nhưng vì không có bối cảnh, không có ai nâng đỡ, tính cách lại không khéo đưa đẩy, cho nên vào nghề hơn ba năm mà vẫn cứ luôn dậm chân tại chỗ.

Phim đã đóng cũng không ít, nhưng đa số đều diễn vai phụ nhỏ, rất ít khi nhận được vai nào quan trọng.

Kỹ thuật diễn khá tốt.

Đây là một trong những nguyên nhân Sở Dực Thành chọn cô ta.

Ở trong phim, cảnh quay chung của cô ta và Đường Bội không nhiều, phân cảnh của Hường Mẫn cũng không nhiều.

Cảnh quay hôm nay, có thể nói là cảnh quan trọng nhất của cô ta trong phim.

Trường quay hôm nay cũng nằm trong khu vực phim trường, nhưng là ở một ngọn núi.

Trên núi có quốc lộ, không ít bộ phim đưa xe đã tới đây quay.

Cảnh hôm nay, xảy ra sau khi Bạch An và Tạ Liên Thành phát sinh tình một đêm.

Bạch An một lần nữa bị Tạ Liên Thành tổn thương sâu sắc, nhưng mới chống đỡ được ba ngày thì đã chạy đi tìm anh ta.

Lúc cô không kiềm được sự nhớ nhung, chạy tới phòng làm việc của Tạ Liên Thành. Người cô nhìn thấy không phải Tạ Liên Thành ba ngày không gặp mà là Tôn Miếu Miếu do Hướng Mẫn thủ vai.

Thật ra Tôn Miếu Miếu cũng là con gái nhà giàu, điều kiện gia đình của cô ta không tệ, nhưng mấy năm gần đây có hơi sa sút.

Tôn Miếu Miếu và Bạch An biết nhau từ nhỏ,

Nhưng hai người đều là người ngang ngược, mặc dù không đến nỗi không ai nhường ai, thù oán này nọ, nhưng ai cũng thấy người kia ngứa mắt.

Bây giờ Tôn Miếu Miếu cũng bước chân vào giới giải trí, đối với thiếu gia Tạ gia, cô ta cũng là một trăm phần trăm muốn có.

Không có thì sao tự nhiên lại tới phòng làm việc của Tạ Liên Thành làm gì, mặc dù không đến nỗi mặt dày quần lầy Tạ Liên Thành không buông như Bạch An, nhưng lại thường xuyên xuất hiện trước mặt anh ta, toàn bộ nhân viên ở đây đều biết tâm tư của cô ta.

Bạch An và Tôn Miếu Miếu gặp nhau chưa nói được mấy câu thì đã xảy ra tranh chấp.

Tính tình Bạch An vốn không tốt, hôm nay lại gặp phải người cứ dây dưa với 'chú Tạ' của cô, tất nhiên cô sẽ không nường tay.

Hai người nói chưa được mấy câu đã chọn ra cách giải quyết--

Đua xe!

Bạch An và Tôn Miếu Miếu có xuất thân rất tốt, bọn họ và đám bạn bè của mình thường dùng cách này để giải quyết vấn đề.

Đại tiểu thư Bạch gia phản nghịch, ở phương diện này lại rất có tài năng.

So với cô thì Tôn Miếu Miếu kém hơn một chút, nhưng cũng không chịu thua.

Vì vậy họ lập tức hẹn thời gian và địa điểm, nếu ai thua thì không được xuất hiện trước mặt Tạ Liên Thành nữa.

Đường đua đã được bố trí xong xuôi.

Cảnh bọn họ phải quay hôm nay, là cảnh Bạch An và Tôn Miếu Miếu đua xe.

Trên đường đua, hai chiếc xe thể thao đậu song song nhau.

Máy quay cũng đã chuẩn bị tốt, tổ quay phim đã sớm vào vị trí.

Sở Dực Thành thấp giọng dặn dò hai cô mấy câu rồi lui qua một bên.

Chiếc xe Đường Bội chạy là chiếc xe thể thao màu đỏ lửa, là Sở Quân Việt kêu người đưa tới.

Cô ngồi ở ghế lái, chờ Sở Dực Thành hô action. Diệp gia quán, mặc doanh rí.

Hướng Mẫn chạy xe thể thao màu vàng, đậu kế xe cô.

Vừa rồi Sở Dực Thành dặn dò, không cần chạy quá nhanh, tổ hậu kỳ sẽ xử lý hoàn hảo.

Trong đầu cô nghĩ tới tình tiết kế tiếp.

Chỗ này là chỗ mà lần đầu tiên Bạch An và Tạ Liên Thành cãi nhau rất căng thẳng.

Bạch An thắng cuộc, vừa xuống xe đã nhìn thấy nụ cười đắc ý trên môi Tôn Miếu Miếu.

Ngay khi cô mờ mịt không hiểu thì phát hiện ở cuối vạch không biết từ lúc nào đã có một chiếc xe khác đậu ở đó.

Chiếc xe kia cô rất quen thuộc.

Cửa xe bị mở ra, người bước xuống xe chính là người mà cô nhớ nhung da diết mấy ngày nay, và cũng chính là mục đích mà hôm nay cô và Tôn Miếu Miếu đưa xe-- Tạ Liên Thành.

Sắc mặt của anh ta rất khó coi, nghiêm nghị quát mắng Bạch An: "Cô đang làm cái gì vậy hả?"

Rõ ràng Tôn Miếu Miếu cũng ngang tàng như cô, nhưng lúc này lại giả vờ đáng thương.

Cô ta và Bạch An cũng sòng tuổi nhau, nhưng lúc này lại ra vẻ chị gái hiểu chuyện, đi tới bên cạnh Tạ Liên Thành, dịu dàng nói với anh ta: "Tạ thiếu anh đừng nóng giận, An An cô ấy thích anh, trong giới chúng ta có ai không biết chứ? Có lẽ là cô ấy hiểu lầm gì đó, mới ép tôi không cho tôi diễn phim của anh." Cô ta vừa nói vừa cười, ở nơi Tạ Liên Thành không nhìn thấy, cô ta lạnh lẽo nhìn Bạch An một cái, lại nói: "Tôi mời anh tới

đây, chỉ để giải thích rõ hiểu lầm này. Quan hệ của chúng ta chỉ là hợp tác, để An An suy nghĩ nhiều, sẽ không tốt."

Bạch An há miệng một cái, trong lòng đã biết, mình bị Tôn Miếu Miếu đâm sau lưng!

Vừa rời trong phòng làm việc của Tạ Liên Thành, Tôn Miếu Miếu vù cả lấp miệng em, nào có nói những lời như vậy.

Giọng điệu của cô ta bây giờ, rõ ràng chính là cười nhạo cô mơ mộng hão huyền, cho rằng chỉ có cô mới xứng với Tạ thiếu.

Nếu không cô ta cũng sẽ không kích động đến mức đồng ý đua xe phân thắng thua với cô.

Nhưng mà bây giờ...

"Chú Tạ..." Bạch An nhìn gương mặt xanh mét của Tạ Liên Thành, không nhìn được mà thấp giọng gọi.

Mặt Tạ Liên Thành đột nhiên trầm xuống, lạnh giọng trách mắng: "Trước đây cô chơi bởi như thế thì cũng thôi đi, bây giờ thì thế nào đây?"

"Chú Tạ..." Bạch An vô cùng uất ức, cô không biết gì mà, cô đâu có biết Tôn Miếu Miếu tới phòng làm việc của Tạ Liên Thành là vì bàn công việc.

"Bạch An!" Nhưng Tạ Liên Thành không cho cô cơ hội giải thích, chỉ nghiêm nghị trách mắng: "Cô có thể bớt gây phiền phức cho tôi không? Công việc của tôi đã quá bận rồi!"

"Tạ thiếu..." Tôn Miếu Miếu hết lần này đến lần khác thêm dầu vào lửa: "Anh đừng nóng giận, An An còn nhỏ, tính cách cũng thẳng thắn. Hiểu lầm giải thích rõ là xong thôi, cần gì phải tức giận như thế chứ?"

Cô ta vừa nói vừa nắm lấy tay Tạ Liên Thành.

"Không được chạm vào anh ấy!" Bạch An thấy vậy lập tức lớn tiếng quát.

Cô vừa hét xong thì sắc mặt Tạ Liên Thành cũng lạnh thêm.

Anh ta nhận được điện thoại của Tôn Miếu Miếu, cô ta nói, Bạch An không cho phép cô ta nhận vai, còn cảnh cáo cô ta bắt cô ta cách xa mình ra, xin Tạ Liên Thành tới giúp giải thích hiểu lầm này thì trong lòng đã rất nóng nảy.

Lúc này nhìn thấy Bạch An đang đứng trước mặt mình mà lại phách lối không chút kiêng kỵ như vậy, chân mày lập tức nhíu chặt hơn.

Anh ta sải bước đi tới cạnh Bạch An, kéo tay cô, nói: "Lên xe!"

Tạ Liên Thành kêu người đưa Tôn Miếu Miếu về trước sau đó không chút nường tay nhét Bạch An vào xe mình.

"Chú Tạ..." Nhìn ra Tạ Liên Thành thật sự tức giận, giọng của Bạch An cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Sau khi kêu một tiếng, hình như cô nhớ ra chuyện gì đó lập tức giải thích: "Em không biết Tôn Miếu Miếu tới tìm anh là vì chuyện đóng phim. Em cho là... Em cho là cô ta, muốn tới để quyến rũ anh!"

"Cô còn nói dối tới lúc nào nữa đây?" Tạ Liên Thành cau mày: "Tôn Miếu Miếu đã nói cho tôi biết hết rồi, cô ấy đã giải thích với cô nhưng cô lại không chịu nghe."

"Anh không tin em?" Bạch An sững sốt.

"Bạch An, tự cô nói xem, từ nhỏ đến lớn cô đã nói dối tôi bao nhiêu lần? Thậm chí tôi còn hoài nghi, cô có từng nói thật với tôi không?" Tạ

Liên Thành không chút nường tay nói: "Cô nói xem, tôi phải tin cô thế nào đây?"

Thật ra trong lòng anh ta, anh ta biết Bạch An thích mình.

Nhưng cô gái phản nghịch này, vì anh ta mà làm ra chuyện như vậy, nghĩ đủ mọi cách xua đuổi hết những cô gái bên cạnh anh ta, cũng không phải lần đầu tiên.

"Nhưng mà..." Bạch An còn muốn giải thích.

"Không cần nói." Tạ Liên Thành mệt mỏi đưa tay xoa trán.

Gầy đây công việc của anh ta rất bận, anh ta rất mệt mỏi, hơn nữa công việc còn gặp khó khăn, anh ta thật sự không có tâm trạng ngồi nghe Bạch An nói tiếp.

"Cô muốn tôi nhấn mạnh một lần nữa sao? Giữa chúng ta, chưa thân đến mức cô có đủ tư cách để quản chuyện của tôi." Tạ Liên Thành lạnh lùng nói: "Bây giờ tôi đưa cô về nhà, sau này nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa thì cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi."

Bạch An cắn môi dưới không nói nửa lời.

Trong mắt cô đều là tổn thương, nhưng lại không hề nói ra.

Tạ Liên Thành không tin cô, đây không phải lần đầu.

Nhưng người mình yêu lại không tin tưởng mình, nó giống như một cây dao, cửa từng nhát từng nhát lên trái tim cô.

Mặc dù không đến mức chết người, nhưng lại làm cho người ta khó thở.

Cảnh diễn này rất nội tâm, Đường Bội và Cố Diệp diễn tận năm lần mới làm Sở Dực Thành hài lòng.

Cô có chút mệt mỗi bước ra khỏi xe, dựa vào xe nghỉ ngơi.

Nhưng mà lúc này quá nhập vai, nghĩ đến tâm trạng của Bạch An trong phim, cô từ từ hiểu ra, tâm trạng và cảm nhận của Thích Bạch Phong.

Không ai có thể kiên trì để nhận tổn thương, bị người mình yêu hiểu lầm không biết bao nhiêu lần, hết lần này đến lần khác đều là chỉ trích và trách móc, không ai có thể giữ vững sự lạc quan và tích cực.

Thích Bạch Phong bây giờ, đã đứng lên lần nữa, cũng đã đủ kiên cường, có thể sống tốt.

Đường Bội nhìn lên trời, nhìn bầu trời xanh thăm đầy mây...

Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Thích Bạch Phong.

Khi đó vẫn chưa quay phim, Đường Bội chỉ nhìn sơ qua kịch bản, không cảm động như bây giờ.

Cô còn trách Thích Bạch Phong, bởi vì cô ấy hoàn toàn không nghĩ cho Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành vì cô ấy mà ăn nói khép nép cầu xin mình xin Sở Quân Việt bỏ qua cho Thích Bạch Phong.

Nhưng cô ấy không hề lo nghĩ, hành động của mình sẽ làm người khác hiểu lầm Sở Dực Thành, thậm chí tổn thương anh ta.

Nhớ lại Thích Bạch Phong ngày đó, Đường Bội không nhịn được mà khẽ thở dài.

Đến bây giờ, cô không nghĩ rằng việc làm của Thích Bạch Phong ngày đó, là chính xác. Nhưng phải thừa nhận rằng, hiện tại, Thích Bạch Phong không hề có bất cứ trách nhiệm hay nghĩa vụ nào phải nghĩ cho Sở Dực Thành.

Cô quay đầu nhìn về phía Sở Dực Thành, đối phương đã kiểm tra xong, đang cầm một điều thuốc đứng ở bên đường.

Đôi mắt nhìn về phía xa, không biết có phải đang nhớ lại năm đó anh ta đã đối xử tàn nhẫn với Thích Bạch Phong hay không.

Cố Diệp nói với Hương Mẫn mấy câu rồi từ từ đi tới bên cạnh Đường Bội.

Có lẽ là nhìn thấy sắc mặt Đường Bội Đường Bội không tốt, hắn cũng tựa vào xe, cười nhìn cô, nói: "Sao tôi lại cảm thấy, phim này càng quay, tôi càng có cảm giác tội lỗi?"

Đường Bội không nói gì, chỉ hơi nhếch môi.

Cô và Cố Diệp rất ít khi nói những chuyện này, lúc này lại không nhận được mà hỏi: "Tạ Liên Thành trong phim, tại sao từ đầu đến cuối đều không tin tưởng Bạch An?"

Vấn đề này cô đã nghĩ tới rất nhiều lần, nhưng không khi nào nghĩ ra đáp án.

Mặc dù khi đứng trước mặt người khác Bạch An có chút kiêu căng, nhưng đối với Tạ Liên Thành, diệp gia quán, mặc doanh nghiệp, cô luôn thật lòng và yêu thương, ở bên Tạ Liên Thành gần mười năm... Ngay cả bọn họ là người ngoài cuộc mà cũng rung động.

Chẳng lẽ khi đó, trái tim Tạ Liên Thành thật sự được làm bằng đá sao?

"Không phải anh ta không tin Bạch An." Cố Diệp cũng có chút bất ngờ.

Hắn học theo Đường Bội, ngửa đầu lên nhìn bầu trời vô định.

Lúc này đã là mùa thu, cuối thu ở thành phố S có hơi lạnh. Trời xanh mây trắng, vô cùng thuần túy, làm cho lòng người thư thái.

"Ừ?" Đường Bội nhướn mày, vẫn có chút không hiểu.

"Thật ra tôi cảm thấy Tạ Liên Thành, đã sớm yêu Bạch An rồi." Cố Diệp cười nhạt nói.

Dung mạo của hắn còn đẹp hơn Sở Dực Thành năm đó, một tay đút vào túi, dựa vào xe, lúc cười lên lại mang theo mấy phần buồn tẻ.

Cho dù đứng im, cũng đẹp như một bức tranh.

"Chỉ là anh ta đang tự lừa gạt bản thân mình, không muốn thừa nhận mà thôi." Cố Diệp lại nói.

"Tại sao?" Đường Bội không hiểu: "Bạch An cũng không phải là không xứng với Tạ Liên Thành, cho dù gia nghiệp của Bạch gia không bằng Tạ gia, nhưng cũng không nhỏ. Bạch An tự do phóng khoáng, nhưng không hề mất đi sự đáng yêu."

Cô nhúu mày, vẫn có chút không rõ.

"Rất đơn giản." Cố Diệp cười: "Đàn ông chính là như vậy, đối với người chủ động dâng lên, luôn không biết quý trọng. Nhưng họ không hề biết rằng, có đôi lúc bọn họ đã bỏ qua tình yêu thuần túy và dũng cảm nhất trên thế giới này."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Giống như Tạ Liên Thành vậy, chờ đến sau khi Bạch An thu lại tất cả yêu thương, anh ta mới phát hiện, thì ra, anh

ta đã sớm không thể mất đi Bạch An, thì ra, anh ta đã yêu cô gái ấy đến tận xương tủy."

Cố Diệp quay đầu nhìn Đường Bội, khẽ cười nói: "Cho nên Đường Bội, đừng nên giao hết trái tim cho người khác. Lấy được mọi thứ một cách dễ dàng, thì người ta sẽ không biết quý trọng."

Hắn vỗ vai Đường Bội một cái, đi qua người cô, đi tới chỗ Sư Học Lâm đang gọi mình.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Lửa Giận Của Ám Dạ Đế Vương

Đường Bội như có điều suy nghĩ nhìn Cố Diệp.

Cô có hơi mờ mịt.

Lần đầu gặp mặt, Cố Diệp đẹp đến yêu nghiệt, Cố Diệp sau đó là nông cạn chỉ vì cái lợi trước mắt, Cố Diệp gần đây là lúc gần lúc xa khi quay phim, luôn chú ý giữ khoảng cách với cô....

Giống như không phải là cùng một người vậy.

Lúc này Cố Diệp đang đứng nói chuyện với Sư Học Lâm ở gần đó, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, giống như một diễn viên chuyên nghiệp nhất, luôn muốn hoàn thành nhiệm vụ đạo diễn giao cho một cách hoàn mỹ nhất.

Có lẽ là cảm nhận được cái nhìn của Đường Bội, hăn ngẩng đầu nhìn cô, lúc bốn mắt giao nhau thì mỉm cười.

Sau đó nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Đường Bội rũ mắt xuống.

Ann đã tới.

Cảnh quay tiếp theo là của Đường Bội.

Ann vừa chỉnh sửa cho Đường Bội, vừa tò mò hỏi: "Vừa rồi hai người nói gì vậy?"

"Hả?" Đường Bội thuận miệng đáp, không hiểu ý Ann.

"Vừa rồi tất cả mọi người đều nói... Hai người đứng dựa vào cửa xe, rất xứng đôi." Ann cười khẽ, nói: "Nếu như không phải biết cậu đã... Khụ khụ... Mình cũng sẽ cảm thấy như vậy đó."

"Vừa rồi sao?" Đường Bội rũ mắt.

"Ừ." Ann gật đầu, lại nói: "Nhưng mọi người đều biết, cậu là hoa đã có chủ. Nhưng vẻ mặt của Cố Diệp vừa rồi..."

Ann quay đầu nhìn Sư Học Lâm và Cố Diệp rồi nhìn Đường Bội, cười nói: "Vừa lo lắng vừa cô đơn, hể cô gái nào thấy vậy cũng sẽ đau lòng."

Đường Bội nhếch môi.

Ann cười, không nói thêm gì nữa.

Đường Bội biết, đây là Ann đang nhắc nhở cô.

So với cô, thời gian cô ấy làm trong giới này lâu hơn, cũng nhìn thấy nhiều chuyện hơn, cũng càng rõ ràng sự bẩn thỉu của chỗ này hơn cô.

Chỉ cần sơ sẩy một giây, giây trước bạn vẫn là một ngôi sao đứng trên đỉnh cao nhưng giây sau có lẽ bạn đã rơi xuống vũng bùn hôi thối, cả đời không thể trở mình.

Cô cười khẽ, véo má Ann, cười nói: "Cảm ơn cậu."

Ann cười, chớp mắt, nói: "Cảm ơn mình cái gì?"

Ann sắp lại, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Chẳng qua nếu như cậu thật lòng biết ơn mình, vậy mình hy vọng, lúc cậu kết hôn, việc trang điểm cô dâu hãy giao cho mình."

Đường Bội cười thản nhiên, hỏi: "Chỉ là trang điểm cô dâu thôi à? Vậy phụ dâu? Phụ dâu thì phải làm sao đây?"

Ann ngẩn người, đột nhiên hoan hô một tiếng, cười nói: "Tất nhiên là muốn rồi!"

Đùa giỡn chốc lát, thời gian nghỉ ngơi cũng đã qua.

Cảnh quay buổi sáng khá dễ, Đường Bội diễn hai lần thì đạt được yêu cầu của Sở Dực Thành.

Buổi trưa, Lục Tử Mặc tới gọi cô đi ăn cơm.

Bởi vì quay ngoại cảnh nên xung quanh không có phòng nghỉ ngơi.

Ăn một bữa trưa đơn giản với nhân viên đoàn phim xong, Đường Bội trở lại xe, định dùng thời gian nghỉ để làm quen với cảnh quay tiếp theo.

Buổi trưa, mặc dù đã vào tháng chín, nhưng ánh mặt trời vẫn khá gắt.

Bây giờ bọn họ đang ở ngoài, không thể nào được như ở trong phòng, trừ phòng nghỉ đơn giản, thì không có bao nhiêu chỗ mát.

Đường Bội đậu xe chỗ khúc quanh ở lưng chừng núi, ở đó có một rừng cây, bóng cây che lại ánh mặt trời.

Chỗ này cách tổ phim một khoảng, nhân viên và diễn viên khác có làm gì thì cũng không ảnh hưởng tới cô.

Cô ngồi vào xe, bật nhạc, đọc kịch bản.

Hồi sáng trước khi quay, Sở Dực Thành đã nói sơ cho cô biết nội dung của những cảnh quay hôm nay.

Đường Bội vừa phác họa cảnh phim trong đầu, vừa khẽ hát theo điệu nhạc.

Lúc cửa bên cạnh ghế lái bị mở ra, cô chỉ hơi dừng một chút rồi lập tức cười chúm chím cúi xuống đọc kịch bản.

"Tại sao anh lại tới đây?" Đường Bội không nhìn lên, chỉ cười híp mắt hỏi: "Không phải anh nói hôm nay rất bận sao?"

"Làm xong rồi." Sở Quân Việt đóng cửa xe lại.

Buổi sáng anh có việc, buổi trưa cũng có cuộc họp.

Sau khi làm xong, thấy thời gian còn sớm nên anh kêu người đưa tới đây luôn.

"Ừ." Đường Bội vừa đáp vừa liếc mắt nhìn anh, nói: "Nếu như bị người khác nhìn thấy Sở đại thiếu đến đây, các phóng viên sẽ lại sôi máu lên mất."

"Để bọn họ chụp thoải mái đi." Sở Quân Việt nói lỏng cà vạt, thờ ơ nói: "Scandal liên quan đến Sở đại thiếu và cô Đường Bội đây, sẽ không có ai áp chế."

Đường Bội cười ra tiếng.

Cô khép kịch bản lại, ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, cười nói: "Hôm nay, hình như tâm trạng của anh rất tốt?"

"Gặp được em, tất nhiên anh rất vui rồi." Sở Quân Việt lại hỏi: "Sao em lại ngồi đây một mình?"

"Tránh nắng, thuận tiện đọc trước kịch bản một chút." Đường Bội đưa kịch bản lên cười với anh, nói: "Chiều nay anh không có việc sao? Trưa không nghỉ ngơi hả?"

Cô vừa nói vừa đưa tay kéo cà vạt của Sở Quân Việt xuống, sau đó cởi thêm hai nút áo sơ mi của anh.

"Bội Bội..." Lúc cô cởi nút áo của anh, ngón tay nhỏ bé vô tình sượt qua yết hầu của Sở Quân Việt.

Tim Sở Quân Việt đập nhanh, bắt lấy tay Đường Bội, khàn giọng gọi: "Bội Bội..."

"Anh nghĩ gì vậy?" Nụ cười trên mặt Đường Bội rõ ràng hơn một chút.

Cô rút tay ra khỏi tay Sở Quân Việt, thản nhiên nói: "Em phải quay phim ngay rồi, với lại ở đây có phóng viên, không ít đâu."

Đường Bội vừa nói vừa giống như giận cười trừng mắt nhìn Sở Quân Việt, cúi đầu nhìn kịch bản trong tay, nói: "Nhưng mà có thể làm anh thoải mái một chút."

Trong không gian nhỏ hẹp, trên người Đường Bội tỏa ra mùi thơm hấp dẫn người khác phạm tội.

Người Sở Quân Việt nóng hừng hực.

Anh nghiêng người qua, lấy sắp kịch bản trong tay cô ra, thuận thế hôn lên môi Đường Bội, đồng thời cũng che đi nụ cười xảo quyệt như hồ ly trên môi cô.

Sau đó anh lui ra, cúi đầu lật kịch bản trong tay, hỏi: "Chiều nay sẽ quay đoạn này?"

Anh ngược mắt nhìn Đường Bội, trong mắt là ý cười yếu ớt: "Anh đối diễn với em nhé?"

Đường Bội cười hỏi: "Thuật ngữ chuyên ngành này, Sở thiếu học được lúc nào thế?" Cô nhớ lại, nhìn kịch bản một lúc, chỉ một đoạn trong đó, nói: "Chỗ này."

Đoạn này đúng là đoạn diễn cảnh trong xe.

Đêm trước ngày Bạch An quyết định ra nước ngoài, tới gặp Tạ Liên Thành lần cuối.

Mười năm tuổi trẻ khinh cuồng, yêu không giữ lại gì, từ khi cô còn là một cô bé, bóng hình của chàng trai với dáng người cao gầy đó đã khắc sâu vào tim cô.

Mà lúc này, người đàn ông cô yêu mười năm, người đàn ông cô đã dõi theo mười năm, đang ở bên cạnh cô.

Tạ Liên Thành vẫn không biết, chuyến đi này, là từ biệt mãi mãi.

Anh ta cho là, lần này cũng giống như lần trước, không hề khác nhau.

Đôi mắt đang nhìn anh ta, vẫn sáng ngời và nồng nhiệt như trước.

Chỗ khác duy nhất, là hôm nay Bạch An thật sự quá im lặng.

Cô chỉ im lặng ngồi ở ghế lái, nhìn Tạ Liên Thành không chớp mắt.

Ban ngày, trong tiệc sinh nhật của Bạch An, khách khứa tề tụ.

Bữa tiệc linh đình, tiếng cười nói vang lên liên miên.

Nhưng trong thư phòng của Bạch gia ở lầu hai là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Tạ Liên Thành lạnh lùng ngồi ở trên ghế sa lon, hai người ngồi bên cạnh anh ta, chính là ba mẹ của Bạch An.

Bạch An cúi đầu, ngồi đối diện anh ta.

Vừa rồi, anh ta vô cùng kiên định từ chối yêu cầu đám hỏi của Bạch gia.

Lúc này gương mặt nhìn Bạch An ngồi đối diện, bờ vai đơn bạc yếu ớt, giống như chiếc lá cuối cùng trên cây vào mùa thu, tựa như chỉ cần gió hơi mạnh một chút thì cô cũng sẽ biến mất theo gió.

Trong lòng Tạ Liên Thành xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng anh ta chỉ ho nhẹ một tiếng, quả quyết đứng lên, diệp gia quán, mặc doanh nghiệp, hờ hững nói: "Lời nên nói, tôi đều đã nói. Tôi không biết là cái gì khiến Bạch An nghĩ như vậy, tôi đã từng nói rất rõ ràng, tôi sẽ không cưới cô ấy."

Nói tới đây, trong giọng nói của anh ta chứa sự tức giận bị đè nén.

Thật ra thì, anh ta cũng không phải thật sự không muốn kết hôn với Bạch An.

Nhưng khoảng thời gian này, Bạch An ép sát từng bước, bây giờ còn đem ba mẹ ra để dọa, muốn dùng bọn họ để gây áp lực cho mình.

Trong giới này ai cũng biết, thiếu gia Tạ gia yêu tự do, vì không chịu sự trói buộc của gia tộc, thậm chí còn nghĩ tới việc từ bỏ quyền thừa kế.

Anh ta ghét nhất là bị người khác ép buộc.

Sắc mặt của ba mẹ Bạch An trở nên khó coi.

Bọn họ không chọc nổi Tạ gia, cũng không dám chọc.

Cho dù Tạ Liên Thành ngạo nghễ đứng đó, nói ra những lời mang tính sỉ nhục đó, bọn họ cũng chỉ có thể mở mắt nhìn nhau, kiềm chế nói: "Tạ thiếu, chuyện này, có phải nên bàn bạc lại với ba cậu..."

"Cho dù ba tôi tới đây, cũng không thể nào quản được tôi." Tạ Liên Thành lạnh lùng, trào phúng nói: "Huống chi chuyện hôn sự của con cái, ba tôi cũng sẽ không ép. Nếu hai người đi tìm ông ấy, cũng không thể mời được ông ấy."

Anh ta cười giễu cợt nói: "Trừ phi hai người nói cho ông ấy biết, trong bụng Bạch An có cháu của ông ấy, có lẽ ông ấy sẽ nể mặt cháu trai mà ra mặt quản một chút."

Lúc ấy Tạ Liên Thành chỉ là thuận miệng nói ra, anh ta và Bạch An chỉ lên giường một lần, tất nhiên không tin cô sẽ có con của mình.

Nhưng, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Những lời này, Tạ Liên Thành nói trong lúc vô tình nhưng lại vô cùng tổn thương người khác, cuối cùng mới làm cho anh ta và Bạch An, dần dần đi tới bước đường ngày hôm nay.

Chiều hôm đó, Bạch An không hề nói năng gì.

Cô chỉ cúi đầu, bả vai thỉnh thoảng run lên, nhưng không ai thấy được vẻ mặt của cô như thế nào.

Mà bây giờ, giống như buổi chiều lúc ngồi trong thư phòng ở nhà cô vậy, Bạch An cũng một mực im lặng.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức làm cho Tạ Liên Thành mất kiên nhẫn, cô mới chậm rãi giơ tay lên.

Ngón tay thon dài, đầu ngón tay lạnh lẽo khẽ run, từ từ đặt lên khóe mắt Tạ Liên Thành, dần kéo xuống mũi, lướt qua đôi môi mỏng hấp dẫn, chiếc cằm cương nghị, cuối cùng dừng lại ở ngực trái.

"Chú Tạ..." Bạch An lẩm bẩm hỏi: "Nơi này thật sự chưa từng có tôi sao?"

Đôi mắt của cô quá mức tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức làm Tạ Liên Thành có chút thương xót.

Theo bản năng, anh ta nắm chặt bàn tay đang đặt ở ngực mình.

Nhưng, Bạch An hiểu lắm, cho là anh ta cũng giống như những lần trước, muốn hất tay mình ra.

Cô cười khổ sở.

Bạch An trước giờ luôn cười rực rỡ và đầy sức sống, lúc này lại cười đau thương như vậy, làm cho trái tim Tạ Liên Thành như bị mèo cào.

Nhưng không đợi anh ta nói chuyện, Bạch An đã nghiêng qua, hôn lên môi Tạ Liên Thành.

Chủ động hôn, mang theo sự run rẩy tuyệt vọng, từng chút một, nuốt hết suy nghĩ của Tạ Liên Thành.

Anh ta không kiềm lòng được mà đưa tay đè lên lưng Bạch An, kéo cô sát vào mình, để nụ hôn này sâu hơn.

"Chú Tạ..."

Lại qua một lúc lâu, lâu đến mức Tạ Liên Thành nếm được vị nước mắt mặn chát từ môi Bạch An.

Cô im lặng dựa trước ngực Tạ Liên Thành, nghe nhịp tim của anh ta, thì thào nói: "Nếu chỗ này có em, thì tốt biết bao."

Tạ Liên Thành há miệng, nhưng không nói gì.

Anh ta vốn cho là, sau khi trải qua chuyện lúc chiều, có lẽ Bạch An sẽ mấy ngày không tới tìm mình.

"Chú Tạ..." Nước mắt Bạch An chảy dài xuống gò má, thấm ướt áo Tạ Liên Thành.

Anh ta giống như bị phỏng, đột nhiên đẩy Bạch An ra.

"Hôm nay là sinh nhật của tôi..." Đột nhiên bị đẩy trở về ghế lái Bạch An sững sốt một lúc lâu mới ngẩng đầu khẩn cầu nhìn Tạ Liên Thành.

Đôi mắt cô đã bị nước mắt nhuộm đậm, trong mắt đều là đau thương và tuyệt vọng: "Chú đã đồng ý với tôi, cùng tôi trải qua một cái sinh nhật."

Tạ Liên Thành nhú mày.

Thật lâu không thấy Tạ Liên Thành đáp lại, Bạch An từ từ cúi đầu xuống.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống quần áo của cô, trong suốt như thủy tinh, rơi xuống không ngừng.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với Tạ Liên Thành.

Đó là nụ cười mà Tạ Liên Thành chưa từng thấy qua.

Đó cũng là nụ cười đẹp nhất mà anh ta gặp trong cuộc đời này.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại ngày hôm nay thì anh ta sẽ không kiếm được mà nhớ lại nụ cười này của Bạch An.

Chỉ tiếc là, anh ta không thể nào nhìn thấy nụ cười ấy nữa.

Chờ khi Tạ Liên Thành tỉnh hồn lại, Bạch An đã lau khô nước mắt trên mặt, đôi mắt đỏ hoe, quay đầu sang hướng khác, thấp giọng nói: "Tôi đưa chú về."

Cô không nói một lời chạy xe đi.

"Sao hả?" Đường Bội dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Kịch bản chú út viết rất hay đúng không?"

Sở Quân Việt từ từ khép kịch bản lại.

Liên quan tới chuyện của chú và Thích Bạch Phong, thật ra anh biết nhiều hơn Đường Bội nhiều.

Năm đó anh đã hai mươi hai tuổi, bắt đầu tiếp quản không ít chuyện trong gia tộc.

"Thật ra thì năm đó Thích gia, đã từng tới tìm ông nội." Sở Quân Việt đột nhiên nói.

"Sao?" Đường Bội có chút kinh ngạc: "Vậy tại sao..."

"Bọn họ không hề nói cho ông nội biết cô Thích đã có con của chú út." Sở Quân Việt khẽ thở dài, lại nói: "Cho tới sau này khi cô Thích sang Mỹ, suýt chút sanh non trên máy bay rồi được đưa tới bệnh viện của Sở gia, anh và ông nội mới biết chuyện này."

Sở Quân Việt dừng một chút, lại nói: "Sau này, ông nội đã hối hận nhiều năm. Nếu như lúc đầu ông biết cô Thích có con của chú út, ông nhất định sẽ không bỏ mặc, để chuyện đi tới mức đó."

Đường Bội im lặng.

Một lát sau, mới hỏi: "Ông nội.... Rất để ý đến chuyện con cái sao?"

Trong mắt cô, ông cụ Sở hài hước không câu chấp, không phải là một người chỉ coi trọng đứa bé.

Sở Quân Việt lắc đầu, nói: "Ông nội quan tâm không chỉ là đứa bé. Năm đó..."

Nói tới đây, anh đột nhiên sững sờ.

Đường Bội đợi một lúc lâu, không chờ được câu nói tiếp theo, không kiềm được mà hỏi: "Năm đó thế nào?"

"Không có gì." Sở Quân Việt lắc đầu, lại nói: "Ông nội đã thề, không can thiệp vào chuyện hôn nhân của con cháu. Mà khi đó ông nội không hề biết vấn đề lại nghiêm trọng như vậy, năm đó tuổi của cô Thích không lớn. Ông nội nghĩ rằng đó chỉ là bọn họ đang giận dỗi, định để bọn họ quây hai ba năm. Nghĩ rằng có lẽ sau hai ba năm, chú út sẽ nghĩ thông, cô Thích cũng trưởng thành hơn, diệp gia quán, mặc doanh rí, có lẽ không cần người lớn hai nhà thúc dục, họ cũng sẽ kết hôn thôi."

Anh nghiêng đầu nhìn Đường Bội, lại nói: "Cho nên lần này ông nội mới gấp như vậy. Chuyện của chú út đã làm cho ông hối hận thật lâu, lần này em chủ động cầu hôn rồi, anh lại không công khai đáp lại, làm cho ông vô cùng lo lắng, ông nội sợ bị kịch năm đó sẽ tái diễn. Mới gấp gấp bay về đây, sợ sẽ phát sinh bất ngờ."

Đường Bội cười khẽ, không nói gì.

Nói đến chuyện năm đó, bầu không khí trong xe đột nhiên trở nên nặng nề.

Lại qua một lúc lâu, Đường Bội mới cười nói: "Không phải nói muốn đổi diễn với em sao?"

Sở Quân Việt ngấn ra, thu suy nghĩ lại.

Anh cúi đầu lật xem kịch bản, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt trở nên âm trầm: "Nam chính, chính là tên Cố Diệp kia?"

Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt lật kịch bản.

Phim ảnh hiện đại, luôn có không ít cảnh thân mật.

Đường Bội và Cố Diệp diễn chung, đa số lúc khi đến cảnh thân mật thì sẽ ngừng, nên cũng không cảm thấy gì,

Nhưng Sở Quân Việt chưa từng xem kịch bản, lúc này xem một mạch, càng xem càng thấy chướng mắt.

Chờ tới lúc lật đến trang cuối cùng, sắc mặt của anh đã xanh mét.

Anh hoàn toàn không thể hiểu ngẩng đầu nhìn Đường Bội: "Chú biết quan hệ của chúng ta, còn để em diễn như vậy?!"

"Này này..." Đường Bội bất mãn: "Cái gì gọi là diễn như vậy?"

"Anh không hề biết, em lại phải diễn như vậy!" Sắc mặt Sở Quân Việt trở nên âm trầm.

"Này này này..." Đường Bội không nhịn được cười một tiếng, nói: "Anh nói thế giống như em đang quay một bộ phim không ra gì vậy."

Sở Quân Việt không nói gì.

Anh lại lật kịch bản ra xem.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Lửa Giận Của Ám Dạ Đế Vương (2)

Đường Bội lấy kịch bản lại, nói: "Không phải nói đối diễn sao?"

"Diễn hôn, tuyệt đối không thể quay!" Sở Quân Việt không chút chần chừ nói.

"Đây chỉ là giả, là giả mà thôi!" Đường Bội nói.

Sở Quân Việt nghĩ đến gương mặt đẹp như yêu nghiệt của Cố Diệp, sắc mặt càng lạnh hơn mấy phần: "Ôm cũng tuyệt đối không được!"

"Lần trước em đã giải thích với anh rồi mà." Đường Bội cười nói: "Đó chỉ là giả vờ mà thôi."

"Khó trách hôm biểu diễn thời trang, ở ngay trước mặt anh, hần dám ôm em lên sân khấu!" Sở Quân Việt trầm giọng nói: "Hắn muốn bị đào thải triệt để sao?"

"Lật nợ cũ là một hành động không tốt." Đường Bội véo cằm anh, cười nói: "Sở đại thiếu, đây chỉ là công việc mà thôi."

"A..." Sở Quân Việt cười lạnh.

Lần trước thấy Đường Bội và Cố Diệp diễn hôn, anh không tức giận, chỉ vì lần ấy anh thấy rõ, đó chỉ là số nhớ.

Nhưng theo từng ngày.

Ôm hôn, thậm chí cảnh tình cảm không hề thiếu, thật sự là làm người ta nhìn mà giật mình.

Ở ngay trước mặt anh mà cũng dám lớn lối như thế.

Vành tai tóc mai chạm vào nhau lâu như vậy, khó trách ngày đó Cố Diệp, cười tươi đến mức yêu nghiệt, đáng ăn đòn như thế!

"A cái gì mà a?" Đường Bội cười như không cười liếc anh một cái: "Lúc quay phim, chú vẫn ở bên cạnh, anh có gì không yên lòng?"

Sở Quân Việt không nói gì.

Trong đầu anh lập tức hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng nhớ lại lời nói của Văn Tư Miếu.

Tên Cố Diệp này, không phải không biết thân phận của anh!

Vậy mà còn dám làm ra chuyện như thế ở ngay trước mặt anh, càng làm cho anh xác định, hẳn tuyệt đối không đơn giản.

"Được rồi được rồi." Đường Bội hôn lên môi anh, trấn an nói: "Lần kế lúc thảo luận kịch bản, em sẽ chú ý."

Cô không muốn nói tiếp vấn đề này nữa, thấy không còn nhiều thời gian, cô vội chìa khóa xe, cười nói: "Em đưa anh tới chỗ anh Văn."

Xe lập tức được khởi động.

Sở Quân Việt không nói gì.

Để Đường Bội tiếp tục ở lại giới giải trí vốn là vì anh tôn trọng cô.

Nhưng bây giờ, anh có hơi giao động.

Anh là người thừa kế Sở gia, từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, không thể xem ti vi và chơi đùa.

Cho dù có xem, cũng ít khi nào xem phim tình cảm.

Nghề chính của Sở gia cũng không phải là ngành giải trí.

Sau đó, ở cùng Đường Bội, mỗi tuần anh đều xem phim tình cảm ít nhất một lần.

Nhìn diễn viên thân thiết ngọt ngào, so với nhìn người yêu của mình thân thiết với người khác trong phim, điệp gia quán, mặc doanh rí, cảm giác hoàn toàn khác nhau--

Sau này, hay là chỉ cho Đường Bội quay phim thiếu nhi và quảng cáo mình có thể quản lý thôi.

Sở Quân Việt nghĩ như vậy.

Nhưng Đường Bội hoàn toàn không biết anh lại nghĩ như vậy.

Cô hát khê, thuần thực lái xe.

Cô chạy không nhanh, chỗ cô đậu xe cách chỗ Văn Tư Miếu đậu xe không xa,

Mặc dù Sở Quân Việt không quan tâm việc để người khác thấy anh và Đường Bội ở cùng nhau, nhưng không thích nhiều người vây xem quấy rầy anh, nên để Văn Tư Miếu chạy từ sau núi lên.

Trước khi tới đây anh đã liên lạc với Sở Dực Thành, nên không ai biết hôm nay anh sẽ tới đây.

Xe từ từ chạy lên đỉnh núi.

Kỹ thuật lái xe của Đường Bội không tệ, hơn nữa lúc lái xe cô còn hát khe và mỉm cười, làm tim Sở Quân Việt đập nhanh, nói: "Em thích chiếc xe này?"

"Ừ." Đường Bội cười.

"Vậy em giữ lại dùng đi." Sở Quân Việt nói: "Nhưng phải cẩn thận, lúc quay xong, hoặc là lúc mệt mỏi, hoặc lúc không có nhiều thời gian... Phải để Lục Tử Mặc đưa đón em."

"Ừ." Đường Bội cười nhìn anh, nói: "Cảm ơn anh."

Sở Quân Việt nghĩ một chút, vẫn không yên tâm, nói: "Chiếc xe của Lục Tử Mặc anh đã cho người tân trang lại, trước tiên em đừng dùng chiếc xe này, đợi sau khi anh trang bị tốt rồi em hãy dùng."

Đường Bội càng nghe càng buồn cười.

Sở đại thiếu lạnh lùng cao ngạo, một cái liếc mắt cũng làm người ta sợ hãi lúc mới quen biết đâu mất rồi?

Cô càng nghe càng cảm thấy thú vị, cuối cùng không kiềm được mà bật cười thành tiếng, nói: "Sở thiếu, anh có cảm thấy, gần đây anh càng ngày càng trở nên dong dài không hả?"

"..."

Sở Quân Việt đột nhiên im lặng.

Anh xụ mặt xuống, không nói gì.

Đường Bội quay sang nhìn anh, cười thêm dầu vào lửa hỏi: "Giận rồi à?"

Sở Quân Việt cứng đờ mấy giây, sau đó bất đắc dĩ thở dài, đưa tay nắn rái tai Đường Bội, xoa nhẹ.

Mắt vẫn nhìn về phía trước.

Phong cảnh trên núi không tẻ, bóng cây in trên mặt đất, đốm nhỏ loang lổ, mang thêm sự yên tĩnh và trong lành của ngoại ô sau buổi trưa.

"Sao thế hả?" Đường Bội cười nói: "Được rồi được rồi, em sai rồi. Sở thiếu của chúng ta, vẫn anh minh thần vũ, hoàn toàn không hề dong dài như phụ nữ..."

Tâm trạng của cô đang rất tốt, nụ cười trên mặt cũng tươi rói.

Đường Bội vừa lái xe vừa nói chuyện với Sở Quân Việt, không khí rất hài hòa, rất yên bình, nhưng hoàn toàn không làm cho bọn họ cảm thấy nhàm chán.

Cái này thật sự là quá yên bình.

Thật muốn cứ mãi như vậy, thế giới và thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này.

Cô cười khẽ, vừa định nói chuyện thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Nét mặt của Đường Bội, tất nhiên không tránh được đôi mắt của Sở Quân Việt.

Người phụ nữ của anh trước giờ gặp chuyện gì cũng luôn trấn định, rất ít khi thấy cô có nét mặt thế này.

Sở Quân Việt liền hỏi: "Sao vậy?"

Nét mặt của Đường Bội càng thêm nghiêm túc, cúi đầu nhìn xuống, thử thêm mấy lần, mới nói: "Thăng xe!"

Cô nện lên tay lái một cái, trầm giọng nói: "Thăng xe không ăn!"

Đôi mắt Sở Quân Việt trở nên rét lạnh, chiếc xe này là do anh đưa tới, đặc biệt chọn vì Đường Bội. Bởi vì lần phục kích kia, trước khi đưa xe tới đây, anh đã cho người kiểm tra toàn bộ.

Chiếc xe thể thao có giá trị không nhỏ, vốn cực kỳ khó xuất hiện vấn đề này.

Huống chi chiếc xe này đã được kiểm tra, cho dù không chắc chắn 100% là an toàn, nhưng không thể nào có chuyện thăng xe không ăn.

Ngọn núi này vốn không cao, hai người nói xong mấy câu này thì cũng gần đã tới đỉnh núi.

Vẻ mặt của Đường Bội trở nên vô cùng nghiêm túc.

Mặt Sở Quân Việt cũng trầm xuống.

"Nhảy khỏi xe!" Chỉ chần chờ một giây, Sở Quân Việt nói.

Thừa lúc bây giờ tốc độ xe vẫn không nhanh, nhảy xuống sẽ không bị thương quá nặng.

Một khi xe chạy đến đỉnh núi, tất cả đều là đường dốc xuống, đến lúc đó tốc độ xe sẽ nhanh, rất nguy hiểm!

Đường Bội nhanh chóng nhìn xung quanh.

Bên phải bọn họ là rừng cây.

Mặc dù giữa rừng cây và đường nhựa có một con mương nhỏ, nhưng ít nhất không tệ như bên trái, toàn là đồi dốc.

Nếu như nhảy xuống bên trái, có thể bị lăn đến chân núi hay không, ai cũng không thể biết rõ.

Cô quay đầu nhìn Sở Quân Việt, điệp gia quán, mặc doanh rí, cẩn thận lái xe sát vào ven đường, thấp giọng nói: "Chuẩn bị."

Cô và Sở Quân Việt, đối với chuyện như thế này, đều vô cùng sát phạt và quyết đoán.

Khi Đường Bội suy đoán xong, Sở Quân Việt cũng phán đoán y như thế.

Chốt cửa đã được Đường Bội mở ra, cô nhìn Sở Quân Việt, ngay khi anh mở cửa xe ra, cô lập tức nhào qua người anh.

Thật ra thì tốc độ hiện tại không nhanh.

Lúc này bọn họ lái đường dốc, Đường Bội lại không chạy nhanh, nếu thật sự nhảy xuống, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên trong nháy mắt khi cửa xe bị mở ra, cô lập tức đưa tay ôm lấy đầu Sở Quân Việt, muốn che chở anh trong ngực mình.

Nhưng phản ứng của Sở Quân Việt còn nhanh hơn so với tưởng tượng của Đường Bội.

Tay của Đường Bội chỉ mới chạm vào vai anh. Sở Quân Việt đã trở tay nắm chặt tay cô, sau đó dùng lực, kéo cô vào ngực mình.

Ngay khi cửa xe bị mở ra hoàn toàn, Sở Quân Việt đã vây nửa người trên của Đường Bội trong lòng mình, không chút chần chừ, ôm Đường Bội nhảy ra khỏi xe.

Mắt Đường Bội, hoàn toàn bị ngực Sở Quân Việt che lại.

Nhưng mắt cô, vẫn tròn to.

Thứ cô thấy được, chỉ có bộ tây trang màu đen Sở Quân Việt đang mặc.

Trong mũi cô đều là mùi hương của Sở Quân Việt.

Nửa người của cô, được Sở Quân Việt ôm chặt trong lòng.

Sở Quân Việt ôm Đường Bội, ngã trên mặt đất.

Đường Bội cảm thấy cả người chấn động, hai chân đã chạm vào mặt đất.

Lực va chạm khi nhảy, cộng thêm tốc độ xe, Sở Quân Việt ôm Đường Bội, hầu như không thể nào khống chế mà lăn xuống ven đường.

Hai người bọn họ như cuộn vào nhau, lăn mấy vòng, cuối cùng lăn khỏi đường lớn, cuối cùng lăn tới rừng cây.

Rốt cục cũng ngừng lại.

Rừng cây gió thổi hiu hiu, lá cây chạm vào nhau phát ra tiếng xào xạt.

Nhưng tất cả những thứ này, đều không thể lọt vào tai Đường Bội.

Cô thở dốc mấy cái, chớp mắt.

Ngực Sở Quân Việt không ngừng đập phồng, tim đập nhanh như đánh trống, nặng nề nện vào lòng Đường Bội.

Cô cảm thấy chớp mũi ê ẩm, hốc mắt nóng lên.

Chuyện vừa rồi, xảy ra nhanh và rõ ràng như thế.

Không quá nửa phút, nhưng đối với Đường Bội mà nói, nó dài như một thế kỷ.

Trước đó, cô chưa từng có cảm giác như thế.

Hồi ấy lúc huấn luyện, Lạc đối xử với cô không tệ. Nhưng, Lạc là đồng đội, là người kề vai chiến đấu, người cô có thể yên tâm giao lại phía sau lưng. Nhưng tuyệt đối sẽ không bảo vệ cô cẩn thận như thế, giống như cô là một món đồ trân quý dễ vỡ.

Sau đó nữa, gặp phải nguy hiểm, Đường Phỉ Phỉ thật hận không thể quăng cô ra làm bia đỡ đạn, cho dù cô gãy tay gãy chân, chỉ cần cô ta không bị thương thì cô ta sẽ vô cùng vui vẻ.

Cho đến khi biết Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt ôm Đường Bội ngồi dậy.

Anh hoàn toàn không quan tâm bản thân, diệp gia quán, mặc doanh rí, hai tay nắm chặt vai Đường Bội, kéo cô ra khỏi ngực mình.

Trong mắt đều là sự nóng nảy và lo lắng, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới, nói: "Bội Bội, em có bị thương không?"

Đường Bội cup mắt xuống, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắc đầu một cái.

Nhưng Sở Quân Việt không yên tâm.

Từ lúc nào mà Đường Bội lại ngoan như vậy?!

Anh không tin, bắt đầu tự ra tay, kiểm tra khắp người Đường Bội.

Bàn tay già dặn có lực bắt đầu di chuyển từ tay Đường Bội kéo dài xuống dưới, cho đến bắp chân trái của cô, Đường Bội đột nhiên rút chân về, nói: "Em không sao."

Thật ra cô cảm thấy, từ đầu gối trở xuống, rất đau và rát.

Chắc xương không bị gãy, nhưng mà khẳng định là bị trầy da rồi.

Nhưng so với Sở Quân Việt mà nói, đây chỉ là một vết thương nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Sở Quân Việt nắm chặt mắt cá chân trái của cô, thấp giọng nói: "Đừng cử động!"

Thật ra thì anh nói không lớn, nhưng lại vô cùng kiên định và nghiêm túc, làm cho Đường Bội ngơ ngác.

Sở Quân Việt cẩn thận xắn ống quần Đường Bội lên.

May mắn vì cảnh quay hôm nay nên Đường Bội mặc quần dài.

Ống quần bị xắn lên, bắp chân thon dài lộ ra.

Trên làn da trắng nõn, mảng đỏ to lớn đập vào mắt Sở Quân Việt.

Anh ngẩng đầu nhìn Đường Bội, động tác lại càng thêm nhẹ nhàng và cẩn thận.

Mặc dù bắp chân bị đỏ một mảng lớn, nhưng không thấy chảy máu.

Nhưng chỗ đầu gối, lại bị rách da, máu rỉ ra.

Sở Quân Việt nhíu mày, trong giọng nói khó nén sự đau lòng: "Đau không?"

"Hơi hơi." Đường Bội thành thật nói: "Nhưng chỉ là vết thương ngoài da thôi, qua mấy ngày sẽ khỏi."

Cô không hề quan tâm đến đầu gối của mình, đưa tay muốn kéo ống quần xuống.

Tay cô, bị bao trọn bởi một bàn tay ấm áp mạnh mẽ.

"Đừng cử động!" Sở Quân Việt lại nhíu mày.

Anh cúi đầu nhìn người mình, áo khoác âu phục màu đen cao cấp đã dính đầy bùn và bụi bặm.

Áo sơ mi cũng không tránh khỏi kiếp nạn cũng dính khá nhiều bùn đất.

"Không sao đâu." Đường Bội nói: "Vết thương nhỏ này, không cần quá quan tâm đến nó."

"Sao có thể không quan tâm?!" Sở Quân Việt cúi đầu.

Đầu lưỡi ướt át dịu dàng liếm qua vết thương trên đầu gối của Đường Bội. Đây là cách để tiêu độc duy nhất lúc này, sau khi bảo đảm mỗi một chỗ đều được mình khử trùng xong, Sở Quân Việt mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội.

Đôi mắt vô cùng chuyên chú, vô cùng nghiêm túc.

Lông mày hơi nhíu lại, rất đẹp trai.

.....

Một thoáng kia, Đường Bội cảm thấy mất đi không khí.

Sở Quân Việt đưa tay chạm vào má Đường Bội.

Tay anh còn dính bùn, làm cho gò má được bảo vệ tốt lúc này xuất hiện vết dơ.

Nhưng bọn họ nào rảnh để tâm đến mấy cái này.

Đường Bội hơi nghiêng đầu, để tay của Sở Quân Việt cạ một cái trên mặt cô.

"Sao có thể không quan tâm?" Sở Quân Việt lập lại câu nói vừa rồi, rất khễ, nhưng lại vô cùng nghiêm túc: "Em ở ngay bên cạnh anh! Anh lại để em bị thương! Sao anh có thể không quan tâm?!"

Phía sau anh, truyền tới tiếng 'ầm ầm'.

Chiếc xe mất khống chế, rơi xuống vách núi.

Nhưng Đường Bội và Sở Quân Việt không hề có tâm trí để quan tâm đến chiếc xe kia.

Lúc này, trong mắt họ, chỉ còn lại đối phương.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc!

Cho đến khi đám người Văn Tư Miếu vội vã chạy tới.

Văn Tư Miếu sợ đến suýt chút nhũn chân.

Trước giờ hẳn chưa từng thấy Boss nhà mình chật vật như vậy...

Hắn nhìn qua Đường Bội, thấy vết thương gớm máu trên đầu gối cô, suýt chút đã làm hắn quỳ xuống.

Không ai có tâm tình để quan tâm đến tình huống của chiếc xe, Văn Tư Miếu vội vàng bước tới, vừa đi vừa gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình của Sở gia.

"Sở thiếu, cô Đường." Văn Tư Miếu đi tới bên cạnh Sở Quân Việt, diệp gia quán, mặc doanh rí, cúi đầu nhìn xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội, hỏi: "Vết thương của cô Đường..."

"Tôi không sao." Câu nói của Văn Tư Miếu rồi cuộc kéo Đường Bội lại.

Cô rụt chân lại, từ từ đứng lên.

Sở Quân Việt cũng đứng lên cùng cô, đỡ vai cô.

"Em thật sự không sao." Đường Bội nắm chặt tay anh, những vết thương cô từng bị còn nặng hơn thì vết thương nhỏ này có là gì đâu?!

Cô nắm chặt hai vai Sở Quân Việt, nhìn anh từ trên xuống dưới.

Thấy cả người anh đầy bụi bặm, sắc mặt cô lập tức khó coi: "Còn anh? Anh có làm sao không?"

Sở Quân Việt lắc đầu.

Anh không để Đường Bội nhìn nữa, đưa tay ôm eo cô, kéo cô vào người mình.

Sở Quân Việt quay đầu nhìn Văn Tư Miếu.

Ánh mắt vô cùng sắc bén, làm cho hô hấp của Văn Tư Miếu chậm lại, cả người cứng cứng.

Sở Quân Việt như vậy, không biết đã bao nhiêu năm rồi hẳn chưa gặp.

"Trước ngày mai." Sở Quân Việt trầm giọng nói: "Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện."

Anh nhìn sang chiếc xe thể thao kia, tiệm gia quán, mặc doanh rí, ánh sáng lạnh chột lóe lên trong mắt, dù là Đường Bội cũng bị khí thế của anh kiềm chế.

Văn Tư Miếu và người hăn mang tới, ngay cả thờ mạnh cũng không dám, cúi đầu nghe Sở Quân Việt nói: "Kêu Lục Tử Mặc nói với chú út, nếu phim cần phải quay lại, tôi sẽ bồi thường toàn bộ tổn thất!"

Văn Tư Miếu sợ run, vội vàng đáp: "Dạ!"

Sở Quân Việt nói xong thì không đếm xỉa tới Văn Tư Miếu nữa, ôm eo Đường Bội, đi về phía chiếc xe Văn Tư Miếu đã mở cửa sẵn.

Văn Tư Miếu không dám thờ mạnh, bước theo sau lưng Sở Quân Việt, nhanh chóng đóng cửa xe cho bọn họ.

Đường Bội cười trấn an nhìn Văn Tư Miếu nhưng lập tức bị Sở Quân Việt trầm mặt nhét vào xe.

"Còn nữa!" Sở Quân Việt xoay người nhìn Văn Tư Miếu, lạnh giọng nói: "Người làm Đường Bội bị thương!"

Anh quay đầu nhìn Đường Bội, lạnh lùng nói tiếp: "Một người, cũng không tha!"

Giọng của anh cũng không lớn.

Nhưng đôi mắt quá lạnh, sự khát máu và cuồng nộ không thể nào xem thường.

Đây, chính là lửa giận của Âm Dạ đế vương!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tồn Tại Muôn Thuở

Cửa xe được Văn Tư Miếu nhẹ nhàng đóng lại.

Mặt Sở Quân Việt vẫn lạnh như băng,

Thật ra Đường Bội cảm thấy đầu gối đỡ đau hơn rồi, lúc này mặc dù vẫn còn hơi rát, nhưng nhìn sự lạnh lẽo trên mặt Sở Quân Việt, cô nào còn tâm trạng để ý đến nó chứ.

"Anh không sao chứ?" Đường Bội để tay lên tay Sở Quân Việt, hỏi.

Vừa rồi lúc nhảy xuống Sở Quân Việt ôm lấy cô, nhận hết phần lớn va chạm. Nếu đầu gối của cô bị như vậy, chắc chắn Sở Quân Việt bị thương còn nặng hơn.

Sở Quân Việt trở tay đặt tay lên tay cô, lắc đầu.

"Đây không phải là lỗi của anh." Đường Bội ôm lấy cánh tay Sở Quân Việt, nép vào người anh, dịu dàng nói: "Xe bị như thế đâu phải tại anh. Huống chi, nhờ có anh ở bên cạnh nên em mới không bị thương quá nặng."

Cô yếu thế chủ động dựa vào lòng mình, nên sắc mặt của Sở Quân Việt không còn lạnh như vậy nữa.

Anh ôm lấy vai Đường Bội, thấp giọng nói: "Rõ ràng là em ở ngay bên cạnh anh, nhưng vẫn bị thương!"

"Nhưng nếu không có anh bên cạnh, có lẽ em còn bị thương nặng hơn." Đường Bội cười chống người lên, hôn một cái lên môi Sở Quân Việt, khẽ nói: "Đây là lần đầu tiên em được người khác bảo vệ như vậy."

Cô lại hôn thêm cái nữa, cười nói: "Cảm ơn anh."

Ngay lúc này, cửa xe bị người ta gõ mấy cái.

Sở Quân Việt hạ kiếng xe xuống, Văn Tư Miếu đứng ngoài xe, thấp giọng nói: "Sở thiếu, bác sĩ Vương tới rồi."

Bác sĩ mặc áo blue trắng bước xuống từ một chiếc xe khác, đứng bên cạnh bác sĩ, chính là Sở Dực Thành.

Lục Tử Mặc đứng sau lưng Văn Tư Miếu.

Đường Bội ngẩng đầu lên, lập tức đổi mặt với ánh mắt quan tâm của Lục Tử Mặc.

Cô cười với anh ta, gật đầu một cái,

Xe bác sĩ ngồi tới, là do Văn Tư Miếu đặc biệt dặn dò.

Đường Bội và Sở Quân Việt cùng với bác sĩ đều lên chiếc xe kia.

Trong căn phòng to lớn, dụng cụ y tế đầy đủ, còn có cả một chiếc giường lớn.

"Kiểm tra cho cô ấy trước." Sở Quân Việt ngồi trên giường, lạnh lùng nói với bác sĩ Vương.

"Dạ, Sở thiếu." Bác sĩ Vương vừa nói vừa xách hộp thuốc đi qua chỗ Đường Bội.

Đường Bội biết không thể lay động được Sở Quân Việt, cô không cãi lại, khom người chuẩn bị xắn ống quần lên.

Nhưng Sở Quân Việt lại nhanh hơn cô.

Anh vươn tay ra, cẩn thận nắm mắt cá chân Đường Bội, đặt chân cô lên đầu gối của mình, cẩn thận xắn lên, trên bắp chân trắng nõn, những vết trầy xước còn rõ ràng hơn lúc nãy, nổi bật trên làn da sáng bóng.

Bắp chân thon dài, đường cong quyến rũ, cuối cùng là mắt cá chân mảnh khảnh.

Bác sĩ Vương hoàn toàn không dám nhìn lung tung, nhanh chóng lấy gạc và bông gòn đã sát khuẩn ra, cẩn thận khử trùng cho Đường Bội, sau đó dùng gạc quấn lại, nói: "Vết thương của cô Đường không sao, chỉ cần nghỉ ngơi ba ngày, mỗi ngày đều phải thay băng, qua ba hôm sẽ khỏi."

"Em đã nói là không sao mà." Đường Bội cười với Sở Quân Việt một cái, bước xuống khỏi giường, gật đầu với bác sĩ Vương, nói: "Cảm ơn."

"Cô Đường đừng khách sáo." Bác sĩ Vương cũng cười lại với cô rồi nhìn sang Sở Quân Việt: "Sở thiếu, phiền cậu cởi áo ra, nằm xuống giường."

Mặc dù vẫn chưa kiểm tra vết thương, nhưng phần lưng của âu phục Sở Quân Việt đang mặc rất bẩn, có thể đoán ra được anh bị thương ở đâu.

Sở Quân Việt nhìn Đường Bội một cái.

Nhưng Đường Bội không cho anh cơ hội nói chuyện, đưa tay cởi nút áo của anh, khẽ nói: "Để em."

Cô cúi đầu chuyên chú cởi nút âu phục của Sở Quân Việt.

Mùa hè nên quần áo khá mỏng, mặc dù đã đoán được là thương thế của Sở Quân Việt nghiêm trọng hơn mình nhiều, nhưng khi cởi âu phục xuống, thấy áo sơ mi trắng tinh đầy máu, chân mày Đường Bội lập tức nhíu lại.

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng cởi từng cúc áo sơ mi của Sở Quân Việt.

Mặc dù Đường Bội rất đau lòng, nhưng động tác rất dứt khoát, không run.

Áo sơ mi được cởi ra một cách cẩn thận,

Thật ra thì lưng Sở Quân Việt bị trầy không quá nghiêm trọng, vết thương cũng không sâu. Nhưng khi tấm lưng trần của anh hiện ra trước mặt Đường Bội thì cô vẫn không nhìn được mà hít sâu một hơi--

Tấm lưng màu đồng cổ, lúc này đầy vết trầy xước, còn có vết máu đã khô, máu dính vào áo sơ mi.

Sở Quân Việt nghe tiếng Đường Bội hít thở, nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Không sao đâu, vết thương nhỏ mà thôi."

Đường Bội chớp mắt.

Nếu như vết thương này nằm ở trên người người khác, cô sẽ không quan tâm.

Nhưng mà bây giờ, người bị thương là người cô yêu.

Cô chồm người tới, dịu dàng hôn lên vai Sở Quân Việt.

Hơi thở ấm nóng chạm vào lưng anh, đầu lưỡi mềm mại dịu dàng thay anh xử lý vết thương, từng chút, dịu dàng cởi áo sơ mi ra cho Sở Quân Việt.

Trừ phần lưng, phía sau hai cánh tay của Sở Quân Việt cũng bị trầy.

Lúc này Bác sĩ Vương mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh kiểm tra vết thương trên lưng Sở Quân Việt, vừa sát trùng cho anh vừa nói: "Hai ngày nay đừng đụng vào nước."

Lưng bị trầy rất nhiều, bác sĩ Vương chỉ bằng những chỗ bị thương nặng lại, quay đầu nhìn Đường Bội, dặn dò: "Hai vết thương này ngày mai phải thay băng."

Nói xong, bác sĩ Vương nhìn hai chân Sở Quân Việt, nói: "Sở thiếu, còn phần dưới."

"Để tôi." Đường Bội nói.

Cô vừa mới chạm vào thắt lưng của Sở Quân Việt đã bị anh chặn lại.

"Để anh tự làm." Giọng của Sở Quân Việt có hơi khàn.

Vết thương trên người mình, anh biết rõ. Mặc dù bị thương nhiều chỗ, nhưng đều là bị trầy, không nặng.

Cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến một số chức năng.

Vừa rồi lúc Đường Bội cởi áo sơ mi cho mình, lòng anh đã nóng ran.

Giờ nếu lại để cô...

Sở Quân Việt ngẩng đầu nhìn Đường Bội.

Cô cũng đang ân cần nhìn anh.

Thấy nét mặt của Sở Quân Việt như thế, Đường Bội không nhịn được mà cười một cái, thu tay lại.

Cánh tay bên hông biến mất, Sở Quân Việt cũng không biết cảm giác của mình lúc này là thất vọng hay yên tâm, anh lại nhìn Đường Bội một cái,

sau đó dứt khoát tháo nút quần ra.

Bác sĩ Vương vẫn luôn bình tĩnh đứng một bên, chuyên tâm sắp xếp lại hộp thuốc.

"Xong rồi." Cho đến khi nghe Sở Quân Việt nói, bác sĩ Vương mới khẽ ho một tiếng, từ từ đi tới.

Sở Quân Việt đã nằm xuống, hai chân không bị thương nghiêm trọng như lưng. Bởi vì lúc ấy anh ôm Đường Bội lăn xuống, Mặc Doanh RF, đập gia quán, phần lưng bị thương nhiều nhất.

"Vết thương trên đùi không cần băng bó." Bác sĩ Vương vừa nói vừa cẩn thận sát trùng, nói tiếp: "Không nên đựng nước."

Chờ bác sĩ Vương xử lý vết thương của hai người xong, Đường Bội đã lấy quần áo sạch chuẩn bị sẵn trên xe đưa cho Sở Quân Việt.

Cửa xe được đóng lên, rồi nhanh chóng bị mở ra.

Văn Tư Miếu và Sở Dực Thành ngồi vào.

Trong khoảng thời gian bọn họ xử lý vết thương, Văn Tư Miếu đã cho người điều tra chuyến thăng xe.

Nhân viên kỹ thuật đã tới hiện trường, bắt đầu kiểm tra toàn bộ.

Lúc Văn Tư Miếu và Sở Dực Thành đi vào xe, Đường Bội cúi đầu, nghiêm túc cài cúc áo sơ mi cho Sở Quân Việt.

Mặc dù cô khá cao, nhưng khi mặc đồ của Sở Quân Việt thì vẫn rộng thùng thình.

Áo sơ mi quá lớn quá dài, hoàn toàn che đầy đường cong của cô, ống tay áo bị Đường Bội xắn đến cùi chỏ.

Rõ ràng là quần áo khá trung tính và bụi bặm.

Nhưng lại vẫn thu hút ánh mắt của người khác.

Văn Tư Miếu không dám nhìn lâu, hắn chỉ nhìn lướt qua Đường Bội một cái rồi nhanh chóng nhìn xuống sàn xe.

Sở Dực Thành ân cần nhìn hai người, hỏi: "Vết thương của hai đứa thế nào rồi? Có nặng không?"

"Chỉ là mấy vết thương nhỏ mà thôi." Đường Bội cười đáp.

Sở Dực Thành vô cùng cảm thấy áy náy.

Anh ta đã nghe được đài khai ở chỗ Văn Tư Miếu, lại có chút vui mừng: "May mắn là phát hiện lúc ở trên đồi, nếu như là lúc xuống dốc..."

Lúc xuống dốc chắc chắn xe sẽ chạy nhanh hơn rất nhiều, cũng càng khó khống chế hơn.

Nếu thật sự đợi đến lúc xuống dốc mới phát hiện vấn đề thì dù Đường Bội có phản ứng nhanh hơn nữa thì thương thế cũng sẽ không nhẹ như bây giờ.

Nói xong, Sở Dực Thành nhìn Sở Quân Việt.

Ánh mắt hai người đều vô cùng thâm sâu.

Sở Dực Thành nói tiếp: "Buổi sáng, chiếc xe này không có vấn đề gì cả." Giọng của anh ta rất lạnh: "Nói cách khác, sau khi lái mấy lần mới xuất hiện vấn đề. Lúc quay phim, chiếc xe vẫn bình thường. Như vậy, cho dù thật sự xảy ra chuyện, mọi người cũng sẽ chỉ nghĩ là do chiếc xe bị hư, mà không hề nghi ngờ là do có người động tay động chân."

Sở Quân Việt lạnh giọng nói: "Chiếc xe này, tối hôm qua con đã cho người kiểm tra toàn diện."

Anh nhìn sang Văn Tư Miếu, đối phương cả kinh, lập tức bấm báo: "Sở thiếu, phải đem xe về kiểm tra toàn diện mới biết cụ thể. Nhưng kỹ thuật viên hoài nghi thắng xe đã bị người khác đổi."

Hắn nhìn Sở Dực Thành, lại nói: "Hơn nữa rất có thể giống như lời biên kịch Sở nói, phụ tùng bị đổi. Lúc đầu dùng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, hơn nữa lúc kiểm tra cũng không kiểm ra. Nhưng lái nhiều lần thì sẽ xảy ra chuyện ngay."

"Nói vậy thật sự là có người động tay động chân, hơn nữa còn là nhắm vào Bội Bội." Sở Dực Thành híp mắt.

Sở Quân Việt nắm chặt quyền, lạnh giọng nói: "Người phục kích Bội Bội lần trước, đã tra ra chưa?"

Văn Tư Miếu thấp giọng nói: "Đã xác định được sát thủ là ai, nhưng cùng hôm đó hắn đã chạy ra nước ngoài, chúng tôi đã tra tất cả ghi chép xuất cảnh, hắn là hắn được người kia lạng lẹ mang đi, tạm thời vẫn chưa tra ra được tin tức của hắn."

"Vậy lần này..." Đôi mắt Sở Quân Việt lạnh như băng: "Cũng là do sát thủ lần trước làm sao?"

"Rất có thể." Văn Tư Miếu trầm ngâm chốc lát, nói: "Cách ra tay của hai lần này đều rất tương tự, không hề muốn mạng của cô Đường, hình như chỉ muốn cô ấy bị thương, hoặc là..."

"Nếu như lần này, thật sự đến khi xuống dốc mới phát hiện ra, kết quả, không ai có thể đảm bảo!" Văn Tư Miếu còn chưa nói hết câu đã bị Sở Quân Việt cắt ngang: "Kẻ đứng sau những chuyện này, trong vòng ba ngày, phải tìm ra cho tôi."

Anh đứng lên, lạnh lùng nói: "Bất luận hần có mục đích gì, nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa, cậu và giám đốc phụ trách an toàn, tự động từ chức đi."

"Dạ." Văn Tư Miếu cúi đầu.

Sở Quân Việt nhìn sang Sở Dực Thành.

Anh còn chưa lên tiếng, Sở Dực Thành cũng đã mở miệng nói trước: "Chú biết rồi, tất cả cảnh quay đua xe của Bội Bội sẽ tạm ngừng. Chờ sau khi giải quyết chuyện này xong rồi thì nói sau."

"Còn có Cố Diệp..." Sở Quân Việt nói: "Con sẽ cho người điều tra anh ta, nếu như anh ta thật sự có vấn đề, vậy phim của chú út, chỉ sợ rằng phải đổi người giữa đường rồi."

Anh nói như đó là điều đương nhiên.

Một bộ phim, nửa đường đổi vai nam chính, vậy thì tương đương với việc phải quay lại từ đầu.

Từ tối đầu tới cuối Đường Bội đều không nói gì.

Cho đến khi về đến biệt thự Sở gia.

Sở Dực Thành muốn xuống xe, tài xế lập tức cho ngừng xe lại.

Sở Dực Thành ngẩng đầu nhìn nhà chính xa hoa, cười nói: "Chú đi trước."

"Hôm trước ông nội vẫn còn ở nhà, hôm qua ông đã hẹn mấy người bạn cũ đi đánh golf rồi." Sở Quân Việt cũng xuống xe, nói: "Sức khỏe của ông nội rất tốt, ở Úc hai năm, bây giờ ông còn khỏe mạnh hơn lúc trước rất nhiều."

Sở Dực Thành im lặng mấy giây, cười nói: "VẬY thì tốt rồi."

"Hôm kỷ niệm thành lập, ông nội chắc chắn sẽ về." Sở Quân Việt nhìn Văn Tư Miếu, tiếp tục nói: "Nếu hôm đó chú không bận thì cũng tới nhé."

Sở Dực Thành cười khố nói: "Chú biết ông cụ vẫn khỏe là được rồi, nếu ông nhìn thấy chú, sẽ không vui."

"Chú út." Đường Bội im lặng này giờ lúc này đột nhiên cười nói: "Hôm đó chú thật sự không tới sao? Con và Quân Việt..."

Cô quay đầu nhìn Sở Quân Việt, đối phương cũng rũ tay xuống nắm lấy tay Đường Bội, tiếp lời, nói: "Hôm đó con sẽ tuyên bố chuyện kết hôn của con và Bội Bội, chú thật sự không tới sao?"

Sở Dực Thành khoát tay áo, nói: "Chú sẽ chúc phúc cho hai đứa, nhưng mà bây giờ sợ rằng ông cụ vẫn chưa tha thứ cho chú, đợi thêm vài năm nữa đi."

Anh ta suy nghĩ một chút, cười nói: "Chờ ông cụ được bế cháu cố, chắc hẳn tâm trạng sẽ rất tốt, lúc đó có lẽ ông sẽ đại xá thiên hạ. Đến lúc đó rồi hãy nói."

Mặt Đường Bội đỏ lên, cười híp mắt gật đầu, nói: "Dạ."

Cô vừa nói xong thì bàn tay đang nắm tay cô cũng siết chặt.

Nhưng Đường Bội không nhìn Sở Quân Việt, chỉ cười nói với Sở Dực Thành: "Chú, ngày mai con nghỉ phép một ngày nhé."

"Ừ." Sở Dực Thành không hỏi lý do, sáng khoái gật đầu.

Chờ đến khi người nên đi đều đi hết, Đường Bội và Sở Quân Việt mới trở lại biệt thự.

Đường Tử Thái vẫn chưa về.

Thật ra thì bây giờ vẫn còn sớm, vốn dĩ buổi chiều Đường Bội còn có cảnh quay, buổi chiều Sở Quân Việt cũng còn không ít việc.

Nhưng Văn Tư Miếu đã về công ty, hoãn những chuyện không gấp lại, còn lại nếu hẳn có thể giải quyết thì sẽ giải quyết.

Thời gian gần đây hiếm khi thấy biệt thự Sở gia yên tĩnh như hôm nay.

Đường Bội bắt Sở Quân Việt ngồi trên giường, đưa tay cởi cúc áo của anh.

"Bội Bội..." Mắt Sở Quân Việt tối sầm lại, nắm lấy tay Đường Bội.

"Sao?" Lúc này Đường Bội vẫn mặc áo sơ mi của Sở Quân Việt, lúc cúi đầu, nút trên không cài, xương quai xanh hiện rõ ra.

Cô vừa đáp vừa nhìn Sở Quân Việt.

Đôi mắt Sở Quân Việt thâm sâu, nhìn cô không chớp.

"Nghĩ gì vậy?" Đường Bội khẽ mỉm cười.

Cô lấy tay khỏi tay Sở Quân Việt, thản nhiên nói: "Bây giờ chuyện anh cần làm là phải dưỡng thương cho thật tốt. Trong đầu không nên nghĩ đến chuyện không nên nghĩ!"

"Vết thương không nặng." Sở Quân Việt vẫn nhìn cô chăm chăm, lẩm bẩm nói.

"Sao lại không nặng chứ?" Đường Bội đau lòng kéo áo sơ mi của anh xuống, nhìn kỹ vết trầy trên cánh tay.

Vừa rồi chỉ có hơi đỏ, bây giờ thì đã xưng lên rồi.

Cô dứt khoát cởi áo sơ mi của Sở Quân Việt ra, nói: "Thay quần áo ở nhà đi anh."

Từ đầu tới cuối, động tác của Đường Bội đều rất cẩn thận.

Ánh mắt Sở Quân Việt càng lúc càng nóng.

Cuối cùng anh bị cô ép nằm xấp trên giường, đôi mắt nóng bỏng âm trầm, không chỉ có thể hút linh hồn của người khác mà còn có thể thiêu đốt người ta.

Đường Bội cũng không rảnh rồi.

Sau khi Sở Quân Việt nằm xuống, cô đi lấy khăn lông ra. Khăn lông được vắt ẩm, cô cẩn thận lau vết thương của Sở Quân Việt.

Lau hai lần, Sở Quân Việt nắm chặt tay cô, dịu dàng nói: "Bội Bội, ngủ một chút đi."

Hiếm khi anh bị thương nằm im trên giường, mặc dù có hơi khó chịu, nhưng trong lòng lại ngọt như mật.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tồn Tại Muôn Thuở (2)

"Không sao đâu." Đường Bội cúi đầu cẩn thận lau người cho anh, không nhìn được mà cười nói: "Nếu Sở thiếu thật sự bị thương không thể cử động được, diệp gia quán, chỉ cần ngoắc tay một cái thì không biết có bao nhiêu người phụ nữ tới tranh giành vị trí này. Cho nên em phải nắm chắc cơ hội này, không thể lãng phí được."

Ngón tay cô xẹt qua vai Sở Quân Việt.

Lúc mặc quần áo cho anh cô không nhìn thấy rõ, lúc này nhìn lại, dáng người của Sở Quân Việt rất đẹp.

Tấm lưng không có một chút thịt thừa, đường cong lưng loát, cơ bắp đầy nam tính.

Những chỗ bị ngón tay Đường Bội chạm vào đều sẽ run lên một vài cái.

Cô không kiềm được mà vỗ lên vai anh một cái, nói lớn: "Thả lỏng, anh muốn ngày mai vết thương càng nặng thêm đúng không?"

Chờ làm xong mọi thứ, Đường Bội đi tắm, rồi về phòng, ôm máy tính xách tay ngồi lên giường.

"Em còn bận làm chuyện gì vậy hả?" Sở Quân Việt khẽ cau mày, đưa tay muốn đóng laptop của cô lại.

Hôm nay anh nghỉ cả buổi chiều, Đường Bội cũng bị thương chẳng lẽ không thể nằm nghỉ với anh một lát sao?

"Anh đừng phá em mà." Đường Bội hất tay anh ra, mười ngón tay lướt qua bàn phím, giải thích: "Không tra ra chuyện này, em không thể nào yên tâm được."

Mười ngón tay lướt nhanh qua bàn phím, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng chân mày cô cũng càng lúc càng nhíu chặt.

Sở Quân Việt cũng muốn ngồi dậy theo.

Anh vừa mới động một cái đã bị Đường Bội đè vai xuống: "Đừng có quậy!"

Một tay của cô vẫn gõ phím, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Sở Quân Việt, nói: "Năm sắp xuống!"

Sở Quân Việt hừ một tiếng rồi từ từ nằm xuống.

Sau khi trưởng thành tới nay, đây là lần đầu tiên, có người dám quản thúc gia chủ Sở gia.

Nhưng trải nghiệm mới lạ này, chẳng những không làm anh giận mà ngược lại, trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào.

Chờ anh ngoan ngoãn nằm sắp xuống, Đường Bội mới thu tay lại, tiếp tục gõ phím, nói: "Đã tra ra được sát thủ là ai rồi sao?"

"Người động tay động chân với chiếc xe vẫn chưa bắt được, nhưng người lần trước phục kích em thì tra được là do đối thủ cạnh tranh của Sở gia làm. Bọn chúng rất cẩn thận, trước mặt vẫn chưa lấy được chứng cứ xác thật. Tên sát thủ kia, đứng thứ mười trên bảng xếp hạng trong nước, bây giờ đã bị lặng lẽ đưa ra nước ngoài."

"À." Đường Bội ngẩng đầu nhìn anh, lại hỏi: "Cho dù đưa ra nước ngoài, các anh cũng sẽ tra ra được tung tích của hắn?"

"Ừ." Sở Quân Việt cười nhạt.

"Các anh đang... Dụ rảnh ra khỏi hang?" Đường Bội hơi trầm ngâm hỏi.

"Ừ." Sở Quân Việt không kiềm được mà đưa tay véo má cô.

Đường Bội nhìn màn hình, nói: "Nhưng như thế thật sự quá nguy hiểm, nếu như hôm nay chúng ta không phải ở trên núi, mà là xuống dốc..."

Nhớ lại, cô vẫn cảm thấy hơi sợ.

Hình như Sở Quân Việt hoàn toàn thả lỏng.

Anh dịch qua sát Đường Bội một chút, thấp giọng nói: "Đừng sợ."

Lúc này vẫn còn là ban ngày, ánh nắng chan hòa, Đường Bội cúi đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy ánh mắt của Sở Quân Việt vô cùng dịu dàng.

Cô không kiềm được mà nắm lấy tay anh, há miệng muốn nói gì đó, lúc này điện thoại của Đường Bội đột nhiên đổ chuông.

Đường Bội lấy điện thoại qua xem, chân mày vốn nhíu lại đột nhiên giãn ra, ngay cả đôi mắt cũng dịu hơn.

"Lạc." Cô nghe điện thoại.

"Em..." Lần này Âu Dương Lạc, hiếm không dùng giọng trêu chọc để mở đầu cuộc nói chuyện, giọng điệu của anh ta nghiêm túc, có lẽ nhận ra sự ung dung trong giọng nói của Đường Bội nên cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng cười nói: "Công chúa của anh, thấy em đang điều tra tin tình báo của thế lực ngầm, thật sự làm anh sợ hết hồn."

"Lạc..." Đường Bội cười: "Anh đang theo dõi em?"

"Sao anh dám?" Phát hiện cười khẽ: "Anh thấy bên kia, cũng có cao thủ. Em mới điều tra bọn chúng thì B&L cũng báo động. Anh thấy, có lẽ bọn chúng phát hiện em đột nhập, đã bắt đầu phòng bị rồi."

"Nhưng bọn chúng không tra ra được là em." Đường Bội cười khẽ, tự tin nói: "Cho dù em có sơ hở, nhưng có anh ở đây, chúng không thể nào dễ dàng tra ra em, không phải sao?"

"Ừ." Âu Dương Lạc cười hỏi: "Vậy bây giờ em có thể cho anh biết chưa? Chuyện gì đã xảy ra? Sao em lại manh động như vậy?"

"Em bị người khác phục kích." Đường Bội yên lặng mấy giây, nói: "Hôm nay xe của em bị người khác động tay động chân, lúc ấy em đang lái xe lên đỉnh núi, thắng xe không ăn..."

"..." Âu Dương Lạc hiếm khi lại im lặng.

"Lúc ấy em và Sở Quân Việt cùng ở trên xe." Đường Bội vừa nói, vừa cúi đầu nhìn Sở Quân Việt, đưa tay vuốt tóc anh, nói tiếp: "May mắn lúc ấy bọn em đang lên núi, nếu không..."

Cô không cần nói tiếp, bởi vì Âu Dương Lạc đã đoán ra.

Anh ta và Đường Bội là thanh mai trúc mã, sợ rằng còn hiểu cô hơn Sở Quân Việt.

"Hai người nhảy khỏi xe?" Âu Dương Lạc trầm giọng hỏi.

Giọng điệu của anh ta không còn ung dung như vừa rồi mà trở nên vô cùng âm trầm.

"Ừ." Đường Bội đáp, nói: "Em muốn nhờ anh giúp em một chuyện." Cô dừng một chút, nói: "Sở gia đã bắt đầu điều tra, điệp gia quán, nhưng

em muốn biết, KH-10, danh sách những người hân đã tiếp xúc và liên lạc."

KH-10, chính là tên sát thủ mà Sở Quân Việt đề cập tới vừa nãy.

Đường Bội còn muốn nói tiếp, Sở Quân Việt này giờ vẫn nằm sấp trên giường không nhúc nhích đột nhiên ngồi dậy.

Anh lấy điện thoại của Đường Bội, áp vào tai mình.

Giọng nói lạnh lẽo của Âu Dương Lạc truyền qua từ đầu kia điện thoại: "Chuyện này em không cần điều tra nữa, anh sẽ xử lý thay em."

Thời gian Sở Quân Việt và Âu Dương Lạc tiếp xúc không nhiều, nhưng dù chỉ mấy lần ngắn ngủi, cũng đủ để anh biết được mọi thông tin về Âu Dương Lạc, anh vẫn khá hiểu người này.

Thiếu chủ Âu Dương gia lòng dạ độc ác, trước mặt người khác luôn luôn bày ra dáng vẻ bất cần đời.

Không ai có thể đoán được suy nghĩ của anh ta khi nhìn vào đôi mắt xanh nước biển kia, trừ phi, gặp phải tình huống như bây giờ."

"Anh Âu Dương." Sở Quân Việt chào hỏi.

Âu Dương Lạc không ngờ rằng lúc này Sở Quân Việt lại ở cạnh Đường Bội, hơn nữa còn có thể lấy điện thoại của cô trong im lặng.

Anh ta im lặng mấy giây, thu lại giọng điệu vừa rồi, đáp: "Anh Sở."

"Là tôi." Sở Quân Việt nhìn Đường Bội: "Có chuyện này, tôi muốn hợp tác với anh Âu Dương, không biết anh có hứng thú hay không?"

"Ồ?" Âu Dương Lạc cười khê: "Chẳng lẽ anh không sợ, tôi đồng ý hợp tác với anh, rồi lật lọng, quay sang bán đứng anh sao?"

"Tôi không sợ." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói.

"Ồ, Sở thiếu đúng là tự tin." Âu Dương Lạc trào phúng nói.

"Bởi vì chuyện này có liên quan với Bội Bội, cho nên tôi tin anh, tuyệt đối sẽ không lấy an nguy của cô ấy ra làm trò đùa." Sở Quân Việt không đếm xỉa tới giọng điệu giễu cợt của anh ta, lại hỏi: "Sao đây?"

"Được." Nghe thấy tên Đường Bội, quả nhiên Âu Dương Lạc nghiêm túc hơn rất nhiều, hỏi: "Hợp tác thế nào?"

Lúc Sở Quân Việt lấy điện thoại, Đường Bội đã nhìn qua laptop lần nữa.

Thấy anh nói chuyện xong, cô quay đầu cười nhìn anh, hỏi: "Thương lượng xong rồi?"

"Ừ." Sở Quân Việt trả điện thoại lại cho Đường Bội.

Đường Bội cũng không hỏi rốt cuộc Âu Dương Lạc đã nói gì, chỉ vỗ một cái lên giường, nói: "Nằm xuống tiếp đi."

"Bội Bội..." Sở Quân Việt không nghe lời.

Anh từ từ, ôm lấy Đường Bội từ sau lưng, cúi đầu hôn lên rái tai xinh xắn, khàn giọng nói: "Để em thương lượng đối chác với Âu Dương Lạc, không bằng cứ để anh làm."

Anh vừa nói vừa ôm Đường Bội chặt hơn, thấy cô cười, lại hỏi: "Bội Bội, em đang cười anh đấy hả?"

"Hả? Cười gì cơ?" Đường Bội vẫn nhìn màn hình, nói: "Sao em lại cười anh hả?"

Sở Quân Việt chôn đầu vào vai cô.

Anh im lặng một lát, lại nói: "Thật ra thì lúc ở trên núi, khi ôm em vào lòng, anh rất vui."

Tay anh dờn khỏi bả vai Đường Bội, ôm lấy eo cô, giống như hồi trưa lúc nhảy ra khỏi xe, ôm chặt cô trong ngực mình, nói: "Khi đó anh cảm thấy, em hoàn toàn dựa vào anh, em chỉ có thể để anh bảo vệ, bên em chỉ có anh.... Anh thật sự vô cùng vui vẻ."

Cầm anh đặt trên vai Đường Bội, lúc nói chuyện, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô làm nó đỏ lên, cũng làm lòng cô ấm áp.

Đường Bội khép laptop lại, hơi nghiêng đầu, cô không thấy được biểu cảm của Sở Quân Việt lúc này, nhưng cô có thể tưởng tượng được.

Thật ra thì bọn họ rất giống nhau, trước khi họ gặp nhau, đều độc lai độc vãng, bên cạnh không có ai có thể để mình yên tâm dựa vào.

Đường Bội xoay người hôn Sở Quân Việt, thấp giọng nói: "Sao em lại cười anh được đây?!"

Cô dựa vào ngực Sở Quân Việt, ôm chặt lấy anh.

Cô cũng đặt cằm lên vai Sở Quân Việt, hai người dính chặt vào nhau, ấm áp và tương xứng.

Đường Bội chớp mắt, dịu dàng nói: "Em cũng rất vui, rất vui rất vui.... Thậm chí, khi đó em còn cảm thấy, dù có chết, cũng không sao cả!"

"Không!" Sở Quân Việt trầm giọng nói.

Anh nghiêng đầu hôn lên tai Đường Bội, nói: "Ông nội vẫn chờ chúng ta sinh cháu cố cho ông."

Anh vừa nói, vừa cắn tai Đường Bội: "Bội Bội, anh cũng rất muốn có con, rất muốn rất muốn."

Đường Bội cười khẽ.

Người Sở Quân Việt dần dần nóng lên, hơi thở phun bên tay cô cũng nóng.

Đường Bội đột nhiên dùng lực, đẩy anh ra một chút, cười nói: "Lời ngon tiếng ngọt cũng vô dụng, hôm nay anh phải dưỡng thương."

Nói xong, cô không chút chần chừ, đè Sở Quân Việt nằm lên giường.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt ngoan ngoãn thuận thể nằm lên giường, nhưng vẫn không cam lòng nắm lấy tay Đường Bội, vuốt ve tay cô.

"Giả bộ đáng thương cũng vô dụng." Đường Bội cười nói.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt kéo dài chữ Bội.

Anh như thế này, có chút đáng yêu làm Đường Bội hơi xiêu lòng.

Cô cúi người xuống, hôn một cái lên môi Sở Quân Việt, nói: "Đây là sự an ủi cho đứa bé đáng thương."

Nói xong cô nhảy xuống giường, ôm laptop vào lòng nói: "Nhưng mà bây giờ anh phải nghỉ ngơi rồi."

Nói xong, cô ôm laptop đi qua ghế salon.

Sở Quân Việt không nói gì nữa.

Cũng không xin gì nữa.

Anh chỉ im lặng nằm trên giường, nhìn Đường Bội.

Đường Bội thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn anh một cái, lúc bốn mắt giao nhau, cô sẽ cười với anh.

Sở Quân Việt chưa từng nghĩ rằng, chỉ yên lặng ở cùng nhau, không hề làm gì, cũng ngọt ngào như vậy.

Buổi tối, lúc đi ngủ, rớt cuộc Đường Bội cũng nằm ở bên cạnh anh.

Cô cẩn thận điều chỉnh tư thế cho Sở Quân Việt, bảo đảm không đụng vào vết thương của anh, lúc này hai người mới rúc vào nhau, ngủ say.

Sáng hôm sau, Đường Bội bị Sở Quân Việt đánh thức.

Lúc cô mở mắt ra, Sở Quân Việt đã cầm điện thoại di động, đi ra ngoài ban công.

Mấy phút sau, Sở Quân Việt nói chuyện điện thoại xong, lúc đi vào phòng thì biểu cảm có hơi bất định, diệp gia quán, không nhìn ra được rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Sao vậy?" Đường Bội ngồi dậy, vịn vai Sở Quân Việt xoay người anh lại, cẩn thận kiểm tra vết thương của anh.

"Không có gì." Sở Quân Việt im lặng một lúc, mới nói: "Vốn dĩ anh muốn từ từ, nhưng bọn chúng càng ngày càng phách lối. Cho nên lần này, anh sẽ một lưới bắt hết bọn chúng."

"À?" Đường Bội nghiêng đầu nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Nhanh vậy sao?"

"Chắc chắn vẫn chưa thể bắt được con cá lớn sau màn, nhưng trải qua lần này, tạm thời bọn chúng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ." Sở Quân Việt lại nói: "Chờ quay xong bộ phim của chú thì em hãy nghỉ ngơi một thời gian. Nếu cảm thấy buồn thì cứ quay quảng cáo sản phẩm của Sở thị."

"Phụt..." Đường Bội cười hỏi: "Quay quảng cáo sản phẩm của Sở thị?"

"Ừ." Sở Quân Việt không chút chần chừ gật đầu, nghe thấy tiếng cười của Đường Bội anh nói tiếp: "Sở thị có rất nhiều mỹ phẩm, mỹ phẩm dưỡng da và cả quần áo nữ, nếu như em thấy chán, thì cứ chọn cái mình thích trước, nhưng mà em đừng nhận việc nữa nhé."

Bất luận hôm qua có ngọt ngào thế nào, bất luận lúc anh ôm Đường Bội, cảm nhận sự dựa dẫm toàn tâm toàn ý của cô anh đã cảm thấy vui sướng bao nhiêu. Nhưng khi nhớ tới cảnh hôm qua, trong lòng Sở Quân Việt vẫn nặng trĩu.

"Khó trách sao mà không ít diễn viên lại dùng quy tắc ngầm." Đường Bội ôm lấy vai anh, nửa đùa nửa thật thò đầu ra trước, nhìn má Sở Quân Việt, cười nói: "Thì ra có kim chủ bao nuôi, công việc thật sự quá thuận lợi và dễ dàng."

Cô cười nói tiếp: "Tất nhiên em biết Sở thị có rất nhiều sản phẩm, nhưng mà Sở đại thiếu có biết không? Dù chỉ là làm đại diện cho một nhãn hiệu thôi, cũng sẽ có vô số diễn viên tranh đến sút đầu mẻ trán."

Sở Quân Việt nắm lấy tay cô.

Chuyện Đường Bội nói, không phải là anh không biết.

Trên thực tế, trước khi gặp Đường Bội, những diễn viên chủ động muốn leo lên giường anh, chỉ tính trong nước thôi đã nhiều đến như cá dưới nước.

"Anh không biết." Sở Quân Việt cười đáp, nói: "Cẩn thận kéo ngã."

"Anh nói dối hay nhỉ!" Đường Bội cười, véo tai Sở Quân Việt, nói: "Để em nghĩ thử xem, năm ngoái người phát ngôn cho mỹ phẩm CPD, hình như là một nữ diễn viên quốc tế, năm ngoái nữa, điệp gia quán, chính là nữ diễn viên quyền rũ đứng đầu bảng, đúng không?"

"Anh không biết." Khóe môi Sở Quân Việt hơi vểnh lên.

"Còn có quần áo cao cấp của Sở thị, nghe nói người mẫu cũng là người có đường cong ma quỷ, gương mặt thiên sứ... Có đúng không?" Cô khẽ cắn lỗ tai Sở Quân Việt.

"Trước kia anh chưa bao giờ xem show diễn thời trang của nữ, năm nay, chỉ có đi cùng em thôi." Sở Quân Việt nói.

"Hừ..." Đường Bội hừ lạnh, nói: "Cỡ lẽ bọn họ đều rất sẵn lòng, lúc không có ai, đặc biệt trình diễn lại cho Sở thiếu xem, nhỉ?"

Nụ cười trên mặt Sở Quân Việt sâu hơn.

Anh biết không phải mình ảo giác, trải qua chuyện hôm qua, Đường Bội đối với anh, hình như đã thân hơn một ít.

Mặc dù bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất, nhưng những lúc thân mật thả lỏng như những đôi tình nhân bình thường khác thế này, thì thật sự rất ít.

"Còn có hãng xe nổi tiếng của Sở thị, người muốn ngồi ghế lái để chở Sở thiếu, chắc cũng đầy ra..." Đường Bội buông rái tai Sở Quân Việt ra.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt bắt lấy tay cô.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, trầm giọng nói: "Hôm qua là lần đầu tiên anh ngồi xe phụ nữ lái."

"Thật sao?" Đường Bội nhướn mày, không giấu được ý cười trong mắt.

"Thật." Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên môi cô.

Ánh nắng ban mai chiếu vào gò má hai người, tất cả thật âm áp, yên lặng và tốt đẹp.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt tách khỏi Đường Bội, thấp giọng nói: "Trước đây rất lâu, trong mắt anh đã chỉ có thể chứa một người. Những người em nói, cho dù họ nổi tiếng hay xinh đẹp quyến rũ thế nào đi nữa thì cũng không ai có thể lọt vào mắt anh."

Anh đưa tay dịu dàng vén tóc cho Đường Bội, áp trán mình lên trán cô, nhìn vào mắt cô dịu dàng nói: "Đàn ông Sở gia rất ngốc, em nhìn chú anh thì biết, yêu một người, sẽ chỉ biết có một người, đến chết cũng không thay đổi."

Đây là lời hứa của Sở Quân Việt dành cho Đường Bội, rất giản dị, cũng là lời thề ngọt ngào nhất.

Hai người trao nhau nụ hôn dưới ánh nắng ban mai.

Ngày đó ánh mặt trời ấm áp, năm tháng yên bình.

Tất cả, đẹp như một bức tranh.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Biến Cố Bất Ngờ

Ngày hôm đó Đường Bội cũng không đi ra ngoài nữa.

Lúc xế chiều, Văn Tư Miếu có tới một chuyến.

Âu phục vốn thẳng thớm đã có nhiều vết nhăn, đáy mắt xuất hiện quầng thâm nhạt, hình như đã cả đêm không ngủ, dáng vẻ rất uể oải.

Nhìn Đường Bội ngồi trên ghế salon, Văn Tư Miếu khách sáo chào hỏi cô, rồi lập tức báo cáo với Sở Quân Việt.

Lúc hai người nói chuyện, cũng không tránh mặt Đường Bội, hai người nói chuyện tới giờ cơm tối, Đường Bội dời mắt khỏi laptop, nhìn Sở Quân Việt đang nói chuyện với Văn Tư Miếu, nói: "Cho dù bạn cỡ nào cũng phải ăn cơm tối chứ."

"VẬY TÔI ĐI TRƯỚC." Văn Tư Miếu vội vàng nói.

"Ở lại ăn cơm đi." Sở Quân Việt đóng tài liệu lại, nói với Văn Tư Miếu: "Ăn cơm xong hẵng về."

Văn Tư Miếu chớp mắt, suýt chút nghĩ là mình nghe lầm.

Cũng không phải là do Sở Quân Việt là một ông chủ khắt khe với cấp dưới, ngược lại, Sở Quân Việt đối xử với đám người Văn Tư Miếu rất tốt, mặc dù lượng công việc hơi lớn một chút, nhưng bỏ ra nhiều, nhận lại cũng nhiều.

Nhưng Sở Quân Việt là tinh anh của Sở gia, nhận hết tất cả mọi giáo dục tốt đẹp, có thể quản lý Sở thị đâu vào đấy, đối nhân xử thế cũng hoàn toàn không thành vấn đề, có phong độ, có chừng mực.

Nhưng lời nói kiểu này, Văn Tư Miếu thật sự là lần đầu tiên được nghe từ miệng của Boss nhà mình.

"Sao?" Sở Quân Việt đã để tài liệu qua một bên, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Văn Tư Miếu, liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi.

"Không... Không có gì..." Văn Tư Miếu vội vàng nói: "Cảm ơn Sở thiếu."

Suy nghĩ một chút, hắn quay đầu nhìn Đường Bội, cười gật đầu nói: "Cũng cảm ơn cô Đường."

Đường Bội nhú mày, nhưng không nói gì.

Ăn cơm tối xong, Văn Tư Miếu chủ động chào tạm biệt.

Sở Quân Việt và Đường Bội đi dạo quanh biệt thự một lúc rồi hai người cùng trở về thư phòng.

Ngày nào anh cũng có nhiều việc, Đường Bội không làm phiền anh, chỉ yên tĩnh ngồi đó, xem sách.

Tối tối khuya, anh mới làm xong mọi chuyện, trở lại phòng ngủ.

"Bội Bội." Lúc nằm xuống giường, Sở Quân Việt nhớ ra một chuyện.

Anh ôm Đường Bội vào lòng mình, thấp giọng nói: "Từ ngày mai hắn sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng mà em cũng phải cẩn thận nhé."

"Được." Đường Bội mơ hồ đáp.

Gần đây cô luôn như vậy, vừa rồi ở trong thư phòng cũng thế, nhiều lần suýt chút ngủ trên salon. Bây giờ đầu chạm xuống gối nằm, điệp gia quán, chưa tới một phút thì cô đã ngủ.

Nếu nói theo lời của Sở Quân Việt thì ngày hôm sau lúc tới phim trường, dường như chuyện xảy ra ngày hôm trước không hề ảnh hưởng tới cô.

Nhân viên đoàn phim nhìn thấy cô, ai cũng chào hỏi cô.

Sở Dực Thành vẫn tới rất sớm, hôm nay không có phân cảnh của Cố Diệp, nên không nhìn thấy hẳn.

Một ngày quay phim sóng êm biển lặng, không có một chút khó khăn.

Liên tục ba ngày, quay vô cùng thuận lợi.

Vết thương trên đầu gối của Đường Bội vốn không nặng nên đã sớm kết vảy.

Những chỗ trầy trên người Sở Quân Việt cũng không nghiêm trọng lắm.

Tất cả đều đi theo chiều hướng tốt.

Lễ kỷ niệm thành lập của Sở thị, cũng đến rất nhanh.

Hôm nay Đường Bội phải quay ngoại cảnh, Cố Diệp liên tục mấy ngày không tới hôm nay cũng xuất hiện.

Địa điểm quay ngoại cảnh là trong sân vườn của một ngôi biệt thự.

Đường Bội thay quần áo xong, khi đi ra thì thấy Cố Diệp đang đứng bên cạnh Sở Dực Thành.

Cô đi về hướng bọn họ, hình như hai người đang nói cái gì đó.

Chú ý tới ánh mắt của cô, Sở Dực Thành quay đầu nhìn cô, cười vẩy tay.

Mấy ngày không gặp Cố Diệp đã gầy đi một chút.

Nhưng điều này không làm giảm sự đẹp trai của hắn, hoặc có lẽ là, Cố Diệp chán chường mệt mỏi, nhìn càng đẹp trai và có sức hút hơn.

Vốn dĩ vẻ đẹp của hắn đã có chút lưu manh, lúc này khóe môi lại nhếch lên, ngẩng đầu cười với Đường Bội, đôi mắt sáng rỡ, nhìn càng thêm tà tử.

"Hình như đã mấy ngày không gặp." Cố Diệp cười với Đường Bội.

Đường Bội cũng cười lại, từ từ đi tới bên cạnh Sở Dực Thành.

Cô không nhìn Cố Diệp, xe gặp vấn đề, trừ Sở Dực Thành, sợ rằng không còn mấy người biết.

Nhưng Cố Diệp lại dùng ánh mắt ân cần nhìn cô, hỏi: "Vết thương khỏi chưa?"

Không chỉ là Đường Bội, ngay cả Sở Dực Thành cũng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Cố Diệp.

Cố Diệp giơ hai tay lên, vô tội cười nói: "Hết cách rồi, bị người Sở gia vặn hỏi hai ngày một đêm, cho dù tôi không muốn biết cũng biết rồi."

Hắn nhìn vào mắt Đường Bội, nụ cười trên mặt không hề chạm đến đáy mắt: "Một nửa kia của cô Đường, quả nhiên vừa mạnh mẽ vừa cường thế."

Cố Diệp nói xong, không ở lại lâu.

Hắn xoay người đi về hướng hậu trường, để lại Đường Bội và Sở Dực Thành bốn mắt nhìn nhau.

Sở Quân Việt điều tra Cố Diệp, thành thật mà nói, Đường Bội không thấy bất ngờ.

Nhưng thân là một người mới trong giới, dù là bất kỳ ai cũng nhìn ra, sau lưng Cố Diệp chắc chắn có một người chống lưng đáng gờm, nhưng mà không chút kiêng kỵ, biểu hiện sự bất mãn với Sở gia trước mặt đạo diễn Sở, thật sự không sao sao?

Đường Bội và Sở Dực Thành cùng nhìn ra sự nghi ngờ trong mắt nhau.

"Anh ta..." Đường Bội nghiêng đầu, nhìn màn hình trước mặt Sở Dực Thành.

Máy quay ở hiện trường đã được điều chỉnh, giữa màn hình, chính là dáng người cao gầy của Cố Diệp.

"Xem ra, hình như là tức giận." Sở Dực Thành tỉnh bơ nói.

Đường Bội nhú mày, một suy nghĩ xẹt qua trong đầu.

"Ngay trước mặt chú và con, trực tiếp biểu lộ sự bất mãn, nhìn dáng vẻ của Văn Tư Miếu, thật sự có hơi nóng nảy." Sở Dực Thành lại nói.

"A?" Đường Bội hỏi: "Nói thế nào?"

"Thời gian chú ở trong giới giải trí này không ngắn." Sở Dực Thành vừa chỉnh góc quay, vừa nói với Đường Bội: "Có bối cảnh, có hậu đài, tài hoa hơn người, nhan sắc hơn người, diệp gia quán, chú đã gặp nhiều người còn giỏi hơn Cố Diệp. Nhưng cái giới này, không phải chỉ có bấy nhiêu là đủ."

Anh ta quay đầu nhìn Đường Bội, nói tiếp: "Muốn đứng vững trong giới này, tất nhiên những thứ đó rất quan trọng. Nhưng tình cảm và chỉ số thông minh của bản thân, cũng khá quan trọng."

Đường Bội yên lặng gật đầu.

"Bây giờ là thời đại công nghệ, một diễn viên nổi tiếng thế nào, nếu như không thể kéo dài ánh sáng, muốn tẩy chay người đó, thật sự quá dễ. Nhưng nếu đắc tội một ông lớn thì tiền đồ cả đời có thể nát trong một giây." Sở Dực Thành vừa nói vừa híp mắt lại, nói tiếp: "Quân Việt, chính là ông lớn trong lời chú nói."

Đường Bội không nói gì.

Sau lưng Cố Diệp có hậu đài, chuyện này không thể nghi ngờ.

Lúc trước mặc dù hãn biểu hiện mình là người vì cái lợi trước mắt, nhưng có thể nhìn ra, hãn là một người vô cùng thông minh.

Theo lý mà nói...

Lúc này Sở Dực Thành lại nói: "Trừ phi cậu ta vốn không coi cái giới này ra gì, làm diễn viên chỉ để chơi đùa, vậy chú tin rằng, cậu ta thật sự có thể để lộ sự vui buồn mừng giận của mình."

"Cố Diệp... Không phải chỉ là chơi đùa thôi chứ?" Đường Bội nói.

"Cho nên chúng ta cần phải nghĩ cho thật kỹ." Sở Dực Thành quay đầu nhìn Đường Bội.

Anh ta từng là tiểu thiếu gia của Sở gia, là đứa con út mà ông cụ Sở vô cùng coi trọng, tài hoa hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, từng là người thừa kế mà Sở gia vô cùng xem trọng.

Từ khi Đường Bội biết anh ta đến nay, anh ta lãnh ngạo và độc lập, chìm đắm vào tình xưa của mình là Thích Bạch Phong.

Lúc này mắt hơi híp lại, ánh sáng lạnh chợt lóe trong mắt, nhìn vào, giống như biến thành người khác vậy.

"Vậy ý chú là..." Đường Bội trầm ngâm chốc lát, vẫn hỏi.

"Hoặc là, cậu ta đang tức giận, ngay cả tiền đồ cũng không thềm để ý, vậy con có thể đi hỏi thử xem rốt cuộc Văn Tư Miếu đã làm gì cậu ta." Sở Dực Thành lại nói: "Hoặc, cậu ta cố ý. Cố ý biểu hiện như thế này trước mặt chúng ta, bọn Văn Tư Miếu hoàn toàn không bắt được nhược điểm gì từ chỗ Cố Diệp nên chỉ có thể thả cậu ta về."

Sở Dực Thành cười nhạt, nói: "Vậy nếu Cố Diệp thật sự không có vấn đề gì. Hoặc..."

"Hoặc là, thế lực sau lưng anh ta, so với sự tưởng tượng của chúng ta còn lớn hơn, sâu hơn, nên chúng ta mới không tra ra được cái gì." Đường Bội nghe vậy, chắc chắn nói.

"Không sai." Sở Dực Thành cười một tiếng.

Anh ta ngồi xuống ghế, nói: "Bội Bội, con cẩn thận một chút."

Anh ta tin tưởng trải qua chuyện hôm đó, chắc chắn Sở Quân Việt sẽ tăng cường bảo vệ an toàn cho Đường Bội.

Nhưng là mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nhất là, còn do người mình làm.

"Vâng." Đường Bội gật đầu.

Hôm nay, cảnh quay của cô rất đơn giản.

Bạch An mất hết ý chí, quyết định đi Mỹ.

Không ngờ là vì tâm trạng không tốt, nên lúc ngồi trên máy bay tư nhân, cơ thể cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Những dấu hiệu của việc sanh non khiến cô sợ hãi.

Sau khi máy bay hạ cánh, Bạch An lập tức được đưa đến bệnh viện Sở gia.

Sau đó, chính là bi kịch.

Đường Bội đóng kịch bản lại, xây dựng tình huống trong đầu một lần.

Cô đặt mình vào hoàn cảnh đấy để cảm thụ tâm trạng của Bạch An lúc đó.

Lần đầu tiên đi xa nhà.

Tha hương nơi đất khách quê người.

Ở trong nước, bị người mình yêu mười năm tổn thương nặng nề, trong bụng vẫn còn đứa con của anh ta.

Nhưng rất có thể, sau này bọn họ không thể liên lạc gì với nhau nữa.

Máy bay tư nhân là do Sở Quân Việt cung cấp, lần này, anh cho người kiểm tra rất nhiều lần, từ hộp đen đến máy rồi đến cánh quạt, bảo đảm mỗi bộ phận trên máy bay đều hoàn hảo mới yên tâm đưa đến đoàn phim.

Lúc này, Đường Bội đứng cách máy bay tư nhân không xa.

Cô đặt hai tay lên bụng mình.

Nếu như đổi lại là cô, gặp tình huống giống như Bạch An, không biết sẽ có dũng khí bỏ đi một mình, diệt gia quán, sinh ra đứa bé vừa chào đời

đã không thấy mặt ba mình hay không.

Cô nhớ lại mẹ của mình.

Mặc dù lúc ấy còn nhỏ, nhưng Đường Bội vẫn nhớ rõ cái đêm hôm đó, mẹ nắm tay mình, bị đuổi ra khỏi Đường gia.

Không biết khi đó mẹ nghĩ như thế nào.

Nhưng mà em trai quả thật đã bình an đến thế giới này.

Khóe môi Đường Bội hơi nâng lên, đổi lại là cô, cô nhất định sẽ làm tốt hơn Bạch An.

Ít nhất cô sẽ giống như mẹ, bảo đảm đưa bé trong bụng bình an đi tới thế giới này.

Và, dành tất cả tình yêu thương của mình cho bé.

Bên kia, Sở Dực Thành đã chuẩn bị bấm máy.

Đường Bội coi lại kịch bản một lần cuối rồi đứng lên đi về phía máy bay tư nhân.

Máy quay phim đã vào vị trí, Đường Bội đứng ở trước cửa máy bay, hơi cúi thấp đầu xuống.

Hai diễn viên trung niên đóng vai ba mẹ Bạch An đứng ở bên cạnh cô.

"An An." Mẹ Bạch là một người mẹ, lòng cũng mềm yếu hơn.

Trong mắt của bà đầy nước mắt, khẽ nói: "Con không thể suy nghĩ cho ba mẹ một chút sao? Một mình con ra nước ngoài như vậy, trong bụng còn..."

Bà dừng một chút, đôi mắt càng thêm bi thương: "Một mình con, cho dù sinh đứa bé ra, nhưng làm sao chăm sóc nó đây hả con?"

Bà nắm lấy cánh tay của Bạch An, cầu khẩn nói: "An An, nghe lời mẹ, con còn trẻ, mẹ biết con không bỏ được, nhưng đứa bé này, nó không được mong đợi, cho dù thật sự đi tới thế giới này, cũng sẽ không. . ."

Bà không thể nói tiếp được, cúi đầu khóc thút thít, lặng lẽ lau nước mắt trên mặt.

Không người mẹ nào không thương con mình.

Bà cũng là mẹ, cho nên biết suy nghĩ trong lòng Bạch An, cũng biết sự quật cường của cô.

Con gái của bà, mới hơn hai mươi tuổi, thanh xuân như hoa vậy.

Nếu như cô vẫn kiên quyết muốn sinh đứa bé này ra, Tạ Liên Thành lại không chịu kết hôn với cô, người luôn sĩ diện như ba Bạch, tuyệt đối sẽ không cho cô tiếp tục ở đây.

"An An. . . Mẹ cầu xin con! Sau này con sẽ có nhiều đứa bé khác, diệp gia quán, con còn trẻ như vậy, còn cả một chặng đường dài phải đi. Lần này. . . Lần này hãy nghe lời ba mẹ nói đi!" Nước mắt mẹ Bạch giống như trân châu bị đứt đoạn, liên tục rơi xuống: "Đứa bé không có ba, sau này cũng sẽ không hạnh phúc."

"Mẹ. . . Xin lỗi. . ." Từ đầu đến cuối Bạch An đều không ngẩng đầu lên.

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống, thậm chí còn có mấy giọt rơi vào mu bàn tay của mẹ Bạch: "Nhưng mà con yêu anh ấy! Con muốn sinh đứa bé này ra."

"Hừ!" Ba Bạch đứng bên cạnh nghe vậy, nặng nề hừ một cái, lạnh lùng nói: "Đừng nói nữa, nó muốn đi, thì cứ để nó đi đi."

"An An. . ." Nước mắt mẹ Bạch rơi nhiều hơn.

Con gái của bà, chỉ là hơi tùy hứng một tí, nhưng luôn nghe lời ba nó. Chẳng biết từ khi nào, lại vì một người đàn ông khác, ngay cả lời của ba mẹ mình cũng không nghe.

"Mẹ. . ." Giọng Bạch An cũng ghen ngào: "Con xin lỗi! Hai người cứ coi như không có đứa con gái này đi."

Nói xong, cô nhẹ nhàng đẩy tay mẹ mình ra.

Sau lưng truyền tới tiếng khóc tỉ tê của mẹ, còn có tiếng thở dốc tức giận của ba.

Bạch An biết mình không chỉ ích kỷ mà còn bất hiếu, nhưng mà. . .

Cô đặt tay lên bụng của mình, đứa bé còn quá nhỏ, cô không thể cảm giác được sự hiện hữu của nó. Nhưng mà cô biết, bên trong là một sinh mạng nho nhỏ, là kết tinh của mình và Tạ Liên Thành.

Hãy để cho cô, ích kỷ một lần cuối cùng đi!

Bạch An mặt đầy nước mắt bước lên máy bay.

Cửa máy bay sau lưng cô từ từ đóng lại, cánh cửa thật dày, trên tấm kính thủy tinh nhỏ mờ, Bạch An nhìn mẹ mình khóc như mưa, rồi lo lắng nhìn về phía ba của cô. . .

Đây là lần cuối cùng cô làm cho ba mẹ đau lòng!

Bạch An yên lặng tự nói với mình.

Cô biết ba vẫn muốn quật khởi Bạch gia, cũng biết thân là con gái độc nhất của Bạch gia, mình có trách nhiệm gì.

Đây là lần cuối cùng, để cho cô tùy hứng một lần cuối đi.

Tạ Liên Thành không tin Bạch An luôn luôn quậy phá chơi bời, lại có một tờ phiếu điểm đại học thật xinh đẹp.

Thì ra đó là sự thật.

Đó là kết quả Bạch An tự mình cố gắng.

Kiếp này Bạch An ngay cả việc của mình cũng không để ở trong lòng, nhưng chưa từng lừa dối Tạ Liên Thành.

Nhưng từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ chịu tin cô.

Dù chỉ là một chuyện nhỏ.

Điều duy nhất cô giấu anh ta, là đứa bé trong bụng hiện tại.

Đây là sự kiêu ngạo cũng là ranh giới cuối cùng của cô.

Vì thật ra cô rất sợ, rất sợ sau khi mình nói chuyện này với Tạ Liên Thành, lại chỉ nhận được cái liếc mắt khinh thường của anh ta.

Nếu như Tạ Liên Thành dùng ánh mắt ấy cau mày nhìn cô, hỏi: "Cô chắc chắn đứa bé là của tôi?"

Bạch An sợ rằng mình sẽ sụp đổ ngay tại chỗ.

Cho nên, cứ để cho cô mang theo chút kiêu ngạo cuối cùng, rời khỏi nơi này.

Cô cầm theo phiếu điểm có thành tích cực kỳ tốt mà mình cố gắng lấy được vì lời nói của Tạ Liên Thành, xin được vào trường đại học tốt ở Mỹ.

Đợi ba năm sau cô trở lại, có lẽ đã sớm cảnh còn người mất.

Cánh máy bay chuyển động, trong tiếng âm âm, máy bay tư nhân từ từ cất cánh.

Máy quay phim gắn trên giá cũng bay lên không trung, ống kính ngừng lại trên mặt Bạch An ở giây phút cô đứng ở cửa máy bay.

Trong một đêm, cô gái đầy nhiệt huyết, yêu không chút toan tính, cho đi tất cả ấy dường như đã hoàn toàn trưởng thành.

Sở Dực Thành nhìn nét mặt của Đường Bội trong màn hình ti vi, đôi mắt cô vẫn ngấn nước, nhưng đã trở nên kiên định.

Tổn thương vốn là động lực tốt nhất để một người nhanh chóng trưởng thành, huống chi tổn thương đó còn đến từ người yêu.

Nếu như năm đó anh ta biết được, Thích Bạch Phong mang theo tâm tình như vậy ra nước ngoài.

Nếu như năm đó anh ta biết được, mình đã từng hiểu lầm Thích Bạch Phong nhiều như thế.

Nếu như khi ấy anh ta hiểu thế nào là yêu, biết đâu sẽ hiểu rõ, mười năm kiên trì yêu thương và theo đuổi, tuyệt đối không thể chỉ vì niềm vui mà có thể kiên trì như thế.

Nếu như...

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều nếu như vậy!

Sở Dực Thành cười tự giễu.

Sự thật thì, cho dù bây giờ anh ta bằng lòng quay lại, anh ta đã sớm hiểu thế nào là yêu, anh ta bằng lòng dùng tất cả những thứ mình có để

đánh đổi, cũng không đổi được những thứ Thích Bạch Phong đã từng dành cho anh ta, tình yêu dũng cảm và thuần khiết.

Bọn họ, sớm đã lỡ mất nhau.

Người thật sự không bỏ xuống được, thật ra vẫn luôn là anh ta!

Cũng chỉ có anh ta.

Quay xong màn ngoại cảnh cuối cùng.

Nhân viên trường quay bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, nhưng họ nhanh chóng phát hiện, càng lên cao máy bay lại không có dấu hiệu trở về điểm xuất phát.

Mọi người nhận ra điều kỳ lạ!

Phát hiện không thích hợp đầu tiên là phó đạo diễn Sư Học Lâm.

Sư Học Lâm luôn luôn bình tĩnh, lúc này lại có phần bối rối bước nhanh đến bên cạnh Sở Dực Thành, ngẩng đầu lên nhìn máy bay càng lúc càng lên cao, hỏi: "Đạo diễn Sở, máy bay phải nên quay lại lâu rồi mới đúng chứ?"

Sở Dực Thành ngẩng đầu nhìn trời, máy bay đã trở nên rất nhỏ, càng lên cao, nhìn càng giống điều giấy mà trẻ con thả.

Anh ta lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Văn Tư Miếu.

"Tư Miếu" Sở Dực Thành không chào hỏi, nhanh chóng hỏi: "Các cậu nói với phi công, trực tiếp đưa Bội Bội về à?"

Chuyện này không phải là không có khả năng.

Bên kia điện thoại Văn Tư Miếu lập tức sửng sốt nói: "Không có."

Hắn lập tức hỏi lại: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Máy bay càng lên càng cao, dường như không trở về." Sở Dực Thành nói: "Cậu hỏi Quân Việt thử xem."

"Được." Văn Tư Miếu cúp điện thoại.

Sở Dực Thành mới cúp điện thoại thì nó lại nhanh chóng vang lên.

Lúc này là điện thoại của Sở Quân Việt.

"Chú." Giọng điệu Sở Quân Việt có phần gấp gáp, nghe như là đang đi ngoài đường.

"Con lập tức tới ngay, có thể liên lạc được với Bội Bội không?"

"Cô ấy không mang theo điện thoại di động." Phát hiện điều kỳ lạ, Lục Tử Mặc cũng đã chạy đến, nhìn thấy ánh mắt Sở Dực Thành liên vội vàng nói.

Lúc Đường Bội đóng phim, điện thoại và đồ dùng cá nhân đều giao cho Lục Tử Mặc giữ.

"E là không thể." Sở Dực Thành nặng nề nói với Sở Quân Việt qua điện thoại.

"...Chú!" Giọng của Sở Quân Việt trở nên nghiêm túc: "Bội Bội có thể xảy ra chuyện!"

Sở Quân Việt chán nản nắm chặt điện thoại, Văn Tư Miếu đi theo sau lưng anh ta cũng không dám thở mạnh.

Lúc trước trừng phạt những kẻ quấy rối kia quá mức thuận lợi.

Hoặc là nói, toàn bộ Sở gia đã quá lâu không đối mặt với sự khiêu khích như thế, quen được mọi người tôn trọng, đi đến chỗ nào mọi người cũng kính sợ, cho dù lúc ấy biết không hoàn toàn bắt được thế lực ở phía sau nhưng cứ nghĩ rằng giết gà dọa khỉ thì đối phương sẽ thu liễm lại.

Nhưng không ngờ rằng, nhanh như vậy mà bọn họ đã tiếp tục hành động.

Sở Quân Việt bước nhanh hơn, nếu như, nếu như Đường Bội thật sự xảy ra chuyện gì...

Anh không dám nghĩ tiếp!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Con Bướm Của Sở Quân Việt

Càng lúc càng có nhiều nhân viên chú ý tới bên này.

Trừ Sư Học Lâm, tất cả những người khác đều vây quanh Sở Dực Thành, hỏi: "Đạo diễn Sở, xảy ra chuyện gì vậy?"

Vẻ mặt của Sở Dực Thành vô cùng nghiêm túc, nhưng không nói gì.

Anh ta cất điện thoại, lúc này, Sở Quân Việt chạy tới.

Nhưng mà, có được gì không?

Anh ta ngửa đầu nhìn máy bay bay càng lúc càng cao rồi dần biến thành một chấm nhỏ. Có thể thấy đây là một âm mưu vô cùng rõ ràng, hôm trước là xe, hôm nay là chiếc máy bay tư nhân đã được Sở Quân Việt kiểm tra tỉ mỉ...!

Anh ta có thể đoán ra, sắp tới đây chắc chắn Sở thị sẽ trải qua một cuộc gột rửa to lớn.

Sắc mặt Sở Dực Thành càng thêm nghiêm túc.

Tài xế của Sở Quân Việt đang gọi trực thăng tới.

Văn Tư Miếu nhìn mặt Sở Quân Việt càng lúc càng lạnh, mồ hôi lưng chảy như mưa, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Sở thiếu, vì phòng

ngừa, cô Đường có mang theo dụng cụ nhảy dù. Cho dù không may xảy ra chuyện, hần là..."

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn Văn Tư Miếu.

Ánh mắt lạnh thấu xương, làm Văn Tư Miếu không rét mà run, không thể nào nói câu tiếp theo.

Với lại kiểu an ủi thế này, thật sự là có hơi dư thừa.

Sở Quân Việt đưa tay xoa trán mình, trầm giọng hỏi: "Trực thăng thì sao? Đã gọi tới chưa?"

"Dạ!" Văn Tư Miếu vội vàng đáp: "Lúc chúng ta tới đây thì trực thăng cũng tới rồi."

"Bác sĩ?"

"Cũng tới rồi." Văn Tư Miếu đáp.

Sở Quân Việt gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Bề ngoài, anh vẫn tỉnh táo.

Nhưng Văn Tư Miếu ngồi bên cạnh anh, thấy rõ, đôi tay đặt trên đầu gối của Sở Quân Việt đã nắm chặt thành quyền.

Gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, khớp xương tái nhợt.

Dưới đôi mắt lạnh lùng, chính là sự hoảng hốt, tàn bạo và gió lốc như bão tố.

Anh lúc này, chỉ là đang miễn cưỡng làm cho mình tỉnh táo!

Cô Đường muôn ngàn lần không thể xảy ra chuyện! Văn Tư Miếu lặng lẽ cầu nguyện trong lòng.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, nếu Đường Bội thật sự xảy ra chuyện thì sẽ mang đến hậu quả gì!

Lúc này, Đường Bội đang vô cùng tỉnh táo đứng trên máy bay tư nhân của Sở gia.

Đứng bên cạnh cô, là một trong những trợ lý của Sở Dực Thành, cùng với hai nhân viên đoàn phim.

Máy bay càng lúc càng lên cao, buồng lái và khoang hành khách bị ngăn bởi một cánh cửa thật dày, dựa vào sức của người bình thường là tuyệt đối không thể mở nó ra.

"Cô Đường..." Trợ lý run rẩy hỏi: "Bây giờ... Chúng ta đi đâu vậy?"

Trong lòng ba nhân viên ở đây đều có suy nghĩ giống nhau, đều nghĩ rằng do bên trên ra lệnh, sau khi quay xong, trực tiếp đón Đường Bội về, chẳng qua là quên để bọn họ xuống thôi.

Đường Bội nhìn lướt qua ba nhân viên, nhìn ba đôi mắt tràn đầy mong đợi, lời cô sắp nói, đối với bọn họ mà nói, chắc là vô cùng tàn nhẫn.

"Tôi cũng hy vọng như vậy, là có người muốn đùa giỡn." Đường Bội tỉnh táo nói: "Nhưng chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất."

Cô vừa nói, vừa xác nhận một lần nữa, cửa máy bay đóng rất chặt, có thể thấy cửa đã bị khóa từ phía buồng lái.

"Cái gì..." Trợ lý kia nuốt nước miếng, run giọng hỏi: "Cái gì gọi là... Gọi là chuẩn bị cho tình huống xấu nhất?"

Đường Bội nhìn trợ lý, nói: "Đây không phải là một trò đùa, mà là có người cố ý làm vậy. Mục đích của họ, có lẽ..."

Cô dừng một chút rồi nói tiếp: "Là muốn mạng của tôi."

Ba người còn lại đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Đường Bội vẫn vô cùng tỉnh táo.

Trợ lý không kìm được mà nhìn cô, cẩn thận hỏi: "Cô Đường, cô đang đùa với chúng tôi sao?"

Cả đoàn phim đều biết Đường Bội mặc dù là người mới, nhưng lai lịch không nhỏ.

Cho nên dù cô lúc nào cũng hiền hòa, nhưng mọi người đối với cô rất khách sáo.

Nhưng Đường Bội chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, cũng chưa bao giờ giở thói ta đây, luôn phối hợp với đoàn phim, cho nên tiếp xúc thời gian dài, mặc dù bọn họ vẫn không thể coi là bạn, nhưng bọn họ cũng rất muốn gần gũi với Đường Bội.

Đường Bội lắc đầu.

Cô từ từ đi tới cửa sổ thủy tinh cạnh buồng lái, nhìn ra bên ngoài.

Có thể nhìn ra, máy bay càng lúc càng lên cao, cô lại không mang theo điện thoại cho nên không thể xác định vị trí hiện tại và liên lạc với người bên dưới được.

Cô nhìn một vòng, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ.

Nhưng đã trải qua nhiều lần huấn luyện dã ngoại, lúc này, so với ba người đàn ông đồng nghiệp kia, cô lại bình tĩnh hơn nhiều.

"Cô Đường?" Trợ lý và hai người kia thương lượng với nhau xong, lại quay sang nhìn Đường Bội, hỏi: "Vậy bây giờ cô có tính toán gì?"

"Mọi người có dụng cụ nhảy dù không?" Đường Bội quay đầu lại hỏi họ.

Mấy người kia trố mắt nhìn nhau, ai cũng lắc đầu.

Đường Bội nhanh chóng quyết định, nói: "Phía dưới chỗ ngồi, có dụng cụ nhảy dù, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng."

Vừa nói, cô vừa lấy túi nhảy dù ra, nghiêm túc nói: "Tôi chỉ mọi người cách sử dụng và điều cần chú ý."

"Cô Đường." Đường Bội mới nói mấy câu, một người khác đã lên tiếng: "Người kia... Không phải người kia chỉ muốn bắt cô thôi sao? Chắc là họ không nhắm vào chúng tôi đâu..."

Mặt hắn tái nhợt, hai chân run rẩy.

Vấn đề này vừa được hỏi ra, người đó nhìn xuống sàn, giọng càng lúc càng nhỏ. Đầu cúi thấp xuống, mắt đảo quanh, hoàn toàn không dám nhìn Đường Bội.

"Nếu thật sự là như thế, vậy thì không thể tốt hơn rồi." Đường Bội bình thản nói: "Nhưng nếu chỉ vì muốn bắt làm con tin thì lúc này bọn họ nên lộ diện rồi mới phải."

Cô dừng một chút rồi nói: "Tôi cũng hy vọng mục đích của đối phương là vậy, nhưng bây giờ, sợ rằng..."

Cô nhìn về phía cửa buồng lái, nói: "Bất luận thế nào, chuẩn bị trước sẽ có thêm hy vọng."

"Cô Đường nói không sai!" Trợ lý lập tức nói.

Anh và Đường Bội so ra thì thân hơn với những người này, biết Đường Bội là người không bao giờ nói dối, diệt gia quán, lúc này liền nói:

"Nhiều cách chạy trốn, thì hy vọng sẽ lớn hơn."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, cô cầm túi nhảy dù, bắt đầu giảng giải tiếp.

Cả người vừa đặt câu hỏi, cũng bắt đầu nhìn túi màu đen lớn trong tay cô.

Đường Bội tận lực dùng những từ ngữ đơn giản nhất để giải thích, nhanh chóng nói xong cách sử dụng và điều cần chú ý.

"Hiểu chưa?" Nói xong, cô lại kiên nhẫn hỏi một lần.

Ba người nhìn thấy sự nghiêm túc trên mặt Đường Bội, rồi rít gật đầu.

"Được." Đường Bội vác túi nhảy dù lên lưng, sau đó nhìn ba người kia, thấy họ chuẩn bị xong, mới chậm rãi đi về phía buồng lái.

Cô quay đầu tỏ ý bảo ba người kia lui về sau, lúc này mới gõ lên cửa buồng lái.

Cửa thép thật dày không hề mở ra, nhưng bên này, một ô cửa sổ nhỏ lại xuất hiện.

Cửa sổ bị bịt kín, Đường Bội hoàn toàn không thể nghe ra đối phương đang nói gì.

Bên kia cửa sổ, là mặt của một người đàn ông trung niên.

Đó là một gương mặt bình thường, nếu như ném vào đám đông, sợ rằng sẽ nhanh chóng chìm vào biển người.

Người này chính là cơ trưởng, bên cạnh ông ta chính là phi công, đưa lưng về phía người đàn ông trung niên, ra dấu 'OK'.

Người đàn ông trung niên khẽ môi nhìn Đường Bội.

Lúc ông ta cười, gương mặt không còn bình thường như vậy nữa.

Miệng cười, nhưng đôi mắt lạnh lùng kèm theo chút tà tử.

Đường Bội nhìn thẳng vào mắt người đó, nói chậm từng chữ: "Tại sao?"

Ông ta cũng cười, nụ cười không giống với con người.

Lúc cười còn mang theo sự đùa cợt và khinh rẻ.

"Ai kêu cô là người yêu của người kia chứ?" Ông ta cũng học theo dáng vẻ của Đường Bội, như đang chơi đùa, nói từng chữ.

"Các người muốn đối phó Sở gia?" Đường Bội lại hỏi: "Vậy hãy để ba người kia đi."

"Ha ha ha ha ha..." Người đàn ông trung niên cười như điên.

Mặc dù không nghe được tiếng cười của ông ta, nhưng chỉ cần nhìn mặt, Đường Bội cũng biết ông ta đang cười nhạo mình.

"Gia chủ Sở gia, sao lại có một con tình nhân ngây thơ như vậy?" Ông ta cười một lúc lâu mới ngừng, chậm rãi nói: "Có người nói, cô là điểm yếu duy nhất của hắn, thì ra không phải là nói láo."

Người đàn ông trung niên dừng một chút, khinh thường nói: "Ở bên cô, hắn đúng là đã bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc rồi."

Đường Bội im lặng nhìn ông ta.

Cô không nói thêm gì nữa, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt cũng đủ thấy hiện tại đối phương đã thẹn quá hóa giận.

Nụ cười biến mất hoàn toàn khỏi mặt ông ta, điệp gia quán, hung tợn nhìn Đường Bội, nói: "Muốn trách, thì trách người yêu của mày đi. Chuyện táng tạn lương tâm gì cũng làm, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng."

"Bệnh thần kinh!" Đây là lần đầu tiên Đường Bội mắng chửi người khác ở nơi công cộng.

Cô cảm thấy mình hoàn toàn không thể hiểu được lối suy luận của người này.

Trả thù Sở Quân Việt, nhưng lại năm lần bảy lượt ra tay với cô, trừ hèn nhát, trừ bệnh thần kinh, cô không thể tìm được từ nào để hình dung.

Cô xoay người lại, biết bên kia buồng lái có thể nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, nên không nói gì thêm.

Người đàn ông trung niên tất nhiên nhìn ra ba chữ cuối cùng Đường Bội nói, cũng nhìn thấy sự khinh thường trên mặt cô.

Nhưng ông ta không có phản ứng gì, chỉ dùng đôi mắt độc ác như nhìn người chết nhìn vào lưng Đường Bội, đến khi thấy cô dẫn ba người kia đi về phía cửa, nhếch môi, nở nụ cười ác độc.

Muốn nhảy dù? Đâu có dễ như vậy!

Cửa máy bay đã bị khóa kín, nếu như ông ta không mở, muốn đi ra từ máy bay, nằm mơ giữa ban ngày,

Đường Bội nhanh chóng phát hiện ra vấn đề này.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông trung niên, nhìn thấy nụ cười ác độc và đắc ý của đối phương thì đột nhiên mỉm cười.

Cô đưa tay vào ngực, từ từ lấy ra một món đồ xinh xắn.

Đôi mắt của người đàn ông trung niên đột nhiên thay đổi.

Mặc dù cách một khoảng, nhưng Đường Bội muốn để ông ta thấy rõ, nên thoải mái biểu diễn trước mặt ông ta--

Thuần thực lấp đạn, lên nòng, trong tay Đường Bội, là cây súng lục hoàng kim tinh xảo vô song.

"Bị bọn này phục kích hai lần, sao tao có thể không có chút phòng bị nào chứ?" Đường Bội cười, tay cầm súng, vững vàng chỉ về hướng cửa máy bay.

Đôi mắt cô xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra phía ngoài, ước đoán độ cao, nhàn nhạt nói: "Nhớ lời tôi nói vừa rồi, không được hoảng hốt, đi theo sau tôi, từng bước từng bước nhảy xuống."

"Được." Sắc mặt ba người tái nhợt, nhưng không chút nghi ngờ gật đầu.

Vừa rồi mặc dù Đường Bội và người nọ trao đổi không tiếng động, nhưng bọn họ đứng bên cạnh lại có thể thấy được rõ ràng, họ biết, tin tưởng đối phương đại phát thiện tâm, còn không bằng tin tưởng vào Đường Bội.

Đường Bội cầm súng rất ổn, ba người kia lập tức nhận ra, đây tuyệt đối không phải lần đầu tiên cô cầm súng.

Lòng tin của bọn họ đối với cô lại tăng thêm một chút.

"Bằng." Tiếng súng vang lên, không chút chần chừ, viên đạn nhanh chuẩn bắn trúng cửa máy bay.

Hoàn toàn không cho đối phương bất cứ cơ hội do dự nào, Đường Bội đã đeo súng vào người, nhào tới phía trước.

Khóa điện tử của cửa máy bay bị bắn vào lập tức mở ra, luồng gió như có thể cắt rách mặt người ta tràn vào khoang máy bay.

"Nhảy!" Tiếng của Đường Bội từ trong gió truyền tới, không quá nửa giây, tiếng cô nghe đã xa hơn nhiều.

Gió gào thét tràn vào khoang.

Gió trên trời cao, so với gió mọi người tiếp xúc lúc dưới mặt đất, hoàn toàn khác nhau.

Trên máy bay, ba người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt vốn đã tái nhợt lúc này càng thêm khó coi.

Người đàn ông lúc đầu nghi ngờ Đường Bội, tóc bị gió thổi rối tung, ngay cả suy nghĩ cũng rối theo.

"Chúng ta..." Hắn nuốt ngụm nước miếng, run rẩy nói: "Chẳng lẽ... Thật sự... Thật sự phải nhảy sao?"

Gió trên trời rất mạnh, cắt qua làm mặt bọn họ đau rát.

Đối với người chưa từng nhảy dù từ trên cao mà nói, quả thật vô cùng đáng sợ.

Trợ lý nhìn người này một cái, rồi nhìn người còn lại.

Anh ta nhớ lại chuyện vừa nãy trong buồng lái, vẻ mặt nghiêm lúc lướt qua mặt hai người còn lại.

Nổi giận quát: "Nhảy! Nếu không thì chờ chết sao?"

Nói xong, anh ta nhìn qua người còn lại, mặc dù sắc mặt người này vẫn hơi khó coi nhưng cũng trấn định hơn người kia, căng thẳng vác túi nhảy dù lên lưng, lùi mấy bước để lấy đà, nhảy ra khỏi cửa máy bay.

Hai người còn lại trố mắt nhìn nhau, một người trong đó nhắm mắt một cái, cũng nổi gót sau trợ lý, nhảy ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn lại một người trên máy bay.

Cửa ngăn giữa buồng lái và khoang hành khách vẫn chưa được mở ra, hẳn thậm chí còn có thể nghe được tiếng hét giận giữ của người kia.

Cuối cùng hẳn hẳn rằng, sắc mặt thảm thiết, xông ra cửa máy bay...

Trong khoang hành khách chỉ còn nghe được tiếng gió, chờ người đàn ông trung niên kia mở cánh cửa thép thật dày kia ra, cả khoang, đã sớm trống không.

Ông ta nghiêng rằng xông về phía cửa máy bay, đập gia quán, gió lớn đến mức suýt chút thổi bay ông ta.

Ngay lúc này, ông ta vẫn thấy rõ ràng.

Sau lưng bốn người vừa nhảy xuống, lần lượt xuất hiện những chiếc phao nhảy dù lớn.

Dù để nhảy có năm màu, giống như những đóa hoa khác nhau, nở rộ giữa bầu trời xanh thẳm.

Tựa như đang cười nhạo vì bọn chúng thất bại trong gang tấc!

Người đàn ông trung niên đâm lên cửa máy bay một cái!

Ông ta thật sự không ngờ, một diễn viên nhỏ vừa bước chân vào giới giải trí mà lại dám mang theo súng, hành xử lại còn quyết đoán như vậy, cũng không hề ngờ rằng, một diễn viên mới bước chân vào giới giải trí, mà lại can đảm và khí phách thế này.

Lúc điện thoại reo, ông ta nghiêng rằng bắt máy.

Giọng nam trong trẻo rõ ràng truyền qua từ bên kia điện thoại, hỏi: "Thế nào rồi?"

"Mẹ nó! Bọn chúng thoát rồi!" Ông ta thở hỗn hển chửi, không cam lòng nói: "Không phải mày nói không có sơ hở sao? Mày có biết cô nàng kia lợi hại thế nào không? Cô ta mang theo súng! Một phát bắn hỏng cửa máy bay, mang theo ba người kia nhảy dù rồi!"

Bên kia điện thoại im lặng chốc lát, có lẽ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này.

"Ông đây cho là bọn chúng chết chắc rồi, còn để lộ mặt trước mặt con quỷ đó, bây giờ mày nói tao phải làm sao đây?" Người đàn ông trung niên hùng hổ nói: "Còn nói cái gì mà không có sơ hở, kế hoạch này của mày, chỗ nào cũng có kẻ hở."

"Cô ta nhìn thấy mặt của ông rồi?" Đối phương có hơi bất ngờ.

"Đúng vậy! Tao cho là nó chết chắc!" Ông ta nói: "Con quỷ kia thật lợi hại, hai lần trước để nó chạy mất xem ra không phải là tình cờ."

"Ha ha..." Người đàn ông thần bí cười.

"Cười cái gì?" Người đàn ông trung niên không phục nói: "Đổi lại là một diễn viên khác, chắc hẳn đã sợ tới mức kêu cha gọi mẹ. Còn nó thì một phát bắn hư cửa máy bay! Tay nghề cứng như vậy, rốt cuộc là từ đâu mà có?"

"Nếu không ông cho là, tại sao cô ta lại được Sở Quân Việt coi như bảo bối?" Người đàn ông thần bí nói.

Hắn dừng một chút, lại nói: "Nhưng mà ông đã bị cô ta nhìn thấy mặt, phòng ngừa bất trắc, cứ tránh mặt trước đi."

"Ừ..." Người đàn ông trung niên đáp, không phản đối.

Bị Đường Bội thấy mặt, tương đương với việc bị Sở gia biết mặt, ông ta không có cái gan đó.

"Tao nên đi đâu?" Người đàn ông trung niên hỏi.

"Đi chỗ nào mới an toàn nhất, bảo đảm nhất đây?" Người đàn ông thần bí giả vờ khó xử.

"Nhanh chút đi!" Người đàn ông trung niên thúc giục.

"Có..." Người đàn ông thần bí cười khẽ, giọng điệu vẫn lạnh băng như cũ, làm người đàn ông trung niên không rét mà run: "Tôi biết một chỗ, an toàn nhất, thích hợp nhất cho ông rồi!"

Chỗ bọn Đường Bội hạ xuống, cách đó không xa.

Lúc trên máy bay thì cô đã nói sơ với bọn họ, nếu như lúc hạ xuống gặp phải địa hình hiểm trở thì cần phải làm gì.

Vận may của bọn họ không tệ, rơi xuống phần lưng của một ngọn núi.

Ở đây ánh mặt trời không chiếu tới, cây cối không nhiều.

Đường Bội nhanh nhẹn cắt đứt dây nhảy dù, gom vào một chỗ.

"May mắn thật." Thấy ba người kia còn chưa tỉnh hồn, cô an ủi nói: "Ít nhất chúng ta cũng bình an rơi xuống đất."

Ba người kia còn có chút thần thờ, bọn họ nhảy lên mấy lần, rốt cuộc mới có được cảm giác an toàn khi đứng trên mặt đất.

Trợ lý nhìn quanh bốn phía, hoàn cảnh xung quanh trước tiên không nói đến tốt hay không tốt, nhưng có thể xác định, đây là một nơi xa lạ.

Anh ta không tìm được mà quay sang hỏi Đường Bội: "Chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Có ai mang theo điện thoại không?" Đường Bội hỏi.

"Tôi có." Có người lập tức trả lời.

Hắn lấy một chiếc điện thoại từ trong túi ra, không biết có phải tất cả vận may của họ đã dùng vào chuyện hồi nãy hết rồi không mà bây giờ, lúc mọi người chờ mong, hắn nhấn nút nguồn, đợi một lúc lâu, nhưng không thấy có một chút phản ứng nào.

"Điện thoại này là đồ cùi bắp!" Người nọ vầy vầy điện thoại, ngượng ngùng nhìn Đường Bội, nói: "Hình như nó hư rồi."

Đây chính là người lúc nãy ở trên máy bay hỏi Đường Bội có phải nếu không có cô thì ba người bọn họ có thể an toàn hay không.

Chuyện vừa xảy ra, không có ai có thể quên nhanh như vậy.

Nhưng hình như Đường Bội đã quên mất chuyện vừa rồi, cười nói: "Không sao, rơi xuống từ độ cao như vậy, điện thoại bị hư cũng không phải là lỗi của anh."

Mặc dù nói vậy, nhưng cô cũng biết tín hiệu ở đây rất yếu, nhưng chỉ cần có thể mở máy, vậy cô liền có cách liên lạc với bên ngoài.

Bây giờ trừ người này, hai người còn lại, một người thì vác đồ, một người khác thì đưa tay lấy điện thoại mà đoàn phim phát cho để vào giỏ để tránh bị nhiễu tín hiệu.

Bốn người bọn họ không ai có thể tìm ra một cái điện thoại có thể sử dụng, thật sự là làm cho người ta không biết làm sao.

Đường Bội biết, lúc này mình là đầu não của cả nhóm, đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, lại mới vừa trải qua chuyện vừa rồi, nếu như cô mất đi niềm tin trước, vậy ba người kia nhất định sẽ suy sụp.

Cô không tiếp tục quan tâm tới vấn đề này nữa, bắt đầu dò xét bốn phía.

Chỗ bọn họ đang đứng, là phía sau của một ngọn núi không biết tên.

Đi vòng qua sườn núi, chính là một mảnh rừng lớn.

Lúc ở trên máy bay, dài như đã trôi qua một thế kỷ, nhưng thực chất lại không có bao lâu.

Đây là cảnh quay đầu trong buổi sáng của Đường Bội, lúc ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời vẫn đang treo cao.

"Mấy giờ rồi?" Cô quay đầu hỏi.

"Mười một giờ mười lăm phút." Trợ lý lập tức đáp.

Đường Bội gật đầu.

Cô mượn ánh mắt trời và tàng cây, phân biệt được phương hướng, dẫn ba người còn lại đi về phía thành phố S.

Nhưng nơi này cách thành phố S bao xa, không ai có thể nói rõ.

Nhìn cây cối xum xuê, có thể thấy, khu rừng này chưa từng được khai phá, chắc chắn không phải địa điểm du lịch.

Bọn Đường Bội đi một lúc lâu nhưng không hề thấy được chút dấu tích nào thuộc về con người.

Ba người kia, trợ lý trường quay gọi là Đặng Văn Bình, người này thân quen với Đường Bội hơn hai người kia một tí.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Con Bướm Của Sở Quân Việt (2)

Hai người còn lại đều là nhân viên của đoàn phim, một người tên là Trương Hòa Chính, điệp gia quán, người nghi ngờ Đường Bội trên máy bay gọi là Chu Kỳ.

Mặc dù cũng không thể xem là thân quen, nhưng mỗi ngày đều chạm mặt nhau.

Bốn người đi một lúc, có lẽ là vì vừa mới trải qua chuyện kia, nên mỗi quan hệ cũng tốt hơn một chút.

Cánh rừng chưa từng bị khai phá, làm lòng người ta cũng thư thái hơn, nói cũng dần nhiều hơn.

"Không ngờ kể thành phố S lại có một chỗ thế này." Đặng Văn Bình nói.

"Đúng vậy." Chu Kỳ vẫn luôn có chút lo lắng, mặc dù lúc trên máy bay hắn không nói rõ, nhưng rõ ràng là có ý muốn bỏ lại Đường Bội, chỉ nghĩ cho mình. Hắn cảm thấy lúng túng, lúc này nói chuyện cũng mang theo chút lầy lòng: "Hôm nay chúng ta nhảy dù kích thích như vậy, còn có thể tới chỗ xinh đẹp này chơi một ngày, cũng là nhờ phúc của cô Đường."

Đường Bội mỉm cười.

Cô là người từng tham gia huấn luyện dã ngoại nghiêm khắc, dưới cái nhìn của cô, tình huống không lạc quan như vậy.

Đầu tiên là cánh rừng này, không phải nằm ở ngoại ô thành phố S.

Lúc ấy mặc dù máy bay cứ luôn lên cao, nhưng đã bay bao xa, không ai biết rõ.

Hơn nữa nếu như lúc ấy nhân viên đoàn phim không theo dõi máy bay sát sao, và hai người trong buồng lái rõ ràng là cùng một phe, cho dù bọn Sở Quân Việt lấy được tin tức mà chạy tới, cũng không nhất định có thể truy tìm được tung tích của máy bay.

Cho nên dưới cái nhìn của cô, tình huống tốt nhất bây giờ, chính là sau khi ra khỏi cánh rừng này, họ có thể đến được chỗ có người.

Nhưng mất thời gian bao lâu, họ mà nói rõ.

"Nhưng mà nhắc mới nhớ..." Đặng Văn Bình thân với Đường Bội hơn, lúc hỏi cũng trực tiếp hơn nhiều: "Cô Đường, lúc đó cô đúng là quá quyết đoán, thật sự làm chúng tôi giật mình."

Anh ta dừng một lúc rồi ngượng ngùng nói tiếp: "Thành thật mà nói, trước kia tôi cũng xem mấy video liên quan tới cô. Cô quả thật rất đẹp, nhưng nói thật, đừng thấy tôi chỉ là một trợ lý nhỏ bé, nhưng thứ tôi nhìn thấy trong giới này, đoàn phim tôi từng làm, cũng đã khá nhiều. Những đoạn video như thế, thường được xử lý rất nhiều lần, bất luận muốn thế nào cũng được, cho nên tôi không tin lắm."

"Đúng vậy." Hai người khác cũng nói: "Trước kia chúng tôi cũng thấy những đoạn quảng cáo thế này không đáng tin."

Đường Bội bật cười, nói: "Ừ, cũng bình thường thôi, ngây ngô trong giới này lâu, cái nào là thật cái nào là giả, thật sự không dễ phân biệt."

"Nhưng trải qua chuyện hôm nay, tôi đã hiểu rồi." Đặng Văn Bình không kiềm được mà lại nhìn Đường Bội một cái.

Cô đang mặc quần áo của Bạch An.

Bạch An đau lòng tuyệt vọng bỏ ra nước ngoài, quần áo trên người tất nhiên sẽ không quá xinh đẹp.

Nhưng vừa rồi trên máy bay, cô không hề chớp mắt, bình thản hướng dẫn bọn họ, rồi còn khi cô cầm súng, quay đầu cười khiêu khích người đàn ông trung niên, dáng vẻ đó vô cùng xinh đẹp và mạnh mẽ, làm cho ba người Đặng Văn Bình vô cùng bội phục!

"Cô Đường không hề thua đấng mày râu, cho nên video đó chắc chắn không phải được chỉnh sửa." Đặng Văn Bình lại nói.

Đường Bội thản nhiên cười nói: "Nếu còn khen nữa, tôi sẽ kiêu ngạo hơn đó."

Cô biết, Đặng Văn Bình nói những lời này, chỉ để hóa giải bầu không khí lúng túng, nên cũng đùa giỡn với bọn họ: "Khi mọi người còn bé, có từng nghe, trong truyện cổ tích, người ta lợi dụng vị trí của sao Bắc cực và Thất tinh bắc đẩu để xác định phương hướng không?"

"Có chứ." Chu Kỳ lập tức trả lời: "Trong nhiều truyện cổ tích cũng có nhắc tới."

"Vậy thì tốt, tối nay, nói không chừng chúng ta sẽ có cơ hội thực tiễn." Đường Bội mỉm cười, nói: "Thuận tiện còn có thể trải nghiệm uống nước suối, ăn trái rừng."

Ba người Đặng Văn Bình có chút mờ mịt.

Bọn họ khó hiểu nhìn nhau một cái, Đặng Văn Bình chủ động hỏi: "Ý của cô Đường, có phải là..."

Đường Bội không chút chần chừ gật đầu.

Cô quét nhìn xung quanh, cười nói: "Nếu như tối nay người của đoàn phim không tìm được chúng ta, chúng ta lại không thể nào tự mình rời khỏi đây, vậy rất có thể là phải lấy đất làm chiếu, lấy trời làm chăn, học theo người xưa, vãn vẻ một phen."

Mặc dù giọng điệu của cô rất ung dung, nhưng ba người vẫn nghe ra sự nghiêm túc trong đó.

Bọn họ lại nhìn nhau, Đặng Văn Bình liền hỏi: "Vậy cô Đường, cô nghĩ, chúng ta mất bao lâu mới đi ra khỏi đây được?"

Đường Bội lắc đầu, nói: "Khó nói lắm."

Bầu không khí trở nên có chút căng thẳng.

Ba người kia vốn cho là, điệp gia quán, chuyện nháy dù vừa rồi chính là chuyện nguy hiểm nhất rồi, nhưng không ngờ, lại đụng phải khảo nghiệm này.

Đường Bội lại rất bình tĩnh.

Lúc huấn luyện dã ngoại, hoàn cảnh so với nơi này còn khắc nghiệt và tệ hơn rất nhiều. Ít nhất, ở đây không có thú dữ, cũng không có rắn độc hay trùng độc như ở rừng cây nhiệt đới.

Huống chi...

Đường Bội nhếch môi, chắc chắn Sở Quân Việt sẽ không ngừng tìm kiếm bọn họ.

Cho dù không truy lùng được tung tích của máy bay, nhưng dựa vào năng lực của Sở gia, muốn tìm được họ, thật sự không khó.

Như vậy, nhiều nhất là hai ngày, chắc chắn Sở Quân Việt sẽ tới đây.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trước kia dù đối mặt với hoàn cảnh tồi tệ thế nào, cô cũng chưa từng toàn tâm toàn ý tin ai, chứ đừng nói chỉ là muốn dựa vào người khác.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống rừng cây, làm cho cánh rừng đầy sương mù trở nên tươi sáng hơn.

"Không sao cả!" Bọn Đặng Văn Bình im lặng mấy phút, lại cười lên: "Đây chính là một trải nghiệm khó quên."

Anh ta cười rất ung dung, nói tiếp: "Bình thường ở trong thành phố đầy khói bụi và ô nhiễm, bây giờ ở trong rừng cây đầy mùi thiên nhiên thế này, cứ coi như là cho bản thân đi nghỉ phép đi."

Đặng Văn Bình vừa nói như vậy, bất luận bọn Chu Kỳ có ý kiến gì cũng phải tạm thời nuốt vào bụng.

Bốn người thuận lợi đi theo hướng của mặt trời.

Vừa đi, Đặng Văn Bình không nhịn được lại hỏi: "Thật ra thì lúc trên máy bay tôi muốn hỏi, lúc ấy bọn chúng hình như không hề nói gì, sau cô lại đoán được là chúng không có ý tốt mà quyết định nhảy dù?"

Hai người kia cũng nhìn qua, trong lòng bọn họ, cũng có nghi ngờ này.

Đường Bội bình tĩnh, quả quyết, dũng cảm, người đàn ông trung niên kia thay đổi sắc mặt cũng rất nhanh, nhưng rõ ràng là, từ lúc đầu, Đường Bội đã nhận ra người kia không có ý tốt.

Rốt cuộc là điều gì đã khiến cô đưa ra quyết định này.

"Rất đơn giản." Đường Bội mỉm cười, giải thích: "Nếu như đối phương còn có ý muốn giữ lại mạng của chúng ta thì sẽ không để lộ mặt."

Ba người liếc nhìn nhau, yên lặng gật đầu.

Mặc dù trong đoàn phim không ai nói rõ, nhưng thế lực sau lưng Đường Bội là ai, đại đa số mọi người đều đoán ra được.

Nhất là, lúc mở hợp báo, Đường Bội còn cầu hôn trước mặt truyền thông và công chúng.

Nghĩ tới những chuyện này, họ cũng đỡ sợ hơn một chút.

Huống chi nếu thật sự giống như lời của Đăng Văn Bình, chỗ này, núi xanh suối mát, là khung cảnh thiên nhiên khó mà thấy được ở thành phố, phong cảnh làm người ta thích thú.

Nhưng dù cảnh có đẹp mấy, khi ánh sáng cuối cùng biến mất, màn đêm buông xuống, hoàng hôn nổi lên bốn phía, nó dần mất đi sức hấp dẫn của bản thân, làm cho người ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đường Bội, bọn họ không thể nào đi ra khỏi cánh rừng mênh mông này.

Ban đêm vô cùng tĩnh lặng, chỉ có thể nghe được tiếng kêu của côn trùng, tiếng gió thổi xào xạc, khúc giao hưởng của màn đêm dù có hay đến mấy cũng không thể cho bọn họ chút an ủi nào.

Điều đáng ăn mừng duy nhất chính là, trước khi mặt trời lặn, bọn họ đã tìm được một cái động không lớn làm điểm dừng chân.

"Lẽ ra hồi nãy chúng ta nên cầm đèn pin theo." Đường Bội có chút tiếc nuối nói.

Lúc ấy cô không nghĩ rằng sẽ qua đêm ở đây, cô chỉ huy ba người kia đi giấu túi nháy, tránh cho kẻ thù phát hiện.

Lại quên cắt mấy miếng vải, vậy ít nhất là buổi tối sẽ không bị lạnh.

Ba người đàn ông và Đường Bội nâng đỡ nhau đi một ngày, trong lòng đã sớm kính nể cô không thôi.

Lập tức hỏi ngay: "Cô Đường, cô lạnh sao?"

"Tôi ổn." Đường Bội mượn ánh trăng kiểm tra xung quanh, nói: "May mắn không khí không lạnh, với lại ngọn núi này hẻo lánh không cao, nếu không chúng ta nguy to rồi."

Đặng Văn Bình cười nói: "Hình như cô Đường rất có kinh nghiệm trong chuyện sinh tồn dã ngoại, trước kia cô đã tham gia hoạt động tương tự hả?"

Anh ta thấy, Đường Bội là diễn viên mà lại biết những thứ này, cũng đều đến từ hoạt động tập thể.

"Hoạt động?" Đường Bội cười, nói: "Tôi nhận huấn luyện."

Cô nhìn quanh bốn phía, dẫn ba người kia đi nhặt một ít đá và nhánh cây về, che cửa động lại.

Lúc này, trong động không còn một chút ánh sáng.

Mặc dù đám người Đặng Văn Bình cảm thấy Đường Bội lớn gan, một cô gái trẻ, diện mạo xuất chúng, lại dám ở đêm bên ngoài với ba người đàn ông bọn họ, nhưng nói thật, chính bản thân họ đều biết, ở trong hoàn cảnh này, cho dù là ai cũng không có tâm tư kia.

Nhưng bọn họ lại không biết, sở dĩ Đường Bội lớn gan như vậy, không phải vì tin tưởng bọn họ.

Mà là, cô tin tưởng chính mình.

Cô tin tưởng mình, cho dù ba người đàn ông kia cùng nhau xông tới, cô cũng không để vào mắt.

Cho nên mới yên tâm nghỉ ngơi trong cùng một sơn động với bọn họ.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Đường Bội bị tiếng mưa rơi đánh thức.

Tiếng mưa tí tách.

Cô bò dậy đi ra ngoài cửa động, nhìn bầu trời đầy sao ẩn chứa những hạt mưa phát phơ, trong lòng nửa vui nửa buồn.

Cứ như vậy, những người muốn hại cô, chắc chắn khó có thể theo kịp bọn họ.

Nhưng đồng thời, Sở Quân Việt muốn tìm được bọn họ, cũng sẽ khó hơn.

Nửa ngày hôm qua có thể cố gắng chống đỡ, hôm nay trời mưa lại mệt mỏi, trạng thái như vậy, ba người trong sơn động có thể kiên trì bao lâu?

Hạt mưa lạnh lẽo đánh vào má Đường Bội, khoảng đá bị mưa xối qua vô cùng sạch sẽ, mang theo hương bùn mát mẻ.

Nhưng điều này cũng không thể an ủi nỗi lòng của bốn người đang lạc trong núi.

Quả nhiên như dự đoán của Đường Bội, tinh thần của ba người kia dần dần tệ xuống.

Đi hết nửa ngày, nhưng đoạn đường lại không bằng hai phần ba ngày hôm qua.

Buổi trưa, bọn họ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bây giờ là đầu thu, diệp gia quán, một trận mưa rơi xuống tức là trời sẽ lạnh, nhất là ở trên núi.

Chân ngâm nước, không thể khô, cả người có chút thũng thờ khó chịu.

Mặc dù kinh nghiệm dã ngoại của Đường Bội rất phong phú, vốn dĩ trước khi đi huấn luyện bọn họ đều chuẩn bị đồ ăn năm ba ngày, nhưng lần này, hoàn toàn không có gì cả.

Thức ăn của bốn người trưởng thành, đều là trái cây rừng.

Cô có thể đoán được, nếu như hôm nay không thể đi khỏi đây, ngày mai...

Đường Bội nhìn lướt qua ba người kia.

Ngày mai, chắc chắn sẽ khó khăn.

Cô khẽ thở dài, ngồi xuống một tảng đá lớn.

Nếu như lúc này, có Lạc bên cạnh...

Đường Bội xuyên qua tầng tầng lớp lớp bóng cây, nhìn lên bầu trời vô tận.

Nếu như lúc này có Lạc ở bên cạnh, nhất định sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Năm đó, hoàn cảnh so với bây giờ còn gian nan hơn, nhưng cô và anh ta vẫn dễ dàng vượt qua.

Khóe môi Đường Bội nâng lên tạo thành một nụ cười yếu ớt.

Năm đó mặc dù bị Đường Phong Ngôn ép rất khổ, nhưng không thể phủ nhận, nhờ vậy mà cô học được không ít thứ.

Hơn nữa, cũng nhờ vậy mà cô quen biết Lạc.

Lúc xế chiều, rốt cuộc mưa cũng ngừng rơi.

Nhưng trạng thái tinh thần của ba người kia không hề vì mưa ngừng rơi mà phấn khởi lên.

Bọn họ tuyệt vọng nhìn thẳng về phía trước, cánh rừng rộng lớn không thấy điểm cuối, ngay cả chiếc điện thoại duy nhất, cũng không thể dùng, Chu Kỳ đã móc điện thoại ra nhìn mấy chục lần.

Mỗi lần như thế hẳn nhìn vào chiếc điện thoại tối đen rồi bỏ vào túi quần, lúc ấy, vẻ mặt lại càng thêm tuyệt vọng.

"Nếu như không phấn khởi..." Đường Bội nhìn ba người bọn họ, cười yếu ớt nói: "Vậy rất có thể chúng ta sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở đây."

Mặc dù giọng điệu của cô rất ung dung, thậm chí còn cười, nhưng đôi mắt lại vô cùng nghiêm túc.

"Cô Đường..." Đằng Văn Bình dừng bước.

Sắc mặt của anh ta rất không tốt, vừa mệt mỏi vừa tuyệt vọng: "Bọn họ, thật sự sẽ tới tìm chúng ta sao?"

Không phải anh ta không tin Đường Bội, mà là không tin...

Giới giải trí nhiều gái xinh như vậy, có lẽ lúc bạn còn ở bên cạnh thì ông lớn kia sẽ cho bạn chút tiền tài và tâm tư, bạn ngoan một chút nghe lời một chút, làm cho ông lớn vui vẻ thì ông lớn sẽ vui lòng nâng đỡ bạn...

Nhưng một khi bạn gặp nguy, trong cái giới này, chưa bao giờ thiếu trai xinh gái đẹp, có lẽ chỉ là thời gian một bữa cơm, nhưng đủ để người mới cười, người cũ khóc.

Thật sự bọn họ đã thấy quá nhiều.

Đường Bội đang đứng dưới một cái cây to.

Bóng của chiếc lá xanh mượt in trên mặt cô, làm cho đám người Đăng Văn Bình không nhìn rõ nét mặt của cô.

Nhưng cô đột nhiên cười với bọn họ, diệp gia quán, nụ cười kia rực rỡ vô cùng, dường như làm tăng thêm một tia sáng cho cánh rừng âm ướt.

"Sẽ." Cô nhàn nhạt nói.

Có lẽ là được khích lệ và trấn an, hoặc là do nụ cười của Đường Bội quá kiên định, làm cho tinh thần của bọn Đăng Văn Bình chấn động, lại tiếp tục đi theo Đường Bội, tiến về phía trước.

Khi ánh nắng chiều bắt đầu xuất hiện nơi chân trời, bọn họ đã lần nữa, từ tràn đầy hy vọng, trở nên tuyệt vọng.

Chu Kỳ thần thờ nhìn Đường Bội, hỏi: "Có phải lại muốn tìm một sơn động để qua đêm nữa hay không?"

"Chu Kỳ!" Đăng Văn Bình bất mãn quát hấn một tiếng, nói: "Rút lại cái thái độ bức bối của cậu đi, sự dạy dỗ hôm qua vẫn còn chưa đủ sao?"

Mặt Chu Kỳ trầm xuống, bị Đăng Văn Bình có thân phận không khác mình dạy dỗ như thế trước mặt mọi người, làm sao hắn có thể không tức giận.

Nhưng hắn còn chưa kịp phản bác, đã nhìn thấy Đường Bội hai mắt sáng ngời, chợt đứng lên.

"Có tiếng người!" Cô đột nhiên đứng lên.

Mắt ba người Đặng Văn Bình sáng ngời, tranh chấp nhỏ lúc này không ai rảnh để ý đến.

"Bên này!" Đường Bội nói nhỏ, bước nhẹ nhàng đi về hướng phát ra âm thanh.

Dù chỉ nghe được tiếng người nhưng cũng làm cho bọn họ vô cùng vui mừng.

Nhưng người đến là kẻ thù hay là người nhà thì khó có thể xác định.

Đi qua một lùm cây rậm rạp, tiếng người càng trở nên rõ ràng.

Lần này không chỉ có Đường Bội mà nhóm người Đặng Văn Bình cũng nghe được rõ ràng.

Phía bên kia lại vang lên tiếng gọi to, rõ ràng là gọi -

"Cô Đường!"

Đặng Văn Bình bước nhanh đến bên cạnh Đường Bội, phần khởi nói: "Máy người đó đến tìm cô."

Đường Bội hơi nghiêng đầu, cười nói: "Có lẽ vậy."

Cô làm dấu im lặng với ba người, động tác càng cẩn thận hơn.

Đi về phía trước, những bóng người càng trở nên rõ ràng.

Đường Bội nép phía sau một cây to, nheo mắt nhìn về phía trước.

Cho đến khi cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn!

Sở Quân Việt đã một ngày một đêm chưa được chợp mắt.

Anh không thể nào tin vào tin tức được báo lại, máy bay nổ tung trên không trung!

Văn Tư Miếu không dám ngẩng đầu trước mặt anh, cho dù Sở Quân Việt không nói gì, nhưng không khí trong xe vẫn lạnh như băng.

"Tìm đi!" Như đã trôi qua một thế kỉ, Văn Tư Miếu mới nghe thấy lời nói như được phát ra từ kẽ răng của Sở Quân Việt: "Lật từng tấc đất lên cho tôi! Tìm dọc theo khu vực máy bay phát nổ!"

Anh đứng lên, nhưng quên mất mình đang ngồi trong xe.

Lần đầu tiên chủ nhân Sở gia thất thổ như thế, đâm đầu vào nóc xe của mình.

Nhưng không một ai dám cười.

Không cần anh căn dặn, Lục Tử Mặc cũng đã bắt đầu tập trung người của mình.

Rất nhanh, đến cả Đường Tử Thái cũng biết chuyện này.

Luôn chú ý đến chuyện của Đường Tử Thái và Đường Bội, nên Liên Tu Cận ở thành phố S đã lâu cũng biết được tin tức.

Liên Thiên Duệ tự mình ra mặt, chủ động hỗ trợ.

Trước kia có lẽ còn suy xét đến đủ loại nguyên nhân, nay ngay đến cả tổng giám đốc tập đoàn Liên thị cũng đề nghị trợ giúp, không biết có mục đích gì hay không.

Nhưng bây giờ Sở Quân Việt làm gì còn tâm trí để ý những điều này.

Anh nhắc tay đồng ý một cách mệt mỏi.

Lần tìm kiếm này, là một ngày một đêm.

Sự thật là dọc theo khu vực máy bay nổ, bọn họ gần như lật từng tấc đất

Tài hùng thế lớn, ở thành phố S, Sở Quân Việt gần như có thể một tay che trời, anh đã vận dụng tất cả những thứ có thể sử dụng.

Mà chính anh, cũng tự mình đến đây.

Lúc Đường Bội nhìn thấy Sở Quân Việt mặc bộ đồ tây cao cấp được may thủ công, tóc hơi rối, không đeo cà vạt, diệp gia quán, áo bị cởi ba cúc trên.

Cổ áo sơ mi trắng tinh lúc này có thể nhìn thấy rõ vết bẩn.

Vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như thế.

Vốn là lúc ở cùng với Đường Bội anh đã có nhiều biểu cảm hơn, đôi mắt cũng dịu dàng hơn, bây giờ lại lạnh như một tảng băng.

Lưng anh vẫn thẳng tắp giống như người máy, vĩnh viễn không bị khom lưng, lằng lằng đứng ở đó.

Làm cho Đường Bội chỉ cần nhìn một cái đã bị anh hấp dẫn không thể rời mắt.

Ở cách anh không xa, là Đường Tử Thái và Liên Thiên Duệ cùng đi theo đến.

Mặt Đường Tử Thái xanh mét, cho đến tận bây giờ, cậu vẫn không thể tin tưởng được chị mình ở bên cạnh Sở Quân Việt mà lại rơi vào nguy hiểm.

Nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu vấn đề này!

Cậu chỉ hy vọng...

Chỉ hy vọng...

Đường Tử Thái không dám nghĩ thêm.

Lúc này nhìn thấy những người quen thuộc, diệp gia quán, mấy người Đổng Văn Bình cũng trở nên phấn khởi.

Môi của cô tự động giương lên.

"Cô Đường!" Trải qua hai ngày ở chung, lại từng sống chết có nhau, quan hệ giữa Đường Bội và Đổng Văn Bình cũng trở nên thân thiết hơn nhiều: "Bọn họ đến tìm chúng ta!"

"Ừ!" Đường Bội cười gật đầu.

Anh ta nói cũng không nhỏ, cho nên nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của bọn người Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt quay đầu nhìn qua cũng vừa đúng lúc Đường Bội đi vòng từ phía sau cây đại thụ ra.

Cô vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, vừa dầm mưa lại qua đêm trong núi, trên người đã bẩn đến không thể chịu nổi.

Hai má không còn sáng bóng như ngày thường.

Tóc cũng rối.

Nhưng nụ cười của cô vẫn quen thuộc như thế.

Đôi mắt vẫn trong suốt sáng ngời, anh chắc chắn rằng mình không nhận sai, nụ cười nhạt nhưng lại kiên cường đó.

Sở Quân Việt chớp mắt, tưởng rằng trước mắt chỉ là một giấc mộng đẹp.

Nhưng con bướm trong giấc mơ của anh, không giống như trước nữa, không còn chỉ cần anh chớp mắt một cái thì sẽ biến mất, sẽ không thể nào tìm được nữa.

Anh chớp mắt, Đường Bội vẫn mỉm cười đứng đó nhìn anh.

Sở Quân Việt hít một hơi thật sâu.

Anh đi về phía Đường Bội.

Nụ cười trên môi Đường Bội cũng càng thêm rõ ràng.

Ngón tay của Sở Quân Việt đã sắp có thể chạm vào mặt của Đường Bội.

Nhưng vào lúc này, lúc anh muốn ôm con bướm của mình vào lòng thì từ phía sau thân cây to lớn, một người khác lại lao ra.

Anh ta như mũi tên vọt đến bên người Đường Bội, đẩy Sở Quân Việt ra, bảo vệ công chúa của mình ở sau lưng.

"Lạc?" Đường Bội kinh ngạc nhướn mày: "Sao anh lại đến đây?"

"Anh là kỵ sĩ của công chúa, đương nhiên phải xuất hiện ngay lúc công chúa điện hạ gặp nguy hiểm." Âu Dương Lạc nhàn nhạt nói.

Nhưng anh ta vẫn nhìn Sở Quân Việt, đôi mắt xanh tựa ngọc thạch cao cấp, sắc bén rét lạnh.

"Chứ không giống vài người, khi anh ta ở bên cạnh em chỉ mang đến phiền phức và nguy hiểm cho em."

Âu Dương Lạc lại nói.

Lời nói sắc lạnh.

Không chút lưu tình.

Đâm thẳng vào tim Sở Quân Việt.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Kỷ Niệm Thành Lập Của Sở Thị

"Lạc." Đường Bội nhú mày rồi nhanh chóng giãn ra.

Cô đưa tay vỗ nhẹ lên vai Âu Dương Lạc, đi ra từ sau lưng anh ta.

Câu nói vừa rồi của Âu Dương Lạc, thật sự quá mạnh mẽ, đường đường là gia chủ Sở gia cũng bị chấn động tại chỗ, ngay cả một lời phản bác cũng không nói được.

"Bội Bội." Đường Bội vừa muốn đi về phía Sở Quân Việt, Âu Dương Lạc sau lưng nhếch môi, vươn tay nắm lấy tay cô.

Lúc nói chuyện với Đường Bội, anh ta rất dịu dàng. Nhưng khi nhìn Sở Quân Việt, đôi mắt luôn lạnh như băng, giống như một cây kiếm sắc bén, không chút nương tay.

"Chuyện lần này và chuyện máy bay phát nổ, tất cả đều nhắm vào Sở gia." Anh ta nói với Đường Bội: "Không hề có một chút liên quan nào với em."

Âu Dương Lạc híp mắt, không chút lưu tình nói tiếp: "Bọn chúng không dám ra tay với Sở Quân Việt nên mới đối phó em. Nếu anh ta không giải quyết được chuyện này, thì em sẽ liên tiếp gặp chuyện."

"Lạc!" Giọng Đường Bội lớn hơn một chút.

Cô nhú mày, nhìn Âu Dương Lạc.

Vốn muốn nói lời trách cứ, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Âu Dương Lạc lúc này thì đột nhiên nuốt hết vào.

Mặc dù thỉnh thoảng Âu Dương Lạc có vẻ hơi bất cần đời, nhưng mỗi lần đứng trước mặt Đường Bội, anh ta đều rất chỉnh tề.

Nhưng lúc này, trên cằm anh ta là một đám râu ria xanh u ngẩn ngẩn.

Áo sơ mi màu đen bị cởi hai cúc trên, thậm chí ngay cả áo khoác anh ta cũng không mặc, tay áo sơ mi bị vén lên đến khuỷu tay. Nhìn từ đầu gối xuống, ống quần tây màu đen toàn là nước bùn, cả đôi giày, diệp gia quán, thậm chí là đôi vớ cũng không nhìn ra được màu gốc, hoàn toàn bị bùn phủ kín.

Trông Âu Dương Lạc vô cùng chật vật, làm Đường Bội chấn động.

Cô và Âu Dương Lạc biết nhau đã lâu, hai người còn ở cùng nhau trong rừng rậm nhiệt đới Amazon, trên hòn đảo hoang vu ở Thái Bình dương, tiếp nhận huấn luyện dã ngoại nghiêm khắc.

Nhưng dù là thời điểm khó khăn đó, cô cũng chưa từng thấy Âu Dương Lạc như vậy.

Cô thật sự không thể tưởng tượng ra, rốt cuộc là vô tâm với bản thân bao nhiêu mới có thể để cho mình biến thành như vậy.

"Lạc..." Đường Bội lẩm bẩm kêu một tiếng.

Âu Dương Lạc đoán được cô muốn nói gì, sắc bén nhìn Đường Bội, trầm giọng nói: "Ngay cả những vấn đề này cũng không giải quyết được, vậy anh ta không xứng đứng bên cạnh em."

Âu Dương Lạc cố chấp, nắm chặt tay Đường Bội, kéo cô lại bên cạnh mình.

Đường Tử Thái, Liên Thiên Duệ, bao gồm Sở Dực Thành, lúc này cũng đã vây quanh đây.

Âu Dương Lạc và Đường Bội đứng cạnh nhau, thật ra nhìn cũng rất xứng đôi.

Âu Dương Lạc hất cằm, khiêu khích nhìn Sở Quân Việt này giờ vẫn im lặng không nói tiếng nào, lạnh lùng tuyên bố: "Tôi muốn mang Bội Bội đi."

Vừa nói anh ta vừa kéo Đường Bội lại gần mình hơn một chút.

Sở Dực Thành có chút bận tâm nhìn Sở Quân Việt, hai tay xuôi bên người của anh đang siết chặt quả đấm, chặt đến mức Sở Dực Thành có thể thấy những đường gân xanh rõ rệt.

"Bội Bội..." Sở Dực Thành nhìn qua Đường Bội, anh ta không thể xác định, nếu thật sự để người đàn ông xa lạ trước mặt đưa Đường Bội đi thì cháu của mình sẽ trở thành như thế nào.

Anh ta bước tới gần Đường Bội, thấp giọng nói: "Chúng ta rời khỏi đây trước, mọi người đã một ngày một đêm không được nghỉ ngơi, nên về tắm rửa, ăn uống, rồi từ từ thương lượng, được không?"

"Được." Đường Bội lo âu nhìn Sở Quân Việt, gật đầu.

"Bội Bội!" Âu Dương Lạc nắm chặt tay Đường Bội, không muốn để cô đi.

"Lạc." Đường Bội đặt tay lên tay Lạc rồi vô cùng kiên định đẩy tay anh ta ra, nhàn nhạt nói: "Tất cả cứ chờ khi về rồi hẳn nói."

Trước mặt nhiều người như vậy, cô không muốn giải thích quá nhiều.

Huống chi, bọn Đặng Văn Bình lạc trong núi một ngày một đêm với cô, cũng cần phải tắm rửa và ăn uống.

Từ đầu tới cuối, Sở Quân Việt đều không nói câu nào.

Nhưng mà ánh mắt của anh luôn đặt trên người Đường Bội, không hề rời khỏi dù chỉ là một chút.

Lúc này nghe Đường Bội nói vậy, quả đấm của Sở Quân Việt từ từ mở ra.

Anh muốn nắm lấy tay Đường Bội, một ngày một đêm này, anh từ tràn đầy lo lắng, đến tuyệt vọng khi nhận được tin máy bay bị nổ trên không trung, rồi đến khi miễn cưỡng phục hồi tinh thần mà tìm kiếm... Cuối cùng gặp được Đường Bội!

Sở Quân Việt có rất nhiều lời muốn nói với Đường Bội.

Nếu như không chạm vào cô, anh không thể nào có cảm giác chân thật.

Nhưng đột nhiên Âu Dương Lạc lại xuất hiện, không chút lưu tình, lời lẽ sắc bén, làm anh cảm thấy tay mình nặng tựa ngàn cân, ngay cả nhấc lên cũng không thể nhấc được.

Sáng mấy hôm trước, dáng vẻ yên tâm nói chuyện với Đường Bội bảo rằng mình đã giải quyết xong mọi chuyện vẫn còn rõ ràng tựa ngay trước mắt.

Có phải là đã sống yên ổn, không ai dám trêu vào quá lâu cho nên ngay cả anh cũng buông lỏng cảnh giác?

Khiến anh, ngay cả người yêu của mình cũng không bảo vệ được!

Sở Quân Việt nhìn Âu Dương Lạc vẫn vây quanh bên Đường Bội.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng đối với tình địch có uy hiếp lớn nhất này, Sở Quân Việt đã điều tra rất nhiều chuyện về anh ta.

Anh biết anh ta đã bỏ lỡ Đường Bội thế nào, cũng biết anh ta đã dọn ra một con đường cho mình như thế nào trong trận chiến đầy gió tanh mưa máu của gia tộc, cuối cùng nắm trọn Âu Dương gia.

Lúc này, anh ta giống như kỵ sĩ trung thành nhất, bảo vệ Đường Bội.

Xung quanh một mảng xanh ngắt, nhưng hoàn toàn không có thứ gì lọt được vào mắt Sở Quân Việt.

Thứ anh nhìn thấy được, chỉ có từng cái nhãn mày, từng nụ cười của Đường Bội.

Anh từ từ thu tay lại, chán nản, xoay người.

Nhưng Sở Quân Việt vừa động một cái đã bị một bàn tay mềm mại nắm lại.

Ngón tay thon dài hơi lạnh, lại vô cùng quen thuộc.

Anh nghiêng đầu, lập tức đối mặt với đôi mắt đầy ý cười của Đường Bội.

Đường Bội nghiêng đầu nhìn anh, cười hỏi: "Nhìn thấy em nên vui đến ngốc luôn rồi hả? Sao không nói câu nào hết vậy?"

Trên mặt cô còn dính bùn, nhưng nụ cười vẫn rất rực rỡ.

Đôi mắt giảo hoạt không thể nhìn ra chút trách cứ và sợ hãi, sâu thẳm tựa như có thể hút mất linh hồn của Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt không kiềm được mà đưa tay ra, dịu dàng lau đi vết bẩn trên mặt Đường Bội.

Đường Bội cười khẽ, xích tới, cà mặt lên vai anh, cười hỏi: "Sạch chưa?"

Cô nắm chặt tay Sở Quân Việt, cười nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Sở Quân Việt run rẩy mấy giây, Đường Bội đã đi về phía trước, nghi hoặc quay đầu nhìn anh.

Anh mới trở tay nắm chặt tay Đường Bội, cùng cô sóng vai đi về phía trước.

Rừng cây trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân xào xạc, thỉnh thoảng có tiếng người khe khẽ rồi lại nhanh chóng yên tĩnh lại.

Cho đến khi đi tới chỗ đỗ xe, Đường Bội mới hoàn toàn thanh tỉnh lại, từ từ dựa vào vai Sở Quân Việt, thấp giọng nói: "Em mệt quá!"

Cô rất ít khi yếu đuối như vậy, Sở Quân Việt dịu dàng ôm chặt eo cô, thấp giọng nói: "Vậy em ngủ một lát đi."

"Ừ." Đường Bội gật đầu nhẹ một cái rồi yên tâm dựa vào vai anh, từ từ nhắm mắt lại.

Người Sở Quân Việt cứng lại một giây, nhưng anh nhanh chóng cúi người xuống, bế Đường Bội lên.

Lúc Đường Bội thức dậy, xe vẫn còn đang chạy trên đường.

Tay cô bị một bàn tay to lớn nắm lấy, đầu đặt trên đùi anh, cô mở mắt, hỏi: "Em ngủ lâu lắm rồi hả?"

"Mới một tiếng thôi." Sở Quân Việt vuốt tóc cô, thấp giọng nói: "Em ngủ một chút nữa đi, về đến nhà anh sẽ gọi em."

Nhưng Đường Bội không ngủ tiếp.

Cô chớp mắt, đôi mắt đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Cứ nằm trên đùi Sở Quân Việt như vậy, cô ngửa đầu lên nhìn anh, đột nhiên sờ mặt anh một cái, nói: "Sao anh lại không vui?"

Sở Quân Việt không trả lời cô ngay.

Anh nhìn xuyên qua cửa xe, một lúc lâu sau, mới nói: "Hôm qua..."

Giọng của anh khô khốc, khàn đặc, trong không gian nhỏ hẹp, nghe ra có chút chói tai...

Anh dừng một chút mới nói tiếp: "Rất cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Đường Bội híp mắt lại, suy nghĩ một chút, vẫn kể cặn kẽ chuyện xảy ra hôm qua cho anh nghe.

Nói đến cuối cùng, cô móc cây súng lục hoàng kim trong túi xách ra, cười tươi nói: "Nhắc mới nhớ, cây súng này đã giúp em hai lần. Ủ... Hả không chỉ có hai lần, còn giúp em lấy được vai nữ chính trong phim của chú."

Cô ngửa đầu lên nhìn Sở Quân Việt, tay mơn trớn má anh, thản nhiên nói: "Còn có anh nữa..."

Câu nói này có hơi không rõ, nhưng hai người đều hiểu ý của Đường Bội.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt thương tiếc vuốt ve má Đường Bội, anh im lặng một lúc lâu mới nói: "Xin lỗi em."

"Anh đừng bị Lạc ảnh hưởng." Đường Bội kinh ngạc giây lát mới nói.

Cô ngồi dậy, dựa vào người Sở Quân Việt, cúi đầu nhìn bàn hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, nói: "Có lúc Lạc nói chuyện như vậy đó, vốn dĩ anh ấy đã có địch ý với anh, cho nên nói chuyện cũng khó nghe hơn. Anh đừng để ở trong lòng."

"Không phải như vậy! Bội Bội." Sở Quân Việt giang tay ôm chặt Đường Bội, chôn đầu vào vai cô, thấp giọng nói: "Anh ta nói không sai! Ngày hôm qua..."

Nói tới đây anh dừng lại một lúc, nhớ đến cảm giác hận đến muốn chết của mình ngày hôm qua, điệp gia quán, khàn giọng nói: "Hôm quay lúc biết máy bay xảy ra chuyện, anh thật sự hận không thể giết chết mình! Bội Bội, em biết không? Âu Dương Lạc nói không sai, đây đều là tai họa mà anh mang tới cho em!"

Đường Bội không nói gì, Sở Quân Việt im lặng mấy giây.

Đầu của anh vẫn đặt ở vai Đường Bội, hơi thở nóng ấm có quy luật phà vào gáy cô, từng chút từng chút, tựa như muốn đi vào cơ thể cô: "Nếu như... Nếu như em thật sự xảy ra chuyện! Anh hoàn toàn, hoàn toàn không thể nào tha thứ cho bản thân!"

"Bội Bội..." Sở Quân Việt hôn lên gáy Đường Bội, nơi dòng máu lưu thông nóng ấm.

"Anh không thể nào tưởng tượng được, nếu như đời này anh không có em." (D: Móa, sến quá là sến, gato quá.)

"Em biết! Em biết hết!" Đường Bội hơi nghiêng người, để mình hoàn toàn rúc vào ngực Sở Quân Việt.

"Cho nên em sẽ bảo vệ tốt bản thân, bình an khỏe mạnh trở về." Cô nằm trong ngực anh, thấp giọng nói.

"Nếu đã chọn nhau, vậy chia sẻ những vui buồn mừng giận cùng với tất cả hạnh phúc và gian nan của đôi phương không phải là chuyện đương nhiên sao?" Bọn họ im lặng ôm nhau trong chốc lát thì Đường Bội nói.

Cô ngược đầu lên nhìn Sở Quân Việt, cười nói: "Cho nên anh phải vui mừng vì đã tìm được em, bây giờ em mới phát hiện, làm người yêu của Âm Dạ đế vương, không dễ dàng như em tưởng tượng. Nhưng mà, năng lực tự vệ của em rất mạnh, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, có lẽ hôm qua đã..."

Câu nói đặc ý của cô còn chưa nói xong, Sở Quân Việt đã cúi đầu xuống chặn miệng cô lại.

Bằng đôi môi của mình.

Họ trao nhau nụ hôn.

Qua một lúc lâu sau, Sở Quân Việt buông Đường Bội ra. Anh dịu dàng vuốt đôi môi vừa bị mình hôn đến sưng đỏ, trong mắt đầy cố chấp và thâm tình.

Không khí trong xe trở nên ngọt ngào.

Đường Bội mặc cho ngón tay anh quét qua môi mình.

Sở Quân Việt như bị ma nhập vậy, cứ vuốt môi Đường Bội, làm cho đôi môi vốn đã hơi đỏ của cô trở nên đỏ hơn.

Anh hơi cúi đầu, đặt trán lên trán Đường Bội.

"Nếu như vừa rồi, em thật sự đi cùng Âu Dương Lạc..." Sở Quân Việt thấp giọng nói: "Anh thật sự không biết mình có thể kiềm chế được không, anh thật sự không biết mình có làm ra chuyện gì tổn thương em không."

"Sao có thể chứ?" Đường Bội mỉm cười, ngẩng đầu hôn lên môi anh, nói: "Đây vốn là chuyện hai người nên chia sẻ với nhau, tương lai... Em nói

là tương lai, nếu như bởi vì chuyện của em mà làm liên lụy tới anh, anh sẽ bỏ em đi sao?"

"Sẽ không." Sở Quân Việt lắc đầu.

"Đấy!" Đường Bội cười nói: "Cho nên anh đừng nghĩ nhiều nữa, nếu như tương lai thật sự xảy ra chuyện như vậy, cho dù anh muốn chạy, em cũng sẽ tóm chặt lấy anh!"

Câu nói nửa đùa nửa thật, đi ra từ miệng cô, giống như một dòng nước mát, làm dịu đi sự nóng nảy và bất an trong lòng Sở Quân Việt.

Đường Bội thật sự rất mệt.

Mặc dù lúc ở cùng đám người Đặng Văn Bình, cô luôn biểu hiện vô cùng trấn định, nhưng khi về tới biệt thự Sở gia, tắm rửa xong, ăn đơn giản cho dễ tiêu hóa, phần ăn đầy dinh dưỡng, cô thật sự không nhịn được nữa, vùi mình trên giường lớn mềm mại, thiếp đi.

Ngày hôm đó, Sở Quân Việt chưa từng rời khỏi cô.

Anh bên cô gần như không rời cho dù chỉ là một bước, đôi mắt đầy dịu dàng cứ luôn nhìn cô mãi.

Đường Bội tắm, anh massage cho cô, vụng về kỳ lưng cho cô.

Đường Bội ăn cơm, anh ngồi kế bên gấp đồ ăn cho cô.

Đường Bội ngủ, anh cũng nằm lên giường, ôm lấy cô.

Tâm tình thay đổi nhanh chóng làm anh không thể nào yên tâm, giống như chỉ khi Đường Bội ở trong phạm vi anh có thể chạm vào, anh mới không lo lắng như thế nữa.

Sở Quân Việt mạnh mẽ cứng rắn lại có chút đáng yêu, làm cho Đường Bội hoàn toàn không thể kháng cự.

Cho nên đến tối, cô chỉ nói mấy câu với Đường Tử Thái rồi liền bị Sở Quân Việt bế về phòng ngủ.

Ngày hôm sau lúc Đường Bội thức dậy, Sở Quân Việt đã dậy từ sớm.

Anh tựa vào giường, nhìn Đường Bội không chớp mắt.

Mượn ánh nắng ban mai, dịu dàng mơn trớn hàng mi thật dài của Đường Bội, đôi mắt dịu dàng đến mức có thể chìm chết người.

Khi Đường Bội mở mắt ra, lông mi thật dài nhẹ nhàng quét qua tay anh, giống như cánh bướm mượt mà lướt qua làm cho tim Sở Quân Việt mềm nhũn.

Anh cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, dịu dàng nói: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng..." Đường Bội miễn cưỡng đáp.

Cô chớp mắt một cái, ngồi dậy, hỏi: "Hôm nay anh không đến công ty sao?"

Xảy ra chuyện lớn như vậy, hôm qua và hôm kia anh chỉ lo tìm cô, không thể nào đối phó những người kia. Hôm nay, tuyệt đối sẽ không nường tay.

"Anh chờ em ăn sáng xong mới đi." Sở Quân Việt nói.

Hôm nay thật sự anh cần phải tới công ty một chuyến.

Coi Đường Bội ăn xong, dặn dò cô hai ngày này không được ra ngoài, Sở Quân Việt mới không yên lòng đi tới công ty.

Anh muốn dẫn Đường Bội theo.

Nhưng biệt thự Sở gia, có hệ thống an ninh tiên tiến nhất thế giới.

Hơn nữa...

Tới Sở thị, cũng chỉ có thể ngồi xe.

Trong lòng Sở Quân Việt vẫn còn sợ hãi, chuyện xảy ra trên núi, vẫn còn rõ mồn một, bây giờ anh hoàn toàn không hề muốn làm chuyện gì khiến bọn người kia có cơ hội thừa dịp ra tay nữa.

Anh đi không được mấy phút thì Đường Tử Thái đã canh bên cạnh Đường Bội.

Ngày hôm qua cậu hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện với Đường Bội, lúc này Sở Quân Việt đã đi làm, cậu mới có cơ hội ngồi xuống bên cạnh chị mình.

"Chị!" Đường Tử Thái nắm lấy tay Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới, chậm rãi thở phào một hơi, thấp giọng nói: "Hai hôm qua chị thật sự làm em lo muốn chết!"

Cậu ôm Đường Bội vào lòng, thấp giọng nói: "Nếu như chị thật sự xảy ra chuyện! Em... Em..."

Giọng của Đường Tử Thái trở nên nghẹn ngào: "Đều là do em không tốt, em phải nên đi theo bên cạnh chị, diệp gia quán, thời gian qua em luôn lo làm chuyện của riêng mình, hoàn toàn không quan tâm đến chị! Sau này em sẽ không bao giờ để chị một mình nữa!"

"Nói ngốc gì đấy?" Đường Bội ôm lấy Đường Tử Thái.

Từ sau khi phẫu thuật và điều dưỡng, sức khỏe của Đường Tử Thái đã càng ngày càng tốt hơn.

Hiện tại cậu đã không còn là một thiếu niên gầy yếu, vòm ngực của cậu dù không cường tráng nhưng cũng đủ rộng đủ kiên cường để mang đến cho người khác sự ấm áp.

Đường Bội không kiềm được mà cười đáp: "Em quên chị lớn lên như thế nào rồi sao? Em không cần phải lo đâu! Nếu em thật sự cứ ở bên cạnh chị, nói không chừng chị còn phải phân tâm chăm sóc em, đó mới là tệ hại!"

"Em biết, em vô dụng..." Hốc mắt Đường Tử Thái đỏ lên: "Chỉ làm liên lụy chị, không giúp được gì cho chị. Trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy..."

"Này này này!" Đường Bội đẩy Đường Tử Thái ra, thấy hốc mắt cậu đỏ lên, gấp gáp nói: "Chị chỉ đùa thôi mà, sao mọi người ai cũng dùng chiêu này với chị hết vậy?"

Trước giờ cô luôn rất bình tĩnh, nhưng khi đối mặt với đứa em trai mình yêu thương nhất thì vẫn tay chân luống cuống.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Kỷ Niệm Thành Lập Của Sở Thị (2)

"Đừng buồn! Chị nói sai rồi!" Đường Bội vội vàng vỗ vai Đường Tử Thái, nói: "Ừ ừ ừ, sau này chị sẽ dẫn Tử Thái của chúng ta theo, nếu như trời sập có một người cao như vậy đứng cạnh chị thì có thể chống giúp chị."

"Chị!" Đường Tử Thái biết Đường Bội nói đùa với mình.

Cậu ôm lấy Đường Bội, cảm đặt trên vai Đường Bội, buồn bực nói: "Em nghe anh hai Liên nói, khoảng thời gian này, chị gặp không ít chuyện. Tại sao chị lại không nói cho em biết?"

"Bởi vì không có chuyện gì lớn hết." Đường Bội thản nhiên nói: "Đều đã qua rồi mà."

"Nhưng mà anh hai Liên nói, những người đó là nhắm vào Sở thiếu. Bọn họ không dám đụng vào anh ấy nên mới ra tay với chị." Đường Tử Thái buồn bực nói.

"Không phải bọn họ cũng không làm gì được chị hay sao?" Đường Bội đoán được Đường Tử Thái muốn nói gì.

Cô ôm cậu vào lòng, giống như hồi còn nhỏ, trong đêm tối, hai chị em ngồi trong góc giường, trùm chăn, sống nường tựa lẫn nhau, ôm chặt em trai trong lòng mình, thấp giọng nói: "Tử Thái, khi còn bé mẹ có từng nghĩ muốn rời bỏ chúng ta không?"

"Không có..." Đường Tử Thái lắc đầu.

"Đúng vậy, cho dù ở thời điểm khó khăn nhất, mẹ cũng chưa hề muốn bỏ lại chúng ta. Em nhớ không? Mẹ dẫn chúng ta đi qua thăm dì ở kế bên, sau đó đã nói gì với chúng ta?"

Khi đó, Đường Bội còn rất nhỏ, Đường Tử Thái còn nhỏ hơn cô.

Cậu im lặng chốc lát rồi nghi hoặc hỏi: "Là dì bị bệnh ở sát nhà chúng ta, dì Trương sao?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Cô cũng đặt cằm trên người em trai, dịu dàng nói: "Mẹ đã nói, thật sự yêu thì sẽ cùng nhau trải qua những vui buồn mừng giận, đau khổ gian nan, đó mới thật sự là tình yêu chân chính. Mẹ dùng cả cuộc đời của mình để dạy cho chúng ta những thứ này, cho nên, dù..."

Mắt Đường Bội đã hơi ướm, nhưng vẫn dịu dàng nói với em trai của mình: "Cho dù mẹ đã rời khỏi chúng ta rất sớm, nhưng chị chưa từng thấy cô đơn. Bởi vì chị còn có em, còn có tình yêu mà mẹ để lại cho chúng ta."

"Dạ." Đường Tử Thái đáp.

"Em nhìn Liên tam thiếu xem, ông ấy có tiền, có năng lực để cho bản thân cuộc sống tốt nhất, nhưng bây giờ ông ấy lại giống như đang sống trong địa ngục vậy. Nguyên nhân không phải là vì ông ấy không biết yêu là gì sao?" Đường Bội lại nói: "Cho nên chị sẽ không phạm phải sai lầm của ông ta, em đừng trách anh Sở. Anh ấy yêu chị quý trọng chị, nhưng anh ấy không phải thần tiên. Chị có thể cùng anh ấy đối mặt với nguy hiểm, chuyện này không có gì lớn cả. Nếu như chỉ có như thế mà chị đã sợ rồi tránh né, thì tương lai, chị nhất định sẽ hối hận."

Đường Tử Thái ôm chặt Đường Bội hơn.

"Chờ sau này em gặp được người mình yêu thì em sẽ rõ." Đường Bội cười, tựa đầu vào vai Đường Tử Thái, thấp giọng nói: "Đó là một cảm giác rất kỳ diệu, hy vọng có thể tham dự tất cả những chuyện của đối phương, hy vọng có thể ở bên đối phương mãi mãi... Cho nên Tử Thái, đừng quá lo lắng, chị đồng ý với em, chị nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt, bởi vì chị cũng muốn cùng em, cùng Quân Việt, ở bên nhau đến già, đến khi kết thúc sinh mạng."

"Được."

Năm Đường Tử Thái mười mấy tuổi, đã tin tưởng rằng--

Không có ba cũng chẳng sao, bởi vì trên đời này cậu còn có chị gái và mẹ.

Cậu lại ôm Đường Bội chặt hơn chút nữa, nếu như là Đường Bội nói, vậy cậu bằng lòng tin tưởng.

Nhưng cậu hy vọng, sau này đừng bao giờ xảy ra chuyện tương tự nữa.

Cũng trong lúc đó, trong phòng họp ở tầng cao nhất của Sở thị, bầu không khí căng thẳng đến mức sắp ép chết người.

Giọng Văn Tư Miếu vang lên: "Chúng ta đã đánh giá thấp đối phương, người lái máy bay lần này là người đã làm việc cho Sở thị nhiều năm. Đã trải qua những cuộc khảo hạch nghiêm khắc, nhưng đến sau khi chuyện xảy ra, mới tra được thông tin của người đó là giả."

"Giả?" Sở Quân Việt nhíu mày.

"Vâng." Nói cách khác, ít nhất tám năm trước, đối phương đã bắt đầu sắp đặt chuyện này.

"Tra được thông tin thật chưa?" Sở Quân Việt trầm giọng hỏi.

"Vẫn chưa." Văn Tư Miếu xấu hổ cúi đầu.

Tám năm chưa tạo ra thân phận giả, trăm phương ngàn kế lẫn vào Sở thị, im hơi lặng tiếng nhiều năm, dần dần lấy được sự tin tưởng của bọn họ.

Che giấu tốt như vậy, nếu như lúc ấy người ngồi trên máy bay không phải là Đường Bội mà là một người nào khác thì e rằng cho dù Boss có thần thông cỡ nào cũng không thể cứu vãn.

"Trừ hẩn ra, còn có ai?" Sở Quân Việt lại hỏi.

"Chuyện này..." Văn Tư Miếu cứng họng.

Nếu như không phải người này tự làm lộ thì đoán chừng không ai biết hẩn dùng thân phận giả.

Đối thủ của bọn họ lần này, đúng là lo xa nghĩ rộng, tâm cơ thâm sâu, lúc Văn Tư Miếu biết chân tướng cũng bị chấn động một phen.

Sở Quân Việt đứng lên.

Toàn bộ nhân viên trong phòng cũng đứng lên theo.

Bọn họ cúi đầu, không ai dám thở mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Quân Việt ném từng sấp tài liệu trong tay lên bàn.

Đây là lần đầu tiên anh không chút che giấu để lộ sự tức giận của mình trong phòng họp.

Sở Quân Việt đập cửa đi ra.

Ngày đó ở Sở thị, giống như bị gió lốc thổi qua, toàn bộ nhân viên cao cấp chấn động, không khí khẩn trương bao phủ toàn bộ cao ốc.

Tiệc kỷ niệm thành lập của Sở thị sắp tới, lại không có ai có thể cười được.

Cho nên tất cả nhân viên đều biết, mấy ngày nay, tâm trạng của Boss không tốt, hiệu suất làm việc cũng tăng gấp mấy lần, cộng trạng tăng vùn vụt.

Nhưng đều không hóa giải được sự nóng nảy trong lòng Sở Quân Việt.

Một mệnh lệnh được truyền xuống, Văn Tư Miếu ở lại bên cạnh anh, Lục Tử Mặc bắt đầu điều tra sâu vào, ngay cả ông cụ Sở cũng bị kinh động, về nước trước thời hạn.

"Đây là tình huống trước mắt của chúng ta." Sở Quân Việt trầm giọng nói xong câu cuối rồi cúi đầu trước mặt ông cụ Sở.

"Quân Việt." Trên mặt ông cụ Sở đã không còn nụ cười nhẹ nhõm phúc hậu khi nói chuyện với Đường Bội, giờ đây, ông trầm tĩnh nhìn Sở Quân Việt, lạnh nhạt nói: "Con còn trẻ, bất kỳ ai cũng không thể đi trên con đường bằng phẳng mãi thuận buồm xuôi gió. Không nên vì một chuyện nhỏ thế này mà làm rối loạn chiến tuyến của mình."

"Dạ." Sở Quân Việt trầm giọng đáp rồi lại nói: "Nhưng mà chuyện này lại liên lụy đến Bội Bội, con thật sự không còn cách..."

"Cô bé Đường gia này, ông thấy so với con còn mạnh mẽ hơn. Khoảng thời gian này, con bé nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Khi gặp nguy hiểm cũng là con bé, nhưng người ăn không ngon ngủ không yên lại là con. Quân Việt, bại bởi một cô gái, không phải là chuyện đáng kiêu ngạo." Ông cụ Sở cắt đứt lời nói của Sở Quân Việt.

"Ông nội." Sở Quân Việt nhìn vào mắt ông cụ Sở, sau một lúc im lặng, mới nói: "Con thà rằng những chuyện đó xảy ra trên người con."

"Vậy con nói thử xem, lúc đó con định làm thế nào?" Ông cụ Sở không tiếng động thở dài, lại hỏi.

Lần này, Sở Quân Việt thật lâu không nói gì.

Qua một lúc lâu sau, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào phòng.

Sở Quân Việt đứng lên, từ từ đi tới trước cửa sổ sát đất.

Anh nhìn xuống mảnh đất phía dưới, đây là tòa nhà cao nhất thành phố S, đứng ở đây có thể thấy toàn bộ thành phố S.

Những chiếc xe đang chạy giống như từng cái hộp quẹt nhỏ, ngay cả những tòa nhà, trước tòa cao ốc của tập đoàn Sở thị, cũng trở nên nhỏ bé.

Nơi đây vốn là lâu đài kiên cố nhất của anh.

Trước khi Đường Bội đi vào, anh thật sự cho là như vậy.

Nhưng mà bây giờ...

Sở Quân Việt đắm thật mạnh lên tấm kính chống đạn thật dày.

Lúc này mặt trời ngả về Tây, ánh nắng nơi chân trời đỏ rực như đang bùng cháy, ánh nắng vàng rực rỡ kéo dài cái bóng của Sở Quân Việt, diệp gia quán, trải dài trên nền phòng.

Cái bóng ấy, nhìn sao mà lại cô tịch đến lạ.

Kỷ niệm thành lập của Sở thị, cũng coi là chuyện lớn mỗi năm.

Ông cụ Sở không có nhiều con cháu, dòng thứ của Sở gia cũng không có nhiều con cháu, mỗi cuối năm tụ họp lại cũng không đếm được bao nhiêu.

Nhưng hàng năm khi tới kỷ niệm thành lập Sở thị, mọi người từ các nơi trên thế giới đều quay về, tính cả thuộc hạ cùng nhân viên của Sở gia thì không khí lại càng thêm náo nhiệt.

Địa điểm tụ họp là ở Nam Thái Bình Dương, trên một hòn đảo nhỏ tư nhân của Sở gia.

Đường Bội và Sở Quân Việt đến đó trước một ngày.

Mấy hôm nay, cô biết Sở Quân Việt rất bận rộn.

Mỗi ngày không tới nửa khuya, Sở Quân Việt sẽ không về.

Khi cô còn chưa dậy, anh đã đi.

Có mấy lần cô giật mình tỉnh giấc, luôn cảm thấy trong bóng tối có người nhìn cô.

Thỉnh thoảng sẽ có đôi môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cảm giác mộng ảo, làm cho Đường Bội cũng nghĩ rằng mình đang mơ.

Mấy ngày nay dường như cô không đi ra ngoài, liên tục xảy ra chuyện nên Sở Dực Thành cũng không thúc giục Đường Bội trở lại đoàn phim.

Sở Quân Việt thì cũng mong thời thời khắc khắc Đường Bội đều đợi ở nhà, tốt nhất là không đi đâu hết!

Cho nên sáng hôm đó, anh vội vã chạy về nhà, đón Đường Bội cùng ra đảo thì Đường Bội có hơi kinh ngạc.

Hai người ngồi trên máy bay,

Nhìn Sở Quân Việt hình như rất mệt mỏi.

Chân mày của anh vẫn luôn nhíu lại, dù nắm tay Đường Bội, nhưng giống như không có tinh thần nói chuyện với cô, chỉ ngồi dựa vào ghế, mày cau lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong khoang máy bay điều hòa hơi lạnh, Đường Bội thấy vậy thì nhờ tiếp viên hàng không lấy hộ một cái chăn mềm đắp lên cho Sở Quân Việt.

Lúc cô kéo chăn lên đến dưới cằm thì Sở Quân Việt đột nhiên mở mắt ra, bắt lấy tay Đường Bội.

"Sao vậy?" Đường Bội vuốt chân mày Sở Quân Việt, dịu dàng nói: "Nếu mệt thì ngủ một chút đi."

Sở Quân Việt không nói gì.

Anh kéo tay Đường Bội lên một chút, nhẹ nhàng đặt lên môi mình.

Nụ hôn của anh dịu dàng đặt lên ngón tay Đường Bội, ngón tay thon dài nhỏ bé hơi lạnh, làm cho anh không kiềm chế được mà chìm vào đó.

Đường Bội cười khẽ, thấp giọng nói: "Đừng quậy , anh mệt thì ngủ một chút đi."

Cô đau lòng nhìn đôi mắt thâm quầng của Sở Quân Việt, thở dài nói: "Anh... Chuyện lần này khó giải quyết lắm sao?"

Sở Quân Việt lắc đầu.

Anh lại hôn lên tay Đường Bội một cái, thấp giọng nói: "Anh sẽ giải quyết tất cả."

Đảo tư nhân của Sở gia, vô cùng xinh đẹp.

Giữa rừng cây xanh um là một tòa biệt thự rộng lớn, như hòa cùng biển xanh và núi rừng.

Biệt thự có bốn tầng, ngoài ra, còn có một sân vườn lộ thiên.

Khoảng sân kéo dài đến bờ cát, cát trắng mịn nhẹ nhàng ma sát với lòng bàn chân, biển xanh thơ mộng, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhõm và vui sướng.

Lúc xuống máy bay, sắc mặt Sở Quân Việt cũng không tốt mấy, ngược lại còn u ám hơn lúc này.

Đường như biển xanh vô tận cũng không thể nào rửa sạch sự phiền não trong lòng anh.

Một số khách mà Sở gia mời đã tới trước, lúc quản gia tới tiếp đón chủ nhân, Sở Quân Việt đã đi tới cửa ra đột nhiên quay người lại.

Đôi mắt anh thâm thúy và vô cùng nóng bỏng, khi cô vẫn chưa lấy lại tinh thần thì anh đã ôm lấy eo cô, kéo cô vào ngực mình.

So với ánh mắt anh thì nụ hôn của anh còn nóng bỏng hơn.

Mặc dù Đường Bội hơi kinh ngạc, nhưng đôi tay ôm eo cô có lực và ấm áp, cô từ từ nhắm mắt lại, chú tâm vào nụ hôn này.

Khi Sở Quân Việt buông cô ra, mặt Đường Bội đỏ lên.

Đôi mắt mang theo chút ngại ngùng đảo quanh một vòng, quản gia được huấn luyện nghiêm chỉnh đã sớm trấn định lại và chỉ huy người xách hành lý, như không thấy gì.

Đường Bội cười khẽ.

Cô nhón chân lên, nói nhỏ bên tai Sở Quân Việt: "Ngày mai... Ủ, em sẽ tặng anh một món quà." (Mai vui lắm ^^)

"Được." Sở Quân Việt gật đầu, đáp.

Trong phòng được bài trí theo phong cách Địa Trung Hải lãng mạn.

Phong cách nhẹ nhàng khoan khoái mà đơn giản, mỗi một căn phòng đều có thể làm người ta cảm nhận được sức quyến rũ của biển khơi.

Hành lý của Đường Bội được người làm đem vào một căn phòng trên lầu bốn.

Sở Quân Việt cùng cô đi xem phòng, lúc đi anh hôn lên trán cô, khẽ nói: "Hôm nay và mai anh sẽ rất bận, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé."

"Hả? Vậy có chỗ nào em giúp được cho anh không?" Đường Bội hỏi.

"Em nghỉ ngơi cho tốt là được rồi." Sở Quân Việt lại hôn lên trán cô một cái.

Anh thật sự không nhớ xa Đường Bội, mấy hôm nay anh bận làm việc từ sáng tới khuya, họ rất ít chạm mặt nhau, điệp gia quán, cơ hội nói chuyện cũng không nhiều.

Sở Quân Việt quyến luyến vuốt ve gương mặt Đường Bội, rất dịu dàng.

"Sao vậy?" Đường Bội thấy anh cứ sờ mặt mình hoài nên hỏi.

"Không có gì." Sở Quân Việt lắc đầu.

Anh lại ôm Đường Bội một cái, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, khẽ nói: "Anh muốn cùng em đi dạo khắp nơi."

"Chờ anh hết bận là được mà." Đường Bội cười nói.

Cô đẩy Sở Quân Việt ra, nói: "Anh mau đi làm việc của mình đi, làm xong nhanh một chút thì có thể nghỉ ngơi rồi."

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, buông Đường Bội ra.

Khi đi tới cửa, Sở Quân Việt lại không kiềm được mà quay đầu nhìn Đường Bội.

Đúng lúc Đường Bội cũng đi tới cửa sổ.

Căn phòng này hẳn là căn phòng tốt nhất trong biệt thự, nhìn từ góc cô đang đứng, có thể nhìn thấy rõ bờ biển mênh mông ngoài kia.

Ánh mặt trời trải trên mặt biển, giống như những ngôi sao lấp lánh, bướng bỉnh phập phồng theo sóng biển.

Màn cửa sổ sát đất màu xanh da trời bên cạnh cô cũng bị gió biển thổi bay lên.

Đường Bội bị che sau tấm màn cửa, bóng dáng như ẩn như hiện.

Thấy Sở Quân Việt nhìn mình, cô quay đầu nhìn anh.

Ánh mặt trời phủ lên người Đường Bội, cô như đắm mình trong ánh mặt trời, thản nhiên cười với Sở Quân Việt.

Hình ảnh đó đẹp đến mức làm cho Sở Quân Việt quên cả hô hấp.

Buổi tối hôm đó, Sở Quân Việt bận đến nỗi không có thời gian trở về phòng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đường Bội ngủ một mạch đến khi người giúp việc tới gọi mới thức dậy.

Thay bộ dạ phục được mang đến, cô đã đặc biệt chọn một bộ lễ phục yếm đơn giản trang nhã.

Váy xòe màu xanh da trời dài đến đầu gối, tầng tầng lớp lớp giống như biển khơi, màu xanh da trời nhìn nhẹ nhàng khoan khoái lại không mất vẻ đi nữ tính.

Tóc dài để buông xõa đơn giản.

Ngay cả giày, cô cũng không mang giày cao gót mà là một đôi giày giản dị mộc mạc.

Toàn bộ mặt giày là hạt thủy tinh màu lam được khảm ngay ngắn thành hình sao biển, vô cùng tương xứng với lễ phục Đường Bội đang mặc, khiến cô giống như con gái của biển, diệp gia quán, quyến rũ động lòng người.

Ăn mấy thứ đơn giản, Đường Bội từ từ đi ra phía sân định hít thở một chút không khí trong lành.

Gió biển nhẹ nhàng thổi lay váy cô, lúc đi qua các tân khách đều không kiềm được mà nhìn cô một cái.

Đường Bội cũng mỉm cười lễ phép đáp lễ.

Thật vất vả mới tìm được một góc ít người, Đường Bội thả lòng nhìn bốn phía một chút.

Dọc đường tới đây, cô cũng không nhìn thấy bóng dáng Sở Quân Việt, cũng không thấy ông cụ Sở hay bất cứ người nào của Sở gia.

Nhưng tất cả tân khách đến đây đều ăn mặc sang trọng, nhìn vô cùng ưu nhã hào phóng.

Nơi cô đang đứng là một mái đình bên cạnh dòng ao cá nhỏ.

Trong suối là pho tượng mỹ nhân ngư, con gái của biển cả. Trong ngực pho tượng ôm một bình cá nhỏ, nước suối trong suốt từ miệng bình

chảy ra, rơi xuống trong ao, vô số giọt nước trong suốt bắn lên.

"Xin cho hỏi..."

Ngay lúc Đường Bội nhập thần, sau lưng cô truyền đến một giọng nói vui vẻ dịu dàng.

Đường Bội xoay người.

Sau lưng cô là một cô gái xinh đẹp ước chừng khoảng hai mươi tuổi.

Cô gái châu Á xinh đẹp búi tóc nhẹ nhàng, trên đầu cài một chiếc vương miện thủy tinh đáng yêu.

Trang điểm tinh xảo, lễ phục trên người nhìn như một cô công chúa cao quý.

Cô gái khẽ mỉm cười đi về phía Đường Bội, đôi mắt tò mò như có điều suy nghĩ dừng lại trên vai cô một lát rồi chuyển đến trên khuôn mặt Đường Bội, thản nhiên cười nói: "Xin hỏi, cô là cô Đường phải không?"

Đường Bội nhìn xuống bả vai mình, trên đó có một con bướm đang vỗ cánh muốn bay.

Cô nhìn vào mắt cô gái kia, gật đầu cười nói: "Tôi chính là Đường Bội, xin hỏi cô là?"

"Tôi là Cảnh Nhật Duyệt." Cô gái vừa tự giới thiệu mình vừa đi đến trước mặt Đường Bội, đưa tay nở nụ cười xinh đẹp nói: "Chắc là cô chưa nghe nói đến tôi, nhưng tôi đã nghe về cô rồi."

"Phải không?" Đường Bội cười đưa tay nắm tay cô gái, thản nhiên nói: "Vậy thì tôi thật vinh hạnh."

Cảnh Thiên Duyệt mỉm cười, ánh mắt lại rơi xuống hình xăm con bướm trên vai Đường Bội, nói: "Sở Quân Việt là anh họ của tôi, tôi nghĩ là cả dòng họ không có ai chưa từng nghe tới đại danh của cô Đường."

Cảnh Thiên Duyệt cười, giọng hết sức dịu dàng nói tiếp: "Mọi người cũng rất tò mò, cô gái dám cầu hôn anh họ tôi ở trên ti vi, suýt chút nữa trở thành chị dâu họ của tôi, rốt cuộc là người như thế nào?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Ai Là Thế Thân Của Ai

Đường Bội nghe vậy thì híp mắt lại.

Rõ ràng Cảnh Thiên Duyệt không phải lừa dối, cô gái này nói chuyện không nhanh, ngược lại còn rất bình tĩnh và thanh nhã. Nhưng dường như cô ta hoàn toàn không phát giác được điều gì không đúng trong câu nói của mình, vẫn cười xinh đẹp, ánh mắt nhìn Đường Bội cũng không thay đổi.

"Bây giờ vẫn còn sớm, nếu cô Đường không ngại, có thể uống với tôi vài ly trà không?" Cảnh Thiên Duyệt cười hỏi: "Có mấy câu, tôi rất muốn nói với cô Đường."

Không biết tại sao, nụ cười của Cảnh Thiên Duyệt rất thân thiết, nhưng Đường Bội luôn cảm thấy nó không chân thật.

Cảnh Thiên Duyệt cười tươi tắn, ngũ quan xinh đẹp, vóc người uyển chuyển, khí chất cao quý, nói chuyện cũng rất khách sáo...

Nhưng Đường Bội luôn cảm thấy, đôi mắt sáng rỡ luôn nhìn mình đang cất giấu thứ gì đó.

Trà, là hồng trà thượng hạng, còn chưa đưa đến mép, hương trà đã đập vào mặt.

Tư thế uống trà của Cảnh Thiên Duyệt cũng rất thanh nhã, vừa nhìn đã biết đây là một cô gái có giáo dục tốt.

Cô ta từ từ uống một hớp trà, chờ Đường Bội cũng uống xong một hớp nhỏ, mới nhẹ nhàng để ly trà xuống.

Ly sứ chạm vào đĩa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Trên hòn đảo này, ở một nơi làm người ta cảm thấy thoải mái và vui vẻ, luôn có thể khiến người ta cảm thấy thư giãn.

Huống chi bây giờ chỗ hai người họ đang ngồi, lại là ban công ở lầu hai.

Chỗ này không lớn, nhưng góc nhìn không tệ, không chỉ có thể thấy rõ phong cảnh trong vườn, ngay cả sóng biển ngoài xa cũng nhìn thấy.

"Mỗi khi tới ngày kỷ niệm thành lập của Sở thị, đều được cử hành tại đây." Cảnh Thiên Duyệt khẽ cười nói.

Cô ta quét mắt nhìn một vòng, nhìn những tân khách đang tụm năm tụm ba, ăn mặc xinh đẹp.

Trên người bọn họ đều là trang sức và quần áo đắt tiền, quần là áo lụa, đứng trong bữa tiệc linh đình, trên môi ai cũng mang theo nụ cười khách sáo.

Xung quanh là những thứ được bố trí tỉ mỉ.

Trên bàn là đủ loại thức ăn, phần lớn đều là màu trắng hoặc màu xanh da trời, hòa cùng những loài hoa không biết tên, vô cùng độc đáo.

"Mỗi năm, chỉ cần là người Sở gia, hoặc là bạn làm ăn của Sở gia, chỉ cần nhận được thiệp mời, bất luận lúc ấy có bận thế nào cũng sẽ bỏ qua một bên để tới đây. Bởi vì..." Cảnh Thiên Duyệt kiêu ngạo cười nói: "Có thể nhận được thiệp mời để đi vào đây, đối với đa số người mà nói đây chính là chuyện vô cùng vinh dự."

Đường Bội vừa nghe Cảnh Thiên Duyệt nói vừa nhìn quanh một vòng, chỗ cửa chính của biệt thự, vẫn có không ít khách khứa nối đuôi nhau đi vào.

Nhìn xa thêm một chút, ở bãi đậu máy bay của Sở gia, lúc này đã có mười mấy chiếc máy bay tư nhân đậu lại.

Đó chính là máy bay tư nhân mà Sở gia dùng để đưa đón khách quý.

Ngoài ra, còn có một số ít của khách mời.

Cô quay đầu nhìn gò má của Cảnh Thiên Duyệt, cười nói: "Thứ cô Cảnh muốn nói, hẳn sẽ không chỉ là những thứ này?"

Cảnh Thiên Duyệt nhìn Đường Bội, cười nói: "Tôi đã sớm nghe nói, cô Đường là một người vô cùng thông minh. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Nụ cười trên môi Cảnh Thiên Duyệt rõ hơn, dịu dàng nói tiếp: "Kỷ niệm thành lập năm nay, hình như anh họ tôi càng xem trọng hơn. Tôi nghe nói, rất lâu trước đó, anh ấy đã bắt đầu chuẩn bị. Trên dưới Sở thị cũng vì chuyện này mà bận rộn rất lâu, chỉ vì lễ kỷ niệm năm nay, có hơi khác với những năm trước."

Cảnh Thiên Duyệt che môi cười nói: "Mặc dù anh họ nắm toàn bộ Sở thị trong tay, nhưng nói sao thì cũng là lần đầu tiên rơi vào lưới tình, nên không tránh khỏi giống như mấy người trẻ tuổi."

Đường Bội mỉm cười không đáp lời.

Cô càng lúc càng cảm thấy, cô gái gọi Sở Quân Việt là anh họ này, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cảnh Thiên Duyệt nhìn lướt quay bả vai Đường Bội, thản nhiên nói: "Mặc dù có rất nhiều người không biết, nhưng chuyện năm đó cả gia tộc đều biết, trong lòng anh họ, vẫn luôn có một người. Nhiều năm qua anh ấy giữ mình trong sạch, không chút hứng thú với những người con gái khác, thật ra là vì, anh ấy đã tìm thấy người kia, cho nên không muốn nhìn người khác lâu thêm một giây."

"Ồ?" Đường Bội tỉnh bơ đáp.

"Trước khi gặp cô Đường, tôi vẫn còn nghĩ không biết cô Đường là người thế nào mà lại có thể quyến rũ được anh họ tôi, làm cho anh ấy quên đi cô gái năm xưa." Cảnh Thiên Duyệt lại bắt đầu cười ngọt ngào: "Thành thật mà nói trước đó cô Đường và Hạ Tử Diệu liên tục xuất hiện scandal, lại có nhiều tai tiếng với Đường thị, thích khoe khoang, còn lớn gan cầu hôn anh họ tôi trên ti vi... Tôi luôn thầm đổ mồ hôi lạnh vì cô Đường."

"Cám ơn đã quan tâm." Đường Bội tỉnh bơ đáp.

Cô mỉm cười cầm ly trà lên uống một hớp, vị trà tinh khiết len lỏi vào từng góc ngách trong khoang miệng, làm cô thích ý híp mắt, giống như người vừa rồi Cảnh Thiên Duyệt nói không phải là cô, mà hiện tại cô cũng chỉ chú tâm vào quá trình thưởng thức hồng trà, hoàn toàn không nghe lọt tai những lời Cảnh Thiên Duyệt nói.

Sự kinh ngạc chợt lóe trong mắt Cảnh Thiên Duyệt.

Nhưng khi Đường Bội để ly trà xuống quay sang nhìn cô ta thì cô ta đã thu lại sự kinh ngạc, cười nói: "Cô Đường quả nhiên vô cùng thú vị, khó trách anh họ là người không thích con gái kiêu căng mà lại luôn nhin cô."

"Cô Cảnh quá lời rồi." Đường Bội nhàn nhạt nói.

"Hắn là cô Đường biết rõ, bây giờ anh họ tôi là gia chủ Sở gia, tất cả sản nghiệp đều nằm trong tay anh ấy, ông ngoại cưng chiều anh ấy, chuyện

trong nhà đều do anh ấy quyết định. Diệp gia quán. Cho nên một khi anh ấy xảy ra chuyện gì, thì cả dòng họ đều sẽ biết, hơn nữa còn đàm luận rất lâu." Cảnh Thiên Duyệt che miệng cười nói: "Chúng tôi cũng rất thích tám chuyện đấy nhé."

"Tôi không biết chuyện này." Đường Bội cười nói: "Quân Việt rất ít khi nói những chuyện này với tôi."

"A?" Cảnh Thiên Duyệt tỏ vẻ kinh ngạc: "Anh họ không nói chuyện trong nhà với cô sao? Vậy... Thật sự làm tôi hơi kinh ngạc."

"Ừ." Đường Bội khẽ gật đầu, nói: "Người Sở gia, trừ chú Sở Dực Thành, tôi chỉ gặp được ông cụ Sở."

Cô cười quyến rũ nói tiếp: "Hai người họ đều vô cùng thân thiện, cho nên tôi nghĩ, người Sở gia đều như vậy, hài hước và đầy lòng bao dung."

Đường Bội có ý ám chỉ nhìn Cảnh Thiên Duyệt một cái.

Nụ cười của Cảnh Thiên Duyệt lập tức cứng đờ.

Đường Bội lại cười nói: "Hôm nay gặp được cô Cảnh, quả nhiên cũng thân thiện dịu dàng. Nên có lẽ là Quân Việt cảm thấy, người nhà sẽ vô cùng hoan nghênh tôi, sẽ không châm ngòi gây chia rẽ như những gia tộc lớn khác, cũng cảm thấy dù có giới thiệu tôi với mọi người trẻ một chút, cũng không hề gì."

Cô vừa nói vừa cười tươi như hoa.

Trong giới giải trí không bao giờ thiếu người đẹp.

Bất luận sự dịu dàng thuần khiết của Cảnh Thiên Duyệt là thật hay giả, Đường Bội cũng đã thấy nhiều rồi.

Nếu thật sự luận về tiểu lý tàng đao hay tâm cơ thâm trầm, cô gái xuất thân danh môn trước mặt này, vẫn kém nhiều so với những nữ diễn viên trong giới giải trí.

Quả nhiên, Cảnh Thiên Duyệt bị Đường Bội làm cứng miệng, hình như câu tiếp theo nên nói thế nào cô ta cũng quên.

Cảnh Thiên Duyệt há miệng, có chút lúng túng cười cười, cầm ly trà lên uống.

Rõ ràng mùi hương thuần khiết bay vào mũi, tràn vào khoang miệng cô ta, nhưng cô ta lại cảm thấy nó giống như sáp nến.

Đường Bội vẫn cười tươi, thậm chí bắt đầu phản kích: "Nhắc mới nhớ, Quân Việt chưa từng đề cập với tôi rằng anh ấy có một cô em họ lớn tới nhường này, nếu không thì chúng ta có thể hẹn nhau đi dạo phố. Cô cũng biết mà, công việc của Quân Việt luôn rất bận rộn, mỗi ngày còn luôn dành thời gian ở bên tôi, tôi vô cùng đau lòng."

Tính cách của cô chính là vậy, trong giới giải trí vốn đã thế, bây giờ đối mặt với cô gái tự xưng là em họ của Sở Quân Việt cũng chẳng khác gì.

Nếu người khác không đụng vào cô trước cô cũng không rảnh đâu mà chấp nhận với họ.

Nhưng nếu đã dám gây chuyện với cô, cô sẽ không dễ dàng tha cho đối phương.

Bởi vì bạn càng nhượng bộ thì đối phương sẽ càng lấn tới.

Đường Bội cười chúc chúc bưng ly trà lên uống một hớp, vị trà quân quanh ở đầu lưỡi, làm cho nụ cười của cô càng thêm ngọt ngào.

Cảnh Thiên Duyệt lúng túng uống thêm một hớp trà, lát sau mới miễn cưỡng cười nói: "Anh họ đúng là bận rộn nhiều việc."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, "Nhưng may là có hoạt động kiểu như lễ kỷ niệm hôm nay, có thể giúp chúng ta nhận biết nhau."

Cảnh Thiên Duyệt nghe được mấy chữ kỷ niệm thành lập thì sắc mặt trở nên ổn hơn.

Cô ta chỉnh đốn lại cảm xúc, treo trên môi nụ cười ngọt ngào, nói với Đường Bội: "Vừa rồi bị cô Đường làm rối, suýt chút tôi đã quên lời mình muốn nói."

Đường Bội mỉm cười nhưng không tiếp lời.

"Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?" Cảnh Thiên Duyệt để cái ly trong tay xuống, tỏ vẻ ngây thơ nghiêng đầu, giống như đang cố gắng nhớ lại: "Ừ, nói đến chuyện của anh họ, người trong nhà luôn rất thích đàm luận. Cho nên lúc tôi còn nhỏ, từng nghe nói, khi đó, anh họ luôn tìm một cô gái. Tìm rất nhiều năm nhưng không thể tìm thấy cho đến lúc cô Đường xuất hiện."

"Ồ?" Đường Bội mỉm cười nói: "Mỗi một người được sinh ra trên thế giới này đều đang tìm kiếm một nửa còn lại của mình. Chỉ khi tìm được, mới cảm thấy sinh mạng đã hoàn chỉnh."

"Có lẽ người khác là như vậy, nhưng tôi biết, anh họ tôi không phải vậy." Cảnh Thiên Duyệt cười nói: "Cho tới bây giờ anh ấy vẫn chưa từng nói chuyện trong nhà với cô, diệp gia quán, vậy chắc chắn anh ấy cũng chưa từng nói tới cô gái từng xuất hiện trong đời anh ấy..."

Cảnh Thiên Duyệt dịu dàng cười nói, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhìn lên vai Đường Bội, thản nhiên nói: "Trên vai cô gái kia, cũng có một hình xăm con bướm. Chúng tôi đều nói, có lẽ cô ấy chỉ xuất hiện trong giấc mơ"

của anh ấy rồi nhanh chóng biến mất. Nếu không lấy năng lực của Sở gia, làm sao có thể qua nhiều năm như vậy mà lại không thể nào tìm ra người này chứ?"

"Vậy sao?" Đường Bội cười nói: "Vậy đúng là trùng hợp quá."

"Cho nên..." Cảnh Thiên Duyệt tỏ vẻ phiến muộn nói: "Nhiều năm qua, anh họ vẫn cố chấp tìm cô gái kia, nhưng lại không thể nào tìm được cô ấy. Chúng tôi rất lo lắng, nếu anh ấy cứ tiếp tục tìm như thế, cậu út lại..."

Nói tới chỗ này cô ta ngừng lại, rồi nói tiếp: "Chẳng lẽ huyết mạch của ông ngoại phải gãy gánh ở đây hay sao?"

Đường Bội đã dần hiểu ý của Cảnh Thiên Duyệt, nhưng cô vẫn tỉnh bơ, nghe đối phương nói tiếp: "Sau đó chúng tôi biết đến sự tồn tại của cô Đường, mặc dù có hơi tò mò, không hiểu sao mẫu người con gái trong lòng anh họ lại thay đổi lớn như vậy, nhưng nhìn thấy hình xăm con bướm trên vai cô, thì tôi đã hiểu phần nào."

Mặc dù Cảnh Thiên Duyệt vẫn đang cười, nhưng đôi mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Nói tới đây cô ta không nói tiếp, chỉ im lặng nhìn Đường Bội, im lặng uống trà, tựa như những gì cần nói đều đã nói xong.

Cô ta cũng chắc rằng, Đường Bội sẽ hiểu ý trong lời nói của mình.

"Ý của cô Cảnh là..." Đường Bội có chút kinh ngạc trợn to hai mắt: "Quân Việt chọn tôi là vì con bướm trên vai tôi?"

Cảnh Thiên Duyệt cười không nói, nhưng ánh mắt của cô ta tựa như đang nói, 'đúng thế không sai'."

Đường Bội không dám tin chớp mắt một cái.

Vẻ mặt của cô như thể làm Cảnh Thiên Duyệt đặc ý, cô ta để ly trà trong tay xuống, cười nói: "Cô Đường đừng quá kinh ngạc, bất luận vì sao, có thể làm anh họ vừa ý, đó đã là điểm phúc mà khối cô cầu không được rồi."

"Đúng thế!" Đường Bội gật đầu, cười nói: "Người nhà đều biết chuyện này, biết..." Cô cảm thấy buồn cười, cố gắng lắm mới không cười thành tiếng, tiếp tục nói: "Đều biết Quân Việt luôn tìm cô gái có hình xăm con bướm trên vai. Đúng lúc này, tôi xuất hiện, bởi vì trên vai tôi có hình xăm con bướm, cho nên Quân Việt mới chọn tôi?"

Trong giọng nói của cô mang theo ý giễu cợt quá nặng, ngay cả Cảnh Thiên Duyệt cũng nghe ra.

Cảnh Thiên Duyệt nhú mày, không vui hỏi: "Hình như cô Đường không tin?"

"Tin! Tôi tin chứ." Đường Bội cười duyên.

Cảnh Thiên Duyệt híp mắt, đôi mắt như dao nheo lại, trong nháy mắt đó sự dịu dàng đều biến mất.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta lại cười tươi rói, nói: "Cô Đường cảm thấy lời nói của tôi quá hoang đường sao?"

Đường Bội nhìn về phía xa.

Trong sân người đến người đi, những người đàn ông ưu tú lượn qua lượn lại, nhưng lại không có ai có thể làm cô chỉ nhìn một lần mà không thể dời mắt.

"Tôi tin lời nói của cô Cảnh, nhưng hình như cô đã coi thường anh họ của cô quá rồi." Đường Bội mỉm cười, nghiêng đầu, diệp gia quán, nghiêm túc nhìn Cảnh Thiên Duyệt, nói: "Nếu anh ấy là người dễ bị lừa như vậy thì

nhiều năm qua, chẳng lẽ sẽ không nghĩ tới cô gái có hình xăm con bướm trên vai tới tìm anh ấy sao?"

Đường Bội mỉm cười.

Nếu như Sở Quân Việt thật sự là người nông cạn như vậy, sợ rằng những cô gái trên thế giới đều đi xăm hình con bướm lên vai hết rồi.

Không nói tới khuôn mặt xuất sắc của anh, chỉ riêng gia thế thôi cũng đủ để người ta động tâm.

Cảnh Thiên Duyệt nghe vậy thì cười thần bí.

Cô ta đứng lên, đi tới lan can.

Cách lan can màu trắng được chạm hoa, Cảnh Thiên Duyệt cũng nhìn về phía xa. Cô ta nhìn một vòng, lát sau lại nhìn Đường Bội, nói: "Tất nhiên, trừ con bướm trên vai, chắc hẳn cô Đường còn có chỗ khác giống với cô gái trong lòng anh họ, mới có thể làm anh ấy..."

Cô ta cười khanh khách, môi nhếch lên, nói từng chữ: "Để anh ấy, nhận lầm người."

Dưới sân, bên cạnh suối phun, có mười mấy cái bàn dài đặt tiền, trên bàn là đủ loại thức ăn, để khách tự mình lựa chọn.

Có không ít người khi đi vào, cũng tụm năm tụm ba một chỗ, vừa hóng gió biển, đứng dưới nền trời, cảm nhận sự thư giãn.

Chính chủ, vẫn chưa tới.

Những vị khách được mời, bất luận đến từ nước nào, cũng đã từng gặp Sở Quân Việt, đề tài bàn tán của bọn họ chỉ có một, đó chính là--

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Ai Là Thế Thân Của Ai (2)

Vị hôn thê của Sở Quân Việt.

Cô gái xinh đẹp to gan dũng cảm làm chuyện khác người.

Người tới đây, ít nhiều cũng có tí quan hệ với Sở gia, biết vào hôm nay, Sở Quân Việt sẽ giới thiệu vị hôn thê của mình đồng thời tuyên bố ngày cưới.

Gia chủ Sở gia độc thân hơn hai mươi năm, đột nhiên có vị hôn thê làm cho vô số tâm hồn thiếu nữ bị tổn thương.

Mọi người tới đây đa số đều tìm hiểu tin tức về vị hôn thê này.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, chuyện hợp tác với Sở gia quan trọng hơn bất kỳ thứ gì.

Ai cũng không muốn vì sơ ý đắc tội cô gái mà Sở Quân Việt yêu đến tận xương tủy.

Nhưng ngay lúc này đây, cửa chính bắt đầu tối loạn.

Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Ở cửa chính, Văn Tư Miếu trợ thủ đắc lực của Sở Quân Việt, đang cung kính dẫn đường cho một cô gái xinh đẹp, vừa đi vừa nói chuyện.

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt của người kia thì lập tức cảm thấy bất ngờ.

Cô gái này có làn da màu lúa mạch, hình như không phải là cô gái mà họ thấy trên ti vi.

Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Cảnh Thiên Duyệt im lặng không nói gì nhìn hết mọi chuyện, môi nhếch lên, quay đầu nhìn Đường Bội đứng bên cạnh mình, cười nói: "Cô cảm thấy cô ấy có đẹp không?"

Đó đúng là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Vẻ đẹp thâm thúy mà ngỗ ngược, cho dù đứng cách xa, không nhìn rõ đôi mắt, nhưng Đường Bội có thể tưởng tượng được, đôi mắt xinh đẹp đó, hằm rất trong và sáng.

Cô ấy mặc một bộ lễ phục đơn giản nhưng không kém phần xinh đẹp, lễ phục dài đến gối để lộ hai bắp chân thon dài, làm cho người ta bất giác nhìn theo, kéo dài xuống mắt cá chân.

Cô ấy mang một đôi giày cao gót sáng chói.

Cho dù đứng cách xa, nhưng Đường Bội có thể nhìn thấy rõ từng vụn thủy tinh trên giày, ánh sáng khúc lên khiến chúng sáng lóa.

Đây là một cô gái xinh đẹp không tỳ vết.

Huống chi cô gái này không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, trên người cô ấy, còn có một thứ mà những cô gái khác không có, đó chính là sự dã tính.

Lúc Đường Bội nhìn cô ấy, hình như cô ấy cảm nhận được ánh mắt của Đường Bội.

Đôi mắt như mắt mèo nhìn về phía Đường Bội.

Khoảnh khắc khi hai đôi mắt chạm vào nhau, cô gái kia nở một nụ cười thật tươi với Đường Bội.

Hàm răng trắng nõn tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nụ cười tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, đủ đánh đổ trái tim của người khác.

Nhưng những thứ này đều không phải là thứ quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, giống Đường Bội, trên vai cô gái này cũng có một hình xăm con bướm màu tím.

Lễ phục hở vai làm lộ xương quai xanh hoàn mỹ, con bướm trên vai như đang vỗ cánh bay, vô cùng hợp với bộ lễ phục màu tím trên người.

"Có phải là..." Cảnh Thiên Duyệt cười ngọt ngào, khẽ nói bên tai Đường Bội: "Nhìn rất quen không?"

Cảnh Thiên Duyệt quay đầu nhìn Đường Bội, đưa tay quệt qua vai mình một cái, cười xinh đẹp nói: "Cảm ơn cô Đường đã ngồi uống ly trà với tôi, bây giờ dù không cần tôi nói thì chắc cô cũng đã hiểu?"

Cảnh Thiên Duyệt vừa nói vừa qua bên người Đường Bội.

Lúc đi qua sát cô, cô ta khẽ nói với giọng điệu vô cùng đặc ý: "Tôi đã sớm cảm thấy, anh họ không thể nào vừa ý một..."

Cô ta ngừng một chút rồi khinh thường nhìn Đường Bội, cười nói: "Con đào hát như cô."

Đường Bội không nói gì.

Cô quay đầu nhìn theo bóng lưng Cảnh Thiên Duyệt, rồi nhanh chóng nhìn lại cô gái xinh đẹp đang được mọi người chú ý.

Mặc dù Văn Tư Miếu đi cùng cô ấy, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, hẳn đối với cô gái này vô cùng cung kính.

Văn Tư Miếu là cánh tay đắc lực của Sở Quân Việt, nếu bây giờ ngay cả hắn cũng đối với cô gái này như vậy, thì tầm quan trọng của người này không cần nói cũng biết.

Mặc dù mọi người vẫn chưa hiểu, nhưng người lanh lợi đều đã đi tới nhiệt tình chào hỏi Văn Tư Miếu, chào hỏi cô gái kia.

Đường Bội lại không hề có động tác gì.

Cô vẫn ngồi trên sân thượng ở lầu hai, tay khẽ gãi cằm mình.

Sóng mắt lưu chuyển, tất cả mọi chuyện từ khi Cảnh Thiên Duyệt xuất hiện, những biểu hiện kỳ lạ của Sở Quân Việt gần đây, từng cái lần lướt lướt qua đầu cô.

Đường Bội không tin chuyện máu chó như vậy lại xảy ra trên người mình, cô cũng không tin Sở Quân Việt lại là một người nông cạn như vậy.

Ngay lúc này, người giúp việc dẫn một câu thanh niên cao gầy đi về phía sân thượng lầu hai.

Chưa đi tới chỗ cô cậu đã giơ tay lên kêu: "Chị."

Nụ cười của Đường Tử Thái vô cùng rực rỡ, cậu tới trễ hơn Đường Bội một ngày, vì cậu phải đi theo nhà thiết kế riêng của Sở gia để học tập.

"Em đem lễ phục tới cho chị." Đường Tử Thái cười đi tới ngồi xuống đối diện Đường Bội: "Chị, chị nhất định sẽ thích."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, cười nhìn em trai mình.

Hồng trà nhanh chóng được đổi thành trà nóng, ly Cảnh Thiên Duyệt dùng đã được dọn xuống, ly trước mặt Đường Tử Thái được rót đầy trà.

Có lẽ do vì hồi còn bé phải ngồi trong phòng đợi mãi, nên Đường Tử Thái rất không thích ngồi trong phòng đợi.

Lúc này, cậu hít sâu một hơi, gió biển lướt qua mái tóc mềm mại, Đường Tử Thái bất giác thở dài nói: "Chỗ này đúng là không tệ."

Vừa nói cậu vừa nhìn Đường Bội, cười hỏi: "Chị, lúc nào rảnh chúng ta ngồi thuyền ra biển đi?"

"Được." Đường Bội gật đầu.

Đường Tử Thái đứng lên, từ từ đi tới lan can, cúi người nhìn ra xa.

"Trời xanh biển rộng... Trời xanh cát trắng... Đúng là một nơi lãng mạn!" Đường Tử Thái quay đầu cười với chị mình, nói: "Em thấy anh hai Sở thật biết chọn chỗ."

Vừa nói cậu vừa nhìn sang đám đông phía dưới.

Cô gái xa lạ xinh đẹp kia, cho dù đứng giữa nhiều người như vậy, nhưng chỉ cần nhìn một cái người ta sẽ nhận ra ngay.

"Chị..." Đường Tử Thái kinh ngạc nhú mày, quay đầu hỏi: "Cô ta là..."

Đường Bội cười nói: "Nghe nói đó là cô gái anh hai Sở của em yêu, người luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh ấy."

Vừa nói cô vừa đi tới bên cạnh Đường Tử Thái.

Đường Tử Thái càng thêm kinh ngạc.

Nếu như không phải giọng điệu của Đường Bội quá thản nhiên, có thể cậu sẽ không kiềm chế được mà chạy tìm Sở Quân Việt hỏi cho rõ ràng.

Bởi vì Đường Tử Thái cũng đã nhìn thấy, đứng cạnh đó không xa, là Văn Tư Miếu.

"Chuyện này là sao nữa?" Đường Tử Thái quay đầu lại hỏi Đường Bội.

Đường Bội nhún vai nói: "Cứ xem trước đã."

Thấy cô ung dung, thái độ thờ ơ, Đường Tử Thái mới thả lỏng một chút.

Hai người đứng trên sân thượng, tiếp tục im lặng nhìn đám người phía dưới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Văn Tư Miếu và cô gái kia hình như rất ổn, bọn họ cứ đứng đó, vừa chào hỏi khách khứa, vừa chờ chính chủ xuất hiện.

Lúc mặt trời lên cao, không gian vốn chỉ có tiếng nước của hồ phun nước, lúc này tiếng nhạc vang lên.

Đường Bội nhìn xuống, không biết lúc nào bên cạnh suối phun lại có hai cô gái ôm đàn, họ đang tấu nhạc.

Trên đầu họ đeo vòng hoa, suối tóc màu vàng kim óng ánh.

Nụ cười trên mặt họ vô cùng dịu dàng, nhìn có chút giống với nữ thần Hy Lạp cổ đại.

Giữa ánh nắng mặt trời ban trưa, suối phun phản xạ ra ánh sáng bảy màu, cộng thêm tiếng đàn hòa cùng tiếng suối chảy..

Toàn bộ vườn hoa, giống như vườn địa đàng trong truyền thuyết, đẹp vô cùng.

Mọi người đứng cạnh suối phun, trên mặt đều là nụ cười nhạt, nhìn ra được Sở gia rất chú trọng chuyện này, mọi phương diện đều suy nghĩ kỹ càng.

Cũng không khó nhìn ra, Sở Quân Việt xem trọng và yêu thương vị hôn thê này đến mức nào.

Ngay cả Đường Tử Thái cũng không kiềm được mà huých Đường Bội một cái, cười nói: "Chị, chị còn không chịu xuống à? Có phải đợi anh hai Sở lên đây dẫn chị xuống không?"

Đường Bội mỉm cười nhưng không nói gì.

Mọi người vây quanh hai cô gái đánh đàn dần im lặng lại để thưởng thức những giai điệu kia.

Đường Tử Thái nói nhỏ bên tai Đường Bội: "Chị, hai cô nhạc sư kia, hình như không hề dựa vào quy nết, em rất thích họ."

Cậu bệnh nhiều năm, lúc ở một mình đã nghe rất nhiều loại nhạc, cũng đã xem rất nhiều tranh vẽ, những thứ này, quả thật có thể nói là rõ như nắm trong lòng bàn tay.

"Mặc dù bây giờ đàn hạc không thịnh hành, nhưng tiếng nhạc lại làm cho người ta cảm thấy rất tốt đẹp..." Đường Tử Thái lại nói.

Cậu đưa tay ra phác họa trong không trung, cười nói: "Cho em rất nhiều linh cảm."

"Ừ." Đường Bội không nhịn được cười nói: "Chút nữa em có thể đi chào hỏi hai người họ."

Cô cười nhìn em trai mình: "Biết thêm vài cô gái cùng lứa cũng là chuyện vô cùng cần thiết."

"Chị!" Mặt của Đường Tử Thái đỏ lên.

Hai người im lặng, mọi người bên dưới cũng dần yên tĩnh lại.

Giống như hành động theo bản năng, họ đều lùi về sau một bước, cách xa suối phun, hoặc nói chính xác hơn là cô gái xa lạ xinh đẹp kia.

Sau đó, Đường Bội nhìn thấy Sở Quân Việt.

Từ hôm qua sau khi đưa cô về phòng, cô chưa từng gặp Sở Quân Việt lần nào.

Lúc này, Sở Quân Việt mặc âu phục thủ công cao cấp, nhìn vô cùng vừa người, áo khoác kiểu đuôi én.

Bên trong âu phục chính là áo sơ mi trắng chỉnh tề.

Cà vạt được cố định bằng một chiếc kẹp màu đỏ ruby.

Quần tây thẳng thớm làm cho Sở Quân Việt nhìn càng thêm cao lớn.

Ăn mặc như vậy không những làm cho Sở Quân Việt càng thêm anh tuấn mà còn khiến anh giống như trở thành một vị hoàng tử, diệp gia quán, chỉ cần một con ngựa trắng nữa là trở thành bạch mã hoàng tử trong mộng của tất cả các cô gái.

Anh bước xuống bậc thang, tư thái vô cùng thông dong.

Nơi anh đi qua, mọi người đều tự động nhường đường.

Sở Quân Việt bước chậm về phía trước, tất cả khách khứa nhìn thấy gia chủ Sở gia, đều hòa nhau lấy lòng, đều cười tươi như hoa.

Chỉ có cô gái xinh đẹp kia.

Cô gái hếch cằm, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ và kiêu ngạo.

Mặt cô ấy nhìn Sở Quân Việt, nhưng trong mắt lại không có sự sợ hãi hay nịnh hót như người khác.

Cô ấy cứ thoải mái nhìn Sở Quân Việt như vậy, nhìn Sở Quân Việt từ từ bước về phía mình.

Trong đôi mắt to trong suốt sáng ngời đó như đang nói, cho dù Sở Quân Việt là vua một nước, cô ấy cũng sẽ là hoàng hậu kề vai sát cánh cùng anh.

"Chị... Chuyện này?" Rốt cuộc Đường Tử Thái cũng nhận ra điều bất thường.

Cậu kinh ngạc quay đầu nhìn Đường Bội.

Chị cậu, vẫn dừng dừng như cũ, không hề kinh ngạc chút xíu nào.

Đường Bội không trả lời vấn đề của Đường Tử Thái, chỉ yên lặng nhìn.

Cảnh tượng này, thật sự rất quen.

Chỉ là khi đó, trong biệt thự đầu giá của Sở gia ở thành phố S, Đường Phi Phi là thể thân của cô.

Vậy bây giờ...

Cô nhếch môi, đúng lúc nhìn thấy Sở Quân Việt đang nhìn mình từ xa.

Ánh mắt của Sở Quân Việt lại lạnh lùng như thế--

Anh chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn Đường Bội.

Và rất nhanh, anh đã dời mắt khỏi cô, chuyển cái nhìn lên người cô gái kia.

Đường Bội đột nhiên xoay người đi về phía cửa ra vào.

Khi đó, Đường Phỉ Phỉ là thế thân của cô.

Vậy bây giờ, ai là thế thân của ai đây?

Bước xuống bậc thang, thậm chí Đường Bội còn có tâm trạng mà nghĩ như thế.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tự Tạo Nghiệt, Không Thể Sống

Bởi vì Sở Quân Việt đã xuất hiện, cho nên trong đại sảnh chỉ còn lại vài người giúp việc.

Hôm nay Đường Bội không mang giày cao gót.

Cô vốn đã rất cao, cho dù là mang dép lê cũng quyến rũ.

Trên người mặc bộ váy màu xanh lam, nhìn cô giống như nàng tiên cá vậy, cao quý mà trang nhã.

Thậm chí cô còn đang cười, giống như cảnh tượng trước mặt không hề ảnh hưởng đến cô một chút xíu nào.

Nhưng trong nháy mắt khi cô đứng ở cửa sân, tất cả ánh mắt của mọi người, hoặc sáng hoặc tối đều chuyển lên người cô.

Ngay cả hai cô gái đang đàn cũng kinh ngạc nhìn Đường Bội.

Không gian trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng suối chảy.

Còn có tiếng sóng biển truyền từ xa vào, như tâm trạng của người đang đứng ở cửa lúc này, cũng phập phồng lên xuống như thế.

Từ lúc mới bắt đầu, cô gái to gan dám cầu hôn trên ti vi.

Không, phải nói là sớm hơn, cô gái dám kéo Sở thiếu lên ngựa ở trường đua, đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ngay lúc mọi người tò mò suy đoán, mỗi người ôm một tâm tư khác nhau đánh giá Đường Bội, cô đã từ từ đi tới. Đôi mắt sáng rực nhìn quanh bốn phía, nở nụ cười thản nhiên gật đầu với tất cả mọi người.

Đám người bất giác tách ra tạo thành một con đường.

Mặc dù trong mắt bọn họ, Đường Bội chỉ là một diễn viên không có bối cảnh.

Nhưng khí chất cao quý trên người cô, khí thế không ác liệt nhưng lại như đang nhìn thế gian bằng nửa con mắt, làm cho mọi người bất giác lùi về sau một bước.

Không khí, bởi vì sự xuất hiện của cô mà trở nên ngưng trọng.

Lần này, ngay cả những người vừa rồi không chú ý tới cô, những người đứng cách khá xa cũng nhìn qua.

Từ đầu đến cuối Sở Quân Việt đều không quay đầu lại.

Ánh mắt anh, vẫn đặt trên người cô gái xa lạ kia.

Chỉ là, hai cánh tay xuôi bên người, đã siết chặt thành quyền.

Cô gái xa lạ kia xoay tròn mắt, mang theo sự tò mò nhìn ra sau lưng Sở Quân Việt.

Đi ra từ trong đám người, Đường Bội không tiếp tục đi về phía trước nữa,

Cô đi đến sau lưng Sở Quân Việt rồi dừng bước cách anh không xa.

Giống như cô chỉ là một vị khách bình thường chứ không phải là vị hôn thê mà mấy hôm trước còn sóng vai với gia chủ Sở gia.

Đám người đứng sau lưng cô bắt đầu xôn xao nghị luận, thấp giọng trao đổi, nhưng trước khi Sở Quân Việt tỏ thái độ, không ai ngu đến mức đắc tội Tổng giám đốc phu nhân Sở thị.

Từ đầu đến cuối Sở Quân Việt đều không quay đầu lại.

Đường Bội nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, cô không nhìn người phụ nữ xa lạ kia dù là một cái.

Trên môi cô, còn nở nụ cười nhạt.

Sở Quân Việt không thấy được nét mặt của cô bây giờ, nhưng Văn Tư Miếu đứng trước mặt Sở Quân Việt lại thấy rõ.

Sau lưng hắn đã ướt đầm, trước giờ hắn chưa từng nghĩ, có một ngày mình sẽ bị khí thế của một người phụ nữ làm cho khiếp sợ, sợ đến mức không thể nói ra một câu đầy đủ.

Nhưng khi Văn Tư Miếu ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, anh vẫn lạnh mặt, hai quả đấm siết chặt, khễ gật đầu với Văn Tư Miếu.

Văn Tư Miếu suýt chút đã quỳ xuống.

Hắn không muốn bị kẹp giữa hai người này có được không vậy trời?!

Nhưng hắn chỉ có thể cố lên tinh thần, vỗ tay mấy cái, cao giọng nói: "Các vị, xin hãy im lặng."

Thật ra này giờ đã im lặng lắm rồi.

Sau khi Văn Tư Miếu nói câu đó thì tiếng bàn luận xôn xao lập tức biến mất.

Hai cô gái đánh đàn bắt đầu gảy đàn, tiếng nhạc vang lên, tựa như một dòng suối trong, an ủi sự khẩn trương của mọi người.

Văn Tư Miếu nhìn lướt qua một lượt, lúc nhìn qua Đường Bội thì mắt hơi rũ xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của cô.

"Hôm nay là kỷ niệm thành lập của Sở thị." Văn Tư Miếu hắng giọng một cái, nói: "Cám ơn các vị đã bớt thời gian tới đây. Lúc này đây, Sở thiếu muốn giới thiệu một người cho các vị biết."

Hắn vừa nói vừa nhích sang một bên, đưa tay chỉ cô gái xa lạ đang đứng cạnh mình, nói: "Chính là cô Văn Thụy Hân."

Người tới đây, bất luận từ nguồn tin nào, nghe nói hôm nay Sở Quân Việt sẽ giới thiệu vị hôn thê của mình cho mọi người biết, người đó tên Đường Bội.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một Văn Thụy Hân...

Nhưng tất cả mọi người ở đây, tựa như trước giờ chưa từng nghe nói gì về Đường Bội. Họ vẫn cười bình tĩnh, diệp gia quán, ánh mắt nhìn Văn Thụy Hân cũng thân thiết, hiện trường nhanh chóng vang lên tiếng vỗ tay.

Văn Thụy Hân cũng vỗ tay theo mọi người, vô cùng lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó từ từ đi tới bên cạnh Sở Quân Việt.

"Cô Văn đây..." Văn Tư Miếu lại tiếp tục nói.

Ai ngờ hắn mới nói được nửa câu đã bị Sở Quân Việt trầm giọng ngắt lời: "Câu kể tiếp, để tôi tự nói."

Sở Quân Việt nhàn nhạt nói.

Tâm mắt mọi người, đều tập trung trên người Sở Quân Việt.

"Cô Văn đây chính là vị hôn thê của tôi." Sở Quân Việt trầm giọng nói.

Giọng anh không lớn, nhưng trong không gian yên tĩnh đến mức nghe được tiếng đàn hạc, mọi người nghe thấy rất rõ ràng.

Tất nhiên, cũng bao gồm cả Đường Bội.

Nhưng cô giống như không hề có cảm giác gì, thậm chí cô còn đang cười, im lặng đứng đó nhìn Sở Quân Việt.

Văn Tư Miếu lặng lẽ liếc cô một cái, hoàn toàn không thể nào tìm thấy sự kích động khi nhìn thấy người phụ nữ khác đứng bên cạnh người yêu của mình.

Nhưng Văn Tư Miếu không những không cảm thấy yên tâm mà lưng ngược lại càng lạnh hơn.

Nói tới chỗ này Sở Quân Việt ngừng lại.

Hai cánh tay xuôi bên người xiết chặt, ánh mắt từ từ chuyển đến trên người Văn Thụy Hân, tiếp tục nói: "Trước lễ giáng sinh, chúng tôi sẽ..."

"Sở thiếu..." Ngay lúc này, Đường Bội đột nhiên lên tiếng.

Giọng của cô không lớn, lại vô cùng êm tai.

Thấy cô nói chuyện, đám người lại xao động.

Đường Bội cười, không nhìn người bên cạnh, tự nhiên đi qua đám người, đi về phía Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt cứng lại, cuối cùng vẫn từ từ quay người sang.

Nhưng, ánh mắt anh, vẫn lạnh lùng như cũ.

Anh cứ như vậy, lạnh lùng nhìn Đường Bội, đôi mày kiếm đen sậm hơi nhíu lại.

Bị Ám Dạ đế vương nhìn như vậy, đa số mọi người đều sẽ sợ hãi.

Nhưng Đường Bội vẫn cười thản nhiên, nhìn thẳng vào mắt Sở Quân Việt, nói: "Tôi có vài lời muốn nói."

Sở Quân Việt khẽ nhíu mày, còn chưa kịp nói chuyện thì Văn Thụy Hân đã bước lên một bước, đứng sát vào Sở Quân Việt, cười nhìn Đường Bội, nói: "Cô Đường, chẳng lẽ cô không cảm thấy, tu hú chiếm tổ lâu như thế, bây giờ nên buông tay rồi sao?"

Mọi người lại xôn xao.

Ai cũng không ngờ, Văn Thụy Hân này lại mạnh mẽ như vậy, vừa mở miệng đã đầy thuốc súng như thế.

Hai cô gái tranh giành một người chồng, cảnh tượng này rất hiếm thấy, mà nam chính lại còn là Sở Quân Việt thì càng thêm hiếm thấy.

Người có thể tới đây, mặc dù thường ngày đều mang trên người cái mác gia giáo, nhưng bất luận là ai, trong lòng đều có một con sâu nhiều chuyện.

Tiếng bàn luận xôn xao bắt đầu lan ra mỗi một xó xỉnh, tất cả mọi người đều đang tò mò, không biết kết cục chuyện này sẽ như thế nào.

Nhưng Đường Bội hoàn toàn không đếm xỉa tới sự khiêu khích của Văn Thụy Hân.

Ánh mắt của cô từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi mặt Sở Quân Việt.

Lúc này cô vẫn nhìn thẳng vào Sở Quân Việt, khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: "Sở thiếu, lời cầu hôn trong buổi họp báo, anh vẫn chưa cho tôi một

câu trả lời thỏa đáng trước mặt mọi người."

Sở Quân Việt hơi ngần ra.

Đường Bội lại cười nói: "Là đồng ý hay từ chối, hôm nay, anh có thể cho tôi một câu trả lời không?"

Ánh mắt của cô dần lạnh xuống.

Mặc dù nụ cười không giảm, nhưng không chạm tới đáy mắt.

"Cô Đường..." Văn Thụy Hân lại muốn nói gì đó.

Nhưng lần này, Đường Bội không cho cô ta cơ hội nói chuyện.

Văn Thụy Hân vừa mới mở miệng, ánh mắt sắc bén của Đường Bội đã chuyển sang mặt cô ta, lạnh nhạt nói: "Cô Văn, tôi đang hỏi Sở thiếu."

Nói xong câu đó, cô lại nhìn Sở Quân Việt, nhắc nhở lần nữa: "Sở thiếu..."

Sở Quân Việt kinh ngạc nhìn Đường Bội, nhưng không nói gì.

Từ chối trực tiếp như thế, anh không làm được.

Nhưng nếu không từ chối, anh lại...

"Không nói câu gì, là sợ quá trực tiếp, sẽ làm tôi tổn thương sao?" Sở Quân Việt không nói câu gì, Đường Bội lại vô cùng chủ động hỏi.

Các tân khách lại bàn luận sôi nổi.

Vấn đề của Đường Bội, từng cái ép sát.

Nếu nhìn ý trên mặt chữ, rõ ràng cô là người ở thế hạ phong, đang khẩn cầu Sở Quân Việt đã thay lòng quay đầu lại.

Nhưng khí thế của cô thật sự khó mà làm người ta liên tưởng đến khả năng đó.

Mọi người chỉ thấy một Đường Bội vô cùng kiêu ngạo, mỉm cười đặt câu hỏi, tựa như nữ vương quân lâm thiên hạ.

"Cô Đường!" Thấy Sở Quân Việt không đáp, Văn Thụy Hân lên tiếng.

Lần này, cao giọng hơn lần trước: "Cô ép Quân Việt như vậy, cô có ý gì đây? Dù gì cũng từng có một đoạn tình, Quân Việt không đành lòng tổn thương cô cũng là chuyện đương nhiên."

Nói xong câu cuối cùng, Văn Thụy Hân cười khinh thường.

Cô ta kéo tay Sở Quân Việt, nhưng khi sắp đụng vào thì bị Sở Quân Việt né tránh theo bản năng.

Động tác này phát sinh quá nhanh, không có bất kỳ ai nhìn thấy,

Chỉ trừ Đường Bội.

Cô không bỏ qua chi tiết này, nhưng cũng như Văn Thụy Hân mong muốn, không hỏi tới nữa.

Không gian lại trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều không có tâm tư nói chuyện, vốn cũng có những tiểu thư nhà giàu không phục Đường Bội, lúc này đều bị khí thế của cô làm cho sợ hãi, không dám nói gì.

Đường Bội im lặng một lúc, đột nhiên quay người lại.

Trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhạt nhìn lướt qua từng vị khách ở đây, môi anh đào mấp máy, cười hỏi: "Hôm nay ở đây, có vị nào đã kết hôn chưa?"

Không ít người trong đây, đừng nói là kết hôn mà ngay cả con cũng có mấy đứa rồi.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra tình cảnh hiện tại, khôn khéo như bọn họ, tuyệt đối sẽ không đứng ra vào lúc này để ủng hộ Đường Bội.

Dù sao thì người có quan hệ lợi ích với bọn họ cũng không phải Đường Bội, mà là người đàn ông đang im lặng đứng sau lưng cô.

Đường Bội thấy không ai trả lời, lại cao giọng hỏi lại.

Lần này, cuối cùng cũng có người trả lời.

"Mặc dù tôi chưa kết hôn, nhưng đã tham gia không ít hôn lễ." Một người đàn ông trung niên bước ra khỏi đám đông, dung nhan anh tuấn như điêu khắc.

Nếu như ở ba tháng trước, có lẽ những cô gái nhìn thấy ông, đều sẽ không kiềm được mà để lộ ánh mắt nóng bỏng.

Nhưng Liên Tu Cận bây giờ, trải qua mấy tháng gần gũi, mà đã già hơn mười tuổi.

Lưng ông vẫn thẳng tắp, trên người mặc âu phục định chế cao cấp, vóc người cao lớn, ngũ quan mê hoặc lòng người.

Nhưng trên mặt, lại không còn nụ cười bất cần đời như trong quá khứ.

Ông nghiêm túc nhìn Đường Bội, điệp gia quán, tròn mắt màu nâu lóe lên ánh sáng kích động không muốn người khác biết: "Nếu như có chỗ nào có thể giúp được cô Đường, xin cô cứ nói." (vì LTC cũng đã sửa đổi rồi nên mình đổi ngôi há.)

Mọi người mặc dù kinh ngạc với sự thay đổi của Liên Tu Cận, nhưng người nhận ra vẫn vô cùng nhiều.

Không ai dám đắc tội với Liên tam thiếu, cho dù bây giờ quyền hành của Liên thịnh đều nằm trong tay Liên Thiên Duệ.

Thân là bạn hợp tác quan trọng của Sở gia, Liên tam thiếu có mặt ở đây cũng không có gì lạ.

Nhưng ông đột nhiên bước ra, kiên định đứng bên cạnh Đường Bội, nhìn dáng vẻ là đang ủng hộ cô, thật sự làm người ta rung động.

Đường Bội mỉm cười gật đầu với Liên Tu Cận.

Cô không quay đầu lại, hỏi tiếp: "Tôi biết bây giờ đa số mọi người khi kết hôn đều sẽ chấp nhận một lời thề, không biết Liên tam thiếu có từng nghe chưa?"

"Tất nhiên." Liên Tu Cận mỉm cười, Đường Bội không cự tuyệt sự giúp đỡ của ông làm lòng ông cảm thấy được an ủi phần nào.

Ông trầm tư giây lát rồi từ từ đọc lên lời thề thần thánh không biết đã được bao nhiêu người chấp nhận kia: "Chú rể, con có bằng lòng cưới cô dâu làm vợ, hòa thành một với cô ấy trước mặt chúa, yêu cô ấy, bên cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy giống như bản thân mình. Bất luận bệnh tật khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo khó, đều yêu cô ấy cho đến khi chấm dứt sinh mạng?"

Giọng của Liên Tu Cận vô cùng dễ nghe, mang theo sự tang thương từng trải, từ từ đọc lên đoạn thánh thề, tựa như tiếng đàn violon, nhẹ nhàng lay động trái tim của mọi người.

Người đã hoặc là sắp cùng người yêu bước vào lễ đường, đều không kiềm được mà nhìn sang người đứng bên cạnh mình, lặng lẽ nắm lấy tay nhau.

Đây là một lời thề thần thánh.

Dù vẫn luôn bị phá vỡ, bị lật đổ, bị lãng quên...

Nhưng đa số mọi người trên thế giới, khi nói ra lời thề này, tấm lòng của họ, đều vô cùng chân thành.

"Lời thề thật đẹp..." Sau khi đọc xong, Liên Tu Cận không kiềm được mà cảm khái.

Hốc mắt của ông nóng lên, nếu như, lời thề này, mình có thể đứng trước mặt cha sứ, trong giáo đường thần thánh, nắm lấy tay Dao Dao, đọc lên lời thề này, thì thật tốt biết bao!

Đường Bội nghe vậy nhếch miệng mỉm cười, nói: "Lời thề dù tốt đẹp, nhưng chân chính làm được, lại có mấy người?"

Nói xong, cô từ từ xoay người lại.

Cô không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Sở Quân Việt, khẽ nói: "Bất luận bệnh tật ngay khỏe mạnh, bất luận giàu sang hay nghèo khó, cũng không xa rời, cho đến khi chết..."

Đường Bội bước về phía Sở Quân Việt, trong mắt cô, dường như chỉ có mình anh, không hề đặt Văn Thụy Hân đứng bên cạnh trong mắt.

"Quân Việt." Đường Bội thấp giọng gọi.

Lúc này cô đứng bên cạnh anh, hơi thở của bọn họ, hòa cùng một chỗ.

Đường Bội hơi ngửa đầu, nhìn gương mặt lạnh lẽo của Sở Quân Việt, khẽ nói: "Bất luận sinh lão bệnh tử, em đều bằng lòng ở bên anh. Bằng lòng cùng anh chia sẻ buồn vui và hạnh phúc, cũng bằng lòng cùng anh vượt qua nguy hiểm và khó khăn. Nhưng Quân Việt, anh muốn đẩy em ra."

Tay Sở Quân Việt run lên.

Suýt chút nữa, anh đã quên việc mình cần phải làm, không chút cố kỵ ôm lấy Đường Bội.

"Lúc em còn rất nhỏ, mẹ đã dạy em. Thật lòng yêu đối phương thì sẽ coi họ còn quan trọng hơn cả bản thân mình. Mẹ vẫn luôn đối với em và Tử Thái như vậy, cho nên em luôn tin tưởng, mẹ rất yêu rất yêu em." Đường Bội dừng một chút, lại nói: "Cho nên em chỉ tin tưởng, cái người lúc nhảy từ trên xe xuống, vững vàng ôm em vào lòng. Hành động theo bản năng đó, tuyệt đối không thể nào là giả."

"Anh..." Sở Quân Việt há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

Văn Thụy Hân đứng bên cạnh anh thấy vậy thì nhú mào, thấp giọng nói: "Cô Đường, cô đứng trước mặt tôi nói những câu này, có phải là quá quá đáng rồi hay không?"

Ánh mắt Đường Bội lạnh xuống.

Cô không phản bác Văn Thụy Hân, chỉ nhìn Sở Quân Việt, khẽ nói: "Quân Việt, người yêu chân chính, vốn là nên cùng nhau đối mặt với tất cả mọi sóng gió. Nếu như..."

Nói tới đây, cô mấp máy đôi môi khô khốc, rồi mới nói tiếp: "Nếu như, hôm nay em đi, vậy lúc chúng ta gặp lại, cũng chỉ có thể là người xa lạ. Cả đời này của em, tuyệt đối sẽ không có chút quan hệ nào với anh. Như vậy, anh vẫn còn muốn tiếp tục tuyên bố, cô Văn mới là vị hôn thê của anh sao?"

Tay Sở Quân Việt càng run dữ dội hơn.

Nhưng anh vẫn không nói chuyện, vẫn không động đậy.

Đường Bội thấy anh như vậy, đôi mắt từ tràn đầy mong đợi, dần dần trở nên thất vọng.

Cô im lặng trong chốc lát, lại hỏi: "Nếu như có một ngày, chuyện của em làm liên lụy đến anh, làm anh bị nguy hiểm, anh sẽ bỏ em mà đi sao?"

"Sẽ không!" Sở Quân Việt bật thốt lên.

"Anh thử nghĩ mà xem, nếu như lúc đó, em muốn đẩy anh ra, một mình đối mặt với nguy hiểm. Thậm chí vì muốn tốt cho anh mà tìm một người đàn ông đến bên cạnh mình, ép anh đi, anh sẽ có cảm giác gì?"

Sở Quân Việt nói không ra lời.

Đặt mình vào hoàn cảnh của cô mà nghĩ, anh tuyệt đối sẽ rất khó chịu, sau đó không nói hai lời cướp Đường Bội lại, bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình. Không để cô đi, cũng không để cô gặp nguy hiểm.

Nhưng mà bây giờ...

Nắm đấm của Sở Quân Việt càng siết chặt, gân xanh nổi đầy mu bàn tay.

Anh cắn chặt răng. Nét mặt cũng trở nên vằn vẹo.

Nhưng bây giờ, nếu như anh mềm lòng, thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Không có một người đàn ông nào, chịu trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu, ở bên cạnh mình, gặp phải nguy hiểm!

"Quân Việt..." Đường Bội lại kêu một tiếng, cô vẫn luôn nhìn Sở Quân Việt, thấy nét mặt anh, từ do dự, đến giãy giụa, cuối cùng từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng tay của anh, từ đầu đến cuối đều không đưa ra cho cô.

Rốt cuộc Đường Bội từ từ dời mắt sang chỗ khác, khẽ thở dài: "Đối với anh, em thật sự rất thất vọng."

Khi nói câu này, giọng cô không lớn, trừ Văn Thụy Hân và Văn Tư Miếu đứng bên cạnh, cùng với Liên Tu Cận thì không ai nghe rõ Đường Bội nói gì với Sở Quân Việt.

Đường Bội cũng sẽ không để ý đến ánh mắt của những vị khách kia.

Cô nhìn Sở Quân Việt, thấp giọng nói: "Em đã từng nói, vào ngày hôm nay, sẽ tặng anh một món quà."

Cô vừa nói, vừa tiếng sát lại, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được, nói bên tai Sở Quân Việt: "Em có thai."

Bốn chữ rất nhỏ, nhưng giống như sấm sét giữa trời quang, bổ thẳng vào đỉnh đầu Sở Quân Việt.

Đầu óc của anh lập tức trống rỗng, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Tất cả giây giụa, do dự, lo lắng và bất an, tựa như trong phút chốc đều bị tin này nhấn chìm, trong đầu chỉ còn có bốn chữ kia, đang không ngừng bay lượn--

Em có thai em có thai em có thai...

Anh... Anh sắp làm ba rồi?!

Sở Quân Việt đột nhiên tỉnh lại.

Nhưng khi anh xoay người, Đường Bội ném xuống quả bom kia, đã ung dung đi ra ngoài.

Liên Tu Cận đi phía sau cô, ở một bên khác của Đường Bội, là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị Liên Thiên Duệ, diệp gia quán, cái người đó rõ

ràng là có ý tưởng không trong sáng với Đường Bội, đang nghiêng đầu thấp giọng nói gì đó với cô.

Thậm chí Sở Quân Việt cảm thấy, dư quang nơi khóe mắt Liên Thiên Duệ, đang điều võ dương oai thị uy với anh.

"Bội Bội!" Tất cả kế hoạch, hoàn toàn bị Sở Quân Việt quên mất.

Kế hoạch đi gặp quý!

Vị hôn thể giả đi gặp quý!

Bây giờ anh chỉ cần vợ và đứa con bảo bối còn chưa ra đời của mình!

Nhưng hình như Đường Bội không nghe thấy, cô vẫn đi về phía trước, cho dù thỉnh thoảng nghiêng đầu đáp lại Liên Thiên Duệ, nhưng ngay cả dư quang nơi khóe mắt cũng không chịu liếc anh một cái.

Từ trước giờ đây là lúc Sở Quân Việt cảm nhận được sâu sắc cái gọi là 'tự tạo nghiệt, không thể sống'!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Vì Vợ, Kiều Ngạo Cái Gì?!

Các khách mời có mặt ở đây đều là những tinh anh, chủ của các công ty lớn, ai cũng vô cùng thông minh, chỉ cần mấy câu, đã có thể đoán ra được.

Huống chi, trước khi tới, họ ít nhiều cũng đã điều tra về Đường Bội.

Vừa rồi giọng của Đường Bội không lớn, những người này đều chỉ nghe được lúc cô nói những câu liên quan tới lời thề, còn lúc cô nói chuyện với Sở Quân Việt thì họ không nghe được.

Thật ra thì ở hào môn, chuyện tranh giành tình yêu, họ thấy nhiều rồi.

Lấy thân phận và địa vị của Sở Quân Việt, cho dù bề ngoài của anh không đẹp, cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của nhiều phụ nữ, để họ như thiêu thân lao đầu vào lửa, chủ động nhào vào Sở Quân Việt, dù biết rõ là sẽ thương tích đầy mình.

Huống hồ, anh còn đẹp trai như vậy.

Vừa đẹp trai lại vừa trẻ tuổi.

Người giống như Sở Quân Việt, có thể nói là con cưng của trời.

Mà trong mắt tất cả mọi người ở đây, bất luận Đường Bội có khác với người khác như thế nào, có xinh đẹp đến đâu thì cũng chỉ là một diễn viên mà thôi.

Cô dám chủ động đến gần Sở Quân Việt, dám cầu hôn trong buổi họp báo, quả thật là những chuyện mà những diễn viên khác không dám làm, đáng vẻ cũng vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mà, cũng chỉ như thế mà thôi.

Sở đại thiếu nhất thời động lòng, sau đó vứt bỏ, đấy mới là tiết mục mà họ cảm thấy bình thường.

Thậm chí có không ít người còn ôm tâm tình xem kịch vui.

Lúc này mọi chuyện phát triển theo dự đoán của họ, Sở Quân Việt vứt bỏ Đường Bội, Đường Bội tức giận bỏ đi, có không ít người, nhất là những cô gái chưa lấy chồng, đều cười trên sự đau khổ của người khác.

Mặc dù không dám lớn tiếng nói này nói nọ, nhưng những tiếng xì xào bàn tán đã tràn lan.

Tiếng gió và tiếng sóng biển che đi những lời bàn tán đó, Sở Quân Việt và Đường Bội đứng ở giữa sân, có lẽ không nghe thấy được bọn họ nói gì.

Nhưng Đường Tử Thái từ lâu hai đi xuống, khi đi xuyên qua đám đông, đã nghe thấy rất rõ.

"Cô ta cho rằng mình là ai chứ?! Chẳng qua chỉ là một diễn viên. Có thể làm cho Sở thiếu thích, cưng chiều cô ta một thời gian thì cô ta nên biết đủ rồi mới đúng. Chẳng lẽ cô ta thật sự cho rằng mình có thể một bước lên trời sao, mơ mộng muốn ngồi lên ghế tổng giám đốc phu nhân của Sở thị?" Bên trái Đường Tử Thái là một cô gái tóc ngắn, đeo trang sức kim cương chói lóa, cười trào phúng nói.

"Giờ lại còn dám đứng đây nói bậy nói bạ, dây dưa với Sở thiếu..." Một người khác đứng bên cạnh cười nói: "Sở thiếu chưa từng đáp lại lời

cầu hôn của cô ta, quá rõ rồi còn gì. Chẳng lẽ cô ta nghĩ rằng, Sở thiếu không từ chối, chính là thầm chấp nhận à?"

"Còn không phải sao?! Lúc cô ta dựa vào kim chủ để bước lên thì nên nghĩ đến ngày hôm nay rồi." Cô gái tóc quăn khinh thường nói.

Cô ta liếc về phía bóng lưng Đường Bội rồi nhanh chóng khinh thường thu mắt: "Còn không biết nhục như vậy, cần thận kéo chộc giận Sở thiếu thì cuối cùng bản thân chết thế nào cô ta cũng không biết."

"Có có thể người ta nghĩ là, mình là chân mạng thiên nữ của Sở thiếu đấy!" Một cô gái khác cũng cười trào phúng nói.

Mấy người còn lại nghe vậy, che miệng cười khẽ.

Nếu như không phải chính tai nghe được bọn họ nói vậy, cậu vẫn còn cảm thấy Sở Quân Việt làm anh rể của mình là một chuyện rất tốt.

Nhưng bây giờ anh ta dám biến chị cậu thành một người phụ nữ như thế trong mắt mọi người, cậu sẽ không tha thứ cho anh ta!

"Cam miệng!" Đường Tử Thái không nghe nổi nữa, lạnh lùng nói: "Người thích nói xấu sau lưng người khác, cho dù Sở Quân Việt không lấy chị ấy thì cũng sẽ không chọn các người!"

Mặt mấy người kia lập tức tái nhợt.

Đường Tử Thái mặc âu phục cao quý, dáng người anh tuấn cao gầy, lúc này thân thể như ngọc đứng đó, đôi mắt lạnh như băng... Thậm chí còn có chút cao không với tới, làm cho mấy người này không đoán được thân phận của cậu, ngay cả phản bác lại cũng quên.

Bọn họ chỉ có thể kinh ngạc nhìn cậu đi về phía trước, khó khăn lắm mới tỉnh hồn, người khiển trách bọn họ vừa rồi, thì ra chỉ là một người đàn

ông trẻ tuổi xa lạ.

Tình huống, đột nhiên thay đổi.

Nói với Sở Quân Việt xong, Đường Bội sải bước đi về phía trước.

Người tới đây ai ai cũng biết tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, cùng Liên tam thiếu phong lưu đa tình, diệp gia quán, không chỉ đứng ra giúp Đường Bội, mà sau khi cô đi còn vô cùng chủ động đi bên cạnh cô.

Có hai hộ hoa sứ giả này, cho dù Đường Bội thật sự như bọn họ mong muốn, bị Sở Quân Việt bỏ thì cũng làm cho bọn họ không cam lòng.

Có một cô gái nhếch môi, cười khinh bỉ nói: "Khó trách Sở thiếu muốn bỏ cô ta, nhìn cái sự lẳng lơ này..."

Cô ta còn chưa kịp nói xong, đã bị Đường Tử Thái đi trước liếc một cái.

Ánh mắt đó lạnh như tuyết tháng chín, làm cô ta ngẩn người, sau đó quên cả lời muốn nói.

Sau đó lập tức xuất hiện một màn khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Sau khi Đường Bội bước đi, Sở Quân Việt mặt không cảm xúc đứng cạnh suối phun, đột nhiên quay người lại.

Trong nháy mắt khi anh quay lại, những người xung quanh đều thấy rõ, sự lo lắng trên mặt anh.

Sau đó, mọi người chỉ nghe thấy anh gấp gáp gọi: "Bội Bội!"

Tình huống đột nhiên thay đổi làm mọi người không bắt kịp, không phải Sở thiếu đã vứt bỏ cô diễn viên này rồi sao?

Rốt cuộc là đang diễn cái gì vậy?!

Nhưng chuyện xảy ra lại nhanh như thế đấy.

Đường Bội còn chưa đi tới cửa, Sở Quân Việt đã đuổi tới.

Tiếng gọi nóng nảy đầy lo lắng vừa rồi, Đường Bội nghe thấy, nhưng không quay lại.

"Bội Bội!" Tay cô, bị một bàn tay ấm áp nắm chặt.

Lòng bàn tay hơi ẩm, nóng đến mức làm tay cô đau.

"Bội Bội..." Khi Sở Quân Việt mở miệng lần nữa thì giọng nói đã mang theo sự khẩn cầu.

Đường Bội dừng bước.

Cô không muốn lôi kéo cùng anh trước mặt mọi người.

Cô nghiêng đầu nhìn cánh tay đang nắm tay mình.

Có lẽ anh đang rất nóng nảy, giọng nói của anh đã chứng minh điều này. Nhưng cánh tay đang nắm tay cô, lực độ vẫn vừa phải, không làm cô đau.

"Buông tay." Ngón tay thon dài của Đường Bội nhẹ nhàng phủ lên tay Sở Quân Việt.

Cô cũng không dùng quá nhiều sức, chỉ dùng một ngón tay, đẩy tay Sở Quân Việt ra.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt khẽ gọi.

Anh muốn nói gì đó nhưng vai lại bị nắm chặt.

Mặt Đường Tử Thái lạnh nhạt, nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén cắt qua mặt Sở Quân Việt.

Cậu nhú mày, mặc dù không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì. Nhưng trước mặt mọi người, Sở Quân Việt từ chối chị cậu còn làm chị cậu buồn.

Chỉ một điểm này thôi cũng đủ để cậu không tha thứ cho anh ta!

"Cách xa chị tôi một chút!" Đường Tử Thái không chút khách sáo đẩy Sở Quân Việt qua chỗ khác.

Sở Quân Việt không giãy dụa.

Anh nương theo Đường Tử Thái, từ từ lui qua bên kia.

Anh đã bình tĩnh lại.

Những lời Đường Bội vừa nói, hiện lên trong đầu anh.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt trầm giọng gọi.

Nhưng lúc này, Đường Bội càng không đếm xỉa đến anh.

Không chỉ vậy, Đường Tử Thái đã chạy tới bên cạnh cô. Sức khỏe của cậu đã ngày càng tốt, thân thể cũng to lớn hơn, cậu đã có thể che chở cho chị của mình được rồi.

Liên Thiên Duệ này giờ không nói gì mà chỉ đứng bên cạnh Đường Bội.

Hai người bọn họ, giống như vệ sĩ trung thành, bảo vệ an toàn của Đường Bội.

Mà Liên Tu Cận, Liên tam thiếu tung hoành ngang dọc làm cho người ta sợ mất mặt của ngày xưa, đang lạnh lùng nhìn Sở Quân Việt.

"Anh có thể giải thích." Sở Quân Việt khẽ nói.

"Giải thích?" Đường Bội mỉm cười.

Cuối cùng cô cũng chịu xoay lại nhìn Sở Quân Việt, cười nhạt nói: "Không cần đâu. Chẳng lẽ vừa rồi, tôi đoán không đúng sao?"

Ngừng một chút cô nói tiếp: "Bắt đầu từ khi Cảnh Thiên Duyệt xuất hiện, không, sớm hơn, anh đã bắt đầu chuẩn bị chuyện hôm nay. Văn Thụy Hân không phải người yêu của anh, anh muốn nói, anh chỉ đang lợi dụng Văn Thụy Hân để đánh lừa đám người kia, để bảo vệ em, đúng không?"

Sở Quân Việt há miệng.

Anh nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên mặt Đường Bội, trước đây không lâu, đôi mắt sáng rực kia, còn từng tràn đầy tình yêu và ngọt ngào nhìn mình.

Sở Quân Việt nhớ tới câu nói của Đường Bội lúc trên máy bay.

Bây giờ anh đã biết, cô muốn tặng anh cái gì.

Nếu như không phải anh tự cho là đúng nghĩ ra một cái kế dở như vậy, thì có lẽ bây giờ anh đang vui vẻ ôm Đường Bội, tuyên bố với cả thế giới: Anh không chỉ sắp kết hôn mà còn được làm ba!

Nhưng bây giờ...

Sở Quân Việt khổ sở nghiêng đầu, tránh được ánh mắt của Đường Bội, nhưng vẫn gật đầu.

"Vừa rồi tôi cũng đã nói, tôi tin vào hai mắt của mình, tin tưởng người anh yêu là tôi. Nhưng thật sự làm tôi tổn thương, là khi gặp nguy hiểm, anh lại không muốn hai ta cùng nhau đối mặt, mà lại muốn đẩy tôi ra." Đường Bội lại nói.

Cô nhú mảy: "Tôi biết anh định sau khi mọi chuyện qua hết, sẽ giải thích với tôi. Nhưng nếu hôm nay tôi thật sự hiểu lầm, nghĩ anh là một người bội bạc, đau lòng bỏ đi, thậm chí..."

Nói tới đây, Đường Bội đưa tay lên bụng mình theo bản năng.

Mặc dù cô chưa nói hết câu, nhưng cả người Sở Quân Việt đã run rẩy.

Lấy sự quả quyết của Đường Bội, nếu cô ấy thật sự nghĩ mình thay lòng, vậy đứa bé trong bụng cô ấy, còn có thể được giữ lại hay không...

Không đâu!

Bội Bội của anh chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé này, nhưng có lẽ...

Tay Sở Quân Việt lại run rẩy.

Lần này không chỉ vì căng thẳng và không nở, mà còn có sự sợ hãi từ sâu trong lòng.

Nghĩ tới nếu thật sự mất đi Đường Bội và con mình, lòng anh như có một cơn lốc cuốn qua.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt khàn giọng gọi lần nữa.

"Tôi muốn rời khỏi đây trước." Đường Bội lạnh nhạt nói: "Chúng ta cần yên tĩnh một thời gian."

Tình yêu của bọn họ, tới quá mãnh liệt và đột ngột. Đột nhiên gặp phải sự thay đổi này, lại làm cho hai người đều không biết ứng xử thế nào.

"Có lẽ bởi vì yêu nhau quá nhanh, cho nên, mới có thể không chịu nổi một chút thử thách!" Đường Bội lại lạnh nhạt nói.

Nói xong cô quay người lại.

Tất cả những chuyện Sở Quân Việt làm, cô đều có thể hiểu.

Nhưng cách làm của anh, thật sự làm người ta đau lòng.

Không ai có tư cách, lấy tình yêu ra để làm cái cớ tổn thương người khác.

Dù là, anh thật sự vì muốn tốt cho cô.

Thế nhưng dù anh muốn tốt cho cô, cô lại không hề cần kiểu tốt đó, vậy thì dù Sở Quân Việt có cho nhiều hơn nữa, cũng có ý nghĩa gì chứ?!

"Không nhanh!" Sở Quân Việt đột nhiên lớn tiếng nói.

Lúc đó Đường Tử Thái và Liên Thiên Duệ đã lại đứng sau lưng Đường Bội. Bọn họ ngăn cản tầm mắt của anh, không cho anh nhìn cô, nhưng không thể nào chặn được giọng nói của anh.

"Không nhanh, cũng không đột ngột." Sở Quân Việt sai bước đi tới sau lưng Đường Bội, điệp gia quán, anh không chút để tâm đến sự ngăn cản và đôi mắt sắc lạnh của Đường Tử Thái mà chỉ đưa tay nắm lấy cánh tay Đường Bội.

Bọn họ đứng đây tranh cãi, đã sớm hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Những người vừa rồi còn xem thường và bàn tán sau lưng Đường Bội, bị tiếng gọi của Sở Quân Việt làm giật mình.

Nhất là mấy cô gái bị Đường Tử Thái nói thẳng mặt ban nãy, sắc mặt của họ càng thêm tái.

Nhìn kiểu gì đi nữa thì Đường Bội cũng không giống như bị vứt bỏ.

Sở Quân Việt lại như không thấy phản ứng của người xung quanh.

Anh thở dốc hai cái, bàn tay to lớn có lực nắm chặt cánh tay Đường Bội. Sau đó từ từ trượt xuống, dịu dàng bắt lấy bàn tay cô.

Anh muốn đan mười ngón tay vào nhau với cô giống như thường ngày, nhưng lại bị Đường Bội hất tay, tránh tay của anh.

Sở Quân Việt cười khỗ.

Đúng là tự tạo nghiệt, không thể sống.

Anh nghiêm túc nhìn vào mắt Đường Bội, thấp giọng, nói: "Không hề nhanh! Bội Bội... Chẳng lẽ em đã quên rồi sao? Mười một năm trước, chúng ta đã từng gặp nhau."

Anh lại cười khỗ, đối với anh mà nói, đó là ký ức vô cùng đẹp, vốn nên nói lúc anh và cô ở riêng với nhau, hoặc cùng nhau nằm trên giường, anh ôm cô vào lòng, vui trên chiếc ghế nằm mà cô thích nhất, vừa hóng gió đêm, vừa nhớ lại chuyện này,

Nhưng vì anh ngu ngốc, nên chỉ có thể kể lại câu chuyện tốt đẹp này trong bầu không khí ngọt ngào hiện tại.

"Cho nên hôm đó trong biệt thự, anh vừa gặp em, đã biết..." Sở Quân Việt dừng một chút mới nói tiếp: "Em chính là cô gái mà anh không tìm được năm đó."

Anh vừa nói vừa làm ra một chuyện khiến người ta kinh ngạc và hoảng sợ.

Sở Quân Việt cứ nắm tay Đường Bội như vậy, sau đó, quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Xung quanh lập tức vang lên tiếng kêu kinh ngạc và tiếng hít thở.

Gia chủ Sở gia, 'Ám Dạ đế vương' mà người ta vừa nghe tới đã sợ mất mật, đang nghiêm túc quỳ một gối xuống trước mặt một cô diễn viên nhỏ bé bị họ coi thường!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Ông Cụ Sở Giúp Một Tay

Không khí trở nên im lặng, gió biển thổi qua làm lá cây chạm cọ xát với nhau tạo ra tiếng xào xạc.

Suối phun vẫn làm hết bốn phần của mình, tiếng nước chảy róc rách, làm mát lòng mọi người.

Hai cô gái đánh đàn đã ngừng đàn, họ ôm đàn ngồi ở đó, cùng tất cả mọi người, kinh ngạc nhìn Sở Quân Việt.

Tiếng bàn luận xôn xao đã sớm ngừng.

Nếu bây giờ mà vẫn còn không nhìn ra địa vị của Đường Bội ở trong lòng Sở Quân Việt, vậy họ cũng khỏi ra ngoài lẫn lộn luôn cho rồi.

Ngay cả Văn Thụy Hân cũng không nói gì, chỉ nhìn Văn Tư Miếu một cái, thấy đối phương im lặng thì cũng không nói gì.

"Cái này là sao đây?" Đường Bội khẽ mỉm cười, nhưng Sở Quân Việt thấy rất rõ, nụ cười trên mặt Đường Bội không chạm tới đáy mắt.

Bội Bội của anh, bất luận gặp cái gì cũng có thể cười rục rở đối mặt, đang thật sự tức giận.

"Bội Bội." Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên tay Đường Bội, khẽ nói: "Anh sai rồi."

"Ồ?" Đường Bội nương mày, tỉnh bơ cúi đầu nhìn Sở Quân Việt: "Lời xin lỗi của Sở thiếu tôi nhận, thật ra anh không làm sai, anh cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi mà. Có lẽ có nhiều người còn cảm thấy tôi không biết điều, không chịu nghĩ tới dụng tâm lương khổ của anh..."

Đường Bội cười khẽ.

Cô đưa tay lên vén tóc ra sau tai, để lộ gò má hoàn mỹ.

Cô im lặng nhìn từng vị khách có mặt tại đây, cho dù cô không nghe rõ những lời họ nói, nhưng sau lưng cô họ nói cô thế nào, cô có thể đoán được.

Lòng người phức tạp, nhân tình ấm lạnh, những lời cô nói không hề sai.

Sở Quân Việt là tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, Đường Bội chỉ là một diễn viên, dư luận nghiêng về bên nào, quả thật không cần nói cũng biết.

Liên Tu Cận đưa tay nắm lấy cánh tay Sở Quân Việt, nói: "Ở đây có nhiều người, cứ tiếp tục như vậy, đối với Bội Bội sẽ càng bất lợi hơn."

Ông là tay xã giao sõi đời ở giới thượng lưu, tâm tư của những người này, sao ông có thể không nhìn ra.

Liên Tu Cận vừa nói vừa nhìn quanh một vòng.

Những người bị ánh mắt của ông quét qua, đều rối rít nhìn sang chỗ khác theo bản năng,

Mặc dù Liên tam thiếu không phải người nắm quyền, nhưng thủ đoạn kinh người, hơn nữa quan hệ giữa Liên Thiên Duệ tổng giám đốc Liên thị hiện tại với ông rất tốt, không ai tình nguyện đắc tội ông.

Chỉ là mọi người không tìm được sự hiếu kỳ trong lòng, Đường Bội này, không phải chỉ là một đứa con riêng bình thường thôi sao? Cho dù là lúc Đường thị còn, những người ở đây cũng sẽ không coi cô ra gì, huống chi bây giờ Đường thị đã sớm nát bét.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì mà lại có thể khiến Liên tam thiếu đứng ra bảo vệ cô? Thậm chí còn không tiếc đắc tội Sở gia cũng phải giúp cô?

Cái đầu của những người ở đây xoay chuyển rất nhanh, họ nhìn một cái liền thấy Đường Tử Thái đứng bên cạnh Đường Bội.

Cậu thanh niên đẹp trai này mặc dù xa lạ. Nhưng khuôn mặt đó, không phải Liên tam thiếu lúc còn trẻ thì là ai?!

Mới vừa rồi không cảm thấy, nhưng lúc này cậu đứng gần Liên Tu Cận, tất cả mọi người đều cảm thấy, giữa cậu và Liên tam thiếu, có mối quan hệ máu mủ muốn xóa cũng không xóa được, thế nên họ lập tức hiểu ra.

Mặc dù Liên tam thiếu chưa từng lập gia đình, nhưng tình nhân lại có rất nhiều.

Những người này có cùng suy nghĩ nhìn Đường Tử Thái và Liên Tu Cận, mặc dù chưa từng nghe nói Liên tam thiếu có con trai, nhưng con riêng đã vốn không còn là chuyện bí mật gì trong xã hội thượng lưu.

Lúc này họ lại đột nhiên nhớ tới, vừa rồi cậu trai trẻ tuổi rất giống Liên tam thiếu này hình như gọi Đường Bội là... Chị?

Tất cả mọi người, đồng loạt hít vào một hơi thật sâu, nếu như Đường Bội thật sự là con gái của Liên tam thiếu, vậy vở kịch này, càng đặc sắc hơn.

Những người có được lợi ích từ những hạng mục hợp tác của Sở gia và Liên gia cũng cả kinh!

Bọn họ không hề mong mối quan hệ hợp tác của Liên gia và Sở gia bị tan vỡ!

Không khí có hơi căng thẳng và mờ mịt, hoàn toàn khiến mấy tiếng nghị luận cuối cùng cũng ngừng lại.

Nhìn dáng vẻ bảo vệ Đường Bội của Liên tam thiếu, ngay cả Liên Thiên Duệ cũng thế, hơn nữa còn có cậu con trai chưa xác định của Liên tam thiếu là Đường Tử Thái...

Thân phận của Đường Bội, còn cần phải đoán sao?!

Tất cả mọi người đều cảm giác mình đã hiểu!

Huống hồ xem ra, không phải Sở thiếu không thích người ta, anh đã quỳ xuống trước mặt mọi người luôn rồi, nếu họ vẫn chưa hiểu thì đi chết cho xong.

Sắc mặt mấy cô gái nói xấu sau lưng cô vừa rồi lập tức trắng bệch. Người đứng bên cạnh bọn họ chỉ lạnh nhạt nhìn, rồi tự nhiên kéo dài khoảng cách.

Sở Quân Việt cũng thuận thế đứng lên.

Vừa rồi anh bị lời nói của Đường Bội làm cho rối loạn, lúc này bình tĩnh lại, câu nói của Liên tam thiếu càng làm cho anh tỉnh táo hơn.

"Bội Bội..." Mặc dù Sở Quân Việt đã đứng lên, nhưng cũng không buông tay Đường Bội ra, khẽ nói: "Vào trong trước được không? Em đừng đứng lâu quá."

Anh nhìn lướt qua bụng Đường Bội, ở nơi đó, đang chứa kết tinh tình yêu của anh và Đường Bội, trong lòng lại ngọt ngào hơn.

"Chị?"

"Bội Bội?"

Đường Tử Thái và Liên Tu Cận đồng thanh gọi.

Đường Tử Thái không còn chán ghét và bài xích như vừa rồi, cậu nhú mày, nhưng bây giờ chị cậu quan trọng hơn.

Liên Tu Cận kích động, đây là lần đầu tiên con ông không coi ông là không khí sau khi xảy ra những chuyện kia.

"Tử... Tử Thái..." Giọng của Liên tam thiếu run run: "Con nói trước đi."

"Chị." Đường Tử Thái không còn kiêng dè nữa, khẽ nói: "Chúng ta đi thôi."

Cậu dừng một chút rồi nói: "Sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi chị, không nhất thiết phải ở lại đây làm trò cho người nhà giàu."

Thái độ của Đường Tử Thái quá sắc bén, lập tức làm cho mặt Sở Quân Việt tái nhách.

"Đúng vậy!" Liên Tu Cận luôn muốn lấy lòng con trai, khó khăn lắm mới không bị Đường Tử Thái và Đường Bội đối xử lạnh nhạt, lập tức tiếp lời: "Tử Thái rất có năng khiếu về thiết kế thời trang, nếu phát triển tốt, diệp gia quán, chuyện tạo ra vương quốc cho riêng mình chỉ còn là vấn đề thời gian."

Ông cười hiền từ nhìn Đường Tử Thái, lại nhìn qua Đường Bội, nói: "Chị em hai đứa cho dù không dựa vào bất kỳ ai thì cũng có thể sống rất

tốt."

Liên Thiên Duệ yên lặng nhìn tất cả, trong lòng tính toán sang năm sẽ để Liên thị lấn sân sang lĩnh vực thời trang.

Nhìn cái dáng vẻ của chú ba hần bây giờ, chắc chắn là sẽ ủng hộ sự nghiệp của Đường Tử Thái hết mình.

Mà chính hần...

Mặc dù có tí không nhân từ, nhưng thành thật mà nói đối với chuyện này, Liên Thiên Duệ lại ôm theo một sự mong đợi bí ẩn.

"Ngoan." Đường Bội mỉm cười với em trai, nói: "Được, chúng ta đi thôi."

Cô hơi dùng sức, muốn kéo tay ra khỏi tay Sở Quân Việt.

Phát hiện dụng ý của cô, Sở Quân Việt càng nóng nảy hơn.

Theo bản năng, anh càng nắm tay Đường Bội chặt hơn, khẽ cầu khẩn nói: "Chúng ta đi vào trước rồi nói sau có được không?"

Đường Bội đang muốn đáp lại, bỗng từ phía sau họ lại truyền tới một giọng nói đầy uy nghiêm: "Sao ai cũng đứng ở đây hết vậy?"

Đám người Đường Bội nghe thấy thì đều nhìn.

Có người kinh ngạc, có người lúng túng.

Phía sau bọn họ, ông cụ Sở đang bước tới.

Mấy năm nay, quyền lực dần chuyển giao cho Sở Quân Việt, đối với người cháu này, ông cụ rất hài lòng.

Năm đó ông tiếp nhận Sở thị lại từ tay ba của mình, khiến nó phát triển. Đáng tiếc, hai người con của ông, một đứa thì mất sớm, đứa con út mặc dù thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại hoàn toàn không chịu đặt tâm tư lên chuyện kinh doanh và quản lý công ty, toàn bộ tâm trí chỉ đặt lên việc sáng tác, sau đó khổ vì tình, ông cụ Sở cũng không trông mong Sở Dực Thành có thể giúp một tay.

May mắn ông còn có một thằng cháu ưu tú.

Sở Quân Việt chưa bao giờ làm ông thất vọng, ngay cả việc chọn cháu dâu cũng rất hợp ý ông.

Mấy năm nay ông đã về hưu hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, chỉ có ngày lễ tết, ông mới xuất hiện trước đám đông.

Hôm nay cũng vậy.

Ông cố ý tới trễ một chút, chính là muốn cho người trẻ tuổi thể hiện trước, sau đó ông lại khẳng định mối hôn sự này lần nữa.

Cũng để cho những người còn ôm mộng muốn trở thành tổng giám đốc phu nhân Sở thị ngừng ảo tưởng.

Như vậy, ông cũng có thể sớm ngày được bế cháu cố.

Lại không ngờ rằng bầu không khí ngọt ngào trong tưởng tượng lại không có.

Không những vậy, đứa cháu trai luôn bình tĩnh của ông, lại đang vô cùng khẩn trương và sợ hãi.

Bên cạnh Đường Bội là Đường Tử Thái, Liên Thiên Duệ, thậm chí còn có cả Liên tam thiếu, họ như vệ sĩ, đứng vòng quanh cô.

Ừ...

Ông nhìn tình cảnh này, phút chốc đã đoán được, có lẽ là Sở Quân Việt đã làm ra chuyện khốn kiếp gì rồi.

Ông nhú mày rồi lại nhanh chóng giãn ra, cười nói với chú cháu Liên Tu Cận: "Hiếm khi thấy hai người đi cùng nhau, đường căng thẳng như thế."

Ở trước mặt ông cụ Sở, ngay cả Liên Tu Cận cũng chỉ là vân bối.

Ông cụ Sở đã lên tiếng, theo lễ phép, bọn họ không thể cự tuyệt.

"Đã lâu rồi ông không gặp Thiên Duệ, diệp gia quán, nghe nói Liên thị có một nhân tài trẻ tuổi, làm cho lão Liên vui đến trẻ hơn mười tuổi." Ông cụ Sở cười ha ha nhìn Liên Thiên Duệ, lại nói: "Lần trước ông nội con còn khoe khoang với ông, nói con biết giữ mình, yêu công việc, không có hứng thú gì với phụ nữ. Ông nói, điểm này rất giống với cháu ông trước kia, thế nhưng đó là vì còn chưa tìm được nửa còn lại thôi. Đến lúc tìm thấy rồi, sẽ cuồng nhiệt tới mức mười con trâu cũng kéo không nổi. Ha ha ha ha."

Ông cụ Sở vừa nói vừa cười to.

"Hôm trước ông nội gọi cho con cũng bảo con gửi lời hỏi thăm ông." Liên Thiên Duệ lễ phép nói: "Còn nói rau cải mà ông gửi vô cùng tốt, nhưng mà lần sau ông con muốn trực tiếp tới tận chỗ để được ăn đồ tươi nhất."

"Tuyệt đối không thành vấn đề!" Ông cụ Sở cười ha ha, vỗ vai Liên Thiên Duệ, cười nói: "Thảo nào ông nội con lại thích con, con và ông hồi trẻ có mấy phần giống nhau."

Ông vừa nói vừa nhìn qua Liên Tu Cận.

"Chú Sở..." Liên Tu Cận cười khổ hỏi một tiếng, nói: "Chú khen quá lời rồi, đều nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước, Thiên Duệ và Quân Việt, so với con còn mạnh hơn nhiều."

"Hừ." Ông cụ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Lão già nay chỉ muốn thay ông bạn già nói mấy câu, anh lại chặn lời của tôi. Anh và Dực Thành y chang nhau, nếu như hai đứa chịu bỏ xuống một chút kiêu ngạo, thì làm sao lại rơi vào kết cục bây giờ?"

"Dạ phải!" Đối với ông cụ Sở, người từng ngang dọc ở hai giới hắc bạch từ hồi còn trẻ, Liên Tu Cận hết sức bội phục.

"Đừng nói lão già này cậy già lên mặt giáo huấn mấy đứa, mấy đứa..." Ông cụ Sở than nhẹ một tiếng, lại nói: "Hay do lớn lên trong hũ đường, cho nên không chịu nổi một chút xúu thất bại, cũng không biết phải thông cảm cho người khác thế nào..."

Ông cụ Sở vừa nói vừa thân thiết ôm vai Đường Bội, nói: "Ngay cả Quân Việt cũng như vậy, nhìn cũng có khả năng lắm chứ, con vừa gặp chuyện đã loạn bước, nói không chừng cũng có thể làm ra chuyện đần độn nào đó. Nhưng chẳng sao cả, nếu ông nội đã tới, vậy tuyệt đối sẽ không để con chịu uất ức! Nào, nói cho ông nội nghe, sao con lại không vui, có phải Quân Việt làm gì sai rồi không? Nói đi, ông nội sẽ trừng trị nó!"

Nói xong ông cụ Sở ôm vai Đường Bội cùng đi vào biệt thự.

Lúc đi qua đám đông, mọi người nhìn người có quyền lực cao nhất Sở gia này, bất giác đều lộ rõ sự kính sợ.

Có lẽ lớp trẻ hiện nay không biết, diệp gia quán, nhưng những người lớn tuổi đều đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn như sét đánh của ông cụ Sở năm xưa.

Ông cụ Đường Bội thân thiết như vậy, như thế công bố với thiên hạ rằng, 'đâu mới là cháu dâu của tôi'.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho dù là thắng ngược cũng hiểu, thật ra chính chủ từ đầu tới cuối đều là Đường Bội!

Còn vị kia, chỉ là chim sẻ chiếm tổ phượng hoàng...

Lúc này tất cả mọi người đều há hê nhìn Văn Thụy Hân đang đứng cạnh suối phun.

Trong thư phòng, Đường Bội, Sở Quân Việt và đám người Liên Tu Cận đều có mặt đông đủ.

Ông cụ Sở là trưởng bối, tất nhiên ngồi ở chỗ chính giữa.

"Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Ông cụ Sở im lặng một hồi mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Văn Tư Miếu đứng sau lưng Sở Quân Việt ấp úng nói: "Lão gia, chuyện này..."

"Để nó tự nói!" Ông cụ Sở đột nhiên cắt đứt lời nói của Văn Tư Miếu, ông lạnh lùng nhìn đứa cháu trai mình yêu thương nhất, nói: "Ông đã dạy con thế nào? Quân Việt!"

Sở Quân Việt im lặng chốc lát, rồi khẽ nói: "Gặp được người con gái mình yêu, thì tuyệt đối không thể để cô ấy khóc vì mình."

"Chuyện của chú út con con đã quên rồi sao?" Ông cụ Sở thật sự là giận mà không có chỗ trút: "Hai đứa muốn hòa nhau chọc ông tức chết sao?"

"Ông nội..." Sở Quân Việt cúi đầu: "Con biết lỗi rồi."

"Nói với ông có ích lợi gì?" Ông cụ Sở thật sự là hận rèn sắc không thành thép, không phải nói gần đây nó luôn coi phim tình cảm sao? Sao cứ như gỗ mục vậy?!

"..." Sở Quân Việt thấy ông cụ Sở nháy mắt với mình, rốt cuộc cũng hiểu ông đang tạo cơ hội cho mình.

Anh vội vàng nhìn Đường Bội, khẽ nói: "Bội Bội, anh sai rồi!"

"Nói lớn một chút!" Ông Cụ Sở bất mãn: "Ông còn không nghe được nói gì con bé!"

"Bội Bội..." Sở Quân Việt nói lớn hơn: "Anh sai rồi, em tha thứ cho anh lần này được không?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ông Cụ Sờ Giúp Một Tay (2)

Đường Bội còn chưa kịp trả lời, ông cụ Sờ đã cười ha ha nói: "Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường, năm đó ông và bà nội hai đứa, ân ái là vậy, nhưng bà ấy cũng nhõng nhẽo với ông không ít."

Ông vừa nói vừa đứng lên, từ từ đi tới bên cạnh Đường Bội, vỗ nhẹ lên vai cô, nói: "Ông biết Quân Việt làm con buồn, nhưng bất luận thế nào, nể mặt ông nội, hôm nay ở lại đi."

Ông vừa nói vừa ôm vai Đường Bội, dẫn cô đi ra ngoài.

Tất nhiên Đường Bội không thể nào không nể mặt ông trước mặt nhiều người như vậy, ông cụ hài hước thân thiện này, cho cô ấn tượng vô cùng tốt.

Ông cụ Sờ gọi người giúp việc tới dẫn Đường Bội về phòng.

Nhưng ông, lại không cử động.

"Vậy con đi nghỉ trước." Đường Bội gật đầu với ông cụ Sờ một cái, lại lịch sự gật đầu với Liên Thiên Duệ và Liên Tu Cận.

Chống với đôi mắt đầy lo âu của Đường Tử Thái, cô chỉ mỉm cười, rồi xoay người bước đi.

Ông cụ Sờ nhìn theo bóng lưng Đường Bội, cho đến khi cô biến mất ở khúc quanh, ông mới xoay người nhìn mấy người còn lại.

Liên Tu Cận, Liên Thiên Duệ, mặc dù nhỏ hơn ông, nhưng đối phương là người nắm quyền Liên thị, ông lẫn lộn trong xã hội mấy chục năm, quan hệ giữa người với người, lòng người ấm lạnh, đều đã nếm qua.

Ông cười ha ha nói: "Cháu trai và cháu dâu của lão cãi nhau, để mọi người chê cười rồi. Nhưng mà người trẻ tuổi ấy, ai mà không như vậy chứ."

"Chú Sở." Liên Tu Cận mỉm cười.

Bây giờ ông không lo cho Đường Bội nữa, vì ông nhìn ra được, ông cụ Sở đối với đứa cháu dâu này, rất hài lòng.

Nhưng lập trường của mình, ông muốn nói rõ ràng.

"Tuổi của Bội Bội, cũng có thể làm con gái con." Liên Tu Cận nhàn nhạt nói: "Con bé này độc lập lại kiên cường, con biết chuyện gì con bé cũng làm được. Nhưng thân là một người chú, con không thể trở mặt đứng nhìn con bé bị người ta bắt nạt."

Ông dừng một chút rồi nói tiếp: "Con biết Quân Việt rất yêu Bội Bội, nhưng việc hôm nay cậu ấy làm..."

Liên Tu Cận híp mắt.

Chuyện này, Văn Tư Miếu nói, không đúng trọng tâm.

Sở Quân Việt tự giải thích thì ông nội sẽ trừng phạt, nên không nói gì.

Chỉ có Liên Tu Cận, là người thích hợp nhất.

Ông là Liên tam thiếu, là chú ruột của tổng giám đốc tập đoàn Liên thị. Tuổi tác cũng được coi như là trưởng bối, huống chi nếu nhìn vào thì ông cũng không có lý do gì để thiên vị ai.

Cho dù khi trước ông phong lưu đa tình, nhưng uy tín luôn rất cao.

"Nhưng thân phận của Quân Việt và Bội Bội, hôm nay xảy ra chuyện này, nếu không phải chú Sở xuất hiện, con và Thiên Duệ lại đúng lúc có mặt ở đây, e là qua hôm nay Bội Bội sẽ bị báo chí viết vô cùng khó nghe." Liên Tu Cận tiếp tục nói: "Thân phận của con bé khó nói rõ, lại không quyền không thế, cho dù Quân Việt thật sự không muốn bỏ con bé, nhưng có chắc rằng bên ngoài không đồn thổi không bôi nhọ Bội Bội, không nói rằng con bé trèo cao bám lấy Quân Việt không?"

Ông cụ Sở nhíu mày, hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Ông cụ Sở nhìn Sở Quân Việt, lạnh giọng hỏi: "Con muốn bỏ Bội Bội?"

"Ông nội..." Sở Quân Việt cúi đầu: "Sao con có thể bỏ rơi cô ấy?! Con chỉ là..."

Chỉ là cái gì, anh không nói ra được!

Vì yêu mà tổn thương thì cũng là tổn thương, cũng là tăng thêm một chuyện, cũng sẽ để lại trong lòng Đường Bội một vết thương.

"Điều cần nói con đã nói rồi." Liên Tu Cận lại nói xen vào: "Còn lại là chuyện nhà của mọi người. Nhưng mà..." Ông nhìn Sở Quân Việt, giọng bình tĩnh nhưng vô cùng kiên định nói: "Con bé Bội Bội này, tôi luôn rất thích, nếu như con bé đồng ý thì con bé chính là con gái tôi. Tôi... Cùng với Liên gia, nhất định sẽ đứng sau lưng con bé. Sau này, Sở thiếu làm việc, nên nghĩ kỹ rồi hẵng làm."

Liên Tu Cận nói xong, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Sở Quân Việt, rồi quay lại nói với Liên Thiên Duệ: "Chúng ta đi thôi."

Liên Thiên Duệ gật đầu.

Hắn luôn trầm ổn đáng tin, không nhiều lời, đi theo chú mình ra ngoài, lúc đi ngang qua Sở Quân Việt thì hơi nghiêng đầu, nói khẽ bên tai Sở Quân Việt: "Lần kế, tôi sẽ không khách sáo nữa."

Sống lưng Sở Quân Việt cứng đờ.

Câu này của Liên Thiên Duệ không đầu không đuôi, nhưng anh lại hiểu được ý trong đó.

Ý của Liên Thiên Duệ, lần kế, hắn sẽ không chút khách sáo cướp Đường Bội khỏi mình và cũng không đếm xỉa đến chuyện hợp tác của hai nhà Liên Sở.

Sở Quân Việt hơi xoay người nhìn theo bóng lưng cao ngất của Liên Thiên Duệ, nếu như Đường Bội thích hắn, có lẽ, lần này, hắn cũng sẽ không khách sáo.

Hiếm khi thấy Liên Tu Cận cứng rắn như thế, cộng thêm câu nói của Liên Thiên Duệ, lại nghĩ đến chuyện lúc này, Sở Quân Việt vô cùng ảo não.

Chờ tới khi Văn Tư Miếu bị ông cụ Sở kêu về nghỉ ngơi, trong thư phòng chỉ còn lại hai ông cháu.

"Mọi người đều đã nói rồi." Ông cụ Sở nhìn cánh cửa thư phòng đã đóng cùng với đứa cháu trai đang đứng im lặng, trầm giọng nói: "Nhưng ông muốn nghe con nói, ông nội luôn yên tâm về con, con cũng là kiêu ngạo của ông, có chuyện gì, mà ngay đến ông con cũng giấu vậy?"

Sở Quân Việt lặng lẽ cúi đầu, qua một lúc lâu, anh mới khẽ nói: "Con bảo vệ Bội Bội không tốt..."

Anh ngẩng đầu lên nhìn ông nội mình, ông từng là người mà hắc bạch hai đạo kính nể, sợ hãi, nhưng bây giờ đây, ông đang nhìn anh với đôi mắt hiền hòa.

Sở Quân Việt cảm thấy hơi khó chịu, anh nghiêng đầu, khẽ nói: "Con bảo vệ Bội Bội không tốt, để cô ấy năm lần bảy lượt gặp nguy hiểm. Lần này là vậy. Mười năm trước khi con và cô ấy gặp nhau lần đầu tiên, con cũng được cô ấy bảo vệ. Trước mặt cô ấy... Trước mặt cô ấy..." Sở Quân Việt lặp lại câu này hai lần, cuối cùng nói: "Hình như con luôn vô dụng như thế!"

Thư phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Sở Quân Việt.

Ông cụ Sở nhìn đứa cháu trai luôn làm mình kiêu ngạo, nhàn nhạt nói: "Con nói xong rồi chưa?"

Sở Quân Việt không trả lời.

Anh quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài là biển rộng mênh mông, đây vốn là địa điểm cử hành hôn lễ lãng mạn nhất mà anh chuẩn bị cho Đường Bội.

Bây giờ, tất cả đều bị anh làm hỏng!

"Con có biết tại sao Bội Bội giận con không?" Chờ lâu mà không thấy Sở Quân Việt trả lời, ông cụ Sở thở dài, trầm giọng nói: "Không phải vì con không bảo vệ được con bé, cũng không phải như Liên tam thiếu nói, bởi vì hành vi của con mà mang đến tai tiếng xấu cho con bé. Mà là vì..."

Ông nhìn Sở Quân Việt, nói từng chữ: "Con gạt con bé ra khỏi thế giới của con, đây mới là tổn thương lớn nhất đối với người mà con yêu!"

Sở Quân Việt vẫn cúi đầu.

Trước mặt người ngoài, anh không bao giờ như vậy, nhưng trước mặt người ông luôn yêu thương anh, anh không thể nào giả vờ.

"Từ nhỏ con đã ngoan ngoãn nghe lời, từ khi ba mẹ con..." Giọng ông cụ Sở càng thêm trầm thấp: "Từ sau khi hai đứa nó qua đời, ông nhìn con lớn lên từng ngày rồi dần thành thực hiểu chuyện, có khi còn an ủi ông..."

Nói tới chuyện cũ, ông cụ Sở không nén được xúc động: "Ông vẫn luôn nghĩ con rất hiểu chuyện và biết suy nghĩ, thấy con như vậy, ông thật sự muốn giao hết tất cả cho con. Cho nên ông cũng quên nói cho con biết, khi đối mặt với thất bại thì phải làm thế nào."

Ông vừa thở dài vừa nói: "Có lẽ đây là điểm chung của con cháu Sở gia, cũng sẽ gặp phải vấn đề. Có thể vượt qua khó khăn, có thể giải quyết những vấn đề mà người khác không tài nào giải quyết được, nhưng lại bị một vài thất bại nhỏ đánh ngã."

"Dạ." Sở Quân Việt đáp như muỗi kêu.

Ông cụ Sở nhìn Sở Quân Việt, lại hỏi: "Em trai của Bội Bội, là con trai của Liên Tu Cận sao?"

Chuyện này năm đó ông đã nghe nói, sau này cũng nghe đồn đãi.

Thật ra thì lần đầu tiên ông gặp Đường Tử Thái đã nghĩ thế rồi, nhưng khi đó ông chưa thân quen với Đường Tử Thái nên không thể hỏi.

"Dạ." Sở Quân Việt đáp.

"Vấn đề của cậu ta năm đó cũng giống như vậy, một chút dả kích đã làm cậu ta biến thành như vậy. May mắn, con và Bội Bội vẫn chưa đi tới bước đó." Ông cụ Sở hơi kích động nói.

Nghe vậy, Sở Quân Việt lại im lặng.

Qua một lúc lâu sau, lâu đến lúc ông cụ Sở định kêu anh về phòng nghỉ ngơi, Sở Quân Việt đột nhiên nói: "Ông nội..."

Anh gọi ông cụ Sở, rồi lại im lặng một hồi, mới khẽ nói: "Bội Bội có thai!"

"Cái gì?!" Lúc này, ông cụ Sở không thể nào giữ được bình tĩnh.

"Con nói cái gì?!" Giọng của ông cao hơn.

"Bội Bội có con của con." Sở Quân Việt lại nói: "Lúc con sắp tuyên bố nói người khác là vị hôn thê của con, cô ấy nói cho con biết, cô ấy có thai!"

Ông cụ Sở trừng mắt, sau đó phá lên cười: "Đúng là tốt quá!"

Ông khoái trá đi mấy vòng trong thư phòng, hình như quên mất thằng cháu đang đứng đó rồi.

"Không được không được..." Ông cụ Sở lẩm bẩm: "Mình phải kêu người mua thêm vài chục con bò sữa, nếu không cháu dâu và cháu cố của mình không thể ăn no được!"

"Những thứ Bội Bội ăn, đều chỉ có thể là đồ ở nông trường của ông! Phải trồng thêm vài chục mẫu rau củ mới được! Còn có trái cây, không biết Bội Bội thích ăn trái gì..." Ông cụ Sở càng nói càng vui vẻ, diệp gia quán, hoàn toàn không thấy mặt Sở Quân Việt càng lúc càng trầm lặng.

Đến khi sắp bước chân ra khỏi cửa, ông mới nhớ tới thằng cháu đang đứng trong thư phòng.

Ông nhú mào, không an ủi hay khuyên giải, trực tiếp vung tay lên nói: "Bất luận con dùng cách gì, quần chết không buông cũng được, quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng được... Làm gì cũng được! Miễn sao phải cưới được cháu dâu của ông về!"

Ông cụ Sở mặt mày hớn hờ: "Mình sắp được bế cháu cố rồi, phải nói chuyện này cho lão Liên mới được!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Còn Muốn Kết Hôn Không?

Trên hành lang lâu hai, Đường Tử Thái ra ngoài cùng Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ, sau khi ra khỏi cửa thư phòng liền chào Liên Thiên Duệ rồi chuẩn bị đi tìm Đường Bội.

"Tử Thái." Khi cậu muốn đi thì Liên Tu Cận kêu.

Đường Tử Thái dừng bước.

Cậu từ từ xoay người lại, sắc mặt có hơi không được tự nhiên.

Tô Hải Dao dạy dỗ hai chị em Đường Bội quá tốt, thù hận bọn họ tất nhiên sẽ không quên, nhưng ân tình, họ cũng chưa bao giờ quên.

Hôm nay, Liên Tu Cận đứng ra bảo vệ Đường Bội trước mặt mọi người, Đường Tử Thái đều thấy.

Nếu như là người xa lạ, cậu bằng lòng làm bất cứ chuyện gì để báo đáp.

Nhưng người này lại là Liên Tu Cận...

"Tử... Tử Thái..." Liên Tu Cận nhanh chóng hiểu được sự khó xử của Đường Tử Thái.

Nói không thất vọng là giả, nhưng ông nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười nói với con trai mình: "Mấy hôm nay nếu con có rảnh thì

nhớ ở cùng chị con nhiều một chút. Con bé kiên cường, thông minh, nhưng dù gì cũng chỉ là một cô gái, xảy ra chuyện như thế chắc con bé cũng không dễ chịu."

Ông dừng một chút rồi nói tiếp: "Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, ba và anh con chỉ giúp được bên ngoài, còn con là em ruột của Bội Bội, có thể an ủi con bé."

Liên Tu Cận quá hạ mình, hơi hột bỏ qua tác dụng mà mình đã tạo ra lúc này, làm cho Đường Tử Thái càng thêm khó xử.

Cậu cũng không phải là người không biết điều, địa vị của Liên tam thiếu trong mắt những vị khách ở đây, cậu rất rõ ràng.

Có thể nói nếu hôm nay không phải Liên Tu Cận ra mặt giúp Đường Bội, sợ rằng những lời nói dèm pha về Đường Bội sẽ còn khó nghe hơn.

Đường Tử Thái im lặng một lúc lâu mới khẽ nói: "Cảm ơn."

Liên Tu Cận kích động tay run run, mặt mày giãn ra, tim đập nhanh, hiếm khi thấy con ông không đối xử lạnh nhạt với ông...

Ông kích động bước lên trước một bước, vừa muốn đưa tay ra nắm lấy tay Đường Tử Thái thì bị Liên Thiên Duệ chặn lại.

Liên tam thiếu có chút bất mãn quay lại nhìn Liên Thiên Duệ, chỉ thấy cháu trai lắc đầu, trầm giọng nói: "Chú ba, chúng ta phải đi. Tử Thái và cô Đường, chắc là có rất nhiều điều muốn nói."

Rốt cuộc Liên Tu Cận cũng bình tĩnh lại.

Dục tốc thì bất đạt.

Liên Thiên Duệ là người lý trí.

Ông bình tĩnh lại, mỉm cười hiền hoà: "Nhanh đi tìm chị con đi, lúc này, mặc dù ngoài miệng nó không nói gì, nhưng chắc trong lòng rất hy vọng có con bên cạnh."

Nói xong, giống như một trưởng bối bình thường, ông vỗ vai Đường Tử Thái một cái.

Mắt Đường Tử Thái tối xuống, nhưng vẫn gật đầu, xoay người đi lên lầu ba.

Chỗ quẹo lên cầu thang, không có đèn sáng như ở hành lang.

Cửa sổ thật to mang tới ánh mặt trời sáng rỡ, dưới ánh nắng, cô gái có làn da màu mật đứng hai tay ôm ngực, trông rất mạnh mẽ.

Ánh mặt trời như đang nhảy múa trong mắt cô, đôi mắt trong suốt sáng ngời, có một ánh sáng giao hoạt không cách nào diễn tả.

Lúc này Đường Tử Thái đã cách cô rất gần, nhìn từ góc của cậu, có thể thấy rõ đôi mi dài cong vút, sống mũi cao, đôi môi nhỏ đang nhếch lên cùng gò má cong cong.

Có lẽ cô gái này không cao gầy như Đường Bội, nhưng làn da màu mật, bắp tay bắp chân thon dài, làm cô càng thêm quyến rũ.

Đường Tử Thái hí mắt, không vui nhìn cô gái trước mặt.

Ngay khi cậu định coi cô gái này như không khí và tiếp tục đi lên, Văn Thụy Hân lại cứ hiên ngang nghiêng đầu, cười với Đường Tử Thái, nói: "Chúng ta nói chuyện một chút đi?"

"Giữa chúng ta, có gì để nói?"

Bình thường, Đường Tử Thái cũng là một quý ông.

Nhưng người trước mặt là cô gái vừa nãy đã làm chị cậu buồn, làm chị cậu bị người ta nói xấu, cậu rất bất mãn, rất khó có thể lịch sự với người này.

Cậu nhú mày, lạnh nhạt nói: "Nếu cô tới thị uy..."

"Tôi không tới thị uy!" Văn Thụy Hân đột nhiên cười nói.

Cô buông hai tay xuống, thoải mái đi về phía Đường Tử Thái.

"Từ lúc bắt đầu, tôi đã biết mình chỉ là vai phụ, tôi chưa từng nghĩ muốn tu hú chiếm tổ chim khách. Tình yêu của Sở thiếu đối với chị cậu, đã có trước khi cậu biết, cũng sâu hơn những gì cậu thấy." Văn Thụy Hân mỉm cười, nói: "Có lẽ trong tình yêu anh ấy hơn ngốc một chút, yêu sai cách. Nhưng tấm lòng anh ấy dành cho chị cậu, chúng ta đều không nên hoài nghi."

"Đó là cô!" Đường Tử Thái nhú chặt mày: "Chị tôi cũng rất yêu anh ta, thậm chí còn vì anh ta mà bằng lòng gánh vác tất cả cùng anh ta. Nhưng không ngờ, anh ta lại hành xử như vậy!"

"Chàng trai trẻ..." Văn Thụy Hân bước tới gần hơn, cười khẽ nói: "Trước giờ cậu chưa từng yêu ai?"

"Không có thì thế nào?!" Mặt Đường Tử Thái nóng lên.

"Vậy thì đúng rồi!" Văn Thụy Hân cười buông tay ra, nói: "Khó trách cậu lại không biết, khi yêu, chỉ số thông minh luôn bị tuột xuống số âm."

"Cô thì biết..." Đường Tử Thái phản bác theo bản năng.

"Hồi trước tôi cũng không biết..." Văn Thụy Hân cười càng thêm quyến rũ.

Cô sát tới gần hơn, hơi thở phun lên tai Đường Tử Thái.

Sau đó, Văn Thụy Hân cười nói: "Nhưng hôm nay, đột nhiên tôi muốn thử một chút."

Nhìn rái tai Đường Tử Thái đỏ lên, cười khanh khách nói: "Bởi vì, tôi gặp được một người khiến cho tôi vừa thấy đã yêu!"

Văn Thụy Hân nói xong, không cho Đường Tử Thái cơ hội từ chối, chỉ cười tươi rói rồi xoay người bước đi.

Tấm lưng gầy gợi cảm, đôi vai lộ ra bên ngoài, hình xăm con bướm đang vỗ cánh bay, mỗi bước đi của cô đều vô cùng quyến rũ.

Chỗ đặc biệt nhất của Văn Thụy Hân chính là lúc cô nói chuyện và lúc cô cười, lúc ấy, cô giống với Đường Bội hai ba phần.

Hai người đều cởi mở và tự nhiên, không giống những cô gái khác, giả vờ yếu đuối để được người ta yêu thích, nhưng khó có thể làm cho người ta vừa nhìn thấy đã có hảo cảm, tràn đầy sinh lực, cảm giác như mùa xuân đến.

Mặt của Đường Tử Thái nóng lên.

Trước giờ cậu chưa từng gặp cô gái nào lớn gan như vậy.

Phải nói là trong hai mươi năm cuộc đời của cậu, cậu chưa bao giờ gặp được cô gái nào cùng lứa như vậy.

Khi cậu gõ cửa phòng Đường Bội, trong lòng vẫn còn chút hoảng hốt.

Đường Bội đang sắp xếp đồ đạc, quay đầu thì thấy Đường Tử Thái có hơi hoảng hốt, cười nói: "Sao vậy?"

Đường Tử Thái lắc đầu, muốn ném Văn Thụy Hân lớn gan kia ra khỏi đầu.

Nhưng có lẽ thật sự như lời Văn Thụy Hân nói, cậu chỉ là một chàng trai chưa từng yêu đương.

Mặc dù cố gắng thử, nhưng mặt của Đường Tử Thái vẫn nóng lên.

Tất cả biến hóa đều không chạy khỏi mắt Đường Bội, cô cười gian xảo.

Khóe môi nhếch lên, nhìn thật sự có hơi giống với Văn Thụy Hân ban nãy.

Làm cho Đường Tử Thái khó khăn lắm mới quăng Văn Thụy Hân ra khỏi đầu được, lại đỏ mặt.

"Hôm nay có rất nhiều thiếu nữ..." Đường Bội cười nhìn Đường Tử Thái, nói: "Xem ra Tử Thái của chúng ta đã gặp được một cô gái xinh đẹp khiến người ta không dời mắt được rồi."

Đường Tử Thái hít thở sâu, miễn cưỡng làm cho mình bình tĩnh lại, vừa nghe chị mình nói vừa đi tới, hỏi: "Chị, chị đang làm gì vậy?"

"Thu dọn đồ." Đường Bội để một bộ đồ vào va li, lúc này mới nhìn cậu, cười nói: "Ngày mai chị sẽ về."

Xem ra tâm trạng của cô không tệ lắm, có thể nói đùa với Đường Tử Thái, còn dọn đồ được, thậm chí còn vừa dọn vừa hát.

Đường Tử Thái nhìn cô mấy lần, lại không kiềm được mà hỏi: "Chị, chị thật sự không định tha thứ cho... Sở thiếu sao?"

"Tạm thời không nói tới tha thứ hay không." Đường Bội khẽ thở dài, đứng thẳng người lên: "Anh ấy tốt với chị, chị hiểu. Thế nhưng, hiểu và tiếp nhận nó không giống nhau."

Cô nhìn Đường Tử Thái, phát hiện em trai đang nghiêm túc nhìn mình, không nhin được cười nói: "Được rồi, thoải mái một chút đi. Vừa rồi mặc dù rất khó chịu, nhưng bây giờ đã ổn hơn nhiều rồi. Đây không phải là chuyện lớn gì, đừng căng thẳng như vậy!"

"Chị!" Đường Tử Thái đi lên trước mấy bước, ôm lấy Đường Bội từ phía sau: "Không sao cả, cho dù chị quyết định rời khỏi anh ta, chị vẫn còn có em. Cả đời này, em đều sẽ ở bên chị."

"Chị biết em rất hiểu chuyện..." Đường Bội không giãy giụa, trở tay nhẹ véo mặt Đường Tử Thái một cái, cười nói: "Nhưng sớm muộn gì em cũng phải lấy vợ. Nhưng mà Tử Thái..."

Cô dừng một chút, mới nói: "Sau này, không thể đối xử với vợ của em như vậy. Coi chừng người ta chạy mất, lúc ấy không tìm lại được đâu."

"Chị." Đường Tử Thái nũng nịu dựa đầu vào vai Đường Bội, khẽ nói: "Sau khi về, chúng ta dọn ra ngoài ở nhé."

"Ừ." Đường Bội cười một tiếng: "Cho nên ngày mai chị phải về, tiết mục lần trước chị tham gia em còn nhớ không? Nữ chính chắc chắn là chị. Vừa rồi Minh thiếu gọi cho chị, mọi chuyện đã được quyết định xong rồi, có lẽ không tới ba ngày sẽ mở họp báo."

Cô nghiêng đầu nhìn Đường Tử Thái, nửa đùa nửa thật nói: "Cho nên vẫn phải cố gắng kiếm tiền thôi, quả nhiên tự tay nắm giữ số mạng của mình, vẫn tốt hơn."

"Chị muốn nhận phim mới?" Đường Tử Thái có chút hiếu kỳ hỏi.

"Ừ." Đường Bội gật đầu, giải thích: "Thật ra đóng phim rất thú vị, chị không ghét mà còn cảm thấy thích. Hơn nữa..." Đường Bội vừa nói vừa cười gian xảo: "Chuyến đi này, làm xong cũng kiếm được khá nhiều."

Cô buông lỏng tựa vào ngực em trai mình, hơi ngẩng đầu lên, cười nói: "Chờ chị kiếm đủ tiền, chúng ta cũng mua một căn biệt thự lớn để ở."

Cô nhìn ra bờ biển xanh ngoài cửa sổ, xa xa là vô số mây trắng, những con chim biển bay lượn trên bầu trời.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt biển, giống như là kim sa.

Trên bờ là hàng dừa xanh mát.

Đường Bội có chút tiếc nuối nói: "Nhưng đảo nhỏ, muốn mua cũng hơi khó."

"Chúng ta cùng nhau cố gắng." Đường Tử Thái ôm Đường Bội chặt hơn.

Cơ thể Đường Bội mềm mại, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nhưng Đường Tử Thái chỉ cảm thấy Đường Bội thật gầy, còn gầy hơn cậu hồi lúc còn bệnh.

"Nhưng mà chị đừng để mình mệt quá." Đường Tử Thái lại nói: "Mọi chuyện cứ giao cho em là được rồi."

"Được." Đường Bội cười mặt mày cong cong.

"VẬY HÔN SỰ CỦA CHỊ VÀ ANH... SỞ THIẾU..." Trước đó Đường Tử Thái rất thích người 'anh rể' này, tiếng gọi 'anh hai Sở' tạm thời chưa đổi được.

"Tạm thời chị không..." Cô còn chưa nói hết câu, cửa phòng đi bị người ta mở ra.

Sắc mặt Sở Quân Việt khó coi, những lúc mở miệng, lại không nghe ra chút bất mãn: "Tử Thái, cậu ra ngoài trước, anh muốn nói chuyện với Bội Bội một chút."

Đường Tử Thái muốn nói gì đó, Đường Bội vỗ lên vai cậu, nói: "Em đi ra ngoài trước đi. Yên tâm, chị không sao."

Cô chỉ vào cơ của mình, làm cho Đường Tử Thái suýt chút cười ra tiếng, miễn cưỡng gật đầu một cái rồi đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Đường Bội lưu loát đóng va li lại, nhìn Sở Quân Việt, cười nói: "Nói đi, muốn nói gì?"

"Bội Bội... Anh..."

"Nếu muốn giải thích hoặc xin lỗi, thì không cần nói gì hết." Sở Quân Việt vừa mở miệng đã bị Đường Bội ngắt ngang.

Cô khoanh tay trước ngực, cô bây giờ, giống như nữ vương cao cao tại thượng, ngạo nghễ cười nói: "Em cảm thấy anh đã nghĩ sai một chuyện."

Cô lại nói: "Em nên sớm nghĩ ra, chú anh nói trong đầu anh đều là công việc, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là yêu, giải quyết chuyện gì cũng dùng thái độ khi giải quyết việc trên thương trường, đúng là không nói sai chút nào."

"Bội Bội..." Sắc mặt Sở Quân Việt tái nhợt, quả thật, anh giống như lời Sở Dực Thành nói, nếu không cũng sẽ không cần phải xem phim tình cảm.

"Cho nên em quyết định!" Đường Bội cười khẽ, ngạo nghễ nói: "Nếu như còn muốn kết hôn với em, thì gả cho em đi, em sẽ cưới anh vào nhà em."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Mới Bắt Đầu

Suýt chút nữa Sở Quân Việt nghĩ rằng mình nghe lầm.

Mặt dù sắc mặt Đường Bội không quá tốt, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc.

Sở Quân Việt nhìn Đường Bội chốc lát rồi từ từ nhìn xuống vali.

"Bội Bội..." Giọng của Sở Quân Việt trầm thấp mà cứng ngắt: "Em đang nói đùa với anh sao?"

Đường Bội nhìn theo anh, dứt khoát xoay vali lại, muốn dựng nó đứng lên.

Ai ngờ cô mới cử động, Sở Quân Việt đã cướp được trước một bước, nói: "Để anh."

Anh dựng vali lên cho Đường Bội, nói: "Những chuyện này để bọn họ làm được rồi, bây giờ em không nên làm việc nặng như vậy."

Nói xong câu đó, Sở Quân Việt lại im lặng.

Đường Bội nói: "Vừa rồi, em rất tức giận."

"Ừ." Sở Quân Việt đáp một tiếng thật nhỏ.

"Nhưng em biết." Đường Bội lại nói: "Nếu vì chuyện này, mà em và anh xa nhau, em không nở."

Cô vừa dứt lời thì Sở Quân Việt ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Đường Bội, run giọng hỏi: "Em... Em vừa..."

"Đây không giống Sở thiếu mà em biết!" Đường Bội khoanh tay, nhìn Sở Quân Việt từ trên xuống dưới, nói: "Chậc... Rõ ràng hôm nay người bị thiệt thòi là em, sao bây giờ, cứ như anh mới là người bị nói xấu bị ruồng bỏ nhỉ?"

"Anh..." Sở Quân Việt không thể nói hết câu.

Anh vẫn không dám tin nhìn Đường Bội, hốc mắt nóng lên: "Bội Bội... Anh..."

"Được rồi!" Đường Bội vung tay lên, nói: "Nếu thật sự chia tay với anh, em cảm thấy không nở. Nhưng chuyện hôm nay khiến em rất khó chịu. Cho nên anh phải để em trút cơn giận này."

Cô cười nhìn Sở Quân Việt, nụ cười vô cùng gian xảo: "Em nghĩ tới nghĩ lui, cách tốt nhất, chính là để em cưới anh."

"Quyền chủ động nằm trong tay em, quả nhiên cảm giác tốt hơn nhiều." Đường Bội nói.

Sao cô có thể quên, mình đã từng thề, khi bị nước biển lạnh lẽo tràn qua đỉnh đầu, cô đã thề, tuyệt đối không để người khác nắm giữ số mạng của mình.

Như vậy, mới là cách làm đúng.

Sở Quân Việt sợ run một lúc lâu, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Đường Bội.

"VẬY..." Sở Quân Việt trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: "Khi nào chúng ta kết hôn?"

"Cái này phải xem tâm trạng của em đã." Đường Bội cười khẽ, thông thả nói: "Nói không chừng, tới lúc em muốn tuyên bố ngày cưới, nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy kết hôn với tổng giám đốc Sở thị rước lấy quá nhiều nguy hiểm. Nên đi tìm một người đàn ông xa lạ làm vị hôn phu. Vậy hai chúng ta sẽ an toàn, đúng không?"

"Bội Bội!" Sở Quân Việt bước lên trước một bước.

Đứng trước mặt Đường Bội, trong lòng anh chua xót đến mức sắp khóc--

Sở Quân Việt may mắn biết bao mới gặp được Đường Bội!

"Anh nên xuống xã giao với khách." Đường Bội nhàn nhạt nói: "Ngày mai em phải về thành phố S, hôm nay em muốn ngủ sớm."

".... Ừ." Sở Quân Việt trầm giọng đáp.

"Đi đi." Đường Bội nói.

"Được." Sở Quân Việt gật đầu, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng Đường Bội chủ động mở cửa cho anh.

Sở Quân Việt không muốn đi, nhưng anh biết, mình nên thuận theo để Đường Bội hả giận, chỉ đành lê từng bước ra cửa."

"Quân Việt..." Ngay khi anh vừa đi tới cửa, Đường Bội khẽ gọi.

"Hả?" Sở Quân Việt lập tức dừng bước, quay lại nhìn Đường Bội: "Chuyện gì?"

"Thật ra em cũng giống như những cô gái khác, cũng mong có thể tìm được một người đàn ông mạnh mẽ yêu em sẵn sàng bảo vệ em. Cho nên em không thích người đàn ông của em ăn nói quá khép nép." Đường Bội mỉm cười, nói tiếp: "Nhưng sai lầm này không thể đặc xá, anh biết chưa?"

Sở Quân Việt gật đầu.

Ý của Đường Bội, không phải là làm sai không cần xin lỗi, mà là, không cần nói xin lỗi quá nhiều.

"Em không phải thần tiên, nhưng em quý trọng tình cảm của chúng ta... Cho nên, em không muốn có lần sau!" Đường Bội lại nói.

Trên mặt cô hiện ra sự buồn bã, những nụ cười này giờ giống như lớp mặt nạ vậy, lớp mặt nạ từ từ nứt nẻ và rơi xuống, cuối cùng lộ ra sự khổ sở và chán nản.

"Anh thề!" Sở Quân Việt thấy Đường Bội như vậy, đau lòng tốt đỉnh: "Tuyệt đối sẽ không có lần sau."

Anh chắc chắn nói từng chữ.

"Được."

Đường Bội ngẩng đầu lên nhìn anh, cười nhạt nói: "Em tin anh."

Năm nay khách tới dự lễ thành lập cũng có vẻ hơi dè dặt.

Một màn buổi trưa làm họ không đoán ra, họ sợ nếu mình sơ ý một chút thì sẽ đắc tội với người không thể đắc tội.

Buổi tiệc hôm nay có hơi vắng lặng.

Hơn nữa khi Sở Quân Việt đi ra, mặt anh còn lạnh tanh, khiến khách khứa ngừng nói ngừng cười, tự giác hạ giọng, im lặng uống rượu hoặc

uống nước trái cây.

Thật ra thì Sở Quân Việt cũng không muốn giận cá chém thớt, lúc này anh đang hối hận không kịp đây.

Nếu như anh không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy thì lúc này anh đang ôm Đường Bội, khoe khoang với tất cả mọi người ở đây, anh không chỉ sắp có người con gái anh yêu, còn sắp làm ba.

Vốn là chuyện song hỷ lâm môn, kết quả lại thành ra thế này.

Cho đến khi một tiếng cười sang sảng truyền ra từ góc phía Bắc.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn qua hướng này.

Phòng khách lầu một đã được bố trí thành sảnh tiệc.

Phòng khách rộng rãi vốn chuẩn bị để tổ chức yến tiệc. Trên bàn ăn, vì muốn tạo không khí, còn đặc biệt để đèn cây trắng.

Đèn trên nóc phòng, không quá sáng, nên trong góc, chỉ có ánh sáng của nến, mập mờ tạo nên không khí lãng mạn.

Cách bàn ăn dài, trong góc phía Đông Bắc, vẫn luôn không được mọi người chú ý.

Lúc này tiếng cười vang lên, tất cả mọi người đều nhìn sang, đồng loạt chú ý tới ba người đàn ông đứng trong góc-

Không thấy chủ nhà tâm trạng không tốt sao?

Nhất là, người này, bọn họ không đặc tội nổi.

Lại vẫn dám đứng đây cười đùa!

Trừ đồng tình, không ít người còn thấy hả hê-

Hình như Sở thiếu đang tức sôi ruột, không biết giận lên sẽ kinh thiên động địa thế nào đây!

Nhưng rất nhanh, sắc mặt mọi người lại thay đổi.

Mặc dù ánh đèn mờ ảo, nhưng không đến nỗi không thấy được người đang đứng đó.

Mọi người nhanh chóng nhận ra, người đứng trong góc Đông Bắc, chính là người còn lớn hơn Sở Quân Việt, người nắm quyền chân chính ở Sở gia, ông cụ Sở!

Đứng đối diện ông.

Là Liên tam thiếu, người còn lại là tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, Liên Thiên Duệ.

Ba người đứng đó, giống như đang đại biểu cho gia tộc lớn, ba người xuất sắc ở ba thế hệ khác nhau.

Lòng của mọi người ở đây lại có chút lung lay, hôm nay sau khi ông cụ Sở xuất hiện liền tỏ rõ thái độ ủng hộ Đường Bội.

Nhưng bây giờ ông lại ung dung vui vẻ như thế, chẳng lẽ đối với chuyện cháu trai mình không cưới Đường Bội, ông rất vui?

Đáng tiếc họ không nghe được đoạn đối thoại của ông cụ Sở và hai chú cháu Liên gia, nếu không họ tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy.

"Đúng vậy, ha ha, không ngờ trong đám bạn già, chú lại là người thăng cấp làm ông cố nhanh nhất." Ông cụ Sở cười sung sướng: "Không phải Thiên Duệ đã đính hôn rồi sao? Ông nội con biết chuyện này chắc chắn cũng sẽ ép con kết hôn sớm để ông được bế cháu cố."

"Đúng là đính hôn." Liên Thiên Duệ khách sáo trả lời: "Nhưng chỉ là đám cưới thương mại thôi, tạm thời con không có ý định kết hôn. Đường như đối phương cũng có ý đó, cho nên ông nội con sợ rằng chỉ có thể hâm mộ ông thôi."

"Ha ha ha ha ha..." Ông cụ Sở nghe vậy càng vui hơn, vỗ vai Liên Thiên Duệ mấy cái, cười tán dương: "Đứa bé ngoan, rất tốt, rất tốt!"

"Ông thấy, trong thế hệ này của Liên gia, con là người có tiền đồ nhất!"

Liên Thiên Duệ khẽ mỉm cười, không nói gì nữa.

Liên Tu Cận cười: "Không ngờ Bội Bội đã mang thai rồi, aizz, ngay cả con cũng có chút kích động. Cô gái giống như Bội Bội, con của con bé chắc chắn sẽ rất đẹp, thông minh cũng không cần nói... Nếu sau này đứa bé giống Bội Bội, con muốn nhìn thử, xem tiểu Bội Bội ngây thơ có đáng về gì? Chắc chắn là vô cùng đáng yêu, bưng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan."

"Tất nhiên rồi!" Ông cụ Sở cười nói: "Con bé Bội Bội khi còn nhỏ chịu quá nhiều cực khổ, có lúc chú cũng đau lòng, con nít quá hiểu chuyện là do hoàn cảnh quá khắc nghiệt, thích khóc thích quậy mới có đường mà ăn..."

Nói tới chỗ này, ông cụ Sở lại thở dài rồi nhanh chóng nói: "Ây, nói thế làm ông mong cháu cố là con gái. Nhưng vậy cũng không được, ông còn muốn có thêm mấy thằng cháu. Tương lại bé gái làm chị hai, chắc chắn sẽ lại hiểu chuyện chăm sóc em trai em gái, lại làm người ta đau lòng..."

Ông cụ Sở buồn lo vô cớ ngửa mặt lên trời thở dài: "Nếu có thể sinh đôi trai gái thì tốt biết bao!"

Lần này ngay cả Liên Thiên Duệ cũng không nhịn cười được: "Ông ơi ông lo sớm quá rồi, tương lai có nhiều người thương như vậy thì làm sao con bé bị thiệt thòi được chứ?!"

"Đúng! Đúng!" Ông cụ Sở nghe vậy thì cười: "Ông đúng là già rồi lú lẫn! Hay, hai đứa nói xem tại sao mang thai phải mang tận mười tháng? Nếu là sáu tháng... Không! Ba tháng thì tốt biết bao! Vậy thì ông sẽ nhanh chóng được thấy cháu cố rồi!"

Ông cụ Sở mong đợi đứa con chưa ra đời của Đường Bội như vậy, làm cho Liên Tu Cận hoàn toàn yên tâm.

Ông và Liên Thiên Duệ nhìn nhau một cái, rồi lại nhìn ra phía sau Liên Thiên Duệ.

Sau lưng Liên Thiên Duệ là Sở Quân Việt đang cầm ly rượu bước tới.

"Thiên Duệ." Liên Tu Cận nói: "Con và Quân Việt đều là người trẻ tuổi, hẳn là có nhiều đề tài để nói, bình thường hai đứa đều bận bịu, đúng lúc mượn cơ hội này để nói chuyện với nhau đi. Chú và chú Sở đứng đây nói chuyện một chút, hai đứa tự đi chơi đi."

"Được." Liên Thiên Duệ gật đầu, xoay người đi về phía Sở Quân Việt.

"Sở thiếu." Liên Thiên Duệ lấy một ly rượu trên bàn, chào hỏi Sở Quân Việt: "Chúng ta ra chỗ khác nói vài câu được chứ?"

"Được." Sở Quân Việt cũng không từ chối, sau khi chào hỏi Liên Tu Cận và ông cụ Sở, liền bưng ly rượu đi cùng Liên Thiên Duệ ra sân thượng lầu hai.

Trên sân thượng chỉ có ánh đèn mờ ảo, nhưng vẫn có người đứng đây.

Nghe tiếng bước chân, cô gái ngồi trên lan can quay lại nhìn hai người.

Trong tay Văn Thụy Hân cũng có một ly rượu, cô giơ giơ ly rượu trong tay lên với Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ, cười nói: "Hai vị đúng là có nhã hứng."

Sở Quân Việt nhìn thấy Văn Thụy Hân, sắc mặt cũng không tốt đẹp gì, thậm chí còn có chút lúng túng.

Văn Thụy Hân thấy vậy thì cười một tiếng, ngẩng đầu uống cạn ly rượu trong tay, cười nói: "Rượu của tôi hết rồi, tôi đi lấy ly khác, không quấy rầy hai vị."

Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ đưa mắt nhìn Văn Thụy Hân yếu điệu đi về phía cầu thang, ngay cả Liên Thiên Duệ cũng không kiềm được mà nhú mào, hỏi: "Sao anh lại tìm cô ta đến giúp?"

"Cô ấy là chị họ của Văn Tư Miếu." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói: "Trước kia làm vệ sĩ cho tôi một thời gian, biết rất nhiều chuyện của Sở gia, sẽ không tiết lộ."

"Sở thiếu đúng là..." Liên Thiên Duệ nghe vậy, cúi đầu thưởng thức ly rượu trong tay, cười nói: "Đủ lo xa nghĩ rộng."

"Anh muốn nói gì?" Sở Quân Việt sắc bén nhìn Liên Thiên Duệ.

"Không có gì." Liên Thiên Duệ ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, nói: "Tôi học được một đạo lý từ trên người chú ba mình, tuyệt đối không được dùng tâm cơ và tính toán người mình quan tâm, nếu không cuối cùng bị ăn khổ, nhất định chính là bản thân."

Liên Thiên Duệ đưa ly rượu lên mép uống một miếng, lạnh nhạt nói: "Chúng ta cùng cố gắng đi."

Sở Quân Việt híp mắt, hỏi: "Anh có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là muốn nói cho Sở thiếu biết, cô Đường thích anh, hoặc có lẽ là... Yêu, có lẽ ngay cả anh cũng không tưởng tượng nổi nó sâu đến mức độ nào." Liên Thiên Duệ nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, cô gái thông minh tuyệt đỉnh đó, rõ ràng căn bản không cần Sở Quân Việt trợ giúp, từ chối anh, đặt mình vào hoàn cảnh của anh mà lo nghĩ thay anh.

Cũng để cho Liên Thiên Duệ, lần đầu tiên đánh hơi được, cái gì gọi là mùi vị của tình yêu.

Liên Thiên Duệ rũ mắt xuống, nhìn ly rượu trong tay, trầm giọng nói: "Đó là một loại thuốc độc làm cho người ta không thể cưỡng lại..."

Hắn vừa nói vừa ngửa đầu uống cạn ly rượu, quay đầu nhìn Sở Quân Việt, mỉm cười nói: "Cho dù là thuốc độc, cũng sẽ cam tâm tình nguyện cười chúm chím uống vào."

Liên Thiên Duệ đặt cái ly chân cao lên bàn, xoay người trở lại phòng khách.

Lúc lướt qua nhau, khẽ nói: "Cho nên Sở thiếu, đừng tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như vậy, đừng quá kích động."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Chân Chính Vừa Thấy Đã Yêu

Sở Quân Việt như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Liên Thiên Duệ.

Lúc này hoàng hôn đã hạ xuống, mặc dù trên sân thượng có đèn, nhưng vóc dáng cao lớn của Liên Thiên Duệ như hòa cùng hoàng hôn. Hắn mặc âu phục màu đen, tóc được cắt tỉa gọn gàng... Liên Thiên Duệ luôn luôn nghiêm túc và bình tĩnh như thế.

Cuộc đời của hắn và chú ba hắn giống như hai thái cực khác nhau, một người phong lưu, một người đoan chính đàng hoàng.

Tất nhiên, hai người, đều là người vô cùng thông minh.

Ông cụ Liên vì từng bị con trai nhỏ làm đau lòng, cho nên yêu cầu đối với cháu trai cũng nghiêm khắc hơn rất nhiều.

Sở Quân Việt uống hết ly rượu trong tay, vị rượu đậm đà kích thích tế bào trong khoang miệng.

Hôm nay mặc dù cũng chỉ có 24 giờ ngắn ngủi, nhưng có quá nhiều chuyện xảy ra.

Anh đặt ly lên bàn, không muốn trở lại đại sảnh đèn đuốc sáng trưng nên dứt khoát đi tới mép sân thượng, chống hai tay lên lan can.

Dõi mắt nhìn về phía xa.

Biển đêm tĩnh lặng dưới bầu trời đầy sao, gió đêm lạnh lẽo thổi bay mái tóc của Sở Quân Việt.

Cũng làm anh dần bình tĩnh lại.

Lúc Đường Tử Thái đi vào, đúng lúc nhìn Sở Quân Việt như vậy.

Nghe thấy tiếng bước chân, Sở Quân Việt quay đầu nhìn Đường Tử Thái, nhàn nhạt hỏi: "Đi ra hóng mát?"

"Ừ." Đường Tử Thái gật đầu.

Cậu không uống rượu, lúc này đang cầm một ly nước trái cây.

Nước ép lựu đỏ tỏa ra ánh sáng yêu dị dưới ánh đèn, làm Sở Quân Việt cũng nhìn thêm một cái, nói: "Chị cậu đã nói, cậu không thể uống rượu."

"Đây không phải rượu, nước trái cây thôi." Đường Tử Thái nói: "Lời chị nói, tôi luôn nhớ."

"Chuyện xảy ra hôm nay, anh biết cậu rất bất mãn với anh." Sở Quân Việt nhìn về phía biển khơi xa xa, lại nói: "Thật sự là anh đã không suy nghĩ kỹ, nhưng nếu được quay lại, có lẽ anh cũng sẽ hành động ngu xuẩn như thế."

Sở Quân Việt bất đắc dĩ cười khổ.

"Tại sao?" Đường Tử Thái không hiểu nhíu mày.

"Tại sao..." Giọng Sở Quân Việt trở nên xa xăm, anh nhớ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ, những bí mật được anh chôn sâu trong đáy lòng, chuyện mà không ai dám nói ra.

Nhưng tối nay, có lẽ vì gió biển, cũng có lẽ vì uống rượu, cũng có thể vì suýt chút mất đi Đường Bội, làm cho anh muốn tìm người để trải lòng.

"Cậu có biết, anh yêu chị cậu từ lúc nào không?" Sở Quân Việt vẫn nhìn phía xa, nhàn nhạt hỏi.

Đường Tử Thái lắc đầu.

"Đó là chuyện rất lâu trước kia." Sở Quân Việt nói: "Có lẽ còn xa hơn mọi người nghĩ, có lẽ ngay cả Bội Bội cũng không nhớ. Khi đó..."

Anh vừa nói, vừa đưa tay đề lên ngực mình, từ tốn nói: "Kể từ hôm đó, Bội Bội đã đi vào đây, từ đó về sau, không ai có thể thay thế."

Sở Quân Việt nghiêng đầu nhìn Đường Tử Thái, nói từng chữ: "Suốt mười năm lẻ mười một tháng."

Đường Tử Thái chấn động, ánh mắt Sở Quân Việt nghiêm túc, làm cho cậu không kiềm chế được sự xúc động.

"Khi đó anh mới 17 tuổi." Sở Quân Việt quay đầu nhìn về phía xa: "Con cháu nhà thế gia, mặc dù từ nhỏ được huấn luyện, những người mơ ước tới họ rất nhiều. Mặc dù ông nội ra tay mạnh mẽ, diệt gia quán, ngang dọc hai giới hắc bạch, làm cho nhiều người không dám thử thách trước mặt ông. Nhưng mà, bởi vì lẽ đó nên có vô số kẻ thù, không biết có bao nhiêu người hận không thể lột da xẻ thịt ông."

Nói tới chỗ này, Sở Quân Việt khinh thường cười lạnh.

"Ông cụ Sở?" Đường Tử Thái có chút không hiểu.

Ông cụ Sở trong ấn tượng của cậu là một người hiền lành và hài hước, cậu hoàn toàn không thể liên tưởng giữa người Sở Quân Việt nói với người trong ấn tượng của mình.

"Chẳng lẽ cậu cho là, ông nội vẫn luôn là người hiền lành và hài hước như ở trước mặt chúng ta sao?" Sở Quân Việt cười nói: "VẬY SỞ GIA, CÓ LẼ ĐÃ SỤP ĐỔ TỪ BỐN MƯƠI NĂM TRƯỚC RỒI."

Đường Tử Thái im lặng.

Thật ra cậu cũng biết, Sở gia lớn mạnh hôm nay, người phát triển nó làm sao có thể thật sự hiền lành và hài hước?

Có lẽ giống như Sở Quân Việt vậy, trước mặt họ và trước mặt người khác, chắc cũng là hai bộ mặt khác nhau.

"Muốn phát triển Sở gia, tất nhiên sẽ phải như vậy, không thể làm khác." Sở Quân Việt lại nói: "Thế giới trước giờ đều là mạnh được yếu thua, thắng làm vua thua làm giặc, trắng đen cũng chưa từng rõ ràng như chúng ta thấy."

Anh quay đầu nhìn Đường Tử Thái, nói tiếp: "Chị cậu bảo vệ cậu quá tốt, vẫn coi cậu như một đứa bé như ngày trước, nhưng anh biết, cậu không yếu đuối như vậy. Những chuyện này, cho dù anh không nói, hẳn cậu cũng hiểu."

"Vâng." Đường Tử Thái gật đầu.

"Ba mẹ anh mất sớm, từ nhỏ ông nội đã mang anh theo bên người. Cậu cũng biết anh còn có một người chú, có lẽ bởi vì ba mẹ anh mất sớm, nên lúc nào chú và ông cũng rất cưng chiều anh. Nên ông cũng không yêu cầu quá nghiêm khắc về anh." Sở Quân Việt lại nói: "Mãi tới sau này chú bỏ nha ra đi, ngang nhiên đối đầu với ông nội, muốn đi theo con đường sáng tác, mới làm cho ông nội hoàn toàn thất vọng. Từ đó về sau, ông đối với anh lại càng nghiêm khắc hơn, bắt đầu coi anh là người thừa kế mà đào tạo."

"Ừ..." Đường Tử Thái đáp, những chuyện này, mặc dù không nghe người khác nói, nhưng liên quan đến chuyện của Sở gia, người ta cũng đồn nhiều lắm. Cho dù không nghe Sở Quân Việt nói, cũng đoán được một số chuyện trong đó.

Tất nhiên, lời nói không căn cứ cũng có không ít.

Nói ví dụ như, Sở Quân Việt cướp lại quyền lực từ tay chú ruột.

Còn nói Sở Dực Thành là con riêng, thậm chí không phải con ruột của ông cụ Sở, cho nên mới bị xóa tên khỏi hộ khẩu.

Thậm chí chuyện ba mẹ Sở Quân Việt qua đời cũng bị thêm mắm dặm muối.

Đương nhiên Đường Tử Thái sẽ không tin những lời đồn nhảm đó.

Không phải là Sở Quân Việt chưa từng nghe những lời đồn nhảm này, nhưng anh không hề để trong lòng.

"Năm 17 tuổi, ông nội đưa anh qua nước Anh đi học. Ở đó, anh bị người ta bắt cóc." Sở Quân Việt tiếp tục nói.

Đường Tử Thái còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy hai chữ 'bắt cóc' cậu mới chấn động, không dám tin nhìn Sở Quân Việt.

"Cậu không nghe lầm." Sở Quân Việt cười trong trẻo, nói: "Người bắt cóc anh, hận ông nội anh thấu xương, vừa là kẻ thù vừa là đối thủ cạnh tranh ngày trước của Sở gia. Ông ta không chỉ muốn mạng của anh, còn muốn lợi dụng anh để lấy lợi ích từ Sở gia. Bởi vì lúc ấy tất cả mọi người đều biết, con trai lớn Sở gia mất sớm, con trai nhỏ lại yêu thích nghệ thuật, tâm tư không đặt lên sự nghiệp của gia tộc. Chỉ có người cháu này, là người thừa kế đang được tổng giám đốc Sở thị đương thời đào tạo."

Thái độ của anh quá bình thản, làm cho người ta hoàn toàn không nghĩ rằng chuyện này liên quan đến anh.

Đường Tử Thái có chút thương xót nhìn Sở Quân Việt, mặt đầy ngỡ ngàng nghe anh nói tiếp: "Anh bị chúng nhốt trong một căn phòng nhỏ, không có cửa sổ, không có ánh sáng mặt trời, không có ăn, không có uống... Cứ như vậy qua suốt hai ngày."

"..." Mặc dù khi còn bé Đường Tử Thái chịu nhiều cực khổ, nhưng chưa từ khổ đến thế. Cho dù sau đó Đường Phong Ngôn đối xử không tốt với cậu, khi Đường Bội đi thì lại đưa cậu vào căn phòng đơn sơ kia, chỉ cho cậu những dụng cụ sinh hoạt cơ bản nhất và thuốc để duy trì tính mạng, nhưng chưa từng bị bắt cóc, rơi vào tình trạng tứ cố vô thân, không có thức ăn, không có nước uống, rơi vào hoàn cảnh đó, thử hỏi sẽ làm người ta sợ hãi biết bao?

Nhưng Sở Quân Việt chỉ nhếch môi, tựa như đang nhớ lại ngày đó.

"Cho tới một hôm bọn họ đột nhiên đem anh ra ngoài, lên một chiếc máy bay, nói là ông nội muốn tận mắt nhìn thấy anh, mới chịu giao những thứ họ muốn." Nói tới đây, đôi mắt Sở Quân Việt đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: "Nhưng trước đó, bọn chúng lại cài một trái bom điều khiển từ xa lên người anh!"

"A?!" Đường Tử Thái bất giác hô nhỏ.

"Anh đã từng tham gia huấn luyện ứng đối với tình trạng đó, nhưng khi ấy, anh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nên làm thế nào mới cứu được mình và ông nội. Cho đến khi cô ấy xuất hiện..."

Khóe môi Sở Quân Việt rớt cuộc cong lên, tạo thành một nụ cười nhạt.

Anh không thích cười, có lẽ vì trải qua chuyện năm xưa, cũng có lẽ vì ông cụ Sở đào tạo anh quá nghiêm khắc, cũng có lẽ là do còn trẻ mà đã là

tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, trên vai gánh trách nhiệm nặng nề.

Nhưng lúc này đây, nụ cười trên mặt Sở Quân Việt tự như gió xuân thổi tan cái tuyết mùa đông, làm cho cả người anh ấm áp hơn.

Cũng làm cho Đường Tử Thái nhìn mà ngẩn người.

"Lúc ấy anh bị bịt mắt." Sở Quân Việt nói: "Cho nên chỉ nghe thấy tiếng kêu rên, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Đến khi có một bàn tay mềm mại nhỏ bé cởi miếng vải đen bị bịt và cởi trói trên tay chân ra cho anh."

Sở Quân Việt biết, cả đời, mình sẽ không quên được ngày hôm đó.

Khi ấy, anh đã hai ngày không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, vừa mở mắt ra thì đau đến mức nước mắt đầy mắt.

Bàn tay mềm mại ấy lập tức che mắt anh lại, giọng nói thanh thúy vang lên bên tai: "Úi, mau nhắm mắt lại, nhẹ một chút, đừng mạnh quá, đừng mở mắt gấp quá!"

Sở Quân Việt mười bảy tuổi, sau hai ngày bị nhốt bị bỏ đói, đã sớm vô cùng nóng nảy.

Nhưng như kỳ tích, giọng nói này lại như tiếng hót của chim sơn ca, hoàn toàn trấn an lòng anh.

Tim của anh bình tĩnh lại, làm theo lời cô gái kia, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Mặc dù tạm thời không thấy ánh mặt trời, nhưng bàn tay mềm mại ấy, giống như ánh mặt trời của anh, cô ấy nắm lấy tay anh, an ủi: "Đừng sợ, có tôi ở đây, anh an toàn rồi."

Ước chừng qua năm sáu phút, anh mới từ từ mở mắt ra.

Cảnh vật trước mắt vẫn còn hơi mơ hồ, thế nhưng nụ cười xán lạn như ánh mắt trời ấy lại lập tức đập vào mắt anh.

"Từ từ thôi, đừng gấp." Cô gái xạ lạ độ khoảng chỉ mười ba mười bốn tuổi.

Cô một tay nắm tay Sở Quân Việt, tay kia thì ngăn trên trán anh, cười nói: "Tôi chặn ánh sáng cho anh chút xíu."

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu.

Anh không phải là người dễ dàng nghe lời, nhưng lại chịu nghe lời cô bé này.

Cho đến khi một tiếng mắng thô lỗ truyền ra từ buồng lái: "Đám khốn kiếp kia!"

"Chú Lợi, sao thế?" Cô bé quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, hỏi.

"Bọn chúng còn để lại trò cuối!" Giọng nói càng lúc càng gần, một người đàn ông cao lớn đi ra từ buồng lái.

Anh ta liếc Sở Quân Việt một cái, quay đầu nói với cô bé kia: "Nhìn cậu ta chắc có thể nhảy dù, tạm thời chúng ta có thể điều khiển được, điệp gia quán, nhưng chúng nó đã giở trò, bây giờ chỉ chống đỡ được mười lăm phút thôi."

Anh ta nhìn Sở Quân Việt, nói: "Ê, thằng nhóc, biết nhảy dù không?"

"Tôi còn chưa tròn mười tám tuổi." Sở Quân Việt thành thật trả lời.

"Ha ha ha ha ha ha..." Chú Lợi cười to: "Đứa bé ngoan như vậy mà được nuôi ra từ Sở gia sao, đúng là hiếm."

Cười đủ, chú Lợi lại nói: "Chúng ta chuẩn bị nhảy dù, cậu không biết nhảy cũng phải nhảy. Tự chọn đi!"

"Chú Lợi." Cô bé có chút bất mãn nói: "Anh ấy bị người ta nhốt trong tối hơn hai ngày rồi, bây giờ mắt còn chưa thích ứng với ánh sáng, chú đừng cười nữa."

"Ấy, ông đây đồng ý dẫn con đi làm nhiệm vụ chứ không phải dẫn con theo để dạy dỗ ông nhé." Anh ta bĩu môi: "Vậy con nói xem nên làm sao?"

"Đừng sợ, tôi sẽ dạy anh." Cô bé vừa nói vừa đặt một cái túi lên lưng Sở Quân Việt, sau đó cài chốt, cuối cùng nhét hai sợi dây vào tay anh, nói: "Chờ lát nữa anh nghe tôi đếm tới ba thì dùng sức kéo sợi dây này."

"Được." Sở Quân Việt không chút chần chừ gật đầu.

Không biết tại sao, mặc dù chỉ mới gặp nhau, nhưng anh lại tin tưởng cô bé này, tin rằng, cô tuyệt đối sẽ không hại anh.

Cũng giống như cô gái này nói, bây giờ mắt anh chưa kịp thích ứng với ánh sáng, ngay cả mặt mũi của cô anh cũng không nhìn rõ.

Cái duy nhất anh thấy rõ, chính là đôi mắt sáng ngời của cô, cùng nụ cười rục rờ trên môi cô.

"Được rồi." Cô bé cẩn thận đỡ anh đi tới cửa máy bay.

Ngay khi cửa được mở ra, vì lên cao nên gió thổi mạnh cắt qua mặt, gió tràn vào buồng máy bay.

Tóc của bé gái bị thổi rối, dịu dàng mơn trớn gò má Sở Quân Việt, để lại mùi thơm nhàn nhạt.

"Chuẩn bị..." Cô bé dịu dàng nói: "Nhảy!"

Cô nắm chặt tay anh, dùng sức nhảy ra ngoài.

Cảm giác mất trọng lực nhảy mắt bao trùm lấy Sở Quân Việt.

"Một!" Bên tai anh truyền tới giọng nói thanh thúy.

"Hai!" Tay của cô bé đột nhiên dùng sức, đột nhiên đẩy anh ra.

"Ba!" Giọng của cô bé lớn hơn.

Sở Quân Việt kéo hai sợi dây trong tay, sau lưng phát ra tiếng động rồi anh cũng rơi xuống chậm lại.

"Hẹn gặp lại!" Sau lưng, cách đó không xa truyền tới tiếng cười của cô bé.

Đột nhiên anh quay đầu lại, mắt đã dần thích ứng với ánh sáng, nhưng anh chỉ nhìn thấy phao dù đầy màu sắc rực rỡ giữa không trung.

Chỉ thấy, tấm lưng của cô, cùng với một con bướm màu tím vỗ cánh muốn bay trên vai trái.

Đó là cảnh tượng Sở Quân Việt chưa bao giờ quên.

Cũng là con bướm đẹp nhất trong đời anh.

"Cho nên..." Đường Tử Thái có chút không dám tin: "Cô bé kia... Cô..."

"Cô ấy chính là Bội Bội." Sở Quân Việt chắc chắn nói: "Cho dù hóa thành tro, anh cũng sẽ không quên đôi mắt kia."

Anh cười khẽ, nói: "Đã làm anh nhớ thương suốt hơn mười năm qua..."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Trở Về Thành Phố S

Lần này Đường Tử Thái hoàn toàn im lặng.

Gió biển từ xa thổi vào, lay động hàng cọ ngoài biệt thự.

Trên bầu trời đầy sao, ánh trăng bạc dịu dàng chiếu trên mặt biển và hòn đảo nhỏ, để màn đêm trở nên bớt lạnh lẽo.

"Cho nên anh không thể nào phản bội Bội Bội..." Sở Quân Việt yên lặng hồi lâu, xoay người chuẩn bị bước đi.

Anh vỗ vai Đường Tử Thái một cái, nói: "Dù anh có làm chuyện đại đột đến mức nào, anh cũng tuyệt đối không phản bội Bội Bội."

Lúc Sở Quân Việt về phòng, Đường Bội đã ngủ.

Anh cũng không đánh thức cô, chỉ yên lặng rửa mặt, rồi từ từ trèo lên giường.

Có lẽ đã thành thói quen, Đường Bội ngủ say dịch sát vào ngực Sở Quân Việt theo bản năng.

Tất nhiên Sở Quân Việt không thể nào cự tuyệt.

Anh cẩn thận ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên mái tóc mềm mại.

Đêm đó, anh ngủ không ngon.

Giấc mơ ngủ yên nhiều năm lại xuất hiện.

Bom đã bị Đường Bội và 'chú Lợi' trong miệng cô giải quyết, nhưng Sở Quân Việt lần đầu nhảy dù, lúc hạ xuống, vẫn vô cùng nhếch nhác.

Lúc người Sở gia tìm được anh, trời đã mờ tối, Sở Quân Việt bị bọc trong phao dù đầy màu sắc, sắc mặt tái nhợt, tinh thần và thân thể đã tụt đến độ thấp nhất.

Đôi môi khô nứt, ngay cả hô hấp cũng yếu đi.

Nhưng đôi mắt, vẫn gắng gượng không nhắm.

Cho đến khi bị ôm vào một vòm ngực ấm áp to lớn.

Ông cụ Sở ôm cháu trai, hốc mắt nóng hổi, suýt chút đã rơi lệ trước mặt mọi người.

Nếu như lại mất thêm Sở Quân Việt, ông thật sự không biết mình có chống đỡ nổi không.

Trong mắt người ngoài, ông cụ Sở mạnh mẽ đến mức không có cái gì không làm được, chỉ là một ông lão mất đi con trai lớn và con dâu thôi mà.

Ông dịu dàng bế Sở Quân Việt lên xe, để Sở Quân Việt gối đầu lên đùi mình. Bàn tay to lớn dịu dàng vuốt tóc cháu trai vừa sống sót sau tai nạn, mơn trớn gò má cùng đôi môi khô khốc, trầm giọng nói: "Quân Việt, gắng chịu thêm một chút nữa."

Mấy ngày không ăn gì, chắc chắn không thể ăn thức ăn bình thường.

Lòng ông cụ Sở hừng hực lửa giận và đau xót, đôi mắt nhìn có chút bức người.

Sở Quân Việt chớp mắt, được ông cụ Sở từ từ đỡ lên, cẩn thận đút nước đường hòa muối cho anh. Diệp gia quán.

Anh cảm thấy cổ họng của mình không còn đau rát như vừa rồi, ngay cả tứ chi vô lực cũng khá hơn một chút.

Anh bắt lấy tay ông cụ Sở, nói thật nhỏ nhưng vô cùng kiên định: "Con muốn gặp cô ấy."

"Ai?" Ông cụ Sở trở tay bao lấy bàn tay lạnh như băng của cháu mình, dùng bàn tay ấm áp sưởi ấm cho anh, cau mày hỏi: "Con muốn gặp ai?"

"Cô bé vừa rồi ở trên máy bay." Sở Quân Việt khẽ nói: "Là cô ấy đã cứu con, con muốn thấy cô ấy! Con muốn gặp cô ấy!"

"Không có cô bé nào cả." Ông cụ Sở nhú chặt mày, ông cho rằng cháu mình vì quá đói nên hồ đồ, xuất hiện ảo giác.

"Ngủ một giấc đi Quân Việt." Ông cụ Sở vuốt mí mắt Sở Quân Việt, để anh dựa vào ngực mình, dịu dàng nói: "Ngủ một giấc, chúng ta sắp đến nhà rồi."

Sau hôm đó, ông cụ Sở ra tay như thiên lôi, quét sạch những người mơ ước đến vị trí chủ nhân của Sở thị.

Sở Quân Việt cũng bắt đầu lặng lẽ tìm con bướm của mình.

Nhưng không biết vì sao, lấy năng lực của Sở thị, đã qua nhiều năm như vậy, nhưng mãi không tìm được cô bé trên máy bay, giống như, cô đã hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Thẳng đến một ngày kia, Đường Bội mạnh mẽ bay vào phòng ngủ của anh.

Trong nháy mắt đó, anh lại thấy được đôi mắt làm anh nhớ thương, con bướm màu tím muốn vỗ cánh bay.

Sau đó anh phát hiện, cô gái của anh, đã trưởng thành.

Con bướm của anh, từ lâu đã trở nên càng thêm xinh đẹp và rung động lòng người.

Buổi sáng, lúc Sở Quân Việt thức dậy, Đường Bội đã biến mất.

Rèm cửa sổ bị kéo ra, ánh nắng mặt trời chiếu lên người Sở Quân Việt.

Anh từ từ ngồi dậy.

Giấc mơ tối qua cứ lặp đi lặp lại, làm anh nhớ lại cảm giác sốt ruột khi không tìm được Đường Bội năm đó.

Trước bàn ăn, Đường Bội đang chuyên tâm ăn bữa sáng phong phú.

Ông cụ Sở cười híp mắt ngồi đối diện với cô, thỉnh thoảng đẩy đĩa đồ ăn ở xa cô lại trước mặt cô.

Phòng ăn họ đang dùng ở lầu hai.

Phòng ăn này khá rộng, bàn ăn cũng lớn, nhưng Đường Bội và ông cụ Sở ngồi đối diện nhau, vừa cười vừa nói, khung cảnh ấm áp như ngồi ăn ở nhà vậy.

Ông cụ Sở nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn Sở Quân Việt đang đi tới.

Nụ cười rục rĩ trên môi lập tức biến mất, mặt xụ xuống.

"Ông nội." Đường Bội quay đầu nhìn Sở Quân Việt một cái rồi quay lại cười với ông cụ Sở, nói: "Ông đừng tức giận, lúc ăn cơm mà giận là sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe."

"Ừ, được..." Ông cụ Sở nhìn Đường Bội, nụ cười lập tức rực rỡ. Ông lại đẩy một đĩa đồ ăn tới trước mặt Đường Bội, hiền hòa nói: "Đây, Bội Bội, con nếm thử cái này, bây giờ con phải ăn nhiều vào."

Bây giờ ông cụ Sở đã có cháu dâu, không rảnh trông cháu trai.

Huống chi, bây giờ cháu dâu còn sắp sinh cho ông một đứa cháu cố, có thể là cháu trai ấy chứ.

Sở Quân Việt cũng không tính toán mấy cái này, anh bước tới bên cạnh Đường Bội, kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, nói: "Đồ ăn trên đảo em không ăn được, những thứ này được chuyển suốt đêm tới đây, hẳn còn rất tươi. Em ăn nhiều một chút nhé."

Anh vừa nói vừa nhìn trong góc bàn ăn, cau mày gọi quản gia, nói: "Mấy cái góc nhọn này, tại sao không bao đệm lại?"

"Dạ, chờ ngài và cô dâu ăn xong, chúng tôi sẽ lập tức làm liền."

"Bác sĩ đã tới chưa?" Sở Quân Việt lại hỏi.

"Đã đến rồi ạ." Quản gia mặc áo đuôi én cung kính trả lời.

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, quay lại nhìn Đường Bội: "Chờ tí nữa cơm nước xong, để bác sĩ kiểm tra một chút, nếu bác sĩ nói hôm nay em đi được thì hôm nay em mới được đi."

Đường Bội đã buông đĩa xuống, lúc này đang chống má, cười nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Vậy có phải nếu bác sĩ nói em không thể đi ra ngoài thì tất cả mọi công việc của em đều phải ngừng?"

Sở Quân Việt không chút do dự gật đầu.

"Em chỉ mang thai thôi, hơn nữa baby rất khỏe mạnh, em cũng rất khỏe." Đường Bội cười bất đắc dĩ: "Không cần phải cẩn thận như thế đâu."

"Quân Việt nói không sai." Ông cụ Sở nhìn ra, quan hệ của hai người không còn căng thẳng như hôm qua, điệp gia quán, ông cũng yên lòng, nghiêm túc nhìn Đường Bội, nói: "Quay phim đúng là quá nguy hiểm, vừa ngồi xe công việc lại còn nhiều, lúc trước ngay cả máy bay cũng..."

Ông nhú màu, nhớ lại chuyện máy bay bị người ta động tay động chân, nói tiếp: "Cẩn thận một chút vẫn hơn. Hay là..."

Ông cụ Sở vừa nói vừa nhìn Sở Quân Việt: "Bội Bội muốn làm việc, thì cứ để Bội Bội phát ngôn quần áo của phụ nữ có thai và mỹ phẩm của tập đoàn chúng ta đi."

Ông cười ha hả nhìn Đường Bội, nói: "Con chọn mấy mục con thích, khoảng thời gian này cứ quay và chụp hình quảng cáo thôi."

Ông nghĩ lại vẫn thấy không quá yên tâm: "Đến lúc đó nhớ dặn người phụ trách, không được để Bội Bội bị mệt."

"Dạ." Sở Quân Việt gật đầu, nói: "Biệt thự Nam Giao Sở thị mới khai phá ở thành phố S, cũng có thể để Bội Bội phát ngôn."

Đường Bội dờ khóc dờ cười nhìn hai ông cháu.

Bây giờ cô đã tin hai người họ là ông cháu rồi, lối suy nghĩ giống nhau y đúc.

"Ông nội, ông yên tâm đi." Mắt thấy đề tài của ông cụ Sở và Sở Quân Việt sắp chuyển đến phòng của trẻ sơ sinh, Đường Bội vội vàng ho khẽ, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, cười nói: "Con sẽ không làm việc tổn"

thương đến sức khỏe của mình, cho nên có một số việc nhẹ nhàng, ví dụ như ngày mốt Minh thiếu có mở cuộc họp báo, chuyện đó, con cảm thấy tham gia cũng không có gì..."

"Không được!" Cô còn chưa nói hết đã bị hai người đồng thanh cắt đứt.

Mặt Sở Quân Việt lập tức đổi sắc: "Ở buổi họp báo nhiều người như vậy, nếu không cẩn thận bị người ta đẩy ngã thì làm sao đây?"

Đường Bội nhú mày.

Sở Quân Việt cũng cảm thấy thái độ của mình quá nghiêm túc, ho khề nói: "Vậy thế này, anh nói chuyện với Minh Hiên, buổi họp báo sẽ được cử hành sở nhà hàng của Sở thị."

"Ừ..." Không đợi Đường Bội trả lời, ông cụ Sở đã trầm ngâm nói: "Như vậy thì được, còn phải nói với Minh Hiên, để người của chúng ta phụ trách mặt an ninh."

Nói xong câu đó ông cụ Sở đứng lên, nhìn Sở Quân Việt.

Thái độ của ông trở nên nghiêm túc, biểu cảm trên mặt làm cho người ta có cảm giác như biển lặng trước cơn bão táp.

"Lần này, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sơ xuất nào." Ông cụ Sở nói: "Quân Việt, có một đạo lý ông đã dạy con khi con còn rất nhỏ. Khi đối mặt với kẻ thù thì cách tốt nhất là làm cho bọn chúng biết được, sự chênh lệch giữa chúng và con. Tạo ra ưu thế tuyệt đối cho bản thân, điều đó so với cái gọi là chân tướng còn hữu hiệu hơn."

"Dạ." Sở Quân Việt trầm giọng đáp.

"Được rồi, hai đứa từ từ ăn..." Ông cụ Sở nhìn Đường Bội, cười hiền lành: "Ông không ngồi đây làm kỳ đà cản mũi nữa, ông đi tản bộ đây."

Cùng ngày hôm đó, Đường Bội và Sở Quân Việt cùng nhau bay về thành phố S.

Nơi này hình như không khác gì so với lúc họ đi, nhưng trải qua những chuyện vừa rồi, khi nhìn lại thì hình như cảnh sắc quen thuộc của thành phố S đã có chút khác biệt. Diệp gia quán.

"Em sẽ nhanh thu dọn đồ đạc dọn ra ngoài." Đường Bội quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn gương mặt nóng lòng và gấp gáp của Sở Quân Việt được phản chiếu trên kính xe, cô mỉm cười, nói: "Chờ em tới rước dâu, đón anh về nhà đi, Sở thiếu!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Quý Đạo

Đường Bội và Sở Quân Việt vừa về tới biệt thự Sở gia, Sở Quân Việt liền nhốt mình trong thư phòng.

Anh rất sợ Đường Bội sẽ lại nhắc tới chuyện anh không muốn nghe, cả buổi tối, đến khi Đường Bội chuẩn bị đi tắm, anh cũng chưa ra ngoài.

Lúc Đường Bội tắm xong, rốt cuộc Sở Quân Việt cũng đi ra khỏi thư phòng.

Cô vừa lau tóc vừa đi ra thì thấy Sở Quân Việt đang ngồi trên giường nói chuyện điện thoại.

Sở Quân Việt ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội, khẽ nói với người nọ một tiếng rồi đưa điện thoại cho Đường Bội, nói: "Điện thoại của chú út."

Nói xong, anh kéo Đường Bội qua, để cô ngồi trên giường, mình thì đứng sau nhận lấy khăn lau tóc cho cô.

Động tác của Sở Quân Việt vô cùng nhẹ nhàng, nhẹ đến mức không hề ảnh hưởng tới cuộc nói chuyện của Đường Bội và Sở Dực Thành.

"Chào chú, con là Bội Bội." Sau khi nhận điện thoại, Đường Bội chủ động chào hỏi Sở Dực Thành.

"Ừ, hai hôm nay sao rồi? Có cực lắm không?" Sở Dực Thành cười hỏi.

Anh ta bị ông cụ Sở xóa tên, không thể đi tham dự kỷ niệm thành lập.

Hơn nữa chuyện xảy ra mấy ngày nay, lại bị Sở Quân Việt ra lệnh phong tỏa. Nghe thấy tiếng cười của Sở Dực Thành, Đường Bội biết những lời đồn nhảm ấy vẫn chưa truyền tới tai anh ta.

"Cũng được." Đường Bội cười khẽ, không nhắc tới chuyện kia, chỉ hỏi: "Chú tìm con có chuyện gì không?"

"Vốn nên để con nghỉ ngơi thêm, nhưng cảnh quay ở thành phố S cũng sắp xong rồi, còn mấy cảnh nhẹ nhàng nữa, không biết ngày mai con..." Sở Dực Thành có chút ngượng ngùng nói.

Đường Bội vừa về tới, mấy hôm trước còn xảy tai nạn máy bay, giọng của Sở Dực Thành càng lúc càng thấp, ngay cả chính anh ta cũng thấy yêu cầu này có hơi quá đáng.

Nhưng mà...

Sở Dực Thành khẽ thở dài, nói: "Nếu như không được thì chúng ta hẹn lại ngày khác. Nhưng mà khoảng hai mươi ngày nữa Hướng Mẫn phải ra nước ngoài, điều chỉnh thời gian hơi khó. Cho nên chú mới mặt dày mở miệng với con."

"Không sao." Đường Bội cười nói: "Nếu như chỉ là mấy cảnh nhỏ, thời gian lại thích hợp, vậy thì mai đi. Nhưng quay ngay buổi sáng thì không được..."

"Cái này không thành vấn đề." Sở Dực Thành thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Một giờ con tới cũng được, chỉ là quay mấy cảnh bổ sung, sẽ không quá cực, quá lắm ba bốn giờ chiều là xong."

"Được." Đường Bội lập tức đồng ý.

Cô cúp điện thoại, Sở Quân Việt cũng ngừng lau tóc cho cô, hơi cúi người, ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hỏi: "Chú tì em có chuyện gì?"

Anh nhú mày, có chút không vui nói: "Không phải là kêu em ngày mai tới quay phim chứ?"

"Ừ." Đường Bội gật đầu, nói: "Nhưng chú nói chỉ là mấy cảnh quay rất đơn giản, sẽ không cực."

"... Được rồi." Sở Quân Việt miễn cưỡng đồng ý, lại tiếp tục lau tóc cho Đường Bội.

Mùi thơm nhàn nhạt vây lấy hai người, không biết là mùi thơm trên tóc Đường Bội hay là mùi thơm trong phòng, ánh đèn ấm áp, làm cho Sở Quân Việt cảm thấy, hai người đã trở lại lúc vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn ngọt ngào như vậy.

Sáng hôm sau, Đường Bội ngủ đến gần trưa mới dậy. Diệp gia quán.

Coi đồng hồ thì đã hơn chín giờ rồi, nhưng Sở Quân Việt còn chưa đi làm, mà đang ngồi dựa vào giường, cầm máy tính bảng xem tin tức.

Đường Bội mới động một cái anh đã phát giác.

Sở Quân Việt đặt máy tính bảng lên bàn cạnh giường, cúi đầu nhìn Đường Bội, hỏi: "Dậy rồi? Có muốn ngủ thêm một tí nữa không?"

Đường Bội chớp mắt, hỏi: "Anh không đi làm hả?"

"Đưa em qua chỗ chú xong anh mới đi làm cũng không muộn." Sở Quân Việt vừa nói vừa ngồi dậy: "Đứng lên đi ăn sáng."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, cũng bước xuống giường.

Đánh răng rửa mặt ăn sáng xong, Sở Quân Việt thật sự đưa cô tới phim trường.

Lúc đến phim trường vẫn chưa tới mười một giờ, Sở Dực Thành đang chỉ huy nhân viên bố trí hiện trường.

Đường Bội híp mắt đứng ở cửa, có cảm giác như đã qua mấy đời. Giống như máy quay, phim trường... Tất cả những thứ này, chẳng qua cô chỉ không động đến mấy ngày thôi, nhưng tất cả dường như đã thay đổi.

Nhưng sau khi cô vui mình vào công việc lần nữa, lại phát hiện, thì ra mình chỉ buồn lo vô cớ.

Tất cả đều không có gì khác, qua một lúc rồi lại nhanh chóng đi vào quỹ đạo cũ.

Đúng như lời Sở Dực Thành nói, chỉ có mấy cảnh quay đơn giản.

Hơn nữa hình như anh ta đã nghe Sở Quân Việt nói gì đó, nên cũng luôn cẩn thận bảo vệ Đường Bội. Từng cảnh cần quay đều đợi bố trí xong hết mới để Đường Bội ra.

Thậm chí còn kêu người chuẩn bị nước ấm cho cô.

Có hai cảnh quay, Sở Dực Thành chia ra thành bốn năm phân đoạn, chỉ để đảm bảo Đường Bội sẽ không đứng quá lâu.

Cứ cẩn thận như vậy đến khi quay xong.

Đường Bội nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ chiều một chút thôi.

Cô từ từ đi tới bên cạnh Sở Dực Thành, anh ta đang thảo luận với phó đạo diễn Sư Học Lâm, thấy cô tới thì lập tức ngừng nói, ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "Phải về sao?"

Vừa nói Sở Dực Thành vừa đứng lên, thái độ cẩn thận, y như vệ sĩ, làm cho Đường Bội có chút dờ khóc dờ cười.

Chỗ bọn họ đang ở là trường quay có nhiều nhân viên lui tới, vô số ánh mắt đang nhìn họ, Đường Bội không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng, cười nói với Sở Dực Thành và Sư Học Lâm: "VẬY ĐẠO DIỄN SỞ, PHÓ ĐẠO DIỄN SƯ, TÔI VỀ TRƯỚC."

Nói xong, cô gật đầu với hai người, xoay người bước về phía phòng hóa trang.

Hôm nay cô không trang điểm, nhưng vẫn phải thay quần áo, thuận tiện lấy đồ của mình.

"Chờ một chút." Sở Dực Thành vừa nói vừa đuổi theo.

Đường Bội dừng bước, quay đầu nhìn Sở Dực Thành.

"Đi thôi." Sở Dực Thành cùng cô đi tới phòng hóa trang, nói: "Quân Việt đã nói, chú nhất định phải đích thân giao con lại cho nó, mới xem như là hoàn thành nhiệm vụ."

Anh ta vừa nói vừa cười thật tươi, nụ cười dính tận chân mày: "Bội Bội, chú cũng rất vui, chú sắp làm..."

Sở Dực Thành nghiêng đầu, suy nghĩ mấy giây, có chút không xác định hỏi: "Ông nội?"

Đường Bội bật cười.

Sở Dực Thành mới hơn ba mươi, so với Sở Quân Việt và cô thì không lớn hơn bao nhiêu.

Nghiêm túc như thế còn nói được làm 'ông nội', làm cho cô thấy hơi buồn cười.

"Cười cái gì?" Rõ ràng là tâm trạng Sở Dực Thành không tốt: "Mặc dù nhìn chú còn trẻ, nhưng vai vế cao."

Anh ta cười híp mắt, nói: "Chắc ông cụ vui đến điên rồi, rốt cuộc Quân Việt cũng có con, ông cũng có thể thăng cấp."

"Đúng là ông nội rất vui." Đường Bội cười đáp.

Cô đưa tay lên bụng mình theo bản năng.

Mặc dù bây giờ còn chưa thể cảm nhận rõ sự tồn tại của baby, nhưng thấy nụ cười chân thành của Sở Dực Thành, nơi được bàn tay cô bao trùm, trở nên ấm áp hơn nhiều. Diệp gia quán.

"Cảm ơn chú." Đường Bội cười nói: "Nhưng mà lúc ở trường quay, chú đừng có cẩn thận quá như thế, chú không thấy mọi người nhìn tới mức sắp rớt mắt ra ngoài luôn rồi sao. Hơn nữa..."

Đường Bội cười đến híp cả mắt, nói: "Con đoán chắc ngày mai báo sẽ đăng tin 'Người mới Đường Bội, không qua trường lớp chính quy, chưa học được một phần mười kỹ thuật diễn của diễn viên đi trước, đã học được cách quyến rũ người có tiếng' ."

Cô bắt chước y như đúc giọng điệu của những phóng viên kia, làm Sở Dực Thành không nhịn được mà cười nói: "Cái này có thể lắm."

Dừng một chút, anh ta lại nói: "Nhưng mà Quân Việt đã giao con cho chú, nếu chú thật sự lại để con xảy ra chuyện nữa, không cần Quân Việt tìm chú, chú đã xấu hổ đến mức tự vẫn."

"Chú, đó không phải là lỗi của chú." Nụ cười của Đường Bội hơi ảm đạm.

"Cho nên Bội Bội, xảy ra những chuyện kia, chắc hẳn Quân Việt rất căng thẳng và khó chịu, trước giờ nó chưa từng yêu ai, có lúc kích động làm ra chuyện ngu xuẩn, con cứ đánh nó phạt nó... Chú lấy thân phận của một người chú, một người đi trước mà khuyên con, đừng nên tùy tiện nói lời chia tay." Sở Dực Thành trầm giọng nói.

"Vâng, con biết." Đường Bội gật đầu, nói: "Cảm ơn chú."

Sở Dực Thành vỗ vai Đường Bội, nói: "Lúc về nhớ nghỉ ngơi nhiều vào, ngày mai còn phải dự họp báo."

Anh ta suy nghĩ một chút, lại nói: "Chờ quay xong bộ phim của Minh thị, địa vị của con trong giới, chắc hẳn sẽ không dễ bị lung chuyển. Nhưng mà, nhớ, đừng bao giờ miễn cưỡng bản thân."

"Con biết." Đường Bội gật đầu.

"Về sớm đi, còn nghỉ ngơi nữa." Sở Dực Thành vừa nói vừa vỗ vai Đường Bội, xoay người đi trở lại phim trường.

Bóng lưng của anh ta trở nên cô đơn trong hành lang chật hẹp, cái bóng bị ánh đèn kéo ra thật dài.

Đường Bội nhìn bóng lưng của Sở Dực Thành, lời anh ta vừa nói, tuyệt đối không phải chỉ là lời thuận miệng nói ra, chắc hẳn anh ta biết gì đó, cho nên mới nói thế với cô.

Nhưng Đường Bội biết, Sở Dực Thành thật lòng.

Bởi vì có lẽ không ai hiểu rõ hơn Sở Dực Thành, cái cảm giác người mình yêu đang ở nơi mình có thể chạm vào, nhưng lại cứ như người xa lạ, cảm giác ấy đau khổ hơn cả cái chết.

Tối đó, lúc về biệt thự Sở gia, nhìn bàn thức ăn thơm nức mũi, nghĩ tới bóng lưng cô đơn của Sở Dực Thành buổi chiều, Đường Bội không kiềm được mà thở dài.

Sở Quân Việt ngồi đối diện ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi: "Sao vậy? Không vừa miệng em sao?"

Ngừng một chút, anh cẩn thận nhìn Đường Bội, hỏi: "Hay là, hôm nay bị mệt, không muốn tham gia buổi họp báo ngày mai? Vậy không sao hết, anh bảo Lục Tử Mặc sắp xếp, diệp gia quán, đấy cũng chẳng phải chuyện to tác gì."

Đường Bội nhú mày, có chút không hiểu nhìn Sở Quân Việt, không biết tại sao anh lại nhảy đề tài nhanh như vậy, tự nhiên nói đến buổi họp báo ngày mai.

Nhưng đến hôm sau, lúc tới nơi tổ chức buổi họp báo, Đường Bội mới biết tại sao Sở Quân Việt lại nhắc tới buổi họp báo vào tối qua với thái độ cẩn thận.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Lời Đồn Nhảm

Tập đoàn Minh thị vô cùng coi trọng dự án phim mới được đầu tư lớn nhất năm nay, nội việc tuyển chọn nữ chính và quảng cáo thôi cũng đã thấy được chút ít.

Mặc dù Minh Hiên là thiếu gia Minh thị, cũng phụ trách phần tuyển người và tuyên truyền, nhưng công đoạn quay phim anh ta không hề tham dự.

Nhưng vì sự xem trọng đối với phim mới nên anh ta vẫn tham dự buổi họp báo.

Minh thị bao cả một tầng của Sở thị, nhà hàng khách sạn Thịnh Hoa lớn nhất thành phố S, hơn nữa còn đặt phòng tổng thống để cho hai ảnh đế lớn là Cảnh Tu Bình và Tả Tuấn Dân nghỉ ngơi.

Hôm nay Hạ Tử Diệu không tới, bởi vì anh ta phải đi quay ở nước ngoài, cho nên về không kịp.

Nhưng mà anh ta cũng gửi một đoạn clip về để chúc phúc và ủng hộ.

Phòng hội nghị của Thịnh Hoa được trang trí và đổi mới hoàn toàn, các phóng viên có mặt đều là người của những tòa soạn có quan hệ với Minh Hiên hoặc Minh gia.

Lúc Đường Bội tới, Minh Hiên đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên.

Không gặp một thời gian, Minh Hiên cũng không thay đổi gì, mặc dù không vạn người mê như Tả Tuấn Dân và Hạ Tử Diệu, nhưng chỉ cần anh ta đứng ở đâu thì ở đó có nhiều người bị anh ta hấp dẫn.

Hôm nay Minh Hiên mặc tây trang màu đen. Ngũ quan thâm thúy có nét giống con lai, đứng dưới ánh đèn, càng thêm quyến rũ.

Minh Hiên là cậu con út của chủ tịch tập đoàn Minh thị, cũng là người tổ chức tiết mục tuyển tú, tất nhiên cũng là người tổ chức buổi họp báo hôm nay.

Thấy Đường Bội đi vào, anh ta liền cười, quý công tử cao quý lạnh nhạt trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Hôm nay Đường Bội cũng mặc trang phục lộng lẫy.

Mái tóc bị cắt ngắn vì bộ phim 'Phong hoa' vẫn còn chưa dài, nhưng trải qua sự chăm chút của Ann, mái tóc được cuộn lên, trông Đường Bội bây giờ vô cùng xinh đẹp.

Lễ phục màu cam và vàng đang xen, màu sắc chói mắt nhưng không mất đi sự trang nhã. (Méo biết bà tác giả phối màu và đồ kiểu mợ gì). Trên lớp lụa mỏng màu cam là một đóa hoa màu vàng, để lộ cái cổ trắng tinh của Đường Bội, trên cổ là một sợi dây chuyền kim cương.

Trên tai cũng là một đôi hoa tai kim cương rực rỡ.

Dưới ánh đèn thủy tinh sáng chói, nhìn Đường Bội giống như nàng công chúa vừa đi ra từ Vương quốc ảo, một cái nhún mày một tiếng cười cũng làm người ta mê đắm.

Người đàn ông đang nói chuyện cùng Minh Hiên cũng nhanh chóng nhìn thấy Đường Bội.

Ông ta cũng được giáo dục đàn hoàng, cả người tràn đầy phong thái quý ông.

Vừa thấy Đường Bội thì mắt lập tức sáng lên, nhưng ông nhanh chóng thu lại, cười nói với Minh Hiên: "Cô gái xinh đẹp này chắc hẳn là nữ chính của phim rồi, chắc cô là Đường Bội." Diệp gia quán.

Dừng một chút, ông ta nói: "Không định giới thiệu cho tôi sao?"

Minh Hiên nhếch môi, chủ động dẫn người đàn ông trung niên đi qua chỗ Đường Bội.

"Minh thiếu." Đường Bội chủ động chào trước, thản nhiên nói: "Đã lâu không gặp."

"Sau này số lần chúng ta gặp nhau sẽ còn ít hơn." Có thể thấy tâm trạng của Minh Hiên rất tốt, anh ta còn nói đùa với Đường Bội: "Công việc và lịch trình của cô chắc chắn sẽ càng ngày càng nhiều, chỉ sợ muốn gặp mặt, tôi phải hẹn cô trước ba tháng mới gặp được."

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: "Giống như hai vị ảnh đế kia vậy."

Đường Bội mỉm cười.

Quan hệ giữa Minh Hiên và Hạ Tử Diệu, nhìn bề ngoài thì bình thường, nhưng trải qua một thời gian làm việc cùng nhau, Đường Bội phát hiện, quan hệ giữa Minh Hiên, Hạ Tử Diệu và Tần Hạo Diễm rất tốt.

Nếu không sao Tần Hạo Diễm có thể đề cử mình với Minh Hiên, mà Minh Hiên lại còn nghe lời anh ta đi tới phim trường tìm cô.

Chắc chắn bọn họ là bạn tốt của nhau.

"Giới thiệu với ông, đây là cô Đường Đường Bội, là nữ chính của bộ phim 'Phượng Hoàng' lần này." Minh Hiên chỉ Đường Bội, nói với người đàn ông trung niên.

Sau đó lại nhìn Đường Bội, nói: "Còn đây là một trong những nhà đầu tư của phim, tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Duyệt, Dư Hoành Chấn, Dư tổng."

"Chào cô Đường." Dư Hoành Chấn chủ động đưa tay ra.

Ánh mắt của ông ta rất ngay thẳng, Đường Bội mỉm cười, đưa tay ra nắm lấy tay ông ta: "Chào Dư tổng."

Xem ra Dư Hoành Chấn thật sự là người đàn ông, vừa nắm tay Đường Bội liền buông ra ngay, cười nói: "Thấy cô Đường trên ti vi nhiều rồi, nhưng người thật còn đẹp hơn, khó trách vai chính lần này lại chọn cô, đúng là danh xứng với thực."

"Dư tổng quá khen." Đường Bội lại cười nói: "Nói tới cái đó thì phải cảm ơn Minh thiếu đã cho tôi cơ hội này."

"Ôi... Cô Đường khiêm tốn quá rồi, cơ hội là do Minh thiếu cho cô, không sai, nhưng người nắm chắc cơ hội là cô." Dư Hoành Chấn cười, tán dương Đường Bội.

Kỳ lạ là, mặc dù ông ta đang khen, nhưng Đường Bội lại không có cảm giác lời khen này kèm theo ý gì, chỉ đơn thuần là lời khen chứ không phải là có ý muốn dùng quy tắc ngầm.

Thậm chí...

Mang theo sự lấy lòng.

Đường Bội còn chưa kịp đáp, Dư Hoành Chấn đã nói tiếp: "Đây cũng không phải là lần đầu tôi hợp tác với Minh thị, cô Đường đừng cười tôi, nói chuyện làm ăn, tôi là một cao thủ. Nhưng nói về chuyện đóng phim, tôi một chữ cũng không biết. Lúc trước đầu tư phim, điệp gia quán, toàn là cấp dưới lên kế hoạch, tôi chỉ việc ngồi ký tên thôi. Đừng nói nữ chính của phim mà đến cả nội dung phim là gì tôi cũng không biết, chớ nói chi là tham gia hoạt động thể này."

Rõ ràng Dư Hoành Chấn là một người được giáo dục rất tốt, rất có cốt khí, con người cũng lịch sự, nhưng khi nói chuyện với Đường Bội lại tự hạ mình xuống thấp.

Đường Bội tỉnh bơ nhìn ông ta, trên mặt vẫn là nụ cười lễ phép: "Dư tổng quá khiêm tốn rồi, thân là tổng giám đốc, tất nhiên chỉ cần ký tên đóng dấu. Hơn nữa hợp tác với Minh thị vốn cũng làm người ta rất yên tâm, dù sao mỗi một bộ phim của Minh thị, sau khi đưa ra rạp doanh thu đều rất cao."

"Tuy nói vậy, nhưng bộ phim này, tôi vô cùng coi trọng." Dư Hoành Chấn lại nói: "Nếu không hôm nay tôi cũng không tới đây, không tin cô có thể hỏi Minh thiếu, hơn một năm nay, mỗi lần Minh thị tổ chức họp báo phim mới, tôi đều không tham dự."

"Đây đúng là lần đầu tiên." Minh Hiên nhàn nhạt nói.

"Minh thị cũng rất coi trọng bộ phim này." Đường Bội cười nói: "Cho nên có thể may mắn trở thành nữ chính của phim, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

"Tôi coi trọng bộ phim này, không chỉ vì Minh thị coi trọng nó, mà quan trọng hơn là Minh thị có khí phách, trực tiếp mời cô Đường làm nữ chính." Dư Hoành Chấn nhìn Đường Bội, nói: "Có một lần, tình cờ xem mấy clip của cô Đường. Không thể không nói, nếu như không phải có

người nói cho tôi biết cô là người mới thì tôi còn tưởng rằng cô là ảnh hậu nổi tiếng đã lâu mà lại kín tiếng không nói."

Đường Bội cười nói: "Dư tổng, nếu ông còn nói vậy nữa thì tôi sẽ cảm thấy rất áp lực."

"Đường Bội." Lúc này Minh Hiên xen vào nói: "Dư tổng thật sự vì cô nên mới đến."

Nét mặt của anh ta không có gì thay đổi, Minh Hiên là một trong những người biết mối quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội sớm nhất. Lúc này anh ta nhìn Đường Bội một cách sâu sắc, Đường Bội khó có thể nhìn ra ý đồ từ đôi mắt sâu thẳm như giếng nước yên tĩnh kia.

Cô thoát mắt không hiểu nhìn Dư Hoành Chấn.

"Cô Đường, cô đừng hiểu lầm." Dư Hoành Chấn vội khoát khoát tay, cười nói: "Lúc tôi còn trẻ, cũng là một người yêu nghệ thuật, cũng xem nhiều phim nếu không bây giờ cũng không đầu tư phim. Chỉ là vừa nhìn thấy kỹ thuật diễn xuất của cô Đường, cảm thấy cô nhất định sẽ nổi tiếng, cho nên mới không cầm lòng được mà tới làm quen với ảnh hậu tương lai."

Đường Bội mỉm cười: "Nếu Dư tổng còn khen nữa, mũi tôi sẽ to lên mất."

"Ngoài ra còn có một chuyện, nếu như người đại diện của cô Đường cũng tới, tôi muốn mời cô Đường làm phát ngôn."

Chỗ Minh Hiên đứng, vốn chính là tâm điểm chú ý của mọi người.

Huống hồ bây giờ còn có thêm một Đường Bội.

Người biết nhìn, nhanh chóng nhận ra bọn họ đang tán gẫu, trong đó còn có một nhà đầu tư.

Lúc này đã có không ít người vây quanh họ, mặc dù họ không dám quấy rầy ba người, nhưng lỗ tai đã sớm dựng lên, cũng nghe được đôi chút.

Lời Dư Hoành Chấn vừa nói ra, người nghe được lập tức hít vào một ngụm khí lạnh. Diệt gia quán.

Tập đoàn Lãng Duyệt kinh doanh nhiều lĩnh vực, mặc dù mấy chục năm qua tốc độ phát triển không được gọi là nhanh, nhưng trong lúc bất tri bất giác, đã làm ra thành tựu, làm cho mọi người chỉ có thể hâm mộ.

Sản nghiệp dưới tay Lãng Duyệt, nổi tiếng nhất là châu báu, địa sản và nhà hàng khách sạn.

Đặc biệt là châu báu, Lãng Duyệt vốn chính là dựa vào châu báu mà lập nghiệp, trang sức mang theo mùi vị Phương Đông, tạo nên tiếng tăm cho tập đoàn Lãng Duyệt.

Phát ngôn cho nó, chính là ước mơ của không biết bao nhiêu diễn viên nữ.

Lúc này, đích thân tổng giám đốc của tập đoàn, lại chủ động mời Đường Bội, mặt mũi và giá trị con người, thật sự là hơi cao rồi.

"Nếu như cô Đường có ý thì có thể để người đại diện của cô liên lạc với tôi." Dư Hoành Chấn lại nói, vừa nói vừa đưa danh thiếp qua.

"Cảm ơn Dư tổng." Đường Bội cười nhận lấy danh thiếp.

Không phải cô không kinh ngạc, mặc dù cô chắc chắn sẽ nổi tiếng, nhưng chưa đến mức một bước lên mây trong giới.

Dư Hoành Chấn nói vậy, nhưng mời người phát ngôn, cũng không phải chuyện đơn giản, e rằng cũng chỉ có Sở Quân Việt mới có thể không chút để ý mà kêu cô thích cái nào thì cứ phát ngôn cho cái đó thôi.

"Cô Đường đừng hiểu lầm." Dư Hoành Chấn nhìn ra Đường Bội đang do dự và nghi ngờ, cười nói: "Tôi thật sự coi trọng cô Đường, cảm thấy cô nhất định sẽ nổi tiếng, tuyệt đối không hề có một chút ý đồ quá đáng nào."

"Điểm này tôi có thể làm chứng." Minh Hiên nhàn nhạt nói: "Đối với người mình coi trọng, Dư tổng không bao giờ vòng vo, mà luôn đi thẳng vào vấn đề. Nếu ông ấy đã nói vậy thì cô có thể yên tâm để Lục Tử Mặc đàm phán với họ."

"Được." Đường Bội gật đầu, cười nói: "Vậy tôi xin cảm ơn Dư tổng trước."

Sau đó, cô nhìn Minh Hiên, cười nói: "Cũng cảm ơn Minh thiếu."

Tin tức này nhanh chóng lan ra, chung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán, nhiều người thán phục, khiếp sợ, hâm mộ ghen tỵ nhìn Đường Bội, không hiểu sao cô chỉ là một người mới mà lại may mắn như vậy.

"Có gì đặc biệt hơn người?!" Trong đám người có một nhóm gồm ba nữ diễn viên, một người trong đó bĩu môi, khinh thường nói: "Mấy người có biết tại sao người ta đã chủ động cầu hôn rồi mà bên Sở thiếu người ta còn chưa có động tĩnh gì hay không?"

"Tại sao?" Lập tức có người tò mò hỏi.

"Tất nhiên là vì, Sở thiếu căn bản không muốn kết hôn với cô ta rồi. Tôi nghe người ta nói, mấy hôm trước cô ta còn mặt dày đi theo Sở thiếu tới chỗ tổ chức kỷ niệm thành lập, thậm chí còn cầu hôn Sở thiếu trước đám đông, kết quả Sở thiếu làm cô ta suýt chút không xuống đài được, đúng là mắc cỡ chết người. Không biết sao cô ta lại còn mặt mũi mà tới đây, nếu là tôi, tôi đã đào một cái hố rồi tự nhảy xuống cho đỡ nhục."

"Thật sao? Sao cô biết?" Chung quanh vang lên tiếng cảm thán, nhiều người đều cười lên sự đau khổ của người khác, luôn miệng hỏi: "Vậy tại

sao lại còn có nhiều người nguyện mời cô ta như thế? Không phải cô ta ý có Sở thiếu làm chỗ dựa sao?"

"Thôi đi..." Cô gái tên Tam Tuyến kia khinh thường bĩu môi, thêm dầu thêm mỡ nói: "Tại tin tức chưa truyền ra, cáo mượn oai hùm mấy ngày thôi chứ sao."

Cô ta vừa nói vừa cười khinh, trào phúng nói: "Tôi sẽ chờ xem, chờ ngày tin tức truyền ra, những người bây giờ nể mặt Sở gia mà bỏ đỡ cô ta, phát hiện mình bị lừa. Mấy cô nói, cô ta sẽ có kết cục gì?"

Cô ta vừa nói vừa cười ác độc.

Trong giới giải trí có không biết bao nhiêu nữ diễn viên ghen tỵ và bất mãn với Đường Bội, cô ta cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

"Nhưng mà..." Có người trầm tư nói: "Cô ta đã ký hợp đồng, chẳng lẽ vì vậy mà sẽ hủy hết sao?"

Người này nói xong liền nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Giống như hôm nay, sau khi công bố xong, chẳng lẽ nói đối nữ chính là đối thế à?"

"Cái này..." Tam Tuyến cứng họng, ập a ập úng hồi lâu, xấu hổ quá hóa giận, nói: "Đừng nói phim còn chưa quay, cứ cho là quay rồi đi, thì đối nữ chính cũng được vậy! Lúc đó cứ tùy tiện bịa lý do, có gì lạ đâu."

"Nói cũng phải." Mọi người rồi rít gật đầu.

"Không có ai dạy các người? Đứng ở đây, không thể ăn nói bậy bạ sao?" Lúc đám diễn viên đang cười trên sự đau khổ của người khác, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng nói nghiêm khắc của một người đàn ông.

"Mắc mớ gì tới anh?!" Tam Tuyến nói xong, quay đầu lại, đột nhiên kinh ngạc há to miệng, cứng họng.

Ở phía sau bọn họ, là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, mặc tây trang màu đen, không phải là Sở thiếu vừa mới bị bọn họ nghị luận thì còn ai vào đây?!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ai Dám Ác Ý Nói Năng Bậy Bạ Hãm Hại Vợ Tôi?!

Người nói chuyện không phải Sở Quân Việt, mà là Văn Tư Miếu đứng bên cạnh anh.

Đừng nhìn Sở Quân Việt vẫn luôn chỉ có một trợ lý mà khinh, trên dưới Sở thị và cả các đối tác, không ai dám coi thường người trợ lý này.

Văn Tư Miếu nhú mày, nghiêm nghị nhìn một đám phụ nữ trước mặt, nhìn thẳng người vừa nói xấu Đường Bội, nói: "Huống chi chuyện của cô Đường, chuyện của Sở gia, là chuyện mà đám các người có thể nghị luận sao?!"

Văn Tư Miếu nói xong, có chút thấp thỏm bất an nhìn Boss nhà mình.

Bọn họ tới đây không sớm, nhưng đủ để nghe hết nội dung cuộc nói chuyện của mấy người này.

Lúc này người trong phòng hội nghị đã khá nhiều, có khách quý Minh thị mời, có người nghĩ đủ mọi cách để vào, đủ cả.

Cô diễn viên tên Tam Tuyến kia cũng là một trong số đó.

Người đại diện của cô ta có năng lực, mới giúp cô ta lấy được một tấm thiệp mời để tới đây, cho dù không thể lộ mặt trước Minh Hiên, nhưng có thể tới đây, giao tiếp với những vị khách quý ở đây thôi thì thu hoạch cũng đã không nhỏ rồi.

Cô ta chỉ là người mới, vừa bước chân vào giới khoảng một năm, vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh vào năm ngoái, sau lưng không có hậu đài, gia đình cũng bình thường, mặc dù tướng mạo khá được, nhưng giới giải trí này có bao giờ thiếu người đẹp đâu?!

Với lại cô ta tự ý mình đã được đào tạo chính quy nên kiêu căng ngạo mạn, vẫn chưa biết được cay đắng ngọt bùi của cái ngành này.

Cho nên cô ta chỉ nhận được những vai diễn tệ hại, nói thẳng ra là những vai bé đến không thể bé hơn, chớ đừng nói gì mà làm người phát ngôn.

Bởi vì như vậy, nên khi nghe Dư tổng nói muốn mời Đường Bội làm người phát ngôn, cô ta mới vừa ghen tị vừa giận, một lúc tức giận, không chút nghĩ ngợi mà nói ra những lời này.

Nhưng trong lòng cô ta thật sự cảm thấy Đường Bội là nhờ ôm đùi người khác để đi lên. Đối với loại người này, cô ta luôn vừa khinh vừa hận, cảm giác mình giỏi hơn nhưng lại vì có những người này mà mình bị vùi dập.

Nhưng lúc này, khi bị Văn Tư Miếu nhìn một cái, cô ta lại sợ tới mức ngậm miệng ngay, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Tới khi bị Sở Quân Việt nhìn với ánh mắt lạnh lẽo, cô ta cảm thấy mình như đã rơi vào hồ băng, cả người run rẩy.

"Tôi... Tôi..." Cô ta run giọng vùng vẫy chốc lát, làm thế nào cũng không nói được câu kế tiếp.

Sở Quân Việt nhanh chóng dời mắt khỏi cô ta, lạnh lùng quay đầu nói với Văn Tư Miếu sau lưng: "Đừng để tôi gặp lại cô ta nữa."

"Vâng." Văn Tư Miếu đáp.

Những người lúc này đứng xung quanh cô ta, giờ lặng lẽ lui xa cô ta, im lặng cúi đầu, cười trên sự đau khổ của người khác.

Sở Quân Việt lười nhìn cô ta, nhắc chân tiếp tục đi vào trong.

Chỗ này ồn ào, lập tức hấp dẫn sự chú ý của nhiều người.

Có vài người không rõ vừa nhìn qua vừa gấp gáp hỏi người bên cạnh: "Có chuyện gì vậy?"

"Có nhìn thấy người đó không?" Đây là nơi không bao giờ thiếu người nhiều chuyện, người bị hỏi lập tức nhiệt tình giải thích: "Biết người đó là ai không?"

Cho dù Sở Quân Việt bị ném vào đám đông, cũng là hạc giữa bầy gà, vừa nhìn một cái liền thấy anh.

"Đó là..." Người được chỉ nhìn theo, vừa nhìn liền thấy Sở Quân Việt đẹp trai cao ráo.

Bất luận khí chất hay ăn mặc đều có thể thấy lai lịch của Sở Quân Việt không tầm thường.

Người hỏi thèm thuồng nuốt nước miếng, đột nhiên nhớ ra, kinh ngạc hỏi: "Người này có phải là... vị kia của Sở gia..."

Hôm Đường Bội thi đua ngựa là một trong những trường hợp lộ diện công khai hiếm hoi của Sở Quân Việt.

Không biết có bao nhiêu tạp chí kinh tế nổi tiếng muốn phỏng vấn vị tổng giám đốc trẻ tuổi này, nhưng câu trả lời nhận được đều là từ chối.

Sở Quân Việt không có sở thích chơi đùa với diễn viên hay nhân viên như những công tử nhà giàu khác, diệp gia quán, cho nên người trong giới

giải trí, không phải không biết Sở gia có một người tài giỏi, nhưng người có thể tiếp xúc với anh lại không có mấy người.

Có thể nói, anh và giới giải trí không có liên quan gì với nhau.

Sau lần công khai bộc lộ quan điểm trong tiết mục trước, Sở Quân Việt cũng không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn của tòa soạn hay đài nào.

Buổi họp báo hôm nay, còn có cả hai ảnh đế lớn là Tả Tuấn Dân và Cảnh Tu Bình.

Tất nhiên, Minh Hiên, tiểu thiếu gia Minh thị cũng sẽ đến.

Tất nhiên sẽ không thiếu những nhà đầu tư.

Hôm nay những nữ diễn viên bước vào đây, phần lớn đều hướng về những người này mà tới.

Sở thiếu xuất hiện, đối với bọn họ mà nói, đúng là một niềm vui bất ngờ.

Không ít người vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, trang điểm lại.

Tất nhiên, trong những người này, không bao gồm nữ diễn viên Tam Tuyến kia.

Cô ta thần thờ đứng đó, trơ mắt nhìn những người vừa rồi còn nhiệt tình vây quanh mình, cùng mình hả hê cười nhạo Đường Bội, chờ xem chuyện cười của Đường Bội, lúc này lại tránh mình như tránh tà.

Rõ ràng là phòng hội nghị náo nhiệt, nhưng bên cạnh cô ta lại chẳng có ai.

Tất nhiên cô ta biết đã xảy ra chuyện gì.

Là vì câu nói của Sở Quân Việt.

Anh ta nói không muốn thấy mình một lần nữa, vậy thì đồng nghĩa, mình không còn cơ hội xuất hiện trước đám đông nữa!

Cô ta chỉ mới bắt đầu kiếp sống nghệ thuật, vậy mà hôm nay đã phải kết thúc!

Cô ta tuyệt vọng nhắm mắt, lỗ mũi chua xót.

Trong lòng trừ sự sợ hãi và lạnh giá thấu xương, cô ta nhìn về phía ánh đèn sáng ngời, Đường Bội đứng đó, trang nhã xinh đẹp mà quyến rũ, trong lòng ghen tị, tức giận, không cam lòng, tuôn ra như suối trào...

Nó có cái gì tốt?! Dựa vào đâu mà nó lại mạnh hơn mình?!

Không phải vì nó có Sở thiếu chống lưng sao?!

Cô ta hận đến mức gần như cắn nát răng!

Hai tay xuôi bên người nắm chặt thành quyền, cô ta nhìn Đường Bội, lại nhìn Sở Quân Việt đang đi về phía Đường Bội, cắn răng: Liều mạng!

Cô ta nhắm mắt một cái, mở ra, rồi đột nhiên la lớn: "Anh đứng lại đó cho tôi!"

Người trong phòng hội nghị càng lúc càng nhiều, nhưng dù nói chuyện, ví dụ như Đường Bội và Minh Hiên, cũng nói nhỏ hết sức có thể.

Cho nên thật ra phòng hội nghị không ồn lắm.

Giọng nói bén nhọn của cô ta, trở nên đặc biệt chói tai.

Ánh mắt mọi người, lập tức đổ lên người cô ta.

Những người lẫn lộn lâu trong giới, đã mơ hồ đoán được cô ta muốn làm gì.

Mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng đa số mọi người đều ôm ý tưởng xem kịch vui, không ai rảnh mà đi ngăn cản.

Chỉ có Sở Quân Việt.

Ngay cả Văn Tư Miếu cũng quay đầu nhìn cô ta, duy chỉ có Sở Quân Việt giống như không nghe thấy gì, cứ đi tiếp, đi về phía Đường Bội.

Bước chân của anh không lớn, nhịp bước cũng không nhanh, dáng vẻ bình tĩnh kia, giống như anh chỉ đang đi trong một bữa tiệc bình thường, làm cho người ta hoàn toàn không đoán ra, anh đang nghĩ gì.

Người vây xem lập tức cười trên sự đau khổ của người khác.

Xem kịch vui tất nhiên thú vị, nhưng Sở Quân Việt khinh thường không chút lưu tình như vậy, so với anh trực tiếp quát mắng còn nhục hơn.

Mặt của cô ta đã sẫm đỏ bừng, nhưng đã bắt đầu, thì dù kết quả có xấu cũng phải làm, còn đỡ hơn là kết cục xui xẻo suốt đời.

Cô ta cắn răng, lên giọng, kêu: "Sở Quân Việt, anh đứng lại đó cho tôi!"

Mọi người đều kinh hãi!

Sau đó lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người không ngờ, vẫn còn có người, dám không chút kiêng kỵ không ngừng kêu tên của Sở thiếu, còn nói chuyện với anh bằng cái giọng đó.

Ngay cả Đường Bội, cũng hơi nhếch môi, cười hất càm với Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt nhìn vào mắt Đường Bội, đôi mắt trở nên dịu dàng hơn đôi chút.

Tất nhiên anh thấy được sự trêu cười trong mắt cô, cũng nhìn thấy sự xảo quyệt trong nụ cười của cô.

Cho dù trang phục lộng lẫy, tham dự hoạt động nghiêm túc như thế, nhưng đôi mắt cong cong như hồ ly của Đường Bội, không hề làm Sở Quân Việt cảm thấy không thoải mái.

Ngược lại, anh cảm thấy cô vô cùng đáng yêu, tim anh như bị lông vũ quét qua, ngứa.

Nếu Đường Bội cũng muốn xem cuộc vui, Sở Quân Việt đành phải dừng bước, lạnh lùng quay đầu nhìn nữ diễn viên kia.

Lúc này, Tam Tuyến cũng khóc lên.

Vừa rồi Sở Quân Việt coi thường, giống như là tát vào mặt cô ta hai cái, làm cô ta xấu hổ muốn chết.

Bây giờ rốt cuộc đã có được một chút hồi đáp, dù đôi mắt anh vẫn lạnh như băng, nhưng lại làm cô ta dấy lên một chút hy vọng.

Nhưng người đứng gần Đường Bội, đều thấy rõ từng cử chỉ của Đường Bội và Sở Quân Việt khi này.

Không phải bên ngoài không đồn đãi, cho dù Sở gia đã hạ lệnh ém xuống, nhưng không có tường nào không lọt gió, huống chi còn là trong giới giải trí lấy chuyện riêng của người khác ra làm niềm vui này.

Hôn ước khó nói của Đường Bội và Sở Quân Việt, đã làm cho nhiều người sinh nghi.

Nhưng cử chỉ vừa rồi của hai người, tựa như có thần giao cách cảm, còn có ánh mắt dịu dàng của Sở thiếu khi nhìn Đường Bội, cho dù là người mù, cũng biết mối quan hệ của họ.

Người thấy một màn kia, đều đã đoán được kết quả của nữ diễn viên đó.

Thật ra Đường Bội cũng không biết, trong nháy mắt này, vô số người trong giới, đã quyết định đứng về phe cô.

Nhưng nữ diễn viên kia lại không chú ý tới cảnh này, cô ta cho rằng mình có cơ hội rồi.

Thậm chí suýt chút đã mừng tới chảy nước mắt.

Người giống như Sở Quân Việt, cộng thêm gia thế của anh, nếu thật sự có thể bám vào, cho dù cô ta thanh cao cỡ nào, cũng cam tâm tình nguyện.

"Anh... Anh cho là... Cho là." Rốt cuộc được Sở Quân Việt chú ý, cô ta vội vàng nói.

Nhưng vì quá căng thẳng nên cô ta cứ cà lăm, không nói được tròn câu.

Cô ta nuốt nước miếng theo bản năng, rồi phần khởi nói tiếp: "Anh đừng tưởng rằng, Sở gia nhà lớn nghiệp lớn, tôi sẽ sợ anh!"

Tất cả phim thần tượng đều diễn như thế, công tử nhà giàu, đều sẽ yêu người duy nhất dám phản bác lại mình. Cô ta cũng tin rằng, diệp gia quán, chưa chắc Đường Bội đẹp hơn mình, sở dĩ Đường Bội được Sở Quân Việt vừa ý là vì nhờ bản thân có chút đặc biệt mà thôi.

Cô ta làm được, mình chắc chắn cũng làm được!

"Tất cả mọi người sợ anh, nhưng tôi không sợ anh!" Cô ta tiếp tục liều mạng nhớ lại lời thoại, lớn tiếng nói: "Tôi nhất định sẽ cho anh biết, không phải có tiền có quyền thì có muốn làm gì thì làm!"

Cô ta nói xong, hai mắt lấp lánh nhìn Sở Quân Việt, tim đập như đang đánh trống.

Nhưng cô ta lại nhanh chóng thất vọng.

Sở Quân Việt vẫn không có biểu hiện gì, đợi cô ta nói xong, ánh mắt không chút lưu luyến dời qua chỗ khác.

"Anh..." Tam Tuyến bối rối, nếu như lúc này Sở Quân Việt giận dữ, vậy cô ta đã thành công một nửa, nhưng mà anh lại làm như không có gì, khiến cô ta càng thêm sợ hãi.

"Bắt đầu từ bây giờ, tôi không muốn gặp lại cô ta." Rốt cuộc Sở Quân Việt cũng nói chuyện, nhưng là nói với Văn Tư Miếu.

Anh nhìn nữ diễn viên kia, ánh mắt lạnh lẽo, dùng âm lượng đủ để tất cả mọi người trong phòng hội nghị nghe, nói: "Nếu để tôi biết, có người ác ý vu khống hãm hại sau lưng vợ tôi, người đó, cũng sẽ có kết quả như thế."

Sở Quân Việt nói.

Câu này giải thích nguyên nhân anh nghe Tam Tuyến nói.

Nhưng nào có ai rảnh quan tâm, đa số mọi người ở đây đều không rảnh để biết nguyên nhân nữ diễn viên này gặp xui, sự chú ý của họ đều đặt vào ba chữ Sở Quân Việt nói--

Vợ tôi?!

Chuyện gì thế này?!

Ngay cả Minh Hiên, cùng Lục Tử Mặc vừa chạy tới, cũng kinh ngạc trợn to hai mắt.

Bao gồm Đường Bội.

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn Đường Bội.

Văn Tư Miếu đã gọi người tới kéo nữ diễn viên mình không hề biết tên đang sợ ngây người kia ra ngoài, hấn gật đầu với Lục Tử Mặc đang nhìn mình một cái, chớp mắt, tỏ ý có gì thì chút nữa nói sau, rồi bước tới cạnh Sở Quân Việt, im lặng đi bên cạnh anh.

Lục Tử Mặc bị thế trận này dọa sợ, lần đầu thấy Boss thế này.

"Sở thiếu..." Minh Hiên là người phản ứng đầu tiên, anh ta cau mày nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Sao anh lại?"

"Thân là một trong ba nhà đầu tư lớn nhất, chẳng lẽ tôi không thể tới?" Sở Quân Việt hỏi.

"Tất nhiên có thể tới." Chân mày Minh Hiên nhíu chặt hơn.

"A?" Đường Bội kinh ngạc nhíu mày.

Bộ phim 'Phượng Hoàng' này, bắt đầu từ lúc cô tham gia tiết mục tuyển tú, đã nói là do Minh thị đầu tư.

Sao bây giờ lại biến thành hợp tác đầu tư rồi?

Minh Hiên nhìn Đường Bội, bất kỳ bộ phim nào, có càng nhiều nhà đầu tư thì bọn họ càng vui mừng.

Chia sẻ áp lực với những nhà đầu tư khác, tuyệt đối không phải là chuyện xấu hổ gì.

Nhất là hai nhà đầu tư kia lại không can thiệp vào việc tuyển chọn diễn viên, đây đúng là chuyện mà là tất cả đạo diễn cầu còn không được.

"Chuyện này tôi sẽ nói sau." Minh Hiền nói với Đường Bội.

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Thật ra thì cô có thể đoán ra được nguyên nhân.

Có một số người đầu tư phim là để kiếm tiền.

Có một số người, là vì nâng đỡ người của mình.

Mà có một số người...

Cô cười híp mắt nhìn Sở Quân Việt.

Trên đời này không có người phụ nữ không thích chuyện vừa rồi Sở Quân Việt làm vì cô, phương thức đền bù và xin lỗi của anh, so với tưởng tượng của cô thì còn thẳng thắn và nhanh chóng hơn...

Cô rất thích!

"Đó là..." Bắt đầu từ lúc Đường Bội nhìn Sở Quân Việt, Dư Hoành Chấn đã im lặng, lúc này bị hỏi: "Dư tổng đây sao?"

"Ha ha..." Dư Hoành Chấn cười xấu hổ.

Lúc này Sở Quân Việt đang lạnh lùng nhìn ông ta, cô Đường này, chắc là chưa từng cảm nhận được áp lực mà 'Ám Dạ đế vương' mang đến cho người ta, cho nên mới dám cười híp mắt nhìn Sở thiếu như vậy. Diệp gia quán.

Dư Hoành Chấn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Nhưng vẫn cố giữ phong độ, chủ động đưa tay ra, cười chào hỏi: "Sở thiếu, đã lâu không gặp."

Vừa nói, ông ta vừa nhìn Đường Bội, cười tăng bốc: "Cô Đường xinh đẹp như tiên, Sở thiếu anh tuần bất phạm, hai người đứng là trời sinh một cặp."

Sở Quân Việt nắm lấy tay ông ta, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn."

Sau đó, không có sau đó.

"Ha ha... Ha ha..." Dư Hoành Chấn lại cười xấu hổ, nhưng không biết phải trao đổi tiếp với Sở thiếu lạnh lùng này thế nào.

Lúc này Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc đứng chung với nhau, hai người bọn họ đứng cách Sở Quân Việt và Đường Bội một khoảng không xa.

Tất nhiên hai người cũng thấy cảnh này, Lục Tử Mặc không kiềm lòng được khẽ hỏi: "Rốt cuộc là sao vậy?!"

"Dư Hoành Chấn, cậu không biết?" Văn Tư Miếu khẽ nói: "Là tổng giám đốc của Lăng Duyệt."

"Tất nhiên tôi biết ông ấy." Lục Tử Mặc nhíu mày, anh ta làm người đại diện cho Đường Bội, chứ không có hoàn toàn bỏ bê chuyện Sở gia.

Danh tiếng của Dư Hoành Chấn, tổng giám đốc tập đoàn Lăng Duyệt, sao anh ta lại không biết được chứ.

"Phía sau Dư Hoành Chấn là ai, chắc cậu biết?" Văn Tư Miếu lại nói.

"Liên thị?" Lục Tử Mặc tỉnh ngộ.

Khó trách hôm nay Boss nhà anh lại xuất hiện ở đây, thì ra là vì chuyện này...

"Cậu không biết đâu..." Văn Tư Miếu ém giọng nhỏ hơn: "Ngày hôm qua trong phòng họp Boss đáng sợ cỡ nào. Cảnh cậu thấy hồi nãy chỉ là một màn cảnh cáo, hôm qua trong phòng họp, mới thật sự là... Chậc... Cả phòng im phăng phắc, toàn bộ nhân viên cấp cao của Sở thị, bao gồm những đại diện họp video, đều không ai dám nói chuyện. Tôi thấy mấy người đó, chắc chắn ai cũng lặng lẽ uống thuốc trợ tim."

"Xảy ra chuyện gì?" Lục Tử Mặc lại hỏi.

"Con sâu chưa diệt sạch, vốn dĩ Boss đã rất nóng nảy. Anh ấy muốn đầu tư bộ phim này, chuyện mới lớn ra, năm lần bảy lượt có người không biết nhìn sắc mặt cứ lải nhải không ngừng." Văn Tư Miếu bĩu môi, bắt chước giọng điệu của Sở Quân Việt trong phòng họp ngày hôm qua, khẽ nói: "Dựa vào cái gì? Dựa vào Đường Bội là tổng giám đốc phụ nhân tương lai của các người!"

Lục Tử Mặc hít vào một ngụm khí lạnh.

"Boss định..." Lục Tử Mặc chưa nói hết, nhưng cũng không hỏi nữa.

Lối vào phòng hội nghị rất náo nhiệt, mắt của những cô diễn viên ở đây sáng rực lên.

Bởi vì, Liên Thiên Duệ mặc tây trang màu đen, xuất hiện trước cửa phòng hội nghị.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Bóng Tối Trước Bình Minh

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc ngậm miệng lại.

Không chỉ bọn họ mà cả mấy đám đông tùm năm tùm ba cũng ngậm miệng lại.

Lúc này, đại sảnh phòng hội nghị trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Phóng viên có mặt suýt chút nữa quên mất máy ảnh trong tay mình.

Nhân vật lớn như Liên Thiên Duệ, Sở Quân Việt, cho dù thỉnh thoảng xuất hiện một chút ở một buổi tiệc nào đó của giới giải trí, nhưng không giống như hôm nay, hai người đồng thời có mặt ở cùng một buổi họp báo.

So sánh với hai người này, cho dù Tả Tuấn Dân và Cảnh Tu Bình là ảnh đế, độ nóng như mặt trời ban trưa, cũng không đáng để nhắc tới.

Những máy quay chụp vốn chuẩn bị vì hai đại ảnh đế, lúc này lại nhắm vào Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ.

Nhưng ánh mắt mọi người, đều có chút kinh ngạc và nghi ngờ nhìn Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ, không ít nữ diễn viên vừa vội vã trang điểm xong, chưa kịp bước chân ra sảnh thì lại bị ánh sáng của Liên Thiên Duệ làm ngất.

Sở Quân Việt và Đường Bội cũng nhìn qua.

Liên Thiên Duệ vẫn như vậy, tây trang nghiêm túc, cà vạt màu xanh đậm với những đường hoa văn bí ẩn, khiêm tốn nhưng không kém phần xa hoa.

Sau khi hấn đến, không nhìn người khác lâu hơn một giây mà đi thẳng đến chỗ Đường Bội.

"Đây là một trong những nguyên nhân anh không muốn em tham gia buổi họp báo?" Đường Bội nhìn Liên Thiên Duệ càng lúc càng gần, khẽ nhú mày, thấp giọng hỏi Sở Quân Việt.

Cả người Sở Quân Việt cứng đờ, nhưng không thể làm gì khác hơn đành gật đầu, bắt chước Đường Bội, khẽ nói: "Coi như là một trong những nguyên nhân đi."

Đường Bội cười khẽ, không nói gì nữa.

Còn một nguyên nhân khác, chính là sợ cô bị mệt.

Mặc dù hôm nay cô mặc váy dạ hội lỏng lẻo, nhưng không mang giày cao gót. Từ khi biết mình có thai, cô không còn mang giày cao gót nữa.

Nhưng vì Đường Bội cao, nên dù nhìn thế nào, cũng thấy ổn.

Minh Hiên là tiểu thiếu gia Minh thị, lại còn là người chủ trì hôm nay, tất nhiên là phải tiếp đón Liên Thiên Duệ.

Tổng giám đốc Liên thị, bất luận đi đến đâu, cũng đều được mọi người hoan nghênh và coi trọng.

"Cô Đường..." Dư Hoành Chấn cảm thấy vô cùng khẩn trương, trước con mắt sắc như dao của Sở Quân Việt, ông ta vẫn gượng cười đứng đó, hình như không định đi lên chào Liên Thiên Duệ, nói: "Liên tổng luôn rất thường thức cô Đường, cô..."

Đường Bội cười, khẽ nói: "Minh thiếu là chủ, tôi không thể chèn ép chủ nhà được."

Cô không phải là người không biết lễ phép, nhưng bởi vì có Sở Quân Việt ở đây nên Dư Hoành Chấn bị áp lực rồi quên mất điều này.

Quả nhiên Đường Bội nói xong, quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ đang đi về phía mình, cười tươi, bước lên chào đón hân.

Đường Bội vừa động, Sở Quân Việt đã nhanh hơn cô một bước.

Anh đưa tay ra, ôm lấy vai Đường Bội, tư thế tràn đầy tính chiếm hữu.

Nói nhỏ bên tai Đường Bội: "Cẩn thận một chút."

Đường Bội cũng không đẩy anh ra.

Họ sóng vai cùng nhau bước tới chỗ Liên Thiên Duệ.

Hiện tại Liên Thiên Duệ đang hợp tác với Sở thị, vì mối quan hệ này nên hân lịch sự đưa tay ra với Sở Quân Việt, chào hỏi: "Sở thiếu, không ngờ lại gặp anh ở đây."

Sở Quân Việt cũng bỏ tay khỏi vai Đường Bội, đưa tay ra nắm chặt tay Liên Thiên Duệ, nói: "Tôi cũng vậy, không ngờ lại gặp được Liên tổng ở đây."

Liên Thiên Duệ cười nhạt, nhìn qua Đường Bội.

Hân đưa tay ra, tình bơ nói: "Vẫn chưa chúc mừng cô Đường, chúc mừng cô lấy được vai chính." Diệp gia quán.

Dừng một chút, Liên Thiên Duệ lại nói: "Tôi đã xem clip vòng thi của cô Đường, đúng là làm xiêu lòng khán giả."

"Cảm ơn Liên tổng." Đường Bội nắm lấy tay Liên Thiên Duệ.

Chuyện đến nước này, ngay cả Minh Hiên cũng không thể không chế được nữa rồi.

Các phóng viên có mặt tại hiện trường cuối cùng cũng hoàn hồn, đèn flash nhấp nháy không ngừng.

Ba người bị ống kính nhắm vào, mặc dù ai cũng không phải siêu sao, nhưng bất kỳ một người nào trong số họ, tin tức về họ cũng có giá trị bỏ xa bất kỳ siêu sao nào.

Có vài phóng viên tin tức nhanh nhẹn, giao thiệp rộng, cũng đã nghe được tin liên quan đến biến cố về hôn ước của Đường Bội và Sở Quân Việt.

Nhưng hôm nay Sở Quân Việt lại ra mặt bảo vệ Đường Bội, câu nói ban nãy anh nói còn văng vẳng bên tai... Người trong giới giải trí, có ai không giỏi xem sắc mặt người khác. Bây giờ tất cả mọi người đều không nghĩ là Đường Bội chủ động bám Sở Quân Việt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, ngược lại là Sở thiếu căng thẳng sợ mất Đường Bội.

Còn về Liên Thiên Duệ...

Trong lòng đám phóng viên cũng yên lặng suy diễn một phen.

Tổng giám đốc Liên thị là một người cuồng công việc, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết.

Có câu, đàn ông chỉ yêu công việc.

Nhưng chuyện gì cũng vậy, tốt quá hóa tệ, vì quá yêu công việc cho nên mất đi sự lãng mạn và sức hấp dẫn.

Lúc này hân có mặt ở đây, mặc dù thái độ lạnh nhạt, nhưng phóng viên đều là người giỏi nhìn đồ nói chuyện, tất cả đều hưng phấn chụp lại cảnh bắt tay của Liên Thiên Duệ và Đường Bội, cùng với ánh mắt chăm chú nhìn cô của Liên Thiên Duệ.

Minh Hiên cũng không ngăn cản phóng viên, buổi họp báo này, Đường Bội là nữ chính của phim, tin về cô càng nhiều, đối với phim càng tốt.

Lần trước, ảnh đế Hạ Tử Diệu cam tâm tình nguyện tạo scandal với Đường Bội.

Lần này, hai nhà Sở, Liên cũng cam tâm tình nguyện xuất hiện hỗ trợ tuyên truyền, Minh Hiên không cần phải móc tiền túi ra tuyên truyền, tất nhiên anh ta mừng còn không kịp.

Thật ra thì Đường Bội và Liên Thiên Duệ bắt tay nhau, rất khách sáo và có chừng mực, chỉ là phép lịch sự tối thiểu.

Nhưng Sở Quân Việt liếc nhìn Văn Tư Miếu một cái.

Văn Tư Miếu hiểu ý, khẽ gật đầu với anh, xoay người đi làm việc.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có hân tham gia cuộc họp ngày hôm qua, cũng chỉ có hân mới rõ, tiếp theo, Boss sẽ làm chuyện gì.

Trợ lý cao cấp của tổng giám đốc Sở thị đã mở miệng, dù người tổ chức có không vui, nhưng chỗ này là địa bàn của Sở gia.

Phó quản lý phụ trách tuyên truyền của Minh thị lần này, mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, nói: "Chuyên này vẫn nên nói với Minh thiếu một tiếng."

"Yên tâm đi." Văn Tư Miếu vỗ vai anh ta một cái, nói: "Chỗ Minh thiếu, tôi sẽ nói với anh ta."

"Vậy thì được." Phó quản lý đồng ý, xoay người giao việc cho trợ lý.

Lúc này Văn Tư Miếu trở lại đại sảnh.

Phòng hội nghị hiện tại đã vô cùng náo nhiệt.

Tả Tuấn Dân và Cảnh Tu Bình cùng xuất hiện, tài sản và bối cảnh của ảnh đế, mặc dù không sánh bằng Liên Thiên Duệ và Sở Quân Việt nhưng sức ảnh hưởng trong giới, địa vị trong lòng fan và cánh nhà báo là không có gì sánh kịp.

Đèn flash chớp lóe không ngừng, phóng viên ở hiện trường thật sự là sương rơn người.

Bình thường chạy đi săn tin thật sự là rất cực, nhưng hôm nay tùy tiện chụp, cũng có thể đưa lên đầu trang.

Tả Tuấn Dân vẫn quý ông như cũ, chìm nổi trong giới giải trí mấy chục năm, đã sớm hiểu được tất cả, diệp gia quán, nhìn quanh một vòng, nụ cười trên mặt rõ hơn, nghiêng đầu nửa đùa nửa thật nói với Cảnh Tu Bình: "Xem ra phí tuyên truyền của bộ phim này, nhờ phúc Đường Bội nên có thể tiết kiệm được không ít rồi."

Cảnh Tu Bình khẽ gật đầu.

So với Tả Tuấn Dân hiền hoà thân thiện, Cảnh Tu Bình dựa vào cần cù mà đi lên, nên cũng nghiêm túc hơn.

Nhưng lúc này cũng mỉm cười tiếp lời: "Đây là chuyện tốt mà ai cũng muốn."

"Chứ còn gì nữa, bình thường muốn mời một người cũng khó, bây giờ hai người lại tới cùng lúc." Tả Tuấn Dân cười nói.

Tả Tuấn Dân cười nói với Đường Bội đã chủ động bước tới chỗ mình và Cảnh Tu Bình: "Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã cảm thấy cô Đường vô cùng hợp với nhân vật này, bây giờ nhìn lại, quả nhiên không sai."

Tả Tuấn Dân nhìn Cảnh Tu Bình, lại cười nói: "Lần trước gặp đạo diễn Tần Hạo Diễm, cậu ta cũng khen cô Đường không dứt miệng. Tôi may mắn được xem một đoạn nhỏ của cô trong 'Chiến ca', xem ra năm nay, giải diễn viên mới xuất sắc và ảnh hậu, rất có thể rơi vào tay của một người rồi."

Nói xong, Tả Tuấn Dân đưa tay bắt tay với Đường Bội, cười nói: "Hôm nay hiếm khi có cơ hội tốt này, tôi phải chụp nhiều hình với ảnh hậu tương lai mới được."

Tả Tuấn Dân luôn rất hài hước, mới nói mấy câu đã làm cho không khí ngọt ngào trở nên vui vẻ.

Các phóng viên vừa cười vừa chụp hình cho Đường Bội và Tả Tuấn Dân.

Cứ như vậy, hôm nay Đường Bội đều có hình chụp chung với Tả Tuấn Dân, Minh Hiên, Dư Hoàn Chấn, cho dù hình chụp chung với Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ hôm nay có truyền ra thì cũng chỉ là ảnh chụp thương mại bình thường, sẽ không có quá nhiều lời đồn nhảm.

Tả Tuấn Dân biết rõ đạo lý chê khen trong giới giải trí.

Lúc người ta muốn nâng anh lên, cho dù một nụ cười, cũng nghiêng nước nghiêng thành.

Lúc muốn đạp anh xuống, cho dù một hành động nhỏ, người ta cũng có thể moi được xương trong trứng gà.

Gần như là cả nước đều biết scandal của Đường Bội và Sở Quân Việt, nếu như lại có thêm một Liên Thiên Duệ, mặc dù sẽ mang đến không ít chỗ tốt cho bộ phim này, nhưng cũng để lại cái đuôi để người ta lợi dụng.

Không bằng, cho cả hai một đường lui.

Tả Tuấn Dân thật sự cảm thấy tiền đồ của Đường Bội không giới hạn, nên mới ra tay giúp cô. Nếu trơ mắt nhìn một diễn viên thiên tài như vậy bị scandal làm vật cản đường tương lai, anh ta sẽ cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Diễn viên kỳ cựu xuất thủ giúp đỡ, không khí hiện trường dịu xuống không ít, càng vui vẻ hòa thuận hơn. Diệp gia quán.

Ngay cả Đường Bội, mặc dù vẫn không nghĩ ra Tả Tuấn Dân làm vậy là có hàm nghĩa gì, nhưng cô cảm nhận được, từ sau khi người này xuất hiện, không khí đã biến hóa.

Dưới ánh đèn chớp nhoáng, cô mỉm cười, nói với Tả Tuấn Dân: "Cảm ơn anh, tiền bối."

"Tương lai, cái giới này, sẽ là thiên hạ của lớp trẻ các cô." Tả Tuấn Dân cười nhạt, nói: "Cố gắng nhé, tôi rất đồng ý với một câu của đạo diễn Tần, nhiều năm qua, rốt cuộc giới giải trí đã xuất hiện một nữ diễn viên thiên tài có thể làm bùng nổ màn ảnh, và sự nổi tiếng còn kéo dài không giảm."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Cố Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Tả Tuấn Dân có thể đứng vững trong giới giải trí, tuyệt đối không phải nhờ may mắn.

Trừ vẻ ngoài xuất chúng cùng kỹ thuật diễn xuất vững vàng, bất luận chỗ nào anh ta cũng đều đi qua thuận lợi, nhân duyên tốt cũng là một trong những nguyên nhân.

Một hành động nhỏ của anh ta, nhắc nhở các phóng viên ở đây lý do họ được mời tới.

Tin về người nổi tiếng tất nhiên quần chúng ai cũng thích nghe ngóng, nhưng người không có một tác phẩm nào hay, thì cho dù tin tức về họ có hay cỡ nào, người quan tâm cũng không nhiều.

Phòng hội nghị dần yên tĩnh lại.

Đèn sáng lên, chiếu vào áp phích to phía trên.

Cái tên 'Phượng hoàng' này, đã nói rõ là lấy nhân vật nữ chính làm chủ.

Người được chọn vào vai chính, là người có số điểm cao nhất trong cuộc thi tuyển tú của Minh Hiên, chuyện này đã vô cùng chấn động.

Tới giờ nam chính còn chưa biết là ai, nhưng chỉ là vai phụ mà đã nổi bật như thế, địa vị của vai chính Đường Bội nhận, thật sự là không ai sánh

kip.

Minh Hiên dắt tay Đường Bội đi lên hàng ghế chính.

Ngồi bên trái cô chính là Tả Tuấn Dân.

Vị trí bên phải trống không, bảng tên của đạo diễn nổi tiếng đã bày ra trước mặt.

Các phóng viên bắt đầu làm hết bốn phận cầm máy lên chụp hình quay phim, trừ nữ chính thì vẫn đề được quan tâm nhất chính là không biết đạo diễn của bộ phim này sẽ là ai.

Còn về hai vị khách quý là Sở Quân Việt và nhân viên, mặc dù là nhân vật lớn, nhưng họ cũng không phải thành viên của bộ phim lần này, nên đã được nhân viên dẫn qua khu vực nghỉ ngơi.

Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ ngồi đối diện nhau.

Mặc dù khu nghỉ ngơi dành cho khách quý cũng nằm trong phòng hội nghị, nhưng lại là một không gian độc lập yên tĩnh, trong phòng có ghế salon và một bàn trà nhỏ, để khách có thể nghỉ ngơi một cách thoải mái đồng thời cũng sẽ không bỏ lỡ chuyện mình chú ý.

Tình cảnh như thế, thật ra Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ rất quen thuộc.

Trên bàn đàm phán, hai người có quan hệ hợp tác, nhưng làm sao tranh thủ quyền lợi lớn nhất cho bản thân, đó là điều cần có của người làm ăn.

Chỉ là hôm nay, tâm tư của hai người đều không đặt trên người đối phương.

Sở Quân Việt và Liên Thiên Duệ nhằm chán nghe Minh Hiên giới thiệu từng người, từ nhân viên hậu kỳ đến người phụ trách, mặc dù là lĩnh vực mới tinh, nhưng rất khó để gọi được hứng thú của hai người họ.

Sở Quân Việt nhìn Đường Bội đang ngồi cười vui vẻ với Tả Tuấn Dân bên cạnh, nhìn cô thỉnh thoảng thấp giọng trò chuyện với Tả Tuấn Dân.

Sở Quân Việt gõ lên tay vịn, dáng vẻ trầm tư khiến cho Liên Thiên Duệ chú ý.

Hắn cũng nhìn Đường Bội, rồi quay đầu nhìn Sở Quân Việt, khẽ nói: "Hôm nay Sở thiếu bất ngờ xuất hiện ở đây, chỉ là vì bản thân là nhà đầu tư thôi sao?"

"VẬY Liên tổng thì sao?" Sở Quân Việt không trực tiếp trả lời vấn đề này, hỏi ngược lại: "Tôi là một trong ba nhà đầu tư lớn, nhưng theo tôi được biết, lần này Liên thị, không hoàn toàn là nhà đầu tư của phim."

Tất nhiên biết mối quan hệ chặt chẽ của Lãng Duyệt và Liên thị, nhưng Dư Hoành Chấn đã đến, Liên Thiên Duệ còn tới theo, nhất định là muốn cướp người trước mặt anh.

Đã có tư tâm, thì phải giết!

"Minh thị coi trọng bộ phim này thế nào, chắc hẳn Sở thiếu cũng đã nghe nói, phục sức của nữ chính trong phim, tất cả đều được đặc chế riêng. Trang sức của Lãng Duyệt lại phù hợp với tiêu chuẩn phim, Minh thị sớm đã từng hỏi Dư tổng, muốn hợp tác với Lãng Duyệt, mong anh ta cung cấp trang sức."

Liên Thiên Duệ nhếch môi, nói tiếp: "Tôi liền đề cử cô Đường với Dư tổng, mời nữ chính của phim làm người phát ngôn, cách tuyên truyền hiệu quả như vậy, thật sự không còn gì tốt hơn."

"Người Liên tổng đích thân đề cử, tất nhiên Dư Hoành Chấn sẽ cực kỳ hài lòng." Sở Quân Việt tỉnh bơ nói.

"Tôi không phải người độc đoán như vậy." Liên Thiên Duệ không nhanh không chậm nói: "Dư Hoành Chấn đã xem clip của cô Đường, cũng vô cùng hài lòng, nên hôm nay mới tới đây, muốn thừa dịp trước khi cô Đường nổi tiếng, ký hợp đồng quảng cáo với cô ấy."

Câu này của Liên Thiên Duệ nửa thật nửa giả, Sở Quân Việt dĩ nhiên biết.

Bây giờ cho dù là ảnh hậu nổi tiếng khắp cả nước như Thịnh Lan nhưng nếu lấy được hợp đồng quảng cáo cho Lăng Duyệt, cũng tuyệt đối sẽ mừng như điên.

Đường Bội là một diễn viên mới vào nghề, cho dù xuất sắc thế nào, cũng sẽ không thể khiến lão tổng của Lăng Duyệt đích thân mở miệng nói muốn mời cô là người phát ngôn. Diệp gia quán.

Câu nói tranh thủ trước khi cô nổi tiếng, chỉ là khách sáo mà thôi.

Chắc chắn là Dư Hoành Chấn nhìn thấu tâm tư của Boss phía sau màn, mới đặc biệt chạy tới đây, muốn thông qua việc lấy lòng Đường Bội, để lấy lòng tổng giám đốc Liên thị nổi tiếng công chính liêm minh.

"Về chuyện quần áo, nghe nói Sở thiếu đang để người bàn việc này thay Trầm Thanh Văn, vậy chắc cũng sẽ có Tử Thái rồi." Liên Thiên Duệ lại nói: "Nhắc mới nhớ, tôi thật sự phải cảm ơn Sở thiếu yêu ai yêu cả đường đi lối về, thay tôi, cũng thay chú ba tôi chăm sóc cậu em họ này."

"Vậy còn anh?" Sở Quân Việt nhàn nhạt hỏi: "Hôm nay anh tới đây, vì cái gì?"

"Không phải Sở thiếu đã đoán được rồi sao?" Liên Thiên Duệ đùa cợt nói.

Hắn cúi đầu xuống, bắt chước Sở Quân Việt gõ lên tay vịn, nhìn Đường Bội đang cười nói đằng xa, nhàn nhạt nói: "Sở thiếu tới vì cái gì, tôi cũng tới vì cái đó."

Liên Thiên Duệ cong môi, trào phúng nói: "Nghe nói, trong buổi họp báo phim mới, cô Đường đã to gan cầu hôn Sở thiếu, nhưng không nhận được câu trả lời nào. Không biết hôm nay, có thể làm cô ấy nhớ lại chuyện không vui đó hay không."

Đây mới thật sự là Liên Thiên Duệ.

Hắn và Sở Quân Việt chưa từng chính thức giao chiến, nhưng đều là người ưu tú nhất trong thế hệ, luôn có người đem hai người ra so sánh với nhau.

Hai người đều là người thừa kế của hai gia tộc lớn, không ai phục ai cũng là chuyện hiển nhiên.

Cho dù hợp tác, vẫn thường xảy ra những cuộc đấu khẩu.

Sở Quân Việt quay đầu nhìn Liên Thiên Duệ.

Anh biết tổng giám đốc tập đoàn Liên thị, trước giờ vô cùng trầm ổn.

Thuộc kiểu người ẩn mình ba năm, nhưng một khi ra tay, chắc chắn là một kích tất trúng.

Hôm nay hoàn toàn bộc lộ như vậy, không chút che giấu khiêu khích anh, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, Liên Thiên Duệ nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng Sở Quân Việt vẫn mặt không đổi sắc, chỉ cùng Liên Thiên Duệ, quay đầu nhìn Đường Bội ở đằng kia.

Anh nhớ tới lời cầu hôn của Đường Bội.

Không có ai có thể cảm nhận được sự cảm động, rung động và kích động mà cô gái ấy mang đến cho anh.

Lúc này Minh Hiên đã giới thiệu đến nữ chính, Đường Bội đứng lên, cười xinh đẹp cúi đầu chào các phóng viên.

Đã giới thiệu nữ chính xong, chỉ còn lại đạo diễn, cho nên phần giới thiệu đến đây là kết thúc.

Thời gian còn lại, chính là thời gian các phóng viên tự do đặt câu hỏi.

Nếu có thể, tốt nhất là có thể mời Sở thiếu, Liên tổng, Dư tổng lên luôn, tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, đó mới đủ kích thích.

Nhưng vì cố kỵ thế lực của Minh thị, Sở thị cùng với Liên thị, phóng viên đầu tiên đứng lên đặt câu hỏi, không phải hỏi Đường Bội, mà là hỏi Cảnh Tu Bình: "Xin hỏi anh Cảnh, năm ngoái anh vừa lấy được giải ảnh đế, chính là giai đoạn sự nghiệp lên cao. Nhưng tại sao anh lại cam tâm tình nguyện diễn vai phụ trong phim này? Chúng tôi đã nắm được thông tin từ phía nhà sản xuất, biết trong bộ phim này, cho dù là vai nam chính, phân cảnh cũng sẽ không quan trọng bằng nữ chính, hưởng chi là nam thứ số hai."

Vấn đề này thật ra thì có chút xảo quyết.

Nhưng đã ở trong giới giải trí nhiều năm, Cảnh Tu Bình từng bước từng bước đi tới hiện tại, tất nhiên sẽ không bị vấn đề nhỏ này làm khó.

Anh ta mỉm cười, nói: "Thói quen nhận vai diễn của tôi chắc mọi người cũng hiểu rồi, bộ phim này không chỉ có đội ngũ diễn viên mạnh nhất, đạo diễn giỏi nhất, kịch bản xuất sắc nhất, cũng có vai mà tôi muốn diễn nhất."

Nói tới chỗ này Cảnh Tu Bình dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Đối với một diễn viên mà nói, nếu như thật sự coi diễn xuất là nghề suốt đời, vậy khiêu chiến với những nhân vật khác nhau, diễn những cuộc sống khác, thử nghiệm vị trí khác, tuyệt đối quan trọng hơn nhiều so với việc chỉ diễn vai chính. Tất nhiên..."

Anh ta cười, nói tiếp: "Nếu như vừa vận nam chính cũng có tính cách như tôi muốn diễn, tất nhiên tôi sẽ vô cùng vui vẻ vì mình được xem trọng và tin tưởng như thế."

Chỉ mấy câu, đã hóa giải nguy cơ.

Ngay cả Tả Tuấn Dân bên cạnh cũng khẽ gật đầu, người hậu bối mình chứng kiến từng bước đi lên này, không chỉ thành công thích ứng với giới giải trí, còn bắt đầu tạo ra ảnh hưởng của mình trong giới.

Thật sự đáng mừng.

Một phóng viên khác vội vàng đứng lên: "Vừa rồi anh Cảnh có nói, bộ phim này có đội ngũ diễn viên mạnh nhất. Đạo diễn là ai tạm thời chúng tôi không biết, nhưng chắc hẳn là kịch bản vô cùng xuất sắc nên Minh thiếu mới coi trọng như vậy. Nhưng nữ chính..."

Phóng viên kia nhìn Đường Bội, uyển chuyển nói: "Biểu hiện của cô Đường chúng tôi biết rõ, nhưng đến bây giờ, cô ấy vẫn chưa có một tác phẩm tiêu biểu nào. Xin hỏi anh Cảnh, trong đội ngũ diễn viên mạnh nhất, cũng bao gồm cô Đường sao?"

"Tất nhiên." Cảnh Tu Bình không chút do dự nói: "Biểu hiện của cô Đường trong cuộc thi tuyển tú tất cả mọi người đều đã quá rõ ràng, có thể các bạn phóng viên ở đây còn không rõ lắm, diệp gia quán, trong vòng thi cuối, cô Đường chỉ có thời gian chuẩn bị rất ngắn. Nói thẳng ra, người có thể diễn chung với tôi, anh Tả và Tử Diệu trong hoàn cảnh ba chúng tôi đang liên thủ mà lại không bị đè ép, lại còn là một người mới, thật sự là lần đầu tiên tôi thấy."

Lời khen này, đã không còn cao bình thường nữa.

Một phóng viên khác lập tức hỏi: "Nhưng có rất nhiều người đang đồn đãi, nói sở dĩ cô Đường có thể đi đến hôm nay, là hoàn toàn dựa vào scandal với tổng giám đốc tập đoàn Sở thị. Hơn nữa bây giờ còn có lời đồn, nói cô Đường đều tự biên tự diễn, bao gồm màn cầu hôn, Sở thiếu căn bản cũng không hề có bất kỳ sự hồi đáp nào. Không biết có thể thể hiện rằng là cô Đường đang nói dối, không chỉ lừa gạt người xem, mà cũng lừa gạt các vị không?"

Chỉ trích thẳng thừng như vậy, đã không còn là một câu hỏi thông thường, mà là một câu hỏi khiêu khích.

Minh Hiên khẽ nhú mày, muốn phản bác.

Nhưng có người, còn nhanh hơn anh ta.

-----Hết chương 177-----

Vote cho ta đi mấy baby!!! ^-^

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Lời Tỏ Tình Sâu Nặng

Trong phòng dành cho khách quý, Sở Quân Việt đã đứng lên.

Anh cao lớn, khí thế bức người, cho dù ngồi yên một chỗ, cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Lúc này đột nhiên đứng lên, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Ổng kính vốn nhắm vào Đường Bội cũng chuyển qua người Sở Quân Việt.

Ngay cả Liên Thiên Duệ cũng hơi ngửa đầu nhìn anh, khẽ nhú mào, tựa như đang im lặng hỏi anh: "Chuẩn bị làm gì?"

Sở Quân Việt không nhìn ai.

Anh chỉ đi thẳng về phía Đường Bội, không thèm chú ý tới những ống kính đang nhắm vào mình, mặc cho ánh đèn kéo dài chiếc bóng trên nền gạch, sau đó đứng đối diện Đường Bội.

Cách chiếc bàn thật dài, Sở Quân Việt và Đường Bội bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó, anh quay lại.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, quét qua mặt người phóng viên vừa đặt câu hỏi.

Người phóng viên vốn đứng yên ở đó, bị Sở Quân Việt nhìn như vậy, sắc mặt liền trở nên mất tự nhiên.

Minh Hiên giật mình, nháy mắt với nhân viên cũng đang ngăn người ở đó.

Nhân viên hiểu ý vội vàng cúi đầu bước nhanh tới, cung kính đưa một cái micro cho Sở Quân Việt.

Sở gia không tiếp nhận phỏng vấn, không phải vì anh sợ, mà đơn giản chỉ là anh không muốn mà thôi.

Lúc này, anh thuận tay nhận micro từ tay nhân viên, nhóm phóng viên hưng phấn lên.

Có thể phỏng vấn Đường Bội và hai ảnh đế, tất nhiên họ vui vẻ, nhưng nếu có thể phỏng vấn được Sở thiếu, đây chắc chắn là một khoản thu hoạch lớn ngoài ý muốn.

Lập tức có người không sợ chết đứng lên, khó nén hưng phấn hỏi Sở Quân Việt: "Tôi có thể hỏi Sở thiếu một câu không?"

Sở Quân Việt lạnh lùng nhìn qua.

Hồ hấp của anh phóng viên chậm lại, nhưng vẫn run giọng hỏi tiếp: "Xin hỏi hôm nay anh có mặt ở đây, là vì cô Đường mà tới sao? Vậy tại sao trước giờ, anh vẫn không có bất kỳ sự hồi đáp nào với lời cầu hôn của cô Đường chứ? Hay là..."

Mắt Sở Quân Việt càng lúc càng lạnh, người phóng viên kia bị anh nhìn đến da đầu tê dại, nhưng vẫn chỉ có thể cố gắng nói tiếp: "Hay là, anh chuẩn bị giải thích rõ tất cả mọi hiểu lầm, tránh cho mọi người lại gán ghép anh và cô Đường với nhau?"

Lục Tử Mặc nghe thấy thế thì nở nụ cười châm chọc.

Văn Tư Miếu cũng kiềm lòng không được thấp giọng nói: "Mấy người này đi ra khỏi nhà mà không đem theo nào à?"

Nếu như Sở Quân Việt thật sự không để ý tới Đường Bội, muốn giải thích rõ để xóa bỏ quan hệ của anh và cô, vậy chỉ cần giơ tay lên một cái là được rồi.

Hơn nữa, vừa rồi, chẳng lẽ mấy người này không thấy? Khi nữ diễn viên kia nói xấu sao lưng Đường Bội, Boss nhà hắc đã nổi giận thế nào?

Mấu chốt nhất là, từ 'vợ' kia.

Lục Tử Mặc lắc đầu một cái, không nói gì.

Mấy tên phóng viên này, nếu hắc không đoán lầm thì đều là do Minh thị mời tới, phải có quan hệ rất tốt với Minh thị mới đứng chứ. Diệp gia quán.

Dựa theo lý đó mà nói, bọn họ tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như vậy.

Minh Hiên khẽ cau mày, quay đầu nhìn Văn Tư Miếu, hạ thấp giọng hỏi: "Là cậu sắp xếp sao?"

Văn Tư Miếu trợn to hai mắt, không dám tin nói: "Không thể nào?!"

Vì suýt chút làm cô Đường tổn thương, Boss nhà hắc đến giờ vẫn còn rất đau khổ, vẫn chưa thể xóa bỏ khoảng cách của mình với cô Đường, dưới tình huống này, sao có thể làm ra chuyện như vậy, làm vậy chẳng khác gì khiến hiểu lầm của hai người sâu thêm.

"Không phải là tốt rồi." Lục Tử Mặc nhìn về phía Sở Quân Việt.

"Yên tâm đi, Boss rất thông minh, ngã một lần rồi sao còn dám làm lại chuyện như thế nữa chứ." Văn Tư Miếu nghiêng đầu nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Nhưng cái này cũng nhắc nhở tôi một điều, người sắp xếp để mấy người này làm khó cô Đường, có thể có ý đồ xấu."

Hắn nhìn Sở Quân Việt, mắt hơi híp.

Kế ly gián này, đúng là thâm sâu quá rồi.

Ngay cả Lục Tử Mặc cũng đang hoài nghi, có phải Boss nhà mình cố ý sắp xếp một màn này để làm anh hùng cứu mỹ nhân hay không.

Nhưng nếu như cô Đường cũng nghĩ như vậy, thì thật sự không ổn.

Mắt Văn Tư Miếu lóe lên, thấp giọng dặn dò: "Cậu giải thích với cô Đường một chút, nếu như Boss với cô ấy lại có thêm mâu thuẫn, toàn bộ nhân viên cao cấp của Sở thị lại bị oanh tạc."

Lục Tử Mặc quay đầu liếc Văn Tư Miếu một cái, nói: "Cô Đường thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, chỉ cần thật sự không phải do Boss làm, vậy không cần quá lo. Và lại..."

Lực chú ý của Lục Tử Mặc lại chuyển lên người Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt đã bắt đầu nói chuyện.

Biểu cảm trên mặt đa số mọi người ở đây, giống như Đường Bội khi lần đầu tiên nghe thấy Sở Quân Việt nói chuyện vậy, đều vừa kinh ngạc vừa rung động.

Tổng giám đốc trẻ của tập đoàn Sở thị, phú khả địch quốc.

Dáng người cao lớn, vẻ đẹp xuất chúng, hoàn toàn là con cưng của trời.

Bây giờ, vừa mở miệng, cả phòng hội nghị, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp từ tính của Sở Quân Việt. Không cần bất kỳ giai điệu nào cũng có thể khiến người ta say mê, làm cho đa số mọi người ở đây, nhất là phái nữ, đều để lộ vẻ mặt say mê.

"Sở dĩ vẫn luôn cho Bội Bội lời hồi đáp, là bởi vì lo lắng sẽ xuất hiện cục diện như hôm nay." Sở Quân Việt trầm giọng nói: "Làm người yêu của tôi, gánh nặng trên lưng và áp lực sẽ nặng hơn nhiều. Nhưng tôi lại không ngờ, vì tôi, mà lại mang đến nhiều lời nói không hay về cô ấy như thế."

Sở Quân Việt nói tới đây, đôi mày nhíu lại.

Phái nữ ở hiện trường, trên internet hay trước ti vi đang phát sóng trực tiếp, thấy anh như thế, cũng đau lòng theo. Diệp gia quán.

Người đẹp, bất luận làm gì, cũng làm cho người ta cảm động theo.

Sở Quân Việt vẫn nhíu mày, mắt lạnh nhìn từng phóng viên có mặt ở đây, thản nhiên nói: "Tôi không biết trong lòng các vị tình yêu là như thế nào. Nhưng đối với tôi, khi người tôi yêu thật lòng thích một cái gì đó, tôi chỉ có thể cố gắng cho cô ấy sự tôn trọng và ủng hộ cao nhất. Cô ấy thích biểu diễn, thích phim, như vậy tôi chỉ hy vọng, lúc mọi người nhớ đến cô ấy, ấn tượng đầu tiên là: Đây là một diễn viên vô cùng giỏi. Mà không phải là: Đây là nữ diễn viên nổi tiếng nhờ scandal. Tôi không hy vọng, người phụ nữ tôi yêu, vì tôi, mà phải gánh lấy những lời đồn nhảm. Cũng không hy vọng, người yêu làm tôi kiêu ngạo, phải vĩnh viễn chỉ có thể đứng cạnh tôi trong bóng tối. Tôi nghĩ, cô ấy cũng sẽ không đồng ý."

Nói tới đây, Sở Quân Việt dừng lại rồi mới nói tiếp: "Hình như tôi đã làm sai rồi."

Anh quay đầu nhìn Đường Bội vẫn luôn im lặng, rồi nhìn đám phóng viên, tiếp tục nói: "Tôi đánh giá thấp sức ảnh hưởng của lời đồn trong cái

giới này, cũng đánh giá thấp ác ý của những người kia đối với một cô gái hiền lành kiên cường."

Đôi mắt anh trở nên sắc bén, lướt nhìn từng phóng viên có mặt ở đây, nói từng chữ một: "Tôi đánh giá thấp những người bụng dạ khó lường lòng đầy ác ý, tôi không thể bảo vệ tốt người tôi yêu, là lỗi của tôi. Nhưng từ hôm nay trở đi..."

Sở Quân Việt lại nói: "Nếu như lại xảy ra những chuyện tương tự, tôi sẽ không ngồi yên nữa. Người phụ nữ của tôi, chỉ có tôi mới có thể bảo vệ."

Anh híp mắt nhìn ra phía cửa.

Đó là hướng mà nữ diễn viên họ không biết tên bị bảo vệ 'mời' ra ngoài.

Mọi người như bỗng nhiên nhớ ra chuyện vừa rồi, rồi rít hít vào mũi ngậm khí lạnh.

"Người vừa nãy, chính là tấm gương của mọi người."

Phòng hội nghị, đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Lần này, bày tỏ không giống bày tỏ, uy hiếp không giống uy hiếp, nếu như đối lại là người khác, có lẽ đã bị mọi người phỉ nhổ.

Nhưng vì người đang nói là Sở thiếu, cho nên không ai dám nói gì.

Mấy phóng viên vừa rồi nhắm vào Đường Bội, lúc này đã sợ tới nhũn chân.

Bọn họ cũng chỉ là nhận tiền làm việc mà thôi, không kháng cự được cám dỗ của đồng tiền, mới nhắm vào Đường Bội.

Nhưng mà người kia cũng tiết lộ, nói Sở thiếu từ chối lời cầu hôn của Đường Bội, không muốn kết hôn với cô, cho nên họ mới dám nói ra những lời ấy ở đây.

Lúc này câu nói của Sở Quân Việt lại sống như liên hoàn tăt, tăt vào mặt bọn họ.

Không cần Đường Bội nói gì, những suy đoán nói Sở Quân Việt không yêu Đường Bội, bên cô chỉ vì tò mò muốn chơi đùa với diễn viên, hoặc Đường Bội không biết xấu hổ bám chân tổng giám đốc Sở thị để bò lên, đều bị liên hoàn tăt của Sở Quân Việt đánh tan.

Nhất là, khi toàn khán phòng yên tĩnh và các phóng viên quên đặt câu hỏi, Sở Quân Việt quay đầu nhìn Đường Bội.

Đường Bội cũng đang nhìn anh.

Cô biết, đây là đền bù của Sở Quân Việt.

Anh đang dùng cách của mình, yên lặng làm cô vui vẻ, đền bù vì anh đã làm cô đau lòng khó chịu.

Hai người nhìn nhau.

Cho dù Sở Quân Việt đang cầm micro đứng kia có vẻ hơi xa lạ, phong cách không giống anh hàng ngày làm cô thấy buồn cười.

Nhưng đôi mắt kia, sâu thẳm giống như bầu trời đêm, có thể hút mất linh hồn của người khác.

Hình như cô lại nhớ tới ngày hôm đó, lúc cô giục ngựa ở trường đua, khi ôm lấy Sở Quân Việt chạy như bay qua mặt Hạ Tử Diệu và những người khác, tại sao trong nhiều người anh tuấn như thế, mà cô chỉ nhìn thấy

được người này, khuôn mặt ấy làm cô không kiềm chế được mà chìm đắm trong đó.

Sau đó, tất cả mọi người đều nghe Sở Quân Việt tiếp tục nói: "Trên đời này sẽ không ai hiểu, khi tôi nghe được người con gái tôi yêu suốt hơn mười năm, chủ động cầu hôn tôi, tôi đã mừng đến mức nào."

Tất cả lời đồn nhảm, đều tan biến khi Sở Quân Việt nói ra lời tỏ tình sâu nặng làm người ta rung động này.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Tin Tức Nghiêng Về Một Phía

Toàn khán phòng hoàn toàn yên lặng.

Đám phóng viên cầm máy ghi âm, máy chụp hình đều quên mất chức trách của mình, chỉ đứng nhìn Sở Quân Việt.

Dưới ánh đèn thủy tinh sáng chói, Sở Quân Việt đứng thẳng người, khuôn mặt đẹp trai, tây trang may thủ công vừa người, chắc chắn là hoàng tử trong mộng của tất cả các cô gái.

Anh lạnh lùng nhìn lướt qua từng phóng viên, sau một lúc im lặng, nói: "Tôi cảm kích ông trời, đã trả cô ấy lại cho tôi. Cũng vô cùng cảm kích người tôi yêu, lại thiện lương và bao dung như thế. Cô ấy bao dung cho tôi, người mới biết yêu lần đầu, không biết lắng mạn. Tha thứ cho tôi vì sự ngu xuẩn và lỗ mãng của mình mà mang tổn thương cùng nhiều lời đồn không hay cho cô ấy, lúc tôi hạnh phúc nhất là khi nghĩ đến... Sở Quân Việt này có biết bao may mắn, gặp được Đường Bội."

Sở Quân Việt trầm giọng thì thầm.

Giọng nói của anh vốn rất hay, hiện tại anh nói ra những câu này, phái nữ xem trực tiếp đều say mê.

Sở Quân Việt để mic xuống.

Anh quay đầu lại nhìn Đường Bội.

Đường Bội đã rung động đến mức không nói được gì.

Thật ra cô cũng chỉ là một cô gái mới yêu lần đầu mà thôi.

Cảm động và vui mừng làm cô quên mất nên đáp lại như thế nào, nụ cười nhạt luôn treo trên môi cũng tan biến.

Cô ngơ ngắc nhìn Sở Quân Việt từ từ đi tới trước mặt mình, cúi đầu dịu dàng hôn lên trán mình, khẽ nói: "Anh chờ em xong việc."

Sau đó, Sở Quân Việt không nói thêm gì.

Anh trở lại phòng nghỉ, như chỉ là một nhà đầu tư bình thường, yên lặng xem phỏng vấn.

Nhưng tiếp theo, không có phóng viên nào dám nói thêm một câu thừa thãi.

Bọn họ dám dìu Đường Bội chỉ vì cô to gan mặt dày cầu hôn mà không hề được Sở thiếu đáp lại.

Chậm chạp không công bố ngày cưới, để họ có thể mượn cơ hội tạo chủ đề.

Nhưng ngày cưới là cái gì?!

Trước lời thổ lộ sâu nặng làm người ta khiếp sợ của Sở thiếu, tất cả những lời đồn nhảm đều tan biến.

Yêu mười năm!

Một người đàn ông nắm quyền lực khổng lồ trong tay, chỉ cần lên tiếng thì tất cả phụ nữ trên thế giới đều đổ nhào vào anh, lại yên lặng yêu một người mười năm, cũng chờ mười năm.

Ngày cưới là cái đình gì?!

Bất kỳ một cô gái nào được một người đàn ông ưu tú như thế bày tỏ, cũng sẽ vui đến ngất xỉu!

Đường Bội không ngất, cô vẫn giữ được bình tĩnh đến khi kết thúc buổi họp báo.

Nhưng càng về sau, lúc cô dần tỉnh táo lại, nhớ tới những lời Sở Quân Việt vừa nói thì không thể nào không chế được nụ cười trên môi.

Máy chụp hình trong tay phóng viên lại tiếp tục bận rộn, đèn flash làm lóa mắt mọi người ngồi trên hàng ghế chủ.

Bọn họ chụp lại nụ cười ngọt ngào đầy hạnh phúc trên mặt Đường Bội.

Đường Bội vốn rất đẹp, lúc này lại cười tươi như hoa, vẻ đẹp chói mắt làm mọi người không dám nhìn thẳng. Diệp gia quán.

Ngay cả Tả Tuấn Dân, khi nhận phỏng vấn riêng của một phóng viên có quan hệ tương đối tốt với mình ở cuối buổi họp báo, cũng cảm thán một câu: "Chỉ cần Đường Bội không rời khỏi giới giải trí, tương lai mười năm nữa, nhất định đều là thiên hạ của cô ấy."

Phóng viên cũng không hỏi, tại sao một nữ diễn viên đang nổi tiếng như mặt trời giữa ban trưa, đang đứng ở thời kỳ huy hoàng nhất của sự nghiệp mà lại rút khỏi giới giải trí.

Nhưng nghĩ một chút cũng hiểu.

Nhìn dáng vẻ của Sở thiếu thì thấy anh đã nhẫn nại đến mức cao nhất đối với những người ác ý hãm hại người phụ nữ anh yêu.

Huống hồ nếu thật sự trở thành tổng giám đốc phụ nhân của Sở thị, vậy giới giải trí đối với Đường Bội mà nói, chỉ là một trò chơi không đáng nhắc tới.

Cảnh Tu Bình đứng kế bên Tả Tuấn Dân cũng cảm thán nói: "Thiên tài như Đường Bội, nhiều năm khó tìm."

Vừa nói anh ta vừa nhìn Tả Tuấn Dân, như đang hỏi: "Nhiều năm qua, người có thể không qua bất kỳ trường lớp nào mà nhập vai cực nhanh, nắm bắt và thể hiện tính cách nhân vật một cách dễ dàng như cô ấy, cũng chỉ có vị ảnh hậu đã ẩn lui mười năm trước."

"Đúng vậy." Tả Tuấn Dân mỉm cười gật đầu.

Cảnh Tu Bình chưa bao giờ tùy tiện khen ai, lời khen của cậu ta, có lúc so với mình còn hiệu quả hơn.

Đám phóng viên đã bị lời bày tỏ của Sở thiếu làm rung động, biết không thể viết tin bất lợi cho Đường Bội. Lúc này xuống bút như bay, ghi lại câu nói của Tả Tuấn Dân và Cảnh Tu Bình.

Ngày hôm sau, tin tức liên quan đến buổi họp báo phim 'Phượng hoàng' của Minh thị chiếm đầy tất cả những trang web giải trí lớn nhỏ.

Sở Quân Việt rất hài lòng!

Đường Bội hào hoa phong nhã, xinh đẹp không thể tả!

Hai ảnh đế Tả Tuấn Dân và Cảnh Tu Bình không chút che giấu sự thưởng thức và khen ngợi hết mực!

...

Gần như là chủ đề chính của tất cả các mặt báo.

Không hề có bất kỳ tin tức nào nói về lời đồn nhảm trước kia, cũng không có ai nói cô bám vào Sở gia để leo lên.

Tất cả mọi người đều nói rằng, Đường Bội là thiên tài khó gặp, giống như một cây kiếm tốt, không ra khỏi vỏ thì thôi, một khi ra khỏi vỏ, nhất định phong hoa tuyết đại.

Giống như phối hợp với những tin tức tuyên truyền này, bộ phim 'Chiến ca' đã quay xong từ lâu, lúc này mới được đạo diễn Tần Hạo Diễm tung trailers.

Đoạn trailers chỉ dài khoảng mười phút, vai diễn Tiêu công chúa của Đường Bội vốn không phải nữ chính, phân cảnh cũng không nhiều.

Bộ phim này lấy Lạc nguyên soái làm chủ đạo, Tiêu công chúa chỉ là một phần ký ức mềm mại thời tuổi trẻ khinh cuồng của hã mà thôi.

Nhưng phần ký ức này, lại ảnh hưởng tới cả cuộc đời Lạc nguyên soái.

Cũng vì đó là mối tình thuần túy nhất đẹp đẽ nhất, một bộ phim vốn lấy nam chính làm chủ đạo, nhưng vì có thêm một Đường Bội, tựa như tăng thêm muôn vàn nhu tình, làm cho linh hồn của phim càng thêm rõ nét và sâu sắc.

Đoạn cuối của trailers, ngừng lại ở cảnh Hạ Tử Diệu trong vai Lạc nguyên soái một mình giục ngựa rong ruổi trên thảo nguyên rộng lớn.

Gương mặt mơ hồ của Đường Bội ở nơi chân trời, đó là hình ảnh cuối cùng về Tiêu công chúa trong ký ức của Lạc Nguyên soái, lúc họ gặp lại nhau trên sa trường, ly rượu đầy hào khí của Tiêu công chúa, giọt nước mắt chảy sau vò rượu của 'nàng'.

Bức tranh cuối cùng này, được chọn quá hoàn mỹ, tới khi đoạn trailers ngắn ngủi kết thúc, điệp gia quán, tất cả mọi người đều diên cuồng.

Ngày hôm nay, đi đôi với tin tức về buổi họp báo phim mới 'Phượng hoàng' là đoạn trailers nhanh chóng nhảy lên vị trí đầu bảng của 'Chiến ca'.

Nữ chính của bộ phim 'Chiến ca', lại không được quá nhiều người quan tâm.

Có người thậm chí còn moi ra tin tức lúc Đường Bội mới gia nhập đoàn phim 'Chiến ca', khi đó hướng gió hướng về Đường Phỉ Phỉ, Đường Bội nửa đường nhảy ra thế chỗ Đường Phỉ Phỉ nên bị fan của Đường Phỉ Phỉ công kích thậm tệ.

Nhưng giới giải trí chính là tàn nhẫn như thế.

Trong nháy mắt, nữ diễn viên 'thiên sứ' Đường Phỉ Phỉ ngày xưa, đã là người mang theo nhiều tai tiếng, sợ rằng mãi mãi cũng không thể trở mình.

Mà Đường Bội, được tất cả mọi người công nhận, trở thành một ngôi sao mới.

Lúc này, ở tầng cao nhất của Liên thị, tổng giám đốc Liên thị Liên Thiên Duệ đang ngồi trước laptop, trên laptop đang phát đoạn trailers phim 'Chiến ca'.

Đoạn clip dừng lại ở đây.

Video được xử lý, mặt Đường Bội trở nên mờ, nhưng đôi mắt cô, lại vô cùng rõ.

Kể cả giọt nước mắt trong suốt trên mặt cô, rất rõ, tựa như giọt pha lê sắc bén, rơi vào tim người ta.

Liên Thiên Duệ im lặng nhìn màn hình, nhẹ nhàng đặt cây bút máy trong tay xuống.

Ngón tay thon dài dịu dàng chạm vào màn hình, ngón tay phải đang đặt ở giọt nước mắt trên mặt Đường Bội.

Hắn nhớ tới lần đầu họ gặp nhau.

Bản thân mình lại hoang đường muốn tìm hình bóng của cô trên người Đường Phỉ Phỉ.

Nhớ tới lúc ở trên hòn đảo nhỏ của Nam Thái Bình Dương, rõ ràng cô bị Sở Quân Việt tổn thương, nhưng vẫn dũng cảm mỉm cười tự nhiên, đi về phía người yêu.

Có vài câu Sở Quân Việt nói không sai.

Anh ta may mắn thế nào?!

Mới gặp được Đường Bội sớm như vậy!

Cửa phòng bị người ta gõ mấy cái, sau đó cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Liên Tu Cận vừa đi vào vừa nói: "Sắp tới sinh nhật của ba rồi, ba bảo chú và con về trước mấy ngày. Chú muốn dẫn Tử Thái về, con thấy được không?"

Nói xong, Liên Tu Cận mới phát hiện thái độ của Liên Thiên Duệ có hơi lạ.

Liên Tu Cận khẽ cau mày, cũng quay đầu nhìn vào màn hình laptop.

Hình ảnh trên màn hình, làm cho Liên tam thiếu từng trải qua vô số mưa gió, giật mình.

Ông không dám tin nhìn cháu mình, đứa cháu chưa từng để cho người lớn trong nhà phiền lòng, trước giờ đều rất hiểu chuyện và trầm ổn tỉnh táo.

Nhìn cái tay trên màn hình, rốt cuộc không kiềm được mà lăm bắm hỏi: "Thiên Duệ, con..."

Thái độ của Liên Thiên Duệ lúc này, vẫn rất tỉnh táo.

Bị chú ba của mình nhìn như vậy, nhưng hắn không có ý muốn tránh.

Liên Thiên Duệ thản nhiên nhìn Liên Tu Cận một cái, rồi thu tay lại, nói: "Chú ba, dực tốc thì bất đạt, năm nay sợ là không được. Tử Thái là một người thích mềm không thích cứng, cứ từ từ đi, sau này sẽ có cơ hội."

"Thiên Duệ!" Giọng Liên Tu Cận cao hơn, chân mày nhíu chặt, với Tử Thái, ông đã chuẩn bị chiến đấu lâu dài, nên cũng không thấy ngạc nhiên.

Nhưng vấn đề của cháu mình, hình như vội hơn: "Lần trước chú đã nhắc nhở con, con đã có vị hôn thê, mà Đường Bội..."

Liên Tu Cận dừng một chút, dù sao đứa cháu này lớn lên dưới con mắt của mình, ông nói chậm lại: "Trải qua chuyện hôm đó, giữa con bé và Sở Quân Việt, rất khó bị người ta phá hư. Hơn nữa con bé..."

Ông nhíu mày, nói tiếp: "Cũng đã mang thai con của Sở Quân Việt, con..."

"Con biết." Liên Thiên Duệ nói, rồi thả lỏng cơ thể, dựa lưng vào ghế.

Hắn không nhìn chú ba của mình nữa mà nhìn lên trần nhà trắng tinh, cười tự giễu, khẽ nói: "Có lẽ con nên sớm đoán được kết quả này."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ánh Sáng Rực Rỡ

Liên Thiên Duệ nói xong, ngẩng đầu nhìn chú của mình, nói: "Chú ba, chú yên tâm đi, con sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn giống như Sở Quân Việt."

"Thiên Duệ?!" Liên Tu Cận không dám tin hít sâu một hơi, nhìn vào mắt Liên Thiên Duệ, hỏi: "Chẳng lẽ, hôm ở buổi họp báo, mấy phóng viên nhắm vào Đường Bội, là do con sắp xếp?!"

Ánh sáng trên màn hình laptop chiếu vào gò má Liên Thiên Duệ.

Hắn cúi đầu, lông mi dài che khuất tròng mắt, ngay cả Liên Tu Cận đang đứng trước mặt cũng không nhìn rõ.

"Thiên Duệ..." Liên Tu Cận trầm giọng nói: "Con làm vậy, là đùa với lửa."

"Sẽ không có ai biết, chân tướng của chuyện hôm đó." Liên Thiên Duệ không trực tiếp thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Hắn ngẩng đầu nhìn chú ba của mình, từ tốn nói: "Cho dù là Đường Bội, cũng sẽ không biết."

Liên Tu Cận hơi híp mắt lại.

"Con đang đánh cược?" Ông khó tin hỏi.

Liên Thiên Duệ mặt không đổi sắc nhìn Liên Tu Cận, ánh mắt thâm sâu, nhưng lại vô cùng chăm chú.

"Đang đánh cuộc... Nếu như ngày đó Sở Quân Việt không ra mặt, không thể cho Đường Bội, cho đại chúng một lời giải thích thỏa đáng, con sẽ..." Liên Tu Cận không nói hết, thế nhưng ý đã quá rõ.

Ông không dám tin nhìn cháu mình, đứa cháu từ nhỏ tới lớn chưa từng làm ra chuyện gì khiến người lớn trong nhà phiền lòng.

Đây là lần đầu tiên ông thấy Liên Thiên Duệ mạnh động như vậy.

Liên Tu Cận bỗng nhiên đặt tay lên vai Liên Thiên Duệ, thấp giọng nói: "Con có biết làm như thế, có thể sẽ hủy hoại hạnh phúc cả đời của người chị mà Tử Thái thương nhất hay không."

"Hạnh phúc, không thể nào bị hủy hoại." Liên Thiên Duệ từ tốn nói.

Hắn nắm lấy bàn tay đang để trên vai mình, nói từng chữ: "Điều khác biệt duy nhất, có lẽ là hạnh phúc đó có hơi khác mà thôi."

Đôi mắt Liên Thiên Duệ sáng quắc nhìn Liên Tu Cận, chống lại đôi mắt tràn ngập sự khó tin của ông, trầm giọng nói: "So với để họ cứ không dứt khoát kéo dài mãi như thế, không bằng chặt đứt nó. Nếu Sở Quân Việt thắng, Đường Bội sẽ hạnh phúc. Nếu như anh ta thua..."

Nói đến đây Liên Thiên Duệ từ từ đứng lên khỏi ghế.

Liên Tu Cận phát hiện không biết từ lúc nào, cháu trai của mình, đã cao lớn như vậy. Trên vai gánh vác toàn bộ Liên thị, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lại có phong thái của một đại tướng. Diệp gia quán.

Cho dù đứng trước mặt mình, bất luận khí thế hay thân hình, đều không thua mình.

Sau đó, ông nghe Liên Thiên Duệ nói: "Nếu như anh ta thua, vậy, con sẽ dùng hết sức của mình, dành cho cô ấy tất cả mọi thứ của con."

Liên Thiên Duệ nói xong, đóng laptop lại, xoay người đi về phía cửa.

Lúc đi tới cửa, hắn xoay người nhìn chú ba của mình, cười khẽ, nói: "Nhưng mà chú ba, hình như con, ngay cả cơ hội bắt đầu cũng không có, con đã thua triệt để rồi."

Liên Thiên Duệ đứng ngược sáng, Liên Tu Cận không nhìn thấy rõ mặt.

Ông chỉ nhìn thấy ánh sáng dưới đáy mắt của Liên Thiên Duệ.

Đứa cháu trai luôn mạnh mẽ của ông, lần đầu tiên để lộ sự yếu đuối và đau khổ trước mặt ông.

Nhưng rất nhanh, Liên Thiên Duệ lại khôi phục dáng vẻ kiên cường của tổng giám đốc tập đoàn Liên thị.

Sự yếu đuối và đau khổ vừa rồi, hình như chỉ là ảo giác của Liên Tu Cận.

Liên Thiên Duệ nói: "Chú ba, đi ăn cơm thôi, hai chúng ta cùng đi!"

Trên đời này không có ai có thể hiểu rõ nỗi khổ vì yêu hơn Liên Tu Cận, lúc đi vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, sau một lúc im lặng, ông nói: "Trên đời này sẽ còn có người thích hợp với con."

"Có lẽ vậy..." Liên Thiên Duệ không nói gì, nhìn vào cái bóng của mình trên vách thang máy.

Ngay cả chính hắn, cũng không nhìn thấu trái tim mình.

Cho nên hẳn cũng không biết, rốt là mình yêu Đường Bội hay yêu sự quan tâm một người hết mực của cô.

Nhưng giống như lời Liên Thiên Duệ nói, trừ hẳn ra, không ai biết được vì sao mấy phóng viên đó lại nhắm vào Đường Bội.

Sở Quân Việt làm cả nước dậy sóng, Tần Hạo Diễm ra tay, cùng với tin tức Đường Bội là nữ chính của bộ phim 'Phượng hoàng' được tuyên bố trong buổi họp báo.

Tất cả mọi chuyện, đều đang đẩy Đường Bội lên một tầm cao mới.

Làm người đại diện của Đường Bội, hiện tại Lục Tử Mặc gần như là người bận nhất Sở thị.

Bắt đầu từ sáng sớm, điện thoại của anh ta đã reo không ngừng.

Nhiều hợp đồng quảng cáo, nhiều kịch bản phim cùng chương trình TV đều bay tới.

Thậm chí còn có công ty đĩa nhạc, tiếp xúc Lục Tử Mặc, nỗ lực khuyến Đường Bội, lấn sân sang lĩnh vực ca hát.

Đường Bội đang ăn sáng.

Mặc dù mấy câu nói của phóng viên trong buổi họp báo làm cô có hơi khó chịu, nhưng Sở Quân Việt phản bác, không chỉ hóa giải sự khó chịu này, mà còn làm mối quan hệ của hai người khấn khích hơn.

Trên bàn có nhiều món ăn phong phú, tất cả đều do Sở Quân Việt dặn đầu bếp làm theo chế độ dinh dưỡng của bác sĩ. Không chỉ ngon miệng mà còn giàu dinh dưỡng, thích hợp với phụ nữ có thai.

"Anh thật sự không ăn sao?" Đường Bội vừa ăn vừa cười hỏi Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc lắc đầu.

Anh ta ngồi trên ghế sa lon, vừa lật tài liệu vừa nói: "Cô có muốn ra đĩa nhạc không?"

"Đĩa nhạc?" Đường Bội kinh ngạc chớp mắt một cái, hỏi: "Có người mời tôi ra đĩa nhạc rồi?"

"Đúng vậy." Lục Tử Mặc thấy Đường Bội có hứng thú, đóng tài liệu lại, nhìn cô, nói: "Hơn nữa giá mà đối phương đưa ra cũng được, hoàn toàn không coi cô là một người mới."

Đường Bội chống tay lên bàn, nhìn Lục Tử Mặc, hỏi: "Ồ?"

Lục Tử Mặc nâng kính, nói: "Trong đoạn trailers, không phải có cảnh cô hát sao? Công ty đĩa nhạc có lẽ là vì vậy mới tìm cô."

"Còn gì nữa không?" Đường Bội cười tủm tỉm hỏi.

"Tất nhiên là còn có giá trị của tin tức về cô." Lục Tử Mặc không chút để ý nói.

Làm việc lâu với Đường Bội, anh ta càng hiểu rõ cô gái này.

Cô rất thông minh nhưng không ra vẻ, có gì thì cứ nói thật trước mặt cô, không cần vòng vo.

Ví dụ như bây giờ.

Tất nhiên Đường Bội có thể đoán được dụng ý của đối phương khi đưa ra lời mời này.

Trên đời này có rất nhiều người hát hay hơn cô nhiều, lúc này họ lại mời cô, thứ họ nhìn trúng chẳng qua là danh tiếng của cô chứ không phải giọng hát của cô!

"Từ chối!" Cô còn chưa kịp trả lời, Sở Quân Việt đang đi vào đã không chút do dự nói: "Nếu Bội Bội muốn ra đĩa nhạc, sau này có thể tự làm..."

Anh nhìn Đường Bội, giọng trở nên dịu hơn, nói: "Không cần ký hợp đồng bất bình đẳng với mấy công ty này, như vậy sẽ rất cực khổ."

Sở Quân Việt vừa nói vừa đi tới cạnh Đường Bội, ngồi xuống, nhìn lướt qua bàn cơm, thoả mãn gật đầu, nói: "Em cũng biết, công ty đĩa nhạc này, bình thường sẽ đưa ra nhiều yêu cầu vô lý. Ví dụ như bài hát chủ đề một năm phải hát bao nhiêu lần, điệp gia quán, phải đi tham gia hoạt động thương nghiệp. Rất cực, cũng không có tự do."

Giọng Sở Quân Việt càng dịu dàng hơn: "Nhưng nếu như em thật sự muốn ra đĩa nhạc, anh sẽ sai người làm."

Đường Bội mỉm cười, thản nhiên nói: "Em chỉ hơi tò mò thôi. So với hát, em cảm thấy đóng phim thú vị hơn."

"Ừ, anh cũng cảm thấy vậy." Sở Quân Việt thuận miệng nói.

Anh quay đầu nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Nghe chưa? Trừ phim, những hợp đồng quảng cáo gì đó từ chối hết đi, đừng lấy ra làm phiền Bội Bội."

Lục Tử Mặc thật sự không đành lòng nhìn thẳng.

Boss anh minh thần vũ nhà mình, hoàng tử thần bí, Ám dạ đế vương máu lạnh vô tình, tổng giám đốc Sở thị, sao lại biến thành thế này rồi?!

Lục Tử Mặc vội vã thu dọn tài liệu, đứng lên nói: "Dạ, tôi biết rồi."

"Phim cũng đừng gấp, từ từ chọn." Sở Quân Việt nói với Lục Tử Mặc: "Kịch bản không có nội hàm, cũng đừng đem tới. Hiện tại cô ấy cần phải tịnh dưỡng thật tốt."

Sở Quân Việt nói xong, khước môi giờ lên.

"Dạ." Lục Tử Mặc vội vã gật đầu: "Tôi đi trước."

"Ừ." Đường Bội gật đầu, cười nói: "Đi đường cẩn thận, khoảng thời gian này vất vả cho anh rồi."

Lục Tử Mặc không nói gì thêm, chỉ nhìn Đường Bội một cái rồi cầm đồ lên vội vã đi khỏi.

"Sao hôm nay anh về sớm vậy?" Chờ Lục Tử Mặc đi khỏi, Đường Bội mới nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Không phải nói sáng nay có một cuộc họp quan trọng sao?"

"Đấy qua buổi chiều rồi." Sở Quân Việt rót nước trái cây vào ly Đường Bội, nói: "Em uống cái này đi."

Đây là nước ép trái cây do chuyên gia dinh dưỡng đề xuất, mùi vị rất ngon.

Đường Bội nhận lấy cái ly từ tay Sở Quân Việt, khẽ vuốt, không uống ngay.

"Buổi sáng không có việc gì khác sao?" Cô lại hỏi.

"Hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn em." Sở Quân Việt nói.

"Quân Việt.." Đường Bội trầm ngâm vài giây, nhìn Sở Quân Việt, nói: "Có phải anh đã quá cẩn thận rồi không?"

Cô nhú mày.

Từ sau khi họ về, độ cẩn thận của Sở Quân Việt đối với chuyện của cô đã được đưa lên một tầm cao mới.

Dáng vẻ kia, thật sự chính là cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan.

Ngoại trừ lúc đi làm, gần như anh đều một tắc cũng không rời hầu hạ Đường Bội, nói thế nào cũng không chịu rời khỏi cô nửa bước.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt ôm lấy vai cô, giọng trở nên trầm thấp: "Mỗi lần nhớ lại lúc máy bay xảy ra chuyện, em lại đang có thai, còn gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, anh liền hận không thể giết chết mình."

Anh tựa trán lên trán Đường Bội, nói: "Anh không thể nào chịu được nỗi sợ hãi như thế nữa."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Đôi Mắt Đẹp Nhất

"Vậy anh chống lại nỗi sợ như thế nào?" Đường Bội cười hỏi.

Mấy ngày nay nhìn như tất cả đều không có gì khác biệt, nhưng từ sau buổi họp báo, hầu như hai người không thể yên tĩnh ngồi xuống nói chuyện với nhau thế này.

"Anh không chịu nổi." Sở Quân Việt nói.

Anh ôm lấy Đường Bội, để cô ngồi trên đùi mình, hai tay vòng qua hông cô, ôm chặt cô vào lòng.

Sở Quân Việt chôn đầu trên vai Đường Bội, hít một hơi thật sâu, nói: "Bội Bội, bây giờ mỗi khi nhớ lại anh đều rất sợ. May mắn là em, nếu như đổi thành người khác, ngày đó anh làm ra chuyện khốn kiếp như vậy, có lẽ đã sớm bỏ anh mà đi."

Anh ngửa đầu nhìn Đường Bội, kéo cổ cô xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nói: "Cảm ơn em."

"Ừ." Đường Bội cười tươi: "Trừ điều đó ra, chẳng lẽ anh không cảm thấy, có một số chuyện anh nên giải thích với em sao?"

"Ví dụ như, yêu mười năm, khắc cốt ghi tâm... Những câu đó, rốt cuộc là sao?"

Hôm đó sau khi buổi họp báo kết thúc, cô lập tức được Lục Tử Mặc đưa về nhà.

Sở Quân Việt cùng về biệt thự với cô, nhưng vì có chuyện gấp nên vừa về anh đã đi ngay.

Rồi sau đó, hai người không thể ở riêng với nhau như thế này.

Hầu như mỗi ngày Sở Quân Việt đều bận rộn, tuy anh đã cố gắng giành thời gian ở bên Đường Bội, nhưng gần đây việc của anh rất nhiều.

Có khi lúc anh về nhà thì Đường Bội đã ngủ rồi.

Đợi khi Đường Bội thức dậy, anh đã đi làm rồi.

Duy chỉ có bàn thức ăn phong phú và tấm giấy nhớ Sở Quân Việt để lại, dặn cô phải ăn nhiều vào, đi ra ngoài thì không được đi khỏi Lục Tử Mặc.

Vấn đề an toàn của Đường Bội, Sở Quân Việt vô cùng lo lắng.

Trước đây anh sợ, nhiều vệ sĩ quá sẽ làm Đường Bội mất tự nhiên.

Nhưng lúc này đây, anh không trưng cầu ý kiến của Đường Bội, trực tiếp sắp xếp vệ sĩ bảo vệ cô.

Cái gì mà sợ người khác sẽ nghĩ Đường Bội giờ thói kiêu căng, cái gì mà sợ Đường Bội bị đồng nghiệp xa lánh...

Sở Quân Việt cảm thấy có lẽ thật sự vì mình mới yêu lần đầu, nên mới lo lắng mấy chuyện này.

Giống như lời ông cụ Sở nói vậy, chỉ cần đủ mạnh, như vậy khi đối mặt với những người yếu hơn mình, họ có thể sẽ đổ kỵ hoặc âm thầm hãm hại, nhưng đa số đều chỉ có thể ngưỡng mộ.

Gần đây Đường Bội cũng ít đi ra ngoài.

Những cảnh quay tiếp theo của 'Phong hoa' đều là ở nước ngoài, chắc một tuần sau mới đi.

Thời gian khởi quay của 'Phượng hoàng' vẫn chưa quyết định, nghe nói bây giờ phó đạo diễn vẫn còn đi khắp cả nước để tìm cảnh.

Còn về đạo diễn...

Đường Bội không thể ngờ, đạo diễn của 'Phượng hoàng', lại là Tần Hạo Diễm.

Tần Hạo Diễm đã quay xong bộ phim 'Chiến ca', lúc này đang làm tuyên truyền cho phim.

Nhận bộ phim 'Phượng hoàng', thật ra thời gian cũng thích hợp.

Nếu tính cả thời gian làm thế thân cho Đường Phỉ Phỉ thì Đường Bội ở trong cái giới này cũng đã nhiều năm rồi. Đối với đạo diễn thiên tài Tần Hạo Diễm, cũng hiểu rõ mấy phần. Diệp gia quán.

Có người nói trước giờ anh ta chưa từng nịnh hót người khác, chỉ quay phim mình cảm thấy hay và bản thân muốn quay.

Trước đây khi anh ta chưa nổi tiếng, có người còn châm chọc anh ta là một đạo diễn Tiểu Bạch.

Nhưng liên tục mấy bộ phim, doanh thu phòng vé đều nằm top, địa vị của Tần Hạo Diễm trong giới điện ảnh đã không ai dám đụng tới.

"Em đang nghĩ gì đó?" Ôm lấy nhau chốc lát, Sở Quân Việt nhìn Đường Bội đang trầm tư, hỏi.

"Em đang nghĩ, sao đạo diễn Tần lại nhận làm đạo diễn của 'Phượng hoàng'." Đường Bội mỉm cười, thẳng thắn nói.

Vừa nói xong cô lập tức cảm thấy cánh tay trên eo mình siết chặt hơn, đôi môi nóng rực của Sở Quân Việt đã dán lên cổ cô.

Hàm răng sắc bén nhẹ nhàng cắn lên cổ cô, hơi nhột, Đường Bội bật cười, muốn tránh môi của Sở Quân Việt.

"Cẩn thận." Sở Quân Việt vội vàng ôm chặt cô, không cho cô giãy giụa.

"Em đùa thôi." Đường Bội cúi đầu hôn lên môi Sở Quân Việt, cười nói: "Em đang nghĩ, anh nói mười năm, rốt cuộc là sao?"

"Em thật sự không nhớ?" Sở Quân Việt thất vọng nhìn Đường Bội.

Chiếc phao dù rực rỡ giữa trời xanh, đã tồn tại trong tính mạng của anh từ khi anh còn niên thiếu đến hiện tại đã là tổng giám đốc của tập đoàn Sở thị.

Bất luận đã trải qua bao nhiêu chuyện, đôi mắt xinh đẹp sâu trong ký ức cùng con bướm màu tím vỗ cánh muốn bay, luôn được anh giấu ở nơi sâu nhất trong tim.

Nhiều năm không quên.

Sở Quân Việt khó nén thất vọng rũ mắt xuống.

Đối với anh, cô bé Đường Bội năm đó nắm lấy tay anh, mang tới cho anh hy vọng khi anh đang tuyệt vọng trong đói khát lạnh lẽo, không thể nghi ngờ chính là sự tồn tại đặc biệt không có gì thay thế được.

Nhưng đối với Đường Bội mà nói, hình như anh không đặc biệt như vậy.

Hoặc có lẽ, cô đã gặp nhiều người bị bắt như thế rồi.

E rằng, so với anh thì người tên họ Âu Dương Lạc cùng trưởng thành với cô, còn đặc biệt hơn.

Sở Quân Việt cảm thấy đắng chát.

Trên đời này không ai không muốn mình là người đặc biệt nhất đối với người yêu.

Đường Bội chống má, thì thầm: "Mười năm trước..."

Cô chớp mắt, mỉm cười nhìn Sở Quân Việt, nói: "Mười năm trước, em tiếp nhận rất nhiều bài huấn luyện. Lẽ nào anh là một trong những người huấn luyện chung với em, nhưng em không có ấn tượng gì hết."

Ngón tay di chuyển theo đường nét khuôn mặt Sở Quân Việt, ngũ quan hoàn mỹ thế này, cho dù là một thiếu niên ngây ngô, cũng sẽ để lại cho người ta ấn tượng khó quên.

"Vội lại, anh lớn hơn em mấy tuổi. Lúc đó mấy người cùng huấn luyện với em, đều bằng tuổi em mà." Đường Bội lại nói.

Sở Quân Việt bất mãn cắn vành tai Đường Bội, khẽ hỏi: "Em thật sự không nhớ sao?"

"Để em suy nghĩ đã..." Đường Bội nói, đuôi mày khóe mắt đều là ý cười.

Cô vẫn chống má, tỏ vẻ cố gắng nhớ lại.

"Năm đó... Ừm, có lần thi đấu Lạc dụ em rồi lấy được vị trí thứ nhất. Ừ... Chú Lợi từng dạy cô karate lại xuất hiện, bắt đầu dạy tụi em kỹ xảo đánh cận chiến và sinh tồn dã ngoại... Trừ cái đó ra, hình như không có gì nữa." Đường Bội chớp mắt, quay đầu nhìn Sở Quân Việt cười nói.

Nụ cười trên mặt càng rõ hơn, rõ đến mức, Sở Quân Việt không cần đoán cũng biết cô đang rất vui vẻ.

"Em nghĩ lại xem..." Sở Quân Việt trầm giọng nói.

"Để em nghĩ lại nào..." Đường Bội híp mắt, tỏ vẻ cố gắng nhớ lại: "Ừ... Lần đầu tiên Lạc dẫn em đi ra ven biển bắt cá, lúc bọn em lén nướng cá, bị chú Lợi phát hiện, chú ấy nói sao cá chưa làm đã nướng? Ăn sẽ rất đắng..."

Cô còn chưa nói xong, đã bị Sở Quân Việt kéo đầu xuống, hôn lên môi cô.

Đường Bội nhìn vào mắt Sở Quân Việt, cười ra tiếng.

Cô kéo dài khoảng cách của hai người, cười nói: "Sau đó chú Lợi nói với bọn em, mỗi ngày đều ở trên đảo làm mấy chuyện như người rừng này thì có thể học được gì đây. Không bằng trực tiếp thực hành. Cho nên năm đó, lần đầu tiên chú dẫn em theo làm nhiệm vụ. Lần đó chú Lợi cũng không nói cho em biết nguyên nhân và hậu quả của nhiệm vụ kia, diệp gia quán, em chỉ biết là bọn em phải cứu được một thiếu niên bị cột bom trên người đang bị nhốt trên máy bay."

Đường Bội dừng một chút, cười nói: "Bởi vì có người nói, anh ta là người thừa kế duy nhất của một gia tộc vô cùng mạnh."

Cô nắm cằm Sở Quân Việt, nghiêng phải nghiêng trái, cười nói: "Lúc ấy em nhìn thế nào cũng không nhìn ra thiếu niên ngồi trong góc cabin có gì đặc biệt, có chỗ nào giống người thừa kế của một gia tộc lớn đâu."

Sở Quân Việt nường theo tay cô ngửa đầu lên, khàn giọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó hả..." Đôi mắt Đường Bội trở nên xa xôi.

Chuyện này sao cô có thể quên được, đó là lần đầu tiên cô được làm nhiệm vụ thực tế, chứ không phải là những mô phỏng vô hồn.

Lúc ấy cô cũng không biết, cậu thiếu niên mặt mày tái nhợt kia lại là người thừa kế duy nhất của Sở gia.

Sở Quân Việt bị bịt mắt và bỏ đói hai ngày, cô không có ấn tượng gì với người này.

Cho đến khi cô mở miếng vải bịt mắt anh ra, vừa nghe chú Lợi nói vừa dịu dàng an ủi anh và đỡ anh dậy.

Người đó dịch người, dùng giọng nói trong sáng của thiếu niên nói cho cô biết: "Trên người tôi có bom hẹn giờ, cô phải cẩn thận."

Đó là một thiếu niên dù đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm cũng giữ được sự tỉnh táo và kiên cường.

Đây là ấn tượng sâu nhất của Đường Bội đối với anh.

Sau đó, cô nhìn ra, Sở Quân Việt hai mắt chưa thích ứng với ánh sáng, chưa từng nhắm dù.

Thế nhưng anh lại không chút chần chừ mà tin lời cô, không chút sợ hãi nhảy xuống.

Sau đó, chú Lợi hỏi cô cảm thấy cậu thanh niên đó như thế nào.

"Em trả lời thế nào?" Sở Quân Việt ngạc nhiên.

"Em à..." Đường Bội cười nói: "Em nói với chú Lợi, chỉ cần anh ta sống sót, chắc chắn sẽ trở thành một người đàn ông mạnh đến mức làm người ta kính sợ."

"Cho nên thật ra em vẫn nhớ?" Sở Quân Việt khẽ nói.

"Nhưng em không biết, cậu thanh niên kia lại là anh." Đường Bội cười.

"Sau đó em cũng không nhận ra anh à?" Sở Quân Việt nhú mày.

"..." Đường Bội gật đầu.

"Anh chỉ cần liếc một cái đã nhận ra em." Sở Quân Việt lại nói.

Anh tiến lên trước, hôn lên mắt Đường Bội, dịu dàng nói: "Bởi vì kiếp này, anh đã gặp được đôi mắt đẹp nhất."

-----HẾT CHƯƠNG 181-----

Vote cho ta đi mấy nàng 😊😊

Không đọc chùa nhe!!!! ✕✕

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Ông Vĩnh Viễn Là Hậu Thuần Kiên Cố Của Con

"Này..." Đường Bội cười cong mắt: "Đây cũng là lời thoại trong phim hửm?"

"Bội Bội..." Sở Quân Việt không trả lời câu hỏi của cô, ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Em đừng làm diễn viên."

"?" Đường Bội kinh ngạc, nhú mày, không hiểu sao đề tài của anh lại chuyển nhanh như vậy.

"Anh muốn cùng em đi làm mỗi ngày, mỗi ngày bất kỳ lúc nào cũng có thể nhìn thấy em, muốn em luôn luôn ở bên cạnh anh, không đi đâu, chỉ ở bên cạnh anh thôi." Sở Quân Việt nói.

Anh tựa đầu vào hõm cổ Đường Bội, hít một hơi thật sâu mùi hương trên người cô, nói: "Nếu có thể thu nhỏ em lại, mang theo bên người thì tốt rồi."

"Cái này chắc chắn là lời thoại trong phim rồi." Đường Bội cười khanh khách.

Sở Quân Việt không nói gì, chỉ ôm cô chặt hơn.

Khoảng thời gian này mặc dù không dài, nhưng hai người họ đã xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho hai người không có thời gian ngồi xuống nói rõ ràng mọi chuyện.

Đường Bội mỉm cười, vòng tay qua gáy anh, ngón tay dịu dàng vuốt ve như trấn an, cười hỏi: "Giờ là sao đây?"

"Anh muốn kết hôn." Sở Quân Việt chôn đầu trong hõm cổ Đường Bội, khẽ nói: "Muốn kết hôn ngay bây giờ."

Anh cẩn thận nhìn Đường Bội, sau hôm đó, vấn đề này chưa từng được nhắc tới, dường như nó đã trở thành điều cấm kỵ.

Sở Quân Việt trở nên thấp thỏm--

Đây là tâm trạng mà trước giờ anh chưa từng có.

Đường Bội mỉm cười.

Nụ cười không tươi, nhưng lại làm cho Sở Quân Việt đang thấp thỏm hơi yên lòng.

"Chờ một thời gian nữa đi." Đường Bội nghĩ một chút, nói: "Chờ em quay xong bộ phim của chú út."

"Được..." Sở Quân Việt buồn bực mấy giây mới trầm giọng đáp.

Giọng của anh có hơi buồn, hơi thở nóng ấm phun lên cổ Đường Bội, làm cô rụt cổ lại.

Cô nắm lấy cằm Sở Quân Việt, tỏ vẻ lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành, cười nói: "Nhìn cái dáng vẻ tủi thân này của anh..."

Ngón tay nhỏ dài trắng muốt nhẹ nhàng đảo qua môi Sở Quân Việt, trong mắt Đường Bội đều là ý cười.

Cô cúi đầu hôn lên môi Sở Quân Việt, nói: "Được rồi được rồi, đâu phải em không chịu gả cho anh."

Cô chống cằm, nửa đùa nửa thật nói: "Đại diện Lục của chúng ta đã nói, gần đây độ hot của em đã rất cao, kêu em đừng tăng thêm việc cho ảnh nữa. Cho nên trước khi quay xong bộ phim của chú út, em muốn yên ổn một chút."

Sở Quân Việt nghe vậy, híp mắt, hỏi theo bản năng: "Lục Tử Mặc?"

"Khụ khụ..." Đường Bội ho nhẹ hai tiếng, lập tức hiểu được suy nghĩ của anh, cười nói: "Em đùa thôi."

Cô lại hôn lên môi Sở Quân Việt một cái, cười nói: "Nếu thật sự kết hôn bây giờ, không biết phim của chú út còn kéo dài tới khi nào."

Lời Đường Bội nói là thật.

Thời gian ra nước ngoài quay cảnh tiếp theo chắc chắn sẽ vì hôn lễ của họ mà tiếp tục kéo dài.

Sở Dực Thành tuyển hai người mới làm nam nữ chính của phim 'Phong hoa', hơn nữa đây là lần đầu tiên cô nhận vai chính, cô muốn chuyên tâm đóng phim.

Đường Bội biết, Sở Dực Thành coi trọng bộ phim này thế nào.

Huống chi, đó còn là quay cho cô ấy xem.

Sở Quân Việt không nói gì thêm.

Bọn họ cứ im lặng ôm nhau như thế, trán đối trán.

Ánh nắng mặt trời buổi sáng chiếu vào, bàn ăn màu trắng cũng được phủ thêm một lớp ánh sáng vàng ấm áp, ánh mặt trời làm cho cả căn phòng ấm áp hẳn lên.

Đây là thời gian thuộc về người yêu nhau, yên tĩnh không ai quấy rầy.

Tối trước hôm Đường Bội chuẩn bị sang Mỹ quay những cảnh tiếp theo của 'Phong hoa', Sở Quân Việt về nhà rất sớm.

Sau khi ăn tối xong, hai người tản bộ trong vườn hoa, rồi trở lại phòng khách.

Bởi vì có thai, nên Đường Bội cũng ít dùng laptop và máy tính bảng hơn.

Cô nằm trên ghế sofa, giống như một con mèo lười biếng, vừa híp mắt cười tủm tỉm xem ti vi, vừa ngẩng đầu nói chuyện với Sở Quân Việt ngồi đối diện.

"Được rồi." Hình như Đường Bội nhớ ra chuyện gì đó, nhìn Sở Quân Việt, nói: "Tử Mặc nói với em, khi sang Mỹ, thuận tiện quay hai quảng cáo ở đó luôn."

"..." Sở Quân Việt gật đầu.

Anh cúi đầu vén sợi tóc ra sau tai Đường Bội, cẩn thận sửa lại tư thế nằm của cô để cô nằm trên đùi mình được thoải mái hơn, mới nói: "Đều là công ty con của Sở thị, không mất bao nhiêu thời gian. Trong khoảng thời gian này em không thể bị mệt, cho nên anh kêu Lục Tử Mặc điều chỉnh lại tất cả công việc của em."

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Chờ em sinh con xong, hãy nghĩ tới việc khác."

Đường Bội cười tủm tỉm gật đầu.

Cô cà đầu trên đùi Sở Quân Việt, để nằm thoải mái hơn một chút, cười nói: "Em nghe Tử Mặc nói, Sở tổng gần đây hay phát hỏa trong cuộc họp."

Cô vừa nói vừa đưa tay gãi cằm Sở Quân Việt, cười nói: "Sao vậy anh?"

Sở Quân Việt nắm lấy tay cô, mắt híp lại: "Đúng là cái gì Lục Tử Mặc cũng nói với em nhỉ!"

"Anh đừng trách anh ta." Đường Bội lại nói: "Là do em hỏi."

Gần đây cô ít lên mạng, có một số chuyện cô cũng không biết rõ, mỗi ngày Lục Tử Mặc đều làm tròn bốn phần báo cáo với cô, hiện tại bầu không khí giữa hai người đã thoải mái hơn trước nhiều, nên đôi khi cô cũng thuận miệng hỏi một chút, tìm hiểu hoạt động gần đây của Sở thị.

Lục Tử Mặc ở Sở thị nhiều năm, biết nhiều chuyện của Sở gia. Chuyện Đường Bội muốn biết, anh ta cũng sẽ không giấu, biết gì nói nấy.

"Không có gì." Sở Quân Việt vuốt tóc Đường Bội, từ tốn nói: "Hài cốt của người lần trước tập kích em và cả người giờ trò trên máy bay đều tìm được dưới biển. Người sau lưng bọn họ, ra tay rất tàn nhẫn, lần nào cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào. Trước kia, là anh đánh giá thấp hẳn."

Giọng điệu của anh vẫn bình thường.

Đường gia của Sở gia, cũng lớn lên trong sóng to gió lớn.

Trừ lúc đầu, bởi vì là lần đầu yêu đương, quá lo được lo mất thành ra căng thẳng nên tự làm mình rối loạn. Nhưng bây giờ anh sắp làm chồng, làm cha, nên cũng càng bình tĩnh hơn.

Sở Quân Việt không có ý gạt Đường Bội chuyện này, dừng một lúc lại nói: "Cho nên anh đã nói chuyện với chú út rồi, chờ sau khi em sang Mỹ, em, cùng với chú ấy, đều sẽ ở tại chỗ anh sắp xếp. Người của anh, sẽ cố gắng bảo vệ hai người."

"Máy bay ngày mai cũng sẽ không lại xảy ra vấn đề." Sở Quân Việt im lặng vài giây rồi nói một cách chắc chắn.

Đường Bội kéo đầu anh xuống, hôn lên môi anh, cười nói: "VẬY anh cứ thả lỏng một chút, anh bây giờ, giống như hai chúng ta sẽ xa nhau..."

Cô còn chưa nói hết đã bị Sở Quân Việt chặn môi, bằng môi của anh.

Từ lúc biết Đường Bội mang thai đến nay, tuy họ chung giường chung gối, nhưng mỗi ngày chỉ ôm nhau ngủ mà thôi.

Ở phương diện này, diệp gia quán, Sở Quân Việt cũng như những người lần đầu tiên làm cha trên thế giới, vừa hồi hộp vừa hưng phấn.

Mỗi buổi tối, anh nhất định sẽ trích ra một tiếng để nghiên cứu cách nuôi em bé, làm sao để chăm sóc phụ nữ có thai, chăm sóc vợ ở cữ hoặc tiết mục giáo dục.

Có đôi khi Đường Bội cũng không kiềm được mà trêu anh, nói anh quá căng thẳng rồi.

Nhưng Sở Quân Việt lại không cảm thấy mình làm vậy có gì quá mức.

Thậm chí anh còn đổi cả thảm trải nền và đồ đạc trong nhà, những chỗ có thể làm Đường Bội trượt chân đều được chỉnh sửa lại hết.

Ngay cả vườn hoa cũng không bỏ qua.

Lúc này hai người triền miên hôn nhau, ai cũng có hơi động tình.

Đường Bội híp mắt, cô vẫn nằm trên đùi Sở Quân Việt, đúng vậy. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh.

Nhưng rất nhanh, Sở Quân Việt đã buông cô ra.

Hồ hấp của anh trở nên gấp gáp, nhưng đôi mắt lại rất tỉnh táo.

Sở Quân Việt thương tiếc sờ mặt Đường Bội, khẽ nói: "Bội Bội, đừng nói những lời không may mắn đó."

Sinh ly mười năm, nhưng nhớ mười năm.

Cho nên không có ai có thể hiểu rõ nỗi đau khổ dẫn vật khi yêu mà không thể ở bên người mình yêu bằng Sở Quân Việt.

"Được." Đường Bội cười khẽ.

Chỉ khi thật sự quan tâm một người mới để ý từng chi tiết nhỏ như thế.

Cũng bởi vì quá quan tâm Đường Bội nên một tình anh có nền tảng giáo dục tốt là Sở Quân Việt mới mê tín mà cảm thấy nói vậy là điềm xấu.

"Lần này người kiểm tra và vệ sĩ tuyệt đối có thể tin." Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên trán Đường Bội, lại nói: "Bọn họ sẽ theo em 24/24, Bội Bội..."

Anh lại hôn lên trán Đường Bội một cái, nói: "Có thể sẽ làm em thấy mất tự nhiên. Nhưng coi như vì anh, em ráng chịu một chút nhé."

"Được." Đường Bội chớp mắt, cười nói: "Được bảo vệ 24 tiếng... Trước giờ em chưa từng được đối xử như vậy. Trước đây, đều là em đi bảo vệ người khác, bây giờ, phải hưởng thụ quyền lợi của công chúa mới được."

Dựa vào bản lĩnh của Đường Bội, cho dù đang mang thai, cũng không cần bảo vệ kỹ như vậy, huống hồ sự bảo vệ này còn có hơi hạn chế tự do.

Nhưng cô không nói gì cả, chỉ cười thản nhiên, nói: "Anh đã nói chuyện này với chú út chưa? Sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ quay chứ?"

"Sẽ không..." Sở Quân Việt trầm giọng nói.

Mùi thơm trên người Đường Bội quẩn quanh chớp mũi anh, không khí ấm áp như vậy, giống như một đôi vợ chồng son, thật sự làm Sở Quân Việt cảm thấy không chân thực.

Thế nhưng....

Anh dịu dàng đặt tay lên bụng Đường Bội.

Thật ra nơi đó, vẫn bằng phẳng.

Nhưng khi nghĩ rằng dưới tay mình là một sinh mệnh nhỏ bé, hơn nữa sinh mệnh bé nhỏ này, còn là kết tinh tình yêu của anh và người con gái anh yêu.

Tim Sở Quân Việt, trở nên vô cùng mềm mại.

Đường Bội cười tươi như hoa.

Cô đặt tay lên mu bàn tay Sở Quân Việt, cười tự nhiên nói: "Nghe nói lớn hơn chút nữa, lúc được bảy tám tháng, sẽ cảm nhận được nhịp tim. Nhưng bây giờ, vẫn chưa có cảm giác gì hết."

"Rất ấm." Sở Quân Việt thấp giọng nói.

Nét mặt của anh trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng xoa bụng Đường Bội, nói: "Làm cho lòng anh, cũng ấm áp theo."

Vừa nói anh vừa chôn đầu vào hõm cổ Đường Bội: "Bội Bội làm sao bây giờ? Anh không chờ được nữa rồi!"

"?" Đường Bội khó hiểu nhú mày.

Đột nhiên cô hiểu ra, hai má đỏ ửng, môi mấp máy, giọng có hơi không được tự nhiên: "Không phải... Không phải đâu... Anh..."

Nói tới đây, hai má cô nóng như lửa đốt.

Bình thường Đường Bội có gan dạ đến mấy, thỉnh thoảng chủ động đùa giỡn Sở Quân Việt, nhưng nói cho cùng, cô cũng chỉ là một cô gái mới hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Lắp bắp nói câu này, ngay cả cô cũng cảm giác được, mặt mình trở nên nóng hực.

Hơi thở nóng rực của Sở Quân Việt phun bên gáy cô, làm Đường Bội càng thêm mắc cỡ.

"Ha ha..." Sở Quân Việt đoán được ý cô nói, cười ra tiếng.

Lồng ngực anh rung động, không hề che giấu để Đường Bội cảm nhận, cô có thể cảm giác được bây giờ anh rất hài lòng.

"Bội Bội... Anh đâu vô liêm sỉ tới nỗi đó đâu!" Sở Quân Việt cười ngăng đầu.

Anh rất ít khi cười.

Cho dù sau khi ở bên Đường Bội anh đã cởi mở hơn nhiều, nhưng rất ít khi cười thoải mái thế này.

Sở Quân Việt vốn rất đẹp trai, ngũ quan như điêu khắc, vẻ đẹp không tỳ vết.

Một người đàn ông đẹp trai tài giỏi thế này, lại không hề che giấu cười to trước mặt Đường Bội, đẹp đến mức làm cô choáng váng.

Huống hồ, anh còn vừa cười vừa hôn lên trán Đường Bội, dịu dàng nói: "Anh vì em, đã chờ hơn mười năm, nhẫn nại hơn mười năm, thì chờ mấy tháng nữa cũng có sao đâu?"

"Này!" Đường Bội then quá hóa giận, mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Sở Quân Việt: "Ý của em không phải vậy."

Sở Quân Việt lại cười ra tiếng.

Đường Bội như vậy, có lẽ chỉ khi ở trước mặt anh mà thôi.

Không chút che giấu, làm nũng, có chút giống với mèo hoang, thực sự đáng yêu đến mức làm tim anh say đắm.

Bội Bội của anh, kiêu ngạo kiên cường, nhiều năm sống gian khổ, vậy mà cô vẫn không bị đánh gục.

Sở Quân Việt chưa từng thấy cảm kích mẹ của Đường Bội và Đường Tử Thái như vậy, bà ấy đã cho anh bảo bối quý giá nhất thế giới này.

Sở Quân Việt vuốt tóc Đường Bội, ngồi yên một lúc lâu, anh khẽ nói với Đường Bội đang nằm trên đùi mình: "Bội Bội, đời này, anh sẽ không để em chịu một chút đau nào."

Đây chính là lời hứa lãng mạn nhất mà Sở Quân Việt có thể nói.

Đường Bội nhìn đôi mắt đầy nghiêm túc của Sở Quân Việt, sờ lên má anh, cười tươi như hoa, nói: "Được rồi, đời này, em cũng sẽ không để người khác bắt nạt anh, tổn thương anh."

Cô cười khanh khách nói tiếp: "Như thế nào ta. Ví dụ như..."

Cô ngẩng nửa người trên lên, nắm cằm Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt thuận thế cúi xuống, một tay vòng qua lưng cô để nâng cô lên, không để cô dùng quá sức.

"Chính là như vậy." Đường Bội căn môi anh, cười nói: "Trừ em ra, đừng ai hòng bắt nạt anh thế này."

Lông mi của cô nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi Sở Quân Việt, làm anh cảm thấy nhột.

Sở Quân Việt thuận thế ôm cô vào lòng, đặt cằm trên vai cô, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Ý của anh là, anh không chờ được nữa, anh muốn làm ba."

Càng nghĩ tới thì trái tim anh càng mềm.

Bất luận là con trai hay con gái, chỉ cần là do Đường Bội sinh cho anh thì đều tốt.

Nghĩ tới chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm một đứa bé mập mạp trắng trẻo, bò tới bò lui trên ngực mình...

Sở Quân Việt chỉ vừa nghĩ tới thôi đã thấy say.

"Bội Bội." Anh nghiêng đầu hôn lên vành tai Đường Bội, hỏi: "Đứa con đầu tiên của chúng ta, diệp gia quán, nên đặt tên gì đây? Cái này nhất định phải suy nghĩ thật kỹ..."

"Ha ha ha..." Ngay lúc hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau, ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng cười sang sảng.

Đường Bội vội vã đẩy Sở Quân Việt ra.

Cô sửa sang lại đầu tóc, ông cụ Sở bước vào, vừa cười to vừa nhìn Đường Bội đang thẹn thùng, nói: "Ôi ôi, ông quên mất, bây giờ con chính là cô dâu mới... Khụ khụ..."

Tinh thần và thể xác của ông cụ Sở đều rất khỏe, chỉ ít giọng nói vô cùng vang vọng, ngay cả hai từ cuối cùng bị che bởi tiếng ho khan cũng rất hưng phấn.

"Là ông đường đột, đường đột. Ha ha ha ha..." Còn chưa dứt lời thì ông đã lại cười to.

Vừa xoay người chỉ huy người phía sau, ông vừa nói: "Đây, ông đem đồ chơi tới cho cháu dâu và cháu trai của ông."

"Ông nội." Sở Quân Việt và Đường Bội đứng lên chào hỏi ông cụ Sở.

Ngoài cửa chính, bảy tám cái hộp giấy lớn đang được đặt trên mặt đất.

Mặt Sở Quân Việt và Đường Bội đỏ ửng, dưới ánh đèn sáng trưng, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp làm rung động lòng người, đúng là trời sinh một đôi.

Ông cụ Sở hài lòng nhìn hai người mấy lần, lúc này mới nắm lấy tay Đường Bội, từ ái vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô vài cái, nói: "Con xem thử đi Bội Bội, ha ha."

Ông cười sang sảng nói: "Đây là quà của những người có quan hệ không tệ với ông tặng con, hôm tổ chức lễ kỷ niệm thành lập đã muốn đưa cho con, nhưng lại không có cơ hội, cho nên mới nhờ ông chuyển giùm."

Vừa nói ông vừa kêu người mở cái hộp cuối cùng ra.

Trong nháy mắt khi chiếc hộp được mở ra, ánh sáng chói mắt tỏa ra làm mọi người choáng váng.

Trang sức kim cương đầy đủ các màu, cùng với phỉ thúy, trân châu, đá quý, giống như chuẩn bị để mở một cuộc triển lãm châu báu, rực rỡ muôn màu.

Ngoài ra còn có một ít đồ xa xỉ mà phái nữ thích.

Bởi vì số lượng hơi nhiều, nên ông cụ Sở cũng chỉ cho Đường Bội nhìn sơ rồi sai người đem xuống, ông nói với Đường Bội: "Chờ hôm nào con chán thì lấy ra từ từ xem."

Ông cười to nói: "So với bọn họ, ông già này, đúng là suýt quên mất mấy cô gái trẻ thích cái gì rồi."

Ông vừa nói vừa nhét một cái hộp nhỏ vào tay Đường Bội.

Chiếc hộp không lớn, sau khi mở ra liền thấy, bên trong là một cái chìa khóa xe, cùng với một cái chìa khóa không rõ.

"Đây là..." Đường Bội ngẩng đầu lên nhìn ông cụ Sở.

"Đây là một hòn đảo nhỏ ông đứng tên, hòn đảo, kể cả biệt thự trên đảo, từ giờ trở đi, đều là của con rồi." Ông cụ Sở vỗ vai Đường Bội.

Ông cười nhìn đứa cháu dâu này, lại nói: "Bội Bội, đừng từ chối món quà của ông nội. Thật ra của Quân Việt đều là của con, ông biết hai đứa không thiếu mấy thứ này. Nhưng mà ông nội..."

Nói đến đây, nụ cười trên mặt ông cụ cũng yếu đi một chút, viền mắt đỏ lên.

Ông hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Trước khi bà nội của Quân Việt mất, thỉnh thoảng cũng mắng ông là lão già khốn nạn suốt ngày chỉ biết lấy tiền đập vào người người ta."

Ánh mắt ông cụ trở nên xa xôi, ông im lặng vài giây, hình như đang nhớ tới những chuyện ngọt ngào khắc cốt ghi tâm với bà nội Sở Quân Việt.

Một lát sau, ông nhìn Đường Bội, cười nói: "Đàn ông Sở gia, đôi khi rất đần, chỉ biết dùng cách ngu ngốc như vậy để bày tỏ tình yêu của mình."

Quân Việt ngu ngốc, sau khi ông mắng nó xong, lúc về suy nghĩ nên tặng quà gì cho cháu dâu của mình, ông mới phát hiện, thật ra ông cũng không hơn gì nó."

Ông im lặng vài giây, rồi vỗ nhẹ lên vai Đường Bội một cái, nói: "Đây là quà kết hôn ông nội tặng con, từ nay về sau, nếu như Quân Việt còn dám làm con buồn, ông nội, sẽ là hậu thuẫn kiên cố nhất của con, con cứ tới tìm ông nội là được."

Nói xong, ông cụ Sở lại cười.

Ông nói mình và Sở Quân Việt dần, nhưng có thể chìm nổi trên thương trường, đưa Sở gia đi tới ngày hôm nay, thì ông cháu hai người sao có thể dần?

Hôm nay ông tới đây, đầu tiên là chuyển quà của bạn mình gửi cho Đường Bội, đây là đang nói cho Đường Bội biết, mặc kệ hôm kỷ niệm thành lập Sở Quân Việt làm gì, trong lòng ông, trong mắt những người hợp tác quan trọng của Sở gia, địa vị của Đường Bội, không phải là ai cũng có thể lay động, cho nên nói, cô đã được từ trên xuống dưới của Sở gia thừa nhận.

Sau đó lại tự tay đưa cho Đường Bội một món quà lớn.

Giống như lời ông nói, ông đang nói với Đường Bội, từ nay về sau, ông là hậu thuẫn của cô, sẽ đối xử với cô như cháu gái ruột.

Đường Bội cúi đầu nhìn cái hộp trong tay rồi ngẩng đầu lên, nhìn ông cụ Sở, cười nói: "Cảm ơn ông nội."

Sở Quân Việt ôm lấy cô từ phía sau.

Anh nắm chặt tay Đường Bội, cùng cô cầm lấy chiếc hộp nhỏ, trầm giọng cam kết: "Ông nội ông yên tâm, chuyện như thế, sau này sẽ không

xảy ra nữa. Bằng không, ông cứ xóa tên con khỏi sổ hộ khẩu."

Ông cụ Sở cười vỗ vai Sở Quân Việt, trong mắt hiện lên sự thương cảm, nhưng lại nhanh chóng biến mất, ông cười to, chỉ vào mấy cái hộp còn lại, nói với Đường Bội: "Sau khi ông suy nghĩ lại, không thể để thua mấy lão kia, cũng chuẩn bị một ít trang sức và quần áo mà mấy cô gái trẻ thích, chừng nào con muốn xem, muốn dùng, cứ từ từ mà xem."

Còn lại ba cái hộp lớn, Đường Bội nhìn kích cỡ của cái hộp, bắt đầu hoài nghi có phải ông cụ Sở thuê xe tải chở hàng để chuyển mấy cái này tới hay không.

Quả nhiên, ông cụ Sở nói: "Mấy cái hộp này, do bên vận chuyển chuyển tới. Nhưng mà lão già kia nghe nói ông sắp làm ông cố nên muốn tặng quà cho cháu trai ngoan của ông, ý tốt này ông không thể từ chối."

Nói xong ông liền kêu người mở ra. Diệp gia quán.

Bên trong quả thật giống y như một cửa hàng trẻ sơ sinh.

Trừ quần áo trẻ sơ sinh đủ màu sắc, còn có nhiều loại đồ chơi, thậm chí còn có thú nhồi bông và đồ chơi theo bộ, cùng nhiều đồ dành cho bé trai.

"Ông đã nghĩ hết rồi!" Ông cụ Sở vung tay lên, mấy người kia nhanh chóng đóng cái hộp lại, quay đầu nhìn Đường Bội và Sở Quân Việt, nói: "Trong biệt thự này cũng có phòng dành cho em bé, tu sửa lại lần nữa, sau này có thể cho cháu trai ở. Lúc nhỏ, thì phải ở gần thiên nhiên, có thể sang Úc ở cùng ông một thời gian. Phòng trẻ con ở đó, ngay từ lúc xây nhà ông đã làm xong rồi. Bội Bội, nếu con sợ ở đây không khí không tốt, cũng sang Úc với ông nội đi, ông nội sẽ lái máy cày chở con đi chơi, gió hứng được còn nhiều hơn khi ngồi xe thể thao ấy chứ! Ha ha ha ha..."

"Ông nội..." Sở Quân Việt có chút buồn bực gọi.

Ông cụ Sở không chút để ý trừng anh một cái, nói: "Thế nào? Ông đâu có nói không cho con tới thăm chặt trai ngoan của ông."

Lúc nhìn qua Đường Bội, ánh mắt lại hiền lành hơn nhiều, vừa cười vừa nói: "Hơn nữa bên đó không khí trong lành, không có ô nhiễm, con chắc chắn sẽ thích. Đến lúc đó ông sẽ vắt sữa tươi cho chặt trai, ha ha ha."

Sở Quân Việt bất đắc dĩ nhìn ông nội mình, lại nhìn Đường Bội đang cười cong mắt, khẽ nói: "Rõ ràng là ông nội thích em hơn."

"Đó là đương nhiên!" Ông cụ ngừng cười, trừng Sở Quân Việt, nói: "Bội Bội của chúng ta ngoan hơn, không bao giờ làm ra những chuyện khiến ông già này lo lắng."

"Ông nội!" Sở Quân Việt có chút nóng nảy.

Anh và Đường Bội khó khăn lắm mới ngọt ngào lại được, ông cụ Sở đúng là tự vạch áo cho người xem lưng mà.

"Sao hả?!" Ông cụ Sở trợn mắt lên nhìn anh, nói: "Con làm cũng đã làm rồi?! Còn không cho ông nói?! Hay nhì, bây giờ dám nói chuyện với ông như vậy, chắc chắn sau này sẽ bắt nạt cháu dâu và chặt trai của ông thê thảm. Bội Bội, nghe ông nội nói, lúc đó con sang Úc ở với ông, ông bảo đảm, sẽ không có ai dám làm con không vui."

"Được ạ." Đường Bội cười tủm tỉm gật đầu, nói: "Sau này con và Quân Việt, nhất định sẽ thường xuyên qua Úc thăm ông nội."

Một câu nói của cô, làm cho hai người đàn ông đều tươi cười rạng rỡ.

Tất nhiên Đường Bội hiểu, ông cụ Sở sẽ không thật sự để cho cháu dâu và cháu trai của mình xa nhau.

Ông cụ Sở oai phong một cõi, danh tiếng vang dội hai giới hắc bạch, đang dùng cách riêng của mình, yên lặng an ủi mình, để bản thân yên tâm.

Với lại, thay mặt cháu mình, bày tỏ sự áy náy với cô.

Đường Bội cười híp mắt.

Cô cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Trường bối hiền từ ấm áp như thế, sau khi mẹ qua đời, cô và Tử Thái chưa từng có được sự ấm áp từ gia đình.

Cô đột nhiên bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy ông cụ Sở.

Tuy là đã hơi lớn tuổi, nhưng ông cụ Sở vẫn vô cùng cường tráng, lưng vẫn thẳng, là một ông lão to lớn mạnh mẽ.

Sau khi mang thai, Đường Bội luôn mang giày đế bằng, nhất là bây giờ còn ở trong nhà.

Tuy cô khá cao, nhưng vẫn thấp hơn ông cụ Sở.

Đường Bội cúi đầu, cái trán đặt trên vai ông, giống như một đứa cháu gái làm nũng với ông nội mình, nói: "Cảm ơn ông nội."

Viền mắt của ông cụ Sở nóng lên.

Sở thị trở thành một tập đoàn to lớn cường thế như ngày hôm nay là do ông tạo ra.

Nhưng đứng trên cao, nơi ánh sáng cũng không chiếu tới, rốt cuộc sẽ có cảm tưởng gì, cũng chỉ có người đứng đó mới hiểu.

Con trai lớn và con dâu qua đời vì tai nạn giao thông, khiến ông là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Người ông yêu nhất lại vì vậy mà ngã bệnh, sau đó lại đi trước ông một bước.

Con trai út thông minh tuyệt đỉnh, lại không chịu nghe lời, đến bây giờ vẫn một thân một mình, sống trong sự cô đơn và hối hận.

Chỉ có đứa cháu do con trai lớn để lại cho ông chút an ủi.

Thế nhưng Sở Quân Việt chậm chạp không chịu kết hôn, cứ lạnh lẽo không chút tình cảm, dường như sau lần bắt cóc kia, nó cũng hoàn toàn thay đổi.

Nó mạnh mẽ, bình tĩnh, thông minh... Lại từ chối sự ấm áp.

Ông cụ Sở không bao giờ nói với ai, khi ông thấy bên cạnh cháu trai mình, rốt cuộc có một người khiến nó trở nên dịu dàng và cảm thấy ấm áp, trong lòng ông đã vui sướng nhường nào.

Ông vẫn nhớ kỹ ngày đó, khi ông xem ti vi, cô gái gan dạ cười xán lạn thúc ngựa như bay chạy đến, dùng một tay kéo cháu mình lên ngựa.

Có lẽ ngay cả Đường Bội cũng không biết, ngày đó Sở Quân Việt ngồi sau lưng cô, trong khoảnh khắc đó, băng tuyết tan rã, sắc xuân tràn đầy.

Thậm chí, trên mặt còn nở nụ cười ấm áp.

Ngay khi đó, ông cụ Sở đã hạ quyết tâm, ông sẽ đối xử với Đường Bội như cháu gái ruột, ông sẽ khiến cho cô và cháu trai mình, trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Ông cụ Sở vỗ lưng Đường Bội, chần chừ một chút, cũng ôm lấy cô.

"Con bé ngốc..." Giọng ông cụ có hơi nghẹn ngào, ông vội vã ho nhẹ một cái, tiếp tục nói: "Ông cháu mình mà còn nói cảm ơn làm gì?! Con chỉ cần đáp ứng ông, nhất định phải vĩnh viễn hạnh phúc."

Đường Bội gật đầu.

Ông lại vỗ lưng Đường Bội, khi mở miệng lần nữa, giọng nói đã bình thường trở lại: "Nghỉ ngơi sớm một chút, nghe Quân Việt nói, ngày mai con phải đi Mỹ, phải nhớ chăm sóc tốt bản thân nhé."

"Dạ." Đường Bội rời khỏi ngực ông cụ, nhìn vào mắt ông, cười nói: "Ông nội cũng nghỉ sớm nha, hôm nay chắc ông cũng rất mệt rồi."

"Mệt cái gì chứ!" Ông cụ Sở cười to: "Mang quà đến cho cháu dâu và cháu trai của mình, ông không thấy cực gì hết! Ha ha ha..."

Ông vừa cười vừa nhìn Sở Quân Việt, nhưng lại nói với Đường Bội: "Không tin con hỏi Quân Việt đi, nếu nó làm chuyện này, chắc nó cũng sẽ không thấy cực."

"Sẽ không." Sở Quân Việt lập tức lắc đầu, khẳng định nói: "Ngọt như ăn mật."

Đêm đó trăng thanh gió mát, trong biệt thự Sở gia cũng vô cùng ấm áp.

Đến khi nằm lên giường, nụ cười trên môi Đường Bội vẫn chưa tắt.

Sở Quân Việt nằm lên giường, cúi đầu hôn lên trán cô, nói: "Ngủ sớm đi em."

"Quân Việt..." Đường Bội để Sở Quân Việt đắp chăn cho mình, cô không buồn ngủ, đôi mắt to sáng ngời nhìn Sở Quân Việt, cười khẽ nói: "Ở đây, anh biết không? Ngày hôm nay, em thật sự cảm nhận được sự hạnh phúc và ấm áp của người thân."

Cô rúc vào người Sở Quân Việt, nói: "Lúc được ông nội ôm, tim em như được nước ấm bao phủ vậy, cái cảm giác ấy... Cảm giác ấy..."

Đường Bội giật mình, nhất thời không biết phải hình dung như thế nào.

"Anh biết, anh đều biết!" Sở Quân Việt cúi đầu hôn lên tóc cô, nói: "Anh sẽ để cảm giác đó, vĩnh viễn kéo dài. Cho đến khi..."

Anh ôm Đường Bội chặt hơn, từ tốn nói: "Hai chúng ta đi đến ngày cuối của cuộc đời."

Tối hôm nay, ngay cả không khí cũng có vị ngọt.

Hôm sau, Đường Bội ngồi xe đến sân bay, khéo môi vẫn còn giơ lên, làm cho Lục Tử Mặc ngồi ở ghế lái cũng không nhịn được mà nhìn cô thêm mấy cái.

"Được rồi." Lục Tử Mặc nhìn kính chiếu hậu, nói: "Tôi nghe Văn Tư Miếu nói, Sở thiếu mời một cao thủ bảo vệ cô."

"À?" Đường Bội kinh ngạc nhíu mày.

"Sao vậy?" Lục Tử Mặc hỏi.

"Anh ấy yên tâm mời người ngoài sao?" Đường Bội chống má, cười hỏi: "Xem ra người này, có chút đặc biệt. Nói không chừng tôi cũng biết."

Lục Tử Mặc ngẩn ra.

Anh ta đã làm việc cùng Đường Bội một thời gian, tất nhiên biết cô gái này thông minh, nhưng không ngờ cô lại thông minh đến mức này.

Đường Bội ngồi ở hàng ghế sau, cúi đầu lật xem tạp chí, cười nói: "Với lại người khiến Sở thiếu yên tâm, chắc chắn sẽ không chỉ dừng ở mức độ 'biết' thôi."

Cô ngược đầu nhìn vào kính chiếu hậu, đúng lúc thấy Lục Tử Mặc cũng đang nhìn, cười nói: "Chắc chắn sẽ không mời Lạc, cũng không mời nổi. Chẳng lẽ là..."

Cô chớp mắt một cái, hỏi: "Chẳng lẽ là... Chú Lợi?"

Lục Tử Mặc ho một cái, dời mắt ra chỗ khác.

Rốt cuộc Boss nhà mình kiếm được một cô người yêu thế nào vậy trời?!

Đường Bội nói xong thì không hỏi nữa.

Cô cúi đầu xem tạp chí, gần đây tin tức về cô cũng ít hơn rồi..

Chí ít không giống thời gian trước, hầu như bản tin nào cũng đều là tin về cô.

"À, đúng rồi." Lục Tử Mặc nghĩ tới một chuyện, nói: "Đạo diễn Tần Hạo Diễm mời cô tham gia hợp tuyên truyền của 'Chiến ca'."

"?" Đường Bội ngẩn ra.

Trong 'Chiến ca', sự tồn tại của cô có thể có chút quan trọng với Lạc nguyên soái, nhưng nói thật, phân cảnh không nhiều.

"Khi nào?" Đường Bội hỏi.

"Đầu tháng mười." Lục Tử Mặc đáp.

"Có xung đột với những hoạt động khác không?" Đường Bội hỏi.

"Tôi thấy, nếu như chỉ là lần đầu, chắc không có gì." Lục Tử Mặc nói.

Lúc đầu khi bị đưa qua làm người đại diện cho Đường Bội, trong lòng anh ta, vẫn có chút không phục.

Thân là tinh anh tốt nghiệp từ trường đại học nổi tiếng, Lục Tử Mặc biết giá trị của mình.

Nhưng dần dà, làm người đại diện cho Đường Bội, anh ta phát hiện, thì ra, Sở thiếu cũng không phải hoàn toàn vì Đường Bội.

Tuy năng lực của anh ta hơn người, bằng cấp cũng cao, nhưng thiếu kinh nghiệm thực tiễn, khó có thể một mình đảm đương chuyện quan trọng.

Giới giải trí, thật sự là một nơi rèn luyện con người vô cùng tốt.

Lục Tử Mặc thu mắt, chuyên tâm lái xe, hỏi: "Cô muốn đi không?"

"Được." Đường Bội cười đáp, thản nhiên nói: "Dù sao đó cũng là bộ phim đầu tiên tôi diễn, nếu có cơ hội, tôi cũng rất vui mà làm."

"Tôi xem trailers rồi, yên tâm, chắc chắn sẽ bán được nhiều vé, doanh thu phòng vé sẽ vô cùng tốt." Lục Tử Mặc từ tốn nói.

Đường Bội cười, buông tạp chí xuống, chống cằm nhìn vào kính chiếu hậu, nói: "Tử Mặc, tôi phát hiện, anh đúng là một người đại diện tốt! Cũng là một..."

Cô im lặng mấy giây, cười nói tiếp: "Một người bạn rất tốt."

"Sở thiếu để tôi làm người đại diện cho cô, tôi chắc chắn sẽ làm tốt." Lục Tử Mặc ngắt ra, sau đó vội vã ho khan, mới nói.

Anh ta cầm vô lăng chặt hơn.

Trời đã vào thu, khí hậu không còn nóng bức. Huống chi trong xe còn có điều hòa, nhưng Lục Tử Mặc lại cảm thấy mặt mình nóng lên.

May mắn Đường Bội tiếp tục cúi đầu xem tạp chí, nhưng nụ cười trên môi cô lại làm Lục Tử Mặc không thể nào bình tĩnh được.

Kết quả, hôm đó thẳng đến khi lên máy bay, Đường Bội gặp được Sở Dực Thành, cũng thấy Cố Diệp, còn gặp được trợ lý Đặng Văn Bình, nhưng lại không hề thấy 'chú Lợi'."

Lúc máy bay cất cánh, cô muốn một tấm chăn, định ngủ một chút, lại cảm giác được có người vuốt tóc mình, sau đó dịu dàng kéo chăn lên cho cô.

Cô hơi mở mắt, sau đó lập tức mở to, nhìn người đàn ông cao lớn đã ngồi xuống cạnh mình từ lúc nào, lát sau cười xinh đẹp, nói: "Sao lại là anh?!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Nam Phụ Từ Trên Trời Rơi Xuống

Ghế ngồi trên máy bay đều hơi giống sofa, dạng ghế đôi.

Lúc này Sở Quân Việt ngồi bên cạnh Đường Bội, giang tay ra để cô tựa vào vai mình, tiện tay kéo chăn lên, khẽ nói: "Em ngủ tiếp đi!"

Đường Bội cười híp mắt nhìn xung quanh một lần, mấy người còn lại giống như không phát hiện tình huống bên này, ai cũng cúi đầu làm chuyện của mình.

Cô bắt chước Sở Quân Việt, hạ giọng, nói: "Sao anh lại tới đây? Hôm nay anh rất bận mà?"

Sở Quân Việt dời ghế bàn qua trước mặt, Văn Tư Miếu ngồi phía sau lập tức đặt một cái notebook trước mặt anh.

Sở Quân Việt mở màn hình lên, thản nhiên nói: "Có một số việc có thể xử lý ở đây."

Lúc máy bay bay lên cao, Đường Bội nghiêng đầu nhìn Sở Quân Việt, không kiềm lòng được mà hôn lên cằm anh một cái, rồi nhanh chóng rút về, tiếp tục dựa vào vai anh, một tay lạng lẽ rũ xuống, nắm lấy tay phải Sở Quân Việt, khẽ nói: "May mắn bây giờ là ra nước ngoài."

Sở Quân Việt cũng nắm lấy tay cô.

Anh hiểu ý cô, nếu như lúc này không phải họ đang ra nước ngoài, mà là vẫn ở thành phố S, ngày mai trên đầu trang của các bài báo, có lẽ lại là tin về Đường Bội và mình.

Anh kéo tay Đường Bội lên môi mình, nói: "Đến sáng mai làm xong đã, anh vẫn không yên tâm lắm."

Anh buông tay Đường Bội xuống, nhìn bàn tay trắng nõn đang bị mình bao trọn, móng tay xinh xắn, không kiềm lòng được lại hôn một cái, nói: "Như vậy, anh mới yên tâm hơn."

Văn Tư Miếu ngồi phía sau Sở Quân Việt và Đường Bội, bên cạnh, tất nhiên là Lục Tử Mặc.

Nhìn Sở Quân Việt và Đường Bội như vậy, ngay cả Lục Tử Mặc cũng không kiềm được mà im lặng nói bằng khẩu hình: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Còn có thể là chuyện gì?" Văn Tư Miếu suy nghĩ mấy giây, lúc này máy bay đã ổn định, hắn mở máy tính bảng lên, đánh một hàng chữ: "Lòng Boss nóng như lửa đốt, nên liền dẫn tôi tới."

Văn Tư Miếu vừa đánh chữ vừa ngẩng đầu nhìn lên hàng ghế trên.

Ghế cao che khuất nửa người của Đường Bội và Sở Quân Việt, nhưng lại không che được sự hạnh phúc và ngọt ngào của họ.

Hắn cũng không biết lúc này mình có tâm tình gì, Sở thiếu lúc trước luôn coi công việc là nhất bây giờ đã biết yêu, những hành động này chỉ có người đang yêu mới có, hắn và Lục Tử Mặc đã đi theo Sở Quân Việt từ nhỏ tới lớn, hắn nên vui cho Boss mới phải.

Nhất là...

Văn Tư Miếu suy nghĩ một lát, lại đánh ra một hàng chữ: "Cậu biết không? Cô Đường chính là cô bé năm đó Boss tìm hoài không được."

Lục Tử Mặc im lặng mấy giây, nhưng không thấy kinh ngạc.

Sở Quân Việt yêu và quan tâm Đường Bội, thân là người đại diện của Đường Bội, Lục Tử Mặc thấy rất rõ.

Giữa hai người họ, trước giờ không hề giống như kim chủ và diễn viên được bao nuôi.

Sở Quân Việt yêu Đường Bội khắc cốt ghi tâm, nhiều khi còn dùng thân phận của mình để lo nghĩ cho cô, thậm chí có thể nói là tôn trọng cô.

Lục Tử Mặc không nghĩ Boss nhà mình nông cạn tới mức bị hấp dẫn bằng khuôn mặt.

Tất nhiên, Đường Bội rất đẹp.

"Cậu không ngạc nhiên?" Chờ lâu không thấy Lục Tử Mặc đáp lại, Văn Tư Miếu lại đánh thêm một dòng: "Hay là cậu đã biết rồi?"

"Không biết rõ, nhưng đoán được một ít." Lục Tử Mặc cũng không che dấu.

"Vậy tôi yên tâm rồi." Văn Tư Miếu thở phào một cái: "Hôm kỷ niệm thành lập xảy ra chuyện đó, thật sự là..."

Bỗng nhiên vốn từ của Văn Tư Miếu nghèo hăn đi, dù sao lúc ấy là do em họ của hăn phối hợp diễn trò.

Nhưng Văn Tư Miếu thật sự không thể tưởng tượng, nếu như cuối cùng Đường Bội thật sự bỏ rơi Sở Quân Việt, chuyện gì sẽ xảy ra.

"Nếu như cô Đường thật sự bỏ rơi Boss, không biết Boss sẽ đau lòng đến thế nào nữa." Lòng Văn Tư Miếu vẫn còn sợ hãi, viết tiếp: "Cậu không biết đâu, lúc sáng sau khi họp xong, Boss không thể nào tập trung được."

Lục Tử Mặc nhìn hàng chữ trên màn hình, đột nhiên mỉm cười.

Anh ta và Văn Tư Miếu đều là tinh anh do Sở gia bồi dưỡng, là người mà ông cụ Sở đã chọn để làm bạn với người thừa kế tương lai.

Mặc dù không cầu huyết như trong sách hay TV, anh ta và Văn Tư Miếu đều có người thân. Nhưng ở Sở gia nhiều năm như vậy, diệp gia quán, tiếp nhận giáo dục tốt nhất, thật sự là ông cụ Sở đã vì đào tạo họ mà tốn không ít tâm sức.

"Hy vọng từ nay về sau không còn khúc mắc gì nữa." Lục Tử Mặc hiếm khi nói ra một câu cảm thán: "Hy vọng đời này bình an, năm tháng tốt đẹp."

Văn Tư Miếu cười khẽ, từ từ gật đầu.

Bọn họ và Sở Quân Việt lớn lên cùng nhau, là cấp trên cấp dưới, cũng là bạn.

Bên cạnh Sở Quân Việt, gặp được một cô gái có thể làm anh chịu mở lòng, thật sự quá khó khăn.

Văn Tư Miếu ngược mắt, nhìn hai người phía trước, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Hàng ghế trước, Đường Bội ngoan ngoãn dựa vào vai Sở Quân Việt.

Mà Sở Quân Việt vì không muốn ảnh hưởng tới cô, chỉ dùng tay trái, vụng về nhìn tài liệu trên màn hình.

Thình thoảng, anh quay qua nhìn Đường Bội, kéo chân cho cô.

Văn Tư Miếu ngừng nhìn, bắt chước Lục Tử Mặc, dựa người vào ghế nghỉ ngơi.

Sau khi đến New York, Sở Quân Việt trực tiếp dẫn Đường Bội tới biệt thự.

Biệt thự của Sở gia tại New York cũng rất lớn, ngay cả Sở Dực Thành cũng ở cùng.

Gần đây Đường Bội rất thích ngủ, ngủ từ lúc trên máy bay tới lúc tới biệt thự luôn nên Sở Quân Việt bế cô vào phòng ngủ.

Cô mơ màng mở mắt ra, nhìn Sở Quân Việt đang tháo giày giúp mình, lười biếng hỏi: "Chúng ta đến rồi?"

"Ừ." Sở Quân Việt massage bắp chân cô, ngồi máy bay hơn mười tiếng, cộng thêm chênh lệch múi giờ, chắc chắn Đường Bội rất mệt.

Vả lại cô còn đang có thai.

"Em ngủ tiếp đi." Sở Quân Việt cúi xuống hôn lên trán cô, rồi tiếp tục bóp chân cho cô, giúp máu lưu thông.

Sau đó, lấy một cái chăn lông mềm mại, bọc Đường Bội ở bên trong, trấn an nói: "Ngủ đi."

"Ừ." Đường Bội đáp bằng giọng mũi, lười biếng trở mình, không muốn mở mắt nữa, mơ màng ngủ say lần nữa.

Sở Quân Việt từ từ ngồi xuống giường.

Anh nhét tay Đường Bội vào chăn, nhớ tới dáng vẻ lúc này của cô, trong lòng lại mềm nhũn.

Anh lại không kiềm được mà cúi xuống hôn Đường Bội một cái, lúc này mới đứng lên, đi tắm.

Sau một ngày nghỉ ngơi thì bắt đầu quay 'Phong hoa'.

Lúc này Đường Bội mới gặp được Cố Diệp.

Hôm đó hẳn không ngồi chung máy bay với đoàn phim.

Thật ra vai diễn của Cố Diệp ở New York không nhiều, tổng cộng chỉ có hai phân cảnh.

Nhưng hôm nay, Cố Diệp có hơi im lặng.

Lúc nhìn thấy Đường Bội, hẳn không chủ động đi tới chào hỏi như trước kia mà chỉ đứng im ở đó, khẽ gật đầu với Đường Bội.

Tướng mạo của Cố Diệp, cho dù ở trong giới giải trí nhiều trai xinh gái đẹp này cũng nằm trong top đầu.

Thời tiết dần vào thu, hôm nay hẳn mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, hai bên có hai túi. Với lại bây giờ lại im lặng nên có hơi giống với Tạ Liên Thành.

Đường Bội nhìn Cố Diệp, cũng không để chuyện này trong lòng.

Cô đã được Ann trang điểm xong rồi.

Địa điểm quay hôm nay là ở một trường học của New York, học sinh ở đây không nhiều, Sở Dục Thành đã liên hệ với người ở đây, mượn vườn hoa của trường để quay.

Thợ quay phim đã lấy được góc, chỉ chờ bọn Đường Bội chuẩn bị xong thôi.

Kể từ sau khi trải qua tai nạn máy bay, Đặng Văn Bình cũng thân quen với Đường Bội hơn một chút.

Đường Bội đứng bên cạnh Đặng Văn Bình nhìn thợ chỉnh góc, Đặng Văn Bình vừa chỉnh vừa đưa máy qua cho Đường Bội xem: "Hôm nay khá nhẹ nhàng, cơ bản là chỉ cần đứng một chỗ. Nếu cần chỉnh góc thì thợ quay dùng máy trượt để quay thôi."

"Ừm." Đường Bội gật đầu.

Trên màn hình camera, Cố Diệp một mình đứng ở xa xa, trông rất hiu quạnh.

Ngay cả Đặng Văn Bình cũng không kiềm được, tò mò nói: "Cậu Cố này, hôm nay sao lại khác nhiều quá."

Anh ta vừa nói vừa tò mò nhìn Đường Bội.

Đường Bội mỉm cười, nói: "Chắc là diễn nhập vai quá thôi."

Đặng Văn Bình cái hiểu cái không gật đầu.

Tin tức rầm rộ về Đường Bội và tổng giám đốc tập đoàn Sở thị trong khoảng thời gian qua, hầu như tất cả mọi người đều biết Sở Quân Việt thất lộ với Đường Bội ở ngay tại buổi họp báo của phim 'Phượng hoàng'.

Tất nhiên Đặng Văn Bình biết những chuyện này.

Trừ lần đó, anh ta đã cùng trải qua tai nạn máy bay với Đường Bội, nên càng biết rõ, Sở Quân Việt tìm kiếm suốt đêm, có bao nhiêu quan tâm Đường Bội.

Cho nên anh ta nghĩ rằng mình hiểu. Diệp gia quán.

Dù sao scandal của Cố Diệp và Đường Bội, cũng chỉ là đề tài quảng bá của giới giải trí thôi.

Đường Bội cười với Đặng Văn Bình, đồng thời Sở Dực Thành cũng gọi họ chuẩn bị.

Cô vuốt tóc rồi bước tới chỗ Sở Dực Thành.

Nhưng vẻ mặt của hân có chút nặng nề, không chỉ không nói chuyện với Đường Bội mà ngay cả đám người Sở Dực Thành, cũng chỉ gật đầu một cái rồi xong.

"Cậu ta bị sao vậy?" Sở Dực Thành nhìn thấy sự thay đổi của nam chính, anh ta ngạc nhiên nhìn Đường Bội, khẽ hỏi: "Quân Việt cho người dạy dỗ cậu ta à?"

Đây là lý do duy nhất mà anh ta nghĩ ra.

Đường Bội ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Con cũng không rõ lắm."

Cô cười nói: "Nhưng mà anh ta luôn rất chuyên nghiệp, sẽ không ảnh hưởng tới đoàn phim đâu."

"Ừ." Sở Dực Thành không lo lắng nữa.

Anh ta hô to 'action', phân cảnh ở New York chính thức khởi quay.

Bạch An một thân một mình qua Mỹ du học, trải qua tổn thương, còn sinh non, cuối cùng phiêu bạt nơi đất khách, đối với Tạ Liên Thành, cô đã nản lòng thoái chí.

Nếu như là trước kia, khi cô ở nơi đất khách này, nhìn thấy Tạ Liên Thành ngàn dặm xa xôi bay tới đây gặp mình, Bạch An sẽ vô cùng mừng rỡ.

Nhưng bây giờ, cô lại không cười nổi.

Tạ Liên Thành nhú mào đứng trước mặt cô.

Hắn nhìn cô gái trước mặt, sắc mặt tái nhợt. Nhưng chỉ nghĩ do cô chưa quen khí hậu ở đây, nên không nghĩ gì thêm.

Tới đây tìm Bạch An, là muốn nói với cô rằng hắn yêu cô, không quen không có cô bên cạnh, nhưng lúc này, khi nhìn thấy Bạch An im lặng đứng trước mặt mình Tạ Liên Thành lại có chút không kiên nhẫn.

"Theo tôi về." Hắn vẫn cau mày, giọng nói có hơi cau có.

"Tôi sẽ không về." Bạch An không như thường ngày, coi lời nói của Tạ Liên Thành là thánh chỉ.

Cô hít sâu một hơi, dũng cảm nhìn Tạ Liên Thành, kiên định nói: "Trước khi hoàn thành chương trình học, tôi sẽ không về."

"Em có thể dừng hành động cảm tính như thế được không?" Tạ Liên Thành nhú chặt mào: "Em một mình chạy tới Mỹ, ba mẹ em rất lo lắng em biết không?!"

"Và lại..." Không đợi Bạch An đáp, hắn lại nói: "Tiếng Anh của em có thể giao tiếp trôi chảy với người ở đây sao?"

Mắt Bạch An đỏ lên.

Nhưng cô vẫn quật cường nhìn Tạ Liên Thành, nói: "Tôi có thể vào học ở offer, tất nhiên tiếng Anh rất tốt."

Giọng của cô bất giác lớn hơn.

Tạ Liên Thành cười, không chút lưu tình nói: "Có thể cầm được tấm vé trúng tuyển với năng lực thật sự... Có cần tôi nhắc cho em biết, em là

người luôn cần người khác thì họ không?"

"Tạ Liên Thành!" Nước mắt của Bạch An rơi xuống.

Rốt cuộc cô cũng hiểu, Tạ Liên Thành, chưa từng tin tưởng và tôn trọng mình.

Nước mắt mặn chát chảy xuống khóe môi, nước mắt làm mắt cô mờ đi, cũng làm Tạ Liên Thành đang kinh hãi vì tiếng gọi của cô trở nên mất tự nhiên.

Hắn nghiêng đầu theo bản năng, không nhìn đôi mắt đầy nước của Bạch An, nhưng giọng nói như có ý thức, trở nên dịu dàng hơn: "Được rồi, chơi bấy nhiêu đó đã đủ rồi, ngoan ngoãn theo tôi về đi. Chẳng lẽ em thật sự muốn bắt chước mấy cô diễn viên trong tivi, chơi trò bỏ nhà ra đi?"

Tạ Liên Thành im lặng mấy giây, há miệng, muốn nói tiếp.

Bạch An đưa tay lên, lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn Tạ Liên Thành.

"Tôi sẽ không về với chú!" Cô gằn từng chữ, nói rõ từng chút: "Cuộc sống của tôi ở đây, không cần chú lo. Cho dù tôi không tự chăm sóc được cho mình, cũng sẽ có người bằng lòng chăm sóc tôi."

Cô cười châm chọc, hàng mi ướm át làm cho câu nói của cô mất đi vài phần công kích, thêm vào mấy phần mềm mại.

Cho dù là Tạ Liên Thành cũng có chút giật mình.

"Cho nên tôi sẽ ở lại đây học cho thật tốt, bắt đầu cuộc sống mới." Bạch An tiếp tục nói: "Từ nay về sau, tôi và chú, không còn quan hệ gì nữa."

Nói xong, cô không cho Tạ Liên Thành cơ hội nói thêm câu nào nữa, quyết tuyệt quay người bước đi.

Tạ Liên Thành kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của cô, há miệng.

Bạch An không biết, nếu như vừa rồi cô không cắt ngang lời nói của Tạ Liên Thành, vậy hẳn sẽ nói 'chúng ta kết hôn đi!', câu nói mà Bạch An vẫn đau khổ mong chờ, nhưng vẫn luôn không nghe được.

Nhưng lúc này nhìn theo bóng lưng cô, Tạ Liên Thành bất chợt hoang mang.

Bạch An bây giờ, thật sự vẫn sẽ vì câu hứa hẹn của mình mà mừng rỡ như điên sao?

"Cắt!" Giọng Sở Dực Thành vang lên, cảnh quay kết thúc thuận lợi.

Màn hình trước mặt Sở Dực Thành dừng lại ở cảnh Đường Bội quay lưng bước đi, Cố Diệp kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cô.

Đây cũng là lúc anh ta và Thích Bạch Phong cắt đứt.

Cũng chính ở nơi này, từ đó về sau, anh ta không thể nào tham dự vào cuộc sống của Thích Bạch Phong.

Nhưng lúc này nhìn Đường Bội và Cố Diệp tái hiện cảnh năm đó, làm anh ta nhớ lại tình cảnh khiến mình đau đến không muốn sống, so với những cảnh quay trong nước, cảnh này khiến anh ta càng khó chịu hơn.

"Đạo diễn Sở." Đường Bội đi tới chỗ Sở Dực Thành, nhìn vào màn hình, hỏi: "Có cần quay lại không?"

"Không cần." Sở Dực Thành miễn cưỡng nhìn Đường Bội, cười nói: "Hai người diễn rất tốt."

Cái khác bình thường chính là, lúc này Cố Diệp cũng không vây quanh Sở Dực Thành mà chỉ im lặng tìm ghế ngồi xuống.

Người đại diện của hãn vộĩ chạy theo, có hơi mất hứng liếc Đường Bội một cái rồi cúi đầu nói gì đó với Cố Diệp.

Đường Bội cũng không để tâm mấy chuyện này.

Cảm xúc của Sở Dực Thành đã bình thường lại.

Anh ta vừa đỡ Đường Bội ngồi xuống ghế cạnh mình, vừa cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, nói: "Hôm nay nam phụ tới, không ngờ hai người lại diễn suôn sẻ như vậy, chắc phải chờ cậu ta một lúc rồi."

Vừa nói anh ta vừa cười với Đường Bội: "Đúng lúc để con nghỉ ngơi, con bây giờ không thể bị mệt được."

Đường Bội mỉm cười.

Lần này qua Mỹ quay phim, ngoại trừ Lục Tử Mặc, Sở Quân Việt còn sắp xếp không ít vệ sĩ bảo vệ cô.

Ngoài ra, còn có mấy trợ lý phụ trách sinh hoạt của Đường Bội.

Tuy hiện tại cô vẫn chưa nổi tiếng, nhưng dưới sự sắp xếp phô trương của Sở Quân Việt, cô đã vượt qua đa số những nữ diễn viên trong nước.

Cô vừa ngồi xuống, một người trợ lý đã lập tức đưa một ly giữ ấm tới.

Bên trong là nước ép rau quả Sở Quân Việt chuẩn bị cho Đường Bội theo đề xuất dinh dưỡng của bác sĩ.

Nước hơi ấm, Đường Bội nhú mồm, Sở Dực Thành thấy vậy buồn cười nói: "Con uống đi, miễn cho tí về lại bị nó cảm rằm."

Mấy ngày nay ở chung biệt thự với Đường Bội và Sở Quân Việt, anh ta rốt cuộc cũng chính mắt thấy được thằng cháu lạnh lùng của mình quan tâm đến ý Đường Bội bao nhiêu.

Nói ra e rằng người ta không tin, tổng giám đốc Sở thị luôn lạnh lùng, thế mà cũng có một ngày trở thành thê nô.

Đường Bội cười, uống hết ly nước.

"Cứ như thế này hoài..." Đường Bội vừa đưa cái chén cho trợ lý đang nhìn mình bằng đôi mắt mong chờ, vừa cười nói: "Con sẽ bị chứng kén ăn mất thôi."

"Nó chỉ quan tâm con thôi." Sở Dực Thành cười nói tiếp: "Đứa cháu này của chú, mặc dù có lúc không lắng mạn, nhưng nhìn mức độ quan tâm của nó đối với con, thì cũng đủ biết nó yêu hai mẹ con con thế nào."

"Con biết." Đường Bội gật đầu.

Sở Quân Việt quan tâm cô là vì yêu cô, tất nhiên cô biết.

Trừ điều đó ra, e rằng còn có một chút gọi là bù đắp vì chuyện hôm kỷ niệm thành lập Sở thị.

Thật ra Đường Bội đã tha thứ cho anh.

Nhưng hình như Sở Quân Việt lại không chịu tha thứ cho bản thân.

"Yêu đương với đàn ông Sở gia, thật sự là một chuyện rất cực khổ!" Sở Dực Thành cười chua xót nói.

Anh ta nghĩ tới Thích Bạch Phong.

Sau ngày ấy Sở Dực Thành đã nhiều lần suy nghĩ, năm đó mình tuổi trẻ nông cuồng, nếu như lúc đầu, biết Thích Bạch Phong có con của mình

thì, bị kịch, liệu có xảy ra hay không?

Có lẽ...

Nhưng e rằng, tổn thương sẽ càng sâu thêm.

Năm đó, anh ta dần dần, không hiểu yêu là gì.

Thế nên sau này, cho dù anh ta muốn cho Thích Bạch Phong tình yêu và tính mạng của mình, thì Thích Bạch Phong cũng không cần nữa.

"Chú út..." Đường Bội nhìn thấy sự đau khổ trên mặt Sở Dực Thành, liền đoán được anh ta nghĩ tới chuyện gì.

Cô khẽ kêu Sở Dực Thành một tiếng, chờ anh ta quay lại nhìn mình, mới nói: "Nam phụ vẫn chưa tới, sao lại thần bí như vậy?"

Sở Dực Thành biết cô là vì dè dặt sự chú ý của mình, để mình không lại chìm trong hồi hận.

Anh ta không đành lòng phụ ý tốt của Đường Bội, lên đây cốt tình thần cười nói: "Lúc trước sau khi xác định nam phụ xong thì cậu ta bị đụng lịch quay, không thể không tìm người khác. Người này, cũng là người mới giống con, nhưng nhìn lại, hai người đều là 'đại bài' như nhau."

Thái độ nửa đùa nửa thật làm Đường Bội ngạc nhiên, hỏi: "Ah? Chú út đào được anh ta ở chỗ nào vậy?"

"Là cậu ta tự đề cử." Sở Dực Thành vừa nói vừa đứng lên, mỉm cười nhìn đằng xa.

Từ xa có hai người đang đi tới.

Người đàn ông trẻ tuổi đi trước, dáng người cao ngất, lúc giơ tay nhắc chân, khí thế tự nhiên, vừa nhìn đã thấy khác với các nam diễn viên của

giới giải trí.

Tất nhiên, anh ta vô cùng đẹp trai.

Đặc biệt nhất là đôi mắt của anh ta.

Dưới ánh mặt trời, lúc cười, tựa như biển cả mênh mông, sáng rực và sâu thẳm làm người ta không thể dời mắt.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Vì Em

Sở Dực Thành đã mỉm cười đứng lên nghênh đón.

Đường Bội kinh ngạc liếc nhìn Sở Dực Thành, lẽ nào, Sở Dực Thành không biết người này sao?

Phía sau người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện ở trường quay, chính là một người đàn ông trung niên cao lớn cường tráng.

Tuy bây giờ trời không nắng, nhưng ông ấy lại đội mũ lưỡi trai. Vành nón bị kéo thấp xuống, khuôn mặt bị che khuất một nửa, khiến người ta không nhìn rõ.

Nhưng cho dù không cần nhìn, Đường Bội cũng biết, người đàn ông trung niên này, nhất định là có đôi mắt sắc bén như chim ưng, sống mũi cao thẳng và linh hồn lạnh lùng bình tĩnh như băng tuyết.

Lúc này hai người đã đi tới gần.

Không chỉ Đường Bội mà Sở Dực Thành, nhân viên của đoàn phim cũng bị hai người họ hấp dẫn sự chú ý.

Bọn họ không chỉ đẹp trai, mà khí thế cũng hơn người.

Phó đạo diễn Sư Học Lâm phụ trách kiểm tra phong cảnh đã quay xong cảnh mình muốn, lúc này thấy hai người kia, cũng cười, đưa cuốn tài

liệu trong tay cho người bên cạnh, bước về phía bọn người Sở Dực Thành, nghênh đón hai người kia.

Chỉ có Đường Bội, vẫn ngồi yên tại chỗ.

Sở Dực Thành và Sư Học Lâm chào người đàn ông trẻ tuổi, ba người nói với nhau mấy câu.

Nhưng ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi lại nhanh chóng chuyển đến Đường Bội.

Khóe môi của anh giương cao hơn khi nói chuyện với Sở Dực Thành, trong mắt cũng có thêm ý cười thản nhiên. Ý cười tràn ra từ khóe mắt, vốn đã đẹp trai đến mức làm người ta không thể chịu nổi, bây giờ đứng dưới ánh nắng mặt trời lại càng thêm rực rỡ, khiến người ta không thể nào rời mắt.

Rốt cuộc Đường Bội cũng đứng lên.

Hình như Sở Dực Thành và Sư Học Lâm đã phát hiện ra hai người Đường Bội có hơi lạ. Hai người liếc nhau một cái, tò mò nhìn Đường Bội.

Người đàn ông trẻ tuổi nhú mày, chủ động đi về phía Đường Bội.

Hình như lần này anh ta đã cường tráng hơn lần trước một chút, hoặc có lẽ là vừa đi qua gió tanh mưa máu, anh đã lột xác từ một cậu bé thành một người đàn ông.

Tóc của anh ta ngắn hơn lần trước một chút, nhìn gọn gàng và thoải mái hơn nhiều.

Ánh mắt vẫn cong cong, nhưng chứa nhiều tang thương, không còn cái dáng vẻ tuổi trẻ ngông cuồng không coi ai ra gì như trước kia nữa.

Anh ta cao hơn Đường Bội nửa cái đầu, lúc khom lưng, hơi thở vừa vắn phun bên tai Đường Bội.

"Bội Bội..." Giọng của Âu Dương Lạc khác với Sở Quân Việt, nhưng lại vô cùng êm tai, mang theo sự từ tính, gợi cảm khó diễn tả: "Từ nay về sau, anh sẽ không để em chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa." (D: tui rất thích ông này.)

Anh ta khẽ nói.

Âm thanh chỉ có anh ta và Đường Bội nghe được.

Âu Dương Lạc nhanh chóng đứng thẳng người lên, như một quý tộc Anh, nâng tay Đường Bội lên, cúi đầu, dịu dàng hôn xuống.

Anh ta ngược đầu lên nhìn Đường Bội, cười vui vẻ, lúc mở miệng lần nữa thì giọng đã to hơn một chút, chí ít cũng để Sở Dực Thành và Sư Học Lâm nghe được: "Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Sở Dực Thành nghi ngờ liếc nhìn Âu Dương Lạc, cười nhìn Đường Bội nói: "Đây chính là Âu Dương Lạc, là nam phụ chúng ta đang chờ... Cũng chính là chồng sau này của Bạch An, Nghiêm Minh Lăng."

Cảm giác của Sở Dực Thành đối với nhân vật này, vô cùng mâu thuẫn.

Một mặt, người đàn ông này ở bên Bạch An, cũng chính là thời kỳ khó khăn nhất của Thích Bạch Phong, không xa không rời mà ở cạnh cô, giúp Thích Bạch Phong gần như sa sút đến cực độ đứng lên lần nữa. Sau khi Thích Bạch Phong về nước, cũng là người này cùng cô, trải qua giai đoạn bấp bênh của Thích gia, kiên cường vượt qua.

Có thể nói, nếu không có người này, sẽ không có Thích Bạch Phong hiện tại.

Mặt khác, người này cũng là tình địch lớn nhất trong đời Sở Dực Thành.

Cũng vì sự xuất hiện của người này, nên Sở Dực Thành không hề có chút xíu cơ hội nào để có thể tiếp cận Thích Bạch Phong, chiếu cố Thích Bạch Phong. Thậm chí cũng vì vậy mà làm ông cụ Sở tức giận, đuổi anh ra khỏi Sở gia.

Sở Dực Thành vẫn không biết, nếu thật sự đối mặt với chồng của Thích Bạch Phong, mình sẽ như thế nào.

Sau đó không phải họ không chạm mặt lúc hoạt động thương nghiệp, nhưng khoảnh khắc đó cả hai đều cảm thấy hơi xấu hổ, nên chỉ vội vã gật đầu liền đi khỏi, chưa từng chính thức chào hỏi. (D: ta có một ý nghĩ hơi ích kỷ, nếu, chỉ nếu thôi nhé, ông chồng của bà TBP hiện tại là gay thì hay quá =))))

Lúc đầu Đường Bội cho rằng, đối với tình địch lớn nhất đồng thời là chồng hiện tại của Thích Bạch Phong này, trong phim, Sở Dực Thành sẽ không để người này được vui vẻ, cũng sẽ không quá coi trọng đối với nhân vật của người này.

Nhưng sau khi đọc hết kịch bản, cô biết mình sai rồi. Diệt gia quán.

Trong phim, Nghiêm Minh Lăng, không chỉ là một người nghiêm túc chính trực trên thương trường, và lại còn yêu Bạch An đến cuồng dại, dùng sự dịu dàng và bao dung mạnh mẽ cùng lồng ngực ấm áp của mình, che gió che mưa cho Bạch An. Không chỉ dẫn cô ra khỏi bóng ma thất tình, mà còn dẫn cô đi tới đỉnh cao của sự huy hoàng.

Sở Dực Thành, hẳn là tôn trọng người này, thậm chí còn là cảm kích khi đáp nện lên nhân vật này.

Giới thiệu Âu Dương Lạc xong, Sở Dực Thành lại giới thiệu Đường Bội với Âu Dương Lạc rồi nói: "Buổi chiều mới tới phân cảnh của hai người, cậu Âu Dương gia nhập đoàn phim hơi trễ, đúng lúc để hai người nhân dịp này mà làm quen với nhau luôn."

Sở Dực Thành vỗ vai Âu Dương Lạc, cười nói: "Tôi đi sắp xếp cảnh quay tiếp theo, có vấn đề gì không hiểu thì cứ tìm tôi."

Nói xong, gật đầu với Đường Bội rồi cùng Sư Học Lâm đi qua chỗ khác.

"Chúng ta..." Đường Bội thấy Sở Dực Thành và Sư Học Lâm đã đi xa, buồn cười chỉ vào Âu Dương Lạc rồi chỉ vào mình, cười hỏi: "Làm quen với đối phương?"

Bọn họ có thể nói là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, là người hiểu rõ đối phương nhất.

Âu Dương Lạc chưa đáp, người đàn ông trung niên bên cạnh đột nhiên ho nhẹ một cái, bả vai khẽ run lên, trầm giọng nói: "Biết người biết mình, mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Lẽ nào hai đứa đều quên lời chú dạy rồi?"

Ông vừa nói vừa đưa tay lấy cái mũ lưỡi trai trên đầu xuống để lộ mái tóc màu đen hơi rối.

Dưới cằm là râu được cạo sạch nhưng vẫn còn sắc xanh, gương mặt đã trải qua nhiều gió sương, nhưng không hề già, ngược lại lại có chút tang thương.

Ông nhìn Đường Bội, khóe môi giương lên, ngay cả trong đôi mắt nâu cũng mang theo nụ cười nhạt.

"Chắc chắc..." Người đàn ông trung niên than nhẹ mấy tiếng, nhìn Đường Bội từ trên xuống dưới mấy lần, nói: "Con gái lớn mười tám thay đổi, đúng là nói không sai! Con nhóc năm đó giờ đã trở mã đẹp thế này rồi đây, đúng là không thể tưởng tượng được mà."

"Chú Lợi!" Đường Bội bước lên trước, ôm lấy người đàn ông trung niên.

"Chú già rồi!" Cô nhìn ông từ trên xuống dưới, cười nói: "Nhưng mà cũng bình thường, con và Lạc đều lớn cả rồi!"

Cô hơi khó tin nhìn hai người, hỏi: "Nói mới nhớ, sao hai người lại đi cùng nhau thế?"

"Gần đây chú nhận một vụ, nói là bảo vệ người quan trọng nào đó, kỳ kèo qua lại, đối phương lại chỉ rõ muốn chú đi làm nhiệm vụ." Chú Lợi cười nói: "Chú còn có chút ngạc nhiên, rốt cuộc là ông chủ nào nhìn trúng chú, kết quả lúc nhận được tư liệu, khuôn mặt, ánh mắt kia, không phải chính là Đường Bội nhỏ sao?! Tất nhiên chú không nói hai lời liền đồng ý."

Nói đến đây ông nhìn Đường Bội mấy lần, cười nói: "Nhưng phải nói là nếu không còn tư liệu và hình của con trước, lúc gặp nhau, chắc chú sẽ không dám nhận con rồi."

"Chú Lợi..." Đường Bội làm nũng kêu.

"Ha ha ha..." Chú Lợi cười, nói: "Ai ngờ lúc trên đường tới đây, lại đụng phải thằng nhóc này. Aizz, chú nói mấy đứa, sao đứa nào cũng bước chân vào giới giải trí hết vậy? Bày đặt, làm lính đánh thuê không làm, lại đi đóng phim..."

Ông vừa nói vừa nhìn nhóm nhân viên bận rộn đằng xa, nói: "Làm diễn viên chơi vui lắm hả?"

"Rất thú vị." Đường Bội cười, không giải thích gì thêm.

Có lẽ chú Lợi không còn nhớ rõ, năm đó lần đầu tiên chú dẫn mình theo làm nhiệm vụ, đã từng cứu thiếu niên kia.

Thật ra năm đó dựa vào lý lịch của Đường Bội, vẫn chưa có tư cách nhận nhiệm vụ. Nhưng có lẽ chú Lợi không biết, vì hành động to gan vô tâm lần đó của chú, mà tạo thành đoạn lương duyên hôm nay.

Nếu như năm đó không xảy ra chuyện kia, Đường Bội cũng không xác định, mình và Sở Quân Việt, diệp gia quán, rốt cuộc có thể đi đến ngày hôm nay hay không.

Có thể, sẽ không dễ dàng như vậy...

Cho nên có lẽ Sở Quân Việt vì chuyện này, mới tìm chú ấy, thậm chí đưa chú ấy tới bên cạnh Đường Bội!

Cô cười nhìn chú Lợi, thấy tóc mai của chú đã có vài sợi bạc, không kiềm được mà lại ôm ông thêm một cái, cười hỏi: "Sao thế? Chú Lợi vẫn chưa định nghỉ hưu sao? Hay chú định sau khi nghỉ hưu, mua một quốc gia để dưỡng lão?"

"Tiền thì chú không thiếu rồi." Chú Lợi nói: "Chỉ là không ngồi yên được, chặc..."

Ông xúc động thở dài một hơi, nói: "Một người rảnh rồi, rất nhàm chán."

Ông nhìn Đường Bội, lại nhìn Âu Dương Lạc, cười nói: "Hai đứa thì tốt rồi, thanh mai trúc mã, đến bây giờ cũng có chỗ để nương tựa. Ai ai, không nói nữa, ông đây là một lính đánh thuê thẳng thắn cương nghị, không thể bị hai đứa nhóc này dẫn đi làm chuyện không đàng hoàng."

Nói xong, chú Lợi chỉ tay về phía xa, nói: "Chú đi hút thuốc rồi trở lại."

Dứt lời, ông liền xoay người bước đi.

Đường Bội và Âu Dương Lạc nhìn theo, bóng lưng ông vẫn to lớn như trước, nhưng mười năm trôi qua, ông đã không còn trẻ nữa.

Không chỉ tóc mai bị bạc, mà ngay cả phía sau tóc bạc cũng lấm tẩm rồi.

Đường Bội xúc động thở dài, nói: "Không ngờ lại có thể gặp được chú Lợi ở đây."

"Cũng không ngờ, có một ngày lại gặp chú ấy với thân phận hiện tại!" Âu Dương Lạc nói.

Đường Bội nhìn anh ta, chưa kịp đáp, Lục Tử Mặc đã lạnh mặt đi tới.

"Ăn cơm, cô Đường." Giọng nói của Lục Tử Mặc lạnh lẽo.

Lục Tử Mặc là người của Sở Quân Việt, tất nhiên biết Âu Dương Lạc, vả lại cũng đã gặp nhiều lần.

Mỗi lần thấy người đàn ông này, Sở Quân Việt không hề vui, mặc dù Lục Tử Mặc không biểu hiện trực tiếp là mình vui hay giận, nhưng ánh mắt khi nhìn Âu Dương Lạc cũng lạnh như băng.

"Được." Đường Bội nhìn Lục Tử Mặc, gật đầu.

Cho dù cô quay ở ngoài, nhưng cơm mỗi ngày đều là do Sở Quân Việt sai người chuẩn bị.

Vì không muốn để cô bị người ta nói này nói kia, nên Sở Quân Việt cũng sai người đưa cơm cho cả đoàn phim, ngay cả Sở Dực Thành cũng

nửa đùa nửa thật nhìn cô, nói: "Mời con làm nữ chính, chú đúng là kiếm bội tiền rồi."

Lúc này trong xe bảo mẫu (là kiểu xe limouse đầy đủ tiện nghi), là đồ ăn đầy đủ sắc hương vị, dinh dưỡng phong phú.

Âu Dương Lạc nhìn thấy những món ăn kia, ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt, nhưng không nói gì.

Đường Bội không chút ngần ngại nhìn anh ta, cười mời: "Ăn cùng nhé?"

"Anh ăn rồi mới tới." Âu Dương Lạc khoanh hai tay trước ngực, không chút để ý nói: "Hơn nữa cơm chuẩn bị riêng cho em, anh sợ, anh mà ăn, sẽ bị người nào đó ghim cái móc tiểu nhân sau lưng."

Vừa nói, Âu Dương Lạc vừa ý vị nhìn Lục Tử Mặc.

Đường Bội cũng không miễn cưỡng, ngồi xuống ăn.

Như bình thường, lúc ăn xong thì sẽ ngồi nghỉ một chút.

Đường Bội khoanh tay trước ngực, nhìn Âu Dương Lạc đã thay đồ xong, còn đeo thêm một cái mắt kính, nhìn anh ta lúc này càng hào hoa phong nhã hơn, khéo môi khê nhếch, cười nói: "Trước giờ em chưa từng thấy anh như thế này."

Âu Dương Lạc cúi đầu nhìn trang phục trên người mình, ngẩng đầu nhìn Đường Bội, cười nói: "Anh cũng là lần đầu tiên thấy mình như vậy."

Cảnh chiều họ phải quay, là cảnh của nữ chính Bạch An và nam phụ. Lúc này vừa quay buổi sáng xong, điệp gia quán, chờ nhân viên đưa cơm trưa tới. Nhóm nhân viên đang điều chỉnh và bố trí hiện trường, Đường Bội và Âu Dương Lạc đều rảnh rỗi, chỉ đứng một bên xem.

Đường Bội nhìn Sở Dực Thành, thấy không ai chú ý tới chỗ mình, mới nói: "Nhưng mà anh đột nhiên xuất hiện ở đây, làm em rất kinh ngạc."

"Kinh ngạc vì thiếu gia Âu Dương gia, vậy mà lại xuất đầu lộ diện." Đường Bội cười nói: "Em còn nhớ, trước kia, là lúc nào nhỉ?"

Cô nghiêng đầu nhìn Âu Dương Lạc, cười khẽ nói: "Mười bảy tuổi?"

Âu Dương Lạc đã biết cô muốn nói gì.

Khi đó việc học và nhiệm vụ huấn luyện của anh ta luôn rất nặng nề, người thừa kế Âu Dương gia bồi dưỡng, trước giờ chưa từng nường tay.

Hoạt động giải trí duy nhất trong tuần của họ, chính là cuối tuần có thể xem một bộ phim.

Đến giờ Đường Bội vẫn nhớ, Âu Dương Lạc năm mười bảy tuổi, vô cùng khinh thường mà nhìn các diễn viên trong phim, bữu môi nói: "Gối thêu hoa."

Thật ra nữ chính của bộ phim đó, vào năm ấy chính là người đẹp nổi tiếng.

Lúc đó còn có những thiếu niên khác cùng xem với họ, đều nhìn nữ diễn viên đó bằng con mắt say mê.

Đường Bội và Âu Dương Lạc ngồi hàng cuối cùng.

Âu Dương Lạc vừa khinh thường nhìn nữ diễn viên, vừa nhìn đám người ngồi trước đang nhìn ti vi đến mức sắp lồi mắt, khoanh tay, nhìn vào vô cùng chững chạc, nhìn Đường Bội, nói với cô: "Bội Bội của chúng ta còn đẹp hơn nữ diễn viên đó nhiều."

"Cậu thì biết cái gì?" Đường Bội còn chưa trả lời, cậu bạn ngồi trước đã quay lại khinh bỉ nhìn Âu Dương Lạc.

Nói xong, cậu ta vô cùng ghét bỏ nhìn Đường Bội vài lần, rồi lại mê gái tiếp tục xem phim, say mê nói: "Đây mới là phụ nữ, phụ nữ thế này mới phải chứ. Nhìn vòng eo xem, nhìn ngực đi, còn có cặp chân kia... Nếu bạn gái tương lai được phân nửa cô ấy... Không.... Chỉ cần được một phần mười sự quyến rũ của cô ấy, tôi cũng đã hài lòng."

Người kia nói xong, còn cười mấy tiếng.

Âu Dương Lạc khinh bỉ nhìn người nọ, quay đầu nhìn Đường Bội, nói: "Đừng nghe họ nói, anh vẫn thấy em mạnh hơn cô diễn viên kia."

Âu Dương Lạc mười bảy tuổi, lớn lên trong hoàn cảnh máu me từ nhỏ, càng không biết dỗ ngọt người khác là gì.

Anh ta nghĩ một hồi, lại nghiêm túc bổ sung một câu, thấy Đường Bội có hơi không vui, nói: "Chí ít, chắc chắn em có thể đánh thắng cô ta."

Nói xong còn gồng cơ tay lên, nói: "Cũng khỏe mạnh hơn cô ta!"

Đường Bội nhớ tới chuyện cũ, không kiềm được mà cười khẽ.

Cô đã có hơi không nhớ rõ, lúc ấy mình thế mà lại bị lời an ủi đỡ hơi của Âu Dương Lạc làm cho thoải mái.

Nhưng mà khi đó, việc phân biệt giới tính, bọn họ, không có ai rảnh mà để ý tới.

Thế nhưng Đường Bội vẫn nhớ kỹ, Âu Dương Lạc không ưa những diễn viên kia.

Về sau Đường Phi Phi càng...

Ấn tượng của Âu Dương Lạc về giới giải trí, có thể cũng vì sự tồn tại của Đường Phi Phi, mà càng thêm tồi tệ.

Lúc này nghe Đường Bội nhắc tới chuyện cũ, ngay cả Âu Dương Lạc cũng có chút buồn cười.

Anh ta nhìn lên trời, diệp gia quán, bầu trời rộng mênh mông, đám mây với những hình thù khác nhau, không kiềm được mà thì thào nói: "Khi đó thật là ngốc nghếch."

"Đúng thế đó!" Đường Bội gật đầu, không chút do dự phụ họa nói: "Có ai khen con gái người ta như vậy sao? Cái đó giống chửi người ta hơn."

"Nếu như đổi lại là bây giờ, chắc chắn anh sẽ đổi cách nói khác..." Âu Dương Lạc quay đầu nhìn Đường Bội.

Anh ta cười nhìn Đường Bội, Bội Bội của anh bây giờ, đã không còn là cô bé tóc ngắn ngày xưa, giống như mấy thằng con trai trong đội, đánh dấm tối ngày.

"Anh sẽ nói..." Âu Dương Lạc cảm thấy giọng nói của mình trở nên xa vời: "Cũng là diễn viên, so với cô kia, em đẹp hơn nhiều."

Anh ta vỗ ngực mình, nói: "Ở đây, em vĩnh viễn là người đẹp nhất, bất luận là lúc nào!"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Khích Bác Ly Gián

Đường Bội giật mình, nhưng nhanh chóng cười nói: "Còn chưa quay, thế mà anh đã nhập vai rồi à?"

Lúc Âu Dương Lạc quay lại nhìn cô, cô đã nhìn sang hướng khác. Trên mặt là nụ cười dịu dàng-- đây là Đường Bội mà Âu Dương Lạc rất hiếm khi được thấy.

Đường Bội mà anh ta biết, kiêu ngạo, độc lập, kiên cường, nhưng xưa nay đều không cho phép bản thân để lộ sự mềm yếu trước mặt người khác.

"Bội Bội..." Âu Dương Lạc đặt tay lên vai Đường Bội.

"?" Đường Bội quay đầu nhìn anh ta, cười hỏi: "Sao vậy?"

Cô im lặng nhìn Âu Dương Lạc, nghiêm túc nói: "Lạc, em biết anh rất quan tâm em, nhưng anh không cần vì em mà làm đến mức này. Em..."

Đường Bội đuổi tay vuốt càn cạy khô bên cạnh, cười nói: "Những năm tháng cùng lớn lên với Lạc, đối với em mà nói, nó rất quý giá, là sự tồn tại mà không có bất kỳ thứ gì có thể thay thế được. Tình bạn với anh, cũng là tình bạn quý giá nhất trong cuộc đời này của em."

Cô vỗ lên vai Âu Dương Lạc một cái, cười nói: "Anh cũng là người bạn tốt nhất của em."

"Bội Bội..." Giọng Âu Dương Lạc trở nên khô khốc.

Nhưng đúng thật là như vậy, cho nên thua thảm hại.

Vì anh ta trễ một bước, rõ ràng không hề kém Sở Quân Việt, vì thân phận nên mới xảy ra kết cục hôm nay.

"Em vẫn thích cách ở chung của chúng ta trước đây hơn." Đường Bội lại cười nói: "Anh và em đều có chuyện của riêng mình, đều có thể tự do làm chuyện mình muốn làm, cuộc đời nhìn như không có giao điểm, nhưng khi đối phương cần đều xuất hiện đúng lúc, vậy là đủ rồi."

Đường Bội vỗ vai Âu Dương Lạc.

Đối với tình cảm của Âu Dương Lạc, nếu nói khi còn niên thiếu có thể vì đối phương không thèm để ý mà không hề có cảm giác thì hiện tại, cô đã thấy rõ.

Nhưng nếu thật sự coi đối phương là bạn, cái gọi là không đành lòng tổn thương và nhẹ dạ, chỉ càng làm cho đối phương tổn thương sâu hơn mà thôi.

Đường Bội tin tưởng mình hiểu rõ đạo lý này, Âu Dương Lạc cũng sẽ hiểu.

Sau này Âu Dương Lạc sẽ gặp được người toàn tâm toàn ý yêu anh, trong mắt, trong lòng đều là cô gái đó, không cần cứ luôn mong mà không được, chỉ có thể đứng từ xa khó chịu nhìn Đường Bội.

Cô sẽ không để cho tình huống như vậy xuất hiện.

Sở Dực Thành đang vẫy tay gọi cô và Âu Dương Lạc qua, Đường Bội nghiêng đầu nhìn Âu Dương Lạc, cười nói: "Sao? Bây giờ đối ý vẫn còn kịp."

Dù sao Âu Dương Lạc ghét cái giới này thế nào, sao cô lại không hiểu.

Nhưng Âu Dương Lạc chỉ kinh ngạc nhìn cô, rồi đột nhiên mỉm cười.

Bọn họ đều đã trải qua gió tanh mưa máu, bước ra từ những đợt huấn luyện tàn khốc.

Đường Bội cũng đủ quyết đoán, sao anh ta có thể không biết?!

"Thử một chút cũng không có gì xấu." Âu Dương Lạc cười nhạt, bước đi qua chỗ Sở Dực Thành trước.

Anh ta đi được mấy bước, quay lại nhìn Đường Bội vẫn còn đứng đó, cười nói: "Sao vậy?"

"Đừng hối hận nhé." Đường Bội nhìn Âu Dương Lạc cười như không có gì, từ từ bước tới, nói: "Người mới, quay lại một cảnh mười, hai mươi lần cũng là chuyện bình thường."

Âu Dương Lạc ho nhẹ một cái, cười nói: "Diễn hôn thì sao? Cũng có thể NG mười mấy hai mươi lần hả?"

Anh ta vừa nói vừa hoạt động tay chân, cười to nói: "Anh phải cố gắng mới được."

Nói chuyện với nhau xong, giữa hai người không còn ngưng ngừng như lúc mới gặp nữa.

Đường Bội lại quá rõ, một người mạnh mẽ như Âu Dương Lạc, bất luận gặp phải đả kích gì, cũng sẽ không cần người bên cạnh đồng tình và thương hại.

Dù cho nó là thật lòng.

Cô bước nhanh hơn, đi về phía Sở Dực Thành.

"Bội Bội." Âu Dương Lạc đột nhiên gọi.

"Sao?" Đường Bội dừng bước quay sang nhìn anh ta."

"Anh có thể hỏi, rốt cuộc anh kém người kia ở chỗ nào không?"

Đường Bội suy nghĩ một chút, cô nhìn sự nghiêm túc trên mặt Âu Dương Lạc, nhìn người đàn ông đẹp trai, mạnh mẽ, đủ để nhiều cô gái điên cuồng này, cười nhạt.

Cô không trả lời vấn đề này, chỉ khẽ ngâm nga bước tiếp về phía Sở Dực Thành.

Giai điệu xa lạ, nhưng anh ta vẫn nghe rõ từng chữ: "Em đau đớn khóc thảm thiết trước mặt anh..." Diệp gia quán.

Cả người Âu Dương Lạc bỗng nhiên cứng ngắc.

Anh ta và Đường Bội là thanh mai trúc mã, chứng kiến quá trình trưởng thành của nhau, nhưng anh ta chưa bao giờ thấy, Đường Bội kiên cường nhường này, khóc trước mặt mình.

Âu Dương Lạc siết chặt hai nắm đấm.

Anh ta không thể nào tưởng tượng được, cảnh Đường Bội khóc lóc trước mặt Sở Quân Việt.

Nhưng mà...

Anh ta biết, cho dù Đường Bội kiên cường thế nào, cũng đã trải qua lúc đau đến xé lòng.

Anh ta cũng biết, Đường Bội đã cắn răng để đi đến hôm nay như thế nào.

Nhưng hình như, anh ta chưa từng chân chính cho cô một cái ôm dịu dàng thoải mái.

Âu Dương Lạc từ từ buông lỏng hai tay.

Anh ta nghĩ rằng mình thua trong khi cạnh tranh với Sở Quân Việt, nhưng bây giờ mới phát hiện, thì ra lúc vừa bắt đầu, mình đã thua triệt để.

Âu Dương Lạc kinh ngạc nhìn Đường Bội đã đi xa, bóng lưng cao gầy nhưng lại có chút yếu ớt, thời đánh đấm sinh tồn trong rừng, mồ hôi đổ như mưa đã qua.

Anh ta nhìn lại chính mình, hồi ấy vì tranh giành vị trí thứ nhất với Đường Bội mà mặt đỏ gầy, cả hai không ai nhường ai.

Anh ta cũng nhớ rõ, lần đầu tiên mình và Đường Bội cùng tham gia huấn luyện sinh tồn dã ngoại, lúc ấy Đường Bội bị thương ở chân, trước ánh mắt cười nhạo khiêu khích của mình, quật cường thu lại nước mắt sắp chảy xuống...

Mặc dù sau đó anh ta hết lòng xử lý vết thương cho cô, mấy ngày sau, kiên nhẫn chờ Đường Bội, không để cô đang bị thương mà tụt lại phía sau... Nhưng tất cả, đều bị lời nói ác độc của anh ta vây lấy.

Tay Âu Dương Lạc run rẩy.

Những chuyện cũ tưởng rằng đã lãng quên, cứ hiện ra từng chút.

Thì ra, mối ràng buộc giữa họ, lại sâu và nhiều như thế.

Chỉ tiếc...

Chuyện cũ, không bao giờ có thể thay đổi!

Đường Bội đang nghe Sở Dực Thành nói đùa, nhìn qua mới thấy Âu Dương Lạc đang cười, vẻ mặt lại hơi lạ, nhưng cô cũng không nói gì, chỉ tiếp tục nghe Sở Dực Thành nói.

Xế chiều hôm đó quay cảnh của nam thứ số 2 và nữ chính, nhưng thật ra cũng là lần đầu nữ chính và Nghiêm Minh Lăng gặp nhau.

Nghiêm gia và Bạch gia mấy đời thân nhau, Nghiêm Minh Lăng và Bạch An đã quen biết nhau từ nhỏ.

Nghiêm Minh Lăng còn là bạn học đại học của Bạch An.

Lúc họ quen nhau, chính là lúc Bạch An đau khổ theo đuổi Tạ Liên Thành.

Thành tích của Bạch An tuy cũng không tệ, nhưng đối với Nghiêm Minh Lăng luôn đứng nhất trường mà nói, lúc đó anh ta vào học ở trường đại học này, làm cho mọi người hết sức kinh ngạc.

Bao gồm cả Bạch An.

Cô từng cười đùa đứng trong sân trường chặn đường Nghiêm Minh Lăng, người mà như không cùng thế giới với cô, dưới sự chỉ chỗ của các học sinh, lớn gan đùa anh ta: "Nghiêm Minh Lăng, cậu không phải là học sinh giỏi nhất trường sao? Sau lại lưu lạc tới trường tôi vậy?" (muốn để 'lạc trôi' cơ =)))

Cô còn nắm cằm Nghiêm Minh Lăng, cười nói: "Nói nhỏ cho tôi biết, có phải hồi cấp ba quen bạn gái nên ảnh hưởng đến việc học tập hay không, hửm?"

Cô vẫn còn nhớ khuôn mặt đỏ gây và cái kiêu đi như chạy của Nghiêm Minh Lăng ngày ấy.

Cũng nhớ sau khi Nghiêm Minh Lăng đi rồi, mình đã cười to như thế nào.

Nhưng không ai ngờ rằng, cái người Nghiêm Minh Lãng này, không chỉ giúp Bạch An học bổ túc để lấy được tấm phiếu điểm xinh đẹp để chứng minh cho Tạ Liên Thành thấy, sau đó, khi Bạch An thất hồn lạc phách, đi khỏi nước, im hơi lặng tiếng, cùng cô sang Mỹ.

Cảnh quay hôm nay, Bạch An và Nghiêm Minh Lãng, ở trong sân trường nơi đất khách, lần đầu chạm mặt nhau.

Lúc đầu Bạch An cho rằng, ba năm kế tiếp, hoặc trong thời gian dài hơn, cô cũng sẽ ở lại nơi xa lạ này.

Tạ Liên Thành vừa bị cô từ chối, theo hiểu biết của cô về người này, thì anh ta tuyệt đối sẽ không tìm cô lần nữa.

Mặt dày bất chấp tất cả đi theo sau lưng người ta, vĩnh viễn chỉ có riêng cô mà thôi.

Sau đó, đúng lúc, ở xứ sở xinh đẹp này, trong sân trường cổ điển, Bạch An ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Nghiêm Minh Lãng đang dựa ngời dựa vào cây, yên lặng xem tài liệu trong tay.

Anh ta mặc tây trang màu đen, áo sơ mi trắng được cài nghiêm chỉnh, cà vạt được thắt chỉnh tề, thêm cặp kính tri thức tạo cho người ta cảm giác cấm dục.

Nhưng Bạch An biết, dưới bộ đồ cực kỳ nghiêm túc này, là một Nghiêm Minh Lãng vô cùng đẹp trai.

Thân là người học giỏi nhất trường, lại có thêm ánh hào quang của cái thân phận là thiếu gia Nghiêm gia, ở trường Nghiêm Minh Lãng có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng bá chủ học tập này, hoàn toàn khác biệt với Bạch An.

Cả đại học... Không! Từ cấp hai, tất cả tâm tư của cô đều đặt trên người Tạ Liên Thành.

Nhưng bá chủ học tập Nghiêm Minh Lăng, người khác phái duy nhất anh ta tiếp xúc, có lẽ cũng chỉ có cô gái Bạch An thích bắt nạt anh ta mà thôi.

Tha hương gặp bạn cũ!

Vả lại người bạn này còn là một người bạn cũ đặc biệt!

Mắt Bạch An lập tức sáng lên.

Cô vừa chuẩn bị bắt chuyện với Nghiêm Minh Lăng, nhưng lại buông tay xuống, khẽ bước vòng qua sau cái cây Nghiêm Minh Lăng đang dựa.

Cô chuẩn bị dọa người bạn tốt này.

Cho nên không chú ý, thật ra từ đầu tới cuối, ánh mắt của Nghiêm Minh Lăng đều chỉ dừng lại ở một chỗ trên quyển sách.

Khi Bạch An nhẹ bước vòng ra phía sau, cơ thể căng thẳng của anh ta lập tức được thả lỏng, ngay cả khóe môi cũng khẽ cong lên.

Khi bàn tay mềm mại trắng nõn từ phía sau vươn tới, một tay rút quyển sách thật dày trên tay anh ta, Nghiêm Minh Lăng nhanh chóng thu lại sự dịu dàng trên mặt, dè cái tay đang quay kia lại, nghiêm túc nhìn Bạch An đang cười cợt phía sau.

Thật tốt... Trái tim Nghiêm Minh Lăng nóng lên, rốt cuộc cũng thấy được nụ cười của cô ấy rồi.

Nhưng sắc mặt anh ta vẫn nghiêm túc như cũ, đẩy gọng kính như bao con mọt sách khác, có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi mới đến ngày đầu tiên, sao lại..."

"Tại chúng ta có duyên chứ sao!" Bạch An không chút nghi ngờ trả sách lại cho Nghiêm Minh Lăng, diệp gia quán, cười hì hì nói: "Lăng ca, sao cậu lại luân lạc tới trường tôi vậy? Không phải họ nói cậu tới trường đại học danh tiếng đào tạo chuyên sâu rồi sao? Nhưng nói gì thì nói, mấy năm tới, nhờ cậu chỉ giáo nhiều hơn rồi."

Vừa nói vừa giống như hai người anh em tốt, quàng tay qua vai Nghiêm Minh Lăng.

Nghiêm Minh Lăng chăm chú nhìn mặt Bạch An.

Cô ấy đang cười.

Giống như lần gặp gỡ nhiều năm trước, cười giống như không tim không phổi.

Nhưng Nghiêm Minh Lăng biết, dưới nụ cười của Bạch An bây giờ, đã không còn ngông cuồng và bông bột như trước.

Trong mắt của cô, có sự đau khổ mà ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra.

Nghiêm Minh Lăng nắm chặt quyển sách trong tay, gật đầu, nói: "Được."

Khi đó Nghiêm Minh Lăng cũng không biết, chuyện xưa của anh ta và Bạch An lại bắt đầu từ đó.

Có thể từ lúc sớm hơn, khi anh ta bỏ qua trường học tốt nhất trong nước, lựa chọn học chung trường với Bạch An, lựa chọn lặng lẽ bảo vệ Bạch An, khi đó, giữa trời xanh, đã mở ra chuyện xưa của họ.

Theo tiếng 'cut' của Sở Dực Thành, cảnh quay buổi chiều chính thức kết thúc.

Âu Dương Lạc lần đầu đóng phim, biểu hiện của anh ta không giống như hai người mới khác trong đoàn phim.

Ngay cả Đường Bội còn thấy lạ, rõ ràng tính cách nhân vật của Nghiêm Minh Lăng và Âu Dương Lạc khác nhau, nhưng sao Sở Dực Thành lại để anh ta gia nhập đoàn phim.

Cô không tin Sở Dực Thành bị Âu Dương gia uy hiếp, hoặc vì tiền tài trợ gì gì đó.

Phân cảnh buổi chiều, có thể nói là lần NG nhiều lần nhất của Đường Bội từ khi gia nhập đoàn phim tới nay.

Phong cách cá nhân của Âu Dương Lạc cũng rất rõ ràng, thỉnh thoảng lơ đãng giở tay nhắc chân, căn bản là một người ngang ngược có dã tâm, nào có nửa điểm hào hoa phong nhã câu nệ của bá chủ học tập.

Nhiều lần chính anh ta cũng cảm thấy hơi cứng, diễn được phân nửa đã dừng, cười như không cười nhìn Đường Bội.

Đường Bội không quen nhìn Âu Dương Lạc như vậy, cũng thấy hơi buồn cười.

Gian nan lắm mới quay xong, cô vừa đảm vai mình, vừa nhìn qua bên cạnh, Âu Dương Lạc cũng bị hành đến mệt mỏi, cười trêu: "Sao hả? Muốn rút lui à?"

"Rút lui?" Âu Dương Lạc nhíu mày, kinh ngạc lặp lại câu nói của Đường Bội.

Dáng vẻ anh ta bây giờ, giống như lúc huấn luyện, cũng không gò bó, không chịu thua như vậy.

"Trong từ điển của anh, không có hai chữ rút lui!" Âu Dương Lạc nhướn mày cười, cúi đầu nhìn kịch bản bị mình hành cả buổi chiều, nói: "Ngày mai chắc chắn anh sẽ khiến em nhìn bằng cặp mắt khác xưa."

Trải qua một buổi quay, chút xấu hổ nho nhỏ lúc trưa cũng biến mất.

Đường Bội vừa cười nói với Âu Dương Lạc vừa đi tới phòng nghỉ ngơi.

Sở Dực Thành đã thương lượng với nhà trường mượn chỗ này để quay phim, thế nhưng thiết bị ở đây cũng không thể nào đầy đủ như ở thành phố điện ảnh.

Chỉ có vài người có địa vị trong đoàn phim mới có phòng nghỉ và phòng hóa trang riêng, những người khác thì dùng chung một phòng.

Dù vậy, trong căn phòng trên tầng hai, vẫn có hơi chen chúc.

Đường Bội và Âu Dương Lạc dùng phòng hóa trang riêng, đi tới ngã rẽ hai người liền tách ra.

Từ đầu tới cuối chú Lợi vẫn đứng cách Đường Bội không xa, lúc này lại quan sát bốn phía, đi tới phòng hóa trang trước Đường Bội một bước.

Bình thường lúc cô quay Ann sẽ tự tìm thú vui, hôm nay lại lúng túng đứng canh ở cửa phòng hóa trang.

Thảo nào chú Lợi lại cảnh giác, Đường Bội dừng bước, như có điều suy nghĩ nhìn Ann.

Hiện tại có thể nói Ann là thợ trang điểm riêng của cô, không chỉ thế, cô ấy còn là bạn của Đường Bội.

Lúc này nét mặt Ann không phải xấu hổ mà là lo lắng.

Thấy đám người Đường Bội đi tới, rõ ràng mắt cô ấy sáng lên, bước nhanh tới đón.

Chỉ tiếc có người còn nhanh chân hơn.

Không biết từ lúc nào Lục Tử Mặc đã nhanh chân bước lên trước. Không cho Ann cơ hội nói chuyện đã hạ giọng nhìn Đường Bội, nói: "Sở thiếu đang chờ cô."

Rốt cuộc Đường Bội cũng hiểu tại sao Ann lại như vậy, trong lòng không khỏi thấy cảm kích.

Đường Bội không phải là người thích bàn luận chuyện riêng của mình với người khác, cho nên cô cũng không nói chuyện của mình và Sở Quân Việt cho Ann nghe.

Cho nên Ann cũng hiểu lắm.

Trong mắt cô ấy, quan hệ của Sở Quân Việt và Đường Bội cũng giống như những nữ diễn viên và kim chủ khác.

Cũng chính bởi vì vậy, cô ấy mới đứng chờ ở đây, đồng thời còn lo lắng như thế.

Nghĩ tới đây, Đường Bội cười trấn an nhìn Ann, quay lại gật đầu với Lục Tử Mặc, sau đó nói với chú Lợi: "Chú Lợi, không sao đâu!"

Lúc đi qua Ann, Đường Bội vỗ vai cô một cái, cười nói: "Đừng lo, không sao đâu."

Trong phòng hóa trang vô cùng yên tĩnh.

Đường Bội vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Sở Quân Việt im lặng ngồi trên ghế salon.

Cô đóng cửa phòng lại, tắt cả những ánh mắt hoặc tò mò hoặc lo lắng đều bị ngăn ngoài cửa, bước chậm tới chỗ Sở Quân Việt đang chăm chú nhìn laptop.

Ghế không lớn, nhưng có thể chuẩn bị được căn phòng thế này, Sở Dực Thành đã tốn khá nhiều sức lực rồi.

Đường Bội cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

Cô đi qua bàn trà, chống hai tay bên hông ghế của Sở Quân Việt, nhìn anh chăm chăm, cười nói: "Không phải hôm nay Sở thiếu rất bận rộn sao?"

Hai mắt Sở Quân Việt vẫn đặt trên màn hình laptop.

Đường Bội nhìn anh chốc lát thấy anh không nhìn mình cũng bắt chước anh nhìn vào màn hình laptop.

Trên máy không phải là tài liệu công việc, cũng không phải bất cứ thứ gì liên quan tới công việc, mà là phim.

Là cảnh quay từ đầu giờ trưa tới chiều của đám người Đường Bội.

Cảnh quay của cô và Âu Dương Lạc, nếu như thật sự có người có tư tâm, tùy tiện cắt chụp, cũng có thể ngắt được một vài hình ảnh mờ ám của hai người.

Ví dụ như cảnh Sở Quân Việt đang xem, Đường Bội và Âu Dương Lạc gặp lại nhau ở trường, cô vô cùng thân thiết nhiệt tình ôm vai anh ta, đáng vẻ cười cười nói nói.

Người quay hiển nhiên rất có kinh nghiệm về mặt này, nếu như nhìn lướt qua, sẽ cảm thấy cảnh Đường Bội chuyên tâm muốn đùa giỡn Âu Dương Lạc là chuyện bình thường.

Nhưng nếu quan sát kỹ một chút, sẽ phát hiện ánh mắt sau cặp kính của Âu Dương Lạc, cũng đang chăm chú nhìn Đường Bội.

"Quay tốt thật!" Đường Bội tán dương từ đáy lòng.

Cô ngồi lên tay vịn của ghế, cười hỏi: "Còn cảnh khác không?"

Sở Quân Việt hừ một cái, nhưng không bật cảnh khác cho Đường Bội xem.

Đường Bội chống cằm, nghiêng đầu nhìn mình và Âu Dương Lạc trên màn hình. Không thể không nói, cô và Âu Dương Lạc đều cực ăn ảnh. Trai đẹp, gái xinh, sánh vai chiến đấu, trong sân trường cổ điển, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp.

"Anh vội vã tới đây..." Sở Quân Việt không chịu bật, Đường Bội đành tự tìm cảnh khác để xem.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô, trong laptop của Sở Quân Việt vẫn còn những cảnh quay khác, đều là cảnh quay hồi chiều, hơn nữa tất cả đều là cảnh quay của Đường Bội và Âu Dương Lạc.

"Vì mấy đoạn phim này sao?" Đường Bội cười gượng nhìn Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt mặt trầm như nước.

Đường Bội không kìm được mà bật cười.

Cô vươn tay qua, giống như Bạch An đối với Nghiêm Minh Lăng trong phim, nắm lấy cằm Sở Quân Việt, sau đó thuận thế ôm vai anh, cười nói: "Bạch An thích đùa giỡn Nghiêm Minh Lăng, nhưng mà em lại chỉ thích đùa giỡn Sở tổng thôi. Anh nói em phải làm sao mới tốt đây?"

Vừa nói cô vừa vòng tay qua gáy Sở Quân Việt, kéo anh về phía mình.

Tay còn lại ngả ngón nâng cằm anh lên, cúi xuống hôn lên môi anh một cái rồi dời ra.

Lúc nói chuyện, hơi thở của cô phun lên môi Sở Quân Việt, nhìn đôi mắt sâu thẳm của đối phương, Đường Bội cười nói: "Cái bộ dạng nổi máu ghen này, em rất thích!"

Sở Quân Việt ôm lấy Đường Bội.

Anh chôn đầu ở bụng Đường Bội, khẽ gọi: "Bội Bội..."

Đuôi lông mày khóe mắt của Đường Bội đều là ý cười.

Cô vuốt tóc Sở Quân Việt, cười hỏi: "Thế nào?"

"Những hình ảnh này, đều do người nặc danh gửi cho anh." Sở Quân Việt giải thích nói: "Tuy anh mời rất nhiều vệ sĩ tới bảo vệ em, nhưng không có ý định can thiệp vào công việc của em."

"Em biết." Đường Bội đáp, ôm lại anh.

Sở Quân Việt ôm cô lên ngồi trên đùi mình, để cô tựa vào ngực mình, tiếp tục nói: "Người nặc danh gửi những thứ này tới, rõ ràng là không có ý tốt..."

Đường Bội nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

"Chắc là cùng phe với người kia." Sở Quân Việt lại nói.

Đường Bội gật đầu.

Cái này không khó đoán.

Trước đó họ có thể ra tay với Đường Bội, nhưng bây giờ bên cạnh Đường Bội được Sở Quân Việt bố trí như thùng sắt, ngay cả ruồi cũng chui

không lọt, những người đó muốn ra, thật sự khó.

Cho nên họ mới dùng đến chiêu này.

Có lẽ đối phương đã xác định tầm quan trọng của Đường Bội đối với nhà họ Sở, nên mới xài chiêu rút củi dưới đáy nồi, khích bác ly gián quan hệ của hai người, kích thích tâm trạng của Sở Quân Việt.

Đường Bội híp mắt.

Đúng lúc Sở Quân Việt ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bốn mắt chạm vào nhau, đều thấy được sự nghi ngờ trong mắt nhau.

Sở Quân Việt trầm giọng nói: "Em cũng nghĩ đến."

"Không phải Lạc." Đường Bội chắc chắn nói: "Em tin tưởng Lạc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh ấy cũng tuyệt đối không liên thủ với người muốn hại em."

Thái độ của cô rất chắc chắn, làm con người của Sở Quân Việt cũng co rút lại.

Anh có chút không cam lòng nheo mắt nhìn Đường Bội, tuy anh cũng biết, chuyện này tuyệt đối không có sự tham dự của Âu Dương Lạc, nhưng hết lần này đến lần khác anh ta đều xuất hiện đúng lúc như vậy, thân là trùm thế lực ngầm ở Châu Âu, nếu không phải anh ta tự nguyện, ai có thể ép anh ta tham gia?

Nhưng mà Đường Bội tin tưởng Âu Dương Lạc thế này.

Một chút cũng không hoài nghi anh ta.

Điều này làm cho Sở Quân Việt khó chịu.

"Tại sao?" Anh không kìm lòng được, hỏi: "Tại sao em lại tin tưởng anh ta như vậy?" (ở đây, Lạc nhỏ tuổi hơn SQV, nhưng vì sự tôn trọng giữa những người mạnh, nên mình để xưng hô giữa họ là 'anh' 'tôi')

"Lạc không biết làm chuyện như vậy." Đường Bội kiên nhẫn giải thích: "Lạc cũng không phải là người ngu xuẩn như thế." Diệp gia quán.

"Có thể vì vậy, cho nên anh mới mạo hiểm làm thế thì sao?" Giọng của Sở Quân Việt trở nên lạnh lẽo.

Anh thật sự không thích Đường Bội tin tưởng và bảo vệ Âu Dương Lạc như vậy.

"Không thể nào." Đường Bội lại mỉm cười.

Giống như vì trấn an Sở Quân Việt, cô cúi đầu hôn lên môi anh một cái, nói tiếp: "Nếu như là Lạc, anh ấy tuyệt đối sẽ không tính sai một điểm."

"Điểm nào?" Sở Quân Việt hỏi.

"Người chuyển mấy thứ này cho anh, sẽ phải nghĩ đến, mặc kệ hẩn giấu tên thế nào, em cũng đều có cách, tìm được địa chỉ email của hẩn." Đường Bội cười tự tin: "Nếu như là Lạc, anh ấy tuyệt đối sẽ không quên điểm này. Cho nên..."

Cô nghiêng người, ngón tay thon dài gõ mấy cái trên bàn phím, từ tốn nói: "Không phải Lạc."

Sở Quân Việt nuốt sạch cơn tức.

Anh nhìn nụ cười tự tin trên mặt Đường Bội, không kìm được mà ôm chặt cô hơn.

Chóp mũi của anh đều là mùi hương của Đường Bội, nhưng lòng cũng nôn nóng như vậy.

"Thật ra anh cũng không nghĩ là Âu Dương Lạc..." Sở Quân Việt buồn bực nói.

"Nhưng mà anh ghen." Lúc Đường Bội quay đầu nhìn anh, anh bổ sung thêm một câu.

Lúc này đây, Đường Bội cười rộ lên.

"Em đóng phim anh không phản đối." Sở Quân Việt không nhìn Đường Bội, nói: "Nhưng anh ghét em và anh ta diễn chung."

Anh càng rầu rĩ không vui, nụ cười trên mặt Đường Bội càng rõ hơn.

"Anh không tin em sao?" Đường Bội cúi đầu, hôn lên trán anh, cười nói: "Đây chỉ là quay phim mà thôi. Với lại lúc này không phải em đã nói rồi sao? Mặc kệ trong phim em và những diễn viên nam khác diễn thế nào, việc này em chỉ nghĩ muốn làm cùng anh."

"Lần trước em và Cố Diệp diễn hôn, anh đã rất kìm chế, mới bỏ qua cho hẳn." Sở Quân Việt trầm giọng nói.

Lúc anh và Đường Bội ở cùng nhau, anh đều bằng lòng yếu thế trước cô.

Trong mắt Sở Quân Việt, đó không phải chuyện mất mặt gì.

Lúc này giống như bị kích thích, ngay cả giọng nói cũng có vẻ hơi u sầu, ánh mắt lại có chút sắc bén.

Đường Bội nhướn mày, kinh ngạc nhìn Sở Quân Việt, không hiểu tại sao tự nhiên anh lại lật nợ cũ ra nói.

"Anh biết, đây chỉ là công việc." Sở Quân Việt lại nói: "Nên anh mới miễn cưỡng ép bản thân nhẫn nại, không bắt em nhốt lại, nhốt vào chỗ chỉ có mình anh nhìn thấy."

Đường Bội bật cười.

Sở Quân Việt lại nói tiếp: "Bởi vì Cố Diệp đối với em mà nói, chỉ là một người qua đường, nếu như hai người vẫn ở lại giới giải trí, có lẽ sẽ có hợp tác tiếp, có lẽ cũng sẽ không. Bất luận thế nào, đối với em mà nói, hẳn chỉ là một người có cũng như không mà thôi."

Sở Quân Việt nhắm mắt lại, ép mình nhìn vào màn hình laptop, nhìn Đường Bội và Âu Dương Lạc cùng nói cùng cười.

Anh nhìn Đường Bội, khẽ nói: "Nhưng nếu anh thật sự làm như vậy, có phải em sẽ rời xa anh không?"

"Sao lại thế?" Đường Bội dịu dàng sờ trán anh, cười nói: "Với em mà nói, anh là người vô cùng quan trọng, diệp gia quán, sao em có thể nói ra hai chữ chia tay đơn giản như vậy?"

"Bội Bội..." Sở Quân Việt thì thào: "Nếu lại xảy ra chuyện như vậy, anh thật sự không biết mình có thể khống chế bản thân hay không."

Anh sờ mặt Đường Bội, nói: "Cứ tiếp tục như vậy, anh chắc chắn sẽ trở nên càng đáng sợ, khiến em cũng không chịu nổi, ngay cả anh cũng khinh bỉ chính mình..."

Đường Bội nhìn anh chăm chú, cười nói: "Nói đi, anh muốn nói cái gì? Là muốn em không diễn chung với Lạc nữa hả? Hay kêu chú út sa thải anh ấy?"

Sở Quân Việt quay đầu qua chỗ khác, lỗ tai đỏ lên.

Có một cô vợ thông minh như vậy, thật là đau đớn mà cũng vui sướng.

"Diễn hôn, xóa sạch."

"Được."

"Ôm ấp, xóa."

"..."

"Năm tay, anh cũng không thích."

".... Sở tổng của em muốn em và anh ấy đứng cách nhau ba bước khi diễn sao?" Đường Bội không thể nhịn được nữa, cười nói.

Ai biết Sở Quân Việt quay đầu lại nhìn cô, nghiêm túc nói: "Như vậy rất hợp ý anh."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Ngọt Ngào Đến Buồn Nôn

Đường Bội nhìn Sở Quân Việt chăm chăm, đột nhiên bật cười.

Cô để lên mặt Sở Quân Việt, đặt trán lên trán anh.

Lúc này khoảng cách của họ rất gần, gần đến nỗi trong mắt chỉ có nhau, không có chỗ cho người khác tồn tại.

"Làm sao bây giờ?" Đường Bội cắn môi dưới của Sở Quân Việt, cười nói: "Càng ngày càng thích, làm sao bây giờ?"

Tay Sở Quân Việt kéo dọc xuống từ mặt Đường Bội, cuối cùng dừng lại ở gáy của cô, kéo cô tới gần mình: "Không sao cả, bất luận có bao nhiêu thích, anh đều hoàn lại cho em gấp trăm lần."

Anh dịu dàng hôn lên trán cô, nói: "Cho nên hãy thích nhiều hơn một chút nữa nhé!"

Đường Bội cười ôm lại anh.

Họ hưởng thụ khoảng khắc hạnh phúc của riêng mình.

Ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa, bọn người Lục Tử Mặc chờ thật lâu mà không thấy hai người đi ra, lo lắng gõ cửa, thấp giọng hỏi: "Sở thiếu? Cô Đường?..."

Đường Bội cười nhìn Sở Quân Việt, nói: "Chúng ta về trước đã."

Sở Quân Việt ảo não thở dài một cái, vẻ mặt bất mãn, nhưng vẫn đỡ Đường Bội đứng lên, sửa tóc lại cho cô, thu hồi sự bất mãn trên mặt, từ tốn nói: "Được, chắc em đói bụng rồi."

Rồi nhìn xuống bụng cô, trong giây phút ấy, cả người Sở Quân Việt dường như nhũn ra.

Anh duỗi tay phải ra, cẩn thận vuốt ve bụng Đường Bội, dịu dàng nói: "Chắc thằng nhóc này cũng đói bụng rồi..."

Khi đặt tay lên bụng Đường Bội, anh không kiềm chế được mà run rẩy.

Đường Bội nắm lấy tay anh, cảm nhận được Sở Quân Việt đang run rẩy, cô cúi đầu xuống nhìn bụng mình, lại ngẩng đầu nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Anh sao vậy?"

Sở Quân Việt nắm tay cô, lắc đầu, nói: "Không có gì."

Dừng mấy giây, trầm giọng bổ sung: "Bội Bội... Anh thật sự không đợi được nữa rồi, anh muốn làm ba ngay!"

Giọng nói vì đè nén mà trở nên khàn khàn, làm Đường Bội không nhận được mà nhìn anh thêm một cái.

Sở Quân Việt thuận thế ôm chầm Đường Bội, cúi xuống hôn lên môi cô, nói: "Thật sự không đợi nổi. Chỉ vừa nghĩ tới, rất nhanh sẽ có một bé con vừa giống em, vừa giống anh. Anh đã không kìm lòng được, anh hưng phấn đến mức đầu óc trống rỗng."

Lúc cửa phòng hóa trang được mở ra, Sở Quân Việt đã khôi phục dáng vẻ lãnh tỉnh.

Đám người Ann nhìn nét mặt của Sở Quân Việt rồi lặng lẽ nhìn Đường Bội, dùng khẩu hình hỏi: "Không sao chứ?"

Đường Bội mỉm cười với Ann, lắc đầu.

Ann nhìn cánh tay đang quấn bên hông Đường Bội của Sở Quân Việt, thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đường Bội, nói: "Sở thiếu, để tôi thay đồ cho cô Đường trước!"

"Không cần.." Sở Quân Việt từ tốn nói: "Ngày mai tôi sẽ cho người đem quần áo tới."

Hiện tại anh không muốn rời xa Đường Bội, ôm eo cô đi ra ngoài.

Trên hành lang vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng bước chân của hai người.

Đi ra khỏi phòng, đứng dưới ánh mặt trời, Đường Bội quay đầu nhìn lại nơi đó.

Trên hành lang lầu hai, Âu Dương Lạc đã thay đồ xong, đang im lặng đứng đó.

Anh ta nhìn Đường Bội, khẽ cười với cô, diệp gia quán, đưa tay lên làm động tác hẹn gặp lại.

Đúng lúc này, Sở Quân Việt cũng quay người qua.

Đối mặt với Sở Quân Việt, mặt Âu Dương Lạc lạnh hơn rất nhiều.

Anh ta thu nụ cười trên mặt, đôi mắt trở nên sắc bén.

Hai người đàn ông anh tuấn, mạnh mẽ không thua gì nhau, đứng nhìn nhau từ xa, mặc dù không nói gì nhưng họ đều hiểu ý trong mắt nhau.

Đường Bội nghiêng đầu, cô không hỏi những gì xảy ra giữa Sở Quân Việt và Âu Dương Lạc.

Đến khi ngồi lên xe, đóng cửa lại, Sở Quân Việt mới căn răng nghiêng lợi nói: "Cho dù đứng cách nhau ba mét khi diễn, anh cũng không thể buông lỏng!"

Đường Bội gãi cằm Sở Quân Việt, cười nói: "Này, cho dù Sở thiếu có đặc quyền riêng, nhưng cũng không nên lạm dụng như thế nhé."

Cô cười nói: "Dùng như vậy, có hơi phí."

"Bây giờ anh cảm thấy lời nói của ông nội rất đúng." Sở Quân Việt nói một đằng đáp một nẻo.

Đường Bội cảm thấy khó hiểu.

"Ông nói..." Sở Quân Việt vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này ánh mặt trời vờn quanh họ, phía trước là quốc lộ rộng lớn, giống như tương lai của họ.

"Ông nội đã từng nói với anh, muốn lấy được thứ mình thật sự muốn, thì phải đủ mạnh. Bằng không cho dù lấy được, cũng sẽ không bảo vệ được..." Sở Quân Việt từ tốn nói.

"Ah?" Đường Bội nhú mày, vẫn chưa hiểu được ý của anh.

Sở Quân Việt không nói thêm.

Những lời này, ông cụ Sở đã nhắc với anh rất nhiều lần.

Trước đó, có lẽ vì điều kiện cuộc sống quá tốt, nên anh chưa từng cảm nhận được cảm giác ấy.

Sau này, ông cụ Sở đã cho Sở Quân Việt trải qua giây phút khắc sâu vào cuộc đời anh.

Khi anh dốc hết toàn lực muốn tìm Đường Bội, từ đầu tới cuối ông vẫn luôn ngăn cản anh.

Bây giờ Sở Quân Việt đã hiểu, năm đó người cản trở việc mình tìm kiếm Đường Bội, ngoại trừ ông nội, thì không còn ai vào đây nữa.

Cho nên năm đó anh mới không tìm được cô gái dịu dàng đã cứu mình và cho mình ấm áp.

Chỉ tiếc, bài học kia của ông cụ, hình như vẫn chưa đủ sâu, nếu không nhiều năm sau, sao Sở Quân Việt lại còn phạm sai lầm như năm ấy nữa chứ.

Anh đã hiểu rõ, chỉ có đủ mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ thứ mình muốn bảo vệ.

"Nếu như người bên cạnh em không phải anh, tên Âu Dương Lạc, sẽ quét sạch những kẻ phản đối trong gia tộc, rồi không chút cố kỵ cướp em đi..." Sở Quân Việt giải thích.

Đường Bội chớp mắt.

Cô thả lỏng người dựa lưng vào ghế, im lặng vài giây, đột nhiên bật cười nói: "Cũng không hoàn toàn là vậy..."

"À?" Sở Quân Việt không nhận được hỏi.

Đường Bội vẫn nhìn Sở Quân Việt.

Anh nhìn cô mấy giây, cũng học theo cô, thả lỏng người dựa vào ghế, sau đó quay qua nhìn cô.

Hành vi của họ có chút ngây thơ.

Ngây thơ đến mức làm nụ cười trên mặt Đường Bội càng thêm sâu.

Cảm giác này, giống như hai người yêu nhau cuồng nhiệt, buổi tối, nằm trên giường, nói với nhau những chuyện ngọt ngào.

Đường Bội khẽ nói: "Cho dù anh ấy muốn cướp, cũng phải xem xem thứ đó có cướp được không đã."

Sở Quân Việt cũng nén giọng, khẽ hỏi: "Vậy em sẽ bị anh ta cướp sao?"

Đường Bội chớp mắt một cái, cố ý im lặng.

Sở Quân Việt lại nóng nảy như ngồi trên lửa.

Anh cầm lấy tay Đường Bội, gãi lòng bàn tay của cô, lúc cô cười muốn rút tay về thì anh lại cầm chặt hơn một chút.

Anh kéo tay Đường Bội lên môi, hôn một cái, hỏi: "Sẽ bị cướp đi sao?"

"Tất nhiên là không..."

Đường Bội vừa cười vừa nói.

Nói xong cô liền cười to.

Sở Quân Việt băng lòng vì cô mà trở nên như vậy, sao cô có thể rời bỏ anh?!

Sở Quân Việt hôn từng ngón tay của cô, khẽ nói: "Anh cũng vậy, sẽ không để người khác có cơ hội cướp anh khỏi em..."

"Này..." Đường Bội liếc anh một cái, cười nói: "Anh rất quý hiếm hả? Còn có người tới giành anh với em ấy à?! Chẳng lẽ anh không biết, khắp nước đều đồn đại, nói tổng giám đốc Sở thị không thích phụ nữ, với lại nhiệt độ cơ thể giống như nước đá vậy."

"Anh không biết." Sở Quân Việt thật thà đáp.

Ngoại trừ Đường Bội, thật sự không có ai dám ăn nói như vậy trước mặt anh.

Đường Bội liếc anh một cái.

Nhìn từ góc này, Sở Quân Việt dịu dàng nắm tay cô, trên khuôn mặt luôn nghiêm túc giờ lại xuất hiện vẻ ngây thơ hiếm thấy, làm trái tim Đường Bội đập lỗi một nhịp.

"Sở thiếu..." Cô nhích qua chỗ anh, khẽ nói: "Thật ra em đã lừa anh, người muốn gả cho anh làm bà Sở, nhìn sơ thôi cũng đủ để bao một vòng quanh trái đất rồi. Chẳng lẽ anh thật sự không biết?"

"Anh không biết." Sở Quân Việt vẫn không buông tay cô ra, "Anh cũng không muốn biết."

Nói xong anh quay qua nhìn Đường Bội.

Vẻ mặt vẫn như cũ.

Sở Quân Việt nghiêm túc nhìn Đường Bội, dùng giọng nói trầm thấp đầy từ tính nói: "Từ trước đến nay, anh chỉ cần một người, Đường Bội, em có đồng ý gả cho anh, làm vợ của anh không?"

Người đàn ông này phạm quy rồi!

Đường Bội cảm thán trong lòng.

Có lẽ Sở Quân Việt không biết, đáng vẻ nghiêm túc của anh, so với tất cả những lúc khác, càng mê hoặc người ta hơn.

Hai người nói chuyện một lúc, rồi cũng như tất cả những đôi tình nhân bình thường, nói lời ngọt ngào, ngay cả hơi thở của đối phương, cũng thấy dễ thương không gì bằng.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Diệp gia quán.

Đường Bội không biết Sở Quân Việt dùng cách gì mà khiến Sở Dực Thành xóa hết mấy cảnh Bạch An thân mật với Nghiêm Minh Lăng.

Ngay hôm sau quay, lúc cầm kịch bản lên chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, Đường Bội luôn nghĩ, có lẽ, những cảnh thân mật bị xóa đi, cũng không hoàn toàn là vì Sở Quân Việt.

Trong mắt Sở Dực Thành, Bạch An chính là Thích Bạch Phong, mà Nghiêm Minh Lăng chính là người chồng hiện tại của cô ấy, Tiêu Học Lâm.

Nhìn hai người thân mật bên nhau, sao Sở Dực Thành có thể dễ chịu được!

Dần dà Âu Dương Lạc từ từ quen thuộc với nhịp diễn, thông minh như anh ta thì làm sao để xuất hiện tình cảnh như ngày đầu.

Những phân cảnh của 'Phong hoa' ở Mỹ, dưới sự phối hợp của tất cả mọi người, đã được quay xong.

Sở Dực Thành luôn chú ý thời gian nghỉ, nhất là với Đường Bội, chẳng bao giờ để cô làm việc quá giờ.

Và lại, ngày nào cũng có người tới giám thị.

Tình cảm của Đường Bội và Sở Quân Việt, trong khoảng thời gian ở Mỹ, càng ngày càng tốt, ngọt như đường.

Có lẽ là vì thị uy, hoặc vì cảnh cáo Âu Dương Lạc, hoặc có thể vì bụng của Đường Bội đã từ từ to lên. Số lần Sở Quân Việt tới đón Đường Bội càng ngày càng nhiều, có khi ở công ty không có chuyện gì quan trọng, anh sẽ đem laptop tới phim trường làm luôn.

Chú Lợi cũng một tắc không rời, luôn theo sát Đường Bội.

Trừ ngày đầu tiên, dường như chú đã trở lại thành một người lính đánh thuê nghiêm khắc, kiệm lời ít cười, nhưng lại làm cho người ta vô cùng yên tâm.

Hình như chú cũng phát hiện cơ thể của Đường Bội thay đổi, thỉnh thoảng chạm mắt với Đường Bội, luôn nở nụ cười ấm áp với cô.

Hai hôm trước, sau khi quay xong, Cố Diệp đã đi làm việc riêng của mình.

Có lẽ giống như suy đoán của bọn Hạ Tử Diệu, độ nổi tiếng của Cố Diệp tăng nhanh như kỳ tích.

Hiện tại trên ti vi, trên website, báo chí, hầu như đều có thể thấy hình quảng cáo của Cố Diệp.

Nụ cười tà, ánh mắt mê hoặc, gương mặt đẹp trai, từng bước trở thành nam tài tử trẻ nổi tiếng nhất.

Bây giờ Đường Bội cũng ít dùng tới thiết bị điện tử, sau khi có thai, cô luôn tự giác cách xa laptop. Sở Quân Việt nói cho cô biết chuyện kia, nhưng giờ lại cấm không cho cô tham dự.

Đường như anh càng trở nên trầm ổn tin cậy, không chỉ chống lên một khoảng trời rực rỡ vì Đường Bội, mà còn càng ngày càng mạnh, trên thương trường, hầu như là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mặc dù vẫn chưa tra được người đứng sau, nhưng chỉ cần người kia hành động, sẽ bị Sở Quân Việt giết từ trong trứng nước.

Hoàn toàn không có cơ hội ra tay, chỉ có thể rút đầu vào góc khác, và còn phải tránh Sở Quân Việt.

Có thể nói trong khoảng thời gian này, là thời điểm hạnh phúc nhất của Đường Bội, cũng là thời gian thả lỏng nhất của cô.

Bốn giờ chiều hôm đó, họ thuận lợi quay xong hết cảnh ở trường học.

Hôm nay chỗ quay là trong một ngôi biệt thự ở Mỹ.

Chỗ này là do Sở Quân Việt cung cấp.

Nhân viên đoàn phim bắt đầu dọn dẹp, ngày mai phải quay ở chỗ khác.

Từ xa, một người đàn ông xa lạ xuất hiện ở cửa biệt thự.

Chú Lợi lập tức cảnh giác.

Nhưng Âu Dương Lạc lại nhanh hơn.

Anh ta nhìn một vòng, nhích chân chắn giữa Đường Bội và người đàn ông xa lạ.

Đường Bội vỗ vai Âu Dương Lạc một cái, khẽ nói: "Đừng căng thẳng quá."

Hiện tại động tác của cô không còn linh hoạt như lúc chưa có thai, chú Lợi cũng chạy tới bên cạnh cô, đề phòng nhìn người kia, nói: "Không sao cả, có bọn chú ở đây."

Sự đề phòng quá rõ, người đứng ở cửa cũng cảm nhận được.

Người nọ vội vã giơ tay lên, cười lễ phép, nói lớn vào: "Tôi tới tìm đạo diễn Sở Dực Thành, không phải là người nguy hiểm."

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ lên người Sở Dực Thành.

Lúc này Đường Bội mới phát hiện, theo từng ngày quay, đối với công việc đạo diễn, Sở Dực Thành làm càng ngày càng thành thạo. Cho dù vẫn thường bị tình tiết làm cho xúc động, nhưng trạng thái cũng thoải mái hơn không ít.

Ít ra, hôm nay khi quay cảnh này, anh ta cũng không có gì khác lạ.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của Sở Dực Thành, lại rất khó coi, khó coi đến mức, Đường Bội không cần hỏi cũng đoán được người kia là ai.

Cô vỗ vai Âu Dương Lạc một cái, khẽ nói: "Đã không sao rồi."

Âu Dương Lạc gật đầu, nhưng không bước khỏi Đường Bội.

Người đàn ông xa lạ kia nhanh chóng đi tới.

Căn biệt thự này đã được Sở Quân Việt nâng cao hệ thống an toàn. Vệ sĩ thấy Sở Dực Thành cho phép người kia đi vào thì tận chức tận trách kiểm tra người kia.

Từ đầu đến cuối, người kia vẫn giữ nụ cười lịch sự trên môi, giống như không để ý những gì vệ sĩ đang làm.

Sau khi kiểm tra xong, mới từ từ bước tới chỗ Sở Dực Thành.

Lúc này Đường Bội mới thấy rõ mặt người kia.

Tây trang đặc chế vừa người, mặc dù không rực rỡ như đám người Cố Diệp, Âu Dương Lạc nhưng vẫn rất đẹp trai.

Cho dù hắt đeo mắt kính, cũng không che nổi ngũ quan anh tuấn.

Vả lại cặp kính, còn làm cho hắt hơi giống một sách. So sánh với đám người Âu Dương Lạc, người đàn ông này hào hoa hơn nhiều.

Hắn đảo mắt nhìn Âu Dương Lạc, có lẽ thấy đối phương cũng đeo kính như mình, nên lịch sự gật đầu với Âu Dương Lạc một cái.

Sau đó nhìn Đường Bội.

Người đàn ông cao lớn này hình như đã nghe nói về Đường Bội, lúc chạm mắt với Đường Bội, nụ cười trên mặt cũng rõ ràng hơn.

"Vị này..." Hắn cười nói: "Chắc là cô Đường, Đường Bội rồi."

Âu Dương Lạc lui ra một bước.

Lúc này Đường Bội đứng đối mặt với người đàn ông kia.

Đối phương không nói tiếp, hình như không hề sốt ruột, chỉ kiên nhẫn mỉm cười nhìn Đường Bội.

"Tôi chính là Đường Bội..." Đường Bội cười đáp.

"Cô Đường đúng là xinh đẹp như lời đồn..." Người kia im lặng mấy giây, lại cười nói: "Hơn nữa, diệp gia quán, không giống người thường, cho dù đứng trong đám đông, cũng tuyệt đối không bị nhận lầm."

Hắn vươn tay ra, lịch sự cầm tay Đường Bội, cười nói: "Thảo nào người từng gặp cô Đường đều nói với tôi, trên đời này chỉ có cô Đường,

mới có thể cười nói như thường đứng bên cạnh Sở tổng, khí thế không hề thua Sở tổng."

"Ngài quá khen rồi." Đường Bội cười đáp.

Đột nhiên cô thấy rất tò mò, nếu như Nghiêm Minh Lăng trong phim, thật sự là người như vậy. Thì rốt cuộc là biến cố như thế nào mà lại biết một bá chủ học tập trầm tĩnh biến thành người như hiện tại.

Người này, chính là Tiêu Học Lâm.

Là người chồng hiện tại của Thích Bạch Phong.

Lúc này ánh mắt của hắn, đã chuyển lên người Sở Dực Thành đang hồn bay phách lạc.

Tiêu Học Lâm đuổi ta ra, khách sáo nhìn Sở Dực Thành, lễ phép cười nói: "Đã lâu không gặp, đạo diễn Sở."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tình Định Gặp Nhau, Vô Cùng Khách Sáo

Đường Bội híp mắt.

Cô nhìn thấy rõ, tay Sở Dực Thành đang run lên, sắc mặt cũng tái nhợt.

Đối mặt với Tiêu Học Lâm đang cười lịch sự, thái độ của Sở Dực Thành, rõ ràng không phải là nổi giận.

Ngay cả nhân viên của đoàn phim, cũng lặng lẽ quan sát hai người, ngạc nhiên xì xào bàn tán.

Đường Bội đẩy tay Âu Dương Lạc, đi tới chỗ hai người kia.

Cô đi tới chỗ Sở Dực Thành, giọng nói dịu dàng giống như cơn mưa giữa cơn hạn hán trút xuống trong lòng Sở Dực Thành: "Đạo diễn Sở, xin hỏi vị này là..."

Lúc này Sở Dực Thành mới hồi thần.

Cuối cùng ánh mắt của anh ta cũng có tiêu cự, hoảng hốt đảo qua mặt Đường Bội. Nhìn vào đôi mắt đầy ý cười tự nhiên của cô, toàn thân chấn động, giọng khô khốc nói: "Vị này chính là Tiêu Học Lâm, Tiêu tổng."

Sở Dực Thành vừa nói, vừa nhìn qua Tiêu Học Lâm, đưa tay ra nắm lại tay của Tiêu Học Lâm, nhàn nhạt nói: "Cậu hai của Tiêu thị, cũng là chồng của cô Thích Bạch Phong."

"À." Đường Bội gật đầu cười, nhìn sang Tiêu Học Lâm.

Quả nhiên cô không đoán sai, người này thật sự là Tiêu Học Lâm.

Như vậy, hôm nay hân tới đây là vì cái gì?

Nhìn sắc mặt của Sở Dực Thành, Đường Bội thầm than trong lòng, cười nhìn Tiêu Học Lâm, nói: "Tôi cũng từng gặp cô Thích một lần, nhưng đây là lần đầu gặp Tiêu tổng."

Còn như nói cái gì mà 'trời đất se duyên' 'trai tài gái sắc', Đường Bội thực sự không đành lòng nói trước mặt Sở Dực Thành.

Trong khoảng thời gian quay phim, cái nhìn của cô đối với Tiêu Học Lâm, đồng thời là Nghiêm Minh Lăng trong phim, vẫn rất có hảo cảm.

Đối với Thích Bạch Phong bị Sở Dực Thành làm tổn thương sâu sắc mà nói, Tiêu Học Lâm chính là người cứu rỗi đời cô!

Với lại, trên đời này ít có người phụ nữ nào có thể chống lại một người đàn ông tài mạo vẹn toàn như Tiêu Học Lâm, đáng nói hơn là hân còn ở bên cạnh bảo vệ Thích Bạch Phong suốt bao nhiêu năm qua.

Đối với Thích Bạch Phong, có lẽ Tiêu Học Lâm chính là chàng kỵ sĩ trung thành nhất bên cạnh công chúa.

"Tôi đã nghe vợ tôi nói về cô Đường." Tiêu Học Lâm vẫn cười vô cùng lịch sự: "Cô ấy nói cô Đường chính là cô gái đặc biệt nhất trong những năm qua cô ấy gặp, không hề lạ khi Sở thiếu lại yêu cô sâu đậm như vậy."

Đường Bội cười.

Lần gặp của cô và Thích Bạch Phong, cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

Thích Bạch Phong chắc chắn sẽ không quên, cô gái mang tên Đường Bội hung hãn nổ súng, chưa nói câu gì đã bắn bể lốp bốn chiếc xe của vệ sĩ nhà mình.

Nhưng Đường Bội cũng không hỏi Tiêu Học Lâm Thích Bạch Phong nói gì về mình.

Cô chỉ cười nhìn Tiêu Học Lâm, nói: "Tôi cũng rất ít khi gặp được cô gái như cô Thích, đúng là phong thái lỗi lạc, không hề giống người thường."

"Tính cách của vợ tôi tương đối thẳng thắn." Không ngờ Tiêu Học Lâm không hề để tâm nói: "Cô ấy cũng nói, lần đầu gặp cô Đường, cả hai đều có chút hiểu lầm với nhau, cho nên không vui vẻ gì. Khi nào cô Đường về nước, nếu có rảnh, tôi nhất định đứng ra thay vợ tôi tạ lỗi với cô." Diệp gia quán.

Hai người cứ đứng nói lời khách sáo, rốt cuộc cũng đủ thời gian để Sở Dực Thành lấy lại tinh thần.

Anh ta cũng là người cứng rắn, bằng không trước đây cũng sẽ không tạo áp lực cho ông cụ Sở, dù bị Sở gia xóa tên cũng giữ nguyên ý định của mình.

Lúc này nghe cuộc đối thoại của Đường Bội và Tiêu Học Lâm xong, Sở Dực Thành xen mồm hỏi: "Bội Bội, con đã gặp cô Thích rồi?"

Trước mặt chồng của Thích Bạch Phong, Sở Dực Thành không hề gọi thẳng tên Thích Bạch Phong, mà khách sáo gọi là cô Thích.

Lại liên tưởng đến hình ảnh đẹp của Tiêu Học Lâm trong phim, những hàng chữ thể hiện sự thương thức, Đường Bội đã hiểu thái độ và tâm tư của Sở Dực Thành khi nhìn Tiêu Học Lâm.

Chú thật sự cảm thấy có lỗi với Thích Bạch Phong.

Thật chí chú còn cảm kích Tiêu Học Lâm, cảm kích người này đã đưa tay ra với Thích Bạch Phong ở thời điểm cô ấy cô đơn và đau lòng nhất.

Cho nên, một mặt, chú không thích người tình địch Tiêu Học Lâm này, mặt khác chú lại cảm kích anh ta.

Lòng đầy mâu thuẫn như thế, nên vừa rồi chú mới thất thố.

Đường Bội cười ra tiếng, nói: "Từng có duyên gặp cô Thích một lần ở thành phố S."

Cô quay đầu nhìn Sở Dực Thành, lại thấy đối phương ấy náy nhìn cô.

Sở Dực Thành hiểu rõ Thích Bạch Phong.

Khi anh ta hiểu rõ trái tim mình, chịu nhìn thẳng vào cô gái từ nhỏ đã quần quýt say mê luôn chạy theo phía sau mình, lúc ấy anh ta đã nhìn rõ.

Nếu Đường Bội chẳng bao giờ đề cập tới lần gặp Thích Bạch Phong trước mặt anh ta, chắc chắn cuộc gặp đó không vui vẻ gì.

Sở Dực Thành nghĩ đến tính cách xưa nay của Thích Bạch Phong, bất đắc dĩ cười khổ vỗ vai Đường Bội một cái, cúi đầu nói: "Chú út lại nợ con thêm một lần."

Đường Bội cười nhìn Sở Dực Thành, không nói gì thêm.

Bởi vì Tiêu Học Lâm đang tò mò nhìn hai người.

"Tiêu tổng đặc biệt thu xếp công việc tới đây, chắc là có chuyện cần tìm tôi rồi." Sở Dực Thành đã hoàn toàn bình tĩnh, không chút hoang mang nhìn thẳng vào mắt Tiêu Học Lâm, khách sáo nói: "Không biết tôi có thể giúp gì cho Tiêu tổng, chỉ cần tôi làm được, cậu cứ nói, đừng ngại."

Tiêu Học Lâm mỉm cười, nói: "Đã sớm nghe nói đạo diễn Sở thông minh, quả thế. Nói chuyện với người thông minh, nếu như tôi cứ ấp úng vòng vo thì quá không hiểu chuyện rồi. Cũng tốt, vậy tôi nói thẳng."

Trong tay Tiêu Học Lâm cầm một túi tài liệu màu đen, lúc này liền mở ra, lấy một cuốn vở thật mỏng ra đưa cho Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành nhận lấy, thuận tay mở ra.

Nhưng vừa nhìn một tờ, ánh mắt đã thay đổi.

Lúc này Âu Dương Lạc cũng đã đứng bên cạnh Đường Bội, ngay cả Lục Tử Mặc, cũng đã đi tới.

Thời gian anh ta ở Sở gia đã rất lâu, chuyện biết được còn nhiều hơn Đường Bội.

Đối với ân oán giữa Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong, cũng biết tường tận.

Tuy là Lục Tử Mặc không tiếp xúc nhiều với Tiêu Học Lâm, nhưng vẫn biết. Trước đây Sở Dực Thành mạnh mẽ chống lại ông cụ Sở, bị ông xóa tên, người của Sở thị đã làm theo lời dặn, diệt gia quán, đi điều tra cặn kẽ về Tiêu Học Lâm, tra rõ.

Cũng vì quá rõ, cho nên ông cụ Sở mới dứt khoát quyết định, nếu như Sở Dực Thành còn tiếp tục theo đuổi Thích Bạch Phong, thì không xứng làm người Sở gia.

Chuyện này ông cụ Sở không nói với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả Sở Quân Việt cũng không biết.

Nhưng Lục Tử Mặc lại biết mấy phần.

Thậm chí, anh ta còn biết, tại sao ông cụ Sở lại tức giận như vậy, tức giận tới mức bắt Sở Dực Thành dừng lại.

Cũng bởi vì, trong mắt ông cụ Sở, Tiêu Học Lâm không hề có chút sai lầm nào.

Dùng lời của ông cụ mà nói, chính là: "Cô bé Bạch Phong này số khổ, may mắn còn có một Tiêu Học Lâm. Lỗi lầm của Dực Thành, có người này, chắc có thể giảm đi vài phần!

Cho nên mấy năm qua, có lẽ Sở Dực Thành cũng không biết, ông cụ Sở vì chuộc tội thay con trai, đã ngầm giúp Tiêu gia và Thích gia không ít.

Chỉ là, không ai biết.

Vẻ mặt Lục Tử Mặc phức tạp nhìn Tiêu Học Lâm.

Cũng vì quá rõ ràng ân oán này, cho nên khi Tiêu Học Lâm đích thân tìm tới, thậm chí, Lục Tử Mặc cảm thấy xấu hổ.

Tiêu Học Lâm chỉ thản nhiên nhìn Âu Dương Lạc và Lục Tử Mặc, không chút để tâm việc bản thân đơn thân độc mã tới địa bàn của Sở Dực Thành, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Sở Dực Thành, cười nói tiếp: "Chuyện này chỉ cần đạo diễn Sở bằng lòng hỗ trợ, thì nhất định có thể làm được."

Có lẽ Sở Dực Thành đã đoán được hắn muốn gì, sắc mặt trở nên khó coi.

Đường Bội chớp mắt.

Cô quay lại nhìn Lục Tử Mặc, cuối cùng nhìn lên quyển vở Sở Dực Thành đang cầm.

Liếc qua nội dung phía trên, Đường Bội liền biết nguyên nhân.

Không biết Tiêu Học Lâm tìm được ở đâu quyển kịch bản của 'Phong hoa'.

Cho dù là người ngoài cuộc, Đường Bội nhìn kịch bản, cũng biết quá khứ của Sở Dực Thành sau đó, cũng có thể dễ dàng phác họa nhân vật bên trong.

Huống chi là Tiêu Học Lâm.

Cô lập tức hiểu được mục đích của Tiêu Học Lâm.

Đường Bội nhú đôi mày thanh tú.

Quả nhiên, Tiêu Học Lâm mỉm cười nói: "Cuộc sống của tôi và vợ mấy năm nay rất bình yên và hạnh phúc, tuy không phải đại phú đại quý, cũng gặp không ít trắc trở, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đi qua được thời điểm khó khăn nhất, hiện tại đã càng ngày càng tốt hơn. Tiểu Duệ thông minh, Bạch Phong luôn thương thằng bé hơn tính mạng, cũng mang đến cho cuộc sống của chúng tôi nhiều niềm vui sướng."

Nói đến đây, Tiêu Học Lâm dừng lại, mắt không chớp nhìn Sở Dực Thành.

Hai tay của Sở Dực Thành đã hơi run rẩy làm kịch bản trong tay cũng rung theo, phát ra tiếp loạt xoạt.

Đường Bội lấy kịch bản nặng tựa ngàn cân trong tay Sở Dực Thành, cười nói: "Có việc gì, anh Tiêu cứ nói thẳng."

Ánh mắt Tiêu Học Lâm đầy ý cười, nhìn bụng đã hơi gồ lên của Đường Bội, lập tức lễ phép dời đi, khách sáo nhìn Đường Bội, nói: "Tôi nghe nói cô Đường đã làm mẹ rồi, hiện tại xem ra, cô Đường và Sở thiếu đều rất hạnh phúc."

Hắn ta lại cười nói: "Chắc cô Đường cũng biết, đối với người mẹ, chuyện tàn nhẫn nhất là gì."

Tiêu Học Lâm vừa nói vừa nhìn Sở Dực Thành.

Lúc này đây, ánh mắt của hắn không hề nho nhã lễ độ, mà đầy sắc bén.

Nhưng Sở Dực Thành lại cúi đầu, như không dám đối mặt với Tiêu Học Lâm.

Sao anh ta có thể không biết, đối với một người mẹ, bị ép mất đi con của mình, chuyện ấy tàn nhẫn ra sao.

Tiêu Học Lâm sắc bén nhìn Sở Dực Thành, nói từng chữ: "Cho nên tôi thỉnh cầu đạo diễn Sở, cho dù muốn tôi bỏ ra thứ gì cũng được, Cầu xin anh, đừng khiến Bạch Phong nhớ tới ký ức đau đến không muốn sống này nữa!"

Hắn nói, thậm chí còn khom lưng cúi người với Sở Dực Thành.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Quân Tử, Một Lời Hứa Ngàn Vàng

Lúc đầu thái độ của Tiêu Học Lâm lịch sự, nho nhã lễ độ, thay đổi đến mức này thật sự có chút cảm giác kiếm chuyện.

Nhân viên đoàn phim đứng cách họ khá gần, người đang chìm đắm trong sự dịu dàng nho nhã của Tiêu Học Lâm, lập tức cảm thấy bầu không khí có hơi khác lạ.

Âu Dương Lạc phản ứng nhanh nhất.

Lục Tử Mặc cũng không chậm.

Hai người họ lập tức đứng sau Đường Bội theo bản năng.

Một mặt, Lục Tử Mặc là người của Sở thị, cho dù ông cụ Sở đã nói là xóa tên Sở Dực Thành khỏi hộ khẩu, nhưng mọi người Sở gia, đều không coi anh ta là người ngoài.

Thấy sắc mặt Sở Dực Thành trở nên khó coi, Lục Tử Mặc nhíu mày, từ tốn nói: "Không biết anh Tiêu có ý gì?"

Anh ta thuận thế nhận lấy trọng tâm câu chuyện, lấy thân phận người đại diện của Đường Bội mà mở lời.

Tuy người sáng suốt đều biết Lục Tử Mặc làm vậy là vượt quyền, nhưng tất cả mọi người ở đây đều không ý có muốn ngăn cản.

Lục Tử Mặc không chờ Tiêu Học Lâm trả lời, đã tiếp tục nói: "Huống hồ, chuyện này e rằng anh Tiêu đã tìm lộn người, mặc dù đạo diễn và biên kịch của 'Phong hoa' là ngài Sở, nhưng phía đầu tư là Sở thị. Ở phương diện quay đóng phim, tất nhiên Sở thị sẽ tôn trọng đạo diễn Sở ở mức độ lớn nhất. Nhưng chuyện tuyên truyền và phát hành, e rằng anh Tiêu nên tìm Sở thị để đàm luận thì hơn."

Sở thị luôn bao che khuyết điểm, chuyện này ở trên thương trường, ai cũng đều biết.

Lục Tử Mặc phụ trách nhiều việc, tất nhiên sẽ kéo toàn bộ sự việc vào Sở thị.

Đường Bội cũng không thấy ngạc nhiên, nhân tài như Lục Tử Mặc, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là người đại diện của mình.

Tiêu Học Lâm cười nhạt, dường như không hề ngạc nhiên khi người của Sở thị đứng ra nói vậy.

Sau khi nói xong câu kia, trừ lúc Lục Tử Mặc nói chuyện thì có lẽ Lục Tử Mặc một cái, còn lại hẳn đều cười chúm chím nhìn Sở Dực Thành.

Dường như lời Lục Tử Mặc nói, hẳn đều không nghe thấy. Nhưng xuất phát từ sự tôn trọng, mới miễn cưỡng chờ đến lúc Lục Tử Mặc nói xong, lúc này mới từ tốn nói: "Đạo diễn Sở và vợ tôi cũng coi như là thanh mai trúc mã, Bạch Phong cũng nói từ nhỏ cô ấy đã được Sở gia chăm sóc rất nhiều. Nhưng..."

Tiêu Học Lâm nói đến đây, cố ý ngừng lại, đến khi Sở Dực Thành ngẩng đầu lên, hẳn mới cười dài nói tiếp: "Nhưng Bạch Phong tuổi trẻ nông cuồng phạm phải sai lầm, đạo diễn Sở cần gì bóc mở vết sẹo của người khác chứ? Huống hồ, bây giờ tuy Duệ nhi còn nhỏ, nhưng có ngày nó sẽ lớn lên, tôi, cùng với Bạch Phong, đều không hy vọng Duệ nhi biết chuyện năm đó. Trong mắt nó, ba mẹ phải vô cùng ân ái."

"Anh Tiêu..." Chân mày Lục Tử Mặc nhíu chặt hơn.

Nhưng vừa mở miệng đã bị Sở Dực Thành cắt ngang.

Tuy sắc mặt của Sở Dực Thành còn hơi tái, nhưng ánh mắt lại sáng rõ, khôi phục sự tự tin vốn có: "Cô ấy muốn như vậy sao?"

Sở Dực Thành nhìn Tiêu Học Lâm, thì thào hỏi.

"Cái gì?" Tiêu Học Lâm không rõ ý của Sở Dực Thành, hỏi.

"Cô ấy cảm thấy, tôi đang bóc mở vết sẹo của cô ấy sao?" Sở Dực Thành lại hỏi.

Tiêu Học Lâm nhíu mày, nói: "Đạo diễn Sở, tôi không hiểu ý của ngài." (chữ 您 [nín], do không nghĩ ra từ thích hợp với ngữ cảnh, nên mình để nguyên là 'ngài'.)

Hắn ta khinh thường nhìn một vòng, nhìn những nhân viên đã tránh xa từ nãy giờ, nhìn thái độ của bọn người Đường Bội, từ tốn nói: "Bạch Phong từng nói, nếu thật sự có nhân quả tuần hoàn, cô ấy bằng lòng dùng hai mươi năm tuổi thọ, xóa đi mười năm quá khứ. Đạo diễn Sở, ngài cảm thấy thế nào?"

Đây là một nhát dao sắc bén giết người không thấy máu!

Mặt Sở Dực Thành lập tức tái nhợt, chân run rẩy lão đảo, đứng không vững.

Đường Bội bước nhanh lên trước, đưa tay đỡ Sở Dực Thành.

Lục Tử Mặc lập tức bước tới, chặn giữa Tiêu Học Lâm và Sở Dực Thành.

"Anh Tiêu!" Lúc này đây, không chỉ thái độ mà ngay cả giọng điệu của Lục Tử Mặc đều trở nên nghiêm nghị, đôi mắt sắc bén nhìn Tiêu Học Lâm, nét mặt nghiêm túc, sự cương hãn chỉ có ở tinh anh của Sở thị: "Chuyện này, người phụ trách ở Sở thị sẽ nói rõ với anh, tôi tin rằng, chúng ta nhất định sẽ tìm được hướng giải quyết khiến hai bên đều hài lòng."

"Không cần đâu, Tử Mặc." Sở Dực Thành vỗ vai Đường Bội.

Anh ta đứng thẳng người: "Tôi đồng ý với cậu, bộ phim này, vĩnh viễn sẽ không công chiếu, cũng sẽ không bán bản quyền!"

Lời vừa nói ra, mọi người kinh hãi!

Ánh mắt Sở Dực Thành tràn ngập đau khổ.

Nếu như Tiêu Học Lâm không nói, anh ta sẽ vĩnh viễn không biết, mình suýt chút nữa lại làm tổn thương người mình nợ nhiều nhất.

Anh ta lắc đầu với Đường Bội, vỗ vai Lục Tử Mặc một cái, thản nhiên nói: "Tử Mặc, cảm ơn cậu, nhưng chuyện kể tiếp, để tôi và anh Tiêu nói riêng với nhau đi!" Rồi nhìn Tiêu Học Lâm, nói: "Chuyện đã đồng ý với cậu, tôi nhất định sẽ làm được. Một lời hứa của đàn ông, ngựa đuổi không kịp."

Đường Bội nhìn Tiêu Học Lâm, lại phát hiện sau khi nghe Sở Dực Thành nói câu đó, mặt anh ta không có sự thỏa mãn khi đạt được tâm nguyện, mà là sự mờ mịt.

Thậm chí... Còn có sự bối rối không dễ phát giác.

Đường Bội híp mắt, đồng thời Tiêu Học Lâm cũng có phản ứng.

Hình như hẳn ta cũng nhận ra hành động của mình vừa rồi có chút quái dị, vội vã cười nói: "Lời nói của đạo diễn Sở, tất nhiên tôi tin. Vậy thì

tốt rồi, tôi thay mặt người nhà của tôi, cảm ơn đạo diễn Sở."

Ngừng mấy giây, rồi lại nói: "Tôi không quấy rầy các vị nữa."

Nhưng thái độ thay đổi quá nhanh, nên có vẻ ngượng ngạo.

Miễn cưỡng nói xong câu đó, Tiêu Học Lâm gật đầu với đám người Đường Bội, rồi vội vã đi khỏi.

Trước giờ tắm lưng ấy đều thẳng tắp, Lục Tử Mặc quay qua nhìn Sở Dực Thành, nói: "Ngài Sở, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý đi."

"Không cần." Sở Dực Thành lắc đầu, rầu rĩ nói: "Tôi đã đồng ý với cậu ta rồi thì nhất định sẽ làm được. Bất luận thế nào, bây giờ cậu ta là chồng của Bạch Phong, đối với chuyện này, tôi nên tôn trọng ý kiến của cậu ta. Huống chi..."

Sở Dực Thành cúi đầu nhìn hai tay của mình.

Ngón tay thon dài, lúc này lại run rẩy.

"Đôi tay này, đã làm ra rất nhiều chuyện khiến cô ấy tổn thương, tôi đã thề, tuyệt đối sẽ không bao giờ để chuyện như thế xảy ra nữa." Sở Dực Thành chán chường nói, áy náy nhìn nhìn Đường Bội và Âu Dương Lạc, nói: "Nhưng khiến mọi người tổn nhiều tâm sức như vậy... Nên bồi thường, tôi sẽ kêu luật sư tính đủ cho mọi người."

Nói xong, anh ta đi về phía phó đạo diễn Sư Học Lâm.

Đường Bội, Âu Dương Lạc và Lục Tử Mặc nhìn nhau một cái.

Ý của Sở Dực Thành, có lẽ là thật sự sẽ không công chiếu bộ phim này ở Trung Quốc rồi.

Nhưng thị trường của phim này, chỉ tập trung ở trong nước.

Cứ như vậy, e rằng bộ phim này sẽ làm Sở Dực Thành mất một khoản lớn.

Tiền là một chuyện, nhưng mà...

Đường Bội nhú mày, vừa muốn lên tiếng đã bị Âu Dương Lạc chặn lại: "Người này... Chính là Nghiêm Minh Lãng trong phim sao?"

Là người ngoài cuộc, vốn rất thông minh, nên Âu Dương Lạc đoán được mối quan hệ phức tạp trong đó, hỏi: "Chắc lẽ mọi người không nhận ra, người này và Nghiêm Minh Lãng trong kịch bản rất khác nhau sao?"

Nghiêm Minh Lãng trong kịch bản, là một người im lặng ít nói, ở một mặt nào đó còn có chút chất phác, không biết làm cho phụ nữ vui, thế nhưng luôn một lòng muốn đối tốt với Bạch An.

Nếu không, Âu Dương Lạc cũng sẽ không muốn diễn nhân vật này.

Nhưng Tiêu Học Lâm này, bất luận biểu hiện có nho nhã lễ độ thế nào, trên người vẫn luôn có chút kỳ quái, mỗi cử chỉ ánh mắt đều tràn đầy toan tính.

"Với lại chắc em cũng có chú ý tới?!" Âu Dương Lạc vừa nói vừa nhìn Đường Bội: "Lúc người đại diện của em đứng ra nói Sở thị sẽ giải quyết, anh ta bắt đầu thấy hưng phấn. Mà khi đạo diễn Sở mở miệng hứa hẹn, anh ta lại bực tức."

Âu Dương Lạc đã đi qua vô số gió tanh mưa máu. Gia tộc Âu Dương nội đấu tàn nhẫn thế nào, người ngoài không thể tưởng tượng được, chỉ cần bất cẩn một giây, bước sai một bước, thứ đang đợi phía trước chính là tai họa ngập đầu.

Cho nên dù Tiêu Học Lâm xuất thân nhà giàu, có lẽ cũng đã trải qua chút huấn luyện, nhưng đứng trước mặt Âu Dương Lạc, hẳn chỉ như một

đứa con nít mà thôi.

Biểu hiện rõ như thế, bất luận thế nào cũng không tránh được con mắt của Âu Dương Lạc.

"Đúng vậy." Đường Bội gật đầu, nói: "Đúng là em có chú ý tới, không chỉ vậy, em còn phát hiện, từ đầu lúc nói chuyện với đạo diễn Sở, ánh mắt anh ta cứ đang tìm kiếm cái gì đó."

Cô quay lại nhìn Lục Tử Mặc đang im lặng, hỏi: "Anh ta đang tìm anh?"

Lục Tử Mặc vẫn giữ sự im lặng, một lát sau mới gật đầu.

"Điều này chứng tỏ..." Âu Dương Lạc cười lạnh nói: "...Hôm nay anh ta tới đây, thật ra là vì muốn bàn điều kiện với anh?"

"Còn giả vờ đạo đức, vì vợ của anh ta." Đường Bội khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Lục Tử Mặc nhìn hai người đang kẻ xướng người họa kẻ bên.

Anh ta không thể không thừa nhận, lực quan sát của Đường Bội và Âu Dương Lạc quá kinh người, đoán được hầu như toàn bộ!

Nhưng nhìn hai người ăn ý như vậy, rốt cuộc anh ta cũng hiểu tại sao Sở thiếu lại coi Âu Dương thiếu là tình địch số một rồi!

"Em đi xem đạo diễn Sở sao rồi." Đường Bội và Âu Dương Lạc đều là người thông minh, hiểu rõ tiền căn hậu quả, không đàm luận về Tiêu Học Lâm nữa, vừa nói cô vừa bận tâm nhú mày.

"Đừng lo lắng." Âu Dương Lạc trấn an vỗ vai cô, nói: "Chuyện này người đại diện của em đã ra mặt, nên sẽ không có sai sót đây. Sở thị dễ uy hiếp và lợi dụng vậy sao?"

Đường Bội lắc đầu, còn chưa đáp, Âu Dương Lạc đã nói tiếp: "Huống hồ chuyện này cần đường sự tự nghĩ thông, người ngoài có nói thế nào, cũng như muối bỏ biển mà thôi."

Âu Dương Lạc nói thuận thế nắm vai Đường Bội: "Nếu em thật sự lo lắng, thì anh đi với em."

"Cũng được." Đường Bội gật đầu: "Nhiều người náo nhiệt chút cũng tốt."

Lục Tử Mặc nhìn hai người vừa nói vừa đi, thái độ không coi ai ra gì, nếu như bị Boss nhà mình thấy, chắc chắn sẽ đổ nguyên một thùng giấm lớn.

Lục Tử Mặc nghĩ, nhưng vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một người đàn ông đứng dưới gốc cây to đằng xa, mặt lạnh im lặng đứng đó, không phải Sở Quân Việt thì là ai?!

-----HẾT CHƯƠNG 188-----

Vote cho ta đi mấy nàng ơi!!!! @.@

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Con Trai Của Thích Bạch Phong

"Xảy ra chuyện gì?" Sở Quân Việt không tức giận như Lục Tử Mặc nghĩ, chỉ là trong mắt lóe lên sự không vui rồi nhanh chóng biến mất, hỏi Lục Tử Mặc: "Người tới lúc này, là Tiêu Học Lâm?"

Đây mặc dù là câu hỏi, nhưng có lẽ Sở Quân Việt đã có đáp án.

Lúc nói đến Tiêu Học Lâm, trên mặt xuất hiện sự xem thường.

Theo thời gian, cái bụng của Đường Bội to lên, Sở Quân Việt cũng càng ngày càng cẩn thận, không có việc bận liền chạy tới đoàn phim, đưa người tới, đón người về, có khi tới sớm còn ngồi xem Đường Bội diễn.

Ngay cả Sở Dực Thành cũng thấy buồn cười đã cười nhạo anh mấy lần, còn hỏi anh có muốn nhận một vai quần chúng không nữa.

Mặt dù hôm nay Sở Quân Việt không chạm mặt chính diện với Tiêu Học Lâm, nhưng lúc hai chiếc xe chạy qua nhau, anh có nhìn người đang ngồi ở ghế lái.

Lúc này thấy nét mặt ngưng trọng của Lục Tử Mặc lại càng khẳng định suy đoán của mình.

"Đúng vậy." Lục Tử Mặc nói: "Vừa rồi Tiêu Học Lâm đã tới. Với lại..."

Lục Tử Mặc ẩn ý nhìn Văn Tư Miếu đi theo sau lưng Sở Quân Việt, năm đó, chuyện Thích gia và Tiêu gia, là do ông cụ Sở giao cho Văn Tư Miếu làm.

Quan hệ của Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu rất sâu, với lại ông cụ Sở cũng không có ý giấu anh ta. Vì vậy Lục Tử Mặc cũng biết một ít.

Lúc này anh ta và Văn Tư Miếu hai mắt nhìn nhau, Văn Tư Miếu liền hiểu.

Hắn cười hả hê nói: "Tiêu Học Lâm gặp cậu ở đây, chắc bị dọa tới nỗi hét lên hả?"

Lục Tử Mặc nhường môi, trào phúng nói: "Ngược lại ấy chứ, tôi cảm thấy được, anh ta biết tôi ở đây, cho nên mới cố ý tới."

"Nói rõ một chút." Sở Quân Việt vừa hỏi vừa đi tới chỗ Đường Bội.

"Tiêu Học Lâm tới uy hiếp đạo diễn Sở, không cho anh ấy công chiếu phim." Lục Tử Mặc châm chọc nói: "Nhưng đạo diễn Sở đã đồng ý không công chiếu ở Trung Quốc, nhưng anh ta không hề vui vẻ."

"Hắn ta đương nhiên không thể nào biết đủ." Văn Tư Miếu trào phúng nói: "Đạo diễn Sở đồng ý nhanh như vậy sao hắn có thể nói điều kiện, sao kiếm được lợi đây?"

"Nói tiếp..." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói.

"Lúc đầu tôi kéo chuyện này lên Sở thị, nhưng đạo diễn Sở đồng ý quá nhanh, cũng ngoài dự đoán của mọi người." Lục Tử Mặc nói.

"Sở thiếu." Văn Tư Miếu lại sợ thiên hạ không loạn: "Cứ nói hết mọi chuyện cho anh ấy nghe là được thôi. Nói thật, mấy năm nay nhìn Tiêu Học Lâm phách lối, thật sự làm cho người ta buồn nôn."

"Chuyện này là ý của ông nội?" Sở Quân Việt liếc Văn Tư Miếu.

Ánh mắt của anh vẫn bình thường, như chỉ đang trần thuật lại một việc không liên quan đến mình, lại thành công làm Văn Tư Miếu ngậm miệng.

Lục Tử Mặc không kiềm lòng được, nói: "Đúng vậy, Sở thiếu, hà tất gì cứ tiếp tục để tiểu nhân đắc ý chứ? Đã nhiều năm như vậy rồi, cho dù đạo diễn Sở thật sự đã từng làm, Sở thị cũng đã thay anh ấy trả hết rồi."

Anh ta im lặng một lúc, rồi cuộc vẫn nói: "Có một chuyện, tôi đồng ý với cô Đường phải giấu mọi người, nên vẫn chưa nói."

"Chuyện gì?" Chuyện liên quan đến Đường Bội, Sở Quân Việt chú tâm hơn rất nhiều.

Anh liếc nhìn Lục Tử Mặc, không có ý trách cứ.

Anh đưa kiện tương đắc lực của mình đến bên Đường Bội, không phải vì giám thị cô. Chuyện Đường Bội không muốn nói cho anh biết, anh tất nhiên sẽ không hỏi.

Sở Quân Việt tin tưởng, chỉ cần mình kiên nhẫn chờ đợi, một ngày nào đó, Đường Bội sẽ không giấu anh bất kỳ chuyện gì nữa. Diệp gia quán.

"Cái lần cô Thích phạm sai lầm, hại cô Đường xảy ra tai nạn lúc quay 'Chiến ca'. Sau đó tôi đưa cô Đường về sau khi gặp đạo diễn Sở, trên đường về bị cô Thích dẫn người cản lại."

"Ah?" Sở Quân Việt híp mắt, ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt.

Lục Tử Mặc cảm thấy xương sống tê rần, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: "Cô Đường đè ép cô Thích, dẫn theo tôi bình an rời khỏi. Cô ấy không muốn để ngài biết chuyện này, bởi vì cô ấy đã đồng ý với đạo diễn Sở, cầu xin thay cô Thích."

"Nói tiếp." Sở Quân Việt nói.

Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu liếc nhau, người quen thuộc Sở Quân Việt đều biết, thật ra anh đã bắt đầu tức giận rồi.

Hai người tình bơ dời mắt ra chỗ khác, Lục Tử Mặc tiếp tục nói: "Năm đó đạo diễn Sở có lỗi với cô Thích, cũng làm ra một vài chuyện sai. Nhưng Sở thị giúp cô ấy đứng vững ở Thích gia, giúp cô ấy trọng chấn gia nghiệp, thậm chí ngay cả Tiêu gia cũng được hưởng lợi lây, coi như hết tình hết nghĩa rồi."

Vừa nói vừa liếc nhìn Sở Quân Việt: "Nhưng theo tôi thấy, cô Thích này, đối với đạo diễn Sở, hình như hơi vô tình."

Lời nói của Đường Bội ngày ấy còn văng vẳng bên tai.

Thích Bạch Phong biết rõ Đường Bội là ai, cũng biết rõ cô vừa đi ra khỏi nhà ai, cũng biết nếu như trên đường về mà cô gặp chuyện, Sở Quân Việt chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo trút hết lên Sở Dực Thành.

Huống hồ, nếu Sở Quân Việt có thể lý trí mà không trút lên người Sở Dực Thành, lòng Sở Dực Thành cũng sẽ không yên.

Người đàn ông từng trải qua một thời tuổi trẻ hết sức lông bông không chịu gò bó, đã đi qua thử thách của năm tháng, thật ra, so với bất kỳ ai, đều nhẹ dạ hơn, cũng trọng tình trọng nghĩa hơn.

Lục Tử Mặc, Văn Tư Miếu, bao gồm Chu Hồng Tuyên cùng với những tinh anh do Sở thị bồi dưỡng, nhóm trụ cột hiện tại của Sở thị, độ quen thuộc với Sở Dực Thành, sợ rằng còn nhiều hơn Sở Quân Việt.

Trừ quan hệ cấp trên với cấp dưới thì giữa họ và cậu ấm đã rời khỏi Sở gia ăn sung mặc sướng trong giới giải trí này, vẫn giữ mối quan hệ bạn bè.

Đừng thấy quan hệ bạn bè của cánh đàn ông nhạt như nước, nhưng mặc kệ xảy ra chuyện gì, đám người Lục Tử Mặc tuyệt đối đều luôn đứng về phía Sở Dực Thành.

"Còn có một lần." Lục Tử Mặc lại nói: "Tôi đi gặp đạo diễn Sở với cô Đường, đúng lúc gặp cô Thích và con trai cô ấy ở club."

Chuyện này Sở Quân Việt biết.

Văn Tư Miếu cũng biết.

Nhưng Sở Dực Thành không biết, lúc anh ta và Thích Bạch Phong vô tình chạm mặt nhau, đã xảy ra một chuyện.

"Tôi nhớ." Văn Tư Miếu trầm ngâm mấy giây, tiếp lời: "Khoảng thời gian đó là lúc Sở thị đang tìm nhà đầu tư, lúc đó Tiêu thị cũng có cạnh tranh. Thật ra bản thân họ không có ưu thế gì, nhưng lão gia lại biết chuyện này, cuối cùng hạng mục đó mới rơi vào tay Tiêu thị."

Văn Tư Miếu khinh thường nói.

Mấy năm qua, chuyện như vậy, xảy ra không ít.

Ngay từ đầu, Sở thị chủ động giúp Tiêu thị và Thích gia, Thích Bạch Phong luôn từ chối, bài xích. Nhưng Tiêu thị lại cảm động đến rơi nước mắt, chưa từng từ chối lần nào.

Nhưng lại lòng tham không đáy.

Lòng tham của Tiêu thị càng ngày càng lớn.

Ông cụ Sở yêu quý con cháu, chỉ cần nhìn vào chuyện Đường Bội mang thai, ông đã vui thế nào thì biết.

Ông vẫn luôn áy náy với Thích Bạch Phong, năm đó cô gái này mang thai con của con trai ông, lại bị nó tuyệt tình tổn thương tha hương nơi đất khách, sau đó còn sinh non trong bệnh viện xứ lạ.

Thứ Sở thị không thiếu nhất, có nhiều nhất, chính là tiền.

Cách thức bồi thường của ông cụ Sở cho Thích gia cũng rất đơn giản, sự giúp đỡ và lợi ích.

Văn Tư Miếu cười lạnh, lại nói: "Nói rõ ra, cô Thích và chồng cô ta, đang lợi dụng đạo diễn Sở, thực hiện mục đích của mình."

Hắn và Lục Tử Mặc liếc nhau một cái rồi nói tiếp: "Chuyện hôm nay, nếu cứ tiếp tục để tên Tiêu Học Lâm kia hoành hành, e rằng cuối cùng bọn họ sẽ leo lên đầu chúng ta ngồi luôn."

Sở Quân Việt từ tốn nói: "Đi điều tra xem mục đích của Tiêu Học Lâm là gì."

"Sở thiếu..." Văn Tư Miếu có chút nóng nảy, thấy Sở Quân Việt vẫn bình tĩnh, lẽ nào cũng có suy nghĩ như ông cụ, tiếp tục vì chuyện năm đó mà xuống nước dưới với chúng nữa?

Tuy là chút ngon ngọt cho Tiêu thị, đối với Sở thị mà nói chỉ là chính trâu mất một sợi lông.

Nhưng nghĩ đến cái mặt tiểu nhân đặc chí của Tiêu Học Lâm, Văn Tư Miếu cảm thấy khó chịu.

"Đưa cho hắn cái hắn muốn, không phải là không được." Sở Quân Việt nhàn nhạt nói tiếp: "Nhưng lần này hắn lại quá đáng."

Anh nhìn ra phía xa, nơi đó có bóng dáng uyển chuyển của Đường Bội, làm cho đôi mắt của Sở Quân Việt dịu xuống một chút.

Nhưng giọng điệu của anh vẫn lạnh lùng như cũ: "Hắn đừng nên có ý định kéo Bội Bội vào chuyện này."

Anh im lặng vài giây, rồi nặng nề nói: "Hắn và bao gồm cả Thích Bạch Phong!"

Lần trước Sở Quân Việt bỏ qua cho Thích Bạch Phong là vì Đường Bội cầu xin cho cô.

Nhưng hai vợ chồng này, lại cứ thích chạm vào vảy ngược của rồng, vậy thì đừng có trách anh xuống tay vô tình.

"Đi điều tra rõ, hiện tại Tiêu Học Lâm muốn gì." Sở Quân Việt lại nói: "Sau đó... Vĩnh viễn khiến hắn không bao giờ có được."

"Dạ." Văn Tư Miếu vui sướng đáp.

Trên mặt Lục Tử Mặc cũng hiện lên nụ cười âm hiểm.

Ba người vừa nói vừa đi.

Lúc này, Đường Bội cũng thấy họ.

Cô và Âu Dương Lạc đi tìm Sở Dực Thành, nhưng không biết bây giờ Sở Dực Thành đã đi đâu nên hai người vẫn đứng trước cửa này giờ.

Âu Dương Lạc nhìn theo hướng nhìn của Đường Bội, lập tức đối diện với ánh mắt của Sở Quân Việt.

Hai người này gặp nhau, diệp gia quán, không thể nào yên bình và hòa nhã như Tiêu Học Lâm và Sở Dực Thành.

Âu Dương Lạc hừ lạnh, khinh thường bất mãn gật đầu với Sở Quân Việt, coi như chào hỏi xong rồi.

Sở Quân Việt nhìn Âu Dương Lạc một cái, rồi nhanh chóng chuyển sự chú ý lên người Đường Bội.

Anh bước tới bên cạnh Đường Bội, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, hỏi: "Bội Bội, sao em lại đứng ở đây?"

Anh nhíu mày, vòng tay qua vai Đường Bội, nói: "Không phải anh đã nói đừng đứng lâu rồi sao, lại càng không cho phép em đứng trước gió, nhờ bị cảm thì sao hả?"

Chỗ bọn Đường Bội đang đứng là trên hành lang.

Nhưng hành lang này không thông gió.

Chỗ Đường Bội đứng, đừng nói là gió mạnh mà ngay cả gió để thổi bay cọng tóc cũng không có.

Sở Quân Việt đau lòng nắm tay Đường Bội, nói: "Em coi, tay cũng lạnh hết rồi."

Âu Dương Lạc không thể nhịn cười.

Âu Dương gia và Sở gia không có xung đột về lợi ích, mỗi người tự phát triển trên địa bàn của mình, trước kia Âu Dương Lạc cũng không thân quen gì với Sở Quân Việt.

Nhưng vừa nghe tên, anh ta đã biết Sở Quân Việt là ai và là người như thế nào.

Lúc này ám dụ đế vương trong lời đồn, biến thành một tên 'nô lệ chuẩn', cho dù đối phương là tình địch, Âu Dương Lạc cũng không nhịn được mà thoải mái cười rộ lên.

Sở Quân Việt chưa từng buông tay Đường Bội ra, vẫn kiên nhẫn sưởi ấm từng ngón tay cho cô, chỉ ngáng đầu liếc Âu Dương Lạc.

Cái liếc kia mặc dù nhanh, nhưng lại mang theo sự khiêu khích cực độ.

Âu Dương Lạc ngừng cười, Sở Quân Việt nói: "Chúng ta về thôi Bội Bội, em vào bé cưng phải ăn cơm tối."

Khoe khoang!

Đây là khoe khoang trần trụi!

Âu Dương Lạc suýt chút hộc máu, nhưng lại không tìm được câu nào để phản bác.

Rốt cuộc anh ta cũng biết cách đối phó tình địch của Sở Quân Việt, không chút khác biệt với lần gặp ở Thụy Sĩ, Sở Quân Việt khí thế kinh người, lời nói sắc bén.

Mặt tốt của Sở Quân Việt, chỉ thể hiện trước mặt Đường Bội.

Những lúc khác, anh vẫn là ám dạ đế vương thông minh sắc bén.

Cho dù không cam lòng, Âu Dương Lạc vẫn chỉ có thể đứng nhìn Đường Bội gật đầu chào tạm biệt mình, sau đó bị Sở Quân Việt ôm lấy, xoay người rời khỏi.

Bóng lưng của hai người càng lúc càng xa, nhưng Âu Dương Lạc vẫn thấy rõ.

Hai người tựa sát vào nhau, dưới ánh mặt trời chói chan lại vô cùng hài hòa.

Hài hòa đến mức làm đôi mắt anh ta đau nhói.

Đường Bội không nhắc tới Âu Dương Lạc nữa, sau khi ngồi lên xe, cô không yên tâm nhìn Sở Quân Việt, nói: "Chú út có thể xảy ra chuyện hay

không?"

"Không đâu!" Sở Quân Việt nắm tay cô đáp.

Ngón tay thon dài màu đồng cổ, chồng lên ngón tay trắng nõn của Đường Bội, anh vừa cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang dính lấy nhau của hai người, vừa nói: "Anh bảo đảm."

Đường Bội nhú mày, không hiểu lắm.

"Anh bảo đảm, chú út không sao." Sở Quân Việt lặp lại một lần.

Sự kiên nhẫn của anh, chỉ khi ở cạnh Đường Bội mới tốt như thế, đối mặt với đôi mắt khó hiểu của Đường Bội, Sở Quân Việt kiên nhẫn giải thích: "Chuyện này không đơn giản như bề ngoài."

"Tử Mặc đã nói hết với anh rồi hả?" Đường Bội hỏi.

Sở Quân Việt gật đầu, không giấu giếm.

Đường Bội nghiêng đầu, trầm tư vài giây, đột nhiên hỏi: "Tên Tiêu Học Lâm kia, không đơn giản."

"Hử?" Sở Quân Việt gãi lòng bàn tay Đường Bội.

Cảm giác trơn mịn và mềm mại của tay Đường Bội, làm cho tâm trạng của anh trở nên khá tốt, nên còn hỏi thêm một câu: "Không đơn giản chỗ nào?"

"Chú út không phải là người thích ỷ thế hiếp người." Đường Bội bị anh sờ có hơi nhột, kéo ngón tay của mình ra, sau đó cười nói tiếp: "Với lại đối với chuyện hoặc người liên quan đến cô Thích, chú luôn rất quan tâm. Nếu Tiêu Học Lâm thật sự không muốn bộ phim này được quay và phát hành, thì có thể lặng lẽ liên lạc với chú út. Em tin chắc rằng chú út sẽ không trước mặt hứa không làm sau lưng lại làm. Hôm nay, diệp gia quán,

chú đồng ý với yêu cầu của Tiêu Học Lâm trước mặt mọi người, không hề có ý lật lọng. Haizz..."

Đường Bội rút tay về, cười khanh khách nói: "Anh đừng vậy mà, rất nhột."

"Vậy anh sẽ ỷ thế hiếp người." Sở Quân Việt đột nhiên muốn chơi đùa, lại nắm lấy tay Đường Bội, kéo ngón tay cô lên bàn tay mình, cười khê nói: "Đặc biệt bắt nạt em."

Vừa nói, anh vừa đưa tay lên, khẽ sát cằm của mình, nhẹ nhàng cọ sát với hàng râu.

Sở Quân Việt luôn chú trọng vẻ bề ngoài, tất nhiên sẽ không để râu ria xồm xoàm.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỗ nào cũng thô ráp hơn lòng bàn tay anh.

Đường Bội cười dữ dội, cũng muốn rút tay lại.

Tiếc rằng, tay đã bị Sở Quân Việt nắm chặt. Mặc dù không làm cô đau, nhưng khó mà rút ra được.

"Được rồi được rồi!" Đường Bội cười nói: "Sở đại thiếu ỷ thế hiếp người, cầu 'chàng' tha cho 'tiểu nữ' một lần!"

"Không được!" Sở Quân Việt nghe vậy thì híp mắt lại, nói: "Muốn 'ta' tha cho 'nàng', kiếp này đó chỉ là mơ tưởng."

Hai người bọn họ đùa một lúc, bầu không khí gay go vừa nãy cũng dịu hơn nhiều.

Sở Quân Việt thấy Đường Bội cười xong, cũng không trêu cô nữa, để tay xuống nhưng vẫn dịu dàng nắm chặt trong tay mình, nói: "Bội Bội, chuyện của chú út, em đừng quan tâm nữa. Anh sẽ xử lý."

"Xử lý như thế nào?" Đường Bội hỏi.

Dùng hai từ 'xử lý', xem ra Sở Quân Việt đã nổi giận rồi.

Vốn dĩ anh đã bất mãn với Thích Bạch Phong, lúc này thù mới hận cũ tính một lượt, coi như Thích Bạch Phong là người phụ nữ Sở Dực Thành quan tâm nhất, cũng không thể nào trực lợi từ chỗ Sở Quân Việt xong rồi thì chạy.

"Yên tâm, anh sẽ không làm cho chú đau lòng." Sở Quân Việt nghiêng lên thái dương Đường Bội một cái, ôm cô vào lòng, thấp giọng trấn an: "Chuyện của chú út và Thích Bạch Phong đã nhiều năm, sớm đã rồi thành một cục. Dao sắc chặt đay rồi là cách hiển nhiên, nhưng không phải thời điểm không phải vạn bất đắc dĩ, anh tuyệt đối sẽ không dùng cách hại mình hại người như vậy."

Dừng một chút, anh nói: "Ông nội cũng sẽ không cho phép."

Nói rồi, anh nhớ tới những lời của Lục Tử Mặc, bất giác ôm chặt Đường Bội hơn chút nữa, cắn vành tai cô, nói: "Nhắc mới nhớ, anh còn chưa hỏi em, lần kia, chuyện Thích Bạch Phong chặn đường em, sao em không cho anh biết?"

"Tử Mặc nói với anh?" Đường Bội không hề quan tâm, chớp mắt, cười nói: "Tình hình này thì tên Tiêu Học Lâm kia thật sự có vấn đề, khiến cho Tử Mặc cũng muốn xử hắn."

Sở Quân Việt đặt cằm lên đầu Đường Bội, hỏi: "Sao lại nói vậy?"

"Đây không phải là Tử Mặc đang thể hiện rõ muốn cho Thích Bạch Phong và Tiêu Học Lâm ăn 'hành' sao?" Đường Bội cười tươi nói.

Có lẽ Sở Quân Việt sẽ không lật nợ cũ với Thích Bạch Phong, vì không muốn Sở Dực Thành đau lòng.

Nhưng Tiêu Học Lâm thì khác.

Nếu như tên này thật sự 'tra', có thể khiến hấn và Thích Bạch Phong chia tay, vậy Sở Dực Thành sẽ không đau lòng.

"Lại nói..." Đường Bội nhớ lại chuyện cũ, khóe môi nhếch lên.

Lúc này lại nhớ tới một chuyện, cô ngồi thẳng lưng lên, hỏi: "Anh đã gặp Tiêu Duệ chưa?"

Cô im lặng vài giây, nói tiếp: "Chính là con trai của Thích Bạch Phong."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Con Gái Hay Con Trai?

Sở Quân Việt đoán được cô muốn hỏi gì.

Anh im lặng vài giây, trước đôi mắt sáng quắc của Đường Bội, từ tốn nói: "Anh chưa từng gặp, nhưng đã từng sai người xét nghiệm ADN của nó."

"À?" Đường Bội kinh ngạc, hỏi: "Vậy kết quả thế nào?"

Thật ra không cần hỏi tới kết quả, mỗi việc ông cụ Sở yêu thương con cháu như thế thì nếu Tiêu Duệ là cháu ruột của ông, chắc chắn ông sẽ không để nó ở lại Thích gia bao nhiêu năm qua.

Cho dù ông không chia rẽ Tiêu Học Lâm và Thích Bạch Phong, nhưng ông nhất định sẽ đưa cháu mình về lại bên cạnh mình.

Đôi mắt Đường Bội trở nên ồ ồ.

"Thật ra lúc ấy Sở gia cũng không muốn bắt Tiêu Duệ." Sở Quân Việt vuốt tóc Đường Bội.

Theo tiến trình quay, mái tóc của cô đã ngày càng dài. Sở Quân Việt dịu dàng vuốt tóc cô, giải thích: "Trạng thái của chú út lúc đó..."

Anh im lặng mấy giây, dường như đang hình dung trạng thái của Sở Dực Thành lúc đó.

Sau một lúc lâu, từ tốn nói: "Rất tệ."

Đường Bội gật đầu, cô có thể đoán được đại khái tình trạng lúc đó.

Kịch bản 'Phong Hoa', Sở Dực Thành không nhắc tới chuyện xảy ra sau đó của Tạ Liên Thành, thế nhưng dựa vào tính tình khác biệt giữa hiện tại và quá khứ của anh ta, cũng có thể dễ dàng đoán được.

"Chú ấy uống rượu, chán chường, ngày ngày nhốt mình trong phòng, khó có khi tỉnh táo, chỉ điên cuồng viết kịch bản." Sở Quân Việt cười bất đắc dĩ: "Có lẽ vì trong lòng có quá nhiều phiền muộn, những kịch bản chú ấy viết ra khi đó, sau lại trở thành kinh điển."

Đường Bội gật đầu, không đáp.

Ngay cả Sở Quân Việt cũng nói nó là tác phẩm kinh điển, vậy chắc chắn trong giới điện ảnh, nó chiếm một vị trí không nhỏ.

Mà khi đó, chính là lúc Đường Phỉ Phỉ tiến quân vào giới giải trí.

Đường Bội còn nhớ rõ những năm tháng đó.

Đường Phỉ Phỉ luôn giả vờ ngây thơ trong trắng, nhưng lại không có kỹ thuật diễn, nên tiền đồ vô cùng hẹp.

Lúc đó bộ phim thứ hai cô ta tham diễn, là vai nữ phụ tốt đẹp không gì sánh bằng, thật ra cảm giác tồn tại rất yếu, cũng rất nhợt nhạt.

Lúc đó Đường Bội chỉ có thể đứng trong bóng tối nhìn bọn họ diễn, nữ chính của bộ phim kia không chỉ xinh đẹp động lòng người, mà kỹ thuật diễn tốt hơn Đường Phỉ Phỉ không biết bao nhiêu lần.

Cho dù là người thường như Đường Bội, chỉ liếc một cái cũng nhìn ra, nữ diễn viên kia nhất định sẽ nổi tiếng.

Sau đó cô ta thật sự nổi tiếng, mà còn nổi tiếng ngay trong năm đó.

Mà bộ phim giúp cô ta nổi tiếng, tên phim là gì Đường Bội nhớ không rõ, nhưng sau khi gặp Sở Dực Thành, Đường Bội đã điều tra tư liệu của anh ta, nên có thể khẳng định, biên kịch của bộ phim kia chính là Sở Dực Thành.

Mà nữ diễn viên kia, chính là Thịnh Lan. Diệp gia quán

Năm đầu tiên Thịnh Lan bước vào giới giải trí, đã giành được những điều kiện tốt nhất, sau này cũng càng ngày càng nổi tiếng trên màn ảnh nhỏ.

So sánh với nhau thì Đường Phỉ Phỉ thua không oan chút nào.

Đường Bội nhớ lại chuyện cũ, khóe môi nhếch lên.

Ngón cái của Sở Quân Việt nhẹ nhàng vượt qua môi cô, hỏi: "Nghĩ gì vậy? Sao đột nhiên lại cười?"

"Nhớ tới vài chuyện cũ thôi." Đường Bội kéo tay Sở Quân Việt xuống.

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu, không hỏi tiếp mà nói: "Sau đó Thích Bạch Phong sinh ra Tiêu Duệ, gả cho cậu hai Tiêu gia, trong phút chốc lời đồn đã tràn lan, thậm chí còn có người cười nhạo nói Thích Bạch Phong có con, nhưng ba thằng bé lại không chịu cưới, nên chỉ có thể gả cho thằng con riêng của Tiêu gia."

"Con riêng?" Đường Bội nhíu mày.

Sở Quân Việt vượt chân mày của cô, tiếp tục nói: "Đúng vậy, Tiêu Học Lâm là con riêng, lúc đó ba hẳn phải dựa vào nhà vợ, nên không dám để lộ chuyện mình có con riêng. Mãi đến năm hăm bảy tám tuổi, vợ cả qua đời, mới dám nhận con trai của mình về."

"VẬY..." Đường Bội hỏi: "Cuộc sống của Tiêu Học Lâm ở Tiêu gia chẳng phải là không được tốt sao?"

"Đâu chỉ không tốt." Sở Quân Việt biết khá nhiều về chuyện này, dù sao chuyện liên quan đến Sở Dực Thành, cũng chính là chú út của anh, cho dù trước mặt người khác Sở Quân Việt luôn mặt lạnh lòng cứng, nhưng rất quan tâm đến người nhà.

"Ở Tiêu gia Tiêu Học Lâm đã bị chèn ép một thời gian rất dài, cho nên thành tích của hắn luôn rất tốt. Bởi vì chỉ có như thế, hắn mới sinh tồn được ở Tôn gia!" Sở Quân Việt từ tốn nói: "Cho nên Tiêu Duệ vừa được sinh ra, cộng thêm lúc đó Thích Bạch Phong lại sinh non, ông nội kêu anh đi xét nghiệm ADN của Tiêu Duệ và chú. Đáng tiếc, kết quả không như mong muốn."

Ông cụ Sở tất nhiên là thương con trai út của mình.

Nhất là sau khi con trai lớn qua đời, cho dù có đứa cháu ngoan Sở Quân Việt, nhưng lúc đó Sở Dực Thành là đứa con duy nhất của ông, sự yêu thương cưng chiều ông cụ Sở dành cho Sở Dực Thành, đã vượt qua sự tưởng tượng của nhiều người.

Nếu không, lúc đó Sở Dực Thành cũng sẽ không ngông cuồng như vậy, cậy tài khinh người.

"Nếu như lúc đó, kết quả cho ra Tiêu Duệ là con của chú út, ông nội sẽ bắt nó về sao?" Đường Bội hỏi.

"Sẽ!" Sở Quân Việt khẳng định nói: "Chú út lúc đó, đã suy sụp đến mức không gượng dậy nổi. Nếu như Tiêu Duệ là em họ của anh, vậy chắc chắn lúc đó ông nội sẽ bắt nó về bên chú út, khiến chú ấy đứng dậy lần nữa."

Đường Bội im lặng.

"Đáng tiếc lúc đó kết quả lại không phải." Sở Quân Việt khẽ thở dài, không biết là đang thất vọng hay thế nào.

Nếu như Tiêu Duệ thật là con trai của Sở Dực Thành, có lẽ, mấy năm nay chú ấy có thể vui vẻ hơn một tý!

Dù sao ý thức trách nhiệm của một người cha, đủ để cho một người gượng dậy.

Anh không kiềm được mà đặt tay lên bụng Đường Bội.

Ở đây, đang có con của anh.

Mà anh, mấy tháng nữa sẽ làm ba!

Sở Quân Việt thuận thế ôm cả eo Đường Bội, kéo cô vào lòng.

Anh chôn đầu vào hõm cổ của cô, hít một hơi thật sâu, nói: "Anh tin rằng, nếu như chú út phát hiện mình đã làm ba, nhất định sẽ vui đến phát điên, cũng sẽ không còn chán chường, không uống rượu đến mức phải nằm viện vì xuất huyết dạ dày."

"Ừm." Đường Bội gật đầu: "Nói như vậy, Tiêu Duệ thật sự không phải là con trai của chú út sao?"

"Sau đó thì sao?" Cô dừng một chút, hỏi: "Sao chú út có thể tỉnh táo lại?"

"Sau đó Thích Bạch Phong và Tiêu Học Lâm về nước tiếp nhận Thích gia, lúc đó tình huống của Thích gia đã rất không ổn, mặc dù Thích Bạch Phong là đại tiểu thư Thích gia, nhưng ba cô ấy lâm bệnh, một cô gái như cô ấy, không thể nào giữ vững Thích gia." Sở Quân Việt nói tiếp: "Chú út cầu xin ông nội, kêu ông giúp đỡ Thích Bạch Phong. Lúc đó ông nội đã đồng ý rồi, nhưng điều kiện là chú út phải kết hôn."

"A?" Đường Bội ngạc nhiên, đến nay Sở Dực Thành vẫn còn độc thân, thậm chí bị ông cụ Sở đuổi ra khỏi Sở gia, đây là chuyện mà ai cũng biết. Thì ra năm đó còn có một khúc nhạc đệm như vậy, xem ra đây là mồi dẫn lửa khiến anh ta bị đuổi khỏi nhà.

"Chú út ngoài mặt thì đồng ý với ông nội, vừa tiếp xúc với đối tượng ông nội sắp xếp, vừa lặng lẽ giúp Thích Bạch Phong." Nói tới chỗ này giọng Sở Quân Việt nhỏ hơn: "Thật ra ông nội chỉ có ý tốt, diệp gia quán, lúc đó Thích Bạch Phong đã gả cho Tiêu Học Lâm, thậm chí còn sinh con cho hắn, với lại cô ấy đã hết hy vọng với chú út. Cho dù chú út có hối hận, có cuồng dại, cũng khó có thể níu được trái tim Thích Bạch Phong. Chi bằng khiến chú ấy ở bên người khác, có lẽ, thời gian sẽ xoa dịu tất cả."

Thế nhưng thời gian thật sự có thể xoa dịu tất cả sao?

Đường Bội và Sở Quân Việt đều im lặng.

Trên đời này có rất nhiều người thông minh, nhưng càng thông minh, lại càng chấp nhất hơn người khác, thậm chí, cả đời không quên.

Sở Quân Việt mười năm tìm kiếm, khổ sở chờ đợi cô gái bướm bướm của mình.

Sở Dực Thành đối với Thích Bạch Phong, mới đầu là sốt ruột, dần dà trở thành khắc cốt ghi tâm... Những năm quá khứ của họ, anh ta phải dùng nhiều năm để quên...

Thậm chí, có thể là cả đời.

Đường Bội rầu rĩ nhìn Sở Quân Việt, xích tới hôn lên môi anh một cái, khàn giọng nói: "Anh nói tiếp đi."

Thật ra cô đã đoán được chuyện phía sau.

Quả nhiên, Sở Quân Việt lại nói: "Sau đó, Thích Bạch Phong từ từ vững chân ở Thích gia, chú út mạnh mẽ từ chối hôn ước, bị ông nội đuổi khỏi nhà. Chú ấy cũng biết, chú ấy làm vậy, ông nội cũng sẽ không giận chó đánh mèo trút lên Thích Bạch Phong. Dù sao, là chú có lỗi với Thích Bạch Phong trước. À, đúng rồi..."

Sở Quân Việt sức nhớ, hỏi: "Sao đột nhiên em lại nói tới Tiêu Duệ?"

"Em đã gặp thằng bé." Đường Bội nói: "Em luôn cảm thấy cái tên Tiêu Học Lâm kia là lạ, hẳn cứ luôn tỏ vẻ không lo ngại điều gì, giống như người nắm được chứng cứ quan trọng nào đấy trong tay."

"Chỉ vì hẳn biết rõ, Sở gia nể mặt chú út, sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của hẳn mà thôi." Sở Quân Việt cười lạnh nói: "Nhưng mà hiện tại, hẳn phải thất vọng rồi."

Có lẽ Sở gia không đặt những quyền lợi Tiêu Học Lâm lấy được trong mắt, nhưng hẳn vẫn không dám làm quá, được một tấc lại muốn thêm một thước, thậm chí còn kéo Đường Bội vào chuyện này.

Đường Bội mỉm cười, gãi cằm Sở Quân Việt, nói: "Anh đừng nóng giận, loại người đó không đáng để anh tức giận."

Nghiêm Minh Lăng trong phim, phong cách tươi trẻ, si mê một lòng, mặc dù có chút một sách. Nhưng có lẽ vì có chút ngốc và trung thành, mới có thể làm ấm trái tim Bạch An.

Nhưng Tiêu Học Lâm ngoài đời thật, Đường Bội không thể nào cảm nhận được chút ấm áp nào từ trên người hẳn ta.

Lúc hẳn xuất hiện, đúng là có phong cách tươi trẻ. Nhưng dáng vẻ âm lãnh sau đó, thật sự giống như một con rắn độc, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Anh chỉ lo lắng cho em!" Sở Quân Việt dịu dàng vỗ về bụng dưới của Đường Bội, lại nói: "Những người làm cho vợ anh không vui, tất cả đều không được vui vẻ."

"Rốt cuộc là vợ hay con trai đây hửm?" Đường Bội cười chế nhạo.

Sở Quân Việt ngấn người, ôm chặt Đường Bội, đặt cằm trên đầu cô, thì thào nói: "Anh muốn có một đứa con gái giống em, Bội Bội... Em sinh cho anh thêm vài đứa được không? Anh sẽ cưng chiều con gái chúng ta tới tận trời."

Đường Bội cười ha ha, nói: "Em chỉ nói đại thôi. Nhưng nếu là con trai, chẳng lẽ anh sẽ không thích nó hả?"

Sở Quân Việt vội vã lắc đầu, nói: "Đều thích..."

Dừng mấy giây, dường như vẫn còn không cam lòng, nói: "Nhưng anh thật sự muốn con gái."

Mọi người coi phần mục lục truyện chương 190 rồi tới chương 191 nha tại MinSu đăng lộn í nên nó mới nhảy qua chương 192 lun ^^

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Tiêu Duệ Rốt Cuộc Là Con Ai?

Nghe thấy tiếng chửi rủa phách lối của Tiêu Học Lâm, mặt mọi người lập tức trầm xuống.

Nơi này chính là địa bàn của Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm nay, bất luận là quan hệ hay năng lực, đều vô cùng xuất sắc.

Cộng thêm sau lưng có Sở gia, cho dù có tin đồn ông cụ Sở đã trực xuất Sở Dực Thành khỏi nhà, nhưng đối với người trong giới giải trí, bọn họ chỉ thấy mỗi một kịch bản Sở Dực Thành soạn ra, hầu như không cần tốn chút sức nào đã có người kéo tới đầu tư.

Cũng có thể thấy, những diễn viên dựa vào phim Sở Dực Thành viết mà nổi tiếng.

Thậm chí ngay cả nhân viên bình thường của đoàn phim, cũng không ít lần thấy Sở Dực Thành bộc lộ tài năng.

Tạo hình tốt nhất, ánh sáng tốt nhất, phục trang tốt nhất, còn có đạo diễn, thợ quay... Không biết đã có bao nhiêu giải thưởng đạt được.

Cho nên nói Sở Dực Thành là người chuyên tạo ra ngôi sao, không hề giả, những giải thưởng chất đồng chính là bằng chứng tốt nhất.

Lúc này một người đàn ông xa lạ, phách lối chạy tới địa bàn của anh ta, chửi Sở Dực Thành, chỉ trích mắng nhiếc anh ta...

Không ít người sau khi sửng sốt xong thì lập tức nổi giận.

Các vệ sĩ cũng nhanh chóng chạy vào, hai vệ sĩ cường tráng không chút nường tay kéo Tiêu Học Lâm, kéo hẳn ta ra ngoài.

Có người dùng tay chặn miệng hẳn, không cho hẳn hét tiếp.

Sư Học Lâm nói nhỏ với Sở Dực Thành sắc mặt khó coi: "Đạo diễn Sở, ở đây giao cho tôi đi!"

Nói xong anh ta nháy mắt với Đường Bội.

Âu Dương Lạc đã bảo vệ Đường Bội ở sau lưng mình, nhưng Sư Học Lâm lăn lộn trong giới lâu như vậy, chuyện biết được cũng nhiều hơn người khác.

Quan hệ giữa Sở Dực Thành và cô con gái Thích gia, anh ta cũng biết sơ.

Cộng thêm trong quá trình quay phim, Sở Dực Thành liên tục thất thần, cho dù là đứa ngu, cũng có thể đoán ra một hai.

Quả nhiên, Sở Dực Thành nghe xong, sắc mặt vẫn còn xấu, khẽ lắc đầu.

Nhưng Sư Học Lâm phản ứng nhanh hơn, kéo vai Sở Dực Thành, nói: "Cô Đường ở đây, nếu như không cẩn thận để cô ấy bị thương..."

Anh ta chưa nói hết, Sở Dực Thành bỗng tỉnh táo lại.

Đúng vậy! Đường Bội vẫn còn ở đây.

Lấy tính cách của cô, chắc chắn sẽ không đi trước, nếu lỡ...

Sở Dực Thành thật sự không dám nghĩ, không nói tới người khác, chỉ riêng ông cụ Sở, không biết ông sẽ đau lòng đến nhường nào.

Anh ta vội vã hồi thần, không thềm quan tâm đến cái tên bị vệ sĩ bịt miệng đang kêu loạn, quay lại nhìn Đường Bội nói: "Bội Bội, con về trước đi."

Đường Bội khẽ cau mày.

Thật ra Tiêu Học Lâm không thể nào tạo ra uy hiếp gì cho Sở Dực Thành, tối đa cũng chỉ có thể ầm ĩ một chút thôi.

Cô và Sở Dực Thành liếc nhau, thấy được ánh mắt kiên định ấm áp của đối phương, gật đầu trấn an cô.

Đường Bội không kiên quyết ở lại nữa, gật đầu nói: "Được."

Cô vừa dứt lời, Lục Tử Mặc nghe thấy động tĩnh lập tức chạy tới.

Anh ta nhìn một vòng, lập tức hiểu được cục diện hiện tại.

Bước nhanh tới chỗ Đường Bội, khẽ nói với cô: "Tôi đưa cô về."

"Được." Đường Bội gật đầu. Diệp gia quán.

Lục Tử Mặc nói xong lại nhìn Âu Dương Lạc.

Người kia hình như có hơi bất mãn, nhưng không nói gì, chỉ lưu luyến nhìn Đường Bội.

Lục Tử Mặc nhìn về phía xa, Tiêu Học Lâm đã bị kéo ra cách đây hơn ba chục mét. Hình như hần vẫn chưa từ bỏ, đang giùng giăng, hai chân đạp

lộn xộn trên mặt đất, âu phục vốn sạch sẽ thẳng thớm đã nhuốm bẩn, bụi bám đầy ống quần, cả người dơ bẩn.

Mắt Lục Tử Mặc trầm xuống, nhưng vẫn cố nhìn, quay đầu nhìn Đường Bội, nói: "Đi thôi."

Bọn họ ngồi xe trở về biệt thự.

Đường Bội ngồi ghế sau, một tay chống cằm, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lúc xe lái qua địa điểm quay, cô thấy Tiêu Học Lâm bị mấy vệ sĩ kéo.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng Đường Bội vẫn thấy rõ mặt Tiêu Học Lâm.

Nhìn một cách khách quan, mặt mũi và vóc dáng Tiêu Học Lâm không kém. Luôn mặc vest thẳng thớm, đeo kính tri thức, nhìn vào có chút khí chất của con nhà giàu.

Nhưng lúc này hắn bị kéo lê trên đất, bộ vest thẳng thớm giờ đã nhăn nhúm dơ bẩn, kính mắt bị rớt, Đường Bội liếc nhìn, đúng lúc nhìn thấy cặp mắt của Tiêu Học Lâm.

Thật sự không có chỗ nào giống với Nghiêm Minh Lăng trong kịch bản.

Cô lạnh lùng nghĩ.

Nghiêm Minh Lăng trong phim, mặc dù có chút cổ thủ, có chút ngốc nghếch, nhưng thanh thuần và chung thủy, là một người kỵ sĩ trung thành bảo vệ công chúa của mình. Mặc dù không phải là người đàn ông có thể làm cho người ta vừa nhìn đã thích, nhưng cứ luôn im hơi lặng tiếng bảo vệ

bầu bạn với nữ chính, thậm chí cho Bạch An đang không nơi nương tựa bần hàn và tổn thương vô ngần, sự ấm áp và yên bình.

Không thể nghi ngờ đó là Nghiêm Minh Lăng được Sở Dực Thành tình nguyện điếm tô vô cùng đẹp.

Sở Dực Thành có lỗi với Thích Bạch Phong, tổn thương cô ấy sâu sắc, tuy có không cam lòng, nhưng vẫn hy vọng, người đàn ông bên cạnh Thích Bạch Phong hiện tại, chồng của cô, ba của con trai cô, có thể cho cô cuộc sống hạnh phúc và ấm áp.

Nhưng mà...

Tiêu Học Lâm ở đời thật, lại có một đôi mắt không hề sạch sẽ.

Trong phim Bạch An và Nghiêm Minh Lăng đính ước, ánh mắt của Nghiêm Minh Lăng, dù sau khi cô khóc xong, nhào vào ngực Nghiêm Minh Lăng, trong đôi mắt ấy là tình yêu sâu nặng và sự đau lòng, đôi mắt kia, từ khi hai người quen nhau, dường như chưa từng thay đổi.

Nhưng vừa rồi khi Đường Bội nhìn mắt Tiêu Học Lâm, đôi mắt đó lóe lên, cộng thêm sự thô lỗ của vệ sĩ, mà vô cùng dữ tợn, sợ hãi, oán thăm và cả sự ghen tỵ cùng ánh sáng lạnh lẽo.

Đôi mắt kia không hề ấm áp.

Thậm chí làm cho Đường Bội cảm thấy như ánh mắt của rắn độc.

Cô quay đầu lại, nhìn Lục Tử Mặc đang tập trung lái xe, hỏi: "Các anh có biết gần đây Tiêu Học Lâm làm gì không?"

Lục Tử Mặc ngẩng đầu lên.

Mắt đối mắt với Đường Bội qua kính chiếu hậu.

Đôi mắt của Đường Bội quá trong trẻo, như đã sớm hiểu rõ tất cả, hiện tại chỉ là đang chờ anh ta cho cô một lời giải thích cặn kẽ mà thôi.

Lục Tử Mặc trầm ngâm, nhìn Đường Bội nói: "Mấy hạng mục Tiêu Học Lâm muốn lấy gần đây, bao gồm hạng mục hắc ta đang làm, đều bị Văn Tư Miếu làm cho không thể nào làm tiếp."

Đường Bội khẽ 'ừ' một tiếng, cô không ngạc nhiên, Sở Quân Việt làm vậy với Tiêu Học Lâm là chuyện bình thường.

Cô hiểu rõ người đàn ông của mình, một khi anh quyết định ra tay, Sở Quân Việt chắc chắn sẽ không nường tay.

Nhẹ dạ và do dự, mấy từ này không có một chút liên quan nào với Sở Quân Việt.

Bao gồm cả Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu, hai người này là người của Sở Quân Việt, tuy bình thường ở trước mặt cô, một người trầm ổn trung thành, một người nhanh nhẹn. Nhưng trên thương trường, họ chính là Diêm La mặt lạnh người người sợ hãi.

"Có một chuyện tôi không bao giờ quên." Đường Bội trầm tư vài giây, hỏi: "Trước đây ông nội muốn thông qua việc trợ giúp Tiêu Học Lâm và Thích Bạch Phong để bù đắp sai lầm của chú út, cái này tôi có thể hiểu. Nhưng sao hai người họ lại không chút chần chừ mà tiếp nhận sự trợ giúp của Sở thị?"

Đừng nói Tiêu Học Lâm không biết phía sau có người trợ giúp!

Tiêu gia và Thích gia đều không phải gia tộc bình thường, sau lưng có người ra tay giúp đỡ hay không, hai người họ quanh năm trà trộn trong thương trường, sao có thể không cảm giác được?!

Hoặc, họ giả vờ không biết.

Tiêu Học Lâm làm như vậy, Đường Bội còn tin.

Nhưng Thích Bạch Phong...

Cô nheo mắt, nhớ lại lần đầu gặp gỡ, cô gái mặc đồ đỏ xinh đẹp giỏi giang. Nhớ lại lần đua xe khí thế trước nay chưa từng có, cô ấy không phải là người trước sau bất đồng mới phải.

Ít ra, lúc trẻ tuyệt đối không phải loại người đó!

"Tình huống Tiêu gia luôn phức tạp." Lục Tử Mặc không biết nên nói từ đâu, nhưng Đường Bội đã hỏi, anh ta suy nghĩ một hồi, nói tóm tắt: "Cô cũng biết, Tiêu Học Lâm là nhị thiếu của Tiêu gia, mặc doanh rí, với lại, còn là con riêng?!"

"Ừ." Đường Bội gật đầu, chuyện này cô biết.

"Cuộc sống của Tiêu Học Lâm ở Tiêu gia không hề tốt." Lục Tử Mặc nhìn Đường Bội qua kính chiếu hậu, anh ta hơi lo, chuyện này sẽ gợi lại những hồi ức không hay của Đường Bội. Nếu thật sự như vậy, Boss tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Nhưng hình như Đường Bội không nghĩ gì, cô chỉ đáp khẽ, nét mặt cũng không có gì thay đổi, thấy vậy Lục Tử Mặc mới nói tiếp: "Thật ra, tuy lúc đó không ai nói, nhưng tất cả mọi người đều biết, sau khi cha hấn mất, Tiêu gia, tuyệt đối không có phần của Tiêu Học Lâm."

"Ah?" Lúc này Đường Bội hơi kinh ngạc, nhú mày.

"Lúc đó cha hấn miễn cưỡng rước hấn về Tiêu gia, nhưng nhà mẹ của vợ cả luôn nhìn chăm chăm, rất chú tâm tới địa vị của cháu ngoại mình tức con trai trưởng của Tiêu gia. Tổng giám đốc Tiêu thị mặc dù là người quyết định trên danh nghĩa, nhưng thật ra phần lớn cổ phần Tiêu thị đều nằm

trong tay nhà mẹ của người vợ cả. Cho nên chuyện ông ta có thể làm cho thằng con này chính là đưa nó về Tiêu gia."

"Sau đó tổng giám đốc Tiêu thị qua đời, quả nhiên Tiêu Học Lâm không có gì cả. Lúc đó hắn còn đang đi học, anh cả của hắn lại không đối xử tệ với hắn, cung cấp đầy đủ cho hắn học hành, sinh hoạt cũng không cần lo. Nhưng có lẽ hắn đã tự hiểu, ngày tốt nghiệp, hoặc là về Tiêu gia làm người hầu của anh cả, nếu như hắn vẫn nghe lời, ắt sẽ có chỗ cho hắn dung thân. Bằng không, thì chỉ có thể tự phấn đấu." Lục Tử Mặc nói.

Trước đây khi quyết định giúp Tiêu Học Lâm và Thích Bạch Phong, có nhiều chuyện đều là do Lục Tử Mặc làm, đồng thời, những chuyện của Tiêu Học Lâm, anh ta cũng tra rõ.

Thậm chí Lục Tử Mặc hoài nghi, vì nguyên nhân đó cho nên Tiêu Học Lâm mới bám vào Thích Bạch Phong.

Thích Bạch Phong là con gái duy nhất của Thích gia, tuy trong dòng họ cũng không yên lành, nhưng chí ít nếu bắt được cô, thì coi như bắt được một hy vọng.

Cộng thêm đám tiểu thư nhà giàu ở khu đó, ai không biết Tiêu Học Lâm là con riêng, nhà nào có chút thế lực đều không muốn gả hòn ngọc quý trên tay mình cho Tiêu Học Lâm.

Cho dù muốn gả, người họ vừa ý, cũng sẽ chỉ là anh cả của Tiêu Học Lâm.

Chỉ riêng Thích Bạch Phong.

Cô là bạn học của Tiêu Học Lâm, hai người quen biết từ nhỏ. Với lại, vì là bạn học của Tiêu Học Lâm, cho dù không thân thiết gì, nhưng cũng biết được rất nhiều chuyện mà người khác không biết.

Ví dụ như, Thích Bạch Phong tổn thương vì yêu, tuyệt vọng tha hương, tới nơi đất khách quê người...

Nếu như Tiêu Học Lâm thật sự có ý muốn lợi dụng Thích Bạch Phong, vậy đó chắc chắn là thời điểm tốt nhất.

Chỉ là khi Tiêu Học Lâm tra rõ mọi chuyện, Sở Dực Thành lúc đó, đã chán chường đến mức ước gì bản thân chưa từng tới thế giới này.

Có lẽ, Thích Bạch Phong sống tốt hơn một chút, sẽ trở thành sự cứu rỗi tốt nhất đối với anh ta.

Khi Lục Tử Mặc tra rõ đầu đuôi liền báo cáo cận kề cho ông cụ Sở.

Ông cụ chỉ im lặng một lúc lâu, rồi thở dài, từ tốn nói: "Kế hoạch không thay đổi, nhưng mà, không thể để Dực Thành biết việc làm của Tiêu Học Lâm."

Lúc đó, Lục Tử Mặc vẫn không hiểu.

Nhưng bây giờ anh ta đã hiểu.

Nếu Sở Dực Thành biết chồng Thích Bạch Phong là loại người nham hiểm, tiếp cận cô vì mục đích đen tối. Nhưng bản thân lại không có chứng cứ xác thực, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, nội tâm dần vật.

Chắc chắn lúc đó Sở Dực Thành sẽ càng thêm đau lòng.

Lục Tử Mặc cũng đã đọc kịch bản 'Phong hoa', lúc đó, anh ta mới hiểu được trong lòng Sở Dực Thành, Tiêu Học Lâm là một người như thế nào.

Cũng đến lúc đó, anh ta mới hiểu được tiếng thở dài của ông cụ Sở: "Dực Thành bị mẹ nó và tôi làm hư rồi, nó chưa từng trải qua thất bại, tự tạo nghiệt..."

Sở Dực Thành tự nguyện sống trong lời nói dối của mình, anh ta hy vọng, Thích Bạch Phong có cuộc sống như anh ta tưởng tượng, hạnh phúc, vợ chồng ân ái, con trai đáng yêu.

Giống như lời nói của ông cụ Sở, mình năm đó, thậm chí là hiện tại, không thể chịu nổi sự đả kích và tổn thất nặng nề.

Tất cả những cách chuộc tội của anh ta, thật ra chỉ là trốn ở một góc, ảo tưởng cảnh sống hạnh phúc của Thích Bạch Phong, sau đó lặng lẽ giúp cô bằng hết sức của mình.

Lục Tử Mặc nghĩ tới đây, không kiềm được mà thở dài.

Quả nhiên Đường Bội bị thu hút, đôi mắt trầm tư nhìn thẳng lên kính chiếu hậu.

Cô nhìn vào mắt Lục Tử Mặc, hỏi: "Có phải anh đang nghĩ tới chuyện gì không?"

Lục Tử Mặc chần chờ mấy giây, hỏi ngược lại: "Vậy còn cô?"

"Có hai chi tiết." Đường Bội nghiêm túc nói: "Thứ nhất, tất cả mọi người đều nói Tiêu Học Lâm và Thích Bạch Phong đã quen nhau từ nhỏ, thậm chí lúc đi học, còn bị Thích Bạch Phong ức hiếp. Nhưng khi Thích Bạch Phong sang Mỹ, hẳn dường như chẳng bao giờ chủ động tiếp cận Thích Bạch Phong."

Lục Tử Mặc gật đầu.

Đường Bội quả nhiên thông minh, nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt.

"Thứ hai, năm đó Thích Bạch Phong ra nước ngoài, trong bụng có con của chú út." Nói đến đây, Đường Bội buồn rầu, nhưng vẫn nhanh chóng nói

tiếp: "Cô con gái duy nhất của Thích gia gặp phải chuyện như vậy, còn bị ép tới nỗi không thể không rời khỏi nước nhà, đối với Thích gia mà nói, tuyệt không phải chuyện vớ vẩn gì, cho nên chắc chắn họ sẽ không nói chuyện đó ra, Thích Bạch Phong thì lại càng không. Nói vậy, Tiêu Học Lâm không thân thiết gì với Thích Bạch Phong lại không có thể lực, diệp gia quán, làm sao biết được hướng đi của Thích Bạch Phong, thậm chí còn đuổi theo cô ấy nhanh như thế?"

Vấn đề này rất sắc bén.

Đường Bội ngồi thẳng lưng.

Hai tay vòng trước ngực, nhìn thẳng vào mắt Lục Tử Mặc, mỉm cười nói: "Nếu ngay cả việc này Tiêu Học Lâm cũng biết, vậy chắc hẳn sẽ có cách để biết, lúc đó, ông nội muốn xét nghiệm ADN của Tiêu Duệ rồi."

Lục Tử Mặc sửng sốt.

Đường Bội trầm giọng hỏi: "Nếu như Tiêu Duệ thật sự là con của chú út, lúc đó bị Sở gia phát hiện, kết quả sẽ thế nào?"

"Cái này..." Lục Tử Mặc nhất thời không thể trả lời.

Vấn đề Đường Bội nói mặc dù có chút xa vời, nhưng lại không phải là không thể.

Tay cầm tay vô lăng của Lục Tử Mặc run lên-

Nếu như, lúc đó thật sự phát hiện, Tiêu Duệ là con trai của Sở Dực Thành, ông cụ Sở tuyệt đối sẽ không cho phép cốt nhục của Sở gia lưu lạc bên ngoài.

Mối ràng buộc giữa Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành lúc đó, đến bây giờ chuyện sẽ phát triển thành thế nào, ai cũng không thể nói rõ.

Trường hợp thứ nhất, vì đứa con trai này, cộng thêm Sở Dực Thành đã ăn năn, hăn sợ, chuyện khiến Thích Bạch Phong hận Sở Dực Thành sâu sắc không xảy ra, sợ hai người sẽ tái hợp.

Trường hợp thứ hai, có lẽ Thích Bạch Phong và Tiêu Học Lâm vẫn ở bên nhau, nhưng Tiêu Duệ chắc chắn sẽ bị đón về Sở gia, từ đó ông cụ Sở có còn giúp Tiêu gia hay không, vậy còn phải ngẫm lại...

Lục Tử Mặc cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Khi còn nhỏ anh ta được ông cụ Sở lựa chọn từ những thuộc hạ của Sở gia, bồi dưỡng để trở thành trợ thủ của Sở Quân Việt. Nhưng dù đã theo ông cụ mấy chục năm, cũng không thể nào đoán được tâm tư của ông.

Nhưng anh ta có thể xác định một điều, mặc kệ cuối cùng biến thành thế nào, Tiêu Học Lâm sẽ khó có thể lấy được nhiều lợi ích từ Sở gia.

Thậm chí, có lẽ hăn đang sợ hãi, nếu Tiêu Duệ thật sự không phải con hăn, vậy sự áy náy của Sở gia đối với Thích Bạch Phong sẽ giảm nhiều, vậy cuối cùng, hăn sẽ không thể nào lợi dụng sự áy náy đó mà đè đầu Sở thị.

Lục Tử Mặc kinh ngạc nhìn Đường Bội.

Cô gái trong kính chiếu hậu, giống như nữ vương nắm giữ thiên hạ nhìn anh ta.

Lục Tử Mặc bừng tỉnh, nói: "Tôi sẽ sai người xét nghiệm ADN một lần nữa."

Hiện tại Tiêu Học Lâm chắc chắn sẽ không ngờ tới, bọn họ lại đào chuyện đã lâu ra.

Với lại, hiện tại hắn đang sút đầu mẻ trán vì mấy dự án, tự lo còn chưa xong.

Đường Bội mỉm cười, nói: "Vừa rồi vệ sĩ kéo Tiêu Học Lâm đi, cứ kêu họ giao hắn cho cảnh sát, nói hắn nhiều loạn công chúng, giam hắn lại, khi nào làm xét nghiệm xong rồi tính tiếp."

"Được." Lục Tử Mặc gật đầu.

Đường Bội thả lỏng cơ thể.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu như Tiêu Duệ, thật sự là con trai Sở Dực Thành,...

Cô bỗng cảm thấy bồn thần, cho dù bây giờ, biết Tiêu Duệ là con trai của Sở Dực Thành, vậy họ có thể làm gì đây?

Lục Tử Mặc yên lặng, rồi rảo nhìn Đường Bội, nói: "Lần trước..."

"Sao?" Đường Bội nhìn Lục Tử Mặc ấp a ấp úng, người đàn ông giỏi giang này, sao đột nhiên lại nói chuyện như vậy.

Lục Tử Mặc im lặng một lúc rồi nói: "Lần trước lúc đụng mặt cô Thích ở CLUB, hình như là sinh nhật của Tiêu Duệ."

Đường Bội nheo mắt.

Tất nhiên cô sẽ không quên lần chạm mặt ở CLUB, cũng nhớ kỹ dáng vẻ hồn bay phách lạc của Sở Dực Thành.

Sau đó cô và Lục Tử Mặc đều cho rằng, Thích Bạch Phong cố ý tới kích thích Sở Dực Thành.

Tuy là Lục Tử Mặc chưa nói, nhưng họ đều cảm thấy, Thích Bạch Phong và Tiêu Học Lâm cấu kết với nhau, cố tình nhắc nhở họ, đừng quên

chuyện phải làm.

Đoạn thời gian đó, quả thật Tiêu Học Lâm đang rất muốn bắt được một hạng mục lớn của công ty con dưới cờ Sở thị.

Lục Tử Mặc không dám tin nhìn Đường Bội, thì thào nói: "Lẽ nào... Tiêu Duệ thật sự là..."

Đường Bội lập tức hiểu ý anh ta.

Nếu như suy đoán của bọn họ là đúng, ngày đó Thích Bạch Phong tới CLUB, chắc là nhân ngày sinh nhật của con trai dẫn nó đi gặp ba của nó mà thôi.

Làm mẹ, tất nhiên cô ấy biết rất rõ, Tiêu Duệ là con của ai.

Mà Thích Bạch Phong đối với Sở Dực Thành, dù sao, cũng từng có mười năm yêu khắc cốt ghi tâm.

So với bất kỳ cô gái nào Đường Bội đều quyết đoán thẳng thắn hơn nhiều, nhưng cô không tin, mặc doanh nghiệp, Thích Bạch Phong có thể không chút khúc mắc mà lợi dụng Sở Dực Thành trong thời gian ngắn như vậy.

Cô không nói gì, Lục Tử Mặc đã nặng nề gật đầu: "Tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp người đi làm xét nghiệm."

Lần này phạm vi công kích của họ, mặc dù chỉ nhắm vào Tiêu Học Lâm, nhưng sau khi Tiêu Học Lâm kết hôn với Thích Bạch Phong thì lập tức lợi dụng thế lực của Thích gia, rút khỏi Tiêu gia, tự mở công ty.

Mấy năm gần đây, có Thích gia chống lưng, lại có ông cụ Sở trợ giúp, công ty đó phát triển rất tốt.

Nếu họ cứ tiếp tục nhắm vào Tiêu Học Lâm, rất khó bảo đảm sẽ không ảnh hưởng đến Thích Bạch Phong và Thích gia.

Lục Tử Mặc là người nói là làm ngay, sau khi đưa Đường Bội về nhà, chưa kịp báo cáo căn kể với Sở Quân Việt, đã lập tức chạy đi tìm người làm.

Anh ta làm theo lời Đường Bội, để cảnh sát địa phương tìm đại một cái cơ nhốt Tiêu Học Lâm hơn mười ngày, mặt khác, lập tức phối hợp với Văn Tư Miếu, sai người đi lấy mẫu tóc của Tiêu Duệ, đi xét nghiệm lần nữa.

Cũng may lần này tuy Tiêu Học Lâm quá đáng, nhưng không ảnh hưởng nhiều tới Sở Dực Thành như lần trước, phim vẫn được thuận lợi tiến hành.

Chỉ là Đường Bội nhìn ra được, nụ cười trên mặt Sở Dực Thành, lại ít hơn trước nhiều.

Hôm nay đã quay xong hai cảnh, nên không còn chuyện của Đường Bội nữa.

Hai hôm trước Sở Quân Việt có hơi bận, có khi về đến biệt thự, trời đã tối mù.

Khó có được ngày này, anh cũng nhanh chóng kết thúc công việc, đích thân tới đoàn phim đón Đường Bội.

Văn Tư Miếu luôn đi theo Sở Quân Việt, lúc xuống xe, hắn vừa xem báo cáo xong, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Đường Bội mỉm cười đứng đó.

Văn Tư Miếu cũng cười, kêu Đường Bội: "Cô Đường."

Đường Bội cười, nói: "Hình như, có tin tức tốt nhĩ..."

Vừa nói cô vừa cười nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Đúng không?"

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Tiêu Học Lâm, Đi Chết Đi

Sở Quân Việt cũng cong môi, từ từ gật đầu.

Đường Bội nhìn Văn Tư Miếu, lúc này, Văn Tư Miếu không dám xoát cảm giác tồn tại của mình trước mặt Đường Bội, vội vã lùi một bước, để Sở Quân Việt nói với Đường Bội: "Chút nữa lên xe rồi nói."

Bên kia, Sở Dực Thành đang sắp xếp cảnh quay tiếp theo, rồi nhường ghế đạo diễn lại cho Sư Học Lâm, sau đó đi về phía Đường Bội.

Chưa tới chỗ đã vội cười nói: "Hình như hôm nay tâm trạng của mấy đứa rất tốt nhỉ."

Ngay cả Lục Tử Mặc kiệm lời, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Sở Dực Thành liếc xuống bụng Đường Bội, anh ta cũng biết đứa bé trong bụng Đường Bội, đối với cháu trai, đối với toàn bộ Sở gia, đối với ông cụ Sở mà nói, quan trọng bậc nào.

Gần đây anh ta càng ngày càng chú ý thời gian nghỉ ngơi của Đường Bội, không dám để cô quay quá lâu.

Và lại...

Sở Dực Thành cũng vô cùng muốn gặp đứa cháu trai mang trên mình hy vọng và tình yêu của cả gia tộc này.

Anh ta có thể tưởng tượng, tương lai, đứa bé này, sẽ được cưng chiều như thế nào.

Sở Quân Việt cười nhạt, nói: "Nếu chú út xong việc rồi thì tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi."

"Xem ra, đúng là có chuyện vui rồi..." Sở Dực Thành chớp mắt, cười hỏi: "Chẳng lẽ ngày cưới của Bội Bội và Quân Việt được quyết định rồi hả?"

Nếu như là chuyện này, vậy đúng là đáng ăn mừng.

Sở Quân Việt nghe vậy, mắt trầm xuống, vô thức nhìn Đường Bội,

Đường Bội mỉm cười, nói: "Không phải, chuyện này có liên quan tới chú."

Sở Dực Thành nhú mày, nhưng nhìn ra hôm nay họ muốn giấu chuyện này, nên không hỏi nữa.

Anh ta quay lại bàn giao chuyện còn lại cho Sư Học Lâm, anh ta rất yên tâm về phó đạo diễn này.

Không lâu sau, Sở Dực Thành đi về chỗ nhóm người Đường Bội, cười nói: "Bây giờ đi được rồi."

Người hầu ở nhà đã chuẩn bị cơm nước xong.

Khi họ về tới biệt thự, đồ ăn còn nóng, khói bay lượn lờ, mùi hương làm người ta thèm nhỏ dãi.

"Ngồi chung đi!" Sở Quân Việt kêu Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc ngồi xuống, để ghế chủ lại cho Sở Dực Thành, anh cũng ngồi xuống cạnh Đường Bội.

Bữa tối rất hài hòa.

Mọi người ngồi đây đều không phải là người thiếu kiên nhẫn.

Tuy Sở Dực Thành tò mò, nhưng lúc ăn cơm cũng không mở miệng hỏi.

Ăn cơm xong, mọi người cùng vào thư phòng, Sở Quân Việt mới gật đầu với Văn Tư Miếu, ý bảo hắn nói.

Bởi vì đều là người mình, Sở Quân Việt cũng không để ý nhiều, tự nhiên ngồi xuống ghế ôm Đường Bội vào lòng.

Ghế sofa trong thư phòng khó có khi được ngồi đầy thế này.

Sở Dực Thành ngồi một mình một ghế.

Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc ngồi ghế bên cạnh.

Văn Tư Miếu nhìn Sở Quân Việt, cầm túi hồ sơ trên bàn trà lên, nói: "Cái này, phải làm xét nghiệm ADN một lần nữa."

Giọng của hắn trầm thấp, cũng thu lại nụ cười trên mặt.

Sở Dực Thành vẫn chưa nhìn ra điều gì, nhưng sau khi nghe câu đó, đều cùng ba người còn lại nhìn Văn Tư Miếu. Diệp gia quán.

Ánh mắt của những người ngồi đây đều khác nhau, có buồn rầu, có cảm thông, có đồng tình và thoải mái... Điều giống duy nhất đó là, nụ cười nhạt trong mắt họ.

"Xét nghiệm ADN..." Sở Dực Thành đoán được điều gì đó, không nhận được mà lập lại.

"Đúng vậy, là xét nghiệm ADN." Văn Tư Miếu lại nói: "Mấy năm trước chúng ta cũng từng làm một lần, nhưng kết quả kia lại khác kết quả bây giờ một trời một vực."

Vừa nó, vừa mở tài liệu trong tay.

Trên tờ giấy mỏng đầy những thuật ngữ chuyên ngành tiếng Anh, cùng một số biểu đồ gen Sở Dực Thành không hiểu, nhưng hai hàng chữ cuối cùng, Sở Dực Thành xem hiểu.

Trừ tên, bên cạnh còn có một dòng chữ rõ ràng-

Quan hệ cha con 99.9999%.

Tờ giấy xét nghiệm trong tay Sở Dực Thành rơi xuống bàn trà, mặc dù đã có dự cảm đó, nhưng tay của Sở Dực Thành vẫn run lên.

Anh ta trừng to mắt, môi mấp máy, như muốn nói gì đó, nhưng thật lâu mà không phát ra tiếng.

Nói cách khác, trừ phi 0.0001% kia có tồn tại, nếu không, Sở Dực Thành chính là ba của Tiêu Duệ.

Ba ruột!

Năm năm, trời xui đất khiến, cha con gặp lại không quen biết.

Đường Bội hơi xúc động ngẩng đầu nhìn Sở Dực Thành.

Hai mắt Sở Dực Thành đã đỏ bừng.

Nếu không phải ở đây còn có Văn Tư Miếu, Lục Tử Mặc, có lẽ anh ta đã không kiềm được cảm xúc của mình.

Lục Tử Mặc nhìn Sở Quân Việt, chậm rãi nói: "Sở tiên sinh."

Sở Dực Thành run lên một cái, hồi thần từ tiếng gọi của Lục Tử Mặc.

Anh ta đứng phắc dậy, khàn giọng nói: "Tôi muốn về nước! Lập tức!"

Nói xong không nhìn đám người Sở Quân Việt, cất bước đi về phía cửa.

Sở Dực Thành đã mất kiểm chế, giống như đã quên hết tất cả quanh mình, vừa nhấc chân, liền bước nhanh.

Giống như không có cảm giác, vẫn cố chấp bước về phía cửa thư phòng.

Đường Bội lo lắng đứng lên theo, gọi: "Chú út!"

Sở Dực Thành không đếm xỉa tới cô, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, giống như một người điên, không nghe, không thấy những gì xung quanh mình.

Sở Quân Việt nhíu mày, nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc gật đầu, cũng đứng lên theo.

Đôi mắt anh ta vẫn trong trẻo, tỉnh táo.

Lục Tử Mặc cứ như vậy lạnh lùng nhìn Sở Dực Thành, cao giọng nói: "Sở tiên sinh, ngày về như vậy, có nghĩ tới cảm nhận của cô Thích và tiểu thiếu gia không?"

Đã xác nhận Tiêu Duệ là con trai Sở Dực Thành, Lục Tử Mặc cũng đối xứng hô.

Sở Dực Thành vẫn mất kiểm chế như cũ.

Sở Quân Việt lên tiếng.

Anh đứng lên, kéo Đường Bội qua chỗ mình, lạnh nhạt nói với Sở Dực Thành: "Chú út, Tiêu Duệ là con của ai, chắc chắn cô Thích là người biết rõ nhất."

Anh im lặng mấy giây, rồi tàn nhẫn nói tiếp: "Nhưng cô ấy lại tình nguyện cấu kết với Tiêu Học Lâm làm giả kết quả xét nghiệm để gạt chú, một lần gạt, là năm năm!"

Những lời này tuy tàn nhẫn, nhưng lại cảnh tỉnh được Sở Dực Thành.

Anh ta kinh ngạc nhìn Sở Quân Việt, chán nản ngồi xuống ghế, thì thào nói: "Đúng vậy... Con nói đúng... Bạch Phong biết... Nhưng cô ấy lại gạt chú!"

Trong giọng nói của Sở Dực Thành không có chút xú trích cứ Thích Bạch Phong.

Có chăng, chỉ là sự chán nản và hối hận.

Tại sao Thích Bạch Phong lại gạt anh ta, chuyện này anh ta là người hiểu rõ nhất.

Năm đó, mình mang theo nụ cười bất cần đời, dùng thái độ khinh thường, giấu cợt Thích Bạch Phong.

Cho nên, trong mắt Thích Bạch Phong, điều đó đại biểu cho việc Sở Dực Thành không hề muốn có đứa con này.

Vậy tại sao cô lại phải nói sự thật cho anh ta biết chứ?!

Sở Dực Thành úp hai tay lên mặt.

Anh ta nhớ tới ngày đó nhìn thấy Tiêu Duệ.

Thật ra, đó không phải là lần đầu Sở Dực Thành và con trai mình gặp nhau.

Ngày hôm sau, khi Thích Bạch Phong sinh thằng bé ở bệnh viện nước Mỹ, anh ta đã tới bệnh viện.

Nhưng lại thấy Tiêu Học Lâm trong phòng bệnh, vừa chơi đùa với thằng bé, vừa thấp giọng nói chuyện với Thích Bạch Phong, mặt doanh, nên anh ta lựa chọn lặng lẽ rời khỏi.

Sau đó Thích Bạch Phong về nước, anh ta đã từng trùng hợp gặp cô nhiều lần.

Có đôi khi cô sẽ dẫn Tiêu Duệ theo, đôi khi không.

Sở Dực Thành biết Thích Bạch Phong vốn không muốn gặp mình, nên mỗi lần chỉ lặng lẽ đứng ở góc khuất nhìn hai mẹ con.

Cậu bé trắng trẻo thông minh đáng yêu, mỗi lần nhìn, đều làm anh ta cảm thấy ngây dại.

Nhưng khi đó anh ta lại không biết, đó chính là con trai của mình.

Cậu bé ngọt ngào gọi mình 'chú Sở', cậu bé có đôi mắt đen lúng liếng...

Thật ra là con mình!

Sở Dực Thành che kín mặt mình.

Anh ta sợ mình không thể khống chế bản thân mà khóc ngay trước mặt mọi người.

Đó là con mình...

Nhưng trong thời kỳ trưởng thành quan trọng nhất của thằng bé, bản thân là một người ba, lại chưa từng cho nó tình thương của ba, dù cho là một cái ôm đơn giản cũng không có!

Lục Tử Mặc nhìn Sở Quân Việt, rồi lo âu nhìn Sở Dực Thành, không biết có nên nói tiếp hay không.

Sở Quân Việt đoán được sự lo lắng của Lục Tử Mặc, gật đầu với anh ta, nói: "Tiếp tục."

"Vâng." Lục Tử Mặc đáp, nói xong nhìn Sở Dực Thành đã mất khống chế, nói: "Sở tiên sinh, về chuyện này, còn có những chuyện khác cần phải nói với ngài."

Sở Dực Thành chôn mặt trong hai bàn tay của mình.

Không trả lời Lục Tử Mặc, vì anh ta không thể hiểu được tâm trạng của mình lúc này.

Anh ta có cảm giác, chuyện Lục Tử Mặc sắp nói, chắc chắn sẽ còn tàn nhẫn hơn, càng làm anh ta đau khổ hơn.

Thư phòng yên lặng một lúc lâu.

Những người còn lại không nói gì thêm mà chỉ im lặng nhìn Sở Dực Thành đang đau khổ, một lúc lâu sau, mới nghe anh ta khàn giọng nói: "Cậu nói đi, Tử Mặc."

Sở Dực Thành ngẩng đầu lên.

Hai mắt anh ta vẫn rất đỏ, nhưng ánh mắt rất sáng, tinh thần cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, cứ như vậy mà nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Tiếp tục..."

"Vâng." Lục Tử Mặc cúi đầu đáp.

Lục Tử Mặc im lặng, suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.

Nhưng không đợi anh ta nói, Sở Dực Thành đã chủ động hỏi: "Lần này, mọi người đi làm xét nghiệm ADN lần nữa, là vì những chuyện Tiêu Học Lâm làm trong khoảng thời gian này sao?"

"Đúng vậy." Lục Tử Mặc không chút chần chừ đáp.

"Tiêu Học Lâm muốn lấy cái gì từ Sở thị?" Sở Dực Thành lại hỏi.

Những việc Sở thị làm cho Tiêu Học Lâm, cho Thích Bạch Phong, đều giấu Sở Dực Thành.

Nhưng Sở Dực Thành là một phần tử của Sở gia, vốn thông minh hơn người, sao có thể mãi u mê không hiểu mấu chốt sự việc.

Nghe Lục Tử Mặc nói vậy, mặc dù đã đoán được, nhưng vẫn giật mình, hỏi: "Đây là ý của ông cụ?"

Lục Tử Mặc gật đầu.

Sở Dực Thành ngửa đầu ra sau.

Trong ngày hôm nay, anh ta đã nhếch nhác nhiều lắm, thật sự không muốn để người khác nhìn thấy sự yếu đuối của mình nữa.

Dù cho người ngồi đây, đều là người anh ta tin tưởng nhất, cũng là người thân cận nhất.

Qua một lúc lâu, Sở Dực Thành mới quay qua nhìn Lục Tử Mặc một lần nữa, khàn giọng nói: "Cậu nói tiếp đi."

Lục Tử Mặc gật đầu, Sở Dực Thành hỏi câu này giúp cho anh ta biết tiếp theo nên nói gì.

Lục Tử Mặc trầm tư vài giây rồi nói: "Sau khi Tiêu Học Lâm và cô Thích về nước, liền lợi dụng những mối quan hệ của mình ở Mỹ, mở công ty. Lúc đầu Tiêu gia cũng không coi hẵn ra gì, nhưng Tiêu Học Lâm không cam tâm, mọi chuyện đều phải cạnh tranh với Tiêu gia mới vừa lòng.

Thật ra kể từ lúc đó, đám người Lục Tử Mặc cũng đã phát hiện dã tâm của Tiêu Học Lâm.

Hắn phát triển công ty của mình như vậy còn chưa thấy thỏa mãn, còn muốn công kích Tiêu thị.

Nhưng Tiêu thị lúc đó, sao một tên mới mở công ty như Tiêu Học Lâm có thể đụng.

Hơn nữa khi đó, địa vị của Thích Bạch Phong ở Thích gia chưa vững, gần như không có tiếng nói. Nội bộ Thích gia mâu thuẫn, cho dù cô là người nắm quyền trên danh nghĩa, nhưng trên dưới Thích gia, không ai chịu nghe lời cô nói, đi giúp Tiêu Học Lâm.

"Ừ." Sở Dực Thành gật đầu hỏi: "Khi đó Tiêu Học Lâm, không chỉ có ý đồ với Tiêu gia?!"

Sở Dực Thành chỉ là không thích kinh doanh, chứ không phải ngu ngốc.

Lục Tử Mặc nói mấy câu, Sở Dực Thành đã đoán được ý sau.

"Đúng vậy." Lục Tử Mặc gật đầu, nói: "Chính là bắt đầu từ khi đó, Sở thị bắt đầu giúp Tiêu Học Lâm."

Thật ra lúc đó ông cụ Sở chỉ muốn giúp Thích Bạch Phong mà thôi.

Ông cũng không phải người lương thiện gì, cũng tuyệt không phải người yêu ai yêu cả đường đi lối về. Giúp Thích Bạch Phong, là vì con trai

ông sai với người ta thôi.

Nhưng Tiêu Học Lâm, ông cụ Sở chưa từng đặt vào mắt.

"Nếu là ý của ông cụ..." Sở Dực Thành đan mười ngón tay vào nhau, đặt trên đùi, nghiền ngẫm nói: "Thật ra là muốn giúp Bạch Phong?"

"Đúng vậy." Lục Tử Mặc nói: "Giúp Tiêu Học Lâm, chỉ vì cô Thích."

Tiêu Học Lâm là chồng Thích Bạch Phong, giúp hẳn trở nên mạnh mẽ, nói theo một nghĩa nào đó, diệp gia quán, cũng là giúp nâng cao cân nặng của Thích Bạch Phong ở Thích gia, cũng là cách trực tiếp nhất để giúp cô đứng vững ở Thích gia.

"Nhưng Tiêu Học Lâm bây giờ càng ngày càng lòng tham không đáy." Nói đến đây, Lục Tử Mặc nhíu mày.

"Lòng tham không đáy?" Sở Dực Thành lập lại mấy từ này, không rõ ý gì.

Trong mắt anh ta, Tiêu Học Lâm chính là Nghiêm Minh Lăng trong phim. Mặc dù sẽ ghen, sẽ đố kị, nhưng lại không thể không thừa nhận, người làm tổn thương Thích Bạch Phong chính là mình, mà người cho Thích Bạch Phong sự ấm áp, an ủi, lại chính là Tiêu Học Lâm.

"Sở tiên sinh..." Mắt Lục Tử Mặc sáng quắc: "Tiêu Học Lâm không phải là Nghiêm Minh Lăng." Im lặng mấy giây lại kiên định nói tiếp: "Chỉ ít hiện tại, Tiêu Học Lâm, tuyệt đối không phải Nghiêm Minh Lăng trong phim."

Sở Dực Thành im lặng.

Anh ta không nghi ngờ Lục Tử Mặc, nhưng lại tình nguyện tin chuyện mình nhìn thấy.

Lục Tử Mặc đoán được hàm nghĩa của sự im lặng này.

Anh ta nhìn Sở Dực Thành, nói từng chữ: "Chỉ riêng việc động tay động chân trong chuyện xét nghiệm ADN của tiểu thiếu gia lần trước đã đủ chứng minh tất cả."

Sở Dực Thành nheo mắt, không dám tin hỏi: "Người tẩy máy tay chân lần trước, không phải Bạch Phong?"

"Sao có thể là cô Thích?!" Lục Tử Mặc khó hiểu nói: "Lúc làm xét nghiệm, cô Thích vừa sinh xong, cô ấy nào có tâm trạng nghĩ đến những chuyện này?"

Sở Dực Thành chớp mắt, thì thào lập lại: "Không phải Bạch Phong..."

Câu nói này, đã không còn nghi vấn, mà là mang theo chút vui mừng.

Điều anh ta sợ nhất, là Thích Bạch Phong không muốn để anh ta biết Tiêu Duệ là con mình, cho nên mới làm vậy.

Chỉ cần không phải Bạch Phong...

Sở Dực Thành nhắm mắt...

Cảm tạ trời xanh, vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ kẻ tội đồ này!

Lục Tử Mặc lại nhìn Sở Dực Thành, bản thân chưa từng yêu, tuy thông minh giỏi giang, nhưng lại không hiểu cảm giác lo được lo mất trong tình yêu, lập lại một lần: "Tất nhiên không phải cô Thích."

Như vì xóa bỏ sự nghi ngờ của Sở Dực Thành, anh ta còn nói thêm: "Lúc thực hiện bản xét nghiệm này, vì ngăn ngừa khả năng xuất hiện tình huống năm đó, cho nên chúng tôi đã nhốt Tiêu Học Lâm lại."

Lục Tử Mặc lúng túng nhìn Sở Dực Thành, nói thêm: "Thuận tiện, hỏi hẩn một vài chuyện. Vì muốn được dễ chịu hơn, tên Tiêu Học Lâm này không không chút cốt khí, trong vòng một ngày, cái gì cũng khai."

Lục Tử Mặc nói xong, thái độ càng thêm lúng túng.

Lục Tử Mặc dùng từ uyển chuyển, nhưng người ngồi đấy có ai mà không hiểu.

Văn Tư Miếu vỗ bàn, tiếp lời: "Tiêu Học Lâm đã nói ra hết, bao gồm chuyện trước đây hẩn làm sao đoán được Sở gia sẽ điều tra thân phận của tiểu thiếu gia, sau đó lặng lẽ động tay động chân." Hẩn ảo não nói tiếp: "Lúc đó chúng tôi không nghĩ nhiều, bởi vì chuyện đó không thể bị lộ ra ngoài, ai mà ngờ, ở phương diện này, Tiêu Học Lâm lại là một nhân tài."

Cho nên mẫu tóc của Tiêu Duệ năm đó họ làm xét nghiệm, căn bản không phải là của Tiêu Duệ, mà là của một đứa bé khác do Tiêu Học Lâm tìm tới.

"Chuyện đại khái là vậy." Văn Tư Miếu bổ sung: "Tiêu Học Lâm cũng thừa nhận, hẩn không muốn để chúng ta biết Tiêu Duệ là tiểu thiếu gia, không muốn để Sở gia đem thằng bé đi, vì làm vậy sự áy náy của Sở gia đối với cô Thích sẽ giảm xuống, thậm chí trực tiếp cướp cô Thích, khiến hẩn công dã tràng."

"Cho nên ngay từ đầu, Tiêu Học Lâm tiếp cận Bạch Phong là vì có mục đích sao?" Sở Dực Thành lạnh lùng hỏi.

Rốt cuộc anh ta cũng tỉnh ngộ.

Biểu cảm của Sở Dực Thành như thế, ngay cả Sở Quân Việt cũng ngồi đàng hoàng lại, nghiêm túc hơn.

Đường Bội nhìn Sở Quân Việt, cánh tay ôm eo cô đang siết lại, lắc đầu một cái thật nhẹ.

Ánh mắt Sở Dực Thành càng thêm lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Văn Tư Miếu, nói: "Nói tiếp."

"Mấy năm qua, Tiêu Học Lâm liều mạng phát triển công ty của mình, cạnh tranh với Tiêu thị. Ý có Sở gia chống lưng, tạm thời đang ở thế không phân thắng bại. Có lẽ, hắn đã quên thân phận của mình, trở nên gấp gáp. Cho nên mới nôn nóng, để chúng ta bắt được đuôi."

"Đuôi?" Sở Dực Thành khiêu mi.

"Trước đây hắn lấy được vài hạng mục, dựa vào năng lực của công ty hắn, căn bản không thể nào hoàn thành. Sở thị chỉ giúp cô Thích nắm quyền ở Thích gia, sao có thể trợ giúp cuộc nội đấu của Tiêu gia. Thế nhưng Tiêu Học Lâm lại cho rằng, Sở thị nên tran trải số tiền còn thiếu cho hắn. Cho nên hắn mới đến Mỹ, lợi dụng tình cảm của ngài dành cho cô Thích, muốn ép chúng ta hỗ trợ. Thậm chí còn lòng tham không đáy, muốn lấy một hạng mục khác của Sở thị." Văn Tư Miếu giải thích.

Cụ thể, ở trong tư liệu, họ đã điều tra rõ ràng.

Nãy giờ chỉ là nói tóm tắt, lần này Tiêu Học Lâm bị vạch trần, là do hắn quá vì cái lợi trước mắt, cộng thêm bản lĩnh bình thường, nếu như đầu thai ở hoàng gia, có lẽ hắn sẽ ngu ngốc cả đời, đời này có được sống bình an hay không cũng khó nói.

Đáng tiếc, người như hắn, không hề biết thỏa mãn.

Văn Tư Miếu nhìn Lục Tử Mặc, cắn răng, cuối cùng nói với Sở Dực Thành: "Sở tiên sinh, ngài còn muốn về nước không?"

Vốn ban đầu khi nghe tin Tiêu Học Lâm là con mình Sở Dực Thành rất kích động, bây giờ đã bình tĩnh lại.

Anh ta không trả lời vấn đề của Văn Tư Miếu ngay, chỉ quay qua nhìn Sở Quân Việt, hỏi: "Quân Việt, chuyện này con thấy thế nào?"

"Không thể tha cho Tiêu Học Lâm." Sở Quân Việt từ tốn nói: "Có lẽ hẳn nhìn ra chúng ta đã nhận ra lòng tham không đáy của hắn, đề phòng Sở thị rút vốn, cho nên mới hợp tác với kẻ thù của Sở thị."

Đây là thu hoạch ngoài ý muốn mà họ thu được.

Sở Quân Việt vẫn biết Tiêu Học Lâm là một người không yên phận, nhưng không ngờ rằng lá gan của hắn lại lớn như vậy.

Sở Dực Thành cũng giật mình.

Tiêu Học Lâm không thể tha... Thích Bạch Phong thì sao?

Bây giờ Tiêu Học Lâm là chồng của Thích Bạch Phong.

Cho dù hắn tiếp cận Thích Bạch Phong vì mục đích, nhưng hắn đã ở cạnh bảo vệ và bầu bạn với Thích Bạch Phong, kéo cô ra khỏi vực sâu tuyệt vọng, một lần nữa vui vẻ sinh hoạt dưới ánh mặt trời, đây là sự thật không thể chối cãi.

Sở Dực Thành mờ mịt.

Sự tỉnh táo và sắc bén vừa rồi, cùng với sự mờ mịt lúc này, làm cho Đường Bội và Sở Quân Việt hoang mang liếc nhau một cái.

"Chú út..." Lúc này, tranh đấu mưu mô đều là dư thừa, Đường Bội dịu dàng nói với Sở Dực Thành: "Chú có nghĩ tới chưa? Một tên khốn như Tiêu Học Lâm, hẳn hoàn toàn không thể nào là người trong tưởng tượng của chú, hẳn không tốt với cô Thích như thế đâu!"

Câu nói này còn hiệu nghiệm hơn tất cả những lời nói vừa rồi, Sở Dực Thành ngẩng đầu lên, nói: "Đúng vậy."

Sở Dực Thành đứng lên, chỉ là, không còn kích động như vừa rồi.

Anh ta nhìn Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu, chắc chắn nói: "Tôi muốn gặp Tiêu Học Lâm."

Tình trạng hiện tại của Tiêu Học Lâm vô cùng tệ.

Trong căn phòng mờ tối, chỉ có một cái giường đá, một cái chăn có mùi mốc, mặc dù không lạnh, nhưng đối với Tiêu Học Lâm luôn ăn ngon mặc đẹp mà nói, điều kiện tồi tàn này khiến hắn thức trắng đêm.

Chớ nói chi là căn phòng giam còn chật hẹp hơn phòng tắm nhà hắn này, trần nhà thấp trùn, không gian trống trải.

Trên người hắn, còn có những vết thương do vệ sĩ để lại.

Hắn không thể ngờ, Sở gia lại không nể mặt như thế, chưa nói câu gì nói đã nhốt hắn vào nhà giam.

Tiêu Học Lâm rụt người.

Đúng lúc này, trên hành lang vắng lặng bỗng truyền ra một loạt tiếng bước chân.

Ngay sau đó, tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa vang lên.

Tiêu Học Lâm vốn đang cuộn người trên giường, cả người lập tức run lên, sắc mặt trắng bệch.

"Cái gì nên nói tôi đều nói hết rồi!" Hắn không quan tâm mình như vậy khó coi tới cỡ nào, lạc giọng dùng tiếng Anh lớn tiếng nói: "Cho dù các người nhốt tôi ở đây, tôi cũng không thể nói thêm gì nữa."

Phía sau cánh cửa truyền tới tiếng hừ lạnh, người kia lạnh lùng đáp lại bằng một câu tiếng

Anh đầy khinh bỉ: "Có người muốn gặp mày."

Tiêu Học Lâm lập tức bò dậy.

"Có phải vợ tôi không?" Như bắt được cái phao cứu mạng, hăn nhào qua bắt lấy tay người ngoại quốc kia.

Thích Bạch Phong, tuy hiện tại bọn họ...

Nhưng Tiêu Học Lâm tin tưởng, Thích Bạch Phong tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hăn không lo!

Cho dù chỉ vì không muốn để người khác chỉ trở sau lưng Tiêu Duệ, nói nó có một ba ở tù, Thích Bạch Phong sẽ không bỏ mặc hăn!

Ai ngờ người nọ chỉ hừ lạnh một tiếng, không trả lời câu hỏi của Tiêu Học Lâm, đẩy tay hăn ra, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Ngoài phòng khách, mấy cảnh vệ trang bị đầy đủ đứng đó.

Tiêu Học Lâm nhìn thấy họ, lập tức co rúm lại.

Ngày thứ hai khi hăn bị bắt vào đây, những người này, cộng thêm một người đang ông biết tiếng Trung mà hăn không biết mặt đã cùng nhau tiến hành cuộc thẩm vấn tàn nhẫn với hăn.

Bọn họ không đánh hăn, thậm chí không hề động vào một ngón tay của hăn.

Họ chỉ không cho hăn nghỉ ngơi một giây phút nào, không cho ăn, không cho uống nước, thậm chí, không cho hăn đi nhà vệ sinh...

Tới khi hắn không chịu nổi nữa, thành thật trả lời những câu hỏi người đàn ông nói tiếng Trung, mới được trả về phòng giam cũ.

Lúc này lại nhìn thấy đám cảnh vệ đó, Tiêu Học Lâm liền đánh bủ cạp.

Nhưng bốn người kia chỉ khinh thường liếc hắn một cái, không hề muốn lãng phí sức lực của mình trên người hắn.

Dù vậy, Tiêu Học Lâm vẫn cảm thấy sợ hãi.

Đi qua mấy người đó, đẩy cánh cửa giữa bọn họ, đối với hắn, đoạn đường đó giống như đoạn đường qua địa ngục.

Nhưng nếu đẩy cánh cửa này ra, bên trong, có lẽ là cứu tinh của hắn, đối với Tiêu Học Lâm mà nói, điều này có sức hút quá lớn.

Hắn run run đẩy cánh cửa ra.

Cửa không khóa.

Tuy cửa sắt hơi nặng, nhưng Tiêu Học Lâm vẫn đẩy ra một cách dễ dàng.

Trong phòng đèn sáng.

Ánh đèn sợi đốt mờ ảo, ngay giây phút đó, Tiêu Học Lâm tưởng rằng mình nhìn lầm.

Trong nháy mắt khi đẩy cửa ra, hắn giống như từ địa ngục lên thiên đường, rồi từ thiên đường té xuống mười tám tầng địa ngục.

Tiêu Học Lâm đứng không vững.

Những người đàn ông ngồi trong phòng, lúc nhìn thấy hấn đã lập tức đứng lên.

Sở Dực Thành không nói gì, chỉ bước nhanh tới trước mặt Tiêu Học Lâm.

Vừa rồi anh đã xem video được tóm tắt những vấn đề quan trọng thẩm vấn được từ chỗ Tiêu Học Lâm.

Sở Dực Thành cảm thấy hiện tại mình có thể giữ được lý trí, đứng trước mặt tên khốn bỉ ổi này, đúng là quá hay.

Nhưng ngay giây tiếp theo, anh lập tức động thủ.

Nắm đấm của Sở Dực Thành rơi xuống mặt Tiêu Học Lâm như mưa, cơ bản là không cho hấn cơ hội thở dốc.

Mấy ngày nay bị tra tấn tinh thần, thần kinh của Tiêu Học Lâm đã suy nhược, nên không phản ứng kịp, bị đánh ngã ra đất.

Mặt hấn đau rát, khoang miệng mặn chát.

Đầu liên tiếp bị va chạm vào cửa sắt, cả người lập tức ngã xuống nền nhà lạnh như băng.

Tiêu Học Lâm vẫn còn đang sững sờ, Sở Dực Thành nắm lấy cổ áo của hấn, kéo lên rồi đẩy hấn lên cửa sắt.

Lưng Tiêu Học Lâm gần như sắp bị đụng gãy.

Nắm đấm của Sở Dực Thành lại rơi xuống, nện vào mũi Tiêu Học Lâm.

Cảm giác chua xót tê dại, kèm theo cơn đau từ sống mũi, tuyến nước mắt của Tiêu Học Lâm bị kích thích, nước mắt rơi xuống như mưa.

Trong nháy mắt đó, hắc mất đi hết cốt khí và dũng khí.

Sở Dực Thành tất nhiên không thương hương tiếc ngọc, lại càng không nhẹ tay.

Cơn đau đầu chưa hết, cơn đau thứ hai lại tới, Sở Dực Thành lại đấm một quyền vào má kia của Tiêu Học Lâm.

Lúc này đây, hắc nằm nhũn trên nền nhà, ho khan một tiếng, ho ra mấy ngụm máu.

"Thằng dê tiện!" Hình như Sở Dực Thành đánh vẫn chưa đã tay, lại đá vào bụng Tiêu Học Lâm một cước.

Tiêu Học Lâm cuộn mình trên đất ho khan càng dữ hơn, Sở Dực Thành không chút lưu tình đá thêm một cước nữa.

Tiêu Học Lâm cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, dù hai mắt đã mờ, nhưng vẫn thấy được, sự giận dữ trong mắt Sở Dực Thành.

Hắc sợ hãi, sợ tới mức sắp vỡ mật: Tên này thật sự muốn đá chết hắc?!

Tiêu Học Lâm không thêm suy nghĩ, vội vàng ôm cái chân Sở Dực Thành còn dính trên người mình, điệp gia quán, hèn mọn cầu xin: "Sở tiên sinh, ngài tha cho tôi đi?! Tôi biết lỗi rồi, tôi xin lỗi ngài! Cầu xin ngài đại nhân đại lượng tha cho tôi đi!"

Than thở khóc lóc cầu xin, cũng không thể làm Sở Dực Thành nường tay, ngược lại còn khiến anh hung ác hơn.

Anh đạp một cái, đá Tiêu Học Lâm khỏi chân mình, nổi giận mắng: "Bạch Phong vậy mà lại gả cho một thằng khốn như mày!"

"Phải! Phải!" Tiêu Học Lâm cố nhin đau bò tới cạnh Sở Dực Thành, lúc này cái mạng mới quan trọng.

Hắn nịnh nọt lấy lòng Sở Dực Thành, nói: "Đương nhiên tôi không xứng với cô Thích, người có thể xứng với cô Thích, chỉ có mình Sở tiên sinh ngài!"

Sở Dực Thành sửng sốt.

Anh đúng là chưa từng thấy người này hèn hạ như người này.

Sở Dực Thành không biết, từ nhỏ tới lớn Tiêu Học Lâm sống ở Tiêu gia, nhận hết tất cả khinh thường, chuyện hăn rành nhất, chính là nhẫn.

Hắn cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu nhìn Sở Dực Thành, thấy đôi phương có vẻ xiêu lòng, vội lấy lòng: "Tuy tôi và Thích Bạch Phong đã kết hôn nhiều năm, nhưng tôi chưa từng đụng vào cô ấy."

Hắn sợ Sở Dực Thành không tin, lại vội nói: "Ngay cả Tiêu Duệ, nó cũng là con của ngài."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 191: May Mắn Bạch Phong Không Gả Cho Mày!

Đường Bội sững sốt một chút, rồi cười run rẩy hết cả người.

Cô thật sự không nhịn được, cầm cầm Sở Quân Việt xoay mấy cái, cười như hoa nói: "Này, giả nai là phạm quy nhé."

"Vì để vợ anh vui, làm thế nào cũng đúng." Sở Quân Việt ôm chặt lấy cô.

Gần đây anh càng ngày càng say mê lưu luyến cảm giác này, lúc ôm chặt Đường Bội vào lòng, khiến anh cảm thấy cuộc sống đã trọn vẹn thỏa mãn rồi.

Anh cạ cằm trên đầu Đường Bội, mà cô vẫn đang cười.

Một lúc lâu sau, cô cố nhịn cười, nhìn Sở Quân Việt. Đôi mắt sáng mang theo ý cười nồng nặc.

"Em muốn hôn môi." Vừa nói cô vừa chủ động hôn lên môi Sở Quân Việt.

Sau đó hai người kéo dài khoảng cách, giương khóe môi, nói: "Anh thì sao?"

Sở Quân Việt dùng hành động trả lời cô.

Anh nắm cằm Đường Bội, mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Xe đã dừng lại, nhưng Sở Quân Việt và Đường Bội không chủ động xuống xe, Văn Tư Miếu và Lục Tử Mặc đã xuống xe trước chỉ có thể đứng chờ.

Chỗ họ đang ở, là biệt thự của Sở gia ở Mỹ, phong cảnh rất đẹp.

Trong khu vườn lớn, Lục Tử Mặc, Văn Tư Miếu cùng với một đám vệ sĩ im lặng đứng đó, chờ chiếc xe kia mở cửa ra.

Thời gian hơi lâu, tất cả mọi người đều có chút lúng túng.

Đám vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm khắc thì mắt nhìn mắt mũi nhìn mũi, im lặng đứng thẳng lưng, dường như không có phản ứng gì.

Thân làm thân tín của Sở Quân Việt, Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu lại không kiềm được mà liếc nhìn nhau một cái, hai người đều thấy được ý cười sâu sắc trong mắt đối phương.

Bọn họ không chỉ là thuộc hạ của Sở Quân Việt, còn giống như bạn của anh, nhìn anh cô đơn chiếc bóng nhiều năm như vậy, hai người đều từng lo lắng, cứ tiếp tục thế này, Sở Quân Việt có lẽ sẽ cô độc cả đời thật chứ chẳng chơi!

Bây giờ có một cô gái thông minh như vậy xuất hiện trong cuộc sống của Boss nhà mình, việc này đối với Sở Quân Việt, đối với Sở thị đều là chuyện tốt.

Văn Tư Miếu huých Lục Tử Mặc một cái, cười nói: "Ê, cậu nói có phải..."

Hắn còn chưa nói hết câu, nhưng đôi mắt lão liên đã bán đứng hắn.

Lục Tử Mặc ho nhẹ một cái, chắc chắn nói: "Không đâu."

Văn Tư Miếu còn chưa kịp hỏi tại sao, Lục Tử Mặc vừa nói xong, Sở Quân Việt đã mở cửa xe ra.

Anh bước xuống xe trước.

Sau đó giống như tất cả những người đàn ông chìm trong bể tình, khom lưng cúi tay nắm lấy tay Đường Bội.

Đôi mắt Đường Bội rất sáng, gương mặt trắng nõn như phấn lúc này đỏ bừng làm say lòng người.

Trên mặt luôn mang theo nụ cười nhạt, thoải mái để Sở Quân Việt ôm hông mình, gật đầu với Lục Tử Mặc và Văn Tư Miếu, rồi hạ giọng vừa nói chuyện với Sở Quân Việt, vừa đi vào nhà.

Văn Tư Miếu liếc nhìn Lục Tử Mặc.

Đối phương lại không đếm xỉa đến hẳn mà bước nhanh theo.

Trong thời gian quay ở Mỹ, Sở Dực Thành ở chung nhà với Đường Bội và Sở Quân Việt.

Anh ta nghĩ, Sở Quân Việt bận bịu nhiều việc, có một số lúc không thể không bay khắp thế giới, Đường Bội lại mang thai, tuy ở đây có vệ sĩ và người hầu, nhưng có anh ta, nhờ đâu có chuyện gì gấp, anh ta cũng có thể giúp.

Ai ngờ Sở đại thiếu yêu vợ thành si, đem hết công việc qua đây.

Nhìn dáng vẻ của anh, như hận không thể một tắc không rời Đường Bội vậy.

Có đôi khi Sở Dực Thành cũng cười nhạo anh mấy câu, nhưng Sở Quân Việt luôn trưng ra cái mặt 'chú cười kệ chú, con cứ phải phục vụ vợ con đã', làm nụ cười của anh ta, nhuộm thêm chút phiền muộn.

Hôm nay anh ta về khá trễ.

Có lẽ việc Tiêu Học Lâm đến đã kích thích anh ta, lúc Sở Dực Thành đẩy cửa biệt thự ra, anh ta lúc này, như chìm vào trong bóng tối, sự nặng nề khó nói thành lời.

Đường Bội đang ngồi trong phòng khách xem ti vi.

Nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên nhìn Sở Dực Thành, gật đầu với anh ta, nói: "Chú út, chú ăn cơm tối chưa?"

Sở Dực Thành gật đầu.

Anh ta im lặng mấy giây rồi đi thẳng tới chỗ Đường Bội, ngồi xuống cạnh cô.

Trên bàn trà có rất nhiều đồ ăn và trái cây cho phụ nữ có thai, Đường Bội vừa bảo người hầu rót nước trái cây cho Sở Dực Thành vừa nói: "Nếu chú mệt, thì nghỉ sớm một chút đi. Ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm."

Cô không nhắc lại chuyện của Tiêu Học Lâm.

Nếu như Sở Dực Thành không muốn nhắc tới, Đường Bội có thể coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Sở Dực Thành nhận lấy ly nước người hầu đưa, ngửa đầu uống một hớp lớn.

Anh ta giống như người đi giữa sa mạc một thời gian dài, coi nước trái cây là thuốc cứu mạng, ừng ực một hơi hơn nửa ly rồi mới đặt ly lên bàn.

Sở Dực Thành không dám nhìn vào mắt Đường Bội mà vẫn nhìn vào tấm mặt bàn thủy tinh, dưới ánh đèn, nước ép lựu đỏ cứ oánh ánh nhộn nhạo tựa như lòng anh ta hiện tại, không ngừng rung chuyển.

Sau đó, trầm giọng nói: "Bội Bội, xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?" Đường Bội khó hiểu hỏi.

"Xin lỗi..." Sở Dực Thành im lặng, vẫn không dám nhìn vào mắt Đường Bội, chỉ nói tiếp: "Ngày hôm nay chú tự ý quyết định như vậy, đây là bộ phim đầu tiên con đóng vai nữ chính, mặc doanh, con bỏ ra nhiều thời gian và tâm sức như vậy, cuối cùng lại không thể công chiếu ở Trung Quốc..."

Sở Dực Thành chưa nói hết, nhưng ý đã rất rõ.

Anh ta nhà biên kịch Kim bài trong giới, cũng nổi tiếng là kẻ điên cuồng.

Kịch bản anh ta viết, giúp nhiều người trở thành siêu sao, đạo diễn nổi tiếng.

Nhưng bây giờ, anh ta muốn báo đáp, cảm kích muốn trợ giúp cho Đường Bội để cô sớm nổi tiếng, nhưng vì ân oán cá nhân của bản thân, bộ phim đầu tiên cứ bị che lấp trong tiếc nuối.

Nhất là bây giờ Đường Bội còn có thai, có lẽ một năm tiếp theo, thậm chí là hai năm, cô sẽ không tham gia thêm bộ phim nào.

Như vậy đối với con đường diễn xuất của Đường Bội mà nói, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Dù sao hiện tại, cô vẫn chưa đóng chính trong bộ phim nào.

Đường Bội mỉm cười, nói: "Đây là tâm huyết của chú, chú thật sự cam tâm đứng nhìn nó bị mai một sao?"

Sở Dực Thành đặt tay lên trán, âu sầu nói: "Chú không thể làm tổn thương Bạch Phong lần nữa..."

Anh ta ngửa đầu ra sau, rốt cuộc cũng hiểu tâm trạng của mình trong khoảng thời gian này, cũng hiểu được tâm trạng của Sở Quân Việt rồi.

Anh ta ước ao mình cũng có thể ăn ngủ không yên như Sở Quân Việt hiện tại.

Nửa đêm giật mình từ ác mộng, anh ta luôn ước có thể quay ngược thời gian.

Như thế, anh ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thích Bạch Phong, cưng chiều cô đến long trời lở đất, để cô mỗi ngày đều có thể cười nói vui vẻ, không cần phải khóc, không cần đau thương đi tới nơi đất khách.

"Chú út..." Đường Bội chần chừ.

Nhưng dù gì thì đây cũng là chuyện của Sở Dực Thành và Thích Bạch Phong, cho dù cô thấy Tiêu Học Lâm xấu xa, nhưng trong mắt Sở Dực Thành, hẳn ta chính là một người tốt.

"Chú thật sự cảm thấy, công chiếu bộ phim này, cô Thích thấy sẽ đau lòng sao?" Đường Bội vẫn không nhin được mà hỏi.

"Chú không biết." Sở Dực Thành cười cười, nụ cười chứa sự bất lực và đau khổ không thể che giấu, "Chú cũng không biết Bạch Phong xem bộ phim này xong, sẽ có cảm nghĩ gì. Nhưng cho dù có một phần vạn khả năng sẽ làm cô ấy đau lòng, chú cũng không dám mạo hiểm."

Anh ta vừa nói vừa vuốt tóc Đường Bội, nói tiếp: "Bội Bội, chờ khi con sinh xong, nếu còn muốn đóng phim, chú sẽ viết riêng một kịch bản cho con."

Anh ta biết sự bồi thường này chẳng là gì, nếu như Đường Bội thật sự muốn quay, dựa vào tài năng và Sở Quân Việt chống lưng, cô muốn kiểu kịch bản gì mà không có.

Nhưng đây là chuyện duy nhất mà bây giờ anh ta có thể làm cho Đường Bội.

Đây là lần thứ hai anh ta nợ Đường Bội.

Lần trước, Thích Bạch Phong sai người làm Đường Bội bị thương, nhưng cô gái này, vẫn bằng lòng cầu xin Sở Quân Việt dùm anh ta.

Bây giờ, lại...

Sở Dực Thành thu tay lại, nhìn vào mắt Đường Bội, cười nói: "Lần trước chú đã nói rồi, cái mạng này là của con. Bây giờ, có lẽ đã không còn thứ gì để trao đổi."

Đường Bội cười nói: "Con gọi chú là chú!"

Sở Dực Thành kinh ngạc nhìn Đường Bội, anh ta hiểu ý của Đường Bội.

Người một nhà, không cần phải khách sáo như thế.

Anh ta đứng lên, vỗ vai Đường Bội, cười nói: "Cảm ơn con, Bội Bội, đi ngủ sớm một chút nhé!"

Nói xong liền cất bước đi lên lầu.

Đường Bội nhìn theo bóng lưng Sở Dực Thành, vóc người anh ta vốn cao gầy, mặc một chiếc áo len lông cừu, bên trong là áo sơ mi và quần âu.

Áo vest đã cởi từ lúc bước vào nhà, bóng lưng ấy, lúc này, cô đơn đến lạ.

Nhưng bất luận xảy ra chuyện gì, phim, vẫn phải tiếp tục quay.

Chỉ là bắt đầu từ ngày cuộc nói chuyện của Tiêu Học Lâm và Sở Dực Thành được truyền ra, không khí của đoàn phim trở nên ảm đạm hơn nhiều.

Cho dù là người cầm máy trợ sáng, hay chuyên viên trang phục, thợ trang điểm, thợ quay phim,.. Họ cũng đều là người có ước mơ.

Bọn họ đều hy vọng, tác phẩm mình chung tay làm nên, có thể được nhiều người thích.

Nhưng mấy ngày nay, đạo diễn vẫn im lặng, phó đạo diễn thì luôn ắp ắp úng, nữ chính thì luôn lo lắng nhìn đạo diễn... Chỉ có nam thứ là bình thường, là một người mới, hình như chỉ cần có cảnh diễn thôi là anh ta vui rồi.

Cho nên toàn bộ đoàn phim, từ sau ngày Tiêu Học Lâm tới, người vẫn ổn nhất là Âu Dương Lạc.

Đương nhiên, anh ta không phải là một người mới, có thể vì có cảnh quay mà thấy vui.

Thân là người nắm toàn bộ Âu Dương gia, Âu Dương Lạc căn bản không hề quan tâm phim này có được công chiếu hay không.

Anh ta tham gia, chỉ vì Đường Bội.

Hôm nay sau khi quay xong, Đường Bội lại lo lắng nhìn Sở Dực Thành.

Đối phương đang chuyên chú nhìn màn hình trước mặt, trên mặt vẫn không có nụ cười, nhưng tốt hơn mấy hôm trước một chút.

"Bội Bội..." Âu Dương Lạc gọi Đường Bội: "Sao mấy hôm nay em cứ luôn thờ dài hoài vậy? Sở Quân Việt đối xử với em không tốt sao?"

Âu Dương Lạc có chút hưng phấn nói.

Tuy khả năng này không lớn, nhưng vẫn hỏi: "Có phải anh ta lại làm ra chuyện vô liêm sỉ gì không? Nói cho anh biết, anh đi xử lý anh ta."

Đường Bội tròng Âu Dương Lạc, lắc đầu nói: "Không phải, em chỉ lo lắng cho đạo diễn."

"Anh ta?" Âu Dương Lạc nhìn Sở Dực Thành, thờ ơ nói: "Không phải vẫn yên lành sao?"

"Theo anh..." Đường Bội nhìn Âu Dương Lạc, nói tiếp: "Nếu như năm xưa anh có lỗi với một cô gái, khi cô ấy rất yêu anh, diệp gia quán, anh luôn lạnh lùng với cô ấy, cuối cùng, cô ấy đau lòng tuyệt vọng, gả cho người khác. Khi đó anh lại phát hiện mình đã yêu cô ấy khắc cốt ghi tâm, nhưng lúc này, yêu hay áy náy, đều đã quá trễ."

"Đấy không phải là tình tiết trong phim sao?" Sắc mặt Âu Dương Lạc trở nên khó coi.

Chuyện này tuy khác chuyện của anh ta với Đường Bội, cũng có lúc anh ta muốn giữ lấy Đường Bội, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà phải đẩy cô ra xa mình.

Bằng không hiện tại sao Sở Quân Việt có thể được lợi!

"Ừm." Đường Bội gật đầu, cũng không giấu giếm, "Năm sau, anh chuẩn bị quay một bộ phim lớn để nói với cô gái kia, thật ra năm đó anh sai rồi, anh đã sớm yêu cô ấy, cô ấy không phải là đơn phương. Nếu bộ phim này được công chiếu, cô gái kia thấy được, sẽ rất đau lòng sao?"

"Chuyện này..." Âu Dương Lạc khó xử.

Từ nhỏ lớn lên ở Âu Dương gia, sau lại cùng nhận huấn luyện với Đường Bội, người với người, có bao nhiêu phức tạp.

Kêu anh ta đoán suy nghĩ của con gái, chính là làm khó Âu Dương Lạc rồi.

"Không thể nào." Âu Dương Lạc thì thào nói.

"Tại sao?" Đường Bội tiếp tục hỏi tới.

Âu Dương Lạc cảm thấy trong đầu có hai quả banh lớn.

Anh ta chớp mắt, vắt óc suy nghĩ thật lâu, nói: "Chỉ là anh cảm thấy, cho dù không thể nào quay lại với nhau, nhưng biết người mình từng yêu cuồng si cũng yêu mình, không ai cảm thấy đau lòng cả! Quá lắm là..."

Anh ta nhìn Đường Bội, nói: "Cảm thấy hối tiếc!"

"Ừm." Đường Bội như có điều suy nghĩ gật đầu.

Cho nên cái 'tổn thương' trong miệng Tiêu Học Lâm căn bản là không tồn tại.

Hơn nữa, suy nghĩ từ góc độ của phụ nữ, dùng phim, oanh oanh liệt liệt thông báo và xin lỗi, cảm xúc của người kia có lẽ thật sự không phải là đau lòng!

"Là đạo diễn Sở sao?" Âu Dương Lạc lại hỏi.

"Phải." Đường Bội cũng không giấu anh ta, gật đầu.

"Người hôm đó tới tìm, là người chồng hiện tại của người con gái anh ta yêu?" Âu Dương Lạc hỏi: "Chính là Nghiêm Minh Lăng trong phim?"

"Ừm." Đường Bội nhìn anh ta, gật đầu.

Đôi mắt Âu Dương Lạc lạnh lẽo: "Nhìn người kia, không hề đơn thuần si tình như Nghiêm Minh Lăng trong phim."

Ngay cả anh ta cũng có thể nhìn ra, Nghiêm Minh Lăng đối với Bạch An là yêu cuồng si, nếu không phải vì vậy, Âu Dương Lạc cũng không chịu diễn vai này.

"Đúng vậy..." Đường Bội cũng có chút phiền muộn.

"Cô gái đạo diễn Sở thích là vợ của người đàn ông kia?" Âu Dương Lạc lại hỏi: "Hay là người yêu."

"Kết hôn rồi." Đường Bội liếc Âu Dương Lạc một cái, khó hiểu hỏi: "Nhưng sao?"

"Nếu là người yêu, chúng ta có thể giúp đạo diễn Sở một tay." Âu Dương Lạc không chút đếm xỉa nói.

Thấy Đường Bội quan tâm Sở Dực Thành như vậy, anh ta không ngại giúp người này một tay. Tất nhiên, nếu như Sở Dực Thành chịu thêm thêm vài cảnh hôn và thân mật nữa, lại càng tốt hơn.

"Có đứa con mấy tuổi rồi." Đường Bội nói.

Ý tưởng của Âu Dương Lạc trực tiếp và to gan, thậm chí có chút đi ngược với đạo đức xã hội.

Nhưng Đường Bội biết, Âu Dương Lạc chính là vậy.

Cô cười nói: "Anh đúng là mạnh bạo mà."

Âu Dương Lạc không đáp ngay, anh ta nhìn Đường Bội một cái thật lâu, rồi mới nói: "Thật ra trước giờ anh chưa từng thay đổi."

Đường Bội quay người qua, Sư Học Lâm gọi họ qua chuẩn bị.

Sau lưng lại truyền tới giọng nói của Âu Dương Lạc.

Giọng hòa vào gió, thời tiết đã bắt đầu lạnh, giọng Âu Dương Lạc hòa vào gió, hình như cũng vì vậy mà nhuốm thêm một chút bi ai: "Bội Bội... Anh không có ý gì khác."

Anh ta bước nhanh theo Đường Bội, mắt nhìn về trước, nói: "Bà nội của anh từng nói với anh, khi quyết định lựa chọn điều gì đó, thì phải chuẩn bị chấp nhận hậu quả."

Âu Dương Lạc quay đầu nhìn Đường Bội, nói: "Như bây giờ, anh đã cảm thấy đủ lắm rồi."

Có lẽ vì thấy không cam lòng, nói xong câu đó, Âu Dương Lạc vẫn không nhin được mà nói: "Tất nhiên, nếu Sở Quân Việt để anh biết được anh ta làm ra chuyện có lỗi với em, vậy thì miễn bàn đến những chuyện khác."

Trong đôi mắt màu lam thâm thúy, hiện lên ánh sáng sắc bén.

Đường Bội nhìn anh ta chăm chú, rồi bỗng chốc cười nói một cách chắc chắn: "Anh ấy sẽ không!"

"Này!" Âu Dương Lạc có chút bất mãn: "Em đang kích thích anh đấy à, muốn anh ra tay với Sở Quân Việt hở?!" Mặc Doanh.

"Anh muốn đụng vào anh ấy, phải bước qua cửa của em trước mới được." Đường Bội hếch cằm, ánh mắt khiêu khích: "Anh với em đánh nhau, thắng bại phân ra 5:5."

"Em quá thiên vị!" Âu Dương Lạc khoa trương chỉ trích: "Tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết hơn mười năm rồi! Quá trọng sắc khinh bạn cũng không tốt đâu!"

"Được rồi, vậy chờ sau này anh kết hôn, em cũng sẽ nói với vợ anh như vậy!" Đường Bội nhường mi, không chút nhượng bộ nói.

".... Anh có thể dạy cho con gái nuôi của anh đánh thẳng ba khốn nạn của nó không?" Âu Dương Lạc tàn bạo nói.

"Con gái nuôi à?" Đường Bội cười mặt mày cong cong.

Cô vuốt bụng mình, cười nói: "Vậy em thay baby cảm ơn anh trước."

Âu Dương Lạc bĩu môi, nhưng không nói gì thêm.

Coi như là 'ba nuôi', chí ít cũng gọi là 'ba'!

Anh ta nhìn bụng dưới của Đường Bội, ở đó chứa một sinh mạng mới, một kết tinh của tình yêu. Anh ta có thể tưởng tượng một cô bé có khuôn mặt giống Đường Bội, cục thịt nhỏ lăn lộn trên người mình...

Sau đó gọi 'ba nuôi' với biểu cảm ngọt ngào và đôi mắt trong veo!

Âu Dương Lạc cảm thấy viên mắt của mình nóng lên.

Anh ta gật đầu, kiên định nói: "Đúng thế, là con gái nuôi."

Hai người nói chuyện cười đùa, dường như thật sự đã trở về năm tháng thơ ngây trước đây.

Đường Bội bị Âu Dương Lạc ảnh hưởng, tâm trạng cũng tốt hơn.

Trước khi quay, Sở Dực Thành theo thường lệ phổ biến kịch bản cho hai người.

Cảnh quay hôm nay, vốn là cảnh hôn của Bạch An và Nghiêm Minh Lăng.

Người trong dòng họ biết cô đi du học ở Mỹ, vì mang thai con của Tạ Liên Thành, mà Tạ Liên Thành lại khẳng khái không muốn cưới cô.

Thân thích của Bạch gia ở Mỹ, có nhiều người không ưa tiểu thư Bạch gia được ba mẹ cưng chiều, lúc này, không ngừng châm chọc và khiêu khích.

Cô em họ trước nay khắc khẩu với cô đi tới tận trường học của cô, giờ giọng độc ác châm chọc cô trước mặt nhiều bạn học.

Bạch An đối diện với sự khinh bỉ của họ, tuy vẻ mặt luôn yếu ớt, nhưng thái độ lại vô cùng mạnh mẽ, tuyệt không chịu thua.

Đến khi mọi người tản đi, cô bước đi giữa sân trường quạnh vắng, nhìn lá rụng, chiếc lá ấy cũng giống như tình cảnh của cô bây giờ vậy, bơ vơ không nơi nương tựa, lúc này mới bi thương khóc lên.

Lúc này Nghiêm Minh Lăng xuất hiện.

Anh ta nghe người ta nói em họ của Bạch An đến tìm cô gây phiền phức, chuyện xong rồi, giờ cũng chẳng biết Bạch An đã đi đâu.

Nghiêm Minh Lăng vừa gặp cô em họ của Bạch An ở cổng trường, hầu như phải dùng hết sức mới có thể khống chế được quả đấm của mình để không làm ra hành động bạo lực.

Anh ta chạy như điên trong khuôn viên trường, khi chạy đến bìa rừng thì nghe thấy tiếng khóc.

Đó là lần đầu tiên Nghiêm Minh Lăng nhìn thấy Bạch An khóc.

Cô gái kiêu ngạo với nụ cười ranh mãnh trên môi, đôi mắt lúc nào cũng rực rỡ, đang ngồi xổm dưới gốc cây, lớn tiếng khóc.

Đôi mắt trong trẻo đã bị nước mắt làm nhòe.

Nước mắt chảy xuống làm mặt cô trông có vẻ bẩn hơn.

Lông mi dài bị nước mắt làm ướt, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Nghiêm Minh Lãng cảm thấy tim mình như đang bị ai đó bóp chặt.

Cô gái anh ta yêu thương bảo vệ nhiều năm, lúc này đang khóc vì một người đàn ông khác.

Không hề nhận ra, anh ta đã đi tới bên cạnh cô.

Nghiêm Minh Lãng bước tới chỗ Bạch An.

Cái bóng to lớn che khuất ánh sáng, rốt cuộc hấp dẫn được sự chú ý của Bạch An.

Cô bỗng ngừng khóc.

Cô gái kiêu ngạo này, không bao giờ chịu để lộ sự yếu đuối trước mặt người khác.

Nhưng vì thật sự quá đau lòng, cơ thể cuộn thành một cục vẫn còn đang run, thỉnh thoảng còn phát ra hai tiếng nấc.

"Tớ đến rồi." Nghiêm Minh Lãng nhìn thấy Bạch An như vậy, dịu dàng nói: "An An, không sao rồi, tớ đến rồi."

Bạch An vẫn ôm lấy người mình, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Minh Lãng.

Đôi mắt bị nước mắt làm ứa nhòe.

Nghiêm Minh Lãng bỗng nhiên đưa tay kéo Bạch An qua...

Vốn dĩ trong kịch bản, đến đoạn này Bạch An và Nghiêm Minh Lãng sẽ đính ước.

Nghiêm Minh Lãng dịu dàng hôn lên đôi môi mận chín, rồi thấp giọng, kiên định cầu hôn Bạch An.

Nhưng diễn tới khúc Âu Dương Lạc kéo Đường Bội, Sở Dực Thành lại kêu 'cắt'.

Bây giờ Âu Dương Lạc đã hiểu, trong quá trình quay nếu đạo diễn không hài lòng, hoặc diễn viên diễn không đạt, điệp gia quán, hoặc góc quay không đúng, bất cứ lúc nào cũng sẽ kêu ngừng.

Cho nên anh ta không gấp, ung dung buông Đường Bội ra.

Nhưng câu kế tiếp của Sở Dực Thành lại làm anh ta thấy khó hiểu.

"Được rồi, chuẩn bị cảnh quay tiếp theo." Sở Dực Thành nói.

Âu Dương Lạc nhú mày, cúi xuống nhìn Đường Bội đang lau nước mắt, lại ngược lên nhìn Sở Dực Thành, không hiểu hỏi: "Đạo diễn Sở, cảnh này chưa quay xong mà?"

"Quay xong rồi." Sở Dực Thành ngơ ngác đáp.

Sở Dực Thành giơ kịch bản lên xem, rồi nhìn Âu Dương Lạc, xác định nói: "Đã quay xong rồi, khúc sau của cảnh này bị xóa rồi. Vừa rồi lúc phổ biến tôi có nói mà."

Âu Dương Lạc sửng sốt.

Mấy lần diễn trước, đúng là Sở Dực Thành nói diễn một lần, nhưng hôm này là cảnh hôn duy nhất, cho nên anh ta có hơi kích động, cho nên không để ý Sở Dực Thành nói gì, trong đầu đều là cảnh hôn người trong lòng.

Mặc dù chỉ là quay phim, nhưng có còn hơn không mà.

Không ngờ, cảnh đó lại bị bỏ!

Mắt Âu Dương Lạc sáng lên, quay lại nhìn Đường Bội, thấy Đường Bội đã lau khô nước mắt, nghe đoạn đối thoại của mình và Sở Dực Thành thì cười gian xảo.

Nụ cười kia anh ta đã quá quen, lúc trước mỗi lần Đường Bội lấy được vị trí thứ nhất, luôn sẽ cười như vậy.

Âu Dương Lạc nheo mắt, hỏi: "Đây là ý của Sở Quân Việt?"

"Cũng là ý của em." Đường Bội nheo mi nhìn Âu Dương Lạc, nói: "Anh ấy tôn trọng em, cho nên nếu có chuyện khiến cho người em yêu không vui, em cũng không muốn làm."

Đường Bội nghiêm túc nói.

"Biết rồi biết rồi!" Âu Dương Lạc cũng không nói nhiều.

Chỉ là trong mắt có chút bối rối, nhìn ra xa, sau đó không cam lòng thì thào nói: "Muốn kiếm chút lợi ích cũng không được." (có ai thấy ổng dễ cưng hôn)

"Được rồi." Đường Bội vỗ vai Âu Dương Lạc, an ủi: "Gần đây chỉ cần diễn ba lần đã qua cảnh, kỹ thuật của anh càng ngày càng thành thạo. Cứ tiếp tục như vậy, cho dù Âu Dương thiếu có rời khỏi nhà cũng có thể lăn lộn trong giới showbiz."

"Em nói anh mới nhớ." Âu Dương Lạc nhớ tới một chuyện, nhìn Đường Bội nói: "Gần đây Âu Dương gia bắt đầu bước chân vào ngành sản xuất hàng xa xỉ, em thích nhãn hiệu nào, đến lúc đó cứ làm phát ngôn cho nó."

Đường Bội nghe vậy, nhìn Âu Dương Lạc chăm chăm, thấy anh hơi ngờ ngợ, cười nói: "Em phát hiện, em bây giờ, tuy chưa thành siêu sao,

nhưng đã có tài sản của siêu sao. Hợp đồng phát ngôn nhiều người cầu còn không được luôn có người cầm đặt trước mặt em cho em chọn."

Nói tới đây cô ngừng lại vài giây, chân thành nói: "Cảm ơn anh, Lạc."

Từ cảnh quay vừa rồi, cô biết Lạc thấy biểu cảm của cô nặng nề, nên mới cố ý chọc cô vui.

Người bạn thanh mai trúc mã này, kiếp này cô sẽ quý trọng anh.

Liên tục một tuần, Tiêu Học Lâm không tới nữa.

Theo từng ngày quay, Sở Dực Thành cũng từ từ quên chuyện kia, chuyên tâm vào việc quay phim.

Đường Bội cũng từ từ yên tâm.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mùa Thu không chút keo kiệt mà rơi xuống khắp nơi, lá cây bắt đầu vàng rực.

Đường Bội đã quay xong hai cảnh quay buổi chiều, chỉ còn một cảnh nữa thôi là xong công việc hôm nay rồi.

Gần đây vì chăm sóc cô, toàn bộ đoàn phim thả chậm tiến độ, cũng may Sở Quân Việt đã hứa, những chi tiêu do kéo dài thời gian, anh sẽ phụ trách hết.

Nếu không... Cho dù đạo diễn là Sở Dực Thành, Đường Bội vẫn sẽ cảm thấy áy náy.

Cô lười biếng ngồi xuống tầng cây nhìn nhân viên chuẩn bị, Sở Dực Thành đang thảo luận gì đó với Sư Học Lâm.

Thấy nụ cười và nghị lực xuất hiện trên mặt Sở Dực Thành lần nữa, bất chợt Đường Bội mỉm cười.

Âu Dương Lạc ngồi nghỉ bên cạnh, cũng phải nhìn cô vài lần, cười trêu: "Anh nghe nói phụ nữ có con sẽ có tình thương của mẹ quá độ, trở nên đặc biệt dịu dàng. Hồi này nhìn dáng vẻ của em, đúng là thấy có cảm giác đó."

"Cũng ước được vậy hử?" Đường Bội thuận miệng đáp.

Hình thức giao tiếp giữa họ, vốn như bạn bè. Qua ngày nói chuyện đó, hai người cũng tùy tiện hơn nhiều, từ từ trở lại trạng thái hai năm trước, quen thuộc và tùy tiện.

Âu Dương Lạc còn chưa kịp phản bác, đã nghe thấy tiếng ồn ào từ xa truyền tới.

Tiếng ồn càng lúc càng gần họ, Đường Bội cảm thấy giọng nói này hơi quen tai.

Cô ngồi dậy, nhìn về phía phát ra tiếng ồn.

Âu Dương Lạc cũng đã đứng lên, anh ta bực bội nhíu mày, nói: "Hình như lại là cái tên Tiêu Học Lâm kia."

Ngày đó sau khi Đường Bội nói với anh ta chuyện kia, cộng thêm thái độ của Tiêu Học Lâm, Âu Dương Lạc thông minh như thế, lập tức hiểu ra tiền căn hậu quả, tất nhiên là coi thường Tiêu Học Lâm.

Lúc này nghe thấy hắn ta chửi, liền thấy bực và ghét.

Đường Bội liếc Âu Dương Lạc, không nói gì, chỉ đứng lên theo.

"Bội Bội em đừng qua đó." Âu Dương Lạc vội vã đè vai cô, ép cô ngồi xuống, nói: "Con người đó, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, chuyện này giao cho anh đi!" Tiểu doanh doanh.

"Không sao đâu." Đường Bội lắc đầu, nói: "Em phải qua xem thử, em sẽ cẩn thận."

Âu Dương Lạc trầm ngâm vài giây, bỏ tay xuống, gật đầu, nói: "Chút nữa em đứng bên cạnh anh nhé."

Nói xong, họ liền đi về hướng kia.

Sở Dực Thành đã ra đón, tất nhiên Sư Học Lâm cũng đi theo sau.

Quan hệ của Sư Học Lâm và Sở Dực Thành rất tốt, cũng biết chuyện xảy ra gần đây, về công về tư, anh ta đều không mong tên Tiêu Học Lâm này tới quấy đoàn phim lần nữa.

Đường Bội và Âu Dương Lạc còn chưa đi tới, Tiêu Học Lâm đã thoát khỏi sự kiềm chế của bảo vệ chạy vọt vào, nhìn thấy Sở Dực Thành, hấn trợn mắt, hỗn hển mắng to: "Sở Dực Thành mày là thằng khốn nạn nhỏ mọn hèn hạ! Vậy mà lại giở thủ đoạn sau lưng tao, Bạch Phong không gả cho mày, đúng là lựa chọn đúng đắn nhất kiếp này của cô ấy."

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Gang Tắc Cùng Thiên Nhai

Sở Dực Thành ngăn ra.

Mặc dù đã biết, nhưng anh không ngờ Tiêu Học Lâm lại hèn đến mức này.

Anh cúi xuống nhìn người đàn ông đang ôm chân mình, bỗng thấy nản lòng thoái chí.

Mặc dù Tiêu Học Lâm quá đáng, nhưng không có lửa làm sao có khói.

Tiêu Học Lâm đã sợ đến cực hạn, hấn dím sát vào hai chân Sở Dực Thành, nửa quỳ trên đất, giống như mất hết ý chí chiến đấu.

Lúc này hấn lặng lẽ nhìn lên, phát hiện Sở Dực Thành đang thất thần, hình như đang nhớ lại chuyện gì đó.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Hai cánh tay ôm chân Sở Dực Thành của Tiêu Học Lâm bỗng nhiên mạnh lên, nhào lên trên.

Mấy hôm nay hấn chịu nhiều đau khổ, tinh thần và cả cơ thể đã rã rời tột độ.

Nhưng ngay giây phút này, hấn lại bạo phát.

Sở Dực Thành cao hơn Tiêu Học Lâm một chút, nhưng anh lại đang thất thần, cơ bản là không thể chống lại Tiêu Học Lâm đang bạo phát.

Anh chỉ cảm thấy người dưới bị kéo mạnh một cái, cả người liền nghiêng qua một bên.

Vừa cúi đầu thì thấy Tiêu Học Lâm cười gằn nhìn mình, tàn bạo đánh một cú từ sao lưng anh.

Tiêu Học Lâm dùng hết sức mới chế trụ được Sở Dực Thành.

Hai mắt hấn đỏ ngầu, thờ hồn hển ngồi trên người Sở Dực Thành, hai tay siết cổ anh, cười hung ác: "Không ngờ à?"

Tiêu Học Lâm cười đắc ý.

Sở Dực Thành nheo mắt.

Anh không giãy dụa, không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn Tiêu Học Lâm đang áp chế mình.

Tiêu Học Lâm bị anh nhìn như vậy thì sợ hãi, khuỷu tay hạ xuống, những cú đánh liên tiếp rơi xuống bụng Sở Dực Thành.

Hấn xuống tay không hề nhẹ.

Nhưng tư thế hiện tại, lại hạn chế lực tay.

Sở Dực Thành không rên một tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Tiêu Học Lâm.

Đến khi, hấn then quá hóa giận...

"Mày có tin không, cho dù tao chết, cũng phải kéo mày theo làm đệm lưng!" Tiêu Học Lâm siết chặt cổ Sở Dực Thành, tàn bạo nói.

"Ha..." Sở Dực Thành khinh thường cười lạnh một tiếng.

Hai mắt Tiêu Học Lâm đỏ hơn, gần như có thể phun ra lửa. Nhưng hắn chỉ nghiêng răng dùng khuỷu tay nện xuống bụng Sở Dực Thành một cái.

Mắt hắn lóe lên. Mặc dù không dám nói lỏng sự chú ý với Sở Dực Thành, nhưng vẫn liếc ra sau theo bản năng.

"Mày muốn sống sót trở ra không?" Sở Dực Thành từ tốn nói.

Anh đã bình tĩnh lại.

Tiêu Học Lâm lại siết tay, sau đó nhanh chóng thả lỏng một chút.

Hắn giả vờ cường ngạnh trừng Sở Dực Thành, nói: "Đừng hòng giờ trò trước mặt tao, bằng không có chết, tao cũng kéo mày theo làm đệm lưng!"

"Tao còn có một câu hỏi cuối cùng..." Sở Dực Thành không đếm xỉa tới sự uy hiếp của hắn.

Anh rũ mắt xuống, che đi ánh sáng sắc bén trong mắt.

Trong video thẩm vấn Tiêu Học Lâm, dưới thế công sấm chớp của đám người Lục Tử Mặc, cái gì nên nói cái gì không nên nói hắn đều đã nói.

Nhưng bọn họ không phải là Sở Dực Thành.

Bọn họ quan tâm, chỉ có an nguy của Sở Dực Thành, lợi ích của Sở gia, con cháu Sở gia... Chứ không phải là gút mắc tình cảm của Thích Bạch Phong và Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành lẩm bẩm hỏi: "Trước đây khi mày tiếp cận Bạch Phong, trong lòng mày, có một chút nào là vì yêu?"

Anh đã phụ Thích Bạch Phong, tổn thương cô sâu nặng.

Nhưng Sở Dực Thành hy vọng, người cứu rồi Thích Bạch Phong, cho cô sự ấm áp, là hạnh phúc thật sự của cô.

"Yêu?! Ha ha ha ha ha..." Tiêu Học Lâm giống như nghe thấy chuyện cười, cười như điên.

Căn phòng này không lớn, trên trần nhà chỉ có một cái đèn sợi đốt, ánh sáng vàng vọt.

Tiếng cười điên cuồng của Tiêu Học Lâm vang vọng trong phòng, dưới ánh sáng của đèn sợi đốt, tiếng cười ấy bỗng trở nên quỷ dị.

"Loại người như mày, lại không biết xấu hổ mà nói ra chữ này à?!" Tiêu Học Lâm cười xong, cúi xuống khinh thường nhìn Sở Dực Thành.

"Vậy mày thì sao?" Sở Dực Thành vẫn bình tĩnh, giống như người bị cười nhạo vừa rồi không phải là anh.

Anh cố chấp muốn biết đáp án, làm Tiêu Học Lâm nhú mày.

Hắn nhìn Sở Dực Thành, lúc này, đối phương đã không còn là một nhà biên kịch nổi tiếng, cũng không phải cậu ấm thiên tài của Sở gia... Mà chỉ là, một người đàn ông đã mất đi người mình yêu nhất, một người đàn ông đang cầu xin câu trả lời.

Tiêu Học Lâm cười đắc ý.

Người đàn ông cao cao tại thượng này, có thân phận địa vị mà hắn cầu không được, lại bị hắn dắt mũi nhiều năm. Diệt gia quán.

Hắn hạ lưng xuống, nhìn thẳng vào hai mắt Sở Dực Thành, đắc ý nói: "Cái thứ đó, với tao mà nói, chỉ là một con kiến hôi, có hay không có thì có gì khác nhau?"

Dưới ánh đèn, sắc mặt Sở Dực Thành tái đi.

Tiêu Học Lâm càng thêm đặc ý.

Từ nhỏ hắn đã là con riêng, cho dù được cha đón về nhà, nhưng luôn bị khinh thường. Từ nhỏ phải cẩn thận từng li từng tí, không dám nói nhiều, muốn cười cũng phải luôn cẩn thận, thậm chí có khi ăn cơm cũng không dám ăn nhiều, chỉ sợ sai một tí, sẽ gặp họa ngập đầu.

Sở Dực Thành là thiên chi kiêu tử kiêu căng ngạo mạn, làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của hắn?!

Nhưng bây giờ, hắn không chỉ lấy được thứ tên thiên chi kiêu tử muốn nhất, còn đang áp chế hắn ta, mặc mình xử lý.

Tiêu Học Lâm đặc ý vênh váo buông một tay khỏi cổ Sở Dực Thành, vỗ má anh, cười nói: "Mày chỉ cần biết, dù tao chưa từng yêu Thích Bạch Phong, nhưng con đàn bà mày nhưng nhớ nhiều năm bị tao ngủ suốt năm năm trời, con trai mày cũng kêu tao là ba, Sở gia tụi bây mạnh đến mức không ai sánh bằng, những cũng phải ngoan ngoãn làm việc cho tao đấy thôi... Ha ha ha ha ha..."

Tiêu Học Lâm lại đặc ý cười phá lên.

Sở Dực Thành nheo mắt, hai tay siết chặt, nhìn Tiêu Học Lâm đang cười đặc ý, lạnh lùng gằn từng chữ: "Nói cách khác, mày đối với Bạch Phong, từ đầu tới đuôi đều là lừa dối và lợi dụng?"

"Ah... Mày cho rằng tất cả mọi người trên thế giới ai cũng may mắn như lũ đại thiếu gia, đại tiểu thư tụi bây à? Có thể thì cái thứ rác rưởi gọi là 'tình yêu' mà lụy đến chết đi sống lại?!" Tiêu Học Lâm khinh thường nói.

Trong mắt hắn, bất luận là Sở Dực Thành hay Thích Bạch Phong, đều ngu xuẩn như nhau, không ai xứng làm đối thủ của hắn.

"Nói thẳng chi mà biết, tao thà bỏ tiền ra đi chơi gái cũng không muốn đối mặt với bản mặt lạnh như nước đá của Thích Bạch Phong, lên giường thì như con cá chết..."

"Bịch" một tiếng vang vọng, Tiêu Học Lâm vừa rồi còn đặc ý bị văng ra ngoài, đập mạnh vào cửa sắt, từ từ trượt xuống đất.

Hắn cảm thấy xương cốt của mình đều gãy rụng, không dám tin mở to hai mắt nằm trên mặt đất, từ cuối cùng còn chưa kịp nói, miệng còn đang mở, bị Sở Dực Thành đánh vang, hai hàm răng cắn mạnh vào lưỡi, làm tăng sự đau nhức.

"Không thể tha thứ..."

Nhưng Tiêu Học Lâm bây giờ trừ lăn lộn trên đất ra thì không thể nào làm gì khác.

Hắn chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Sở Dực Thành giống như Tu La địa ngục, từ từ đi tới chỗ hắn, đá mạnh vào mép hắn.

Đôi mắt khát máu đã sớm mất đi sự lạnh tĩnh, lúc này, trong đó, chỉ còn lại sát ý cùng lửa giận.

"Tuyệt đối không thể tha thứ!" Sở Dực Thành đè chân xuống, lạnh lẽo lặp lại lời vừa nói.

Tiêu Học Lâm cảm thấy miệng mình sắp bị người ta nghiền nát, lại chỉ có thể ư a vài tiếng.

Hắn không thể nào ngờ, Sở Dực Thành đã bị mình áp chế, lại có thể có sức lớn tới vậy, đánh hắn bay xa.

"Dám sỉ nhục Bạch Phong như vậy!" Sở Dực Thành giẫm mạnh một cái.

Tiêu Học Lâm đau đến chết lặng!

Hắn nghĩ, có lẽ môi mình đã bị Sở Dực Thành đập rách. Lúc này chân Sở Dực Thành đang giẫm, xoay trên hàm răng của mình.

Sở Dực Thành không nói thêm gì.

Anh lạnh lẽo nhìn Tiêu Học Lâm, lực chân càng mạnh hơn, như là hận không thể đập nát đầu Tiêu Học Lâm.

Nhưng lúc này đây, cơ thể Tiêu Học Lâm lại cứng và lạnh như xi măng.

Nước mắt của hắn đã sớm trào ra, áp lực trên miệng càng lúc càng mạnh, hàm răng đau nhức.

Tiêu Học Lâm đến mức hồn vía lên mây, biết Sở Dực Thành không phải nói đùa, người này, thật sự muốn giết mình.

Hắn kêu 'ư ư', hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ đã khiến Tiêu Học Lâm học được nhẫn nhịn.

Nếu không phải vừa rồi, giẫm cái tên mình ghét cay ghét đắng dưới người, hắn sẽ không đắc ý vênh váo nói ra hết những lời giấu trong lòng.

Tiêu Học Lâm vội vã kêu dữ hơn.

Hắn hy vọng Sở Dực Thành mau mau khôi phục lý trí, có thể nhìn thấy sự cầu xin trong mắt hắn.

Mà Sở Dực Thành tuy vẫn nhìn hắn, nhưng tiêu cự lại không đặt trên người hắn.

Anh chỉ tăng lực chân.

Tiêu Học Lâm từ từ rơi vào sự tuyệt vọng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, hẳn nhất định đã bị ánh mắt của Sở Dực Thành giết chết từ lâu, chứ không phải chết dưới chân anh.

Người đàn ông này hết không thể giết chết mình! Tiêu Học Lâm tuyệt vọng nghĩ.

Rõ ràng là người đàn ông này chủ động đẩy Thích Bạch Phong ra, nhưng bây giờ lại vì Thích Bạch Phong mà hận không thể giết chết mình...

Miệng bị đập, mũi cũng nằm dưới chân Sở Dực Thành. Tuy là không đến mức không thể thở, nhưng Tiêu Học Lâm lại cảm thấy mắt mình dần mờ đi.

Đúng lúc này, cửa sắt đột nhiên phát ra tiếng gõ có tiết tấu.

Đôi mắt ảm đạm của Tiêu Học Lâm bỗng sáng ngời, ở đây là Mỹ, hơn nữa chỗ này còn là sở cảnh sát, mặc doanh, đối phương cũng không dám lạm dụng tư hành, cứ như vậy yên lặng giết chết mình.

Lúc hẳn đang chuẩn bị kêu cứu thì cửa bị người ta đẩy ra.

Vì nửa người của Tiêu Học Lâm chặn ở cửa, đối phương không thể mở hết cửa ra.

Tiêu Học Lâm đang chuẩn bị vùng vẫy, bỗng nghe thấy người ngoài cửa gọi Sở Dực Thành: "Chú út..."

Tiêu Học Lâm lại nếm trải cảm giác rơi xuống địa ngục lần nữa.

Lúc này đây, hẳn đã hoàn toàn tuyệt vọng!

Hắn đã biết, người ngoài kia, chính là cháu ruột của người đàn ông này.

Hơn nữa cũng nghe thấy, thái độ của Sở Quân Việt, không hề có chút ý khuyên ngăn hay trách Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành không để ý tới Sở Quân Việt, vẫn lạnh lùng nhìn Tiêu Học Lâm, tiến thêm một bước, tăng lực chân.

Giày da sáng bóng khúc xạ lại ánh sáng chói của Tiêu Học Lâm, cũng khúc xạ sự tuyệt vọng trong mắt hắn.

Hắn nên sớm nghĩ tới, cái gì mà nước Mỹ, cái gì mà cảnh sát địa phương... Tất cả đều không có tác dụng đối với chủ cháu họ.

"Đủ rồi!" Phía sau Sở Quân Việt bỗng phát ra tiếng nói trầm thấp yêu kiều.

Giọng không lớn, cô gái lên tiếng bị Sở Quân Việt che lại, làm cho Sở Dực Thành, Tiêu Học Lâm, đều không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Nhưng tiếng nhắc nhở này lại đánh thức Sở Dực Thành đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Cũng để cho Tiêu Học Lâm đã rơi vào tuyệt vọng dấy lên một tia hy vọng.

Sở Dực Thành ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn về phía Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt gật đầu với anh, nhích qua bên cạnh hai nước, cô gái phía sau lập tức lộ ra trước mắt Sở Dực Thành.

Cô gái ấy, vô cùng xinh đẹp.

Cô mặc đồ công sở, mái tóc đen dài được quấn thành búi.

Trên người không có nhiều trang sức.

Nhưng chỉ cô nhìn qua chỗ nào, đối với Sở Dực Thành mà nói, đều như bị ánh sáng chiếu cho mờ mắt khiến anh không dám nhìn thẳng, khiến anh lúng túng.

"Buông anh ta ra!"

Cô gái này, chính là Thích Bạch Phong.

Vừa nói, cô vừa đi về phía Sở Dực Thành.

Cửa chưa mở hết, Thích Bạch Phong cũng không có ý bước vào.

Cô đứng ở chỗ Sở Quân Việt vừa rồi, cách cánh cửa sắt, đối mặt với Sở Dực Thành.

Rõ ràng chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào, nhưng Sở Dực Thành lại cảm thấy, khoảng cách năm tháng giữa họ rất sâu, rất rộng, rất đau xót.

Áp lực nặng nề, khiến anh không thể thở nổi. Hai tay như đeo chì, không thể giơ lên, cho dù, giữa họ, khoảng cách chỉ là gang tấc.

Cái gọi là gang tấc cũng là thiên nhai.

Miệng Sở Dực Thành đắng ngắt, hai tay xuôi bên người, cũng khẽ run lên .

Giống như dùng hết tất cả dũng khí của kiếp này, qua một lúc lâu sau, anh từ từ quay đầu lại, đối diện với cặp mắt sáng ngời của Thích Bạch Phong, run giọng gọi: "Bạch Phong..."

"Buông anh ta ra!" Thích Bạch Phong lại lập lại lần nữa.

Trong mắt Tiêu Học Lâm lập tức hiện lên sự mừng rỡ.

Lúc này hắn còn đang lo sợ, không biết Thích Bạch Phong đến từ lúc nào, không biết cô có nghe thấy cuộc nói chuyện của mình và Sở Dực Thành không.

Nhưng nếu nghe được, chắc chắn Thích Bạch Phong sẽ không kêu Sở Dực Thành tha cho mình.

Sở Dực Thành run rẩy, anh há miệng, muốn nói cho Thích Bạch Phong biết, tên khốn đang bị anh giẫm dưới chân này, có bao nhiêu dơ bẩn và ghê tởm.

Nhưng bị đôi mắt sáng như sao của Thích Bạch Phong nhìn vào, anh lại không thể nói gì, chỉ làm như cô nói, từ từ nhấc chân ra khỏi mặt Tiêu Học Lâm.

Tiêu Học Lâm cảm thấy trọng lực trên mặt đã mất đi.

Không khí tràn vào khoang miệng, làm hắn thoải mái thở hắt ra.

Nhưng hắn vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đầu nhanh chóng nghĩ cách.

Cho dù Thích Bạch Phong không nghe thấy cuộc nói chuyện đó, hắn cũng không tin Sở Dực Thành sẽ giữ bí mật giúp mình. Cho dù không nhất định là Thích Bạch Phong sẽ tin Sở Dực Thành, nhưng trong lòng vẫn sẽ có khúc mắc.

Hắn giả vờ đau đớn giơ tay lên, kêu rên.

Tiếng rên không phải giả, vừa rồi bị đánh, bị đá, bị ném, làm toàn thân hắn như bị xe tải cán qua, đau đơn khôn cùng.

"Bạch Phong..." Sở Dực Thành thì thào.

Từ đầu tới cuối, Thích Bạch Phong không hề liếc nhìn Tiêu Học Lâm một cái nào.

Cô chỉ lạnh lùng nhìn Sở Dực Thành, nhìn cực kỳ lâu, lâu đến mức viền mắt Sở Dực Thành nóng lên-

Nếu như đôi mắt Thích Bạch Phong không lạnh lẽo, anh đã cho rằng ông trời ban ơn, anh lại trở về trước đây, Thích Bạch Phong vẫn chuyên chú nhìn anh với đôi mắt đầy tình yêu nồng cháy.

Hắn kích động nâng tay lên, muốn nắm lấy tay Thích Bạch Phong.

Nhưng Sở Dực Thành vừa nhích tay thì nghe Thích Bạch Phong lạnh lùng nói: "Cám ơn anh Sở. Nhưng cho dù chồng tôi xấu xa thế nào thì pháp luật sẽ trừng trị anh ta, không cần ngài nhọc lòng."

Tim Tiêu Học Lâm, sau khi nghe Thích Bạch Phong nói xong câu này, lập tức lạnh như bị ngâm trong nước đá.

Hắn bò dậy, quỳ trên mặt đất, muốn ôm lấy hai chân Thích Bạch Phong.

Hắn ngửa đầu lên nhìn cô gái cùng chung chăn gối với mình nhiều năm nay, mặc dù bình thường đối phương không nhiệt tình với hắn, nhưng chưa bao giờ lạnh lẽo thế này, chưa từng dùng đôi mắt như hầm băng ấy nhìn hắn.

"Bạch Phong..." Tiêu Học Lâm hoảng sợ, Thích Bạch Phong là cái phao cứu mạng cuối cùng của hắn, hắn không chút nghĩ ngợi muốn ôm chân Thích Bạch Phong.

Nhưng cô là ai?!

Là con gái độc nhất của Thích gia, gia đình từng tung hoành trong hắc đạo.

Dù đã làm mẹ, nhưng bản lĩnh của Thích Bạch Phong không giảm bao nhiêu. Bởi nếu muốn đứng vững ở Thích gia, dù có Sở thị chống lưng, muốn đứng đầu một nhà, diệp gia quán, phải đủ mạnh và có năng lực.

Cô khom lưng, bẻ tay Tiêu Học Lâm sau lưng hắn.

Tất cả mọi người có mặt, đều nghe được tiếng 'rộp' giòn giã.

Ngay cả Sở Quân Việt, cũng không kiềm được mà nhìn cô gái suýt trở thành thím của mình thêm một cái.

Tất nhiên anh biết vai diễn của Đường Bội trong 'Phong hoa' phải diễn gì, chính là mô phỏng theo cô gái này, anh đã xem cảnh quay đó, đã thấy thân thủ dứt khoát linh hoạt của Đường Bội.

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn người thật làm, vẫn làm anh hơi kích động, cũng hiểu, tại sao đã qua nhiều năm như vậy, ở trong giới giải trí đầy cám dỗ, nơi mà người đẹp như cát trong sa mạc, mà chú út nhà mình lại cứ nhớ thương cô gái tên Thích Bạch Phong này.

Thích Bạch Phong đá văng Tiêu Học Lâm ra xa như đá rác, rồi còn vỗ nhẹ tay mình, như muốn phỉ bội trên tay, không chút lưu tình, lạnh lùng nói: "Đừng làm bẩn tay tôi."

Nói xong, không thèm nhìn Tiêu Học Lâm và Sở Dực Thành, xoay người bước dọc theo hành lang.

Thích Bạch Phong không cao, thậm chí có thể nói là hơi lùn.

Nhưng bóng lưng của cô gái đang bước nhanh trên đôi giày cao gót hiện tại, lại quyết đoán và giảo giang nhường ấy.

Phong thái của gia chủ hiện ra, đẹp đến mức khiến Sở Dực Thành không muốn dời mắt.

Sở Quân Việt yên lặng nhìn thei, cảm thán nói: "Cô gái này..."

Sau đó quay sang nhìn Sở Dực Thành, tổng giám đốc Sở thị rất hiếm khi khen người khác, cũng không kiềm được mà nói: "Cho dù không có Sở thị chống lưng, cô ấy cũng có thể vực dậy toàn bộ Thích gia."

"Bạch Phong cô ấy... Vĩnh viễn là tốt nhất..." Sở Dực Thành ngậm miệng nói.

Sở Quân Việt bất đắc dĩ lắc đầu, cuối xuống nhìn Tiêu Học Lâm bị Thích Bạch Phong đá qua một bên, lại ngẩng đầu nhìn Sở Dực Thành, nói: "Con sẽ sai người xử lý hắn."

Dừng mấy giây, đối diện với đôi mắt không cam lòng của Sở Dực Thành, lại nói: "Con bảo đảm, sinh thời, hắn sẽ không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt chú hay cô Thích một lần nào nữa."

Tiêu Học Lâm cố gượng nãy giờ, khi nghe câu này, hai mắt lập tức tối sầm, người này là 'Ám dạ đế vương', thủ đoạn và năng lực đều không thua Sở Dực Thành.

Dù không chết, hắn cũng biết, quãng thời gian còn lại của mình sẽ không thể nào sống yên ổn.

Hắn nhớ tới lúc nhỏ, người ba dẫn mình về nhà luôn bận rộn, ở nơi ông ấy không nhìn thấy, hắn luôn bị anh cả và bên ngoài của anh ta cùng những người thân thích, đám người hầu muốn nịnh bợ anh chèn ép.

Khi đó hắn đã thề, mình nhất định phải thành đạt, không thể cứ mãi sống như thế này.

Sau đó, hẳn thật sự thành công.

Cười Thích Bạch Phong, có Sở thị chống lưng, hẳn đã vượt qua anh trai cùng cha khác mẹ.

Nhưng mà bây giờ...

Cho dù hẳn rơi xuống địa ngục, cũng tuyệt đối không để người khác sống tốt hơn mình!

Hắn mở to mắt, nhìn Sở Dực Thành đang không cam lòng nhìn, người này chỉ vì một câu nói của Thích Bạch Phong mà 'buông mình ra', lớn tiếng nói: "Cho dù tao có sai, chỉ ít năm đó cũng nhờ có tao, Thích Bạch Phong mới không phải gánh cái tiếng không chồng mà chửa. Con của mày, cũng không vừa sanh ra đã trở thành con riêng!"

Giọng hẳn sắc bén khôn cùng, như dã thú đang vùng vẫy trong cái chết, lớn tiếng nói: "Mày có biết cuộc sống của một đứa con riêng thế thảm cỡ nào không?!"

Sở Dực Thành bỗng ngẩn ra.

Tiêu Học Lâm cười lạnh nói: "Người đời đều sẽ coi thường nó và mẹ nó, họ chỉ biết đứng sau lưng chỉ trích, nói ra những lời khó nghe tột cùng. Trong gia tộc cũng sẽ không ai thừa nhận sự tồn tại của nó, nó chỉ có thể sống rụt cõ, giống như con chuột bị người ta ghét bỏ, đi tới đâu cũng phải cúi đầu rúc vai..."

Lúc này mặt hẳn đầy bụi bẩn, vết thương xanh tím đầy mặt, khi nói ra những lời này, vẻ mặt rất khủng bố.

Hắn nhìn mặt Sở Dực Thành đổi sắc, lại nói tiếp: "Khi người ta hỏi ba nó là ai, nó biết rất rõ, lại không dám nói ra, bởi vì nó sợ, lời nói thật sẽ chỉ

đổi lấy được một cái tát, hoặc là bị đánh vài quyền ở một góc khuất nào đó."

Hắn nhìn Sở Dực Thành, gằn từng chữ: "Cho tao tội ác tày trời, dù tao là một thằng đê tiện. Nhưng cũng nhờ cái thằng đê tiện này, thằng tội nhân này, mà con trai mày mới không bị luân lạc đến độ đó."

"Cho nên lúc đầu, màu đổi mẫu ADN, cũng là vì lòng tốt?" Sở Quân Việt lạnh lùng nói.

Sở Dực Thành đã sớm không thể nói nên lời, Sở Quân Việt bước tới chỗ Tiêu Học Lâm.

Cuối xuống nhìn người đàn ông đang vung vẩy, thờ ơ, nói: "Đừng nghĩ mọi người trên thế giới này đều vô trách nhiệm và nhu nhược giống ba mày. Nếu như Tiêu Duệ ở Sở gia từ nhỏ... Thì hiện tại, nó chắc chắn là một trong những người thừa kế của Sở gia."

Sở Quân Việt khinh thường nhìn Tiêu Học Lâm, nói: "Tại sao Tiêu Duệ luôn không thân thiết với mày? Có cần tao nói không?"

Tiêu Học Lâm nghe thấy câu này, rụt người lại.

"Không phải vì quan hệ huyết thống, mà là vì mày dùng bạo lực với thằng bé." Sở Quân Việt nói một hơi.

Anh không muốn để chú út mình có chút vướng víu nào với Tiêu Học Lâm, anh quay lại nói với Sở Dực Thành: "Chúng ta đi thôi, chú."

Dừng mấy giây, lại nói: "Cứ ở đây buồn nản, chi bằng cố gắng bù đắp. Không chỉ với cô Thích, còn cả con của chú nữa."

Đây là một câu nói cực kỳ có tác dụng, trong nháy mắt, Sở Dực Thành như bỗng nhiên hiểu rõ, tinh thần cũng tỉnh táo hơn.

Đúng vậy...

Hiện tại, mình đã là ba người ta rồi!

Mình có con trai!

Cho dù bây giờ con trai chưa nhận mình, nhưng thế có là gì?!

Anh còn thời gian cả đời, có thể cố hết sức đối tốt với con mình và mẹ nó.

Sở Dực Thành không nhìn Tiêu Học Lâm nhếch nhác nằm dưới đất, sánh vai cùng Sở Quân Việt đi ra ngoài. Diệp gia quán.

Con đường này, Thích Bạch Phong vừa đi qua.

Bây giờ, anh đang đi theo những dấu chân của cô.

Đi qua khúc ngoặt, cuối hành lang chính là cửa.

Tuy anh xuất phát muộn một tí, nhưng chỉ cần có quyết tâm, có kiên nhẫn, luôn không buông tay, cuối cùng sẽ đi tới điểm cuối.

Một lần nữa được tắm ánh nắng mặt trời, rốt cuộc trên mặt Sở Dực Thành cũng lộ ra nụ cười nhạt.

Đường Bội ở ngoài chờ họ.

Bây giờ cô đang có thai, Sở Quân Việt không muốn để cô đến những chỗ tắm tối thế này, không khí ở đây không tốt.

Đường Bội thấy hai người đi ra, cũng đứng lên đi về phía họ.

Sở Quân Việt vội vã bước nhanh về phía trước, tự nhiên ôm lấy eo Đường Bội, để cô bước đi nhẹ nhàng hơn.

Thật ra Đường Bội chưa tới nỗi này, nhưng mà người yêu sẵn sóc như thế, càng làm lòng cô mềm mại ngọt ngào hơn, tất nhiên cô sẽ không từ chối.

"Vừa rồi con tiễn cô Thích rời khỏi." Cô cười nhìn Sở Dực Thành, nói.

"Cô ấy sao rồi?" Sở Dực Thành lập tức gấp gáp hỏi.

"Cô ấy rất ổn, rất kiên cường, rất dứt khoát." Đường Bội cười tán dương: "Không hổ là gia chủ Thích gia, thật sự là không thua đấng mày râu."

Sở Dực Thành lăm băm không biết phải nói thế nào.

Anh muốn hỏi, tất nhiên không phải cái này.

Nhưng Đường Bội rất thông minh, lại quan tâm anh ta, hình như không phát hiện tâm tư của anh ta, nghiêng đầu cười nói với Sở Quân Việt: "Cô ấy còn nói, chờ lúc em sinh con, nhất định sẽ tặng quà cho em. Còn dặn dò em vài chuyện mà phụ nữ có thai cần để ý."

"Ừ." Sở Quân Việt gật đầu.

"Cô ấy... Cô ấy..." Rốt cục Sở Dực Thành vẫn không kiềm lòng được, ấp úng hỏi: "Duệ nhi có đi cùng cô ấy không?"

"Thế nào?" Đường Bội nhú mày, hỏi: "Chú út là có con trai rồi nên liền không cần quan tâm mẹ của con trai nữa sao?"

"Tất nhiên không phải!" Sở Dực Thành nói ngay.

Đường Bội cười, nói: "Con giỡn thôi."

Cô im lặng mấy giây, lại nói: "Con không nhìn thấy Tiểu Duệ Duệ."

Tiêu Học Lâm là người cặn bã như vậy, họ đều không muốn kêu cả tên của Tiêu Duệ.

Điểm này không giống với Đường Tử Thái và Đường Bội.

Tiêu Duệ còn nhỏ, hoàn toàn có thể đổi họ tên, từ rày về sau không có chút liên can gì tới Tiêu Học Lâm.

Mà Đường Bội và Đường Tử Thái, khi biết rõ mọi chuyện, đã là người lớn. Tên đối với họ mà nói, đã không còn quan trọng.

Họ Đường cũng được, không phải họ Đường cũng được, cô và Tử Thái, bây giờ đều là người thân duy nhất của nhau trên thế giới này.

Nghĩ đến Đường Tử Thái, nụ cười của Đường Bội trở nên dịu dàng hơn, cũng không trêu Sở Dực Thành nữa, cười nói: "Lúc cô Thích đi, nói tất cả những hứa hẹn mà Tiêu Học Lâm uy hiếp Sở gia hứa, đều không tính."

Cô nhướn mày nhìn Sở Quân Việt, cố ý giả vờ kinh ngạc hỏi: "Em không biết là tên Tiêu Học Lâm lại có bản lĩnh lớn thế đấy, có thể uy hiếp được Sở thị ký cam kết với hã."

"Sở thị không hứa hẹn với hã điều gì." Sở Quân Việt từ tốn nói.

Anh nhìn Sở Dực Thành, nói: "Người hứa với hã là chú út."

Sở Dực Thành đã từng đáp ứng Tiêu Học Lâm, sẽ không công chiếu 'Phong hoa' ở Trung Quốc, bởi vì không muốn làm Thích Bạch Phong tổn thương.

Chuyện này không ít người biết.

Nhưng bây giờ, Thích Bạch Phong lại dùng cách thế này, giải trừ lời hứa này.

Sở Dực Thành trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên vui hay nên buồn.

Sở Dực Thành không biết Thích Bạch Phong hành động như vậy, có phải là vì cô đã hoàn toàn quên đi chuyện đã qua rồi cho nên mới không để ý tới chuyện bộ phim được công chiếu?

Lúc này đây, Đường Bội lại lập tức đoán được tâm tư của Sở Dực Thành.

Cô nói: "Chú út, con nhớ Bạch An trong phim, đã từng dùng mười năm theo đuổi Tạ Liên Thành, diệp gia quán, trong thời gian đó dù đầy chông gai và khó nhọc, nhưng cô ấy chưa từng bỏ cuộc, đúng không?"

Sở Dực Thành không rõ vì sao cô lại hỏi câu này, chỉ có thể buồn bực gật đầu.

Đường Bội cười nói tiếp: "Vậy chú đang sợ cái gì vậy?"

Sở Dực Thành chấn động, nhìn đôi mắt đầy nụ cười của Đường Bội đang cười, bỗng hiểu được ý của cô--

Thích Bạch Phong có thể dùng mười năm để theo đuổi anh, cho dù bây giờ bọn họ đã quay lại vạch xuất phát, về lại trạng thái người xa lạ, anh có gì phải lo lắng đây?!

Anh cũng có thể dùng mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm.. Thậm chí là dài hơn, như Thích Bạch Phong vậy, dũng cảm, không sợ hãi theo đuổi người mình yêu, đi thẳng về phía trước.

Đây là anh nợ Thích Bạch Phong!

Cũng là việc mà một người đàn ông nên làm!

Ánh mắt Sở Dực Thành trở nên kiên định.

Đường Bội mím cười quay lại nói với Sở Quân Việt: "Chân em tê rồi, mình về thôi."

Hôm đó, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống người ba người.

Con đường phía trước họ đi, dường như cũng rộng lớn sáng sủa hơn.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Cô Dâu Đẹp Nhất Trên Thế Giới

Nhân viên đoàn phim 'Phong hoa' đều cảm giác được sự thay đổi của Sở Dực Thành.

Sở Dực Thành lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, giao thiệp rộng, thế lực sau lưng đáng sợ, người muốn nịnh bợ, ôm đùi anh ta nhiều không đếm xuể.

Những người kỳ cựu trong giới giải trí đều biết, biên kịch xuất sắc Kelvin Chu này, không phải là người dễ nịnh bợ.

Anh ta cậy tài khinh người, lại không coi trọng danh lợi, đối với cái đẹp cũng không có hứng thú, là người luôn làm theo ý mình, khiến người ta không đoán được.

Thậm chí còn làm người ta cảm thấy trên người anh ta luôn có luồng khí lạnh, người lạ chớ tới gần.

Nhưng hôm nay khi bắt đầu làm việc, nhân viên đoàn phim lại cảm thấy đạo diễn của họ, hình như đã biến thành người khác.

Mặc dù không rõ là tại sao, nhưng hôm nay khi sắp xếp công việc, khóe môi luôn nhếch lên.

Đôi mắt cũng ấm áp hơn nhiều.

Ngay cả Sư Học Lâm cũng phát hiện, hồi trước lúc Đường Bội và Âu Dương Lạc đối diễn, nét mặt Sở Dực Thành luôn nặng nề.

Nhưng hôm nay, anh ta lại như tắm gió xuân, không mất khống chế như trước nữa.

Sự thay đổi của đạo diễn, làm cho không ít người đều thấy lạ.

Mấy năm qua, không khí quanh người Sở Dực Thành luôn lạnh lẽo, nay lại ấm áp.

Trong chớp mắt, cả đoàn phim cảm giác như đang đứng trên vùng đất hồi xuân.

Tiến độ quay, lại chậm hơn một chút.

Biên kịch, phó đạo diễn, cùng nhà đầu tư lớn nhất, cũng nghĩ Sở Dực Thành muốn quay thế nào thì quay thế ấy.

Tựa như chuyện đồng ý không công chiếu ở Trung Quốc, hình như anh ta không hề cân nhắc đến doanh thu phòng vé.

Nhưng hôm nay, Sở Dực Thành vừa sửa kịch bản vừa nói với phó đạo diễn: "Phim vẫn sẽ chiếu như cũ, chuyện lúc trước, đã giải quyết hết rồi."

Sư Học Lâm không phản ứng kịp.

Mãi đến lúc Sở Dực Thành mỉm cười nhìn qua, nói lần nữa: "Trước đó vì một vài chuyện riêng, ảnh hưởng đến mọi người, tôi xin lỗi."

Lúc này Sư Học Lâm mới hồi thần.

Hắn biết một số chuyện của Sở Dực Thành, họ cũng đã quen biết nhau nhiều năm.

Làm việc trong cái giới này nếu không có bối cảnh, thì phải dựa vào bản thân mà đi lên, Sư Học Lâm chính là người như vậy, đối với Sở Dực Thành tài hoa xuất thân cao quý, lại cố gắng hơn người, luôn rất kính phục.

Sư Học Lâm mở miệng rồi lại khép, lời đến mép lại nuốt vào, cười nói với Sở Dực Thành: "Xem ra, sau cơn mưa trời lại sáng rồi."

"Sau cơn mưa trời lại sáng sao?" Sở Dực Thành mỉm cười, ngửa đầu lên nhìn trời.

Hôm nay bầu trời xanh biếc, có vài đám mây trắng nhạt màu, bầu trời rất đẹp.

"Nhận lời chúc của anh." Sở Dực Thành mỉm cười.

Trời có nắng hay không, anh không biết.

Bản thân có thể đợi đến ngày trời lại nắng không, anh cũng không biết.

Nhưng ít ra, hiện tại, bão tố đã qua.

Những cảnh quay kế tiếp, cơ bản đều thuận lợi.

Âu Dương Lạc từ từ tìm được cảm giác, Sở Dực Thành cũng không sửa hình tượng nhân vật của Nghiêm Minh Lăng thành một người tâm cơ thâm trầm, hèn hạ ngay cả vợ mình cũng lợi dụng.

Anh ta vẫn hy vọng, trong những năm mình không có bên cạnh Thích Bạch Phong, có một người đàn ông, thật lòng cho cô sự ấm áp.

Theo thời tiết dần chuyển lạnh, bụng Đường Bội cũng lớn hơn một chút.

Sở Dực Thành không phải người thích dày vò diễn viên của mình, quần áo Bạch An mặc, cũng đổi thành quần áo mùa thu.

Bạch An trong phim, lúc này cũng đã là người có thai.

Sở Dực Thành biết trước đây Thích Bạch Phong không thật sự mất đi đứa bé, cho nên lập tức sửa kịch bản. Diệp gia quán.

Lúc này để Đường Bội quay mấy tình tiết này, thật sự có hơi không hợp.

Âu Dương Lạc trừng mắt nhìn cái bụng ngày càng lớn của Đường Bội, trong mắt có khi là đầy mừng vui, có khi là mâu thuẫn.

Nhưng mặc kệ thái độ anh ta thế nào, sự che chở bảo vệ cho Đường Bội, lại chỉ càng ngày càng cẩn thận kỹ càng.

Sở Dực Thành không sửa kịch bản, chỉ sợ một phần nhỏ nguyên nhân, là vì Âu Dương Lạc.

Người đàn ông anh tuấn, ngỗ ngược này, tuyệt đối sẽ không thể nào đồng ý, diễn tả một tên khốn như vậy.

Cảnh quay ở Mỹ sẽ nhanh chóng kết thúc.

Hôm nay quay xong, Đường Bội và Âu Dương Lạc bước dọc theo con đường lá rụng, đi tới phòng nghỉ ngơi.

Âu Dương Lạc không đỡ cô, nhưng một tay luôn đặt sau lưng Đường Bội một khoảng, chỉ cần có gì thì có thể lập tức đỡ cô.

"Đặt tên rồi chưa?" Hai người im lặng đi một lúc, Âu Dương Lạc bỗng hỏi câu này.

"Vẫn chưa." Đường Bội lắc đầu, cô đặt tay lên vùng bụng dưới đã hơi nhô lên, cười nói: "Còn mấy tháng nữa mà, có thể từ từ suy nghĩ."

Âu Dương Lạc không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn Đường Bội, đây là cô gái cùng mình lớn lên.

Đường Bội ở thời kỳ thiếu nữ là một người kiên cường dứt khoát, hiện tại vì mang thai mà trở nên dịu dàng như vậy.

Âu Dương Lạc nheo mắt.

Anh ta thích tất cả những dáng vẻ của Đường Bội, cho dù những dáng vẻ này, về sau sẽ không thuộc về anh ta.

Âu Dương Lạc im lặng một lúc, hỏi: "Em và Sở Quân Việt khi nào mới kết hôn?"

Vấn đề này, Âu Dương Lạc vô cùng không muốn hỏi.

Với anh ta mà nói, cho dù Đường Bội sinh con cho người khác, chỉ cần cô bằng lòng, anh ta luôn mở rộng vòng tay ôm lấy cô, cưới cô làm vợ.

Nhưng bây giờ xem ra, anh ta không có cơ hội này.

"Chuyện này..." Đường Bội nghiêng đầu, khoảng thời gian này bận rộn nhiều chuyện, việc này, cô thật sự chưa từng nghĩ tới.

"Thế nào?" Âu Dương Lạc hỏi.

"Em còn chưa bàn bạc với anh ấy." Đường Bội nói.

"Còn chưa bàn?" Giọng Âu Dương Lạc cao hơn một chút, "Con của hai người sắp ra đời rồi, hôn lễ nên cử hành từ tám trăm năm trước rồi mới đúng. Lẽ nào Sở Quân Việt cứ định để vậy luôn sao?!"

Coi như đã chấp nhận kết quả ấy, nhưng Âu Dương Lạc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội hãm hại tình địch.

"Ừm." Đường Bội gật đầu.

"Bội Bội..." Âu Dương Lạc muốn nói lại thôi.

"Có chuyện cứ nói thẳng." Đường Bội cười nói với Âu Dương Lạc đang ấp úng.

"Có phải Sở Quân Việt..." Âu Dương Lạc không vì câu nói của Đường Bội mà thoải mái hơn, tiếp tục ấp úng nói: "Có phải... Là không muốn kết hôn với em không?"

Âu Dương Lạc nhìn thẳng vào mắt Đường Bội, nghiêm túc nói: "Không phải anh ta cảm thấy, thân phận của em..."

Nếu như suy xét tới vấn đề này, đúng là Đường Bội trèo cao.

Không ngờ cô lại mỉm cười: "Nếu Quân Việt thật sự là người như vậy, thế thì em sẽ không yêu anh ấy rồi."

"Vậy tại sao lại không thể hiện gì hết?" Âu Dương Lạc bất mãn nói: "Trước đó ở lễ kỷ niệm thành lập, còn làm ra chuyện như vậy."

"Này này, anh đang chia rẽ tình cảm ấy hả?" Đường Bội cười Âu Dương Lạc.

"Bội Bội em quá thiên vị rồi!" Âu Dương Lạc bất mãn hét lớn: "Chuyện đó thật sự là do anh ta làm, anh nói mấy câu em cũng không cho!"

"Lạc..." Đường Bội lại cười, nghiêng đầu nhìn Âu Dương Lạc, bỗng nói: "Yên tâm đi, em nhất định sẽ hạnh phúc."

Cô không muốn hoài nghi Sở Quân Việt.

Yêu ai đó thì nên tin tưởng người ấy.

Vì không đủ tin tưởng mà dẫn đến bị kịch đã xảy ra bên cạnh cô nhiều lần, đến nay những chuyện đó vẫn rõ mồn một trước mắt cô.

"Anh cũng nhất định phải hạnh phúc." Đường Bội tiếp tục nói.

Âu Dương Lạc kinh ngạc nhìn Đường Bội.

Tất nhiên anh ta không phải thật sự muốn chia rẽ họ.

Anh ta quen biết Đường Bội nhiều năm như vậy, sự hiểu biết về cô gái càng ngày càng quyến rũ động lòng người đang đứng trước mặt mình này, điệp gia quán, tuyệt đối vượt qua nhiều người trên thế gian này.

Người được Đường Bội thật sự đặt vào lòng, đó là hạnh phúc không gì sánh bằng.

Bởi vì lúc nhỏ sống gian khổ, cũng vì tình yêu vô tư mà mẹ cô cho cô, càng vì cô còn một đứa em trai cần phải chăm sóc, ở nơi sâu nhất trong mắt Đường Bội, thật ra là sự khoan dung và thiện lương sâu tựa biển.

"Anh sao vậy? Lạc." Đường Bội lại cười nói.

Âu Dương Lạc khẽ lắc đầu.

Anh ta nắm lấy một tay Đường Bội, khom lưng xuống, khẽ hôn lên mu bàn tay cô.

"Tuân lệnh, công chúa của anh!" Đã rất lâu rồi anh ta không gọi Đường Bội như vậy, giọng nói mang theo chút hài hước, làm cho giữa họ, như đã trở về lúc trước.

Nhưng ở nơi trước giờ Đường Bội không hề thấy, trong mắt Âu Dương Lạc, sự thê lương cùng đau lòng cũng sâu tựa như biển lớn vậy.

(móa, cảm động quá, huhu)

Trước giờ anh chưa bao giờ để cô thấy một mặt này của mình. (mạn phép xin được một lần để từ 'anh' dành cho chàng trai si tình này!)

Chờ khi anh ta đứng thẳng người lần nữa, trong hai mắt Âu Dương Lạc đã là nụ cười thản nhiên.

Anh ta không nói gì thêm, chỉ nhìn ra phía sau Đường Bội.

Cách đó không xa, Sở Quân Việt đứng dưới cây đại thụ ở sau lưng Đường Bội.

Một màn vừa rồi, anh chắc chắn đã thấy.

Ánh mắt sắc bén lướt qua cánh tay đang nắm tay Đường Bội, lại không nói gì, cũng không có động tác gì.

Khi nhìn vào hai mắt Âu Dương Lạc, Sở Quân Việt miễn cưỡng gật đầu với Âu Dương Lạc, xem như chào hỏi.

Đương nhiên là anh không thích tên Âu Dương Lạc, tình địch mạnh nhất này.

Nhưng anh hiểu, làm bạn thân thanh mai trúc mã của Đường Bội, người đàn ông Âu Dương Lạc này, ở trong lòng Đường Bội, là địa vị không ai có thể thay thế.

Cho dù trong lòng có ngàn vạn tiếng kêu gào, muốn làm cho Âu Dương Lạc hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của Đường Bội.

Nhưng Sở Quân Việt biết, nếu mình thật sự làm vậy, nhất định sẽ khiến mối quan hệ của mình và Đường Bội xuất hiện vết nứt không thể bù đắp.

Anh đang học cách tôn trọng người yêu của mình.

Quan trọng hơn là, làm một người đàn ông thành thực chừng chạc, anh phải vô cùng tự tin, chứ không phải ghen tuông vô cớ như vậy!

Nhưng mà sao Âu Dương Lạc lại nắm tay Đường Bội lâu quá vậy chứ?!

Cho dù là hôn lễ Phương Tây, cũng nên kết thúc lâu rồi chứ?!

Sở Quân Việt đi tới chỗ Đường Bội.

Lúc này tâm tình dao động, thật ra cũng chỉ trong mấy giây.

Đường Bội nhìn ra sau lưng, Sở Quân Việt đã đi gần tới chỗ cô.

Thấy Đường Bội cũng nhìn về phía mình, bước chân nhanh hơn một chút, mấy bước đã tới gần Đường Bội, tiện tay ôm lấy eo cô, giúp cô chia sẻ gánh nặng cơ thể.

Sau đó lặng lẽ nắm lấy tay Đường Bội, dịu dàng nói: "Sao tay em lạnh quá vậy?"

"Nào có?" Đường Bội cười.

Thật ra trời không lạnh lắm, tay cô cũng không lạnh.

Nhưng Sở Quân Việt lại vẫn cố chấp dùng hai tay ủ tay cô, dùng mười ngón tay thon dài mạnh mẽ, thay cô sưởi ấm từng đầu ngón tay.

Âu Dương Lạc 'ah một tiếng, mỉm cười nhìn về phía xa.

Sở Quân Việt giống như không nghe thấy tiếng cười của Âu Dương Lạc, tiếp tục nói với Đường Bội: "Mệt không?"

"Bình thường, gần đây chú út chăm em kỹ quá nên tiến độ quay bị chậm lại."

"Không sao cả." Sở Quân Việt không chút để ý nói: "Quay bao lâu cũng không sao, nhà đầu tư là Sở thị, sẽ không để chú út xuất hiện bất kỳ vấn đề nào về tiền bạc."

"Ah..." Âu Dương Lạc cười khẽ, "Sở thiếu yêu vợ như mạng thế này, nhưng bây giờ hình như danh bất chính ngôn bất thuận à nha."

Sở Quân Việt ngẩng đầu liếc Âu Dương Lạc.

Tất nhiên anh hiểu ngụ ý của Âu Dương Lạc.

Người đàn ông này, mặc kệ có phải Đường Bội đã chọn người khác hay không, nhưng tấm lòng đối với Đường Bội, vẫn là trước sau như một.

Quả nhiên là tình địch mạnh nhất! Sở Quân Việt lặng lẽ nghĩ.

Anh không trực tiếp trả lời Âu Dương Lạc mà nói với Đường Bội: "Có một người đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi chờ em."

Dừng vài giây, thần bí nói: "Em thấy cậu ấy, chắc chắn sẽ rất vui mừng."

"Ồ?" Đường Bội nhíu mày.

Khi nhìn thấy người ngồi trong phòng nghỉ ngơi chờ mình, quả nhiên Đường Bội vô cùng vui mừng.

Ba tháng không gặp Đường Tử Thái, cơ thể cậu đã rắn chắc hơn trước.

Sắc mặt cũng tươi tắn hồng hào hơn, vai càng rộng hơn. Dù cách một lớp vest, cũng có thể nhìn thấy vết sẹo lồi ẩn chứa sức mạnh.

Đường Bội đứng ở cửa phòng nghỉ ngơi, híp mắt nhìn em trai mình, nở nụ cười.

"Chị!" Đường Tử Thái lớn tiếng gọi. Diệp gia quán.

Cậu bước nhanh tới trước mặt Đường Bội, đôi mắt hưng phấn nhìn cô từ trên xuống dưới, cười nói: "Em sắp làm cậu rồi hả?"

Ánh mắt của Đường Tử Thái, dừng lại ở bụng Đường Bội.

Cậu đưa tay sờ bụng Đường Bội, hưng phấn đến mức không kiềm chế được: "Bây giờ có thể cảm nhận được cháu em cử động không chị?"

Mắt Sở Quân Việt trầm xuống, ánh mắt sắc bén đảo qua tay Đường Tử Thái. (đề nghị kiềm chế, đóng chặt hủ lại nhé!!!)

Nhìn Đường Bội cười, mặc niệm vài chục lần trong lòng "đây là em trai ruột của Bội Bội, đây là em trai ruột của Bội Bội", mới miễn cưỡng kiềm chế được bản thân.

Nhưng Sở Quân Việt vẫn ôm lấy Đường Bội đi vào phòng, tự nhiên ôm cô ngồi xuống cái ghế đôi duy nhất, từ tốn nói: "Để chị cậu ngồi xuống một chút, hôm nay cô ấy diễn cả ngày, chắc mệt lắm rồi."

Đường Tử Thái còn đang chìm trong sự hưng phấn, nào có chú ý đến vấn đề này.

Ghế đã bị hai người ngồi, cậu không chút đếm xỉa ngồi lên tay vịn cạnh Đường Bội, hưng phấn hỏi: "Chị, chị, cháu em chừng nào mới ra đời? Trời ạ! Em vẫn không thể tin được, em mới đi nước ngoài du học mấy tháng mà đã sắp được làm cậu rồi!"

Đôi mắt cậu nóng rực nhìn xuống bụng Đường Bội, nghĩ tới đây là con của chị hai, người thân duy nhất của mình, Đường Tử Thái không kiềm lòng được lại muốn chạm vào đứa bé còn chưa ra đời kia.

Ánh mắt Sở Quân Việt trầm xuống, lặng lẽ ôm chặt Đường Bội, từ tốn nói: "Còn hơn bốn tháng mới tới ngày sinh."

Dừng mấy giây, anh hỏi: "Chuyện lần trước anh nói với cậu, bây giờ cậu đồng ý không?"

"Tất nhiên!" Đường Tử Thái mặt mày hớn hờ đáp ngay.

Ánh mắt vẫn không rời bụng Đường Bội.

Chỉ cần vừa nghĩ tới bên trong đang có con của Đường Bội, Đường Tử Thái thật sự không thể nào có tâm tư nhìn Sở Quân Việt.

Đường Bội khó hiểu hỏi: "Tử Thái, em đồng ý với anh ấy chuyện gì?"

Cô cười nửa đùa nửa thật nhìn Sở Quân Việt: "Anh không được bắt nạt em trai hiền lành của em đâu nhé."

"Sao có thể?" Sở Quân Việt trầm giọng nói.

"Chị, anh Sở để em tới đây là cố ý cho em một cơ hội." Đường Tử Thái vội vàng cười, đứng lên.

Sở Quân Việt vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Đường Tử Thái đã đứng trước mặt Đường Bội.

Cậu giống như bao người em trai khác, hai tay nắm lấy tay Đường Bội, ngẩng đầu lên nhìn chị mình, không đợi cô hỏi đã mỉm cười nói: "Lúc đầu em thấy áp lực hơi lớn, dù sao cũng chỉ mới học mấy tháng. Nhưng mà chị..."

Nụ cười của Đường Tử Thái vẫn ấm áp như trước, cậu nhìn Đường Bội, dịu dàng nói: "Nhưng mà từ ngày đầu tiên học thiết kế thời trang đã có một mơ ước, hy vọng chị sẽ mặc chiếc áo cưới do em tự tay thiết kế bước lên lễ đường, làm cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới này."

Vừa nói Đường Tử Thái vừa cuối đầu xuống dịu dàng hôn lên mu bàn tay Đường Bội.

Trong nháy mắt, Đường Bội ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Âu Dương Lạc này giờ luôn im lặng cũng không nhịn được mà 'ah' một tiếng.

Hai mắt sáng quắc nhìn Sở Quân Việt.

Đối phương đúng lúc cũng nhìn anh ta.

Âu Dương Lạc chớp mắt, tất nhiên anh ta biết, chắc chắn Sở Quân Việt nghe được cuộc nói chuyện của mình và Đường Bội.

Nhưng trước khi anh ta nói chuyện đó thì Đường Tử Thái đã đến đây.

Cho nên, thật ra Sở Quân Việt đã sớm có chuẩn bị.

"Coi như anh còn có chút trách nhiệm." Âu Dương Lạc dùng mắt im lặng nói với Sở Quân Việt.

"Ah, tuyệt đối sẽ không để anh có cơ hội thừa nước đục thả câu." Sở Quân Việt im lặng phản kích.

Hai người đàn ông, cứ như vậy dùng ánh mắt đối chọi với nhau.

Sau đó họ nghe Đường Tử Thái nói tiếp: "Chị, lần này em tới, trừ chuyện thiết kế áo cưới cho chị và anh hai Sở, đồng thời cũng vì thiết kế áo cưới cho nhân vật Bạch An của chị."

Cậu cười nhìn Đường Bội, tự tay vuốt chòm tóc dài của chị mình ra sau đầu, sau đó nói: "Tuy là áp lực hơi lớn, nhưng em nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Phân cảnh cuối cùng của 'Phong hoa' ở Mỹ, được quay vào mười ngày sau sau khi Đường Tử Thái đến.

Trong khoảng thời gian này hầu như Đường Tử Thái không có giấc ngủ hoàn chỉnh, mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng làm việc Sở Quân Việt chuẩn bị.

Cậu đã xem kịch bản mà Sở Dực Thành vừa sửa, cũng hiểu nhân vật Bạch An.

Ngoại trừ thỉnh thoảng đi tìm Sở Dực Thành để xem vài đoạn cắt, Đường Tử Thái rất ít khi xuất hiện ở Studio.

Một ngày trước khi quay cảnh cuối, Đường Tử Thái mới mang theo tác phẩm của mình đi tới đoàn phim.

Chiếc áo cưới, được để trong một cái hộp lớn.

Đường Tử Thái có chút ngại ngùng, lại xen chút hưng phấn, thấy đã quay xong, vội vàng đi tới chỗ đám người Đường Bội và Sở Dực Thành, cậu ngại ngùng chà xát hai tay, diệp gia quán, cười nói: "Chị, chị thử trước xem."

Cậu đã lấy số đo của Đường Bội, áo cưới tất nhiên cũng vô cùng vừa vặn.

Nhưng tất cả phụ nữ trên thế giới, đều hy vọng được mặc lên người chiếc áo cưới xinh đẹp nhất, cho dù biết rõ chỉ là trang phục diễn, nhưng Đường Bội cũng thấy hơi căng thẳng.

Ngày quay cảnh cuối, ngay cả Sở Quân Việt cũng tới trường quay sớm.

Anh chưa thấy Đường Bội mặc áo cưới, chỉ biết là tối qua ngay cả Lục Tử Mặc cũng cảm thán: "Thiết kế của cậu Đường, thật sự quá hợp với cô Đường."

Trong nháy mắt lòng Sở Quân Việt liền nao nao, cho nên hôm nay anh dời cuộc họp ở công ty sang buổi chiều, để đi tới chỗ quay.

Đường Bội vẫn còn đang thay đồ.

Hôn lễ của họ không cử hành ở nhà thờ, mà là ở vườn hoa của một nhà hàng.

Hiện trường đã được nhân viên dùng hoa tươi và lụa trắng trang trí thành lễ đường.

Diễn viên quần chúng tham gia hôn lên, một phần là mời tới, một phần là nhân viên đoàn phim, một phần là mấy nhân vật tai to mặt lớn như Sở Quân Việt, dù có tiền cũng không mời được.

Anh không chút che giấu đứng trước mặt đám người mới, tuy Sở Dực Thành nói không thể để anh trực tiếp xuất hiện, nhưng ở trường quay, cho dù chỉ quay một góc, Sở Quân Việt cũng xuất chúng như cũ, khiến người ta vừa liếc nhìn đã nhận ra anh.

Sở Dực Thành vừa bực mình vừa buồn cười, đành tự thân vận động, nói với Sở Quân Việt: "Sở thiếu, ngài là nhà đầu tư lớn nhất, không cần tự mình ra trận tới giúp đoàn phim quay đâu!"

Vừa nói, vừa kéo tay Sở Dực Thành: "Đi thôi, chú cho con mãn nhãn."

Dù sao cũng là chú ruột của mình, Sở Quân Việt chỉ có thể đi theo.

Điều làm mãn nhãn Sở Dực Thành nói, ở phía sau màn hình giám thị của đạo diễn.

Từ vị trí kia, không chỉ có thể nhìn hết toàn trường, còn có thể thấy hết các góc độ quay.

Chỗ họ vừa đứng đó, đã thấy đoàn người ồn lên, sau đó tự động lui ra tạo thành một con đường.

Sở Quân Việt vừa ngẩng đầu lên, thì thấy, dưới ánh mặt trời, Đường Bội mặc chiếc áo cưới trắng nõn xinh đẹp, mỉm cười đi vào tầm mắt anh.

Trong nháy mắt đó, Sở Quân Việt đột nhiên cảm thấy, mọi thứ xung quanh Đường Bội, đều mất đi màu sắc!

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thịnh Thế Hôn Lễ (1)

Tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, xóa từ eo của Đường Bội trở xuống, như sóng nước, lay động theo từng bước chân cô.

Áo cưới cúp ngực, nửa người trên được thiết kế hình bướm. Cánh bướm mở ra, bao trọn lấy phần ngực mềm mại xinh xắn, chỉ để lộ chiếc cổ đẹp tựa cổ thiên nga trắng.

Trên cổ đeo trang sức bộ.

Trước ngực, là sợi dây chuyền bướm bướm màu đỏ rực rỡ.

Sợi dây chuyền không lớn, nhưng lại vô cùng đẹp và quý giá, kết hợp với bông tai, cùng màu trắng của áo cưới, làm tăng thêm không khí lễ cưới.

Mái tóc không dài được Ann tỉ mỉ tết lại, trên đầu đeo vương miện.

Lụa mỏng che mặt, tay đeo bao tay chạm rồng.

Chiếc áo cưới Đường Bội mặc không phải là quá đẹp quá quý giá, nhưng lại vô cùng hợp với cô.

Sở Quân Việt nhìn đến ngây dại.

Anh bước về phía Đường Bội theo bản năng.

Chính mấy bước này, khiến anh trở lại chỗ của diễn viên quần chúng từ vị trí kẻ bên Sở Dực Thành.

Nhưng bây giờ căn bản không có ai chú ý tới Sở Quân Việt.

Hầu như tất cả sự chú ý của mọi người, đều tập trung trên người Đường Bội.

Đều nói phái nữ đẹp nhất khi mặc áo cưới, nhưng hiện tại tất cả mọi người, đều không ngờ, Đường Bội mặc áo cưới, lại đẹp đến vậy.

Đường Bội nhìn quanh, ánh mắt nhanh chóng lướt qua mọi người, chuyển đến Sở Quân Việt đang bước tới.

Ngay cả người duy nhất giữ được chút tỉnh táo là Sở Dực Thành, cũng không thể kiềm được mà thờ dài, thu cánh tay định kéo Sở Quân Việt lại.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt khàn giọng gọi, anh đã đi tới trước mặt Đường Bội rồi.

Vừa mở miệng, anh phát hiện, giọng của mình đã khàn đến vậy.

Anh nhìn Đường Bội không chớp mắt, đôi mắt càng lúc càng thâm thúy.

"Sao?" Đường Bội cười nói, khuôn mặt bị vây trong màn lụa mỏng tựa cánh bướm, thật sự còn đẹp hơn đóa hoa đẹp nhất trên thế giới.

"Rất đẹp." Lần đầu tiên Sở Quân Việt cảm thấy vốn từ của mình thiếu thốn đến đáng thương: "Vô cùng đẹp." Diệp gia quán.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có từ ngữ nguyên thủy nhất này là đúng nhất.

Sau đó anh nghiêng người về trước, cho Đường Bội một nụ hôn dịu dàng.

Hôn lên môi Đường Bội, Sở Quân Việt nâng hai má cô.

Mặc dù biết đây là trường quay, cũng biết không phải hôn lễ của họ, nhưng anh vẫn không kiềm được mà khẽ nói: "Cô Đường Bội, cô có bằng lòng gả cho anh Sở Quân Việt làm vợ không?"

"Em bằng lòng." Đường Bội nhìn Sở Quân Việt, dịu dàng cười nói.

Bọn họ lại hôn nhau. (@@)

Dưới ánh mắt chúc phúc của mọi người, dưới bầu trời nước Mỹ, nụ hôn kia ngọt ngào không gì sánh bằng.

"Này!" Cho đến khi có người không nhìn được nữa, lớn tiếng nhắc nhở họ: "Ngày hôm nay Bội Bội là cô dâu của tôi!"

Sở Quân Việt bỏ hai tay đang cầm mặt Đường Bội ra.

Anh từ từ quay qua chỗ kia.

Âu Dương Lạc áo đuôi én màu trắng, dáng người cao ráo, đang đứng sau lưng anh một khoảng.

Đối mặt với ánh mắt của Sở Quân Việt, không chút tránh né, chỉ cười khẽ, hỏi: "Cảnh hôm nay còn cần quay nữa không?"

Tất cả nhân viên lúc này mới hồi hồn.

Thật ra vừa nãy máy quay vẫn hoạt động, có Sở thị tiền muôn bạc biến đầu tư, hơn nữa hôm nay lại do ông chủ lớn đích thân yêu cầu, muốn ghi lại toàn bộ quá trình quay, nhóm chuyên viên quay phim cũng không nghĩ là Sở Quân Việt nữa, cẩn thận quay được cảnh lãng mạn kia.

Sở Dực Thành mở lại đoạn phim vừa quay, Đường Bội và Sở Quân Việt tuần nam mỹ nữ, dù đứng yên không nói gì, cũng đẹp như một bức tranh.

Trong lòng anh ta đã có ý tưởng mới, liền cao giọng bảo nhân viên chuẩn bị bắt đầu cảnh quay hôm nay.

Cảnh quay hôm nay rất đơn giản, Bạch An mặc áo cưới giả cho người bên cạnh bảo vệ cô nhiều năm, Nghiêm Minh Lãng.

Dưới ánh mặt trời, cô đẹp như một bức tranh, gần như là người tình trong mộng của tất cả đàn ông toàn thế giới.

Khi cô bước từng bước tới chỗ 'Nghiêm Minh Lãng', người đàn ông trung thành như kỵ sĩ kia, rốt cuộc để lộ sự kích động khó tả.

Đó là giấc mơ anh ta bảo vệ nhiều năm.

Cũng là điều duy nhất mà anh ta cố gắng theo đuổi.

Hình ảnh cuối cùng, như ngừng lại ở thời khắc Đường Bội đặt tay mình lên tay Âu Dương Lạc.

Sở Dực Thành đã sửa kịch bản, những cảnh quay sẽ được cắt ghép và biên tập, cùng với hàng loạt những chế tác hậu kỳ, mới có thể làm thành một bộ phim hoàn mỹ.

Ngay khi Sở Dực Thành kêu 'cắt', Sở Quân Việt đã bước nhanh tới ôm Đường Bội vào lòng, cũng thuận tiện rút tay cô ra khỏi tay Âu Dương Lạc.

Giống như tuyên bố chủ quyền, đây chiếm hữu ôm lấy eo Đường Bội, lại như thị uy trừng Âu Dương Lạc.

Âu Dương Lạc có chút bất đắc dĩ, nhưng đối diện với hai mắt đầy ý cười của Đường Bội, chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, dứt tay vô tội vạ, đi

qua chỗ Sở Dực Thành.

Anh ta rất ít khi quan tâm hiệu quả phim, nhưng hôm nay lại muốn xem cảnh cuối.

Màn hình trước mặt Sở Dực Thành, ánh mặt trời chiếu xuống mặt họ, khiến mặt hai người như được dát thêm một tầng sáng nhạt.

Đường Bội cười nói tự nhiên, mặc doanh, lại vô cùng động lòng người.

Lòng Âu Dương Lạc rung rẩy, đột nhiên nói: "Cảnh này, dùng làm poster, thật sự quá hợp."

Sở Dực Thành nhìn Âu Dương Lạc một cái, cười gật đầu.

Đường Bội như vậy, mặc dù không hoàn toàn lộ mặt, nhưng dáng vẻ nửa kín nửa hở này lại càng quyến rũ hơn.

Cho dù Âu Dương Lạc không nói, Sở Dực Thành cũng định như vậy.

"Quay cũng xong rồi nhỉ!?" Âu Dương Lạc xem thêm một lúc, lười biếng hỏi.

"Ừm." Sở Dực Thành gật đầu, cười nói: "Thời gian qua cực cho cậu rồi, còn lại mấy canh cần sửa lại, nhưng cậu và Bội Bội thì xong rồi."

"Vậy thì tốt..." Âu Dương Lạc cười cười, nói: "Nói gì cực khổ, chỉ là..."

Anh ta nghiêng người, nhìn về phía cách đó không xa, Đường Bội và Sở Quân Việt đang thấp giọng trò chuyện.

Chỉ là cái gì, Âu Dương Lạc không nói.

Sở Dực Thành lại như hiểu, vỗ vai Âu Dương Lạc một cái, nhưng không nói gì.

"Chuyến này, tôi cũng đi quá lâu rồi, quay xong, nên về Châu Âu thôi." Âu Dương Lạc lại cười, anh ta lười biếng ngẩng lên nhìn trời, thờ ơ cười nói: "Nghiêm Minh Lăng vẫn có thể bảo vệ Bạch An, nhưng bên cạnh công chúa của tôi, đã có kỵ sĩ khác rồi."

Sở Dực Thành không nói gì.

Quan hệ giữa Đường Bội và Âu Dương Lạc, mấy ngày nay Sở Dực Thành thấy rõ, cũng biết không ít.

Chỉ có thể vỗ vai Âu Dương Lạc.

Âu Dương Lạc lại như đã nghĩ thông, cười nói: "Vây đạo diễn Sở, tôi đi trước."

"Ah?" Sở Dực Thành kinh ngạc: "Cậu không ở lại tham gia hôn lễ của Bội Bội và Quân Việt sao?"

Đó nhất định là một hôn lễ thịnh thế vô cùng chấn động.

Tổng giám đốc Sở thị, gia chủ hiện tại của Sở gia muốn kết hôn, nhắc lên một cơn bão không nhỏ trên phạm vi toàn thế giới.

Sở Quân Việt nào còn đáng vẻ khiêm tốn trước đây, anh bây giờ, thật sự là hận không thể để toàn thế giới đều biết anh sắp cưới Đường Bội làm vợ.

Hôn lễ được quyết định cử hành vào nửa tháng sau.

Thật ra rất lâu trước đây, Sở Quân Việt đã bắt đầu chuẩn bị, thậm chí còn cho Đường Tử Thái đi học thiết kế thời trang.

Anh còn thương lượng tiến độ quay phim với Sở Dực Thành, là nhà biên kịch vàng của giới giải trí, lại còn là chú của Sở Quân Việt, tất nhiên Sở Dực Thành không chút lo lắng chuẩn bị cho cả hôn lễ.

Không chỉ vậy, anh ta còn kéo Minh Hiên tới làm trợ thủ cho mình.

Lúc vừa nghe thấy tin này, Minh Hiên ngẩn người hồi lâu.

Cho dù là hôn lễ của diễn viên, cũng không mời nổi anh tới giúp, nói gì tới 'trợ thủ'.

Nhưng cuối cùng, diệp gia quán, anh ta cũng rút được thời gian giữa trăm công ngàn việc, cũng cam tâm tình nguyện nhận công việc này.

Bởi vì Sở Dực Thành nói với anh ta một câu: "Biểu hiện tốt một chút, miễn cho Quân Việt đối xử với cậu như tình địch."

Minh Hiên thừa nhận mình thường thức Đường Bội, thường thức càng nhiều thì cũng động lòng.

Lần động lòng ấy, thật ra là lúc Đường Bội quay 'Chiến ca'. Ngày đó anh ta nhận được điện thoại của Tần Hạo Diễm, lần đầu tiên gặp được Đường Bội ở phim trường.

Cô diễn viên mới, đứng trước mặt Hạ Tử Diệu, nhưng khí thế lại không hề thua kém, đúng lúc quay đầu về phía mình, ánh mắt kiên định, nụ cười rực rỡ, trong nháy mắt, đã làm Minh Hiên rung động.

Cũng chính là cái nhìn kia, khiến anh ta cảm thấy, cô chính là nữ diễn viên chính mà mình luôn tìm kiếm.

Anh ta và Đường Bội, cũng đã không gặp nhau một thời gian.

Lần này bay đến đảo của Sở gia, Đường Bội đang thử váy cưới Đường Tử Thái thiết kế, đứng trong sân, cười nói thảo luận với em trai mình.

Minh Hiên cảm thấy Đường Bội trở nên đẹp hơn.

Anh ta không biết là vì áo cưới, hay vì đã lâu không gặp, khi cô gái xinh đẹp vô song ấy quay lại nhìn mình, dưới ánh mặt trời ấm áp của hải đảo, mỉm cười với mình, Minh Hiên đột nhiên nghĩ tới lần ở trường đua ngựa.

Đường Bội cười ngựa chạy như bay, cười tươi như hoa, đôi mắt sáng rỡ.

Nhưng cuối cùng cô lại chọn Sở Quân Việt.

Lần đó là vậy, bây giờ cũng vậy.

Khi cất bước đi tới chỗ Đường Bội, Minh Hiên đã thu hồi hết những cảm xúc không nên có.

Anh ta nắm lấy tay Đường Bội, rồi lịch sự buông ra.

"Chúc mừng cô, Đường Bội." Nhìn đôi mắt phấp phấp đầy niềm vui hạnh phúc của Đường Bội, chân thành khen: "Cô mặc áo cưới, rất đẹp!"

P/s: Truyện chỉ còn 3 chương nữa thôi là hết rồi. Ôi đau lòng quá!! ☹️

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thịnh Thế Hôn Lễ (2)

"Cám ơn." Đường Bội cười gật đầu với Minh Hiên.

Áo cưới cô đang mặc, vẫn do Đường Tử Thái thiết kế.

Chỉ là lúc này đây, không còn vì quay phim, mà là hôn lễ của cô cùng người cô yêu nhất, Đường Tử Thái hầu như đặt hết tâm tư lên bộ váy cưới này.

Bởi vì Sở Quân Việt yêu cầu, cho nên vẫn kết hợp với bướm.

Lần trước, cánh bướm bao lại ở trước ngực, mà lần này là ở phía sau.

Lụa mỏng màu trắng, buộc vòng quanh con bướm đang vỗ cánh muốn bay, thiết kế lập thể, làm cho Đường Bội như có thêm một đôi cánh xinh đẹp.

Tựa như thiên sứ giáng trần.

Vạt váy được thiết kế hình vỏ sò.

Cũng có chạm rồng hình lập thể, giống như hoa văn trên vỏ sò, buộc lấy eo Đường Bội, rồi xòe ra, biến thành làn váy.

Làn váy nhiều lớp, như sóng biển nhấp nhô, vây Đường Bội ở giữa.

Má lúm đồng tiền trên mặt như viên ngọc đẹp nhất giữa đại dương.

Mẫu thiết kế của Đường Tử Thái, không rườm rà, nhưng Đường Bội cao, vạt váy càng ngắn càng khiến cô quyến rũ hơn.

Cho nên lúc này trong mắt Minh Hiên, không hề che giấu sự ngưỡng thức. [thứ cho tại hại ngu muội, không hình dung được cái váy cưới =)))]

Ánh mắt của Minh Hiên lướt qua mỗi một chi tiết nhỏ trên váy cưới, cuối cùng thán phục nói: "Áo cưới cũng rất đẹp, là chuyên gia thiết kế sao?"

Đường Bội mỉm cười, tự hào nói: "Là em trai tôi, Đường Tử Thái tự tay thiết kế."

Minh Hiên gật đầu.

Anh ta biết Đường Tử Thái, từng gặp một lần ở đài truyền hình. Cậu thanh niên tuần tú nho nhã kia, không ngờ lại có tài như vậy, anh ta không nhịn được nói: "Cậu ấy học thiết kế thời trang à? Hiên đã có thương hiệu chưa?"

Đường Bội kiêu ngạo cười nói: "Tử Thái mới học mấy tháng, áo cưới tôi đang mặc, chính là tác phẩm thứ hai của nó."

Lúc này đây, không chỉ Minh Hiên, mà ngay cả những người đứng xung quanh họ cũng đều không kiềm được mà hít sâu một hơi.

Chiếc áo cưới khiến người ta kinh diễm, thế mà lại đi ra từ tay của một cậu thanh niên mới học thiết kế mấy tháng, người này...

Bọn họ không dám nghĩ tiếp.

Minh Hiên lại nghĩ, có thể sau khi Đường Bội trở thành 'thần' của giới giải trí, em trai cô cũng sẽ trở thành thần thoại của giới thời trang.

Hai chị em này thậm chí có khả năng, sẽ dẫn dắt một thời trang trong vài chục năm tới.

Là người sắp xếp vàng, xuất thân giàu có, Minh Hiên có con mắt nhìn người chuẩn xác.

Mặc dù biết ở đám cưới của Đường Bội mà nói những lời này là không ổn, nhưng anh ta vẫn không chút khách sáo, nhanh chóng quyết định, nói: "Trang phục diễn của Minh thị, không biết cậu ấy có hứng thú không?"

Đường Bội chớp mắt, nửa đùa nửa thật hỏi: "Đây là món quà Minh thiếu cố ý chuẩn bị tặng tôi sao?" Diệp gia quán.

"Không phải!" Minh Hiên cười nhạt: "Đây là cố gắng làm tốt quan hệ với nhà thiết kế một của tương lai."

Nụ cười của Đường Bội trở nên ngọt ngào hơn.

Minh Hiên không hề che giấu sự tán thưởng của mình, đây đã là một món quà tốt đến không thể tốt hơn.

"Tôi thay em trai mình cảm ơn Minh thiếu trước." Đường Bội cười tươi nói.

"Chị em cô Đường thật sự toàn là thiên tài." Trợ lý đứng sau Minh Hiên cười khen, Minh Hiên muốn ký hợp đồng với nhà thiết kế, chuyện phía sau còn cần hẩn xử lý.

Thế nhưng hẩn bắt đầu cảm thấy, hai chị em này, có lẽ sẽ thật sự trở thành huyền thoại.

Lời khen, trước giờ chưa từng làm người ta phản cảm.

Đường Bội cười nói: "Cảm ơn."

Cô cho Minh Hiên cách liên lạc với Đường Tử Thái, khai thác được Đường Tử Thái, chỉ là niềm vui bất ngờ của Minh Hiên, nhưng công việc quan trọng hiện tại là hôn lễ của tổng giám đốc Sở thị.

Nói chuyện với Đường Bội thêm một lúc, Minh Hiên đi tìm Sở Dực Thành.

Chuyện cụ thể, hai người cần bàn thêm.

Chờ Minh Hiên đi xa, Sở Quân Việt đứng trên lầu hai này giờ mới tỉnh bơ đi xuống, từ từ bước tới cạnh Đường Bội, như thờ ơ hỏi: "Vừa rồi em và Minh Hiên nói gì vậy?"

Sở Quân Việt nhú mày, không nhin được lại hỏi: "Không phải là bắt em tới đoàn phim bây giờ chứ?"

"Không phải." Đường Bội cười nói: "Phim của Minh thị, bây giờ có ba nhà đầu tư lớn, chỉ riêng Minh thị, không thể quyết định được."

Chuyện Sở Quân Việt âm thầm ngăn cản tiến độ bấm máy, cũng không giấu Đường Bội.

Đường Bội cũng không cảm thấy Sở Quân Việt làm chuyện vậy là xen vào quyền tự do của mình, ngược lại, cô còn thấy ngọt ngào.

Sở Quân Việt ho khan vài cái, im lặng mấy giây, hỏi: "Vậy vừa rồi hai người nói gì? Sao vui thế?"

Minh Hiên, cũng có tiềm lực trở thành tình địch. (D: thua!!!!)

Sở Quân Việt biết rõ, cái tên kia không hề che giấu sự tán thưởng đối với Đường Bội.

"Ừm..." Đường Bội cố ý trầm ngâm chốc lát, cười nói: "Minh Hiên khen áo cưới của em rất đẹp."

"Chỉ vậy thôi?" Sở Quân Việt không tin.

"Người cũng rất đẹp." Đường Bội cười

Sắc mặt của Sở Quân Việt lập tức chìm ngấm.

Sắc mặt thay đổi quá rõ ràng làm Đường Bội bật cười.

Cô nhích lại gần Sở Quân Việt, kề sát tai anh, nói: "Em sắp gả cho anh rồi, đời này sẽ buộc chung với anh, anh còn không yên tâm cái gì nữa?"

Nói xong, cô nghịch ngợm hôn lên rái tai Sở Quân Việt một cái.

Đây có lẽ là lời bày tỏ rung động nhất mà Sở Quân Việt được nghe.

Anh hơi nghiêng đầu, đôi môi mềm mại của Đường Bội vừa vạm quét qua mặt anh.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt cúi đầu, mượn nụ hôn của Đường Bội, dịu giọng nói: "Nói lại lần nữa, câu vừa rồi ấy."

"Này..." Đường Bội cười như hồ ly, cố ý nói: "Cái này không được đâu. Người lần đầu tiên chủ động cầu hôn là em, chủ động hôn anh, hình như cũng là em. Bây giờ cứ vậy nữa, cũng do em chủ động, mặc doanh, còn bắt nói hai lần... Nếu chuyện lần trước lại xảy ra nữa, vậy phải làm sao đây?"

Miệng thì nói vậy nhưng mắt lại đầy ý cười.

Sở Quân Việt nghiêng đầu nhìn cô, biết cô đang đùa với mình.

Nhưng chuyện xảy ra hôm lễ kỷ niệm, khiến anh đến nay vẫn còn áy náy.

Nếu như...

Nếu như người anh gặp được không phải Đường Bội.

Nếu người con gái anh yêu không phải cô gái dũng cảm kiên cường này, anh rất sợ, cho dù họ đi tới được hôm nay, cũng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Anh nắm tay Đường Bội.

Cứ nắm thật chặt, đứng trên hòn đảo thuộc về cô, thuộc mình mình, trong làn gió biển lãng mạn mà mát mẻ, cùng Đường Bội dịu dàng hôn nhau.

Bây giờ không có ai tới quấy rầy họ.

Trên đời này sẽ không có ai có thể chia cắt họ.

Sở Quân Việt chưa từng biết ơn ông trời như thế này, cảm ơn ông ấy đã đưa Đường Bội đưa đến cạnh anh.

"Bội Bội..." Qua rất lâu, Sở Quân Việt mới tách ra.

Trán của họ chạm vào nhau, gió biển thổi qua, thổi bay tóc Đường Bội, giống như muốn kết tóc hai người lại với nhau.

Kết tóc làm vợ chồng!

Sở Quân Việt nhìn cảnh này, trong lòng là sự hạnh phúc trước kia chưa từng có.

"Sẽ không!" Anh nói thật nhỏ nhưng vô cùng kiên định: "Từ nay về sau, anh sẽ không để em rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa, cũng sẽ không để em đau lòng nữa. Anh sẽ dùng hạnh phúc cùng ngọt ngào bao em lại, còn có cả con của chúng ta nữa."

Anh dịu dàng hôn lên trán Đường Bội, tay vẫn nắm tay cô.

"Em tin anh." Đường Bội mỉm cười.

Cô ngẩng lên nhìn Sở Quân Việt, chủ động hôn lên môi anh một cái.

Sau đó nhón chân lên, nụ hôn kế tiếp rơi xuống trán Sở Quân Việt.

"Tình yêu của chúng ta..." Cô cười tươi nói: "Em sẽ cùng anh bảo vệ."

Từ đầu đến cuối cô luôn tin tưởng, không có thứ tình cảm nào có thể trường tồn mãi mãi nếu không có sự hy sinh.

Cô quý trọng, cô lưu tâm, cô nguyện cùng người yêu của mình bảo vệ tình cảm này, cho đến khi biển cạn đá mòn.

Vậy thật ra thì, đây coi như là khúc dạo đầu của hôn lễ.

Chờ đến lúc ấy, Sở Quân Việt thật sự sẽ bận đến mức không thể phân thân.

Đường Bội lại rất rảnh rỗi.

Cô mang thai, nên dù mặc áo cưới, cũng không thể nào mang giày cao gót.

Sở Quân Việt càng thêm thương yêu nàng, tất cả đều một mình chịu đựng.

Bây giờ người nắm quyền Sở thị kết hôn, tất cả những người nhận được thiệp mời, bất luận đang làm gì, cũng sẽ buông hết, chạy tới tham gia hôn lễ.

Lần này, Sở Quân Việt không hề biết khiêm tốn là gì.

Anh hận không thể mở tiệc mời tất cả mọi người trên thế giới, để tất cả mọi người đều biết, anh, sắp cưới Đường Bội làm vợ.

Hòn đảo nhỏ tư nhân của Sở gia dù lễ kỉ niệm thành lập cũng không đông người thế này, điệp gia quán, mấy ngày nay đúng là đầy ắp người.

Thỉnh thoảng Đường Bội ngồi trên sân thượng lầu hai nhìn xuống, nhìn mọi người rộn ràng, có cảm giác như vừa tỉnh mộng.

Cô dĩ nhiên biết tâm tư của Sở Quân Việt, nên không nói gì nhiều.

Sở Dực Thành và Minh Hiên cũng rất bận rộn, hai người họ không hề nghĩ rằng Sở thiếu trước giờ luôn khiêm tốn, thế mà lại mời nhiều người như vậy.

Nhiều lần Sở Dực Thành và Đường Bội bốn mắt nhìn nhau, cũng sẽ làm động tác buông tay hết cách với cô.

Sau đó lại tiếp tục vui vẻ bận rộn.

Tất cả thân thích của Sở gia, cũng đắm chìm trong không khí hạnh phúc.

Tất nhiên ông cụ Sở cũng không ngoại lệ.

Ông tới trễ hơn Đường Bội một ngày, tại vì ông phải đi mời nhóm bạn già.

Ví dụ như, ba của Liên tam thiếu, ông cụ Liên.

Ông cụ Liên cũng tới, tất nhiên Liên Tu Cận và Liên Thiên Duệ càng không thể không tới.

Trong lúc nhất thời, người Đường Bội biết, người cô không biết, đều đồng loạt tụ lại.

Chỉ một người không tới là, đạo diễn phim 'Chiến ca' Tần Hạo Diễm.

Đối với Đường Bội, anh ta có ơn tri ngộ, Đường Bội rất cảm kích người này.

Nhưng thật sự là Tần Hạo Diễm bận đến mức không thể phân thân, ông cụ ở nhà bị ốm, bản thân luôn bận rộn công việc, ở thời điểm này, tất nhiên phải ở bên cạnh báo hiếu.

Nhưng mà, anh ta cũng chuẩn bị một món quà lớn cho Đường Bội.

Món quà lớn chân chính.

Ngay ngày hôn lễ, cuối cùng cũng tới.

P/s: Vote cho ta đi mấy nàng *moa moa * 😁 😁

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Thịnh Thế Hôn Lễ (3)

Trên hòn đảo nhỏ tư nhân của Sở thị, lần đầu tiên náo nhiệt thế này.

Khắp nơi đều nghe thấy tiếng người nói chuyện, nhưng khi màn hình lớn chuyển động, lấy những bước tường của biệt thự làm màn phản chiếu, chiếu rõ hình ảnh ở từng mặt tường, mọi người lập tức im lặng.

Trên tấm vải phản chiếu, Sở Quân Việt từ từ đi tới, dung nhan anh tuấn, ánh mắt chân thành.

Những cô gái ở đây kiềm chế bản thân để không phải hét lên, một người đàn ông đẹp trai đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng, chút nữa sẽ thành chồng của người khác.

Ở trong mắt anh ta, chỉ nhìn thấy người kia.

Ở trong lòng anh ta, cũng chỉ có thể chứa được người kia.

Sở Quân Việt trong màn hình, bắt đầu nói chuyện.

Nơi đó và lễ đường mọi người đang đứng rất khác nhau.

Không có tiếng nhạc du dương, không có mục sư trang nghiêm, chỉ có Sở Quân Việt từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nói: "Đời này của tôi, có hai chuyện may mắn nhất."

Anh im lặng mấy giây, trên gương mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, chậm rãi nói: "Chuyện thứ nhất, là ở mười một năm trước, gặp được cô gái quan trọng nhất trong cuộc đời mình."

"Chuyện thứ hai, là ở mười một năm sau, còn có thể gặp lại cô ấy." Sở Quân Việt nói. (hint đây mặt nhe mấy cưng :v)

Sau đó anh im lặng trong chốc lát, trên mặt là nụ cười nhạt: "Hôm nay, lại có thêm một chuyện."

Ánh mắt của anh như xuyên qua thời gian và không gian, xa xa nhìn về phía cô gái chiếm giữ vị trí quan trọng trong sinh mạng anh nhiều năm nay, hơn nữa nhất định sẽ còn tiếp tục ở bên anh đến cuối đời.

"Càng may mắn hơn là, hôm nay, cô ấy sẽ trở thành vợ của tôi."

Ở nơi ánh mắt Sở Quân Việt dừng lại, đám người tự động tách ra, nhường ra một con đường.

Đường Tử Thái đứng bên cạnh Đường Bội, nắm lấy tay chị mình, chuẩn bị giao chị mình cho một người đàn ông khác.

Ở trong mắt cậu, trên thế giới này vốn không có ai xứng với chị mình.

Nếu miễn cưỡng có, người đàn ông kia, cũng phải dùng thời gian cả đời để chứng minh, bản thân có thể đối tốt với Đường Bội.

Trên mặt Đường Bội là nụ cười ngọt ngào.

Giờ phút này, cô thật sự là cô gái đẹp nhất trên thế giới.

Mặc chiếc áo cưới Đường Tử Thái tự thiết kế, khiến cô giống như đoá hoa xinh đẹp kiêu diễm nhất, lúc này đứng trong gió biển, ngạo nghễ nở rộ.

Lúc này, cô đang bước từng bước kiên định, đi về phía trước.

Sở Quân Việt trên hình chiếu lại bắt đầu nói chuyện: "Cả đời này của tôi, nhất định sẽ trung thành với hôn này và người yêu của tôi, bất luận sinh lão bệnh tử, bất luận sung sướng hay đau đớn, bất luận ngọt ngào hay khổ sở... Tôi đều sẽ ở bên người tôi yêu, cùng nhau đối mặt. Cho đến..."

Anh nói đến đây, cửa biệt thự bị mở ra, Sở Quân Việt mặc lễ phục trắng tinh bước ra, nói cùng lúc với Sở Quân Việt trên hình chiếu: "Cho đến khi kết thúc sinh mạng."

Đường Bội nhìn vào mắt Sở Quân Việt, đối phương cũng đang nhìn cô.

Cách nhiều người như vậy, trong mắt họ, vào giờ phút này chỉ còn lại đối phương.

Đường Bội mỉm cười.

Sở Quân Việt đã bước về phía Đường Bội.

Đưa tay mình ra.

Đường Tử Thái nhìn anh chăm chăm, thấp giọng nói: "Phải khiến chị ấy vĩnh viễn hạnh phúc như vậy..."

Cậu dừng một lúc, lại khẽ nói: "Làm ơn."

Đường Tử Thái nói xong, khẽ cúi người với Sở Quân Việt, đem tay chị mình bỏ lên tay Sở Quân Việt.

"Anh biết rồi." Sở Quân Việt nhìn Đường Tử Thái.

Ánh mắt của anh vô cùng kiên định và nghiêm túc.

Đại đa số người đều chỉ cho là, lời dặn dò của Đường Tử Thái, chỉ là lời dặn dò mà nhà gái thường nói.

Nhưng Sở Quân Việt biết, Đường Tử Thái đang nghiêm túc.

Hơn nữa còn hết sức nghiêm túc nói những lời này.

Cho nên anh nhanh chóng đáp: "Anh sẽ khiến cô ấy, mỗi ngày đều hạnh phúc hơn bây giờ."

Đường Tử Thái không nói gì thêm, cậu nhìn chị mình một cái thật sâu rồi yên lặng lui ra một bước. motthang

Đường Bội vòng tay lên tay Sở Quân Việt.

Bọn họ cứ như vậy, cùng nhau đi về phía trước.

Khúc nhạc thành hôn vang lên, đi đôi với tiếng suối phun róc rách, làm cho người ta cảm thấy như được tắm gió xuân.

Ông cụ Sở mặc lễ phục cổ Trung Hoa, chẳng biết đã đứng sau suối phun từ lúc nào.

Ông là người người lớn nhất Sở gia, mặc dù đã lùi về sau, nhưng tiếng nói vẫn còn tác dụng của một gia chủ.

Nhưng lúc này đây, ông cười híp mắt, tinh thần phấn chấn.

Đường Bội và Sở Quân Việt làm theo truyền thống kính trà cho ông.

Ông cụ Sở không chút thiên vị, mỗi ly uống một hớp, sau đó giao ly cho người bên cạnh. Diệp gia quán.

Dựa theo thông lệ, lúc này, đến lượt trưởng bối cho ly xì.

Ông cụ Sở cũng không ngoại lệ.

Khi nhìn về cháu trai và cháu dâu của mình, nụ cười hiền hòa, ánh mắt hòa ái.

Nhưng khi quét nhìn bốn phía, ánh mắt vẫn sạch bóng sắc bén, uy vọng không hề giảm so với năm đó.

Tất nhiên ông cụ biết, những người tới hôm nay, phần lớn, là ôm trong lòng sự chúc phúc chân thành.

Cũng có một phần nhỏ, chỉ vì lấy lòng Sở gia.

Còn có nhiều người, không có ý tốt, tới vì mục đích chế giễu.

Đường Bội là người cháu dâu ông vô cùng thích, nhưng trong đám người ở đây, có một số người, luôn có nhìn người khác với con mắt đầy thành kiến.

Có lẽ, có người coi thường xuất thân của Đường Bội.

Ông cụ Sở quét quanh một vòng, rồi thu hồi ánh mắt.

Khi ông nhìn Đường Bội lần nữa, nụ cười lại trở nên vô cùng hiền hòa.

Rồi ông cụ Sở cười to, tiếng lớn đến mức mọi người ở đây đều nghe thấy, cười mở nói: "Sau này Quân Việt có Bội Bội bên cạnh giúp đỡ, tôi cũng nên chính thức về hưu rồi."

Người có thể đứng ở đây hôm nay, không có ai là người ngu.

Bọn họ nhanh chóng hiểu được ý của ông cụ Sở.

Quả nhiên, ông cụ nói tiếp: "Già rồi, không muốn quản chuyện gì nữa, tôi vẫn cảm thấy sống ở nông trường bên Úc thoải mái hơn, Bây giờ tất cả tài sản của tôi, trừ hai ngôi biệt thự mà bà nội Quân Việt thích nhất, tôi đã chia thành năm phần."

Nói tới đây ông cụ thoáng dừng lại.

Nhìn lướt qua con trai nhỏ Sở Dực Thành, mới cười nói với Đường Bội: "Ở trong mắt ông, Bội Bội không khác gì cháu gái ruột, cho nên con, Quân Việt, cùng với đứa bé trong bụng con, cháu chắt ngoan của ông, mỗi đứa có một phần."

Dù đã cố kiềm nén nhưng các vị khách ở đây đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc, không khí yên tĩnh vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn ông cụ Sở, tài sản của ông ở Sở thị.

Không đáng giá nhất chính là ngôi biệt thự mà ông nói.

Đáng giá nhất, tất nhiên là cổ phần.

Bây giờ Sở thị có Sở Quân Việt, nói là tập đoàn thu được lợi nhuận nhiều nhất thế giới cũng không quá đáng.

Trong tay nắm cổ phần Sở thị, gần như tương đương với có máy in tiền hợp pháp trong tay vậy.

Hơn nữa nếu thật sự như lời ông cụ nói, trừ số cổ phần Sở Quân Việt đang giữ hiện tại, Đường Bội và đứa bé chưa ra đời trong bụng cô cộng lại, số cổ phần gấp đôi cháu trai ruột...

Ánh mắt của mọi người nhìn Đường Bội trở nên lạ lạ...

Ban đầu, còn có chế giễu, khinh bỉ, xem thường, thậm chí còn chờ ông cụ Sở không đồng ý cho con hát này bước chân vào nhà...

Nhưng mà bây giờ, tất cả lại biến thành ghen tỵ hâm mộ...

Bọn họ thật sự không thể tin được, ông cụ Sở có thể tặng nhà, tặng xe số lượng có hạn, nhưng lại chọn tặng cổ phần khiến bao người kinh ngạc thế này.

Tất nhiên, những người từng cười nhạo, bây giờ giống như bị tát một bạt tai vào mặt, đau rát.

Cô gái Đường Bội xuất thân không cao thậm chí còn là diễn viên thấp hèn trong mắt họ, không ngờ lại có thể làm cho ông cụ Sở vui vẻ, còn được 'mẫu bằng tử quý'...

Ông cụ Sở hài lòng nhìn đám người đó, ông ung dung mỉm cười nhìn Đường Bội, vỗ vai cô, cười nói: "Lúc rảnh, phải nhớ tới Úc chơi với ông nội."

"Dạ." Đường Bội mỉm cười dịu dàng kêu: "Ông nội."

Bao lì xì này, thật sự quá lớn. Không ít người đều thầm tạ lỗi.

Nhưng hình như dường sự không hề để ý.

Nhất là Sở Quân Việt, dù đem tất cả mọi thứ của anh cho Đường Bội, anh cũng sẽ không chút do dự.

Vì đã yêu quá sâu, hai người yêu nhau thì còn so đo cái gì.

Lại càng không rảnh mà đi so đo được mất như thế.

Ông cụ Sở rũ mắt, rơi vào hai bàn tay đang nắm chặt của Đường Bội và Sở Quân Việt.

Rất lâu trước kia, diệp gia quán, ông cũng nắm tay cô gái mình yêu thương, dẫn cô vào tính mạng của mình, thoáng cái đã mấy mươi năm...

"Nhớ đối xử với Bội Bội thật tốt." Ông cụ Sở vỗ nhẹ lên vai Sở Quân Việt.

"Dạ, ông nội." Sở Quân Việt nói.

Kế tiếp, chính là các loại tiết mục Sở Dực Thành và Minh Hiên bày ra.

Tất nhiên, mở màn kia cũng được bày ra dưới sự đồng ý của Sở Quân Việt.

Sở Quân Việt muốn cho toàn thế giới biết, anh muốn cưới Đường Bội làm vợ.

Cũng muốn cho cô gái mình yêu, một hôn lễ long trọng.

Sở Dực Thành và Minh Hiên liên thủ, quả thật những chương trình kế tiếp được sắp xếp vô cùng long trọng.

Nhưng khi đó, Đường Bội và Sở Quân Việt đã nắm tay nhau trở lại tầng chót của biệt thự.

Ở đây có một vườn hoa không quá lớn, là do bà nội Sở Quân Việt thiết kế khi còn sống, với lại bên trong có rất nhiều hoa, tất cả đều do bà trồng năm đó.

Bọn họ tránh khỏi nơi náo nhiệt, hai người nắm tay nằm trên ghế dài trong vườn hoa, thấp giọng trò chuyện.

Vô cùng ngọt ngào, hai người cũng rất ăn ý, không muốn chia sẻ với người thứ ba.

Đây cũng chính là đặc quyền chỉ thiếu gia Sở gia mới có, nếu chú rể ở lại hôn lễ, không bị chuốc say tới ngã ngựa mới là lạ.

Khi màn đêm buông xuống, chân trời xuất hiện nhiều pháo hoa rực rỡ.

Đường Bội đã dựa vào vai Sở Quân Việt mà ngủ.

Gió biển thổi bay một vài sợi tóc của cô, nhẹ nhàng phất qua gò má Sở Quân Việt.

Trong nháy mắt đó, tựa như trở thành vĩnh hằng.

Mà cùng lúc đó, ở trong nước, bộ phim đầu tiên Đường Bội đóng 'Chiến ca' chính thức được công chiếu.

Đây cũng là món quà cưới Tần Hạo Diễm tặng cho Đường Bội.

TRÙNG SINH SIÊU SAO: VỢ YÊU CỦA ÁM DẠ ĐẾ VƯƠNG

Tra Tiểu Cửu
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Đại Kết Cục

Qua ngày hôm sau Đường Bội mới hay tin.

Tần Hạo Diễm là người có tài nổi tiếng khắp giới giải trí, luôn một mình, lần đầu tiên làm ra chuyện bất ngờ thế này.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng anh ta sẽ đưa phim vào rạp ở cuối năm thì ngay ngày Đường Bội và Sở Quân Việt kết hôn, Tần Hạo Diễm cho phim lên sóng.

Ngày hôm sau lúc Đường Bội thức dậy, Lục Tử Mặc đã ngồi trong phòng khách chờ cô.

Vừa vuốt má tính bảng trong tay, vừa ghi chép gì đó vừa ngẩng đầu lên nhìn Đường Bội đang xuống lầu.

"Xem tin tức chưa?" Trên mặt Lục Tử Mặc hiểm khi thấy xuất hiện nụ cười vui vẻ nhẹ nhõm.

Đường Bội chớp mắt, ngồi xuống ghế kế Lục Tử Mặc.

Người giúp việc trong biệt thự nhanh chóng đưa bữa sáng tới, Đường Bội vừa uống nước trái cây vừa cười híp mắt nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Để tôi đoán xem, là vì thành tích bán vé ngày đầu tiên rất tốt à?"

"Ừ." Lục Tử Mặc gật đầu.

Dựa vào sức hút của Tần Hạo Diễm và Hạ Tử Diệu trong giới giải trí, thành tích phòng vé của 'Chiến ca' không thể nào thấp.

Thành tích bán vé ngày đầu cao, tất nhiên sẽ làm họ vui, nhưng đó không phải mẫu chốt để phán xem phim đấy hay hoặc tệ.

"Trừ thành tích phòng vé, còn gì nữa?" Đường Bội nhướn mày cười.

Vừa nói cô vừa lấy máy tính bảng Lục Tử Mặc đang cầm.

Đúng lúc này Sở Quân Việt đi vào phòng khách.

Vừa nhìn thấy động tác của Đường Bội, anh vội bước tới cạnh cô, khom người lấy máy tính bảng trước, thấp giọng nói: "Để Tử Mặc đọc cho em nghe, em bây giờ, ít đụng tới mấy thứ này đi."

Lục Tử Mặc vội vàng đứng lên, chào Sở Quân Việt, rồi cố gắng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất.

Sở Quân Việt vừa nói, vừa ngồi xuống tay vịn ghế của Đường Bội, cúi đầu vuốt màn hình máy tính.

Trên màn hình, là tin tức Lục Tử Mặc đã mở.

Hôm nay tất cả các trang web giải trí, đều đăng cùng một tin.

Trong phim của Tần Hạo Diễm, ảnh đế Hạ Tử Diệu trước giờ không hề làm cho người xem thất vọng phát huy, cùng với, sự xuất hiện đột ngột của người mới Đường Bội, ở trước mặt ảnh đế, kỹ thuật diễn của cô thật sự làm cho người xem trợn mắt hốc mồm.

Trong hợp báo công bố quay 'Chiến ca', Tần Hạo Diễm đã nói, đây là một bộ phim lấy nam làm chủ, phái nữ không có nhiều phân cảnh cho lắm.

Nhưng ngay ngày đầu tiên công chiếu ở rạp, vô số người xem ở rạp xong, khi về nhà đã mở topic.

Họ nhớ vị nguyên soái mặc áo dài trắng, cũng nhớ Chiến quốc huy hoàng vĩ đại thời loạn thế, cũng nhớ những cuộc chiến đẫm máu, nhưng cũng nhìn thấy, giữa cát vàng máu đỏ, sau đao kiếm, là tình cảm sâu nặng.

Trang web giải trí không bao giờ làm khó khán giả, tin ở trang đầu, không tiếp tục sử dụng tấm ảnh ở buổi lễ ra mắt, cũng không dùng tấm poster Tần Hạo Diễm dùng quảng cáo phim, mà là tấm hình được tìm kiếm nhiều nhất trên internet--

Đường Bội trong hình, mặc quân trang, cười chiến mã cao lớn, ngựa đầu phóng khoáng uống rượu.

Gò má bị rượu làm đỏ ửng, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Cái gọi là thiết huyết nhu tình! (*)

Thật sự đẹp đến mức không thể tưởng tượng.

Sở Quân Việt kinh ngạc nhìn tấm hình, một lúc lâu sau, ngón tay thon dài dịu dàng gạt đi dòng nước mắt trên mặt Đường Bội trong hình, lòng lại chua xót buồn bã.

Phim tất nhiên anh đã xem, thậm chí trước khi mọi người xem được bản trailer, Sở Quân Việt đã lấy được bản trọn bộ đã qua chế tác hậu kỳ từ chỗ Tần Hạo Diễm.

Anh cũng biết sớm hơn Đường Bội một chút, vì những phân đoạn về Tiêu công chúa có hiệu quả quá tốt, Tiêu công chúa vốn chỉ là một nhân vật phụ, qua sự tuyên truyền, gần như bị khán giả coi thành nữ chính.

"Rất đẹp." Qua một lúc lâu, Sở Quân Việt mới lẩm bẩm khen.

"Đó là đương nhiên." Đường Bội cười, ngửa đầu nhìn Sở Quân Việt ngồi bên cạnh mình, nói: "Hình ảnh đã được xử lý hậu kỳ, tất nhiên là đẹp rồi."

Sở Quân Việt cúi xuống hôn lên trán Đường Bội, nói: "Nhìn như vậy, cũng rất đẹp."

Đường Bội cười không đáp.

Lục Tử Mặc lại rụt người, cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Lẽ ra anh ta nên nghe lời Văn Tư Miếu, để Boss tự nói mấy chuyện này với Đường Bội, mắc gì mình lại chạy tới góp vui thế này?

Đường Bội nhìn Lục Tử Mặc, hỏi: "Tử Mặc tới sớm như vậy, có chuyện gì sao?"

"Sáng sớm hôm nay đạo diễn Tần gọi cho tôi, cuối năm sẽ có liên hoan phim, anh ta xác định thời gian với tôi, không biết cô có thể tham gia hay không." Lục Tử Mặc giải thích.

"À?" Đường Bội cúi đầu nhìn bụng càng lúc càng rõ ràng, cười nói: "Cái này phải hỏi bé cưng trong bụng tôi rồi." Diệp gia quán.

Sở Quân Việt bá đạo ôm vai Đường Bội, nói: "Từ chối thay Bội Bội đi."

Anh cảm thấy giọng của mình có hơi bá đạo, dừng một giây lại nói: "Dù sao sang năm cũng sẽ có mấy hoạt động này."

Nói xong nhìn Đường Bội, giọng mang theo chút lầy lòng: "Ý em thế nào?" (đậu mòe, ông nói xong mới hỏi, :v)

"Ừ." Đường Bội cười gật đầu.

Đối với cô mà nói, sự nghiệp tất nhiên quan trọng, nhưng bé cưng trong bụng quan trọng hơn.

Cô có một người mẹ dịu hiền thương cô nhất thế gian, mình cũng sẽ trở thành một người mẹ như vậy.

Mắt Sở Quân Việt càng dịu dàng hơn.

Anh hỏi: "Còn chuyện gì không?"

"Văn Tư Miếu kêu tôi hỏi vài chuyện, xem nữa năm sau cô Đường có chịu ký thêm hợp đồng quảng cáo nào không?" Anh ta giải thích: "Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy, vì quảng cáo nước hoa CPD lần trước có hiệu quả rất tốt, nên quảng cáo quý bốn, họ cũng muốn mời cô Đường làm đại diện tiếp."

Nói đến quảng cáo này, Đường Bội lại nghĩ, cái đó cũng xem như là tác phẩm đầu tiên của cô khi vào nghề.

"Được." Cô cười híp mắt gật đầu, đồng ý chuyện này.

Suy nghĩ một chút, Đường Bội quay đầu nhìn Sở Quân Việt: "Lúc nào chúng ta mới về nước? Em muốn tới rạp chiếu phim xem bộ phim đầu tiên mình diễn."

Lục Tử Mặc cảm thấy, Boss nhà mình rất có thể sẽ biến thành một tên thê nô.

Đường Bội sang Mỹ quay phim Sở Quân Việt lập tức dồn hết công việc qua Mỹ.

Bây giờ Đường Bội nói một câu, ngày thứ ba sau khi diễn ra hôn lễ, tất cả bọn họ bay về thành phố S.

Mấy rạp chiếu phim lớn ở thành phố S, hầu như đều treo tấm poster 'Chiến ca' ở chỗ dễ thấy nhất.

Trừ tấm poster tuyên truyền, tấm hình Đường Bội mặc quân trang cũng bị làm thành poster lớn, dán lên bên cạnh tấm poster cũ.

Sở Quân Việt không hoàn toàn cấm Đường Bội sử dụng đồ điện tử, ngay hôm về nước, Đường Bội ngồi trong phòng giải trí của Sở gia, nhìn lên màn hình cách đó mười mét, vui thích xem.

Doanh thu phòng vé của 'Chiến ca' tăng liên tục, luôn lập ra kỷ lục mới.

Lướt tìm kiếm cứ tăng vùn vụt, video có mặt trên tất cả các trang web.

Bây giờ Đường Bội đang xem bình luận dưới video--

"Rốt cuộc cũng biết tấm hình này ở đâu rồi, thật sự là đẹp trai đến chết mất!"

"Tui chỉ có thể nghĩ tới một câu, vô cùng xinh đẹp cộng thêm ba phần anh khí, cô gái soái thể này, tui bắt đầu chờ mong phim của cô đóng rồi!"

"Nữ thần!"

"Nữ thần! +1 "

"Nữ vương mới đúng!"

...

Cũng có một số khán giả nữ tinh tế, để lại một hàng icon khóc thầm:
"Cầu Tiêu công chúa không chết cùng Lạc nguyên soái ngao du giang hồ!"

"Cầu Tiêu công chúa không chết!"

"Cầu không chết! Hu hu hu hu..."

"Lúc ngồi trong rạp chiếu phim tui khóc quá chừng, bạn trai tui cũng bị dọa sợ luôn. Mấy người ngoài gần tui cũng khóc!"

"Bạn trai tui cũng khóc!"

...

Lúc đầu, Đường Bội chỉ lướt qua những bình luận này, cảm thấy rất thú vị. Dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên cô đóng, trên đời này có ai không muốn được người khác công nhận đâu.

Nhưng mà càng xem lại càng cảm động.

Cô không biết tại sao, chỉ cảm thấy lòng nóng lên, thậm chí có chút chua xót.

Cô hay Hạ Tử Diệu đều như nhau, trong phim, họ chỉ là một nhân vật hư cấu.

Nhưng những nhân vật này, dùng chuyện cũ của họ, ảnh hưởng tới người khác, khiến người khác chìm trong những vui buồn mừng giận của nhân vật trong phim.

Đường Bội chống cằm, bắt đầu chuyên chú xem từng bình luận.

"Người dũng cảm, nên có được hạnh phúc mới phải!"

Bình luận đầu tiên dưới video là do một người ẩn danh để lại.

Mà ở mục trả lời, đã có hàng loạt trả lời--

"Đỉnh!"

"Ủng hộ!"

"Người dũng cảm, thật sự có được hạnh phúc của mình. Mọi người có nhớ lúc ở hộp báo phim, Đường Bội dũng cảm cầu hôn không? Ngày 'Chiến ca' lên sóng, cô ấy và người yêu, kết hôn rồi."

"Wow! Chúc phúc một vạn năm!"

...

Đường Bội cong môi, nhìn vô số lời chúc phúc phía dưới, hốc mắt hơi nóng lên.

Vốn cho là, trong giới giải trí đầy giả dối, chuyện kết hôn của cô và Sở Quân Việt, sẽ có nhiều người bàn tán khó nghe. Không ngờ rằng, lại là những lời chúc phúc này.

Lại xem một lúc, Đường Bội cúi đầu xuống bàn phím, tiện tay gõ mấy code.

Khung chat với Âu Dương Lạc nhanh chóng xuất hiện, ngón tay cô dừng lại trên bàn phím một lúc, rồi mới gõ xuống một hàng chữ: "Cám ơn, Lạc."

Âu Dương Lạc trả lời rất nhanh: "Công chúa của anh, làm anh hạnh phúc vui vẻ, là chức trách của kỵ sĩ, khắc vào xương máu cho đến chết, sẽ không bao giờ quên."

Đường Bội không trả lời lại, Sở Quân Việt đã tới đón cô đi đến rạp chiếu phim.

Không bao hết rạp, Đường Bội theo chân Sở Quân Việt đi vào từ lối đi cho khách quý, đi vào hàng ghế tư nhân.

Ánh đèn trong rạp hạ xuống, Sở Quân Việt nắm chặt tay Đường Bội, thấp giọng hỏi: "Căng thẳng ư?"

"Đâu phải là đi thi đâu." Đường Bội mỉm cười, nhìn lên màn hình.

Màn hình lớn sáng lên, trên màn hình, hiện lên cảnh Hạ Tử Diệu đã từ quan quy ẩn.

Hắn mặc trường bào mộc mạc màu xanh, tóc buộc sau ót, hào sảng anh tuấn hào sảng, giống như hầu hết những lãng tử khác, mang theo sự tang thương cô tịch lắng đọng qua từng năm tháng.

Chỉ có đôi mắt ấy, vẫn sáng ngời, quay đầu nhìn về phía xa.

Ở phía sau hắn là một thiếu niên độ chừng mười bốn mười lăm tuổi. Trên lưng đeo một thanh bảo kiếm, thanh kiếm kia, đã từng nằm trong tay Lạc nguyên soái, san bằng thiên hạ, lập được vô số chiến công hiển hách.

"Nơi đó, đã từng là chiến trường mà ta chinh chiến. Cũng là, nơi mà linh hồn ta ngủ yên. Sau khi ta chết, hãy rắc tro cốt của ta ở đó." Giọng nói buồn bã mê man của Lạc nguyên soái đã vào tuổi trung niên vang lên trong rạp chiếu phim, giây phút đó mọi người cũng im lặng.

"Như vậy có lẽ một ngày nào đó, lúc nàng hồn về quê cũ, sẽ một lần nữa, đi qua bên cạnh ta."

Phim được chính thức mở màn bằng câu nói đầy kỷ niệm này.

Từ đầu, Đường Bội đã chuyên chú xem. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, đã trải qua xử lý hậu kỳ, nhưng phân cảnh kia, lại tự nhiên đến vậy.

Từ đầu tới cuối, Sở Quân Việt đều không buông tay Đường Bội. Thỉnh thoảng khi tới đoạn kịch tính, anh sẽ nắm tay Đường Bội, dùng cách của mình, cho cô sự ấm áp.

Lần đầu gặp, cảm mến, ngọn lửa chiến tranh bùng cháy lần nữa...

Tiêu công chúa chết trong vòng tay Lạc nguyên soái, nước Sở không thể ngăn cản bước chân của hắn, trường kiếm của Lạc nguyên soái chỉ chỗ nào, nơi đó sẽ cúi đầu xưng thần.

Sau đao quang kiếm ảnh, những năm tháng nhiệt huyết đã cháy hết.

Không biết bắt đầu từ ai, tiếng khóc thút thít bắt đầu lan ra.

Ngay cả Đường Bội, cũng cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Đó là một niên đại lớn mạnh, cũng là một bản anh hùng ca hùng hồn thể lương.

Cảnh cuối phim, Lạc nguyên soái hát vang bài ca năm đó đã từng hợp tấu với Tiêu công chúa, khi hắn từ quan quy ẩn.

Nắng chiều ngã về Tây.

Ánh nắng rực cháy như lửa đỏ, khiến cho Lạc nguyên soái mặc lam bào, cô tịch không thôi.

Hắn quay đầu nhìn về phía xa, nhìn về đại lục hắn đã từng để lại mồ hôi và máu, chôn vùi tuổi xuân ở nơi đó.

Lúc này không còn là tiếng hát của Lạc nguyên soái nữa, tiếng hát trong trẻo của Đường Bội vang khắp rạp chiếu phim, đi đôi với chiếc bóng cô tịch bị nắng chiều kéo dài của Lạc nguyên soái, cứ như vậy mà yên tĩnh dần dần.

Trên đường chân trời, rốt cuộc không còn thấy bất kỳ bóng dáng ai nữa, chỉ còn lại thiên địa rộng lớn, tiếng hát của cô vang vọng, hát lên bài ca về niên đại nhiệt huyết sôi trào cũng lại bị trắng vô song này. Diệp gia quán.

Phụ đề bắt đầu nổi lên, mọi người trong rạp chiếu phim không ai di chuyển.

Đường Bội nhúc nhích, từ từ tựa vào vai Sở Quân Việt.

"Tần Hạo Diễm đúng là nhân tài." Đường Bội lẩm bẩm: "Có thể đi thẳng vào lòng người xem."

"Ừ." Sở Quân Việt ôm chặt vai Đường Bội, khẽ nói: "Anh ta rất khá."

Tiếng hát nhỏ dần, ánh đèn lại bùng lên, chiếu sáng rạp chiếu phim.

Đường Bội và Sở Quân Việt vẫn không nhúc nhích, nhưng các khán giả đã bắt đầu đi về phía lối ra.

Đời người của nhân vật trong phim đã kết thúc, mà họ, phải tiếp tục cuộc đời của mình rồi.

Tựa như Đường Bội và Sở Quân Việt vậy.

Đó là lần đầu tiên, Đường Bội thật sự cảm nhận được sức quyến rũ to lớn đến từ điện ảnh. Năng lực mạnh mẽ của Tần Hạo Diễm, làm cho tất cả mọi người đi theo sự dẫn dắt của anh ta, cùng khóc cười với nhân vật trong phim, cùng trải qua cuộc đời của họ.

Về nhà, đêm hôm đó Đường Bội hiếm khi lại yên lặng, cho đến Sở Quân Việt bế cô lên giường, cô mới nói: "Em nghỉ, cứ diễn như vậy thôi."

"Ừ." Sở Quân Việt vuốt vai Đường Bội, nói thật khẽ: "Ngủ thôi."

Những ngày tháng kế tiếp của năm đó, hình như trôi rất nhanh.

Doanh thu phòng vé của 'Chiến ca' đại thắng, cuối năm các liên hoan phim lớn bắt đầu thay nhau mà tới, Tần Hạo Diễm dẫn đội của mình, càn quét các giải thưởng lớn ở tất cả các liên hoan phim.

Trọng ảnh Hạ Tử Diệu vốn đã nặng nay lại càng nặng, lần này không chút khách sáo lấy đi mấy chiếc cúp vô cùng nặng.

Có một vài ký giả đã viết bài dự đoán, Hạ Tử Diệu sẽ nhanh chóng phá đi kỷ lục của các tiền bối, trở thành nam diễn viên đoạt được nhiều giải thưởng nhất.

Đi đôi với 'Chiến ca' mạnh mẽ càn quét các liên hoan phim lớn, còn có Đường Bội.

Đối với cô diễn viên mới này, cả giới giải trí, hoặc vì kiêng kỵ Sở Quân Việt, hoặc vì thưởng thức và khẳng định tài hoa của cô, tất cả đều trăm miệng một lời cho cô lời khen cực cao.

Đường Bội coi như có được một tác phẩm tiêu biểu, không chỉ là người mới làm chủ màn ảnh nhỏ, mà còn trực tiếp lấy được chiếc cúp diễn viên mới xuất sắc nhất.

Ở cùng một liên hoan phim, chiếc cúp cô nhận được, còn có cúp nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Cuối năm đó, Đường Bội gần như trở thành nhân vật quyền thế mạnh nhất trong giới giải trí.

Ngọn gió đó, lấn át cả ảnh hậu mới đăng quang năm kia.

Lúc những lời bàn tán như bông tuyết bay về phía Đường Bội, cô đang ung dung làm ỗ trong nhà, rúc trong lồng ngực ấm áp của Sở Quân Việt, an tâm nuôi thai.

Bụng của cô đã càng ngày càng lớn, tim thai cũng càng ngày càng rõ ràng.

Bây giờ việc yêu thích nhất của Sở Quân Việt sau khi tan làm về nhà, chính là cùng Đường Bội nói chuyện với bé cưng trong bụng cô.

Không biết là anh nghe ai nói là làm vậy sau khi bé cưng được sinh ra thì sẽ rất thân với ba.

Sở Quân Việt muốn con gái tới điên rồi, nhưng họ không đi siêu âm xem con là trai hay gái. Đối với Sở Quân Việt mà nói, không, có thể nói là đối với toàn Sở gia mà nói, bất luận đứa bé Đường Bội sinh ra là trai hay gái, đó cũng là viên ngọc quý trên tay tất cả mọi người.

Cho nên anh và Đường Bội cũng quyết định thuận theo tự nhiên, ngay cả phòng trẻ cũng chuẩn bị cả hai căn.

Nói như Sở Quân Việt là, bất luận đứa bé là trai hay gái, đều có thể để căn còn lại cho đứa bé sau dùng.

Gần đây khi Đường Bội ở nhà một mình, luôn thường xuyên nhận được quần áo bé gái Văn Tư Miếu chuyển tới, nghe nói là hứng thú lớn nhất của Boss, đặt mua đồ bé gái từ khắp nơi trên thế giới.

Mỗi lần như thế, Đường Bội đều sẽ có chút dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Hết năm, cách ngày dự sinh của Đường Bội lại gần hơn một tí.

Gần đây Sở Dực Thành bận tuyên truyền phim, lúc rảnh rỗi cũng sẽ tới thăm Đường Bội.

Từ khi biết Thích Duệ là con mình, Sở Dực Thành giống như sống lại vậy, làm gì cũng vô cùng hăng hái.

Phim vẫn sẽ được công chiếu vào ngày lễ tình nhân như kế hoạch, cuối năm vừa càn quét các liên hoan phim lớn, đây còn là bộ phim đầu tiên

Đường Bội đóng vai chính, còn chưa lên sóng, độ hot trên internet đã lên đến mức cao nhất.

Cách lễ tình nhân càng ngày càng gần, trên đường lớn cũng bắt đầu xuất hiện đủ loại tuyên truyền.

Các clip quảng cáo về hai hãng xa xỉ phẩm Đường Bội nhận của công ty con Sở thị cũng bắt đầu được tuyên truyền.

Càng ngày càng nhiều người biết Đường Bội đang mang thai. Những người yêu mến cô từ các nền trên thế giới đều gửi tới rất nhiều lời chúc phúc, cũng như người Sở gia, tràn đầy mong đợi bé cưng ra đời.

Hết năm, Đường Tử Thái tạm thời không đi học tiếp mà ở lại thành phố S, chờ cháu trai mình ra đời.

Ngày lễ tình nhân, rốt cuộc đã tới.

Đoạn trailer của 'Phong hoa', đã sớm đăng lên internet.

Đối với cô gái Đường Bội phút trước còn là nữ tướng anh dũng hiên ngang, nhuộm máu chiến kỳ, chỉ chớp mắt lại hóa thành cô em lưu manh, lúc đầu mọi người còn thấy hoài nghi.

Dẫu sao cũng là diễn viên mới, bay từ nữ phụ tới nữ chính, thứ cần không chỉ có tài hoa, mà còn cần kinh nghiệm.

Nhưng xem trailer, khi Đường Bội tóc ngắn, trang điểm đậm, vô cùng ngang ngược xuất hiện, mọi người đều phục hoàn toàn.

Nhất là lúc cô đứng trước mặt người mình yêu, cô gái dũng cảm kiêu ngạo, không hề làm người ta ghét, có nhiều người bình luận gào thét: "Đáng yêu quá!"

Từ cô em lưu manh lột xác thành ngự tử kiên cường kiêu ngạo, từ kiêu tướng trên chiến trường biến thành con nhà giàu biết đua xe trên đường đua, từ 'Chiến ca' đến 'Phong hoa', Đường Bội cho mọi người quá nhiều kinh ngạc.

Ngày 14 tháng 2, 'Phong hoa' chính thức được công chiếu ở rạp.

Ba nhân vật quan trọng, tất cả đều là người mới. Hơn nữa có hai người, không hề được đào tạo chính quy, điệp gia quán, tác phẩm đã diễn ít đến đáng thương.

Ngay cả nam phụ quan trọng nhất, còn là một người mới chưa từng nghe tên, Sở Dực Thành kiêu ngạo to gan, một lần nữa trở thành đề tài tiêu điểm của mọi người.

Nhưng doanh thu phòng vé ngày đầu tiên, cao đến mức khiến tất cả những người có thành kiến với phim đều phải câm miệng.

Cố Diệp, Đường Bội, Âu Dương Lạc, thật sự làm khán giả sắp điên cuồng.

Một người là trai đẹp vô đối, một người kỹ thuật diễn xuất chúng, thật sự không thể không khen.

Ngày hôm sau phóng viên giải trí nọ đi phỏng vấn Sở Dực Thành, còn đùa hỏi anh ta, rốt cuộc là đào được mấy bảo bối này ở đâu.

Sở Dực Thành chỉ cười mà không nói.

Các ký giả và người bình luận phim cũng dự đoán, tên tự cao tự đại Sở Dực Thành, cho dù đối nghề làm đạo diễn, cũng có đủ năng lực, tiếp tục tạo ra thần thoại khiến người người điên đảo.

Ba nhân vật chủ chốt trong 'Phong hoa', đường tương lai chắc chắn là một khoảng trời rộng lớn.

Đáng tiếc là, ngày hôm đó lẽ ra mắt phim, Đường Bội lại vắng mặt.

Vì ngày hôm đó, đưa con đầu tiên của cô và Sở Quân Việt chào đời.

Sáng sớm ngày 14 tháng 2, Đường Bội còn nghiêm túc cân nhắc, không biết có nên đi tới buổi họp báo ra mắt phim không.

Tất nhiên suy nghĩ này bị Sở Quân Việt bác bỏ không thương tiếc.

Càng gần ngày dự sinh của cô, Sở Quân Việt càng căng thẳng, chỉ cần Đường Bội nhúu mày một cái thôi là anh đã lo lắng hỏi han nửa ngày trời.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Sở thị vậy mà mấy ngày đó lại giống như một bà mẹ già vậy, vừa dài dòng vừa nhạy cảm, chọc cho Đường Bội thường xuyên không nhịn được mà cười nhạo anh.

Nhưng sáng sớm hôm đó, lúc cô vừa thấy bụng quặn đau, Sở Quân Việt đang cao râu trong phòng ngủ.

Người giúp việc trong nhà, chạy như bay lên báo cho thiếu gia nhà mình, thiếu phu nhân sắp sinh, Sở Quân Việt gần như là chạy xuống y như bay.

Anh đã sớm chuẩn bị chu đáo, cho dù lúc ấy đầu óc trống rỗng, nhưng người hầu vẫn nhanh chóng đưa Đường Bội cùng với Sở Quân Việt đã ngốc tới không nói thành lời đến bệnh viện.

Cho đến Đường Bội được đặt lên xe đẩy, chuẩn bị đưa vào phòng sinh, Sở Quân Việt mới chợt tỉnh, nắm chặt tay Đường Bội, kiên định nói: "Anh cũng muốn vào."

"Cái này..." Bác sĩ mặc áo blue trắng nhúu mày.

Văn Tư Miếu nghe tới chạy tới bệnh viện vội vã gật đầu với họ.

Đây là bệnh viện tư của Sở gia ở thành phố, Sở Quân Việt muốn đi đâu, ai có thể cản được chứ.

Hôm đó đối với Sở Quân Việt mà nói, vừa dài đằng đằng lại vừa ngắn như một cái chớp mắt.

Sau này khi nhớ lại tình huống hôm đó anh không nhớ mình đã có tâm trạng thế nào, chỉ nhớ sắc mặt Đường Bội càng ngày càng tái, mồ hôi chảy ra càng ngày càng nhiều.

Từ đầu đến cuối anh đều nắm chặt tay cô, lòng cũng thay đổi thành từng tiếng rên rỉ của Đường Bội.

Cho đến tiếng 'oa' giòn giã vang lên trong phòng sinh.

Sở Quân Việt vẫn luôn cảm thấy mình rất kiên cường, cái gì cũng không thể đánh bại mình, nhưng bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, quỳ xuống bên cạnh giường Đường Bội.

Anh run rẩy đặt tay lên gò má ướt đẫm mồ hôi của Đường Bội, đột nhiên tiến tới, chôn đầu vào vai Đường Bội, khẽ nức nở: "Bội Bội, chúng ta chỉ sinh một đứa này thôi là đủ rồi."

Anh nắm luôn tay kia của Đường Bội, cảm giác bất lực vì không thể chia sẻ chút đau đớn nào của cô khiến anh đau đớn.

"Bội Bội..." Sở Quân Việt thấp giọng nói, anh nghiêng đầu hôn lên má Đường Bội, im lặng một lúc lâu, mới nói: "Anh yêu em."

Một giọt nước mắt nóng hổi, chảy xuống từ gò má Đường Bội.

"Cho em nhìn anh..." Đường Bội khẽ đẩy tay Sở Quân Việt, thấp giọng nói.

Lúc này Sở Quân Việt mới ngược đầu lên, hai người nhìn nhau, cùng nhau nhìn về sinh mạng mới vừa được sinh ra.

Đứa bé nhỏ xíu nằm trong nôi, vẫn chưa mở mắt, trên đầu có mấy sợi tóc tơ, lỗ mũi và miệng đều bé bé xinh xinh.

"Chúc mừng, bé nặng ba ký tám, là một công chúa nhỏ xinh đẹp." Bác sĩ đỡ đỡ cười híp mắt nói.

Sở Quân Việt thật sự mừng đến phát điên luôn rồi.

Lần đầu tiên anh thất thố thế này, cúi người xuống ôm Đường Bội: "Vợ ơi, anh rất yêu em!"

Đường Bội mỉm cười, không nói gì.

Cô dịu dàng nhìn đứa bé mới sinh, lòng đột nhiên thấy an bình hạnh phúc.

Đó là con của cô và Sở Quân Việt, là kết tinh tình yêu của cô và người cô yêu...

Đường Bội đột nhiên thấy muốn khóc, cô nhớ mẹ mình.

Nhiều năm trước, khi mẹ nằm ở chỗ này, quay đầu nhìn cô, đứa con gần như phá hủy cả cuộc đời cô, trên người chảy nữa dòng máu của tên khốn nạn mà bà không yêu, không biết bà có hận đứa con của gã đàn ông khốn nạn đó không.

Sở Quân Việt đoán được tâm tư của cô.

Anh nắm chặt tay cô, khẽ nói: "Ánh mắt mẹ nhìn em, nhất định cũng dịu dàng như em nhìn con chúng ta."

Anh hôn lên trán Đường Bội, lại nói: "Bởi vì, bà ấy rất thương em."

"Ừ." Đường Bội gật đầu.

Ông cụ Sở và đám người Đường Tử Thái đã đứng ngoài cửa khá lâu, khi Đường Bội và đứa bé được đẩy ra, lập tức hưng phấn đi tới.

"Bội Bội." Ông cụ Sở đi tới bên cạnh Đường Bội, cúi người vỗ nhẹ lên vai cô: "Con vất vả rồi."

"Ông nội." Đường Bội mỉm cười gọi.

Tất cả mọi người mẹ, đều đau đớn trong hạnh phúc.

Niềm hạnh phúc đó, có thể khiến người mẹ cưng chiều con cái của mình từ khi nó còn nhỏ, khi nó vấp té trầy xước, đều đau lòng muốn khóc, người phụ nữ có thể chịu đựng tất cả đau khổ trên thế gian.

Đấy chính là người mẹ vĩ đại.

"Chị..." Đường Tử Thái đứng bên kia của Đường Bội, vừa nhìn là thấy cháu gái của mình, lòng đầy kích động, nhưng lại thẹn thùng như một đứa bé, chỉ xoa tay, kích động đến nhất thời không biết nên nói gì.

Xế chiều hôm đó, không ngừng có người đến thăm Đường Bội.

Có vài người Sở Quân Việt để Văn Tư Miếu tiếp.

Mãi cho đến buổi tối, Sở Dực Thành nhận được tin, lập tức rời khỏi lễ ra mắt chạy tới.

Anh ta không thể nhìn con mình ra đời, mặc doanh, điều đó luôn là tiếc nuối, lúc này nhìn sinh mạng nhỏ bé đang ngủ yên bên cạnh Đường Bội, trong lòng bỗng mềm mại đến lạ.

"Thật... Thật đáng yêu..." Sở Dực Thành cẩn thận vươn tay, vô cùng nhẹ nhàng chạm vào gò má của cháu gái, hốc mắt đột nhiên đỏ lên.

Anh nghĩ tới con mình, nếu như lúc ấy, nếu như...

Ngón tay Sở Dực Thành run dữ hơn, nếu lúc ấy mình không ngông cuồng, không tự cao, có phải có thể ở bên chăm sóc Thích Duệ, nhìn cậu từ một đứa bé sơ sinh, trở thành một thiếu niên mạnh mẽ.

"Bội Bội." Sở Dực Thành móc một cái bao lì xì từ túi áo ra đưa cho Đường Bội, nói: "Chú không biết nên chuẩn bị cái gì mới tốt, chỉ có thể dùng thứ tầm thường này."

"Cám ơn chú." Đường Bội mỉm cười với Sở Dực Thành.

Sở Quân Việt thì thay bảo bối nhà mình nhận món quà này.

Qua mười hai giờ khuya hôm đó, kết quả thống kê số vé ngày đầu của 'Phong hoa' được tổng lại, một kỷ lục mới của điện ảnh Trung Quốc xuất hiện.

Tất nhiên, trong mắt người Sở gia, không có gì có thể sánh bằng cô bạn nhỏ Sở Hân Mộ ra đời.

Đây là cái tên mà ông cụ Sở đã nghĩ ra từ lâu, ngay cả Sở Quân Việt cũng mất đi quyền lợi đặt tên cho viên ngọc nhà mình.

Đường Bội nhìn mấy người đàn ông đang mất khống chế trong phòng, đã đoán được, con gái cô, chỉ sợ sau này sẽ được cưng chiều đến mức vô pháp vô thiên.

Trưa ngày hôm sau, Liên tam thiếu và Liên Thiên Duệ nhận được tin cũng bay từ Thụy Sĩ về thành phố S.

Mặc dù Đường Tử Thái vẫn chưa thân cận với Liên Tu Cận, nhưng từ chuyện hôm kỉ niệm thành lập Sở thị, cậu không thể lạnh lùng với Liên tam

thiếu như trước. (Nói thật là làm tới hai người này, tui luôn nghĩ tới Phụ Tử văn hơ hơ)

Liên tam thiếu chỉ cần con trai không dùng mắt lạnh nhìn mình nữa thì đã hài lòng lắm rồi, lần này đi thăm con gái của Đường Bội, chuẩn bị quà như chuẩn bị đồ cưới cho con gái mình vậy.

Biệt thự hai căn, cộng thêm các loại quần áo mà bây giờ bé cưng còn chưa mặc được, cùng với một đồng búp bê dành cho bé gái ba tuổi...

Cuối cùng, sau khi nhận được sự đồng ý của Đường Bội, Liên tam thiếu nhẹ nhàng chạm vào má bé cưng.

Ông chưa bao giờ nuôi trẻ con, cũng giống Sở Dực Thành, ở trong lòng người thân nhất trong đời họ, họ đã để lại một khoảng trống lớn.

Những khoảng trống đó, tiền tài không thể nào lấp đầy được.

Liên Tu Cận ở lại hơn nửa tiếng, tựa như nhìn thế nào cũng không đủ.

Cuối cùng do sợ Đường Bội mệt, nên mới không cam lòng đi về.

Lúc đi, Đường Tử Thái là người tiễn ông.

Trong cuộc đời của hai cha con, có hai mươi năm xa lạ, cho dù cùng nhau đứng trong thang máy, nhưng cũng không tìm được chuyện để nói.

Trong lòng Liên Tu Cận chua xót, khi thấy con gái của Đường Bội, một thoáng kia, ông bằng lòng dùng hai mươi năm còn lại của cuộc đời mình, thậm chí là nhiều hơn, để đổi lấy thời gian ở cùng Đường Tử Thái, dù chỉ có một năm cũng được.

Nhưng ông chỉ có thể gượng cười với Đường Tử Thái luôn không biết phải chung đụng với mình như thế nào: "Tử Thái, con về cùng chị con đi."

"Ừm." Đường Tử Thái gật đầu, suy nghĩ một hồi vẫn nói: "Ngài đi đường cẩn thận."

Âu Dương Lạc là người tới cuối cùng.

Buổi tối hôm đó, khi tất cả mọi người đều rời khỏi, chỉ còn lại Sở Quân Việt luôn ở bên cạnh Đường Bội, cẩn thận bế con gái bảo bối đi tới đi lui, miệng đang hừ hừ bài hát không biết tên.

Anh thế này, đến Đường Bội cũng được nhin cười được: "Anh đang hát gì vậy?"

"Bài hát ru con đó." Sở Quân Việt thản nhiên nói.

"Con gái đã ngủ rồi, coi chừng đánh thức nó." Đường Bội vừa nói vừa chỉ huy nói: "Đặt con xuống cạnh em này."

"Bội Bội." Sở Quân Việt nghe lời để bé xuống cạnh Đường Bội, hỏi: "Em thích cái tên ông nội đặt không?"

"Cũng được." Đường Bội nói.

Trên mặt Sở Quân Việt thoáng qua chút khó chịu, anh vô cùng muốn đặt tên cho bảo bối nhà mình.

"Vậy..."

Chính là vào lúc này Âu Dương Lạc đẩy cửa bước vào.

Nhìn anh ta có vẻ mệt mỏi, nhưng vừa đi vào, mắt lập tức dính chặt lấy Đường Bội và bé cưng, sau đó mắt sáng lên.

Sở Quân Việt cau mày, đứng lên, lịch sự chào Âu Dương Lạc: "Cậu đến rồi à."

"Ừ." Âu Dương Lạc không thèm nhìn anh, chỉ đi thẳng tới chỗ Đường Bội, cúi đầu lấy tay chọc má bé con.

Lúc ngẩng đầu lên, mắt đầy hưng phấn: "Con gái nuôi của anh thật đáng yêu!"

Vừa nói, vừa nựng má bé con.

"Nhẹ tay chút coi." Sở Quân Việt thật sự bất mãn max level, "Tôi mới dỗ ngủ xong."

Còn nữa, con gái nuôi là thế nào?!

Tiểu công chúa của anh, chẳng lẽ phải kêu tên đàn ông nguy hiểm này là ba nuôi hả?!

Sở Quân Việt lại nhú mày, nhìn Đường Bội.

Lại thấy Đường Bội chẳng có chút phản đối, chỉ cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Lạc, nói: "Tất nhiên là đáng yêu rồi, con gái em mà."

"Hê..." Âu Dương Lạc cực kỳ vui mừng, dè dặt đưa tay ra, hỏi: "Anh bế con bé một chút được không?"

"Không được!" Lần này không đợi Đường Bội đáp, Sở Quân Việt đã bước lên, đuổi Âu Dương Lạc khỏi chỗ con gái bảo bối, khẽ nói: "Cậu không hề biết bế con nít, đừng làm loạn thêm."

"Anh thì biết chắc?"

"Tất nhiên!" Sở Quân Việt không chút nhượng bộ nói: "Tôi đã đặc biệt mời người dạy, còn học qua video."

Hai người đàn ông một người 1m8 một người 1m9, không chút nhún nhường nhìn nhau chăm chăm.

Đường Bội không thể nhịn cười: "Được rồi được rồi, hai người đó..."

Cô vỗ nhẹ lên tay Sở Quân Việt, nói: "Anh đưa Lạc ra ngoài đi, em và con nên ngủ rồi."

Dừng một giây, cô lại nói: "Lạc là cha nuôi, đây là chuyện bọn em đã quyết lâu rồi."

Sở Quân Việt mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn không nói gì.

Dù sao con gái là của anh, sau này anh tuyệt đối không để cho bảo bối của anh, chơi đùa với cái tên thủ lĩnh hắc đạo này. (ha ha cười chết con ruồi hê hê)

Ngày thứ ba 'Phong hoa' ra rạp, tỷ số phòng vé đạt mức 90%.

Là nhà đầu tư, Sở Quân Việt lại toàn tâm toàn ý chìm trong sự nghiệp trên chóc con gái, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Sở Dực Thành nhìn những chủ đề dày đặt ngày càng hot về 'Phong hoa' trên internet, không nhịn được mà cười khố.

Bộ phim kia, là anh dành cho Thích Bạch Phong, là món quà tình nhân trẻ mấy năm.

Nhưng cho tới bây giờ, anh cũng không dám đi hỏi, liệu cô có còn nhớ chuyện xưa không?

Anh không biết, khi anh ngồi xem những tin tức liên quan đến 'Phong hoa', trong một rạp chiếu phim của thành phố 'S', có một người xem đặc biệt.

Cô mua một tấm vé bình thường như bao người bình thường khác.

Mặc dù ở nhà cô, có tấm thiệp mời dự lễ ra mắt 'Phong hoa', nhưng cô không dùng tới.

Chỗ khác với những người xung quanh là, cô đi một mình, không giống người khác, có đôi có cặp đi vào rạp chiếu phim.

Cho nên không ai chú ý tới, người phụ nữ ngồi trong góc của rạp chiếu phim, khi phim chiếu được một nửa, điệp gia quán, nước mắt đã đầy mặt.

Cuối cùng, 'Phong hoa' vẫn tiếp tục dùng cảnh kết từ đầu đã viết.

Bạch An mặc áo cưới, mặc áo cưới bước trên thảm đỏ, đi về phía Nghiêm Minh Lăng.

Dưới ánh mặt trời, Bạch An mặc áo cưới, đẹp không thể tả.

Phía trước cô, Nghiêm Minh Lăng anh tuấn dịu dàng, đang nghiêm túc nhìn cô, chuẩn bị cùng cô đi qua những người còn lại.

Bạch An lúc đó, đã bước ra từ bụi gai, lúc nhỏ là cô em lưu manh kiêu ngạo, biến thành người nắm quyền hành ở Bạch gia, người phụ nữ một tay chống đỡ Bạch gia.

Đang bước đi trên con đường tương lai thênh thang của mình, đi về phía chương mới.

Lúc này ống kính bị chuyển sang hướng khác, song song với ca khúc hôn lễ, là Tạ Liên Thành đang đứng buồn bã ở đằng xa.

Anh ta có sự nghiệp thành công, nhưng lại vĩnh viễn mất đi người yêu, cuối cùng cô độc hết quãng đời còn lại.

Phim hết ở đoạn này, màn đen rơi xuống, một hàng chữ rồng bay phượng múa hiện ra-

Xin hãy quý trọng người dũng cảm yêu bạn.

Sau đó, hàng chữ này biến mất, một hàng chữ khác xuất hiện--

Dành riêng cho tình yêu của tôi!

Cô gái ngồi cạnh Thích Bạch Phong, đang thẩn thướt thảo luận hàng chữ xuất hiện cuối phim.

Buổi sáng trước khi 'Phong hoa' ra rạp, có người đã phỏng vấn Sở Dực Thành, hỏi anh, bộ phim này có phải được biên soạn dựa trên sự thật hay không.

Nhưng Sở Dực Thành chỉ cười mà không nói.

Một cặp tình nhân ngồi cạnh Thích Bạch Phong, cũng đang thảo luận vấn đề này.

Cô gái làm nũng nói với bạn trai: "Nếu như có một ngày anh làm tổn thương em, em bỏ đi, anh có nhớ em không?"

"Tất nhiên không." Cậu trai cười gian: "Thứ nhất, anh sẽ không tổn thương em. Thứ hai, nhờ em muốn đi, anh sẽ ôm em thật chặt, không để em đi. Ủm, chính là vậy đó."

Cậu trai vừa nói, vừa ôm chặt lấy cô gái, chọc cô ấy cười ra tiếng.

Tuổi trẻ thật tốt, có thể không chút kiêng kỵ như vậy, cho rằng tình yêu là cuộc sống.

Thích Bạch Phong mỉm cười, đứng lên.

Hốc mắt cô hơi đỏ, nhưng lúc này sẽ không có ai chú ý tới cô.

Cuộc sống không đơn giản như thế, công gai đi tới ngày hôm nay, bao ước mơ đẹp để thuở nhỏ, giống như bong bóng xà phòng vậy, cuối cùng, yên lặng biến mất giữa không trung.

Lúc Thích Bạch Phong về đến nhà, Thích Duệ vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên ghế salon, cái đầu nhỏ không ngừng gật gù.

Cô bước tới bế con trai lên, Thích Duệ ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn mẹ mình một cái, ậm ừ hai tiếng, rồi yên lòng dựa vào vai cô, nhắm hai mắt lại, ngọt ngào thiếp đi.

"Tiểu thư, để tôi bế tiểu thiếu gia lên." Dì giúp việc nói.

Thích Bạch Phong lắc đầu, đáp: "Để tôi."

Cô hôn lên đầu con trai, con trai là cả thế giới của cô.

Có Thích Duệ, cho dù cuộc sống có gian khổ gấp mười lần, cho dù một thân một mình, cô cũng có dũng khí, vì con của mình, mở ra một khoảng trời quang đãng.

Năm đó, chắc chắn là năm để lại ấn tượng nổi bật và sâu sắc nhất trong giới điện ảnh Hoa Ngữ.

Người mới Đường Bội và Cố Diệp đột nhiên xuất hiện, gần như lật đổ bố cục với có của giới điện ảnh.

Nhất là Đường Bội, quý thứ ba năm đó, bắt đầu tiến hành quay 'Phượng hoàng', lúc này mở ra giai đoạn nghệ thuật huy hoàng rực rỡ của cô.

Lúc quay 'Phượng hoàng', có một vài bất ngờ, Đường Bội gặp lại Đường Phỉ Phỉ sắp bị cô quên mất.

Không có Đường gia ủng hộ, cộng thêm tai tiếng năm đó, bây giờ Đường Phỉ Phỉ sống không như ý.

Thậm chí ở đoàn phim, chỉ có thể diễn viên quần chúng.

Phó đạo diễn luôn cung kính đi theo Đường Bội, thấy Đường Bội kinh ngạc nhìn một người, nhìn qua thì thấy Đường Phỉ Phỉ đã thay quần áo xong.

Người ở trong giới này, có ai mà không khôn tinh?!

Đường Bội nhìn một cái, rồi xoay người bước đi, không để việc này ở trong lòng.

Đường Phỉ Phỉ đã đủ thảm, cô ta bị người ta sai sử chèn ép, nào còn có đáng về huy hoàng năm xưa.

Nhưng phó đạo diễn kia tự cho mình thông minh, đổi vai Đường Phỉ Phỉ khó khăn lắm mới lấy được thành vai cung nữ nhỏ bé.

Nhưng Đường Bội không hề chú ý tới điểm này. Diệp gia quán.

Cuối năm đó, Đường Bội dựa vào biểu hiện xuất sắc trong 'Phong hoa', lấy thân phận là một người mới, lấy được cup nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Sau hôm đó, cô trở thành truyền kỳ của toàn giới điện ảnh.

Ở lễ trao giải cuối năm, ngôi sao sáng chói.

Đường Bội mặc đầm dạ hội lộng lẫy tham dự.

Đầm dạ hội cô đang mặc là do Đường Tử Thái thiết kế từ lúc quay 'Phượng hoàng', xinh đẹp vô song, hầu như lúc vừa bước ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đèn las ở hiện trường chớp nhoáng không ngừng, ánh đèn đuổi theo từng bước chân của Đường Bội trên thảm đỏ.

Sở Quân Việt luôn khiêm tốn, vì vợ mà không thèm đếm xỉa chuyện gì, lần đầu tiên lấy thân phận nhà đầu tư, lấy chút quyền lợi, lấy được thân phận khách trao giải, xuất hiện ở buổi lễ trao giải.

Khi Đường Bội cười tủm tỉm nhận chiếc cúp tượng trưng cho ảnh hậu thì toàn trường sôi trào, không ít người hâm mộ được mời tới đều hét lên: "Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!"

Cuối cùng, hầu như là tất cả mọi người đều góp vui hét lên theo.

Đường Bội mỉm cười, cười thật tươi nhìn Sở Quân Việt.

Mặt của Sở Quân Việt cũng hơi đỏ lên.

Đường Bội mỉm cười, giơ chiếc cúp thủy tinh trong tay lên, đứng trước micro.

Sau một đoạn cảm nghĩ, Đường Bội nói: "Cám ơn tất cả mọi người đã dành cho tôi sự thương yêu, cám ơn tất cả các fans của tôi, là tình yêu của các bạn, giúp tôi đi tới ngày hôm nay."

Cô vừa nói, vừa quay đầu nhìn Sở Quân Việt: "Cũng cám ơn, người đàn ông tôi yêu nhất và cũng yêu tôi nhất trên thế giới này. Cám ơn anh ấy đã luôn ủng hộ và tôn trọng tôi, cám ơn anh ấy đã yên lặng làm tất cả cho tôi."

Cô buông tay cầm cúp xuống, bước tới trước mặt Sở Quân Việt, ngửa đầu hôn lên môi anh, dịu dàng nói: "Em yêu anh."

Đèn las chớp điên cuồng.

Cô gái này, bất luận là người mới hay là ảnh hậu, đều to gan như vậy!

To gan đến thế nào đi nữa, những phóng viên cũng không đành lòng viết bừa bãi, thậm chí còn muốn ủng hộ cô bất cứ lúc nào, vì cô gái này, đối mặt với bất kỳ chuyện gì đều vô cùng dũng cảm.

Đường Bội tách khỏi Sở Quân Việt.

Cô cười với anh, quay lại nhìn mọi người, nửa đùa nửa thật nói lên câu cuối của phim 'Phong hoa': "Nếu như mọi người có thể gặp được người dũng cảm yêu mình, thì xin nhất định hãy quý trọng. Bởi vì, đó có lẽ là hạnh phúc cả đời của bạn."

Vừa nói cô vừa nắm tay Sở Quân Việt, mười ngón tay đan vào nhau.

Nụ cười ngọt ngào trên mặt, tựa như ánh sao sáng chói, không thể nào che giấu được.

----- HOÀN CHÍNH VĂN-----

P/s: Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện này của mình. Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ những truyện mà mình đăng 😊 😊 , Gamsahamnida *cúi chào*

Ngoại truyện mình sẽ đăng riêng vì ở đây không đủ, mọi người vô acc @minyunki_heun của mình kiểm nha!!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Chết](#)

[Chương 2: Trùng Sinh](#)

[Chương 3: Sở Thiếu](#)

[Chương 4: Studio](#)

[Chương 5: Diễn](#)

[Chương 6: Âm Dấu](#)

[Chương 7: Ảnh Đế](#)

[Chương 8: Lại Diễn](#)

[Chương 9: Đối Người](#)

[Chương 10: Uy Hiếp](#)

[Chương 11: Quảng Cáo](#)

[Chương 12: Quảng Cáo \(2\)](#)

[Chương 13: Giao Dịch](#)

[Chương 14: Nhập Vai](#)

[Chương 15: Minh Hiên](#)

[Chương 16: Đối Trá](#)

[Chương 17: Thành Giao](#)

[Chương 18: Mời Mời](#)

[Chương 19: Chủ Nhân](#)

[Chương 20: Khiêu Khích](#)

[Chương 21: Đấu Giá](#)

[Chương 22: Kỹ Thuật Diễn](#)

[Chương 23: Vào Lòng](#)

[Chương 24: Hồ Điệp](#)

[Chương 25: Tai Tiếng](#)

[Chương 26: Đặc Ý](#)

[Chương 27: Tiết Lộ Bí Mật](#)

[Chương 28: Bạt Tai](#)

[Chương 29: Nghịch Lân](#)
[Chương 30: Chiu Trách Nhiệm](#)
[Chương 31: Scandal](#)
[Chương 32: Phản Kích](#)
[Chương 33: Nữ Thần](#)
[Chương 34: Diễn Hôn](#)
[Chương 35: Trừng Phạt](#)
[Chương 36: Hãm Hại](#)
[Chương 37: Âm Dấu](#)
[Chương 38: Biểu Diễn](#)
[Chương 39: Mỹ Nam](#)
[Chương 40: Động Lòng](#)
[Chương 41: Khác Biệt](#)
[Chương 42: Chủ Nhân](#)
[Chương 43: Hoa Hồng](#)
[Chương 44: Mỉm Cười Ấm Rượu Độc](#)
[Chương 45: Động Tâm](#)
[Chương 46: Bạt Tai](#)
[Chương 47: Trêu Hoa Gheo Nguyệt](#)
[Chương 48: Sơ Hở](#)
[Chương 49: Đùa Giỡn Sở Thiếu?](#)
[Chương 50: Giả Vờ Vô Tội? Tôi Cũng Không Biết](#)
[Chương 51: Biến Khéo Thành Vụn](#)
[Chương 52: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão](#)
[Chương 53: Dám Lợi Dụng Tôi?](#)
[Chương 54: Cơn Ác Mộng Của Đường Phỉ Phỉ Bắt Đầu](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57: Thế Giới Của Anh](#)
[Chương 58: Bắt Chước Bờ](#)
[Chương 59: Nhục Nhã](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61: Bí Mật Giữa Người Yêu \(1\)](#)
[Chương 62: Bí Mật Giữa Người Yêu \(2\)](#)
[Chương 63: Bí Mật Giữa Người Yêu \(3\)](#)
[Chương 64: Bí Mật Giữa Người Yêu \(4\)](#)
[Chương 65: Bí Mật Giữa Người Yêu \(5\)](#)
[Chương 66: Bí Mật Giữa Người Yêu \(6\)](#)
[Chương 67: Bí Mật Giữa Người Yêu \(7\)](#)
[Chương 68: Bí Mật Giữa Người Yêu \(8\)](#)
[Chương 69: Bí Mật Giữa Người Yêu \(9\)](#)
[Chương 70: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(1\)](#)
[Chương 71: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(2\)](#)
[Chương 72: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(3\)](#)
[Chương 73: Từ Nay Quân Vương Chẳng Lâm Triều \(4\)](#)
[Chương 74: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(1\)](#)
[Chương 75: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(2\)](#)
[Chương 76: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(3\)](#)
[Chương 77: Muốn Cầu Hôn Cô Ấy?\(4\)](#)
[Chương 78: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(1\)](#)
[Chương 79: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(2\)](#)
[Chương 80: Tình Yêu Cần Được Giữ Gìn \(3\)](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89: Ghen \(1\)](#)
[Chương 90: Ghen \(2\)](#)
[Chương 91: Ghen \(3\)](#)
[Chương 92: Ghen \(4\)](#)

[Chương 93: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn \(1\)](#)
[Chương 94: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn \(2\)](#)
[Chương 95: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn \(3\)](#)
[Chương 96: Đường Phỉ Phỉ Bị Nhục Nhã Hoàn Toàn \(4\)](#)
[Chương 97: Chân Tướng Đáng Sợ \(1\)](#)
[Chương 98: Chân Tướng Đáng Sợ \(2\)](#)
[Chương 99: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích \(1\)](#)
[Chương 100: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích \(2\)](#)
[Chương 101: Cảm Ơn, Chúng Tôi Rất Thích \(3\)](#)
[Chương 102: Bỏ Lỡ Cầu Hôn \(1\)](#)
[Chương 103: Bỏ Lỡ Cầu Hôn \(2\)](#)
[Chương 104: Bỏ Lỡ Cầu Hôn \(3\)](#)
[Chương 105: Bỏ Lỡ Cầu Hôn \(4\)](#)
[Chương 106: Liên Tam Thiếu \(1\)](#)
[Chương 107: Liên Tam Thiếu \(2\)](#)
[Chương 108: Liên Tam Thiếu \(3\)](#)
[Chương 109: Tranh Đoạt](#)
[Chương 110: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng](#)
[Chương 111: Yêu Một Người, Thì Nên Tin Tưởng \(2\)](#)
[Chương 112: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha](#)
[Chương 113: Tư Cách Để Trở Thành Một Người Cha \(2\)](#)
[Chương 114: Thù Mới Hận Cũ](#)
[Chương 115: Thù Mới Hận Cũ \(2\)](#)
[Chương 116: Vĩnh Viễn Không Thể](#)
[Chương 117: Người Đã Chết, Mộ Vẫn Còn](#)
[Chương 118: Ép Nát Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Liên Tam Thiếu](#)
[Chương 119: Sở Thiếu Ghen](#)
[Chương 120: Đối Chọi](#)
[Chương 121: Đối Chọi \(2\)](#)
[Chương 122: Đối Chọi \(3\)](#)
[Chương 123: Liên Tam Thiếu Về Nước](#)
[Chương 124: Liên Tam Thiếu Về Nước \(2\)](#)

[Chương 125: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm](#)
[Chương 126: Cách Để Sở Thiếu Yên Tâm \(2\)](#)
[Chương 127: Không Thể Chống Trả](#)
[Chương 128: Không Thể Chống Trả \(2\)](#)
[Chương 129: Anh Thích Tôi?](#)
[Chương 130: Anh Thích Tôi? \(2\)](#)
[Chương 131: May Mắn? Xui Xẻo?](#)
[Chương 132: May Mắn? Xui Xẻo? \(2\)](#)
[Chương 133: Phong Hoa Tuyệt Đại](#)
[Chương 134: Phong Hoa Tuyệt Đại \(2\)](#)
[Chương 135: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn \(1\)](#)
[Chương 136: Cánh Cửa Địa Ngục Mở Ra Vì Đường Phong Ngôn \(2\)](#)
[Chương 137: Đường Phong Ngôn Muốn Chết](#)
[Chương 138: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt](#)
[Chương 139: Yếu Thế Trước Người Yêu Không Mất Mặt \(2\)](#)
[Chương 140: Cầu Hôn](#)
[Chương 141: Cầu Hôn \(2\)](#)
[Chương 142: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh!](#)
[Chương 143: Tối Nay, Em Thuộc Về Anh! \(2\)](#)
[Chương 144: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng](#)
[Chương 145: Chỉ Là Lúc Đó Đã Quá Thất Vọng \(2\)](#)
[Chương 146: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Này!](#)
[Chương 147: Nhân Kiếp Trước, Quả Kiếp Này! \(2\)](#)
[Chương 148: Khiêu Khích Ám Dạ Đế Vương](#)
[Chương 149: Khiêu Khích Ám Dạ Đế Vương \(2\)](#)
[Chương 150: Tù Binh Của Tình Yêu](#)
[Chương 151: Tù Binh Của Tình Yêu \(2\)](#)
[Chương 152: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất](#)
[Chương 153: Tình Yêu Thuần Khiết Và Dũng Cảm Nhất \(2\)](#)
[Chương 154: Lửa Giận Của Ám Dạ Đế Vương](#)
[Chương 155: Lửa Giận Của Ám Dạ Đế Vương \(2\)](#)
[Chương 156: Tồn Tại Muôn Thuở](#)

[Chương 157: Tồn Tại Muôn Thuở \(2\)](#)
[Chương 158: Biến Cố Bất Ngờ](#)
[Chương 159: Con Bướm Của Sở Quân Việt](#)
[Chương 160: Con Bướm Của Sở Quân Việt \(2\)](#)
[Chương 161: Kỉ Niệm Thành Lập Của Sở Thị](#)
[Chương 162: Kỉ Niệm Thành Lập Của Sở Thị \(2\)](#)
[Chương 163: Ai Là Thế Thân Của Ai](#)
[Chương 164: Ai Là Thế Thân Của Ai \(2\)](#)
[Chương 165: Tự Tạo Nghiệt, Không Thế Sống](#)
[Chương 166: Vì Vợ, Kiêu Ngạo Cái Gì?!](#)
[Chương 167: Ông Cụ Sở Giúp Một Tay](#)
[Chương 168: Ông Cụ Sở Giúp Một Tay \(2\)](#)
[Chương 169: Còn Muốn Kết Hôn Không?](#)
[Chương 170: Mới Bắt Đầu](#)
[Chương 171: Chân Chính Vừa Thấy Đã Yêu](#)
[Chương 172: Trở Về Thành Phố S](#)
[Chương 173: Quỹ Đạo](#)
[Chương 174: Lời Đồn Nhảm](#)
[Chương 175: Ai Dám Ác Ý Nói Năng Bậy Bạ Hãm Hại Vợ Tôi?!](#)
[Chương 176: Bóng Tối Trước Bình Minh](#)
[Chương 177: Cố Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết](#)
[Chương 178: Lời Tỏ Tình Sâu Nặng](#)
[Chương 179: Tin Tức Nghiêng Về Một Phía](#)
[Chương 180: Ánh Sáng Rực Rỡ](#)
[Chương 181: Đôi Mắt Đẹp Nhất](#)
[Chương 182: Ông Vĩnh Viễn Là Hậu Thuần Kiên Cố Của Con](#)
[Chương 183: Nam Phụ Từ Trên Trời Rơi Xuống](#)
[Chương 184: Vì Em](#)
[Chương 185: Khích Bác Ly Gián](#)
[Chương 186: Ngọt Ngào Đến Buồn Nôn](#)
[Chương 187: Tình Định Gặp Nhau, Vô Cùng Khách Sáo](#)
[Chương 188: Quân Tử, Một Lời Hứa Ngàn Vàng](#)

[Chương 189: Con Trai Của Thích Bạch Phong](#)

[Chương 190: Con Gái Hay Con Trai?](#)

[Chương 192: Tiêu Duệ Rốt Cuộc Là Con Ai?](#)

[Chương 193: Tiêu Học Lâm, Đi Chết Đi](#)

[Chương 191: May Mắn Bạch Phong Không Gả Cho Mày!](#)

[Chương 194: Gang Tắc Cùng Thiên Nhai](#)

[Chương 195: Cô Dâu Đẹp Nhất Trên Thế Giới](#)

[Chương 196: Thịnh Thế Hôn Lễ \(1\)](#)

[Chương 197: Thịnh Thế Hôn Lễ \(2\)](#)

[Chương 198: Thịnh Thế Hôn Lễ \(3\)](#)

[Chương 199: Đại Kết Cục](#)